Joseph Hutton – Trinity
College Dublin –

Joseph Henry Hutton – University
College London – 1864

Maurice Hutton – Merton
College Oxford – 1880

Presented to the Library – University
of Toronto 1890

EURIPIDIS

OPERA OMNIA.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ἍΠΑΝΤΑ.

EURIPIDIS

OPERA OMNIA;

EX EDITIONIBUS PRÆSTANTISSIMIS

FIDELITER RECUSA;

[tota fere Musgraviana]

LATINA INTERPRETATIONE, SCHOLIIS ANTIQUIS,

ET

ERUDITORUM OBSERVATIONIBUS,

ILLUSTRATA:

NECNON

INDICIBUS OMNIGENIS

INSTRUCTA.

[edited by A. + J. M. Duncan, assisted by R. H. Evans + others]

VOLUMEN TERTIUM.

GLASGUÆ:

EX PRELO ACADEMICO,

CURA ET TYPIS ANDREÆ ET JOANNIS M. DUNCAN;

IMPENSIS RICARDI PRIESTLEY,

LONDINI.

1821.

MONKII PRÆFATIO

AD

HIPPOLYTUM.

In nova Euripidis Hippolyti editione curanda, duo mihi præcipue proposita sunt. Primum operam dedi, ut hæc tragœdia, ex optimis auctoritatibus emendata, purior quam in prioribus editionibus prodiret: deinde, quidquid in verbis ac sententiis difficile esset aut reconditum, id conatus sum explicare, et exemplis a Græca Poësi, maximeque Euripidea, petitis, illustrare. Quid in utraque operis parte profecerim, penes æquos et eruditos lectores judicium est. Pauca tantum de instituto meo, et de subsidiis, quibus usus sum, præfari libet.

In textu recensendo, nullum superiorum editorum per omnia secutus sum; e varietatibus lectionum apud codices manuscriptos a Musgravio, Brunckio, et aliis collatos, veteresque editiones Lascaris et Aldi, quas ipse diligenter contuli, poëtæ verba probabiliter eruenda esse duxi. Huc accedebant permulta veterum scriptorum loca, qui e tragœdia nostra hinc illinc verba laudaverant. Horum scilicet auctoritas haud exigua esse debet, ad textum sive corrigendum, sive stabiliendum. In hac officii mei parte, a Valckenærii Commentario, multiplici eruditione referto, me maxime adjutum esse libenter fateor. In lectionibus eligendis, rationem semper habui consuetudinis apud tragicos in similibus observatæ. In hac arte critica exercenda, ducem et auspicem sumpsi Porsonum, qui cum ingenio, doc-

trina, ac judicio, ultra ceteros mortales floruerit, tum quæcunque ad Græcæ linguæ orthographiam, structuram, et universam indolem spectarent, unus omnium qui post literas renatas vixerunt, videtur optime percepisse. Hujus igitur ad exemplum Hippolyti textum, quantum in me fuit, emendare conatus sum.

Codicum lectiones, præter paucas e maxime vitiosis, in annotationibus meis indicantur. Diligentius enotavi varietates, quas exhibent Lascaris et Aldus. Editionum etiam Musgravianæ Valckenærianæ et Brunckianæ lectiones commemorandas esse plerumque censui.

Textus ex mera conjectura non nisi perpaucis in locis mutatus est: et spero fore, ut eruditi judices id nusquam temere factum arbitrentur. In aliorum etiam emendationibus amplectendis cautus esse volui. Singulæ virorum doctorum conjecturæ, quæ vel ullam veritatis speciem habeant, auctoribus suis adsignantur. Quoniam vero complures sunt Reiskii, Musgravii, et aliorum mutationes, quæ a verisimilitudine prorsus abhorreant, et quarum bona pars aut in metrum, aut in linguam peccet, nolui talibus memorandis et refellendis nostri libelli molem augere. Ubicunque autem Hippolyti versus a Valckenærio minus recte tractatos esse judicaverim, id sedulo monui; non obloquendi studio, sed quia cavendum videretur, ne tanti nominis auctoritate plures in errorem abducerentur.

In choricis versibus corrigendis ac distribuendis, eo majorem adhibui cautionem, quo pronius sit in re parum certa peccare. Equidem operam dedi, ut quæ metrorum genera tragicis frequentata sint, ea, quantum fieri licuit, repræsentarem; et ut singula cantica e versibus constarent, quos libenter ab iis conjunctos esse viderim. Quomodo vero hæc operis mei pars administrata sit, facile judicabit lector harum rerum peritus: quippe de iis, quæ novata sunt, in notis admonui, observationes etiam nonnullas huc spectantes in gratiam tironum intertexui.

Quod ad interpretandi et illustrandi munus attinet, difficilium ac rariorum locutionum explicationes e veteribus grammaticis haustas subjecimus; allatis subinde versibus poëtarum, impri-

mis tragicorum, unde ad voces, constructiones, et sententias in nostra fabula intelligendas, lux derivari posset.

In Annotationibus reperientur notulæ quædam Marklandi et Musgravii, hactenus ineditæ. Harum copiam mihi fecit Burneius, studio scilicet eas literas juvandi, in quibus ipse inter primarios spectatus est.

Ad editionem meam locupletandam accesserunt Porsoni notæ quædam et emendationes, ex adversariis, ejus in Bibliotheca Collegii SS. Trinitatis adservatis decerptæ. Ut his fruerentur Euripidis lectores, fecit liberalitas præsulis venerandi, Episcopi Bristoliensis, et Collegii nostri Seniorum. Ego vero quidquid ad Hippolytum pertinens in Porsoni scriptis inventum est, nomine auctoris indicato, fideliter ac religiose descripsi. Hæ quidem summi critici reliquiæ in Libro Adversariorum nuper publici juris facto leguntur. Visum tamen eas typorum formas, quibus olim distinximus, in hac quoque editione servare. Habes etiam, lector, integram scenam a versu 176. ad v. 266. ab eodem correctam. Nec id leve, aut parvi momenti habendum; siquidem dicere solebat Porsonus, se nihil dubitare, quin hanc scenam celeberrimam, qualis esset ab Euripidis manu profecta, ipse demum emaculatam præstitisset.

Libello nostro multum ornamenti et subsidii adjecerunt observationes quædam, suis in locis memoratæ, quas ab amico accepimus, ingenii, doctrinæ, ac virtutis fama clarissimo, Carolo Jacobo Blomfield. Hujus eruditionem et elegantiam non opus est multis collaudare; siquidem Æschyli editione feliciter inchoata, doctorum omnium oculos animosque in se convertit, et quantis quamque eximiis dotibus ad promovendas literas instructus sit, adhuc juvenis demonstravit.

Ne te diutius præfando morer, scias me ingenuæ juventutis commodis potissimum studuisse. Quamobrem notis meis passim interjectæ sunt generales quædam regulæ et observationes, quas scriptores Atticos legentibus usui fore existimabam. Quod si spes mea non omnino frustrata erit, si ad Græcarum literarum studia excitanda aliquantulum contulero, me quidem, quantum laboris insumpserim, nunquam pœnitebit; tu autem, benigne

et erudite lector, in erroribus et defectibus hujus opusculi notandis, conatus nostros æqui bonique consules.

Cum omnia quidem Hippolyti nostri exemplaria maturius quam sperare ausus eram, divendita sint, operam vero meam in Euripide expoliendo et corrigendo positam viris doctioribus non displicere intellexerim, novæ editionis curam suscepi. Retractavi igitur textum et annotationes, quæque hodie videantur minus recte dicta, correxi: quinetiam hæc editio et nostris et aliorum quibusdam, quas ad rem pertinere judicarem, observationibus aucta est. In opella retractanda, multum adjuvarunt notæ quædam et emendationes in Hippolytum, quas ad me transmiserunt viri doctissimi humanissimique Petrus Elmsley et Jacobus Tate. Indicem vero rerum et verborum, quæ in Annotationibus tractantur, suadentibus juvenum nostrorum informatoribus, subjeci.

Dabam Cantabrigiæ,
Kalendis Maii. 1813.

VALCKENÆRII PRÆFATIO

AD

HIPPOLYTUM.

Phœnissarum exemplaribus plerisque distractis, quum alia requireretur Euripidis tragœdia, quæ lectionibus academicis cum harum literarum studiosis posset adolescentibus pertractari, huic instituto nulla mihi videbatur accommodatior Hippolyto. Inter optimas Euripidis tragœdias, quales sunt Orestes, Alcestis, Ion, Andromache, Iphigenia in Aulide, Troades, Bacchæ, mihi quidem eminere videtur Hippolytus, vitiorum illa tamen non immunis, sed a poëta retractatum emendatumque drama, veris imaginibus illustre, miserabili præsertim ista Phædræ primum in scenam cum lectulo delatæ, cujus in tragœdiis antiquis ne in Sophocleis quidem usquam similis invenietur, quæque vel sola naturæ pictoris ingenium demonstrat; illud præterea, quam vere judicaverit Longinus,[a] in duabus in primis mentis concitatæ perturbationibus, furore atque amore, versibus tragicis apte exprimendis hunc poëtam fuisse felicissimum.

Quandoquidem autem literarum amatores libros veteres legere studemus quam emendatissimos, hoc quoque nomine ceteris Euripidis tragœdiis hæc erat anteferenda: Hippolyti enim dramate nullum exstat accuratius cum codicibus antiquis collatum; quos codices, tametsi sæpe nos destituant in locis jam dudum ante, quam scriberentur illi, depravatis, ea tamen etiam

a Περὶ Ὕψους, xv. 6.

fatendum est subministrare, quibus nemo esset excogitandis. Erant penes me lectiones ex duobus libris scriptis pervetustis enotatæ. Ante hos undecim annos Hippolytus Oxoniæ prodiit ex Parisinis codd. emendatus a Samuele Musgravio, quam editionem præter editoris præstantissimi varias lectiones et notas commendant observata quædam Jeremiæ Marklandi. Editio nitidissima iis est ornamentis insignis, ut doctis sit lectoribus dignissima, nihil magis desiderantibus, quam spectatas optimorum codicum lectiones; ea autem est editoris politissimi humanitas, ut meas ille tamen in Hippolytum adnotationes plerasque judicaturus sit juvenibus saltem erudiendis idoneas. Atque utinam ea mihi vis esset dicendi, qua Musgravio persuaderem, si tantum non habet otii medicus, quo ceteras etiam Euripidis tragœdias editioni paret, vel eadem ratione vel etiam explicatius tractatas, codicum saltem lectiones, quas Parisiis collegit, ut cum publico communicet! Interim edito libello diligenter usus, quas obtulit ex codicibus in Hippolyto lectiones, pro instituti ratione sæpius tantum indicatas, plerasque sumsi examinandas.

Novas non paucas duo mihi codices subministrarunt Florentinus et Parisinus: ex Florentino lectiones a vulgatis diversas olim excerpserat Is. Vossius: a se descriptas ex libro Vossiano mecum ante hos annos quindecim communicavit vir clarissimus atque ab eo usque tempore, quo collegæ fuimus Franequeræ, amicissimus Petrus Burmannus secundus; accuratissimam autem hac in parte juvenis fuisse Burmanni diligentiam ex Bibliotheca publica libellum Vossianum mihi comparanti constitit. Parisinum ex Regia Bibliotheca codicem, qui præter Aristophanis comœdias, et tragœdias Sophoclis, Hippolytum complectitur Euripidis, accepit utendum Tiberius Hemsterhusius, dignumque judicavit, cujus variantes etiam in Hippolyto lectiones enotaret: has mihi venerandus senex petenti facilis concessit. Easdem quidem lectiones non paucas ex optimo, quem vocat, et vetustissimo codice dedit Musgravius; nonnullas tamen etiam diversas et minime contemnendas in codice Parisino detexit Hemsterhusius.

Præterea varias in hoc dramate lectiones antiqui scriptores mihi nonnunquam præbuere, versus laudantes ex Hippolyto, quorum, ut in Phœnissis feceram, paulo diligentius, quam vulgo fieri solet, hic quoque loca reperientur adnotata; ætatis optimæ Latinorum quoque poëtarum ex Euripideis expressa quædam, et Senecæ qui dicitur ex Hippolyti dramate non optimo permulta. Sed nemo plures ex Euripidis Hippolyto versus adhibuit conditore dramatis Christi Patientis, qui vulgo haberi solet Gregorius Nazianzenus.

Illud ego drama quando sæpius magna cum libertate vituperavi tanquam indignum erudito theologo, de illo quid sentiam hic in antecessum declarandum videtur. Insunt huic centoni versus aliorum nonnulli, ex Lycophronis etiam Alexandra; sed maximam partem conflatum est ex aliquot centenis Euripidis versibus, quos de sex tragœdiis desumsit, Hippolyto, Medea, Bacchabus, Rheso, (Rhesum legit auctor inter Euripideas perpaucis eorum, quorum ad nos scripta pervenere, lectam:) Troasin, atque Oreste. Quisquis illud drama Christianorum ex aliorum pannis consarcinaverit, materiam uberrimam, ab illustri Hugone Grotio pro dignitate tractatam, contaminavit. Daniel Heinsius alicubi,[b] "Dicas, ait, virum sine exemplo magnum (Gregorium Nazianzi episcopum) in sermone preso tragicum, in tragœdia esse comicum." Ne de metro dicam centenis vicibus violato, tot insunt absurda huic centoni, ut Nazianzenus Gregorius mihi quidem indignissimus videatur contumelia, qua monstrosi fœtus pater huc usque fuit a doctis hominibus habitus. Legat mihi quis carmina præsertim magni theologi; nullum inter illa reperietur, quod ex aliorum versibus conflaverit, in uno tantum eorum aliquoties[c]

Ἴαμβον εἰπὼν καίριον ἐξ Εὐριπίδου.

Multa quidem insunt orationibus Gregorii, illis etiam, quibus in Julianum debacchatur, ob quæ, præter ceteros, eximie videri possit theologi nomen commeritus; sed nihil his ceterisve

b De Tragœdiæ Constitut. p. 234. c Operum T. II. p. 209.

inesse opinor, quod ad illam cogitandi scribendique possit infantiam æquiparari, quæ nulli minus ætati congruit, quam Imperatoris Juliani. Sed quisquis fuerit inepti dramatis pater, codicibus qui supersunt Euripidis antiquior egregias mihi sæpe lectiones in aliis præbuit tragœdiis, nonnullas etiam in Hippolyto non aspernandas.

Ex diversis autem codicum lectionibus, quæ mihi veteres viderentur et legitimæ, has in contextum recepi, sæpe Musgravii hac in re sequutus judicium, sæpius meum; vulgata prius lectione semper, ni fallor, in ora libri commemorata.[d]

In adnotationibus subjectis codicum lectiones, editionis etiam primæ Florentinæ, (vitiosis plerisque in alium locum rejectis) sive bonas, seu non omnino contemnendas, omnes exhibui; quæ placerent velut Euripideæ, aut meas aut aliorum conjecturas adfirmavi; nonnunquam paulo plenius explicanda sumsi, quæ viderentur interpretis indigere, aut ad aliorum quoque dramatum loca rectius intelligenda non inutilia futura.

Scriptæ sunt adnotationes ante pleræque, quam Græcis adjungere Latina constituissem. Eadem hic tandem valere visa fuit ratio, propter quam Phœnissis adjeceram Latina Grotii. Sententias Euripideas Latine tantum legere cupientibus præ vulgatis arbitrabar Latina Ratalleri placitura, quæ mihi quoque lectu videbantur dignissima. Nihil itaque moratus Casparis Barthii[e] censuram, suos ipsius præferentis Ratalleri versibus, motus et meo quodam, et Jani Broukhusii, sed præsertim judicio clarissimorum hujus ætatis poëtarum, Adriani Royeni, et Petri Burmanni Secundi, quos hac in re mihi legeram arbitros, Georgii Ratalleri Hippolytum repræsentavi, qualem præbuit Antverpiensis editio Plantini (anni CIↃIↃLXXXI.) tres ex-

d Quibus Vulg. adscriptum legitur in margine libri, his ego lectionibus novas substitui: quibus Ol. vel Olim, jam rejecerat, melioribus receptis, Musgravius; conjecturis, illic quoque memoratis, Forte præfixum; quibusdam lectionibus, de quibus dubites, Al. (aliorum codd. lectio) præfixum. V. L. sive Var. Lect. variam lectionem ipsius Euripidis demonstrat, quæ prioris fuerit vel alterius editionis Hippolyti. Versibus autem hîc numerus legitur adjectus, quibus in Ed. Barnesii aliisque; atque hoc in commodum lectoris ab aliis etiam ut fiat poëmatum veterum editoribus pervelim.

e Ad Statii Theb. II. v. 113.

hibens, "Euripidis Tragœdias, Phœnissas, Hippolytum, atque Andromachen, de Græcis olim Latino carmine conversas, et tunc primum editas, auctore Georgio Ratallero Ultrajectinæ provinciæ Senatus Præside."

Paulo post quam libellus iste prodiisset, sexagenarius senator in ipsa curia Trajectina finem vitæ fuit sortitus, qualem sibi suisque optasse fertur Augustus. Natus ex nobili familia Frisiaca Leovardiæ Georgius Ratallerus, ingenium felix cum alibi quoque terrarum usu hominum literatorum excoluisset, ante Sophoclis tragœdias Latino carmine convertit, quam annum ætatis explevisset vicesimum. Istius ævi viris quoque principibus acceptissimus idcirco, magna cum laude publicis muneribus fuit functus. In Senatu Regio Belgarum Mechliniæ Consiliarius, et libellorum supplicum Magister, cum ex Dania legatus rediisset, factus supremæ apud Trajectinos curiæ Præses, hoc nomine honoratissimum locum invenit in amplissimi Caspari Burmanni Trajecto erudito. Trajectini senatoris munus vir egregius cum magna laude integritatis administravit, sic literarum studiis ad vitæ finem deditus, ut, quidquid a negotiis ipsi turbulentis istis temporibus otii suppeteret, id historiarum se scribat[f] lectione libenter consumere, quarum quum animus esset meditatione lassatus, literis amœnioribus recreari atque in Musarum se gremio conquiescere. Hujus Georgii Ratalleri ea fuit verecunda modestia, morum facilitas amabilis, eruditio non vulgaris, ut minime mirari laudes debeamus, in ordinis Senatorii virum, Latinis Græcisque literis expolitum, congestas ab istius ætatis viris clarissimis, Jano Dousa, Adriano Mylio, Florente Christiano, Gulielmo Cantero, Gerardo Falkenburgio, similibusque. Eo hæc a me dicuntur, ut ne quis severam in versus Ratalleri, ingenii exercendi causa scriptos, censuram exerceat, aut Græcis Latina nonnunquam minus convenire criminetur. Quamvis enim in centenis, etiam obscurioribus isthac saltem ætate, numeris ille Latinis feliciter expresserit Græci tragici sententiam, vitiis tamen exemplaris Aldini,

f In Epistola Tragœdiis Euripidis præfixa.

postea demum correctis, fieri vix aliter poterat quin sæpe deceptus laberetur. Ista nunc ambitiose persequi mihi quidem obscura diligentia videbatur. Si quis autem aliquando in his se corrigendis exercere voluerit, is velim gratus meminerit meritorum clarissimi senatoris, et quam longe remoti sint hujus ætatis mores ab istorum temporum ratione; quibus Senatus Trajectini Præses Græcas Euripidis tragœdias carmine Latino posteris interpretabatur, et Præses Parisini Senatus Nicolaus Sudorius sublimem Pindari magnificentiam numeris expressit Horatianis; quem opus nemini tentatum felicissime perfecisse vere judicabat Scævola Sammarthanus. Dum suus literis constabit honos, posteritatis laude crescentes et N. Sudorius et G. Ratallerus propter ista quoque merita vivent, atque a literatis hominibus celebrabuntur; dum homines obscuri, quos habuere collegas et irrisores malignos, suis tenebris jacent involuti. Sed nominibus mutatis quæ semper eadem in hoc rerum humanarum theatro luditur fabula ne me nimium abducat ab instituto, quæ dicere cœperam potius persequar.

In Diatribe, quæ cum Hippolyto simul prodiit, potissimum Euripidis ex perditis tragœdiis reliquiæ nova quadam ratione pertractantur, Euripidis saltem editori profuturæ. Doctissimis etiam viris incognita poëmatum perditorum fragmenta quædam ex libris MSS. protuli; et, præter cetera, hic non indicanda, philosophiam Euripidis attigi, atque hac in parte detexi quædam nondum, opinor, in sua luce collocata. Hinc etiam intelligere poterunt harum literarum studiosi, unius Euripidis amissorum dramatum si tam multa reperiuntur sæpenumero vitiata fragmenta, quantum in hoc quoque genere literarum adhuc supersit peragendum; quod cum ex P. Leopardo, Scaligero, Casaubono, aliisque jam disci potuerat, ab eo ferme tempore plenius fuit animadversum, quo ingenii quisque sui lumen admirabile in auctores Græcos intulerunt Richardus Bentleius, Tiberius Hemsterhusius, Jeremias Marklandus, Joannes Taylorus, similesque.

Ad hanc scribendam Diatriben, ad Euripidis etiam Hip-

polytum consideratius expendendum pertractandumque, suas in Euripidis Supplices Notas evulgari passus, exemplo suo me potissimum excitavit Jeremias Marklandus, specimen illud, inter Anglos, humanitatis, modestiæ, atque eruditionis illustre, quod utinam imitarentur omnes qui hanc artem tractant Musicam! Accuratissimæ diligentiæ viri notis instructa utraque Euripidis Iphigenia nobiscum ut quamprimum communicetur publicata, omnesmecum desiderabunt Euripidis amatores, qui hoc temporis articulo sunt et alibi terrarum et in Anglia plures eruditissimi, in Batavis atque inter Frisios etiam meos nonnulli: evenitque adeo hæc Euripidi felicitas, ut ipsius tragœdiæ his aliquot annis proximis majorem lucem acceperint, quam duobus integris seculis post literas renatas. Victorii, Mureti, ceterorumque diligentia ferme tantum substitit in similibus quibusdam locis comparandis: unus isthac ætate Bartholomæus Barbadorus, vir Græce doctissimus, Euripidem cum manu scriptis codicibus collatum, quod scribit Petrus Victorius,[g] "infinitis locis emendaverat." Sed hujus etiam labore nunquam publicato caremus; nuperque adeo sive ex codicibus vetustis seu conjecturis ingeniosis centenos nobis hujus tragici versus integrarunt, præter ceteros, Marklandus, Musgravius, hujus amicus elegantissimus, Joannes noster Piersonus, et Benjaminus Heathius. His ego viris egregiis ceterisque harum rerum studiosis, qui nullius judicandi libertatem hoc in genere literarum vitupero, nec meam confido displicituram.

Quando vero B. Heathii viri clarissimi mentionem feci, lubet hoc loco quædam interjicere, quæ videri forte poterunt hinc aliena, neque sunt tamen. In Hippolyto versus spurios perpaucos tantum videor mihi detexisse; multo plures in Phœnissis, ob eam rationem quam attigi in Præfatione.[h] In Euripidis scilicet Phœnissis, de mille septingentis et quinquaginta versibus, quatuor et viginti rejeci, tanquam indignos sed quam occupant, aut a mala manu conditos atque adulterinos. Accidit

g Var. Lection. Lib. XX. c. xix.

h P. XIV. quacum conferri poterunt Euripidis Supplicibus subjectæ Marklandi explicationes veterum aliquot auctorum, P. 261.

quod facile prævideram futurum. Aliunde tamen oriturum putaveram, qui versuum istorum patronum se profiteretur. Sed inprovisus venit ex Anglia plerisque defensor, quem Euripidi mihique adeo gratulor, Benjamin Heathius, notis sive lectionibus in tres tragicos editis de harum literarum studiosis hominibus et de Musa Tragica sæpius egregie meritus; in cujus præstantis viri doctrina non sane vulgari, si vel ab æquis judicibus, hac in re tantilla, causa cecidisse judicabor, victus facile solatium inveniam. Plura dicerem in laudem Heathii, nisi in alio quodam verbis ornando modum vir humanissimus excessisset; credo equidem, ut hac præfatione suum de conjecturis illius quibusdam judicium mitigaret. Fieri potuisse, ut hic illic versus irreperet in alienam sedem nusquam negat Heathius; nec versus per tot secula lectos velut consecratos veneratur: ipsemet enim multo plures ex uno Helenæ dramate censuit ejiciendos, quam ex omnibus Euripideis rejecerim: atque in eam rem utitur argumento, quod vereor ut doctis sit hominibus adprobaturus, cogitantibus, hoc sæpe vitio peccasse tragicum, ut Chorum faceret alienissima cantantem a fabula quam condebat, idque Aristoteli jam notatum, aliisque criticis tam veteribus agnitum quam recentioribus. Id vero mirabar, de viginti quatuor versibus, quos pro spuriis habebam in Phœnissis, tertiam partem cur vir clarissimus intactam dimiserit: libenter cognoverim, habueritne istos octo versus mecum pro adulterinis; an in his mihi gratiam facere voluerit; nam ex eodem potuerant armamentario defendi tanquam Euripidei. Sed qui meas vulgatarum in Euripideis lectionum correctiones plurimas Heathio probatas lætor quam qui maxime, quique verba Terentiani Mauri mea non illibenter facio,

> " Corrigenda, si qua sane visa vobis hinc erunt,
> " Non ero stulte repugnans, aut amans prave mea,
> " Quin statim culpanda delens præbeam rectis locum;"

Heathii in versus spurios animadversiones in Diatribe libenter expendissem, si hac in parte mea me sperassem ipsi adprobaturum. Verum in multis adeo dissidemus, ut spes ista videatur

in illud usque tempus irrita futura, quo aut ille suam in his sententiam mutaverit, aut mihi saltem fecerit magis probabilem. Interea sua cuique manebit opinio, suum cuique aurium judicium, suus Atticarum elegantiarum gustus, adeo diversus, ut minime sit mirandum, huic Atticos atque Euripideos versus videri, qui mihi hoc ingenio capitali videantur atque istius ævi locique poëtis minime digni. Cur id adeo censeam hæc est ratio. Multa, tanquam corrector, primus omnium Heathius Euripidi contribuit, quæ, si legerentur in libris nostris vulgata, mihi tanquam adulterina quantocius inde viderentur deturbanda; aliis, Attico sermoni congruis, in eorum loco collocatis. Quod si forte verba tantum data sibi queratur Heathius, ipsius quasdam in Euripide lectiones proponam, quas ubi, prolatis in medium exemplis, legitimas Atticæque scenæ monstraverit accommodas, super versibus aliquot in Phœnissis iterum ibimus in consilium, deque rebus illuc spectantibus per literas amice poterimus confabulari. Hujus ista res loci nec mihi, neque, ut equidem arbitror, Heathio videretur; quo satius fuerit de Hippolyti dramate quædam disputasse magis in rem præsentem accommodata.

In Codice Florentino, sicut Bacchabus Euripidis nomen præfigitur Penthei, Πενθεὺς, Hippolytus inscribitur Φαίδρα. Senecæ Hippolytus, Lipsio monente, Phædra dicitur in codice scripto; atque illinc versum profert Priscianus velut in Senecæ sibi Phædra lectum. Ex hoc Euripidis dramate multa suis in commentariis ad Homerum adhibens Eustathius, frequenter illa legi testatus in Hippolyto, binis tamen in locis[i] laudat Euripidem in Phædra, quæque illinc profert in Hippolyto reperiuntur. Alibi quoque Phædræ Euripidis dicta, sicut sæpius dramatum interlocutores veteribus commemorantur; quibus locis inducti poëtas et tragœdiarum nomina nobis comminiscuntur viri docti. Versus aliquot velut ex Euripidis Phædra leguntur in Florilegio Stobæi, quos esse Sophocleos tum ex Electra superstite, tum ex Clemente constat Alexandrino. Ne loca quidem

i Eustathius in Homeri Iliada Z′. p. 489. 53. in Iliada H′. p. 568. 19.

Aristophanis[k] alicui facile persuaserint, Phædræ huic primitus inditum tragœdiæ nomen. Potuit quidem commode hoc idem argumentum ab Euripide quoque sub nomine Phædræ tractari; quod fecit certe Sophocles, et Gallorum tragicus Joannes Racinius. Potuit etiam, quandoquidem certo constat duplicem exstitisse Euripidei dramatis editionem, priori nomen Phædræ, posteriori, multum ab illa mutatæ, nomen Hippolyti fuisse inditum; quomodo correctis dramatum suorum editionibus comicos diversum a priori nomen interdum dedisse Isaäcus Casaubonus docuit.[l] Sed quos novimus veterum utraque hujus dramatis usos editione, priorem æque ac alteram simpliciter Hippolytum nominant. In Stobæi Florilegio nusquam nisi Hippolyti fit mentio, ubi versus proferuntur ex editione dramatis perdita.[m]

Unus veterum Hippolytum Euripidis priorem laudavit nomine Ἱππολύτου καλυπτομένου Pollux,[n] probabiliter etiam dictum Ἱππόλυτον πρότερον· ut editio, quæ superest, emendata dicta fuit Ἱππόλυτος δεύτερος· more grammaticorum, qui sic diversas ejusdem dramatis distinguere solebant editiones. Ut nostris in exemplaribus inscribitur, Ἱππόλυτος στεφανηφόρος Hesychio[o] laudatur, et Prisciano.[p] Τὸν δεύτερον Ἱππόλυτον quoque dictum, ut a priori distingueretur, et Στεφανίαν, testatur auctor veteris adnotationis[q] dramatis argumento subjectæ. Loco Pollucis primus usus Gulielmus Canterus[r] duos suspicabatur Euripidi scriptos Hippolytos, "ut scripsit Sophocles Œdipos duos, ac totidem Ajaces." Sed vere monuit Richardus Bentleius,[s] priorem Hippolytum et posteriorem non omnino diversas fuisse fabulas; Hippolytum autem, quem legimus, Στεφανίαν, non novum drama,

k In Ranis, v. 1075. Thesmophoriazusis, v. 554.

l Animadv. in Athenæum, Lib. III. c. xxviii. p. 211.

m Edit. Gesneri, p. 63. v. 39. p. 140, 18. 199, 44. 211, 52. 355, 7. 385, 29. 388, 17. 432, 29. 434, 22. 472, 38. 562, 52. In Leidensis Biblioth. Florilegio MS. loco ex Euripidis Hippolyto subjiciuntur ista: τοῦ αὐτοῦ Φαίδρα, Ἔρως γὰρ ἄνδρας, etc. omissus ibi locus fuit intermedius Sophoclis, quem præbet editio Gesneri, p. 388. quemque melior codex Trincavello subministravit.

n Onomast. Lib. IX. segm. 50.

o In voce Ἀνασειράζων.

p Edit. Putschii, p. 1168.

q Ἔστι δὲ οὗτος Ἱππόλυτος Δεύτερος καὶ Στεφανίας προσαγορευόμενος· ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι.

r Novar. Lection. Lib. VII. c. xxi.

s In Epistola ad Jo. Millium (Malelæ Chronico subjecta), p. 31. 32.

"sed correctum duntaxat atque interpolatum," δρᾶμα διεσκευασμένον. eam in rem Casaubonum citat quo dicebam loco egregia notantem, quibuscum varia possent Athenæi loci conferri.[t] Sunt autem δράματα διεσκευασμένα, quas correctas fabulas dixit Quinctilianus,[u] retractatas et expolitas Gellius.[x]—Superstites ex Hippolyto priore versus, qui non reperiuntur in nostra, suis plerosque locis indicavi, quibus probabiliter viderentur primum a poëta collocati. Sed sunt inter fragmenta prioris editionis, omissa Barnesio, quæ mihi pæne persuaserint totam dramatis œconomiam in editione fuisse secunda mutatam; in prima colloquutam cum Hippolyto Phædram; nec per interpretem, sed ipsam amorem verbis obscurioribus indicasse privigno novercam, non ab oraculo reversum Thesea, sed ab inferis reducem in scenam prodiisse; atque adeo in Hippolyto priori eamdem nonnunquam rerum fuisse dispositionem, qualis multo deterior obtinet in Hippolyto Senecæ; cui suspicor lectam Hippolytum Euripidis priorem. Nec tamen impediunt ista, quominus centeni versus aut prorsus iidem in utraque fuerint editione, aut in altera, tantum hic illic voce mutata, leviter interpolati: videnturque Euripidis studiosi ex Hippolyto priore diversas quasdam lectiones in editionis correctæ marginibus adnotasse; ut hinc in codicibus scribendi nata sit diversitas quæ librariis imputari non possit. In his etiam utriusque editionis eruendis monstrandisque lectionibus nonnihil adhibui diligentiæ.

Prior Hippolytus viris doctissimis, quin ipsi Bentleio loco indicato, inscriptus fuisse videtur a Grammaticis Ἱππόλυτος Καλυπτόμενος, "quod in extrema fabula sic loquatur Hippolytus moribundus (v. 1456.)

"Κρύψον δέ μου πρόσωπον, ὡς τάχος, πέπλοις.

"Alteri Στεφανηφόρου nomen inditum, propter hæc verba Hippolyti non longe a principio, (v. 72.)

t Lib. VI. p. 247. c. viii. p. 358. E. x. p. 429. E. xi. p. 496. F. xiv. p. 663. E.

u Institut. Orat. Lib. X. c. i. p. 897.

x Noct. Attic. Lib. III. c. iii. p. 218.

" Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
" Λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω."

Quantumvis autem Bentleius, cui hac in parte præiverat Gul. Canterus, sibi *persuasissimum* esse scribat, priorem Hippolytum eam ob causam Καλυπτόμενον esse inscriptum; mihi tamen, pace viri his in literis maximi, neque ea ratio satisfacit, neque etiam causa adparet, ob quam τὸν πρότερον Ἱππόλυτον omnino censeremus inscriptum fuisse Καλυπτόμενον. Nam nihil primum inest isti versui (1456), cur illinc petitum nomen inderent dramati; quum morem designet usitatissimum, tragicis sæpe commemoratum, quo cadavera tegebantur veste injecta, facies præsertim deformata velabatur. Deinde si in utraque edit. Hippolyti, quod statuisse videtur Bentleius, isti fuerint versus reperti, quæ tandem erat causa, cur ob istos versus diversis utraque editio nominibus insigniretur? Tandem nusquam apud Stobæum, nusquam alibi mentio fit Ἱππολύτου καλυπτομένου, nisi in unico loco Pollucis, qui, verba quædam exhibens ex editione priori, cujus laudem editio posterior, et emendata, Atticisque judicibus probata, prorsus obscurasset, propterea, mea quidem sententia, dixerit Ἱππόλυτον καλυπτόμενον. De Menandro comico Quinctilianus,[y] " omnibus," inquit, " ejusdem operis auctoribus abstulit nomen, et fulgore quodam suæ claritatis tenebras obduxit:" Græce diceretur πάντας ἀπέκρυψε, vel ἐκάλυψε· quorum hoc rarius, illud frequenter in istum sensum teritur. Alia quædam ejusdem Quinctiliani[z] hic adscribam, valde adposita: " Correctas (Æschyli) fabulas in certamen deferre in posterioribus poëtis Athenienses permisere, suntque eo modo multi coronati." Retractatum Hippolytum cum in certamen detulisset (Olymp. LXXXVII. anno 4.) superatis Iophonte et Ione, victor renunciatus fuit Euripides et coronatus: hoc vetus adnotatio testatur Hippolyto præfixa.[a] Hæc si non sola, præcipua certe fuisse ratio videtur, propter quam posterior Hippolytus a grammaticis

y Institut. Orat. X. c. i. p. 899.
z Ibid. p. 897.
a Ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἀμείνονος ἄρχοντος, Ὀλυμπιάδι πζ', ἔτει τετάρτῳ. πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων.

Στεφανιας inscriberetur et Στεφανηφόρος. et hujus quidem adpellationis quæ mihi, eadem ratio fuisse videtur Brumœo.[b] Nec prodit in scenam Hippolytus coronatus (v. 72.), sed manu gestans ex floribus contextam coronam, quam imponeret Dianæ simulacro, quod egregie Musgravius animadvertit. Dici tamen etiam potuit ob pudicitiam admirabilem ipse Hippolytus, ut corona dignus, sic ab Atticis fuisse judicibus coronatus; quo fortasse respiciens Apollonius Philostrati[c] de Timasione, Ψηφισώμεθα, ἔφη, ἐστεφανῶσθαι (στεφανοῦσθαι) αὐτὸν ἐπὶ σωφροσύνῃ καὶ πρὸ Ἱππολύτου τοῦ Θησέως· ὁ μὲν γὰρ ἐς τὴν Ἀφροδίτην ὕβρισε. Veneri contra quotidie sacra faciens Timasion, cetera pudicus instar Hippolyti, frustra quoque fuerat a noverca sollicitatus. Timasionis, novercæ quoque calumniis petiti, historiam attigit, similesque collegit Muretus,[d] quibus plures adjungi possent.

De Phædra, Hippolyto, Theseo quæ tragicis pleraque traduntur, illa,· veteris historiæ fide nixa, narrata Diodoro Siculo,[e] causæ nihil esse cur in dubium vocentur judicat Plutarchus,[f] ubi τὰς περὶ ταύτην, ait, (Phædram) καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ (Hippolytum Thesei) δυστυχίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀντιπίπτει παρὰ τῶν ἱστορικῶν τοῖς Τραγικοῖς, οὕτως ἔχειν θετέον ὡς ἐκεῖνοι πεποιήκασιν ἅπαντες. Ad historiam labefactandam nomine forsan Hippolyti quis abutatur, atque Ausonii Epigrammate xx.; quod quidem non illibenter fecisset, qui nuper in nominibus antiquissimis Orientalibus fortunæ, morum, rerumque gestarum historiam infelicissimo conatu quæsivit.

Ceterum secundum Agathonis Aristophanei monitum[g] hoc certe dramate, quo, præter Phædram, μισογύνης[h] pingitur Hippolytus, animi sui ingenio potuit Euripides morem gerere. De dramatis excellentia recte judicat in universum Michaël Arnoldus Racinius, ubi Græcum drama comparat ad patris sui

b Brumoy dans son Theatre des Grecs, T. II. p. 135.

c De Vita Apollon. Tyan. Lib. VI. c. iii. p. 232.

d Var. Lection. Lib. I. c. xii.

e Biblioth. Histor. Lib. IV. c. lxii.

f In Theseo, p. 13. D.

g In Thesmophor. v. 156.

h Vid. R. Bentlei. in Ciceron. Tuscul. IV. c. xi. p. 56.

Phædram,[i] atque inter utrumque judex sedet sæpius æquissimus. In hac autem tragœdia, qua[k]

Φαίδρην μὲν κτεῖνεν πυρόεις πόθος Ἱππολύτοιο,
Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη·

"pudicum Perdidit Hippolytum non felix cura pudoris;" multa tamen suavissimus morum magister cives suos utilissima monuit, posuitque in Hippolyto luculentum exemplum admirandæ pudicitiæ; in Phædra, amoris insuperabilis et sceleratæ calumniæ; in Theseo, turpissimæ credulitatis. Hoc itaque argumento suos Athenienses docuit Euripides, rem ne nunc quidem cognitu inutilem,

— — Σώφρονός γ' ἀπιστίας
Ὡς οὐδέν ἐστι χρησιμώτερον βροτοῖς.

i Dans les Memoires de Litterature de l'Acad. Royale des Inscr. T. VIII. p. 300—314.

k Secundum epigramma in Antholog. Gr. Lib. I. c. lxxviii. 2. Latina sunt Ausonii Eidyll. XV. v. 25. Græca quæ leguntur ultima ex Euripidis Helena, v. 1615.

SYLLABUS NOTARUM

QUIBUS DESIGNANTUR

MSS. ET EDITIONES IN NOTIS MONKII.

A.	MS. Parisiensis 2712. quæ sunt Brunckii membranæ, a Musgravio, deinde diligentius a Brunckio, collatus. Ex hoc codice lectiones ab Hemsterhusio excerptas dedit Valckenærius.
B.	MS. Parisiensis 2713. a Musgravio collatus.
C.	Excerpta e MS. quodam Cottoniano, apud Musgravium.
D.	MS. Parisiensis 2818. a Musgravio collatus.
E.	MS. Parisiensis 2888. a Musgravio collatus.
Fl.	Variantes lectiones MSti Florentini ab Is. Vossio collati, quas cum Musgravio communicavit Ruhnkenius.
P.	Liber impressus in Bibliotheca Parisiensi, cum MSto collatus unde varias lectiones exscripsit Musgravius.
Fragm.	Fragmentum MS. Alcestidis in Museo Britannico.
Lasc.	Editio Princeps, continens Medeam, Hippolytum, Alcestin, et Andromacham, quæ Florentiæ, cura Jani Lascaris, anno circiter 1496. literis majusculis impressa est.
Ald.	Editio Aldi, Venêtiis. anno 1503.
Herv. 1. 2. 3.	Tres editiones impressæ apud Joannem Hervagium, Basiliæ: quarum prima prodiit anno 1537. altera anno 1544. tertia anno 1551.
Brub.	Editio omnium rarissima, impressa Francofurti, apud Petrum Brubachium, sine anni nota; certe antiquior anno 1559.

Stibl.	Editio Gaspari Stiblini. fol. Basil. 1562.
H. Steph.	Tragœdiæ Selectæ. scil. Euripidis Hecuba, Iphigenia in Aulide, Medea, Alcestis; Sophoclis Ajax, Electra, Antigone; et Æschyli Prometheus. Excudebat Henricus Stephanus: anno 1567.
Cant.	Editio Gulielmi Canteri, Antwerp. 1571.
Port.	Editio Æmilii Porti, apud Hieron. Commelinum, Heidelbergiæ. 1598.
P. Steph.	Editio Pauli Stephani, Genevæ. 1602.
X. Π.	Drama *Christus Patiens*, e Senariis Euripideis maximam partem conflatum; quod opus falso haberi solet Gregorii Nazianzeni.
R. P.	Ricardi Porsoni notæ, e Schedis ejus depromptæ.
Barn.	Editio Josuæ Barnes. Cantabrigiæ. 1694. repetita a Beckio, Lipsiæ. 1778.
Musgr.	Editio Samuelis Musgrave. Oxonii. 1778.
Kuinoel.	Alcestis: edidit Christianus Theoph. Kuinoel. Lipsiæ. 1789.
Wakef.	Alcestis: in Tragœdiarum Delectu, quem edidit Gilbertus Wakefield. Londini. 1794.
Wagn.	Alcestis: edidit Gottlob. Adolph. Wagner. Lipsiæ. 1800.
Gaisford.	Alcestis: cum variis lectionibus in usum Scholæ Regiæ Westmonasteriensis. Oxonii. 1806.
Matth.	Euripidis Tragœdiæ et Fragmenta, edente Augusto Matthiæ. Tomus primus, continens quinque priores fabulas, prodiit Lipsiæ, 1813.
Schol.	Scholia in Septem Euripidis Tragœdias ex antiquis exemplaribus ab Arsenio Archiepiscopo Monembasiæ collecta. Venetiis. 1534.
Markl.	Jer. Marklandi Emendationes quædam MStæ a viro doctissimo Car. Burneio cum editore communicatæ.
Tyrwh.	Th. Tyrwhitti Emendationes MStæ in Museo Britannico conservatæ.

ΕΥ̓ΡΙΠΙΔΟΥ ἹΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ἹΠΠΟΛΥΤΟΥ.

ARGUMENTUM BECKII.

ΘΗΣΕΥ͂Σ υἱὸς μὲν ἦν Αἴθρας καὶ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς δὲ Ἀθηναίων. γήμας δὲ μίαν τῶν Ἀμαζόνων *, Ἀντιόπην, ἢ, ὥς ἔνιοι, Ἱππολύτην, Ἱππόλυτον ἐγέννησε, κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαφέροντα. ἐπεὶ δὲ ἡ συνοικοῦσα τὸν βίον μετήλλαξεν, ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα, τὴν Μίνωος, τοῦ Κρητῶν βασιλέως, καὶ Πασιφάης θυγατέρα, Φαίδραν. ὁ δὲ Θησεὺς, Πάλλαντα, ἕνα τῶν συγγενῶν, φονεύσας, φεύγει εἰς Τροιζῆνα μετὰ τῆς γυναικὸς, οὗ συνέβη τὸν Ἱππόλυτον παρὰ Πιτθεῖ τρέφεσθαι. θεασαμένη δὲ τὸν νεανίσκον ἡ Φαίδρα, εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθεν, οὐκ ἀκόλαστος οὖσα, πληροῦσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν, ἣ τὸν Ἱππόλυτον διὰ σωφροσύνην ἀνελεῖν κρίνασα, τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωτα παρώρμησε, τέλος δὲ τοῖς προτεθεῖσιν ἐπέθηκε· στέργουσα γὰρ τὴν νόσον ἡ Φαίδρα, χρόνῳ πρὸς τὴν τροφὸν δηλῶσαι ἠναγκάσθη. ἡ δὲ κατεπηγγείλατο αὐτῇ βοηθήσειν. ἥτις καὶ παρὰ τὴν αὐτῆς προαίρεσιν λόγους προσήνεγκε τῷ νεανίσκῳ. τραχυνόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθοῦσα, τῇ μὲν τροφῷ ἐπέπληξεν, ἑαυτὴν δὲ ἀνήρτησε. καθ' ὃν

THESEUS filius erat Æthræ et Neptuni, et Rex Atheniensium. Is ex Antiopa, vel, ut nonnulli, Hippolyta uxore, una ex Amazonibus, genuit Hippolytum, præstantem et forma et modestia. Postquam vero conjux mortua est, duxit aliam uxorem, Cretensem, Phædram, filiam Minois, regis Cretensium, et Pasiphaæ. Theseus autem, interfecto Pallante, qui unus e cognatis erat, fugit in Trœzenem una cum uxore, ubi accidit ali Hippolytum apud Pittheum. Phædra, cum conspexisset adolescentem, impulsa est in amorem ejus, non quod esset impudica, sed ut impleret iram Veneris, quæ decreverat, Hippolytum propter castitatem perdere, atque idcirco Phædram in amorem ejus impulit, finemque imposuit suo proposito. Nam Phædra, cum diu tulisset morbum suum, tandem coacta est aperire nutrici. Hæc autem promisit, se opitulaturam ei: quæ etiam præter ejus voluntatem allocuta est adolescentem. Phædra, ubi cognovit ipsum exasperatum, nutricem quidem objurgavit, se ipsam vero suspendit. Quo

* Amazonum historia [apud] Eustath. in Iliad γ'. p. 305. 10. et Plutarch. in Thesei vit. *Burn.*

καιρὸν φανεὶς Θησεὺς, καὶ καθελεῖν θέλων τὴν ἀπηγχονισμένην, εὗρεν αὐτῇ προσηρτημένην δέλτον, δι' ἧς Ἱππολύτου φθορὰν κατηγόρει, καὶ ἐπιβουλήν. πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις, τὸν μὲν Ἱππόλυτον ἐπέταξε φεύγειν. αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀρὰς ἔθετο, ὧν ἐπακούσας ὁ θεὸς τὸν Ἱππόλυτον διέφθειρεν. Ἄρτεμις δὲ, τῶν γεγενημένων ἕκαστον διασαφήσασα Θησεῖ, τὴν μὲν Φαίδραν οὐκ ἐμέμψατο, τοῦτον δὲ παρεμυθήσατο υἱοῦ καὶ γυναικὸς στερηθέντα, τῷ δὲ Ἱππολύτῳ τιμὰς ἔφη ἐπιχωρίους ἐγκαταστήσασθαι. Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Τροιζῆνι κεῖται. Ἐδιδάχθη * ἐπὶ Ἀμείνονος Ἄρχοντος Ὀλυμπιάδι πζ', ἔτει δ', πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων. Ἔστι δὲ οὗτος ὁ Ἱππόλυτος δεύτερος, καὶ Στεφανίας προσαγορευόμενος. Ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι. Τὸ δὲ Δρᾶμα τῶν πρώτων.

tempore Theseus reversus, et volens detrahere strangulatam, invenit adpendentes ei literas, in quibus accusabat Hippolytum de stupro illato, et vi intentata. Ille, credens scriptis, constituit, ut Hippolytus iret in exsilium. Ipse vero fecit preces ad Neptunum; quas deus exaudiens, perdidit Hippolytum. At Diana, indicans unumquodque eorum, quæ acciderant, Theseo, non accusavit Phædram, sed illum consolata est orbatum filio et uxore: Hippolyto autem jussit fieri honores usitatos in patria. Scena Fabulæ est in Trœzene. Acta est † Ameinone Archonte, Olympiadis octogesimæ septimæ anno quarto. Primus Euripides, Iophon secundus, tertius Ion. Hic vero Hippolytus est duorum posterior et Coronatus dictus. Apparet autem, quod post alium sit scriptus; quia in hac Fabula, quod contra decorum erat et vituperio dignum, in altera corrigitur. Est autem hæc Fabula inter optimas numeranda.

‘ΥΠΟ'ΘΕΣΙΣ ἄλλη ἐκ τῶν Πλουτάρχου Παραλλήλων.

ΘΗΣΕΥ'Σ ταῖς ἀληθείαις παῖς Ποσειδῶνος, ἔχων δὲ ἐξ Ἱππολύτης Ἀμαζόνος Ἱππόλυτον, ἐπέγημε μητρυιὰν, Φαίδραν, τὴν Μίνωος, ἥτις τοῦ προγόνου εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τὴν τροφὸν ἔπεμψεν. Ὁ δὲ καταλείψας Ἀθήνας, καὶ εἰς Τροιζῆνα παραγενόμενος, κυνηγεσίαις προσανέκειτο. Τῆς δὲ προαιρέσεως ἡ

THESEUS revera Neptuni filius, suscepto ex Amazone Hippolyta filio Hippolyto, superinduxit (ei) novercam, Phædram, Minois filiam, quæ privignum deperiens, nutricem misit ad amorem sollicitandum. Ille, relictis Athenis, Trœzenem se contulit, venatui vacans. Impura autem ista

* Ἐπὶ Ἀμείνονος Ἄρχοντος] Legendum forte Ἐπαμείνονος. *Barnes.*

† Hujus Archontis nomen varie effertur, Epameinon, Aminias et Epaminondas. Vide Catalogum Marmor. Oxonien. *Beck.*

ἀσελγὴς ἀποτυχοῦσα, ψευδεῖς κατὰ τοῦ σώφρονος ἐπιστολὰς ἐχάραξε, καὶ βρόχῳ τὸ ζῆν (an ἑαυτὴν) ἀνήρτησε. Θησεὺς δὲ πιστεύσας, ἠτήσατο παρὰ Ποσειδῶνος, ἀπολέσθαι τὸν Ἱππόλυτον, ἐκ τῶν τριῶν εὐχῶν, ἃς εἶχε παρ᾽ αὐτοῦ. Ὁ δὲ παρ᾽ αἰγιαλὸν ἐπὶ ἅρματος τυχόντι ταῦρον ἔπεμψε, καὶ ἐπτόησε τοὺς ἵππους, οἳ συνέτριψαν τὸν Ἱππόλυτον.

proposito excidens, mendaces contra castum literas exaravit, et laqueo vitam finiit. Theseus, fidem literis habens, a Neptuno petiit, ut Hippolytum perderet, uno videl. ex tribus votis, quorum jus ab eo habuit. Neptunus Hippolyto ad littus auriganti Taurum immisit, et equos terruit, qui contriverunt Hippolytum.

NOTÆ IN ARGUMENTUM.

In argumento fabula dicitur esse δρᾶμα τῶν πρώτων, quæ verba Fabric, B. Gr. vol. 1. p. 643. sic reddit: *Est hæc fabula earum, quæ primas tulerunt.* Valcken. In veteribus nonnullis Codd. etiam ab Eust. hæc fabula appellata est Phædra: sed plerisque vocatur Hippolytus. Bis eam edidit Euripides, prior editio a Polluce Onom. 9, 50. dicitur Ἱππόλυτος Καλυπτόμενος, altera, eaque emendatior, (fuit enim δρᾶμα διεσκευασμένον) quam nunc habemus, nomen habet Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος. Causa prioris nominis (Ἱππ. Καλυπτόμενος) Bentleio repetitur e v. 1456. κρύψον δέ μου πρόσωπον — alterius e v. 72. Σοὶ στέφανον φέρω. At v. 1456. respicit ad morem Græcorum usitatissimum, nec causa est, cur inde dramati nomen peteretur, et cur prior editio tantum ita diceretur. Videtur potius, quia posterior editio priorem obscuravit, propterea hæc a Polluce dicta esse Καλυπτόμενος; et quia, cum retractatam fabulam (in qua forte tota œconomia fuit mutata) in certamen detulisset Euripides, victor renuntiatus coronatusque est, ideo hæc altera editio Στεφανηφόρος vocata. Nam v. 72. Hippolytus non est coronatus, sed coronam manu gestat. Forte etiam inde nomen accepit, quod Hippolytus ob pudicitiam corona dignus sit.—Historiam ipsam, quæ est hujus fabulæ argumentum, plures veterum veram esse judicarunt; et in Tragœdia Eur. hac utilissima leguntur morum præcepta.—Pertinet huc locus Diod. S. 12, 14. extr. ubi improbatur conjugium parentum cum novercis et nuptiæ secundæ: μέγισται γὰρ καὶ χαλεπώταται στάσεις ἐν ταῖς οἰκίαις γίνονται διὰ μητρυιᾶς τέκνοις πρὸς πατέρας, καὶ διὰ ταῦτα πολλαὶ καὶ παράνομοι πράξεις ἐν τοῖς θεάτροις τραγῳδοῦνται.

Prev. T. VI. p. 79. censet cum Brunckio alteram Eurip. fabulam Ἱππόλυτος Καλυπτόμενος, fuisse Senecæ Hippolyto simillimam, sed huic nostræ nomen Ἱππόλ. Στεφανηφόρος inde venisse, quod sub initium primæ scenæ, Hippolytus coronam Dianæ offerat. *Beck.*

ἹΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ. Quæ inscriptionis hujus dramatis partem constituit vox Στεφανηφόρος, ab Euripide non est: eam addiderunt Grammatici, qua posteriorem Hippolytum a priori distinguerent. Scilicet fabulam hanc bis docuit Euripides, diversimode tractato eodem argumento. Œconomiam prioris dramatis secutus est Seneca Rhetor; qui, præter nomen, Tragici nihil habet. Nec enim Phædræ et Hippolyti colloquium, nec dramatis exitum excogitavit ille, sed ex Euripide sumsit: at quæ naturæ pictor egregius verus coloribus adumbraverat, fuco et pigmentis ridiculisque ampullis onerata vitiavit. Græcum Poëtam refert, nec mihi dubium est, quin superasse judicaretur, si comparationi locus esset, Racinius noster, in admirabili scena, Actus II. 5. Dictus autem hic Hippolytus Στεφανηφόρος, ut Sophoclis Ajax Μαστιγοφόρος. Hic in scenam prodibat manum flagello armatus: Hippolytus manu coronam tenet, Dianæ simulacro imponendam. Priori Hippolyto nomen a Grammaticis datum ὁ Καλυπτόμενος, cujus rei, præter Pollucem IX. 50. fidem facit Scholiastes Theocriti ad Idyll. II. 10. Τὰς ἔρωτι κατεχομένας

τὴν Σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες, ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ Καλυπτομένῳ Ἱππολύτῳ. Male ibi vulgo legitur ἐν τῷ καλουμένῳ, quod corruptelæ suapte manifestum, auctoritate etiam Vaticani codicis emendari debet, in quo scriptum κατακαλυπτομένῳ. Ratio illius denominationis ex ipso dramate, cui indita fuit, petenda: non autem, quod Bentleio videbatur, ex Hippolyto posteriori. Non aliam ob causam Καλυπτόμενος, vel κατακαλυπτόμενος, dictus fuit, quam quia Hippolytus, *postquam raptu equorum laceratus esset, non vivus postea in scenam delatus est, ut in superstite Tragœdia, sed mortuus et*, καλυπτόμενος. Verba sunt Clariss. Musgravii, qui nusquam certior fuit vates. Hoc etiam ex Hippolyto Latino apparet, qui, ut mox aiebam, ad prioris Græci dramatis exemplar maximam partem efformatus est. Ex *Hippolyto Velato*, qui multis post Euripidem sæculis servatus et lectus fuit, fragmenta quæ supersunt, ex Oxoniensi editione repetita et emendata hisce notulis subjungam, addita eorum, quæ apud Stobæum sunt, metrica versione Hugonis Grotii. *Brunck.*

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ἹΠΠΟΛΥΤΟΥ.

ARGUMENTUM EX VETUST. EDIT. FLOR.

ΘΗΣΕΥΣ μὲν ἦν Αἴθρας υἱὸς καὶ Ποσειδῶνος. Βασιλεὺς Ἀθηναίων γήμας δὲ μίαν τῶν Ἀμαζονίδων Ἀντιόπην Ἱππόλυτον ἐγέννησε. Κάλλει τε καὶ Σωφροσύνῃ διαφέροντα. Ἐπεὶ, δὲ ἡ συνοικοῦσα τὸν βίον μετήλλαξεν ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα Φαίδραν τὴν Μίνωος τοῦ Κρητῶν βασιλέως καὶ Πασιφάης θυγατέρα. Ὁ δὲ Θησεὺς Πάλλαντα ἕνα τῶν συγγενῶν φονεύσας, φεύγει εἰς Τροιζῆνα μετὰ τῆς γυναικός. Οὗ Συνέβαινε τὸν Ἱππόλυτον παρὰ Πιτθεῖ τρέφεσθαι. Θεασαμένη δὲ τὸν νεανίσκον ἡ Φαίδρα εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθεν. οὐκ ἀκόλαστος οὖσα. Πληροῦσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν ἣ τὸν Ἱππόλυτον διὰ σωφροσύνης ἀνελεῖν κρίνασα τέλος τοῖς προτεθεῖσιν ἔθηκε τὴν Φαίδραν εἰς τὸν Ἱππολύτου ἔρωτα παρορμήσασα. Ἡ δὲ τὴν νόσον στέργουσα χρόνῳ πρὸς τὴν τροφὸν τὸ πάθος δηλῶσαι ἠναγκάσθη κατεπαγγειλαμένη αὐτῇ βοηθῆσαι. ἥτις κατὰ τὴν προαίρεσιν, λόγους προήνεγκε τῷ νεανίσκῳ. τραχυνόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθοῦσα, τῇ μὲν τροφῷ ἐπέπληξεν. ἑαυτὴν δὲ ἀνήρτησε. καθ' ὃν καιρὸν φανεὶς Θησεὺς καὶ καθελεῖν σπεύδων τὴν ἀγχονισμένην. εὗρεν αὐτῇ προσηρτημένην δέλτον. δι' ἧς Ἱππολύτου φθορὰν κατηγόρει καὶ ἐπιβουλήν. πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις τὸν μὲν Ἱππόλυτον ἐπέταξε φεύγειν. αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀρὰς ἔθετο. ὧν ἐπακούσας ὁ θεὸς, τὸν Ἱππόλυτον διέφθειρεν. Ἄρτεμις δὲ τῶν γεγενημένων ἕκαστον διασαφήσασα Θησεῖ, τὴν μὲν Φαίδραν οὐ κατ' ἐμέμψατο. τοῦτον δὲ παρεμυθήσατο υἱοῦ καὶ γυναικὸς στερηθέντα τῷ δὲ Ἱππολύτῳ τιμὰς ἔφη ἐγκαταστήσασθαι.

῾ΥΠΟΘΕΣΙΣ ῾ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ.[1]

ARGUMENTUM MONKII.

ΘΗΣΕΥΣ υἱὸς μὲν ἦν Αἴθρας καὶ Ποσειδῶνος, Βασιλεὺς δὲ Ἀθηναίων· γήμας δὲ μίαν τῶν Ἀμαζόνων[2] Ἱππολύτην, Ἱππόλυτον ἐγέννησε, κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαφέροντα. ἐπεὶ δὲ ἡ συνοικοῦσα τὸν βίον μετήλλαξεν, ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα, τὴν Μίνω τοῦ Κρητῶν βασιλέως καὶ Πασιφάης θυγατέρα, Φαίδραν. Ὁ δὲ Θησεὺς, Πάλλαντα ἕνα τῶν συγγενῶν φονεύσας, φεύγει εἰς Τροιζῆνα, μετὰ τῆς γυναικὸς, οὗ συνέβαινε[3] τὸν Ἱππόλυτον παρὰ Πιτθεῖ τρέφεσθαι· θεασαμένη δὲ τὸν νεανίσκον ἡ Φαίδρα εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθεν, οὐκ ἀκόλαστος οὖσα, πληροῦσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν, ἣ, τὸν Ἱππόλυτον διὰ σωφροσύνην ἀνελεῖν κρίνασα[4], τέλος τοῖς προτεθεῖσιν ἐπέθηκε. στέργουσα[5] δὲ τὴν νόσον, χρόνῳ πρὸς τὴν τροφὸν δηλῶσαι ἠναγκάσθη, κατεπαγγειλαμένην[6] αὐτῇ βοηθῆσαι· ἥτις, καὶ παρὰ[7] τὴν προαίρεσιν, λόγους προσήνεγκε τῷ νεανίσκῳ. τραχυνόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθοῦσα, τῇ μὲν τροφῷ ἐπέπληξεν, ἑαυτὴν δὲ ἀνήρτησε. καθ' ὃν καιρὸν φανεὶς Θησεὺς, καὶ καθελεῖν θέλων[8] τὴν ἀπηγχονισμένην, εὗρεν αὐτῇ προσηρτημένην δέλτον[9], δι' ἧς Ἱππολύτου φθορὰν κατηγόρει καὶ ἐπιβουλήν· πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις, τὸν μὲν Ἱππόλυτον ἐπέταξε φεύγειν· αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀρὰς ἔθετο, ὧν ἐπακούσας ὁ θεὸς, τὸν Ἱππόλυτον διέφθειρεν. Ἄρτεμις δὲ τῶν γεγενημένων ἕκαστα διασαφήσασα Θησεῖ, τὴν μὲν Φαίδραν οὐκ ἐμέμψατο,[10] τοῦτον δὲ παρεμυθήσατο, υἱοῦ καὶ γυναικὸς στερηθέντα· τῷ δὲ Ἱππολύτῳ τιμὰς[11] ἔφη ἐπιχωρίους ἐγκαταστήσασθαι.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Τροιζῆνι[12]. ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἀμείνονος[13] ἄρ-

1. Hoc argumentum dederunt Aldus, et Arsenius in Editione Scholiorum in Euripidem. Legitur etiam in opere Eudociæ Imperatricis inscripto, Ἰωνιὰ, quod vulgavit Villoisonus in Anecdotis Græcis, p. 411. Varias lectiones e Codicibus Parisino et Florentino notavit Valckenærius.

2. Ἀμαζονίδων Cod. Par. et Arsenius, qui pro Ἱππολύτην habet Ἀντιόπην. Vide notam ad v. 10. διαπρέποντα pro διαφέροντα Flor.

3. συνέβη Eudoc. Arsen.

4. Post κρίνασα, Aldus et Eudocia habent τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωτα παρώρμησε. ἔθηκε pro ἐπέθηκε Arsenius.

5. στέγουσα scripserunt Valck. Brunck.

6. κατεπηγγειλαμένη Arsen. ἡ δὲ κατεπηγγείλατο Ald. Eudoc.

7. κατὰ τὴν προαίρεσιν et προένεγκε Arsenius.

8. σπεύδων pro θέλων Arsen. Par. Flor.

9. βίβλον Arsen.

10. οὐ κατεμέμψατο Par. οὐκ ἀπεμέμψατο Arsen. Paullo ante, ἕκαστα pro ἕκαστον dedi, Valckenærium secutus.

11. "Quod est in Ed. Arsenii, τιμὰς ἔφη γῆς ἐγκαταστήσασθαι præbent Codd. quoque Paris. et Flor. hinc scribi quoque poterit, γῇ ἐγκαταστήσασθαι." *Valck.*

12. ἐν Θήβαις Ald. Arsen. errore satis inepto. Quæ sequuntur omittit Aldus.

13. Ἀμεινῶνος Par. mox Ἰαφων Arsen.

χοντος, Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ ἑβδόμῃ, ἔτει τετάρτῳ. πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων. ἔστι δὲ οὗτος ὁ Ἱππόλυτος [14] δεύτερος, καὶ ΣΤΕΦΑΝΙΑΣ προσαγορευόμενος. ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον, ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πρώτων.

14. Prior fabula Euripidea, ad quam respexit Argumenti Scriptor, nomine Ἱππολύτου Καλυπτομένου laudatur a Jul. Polluc. Onomast. IX. 50. Scholiast. ad Theocr. Idyll. II. 10. Tituli vero causam fuisse opinantur Viri docti, quod in ultima ejus fabulæ scena Hippolytus non vivus, ut in superstite Tragœdia, sed mortuus et Καλυπτόμενος delatus est.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.	VENUS.
ʽΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.	HIPPOLYTUS.
ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ ʽΙΠΠΟΛΥΤΟΥ.	FAMULI HIPPOLYTI.
ΘΕΡΑΠΩΝ.	FAMULUS.
ΧΟΡΟΣ.	CHORUS.
ΤΡΟΦΟΣ.	NUTRIX.
ΦΑΙΔΡΑ.	PHÆDRA.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.	ANCILLA.
ΘΗΣΕΥΣ.	THESEUS.
ΑΓΓΕΛΟΣ.	NUNCIUS.
ΑΡΤΕΜΙΣ.	DIANA.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ἹΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI. *

In Prologo Venus introducitur de Hippolyti pervicacia querens, quodque Dianæ se totum dederit, Veneris sacra despectui habens; quare et illi mortem ex novercæ amore et patris imprecationibus minitatur: Unde excitatur magna auditorum de eventu exspectatio. Hippolytus a venatu rediens cum suis comitibus, hymnum Dianæ canit: Famulo interim monente, ut etiam Veneri suos honores concedat, illam prorsus inhonoratam prærterit. Chorus, auditis Phædræ (quæ Hippolytum misere deperibat) ægrimoniis, varias secum causas illarum auguratur. Nutrix fastidiosam et languidam Phædram foras e cubiculo ducit, simulque humani generis miserias deplorat. Ipsa Phædra adeo in scenam producta, pudoris memor, amorem suum celare conatur: sed ægra, furiosa, impatiens, miserationem omnium incurrit.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΠΟΛΛΗ μὲν ἐν βροτοῖσι, κοὐκ ἀνώνυμος

VENUS.

EGO celebris quidem inter homines, et non ignobilis

S. 1. Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι,] Δυνατὴ, θαυμαστὴ, μεγίστη. Ὅμηρος, (Il. η', 156.) πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος. πάσαις δὲ ταῖς ἀπὸ Ἡλίου * εἰκότως διάκειται ἡ Ἀφροδίτη διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς μοιχείας Ἄρεος. ἡ δὲ διάνοια ἐμφαντικώτερον πέφρασται, ἐκ τοῦ

* Ἐχθρῶς em. Heath. Ab eodem est ἄξιος in sq. Schol.

1. 2. Πολλή] Scholiasta, δυνατὴ, θαυμαστὴ, μεγίστη. Valckenærius statuit hanc vocem idem valere quod in aliis locis σεμνὴ, μεγάλη, τιμία. Κέκλημαι significat *sum*, quo sensu apud Tragicos non infrequens est. Æschylus Pers. 240. Οὔτινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς, οὐδ' ὑπήκοοι. Soph. Trachin. 738. Ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ'. Noster Hecub. 484. Ἐν ξείνᾳ χθονὶ δὴ κέκλημαι Δούλα. 629. Ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος. Electr. 368. "Κεκλῆσθαι pro γενέσθαι *Eur. Protesilao Suid. v.* πενθερά. *Rhadamantho Stob.* p. 269. *ed. Grot. Phryxo* p. 53. *Phœn.* 570. (576.) γενήσεται (κεκλήσεται) *Suppl.* 915. *apud Stobæum.*" R. P. De Phœnissarum et Supplicum locis videndus ipse Porsonus ad Phœn. 576. Nostros versus citat Grammaticus Incertus περὶ Σολοικίας, quem Valckenærius Ammonio suo subjecit, p. 102. Eosdem παρῳδεῖ Lucianus Podagra Tom. III. p. 665. et suo more

* Senecæ exstat Fabula ejusdem Nominis et Argumenti: sed Œconomia ejus cum hac non convenit. Vid. etiam de hoc Argumento Philostrati Iconas l. 2. in Hippolyto. Item Diodori Siculi Bibliothec. l. 4. *Barnes.*

Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανοῦ τ' ἔσω·
Ὅσοι τε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν

Dea vocor Venus, et in cœlo;
Et apud eos, quicunque intra mare finesque Atlanticos

S. ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἀπολαμβάνουσα. Πολλὴ,] Ἰσχυρὰ, μεγάλη. Fl. 2. 3. Ὅσοι τε πόντου τερμόνων] Ἐπὶ μέγιστον ηὔξησε τὸ κατηγόρημα τοῦ νεανίσκου, εἰ γὰρ ἐκεῖνοι θηριώδεις ὄντες τὴν φύσιν, καὶ νόμων καὶ γραφῶν ἄπειροι, σέβουσιν ὅμως τὴν θεὸν, τὴν φύσιν δεξάμενοι διδάσκαλον, πάσης καταγνώσεως (ἄξιος) ὁ ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι τραφεὶς, καὶ μέγιστον ἐπὶ φιλοσοφίᾳ φρονήσας. εἰ δὲ καὶ σωφρονεῖν ἀπὸ γάμων ἤθελεν, οὐδὲν ἧττον ἔδει πάλαι αὐτὸν σέβειν τὴν δαίμονα, προεστῶσαν τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμιῶν. πάντες γὰρ οἱ φιλόσοφοι τιμῶσι τὴν θεὸν, πρὸς τὸ μὴ πρὸς ταύτην ἁμαρτάνοντες τὰ ἐναντία τῆς γνώμης δυστυχεῖν. τερμόνων δὲ Ἀτλαντικῶν περὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος ἤκουσαν. ἔνιοι δὲ τὰ Γάδειρα, ἔνθα ἐστὶν

insulse mutatos adhibet Auctor dramatis *Christi Patientis,* quod posthac designabo per literas X. Π. 102. Huc etiam respexit Philostratus De Vita Apollonii VI. p. 232, 8. observante Valckenærio. *Monk.*

Ammonius Hermeas Περὶ Ἑρμηνείας p. 2. Ed. Ald. 1546. hunc versum laudat, cum varietate. *Burn.*

Πολλὴ κέκλημαι] Idem est, quod πολὺ κέκλημαι. καλεῖν θεοὺς recte dicitur. vid. Supplic. v. 628. Electr. v. 566. Quod moneo, ne quis legendum putet κέκλησμαι a κλῄζω, *celebro.* *Musg.*

Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι,] *Philostrati* Timasion, Hippolyto cetera non dissimilis, sed et istius culpæ, qua sola peccavit Thesides, insons, sacra Veneri quotidie faciebat: de V. A. VI, p. 232, 8, πολλὴν γὰρ, aiebat, ἡγοῦμαι τὴν θεὸν [ἐν] ἀνθρωπείοις τε καὶ θείοις πράγμασιν· omissam illic præpositionem a descriptore, quod jure suspicabatur *Ti. Hemsterhus.* in Miscell. Obs. III. p. 419. firmant *Euripidis* verba, obversata *Philostrato.* In rebus ille tam humanis quam divinis magnam vim Deam habere statuebat; quam, omnia pervadentem, præter ceteros Poëtas, Tragici cecinerunt: nemo luculentius explicuit *Sophocle* septem et decem senariis continuis apud *Stobæum* Florileg. p. 386, 40. *Grot.* p. 239, 241. De his duo tantum primos versus adponam, partim ex *Plutarchi* T. II. p. 757. A. scriptos emendatius:

Ὦ παῖδες, ἤ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον,
Ἀλλ' ἐστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.

Multiplex, et hic juxta *Euripidem multum* Veneris erat *nomen* in cœlo terraque; sive clarum et venerabile. Longe diversum quid significatur, Κύπρις —— ἣν πολλὴ ῥυῇ· Hippol. v. 445; cumque animantibus quibusdam πολλὴ dicitur inesse Ἀφροδίτη. —— Hic Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσιν, —— est σεμνὴ, μεγάλη, τιμία· quod liquebit similia dicta quædam *Euripidis* comparanti, Iphig. in Taur. v. 1491. Troas. v. 49. Herc. v. 851. De Baccho eadem leguntur et de Sileno verba in *Orphicorum* H. 44. et 53. τετιμένε πᾶσι θεοῖσι, Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν. Est in *Athenæi* XV. p. 695, F. *Scolion* egregium:

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
Τιμὴν ἔν τε βροτοῖς, ἔν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

Eumdem in sensum scribi potuerat, Πολὺς μὲν ἐν βροτοῖσιν. οὐρανοῦ τ' ἔσω. *Valck.*

1—5. Ita hæc distinguit M. * at distinguere debuit sic: θεὰ, mox οὐρανοῦ τ' ἔσω, dein ἡλίου· ut sensus esset: *Ego, humani generis potens dea neque uno nomine celebris, Venus nominor ab omnibus, quicunque intra cœlum et mare habitant, (Dii scilicet superi et inferi,) et quicunque intra fines Atlanticos habitant lucem solis videntes, (scilicet mortales).* Male igitur statuit M. κέκλημαι hoc quidem loco significare *sum.* Quo sensu verbum καλεῖσθαι aliquando esse accipiendum videtur: sed rectius plerumque Latine redditur *perhiberi.* Illud μὲν in v. 1. sibi responsurum habet δὲ in v. 9.

Class. Jour. Vol. V. p. 196, 7.

* In his et aliis locis litera M. nomen Monkii designat.

Ναίουσιν εἴσω, φῶς ὁρῶντες ἡλίου,
Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη,

Habitant, videntes lumen solis,
Honore quidem afficio eos, qui colunt meam potentiam,

S. ὄρος ὁ Ἄτλας, ὅπερ ἐστὶ δυτικόν. ὁ δὲ πόντος ἀνατολικόν. Τερμόνων] Εἰς τὸ ἔσχατον· ἵνα καὶ τοῖς στοιχείοις Ἀφροδίτην γινώσκεσθαι, δι' ὧν φύεται. οἷον καὶ τὰ ἔσω τοῦ πόντου φυόμενα Ἀφροδίτην οἶδε τῇ φύσει. τοὺς ἐν τοῖς πέρασι τῶν στοιχείων τούτων κατοικοῦντας θηριώδεις ἀνθρώπους λέγει, ὃ καὶ βέλτιον. 5. Τοὺς μὲν σέβοντας] Τὸ ἑξῆς τῆς διανοίας· προαποδειχθέντος τοῦ μεγάλην με τινὰ καὶ ἐπιστήμονα * εἶναι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, τοιαύτη τις εἰμὶ τὴν φύσιν, ὡς τοὺς μὲν σέβοντας τιμᾷν, τοὺς δὲ ἀποσειομένους τὴν εἰς ἐμὲ εὐσέβειαν καταβάλλειν· ἀντὶ τοῦ πολλή τις οὖσα τοὺς μὲν τιμῶ, τοὺς δὲ σφάλλω. πρεσβεύω

* Εἶναι addidi e Flor. 6. 15. Pro ἐπιστημ. Heath. ἐπίσημον.

1—5. Quatuor etiam de his *ἰαμβείοις* potuisset suum *Aristophanes* ληκύθιον adaptare; versus enim efficiunt ληκυθείους

Κύπρις οὐρανοῦ τ' ἔσω
Τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν
Φῶς ὁρῶντες ἡλίου
Τἀμὰ πρεσβεύω γέρατη.

Qualium Trochaicorum *Euripidis* ingratum in senariis fuisse sonum castigatis Atticorum auribus non sane miror, neque adeo censuram, quam in *Euripidis* Prologos exercuit severissimam *Aristophanes* Ran. v. 1231—1278. —— Ore Gallico *R. P. Brumoy dans son Theatre des Grecs* T. II. Venus Euripidea loquitur propemodum, ut Virgilii Juno; sed errores viri optimi hic non persequar. Illud non alienum videbitur, si loca veterum indicavero, hujus etiam dramatis versus adhibentium, quæ quidem mihi fuerint observata. Versum 1 et 2. ad vocem ἔσω pro ἔνδον positam, excitat *Grammaticus* de Solœcismo p. 200; eosdem παρῳδεῖ *Luciani* Podagra T. III. p. 665. Vss. 2—6. ad Veneris potentiam declarandam adhibet *Athenæus* XIII. p. 600. C. In Tragœdia quæ dicitur Χριστὸς πάσχων matri nunciaturus filio moriendum, sic virginem alloquitur v. 102. postquam suum αἶ ter repetitum ingeminasset:

Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι, κοὐκ ἀνώνυμος
Ἁγνὴ κέκλησαι, τῆσδε γῆς ὅσοι πέδον
Ναίουσι, λαμπρὸν φῶς ὁρῶντες ἡλίου,
Τὰ νῦν δὲ τάλαιν' ἡ πάλαι μακαρία.

ad ista frigide satis respondet ἡ Θεοτόκος,

Τί δ' ἐστίν; ἦ που τίς μ' ἀποκτεῖναι θέλει;

Non dicam quam apte Veneri de se dicta transferantur in virginum sanctissimam: sed nunquam *Gregorius Nazianzenus* Mariam dixisset οὐκ ἀνώνυμον Ἁγνήν. De hoc dramate quid sentiam, in Præfatione jam fuit indicatum. *Valck.*

3. πόντου male intelligit Musgravius post Scholiastam de Ponto Euxino. Montem Atlantem fingebant Poëtæ et maris et naturæ finem esse. Infra 1056. Πέραν γε πόντου καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν, Εἴ πως δυναίμην. Vide etiam v. 741. et sequentia. Hunc versum cum tribus sequentibus habet Athenæus XIII. p. 600. C. Dubito annon rectius legeretur ὅσοι δὲ, quod nonnulli voluerunt, ob τὸ μὲν præcedens. *Monk.*

Pontus hic est Pontus Euxinus, ut in versu Aristophanis p. 335.

—— ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς. *Musg.*

Τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν] De voce τέρμων pro τέρμα, unde *Latinum* terminus, vide ad *Phœniss.* v. 1371. De *Atlantico* Oceano præter *Scholiasten* vide *Plinium* l. 5. c. 1. *Melam* et *Solinum* c. 56. *Salmasium* item in eundem. Et nos ad *Herc.* Fur. v. 233. *Barnes.*

5. πρεσβεύειν. προτιμᾷν Hesych. eadem habet Photius Lex. MS. addens Εὐριπίδης. Hac significatione vox adhibetur Æsch. Choëph. 486. τόνδε πρεσβεύσω τάφον. Soph. Trach. 1067. Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον. Alcest. 289. Rhes. 944. *Monk.*

Πρεσβεύω] Vid. de hoc verbo *Scholiasten*, qui dicit, *Atticum* esse in hoc sensu, et significare ἄγαν τιμῶ. Vid. *Alcest.* v.

Σφάλλω δ', ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.
Ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε,
Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο.
Δείξω δὲ μύθων τῶνδ' ἀλήθειαν τάχα.

Everto vero, quicunque superbiunt adversus nos.
Inest enim hoc etiam in deorum genere
Ut gaudeant, cum honore afficiuntur ab hominibus.
Ostendam autem mox veritatem verborum horum:

S. δὲ τὸ ὑπερτιμῶ. οὕτως Ἀττικοί· πρεσβεύειν γὰρ τὸ τιμᾶν. 6. Σφάλλω,] Βλάπτω. Σφάλλω,] Ἀποβάλλω. Fl. 15. Εἰς ἡμᾶς.] Καθ' ἡμῶν. 7. Ἔνεστι γὰρ δὴ] Ἔνεστι δὲ ἐν τοῖς θεοῖς τὸ χαίρειν ταῖς τιμαῖς, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. καὶ διὰ τοῦ (leg. τούτου) καὶ ἔδειξεν, ὅτι ὡμολόγηται πᾶσιν ἀνθρώποις. 9. Δείξω δὲ] Ἔξεστί * μοι τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν καθόλου προειρημένων νοημάτων λαβεῖν. ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τοῦ τοὺς μὲν σέβοντας τιμῶ, τοὺς δὲ βλασφημοῦντάς με σφάλλω. 10. Ὁ γάρ με Θησέως] Ὅτι γὰρ μετὰ Ἡρακλέους ὁ Θησεὺς ταῖς Ἀμαζόσιν ἐπολέμησε διὰ τὸν ζωστῆρα, καὶ † ἤνυσαν, ἔλαβεν αἰχμάλωτον, καὶ ἤγαγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ συμμιγεὶς αὐτῇ ἐποίησεν υἱὸν ὁμώνυμον τῇ Ἱππολύτῃ.

* Legendum cum Heath. ἔξεστι μὲν τοῦτο κ. τ. λ.

† Flor. 6. ζωστῆρα, καὶ Ἀντιόπην ἔλ. quod an verum sit, dubito, quum e postremis pateat, Hippolyten ab auctore scholii pro matre Hippolyti habitam esse. Fortasse: ὅτε (sic. Barn. Musgr. et, quum nihil diversitatis enotatum sit, Florr.) γὰρ —— ζωστῆρα καὶ ἤνυσαν, Ἱππολύτην, ὡς δὲ ἔνιοι, Ἀντιόπην, ἔλ.

292. Ἐγώ σε πρεσβεύουσα etc. De aliis hujus verbi significationibus vid. Lexicographos. De Amoris potentia vid. infra ad v. 445. *Barnes.*

8. Confert Porsonus in Adversariis p. 231. cum loco Supplicum 232. θεοὺς—οἵτινες τιμωμένοι Χαίρουσι. Huc respexit Plutarchus Erotico Tom. II. p. 766. C. et, ut videtur, Clemens Alex. Strom. VII. p. 848, 13. notante Valckenærio. Ver. 8, 9. citat Scholiasta Venet. ad Iliad. p. 567. *Monk.*

Τιμώμενοι χαίρουσιν] Huc spectabat *Plutarchus* ista scribens in Ἐρωτικῷ p. 766. C. τῷ δὲ Ἔρωτι καὶ τοῦτο καθάπερ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἔνεστιν, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τιμωμένῳ χαίρειν ἀνθρώπων ὕπο. quod ait idem reliquis inesse Diis, ut ab hominibus coli cupiant; ad Penthea de Baccho Tiresias, Ὁρᾷς; σὺ χαίρεις ——, Κἀκεῖνος, οἶμαι, τέρπεται τιμώμενος, in *Eurip.* Bacch. v. 321; in hujus Alc. v. 54. Orcus, τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει. de vero Deo non absurde *Clemens Alex.* Strom. VII, p. 848, 13, εἰ τιμώμενον χαίρει, (τὸ θεῖον,) φύσει ἀνενδεὲς ὑπάρχον, οὐκ ἀπεικότως ἡμεῖς δι' εὐχῆς τιμῶμεν τὸν Θεόν. *Valck.*

10. Simile est Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. Ejusdem pleonasmi alia exempla, Æsch. Prom. 140-1-2. Soph. Antig. 1115. Alcest. 512. notavit Blomfieldius ad Promethei locum. De nomine matris Hippolyti silet Euripides. Antiopam fuisse tradunt Plutarchus in Thes. Tom. II. p. 13, D. Seneca in Hippolyto Tragœdia, Scholiast. ad hujus fabulæ v. 580. Schol. ad Hom. Odyss. Λ. 320. Tzetzes ad Lycophr. 1329. Servius ad Virg. Æn. XI. 761. Contra ex Hippolyta, Antiopæ sorore, natum perhibent idem Plutarchus Parall. Tom. II. p. 314, A. Clidemus apud Plutarch. Tom. I. p. 13, A. et Auctor argumenti hujus fabulæ. Quæ de his Amazonibus veteres tradidere, collegit et recensuit Meursius in Theseo cap. 20. et 21. *Monk.*

Ἀμαζόνος τόκος,] Ab Ovid. Her. 4. dicitur *Amazonius vir.* Opiniones veterum de matre Hippolyti persecutus est Meziriac Comm. ad Ovid. Her. T. I. p. 317. ss. *Musg.*

Ad hunc pleonasmum tuendum citat M. Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος παῖ καὶ

Ὁ γάρ με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος,
Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα,
Μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροιζηνίας
Λέγει κακίστην δαιμόνων πεφυκέναι·

Nam me Thesei filius, Amazonis progenies,
Hippolytus, discipulus casti Pitthei,
Solus ex civibus hujus terræ Trœzeniæ,
Dicit pessimam esse Dearum,

S. 11. Ἁγνοῦ Πιτθέως] Ἁγνὸν Πιτθέα, ὡς καὶ ἐν Μηδείᾳ φησὶ, (v. 682.) παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος. παρὰ Πιτθεῖ τῷ * πατρὶ τῆς Αἴθρας, τῆς μητρὸς Θησέως, ἐπαιδεύετο ὁ Ἱππόλυτος, ἦν δὲ ὁ Πιτθεὺς σοφὸς καὶ χρησμολόγος καὶ ἱερὸς θεοῖς, ὃς καὶ ἔλυσε τὸν χρησμὸν, μὴ λύσῃς ἀσκόν, τῷ Αἰγεῖ, καὶ τὴν θυγατέρα ἔδωκεν, εἰδὼς τῇ σοφίᾳ, οἷος ἔσται ὁ τεχθησόμενος. παρ' αὐτῷ δὲ, φησὶν, ὁ Θησεὺς ἐπαιδεύετο, ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ. 13. Πεφυκέναι,] Ὑπάρχειν. καὶ τί, † φασὶν, ἐλύπει αὐτὴν τὸ τῆς φιλοσοφίας;

* Πατρὶ recte Barn. Musgr. pro περὶ Junt. Basil. In sqq. verba μὴ λύσῃς ἀσκόν post χρησμόν addidi e Flor. 6. 15. et παρ' αὐτῷ, scripsi pro παρ' αὐτᾷ, quod etiam sine codice corrigere debuerat Barn. Hic etiam dedit: παρ' αὐτᾷ δὲ, φησὶν Πλούταρχος, ὁ Θ. ἐπαιδ. Nihil nisi φησὶν in φασὶν mutandum videtur.

† Φασὶν hic et paulo post scribendum esse pro φησὶν, ex iis liquet, quæ post ἄλλως sequuntur. Mox Flor. 6. 15. ὅτι ὡς αὐτὴν (Junt. Bas. αὐτὸν) ἀτιμάζων ἐδόκει καὶ τοῦτο ποιεῖν, ὡς καὶ αὐτῇ μὴ ποιῶν τὰ τ. Paulo post pro αὐτὴ ἀποστ. leg. videtur αὕτη ἀποστ. Pro ὡς αὐτὴ ἐν τῇ δ. λ. Flor. ὡς καὶ ἐν διηγ. λ. In fine pro κνισμόν Florr. κνησμονήν.

Κλυταιμνήστρας τέκνον. Ubi olim conjecerat Marklandus ad Suppl. 932. τε vice παῖ, ab ipso postea repudiatum propter loca, primo quidem aspectu similia, sed revera longe diversa, scilicet Iph. A. 901. Ὦ τέκνον Νηρῆδος ὦ παῖ Πηλέως Soph. Trach. 61. Ὦ τέκνον ὦ παῖ, (quibus addo Philoct. 263. Ὦ τέκνον ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως) Eurip. Cretens. Fragm. II. Φοινικογένους παῖ τῆς Τυρίας Τέκνον Εὐρώπας καὶ τοῦ μεγάλου Ζηνός. At in his omnibus, utcunque vitio carentibus, præter locum e Cretensibus, τέκνον et παῖ nescio quid ὑποκοριστικὸν significant; qui sensus plane abhorret a decentia loquendi: etenim Bubulcus Iphigeniam verecunde, non ὑποκοριστικῶς, alloqui debebat: neque Venus ὑποκοριστικῶς de Hippolyto loquitur. Mendosus igitur est uterque locus facillime emendandus legendo hic Ὁ γάρ με Θησέως κἀπ' Ἀμαζόνος τόκος et in Iph. T. Ἀγαμέμνονός τε κἀκ Κλυταιμνήστρας τέκνον: quæ duo loca, sicut ovum ovo, sunt simillima. Interpolatoribus fraudi fuit syntaxis recondita, quæ præpositionem facit cum posteriori voce junctam cum priori per ellipsin ut jungatur: cf. Œd. T. 734. ὁδὸς —— Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας. Et profecto Joannes Malela, p. 173. citat Ἀγαμέμνονος καὶ Κλυταιμνήστρας κόρη omisso παῖ. Unum tantum prius monere libet quam hæc dimittam, quod parum ad rem faciant loca Prometh. 140. Antig. 115. Alcest. 525. periphrastice scilicet dicta, nisi ut Cretensium fragmentum tueantur; in quo, si faveant Codices, legi possit, Φοινικογενὲς παῖ, τῆς Τυρίας Τέκνον Εὐρώπας κἀκ τοῦ μεγάλου Ζηνός.

Class. Jour. Vol. V. p. 197.

11. παίδευμα pro *alumno* apud Tragicos occurrit, quemadmodum λόχευμα, κήδευμα, μίσημα et alia ejus generis pro personis adhibentur. Electr. 891. Σύ τ', ὦ παρασπίστ', ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Παίδευμα, Πυλάδη. Ceterum παιδεύματα de Hippolyto solo dicitur, ut in Sophoclis Philoct. 36. τεχνήματα de uno poculo; Antig. 568. νυμφεῖα de Antigona; in Nostri Hec. 269. προσφάγματα de una victima. Orest. 1052. κέδρου τεχνάσματα de uno sepulcro. Androm. 1277. συγκοιμήματα de Thetide. Troad. 254. νυμφευτήρια de Cassandra: quæ exempla attulit

Ἀναίνεται δὲ λέκτρα, κοὐ ψαύει γάμων·
Φοίβου δ' ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην,
Τιμᾷ, μεγίστην δαιμόνων ἡγούμενος·

Et recusat lectos, neque attingit nuptias:
Sed sororem Phœbi Dianam, filiam Jovis,
Honorat, existimans eam maximam esse Dearum:

S. καὶ λεκτέον, ὅτι ὡς αὐτὴν ἀτιμάζων, καὶ τοῦτο ἐποίει, ὡς καὶ αὐτῇ μὴ ποιεῖν τὰ τερπνὰ, ἀγνοῶν, ὅτι καὶ σωφροσύνης ἔρωτας αὐτὴ ἀποστέλλει, ὡς αὐτὴ ἐν τῇ διηγήσει λέγει. Ἄλλως. καὶ τί, φασὶν, αὐτὴν ἐλύπει τοῦτο; ἀλλ' οὕτως αὐτὸ εἶπεν, ὡς ἐκείνου πρὸς κνισμὸν αὐτῆς τοῦτο ποιοῦντος. 18. Ἐξαιρεῖ] Ἐκ μέσου αἱρεῖ, ἀφανίζει. Ἐξαιρεῖ] Ἀντὶ

Porsonus ad Orestis locum defendendum. Idem ad Iph. Aul. 7. "παιδεύματα *recte scriptum apud Eurip. Hippol.* 11. *in* παίδευμα *degeneravit apud Plutarchum Thes.* p. 2. B." *Monk.*

Ἱππόλυτος ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα] Hunc locum *Plutarchus* in *Theseo* laudat. Παιδεύματα pro παίδευμα, hoc pro πεπαιδευμένος, sic θρέμμα, ὁ τρεφόμενος. Vid. *Andromach.* v. 446. *Barnes.*

Ἱππ. ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα] In Theseo *Plutarch.* p. 2. B. ὁ δ' Εὐριπίδης, ait, τὸν Ἱππόλυτον ἁγνοῦ Πιτθέως παίδευμα προσειπὼν, ἐμφαίνει τὴν περὶ τὸν Πιτθέα δόξαν. In sanctam avi materni domum, in qua puer a Connida præceptore, juvenis ab avo Pittheo fuerat ipsemet ad virtutem formatus Theseus, cur et quando miserit Hippolytum educandum, tradit *Pausan.* I. p. 51. *Diodoro Wesselingii* IV. p. 306. 21. filium Trœzena misisse narratur, τρέφεσθαι παρὰ τοῖς Αἴθρας ἀδελφοῖς. Pittheïdos Æthræ fratres, quos ex MSS. ibi restituit, vellem nobis memorasset *Wesselingius*, mihi quidem aliunde ignotos: si fratres habuit Æthra, quomodo tandem locum habere potuit, quod scribit *Pausanias*, quodque ex *Asclepiadæ* Τραγῳδουμένοις *Schol.* in *Hom.* Od. Λ, 320, ἦν γὰρ, inquit [Ἱππολύτῳ] διὰ τὴν Πιτθέως Αἴθραν μητρῴα τις ἀρχὴ δεῦρο. —— De Pittheo nihil adeo novimus nisi laudabile; nec sane causam habuit cur Regem optimum tanquam *superbum* inter populares suos traduceret *Brumœus*, reddens Euripidea, *cet élève du superbe Pithée:* Quæ quidem velut Pitthei monumenta memorat *Pausanias*, judicem justum demonstrant populum in pace regentem: de Museo, in quo dicebatur λόγων τέχνην, artem isthoc ævo non necessariam, tradidisse, et de libello, quem sub ejus nomine vulgatum legerit, quid *Pausanias* censuerit, vocula δὴ demonstrat in his p. 184, Πιτθέως δὴ (*scilicet!*) σύγγραμμα. —— Commodum *Schol.* ad ἁγνοῦ Πιτθέως adscripsit ex *Eurip.* Med. versum 681, [Πιτθεύς τις ἐστι γῆς ἄναξ Τροιζηνίας,] Παῖς. ὡς λέγουσι Πέλοπος εὐσεβέστατος. Suspicor, ultimum hoc ferme capiendum quo sensu Homereus Chiron δικαιότατος Κενταύρων accipitur a Grammaticis, tanquam inter omnes *unus juris observantissimus:* certe de Pelopis filiorum, Atrei, Thyestæ, Chrysippi pietate vel ceteris virtutibus nihil adeo inaudivimus. Rerum autem Pitthea divinarum humanarumque peritum pro isthac ætate fuisse colligas ex *Eurip.* Med. v. 686, et *Plutarchi* Thes. p. 2. A. —— *Superbus* potius ex mente Veneris Euripideæ dici potuit Hippolytus, v. 10. Ἀμαζόνος τόκος· Veneris sacrorum osor, ut Amazone natus: *Est prorsus iste gentis armiferæ furor; Odisse Veneris fœdera, Seneca* Hipp. v. 909. *Amazonio connubia pellere ritu, Statius* Achill. II. 156. de nostro *Seneca* v. 231. *Immitis annos cælibi vitæ dicat; Connubia vitat, genus Amazonium scias.* Latinæ Tragœdiæ Scriptori mater Hippolyti, de nomine nusquam *Euripidi* memorata, nec *Diodoro Sic.* IV. p. 306, 21, semper *Antiope*, sicut plerisque, dicitur; semper etiam *Plutarcho*, unum tantum *Clidemum* memoranti p. 13. A. B. qui *Hippolyten* dixerit, οὐκ Ἀντιόπην. *Clidemo* jungi poterit alius rerum Atticarum scriptor *Ister* apud Athen. XIII., p. 557. A. *Valck.*

14. ψαύει γάμων et infra 1030. ἅψασθαι γάμων usurpantur eodem prorsus sensu ac

Χλωρὰν δ' ἀν' ὕλην παρθένῳ ξυνὼν ἀεὶ,
Κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονὸς,
Μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίαν.

Semperque habitans cum virgine in viridi silva,
Expellit feras e terra velocibus canibus,
Cupide ambiens majora humana consuetudine.

S. τοῦ θηρᾶται, ἐκβάλλει. Fl. 2. 19. Προσπεσὼν ὁμιλίας] Ἐντυχών. εὐτυχήσας τῆς ἐπιμιξίας τῆς δαίμονος πλέον, ἢ ὡς δεῖ ἀξιοῦσθαι ἄνθρωπον* φιλίας θεοῦ. οἷον μεῖζόν τι τῆς ἀνθρωπίνης ὁμιλίας ἐντυχὼν τῆς Ἀρτέμιδος. Προσπεσὼν] Γράφεται τυχών. Fl. 2.

* Ἀξιοῦσθαι ἄνθρωπον Flor. 6. 15. pro ἀξιώσας ἀνθρώπου. ἀξιοῦσθαι jam Barn. dedit. Iidem codd. in fine εὐτυχὼν (sic) τῆς Ἀ.

εὐνῆς θιγεῖν infra 889. Electr. 255. εὐνῆς ἅψασθαι Phœn. 960. *Monk.*

17. Χλωρὰν δ' ἀν' ὕλην] Ita restituimus, non ex conjectura, nec *Canteri* auctoritate, sed quod vetustissima et optima *Aldi* editio ita legat. Quam rem aut *Canterus* non vidit, aut dissimulavit; ut in multis aliis. *Barnes.*

ἀν', quod olim deerat, etiam in Codd. Flor. et Par. legitur. *Valck.*

18. ἐξαιρεῖ. ἐκ μέσου αἱρεῖ, ἀφανίζει. Schol. Ante Valckenærium legebatur ἐξαίρει mendose. Laudat ille Pausaniam II. p. 184. m. λύκους ἐφαίνετό μοι τὴν Τροιζηνίαν λυμαινομένους ἐξελεῖν ὁ Ἱππόλυτος. Confert Elmsleius Herod. I. 36. καὶ διακελεύσομαι τοῖσι ἰοῦσι, εἶναι ὡς προθυμοτάτοισι συνεξελεῖν ὑμῖν τὸ θηρίον ἐκ τῆς χώρης. *Monk.*

ἐξαιρεῖ] Sic Ion. v. 1065. καὶ συνεξαιρεῖ δόμων. Male olim ἐξαίρει. *Musg.*

In ἐξαίρει accentum mutavi, scripsique, Κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονός· *latebris excitatas feras capit: Schol.* ἐκ μέσου αἱρεῖ, ἀφανίζει. αἱρεῖν et ἐξαιρεῖν in talibus adhibentur, non autem, quantum recordor, ἐξαίρειν. *Themist.* Or. XXIII. p. 288. A. οἷον κυνηγέτης, κύκλῳ θηρίον περιδραμὼν, αἱρεῖ τὸν ἄνδρα καὶ σαγηνεύει. qui laqueis irretitos juvenes capiunt, πάγαι; Sophistæ juxta *Lysin* τὼς νέως ἐμπλέκοντι, secundum *Archytam* τὼς ἀμώσως αἱρέοντι· sic enim, non ἀεὶ ῥέοντι, scripsisse *Stobæum* autumo Florileg. p. 16, 4. Aptissima dabit *Pausanias* II. p. 184. m. λύκους ἐφαίνετό μοι τὴν Τροιζηνίαν λυμαινομένους ἐξελεῖν ὁ Ἱππόλυτος. scripserat itaque VIII. p. 699. in. γῆν ἣν ἐκέκτητο ἐργαζόμενος, οὐδὲ τὰ θηρία ἠμέλει τὰ ἄγρια ἐξαιρεῖν. ubi vulgatur ἐξαίρειν. Hinc quantum distet ἐξελᾶν ista docebunt *Xenoph.* K. Π. I. p. 10. f. ἐκ τῶν λασίων τὰ θηρία ἐξελᾶν εἰς τὰ ἐργάσιμά τε καὶ εὐήλατα. *Valck.*

19. Vulgo legitur ὁμιλίας, constructione minus usitata. Lasc. ὁμιλίᾳ. Dedi ὁμιλίαν ex emendatione Porsoni, quam confirmare videtur Fragm. Eurip. Æoli apud Stobæum XXII. p. 187, 43. Σιγᾶν φρονοῦντα κρείσσον' εἰς ὁμιλίαν Πεσόντα. Quam facile hæc vox vel in ὁμιλίας vel in ὁμιλίᾳ depravari posset, nemo non videt. *Monk.*

προσπεσὼν] Memoratur Cyri τὸ σκυλακῶδες ἐν τῷ πᾶσι προσπίπτειν, *quod more catulorum omnibus propere accurreret.* Xenoph. Cyrop. Lib. I. Hinc προσπεσὼν non inepte interpreteris *alacriter et propere se applicans.* Ed. Lasc. ὁμιλίᾳ.

προσπεσὼν] Plato de Legg. X. p. 959. A. πρὸς τὰς τῶν φυλάκων ψυχὰς—προσπίπτουσαι, πείθουσι θωπείαις λόγων. Confer et Troad. 763. *Musg.*

Heath. reddit: *familiaritatem cum ea consecutus, ultra quam mortalis fert conditio.* Reisk. legit vel explicat μείζους, *aggressus sodalitium, adhærens sodalitio majori, quam pro homine. Beck.*

Μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας] Ὁμιλίᾳ legitur in Ed. prima *Flor.* Quatuor minimum diversæ prostant hujus versus interpretationes; cujus verba si vel sic collocentur, πεσὼν πρὸς μείζω βροτείας ὁμιλίας, facilitatem tamen Euripideam hic desideres. Dianæ dilectus ante alios juvenis pudicus Deam virginem venator per sylvas præ omnibus unam sectabatur: πάντων φίλτατον βροτῶν sodalem suum ipsa vocat infra v. 1329. quem non adspectabilis mortalem alloquio sæpe Dea dignabatur: Hippol. v. 85. Κλύων μὲν αὐδῆς, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν. In hoc familiare

Τούτοισι μέν νυν οὐ φθονῶ· τί γάρ με δεῖ;
Ἃ δ' εἰς ἔμ' ἡμάρτηκε τιμωρήσομαι
Ἱππόλυτον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· τὰ πολλὰ δὲ

His quidem ego non invideo: quid enim opus est?
Sed tamen ulciscar, ob ea, quæ in me deliquit,
Hippolytum hoc die. Verum cum multa

S. ἐπιτυχὼν τῆς Ἀρτέμιδος τῆς τιμῆς. Fl. 15. 20. Τούτοισι] Ἕνεκεν τούτων. Τί γάρ με δεῖ;] Οὐ δεῖ γάρ με φθονεῖν. 23. Πάλαι προκόψασα] Ἀρχαϊσμὸς ἐστὶ τοῦτο, οὐ σολοικισμός. Πάλαι προκόψασ' οὐ πόνου] Τοῦτο ἐσολοίκισεν. οὕτω γὰρ ἔδει εἰπεῖν, τὰ πολλὰ δὲ πάλαι προκόψασα οὐκ ἔτι πολὺν ἔχω πόνον. Προκόψασα] Προκατασκευάσασα, ἐπαυξήσασα τὴν ἐπίνοιαν· ὥσπερ ἂν εἴ τις εἴποι προοικονομήσασα, ὀλίγου χρείαν ἔχω πόνου. γέγονε δὲ σολοικισμὸς πρὸς τὸ ἀκατάλληλον τῆς πτώσεως. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· προανυσάσῃ μοι τὰ πρὸς ἔρωτα τοιῷδε τρόπῳ ὀλίγα λείπεται πρὸς τὴν τιμωρίαν *. Προκ.] Προκοπιάσασα. Fl. 15. 24. Ἐλθόντα γάρ νιν] Ἐν τῇ Ἀττικῇ ἔτι οὖσα ἡ

* In Flor. 6. 15. hæc duo juncta sunt: προκόψασ' ἔδει εἶναι ἢ προκόψασαν, ἢ προκοψάσῃ. συνεχῶς δὲ χρῆται τούτῳ τῷ σχηματισμῷ. τοῦτο ἐσολοίκισεν· οὕτως γὰρ ἔδει εἰπεῖν· τὰ πολλὰ δὲ πάλαι προκόψασα οὐ πόνου πολλοῦ χρείαν ἔχω. συνεχῶς δὲ τούτῳ τῷ σχήματι χρῆται ὁ Εὐριπίδης. ἦν δὲ ὥσπερ ὑγιείστερον (sic) οὕτως εἰπεῖν· τὰ πολλὰ δὲ πάλαι προκεκούφισται (προκεκοφυίης 6.) ἔτι οὐ πολλοῦ με δεῖ πόνου. ἢ οὕτως· τὰ πολλὰ ἤδη προκόψασα οὐκέτι πολὺν ἔχω πόνον. προκό-

cum Dea commercium, humana conditione majus, impudenter irruisse Veneri dicebatur Hippolytus. *Valck.*

20. *μέν γ' οὖν οὐ* Ald. *μὲν νῦν οὐ* A. B. D. *μὲν οὖν οὐ* P. *τούτοις μὲν οὖν οὐ* E. Lasc. Correxit Valckenærius. *Monk.*

μέν γ' οὖν οὐ] MSS. A. B. D. *μὲν νῦν οὐ*. Lib. P. *μὲν οὖν οὐ*. MS. E. et Lasc. *τούτοις μὲν οὖν οὐ*. *Musg.*

Cf. Kœn. ad Greg. Cor. p. 184. Sic Arist. Vesp. 768. *καὶ ταῦτα μέν νυν*. et in Ran. 243. in ed. Lugd. 1624. est *μὲν νῦν*, in ed. Bergl. *μὲν οὖν*. Igitur scribendum *μέν νυν*. *Beck.*

Τούτοισι μὲν νῦν οὐ φθονῶ.] Sic M. post Valck. Verum Ald. *μὲν γ' οὖν οὐ*: unde erui potest *τούτοις ἐγὼ μὲν οὐ*: mox lege *τὰ πολλὰ γὰρ* vice *δέ*. Levia quidem hæc sunt; at levia criticum non dedecent. *Class. Jour.* Vol. V. p. 197.

Τούτοισι μέν νυν οὐ φθονῶ·] Ex Codd. posui, pro T. *μέν γ' οὖν*· ad optimos *Musgravii* accedebant Flor. et Paris. Μὲν οὖν, iambus, frequenter secundam occupat in senariis sedem, *Eurip.* Hec. 51, 717, 786, 1243. &c. illud ubi locum non invenit, ut hic, eodem sensu scribitur Tragicis *μέν νυν*· ut ubique apud *Herodotum*: Soph. Trach. v. 448. Ἔρωτι μέν νυν —— Œd. T. v. 31. Θεοῖσι μέν νυν οὐκ. usitatiores sæpe voculæ hujus in locum irrepserunt: *Eurip.* Androm. v. 957. Συγγνωστὰ μέν νυν pro *μὲν οὖν* versus poscebat: in Oreste, v. 1215. Καλῶς σὺ μέν νυν, pro *δὴ* præbent duo Codd. Leidenses. *Valck.*

22. *ἡμέρα* Lasc. *Monk.*

23. *προκόψασ'* est pendens nominativus pro genitivo participii positus, cujus constructionis exempla dabunt Æschylus Suppl. 455. Καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια, Γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος. Choëph. 518. Τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος Ἑνὸς, μάτην ὁ μόχθος. Prometh. 209. Sophocles Œdip. Tyr. 101. ubi Mudgii emendationem *ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν* recipiendam esse me olim monuit Porsonus. Œdip. C. 1120. Τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον. Euripides Phœn. 290. Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας, Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν. Nostrum et Phœnissarum locum protulit Eustathius ad Iliad. Β. p. 236, 36=p. 179, 16. De hoc Atticismo, quem Grammatici alii Σολοικισμὸν, alii Ἀρχαϊσμὸν vocabant, videas, si placet, Kusterum ad Aristoph. Plut. 277. Gregor. Corinth. p. 33. *προκόψασα* exponit Scholiasta per *προκατασκευάσασα*. Vox hoc sensu cum accusativo adhibetur Thucyd. VII. 56. Καὶ τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντες. Vid. infr. 1292. Hecub. 955. Alcest. 1100. Metaphora sumpta

Πάλαι προκόψασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ.
Ἐλθόντα γάρ νιν Πιτθέως ποτ' ἐκ δόμων,
Σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων,

Antea præparârim, non opus habeo magno labore.
Nam quondam profectum eum ex domo Pitthei,
Ad spectaculum et sacras ceremonias venerandorum mysteriorum,

S. Φαίδρα, πρὶν μετοικῆσαι εἰς Τροιζῆνα, ἰδοῦσα τὸν Ἱππόλυτον ἐλθόντα ἐπὶ μύησιν τῶν Ἐλευσινίων, ἤρα, [καὶ πρὶν εἰς Τροιζῆνα ἐλθεῖν.] ὥστε καὶ ἐκ τῆς συνεχοῦς θέας δυνατὸν * νοῆσαι τὸν ἔρωτα, ὡς πολὺς ἦν, ὅτι καὶ ἐξ αἰφνιδίου θέας τηλικοῦτον ἴσχυσε. 25. Σεμνῶν ἐς ὄψιν] Μεγάλων, σεπτῶν. ἔοικε δὲ λέγειν τὴν Ἐλευσινίων. ὄψιν δὲ λέγει τὴν θέαν, τέλη δὲ τὴν τελετήν. καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν, τὸ ἐξαίρετον τοῦ ἔρωτος δηλοῖ, ὅτι καὶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν εἰς Τροιζῆνα οὕτως ἤρα, ὡς καὶ Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρύσασθαι ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐξιλεουμένη τὸν Ἔρωτα, καὶ μὴ παρόντος ἐρῶσα τοῦ Ἱππολύτου, ὥστε καὶ ἐπ' αὐτῷ ἱδρύσασθαι τὸ ἱερὸν ἐπὶ πέτρας τινὸς † ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀφ' ἧς ἀποβλέπεσθαι τὴν Τροιζῆνα. Ἀφροδίτης

ψασα δὲ προκατασκευάσασα, ἐπαυξήσασα τὴν ἐπίνοιαν, ὥσπερ ἂν εἴ τις εἴποι προοικοδομήσασα (προοικονομήσασα 6.) κ. τ. λ.

* Νοῆσαι Flor. 6. pro γενέσθαι.

† Πέτρας τινός] Sic Flor. 6. 15. pro πέτρας τὸν ἔρωτα. Post ἀφ' ἧς Valck. ad Hipp. p. 165. 1. C. inserit ἦν.

videtur ab iis, qui ligna et alia impedimenta in itinere concidunt. Hinc etiam, προκόπτειν erat *progredi;* ut in notis illis locutionibus προκόπτειν ἐν ἡλικίᾳ. προκόπτειν ἐν σοφίᾳ. Deinde δεῖ με πόνου constructio apud Euripidem satis frequens (vid. infra 492. 686.) pro qua communes Græci dicebant δεῖ μοι πόνου. De his formulis consulendus Porsonus ad Orest. 659. *Monk.*

Πάλαι προκόψασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ] De hac syntaxi vide *Scholiasten;* et quæ nos ad *Phœniss.* v. 290. Alii quidem referunt ad *Atticismum*, alii ad *Archaismum*, ad *Solœcismum* alii: sed in omnibus linguis datur Passionibus locus, ut sententiam uno modo liceat inchoare, tum demum, quasi ἐπανορθώσει quadam, ad aliam syntaxin recurrere. Et licet hæc sit figura etiam optimis auctoribus nota, solœcismus tamen recte dicitur, hoc est, λόγος ἀκαταλλήλως τεταγμένος, cujus exempla nonnulla vid. apud *Donatum* libro de Barbarismo; item *Charisium* Institut. Grammat. l. 4. c. 2. item *Diomedem* l. 2. de *Solœcismo*. Similis locutionis forma est *Medeæ* v. 57. Et *Iphig.* Taur. v. 701. *Barnes.*

Τὰ πολ. — με δεῖ. Exemplum insigne sententiæ pendentis: cui similia citat M. sex loca Tragicorum: plura dat Elmsleius ad Œd. T. 60. et Heathius ad Æschyl. Suppl. 455. Καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια Γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος. Qui tamen locus est eximendus. Syntaxis ita se habet. Καὶ γλῶσσα, τοξεύσασα τὰ μὴ καίρια μύθου, γένοιτ' ἂν μῦθος θελκτήριος. *Class. Jour.* Vol. V. p. 197.

Πάλαι προκόψασ' οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ.] Pro πόνου vitiosam dat lectionem Flor. πολέμου. Quartum casum cum versus non admitteret, nominativum ut alibi posuit pro genitivo absoluto. Usitatior hic postulasset structura τὰ πολλὰ δὴ Πάλαι προκοψάσῃ οὔ μοι δεῖ πολλοῦ πόνου, *quæ pleraque sane jam ante præparavi non opus mihi est multo labore. Herodianus Piersoni* p. 450. Τὸ Δεῖν οὐ μόνον δοτικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσουσι πτώσει· εὐρυχωρείας σε δεῖ. Comici versus pars fuisse videtur,

—— εὐρυχωρίας σε δεῖ.

amplo tibi opus est spatio. Aristophanem aut alios Poëtas Atticos nostris in libris ita loqui nunc non recordor, neque etiam puto, præterquam *Euripidem ;* cujus in eam rem loca diligenter enotabo: Phœn. v. 935. οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων. Hippol. v. 492. οὐ λόγων —— Δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρός. v. 686. δεῖ με δὴ καινῶν λόγων. Supplic. v. 786. Τί γάρ με δεῖ παίδων; (Med. v. 565. σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;) legitur in Hecubæ v. 962. ἀλλά

Πανδίονος γῆν, πατρὸς εὐγενὴς δάμαρ
Ἰδοῦσα Φαίδρα, καρδίαν κατείχετο

Pandionis *in* agrum patris nobilis conjunx
Conspicata Phædra, occupata est cor

S. ναὸν ἱδρύσασθαι τὴν Φαίδραν φασί. ἐκάλεσε δὲ Ἀφροδίτην ἐφ' Ἱππολύτῳ, ἣν καὶ Ἱππολυτείαν*

* Sic scribendum duxi pro Ἱππολυτίαν, ut Schol. Od. λ'. 320. ἱερὸν τὸ νῦν Ἱππολύτειον καλούμενον. Flor. 6. 15. Ἱππολυτίνην. Paulo post Junt. Bas. Γλαυκωπεῖ. Florr. Γλαυκωπείῳ. Barn. Γλαυκωπίῳ. vid. Casaub. ad. Strab. p. 299. Barn. citat Eustath. p. 1451, 61. τὸ Σούνιον est ex Heath. em. pro τὸ Θύνιον. Idem mox πρὸς τὴν Ἀττικὴν Π. γῆν. In fine Florr. ὡς προειρημένον αὐτό. Sed totum non intelligo.

τίς χρεία σ' ἐμοῦ; ubi *Schol.* ἀντὶ τοῦ σοὶ, σὲ εἴρηκεν. idem esset, τί δεῖ σ' ἐμοῦ; *Auctor* Rhesi v. 840. μακροῦ γε δεῖ σε καὶ σοφοῦ λόγου, Ὅτῳ με πείσεις —— illic frustra quis emendare tentabat: μακροῦ γε καὶ σοφοῦ δεῖ σοι λόγου. quamvis, usus istius veteris ignarus, *Auctor* dramatis Χριστὸς Π. sic ista scripserit v. 2331. Ἀλλ' οὖν μακροῦ σοι καὶ σφοδροῦ δέῃ λόγου, Ὅτῳ με πείσεις. admovit locum ex Rheso *Berglerus* his *Aristoph.* Nub. v. 1030. Δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτόν. *Valck.*

24. Similem Syntaxeos Enallagen vid. Phœn. v. 296. Iphig. in Taur. v. 709. Ion. v. 959. indicante Barnesio, partim hic, partim ad Phœniss. v. 296. *Beck.*

25. Recte interpretatur Valckenærius, "*Ut Eleusinia viseret veneranda mysteria, hisque adeo visis perficeretur*—οἱ μεμυημένοι namque non nisi post quinquennium in sacrarium interius admittebantur ad arcana spectanda; tum demum fiebant ἐπόπται et τέλειοι." Hanc rem respexerunt Sophocles apud Plutarchum Tom. II. p. 21. E. ὡς τρὶς ὄλβιοι Κεῖνοι βροτῶν, οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη, Μόλωσ' ἐς Ἅιδου. Plato in Phædro p. 250. B. εἶδόν τε καὶ ἐτελοῦντο τελετῶν μακαριωτάτην. Andocides p. 5, 18. μεμύησθε καὶ ἑωράκατε τοῖν θεοῖν τὰ ἱερά. (malim ταῖν) Ovid. Heroid. IV. 67. *Tempore, quo vobis inita est Cerealis Eleusin, Gnosia me vellem detinuisset humus. Tunc mihi præcipue (nec non tamen ante) placebas: Acer in extremis ossibus hæsit amor.* *Monk.*

Σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων] Ut Eleusinia *viseret veneranda mysteria*, hisque adeo visis perficeretur. *visere* hac in re probavit *Jos. Scaliger* Animadv. in *Euseb.* p. 214. b. Schol. ἐλθόντα scribit ἐπὶ μύησιν τῶν Ἐλευσινίων. Sed jam ante castus juvenis præparatus et *initiatus*, μεμυημένος, nunc venisse dicitur ἐς ὄψιν καὶ τέλη σεμνῶν μυστηρίων· id est, ut opinor, ἐπὶ τὴν ἐποπτείαν τελεσθησόμενος, sive ἐπὶ τὰ τέλεα καὶ ἐποπτικὰ, quæ vocat *Plato* Symp. p. 209. E. hæc distinguens ab initiandi ritibus, verbo μυηθῆναι ibidem significatis: *mystæ* namque non nisi post quinquennium in sacrarium interius admittebantur ad arcana spectanda; tum demum fiebant ἐπόπται et τέλειοι. Respicit eodem, ut alibi sæpissime, in Phædro *Plato* p. 250. B. εἶδον τε καὶ ἐτελοῦντο τελετῶν μακαριωτάτην. Suum de vita *Thucydidis* libellum sic orditur *Marcellinus*: Τῶν Δημοσθένους μύστας γεγενημένους θείων λόγων — ὥρα λοιπὸν καὶ τῶν Θουκυδίδου τελετῶν ἐντὸς καταστῆσαι, sic leg. pro καταστῆναι. confer *Heraclit.* Allegor. *Homer.* p. 479, 9. De mysteriis loquens Eleusiniis *Andocides* p. 5, 18. μεμύησθε, καὶ ἑωράκατε τοῖν θεοῖν (hæ Deæ τὼ θεὼ dicebantur Athenis:) τὰ ἱερά. Articulum si præfigas, ex *Hesych.* lucrabimur senarium *Sophoclis*:

Τὰ Σεμνὰ, τῆς σῆς παρθένου μυστήρια,

Σοφοκλῆς· τὰ ἄρρητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. Liberæ Matrisque Cereris arcana hæc Eleusinia sacra τέλη vocantis *Sophoclis* locus *Plutarcho* servatus T. II. p. 21. E. ad alia sæpius adhibitus, in rem nostram aptissimus est:

—— —— ὡς τρισόλβιοι
Κεῖνοι βροτῶν, οἳ, ταῦτα δερχθέντες τέλη,
Μόλουσ' ἐς ᾅδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.

Pindarum in his *Sophocles* imitabatur, cujus verba dedit *Clemens Alex.* Strom. III. p. 518, 15. Sic loqui poterant Hierophantæ, Daduchi, quique superstitiosæ plebis Atticæ callide gratiam aucupabantur: vid. *Ez. Spanhem.* in *Aristoph.* Ran. v. 155, 457, 460. et epigram-

Ἔρωτι δεινῷ, τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι.
Καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν,

Vehementi amore, idque meo consilio.
Et priusquam veniret *in* hanc terram Trœzeniam,

S. καλοῦσι. ὅτι ἡ Τροιζὴν τὸ τέλος ἐστὶ τῆς Πελοποννήσου, ἀντικειμένη τῇ Ἀττικῇ, καὶ τῷ Γλαυκωπείῳ ὄρει τῆς Ἀττικῆς τὸ Σούνιον. οἱ δὲ Ἀττικῶς λεγόμενον ἐπὶ Τροιζῆνος λαμβάνουσιν, ἐπειδὴ καὶ ἐν αὐτῇ ὑφέστηκε τὰ πράγματα. βέλτιον δὲ, ἐπακολουθοῦντα τοῖς προτέροις πρὸς τὸν Ἀττικὸν Πανδίονα αὐτὴν, καὶ τἄλλα ὡς προειρημένον αὐτὸ

ma *Crinagoræ* quod *Scaliger* explicat ad *Tibull.* p. 168, 169. Sed nollem sic Philosophos loquutos, *Platonem* in Phædon. p. 69. C. de Rep. II. p. 363. D. *Æschinem Socr. Auctorem* saltem Axiochi p. 164. *Ciceron.* de LL. II, c. XIV. *Themist. Stobæi* p. 604. 48. Plerisque potius placebunt *Antisthenis* et *Diogenis* dicta, memorata *Diog. Laërt.* VI. 4. et 39. quorum hoc melius exhibet *Plutarch.* T. II. p. 21. F. Sed *Sophoclis*, ni fallor, οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη, dici possunt Euripidea locutione ἐλθόντες

Σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων.

Hæc *Euripidis* in suo Codice aliquis adscripserat ad Medeæ v. 1378,

—— —— γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομαι.

Nam illic exhibet Codex Florent. καὶ τέλη μυστηρίων· omisso verbo προσάψομαι, ad sensum necessario. Illinc sumsit *Auctor* Χριστοῦ Π. v. 967. Σεμνὴν ἑορτὴν τῇδε γῇ προσάψεται. Grammaticos mireris in isto Medeæ versu τέλος per ἑορτὴν interpretantes: *Etymolog.* p. 750, 43. Τέλος σημαίνει —— τὴν ἑορτὴν παρὰ Εὐριπίδῃ, ὡς τὸ, Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλος προσάξομεν. ubi scribendum προσάψομαι· Recte scripta leguntur eadem in *Scholio* ad Il. K. 56. *Homeri Leidensis. Schol. Eurip.* in istum Medeæ v. 1378, τέλη, inquit, λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς. in iisdem *Scholiis* de festo, Medeæ occasione instituto Corinthiis, rarissima traduntur ad v. 9. et v. 273. quibus locum dare *Meursius* potuerat in Gr. Fer. ut supra notatis in suis Eleusiniis: sed nihil inde de mysteriis colligas, quibus illic locum fuisse non opinor: τέλη pro τελεταῖς illic etiam cepit III. *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. Cerer. v. 130. Per τέλη certum potius *vectigal* intelligi posset, in sumtum festi destinatum. Antequam Scholia *Barnes.* interpolasset in *Homerum*, ad Il. K. 56. ista legebantur in fine *Scholii*: καὶ τὸ τέλος * τὸ μυστικόν, τὸ μυστήριον *. Suspicor illic olim lectum *Æschyli* senarium, quem, aliunde ignotum, præbet *Schol.* ad ista *Sophoclis* Œd. in Col. 1043. Οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν. *Schol.* Τέλη] Τὰς τελετὰς, καὶ Αἰσχύλος, Ἔφριξ· ἔρως δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους. In Sophocleis certe bis minimum Eleusinia mysteria dicuntur τέλη, sicut hic *Euripidi*. *Valck.*

26. Confer Diod. S. 4, 62. In Cod. Flor. Πανδιόνος ἡ προς. *Beck.*

Πατρὸς εὐγενὴς δάμαρ Ἰδοῦσα] Ipsa se Phædra tum primum incensam amore fatetur Hippolyto in Epist. *Ovidii* Her. IV. 67. *Tempore, quo vobis inita est Cerealis Eleusin; —— Tunc mihi præcipue, nec non tamen ante, placebas: Acer in extremis ossibus hæsit amor. Candida vestis erat, præcincti flore capilli. conveniente sacris habitu* describi recte videbatur Clar. *Burmanno.* —— Sed capacissimum oportet in Eleusinio sacrario fuerit vestiarium, si lex fuit Attica, quam cum multis aliis confinxit satis absurdam, non sane Κριτικώτατος, Theologus perdoctus, *S. Petitus* LL. Att. I. Tit. I. XVI. Ἐν οἷς τις ἱματίοις μυηθείη, εἰς ταῖν θεαῖν ταῦτα ἀνατιθέναι. *Valck.*

27. MSS. et Editiones habent κατέσχετο. Sed passivam vocem sensus postulat, et dubitare videtur Porsonus ad Orest. 1331. an unquam κατάσχω pro κατέχω usurparint Attici. Edidi igitur levi mutatione κατείχετο Conferas Bacch. 1124. Ἐκ Βακχίου κατείχετ'. *Monk.*

29. Καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν] At nihil hic habet μὲν; lege νιν.

Class. Jour. Vol. V. p. 197.

Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον
Γῆς τῆσδε, ναὸν Κύπριδος καθείσατο,

Ad ipsam rupem Palladis, unde prospectus est
In hanc terram, ædificavit templum Veneris,

S. λαμβάνειν. 30. Παλλάδος κατόψιον] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἀντικείμενον. τοῦτο δὲ τὸ κατόψιον πιθανώτερον ἐξηγούμενοι ἤκουσαν τὸ ὄρος τὸ ἀντικείμενον τῷ Γλαυκωπείῳ τῆς γῆς τῆσδε, ὅ ἐστι Τροιζῆνος. Ἄλλως. Κατόψιον τὸ ὑψηλὸν, παρόσον τὰ ὑψηλὰ κατοπτεύουσι πάντα τὰ ὑποκείμενα, πέτραν δὲ Παλλάδος τὸ Γλαυκώπιον ὄρος. *

* Flor. 2. Κατόψιον,] Τὸν κατοπτεύτριον. 15. Πέτραν Παλλάδος φησὶ τὸ Γλαυκώπειον ὄρος. ἐπόψιον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ταύτης τῆς γῆς, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας.

30, 31. Interpretatur Valckenærius post alios, *ad ipsam rupem Palladis, quæ hanc terram despectat:* conferens Virgilii locum Æn. I. 420. *Jamque adscendebant collem, qui plurimus urbi Imminet, adversasque adspectat desuper arces.* Vocem κατόψιος habet Apollon. Rhod. B. 545. Alia forma κάτοπτος extat in Æschyli Agam. 315. Σαρωνικοῦ Πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν πρόσω Φλέγουσαν. ubi Scholiasta exponit per κατόψιον. Deinde ἐγκαθίσατο Aldus, quod cum aperte mendosum esset, primus correxit Dawesius Misc. Crit. p. 62. Ed. Burg. ἐγκαθείσατο, quod exhibent A. C. E. P. Flor. et Lasc. Vidit autem Valckenærius post hoc verbum requiri Dativum. Legendum igitur censuit ναῷ Κύπριδος ἐγκαθείσατο, Ἐρῶσ' Ἔρωτ' ἔκδημον. ut scilicet intelligatur Phædra simulacrum *Amoris Absentis* in templo Veneris dedicasse. Sententiam vero suam nemini, ut opinor, adprobare poterit Vir doctissimus. De templo Veneris a Phædra in Hippolyti honorem extructo hic locutum esse Euripidem, ex aliis veterum locis satis constat. Diodorus Siculus IV. 62. p. 306, 24. hunc Tragici locum optime illustrat: μικρὸν δ' ὕστερον Ἱπ πολύτου ἐπανελθόντος εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὰ μυστήρια, Φαίδρα διὰ τὸ κάλλος ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, τότε μὲν ἀπελθόντος ἱδρύσατο ἱερὸν Ἀφροδίτης παρὰ τὴν ἀκρόπολιν, ὅθεν ἦν καθορᾶν τὴν Τροιζῆνα. Similia habet Scholiasta Homeri Odyss. Λ. 320. qui historiam ex Asclepiade tradit: Φαίδρα—τὸ μὲν πρῶτον ἱερὸν Ἀφροδίτης ἐν Ἀθήναις ἱδρύσατο, τὸ νῦν Ἱππολύτειον καλούμενον. Addas Nostri Scholiast. qui et ἐγκαθίσατο per ἔκτισεν exponit. Cum igitur sententia loci manifesta sit, Dativus autem post ἐγκαθείσατο commode abesse nequeat, non dubitavi Musgravii conjecturam καθείσατο cum Brunckio in textum reponere: idque fidentius, propterea quod vocis ἐγκαθείσατο mentionem apud Grammaticos non invenio; Hesychius autem habet ἐκαθίσατο. ἱδρύσατο, et mox καθίσατο. ἱδρύσατο. utrobique reponendum videtur καθείσατο. Errorem credo profectum esse a librariis scribentibus ἐκαθείσατο. Verbum scilicet ab εἵσατο compositum tale augmentum non admittit. *Monk.*

30. κατόψιον γῆς τῆσδε,] Sensus est: *unde conspici possit hæc regio. Musg.*

Eodem modo, quo M., κατόψιον explicant Heath. et Reisk. qui κατόψιον refert ad πέτραν, non ad ναὸν, post Meursium in Thes. c. 21. Diod. Sic. p. 306, 24.—ἱδρύσατο ἱερὸν Ἀφροδίτης, ὅθεν ἦν καθορᾶν τὴν Τροιζῆνα. Eleganter etiam ab aliis poëtis colles et arces dicuntur *spectare aliquo*, pro, spectari inde aliquo posse.—Πέτρα Παλλάδος est rupes Athenis prærupta, in qua arx erat sita, unde late patebat in mare subjectum et Trœzeniam regionem prospectus. In summo vertice erat Palladis templum, longe navigantibus et via sacra euntibus spectabile. *Valck.*

31. ἐγκαθείσατο,] Ita MSS. A. E. Cott. Lib. P. et Fl. ut emendaverat Dawesius p. 60. vid. ipso citante, Pind. Pyth. IV. v. 363. Ed. Ald. ἐγκαθίσατο. Recte porro statuit Valckenærius V. Cl. ἐγκαθείσατο dativum vel subjectum vel subauditum postulare. An legendum: ναὸν Κύπριδος καθείσατο. Tale templum in Acropoli revera exstitisse, graves sunt, Valckenærio jam citati, Auctores Diod. Sic. Lib. IV. c. 62. Asclepiades apud Scholiasten Homeri ad Odyss. λ. 320. De Cupidinis simulacro non item constat. *Musg.*

Ναὸν Κύπριδος ἐγκαθίσατο] Quod *Phædra Veneri* templum dicarit, inter cæteros testatur, et proinde totum hunc locum

Ἐρῶσ᾽ ἔρωτ᾽ ἔκδημον· Ἱππολύτῳ δ᾽ ἔπι
Τὸ λοιπὸν ὠνόμαζεν ἱδρύσθαι θεάν.

Ardens amore peregrinantis. Et propter Hippolytum
In posterum canent Deæ templum fundatum fuisse.

S. 31. Ἐγκαθείσατο,] Ἔκτισεν. Ἐγκαθείσατο,] Ἐνιδρύσατο. Fl. 15. 32. Ἱππολύτῳ δ᾽ ἔπι] Ἐπ᾽ αὐτῷ τῷ Ἱππολύτῳ. Ἱππολ. δ᾽ ἔπι] Ἐν γὰρ τῇ ἀκροπόλει ἱδρύσατο Ἀφροδίτης ναὸν ἐπὶ κακῷ Ἱππολύτου. πέτραν δὲ Παλλάδος φησὶ τὸ ἐν τῇ Ἀττικῇ Γλαυκώπειον, οὗ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάβῃ (leg. Ἑκάλῃ) μέμνηται, περὶ τὸ ἱερὸν Γλαυκώπειον καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ἐπωνύμου. Fl. 15. 33. Τὸ λοιπὸν] Εἰς τὸ μετὰ ταῦτα. Ἱδρύσθαι θεάν.] Ἐν γὰρ

declarat, *Isaac Tzetzes* in *Lycophron.* fol. 196. Αὐτὸς δὲ (Θησεὺς) ἔλαβε τὴν Ἱππολύτην κατὰ τοῦτον τὸν Λυκόφρονα, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν σώφρονα Ἱππόλυτον. μετὰ δὲ θάνατον αὐτῆς ἔλαβε Φαίδραν, ἥτις ἤρα τοῦ Ἱππολύτου· καὶ μὴ ἰσχύσασα σχεῖν τοῦτον, ᾠκοδόμησε ναὸν τῇ Ἀφροδίτῃ, ἐρωτικὸν αὐτὸν καλέσασα. εἶτα διὰ τὸ πολὺν ἔρωτα ἔχειν αὐτήν, εἰς νόσον περιέπεσε, καὶ τῆς τροφοῦ αὐτῆς οὐ μικρῶς ἀναγκασάσης αὐτὴν εἰπεῖν, μετά τινα χρόνον ἀνήγγειλεν· ἡ δὲ φαρμάκοις βουλομένη λῦσαι τὸν ἔρωτα αὐτῆς, καὶ μὴ δυναμένη, εἰσῆλθε πρὸς τὸν Ἱππόλυτον. κἀκεῖνος δὲ μὴ δεξάμενος τὸ ταύτης ῥῆμα, ἀπεδίωξε μετ᾽ ὀργῆς· ἡ δὲ Φαίδρα γνοῦσα, ἑαυτὴν ἀπέπνιξεν. *Barnes.*

Vulgo ἐγκαθίσατο, Valck. cum Musgr. et codd. Paris. ἐγκαθείσατο. In Flor. ἐγκαθίστατο. Ἐγκαθείσατο non potest significare *templum* Veneris *ædificavit,* quod jam ante V. monuit Reisk. qui propterea ἐγκαθίσατο reddidit *considebat* in templo Veneris. Valck. autem putat, ναὸν profectum esse e vetere scriptura ναοῖ pro ναῷ. Templum Veneris a Phædra in arce Atheniensi conditum non memorat Pausanias in Att. sed in Corinth. c. 75. p. 187. dicit, eam Trœzene exstrui jussisse templum Veneris in honorem Hippolyti (ναὸν Ἀφροδίτης Κατασκοπίας). cf. Tzetz. ad Lycophr. 610. καθείσατο, εἵσατο dicuntur de eo, qui templum, aram etc. exstruit, ἐγκαθείσατο, ut ἐγκατοικίζειν, ἐγκατατίθεσθαι, de eo, qui statuam dei cujusdam in templo quodam dedicat. Sed hæc verba requirunt post se Accusativum, unde Valck. edidit Ἔρωτ᾽, Cupidinem. Sic Euripides non dicit, Phædram templum exstruxisse Veneri, sed Cupidinem in templo dedicasse. Inter donaria amantium erant etiam statuæ Cupidinis. Phædra etiam suum amorem memorari semper volebat, sed absentis mariti legitimum, ἔρωτ᾽ ἔκδημον, sub hoc quasi velo pietatis tectura amorem absentis Hippolyti. Valck. Pro ἔκδημον Flor. et Par. ἔκδηλον—Brunck. edidit καθείσατο, nam de simulacro Cupidinis a Phædra dedicato omnes silere, sed loqui de templo Veneris a Phædra in Athenarum arce dedicato. καθείσατο, εἵσατο, ἱδρύσατο, καθίσατο, de templis sunt Synonyma. Apoll. Arg. 4, 1219.—ἐπὶ Ἱππολύτῳ, in honorem Hippolyti, ut Herod. 7, 226. ὁ λίθινος λέων ἕστηκεν ἐπὶ Ἱππολύτῳ, ubi cf. Valck. Beck. Idem in Spec. p. 6. tuetur ἔρωτ᾽, et accipit pro ἔρωτι, ut Hom. Od. ο', 245. φιλότητι φιλεῖν. *Beck.*

31. ss. Ita locum Criticis multum vexatum exhibuit M. At MSS. 5. cum Fl. Κυπρίδος ἐγκαθείσατο: Ibi latet Κυπρίδι μὲν καθείσατο cf. Tzetzis verba in Lycophron. v. 1329. p. 196. Φαίδραν ἥτις ἤρα τοῦ Ἱππολύτου καὶ—ὨΚΟΔΟΜΗΣΕ ΝΑΟΝ ΤΗ ἈΦΡΟΔΙΤΗ, Ἐρωτικὸν αὐτὸν καλέσασα: et ejusdem verba in v. 610. Φαίδρα ἱερὸν Ἀφροδίτης ἱδρύσατο ἐπὶ τῷ Ἱππολύτου ἔρωτι: mox lege τὸ λοιπὸν, οὐ νομίζεθ᾽ ἱδρύσθαι θεᾷ. Redde *Veneris quidem nomine templum posuit Phædra: sed postea in Hippolyti honorem revera non Veneris perhibetur dicasse.* Quam facilis sit error librarii scribentis ὠνόμαζεν et θεὰν pro οὐ νομίζεθ᾽ et θεαὶ, ecquis adeo quin videat cæcutit. Illud νομίζεται sæpius a Nostro usurpatur (vid. Beck. Index) et huic loco maxime convenit; quippe sententiam Veneris, quid futurum sit templi nomen, prædicantis, ipsa res confirmavit. Etenim Diodorus Siculus IV. 62. p. 306. et Asclepiades apud Schol. Hom. Οδ. Λ. 320. narrant illud templum a Phædra Veneri dicatum postea fuisse Ἱππολύτειον nominatum, non, ut olim, Ἐρωτικὸν; quæ vox restitui debet Scholiastæ in Homerum vice ΠΡΩΤΟΝ propter Tzetzis illud τὸ

Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα,
Μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν,

Sed postquam Theseus relinquit Cecropium agrum,
Fugiens piaculum cædis Pallantidarum,

S. τῇ ἀκροπόλει ἱδρύσατο Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐπὶ κακῷ Ἱππολύτου. 34. Κεκροπίαν] Τὴν Ἀττικήν. 35. Μίασμα φεύγων] Τοὺς Παλλαντίδας ὑπὸ Θησέως ἀνῃρῆσθαι Φιλόχορος ἱστορεῖ οὕτω· Πάλλαντος * ἐπιθέσθαι ταῖς Ἀθήναις διανοουμένου καὶ τὴν Σφητίαν ὁδὸν προφανῶς διαπορευομένου ἐπὶ τὸ ἄστυ μετὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, οἱ τούτου παῖδες κατὰ βούλησιν τοῦ πατρὸς † Γαργηττὸν ἐγκαθίζουσι μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν, ἵν', ὅταν ἐπεξέλθωσι τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ὁ Πάλλας συμβάλῃ, ἐξ ἐφόδου προσπεσόντες λάβωσι τὴν πόλιν. ἀνὴρ δέ τις, ὃς ἐκηρύκευσε τῷ Πάλλαντι, ἀπαγγέλλει τῷ Θησεῖ τὸ γινόμενον. ὁ δὲ προσπεσὼν ‡ εὐθὺς μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν αὐτοὺς ἀναιρεῖ. ἡ δὲ ἱστορία οὕτως ἔχει. Νῖσος καὶ Πάλλας καὶ Αἰγεὺς τρεῖς ἀδελφοὶ ἐκ Πανδίονος. καὶ ὁ μὲν Νῖσος τὰ Μέγαρα ᾤκει, Αἰγεὺς δὲ καὶ Πάλλας δήμων τινῶν ἦρχον, τῆς Ἀττικῆς οὔπω συνῳκισμένης εἰς ἕν. λόγος οὖν, τὸν Θησέα, ἀνεψιὸν ὄντα τῶν Παλλαντιδῶν παίδων, ἕνα αὐτὸν ἀντιποιούμενον τῆς βασιλείας

* Vulgo ἐπιθεῖναι. Nostrum est in Florr. 6. 15.
† Junt. Basil. βαρβίτου. Florr. βαρβίττου. Barn. Γαργηττῷ. recte, nisi quod Γαργηττόν vel Γαργηττοῖ (Plut. Thes. p. 6. A.) scribendum erat.
‡ Εὐθύς e Florr. addidi. Iidem mox ἐκ Πανδίονος γεγόνασι.

ἐρωτικὸν καλέσασα. Nullo jure M. ὠνόμαζεν tuetur. Aut præsens aut futurum hic requiritur propter τὸ λοιπόν.

Class. Jour. Vol. V. p. 198.

33. Pro ὠνόμαζεν, quæ vox Viros doctos mire offendit, Jortinus legendum putavit ὀνομάσουσιν: Valckenærius conjecit ὑμνήσουσιν, quod in textum intulit Brunckius. Sed hæc conjectura, audacior quam felicior, nata erat e loco Iph. T. 1457. cujus diversa est ratio. Duriuscula certe sententia est, nihil tamen mutandum. Vertas, *nomen dabat, quod in posterum valeret, in honorem scilicet Hippolyti positam esse Deam.* Tzetzes ad Lycoph. 1329.—Φαίδραν, ἥτις ἤρα τοῦ Ἱππολύτου, καὶ μὴ ἰσχυσάσης (l. -ύσασα) σχεῖν τοῦτον, ᾠκοδόμησε ναὸν τῇ Ἀφροδίτῃ, Ἐρωτικὸν αὐτὸν καλέσασα. Aliam interpretationem proponit Vir quidam eruditus, *postea autem prædicabat in honorem Hippolyti positam esse Deam.* Ceterum admodum probabilis est conjectura doctissimi Censoris Angli, (*Quarterly Review*, Vol. viii. p. 219.) interpolatos esse duos versus 32. 33. Scilicet sententia v. 34. Ἐπεὶ ΔΕ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα, respondet præcedentibus v. 29. Καὶ πρὶν ΜΕΝ ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν— his vero insertis versiculis ea antapodosis intercepta est ac sublata. Aliis etiam de hoc loco eadem est exorta suspicio. *Monk.*

ὠνόμαζεν] Optime Valckenærius in literis ante aliquot annos ad me datis ὑμνήσουσιν. vid. Iph. in Taur. v. 1457. Nec male Jortinus: " Phædra amorem suum studiose celabat. Itaque puto legendum ὀνομάσουσιν. τὸ λοιπὸν videtur postulare verbum futuri temporis. Sic Med. 1380. Androm. 1262. Iph. in Taur. 1469. Rhes. 971. Cyclop. 709. Helen. 1694. Herc. Fur. 1333. *Musg.*

Valck. edidit: Τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσιν ἱδρύσθαι θεόν. Ex Iph. Taur. l. l. θεὸν, nempe quia præcessit Ἔρωτα.—Idem censet, ὀνομάσουσι non bene convenire cum ἱδρύσθαι. Ex Valck. emendatione totius loci sensus est: *Et ante quidem, quam in hancce veniret regionem Trœzeniam, ad ipsam rupem Palladis, quæ hanc terram despectat, in templo Veneris dedicavit amans Amorem absentem: in posterum autem perhibebunt, Deum illic* (sive Cupidinis signum) *in honorem Hippolyti fuisse collocatum.* Brunck. ὑμνήσουσιν, sed et θεάν. *Beck.*

34. Lascaris cum MSS. nonnullis habet λίποι. Aldus λίπε. Flor. λοιπόν. Sed recte λείπει Codices A. B. D. C. quod ex emendatione dedit Piersonus Verisim. p. 60. et primus recepit Musgravius. *Monk.*

λείπει] Ita MSS. A. B. D. et Cott. ut emendaverat etiam Piersonus. Cæteri cum Ed. Lasc. λίποι. Vulgo λίπε. *Musg.*

Καὶ τήνδε σὺν δάμαρτι ναυστολεῖ χθόνα,
Ἐνιαυσίαν ἔκδημον αἰνέσας φυγὴν,

Et navigat *in* hanc terram cum uxore,
Annuum ultro-subiens exilium peregre transigendum:

S. ἀνελεῖν. οἱ δὲ οὕτως ἱστόρησαν. φασὶ γὰρ τοὺς Παλλαντίδας παῖδας ἀνελεῖν τὸν Θησέα λοχῶντας, ἵνα εἰσπέσωσι τῇ πόλει, ὅταν ὁ πατὴρ αὐτῶν Πάλλας ἐγγὺς γένηται. ὁ δὲ Θησεῖ μηνύσας τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἀνὴρ ἦν, ὃς Πάλλαντι ἐκηρύκευσε. ὡς οὖν βοηθῶν * τῷ Πάλλαντι τοὺς παῖδας αὐτοῦ καταλύοντας ἀνεῖλεν ὁ Θησεύς. ἐπεὶ δὲ νόμος ἦν, τοὺς ἐμφύλιον καὶ συγγενικὸν φόνον ποιήσαντας ἑκουσίᾳ φυγῇ ζημιοῦσθαι τὸ μίασμα, ἔξορον αὐτὸν ἐποίησε, καὶ τὴν γυναῖκα πλησιάζουσαν, ὡς τοὺς συγγενεῖς μετήνεγκεν εἰς ἑαυτὸν ἐκ ταύτης, καὶ πάσης τῆς Πελοποννήσου ἀφώρισεν. ἔθος γὰρ τοῖς ἐφ' αἵματι φεύγουσιν, ἐνιαυτὸν ποιεῖν ἐκτὸς τῆς πατρίδος. 36. Ναυστολεῖ] Μεθίσταται. καὶ τῇδε σὺν δάμαρτι εἰς τὴν Ἀττικὴν ἦλθε πλεύσας διὰ τὸν φόνον, † ὅπως ἐνιαυτὸν ποιήσῃ. 37. Αἰνέσας]

* Βοηθῶν.] Sic Florr. pro βοῶν. Mox iidem ἐπεὶ δὴ δὲ νόμος et τὴν γυναῖκα εἰς Τροιζῆνα πλησιάζουσαν, quod non magis, quam vulgatum, intelligo. Antea fortasse leg. καὶ ἔξορον αὐτὸν ἐποίησε. Ultima mutila esse videntur. καὶ πάσης τῆς Π. ἀφ. spectare puto ad columnam illam, Ioniam a Peloponneso disterminantem. vid. Plut. Thes. p. 11. E.

† Verba καὶ τῇδε σὺν δάμ. et διὰ τὸν φόνον e Flor. 15. addidi, qui omittit vv. ὅπως ἐνιαυτὸν ποιήσῃ. Pro εἰς τὴν Ἀττ. Barn. ἐκ τῆς Ἀττικῆς.

Ἐπεὶ δὲ Θ. Κ. λείπει] Recte recepit *Musgravius*, pro λίπε, ex Codd. quibus accedunt Paris et Flor.: æque vitiosum λίπε χθόνα, relictum in Phœniss. v. 1676. illic λεῖπε scribendum; hic, absque Codd. detectum *Piersono*, Verisim. p. 60. λείπει recipi potuerat ex *Euripidis* more scribendi; Phœn. v. 63. Ἐπεὶ —— σκιάζεται· Androm. v. 29. Ἐπεὶ —— γαμεῖ· Heraclid. v. 9. ἐπεὶ κατ' οὐρανὸν Ναίει. In Hecuba vulgatur v. 21.

Ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἕκτορός τ' ἀπώλετο
Ψυχὴ,

quantumvis sequatur, πατρῷα θ' ἑστία κατεσκάφη, genuinum arbitror præsens tempus ἀπόλλυται, quod legit ex suis Codd. *Eustath.* in Il. E. p. 413, 50. K. p. 790, 38. N. p. 939, 43. inventum et in Codd. *Thomæ M.* in v. Ψυχή. His in libris versatus tempora sic diversa jungi non mirabitur: In Alcesti versum dat MS. Flor. 177. sic scriptum:

Ἐνταῦθα δὴ 'δάκρυσε, καὶ λέγει τάδε.

pro κἄλεγε. in Ione pro κἄπλεκε v. 839. scriberem, ἐψεύσατο —— καὶ πλέκει πλοκάς. Iphig. Taur. v. 16.

Εἰς ἔμπυρ' ἦλθε, καὶ λέγει Κάλχας τάδε.

Valck.

35. Pallas filius erat Pandionis, frater Ægei. Is filiique ejus seditionem Athenis moventes, et regnum affectantes, a Theseo interfecti sunt. Historiæ meminerunt Plutarchus in Thes. Tom. I. p. 5. E. Philochorus apud Euripidis Scholiastam. *Monk.*

αἵματος Παλλαντίδων,] Historiæ meminit Pausanias p. 20. l. 2. Ed. Sylburg. *Musg.*

Μίασμα φεύγων αἵματος.] *Statio*, Theb. I, 401, dicitur *Calydona relinquens Olenius Tydeus; fraterni sanguinis illum Conscius horror agit:* in *Euripidis* Œneo Diomedi, πέδον Καλυδῶνος, ἔνθεν αἷμα συγγενὲς φυγὼν Τυδεὺς — Ὤικησεν Ἄργος. et in Supplic. v. 150. Multum distant formæ loquendi *Tragici*, αἷμα φεύγειν, et forensis illa *Demosthenis*, c. Mid. p. 348. §. 192. ἐφ' αἵματι φεύγειν, *in judicio cædis accusari.* —— Pallantidarum historia ex *Scholiis*, *Meursio* partim jam emendatis, et aliunde satis nota est. *Valck.*

37. αἰνέσας. εὐαρεστήσας, συγκαταθέμενος Schol. Sic infra v. 1315. Ἔδωκ' ὅσονπερ χρῆν, ἐπείπερ ᾔνεσε. Alcest. 2. Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι. Αἰνεῖν eodem sensu adhibuit Hom. Iliad. Θ. 9. ubi αἰνεῖτε. Schol. συγκατατίθεσθε. Observent tirones hanc vocem futurum apud Homerum αἰνήσω, apud Tragicos αἰνέσω semper adhibere. Tzetzes ad Lycophr. v. 1039. Νόμος ἦν τὸν ἐργασάμενον φόνον φεύγειν ὅλον ἐνιαυτόν, μὴ ψαύοντα τῆς πατρίδος. Hesychius, ἀπενιαυτισμὸς,

Ἐνταῦθα δὴ στένουσα, κἀκπεπληγμένη
Κέντροις ἔρωτος, ἡ τάλαιν' ἀπόλλυται
Σιγῇ· ξύνοιδε δ' οὔτις οἰκετῶν νόσον.
Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν·
Δείξω δὲ Θησεῖ πρᾶγμα, κἀκφανήσεται.

Ibi sane gemens, et perculsa
Misera stimulis amoris perit
Silentio; nemo autem ex domesticis novit morbum.
Sed non oportet hunc amorem sic abire.
Ostendam autem hoc negotium Theseo, et palam fiet res:

S. Εὐαρεστήσας, συγκατατιθέμενος. 41. Δεὶ πεσεῖν·] Ἀνενέργητον γενέσθαι. 42. Πρᾶγμα,] Τὸν ἔρωτα. Κἀκφανήσεται.] Τὸ πρᾶγμα δηλονότι. Fl. 15. * 46. Ἐς τρὶς] Μίαν μὲν ἠτήσατο τὸ ἀνελθεῖν ἐξ ᾅδου, δευτέραν ἐκ λαβυρίνθου, καὶ τρίτην τοῦ Ἱππολύτου (15. τῷ

* Ad v. 45. scholion mutilum charta exesa habet Flor. 6: Αἴθρα γὰρ ἐπεισελθὼν Ποσειδῶν ἐποίησε τὸν Θησέα τούς γε παραυτίκα * * * ἀπαλλαγῆναι τῶν κακῶν ἀνθρώπους, θεῶν παῖδας ἐδόξαζον, ὧν ἐστι καὶ ὁ Θησεύς.

ἡ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῖς φόνον δράσασι. De hac lege videndus Petitus Leg. Att. VII. Tit. I. 9. p. 613. *Monk*

Ἐνιαυσίαν ἔκδημον αἰνέσας φυγὴν] Veteres annuo exsilio ob homicidium mulctabantur, quo se expiabant tempore, et cæsorum amicos conciliabant sibi vel muneribus, vel aliis officiis. Et hæc pœna antiquissima videtur: *Adamus* enim primus ob neglecta Dei mandata exsulabat ex *Paradiso; Cainus* ob fratricidium a conspectu Dei pellebatur; quod nonnulli ad excommunicationem referri malunt. Heroica tempora hac pœna uti solebant; ut ex *Homeri* plurimis locis constat, præcipue *Iliad.* ψ. v. 85. Hujus pœnæ nomen erat ἀπενιαυτισμὸς, et *Latine* abannatio. Erat autem ex lege: Τὸν ἐργασάμενον φόνον ἀκουσίως φεύγειν ὅλον ἐνιαυτὸν, μὴ ψαύοντα τῆς πατρίδος, ἕως ἂν αἰδέσεταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος. ἥκειν δὲ καὶ θῦσαι καὶ καθαρθῆναι. Vide *Schol.* ad Orest. v. 505. et in hunc locum v. 35. et *Hofmann.* in vocibus *Abannatio*, *Exsilium*, et *Hesych.* in Ἀπενιαυτισμὸς, item Etymolog. Mag. *Barnes.*

38. κἀμπεπληγμένη C. Fl. Aliam lectionem καὶ πεπληγμένη exhibet X. Π. 354. 748. quam prætulit Valckenærius. Sed longe aptius sententiæ est compositum: ut in Med. 8. Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος. Fragm. Eur. Antiop. ap. Sobæum LXI. p. 386, 25. καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων Λέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους. Sed vide notam infra ad v. 1298. *Monk.*

κἀκπεπληγμένη] MS. Cott. κἀμπεπλεγμένη. Vulgatam firmat Med. v. 8. et Antiopæ fragm. v. 87. Nec malim καὶ πεπληγμένη, quod de Phædra, vel incipiente ejus amore, dici potuisset. *Musg.*

στένουσα, κἀκπεπληγμένη Κέντροις ἔρωτος] Est et in Flor. Cod. κἀμπεπληγμένη· quam lectionem in uno suorum repertam jure rejicit *Musgravius*, Medeæ citans v. 8. Illic Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος est *Ennii Medea, animo ægra, amore sævo saucia:* sed huic simul obversabatur, *animo ægram* scribenti, στένουσα Phædra. Initio *dramatis* Χριστοῦ Πάσχ. Adami conjux satis inepte dicitur

Ἔρυνς ἔρωτι θυμὸν ἐκπεπληγμένη·

sed nostro versu haud absurdam invenisse Conditor istius dramatis videtur lectionem: versus illic est 354. Καὶ νῦν, στένουσα πολλὰ, καὶ πεπληγμένη Κέντροις ἀνίας, ἡ πανπλήμων δακρύω. v. 748. Ὅθεν κἀγὼ, στένουσα καὶ πεπληγμένη Κέντροις ἀνίας ἡ τλάμων ὀδύρομαι. turpissima peccata, quæ versus ubique confodiunt, etiam sola diversum monstrant auctorem a *Gregorio Nazianz.* Jam vero, fateor, καὶ πεπληγμένη, Κέντροις ἔρωτος aptius mihi videtur, quam ἐκπεπληγμένη· quantumvis alibi rectissime legatur, et noster dixerit in

Καὶ τὸν μὲν ἡμῖν πολέμιον πεφυκότα
Κτενεῖ πατὴρ ἀραῖσιν, ἃς ὁ πόντιος
Ἄναξ Ποσειδῶν ὤπασεν Θησεῖ γέρας,
Μηδὲν μάταιον εἰς τρὶς εὔξασθαι θεῷ.
Ἡ δ' εὐκλεὴς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται

Et hunc juvenem, qui mihi inimicus est,
Pater interficiet imprecationibus, quas marinus
Rex Neptunus præbuit munus Theseo;
Ut nihil frustra ter peteret a Deo.
Illa vero quidem *est* inclyta, sed tamen peribit,

S. Ἱππολύτῳ). Fl. 6. 15. 47. Ἡ δ' εὐκλεὴς μὲν,] Μίνωος γάρ ἐστι θυγάτηρ, Θησέως δὲ γυνή. ἢ ὅτι ἐρῶσα * καρτερεῖ. διὰ τὸ Θησέως μὲν εἶναι γυνὴ, Μίνωος δὲ θυγάτηρ, εὐκλεής ἐστι. τὸ δὲ ἀπόλλυται, ἀντὶ τοῦ ἀπολεῖται, καίπερ οὖσα εὐκλεής. τὸ δὲ αἴτιον, ὅτι πά-

* Καρτερεῖ Flor. 6. pro καρτερῶ. Idem omittit ὅτι et supra habet Θησέως δὲ γυνή pro καὶ Θ. γυνή. In Junt. Bas. primum est Μίνωος, deinde Μίνω, in Flor. primum Μίνω, deinde Μίνωος.

Helena v. 1417. Τοῦ πρόσθεν ἀνδρὸς χάρισιν ἐκπεπληγμένην. Recte quidem Medea Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ', at in eodem dramate novæ nuptæ Jason v. 556, ἱμέρῳ πεπληγμένος· quod est idem et in *Æschyli* Agam. v. 555, et v. 1215. Et est simplex illud in talibus multo usitatius. Ubi hoc in dramate, v. 1298. Phædra Dianæ dicitur, *Veneris* Δηχθεῖσα κέντροις, mihi vero scripsisse videtur Πληγεῖσα κέντροις, exempla quædam adscribi poterunt. *Valck.*

40. Flor. οὐδεὶς, et in v. seq. δεῖ pro χρή. *Monk.*

In hoc versu et in 42. et prava lectione Codicis Florentini vera potest erui. Quoniam autem M. nihil dixit, nos quoque tacebimus. Et profecto plurima hujus generis ab iis possunt congeri, qui Codicibus conferendis et variis lectionibus perpendendis operam vel levissimam dedere. *Class. Jour.* Vol. V. p. 198.

41. Ἀλλ' οὔτι etc. Heath. reddit: *Sed non hoc modo amorem hunc ad irritum cadere oportet.* Pro χρὴ Cod. Flor. δεῖ. *Beck.*

Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ] *Sed non sic* τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν, *huncce amorem abire oportet :* ἀνενέργητον γενέσθαι, ut recte legitur in Scholiis. Hic est plena forma loquendi, qualis in *Æsch.* Prom. V. v. 510. *Aristoph.* Equit. v. 830. atque hinc impleri facile poterit contracta, congrua personæ in *Eurip.* Med. v. 366.

Ἀλλ' ἔτι ταύτῃ ταῦτα· μὴ δοκεῖτέ πω.

quæ sic vitiose scripta sunt in Christo Pat. v. 250. Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα· μὴ σοί που (l. σύ πω) δόκει. Ἔτ' εἰς ἀγῶνας σύ τε καὶ μιαιφόνοι. ex *Euripide* dederat *Auctor :* Ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες σοί τε καὶ μιαιφόνοις. Tragicus apud Ciceron. de N. D. III. c. 26. *Nequaquam istuc istac ibit : abibit* usitatius in talibus: *Catull.* Carm. XIV. 16. *Non, non hoc tibi, salse, sic abibit. Seneca* Herc. Fur. v. 27. *Non sic abibunt odia. Terent.* Andr. I. 2. 1. *Mirabar, hoc si sic abiret.* Æneam decebat, *Non ita :* in *Virg.* Æn. II. 583. *Valck.*

42. κἀναφανήσεται Fl. *Monk.*

43. Brunckius dedit ex A. B. D. πολέμιον νεανίαν. Sed πεφυκότα habent ceteri Codices, Lasc. Ald. Valckenærio videtur hæc fuisse lectio prioris, illa secundæ editionis. Crediderim equidem Euripidem prælaturum fuisse πεφυκότα, ut diceretur Hippolytus natura esse Veneri inimicus. Præterea νεανίαν versum auribus ingratum efficit, litera ν septies repetita. *Monk.*

43. s. Ita M.; at MSS. pro πεφυκότα dant νεανίαν: miram sane varietatem Valckenær ipsi Euripidi tribuit scribenti in priori hujus fabulæ editione πεφυκότα, in posteriori νεανίαν: quam vocem repudiat M. ne litera septies repetita versum auribus ingratum efficiat. Ea tamen objectio, inter levissimas habenda, nihil impedit quominus conjecturam proponamus, quod Euripides scripserit: Καὐ-

Φαίδρα· τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακὸν,
Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ

Phædra: non enim tanti faciam hujus exitium,
Ut mihi mei inimici non dent

S. σαις ταῖς ἀφ' Ἡλίου γενομέναις ἐμήνισεν Ἀφροδίτη διὰ τὴν μηνυθεῖσαν αὐτῆς ὑφ' Ἡλίου μοιχείαν. τὴν οὖν Πασιφάην οὐ μόνον τοῦ ταύρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Μίνωος ἐρασθῆναι φασὶν, ὡς ἱστορεῖ * Σωσικράτης. εἰκότως δὲ ἡ Ἀφροδίτη τὴν παρ' ἀμφοῖν εἰσπράττεται τιμωρίαν, παρὰ μὲν Φαίδρας, ὅτι ἀφ' Ἡλίου, παρὰ δὲ Ἱππολύτου, ὅτι τὰ κατ' αὐτὴν οὐκ εἶχεν

* Recte h. l. Σωσικράτης pro Σωκράτης edidit Barn. vid. Vossium de histor. Gr. III. p. 329. Valck. ad schol. Phœn. p. 608. n. 57. Paulo ante legebatur: τὴν μην. αὐτοῖς ὑφ' Ἡ. μ.

τὸς μὲν ἶνιν πολέμιον λίαν ἐμοί: quoniam vulgata lectione servata, πολέμιον πεφυκότα, non habent, qua voce conjungi possint, et locus nimis longe distat in quo mentio facta est de Hippolyto Veneris inimico. Rara vox ἶνις, Euripidea tamen, sæpius depravatur. Vid. Troad. Append. p. 130 *Class. Jour.* Vol. V. p. 198.

47. Ἡ δ' εὐκλεὴς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται] Haud inepte de hoc loco disputat *Sam. Petitus* Miscell. l. 3. c. 9. ubi legi vult εὖ κλέει μέ γ'. Ego vero veterem lectionem haud temere movendam reor. Hunc enim sensum facile feret: *Phædra*, quæ Numen meum colit, et templum nomini meo dicavit, *hæc quidem apud me bene audiet*, Ἡ δ' εὐκλεὴς μὲν, et tamen, quamquam nihil mali possim ejus Nomini affigere, nec minimæ culpæ ream facere, ipsam hanc ad mortem adigam potius, quam *Hippolytus* iram meam effugiat. *Barnes.*

47. s. Brumœus in his vertendis secutus erat Sam. Petiti conjecturam, sed Prev. docet secundum lectionem codd. quorundam esse potius reddendum: "Phédre, malgré l'éclat des vertus et de la naissance, doit être enveloppée dans le châtiment, que j'inflige." *B.ck.*

47 Ἡ δ' εὐκλεὴς μὲν] Non est digna memoratu *Sam. Petiti* conjectura Miscellan. III, c. XIX. Insignis genere, pietate, virtutibus Phædra, tamen periret οὐκ ἔτ' εὐκλεὴς, v. 685. ut in Hippolyto puniendo Venus animum expleret suum; quæ Phædram ob genus etiam oderat a Sole ductum, *jam pridem sponte requirens Colchida, et invisi genus omne exscindere Phœbi, Valer. Flacc.* VI. 468. —— In Christo Pat. versus est 750. Εἴμ' εὐκλεὴς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυμαι. *Valck.*

48, 49. Καλὸν pro κακὸν habent E. P. Schol. Aristoph. Ran. 314. probantibus Marklando et Heathio; et sic edidit Brunckius. Utrumque καλόν. κακὸν Lascaris. Sed Aldi et ceterorum Codicum lectionem κακὸν defendunt Æsch. Eum. 637. Πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον. 737. γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον. Alcest. 777. τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν Οὐδὲν προτιμῶν. Deinde Aldus et Codices nonnulli τοῦ μὴ οὐ mendose. Constructio τὸ μὴ οὐ π. subaudita præpositione frequens est apud Atticos. Vid. Soph. Trach. 622. Eur. Phœn. 1192. Pessime Valckenærius post προτιμήσω distinctionem posuit. *Monk.*

48. κακὸν] MS. E. Lib. P. et Lasc. καλὸν, ut emendandum censet Marklandus. Mihi vulgata potior videtur. Si καλὸν recipitur, delendæ erunt voces μὴ οὐ. Alioqui dicet Venus, se Phædræ decus non majoris facere, quam Hippolytum inultum relinquere: quod admodum ineptum est. Deinde, cum proprie dicantur προτιμᾶσθαι, quæ bona sunt, habet quiddam exquisitioris elegantiæ contrarius verbi usus, sc. cum προτιμᾶσθαι dicuntur mala. vid. Æsch. Agam. v. 1424. Eumenid. v. 643. et 744. Aristoph. Ran. p. 155. Nostrum Alcest. v. 778. *Musg.*

48. ss. Ita M. vulgatum edidit, advocatis locis Æschyli Eumen. 637. 737. et Euripidis Alcest. 778. quæ neque Valck. neque Musgr. prætermisit. Libri nonnulli καλόν. Mox Ald. Τοῦ μὴ οὐ: hoc verum est, modo οὐ abjiciatur.

Class. Jour. Vol. V. p. 198.

48 —— τὸ γὰρ τῆσδ' ȣ̓ προτιμήσω· κακὸν, Τὸ μὴ ȣ̓] Sic ante legebantur ista —— ȣ̓ προτιμήσω κακὸν, Τȣ̃ μὴ ȣ̓ παρασχεῖν. In Edit dramatis prima hæc exhibentur literis majusculis: Τὸ γὰρ τῆσδ' ȣ̓ προτιμήσω ΚΑΛΟΝ. ΚΑΚΟΝ. ΤΟ ΜΗ ΟΥ Π.

Δίκην τοσαύτην, ὥστε μοι καλῶς ἔχειν.
Ἀλλ', εἰσορῶ γὰρ τόνδε παῖδα Θησέως

Tantas pœnas, ut mihi recte *res* habeant.
Sed (video enim filium hunc Thesei

S. ἐν τιμῇ * ἀπαξιῶν, τὴν πρὸς τὰς γυναῖκας ὁμιλίαν. 48. Τὸ τῆσδ' οὐ προτιμήσω] Οὐ τὸ ταύτης κακὸν ἔμπροσθεν θήσομαι, μὴ τιμωρήσασθαι τοὺς ἐχθρούς, ἀντὶ τοῦ μὴ † φροντίσω τῆς ἀπωλείας αὐτῆς. 49. Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν] Τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ δίκην ὕστερον θήσομαι. Ἄλλως. Οὐκ ἂν προτιμήσαιμι τὴν ταύτης ἀπώλειαν, καὶ τὸ μὴ τιμω-

* Vulgo: ὅτι οὐκ εἶχε τὰ κατ' αὐτὴν ἐν τιμῇ ἄπαξ. τῶν δὲ τὴν πρ. τ. γ. ὁ. Commodum succurrit Flor. quem secutus sum, nisi quod τὰ περὶ αὐτὴν habet.

† Flor. 6. 15. τὸ μὴ τιμωρ. et μὴ φροντίσασα.

Hinc recepi Τὸ μὴ οὐ, firmatum a Cod. Paris. Mutata quoque fuit distinctio; quia jungenda videbantur κακὸν, Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν &c. In Scholiis ad *Aristoph.* Ran. v. 317. sic versus legitur *Euripidis:* Φαίδρα· τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω καλόν. hoc dant etiam duo Codd. apud *Musgrav.* placuitque *Marklando*, *Heathio*, et viro *D.* in Miscell. Obs. III. p. 107. Et fateor lectionem istam esse speciosam; sed hac admissa versu tamen sequente Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν necessario requiritur; qui modus loquendi Veneris esset indignabundæ, ante infinitivum, in talibus usitatum, omittentis voces οὐ κακὸν, vel οὐ δεινόν ἐστι, vel harum similes. Quia tamen in optimis legitur Codd. κακὸν servandum existimavi, jungendumque cum sequentibus. —— Τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω Attico more scribendi significat, *hujusce enim commodum non curabo*, sic nempe, ut illud anteponam meæ vindictæ: sæpius absque tali respectu προτιμῆσαι notat φροντίσαι, vel λόγον ἔχειν· vid. *L. Bos* Animadv. ad *Joseph.* p. 89. Quo hic sensu, legitur in *Eurip.* Heracl. 886. Τὸ σὸν προτιμῶν· parum distat in Elect. v. 1121. Τοὐμὸν δ', οὐχὶ τοὐκείνου σκοπῶ. *Soph.* Aj. 124. Οὐδὲν τὸ τοῦτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν. v. 1330. ὅρα μὴ τοὐμὸν ἀλλὰ καὶ τὸ σόν. et in *Eurip.* Androm. v. 257. qui verbum etiam προτιμᾶν sic adhibuit in Alc. v. 778. et alibi; ut *Æschylus* Eumen. 644, 744, Agam. 1424. *Sophocles*, *Aristophanes*, ceterique. His iisdem, *Sophocli* præsertim frequentatur etiam initio senariorum Τὸ μὴ οὐ, per συνεκφώνησιν iambus; nusquam, si bene memini, reperietur apud Atticos Poëtas Τοῦ μὴ οὐ. Qua hic structura, legitur etiam sæpius: *Eurip.* Phœn. v. 1192. *nihil impediet* Τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν· apud *Stob.* p. 455, 20. Τὸ μὴ οὔ σε, μῆτερ, προσφιλῆ νέμειν ἀεί. —— Κακὸν, ut in Or. v. 472. τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι. hoc vero loco, hac probata lectione, significaret ista Venus: *indignum esset persona mea, si pœnas non luerent inimici, quæ pectus meum exsaturarent:* ἢ θεοὶ μὲν οὐδαμοῦ, Τὰ θνητὰ δ' ἔσται μεγάλα, μὴ δόντος δίκην, Iris ait in *Eurip.* Herc. v. 844, *Ovidii* Pallas Met. VI. 4. *Numina nec sperni sine pœna nostra sinamus. Valck.*

49. Τοῦ μὴ οὐ] Hæ tres syllabæ sicut duæ in scansione sunt habendæ, eodem modo, ac duæ Ἢ οὐ pro una. Vide *Orest.* v. 590. *Barnes.*

τοῦ μὴ οὐ.] Lib. P. et Lasc. τὸ μὴ οὐ. *Beck.*

τὸ μὴ οὐ.] Sic membr. at in fine præc. vers. κακόν. Florent. editio in serie textus καλὸν habet, adposita varia lectione, κακόν: tum etiam τὸ μὴ οὐ. Sensus est: *Quod autem illius in rem est, non tanti faciam, quantum cavebo, ne inultus evadat inimicus meus.* Subauditum videri possit παρὰ, præ: sed articulus τὸ hic tantumdem valet ac ὥστε, ut in illo Phœnissarum 1190. de Capaneo:

καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε·
μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς
τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.

Ubi sciolus, quem forte turbasset rarior constructio, scripsisset, ut hic multis in libris legitur, τοῦ μὴ οὐ. Nam εἰργάθειν genitivum regit, ut προτιμᾶν. Veram lectionem dedimus: altera procul dubio corrupta. *Brunck.*

Στείχοντα, θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα,
Ἱππόλυτον, ἔξω τῶνδε βήσομαι τόπων.
Πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους
Κῶμος λέλακεν, Ἄρτεμιν τιμῶν θεὰν
Ὕμνοισιν· οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεῳγμένας πύλας

Venientem, relicto labore venationis,
Hippolytum) ex his discedam locis.
Multus autem cum eo ministrorum a tergo sequens
Cœtus clamitat, celebrans Dianam deam
Hymnis; nescit enim apertas portas

S. ρήσασθαι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐν ὑστέρῳ θήσομαι. καὶ Πάλλας πολύπαις ὢν ὡς ἄπαιδα τὸν Αἰγέα κατεπόνει, ἕως ἡβήσας ὁ Θησεὺς ἠμύνατο τοὺς Παλλαντίδας. βαλὼν γὰρ ἐν κυνηγίῳ κατὰ συὸς, τινὰ τῶν Πάλλαντος παίδων ἀπέκτεινεν. 53. Βήσομαι δόμων] Γράφεται τόπων. 54. Ὀπισθόπους] Ὁ ἑπόμενος χορός. 55. Λέλακεν,] Βοᾷ, ὑμνεῖ. 56. Οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεῳγμένας πύλας] Οὐ * γὰρ ἐπίσταται, φησὶν, ὅτι ἕτοιμος αὐτῷ ὁ θανάτος. 58. Ἐπεσθ'

* Sic Flor. 6. pro οὐκ ἐπίστ. ς.

53. Ita A. B. C. Fl. Lasc. ἔξω τῶνδε βήσομαι δόμων Aldus, errore satis manifesto; scena enim fabulæ extra domum fuit. Vid. infra 108, 171, 179, &c. Pari errore v. 1391. δόμοισι exhibent plerique Codices: sed et ibi recte τόποισι A. *Monk.*

τόπων] Ita MSS. A. B. Cott. Lib. P. et Lasc. Cæteri δόμων. Utrumque agnoscit Scholiastes. Scenam fabulæ extra domum esse patet ex v. 173. et 182. *Musg.*

—— ἔξω τῶνδε βήσομαι τόπων] Ex aliis etiam Codd. quibus accedunt Flor. et Paris. sic edidit *Musgravius* pro δόμων. hanc et illam memorans *Schol.* monstrat in suis Codd. lectionem utramque repertam: minus cogitate si scripserat *Euripides* primum δόμων, non miror in editione correcta dedisse τόπων, nam scena dramatis ante ædes regias Pitthei statuitur Trœzene: infra quoque v. 1391. Ἔστ' ἐν δόμοισι τοῖσδέ γ' Ἄρτεμις θεά; vulgabatur ante, quam ex optimo Codice τόποισι recepisset *Musgravius.* —— Nihil ille varietatis enotavit in v. 55. quo Ἄρτεμιν τιμῶν θεὰν præbent saltem duo Codd. Flor. et Paris. pro θεόν. Hic alteram tamen lectionem præfero; sed in Androm. v. 1262. Florentinam, θεὸς συνοικήσεις θεᾷ· vulgatæ θεῷ. in Bacch. legitur v. 296. θεᾷ θεὸς Ἥρα ποτ' ὡμήρευσε. In Hec. v. 356. Ἴση θεῇσι est in Codd. Leid. et in Troas. v. 23. Ἀργείας θεᾶς dat Cod. Flor. in Iphig. Taur. aliquoties *Dea* θεὸς sed multo frequentius et plus vicies dicitur θεά. Ceres et Proserpina Athenis dicebantur τὼ θεὼ, sed *Dea* ἡ θεὸς illic etiam erat dicenda, quod *Luciano* T. III. p. 205. *Macrobio* p. 247. aliisque pro ὁ θεὸς restituendum est: *Deum Venerem* quoque dixisse Romanos docet *Macrob.* Saturn. III. c. VIII. *Valck.*

54. ὀπισθόπους. male Hesychius ὑποστρέψας. Vocem hic et infra 1174. interpreteris *pone sequens.* Habet Suidas, e tragœdia aliqua, ut opinor, ὀπισθόπους δίκη. Alia forma ὀπίσθοπος extat in Æsch. Choëph. 711. *Monk.*

Hes. Ὀπισθόπους· ὑποστρέψας. *Beck.*

55. Brunckius e Codd. A. Fl. edidit θεάν. Ceteri cum Lascari et Aldo θεὸν, quod prætulit Valckenærius. Et profecto ἡ θεὸς de *Diva* sæpenumero apud Tragicos occurrit, sed nunquam, ut opinor, cum ipso Divæ nomine hoc modo conjunctum. In hac fabula θεὰ Κύπρις occurrit v. 2. et 1415. Ἄρτεμις θεὰ v. 1391. *Monk.*

Flor. et Par. Ἄρτεμιν τιμῶν θεὰν, Valck. tamen hic θεὸν præfert. Brunck. θεὰν e cod. R. edidit. *Beck.*

57. φάος τε A. E. P. Lasc. Fl. ceteri cum Aldo habent φάος δέ. *Monk.*

τὲ] Ita MS. E, Lib. P. et Fl. Cæteri, ut vulgo, δέ. *Musg.*

Etiam Codd. Flor. ac Par. τε pro δὲ, et ᾄδοντες, quod pro ἀείδοντες restituerat Musgr.: in iisdem mox semel tantum

Αΐδου, φάος τε λοίσθιον βλέπων τόδε.

ΊΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἕπεσθ' ἀείδοντες, ἕπεσθε,
Τὰν Διὸς οὐρανίαν

Mortis, et se videre hunc postremum diem.

HIPPOLYTUS.

Sequimini canentes, sequimini,
Jovis *filiam* cælestem

S. ᾄδοντες] Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος οἱ μὲν δικτάμῳ, οἱ δὲ * σελίνῳ, οἱ δὲ λωτῷ στέφεσθαι φασί. δίκταμον φασὶν ἐν Κρήτῃ μόνῃ· τοῦτο δὲ καὶ ὠκυτόκιον εἶναι, διὸ καὶ ταῖς δυστοκούσαις δίδοσθαι χάριν τοῦ ταχέως τίκτειν. Ἕπεσθ' ᾄδοντες] Τοῦτο ἔνιοι τὸν Ἱππόλυτον φασὶν ᾄδειν. ἄμεινον δὲ τοὺς ἑπομένους τῷ Ἱππολύτῳ ἀπὸ τῶν κυνηγεσίων ταῦτα λέγειν.

* Σελίνῳ emendatio est Valck. p. 170. 2. A. pro ἐχίνῳ.

scriptum nomen Ἄρτεμιν· et, loco quatuor versuum, hæc: Ζανὸς γένεθλον χαῖρε Λατοῦς καὶ Διὸς Ἄρτεμι. *Valck.*

58. ἀείδοντες Ald. quod ob numeros prætuli. ᾄδοντες A. Fl. Lasc. et sic Musg. Valck. Brunck. *Monk.*

Grex servorum, qui hic Hippolytum comitatur, non est chorus, qui dicitur, fabulæ. Is enim ex fœminis Trœzeniis constat, ut videbimus infra v. 121. et seq. Neque recte fecerunt, qui his, venatoribus dico, nomen chori tribuerunt: Scenam enim, ni fallor, calcabant, cum chorus in proscenio semper constitutus esset.

Docet Scholiastes, hujus hymni initium, quod in vulgatis ab Hippolyto enunciatur, servis ejus olim attributum esse. Defendi id potest ex Phœniss. v. 1594. Sed alterum, meo judicio, æque commodum est, unde non dubitavi retinere. *Musg.*

Hic proprie initium capere tragœdiam, et præcedentia non nisi prologum paullo uberiorem continere, Prev. monet. *Beck.*

58. et seqq. Hic cantus unicus inter Euripideos extat exemplum carminis, ante adventum chori ipsius, ab aliis dicti munere chori fungentibus. Simile quid in Nostri Alexandra extitisse testis est Scholiasta. Eo dramate servato, melius pro liquido statui potuisset, utrum carmina hujusmodi monostrophica an antistrophica haberi debuissent, quemadmodum haberi possunt legendo;

στρ. α.

Τὰν Διὸς Ἄρτεμιν
ᾇ μελόμεσθα 2

ἀντιστρ. α.

Οὐρανίαν ᾄ-
δοντες ἕπεσθε. 4

στρ. β'.

πότνια χαῖρέ μοι κόρα 5
Λατοῦς καὶ Διὸς Ἄρτεμι
καλλίστα πολὺ παρθέν'

ἀντιστρ. β'.

(ὦ μέγαν κατ' οὐρανὸν 8
ναίεις εὐπατερεῖ' ἀν' αὐ-
λὰν Ζανὸς πολύχρυσον,)

στρ. γ'.

Ἄρτεμι παρθένων 9
τῶν κατ' Ὄλυμπον καλλίστα

ἀντιστρ. γ'.

πότνια χαῖρέ μοι 11
σεμνοτάτα Ζανὸς γένεθλον

De vocibus perperam iteratis MSS. nonnullas omittunt: scilicet Ἄρτεμιν in v. 1. et χαῖρέ μοι in v. 5. Omittere quoque debebant, quas resecui, καλλίστα in v. 9. et οἶκον gl. vocis αὐλὰν in v. 8. In v. 9. εὐπατέρει' ἀν' edidit M. e conjectura Gaisfordi. *Class. Jour.* Vol V. p. 198.

58 Ἕπεσθ' ᾄδοντες ἕπεσθε Τὰν Διὸς &c.] In versum 57 τε pro δὲ, hic pro ἀείδοντες recepit ᾄδοντες *Musgr.* ex Codd. quibus

Ἄρτεμιν, Ἄρτεμιν, ᾇ μελόμεσθα.

ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ.

Πότνια, πότνια, σεμνοτάτα,
Ζανὸς γένεθλον,

Dianam, Dianam, cui curæ sumus.

FAMULI.

Veneranda, veneranda, augustissima
Jovis soboles,

S. ἕτεροι δὲ εἰσι τοῦ χοροῦ, καθάπερ ἐν τῇ * Ἀλεξανδρείᾳ ποιμένες. ἐνταῦθα μὲν οὖν δύναται

* Imo Ἀλεξάνδρᾳ, prout dedit Musgr. in fragm. Eurip. p. 542. Mox Flor. 6. προαποχρήσασθαι, quod recepi pro προσαποχρ.

concinunt Flor. et Paris. in quo mox semel tantum scriptum nomen Ἄρτεμιν· et, loco quatuor versuum, ista tantum, Ζανὸς γένεθλον χαῖρε Λατοῦς καὶ Διὸς Ἄρτεμι.

60. Deest alterum Ἄρτεμιν in A. et Lasc. *Monk.*

Ista Πότνια πότνια σεμνοτάτα, sæpius in Mariam transtulit virginem *Conditor* insulsi dramatis X. Π. v. 100, 130, 560, 646. *Euripidis* hic venatoribus, opinor, obversabatur *Homeri*, ex Il. Φ, 470, πότνια θηρῶν Ἄρτεμις ἀγροτέρη. est illic in *Cod. Leid. MS. Scholion* vetus: Πότνια, ἡ δεσπότις. (sic leg.) μεταβαλὼν δὲ Ἀνακρέων φησὶ, Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν.—In Cod. Paris. ut ad v. 70. omittitur Hippolyti nomen, sic ad v. 60. non Χοροῦ sed recte meo judicio legebatur adscriptus index Θεραπόντων. Quos in venando comites habebat, Hippolytus alloquitur *Senecæ* dramatis initio. Hic qui domum a venatione cum Hippolyto redibant ista cantasse, non chorum, veteres etiam videre *Scholiastæ*, quorum alter, ἄλλοι τινές εἰσι παρὰ τὸν Χορόν· ὁ γὰρ Χορὸς ἐκ Τροιζηνίων γυναικῶν· alter, ἕτεροι, inquit, εἰσὶ τοῦ Χοροῦ, καθάπερ ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ ποιμένες. illic itaque fuerunt etiam a choro diversi *Pastores*, quod non animadvertit *Heathius:* horum in reliquiis etiam *Euripidis* Alexandri *Ennianis* fit mentio p. 232, *Quapropter Parim pastores nunc Alexandrum vocant.* Quid ex *Euripidis* more scribendi præcesserit æstimare licet ex *Ovidii* Her. Ep. XVI, 357, 358. —— Cum hoc cantico suavissimum melos *Agathonis* et huic accinentis chori comparari poterit in *Aristoph.* Thesmoph. v. 120. Τὰν ἐν ὄρεσι δρυογόνοι — Σι κόραν ἀείσατ' Ἄρτεμιν Ἀγροτέραν. Χορ. Ἕπομαι κλῄζουσα σεμνὸν Γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς, Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ. v. 135, Χαῖρ' ὄλβιε παῖ Λατοῦς. hoc quoque, Chori in *Eurip.* Iphig. Aul. v. 1520. Ἀλλὰ τὰν Διὸς κόραν Κλῄσωμεν Ἄρτεμιν, θεῶν ἄνασσαν. *Valck.*

61. Θεραπόντων personam huic versui præfigit A. Perperam vulgo hoc canticum Choro tribuitur; quem errorem notant quoque veteres Scholiastæ. Hæc in suos usus convertit X. Π. 100, 130, 559, 645. Comparari jubet Valckenærius canticum in Aristoph. Thesm. 114. *Monk.*

62. ss. In membr. ita constituitur hic versus:

Ζανὸς γένεθλον χαῖρε
χαῖρέ μοι, ὦ κόρα Λατοῦς καὶ Διὸς Ἄρτεμι,
καλλίστα πολὺ παρθένων
ἃ μέγα κατ' οὐρανὸν
ναίεις εὐπατέρειαν αὐλάν.

unde Brunck. scripsit Ζανός. *Beck.*

63, 64. Aldus, quem secuti sunt Editores, hæc in tres versus ita disposuit; Χαῖρέ μοι, ὦ κόρα, — Χαῖρέ μοι Λατοῦς — Ἄρτεμι καὶ Διός. Alterum χαῖρέ μοι omittunt Lasc. et MSS. quidam. Primus equidem hæc verba ut in optimo Codicum A. leguntur edidi; unde evadunt duo versus Glyconei, qualis est proxime sequens 65. Videas notata infra ad v. 735. *Monk.*

Χαῖρε, χαῖρέ μοι, ὦ κόρα
Λατοῦς καὶ Διὸς Ἄρτεμι,
Καλλίστα πολὺ παρθένων,
Ἃ μέγαν κατ' οὐρανὸν
Ναίεις εὐπατέρει' ἀν' αὐλὰν

Salve, salve mihi, o puella,
Latonæ et Jovis, Diana,
Virginum multo formosissima,
Quæ in amplo cœlo
Habitatis; nobiles-patre greges

S. προαποχρήσασθαι τοῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἐκεῖ δὲ συνεστῶτος τοῦ χοροῦ ἐπεισάγει τοῦτο τὸ ἄθροισμα. Ἄλλως. Ὁ Ἱππόλυτος ὑμνεῖν παρακελεύεται, ἢ ἀλλήλους προτρέπονται οἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἤγουν οἱ συνεπόμενοι τῷ Ἱππολύτῳ κυνηγέται. ἄλλοι δέ τινές εἶτι περὶ τὸν χορόν. ὁ γὰρ χορὸς, ὡς εἴρηται, ἐκ Τροιζηνίων γυναικῶν. 67. Εὐπατέρειαν] Τὴν καλ-

64. Deest *χαῖρέ μοι* in MSS. A. B. D. E. et Lasc. *Musg.*

66, 67. *μέγα* A. Ἃ—*ναίεις* Lasc. cum Codd. quibusdam. Αἳ *μ. κ. οὐ. ναίετ'* D. E. Ald. et sic pleræque editiones: omnes *εὐπατέρειαν αὐλάν*. Vidit autem Valckenærius minus recte dici *αὐλὰ, εὐπατέρεια*. Est profecto Dianæ epitheton in Apollon. Rh. I. 569. *Τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ Οἰάγροιο πάϊς νηοσσόον εὐπατέρειαν Ἄρτεμιν*. Legendum igitur putavit *εὐπατέρειά γ'*, otiosa particula male adhibita. Pejus adhuc Brunckius *ναίουσ' εὐπατέρειαι* nulla auctoritate fretus in textum intulit. Lectio, quam recepi, debetur doctissimi Gaisfordii conjecturæ, quam mecum communicatam voluit; nec dubito, quin ita scripserit Euripides: sic enim sententiæ optime consulitur, ne litera quidem vulgatæ lectionis mutata. Homeri *Διὸς αὐλὴ* sumpsit quoque Æschylus Prometh. 122. Noster Heracl. 916. *χρυσέαν κατ' αὐλάν*. Eustathius ad Iliad. Δ'. p. 436, 34=331, 50. conjuncta legit *Ζηνὸς πολύχρυσον οἶκον*, notans hæc sumpsisse Euripidem ab Homerico *Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ* Il. Δ'. 2. *Monk.*

Ita cum editis plerisque MSS. D. E. In ed. Lasc. erat *ἃ μέγαν κατ' οὐρανὸν ναίεις*, cui in ultima voce consentiunt MSS. A. B. et Lib. P. Verum puto *ναίουσ'*, nam in vulgata invenusta Personarum conversio est. Vere judicat Valckenærius V. Cl., minus commode cum *αὐλὰν* epithetum *εὐπατέρειαν* conjungi. Unde emendat:

Ἃ μέγαν κατ' οὐρανὸν
Ναίεις εὐπατέρειά γ' αὐλὰν
Ζανὸς, πολύχρυσον οἶκον.

Mihi præstare videbatur: *εὐπατέρειαι φυλαὶ*, vel *εὐπατέρεια φυλὰ*, reliquis, ut vulgantur, manentibus. *Musg.*

Conf. Eustath. in Iliad. γ'. 51. *Burn.*

Αἳ *μέγαν κατ' ȣρανὸν Ναίετ'*] Paris. Cod. Ἃ *μέγα κ. ο. Ναίεις*· hoc ultimum præbet et Flor. et *Musgrav.* ex aliis. Hæc quoque fortasse fuerit duplicis editionis diversa lectio. Hic certe scribi potuit: Ἃ *μέγαν κατ' ȣρανὸν Ναίεις εὐπατέρειά γ' αὐλὰν Ζανὸς, πολύχρυσον οἶκον*· quæ mihi lectio vulgata melior videretur. Ultima, prout vulgantur, juncta quoque legit *Eustathius;* nam ad initium Il. Δ. *ὁ παρ' Εὐριπίδῃ*, inquit, *Ζηνὸς πολύχρυσος οἶκος ἐκ τȣ̃ Ὁμηρικȣ̃ χρυσέȣ δαπέδȣ εἴληπται*. Sed simul tamen ad *αὐλὰν, Ζανὸς* pertinere nomen fatendum est: *Diis* se dicit *omnibus invisum Æschyli* Prometheus v. 120. *ὁπόσοι Τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν*· illic intelligens *magni tecta Tonantis Regalemque domum*, in quam de rebus humanis Dii conveniebant cum Jove consulturi: Jupiter in *Platonis* Critia T. III. p. 121. C. *ξυνήγειρε θεȣ̀ς πάντας εἰς τὴν τιμιωτάτην αὐτῶν* (f. *αὐτȣ̃*) *οἴκησιν*, &c. *Auctor* Axiochi p. 162. memorat *τὴν ὑπόγειον οἴκησιν, ἐν ᾗ βασίλεια Πλȣ́τωνος ȣ̓χ ἧττω τῆς τȣ̃ Διὸς αὐλῆς*· sed in isto loco *Stobæi* præbebat Codex MS. qui fuit *Anton. Augustini,* (ut *οἴκησιν*) *ȣ̓χ ἧττον τῶν τȣ̃ Διός*·

Ζανὸς πολύχρυσον οἶκον.
Χαῖρέ μοι, ὦ καλλίστα,
Καλλίστα τῶν κατ' Ὄλυμπον

Jovis auri-copia-fulgentem domum.
Salve mihi, o pulcherrima,
Pulcherrima in cœlo degentium

S. λίστην τοῦ πατρὸς Διὸς αὐλήν. 72. Σοὶ τόνδε πλεκτὸν] Διαβεβόηται τοῦτο τὸ ζήτημα. καὶ οἱ μὲν ὑπέλαβον τὸν Ἱππόλυτον στέφειν τὴν Ἄρτεμιν ἀνθίνῳ στεφάνῳ. ὁ δὲ Φιλόχορος τὴν ἐν Ἄγραις Ἄρτεμιν, τῷ μὲν λόγῳ στέφεσθαι * φησὶν, ἐφ' ἑαυτοῦ δὲ τὸν Ἱππόλυτον

* Valck. ad Hipp. v. 168. s. corrigendum censet τῷ μὲν λωτῷ στ. minus recte. Sensus est: ita loqui Hippolytum, quasi revera corona redimiret Dianæ simulacrum, se autem intelligere. Itaque scripsi etiam ἐφ' ἑαυτοῦ pro ἀφ'. ἑ.

Jovis aula, εὔπαις illa quidem sive καλλίπαις, minus commode mihi dici videtur, εὐπατέρεια, aptissime autem Diana: εὐπατέρειαν Ἄρτεμιν canebat Orpheus *Apollon Rhod.* I. 570. quibuscum Euripidea comparat Ill. *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. in Dian. v. 4. Minerva *virgo* dicitur εὐπατέρεια *Comico* in *Schol.* ined. in *Aristid.* Codice *MS.* Clar. *Burmanni* p. 132. sic enim scribi debuerat, non εὐπάτειρα. *Valck.*

69. Hippolyti personam præfigunt Ald. et MSS. quidam. *Monk.*

Hippolyti ῥῆσις non a v. 72. inchoatur in MSS. A. B. D. Vulgatam retineo, quia res in æquilibrio esse videtur. Cum ea faciunt MS. E. et Lib. P. *Musg.*

In cod. Par. omittitur Hippolyti nomen. *Beck.*

72. In scenam prodiit Hippolytus, manu ferens coronam Dianæ simulacro, quod ante fores stabat, imponendam; unde titulus Tragœdiæ, Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος, a Grammaticis inditus est. Hos vero Euripidis versus in sensu figurato plerumque capiebant veteres: credentes scilicet Hippolytum de hymno, quem in honorem Deæ nectebat, sub coronæ nomine loqui. Videas variorum de hac allegoria commenta in Scholiis. Figurate hæc transtulerunt Clemens Alex. Pædag. p. 313., Strom. I. p. 322, 16. Themistius Or. XV. p. 185. A. x. π. 2588. Et sane dicebantur poëtæ πλέκειν στέφανον perinde ac πλέκειν ὕμνον, Pind. Ol. VI. 147. Affert Valckenærius Aristoph. Ran. 1334. ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων. Lucret. I. 725. *Avia Pieridum peragro loca:— juvatque novos decerpere flores, Insignemque meo capiti petere inde coronam, Unde prius nulli velarint tempora Musæ.* Hor. Carm. I. 26. *apricos necte flores. Necte meo Lamiæ coronam, Pimplei dulcis.* Sed ut verum fatear, exempla ista ab his Euripideis aliena esse videntur. Non enim de carminis laude, sed pudicitiæ, loquitur Hippolytus. Hanc orationem integram Latinis numeris pulcherrime convertit Muretus Var. Lect. VII. 1. *Monk.*

Ex his versibus nascitur titulus Tragœdiæ Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος, quem, Latine citatum, sæpe legimus *Hippolytus Coronatus:* dubito, an recte et vere; hoc saltem loco. Nam coronam hunc non in capite *gestasse*, sed in manibus *tulisse*, videtur Hippolytus, quam vel impositurus erat *statuæ* (v. 115.) Dianæ, vel certe Numini ejus dedicaturus: dicit enim v. 81. χρυσέας κόμης Ἀνάδημα δέξαι. Proinde non *coronatus*, sed *coronam ferens*, Hippolytus videtur, scil. Dianæ: ut illa apud Ovidium Metam. IX. 336.

Venerat huc Dryope ——
—— Nymphis LATURA CORONAM.
Markland.

Hunc morem tangit Noster infra v. 1134. Tibullus Lib. I. Eleg. 1. v. 17. *Musg.*

Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω] Πλεκτὸς στέφανος *Plauto* dicitur *Corolla Plectilis*, Fabula *Bacchides* Act. I. Scen. 1. *Corolla plexa* est, quæ ex variis floribus contexitur, puta ex herbis odoratis, rosis, myrti laurique ramis, sine Lemniscis tamen, aut supervacaneis ornamentis. Vid. *Turneb.* l. 2. c. 30. *Plauti* autem est *Amori*, quum

Παρθένων Ἄρτεμι.
ΙΠ. Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
Λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,

Virginum, Diana.
Hipp. Tibi hanc coronam contextam ex illibato
Prato, o domina, *floribus* ornatam fero;

S. ταῦτα λέγειν, ὅτι ἐμαυτὸν σοὶ ἀνατίθημι, ὦ θεὰ, στέφανον, τουτέστι κόσμον ἀνθηρότατον· κόσμον γὰρ εἶναι τῇ παρθένῳ τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεστάτου τῶν νέων διημερεύειν. ἄλλοι δέ φασι μηδὲν αἰνίττεσθαι τὸν ποιητὴν, μηδὲ ἀλληγορεῖν, ἀλλὰ κυρίως λέγειν, καὶ τῷ ὄντι στέφανον φέρειν τὸν Ἱππόλυτον. τοῦτον δὲ ἐκ τοιούτου λειμῶνος. καθ' ὃν οὐκ ἔστιν ἡμῖν ὅσιον οὐδὲ δρέπεσθαι τῶν ἀνθέων· τὸ γὰρ οὐκ ἦλθέ πω σίδηρος εἰς τοῦτο καταστρέφει, ὅτι οὐδὲ δρέπεσθαι ὑπό τινος, οὐδὲ εἰργάσθαι. ἄλλοι δέ φασι τὸν Εὐριπίδην, τροπικώτερον τὸν ἐπὶ τῇ Ἀρτέμιδι ὕμνον στέφανον λέγειν. καὶ γὰρ δὴ παράλογον εἶναι καὶ πολλὴν ἀτοπίαν

hæc *Castitati* sit dicata. Ex hoc vero loco Docti homines putant nomen hujus Fabulæ Ἱππόλυτος στεφανηφόρος ortum, postquam emendatior ab *Euripide* exhibita est, ut ejusdem prior appellatio (nempe, antequam corrigeretur) Ἱππόλυτος Καλυπτόμενος dicebatur ex loco in fine hujus Fabulæ v. 1455. Κεκαρτέρηται τἄμ'· ὄλωλα γὰρ, πάτερ· Κρύψον δέ μου πρόσωπον, ὡς τάχος, πέπλοις. Vide veterem Grammaticum additum ad finem Argumenti *Græci* prioris hujus Fabulæ. Et tamen credibile est, priorem hujus Fabulæ editionem, quamquam Poëtæ ipsi displicuerit, servatam esse ab aliis, et etiam, quos in secunda editione Poëta suppresserit versus, passim ab Auctoribus citari, quales ultra quadraginta occurrent in Fragmentis, titulo *Hippolytus* καλυπτόμενος. *Barnes.*

Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτȣ Λειμῶνος] Dubitarunt Grammatici veteres, utrum hæc essent de florum corona capienda proprio sensu, an figurato, de hymno, quem Deæ dixerit Hippolytus; an utroque simul; ut coronam, quam gestabat imponendam statuæ Dianæ, primum quidem significaverit, sed simul laudum coronam, quam Deæ suæ virgini pudicus necteret. In *Scholiis Philochorus* φησὶ, τῷ μὲν ξοάνῳ πλεκτὸν στέφανον (infra τὸν χειροποίητον) προσφέρειν, τῇ δὲ θεῷ τὸν ὕμνον, ἐξ —— ἀδόλȣ καὶ ἀφθάρτȣ διανοίας. Absurde legitur in iisdem: ὁ Φιλόχορος τὴν ἐν Ἄγραις Ἄρτεμιν τῷ μὲν λόγῳ στέφεσθαι φησίν, ubi scribendum esse, τῷ μὲν λωτῷ στέφεσθαι, *loto coronari*, vel ista monstrant ad v. 58. lecta, Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος οἱ μὲν δικτάμῳ, οἱ δὲ ἐχίνῳ, (corrigendum σελίνῳ, *apio*,) οἱ δὲ λωτῷ στέφεσθαι φασί. De hymno, *quo Dianam celebraverat*, Euripidea *M. A. Muretus* accepit V. L. VIII. c. 1. versus hos undecim numeris Latinis suavissimis interpretatus, quos huc libenter transcriberem, nisi *Mureti* libelli omnium essent in manibus. Nec sane mirandum est de sensu hic allegorico cogitasse *Scholiastas*; quum nihil in his inveniatur, quod non antiquissimi jam Poëtæ transtulerint in sensus figuratos, quibus πλέκειν ὕμνον æque dicebatur ac πλέκειν στέφανον. *Pindarus*, ἀνδράσιν αἰχμηταῖσι πλέκων Ποικίλον ὕμνον, de se ipso sic loquitur Ol. VI. 147. *Horatius* Carmin. I. Od. XXVI.

ô quæ fontibus integris
Gaudes, apricos necte flores,
Necte meo Lamiæ coronam,
Pimplei dulcis.

In Epigramm. *Antipatri Sidonii*, *cum Sapphone* Πειθὼ

Ἔπλεκ' ἀείζωον Πιερίδων στέφανον.

Nota *Meleagri* corona, μύσταις Κοινὸς ὁ τῶν Μȣσέων ἡδυεπὴς στέφανος, in quam ἐνέπλεκε flores de quorumvis Poëtarum veterum pratis decerptos. *Lucretius*, I. 725. *Avia Pieridum peragro loca; ——juvatque novos decerpere flores; Insignemque meo capiti petere inde coronam; Unde prius nulli velarint tempora Musæ* *Aristoph.* Ran. v. 1334. ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ Λειμῶνα Μȣσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων. —— In sensus certe figuratos Euripidea sæpe veteres transtulere; ne dicam conditorem Trag. Christ. P. v. 2588, 89. ubi eadem pæne verba leguntur, et v. 2602. Καὶ σοὶ χαριστήριον ὕμνον νῦν πλέκτω· *Clemens Alex.* in suum Παιδαγωγὸν p. 313.

Σοὶ τόνδε κἀγὼ, Παιδαγωγὲ, προσφέρω

Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ,

Ubi neque pastor vult pascere suos greges,

S. ἔχον, καὶ δοκεῖν ἄνθιμον λειμῶνα εἶναι, ὅθεν * ἐδρέφθη τὰ ἄνθη, καὶ τοιοῦτον, εἰς ὃν οἱ εἰσιόντες ἐξετάζονται καὶ πότερον διδακτὴν ἔχουσι τὴν σωφροσύνην ἢ ἐκ φύσεως, καὶ καταρδέσθαι αὐτόν. Φιλόχορος δέ φησι, τῷ μὲν ξοάνῳ πλεκτὸν στέφανον προσφέρειν, τῇ δὲ θεῷ τὸν ὕμνον. ἐξ ἀκηράτου δὲ, τῆς ἀδόλου καὶ ἀφθάρτου διανοίας. Ἄλλως. Ἐπιεικῶς οἱ ποιηταὶ τὰς μὲν ἰδίας φύσεις λειμῶσιν, ἢ ποταμοῖς, ἢ μελίσσαις εἰκάζουσιν, τὴν δὲ ποίησιν στεφάνοις, διὰ μὲν τῶν ἀνθέων τὸ ποικίλον καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς παριστάντες, διὰ δὲ τῶν ποταμῶν † τὴν πληθὺν καὶ τὴν εἰς τὸ ποιεῖν ὁρμὴν, διὰ δὲ τῶν μελισσῶν τὸ μελιχρὸν, διὰ δὲ τῶν στεφάνων τὸν κόσμον τῶν ὑμνουμένων. ταῦτα δὴ πάντα συνελὼν ὁ ποιητὴς ἐφαίδρυνε τῆς ἀλληγορίας τὸν τρόπον. τὸ δὲ ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος, ὅτι δεῖ πάντως τὸν μετιόντα μουσικὴν καθαρὰν καὶ ἀκήρατον ἔχειν τὴν ψυχὴν πάντοτε, καὶ ἄχραντον ἀπὸ κακῶν, ‡ καὶ μάλιστα τῆς αἰδοῦς μεμοιραμένην. διὰ γάρ τοι τὸ αἰδέσιμον καὶ παρθένους ὑποτίθενται τὰς μούσας, γονιμωτάτας οὔσας. Ἄλλως. Καθόλου μέν ἐστι τῆς διανοίας καὶ

* Ἐδρέφθη Fl. 6. pro ἐκλήθη. Mox Heath. εἰσιόντες pro εἰπόντες.
† Ποταμῶν.] Sic Flor. 6. pro ἀνθῶν. et sic infra ad v. 77. ubi eadem fere repetuntur.
‡ Κακῶν pro κακοῦ, διὰ γάρ τοι τὸ αἰδ. pro διὰ γὰρ τὸ αἰδ. et ὑποτίθενται pro ὑποτίθεται e Flor. 6. recepi. Idem paulo post προσφέροντα pro προφ. quare etiam προσφέρειν scripsi pro προφ.

Λόγοισι πλέξας στέφανον ἐξ ἀκηράτου
Λειμῶνος.

Huc quoque respiciens Strom. I. p. 322, 16. De multis, quibus, ista figurato sensu adhibentibus, Euripidea videntur obversata, nunc unius tantum verba profero *Themistii* ex Or. XV. p. 185. A. *cur non liceret*, καθάπερ μοι ἔθος, ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λειμώνων δρεψαμένῳ ἄνθη ἀκήρατα, καὶ ὧν σίδηρος οὐ θιγγάνει, στεφάνους πλέξαι τῷ βασιλεῖ ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας; hinc similia Sophistarum dicta poterunt æstimari. *Philostratus* accepit Euripidea sensu naturali procem. Heroic. p. 665. m. et Icon. II. in Hippolyti turpiter ab equis dilacerati pictura p. 815. m. σκοπιαὶ γὰρ αὗται, δι' ὧν ἐθήρας ξὺν Ἀρτέμιδι, δρύπτονται τὰς παρειὰς ἐν εἴδει γυναικῶν· λειμῶνες δ' ἐν ὥρᾳ μειρακίων, οὓς ἀκηράτους ὠνόμαζες. Purum ille pratum spectabat *Euripidis*, Dianæ, ni fallor, sacrum, in quo flores *opifex coronæ* legerat Hippolytus, quam Deæ jucundam ejus statuæ imponeret. In *Homeri* H. in Mercur. v. 72. θεῶν μακάρων βόες dicuntur Βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίους. alio longe sensu παρθένων κῆπος ἀκήρατος *Ibyco* dicitur *Athen*. XIII. p. 601. B. quam κῆπος Ἡρακλήιος mirificus ille sacer Herculi hortus Trachine, memoratus in *Oraculo* ap. *Euseb*. Præp. V. p. 214. A. Prata quoque sua Dea habuit venatrix, in quibus studio venandi forte lassata procumberet. Iphigenia in Aulide *Euripidis*, v. 1473. deduci tandem cupit Ἀρτέμιδος εἰς λειμῶν', ubi esset mactanda: ibidem v. 1552. Ἐπεὶ γὰρ ἱκόμεσθα τῆς Διὸς κόρης Ἀρτέμιδος ἄλσος, λείμακας τ' ἀνθηφόρους. recte mihi clar. *Jo. Piersonus* correxisse videtur Iphig. in Taur. v. 1474, Σὲ δ' ἀμφὶ σεμνὰς, Ἰφιγένεια, λείμακας (pro vulg. κλίμακας) Βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδουχεῖν θεᾶς. Quando Noster in Phœn. v. 1587. Λωτοτρόφον memorat λείμακα, lotos autem plectendis etiam inserviebat Dianæ coronis, illam etiam herbam invenire potuit in hoc prato Hippolytus, de quo saltem dubitari nequit, quin prodierit in scenam *gestans coronam*, capiti Dianæ, quæ stabat ante ædes avitas, imponendam. Illud dignum memoratu quod de Agesilao scribit *Xenophon*, Ephesi milites suos ad bellum certaminibus variis exercente, Ἑλλην. III, p. 292, 36. et, quas præmia reportaverant, coronas pie Dianæ dedicantibus: ἐπερρώσθη δ' ἄν τις καὶ ἐκεῖνο ἰδὼν, Ἀγησίλαον μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους στρατιώτας ἐστεφανωμένους ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἀπιόντας, καὶ ἀνατιθέντας τοὺς στεφάνους τῇ Ἀρτέμιδι. *Valck*.

74. Hunc versum dedit Plutarchus Contra Epicur. Tom. II. p. 1094. A. Ἀξιοῦν hic positum pro *audere*, ut infra 1047. Εἴπερ γυναικὸς ἠξίους ἐμῆς θιγεῖν. Heracl. 950. ἐμὸν Παῖδ' ἠξίωσας, ὦ πανοῦργ', ἐφυβρίσαι. Æsch. Pers. 335. et alibi. φέρβεις βροτὰ Fl. mendose. *Monk*.

Οὔτ' ἦλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον

Quo neque venit adhuc ferrum, sed illibatum

S. στέφανον αὐτὸν προσφέροντα, ἅτε δὴ σοφόν· τῷ μὲν γὰρ ξοάνῳ τὸν χειροποίητον στέφανον προσφέρειν, τῇ θεῷ δὲ τὸν ὕμνον. πλεκτὸν τοίνυν στέφανον λέγει τὸν ὕμνον, δίκην πλοκῆς συντεθέντας τοὺς λόγους ἀποτελεῖν τὸν ὕμνον. ἀκήρατον δὲ λειμῶνα * ἀλληγορεῖ τὸν ἐξ ἀνθέων πεπλεγμένον στέφανον τῇ παρθένῳ, καὶ ἄδολον ἔννοιαν, ἐν ᾧ λειμῶνι οὐδὲ ποιμὴν ἄξιον νενόμικε τὰ ποίμνια ἄγειν. τὰ γοῦν ἄνθη τούτου τοῦ λειμῶνος σοφίας εἶναι καὶ ἀρετῆς ἀποτελέσματα. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ σίδηρος εἰς τμῆσιν ἦλθε τοῦ λειμῶνος, καὶ αὐτοῦ τὰ ἄνθη περιέκειρε. σίδηρον δ' ἂν λέγοι ἤτοι τὴν πανοῦργον φιλοπραγμονίαν τε καὶ κακουργίαν, ἢ τὴν τῶν αἰσχρῶν ἡδονῶν φθορὰν, ἵνα αὐτοῦ τὸ παρθένιον καὶ ἄδηλον δηλοῖ. βοτὰ δὲ λέγει τὰ ποίμνια. μέλισσαν δὲ ἀλληγορικῶς αὐτὴν τὴν ψυχήν· καθαρὸν γάρ τι ζῶον ἡ μέλισσα· ἔνθεν τὰς ἱερείας μελίσσας καλοῦσιν οἱ ποιηταί. ἐαρινὴν δὲ αὐτὴν λέγει, ἤτοι ὅτι ἡ μέλισσα ἥδεται τῷ ἔαρι διὰ τὰ ἄνθη, ἢ ὅτι αἱ καθαραὶ ψυχαὶ ἀεὶ ἐν ἄνθεσι εἰσί. τὸ γὰρ ἔαρ † ἀνθέων γεννητικόν. 72. sq. Ἐξ Ἀκηράτου λειμ.] Ἐκ καθαρᾶς καρδίας. Fl. 15. 74. Ἐνθ' οὔτε] Ἄμουσοι γὰρ καὶ αἰσχροπρεπεῖς οἱ ποιμένες. Fl. 15. Φέρβειν βοτὰ] Τρε-

* Ἀλληγορεῖ Flor. 6. pro ἀνθοφορεῖ. et paulo post σίδ. δ' ἂν λέγοι pro σίδ. δὲ λέγει, denique τὴν πανοῦργον φιλοπραγμονίαν τε, pro τὸν παν. φιλοπρ. καὶ κακ. Paulo post αὐτοῦ τὸ παρθ. Heath. pro αὐτὰς τὸ π.

† Τὸ γὰρ ἔαρ.] Sic Flor. 6. ut legendum vidit Valck. ad Hipp. v. 76.

Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ,] His usus *Plutarch.* c. Epicur. T. II. p. 1094. A. indignum esse scribit, illius voluptates comparando cum honestis, καταισχύνειν τὸν Ἑλικῶνα καὶ τὰς Μούσας, Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ, Οὐδ' ἦλθέ πω σίδηρος· ἀλλ' αὗται μέν εἰσιν ὡς ἀληθῶς ἀκήρατοι νομαὶ τῶν μελιττῶν· ἐκεῖνα δὲ συῶν καὶ τράγων κνησμοῖς ἔοικε. Spectasse mihi videtur *Euripidis* versus *Ovidius* in his Heroid. Ep. XVI. 55. *Est locus in mediæ nemorosis vallibus Idæ, —— Qui nec ovis placidæ, nec amantis saxa capellæ, Nec patulo tardæ carpitur ore bovis.* et, dum Narcisso fatalem fontem pingebat, Metam. III. 408. *Quem neque pastores, neque pastæ monte capellæ contigerant, aliudve pecus: quem nulla volucris Nec fera turbarat.* Cypri mons *Invius humano gressu*, Veneri sacer, venuste describitur *Claudiano* de Nupt. Honor. et Mar. v. 50 et seqq. *Valck.*

75. οὐδ' ἦλθε editiones omnes et Plutarchus loco citato; sed οὔτ' ἦλθε ob præcedens οὔτε legatur necesse est. "Religio erat Veteribus prata Diis consecrata falce tondere. — Inde Hesychius ἀδρέπανον. ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς. An et huc pertinet ἄτομος λειμὼν Trach. 203?" Musgr. Affert autem Valckenærius duo versus ex Meleagro Sciræ Comici Tarentini apud Athenæum IX. p. 402. C. Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτὰ, Οὔτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρώζεται. Quos idcirco laudavit Athenæus, ut ostenderet, ὅτι οἱ περὶ τὴν Σικελίαν κατοικοῦντες ἀσχέδωρον καλοῦσι τὸν σύαγρον. Cum igitur prior horum versuum sit Euripidei Hippolyti, suspicatur Vir ingeniosus posteriorem etiam e nostro sumptum esse, vocemque σύαγρος in aliis Codicibus pro σίδηρος aliquando obtinuisse. Sciræ versus ab Athenæo mutuatus est Eustathius ad Odyss. T. p. 705, 48. Ed. Bas. Inde notanda est varia lectio νέμειν pro φέρβειν. σίδαρος Fl. *Monk.*

Religio erat Veteribus prata Diis consecrata falce tondere. Unde Stratonicus in Antholog. H. Steph. p. 419. Pani τέμενος dedicans:

Βόσκε δ', ἔφη, χαίρων τὰ σὰ ποίμνια, καὶ σέο χώρην
Δέρκεο, τὴν χαλκῷ μηκέτι τεμνομένην.

Inde et Hesychius: ἀδρέπανον, ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς. An et huc pertinet ἄτομος λειμὼν Trachin. 203?

Musg.

Οὐδ' ἦλθέ πω σίδηρος] Formam præbet Paris. Cod. quæ Choro congrueret σίδαρος, nam literam α hic alterius esse lectionis vestigium non ausim suspicari; *Scleriam* tamen arbitror Tarentinum a vulgata diversam in suo Codice legisse, hanc nempe:

Οὐδ' ἦλθέ πω σύαγρος·

quam absurdam nemo facile dixerit: *in sacrum illud pratum nec pastor immittere*

Μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται,

Pratum vernum apis peragrat:

S. φειν τὰ ποίμνια. Fl. 15. 77. sqq. Αἰδὼς δὲ ποταμίαισιν] Ἡ αἰδὼς, φησὶν, τοῦτον τὸν λειμῶνα γεωργεῖ, καὶ αὐτὸν τοῖς ὕδασι τοῖς ποταμίοις κηπεύει καὶ ποτίζει καὶ γεωργεῖ. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ πλεῖστον μέρος τῆς σωφροσύνης ἡ αἰδὼς ἔλαχεν, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι καὶ σοφοῖς ἔνεστι τὸ αἰδημονικόν. ὅσοις οὖν μηδὲν * διδακτὸν καὶ ἐκ βίας φύσεως ἔγνωσται, ἀλλὰ φύσει τὴν σωφροσύνην ἐγνώκασι, τούτοις ἐκ τούτου τοῦ λειμῶνος μόνοις δρέπεσθαι, καὶ καρπεῦσθαι τοιαύτης ψυχῆς καὶ σοφίας ἀπολαύειν. Ἄλλως. Ταῦτα οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι, εἰ κυρίως τὶς βούλεται ἐπὶ τῶν κηπευμάτων ἐκδέχεσθαι τὸν λόγον. ἀλληγορεῖται οὖν τὰ προκείμενα. οἱ γὰρ ποιηταὶ ἐπιεικῶς τὰς ἰδίας φύσεις μελίσσαις καὶ ποταμοῖς καὶ λειμῶσι

* Διδακτὸν addidi e Flor. 6. ἐκ βίας φύσεως pro ἐκ μιᾶς φ. cum Heath. scripsi e scholio ad v. 78. Qui, quod natura negavit, industria assequi student, ii quasi vim afferre naturæ videntur. In fine ἀπολαύειν Flor. 6. ἀπολαύει Junt. Basil. ἀπόλαυσιν Barn.

oves, capras, boves; neque intrare solebat fera sive *aper: securi, ferro,* σιδήρῳ, arbores in sacris poterant nemoribus violari; sed in hoc sacro Dianæ prato τί δέ κεν ῥέξειε σίδηρος; ut alibi σύες ἔργα, sic et illic poterant flores apri conculcare, σύες φυτὰ λυμαίνεσθαι, *Callim*, h. Dian. v. 156. Sed *falcem* fateor messorum σιδήρῳ posse designari; vocem istam præterea lectam *Plutarcho* videri, et *Themistio*; repertam certe *Scholiastis*; nam prostant et hæc in Scholiis: ἀλλὰ μὴν οὐδὲ σίδηρος εἰς τμῆσιν ἦλθε τοῦ λειμῶνος, καὶ αὐτοῦ τὰ ἄνθη περιέκειρε. Nec offendit illa *Muretum*, qui dedit: *Quo —— Neque falcis unquam venit acies improbæ.* Si quis insolentius hac in re positum ἦλθε censuerit, cum de cibis in mensam illatis adhibeatur, et pecunia dicatur ad aliquem ἐλθεῖν, hoc quoque modo σίδηρος aliis forte videbitur in sacrum illud pratum *venire* potuisse. Sed sit maneatque vetus et ista lectio, si quis ita velit, inviolata; dummodo liceat dixisse, ab hac diversam in aliis forsan etiam obtinuisse Codicibus: Οὐδ'. aut potius Οὔτ' ἦλθε πω σύαγρος· Ex Meleagro *Scleriæ* Tarentini servavit ista nobis *Athen.* IX. p. 402. C.

Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτὰ,
Οὔτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρώζεται.

ultimum attigit *Ez. Spanhem.* in *Aristoph.* Π. 1025. duo versus istos transscripsit *Eustath.* in Od. Τ. p. 705, 48. Profert *Athenæus* ut ostendat Sicilienses Græcos, τὸν σύαγρον, Ἀσχέδωρον dixisse, *Æschyli* quoque verba aprum sic vocantis, qui moratus in Sicilia vocibus Σικελικαῖς multis fertur usus. *Hesychii*, Ἀσχέδωρος, ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλοῖς· spectant ista *Scleriæ*. Vocem autem σύαγρος *Sophoclem*, *Dionysium*, *Antiphanem* ad ibuisse docet ibidem *Athenæus*. *Valck.*

76. Pro λειμῶν' Flor. habet χῶρον. Deinde ἐαρινὸν plerique MSS. Sed altera forma ἠρινὸν, quam exhibent Lascaris et Aldus, Atticis usitata est. Valckenærii conjecturam ἐαρινὴ, cui favet Scholiasta, in textum admisit Brunckius; sed debebat saltem ἠρινή. Jortinus autem (*Ecclesiastical History*, Vol. II. p. 131.) legendum censuit ἠρινὸς, et hanc profecto viri summi opinionem amplexus est Porsonus. Sed vulgatam lectionem, quam edidi, aliquatenus defendit locus Supplic. 450. ubi exstat λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν. *Monk.*

Μέλισσα] Quod ad hunc locum *Scholiastes* dicit, *Cereris* Sacerdotes *Melissas* vocari, quoniam ego in textum Δήμητρος induxi; audiendus est *Callimachus* Hymn. in *Apollin.* v. 110. Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι. *Porphyrius* item libro de Nympharum Antro: Τὰς Δήμητρος ἱερείας, ὡς τῆς χθονίας θεᾶς μύστιδας, Μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν. Dictæ autem sunt eo nomine, ut nonnulli volunt, a *Melissa*, *Melissei*, Regis *Cretensium*, filia, *Amaltheæ* sorore. Vide *Lactantii* l. 1. c. 22. ubi *Didymum* citat e libro Ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς. *Barnes.*

Μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται] Quia scribitur in Euripideis et Sophocleis plus semel ἦρος et ἠρινὸν, vulgatæ postposui formam æque legitimam ἐαρινὸν, quam, præter alios Codd. *Musgravii*, præbent Florent. et Paris. in hoc præterea Codice legitur Μέλισσα χῶρον ἐαρινὸν διέρχεται. Ab *Euripide* scribi potuit: ἀλλ' ἀκήρατον

Μέλισσα λειμῶν' ἐαρινὴ διέρχεται·

Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.

Pudor vero rigat rore fluviatili:

S. προσομοιοῦσιν, αὐτὴν δὲ τὴν ποίησιν στεφάνοις, διὰ μὲν τῶν ἀνθέων, ὡς εἴρηται, τὸ ποικίλον καὶ τὸ κάλλος αὐτῶν παριστάντες, διὰ δὲ τῶν ποταμῶν τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἐπὶ τὰ * ποιήματα ὁρμήν. διὰ δὲ τῶν μελισσῶν τὸ ἐπιμελὲς καὶ τὸ συντεταγμένον, ἅμα καὶ τὸ μελιχρὸν τῶν ποιημάτων, τοὺς στεφάνους ἕνεκα τοῦ λαμπρύνεσθαι δι' αὐτῶν τοὺς ἐπαινουμένους. ταῦτα δὲ πάντα συλλαβὼν ὁ Εὐριπίδης ἐφαίδρυνε τὴν ἀλληγορίαν, δι' ἧς τὸν εἰς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνον ἠβουλήθη παραστῆσαι, τῶν ἄλλων ποιητῶν σποράδην τοῖς τρόποις χρησαμένων. τὸ δὲ ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος δρέπεσθαι διὰ τὸ δεῖν τὴν ποιητικὴν ψυχὴν καθαράν τε καὶ ἀκήρατον εἶναι, καὶ παντὸς κακοῦ ἄχραντον. δεῖ γὰρ τοὺς ποιητὰς προσήκειν αἰδοῦς μεμοιρᾶσ-

* Τὰ ποιήματα] Flor. 6. quod jam conjectura assecutus erat Barn. pro τὰ ποία Basil. vel τὰ ποία Junt. Pro τοὺς στεφάνους fortasse leg. τοῖς δὲ στεφάνοις, ut referatur ad προσομοιοῦσιν. In fine si προσήκειν deleas et πάντως pro πάντων legas, locus expeditior erit.

cum enim λειμῶνα jam dixerat ἀκήρατον, dicenda μέλισσα videbatur ἐαρινή. et sic legisse *Scholiasten* opinor, ἐαρινὴν δὲ αὐτὴν λέγει ἤτοι ὅτι μέλισσα ἥδεται τῷ ἔαρι, διὰ τὰ ἄνθη· ἢ ὅτι αἱ καθαραὶ ψυχαὶ ἀεὶ ἐν ἄνθεσιν εἰσί· τὸ γὰρ (L. τὸ γὰρ ἔαρ) ἀνθέων γεννητικόν. Sic εἰαρινοὶ κόσσυφοι sunt in *Anthol.* I. c. XX. ep. 16. εἰαρινῇσι χελιδόσιν *Oppian.* 'A. 1 729. ἠρινῆς ἀηδόνος *Heliodor.* V. p. 206. *Antholog.* I. C. LX. ep. 12. 'Ατθὶ κόρα μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα Τέττιγα ——

Τὸν ξένον ἁ ξείνα· ἀρινὸν ἠερινά.

Utraque forma mendosa est, neque enim ἀρινὸν ut nec ἀνὰρ, Dorice scribebatur; corrige:

Τὸν ξένον ἁ ξείνα· ἠρινὸν εἰαρίνα.

Formam utramque præbent et epigrammata L. III. c. XXIV. 20. c. XXVI. ep. 69. L. VII. ep. 13. *Crinagoræ*, inter *Reiskiana* N. 542. ἠρινὸν ἥλιον. In *Longi* Pastor. II, p. 70. pro τὴν εἰρήνης ὥραν ἀνέμενον, præstat utique scribere, τὴν ἠρινὴν ὥραν, quam τὴν τοῦ ἦρος cum *D'Orvillio* in *Charit.* p. 93. Apud eumdem *Longum* I. p. 8. ἦρος ἦν ἀρχὴ, —— ἐβόμβουν ἐν τοῖς λειμῶσιν αἱ μέλιτται. *Homero* πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν, Il. B. 89. κατὰ νέον ἔαρ nempe, *vere novo*, vel *vere suo*, vel *æstate nova; Virgil.* Georg. IV. 22. *cum prima novi ducent examina Reges Vere suo.* Æn. I. 434. *Qualis apes æstate nova per florea rura:* ἔαρ φαίνουσα μέλισσα *Niciæ* Anthol. I. c. XXXIII. ep. 31. —— Non omittendum quod me monuit Amiciss. *Ruhnkenius*, in Anthologiæ versu, quem vere, ni fallor, emendavi, Codicem præbere Palatinum θέρινον θέρινα· hinc scribi quoque posse, τὸν θερινὸν θερινά *Valck.*

77. Αἰδὼς] Hæc vox, quæ in omnibus Codicibus legitur, Viris doctis, præter Brunckium, vehementer displicuit. Is. Vossius in Catullum p. 116. primus proposuit αἰὼς, credens sane hanc esse Æolicam formam pro ἕως: sed eum insigniter errasse nemo non videt; ab isto tamen errore derivata est Valckenærianæ editionis lectio, ἕως. Sed audiamus Porsonum in Appendice ad Toupium, Vol. IV. p. 450. "In Hippolyto ἕως edidit Valckenærius, Toupio obsecutus; αἰδὼς retinet et defendit Brunckius. Neutrum equidem intelligo, neque intellexisse videtur Musgravius, qui conjicit Ναΐς." Post hæc autem scripta Vir summus, ut ab amico docto accepi, αἰδὼς genuinam esse lectionem se credere profitebatur, et Euripidem hanc locutionem e scholis Philosophorum sumpsisse existimabat. Dixit autem Eubulus Athenæi XIII. p. 568. F. οἵας Ἠρίδανος ἁγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας. unde suspicatur Blomfieldius sub voce αἰδὼς latere fluminis alicujus nomen, fortasse Λάδων. Mihi quidem retinendum videtur αἰδὼς, recte autem intellexisse puto Musgravium, qui in margine exemplaris suæ Editionis hæc scripsit. "Si verum esset Ἠὼς, subjecisset, puto, Euripides non ποταμίαισι δρόσοις, sed οὐρανίαισι. Sensus videtur esse: Verecundiam idem Virtuti præstare, quod solet humor fluviatilis, ad hortos irrigandos adhibitus, herbis et seminibus teneris." Aliis fortasse magis arridebit prior Musgravii sententia interpretantis αἰδὼς, *Religio cultorum.* *Monk.*

Pro Αἰδὼς Viri Eruditi magno consensu reponunt Ἕως. Ego persuadere mihi ne-

Ὅστις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει

Quibus nihil *est* studio partum, sed ab ipsa natura

S. θαι πάντων. διὸ καὶ τὰς Μούσας παρθένους εἶπον ἔνιοι. 77. Κηπεύει. τρέφει] Fl. 15. 78. Ὅσοις διδακτὸν] Διδακτόν ἐστι τὸ μὴ ἐκ φύσεως πλεονέκτημα, ἀλλ' ἐκ συνεχοῦς μελέτης

queo, rorem aërium, quo terras humectat Lucifer, *ποταμίαν δρόσον* a Poëta vocatum esse. Nec juvat Homerus, *auram frigidam a fluviis matutino tempore spirare* docens. Odyss. E. 469. Quis enim a tali Aura hortos, aut prata, ali, foveri, nutriri dixit? Nihil igitur Auroræ aut Lucifero cum rore fluviali. Si quæris, cur aquæ potissimum fluvialis mentio hic facta sit; respondeo, ad laudem prati hujus inprimis facere, quod talibus aquis, quippe omnium maxime perennibus, irrigari solitum sit, neque adeo in siccitatis periculum venire potuerit. Deinde si *τέμενος* Dianæ, quod puto, depingere voluit, nescio, annon religio fuerit Deorum lucos et agros ullo alio aquæ genere rigare: quandoquidem Plato studiose præcipit, ad lucos Deorum deducendos esse rivos, de Legibus Lib. IV. p. 861. Ed. Ficin. Constat certe, aquam fluvialem, ut reliquis omnibus, si marinam excipias, sanctiorem, in lustrationibus præcipue adhibitam. vid. Alcest. 160. Nostri Elect. 799. Soph. Œd. Tyr. 1250. Ovid. Fast. II. 46. Causam hujus moris non ineptam suggerit Aristides Orat. in Neptun. quod nempe *θεοὺς πηγὰς καὶ ποταμοὺς ἐνόμιζον οἱ πρῶτοι— καὶ ἔτι γε νάματα.*

Quomodo vero Αἰδὼς pratum hoc *ἐκήπευε*? An *αἰδὼς* interpretabimur *Religio cultorum*, quibus semper cura erat aquæ flumineæ derivatione arborum graminisque virori prospicere? In ea olim sententia fui. Nunc Euripidem scripsisse puto non Αἰδὼς, sed Ναιὰς·

Ναιὰς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.

Irrigandi prati, quod Dianæ consecratum erat, cui aptius officium deleges, quam Naiadi, fluviorum et fontium Deæ, cui et vinculum quoddam consuetudinis cum Diana intercessit, siquidem Ovidius de Salmacide non dubitat dicere Metam. IV. 304.

Solaque Naiadum celeri non nota Dianæ.

Musg.

Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.] Vocem Αἰδὼς servant M. et Brunck. Hujus verba, contra ἕως V V. D D. conjecturam pugnantis, exscribi merentur. "Enimvero quid magis ingeniosum, quid magis venustum, quid magis allegoriæ congruens, qua sequentium naturalis sensus velatur, quam Divam ipsam Pudicitiam sacri illius prati culturæ præfectam fingi." *Class. Jour.* Vol. V. p. 199.

78. Ἕως δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις] Sublata fuit Codicibus, quos novimus, antiquior menda: pro Αἰδὼς suum Ἕως recuperavit *Euripides*. Quid enim ista significabant, aut Latina *Mureti, Puris honestus quos rigat lymphis Pudor* ' *Auroræ* hic mentionem non *Pudoris* requiri viderunt Critici, *Is. Vossius, Jer. Marklandus*, et *Jo. Toupius* Em. in *Suid.* II. p. 19. sed huic uni *Toupio* laus debetur Atticæ vocis formæ restitutæ Ἕως· quam adhibent et *Eurip.* in Elec. v. 102. Phaëth. v. 34. *Sophocles* Œd. in Col. v. 469. Thyeste, ceterique: conf. n. in *Herodot.* p. 657, 19. *Photius* in Lex. *MS.* Ἕως, οὐχὶ Ἠὼς τὸ Ἀττικόν ἐστι. Ξενοφῶν δὲ Ἠὼς λέγει ποιητικῶς κατακόρως ἐν Κύρου παιδείᾳ. ἦν πρὸς ἠῶ ἤντε πρὸς ἑσπέραν. Nostris in Edd. *Xenoph.* vulgatur ἤντε πρὸς ἕω, p. 2, 13. Latinis Poëtis *Eos*, ut Ἑῷος, in *Eurip.* Elec. v. 791. *Eous:* in choris ἀὼς et ἀοῖος· Carminis Ionis Chii hoc habet initium *Schol.* in *Aristoph.* Εἰρ. v. 835. Ἀοῖον ἀεροφοίταν ἀστέρα μείνομεν (forte leg. ἀστέρ' ἀείδομεν) Ἀελίου λευκῇ πτέρυγι πρόδρομον. *Virgil.* Georg. I. 288. *Sole novo terras irrorat Eous. Claudiani* Venus de Raptu Pros. II. 120. *ite sorores,* (ad flores legendos) *Dum matutinis præsudat solibus aër. Dum meus humectat flaventes Lucifer* (Ἑωσφόρος) *agros, Roranti prævectus equo* L. III. v. 232. *Et prima sub luce legunt, quum rore serenus Albet ager, sparsosque bibunt violaria succos.* Quas illic *Lucifer*, alibi partes gerit easdem *Zephyrus:* in monte Veneris *Intus rura micant, manibus quæ subdita nullis Perpetuum florent, Zephyro contenta co-*

Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς,

Castitatem sortiti sunt in omnibus *rebus* semper,

S. ἀνυόμενον. καὶ οἱ φιλόσοφοι διδακτὰ μὲν λέγουσι τὰ κακὰ, φυσικὰ δὲ τὰ ἀγαθά. * διδακτὸν

* Διδακτὸν Flor. 6. pro δυνατόν. Idem antea μέν post διδακτά addit, et in fine habet ἢ συνεχεῖ ἐγν. μελ. pro ἢ συνεχὴς μελέτη.

lono; istum λειμῶνα, fecundo rore humentem, velut κηπευρὸς Zephyrus suis flatibus mulcebat; *Mulcet* (ut) *Elysias aura beata rosas, Propertio* IV. Eleg. VII. 60. *Senecæ* Hippolytus v. 11. *Hac hac alii —— qua prata jacent; Qua rorifera mulcens aura Zephyrus vernas evocat herbas.* Ista scribentis animo obversabatur, ni fallor. Euripidei Hippolyti purum illud pratum, cujus gramen et flores Lucifer, aut Aurora, ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις· *humore* contigui *fluminis irrorans alebat: Ovid.* Met. III. 411. *Gramen erat circa, quod proximus humor alebat:* φέρβει, *Pindaro* Ol. II. 134. *Messis contiguum sorbens de flumine rorem*, est in *Gratii* Cyneg. v. 37. *Irriguis nutrire canalibus hortos Calpurnii* Ecl. II. 35. est et κηπεύειν. sensu paulo diverso *Eubulus Athenæi* XIII. p. 568. F. οἵας

'Ηριδανὸς ἁγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας·

Puellas intelligit populeas. *Et*, ad Padi ripas, *flentes semper germani funere sylvas, Nemesian.* Cyneg. v. 38. *Valck.*

Αἰδώς.] Codicum omnium hæc est lectio, quam nedum corruptam arbitrer, civica corona aut Apollinari laurea donandum censerem, qui illam felici conjectura reposuisset, si libri omnes "Εως præferrent. Enimvero quid magis ingeniosum, quid magis venustum, quid magis allegoriæ congruens, qua sequentium naturalis sensus velatur, quam Divam ipsam PUDICITIAM sacri illius prati culturæ præfectam fingi? sane cura illius prati alicui, sive mortali, sive deo, committi debuit. Quis vero ipsa PUDICITIA munere illo dignior?

ἆρ' οὐ τρυφῶσιν, οἷσιν οὐκ ἀρκεῖ τόδε;

Parum me movet magnorum nominum auctoritas, quibus apud me potior semper habetur ratio. A præpostera emendatione, "Εως pro Αἰδὼς invehentes avertere debuissent verba ποταμίαισι δρόσοις. Quid enim Auroræ cum fluviali aqua commune? rore matutino plantas illa humectat, non fluviali rigat aqua. Istud acute, ut solet, animadvertit Musgravius, cui vellem Αἰδὼς, ut mihi, placuisset, a quo satius fuisset abstinuisse manum, quam ejecta e Dianæ lucis PUDICITIA, illius in locum frigidam NAIADEM subfecisse. *Brunck.*

78, 79, 80. Vulgo ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, κ. τ. λ. in qua scriptura consentiunt MSS. et Editiones veteres. Hæc autem cum sequentibus nullo modo cohærere possunt: emendabat igitur Valckenærius ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλά γ' ἡ φύσις Τὸ σωφ. εἴ. εἰς τ. π. ὁ. importuna particula γ' ad explendum versum advocata: et hanc conjecturam, Viro tanto parum dignam, in textum suum recepit Brunckius. Alii alia conjecere: locum autem felicissime sanavit Porsonus, unius literæ mutatione: "Οστις διδακτὸν μηδὲν,—Τούτοις δρέπεσθαι, κ. τ. λ. ut ὅστις ad plurale τούτοις referatur; et similis constructionis exempla apud veteres complura in nota MSta indicavit. "*Confer Sophocl. Antig.* 718, 720. *Eur. Androm.* 180. *Aristoph. Ran.* 714. *Eur. Hec.* 359. 360. *Poet. apud Plutarch.* II. p. 33. *E. Eur. Electr.* 938. 939. *Aristoph. Eccles.* 683. 684. (*Eustath.* p. 415.) *Sophocl. Aj.* 769. *Electr.* 1538-9. *Hel.* 951. *ubi* παιδὶ *vulgo, sed omnes Stobæi editiones* LXXXVII. p. 500. (89. p. 36. *ed. Grot.*) παισί. *Med.* 223. 224. *Dict. fragm.* 13. *Tibull.* I. 6. 39." R. P. Horum locorum quædam in gratiam lectoris exscribam. Soph. Ant. "Οστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, Ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί. Electr. Χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην "Οστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει, Κτείνειν. Eur. Med. 221. ed. Pors. Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, "Οστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, Στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος. Horum exemplorum nonnulla protulit Eustathius p. 415, 3=314, 13. conferens Homer. Iliad. Γ. 279. 'Ανθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Locum ex Eustathio integrum apposuit Gaisfordius ad Andr. 180. Hunc Græcismum usurpavit Tibullus I. 6. 39.

Τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
Ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
Ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.

Illis decerpere *fas est*, improbis vero nefas.
Quare, o chara domina, aureæ comæ
Coronam accipe a pia manu.

S. οὖν τὸ ἐκ βίας φύσεως μάθημα, ἢ συνεχεῖ ἐγνωσμένον μελέτῃ. 80. Δρέπεσθαι, ἕπεσθαι] Fl. 15. 81. Χρυσέας] Τοῦτο πάλιν πρὸς τὸν χειροποίητον στέφανον, ὃν ἔφερε τῷ ξοάνῳ. τινὲς μέν-

Tunc procul absitis, quisquis colit arte capillos, Effluit effuso cui toga laxa sinu. Ceterum de sententia loci Valckenærius. —" Respicit in his nostris Euripides quæstionem, istac ætate jam agitatam in scholis Sophistarum, περὶ ἀρετῆς, εἰ διδακτόν· quam tractarunt in Menone Plato, Æschines Socr. Dial. I. Auctor διαλεξέων Doricarum de Virtut. et Vitiis Diss. V. Plutarchus scripto libello docuit ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετή. Egregie Quinctilian. Instit. Orat. XII. c. 2. init. *Virtus, etiamsi quosdam impetus ex natura sumit, tamen perficienda doctrina est.* paucis dixerat idem, Pindarum secutus, Horatius Carm. IV. 4. 33. *Doctrina sed vim promovet insitam.*" Addo, monente Viro docto, locum Xenophontis de Venatione xiii. 4. Ἐγὼ δὲ ἰδιώτης μέν εἰμι, οἶδα δὲ ὅτι κράτιστον μέν ἐστι παρὰ αὐτῆς τῆς φύσεως τὸ ἀγαθὸν διδάσκεσθαι.

Conferendus est locus Baccharum 314. Οὐχ ὁ Διόνυσος ὡς φρονεῖν ἀναγκάσει Γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' εἰ τῇ φύσει Τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ, Τοῦτο σκοπεῖν χρή. Hos versus dedi, quomodo egregie corrigebat Porsonus; vulgo enim legebatur Οὐχ ὁ Δ. μὴ σωφρονεῖν, et ἐν τῇ φύσει. MSS. omittunt μή. *Monk.*

Euripides, qui doctrinam multum ad virtutem conferre censebat, (vid Supplic. 913. Iphig. Aul. 562.) non debuit a sancto hoc loco omnes, quibus τὸ σωφρονεῖν διδακτὸν erat, abigere. Quod quidem edictum severiusne sit, an absurdius, non facile dixeris. Tollitur enim omnis Philosophia, si, quicquid doctrinæ debetur, Deo placere non potest. Mihi et hic culpa penes Librarios fuisse videtur, cum Poëta, sapienter profecto, scripserit:

Ὅσοισι πλαστόν. μηδὲν ——

Quibus nihil falsum aut fictum est. *Musg.*

Reiskius conjicit ὃν (nempe λειμῶνα) οἷς διδακτὸν, *quem decerpere fas est illis, qui*—*Beck.*

Fortiter pro ἐν τῇ φύσει pugnant loca apud Valck. nec, quia MSS. μὴ omittunt manifesto ex interpolatoris manu de metro timentis causæ aliquid videmus cur lectio, quam præbet Χ. Π. 261. Οὐ γὰρ θεὸς rejiciatur, præsertim cum ὁ Διόνυσος e gl. nasci possit. Agnoscit quidem Stobæus Tit. v. p. 63. Gesn. tam scriptus tam impressus teste Brunckio, Οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει legibus constrictus necessitatis; metuens scilicet, ut sententia ab eo excerpta alioqui fortasse non intelligatur. Etenim in Euripidis loco non Stobæi, quis sit ille deus, præcedentia verba satis declarant.

Class. Jour. Vol. V. p. 199.

79. Sic plerique Codices. ὁμοῦ D. Vulgata lectio εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ loco e Bacchis citato debetur. *Monk.*

εἴληχεν] Annotatur in libro Scaligeri εἴληχον, quod Barnesius, illo, ut videtur, auctore, in contextum admisit. Si exemplum attulissent verbi εἰλήχω, valde probarem. Imo ne nunc quidem improbo, cum εἰλήχω eadem analogia ab εἴληχα fluat, qua ἑστήκω ab ἕστηκα et κεκλήγω a κέκληγα.

τὰ πάντ' ἀεί. MSS. A. B. τὰ πάνθ' ὁμῶς. MS. D. ὁμοῦ.

Neminem offendere debet εἴληχα cum vocibus locum significantibus conjunctum. Sic enim Plato: καθ' ὃν ἡ τοῦ πυρὸς εἴληχε φύσις p. 1068. E. vid. et Æschyl. Sept. Theb. 429. et 457. *Musg.*

Hæc non bene cum præced. versu cohærere putat Valck. et εἴληχον, apud Barn. formam non Græcam esse, in Flor. et Par. etiam membr. Br. autem recte legi εἴληχεν εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς. Nam cum in Bacch. 817. similiter sit — ἀλλ' ἐν τῇ φύσει Τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ (quæ expressit Auct. Tr. Χρ. Π. 261.), censet, eadem lecta esse in ed. Hipp. prima, sed in secunda posita hæc: Ὅσοις

Μόνῳ γάρ ἐστι τοῦτ᾽ ἐμοὶ βροτῶν γέρας·
Σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγοις ἀμείβομαι,
Κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ᾽ οὐχ ὁρῶν τὸ σόν.

Soli enim mihi est hoc munus ex mortalibus:
Et tecum versor, et tecum colloquor,
Audiens quidem *tuam* vocem, sed non videns tuam speciem:

S. τοι καὶ τοῦτο ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀλληγορίας ἀκούουσι, λέγοντες τὸν ὕμνον κόσμον εἰρῆσθαι αὐτῶν. τοῦτον οὖν λέγοις τὸν ὕμνον δεικτικῶς πρὸς τὸ εἰρημένον πότνια. 82. Ἀνάδημα δέξαι,] διδακτὸν μηδὲν, ἀλλά γ᾽ ἡ φύσις Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάνθ᾽ ὁμῶς. *Quibus nihil est ex institutione doctorum, sed quorum natura temperantiam ad omnia pariter velut sortem fuit adepta.* Sæpe dicitur aliquid ἐνεῖναι ἐν τῇ φύσει, sed εἴληχε in altera lectione forma tantum distat ab ἔλαχε, vel λέλογχε, adhibeturque a poëtis Atticis. Brunck. edidit: ἀλλά γ᾽ ἡ φύσις — εἴληχεν ἐς τὰ πάνθ᾽ ὁμῶς. *Beck.*

80. Pro varia lectione ἕπεσθαι in margine habet B. *Monk.*

81. χρυσέᾳ κόμῃ maluit Valckenærius: immerito. Noster Electr. 887. Δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀναδήματα. ubi pro ἀναδήματα, quod metrum corrumpit, ἀγάλματα reponi voluit Burneius (*Monthly Review, Jan.* 1799. p. 97.) quam Viri docti conjecturam suffuratus est Fiorillus in Annotationibus in Herodem Atticum p. 128. Sed rectius, ut opinor, ἀνδήματα legit Blomfieldius ad Æsch. Theb. 740. *Monk.*

Valck. mavult χρυσέᾳ κόμῃ Ἀνάδημα δέξαι, *in comam auream accipe redimiculum* s. coronam ex floribus contextam de puro prato lectis. Solet δέχεσθαι ea structura frequentari. *Beck.*

Χρυσέας κόμης Ἀνάδημα δέξαι.] Valck voluit χρυσέᾳ κόμῃ: quia δέχομαι sæpius cum dativo jungitur. Citatis a Valckenario exemplis Ajac. 670. et Orest. 46. addi possunt quæ dedit Porson. Hec. 539. Nihilominus bene M. genitivum tuetur ab Electr. 887. Δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀναδήματα. ubi legi debet Ἀνάδημα δέξαι βοστρύχων κόμης τε σῆς.

Class. Jour. Vol. V. p. 199-200.

83. Vulgo γέρας βροτῶν sed alterum ordinem exhibent Fl. et Χ. Π. 2585. quem, ut concinniorem, cum Brunckio prætuli. *Monk.*

84. Sic Lasc. Ald. et MSS. καὶ λόγοις σ᾽ ἀμείβομαι edidit Brunckius monente Valckenærio; sed rectius abest σ᾽. Confer Hec. 1186. Πρὸς τόνδε δ᾽ εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι. Citat Valck. Xenoph. de Venatione i. 11. Ἱππόλυτος δὲ ὑπὸ μὲν τῆς Ἀρτέμιδος ἐτιμᾶτο καὶ ἐν λόγοις ἦν, σωφροσύνῃ δὲ καὶ ὁσιότητι μακαρισθεὶς ἐτελεύτησε. *Monk.*

84. s. Σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις ἀμείβομαι.] Versu præcedente vulgata non deterior Codicis est lectio Flor. Μόνῳ γάρ ἐστι τοῦτ᾽ ἐμοὶ βροτῶν γέρας. Hoc autem litera repetita scribi more poterit usitato, καὶ λόγοις σ᾽ (id est σε) ἀμείβομαι. Utramque videtur in suo Codice *Scriptor* invenisse Trag. Χρ. Π. in qua sunt vss. 2585, 87. Μόνον (f. Μόνῃ) γάρ ἐστὶ τοῦτό σοι βροτῶν γέρας· —— Ὅθεν πεποιθώς σ᾽ ἐν λόγοις ἀμείβομαι —— Huc spectans *Xenophon*, aut quicunque scripsit Cynegeticon, p. 568, 30. Ἱππόλυτος, ait, ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐτιμᾶτο, καὶ ἐν λόγοις συνῆν· monuit hoc *Ez. Spanhem.* in *Callim.* h. in P. L. v. 101. conf. *J. Markland,* in *Eurip.* Suppl. v. 960. *Valck.*

85. αὐδῆς Ald. cum Codicibus quibusdam. Alii et Lasc. αὐδὴν, quod nuperi editores, monente Musgravio, receperunt. *Monk.*

αὐδὴν,] Ita MSS. A. D. E. Lib. P. et Lasc. Cæteri αὐδῆς. *Musg.*

Κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ᾽ οὐχ ὁρῶν] Sequutus *Musgravium,* αὐδὴν ex ejus Codd. recepi pro αὐδῆς· Incertus utrum poneret adnotavit utramque lectionem scriptor Cod. Paris. Nobis probata hic melior est, ubi sonus tantum aures accidit: *Homero* sensu diverso adhibentur ἔκλυον vel ἔκλυεν αὐδὴν, et ἔκλυες αὐδῆς. Hic possent loca quoque de libris nostris Sacris tractari, quibus ἀκούειν diversa ponitur structura: sed Euripidea tractanti satis erit excitasse *Sophoclis* Phil. v. 1407. Φάσκειν δ᾽ αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους Ἀκοῇ τε κλύειν, λεύσσειν τ᾽ ὄψιν. *Eurip.* Iph. Taur. v. 1459. Κλύεις γὰρ αὐδὴν, καίπερ οὐ παρὼν, θεᾶς. Ulyssi sæpius auxiliatrix Minerva vocem

Τέλος δὲ κάμψαιμ', ὥσπερ ἠρξάμην, βίου.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ἄναξ, θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεὼν,
Ἆρ' ἄν τι μου δέξαιο βουλεύσαντος εὖ;

Finem autem vitæ circumeam, sicut incœpi.

FAMULUS.

O rex: oportet enim dominos vocare non nisi deos:
Num vis aliquod a me accipere bonum consilium?

S. Ἀντὶ τοῦ ἀπὸ καλοῦ καὶ δικαίου δέξαι στέφανον. Fl. 15. 86. Τέλος δὲ καμψ.] Τὸ δὲ τέλος τοῦ βίου ἀναλύσαιμι, ὥσπερ καὶ ἠρξάμην, ἐν σωφροσύνῃ διατελέσας. Fl. 15. Κάμψαιμι,] Παύσαιμι. Fl. 2. 87. Ἄναξ.] Ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν ἄνω ἀξίαν. Ἄναξ] Κυρίως σωτήρ. τοὺς οὖν θεοὺς ἄνακτας καὶ σωτῆρας καλοῦμεν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τοὺς δεσπότας ἄνακτας καλοῦμεν, ὡς δευτέρους σωτῆρας. δηλοῖ δὲ τοῦτο μάλιστα Ὅμηρος· (Il. ζ', 400.) "Ἀστυάναξ, οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ." εἴρηται γὰρ οἷον ὁ τοῦ ἄστεος σωτήρ. ὦ οὖν ἄναξ—θεοὺς γὰρ καὶ σωτῆρας τοὺς δεσπότας καλεῖν χρή. δύναται δὲ τὸ μὲν ἄναξ ἐπὶ τοῦ Ἱππολύτου, τὸ δὲ δεσπότας ἐπὶ τῶν θεῶν. εἰκὸς γὰρ καὶ αὐτὸν μέλλοντα πάσης ἀνθρωπίνης φύσεως ὑπερτιθέναι τὸ κρεῖττον. Ἄλλως. Ὡς τῆς ἄναξ προσηγορίας θεοῖς ἁρμοζού-

quidem audiendam, nec se tamen homini mortali præbebat conspiciendam: in *Soph.* Aj. v. 15.

Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως
Φώνημ' ἀκούω.

In Rheso v. 610.

Δέσποιν' Ἀθάνα, φθέγματος γὰρ ᾐσθόμην
Τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν.

Et rari præsentes hominibus se ostendebant: Epithalamii Pelei et Thet. *Catulliani* versus est ultimus: *Nec se contingi patiuntur lumine claro.* Ad Moysen verus Hebræorum Deus in *Ezechielis* Judæi Tragœdiæ reliquiis v. 102.

Ἰδεῖν γὰρ ὄψιν τὴν ἐμὴν ἀμήχανον,
Θνητὸν γεγῶτα· τῶν λόγων δ' ἔξεστί σοι
Ἐμῶν ἀκούειν.

In Act. Apost. notum Saulo quid evenisse dicatur comitibusque. *Valck.*

86. ηὐξάμην Flor. et X. Π. 2593. Alibi occurrunt κάμπτειν βίον, et κάμπτειν τέλος βίου, metaphora sumpta ab agitatione curruum circa metam. Soph. Œd. C. 91. Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον. Noster Hel. 1686. Ὅταν δὲ κάμψῃς καὶ τελευτήσῃς βίον. Electr. 960. πρὶν ἂν πέλας γραμμῆς ἵκηται, καὶ τέλος κάμψῃ βίου. *Monk.*

ἠρξάμην,] Exc. Flor. ηὐξάμην. *Musg.*

Τέλος δὲ κάμψαιμ', ὥσπερ ἠρξάμην, βίου] Idem versus est in Χρ. Πασχ. 2595, sed legitur illic, ὥσπερ ηὐξάμην· quam dat lectionem Codex etiam Flor. minime absurdam. Carmen suum quoddam orsus ab Hippolyti corona *Clemens Alex.* sic claudit p. 314.

Τάξιν δὲ τοῦ δέοντος αὐταρκεστάτην,
Πάτερ, παράσχου, καὶ καλὸν βίου τέλος.

Tale sæpe votum legitur in Hymnis qui dicuntur *Orphei*: ἀγαθὴν δ' ὄπασον βιότοιο τελευτήν· Πέμποις εὔολβον βιότου τέλος· Κλῦθί μου εὐχομένου, βιότου τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων.

87. Recte interpretatur Musgravius, *Rex, nam Dominus quidem nemo præter Deos vocandus est.* Affert Valckenærius ad illustranda senis ministri verba Xenophont. Cyrop. III. p. 178, 37. οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε. Sensus loci mire fefellit Eustathium, qui hunc versum laudat ad Iliad. Α. p. 21, 18=16, 34. et ad Iliad. Γ. p. 425, 15=321, 15. *Monk.*

Sensus est: *Rex, nam Dominus quidem nemo præter Deos vocandus est.* Significat Auctor, non tantum esse natura inter homines discrimen, ut alius ab alio dominus vocari debeat. Ἄνακτες autem audire solebant præter Reges etiam Regum cognati. vid. Soph. Œd. Tyr. v. 85. et Isocratem in Evagora. *Musg.*

Ἄναξ· θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών·] Θεοὺς ἄνακτας et δεσπότας quod dixerint

ἹΠ. Καὶ κάρτα γ'· ἢ γὰρ οὐ σοφοὶ φαινοίμεθ' ἄν.
ΘΕ. Οἶσθ' οὖν βροτοῖσιν ὃς καθέστηκεν νόμος;
ἹΠ. Οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι;
ΘΕ. Μισεῖν τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.

Hipp. Maxime: alioqui enim non videremur sapientes.
Fam. Scis igitur, quæ lex mortalibus sit constituta?
Hipp. Non novi: qua de re vero me interrogas?
Fam. Odisse fastum, et id quod non omnibus *est* gratum.

S. σης. δύναται δὲ καὶ οὕτως ἀκούεσθαι, ὡς τοῦ πρεσβύτου τὸν μὲν Ἱππόλυτον ἄνακτα λέγοντος, τοὺς δὲ θεοὺς δεσπότας, καίπερ εἰκὸς μέλλοντα συμβουλεύειν περὶ τοῦ μὴ ὑπερφρονεῖν τὴν Ἀφροδίτην, οὕτω καὶ ἄρξασθαι σεμνύνοντα τὸ θεῖον καὶ ὑπερτιθέναι τῆς ἀνθρωπίνης * φύσεως. 89. Καὶ κάρτα γε.] Καὶ μάλιστα. τὸ δὲ κάρτα κατὰ ἐναλλαγὴν λέγεται στοιχείου κράτα, οἷον κραταιῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ σάφα σαφῶς. Καὶ κάρτα γ', ἢ γὰρ] Εἰ γὰρ μὴ ἀπὸ τῶν ἡττόνων † δεχόμεθα λόγους, οὐκ ἐσμὲν σοφοί. 90. Νομός,] Τὸ γεγραμ-

* Ista, Ἄλλως. ὡς τῆς ἄναξ πρ. κ. τ. λ. e Flor. 6. accesserunt. Ex his emendari et suppleri possunt, quæ in edito scholio mutila sunt.
† Οὐ, quod ante δεχόμεθα inserunt edd. omittit Flor. 15. qui etiam λόγον habet.

Veteres, vide, quæ nos ad *Iphig.* Aul. v. 1491. Quod vero vicissim δεσπότας dixerint θεοὺς et ἄνακτας, ex hoc loco partim evincitur, nec non ex illo *Telemachi* apud *Homerum:* Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο. Hinc præcipue Reges Domini vocantur et Dei, hinc item Regum *Persicorum* adoratio; cujus rationem hanc profert *Artabanus* Persa apud *Plutarchum* in *Themistocle:* Ἡμῖν δὲ πολλῶν νόμων καὶ καλῶν ὄντων, κάλλιστος οὗτός ἐστιν, τιμᾷν τὸν βασιλέα καὶ προσκυνεῖν, εἰκόνα θεοῦ πάντα σώζοντος. Vide Αὐλικοκάτοπτρον, sive *Estheram* nostram, ad v. 1261. Item quæ nos ad *Troad.* v. 1028. Καὶ προσκυνεῖσθαι Βαρβάρων ὕπ' ἤθελες. *Barnes.*

Θε. Ἄναξ· θεὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών.] Est inter interlocutores dramatis Θεράπαινα· hic vero cum Hippolyto loquitur θεράπων, minister quidam ex aula Pitthei, quem *senem* fuisse monstrant vss. 106. et 113. Versus Eustathio non intellecti in Il. Α. p. 16, 34. Il. Γ. p. 321, 15. (nam censet sic loquutum *Euripidem,* ὡς ταυτὸν ὂν ἄνακτα εἰπεῖν καὶ θεὸν,) sensum perspexisse mihi videtur Clar. *Musgravius:* Recte etiam *Schol.* accipi posse scribit τὸ μὲν Ἄναξ ἐπὶ τῦ Ἱππολύτυ, τὸ δὲ Δεσπότας ἐπὶ τῶν θεῶν. *Rex; nam Deos decet* δεσπότας, *dominos, nuncupare,* non homines mortales. Reges istius temporis in Græcia, ἄνακτες, civium tantum erant inspectores et commodorum civitati *curatores.* Ad suos Græcos *Xenophon* Κ. Ἀ. III. p. 178. 37, ὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τὺς θεὺς προσκυνεῖτε. In Perside atque alibi in Oriente Reges, ut erant, habebantur veluti δεσπόται. Græci, quamvis *dominos esse omnium rerum ac moderatores Deos* agnoscerent cum *Cicerone* de LL. II. c. 7. ne Deos quidem suos libenter δεσπότας appellabant. Θεὸς ὁ πάντων δεσπότης legitur in quadam ῥήσει, quam velut *Diphili* nobis exhibent, vel *Philemonis, Justinus M. Clemens Alex. Eusebius, Theodoretus:* sed cum aliis multis hanc quoque ῥῆσιν ab illis confictam arbitror, qui Deum O. M. sub hoc nomine venerabantur. *Valck.*

88. Μοῦ βουλεύσαντος] Hinc et ex aliis locis colligo, personam loquentem esse masculum, ac proinde θεράπαιναι, quod prius obtinebat, in θεράπων mutari, inter Δράματος πρόσωπα: vel certe et θεράπων et θεράπαινα poni; quia in Actu quinto videtur etiam *Ancilla Phædræ* suspendium nuntiare. *Barnes.*

89. φανοίμεθ' ἂν habet Barnesii editio, vitio typographico. *Monk.*

91. Sensus est, *Ignoro, sed dic præterea de quo me interrogas.* Porsonus ad Phœniss. 1373. alia loca Tragicorum protulit, in quibus copula καὶ interrogativis τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος postponitur; ut infra 1166. Πῶς καὶ διώλετ' εἰπέ. Male igitur

ʽΙΠ. Ὀρθῶς γε· τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;
ΘΕ. Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις;
ʽΙΠ. Πλείστη γε, καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ.
ΘΕ. Ἦ κἂν θεοῖσι ταὐτὸν ἐλπίζεις τόδε;

Hipp. Probe scio: quis enim hominum superbus non *est* odiosus?
Fam. In illis vero, qui sunt comes, estne aliqua gratia?
Hipp. Plurima certe, et quidem etiam lucrum cum parvo labore.
Fam. Existimasne vero et inter deos idem obtinere?

S. μένον διάταγμα, τὸ κρατοῦν καὶ γεγραμμένον· ἔθος δὲ τὸ μὴ γεγραμμένον. 92. Τὸ σεμνὸν,] Τὸ σοβαρόν. Fl. 15. Τὸ ἀλαζονικόν. Fl. 2. 93. Σεμνὸς] Ὑπερήφανος. Fl. 15. Ἄχθεινος,] Λυπηρός. Fl. 15. 95. Καὶ κέρδος γε,] Τῆς προσηγορίας ὁ μόχθος βραχύς· δι' αὐτῆς γὰρ πρᾶγμα.* εὑρίσκει. 96. Ἦ κἂν θεοῖσι] Ἆρα

* Hæc ad v. 102. post τὴν πάνυ τιμίαν legebantur: huc pertinere monuit Heath.

Valckenærius sustulit distinctionem post οἶδα· pessime Brunckius edidit Οὐκ οἶδα τοῦ μ' ἀνιστορεῖς νόμου πέρι, pedibus tertio et quarto in eadem voce conclusis: versus enim tam immodulatus Atheniensi Tragico non erat obtrudendus. *Monk.*

92. Exponit Suidas diversos sensus vocis σεμνὸς hic et infr. 98. Σεμνόν· ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγουσι· ἔσθ' ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασι· Εὐριπίδης Μηδείᾳ (217) οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν Σεμνοὺς γεγῶτας. καὶ ἐν Ἱππολύτῳ· (92). καὶ ἔνδοξον· Εὐριπίδης Ἱππολύτῳ· Πῶς οὖν σὺ σεμνὸν δαίμον' οὐ προσεννέπεις. *Monk.*

Μισεῖν τὸ σεμνὸν,] In versu præcedenti, quo τȣ forte rectius scriberetur, licuit opinor mutare distinctionem receptam verborum, quorum hic situs esset nativus: οὐκ οἶδα δὲ καὶ περὶ τίνος (νόμȣ) μ' ἀνιστορεῖς —— Quod sequitur τίσδ' ȣ̓ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν· in Cod. Paris. explicatur ποῖος κενόδοξος ȣ̓ μισητός; Quæ Philosophis laudatur, Σεμνότης est *blanda vultus gravitas;* τὸ σεμνὸν ἀπλάστως *M. Antonino* I. 9. ȣ̓ ταῖς τȣ̃ προσώπȣ συναγωγαῖς, ἀλλὰ ταῖς τȣ̃ βίȣ κατασκευαῖς *Isocrati* in Evag. p. 197. D. qualem gravitatem mite supercilium comitatur. Hic vero τὸ σεμνὸν, *odiosa* est *arrogantia*, et *superbi* αὐθάδεια. Ubi *Suidas* in Σεμνὸν dixerat, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τȣ̃ ὑπερηφάνȣ τιθέασιν, adfert eam in rem hæc *Euripidis* et ex Medea v. 217 verba; *Photio* etiam adhibita in Lex. MS. recte tractata *M. A. Mureto* V. L. VIII. c. 17. —— Infra Hippol. v. 1067. τὸ σεμνὸν est *ficta gravitas oris: Aristoph.* Nub. 48. Plut. v. 275. Ὡς σεμνὸς ȣ̓'πίτριπτος. *Terentius* Heaut. V. sc. III. v. ult. *quam severus! rem, cum videas, censeas. Plautus* Cas. III. sc. II. v. ult. *quum aspicias tristem, frugi censeas.* Veteres in hac quoque voce sequuntur Sophistæ. *Euripides* in Alc. v. 789. σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις, v. 793. exponit, Στυγνῷ προσώπῳ καὶ συνωφρυωμένῳ. conf. v. 816. —— Senex hic Tragicus verebatur ne sub gravitate Hippolyti lateret quædam αὐθάδεια· eximit hunc seni metum responso suo juvenis: ἦ γὰρ ȣ̓ σοφοὶ φαινοίμεθ' ἄν. *alioquin enim non viderer sapere,* si bene consulenti morem nollem gerere: verbis aptissimis αὐθάδη *Sophocles* expingit in Antig. v. 717.—720. *Valck.*

94. Vocem εὐπροσήγορος exponit Valcken. per Latinam *affabilis,* citans Cic. Offic. II. 14. *Difficile dictu est, quantopere conciliet animos hominum comitas affabilitasque sermonis.* Legitur Alcest. 787. εὐπροσηγόρῳ φρενί. Suppl. 871. εὐπροσήγορον στόμα. *Monk.*

95. πλείστη τε ediderunt Valck. et Brunck. e Flor. male. Postulatur enim altera particula: neque repetita γε cuiquam displicere debet, cum propriam vim utrobique servat. Vertas, *Imo maxima, quin et lucrum cum labore exiguo.* Equidem olim conjiciebam καὶ κέρδος τι: mox conjecturam istam inutilem judicavi; quod nunc moneo, cum eandem lectionem aliis quoque placuisse intelligam. Legit doctissimus Jacobus Tate, καὶ κέρδος δὲ σὺν μ. β. fortasse recte. *Monk.*

Πλείστη γε καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ

ἹΠ. Εἴπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα.
ΘΕ. Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις;
ἹΠ. Τίν'; εὐλαβοῦ δὲ, μή τι σὸν σφαλῇ στόμα.
ΘΕ. Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις.

Hipp. Siquidem homines utimur moribus deorum.
Fam. Cur ergo tu venerandam Deam non salutas?
Hipp. Quam? cave vero, ne quid tuum os offendat.
Fam. Venerem illam, quæ tuis foribus præsidet.

S. οὖν καὶ αὐτὸ τοῖς θεοῖς ὑπονοεῖν χάριν ἔχεις τοῖς συνηγόροις. 97. Εἴπερ γε θνητοὶ] Ἐπεὶ παρὰ θεῶν ἔλεγον τοὺς νόμους ἀκηκοέναι οἱ νομοθέται, ὡς Λυκοῦργος μὲν ὑπὸ Ἀπόλλωνος, Μίνως δ' ὑπὸ Διός. Ὅμηρος, (Od. τ'. 179.) "ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής." Ἄλλως. Τοῦτο εἶπεν, ἐπεὶ ἐξ ἀρχῆς Ῥαδάμανθυς καὶ Μίνως παρὰ θεῶν τὰ νόμιμα διδασκόμενοι τοῖς ἀνθρώποις φανερὰ ταῦτα ἐποίησαν. 98. Σεμνὴν,] Σεπτὴν καὶ τιμίαν. Fl. 15.

βράχει. Ita M. Valck. ex Fl. prius γε in τε mutavit: rectius posterius γε in τι mutasset. *Class. Jour.* Vol. V. p. 200.

Πλείστη τε] Nempe χάρις ἐν εὐπροσηγόροισίν ἐστι. Literam in vocula γε mutavi Cod. Flor. auctoritate. *Cicero* de Off. II. c. 14. *difficile dictu est, quantopere conciliet animos hominum comitas affabilitasque sermonis*, ἡ εὐπροσηγορία· affabilis enim est εὐπροσήγορος. Inter consilia data Demonico p. 8. D. Γίνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικὸς, ἀλλὰ μὴ σεμνός. junguntur *Dionys. Halic.* II. p. 71, 44. φιλανθρώπως καὶ εὐπροσηγόρως ἅπασι προσενεχθῆναι καὶ ὁμιλῆσαι. *Eurip.* Alc. v. 798. Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν (sive σεμνὸν) τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον Εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπροσηγόρῳ φρενί. Patris irati Τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα vocat Polynices in *Soph.* Œd. in Col. v. 1273. Cyclops in *Virg.* Æn. III. 621. *Nec visu facilis nec dictu affabilis ulli*, dici poterat ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον. Contra *Tragicus* incertus ap. *Stobæum* p. 594, 26. Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς γῆρας εὐπροσήγορον, *Boni senectus comis accessu viri*, *Grotio* p. 484. Apud eumdem *Stobæum*, p. 561, ῥῆσις est insignis *Moschionis*, ed. *Grot.* p. 435, sic nonnullis emendatis restituenda:

Συνέσει γε δόξας πρόσθε καὶ γένει μέγας,
Ἄργους δυνάστης, λιτὸς ἐκ τυραννικῶν
Δόμων, προΐκτην θαλλὸν ἠναγκασμένος·
—— Ὃν πᾶς μὲν ἀστῶν ἠλέησεν εἰσιδὼν,
Ἅπας δὲ χεῖρα κεὐπροσήγορον φάτιν
Ὤρεξε.

Dataque dextra, benevolisque affatibus Solatur. G. illic, præter cetera, legitur καὶ προσήγορον φάτιν. minus bene: nihil enim huc faciunt quæ rebus aliis sæpe dicuntur apud Philosophos φίλα καὶ προσήγορα. *Polo*, et *Philolao*, Pythagoreis, ὁμόφρονα καὶ ποτάγορα. *Valck.*

96. ἐλπίζεις, Schol. ὑπονοεῖς. *Monk.*

97. Eurip. Fragm. Incert. 186. Πῶς οὖν τάδ' εἰσορῶντες, ἢ θεῶν γένος Εἶναι λέγωμεν, ἢ νόμοισι χρώμεθα; *Monk.*

98. σεμνὴν σὺ Lasc. σεμνὸν Flor. et Suidas in voce. Photius vero, a quo verba supra citata sumpsit Suidas, recte habet σεμνήν. *Monk.*

Σεμνὴν δαίμον'] Ita M. at MS. Flor. codicum, quotquot supersunt, Euripidearum fabularum facile princeps, modo quis lectiones ejus veras e falsis probe elegerit, una cum Suida dat σεμνόν: quod conjectura quoque assequi potuit: siquidem δαίμων semper, ni fallimur, est generis masculini. *Class. Jour.* Vol. V. p. 200.

Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις;] *Ingratam Veneri pone superbiam*, *Horatius* Carm. III. Od. X. 9. Πῶς οὖν σεμνὴν σὺ præbet Ed. prima Flor. Pæne recepissem ex Flor. Cod. σεμνὸν δαίμον' ut est etiam apud *Suidam* in Σεμνόν. *Venerandam Deam* more suæ gentis σεμνὸν δαίμον' æque ac σεμνὴν dicere potuit *Euripides;* cujus οὐ προσεννέπεις in Cod. Reg. Paris. explicatur οὐ σεβάζῃ; *non veneraris. Salutantis* alloquium hoc verbo significatur Hippol. v. 793. Helen. v. 1187. Ion. v. 1635. El. 555. *Valck.*

ʹΙΠ. Πρόσωθεν αὐτὴν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζομαι.
ΘΕ. Σεμνή γε μέντοι, κἀπίσημος ἐν βροτοῖς.
ʹΙΠ. Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει.

Hipp. Eminus ipsam purus existens saluto.
Fam. Veneranda tamen *est*, et insignis inter mortales.
Hipp. Aliis alii dii et homines curæ sunt.

S. Οὐ προσεννέπεις,] Συναγορεύεις. (προσαγ.?) 102. Σεμνή γε] Σεμνὸν τὸ ὑπερήφανον καὶ τὸ ἐπαχθές. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ τίμιον, ὡς παρακατιὼν φησι, πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν πάνυ τιμίαν. 103. Ἄλλοισιν ἄλλος,] Ὁ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· οὐ πάντες τοὺς αὐτοὺς θεοὺς σέβομεν, οὐδὲ τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους ἀγαπῶμεν, ἀλλ' οἱ μὲν τόνδε, οἱ δὲ τόνδε. ὁμοίως δὲ * κἀγὼ τὴν Ἄρτεμιν σέβω, ἄλλοι δὲ τὴν Ἀφροδίτην. 104.

* Verba οἱ δὲ τόνδε et κἀγὼ e Flor. 6. addidi.

99. μή τι σου Lasc. σφάλλῃ Flor. Omnino assentior Musgravio, suspicanti Furias innui, quæ κατ' ἐξοχὴν dictæ sunt σεμναὶ θεαί. Photius Lex. Σεμναὶ θεαί. κατ' εὐφημισμὸν, αἱ Ἐριννύες· ὥσπερ αἱ αὐταὶ καὶ Εὐμενίδες ἐκαλοῦντο. similia habent Hesychius et alii Grammatici. Huc igitur respicit Hippolyti monitio; nam Furias nominare nefas habebatur. Vid. Orest. 37. et 402. ΟΡ. Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας. ΜΕ. Οἶδ' ἃς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι. ΟΡ. Σεμναὶ γάρ· εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπει λέγειν. *Monk.*

Furiæ a Græcis per Euphemismum σεμναὶ θεαὶ dictæ sunt. vid. Hesychium in Σεμναὶ θεαί. Atque huc fortasse respicit Hippolyti monitio: *cave, ne quid inconsultum dicas.* Furias enim nominare nefas erat. Orest. v. 403. *Musg.*

—— μή τι σὸν σφαλῇ στόμα] Lectio Cod. Flor. σφάλλῃ, si aliorum auctoritas accederet, probari posset: μὴ σφαλῇς ποτέ· *ne labaris, nequid titubes;* μή τι σφάλλῃ σὸν στόμα significaret, *nequid linguam tuam titubare faciat:* utrumque commendat usus Tragicorum; formam activam frequentat *Euripides.* —— In sequente versu perparum etiam refert, utrum vulgata lectio probetur, an hæc, Τήνδ', ἣ πύλαισι (πύλῃσιν est in Ed. prima Flor.) σαῖς ἐφέστηκεν, Κύπριν. *Valck.*

100. πύλῃσι Lasc. Verum in his terminationibus parum sibi constant libri, ut ad eorum auctoritatem in talibus vix provocemus. Res quidem ad liquidum perduci non potest; vulgares autem formas in Euripide semper retinere malui. *Monk.*

101. Porsonus ad Med. 139. V. "Plutarch. T. II. p. 777, 8. ὡς τὴν Ἀφροδίτην ὁ Ἱππόλυτος ἄπωθεν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζεται. Versus est Euripidis Hippolyti 102. (ed. Musg.) unde saltem variam lectionem lucramur, ἄπωθεν pro πρόσωθεν. At hoc, inquies, leve est. Leve sane est, sed hoc ipsum oculos effugit Valckenærii, *nostrum melioris utroque.* Nihil contemnendum est, neque in bello, neque in re critica." Contra πρόσωθεν, ut videtur, Themist. XVI. p. 211. B. Plato de Rep. VI. p. 499. A. quod ipse Porsonus in nota MSta monuit. *Monk.*

Πρόσωθεν αὐτὴν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζομαι] Hunc locum laudat *Famianus Strada* Prolus. de Poëtica p. 153. *In deorum cultu cum cederet omnino nemini, unam tamen* Venerem *procul ab se salutari dicebat castissimus* Hippolytus *apud veterem Poëtam. Imo idcirco* Etruscorum *disciplina jubebatur, extra mœnia fanum* Veneris *collocari; ut nihil in urbe adversus* castimoniam *adolescentibus versaretur ob oculos. Barnes.*

102. Σενμή γε μέντοι, κἀπίσημος ἐν βροτοῖς] Τὸ ἐν hic ponitur pro μετὰ, vel παρὰ, *In* pro *Inter;* sic *Iphig.* Aul. v. 430. Ἐν πᾶσι κλεινοὶ καὶ περίβλεπτοι βροτοῖς. Eodem modo et τὸ εἰς aliquando legitur, ut *Suppl.* v. 342. Ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξελεξάμην. De utrisque vid. *Pfochenium* in Diatrib. de Gr. Ling. N. T. Puritate. *Barnes.*

103. μέλοι Eustathius, qui hunc versum citat ad Iliad. Β. p. 245, 15=185, 43. monens eum expressum esse ab Homerico Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων, Il. Β. 400. *Monk.*

Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει.] Ad *Homerica,* Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν, in Il. Β. v. 400. *Eustathius* proverbium, Ἄλλα παρ' ἄλλοις καλὰ, illinc ortum scribit, et *Euripidem* et Homereis

ΘΕ. Εὐδαιμονοίης, νοῦν ἔχων ὅσον σε δεῖ.
ἹΠ. Οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν.
ΘΕ. Τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεών.

Fam. Beatus esses, si saperes, quantum te opus est sapere.
Hipp. Nemo deorum mihi placet, *qui sit* colendus noctu.
Fam. O fili, oportet honorare deos.

S. Εὐδαιμονοίης] Οὕτω φρονῶν περὶ τῶν θεῶν, μήτε ὑπὲρ τὸ καθῆκον φρονῶν, μήτε ὑπὲρ ἄνθρωπον. ὅ ἐστιν, εἴη σε τῆς ἀρετῆς ἔχειν τὸ ἄκρον, μὴ ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονοῦντα. Ἄλλως. Εἴης εὐδαίμων τὰ καθήκοντα φρονῶν. λυποῦμαι γὰρ νῦν ὁρῶν σε ἀφρονοῦντα. 105. Οὐδείς μ' ἀρέσκει νύκτι θαυμαστὸς θεός.] Οἷον ἔστι θεὸς μυούμενος ἐν νυκτὶ ἐμοὶ οὐκ ἀρέσκει διὰ τὸ τῆς νυκτὸς θαυμάζεσθαι. 106. Τιμαῖσιν, ὦ παῖ.] Χρὴ ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν προσέρχεσθαι,

ὠφελημένον dixisse: Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλοι, (L. μέλει.) versum ex perdito dramate petitum censuit *Heathius.* Hujus simillimas veterum sententias *Th. Gatakerus* collegit ad illud *M. Antonini,* VIII. 43. Εὐφραίνει ἄλλον ἄλλο, *suum cuique placet.* Nostrum versum miror cur ibi sic scriptum dederit, Ἄλλοισιν ἄλλα θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει. *Cordi alia hominibus aliis sunt studia, et Deis:* contra mentem *Euripidis* Hippolyti. Sententiam variavit *Pindarus* Ol. I. 180. VIII. 16. Isth. I. 65. nostram proxime hæc accedunt Πυθ. X. 93. ἑτέροισιν ἑτέρων ἔρως Ἔκνιξε φρένας. *Valck.*

Ἄλλοισιν ἄλλος —— μέλει. Ita M. cum omnibus libris præter Eustathium citantem μέλοι: quod verum esse potest, si legitur ἄλλοις ἄν. Particula ἂν sæpissime depravatur aut excidit. In v. 89. legi debet οὐ γὰρ ἂν σέφοι φαινοίμεθ' ἄν. Vulgo ἦ γὰρ οὐ: sed ἦ γὰρ est interrogantis. *Class. Jour.* Vol. V. p. 200.

104. ὅσον γ' ἔδει Flor. οἷόν σε δεῖ Wakefieldius in margine editionis Musgravianæ. *Monk.*

105. θαυμάζειν est *colere* vel *honorare.* ut in Fragmento Euripidis Æoli apud Stobæum XCI. p. 507, 31. et Athenæum IV. p. 159. D. Μὴ Πλοῦτον εἴπης· οὐχὶ θαυμάζω θεὸν, Ὃν χὡ κάκιστος ῥαδίως ἐκτήσατο. et in aliis locis apud Valckenærium. Imitati sunt Latini: Virgil. Georg. IV. 215. *illum admirantur, et omnes Circumstant fremitu denso, stipantque frequentes.* Horat. Carm. IV. 14. 42. *te profugus Scythes Miratur, O tutela præsens Italiæ, dominæque Romæ.* *Monk.*

νυκτὶ θαυμαστὸς est *qui colitur noctu;* quæ significatio verbi θαυμάζειν in his fabulis sæpissime occurrit. Markl. Exempla vide Electr. v. 522. Med v. 1042. *Musg.*

Οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν] In versu præcedenti Flor. Cod. dat νοῦν ἔχων ὅσον γ' ἔδει. Hunc partim transsumsit *Menander,* cujus est ἐξ Ἡνιόχου,

Οὐδείς μ' ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεὸς
Μετὰ γραός.

Cum his *D. Heins.* Lect. *Theocr.* p. 309. alium contulit *Menandri,* versum, nuper emendatum eleganti Critico, *Jo. Toupio* Em. in *Suid.* II. p. 47. Deos sibi placere negat Hippolytus, qui noctu *colerentur,* Venerem, et Bacchum, cujus etiam agebantur sacra Νύκτωρ τὰ πολλὰ, ut ait *Eurip.* in Bacch. v. 486. —— *Ovidius* Fast. V. 309. *Hippolyte infelix, velles coluisse Dionen; Cum consternatis diripereris equis.* —— In talibus dictis θαυμάζειν, quod et animadvertit *Marklandus,* est *colere* vel *honorare.* Ex *Euripidis* Æolo variis citatum superest et hoc dictum:

Μὴ Πλοῦτον εἴπης, οὐχὶ θαυμάζω θεὸν,
Ὃν χ' ὡ κάκιστος ῥαδίως ἐκτήσατο.

Ulyssis *Euripidei* in Philoctetæ Prologo verba, Τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον Τιμῶμεν, *Dion. Chrys.* in sua Paraphrasi sic expressit: τοὺς γὰρ φανεροὺς καὶ πλειόνων ἅπτεσθαι τολμῶντας σχεδὸν τούτους ἅπαντας θαυμάζομεν. Junguntur *Aristophani* Nub. v. 427. Ἡμᾶς (Nubes) Τιμῶν καὶ θαυμάζων. Orestes de Pylade in *Eurip.* Elec. v. 84. Μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων. Ibid. v. 522. Μολὼν δ' ἐθαύμασ' ἄθλιον τύμβον πατρὸς, *Euripidis* verbo

ἹΠ. Χωρεῖτ', ὀπαδοὶ, καὶ παρελθόντες δόμους,
Σίτων μέλεσθε· τερπνὸν ἐκ κυναγίας
Τράπεζα πλήρης· καὶ καταψήχειν χρεὼν
Ἵππους, ὅπως ἂν ἅρμασι ζεύξας ὕπο,

Hipp. Ite, comites: et accedentes ad hanc Ædem,
Curate cibos. Jucundum est post venationem
Mensa plena; et convenit recreare
Equos, et jungens currui *eos*

S. τουτέστι τιμᾷν τοὺς θεοὺς ταῖς νομιζομέναις τιμαῖς τῶν θεῶν, αἷς προσήκει χρῆσθαι. 108. Σίτων μέλεσθε, τερπνὸν] Τερπνὸν γὰρ ἐκ κόπου κυνηγίας εὑρεῖν τράπεζαν γέμουσαν καὶ κορεσθῆναι. Ἄλλως. Τράπεζα πλήρης προτεθεῖσα δηλονότι. καὶ καθολικόν ἐστι, τοῦ

Canteri conjecturam, ἐτίμησ', illic substituit *Barnesius*: pater de filii præceptore in *Xenoph.* K. Π. III. p. 41, 35. (conf. v. 25.) μοί ἐδόκει τὸν ἐμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν ἢ ἐμέ. *Isocrates* in Areopag. p. 149. C. olim juvenes non ut hodie &c. —— sed ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἔμενον ἐν οἷς ἐτάχθησαν, θαυμάζοντες καὶ ὁμιλοῦντες τοὺς ἐν τούτοις πρωτεύοντας. illic pro ὁμιλοῦντες, quod in καθομιλοῦντες mutari nolim, scribendum arbitror ζηλοῦντες. ut scribit p. 175. D. τὸν πλοῦτον θαυμάζοντες καὶ ζηλοῦντες· et p. 344. A. τοὺς —— σοφιστὰς ἐθαύμαζον, καὶ τοὺς συνόντας αὐτοῖς ἐζήλουν. similiter θαυμάζειν καὶ ζηλοῦν *Democrito* junguntur aliisque: literarum ductus propius accedit in Isocrateis ὑμνοῦντες· quod placet Clar. *D. Ruhnkenio*. *Valck.*

106. τιμαῖσιν intelligit Valckenærius de partibus, quas administrandas singuli Divi sortiti erant: et sententiam suam subtili eruditione, ut solet, defendit. Sed fallitur, ut opinor, Vir doctissimus. Τιμαὶ δαιμόνων sunt *honores Divis debiti*, ut in Herc. F. 854. θεῶν ἀνέστησεν μόνος Τιμὰς, πιτνούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο. *Monk.*

Τιμαῖσιν ὦ παῖ δαιμόνων χρῆσθαι χρεών. Hic M. intelligit τιμὰς δαιμόνων *honores Divis debitos*: sed non alios intelligentes facit, quomodo Hippolytus *debitis honoribus Deorum* uti potuerit. Error levis VV. DD. ludificatus est. Lege Τίμα νιν, ὦ παῖ· καὶ νόμῳ χρῆσθαι χρεών. *Class. Jour.* Vol. V. p. 200.

Τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεών.] *Dii* quidem *sunt colendi*, sed hoc non significant Euripidea: virum etiam perdoctum in Τιμαῖσιν hæsisse recordor.— Artes, variasque humano generi commoditates aut invenerant Dii, vel tutela sua dignabantur: his commodis qui Deorum memores noverant uti, dici poterant Τιμαῖς δαιμόνων χρῆσθαι. *Oppianus* Ἁλ. II. 17.

Ἄλλος δ' ἀλλοίοισιν ἐπώνυμος ἔπλετο δαίμων
Ἔργοις, οἷσιν ἕκαστος ἐπίσκοπον ἤρατο τιμήν.

Rex Deorum Jupiter sibi Reges tuendos reservasse dicebatur, alios aliorum curæ demandasse: *Callim.* h. Jov. v. 72. μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας (vel ἀντιπαρῆκας) Ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους, &c. Singulis sic Jupiter partes suas in hoc universo dedit administrandas: hæ partes, singulorum erant τιμαὶ, et quænam tandem Veneris? has nos docebit *Hesiodus* Theog. v. 203.

Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματα τ', ἐξαπάτας τε,
Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε μειλιχίην τε.

Nihil horum expertus noverat Hippolytus, de semet ipse testis luculentus infra v. 1008. Οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων. et, genus omne femineum detestatus, Veneris oderat fœdera et honores; quibus sapienter *Euripidis* senex utendum statuit; nam *cælibem vitam probet Sterilis juventus, hoc erit, quidquid vides, Unius ævi turba; Seneca* Hipp. v. 478. Ne quis dubitet de hoc usu rariore vocis τιμὴ, conferat Eumenidas *Æschyli* v. 422. ubi suas Diræ Τιμὰς vocant, homicidas exagitare: v. 577. monent Apollinem, ut sibi demandatis sit partibus contentus, neque alienas curet: Ἄναξ Ἄπολλον, ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει. v. 720. Ἀλλ' αἱματηρὰ πράγματ' οὐ λαχὼν σέβεις. v. 898. Τίς

Βορᾶς κορεσθεὶς, γυμνάσω τὰ πρόσφορα.
Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.
ΘΕ. Ἡμεῖς δὲ, τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον,
Φρονοῦντες οὕτως, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν,

Saturatus cibo exerceam commode:
Tuam vero Venerem longum ego valere jubeo.
Fam. Nos vero, juvenes enim non imitari oportet,
Sentientes non ita, ut convenit servis dicere,

S. *καμάτου εὐεκτότερα ποιοῦντος τὰ σώματα τῇ κινήσει τοῦ θερμοῦ.* 111. *Τὰ πρόσφορα,*] *Ἤτοι τὰ ἕτοιμα, τὰ ἁρμόζοντα, τὰ καθήκοντα, τὰ * σύμφορα.* 114. *Ὡς πρέπει δούλοις*

* In editionibus hæc cum scholio ad v. 106. cohærebant.

δέ μοι τιμὴ μένει; Mors, vel Orcus, in *Eurip.* Alc. v. 54. *Τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει,* —— *Νέων φθινόντων μεῖζον ἄρνυμαι κλέος·* ubi *γέρας* est in Cod. Flor. *Valck.*

108. *ἕλεσθε* Fl. *τερπνῶν* Lasc. *Monk.*

Τερπνὸν ἐκ κυναγίας τράπεζα πλήρης] *Petrus Victorius* Variar. Lection. l. XI. c. 6. ubi tractat de loco *Euripidis Electræ* cum *Horatio* collato, addit, quæ hunc locum respiciunt, hæc verba: *Ut autem e Rustico opere redeunti parata mensa vehementer jucunda, ita etiam e venatione, laboriosaque hac ipsa corporis exercitatione. Quod ab hoc ipso quoque Poëta in eadem hac Fabula declaratum est ex persona* Hippolyti, *qui valde eo studio delectabatur: Τερπνὸν ἐκ τῆς κυναγίας τράπεζα πλήρης. Barnes.*

Σίτων μέλεσθε] Genuinum puto; vitiosum quod est in Flor. *σίτων ἕλεσθε·* quamvis *σῖτον αἱρεῖσθαι* vel *ἑλέσθαι* phrasis sit legitima: vid. *P. Leopard.* Em. VII. c. XIV.—— Proxima, *τερπνὸν ἐκ κυναγίας Τράπεζα πλήρης·* comparat cum simili quodam Tragici dicto *P. Victorius* V. L. XI. c. VI. —— Quod sequitur *Καταψήχειν ἵππους,* viro Ill. non intellectum, explicuit *Jo. Piersonus* Verisim. I. c. XI. p. 133. memorans et ex Cod. Paris interpretationem adscriptam *ψηκτρίζειν,* et Hippol. v. 1169. *Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας.* In *Callim.* h. Dianæ, v. 162. Nymphæ *ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας Ψήχουσιν κέμαδας.* recte Faber, *stringunt; ctrillent, frotent. Clemens Alex.* Pædag. III. p. 268, 25. *καταψήχουσι τὰ ὑποζύγια. Valck.*

109. *καταψήχειν*] Gloss. *ψηκτρίζειν.* Est quidem *strigilibus abstergere,* ut exposuit Piersonus Verisim. p. 133. conferens hujus fabulæ v. 1169. *Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας. Monk.*

Cod. Flor. *καταλήψειν.* De *καταψήχειν* conf. Intt. Hes. *Beck.*

111. Xenoph. Anabas. I. ii. 7. *ὅποτε γυμνάσαι βούλοιτο ἑαυτόν τε καὶ τοὺς ἵππους. Monk.*

112. Eadem phrasis infra 1062. Hesychius *πολλὰ χαίρειν φράσας* exponit per *ἀποταξάμενος,* Suidas per *ἀποταξάμενος, ἀπογνούς.* Æsch. Ag. 583. *Καὶ πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ.* Arist. Acharn. 200. *Χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας.* Loca, quæ sequuntur, notavit eruditissimus Blomfieldius: "Nossis Epigr. X. p. 90. Wolf. *χαίροις πολλὰ μάκαιρα γύναι.* Diphilus Athenæi IV. p. 157. A. *οὗτος ἱερὸς ἀνθίας, Ὃς πολλὰ χαίρειν ταῖς κίχλαις ἤδη λέγει.* ubi legendum *τὰς κίχλας.* Rufinus in Anthol. VII. 136. *Ῥουφῖνος τῇ 'μῇ γλυκερωτάτῃ ἐλπίδι πολλὰ Χαίρειν.* Incertus ibid. 173. *ἐῤῥῶσθαι μυρία σ' εὐχόμενος." Monk.*

Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω] In simillimis dictis *ἐῶ* multo frequentius occurrit quam *λέγω,* vel *κελεύω, valere jubeo:* hoc tamen est in *Xenoph.* K. Π. VII. p. 115, 7. *ἐγὼ μὲν χαίρειν ταύτην τὴν εὐδαιμονίαν κελεύω.* illud etiam in *Hippol.* v. 1062. —— Ad hæc nostra Senem, vel quicum colloquebatur Hippolytus, alia quædam dedisse suspicor in Edit. prima Dramatis, hæc etiam:

Οἱ γὰρ Κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν
Νοσοῦσ' ὁμοίως τοῖς ἄγαν θηρωμένοις·

prout ex Hippolyto citata *Stobæo* p. 386, 29. ante *Grotium* p. 239. emendaverat ex *Plutarcho Muretus* V. L. IX. c. XVIII. Impium in Venerem dictum dedit etiam *Euripides* in Dictye, *debere mortales,*

Τῶν εὐσεβούντων, οἵτινές γε σώφρονες,
Ἐρᾷν· Κύπριν δὲ τὴν Διὸς χαίρειν ἐᾷν.

Προσευξόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάλμασι,
Δέσποινα Κύπρι· χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν,

Adoramus tuam statuam,
O domina Venus. Oportet autem veniam dare,

S. λέγειν] Ὡς πρέπει δούλοις, τὴν εὐχὴν ποιησόμεθα, ἀντὶ τοῦ οὐ μετὰ πολυτελοῦς θυσίας, ἀλλὰ ψιλὴν προσφώνησιν ποιησόμεθα. Ὡς πρ. δ.] Ἀντὶ τοῦ ἀπαῤῥησιάσ-

114. In hoc versu nuperi editores fere omnes hæserunt. Emendabat Musgravius Φρονοῦντας οὐ τὼς, ὡς πρέπει δ. λ. contra sensum loci, et Tragicorum consuetudinem: vox enim τὼς senariis ignota est. Miror Valckenærio placuisse conjecturam amici Musgravii, legentis, Φρονοῦντας οὕτως, ὡς π. δ. λ. Brunckii et Jacobsii conjecturas cum lectore communicare nolo. Si quid mutandum, mallem cum Reiskio legere Φρονοῦντες οὕτως ὡς πρέπει δούλοις φρονεῖν, quod Euripideo loquendi modo magis consentaneum esset. Fragm. Alexandræ apud Stobæum LX. p. 385, 50. Δούλου φρονοῦντος μᾶλλον ἢ φρονεῖν χρεών. Bacch. 1123. οὐ φρονοῦσ' ἃ χρὴ φρονεῖν. Nec tamen ea conjectura adeo certa est, ut in textum recipere ausim, et vulgatam lectionem, in qua consentiunt MSS. et Edd. veteres, fortasse defendet versus Orest. 246. Καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε. *Monk.*

Non absurdum foret legere, ut emendavit Nobilis quidam Amicus meus:

τοὺς νέους γὰρ οὐ μίμητέον
Φρονοῦντας οὕτως — —

Sed cum sic relinquatur clausula obscura, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν, malim hoc modo:

τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον
Φρονοῦντας οὐ τῶς, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν.

οὐ τῶς, *non ita*, i. e. non eo modo sentientes, quem servo dicere decorum esset, vel, eo modo sentientes, quem servus vero nomine appellare non debet. τῶς pro οὕτως etiam Lexica agnoscunt.

Similis Euphemismus est in οὐχ ὡς θέμις εἰπεῖν διατεθεὶς Aristid. III. 713.

Musg.

Ἡμεῖς δὲ, τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον Φρονοῦντες οὕτως ὡς πρέπει δούλοις λέγειν. Hæc edidit quidem M. nec tamen Reiskii conjecturam δούλοις φρονεῖν rejicere videtur confirmatam ab Alexandræ Fragm. vi. et Bacch. 1123. Atqui illa admissa, famulus Hippolyti nullam causam profert, quominus ipse juvenes imitetur. Præstat igitur quodammodo Musgravii conjectura legentis φρονοῦντας (non φρονοῦντες ut dicit M.) οὐ τὼς ὡς πρέπει δούλοις λέγειν. In eo tamen errat Musgravius quod τὼς in senarios inducat: quanquam eadem chorda oberrat Marklandus ad Suppl. 1145. deceptus a duobus locis S. C. Th. 478. et Aj. 852. quorum alter emendatus, alter emendandus est. Lege igitur φρονοῦντας ὧς, ἅσσ' οὐ πρέπει δούλοις λέγειν. Porsonus ad Eurip. Suppl. 594. Sophocli vocem ἅσσα restituere voluit, locis quam plurimis restituendam.

Class. Jour. Vol. V. p. 200.

Φρονȣ̃ντες ȣ̈τως,] Quam *eximiam Amici* sui vocavit *Musgravius*, mihi quoque correctio placet legentis, (τȣ̀ς νέȣς γὰρ ȣ̓ μιμητέον Φρονȣ̃ντας ȣ̈τως,) Eumdem illum esse suspicor, cui multos debemus *Euripidis* versus feliciter emendatos.

Valck.

Ineptus est et a mala manu insertus hic versus, quem uncis claudi curavi. Forte non displiceret, si totus locus sic refingeretur:

ἡμεῖς δὲ (τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον
φρονοῦντας οὕτως, εἰ πρέπει λέγειν τόδε
δούλοισιν) εὐξόμεσθα σοῖς ἀγάλμασι.

Saltem in illa lectione nihil est quod offendat. Sed malim spurium expungi versum, quo ejecto, optime procedit sententia. *Brunck.*

115. Ita cum Valckenærio et Brunckio e duobus MSS. edidi. Ceteri cum Lasc. Ald. προσευχόμεσθα. *Monk.*

προσευξόμεσθα.] Ita Exc. Flor. Ed. Ald. et reliqui MSS. προσευχόμεσθα. *Musg.*

In hunc versum ex Codd. Flor. et Paris. recepi Προσευξόμεσθα, pro vulgato Προσευχόμεσθα. Sæpe futurum tempus adhibet *Euripides*, ubi præsens nobis potius locum invenire videretur. *Valck.*

116. δεῖ σε συγγνώμην ἔχειν X. Π. 1042.

Εἴ τις σ', ὑφ' ἥβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων,
Μάταια βάζει· μὴ δόκει τούτων κλύειν·

Si quis propter adolescentiam habens vehementiorem animi impetum,
Stulta loquitur; dissimula te eum audire:

S. τως λαλῶ. Fl. 15. 117. Ὑφ' ἥβης] Ὑπὸ προπετείας. Ἔντονον,] Θρασὺν, ὀργί-

qui quatuor versus 115-8. adhibet. Mavult Valckenærius σ' post συγγνώμην inserere, frustra. Locutio συγγνώμην ἔχειν duplicem habet significationem, *veniam dare*, et *excusationem habere*, *i. e. veniam mereri*: in priore tamen, quæ et hic obtinet, longe frequentius adhibetur. Suppl. 254. Ἥμαρτεν· ἐν νέοισι δ' ἀνθρώπων τόδε Ἔνεστι, συγγνώμην δὲ τῷδ' ἔχειν χρεών. Orest. 654. Soph. Electr. 400. Contra in altero sensu occurrit Phœn. 1009. Soph. Trach. 328. *Monk.*

Δέσποινα Κύπρι· χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν] Interjecta litera scribi malim συγγνώμην σ' ἔχειν. Hos quatuor versus suo more leviter immutatos *Conditor* Trag. Χρ. Πασχ. in suum drama transtulit, fecitque Chorum absurde satis ad Mariam ista dicentem, dum illa super cœlestis nuncii promissis addubitabat, v. 1041.

Δέσποινα κόρη, δεῖ σε συγγνώμην ἔχειν,
Εἴ τις ὑφ' ἥβης σπλάγχνον εὐτόνως φέρων
Μάταια βάζει, μὴ δόκει τούτων κλύειν·
Σοφωτέραν γὰρ ἴσμεν οὖσάν σε βροτῶν.

Valck.

117. εἴ τις σ' A. Flor. et sic Musgr. Brunck. recte. βάζειν cum duplici accusativo jungitur etiam in Rheso 721. Omittunt σ' B. P. et Χ. Π. 1043. Male revocavit Valckenærius εἴ τις γ', quod habent Lasc. et Ald. scilicet otiosæ particulæ γε sæpius patrocinatur Vir summus. Deinde ἔντονον Lasc. Ald. In prima editione dederam cum MSS. εὔτονον, quod in suo quoque exemplari invenit Χ. Π. Sed recte monuit Censor eruditus (*Quarterly Rev.* vol. viii. p. 220.) εὔτονος esse *robustus*, ἔντονος autem *violens*; citans Sophocl. apud Plutarch. p. 145. οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι. Plat. Theætet. 23. p. 150. ed. Fisch. οἱ ἔντονοι καὶ δριμεῖς. *Monk.*

MS. A debetur σ', quod pro vulgato γ' reposui. Utrumque omittunt B. et Lib. P. Porro pro ἔντονον MSS. A, B, D, εὔτονον. *Musg.*

In hunc versum rediit litera mutata, quam exhibent optimi Codd. Εἴ τις γ', ὑφ' ἥβης. In Florent. tamen etiam erat Εἴ τις σ', ὑφ' ἥ. ut in uno *Musgravii*: satis erat dixisse εἴ τις μάταια βάζει —— Scripti mox Codicum auctoritate, etiam Paris. ὑφ' ἥβης σπλάγχνον εὔτονον. *Valck.*

118. τούτων Χ. Π. et Lasc. cum MSS. quibusdam; et hoc prætulit Valckenærius. Ceteri cum Aldo τούτου. *Monk.*

τούτου. Ed. Lasc. et MSS. E. G. τούτων. *Musg.*

In hoc versu malui τούτων, nempe τῶν ματαίων, quam τούτου· prius in duobus tribusve Codd. est *Musgravii*, in Paris. quoque: atque ita legisse videtur in suo Cod. nostris antiquiore *Scriptor* Dramatis Christ. et in v. 117. εὔτονον. quod exhibet, Euripidea quoque spectantis, epigramma *Palladæ* Anthol. II. c. 48, 1. Ἀλλ' ὁ μὲν (Βελλεροφόντης) ἵππον ἔχων καὶ θαρσαλέον σθένος ἥβης, Γέσσιος οὐδὲ χέσειν εὔτονον ἦτορ ἔχων. *Euripidis* e Bellerophonte verba, servata *Stobæo* p. 585, 15. ex *Cornuto* de N. D. p. 222. sic videntur scripta fuisse primitus:

Ὦ παῖ, νέων δρᾶν εὐτονώτεραι χέρες·
Γνῶμαι δ' ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ.

In Evang. *Lucæ* XXIII. 10. multa collegit ad εὐτόνως *J. J. Wetstenius*: opponuntur εὔτονος et ἄτονος. *Diodor. Sic.* I. p. 51, 6. τὰς βορείους πνοὰς *in Europa* εὐτόνους, *vehementes*, alibi βληχρὰς esse scribit, καὶ ἀτόνους. —— Pæne prætermisissem explicationem Euripideæ phraseos, quæ aderat in Cod. Parisino: τῆς ἀκμαζούσης ἡλικίας ἔχων θρασύτητα; *juveniliter inconsultus et temerarius.* Proprie significatur qui *Platoni* dicitur de LL. VIII. p. 839. B. ἀνὴρ σφοδρὸς καὶ νέος, πολλοῦ σπέρματος μεστός, atque adeo σφριγῶν. Ἥβη σφριγῶντες sunt in *Achæi* loco apud *Athen.* X. p. 414. D. *Valck.*

Σοφωτέρους γὰρ δεῖ βροτῶν εἶναι θεούς.
ΧΟΡΟΣ. Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ στα- στρ. α'.

Sapientiores enim hominibus oportet esse Deos.
CHORUS. Aquam Oceani quoddam

S. λον. Fl. 15. 119. Σοφωτέρους] Φιλανθρωποτέρους. 120. Ὠκεανοῦ τις] Ὁ χορὸς * ἥκεν ἐκ Τροιζηνίων γυναικῶν, συναχθεὶς εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Φαίδρας. καὶ πρῶτα μὲν διηγεῖται, πόθεν αὐτῇ ἡ φήμη τῆς νόσου τῆς βασιλίσσης ἦλθεν. ἔπειτα δὲ καὶ ζητεῖ, τίς ἂν εἴη ἡ πρόφασις τῆς νόσου. ὁ δὲ νοῦς· πέτρα τις ἐστὶν ὕδωρ Ὠκεάνιον στάζουσα, οὐ διϊπετὲς, οὐδὲ ὑέτιον, ἀλλ' αὐτομάτως † ἀναβλύζον, (πᾶν δὲ ὕδωρ Ὠκεανοῦ λέγεται)

* Imo συνέστηκεν. Paulo post τῆς νόσου post ἡ φήμη addidi e Flor. 6. 15. e quibus 15. τῆς νόσου τῆς βασιλείας εἰσῆλθεν. Iidem ἐπεὶ δὲ καὶ ζητεῖ, et αὐτῇ addunt post πρόφασις.
† Ἀναβλύζον pro βλύζον, et paulo post Ὠκεανοῦ pro Ὠκεανός suppeditarunt Florr. 6. 15. In Musgr. singulari operarum errore est πόταμων pro πότιμον.

119. χρὴ pro δεῖ habet MS. Parisiensis apud Valck. Sed hæ voces sæpissime permutantur. Similis est sententia Bacch. 1348. Ὀργὰς πρέπει θεοὺς οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς. *Monk.*

Vix dignum memoratu, h. v. sic in Paris. Codice legi, Σοφωτέρες γὰρ χρὴ βροτῶν εἶναι θεὲς, quum sæpissime χρὴ et δεῖ permutentur in Codd. Ad sententiam congruit ex *Eurip.* Bacchabus v. 1368.

Ὀργὰς πρέπει θεὲς ἐχ ὁμοιεσθαι βροτοῖς.

Non equidem memini, cujus illud sit Tragici, quod legitur in *Scholio inedito* Codicis MS. Basil. in *Hom.* Il. Γ. 415.

Ὁ θεὸς ἐπὶ σμικροῖσιν ἐ θερμαίνεται,
Ἀλλ' ὡς λέβης [τε] μείζονος δεῖται πυρός.

Æschyleum esse suspicor ex perdito dramate: legebantur in MS. Θεὸς ἐ. σμικροῖσιν —— Ἀλλ' ὅς λέβης μείζονος. *Valck.*

120. Recte interpretari videtur Valckenærius, *mari vicina rupes, aquam stillans.* Talem fuisse prope Trœzena rupem, testis est Dionysodorus in Libro de Fluminibus apud Scholiastam. Hanc interpretationem firmat etiam Epigramma Crinagoræ a Blomfieldio indicatum, Anthol. I. 36. 1. Λῶπος ἀποκλύζουσα παρὰ κροκάλῃσι θαλάσσης Χερνῆτις, διεροῦ τυτθὸν ὕπερθε πάγου, κ. τ. λ. Musgravius vero secutus est errorem Eustathii ad Il. Β. p. 355, 16 —267, 28. intelligentis Ὠκεανοῦ ὕδωρ de aqua fontana. *Monk.*

Quæritur, utrum genitivus ὠκεανοῦ ab ὕδωρ, an a πέτρα, regatur. Mihi prior ratio placet, tum quia ὕδωρ στάζουσα, cum ab ὠκεανοῦ distrahitur, frigidiusculum sit: tum quia nulla omnino causa est, cur rupem in vicinia Trœzenis sitam ὠκεανοῦ πέτραν vocatam fuisse credamus, nisi forte Oceani nomine mare Ægæum aliquando insignitum fuerit, quod nondum comperi factum esse.

Superest, ut quæramus, quid significare debeat ὠκεανοῦ ὕδωρ. Aquam marinam minime hic convenire, utpote vestibus lavandis ineptam, jam olim ex Plutarcho (Sympos. Probl. Lib. I. c. 9.) animadvertisse debui. An igitur, cum Homerus auctor sit, fontes omnes ab Oceano originem trahere, poëta per ὠκεανοῦ ὕδωρ nihil aliud, quam *Aquam fontanam*, intellexit, eaque phrasi adhibita significare voluit, parum vel nihil hunc fontem aquis cœlestibus debere. Sic certe interpretatur unus ex Scholiastis, cui non invitus accedo.

Scholiastes Pindari in Olymp. V. ἔχει δὲ ἡ Ἀρέθουσα καὶ πᾶσα κρήνη τὰς πηγὰς ἀπ' Ὠκεανοῦ. *Musg.*

ὠκεανοῦ ὕδωρ conjungendum et positum videtur pro ὕδωρ simpliciter, quatenus Oceanus, ut deus, credebatur aquarum parens. Sic Suppl. 210. αἶθος θεοῦ. Beck. Spec. p. 7. *Beck.*

120. et sqq. Hoc carmen Antistrophicum constat e Choriambis cum Ionicorum alterutro junctis. Id nunc attingere nolumus, quomodo cantus in melius disponi possit, de sensu magis quam metro solliciti. *Class. Jour.* Vol. V. p. 200.

120. Ὠκεανε τις ὕδωρ Στάζεσα πέτρα λέγεται] Notat ad hunc locum nonnulla Cl. *Musgravius* Exercit. in *Eurip.* II. c. IV. Mari vicina rupes, aquam stillans, de cujus summo vertice aqua dulcis copiosa præcipitabatur, mihi quidem dicta videtur ab *Euripide* Ὠκεανε τις, ὕδωρ Στάζεσα, πέτρα —— ῥυτὰν παγὰν Προιεῖσα κρημνῶν. ut ipsa rupes, ὕδωρ στάζεσα,

ζουσα πέτρα λέγεται βαπ-
τὰν κάλπισι ῥυτὰν

Saxum stillare dicitur,
Fontem, in quo urnæ merguntur, fluentem

S. τοσοῦτον ὕδωρ ἔχουσα πηγαῖον, ὥστε βάπτειν ὑδρίαν. 'Ωκεανοῦ δὲ, καθὸ γλυκὺ, καὶ πότιμον. 122. Βαπτὰν κάλπισι] Οἷον ὥστε βαπτίζειν ἐν αὐτῇ, τῇ ἐνύδρῳ πηγῇ, τὴν ὑδρίαν, ἢ ὅσον δύναταί τις χαλῶν τὴν * ὑδρίαν γεμίζειν, ἢ τὴν περιρεομένην ὑπὸ τοῦ ὕδατος πηγήν. Ἄλλως. 'Ως κοτυλήρυτον αἷμα, (Il. ψ'. 34.) τὸ τὴν κοτύλην ἀναβάψαν. ἢ ὅτι περὶ τὴν Τροιζηνίαν τοιαύτη τὶς ἐστὶ πέτρα, ἐξ ἧς τὸ καταφερόμενον ὕδωρ βάπτει τὰς ὑδρίας, ὡς Διονυσόδωρος ἐν τῷ περὶ ποταμῶν λέγει. 'Ρυτὰν] Δυναμένην βάψαι κάλπιν, καὶ

* Legebatur: Οἷον ὥστε βαπτ. ἐν τῇ ἀνδρωτηγῇ τὴν ὑδρίαν γεμίζειν. Dedi, quod habent Florr. 6. 15. nisi quod τῇ post αὐτῇ servavi. 15. etiam πηγῇ τὰς ὑδρίας.

dicta fuerit 'Ωκεανῦ πέτρα, prout *Reiskius* existimavit. Aliter cepit *Eustathius* in *Hom.* Il. B. p. 267. 28. ἐλέγετο πᾶν ὕδωρ —— καὶ 'Ωκεανὸς, κατά τε Ὅμηρον καὶ τῦς 'Ομηρίζοντας, ἐν οἷς καὶ Εὐριπίδης εἰπὼν ὡς, Πέτρα τὶς 'Ωκεανῦ ὕδωρ στάζει, τυτέστι πηγήν. Neque tamen aquam salsam vel marinam mirarer de saxo destillantem: in *Hesiodi* Theogon. aqua Stygis v. 786. ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο; *pars Oceani decima;* 792. 'Η δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει. Stygis ὕδωρ in Arcadia ἐκ πέτρης στάζει ἐς ἄγκος, *Herodot.* VI. c. 74. *Pausaniæ* dicitur κατὰ τῦ κρημνῦ et ἀπὸ τῦ κρημνῦ παρὰ τὴν Νώνακριν στάζον, VIII. p. 634. et 635.—— Sed hic prope Trœzena (illic enim talem fuisse *Schol.* docet ex *Dionysodori* lib. de fluminibus:) de rupe fons præcipitatus aquam præbebat *dulcem et potabilem,* ὕδωρ γλυκὺ καὶ πότιμον *Schol.* et paulo post *Euripidi* mulieres dicuntur Trœzeniæ Πορφύρεα φάρεα Ποταμίᾳ δρόσῳ Τέγγυσαι. *Purpureas vestes, lavantes undis fluvialibus:* ut de quovis humore *rorem* Latini, præ ceteris *aquam* δρόσον dixit *Euripides:* ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοις, *ad aquam fontanam,* est Iph. in Aul. v. 182. in Ione v. 96. καθαραῖς δὲ δρόσοις 'Αφυδρανάμενοι· *lymphis abluti petitis de puro fonte:* νίπτρα ποταμίας δρόσυ, *lavacra fluvialis aquæ* Helenæ v. 1404. (Hippol. v. 78.) πηγὰς ποταμίας dixit Electra v. 56, 311. *Aristoph.* Ran. v. 1377. Κάλπισιν ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε. quæ postrema propterea adscripsi, quia *Rupes* etiam *Euripidis* emittebat — Βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν, *laticem tam copiosum, ut urnis aquam haurire potuerint* ὑδροφόροι Trœzeniæ. *Polluci* VIII. 66. λυτροφόρος κορη memoratur ἀγγεῖον ἔχυσα ὑδροφόρον, ἢ ὑδριάν, ἢ πρόχυν, ἢ κρωσσὸν, ἢ κάλπιν. his vocibus vas etiam aquarium, *nasiternam Varroni* et *Plauto,* designabant. Tale vas, atque adeo κάλπιδα Βάψαι significabat *urnam immersam aqua replere;* sive *aquam haurire: Antiphanes Athenæi* III. p. 123. C.

Κατασκεδῶ, νὴ τὴν φίλην Δήμητρα, τὴν μεγίστην
'Αρύταιναν ὑμῶν, ἐκ μέσυ βάψασα τῦ λέβητος
Ζέοντος ὕδατος.

Immersam in lebeta ferventis aquæ ubi replevero, arytænam capacissimam, ita me Ceres amet, in vos defundam. Callimacheum h. in L. P. v. 45. Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε, nempe τὰς κάλπιδας, memoratas v. 47. egregie *Spanhem.* illustravit, vim locutionis edoctus a *Casaubono* in *Theophr.* Char. p. 87. f. qui suum ipse commentarium hunc citat ad locum *Antiphanis:* eamdem explicuerat *Jos. Scaliger* in Emend. ad *Theocr.* V. 127. τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι· quam lectionem, in Scholiis memoratam, in MS. Cod. *A. Schottus* invenit; tractans Theocritea *Scaliger* adfert ex *Euripidis* Hippol. βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγάν. *Is. Vossius* adscripserat: "*Arrianus* periplo Ponti, (p. 120.) ἡ δὲ "χρόα τῷ Φάσιδι, οἵα ἀπὸ μολύβυ, ἢ καττι-"τέρυ, βεβαμμένυ τῦ ὕδατος, καταστὰν δὲ "καθαρώτατον γίνεται. *dum hauritur,* aut "*hausta aqua.*" *Valck.*

122. βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν, "laticem tam copiosum, ut urnis aquam haurire potuerint ὑδροφόροι Trœzeniæ." Valck. Hesychius, hunc locum respiciens, exponit βαπτάν. ἀντλουμένην (i. e. *quæ hauritur.*) Callimachus in Lavacrum Palladis 45. Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε, nempe τὰς κάλπιδας. *Monk.*

Παγὰν προϊεῖσα κρημνῶν·
Ὅθι μοι τὶς ἦν φίλα
Φάρεα πορφύρεα

Emittens *ex* rupibus:
Ibi erat mihi quædam socia,
Purpureas vestes

S. οὐ * περαιτέρω. 123. Προϊεῖσα κρημνῶν.] Τὸ ὕδωρ κατὰ τῶν κρημνῶν ἐξ ὕψους κατεχέουσα. 127. Τέγγουσα.] Βρέχουσα, πλύνουσα ἐπὶ τὰ νῶτα τῆς θερμαινομένης τοῦ ἡλίου βολαῖς πέτρας, ὅθι μοι φίλη τις ἐνέτυχε, ἐνέκειτο, ἀπιθάνως δὲ κεῖται τὸ ἦν. ἔδει γὰρ λέγειν, ἔνθα μοί τις συνέτυχε φίλη. Ἄλλως. Ἐνταῦθα μοί τις γυνὴ † ἐπελθοῦσα

* Καὶ οὐ περ.] Flor. 15. Vulgo οὐ deest. Ceterum hæc explicatio ad voc. βαπτὰν κάλπ. spectare videtur, ad ῥυτάν vero id, quod supra legebatur, τὴν περιρρεομένην ὑπὸ τοῦ ὕδ. π.

† Florr. 6. 15. ἀπελθούσῃ, quod fortasse verum. Tunc paulo post καταβαλοῦσα Heath.

Βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν] Ῥεομένην πηγὴν, ἐν ᾗ βάπτουσι κάλπιδας Theocrit. Idyll. 5. v 127. Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι. Ita βεβαμμένον ὕδωρ, pro ἀρυόμενον, Arriannus Periplo Ponti: ἡ δὲ χρόα τῷ Φάσιδι, οἷα ἀπὸ μολύβδου, ἢ καττιτέρου, βεβαμμένου τοῦ ὕδατος· καταστὰν δὲ καθαρώτερον γίνεται *Joseph. Scaliger.* ad *Theocriti* locum supra citatum. *Barnes.*

124. τόθι D. E. Lasc. Ceteri Codd. cum Aldo ὅθι, quæ forma Poëtica pro οὗ in Tragicis Choris alibi occurrit. *Monk.*

τόθι.] Ita MSS. D. E. et Ed. Lasc. Cæteri ὅθι quod retinet Valckenærius. *Musg.*

Ὅθι μοι τις ἦν φίλα] In plerisque Codicibus inventa vocula etiam in Florent. et Paris. hic mihi melior videbatur Ὅθι, *ubi.* quam Τόθι, *illic*; hanc licet rariorem duo tresve præbeant non optimi: si ratio fuisset reddenda præcedentium, *illic enim mihi quædam erat amica,* τόθι γάρ μοι τὶς ἦν φίλα diceretur: his oratione dicitur continuata, *vocatur Oceani rupes, ubi quædam mihi erat amica:* pro οὗ dicebatur in veteri Lingua, hinc apud Poëtas etiam, ὅθι· ut, pro ὑψοῦ, ὑψόθι· τηλοῦ, τηλόθι· αὐτοῦ, αὐτόθι &c. In *Oraculo* Dodonæo apud *Pausan.* VII. p. 588. ὅθι, *ubi,* et sæpius alibi, scribendum est, pro ὅτι. —— Hæc matronarum nobilium amica venerat ad fontem vestes lotura, pro more veteris ævi, quem apud suæ gentis homines excusare velle videtur *R. P. Brumœus:* his magis etiam regia Princeps displicere debuit *Homeri,*

Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,

quæ, duabus ancillis comitata, *vestes,* εἵματα, venerat

Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά οἱ ῥερυπωμένα κεῖτο.

Claudianus Laud. Serenæ v. 142. memorat

Alcinoo genitam, quæ, dum per littora vestes
Explicat, et famulas exercet læta choreas,
Auratam jaculata pilam, &c.

Homeri Πλύντριαι lotas vestes Ἑξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλὸς, —— Εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ, Od. Z. 94, 98. *Euripidis* Trœzenia mulier siccandas vestes in Sole θερμᾶς (Flor. lectio θερμοῦ hic deterior videtur) ἐπὶ νῶτα πέτρας εὐαλίου κατέβαλεν. *Lucretius* I. 306.

Fluctifrago suspensæ in littore vestes
Uvescunt, eædem dispansæ in Sole serescunt.

Dum vestes ad Solem explicitæ siccabantur, cum amicis illa suis fabulatur: interea temporis Homereæ puellæ *pila ludebant* v. 100. Cum suas Πλυντρίας doceret, pila ludentis Nausicaæ personam ipse *Sophocles* more suæ gentis repræsentavit: *Eustathius* in Od. Z. p. 250, 28. cum *Sophoclem* σφαιριστικῆς dixerat peritum fuisse, ὃς καὶ, addit, ὅτε, φασὶ, τὰς Πλυντρίας ἐδίδασκε, τὸ τῆς Ναυσικάας πρόσωπον σφαίρᾳ παιζούσης ὑποκρινόμενος ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. hausit ista, ni fallor, ex *Athenæi* L. I. cujus nos in Epitome p. 20. F. legimus de *Sophocle* scripta: ἄκρως ἐσφαίρισεν ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε. sic enim le-

Ποταμίᾳ δρόσῳ
Τέγγουσα, θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτρας
Εὐαλίου κατέβαλλ'· ὅθεν μοι

Fluviatili rore
Lavans, quas inde supra tergum tepidi saxi
Aprici deposuit. Unde mihi

S. πλύναι τὰ ἱμάτια, καὶ ταῦτα ἐπὶ τῆς εὐηλίου πέτρας ἐπὶ ξηρασίαν καταβαλοῦσα, ἀκούσασα τῆς βασιλίσσης τὴν νόσον πρῶτον ἤγγειλεν ἐλθοῦσα. φιλοῦσι γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις συνόδοις ὁμιλίαι περὶ βασιλέων προσεμπίπτειν πρὸς παραμυθίαν τῶν καμάτων. ὥστε οὐκ ἀπεικότως πρὸς πλύνουσαν φίλην πυθέσθαι καὶ εἰπεῖν. 128. Ὅθεν μοι πρῶτον] Ὅθεν, ἐκ

pro καταβαλούσης, quod ferri nequit. Paulo post περὶ βασιλέων προσεμπίπτειν debetur etiam Florr. pro περὶ βασιλεῖς προσπίπτειν.

gendum cum *Casaubono;* qui, neque *Eustathii* recordatus cum perdoctum conderet dramatum *Sophoclis* Catalogum Anim. in *Athen.* VII. c. IV. velut duo diversa Ναυσικάαν recensuit et Πλυντρίας. Quod pace viri Magni dictum velim, unum fuit duntaxat, inscriptum Ναυσικάα ἢ Πλύντριαι. *Sophoclis* Νίπτροις et *Pacuvii Niptris* materiem præbuit Homerica Euryclea, *Ulyssi pedes abluens, Ciceroni* Tusc. V. c. 16. *Valck.*

ὅθι.] Sic membr. Vulgo τόθι. *Brunck.*

125. πορφύρεα φάρεα MSS. et Edd. Vocum ordinem immutavi, ut hic versus cum Antistrophico 135. melius congrueret. Idem fecit Hermannus de Metris p. 444. φάρος quidem apud Tragicos penultimam plerumque corripit: producit autem in senariis (ut apud Homerum semper) Æsch. Choëph. 9. et in ejusdem Salaminiis, apud Herodiani Librum MS. περὶ διχρόνων. (Vide Brunckii Lexicon Sophocleum voce φᾶρος) Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ. φάρεα Dactylus est in Nostri Iphig. Taur. 1157. In Orest. 1435. Φάρεα πορφύρεα versum integrum Dactylicum efficit. *Monk.*

πορφύρεα φάρεα.] Hæc cum a regibus et magnatibus fere gestata sunt, dignitatis aliquid inde narrationi accedit, facile alioqui fastidium creaturæ. Confer Helen. v. 181. *Musg.*

Φάρεα πορφύρεα.] Ita M. vocum ordinem mutavit, quod et Hermannus de Metr. p. 444. dudum fecerat.

Class. Jour. Vol. V. p. 200.

126. δρόσος simpliciter *aquam* significat hic et supra 77. Andr. 167. Iph. A. 182. Helen. 1400. Ion. 97. Aristoph. Ran. 1339. Κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε. Horat. Carm. III. 4. 61. *Qui* RORE *puro* CASTALIÆ *lavit Crines solutos. Monk.*

δρόσος ap. Eur. sæpe de aqua. v. Valck. ad v. 120. *Beck.*

127. θερμοῦ Fl. *Monk.*

ἐπὶ νῶτα πέτρας εὐαλίου] Videtur hoc ad purpuratarum maxime vestium lotionem pertinere. Pollux Lib. I. sect. 49. χαίρει δὲ ἡλίῳ ὁμιλοῦσα τῆς πορφύρας ἡ βαφή. vide et Helen. v. 181, 2. *Musg.*

128. κατέβαλεν Lasc. Ald. κατέβαλ' Codd. A. Fl. Edidi κατέβαλλ' tum ob metrum, tum ob sententiam; tempus enim imperfectum postulatur. Male igitur Brunckius secutus est Musgravium conjicientem κατέβαλ'· ἔνθεν ἁμῖν, ne sic quidem restituto metro. Pejus autem rem gessit Hermannus, qui primum, in Libro de Metris p. 444. retinenda esse vulgata judicavit, postea vero, in Libro de Emendanda Grammatica, p. 36. nova et inaudita Euripidi e conjectura donanda censuit, εὐάλι' αὖδασε βαλοῦσ'· ὅθεν μοι. Vir doctus (*Quart. Rev.* vol. viii. p. 228.) legere vult τᾶς εὐείλου pro εὐαλίου. *Monk.*

ὅθεν μοι] Metrum postulare videtur ἔνθεν ἁμῖν. *Musg.*

Cod. Flor. et Par. κατέβαλ' ὅθεν μ. αν. In membr. Br. εὐαλίου κατέβαλ' ὅθεν μοι. Hinc ipse edidit: εὐαλίου κατέβαλ'· ἔνθεν ἁμῖν. Versus est asynartetus ex dimetro dactyl. et penthem. iambica et syllabæ λιου coalescunt in unam. v. ipsum ad Æschyl. Pers. 35. *Beck.*

Πρώτα φάτις ἦλθε δεσποίνας,
Τειρομέναν νοσερᾷ κοί-
τᾳ δέμας ἐντὸς ἔχειν οἴ-
κων, λεπτὰ δὲ φάρη
Ξανθὰν κεφαλὰν σκιάζειν.

Primum fama venit dominam,
Confectam tabido
Lecto, corpus continere intra
Ædes, tenuesque vestes
Flavum *ejus* caput velare.

S. τῆς φίλης δηλονότι. * ὅπου πρῶτον ἔμαθον τὴν Φαίδραν κακουμένην ἔσω τῶν οἴκων ἐπὶ τῆς κλίνης εἶναι. δέμας δὲ ἐντὸς ἔχειν, ἀντὶ τοῦ ἔσω τῆς κλίνης ἐν τοῖς μυχοῖς τοῦ οἴκου. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ καὶ σωφροσύνης ἕνεκα πολλάκις † ἀπροΐσια γίνεται. λεπτὰ δὲ φάρεα, λεπτοῖς δὲ φάρεσι κατακαλύπτεται τὴν κεφαλήν. οὐ γὰρ ἀνέχεται βαρύτερα διὰ τὴν προσοῦσαν καῦσιν τῆς ‡ νόσου. 130. Τειρομέναν] Καταπονουμένην ὑπὸ τῆς νόσου. Fl. 15. 134. Τριτάταν δέ νιν κλύω] Τὸ ἑξῆς· τριτάταν δέ νιν κλύω ταύτην τὴν ἡμέραν κατέχειν ἀγνὸν τὸ στόμα τῆς

* Ὅπου addunt Florr. Ex iisdem paulo post est ἔχειν pro ἔχει. Sed legendum puto — — κακουμένην. δέμας δὲ ἐντὸς ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἔσω τῶν οἴκων ἐπὶ τῆς κλίνης εἶναι, ἐν τοῖς μ. τοῦ οἰ.

† Sic Junt. Basil. ἀπροισία Florr. ἀπροσιτέα Barn. ἀπρόσιτα Musgr. ἀπροϊσία factum esse videtur, ut ἀπρόϊτος apud Suidam, e προϊέναι.

‡ Ἀνέχεται pro ἐνέχεται, et καῦσιν τῆς νόσου, quæ vulgo deerant, recepi e Florr. 6. 15. e quibus 15. παροῦσαν pro προσοῦσαν.

129. πρῶτον Schol. πρῶτα Lasc. δέσποιναν vulgo. Sed δεσποίνας, quod exhibet A. et fortasse alii, elegantius est, et ob sedem in fine Strophæ præferendum videtur. Subauditur ἀμφὶ vel περί. *Monk.*

Cod. Par. (membr. Br.) δεσποίνας, supra scriptum αν. Brunckio δεσποίνας præfertur sabaudito περί. *Beck.*

130. Τειρομέναν νοσερᾷ κοίτᾳ] Sequentia leguntur in Paris. Cod. δέμας ἔντοσθεν ἔχειν Οἴκων, λεπτὰ δὲ φάρη quorum hoc, sic legeretur in aliis, admitti posset: δέμας ἔντοσθεν ἔχειν κοίτᾳ dabat Flor. *Valck.*

131. Duo MSS. habent ἔντοσθεν. οἴκων omittit Fl. *Monk.*

132. φάρη A. quod recepit Brunckius. Vulgo φάρεα contra metrum. *Monk.*

134. Sensus est, *Audio autem eam tertium hunc diem in pulchrum os cibum non accipere.* Habet quidem Euripides Orest. 41. Ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο: hic autem pro οὐ δέχεσθαι σῖτα dixit magis Poëtice ἴσχειν δέμας ἀγνὸν Δάματρος ἀκτᾶς, quomodo infra 1007. λέχους ἀγνὸν δέμας. Mirabere Valckenærium periphrasin ἀμβροσίου στόματος δέμας excogitasse, et mox probasse infelicem Reiskii conjecturam τάνδ᾽ ἑκὰς ἀμβροσίου. Eustathius ad Il. Δ. p. 438, 23=333, 12. hunc locum respiciens, docuit pulchra quævis ἀμβρόσια dici, ut λόγος ἀμβρόσιος, νὺξ ἀμβροσίη, ἀμβρόσιαι χαῖται, καὶ ἀμβρόσιον στόμα. Ceterum Homericam locutionem Δ. ἀ, quæ fluxit ab Iliad. N. 322. Ὃς θνητός τ᾽ εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, sumpsit etiam Euripides apud Athenæum IV. p. 158, E. *Monk.*

Verba hujus versus et sequentium si sic construas cum *Scholiaste*, τριτάταν δέ νιν κλύω τάνδε ἡμέραν κατέχειν ἀγνὸν τὸ στόμα τᾶς Δάματρος ἀκτᾶς· sensum dederis, quem poscunt Euripidea, cujus nutrici Phædra dicitur v. 275. τριταίαν οὖσ᾽ ἄσιτος ἡμέραν. et *pulcrum os* dixisse videbitur ἀμβροσίου στόματος δέμας. inservit et hæc vox periphrasi; ista tamen est insolentior. Hæc forsan olim levi mutatione fient clariora: corrigere *Reiskius* tentabat, Τάνδ᾽ ἑκὰς ἀμβροσίου. —— Pulcra quævis ἀμβρόσια Poëtis dicuntur et νεκτάρεα, λόγος οὖν ἀμβρόσιος, καὶ νὺξ ἀμβροσίη, καὶ ἀμβρόσιαι χαῖται, καὶ ἀμβρόσιον στόμα παρ᾽

Τριτάταν δέ νιν κλύω
Τάνδε κατ' ἀμβροσίου
Στόματος ἁμέραν
Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν,
Κρυπτῷ πάθει θανάτου θέλουσαν

Tertium autem ipsam audio
Hunc in ambrosio
Ore diem,
Cereris farina corpus castum abstinere,
Occultoque luctu mortis velle

S. Δήμητρος * ἀκτῆς. οἷον λοιπὸν τρεῖς ἡμέρας ἔχω ἀκούων περὶ αὐτῆς, ὅτι ἀσθενεῖ, καὶ οὐ μεταλαμβάνει βρώσεως ἐν τῷ στόματι αὐτῆς. τὸ δὲ κρυπτῷ πένθει, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἀδήλῳ συμφορᾷ καὶ μὴ ἐκφαινομένῃ πρὸς τὸ τέλος τοῦ θανάτου φέρεται, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀλγηδόνος καὶ τῆς νόσου τῆς κρυπτῆς μέλλει ἀποθνήσκειν. θαυμασίως δὲ ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ Ὀρέστου † νοσοῦντος φησὶν, οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο, (Or. 41.) ὡς βουλομένου μὲν φαγεῖν, μὴ δυναμένου δὲ καταπιεῖν ὑπ' ἀσθενείας, περὶ δὲ Φαίδρας, αὐτῆς βουλομένης θάνατον, τὸ σύνολον αὐτὴν μὴ δέχεσθαι εἰς τὸ στόμα τροφήν. 137. Δήμητρος ἀκτᾶς ἁγνὸν ἴσχειν.] Περιφραστικῶς μὴ ἐσθίειν τροφῆς τῆς γῆς. λέγει δὲ τὴν ‡ οἱονεὶ ἀγὴν καὶ κλάσιν τοῦ σίτου διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν ἅλωνι, ἐν τῷ μύλωνι θραύεσθαι. Στόματος δέμας,]

* Ταύτην τὴν ἡμ. pro τάνδε ἡμ. e Florr. 6. 15. ἀκτῆς est a Barn. pro αὐτῆς.
† Ἐπὶ Ὀρέστου νοσ. e Florr. 6. 15. addidi.
‡ Οἱονεὶ est a Barn. pro οἷον, qui etiam emend. ἅλωνι pro ἄλονι, sed Heathio emendandum reliquit μύλωνι.

Εὐριπίδῃ, *Eustath.* in Il. Δ. p. 333, 13. ad *os ambrosium* accedit prope Νεκτάρεον μείδησ' in *Apollon. Rhod.* III. 1008. —— *Farinam*, ἀλφίτου ἀκτὴν, sive *frumentum mola fractum* vocat Δάματρος ἀκτάν. *Homeri* Il. N. 322. Ὃς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, sunt *Horatio*

Quicunque terræ munere vescimur.

Carm. II. Od. XIV. 10. cui tamen obversabantur *Simonidis*, Εὐρυεδὲς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονὸς, excitata *Platoni* Protag. p. 345. et ter quaterve *Plutarcho*: *Terræ fruges*, Δήμητρος τε καὶ Κόρης δῶρα *Platoni*, Δήμητρος καρπὸν sæpe vocant alii, etiam *Herodot.* I. c. 193. IV. c. 198. — Euripideum δέμας ἁγνὸν ἴσχειν adhibet in alium sensum *Naumachius Stobæi Grot.* p. 278. Καλὸν μὲν δέμας ἁγνὸν ἔχειν, ἀδμῆτά τε μίμνειν Παρθενικήν. *Valck.*

138. Vulgo κρυπτῷ τε πένθει. Sed A. Fl. et Lasc. omittunt copulam, quæ ut sententiæ noxia ejicienda erat: et delevit profecto Brunckius, qui de hoc versu egit ad Æsch. Pers. 35. Sed si legas κρυπτῷ πένθει, metrum cum antistrophico nullo modo congruere potest. Fallitur enim siquis cum Brunckio credit εὐαλίου in vocem trisyllabam contrahi, per synalœpham scilicet, qualis apud Atticos nulla est. Hæc verba exponit Scholiasta per ἐπ' ἀδήλῳ συμφορᾷ, unde colligo invenisse eum κρυπτῷ πάθει, quod et metrum restituit, et ad sensum melius est. Et sic quidem conjecisse video G. Burges. ad Troad. Præf. xii. etsi aliis rationibus adductum. *Monk.*

Flor. et Par. κρυπτῷ πένθει. Id recepit Brunck. e membr. reg. et ad Æschyl. Pers. 31. monet, τε, vulgo additum, metrum jugulare, phrasique nocere. suspenso et imperfecto relicto ultimo membro. *Beck.*

Κρυπτῷ πένθει ad h. v. adscriptum erat ἀδήλῳ συμφορᾷ in Cod. Paris. *Valck.*

139. Ποτὶ] Ita legimus, ut respondeat ultimo versui prioris Strophæ, et rejecimus ποττὶ, quod nihil est, nec admisimus *Scaligeri* ποττὸ, quod sonat πρὸς τὸ, quia versui obfuit. *Duportus* mecum stat et *Scholiastes*. *Barnes.*

Κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον.
Σὺ γὰρ ἔνθεος, ὦ κούρα, στρ. β.
Εἴτ' ἐκ Πανὸς, εἴθ' Ἑκάτας,
Ἢ σεμνῶν Κορυβάντων,

Provehi ad miserum finem.
Tu enim numine possessa es, O puella,
Sive a Pane, sive ab Hecate,
Aut a venerandis Corybantibus,

S. Κατὰ περίφρασιν, τὸ στόμα, ὡς δέμας πυρὸς, ἤγουν τὸ πῦρ. Fl. 15. Ἁγνὸν] Ἄθικτον. ἁγνὴ γάρ εἰμι Μένανδρος. Fl. 15. Ἴσχειν,] Κωλύειν. Fl. 15. 139. Κέλσαι ποτὶ τέρμα] Ἐπὶ ἀδήλῳ συμφορᾷ, καὶ μὴ ἐμφαινομένῃ, πρὸς τὸ τέρμα τοῦ θανάτου κέλσαι καὶ πελάσαι θέλει. οἷον ἀκούω αὐτὴν ἀσιτεῖν καὶ ἀποθανεῖν σπουδάζουσαν διὰ μετάστασιν βίου. Ποτὶ τέρμα] Ἤτοι δύστανον τέρμα, ἢ αὐτὴν * δύστηνον. 140. Σὺ γὰρ ἔνθεος ὦ] Ἀπέτεινε λοιπὸν τὸν λόγον πρὸς τὴν Φαίδραν, τῆς νοσου † αὐτῆς τὴν πρόφασιν ἐπιζητῶν, ἐκ τοῦ τῆς μανίας αἴτιον προσθέμενος δαίμονα. δοκεῖ γὰρ καὶ μαίνεσθαι ἐνίοτε τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ἔρωτος, μὴ καθεστάναι δοκοῦντα ῥήματα φθεγγομένη, οἵανπερ αὐτὴν εἰσάγει καὶ κυνηγεσίων ἐρῶσαν, καὶ δι' αἰνιγμάτων τὰ τοῦ ἔρωτος φράζειν, δοκοῦσαν μαίνεσθαι. Ἄλλως. Ἐμάνης ἐν σεαυτῇ μανιῶδές τι ἔχουσα. τὸ ‡ δὲ ἑξῆς· ἔνθεος φοιτᾷς, ὥστε εἶναι τὸ ἑξῆς τῆς διανοίας οὕτως·

* Flor. 15. ἢ τὸ δύστηνον τέρμα, ἢ αὐτὴν τὴν δύναμιν.
† Αὐτῆς e Flor. 6. addidi. Idem mox αἰτίου pro αἴτιον. Heath. em. καὶ αὐτῆς τῆς μ.
‡ Τὸ δὲ ἑξῆς.] Sic Flor. 6. Vulgo deest δέ. Idem paulo post ἐκ Π. σὺ ἐμάνης, εἴτε ἐκ τῆς

Cod. Par. ποτὶ τέρμα δύστηνον præbet. *Valck.*

140. Pro σὺ γὰρ Brunckius nulla auctoritate edidit ἆρά γ', nimis de metro sollicitus; vox enim σὺ et hic et infra 144. quod prætervidit ille, longæ ἢ in Antistrophicis respondet, brevi syllaba per emphasin quandam, ut opinor, sustentata. σύ γ' ἄρ' conjectura est in Exercit. Academ. Luzac. p. 9. Confer Med. 1168. Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που Ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινὸς θεῶν μολεῖν, Ἀνωλόλυξε. ubi Schol. Πανὸς ὀργάς· τὰ πανικὰ δείματα. Huic Strophæ haud absimilia sunt quæ de Ajace conjicit Chorus in Sophoclis Aj. 172. *Monk.*

ἔνθεος, i. e. *morbo a Diis immisso laborans.* De his veterum superstitionibus legi potest initium libri περὶ ἱερῆς νούσου inter opera Hippocratis. Vide et Med. v. 1160. *Musg.*

Σὺ γὰρ ἔνθεος ὦ κούρα,] De se testatur *Ovidii* Phædra Her. IV. 47.

Nunc feror, ut Bacchi furiis Eleïdes actæ,
Quæque sub Idæo tympana colle movent:
Aut quas semideæ Dryades, Faunique bicornes
Numine contactas attonuere suo.

Amori requiem cum nullam nisi mortem reperiret Myrrha, causam, cur mori vellet, ut hic chorus, nutrix exquirit Metam. X. 397. &c. *Seu furor est; —— Sive aliquis nocuit; —— Sive est ira Deûm.* Deûm autem ira credebatur et maniacos efficere, quales fuere Prœtides, Athamas, Alcmæon, aliique: hujus μανίας ubi meminit *Plato* in Phædro p. 244. D. νόσων γε καὶ ποινῶν scribendum arbitror pro πόνων. *Valck.*

Scribe,

σὺ τάρ' ἔνθεος, ὦ κούρα,

ubi vulgo σὺ γὰρ legitur. *Herman.*

141. Cod. Flor. ἐκ πτανός. *Beck.*

142. Conf. Horat. Carm. I. 16. 5. *Monk.*

143. In Euripide semel tantum vocabulum φοιταλέος recurrit, (scil. in hoc versu) sed ibi, quod doleas, pro ἢ ματρὸς οὐρείας φοιταλέου satis certa conjectura reponendum est:

ἢ ματρὸς ὀρείας φοιτᾷς.

Ita enim legisse Scholiastam apertum est. Ille enim: ἐμάνης ἐν σεαυτῇ μανιῶδές τι ἔχουσα, τὸ ἑξῆς, ἔνθεος φοιτᾷς: et paulo post: οὐ γὰρ — ἔνθεος καὶ ἐμμανὴς φοιτᾷς καὶ ἐνθουσιᾷς. Schæferus, quocum hæc communicabam, admonuit me, ita potuis-

Ἢ ματρὸς οὐρείας φοιταλέου.
Σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον
Δίκτυνναν ἀπλακίαις
'Ανίερος ἀθύτων πελάνων τρύχει·

Aut a matre montivaga, lymphata, *i. e. Cybele.*
Tu vero *etiam* circa multis feris-gaudentem
Dictynnam, propter peccata,
Impia liborum non immolatorum causa, fatigaris:

S. σὺ γὰρ, ὦ κόρη Φαίδρα, ἔνθεος καὶ ἐμμανὴς φοιτᾷς καὶ ἐνθουσιᾷς, ἔκ τινος θεῶν τοῦτο παθοῦσα. καὶ ἀπορούσῃ εἰπέ μοι, ἐκ Πανὸς σὺ ἐμάνης, ἢ καὶ ἐκ τῆς Ἥρας, ἢ Κορυβάντων τοῦτο νοσεῖς; λέγειν οὐκ ἔχω καὶ εἴ τι τούτων ἁμαρτήσασα τὴν ὀρείαν καὶ μανίας αἰτίαν. Ἔνθεος,] Ἔνθεοι λέγονται οἱ ὑπὸ φάσματος τινὸς ἀφαιρεθέντες τὸν νοῦν, καὶ ὑπ' ἐκείνου τοῦ θεοῦ, τοῦ φάσματος κατεχόμενοι, καὶ τὰ δοκοῦντα ἐκείνῳ ποιοῦντες. Ἔνθεος,] Μανική. Fl. 15. 143. Ματρὸς] Ἤγουν τῆς Ῥέας τῆς ἐν τῷ ὄρει διατριβούσης. Fl. 15. Δίκτυνναν ἀμπλακίαις] Τὴν Δίκτυνναν νῦν διέκρινε τῆς * Ἑκάτης, ἐνίων τὴν αὐτὴν εἶναι φασκόντων. τινὲς δὲ Δίκτυνναν τὴν Ἄρτεμιν ἀπὸ τῆς κυνηγοῦ Νύμφης, ἐμπεσούσης εἰς δίκ-

Ἥρας et post τοῦτο νοσεῖς addit λέγειν οὐκ ἔχω. Pro ἐκ τῆς Ἥρας legendum videtur ἐκ τῆς Ἑκάτης. Flor. 15. supra ὦ κούρα habet γράφεται φοιταῖς. tum ὦ νέα Φαίδρα. τὸ δὲ ἔνθεος ἀντὶ τοῦ ἐμμανεῖς (leg. ἐμμανὴς) ἐκ τῆς Ἑκάτης.

* Verba τὴν Δίκτ. — Ἑκάτης e Florr. 6. 15. addidi. Iisdem debetur φευγούσης. Barn. φευγούσης. Junt. Bas. κριτομάρτιδος φαγούσης τὸν μίωνα.

se nasci corruptelam, ut Λ ex iota adscripta, ut sæpius, E ex C et OT ex sequente C T oriretur. Antistrophicus versus, quem strophico parem reddere studuerunt, vulgo misere interpolatus fertur. Recte legitur in Cod. Flor. et Ed. Lasc.

κρυπτᾷ κοίτᾳ λεχέων σῶν.

Seidler.

145. Δίκτυναν Lasc. ἀμπλακίαις habent Editiones omnes: sed voces ἀπλακεῖν, ἀπλακία, ἀπλάκημα semper in Tragicis omissa μ scribendas esse vel ex eo constat, quod multa sunt loca in quibus hanc scripturam metrum flagitet, nullum ubi respuat. Et profecto versus nonnullos, qui ob has formas neglectas, vitio laborabant, jam correxerunt Viri docti. Vim autem harum vocum recte cepit Blomfieldius ad Æsch. Prom. 112. "Ἀπλάκημα videtur formatum esse a πλάζω *errare facio*, a præfixo πλεοναστικῶς, vel κατ' ἐπίτασιν; ut στάχυς, ἄσταχυς; βληχρὸς, ἀβληχρὸς; μέλγω, ἀμέλγω; et similia. Lex. MS. apud Herman. de Emend. Gr. Gram. p. 18. Ἀπλάκημα· ἁμάρτημα· ἐκ τοῦ πλέκω, πλάκω, πλάκημα." Videtur Dictynna Diana fuisse Cretensibus. Aristoph. Ran. 1359. Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλά. Vid. infra v. 1157. Narrat vero Diodorus Sic. IV. 76. p. 392, 42. Britomartin cognomen Δίκτυνναν ex eo habuisse, quod retia venatoria invenit: fuisse autem Dianæ familiarem; unde nonnullos eandem esse Dictynnam et Dianam putasse: sacrificiis autem et templis apud Cretenses cultam esse. Aliam historiam, cujus meminit quoque Diodorus, secutus est Callimachus in Hymn. ad Dian. 190. ubi plura collegit Spanhemius. *Monk.*

Δίκτυνναν] Cretensium proprie numen erat, cui apud cæteros Græcos respondet Diana. vid. Palæphat. Incred. c. 31. Diodor. Sic. Lib. 5. c. 76. *Musg.*

Versus est glyconius πολυσχημάτιστος, ex palimbacchio, cui in antistr. opponitur molossus, et choriambo. Vid. Not. ad Helen. 1322. *Heath.*

146. Edidit Brunckius ἀνίεροις, et in Antistrophico 156. λιμένα τόνδ', Heathio et Musgravio obsecutus, contra omnium librorum auctoritatem. Versus est anapæsticus dimeter, proceleusmaticum habens in prima sede. θυσίαι quidem ἄθυτοι vocabantur, quæ vel ob mala auspicia, vel ob aliam causam non poterant rite sacrificari. Vertendum igitur, *Tu vero ex delictis*

Φοιτᾷ γὰρ καὶ διὰ λίμνας,
Χέρσον θ' ὕπερ, πελάγους
Δίναισιν νοτίας ἅλμας.

Cursitat enim et per mare
Et terram, super dumos
Et in humidis verticibus Sali.

S. τυα, Βριτομάρτιδος φευγούσης τὸν Μίνωα. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἐν Ἀρτέμιδος ὕμνῳ (v. 190.) ἡ ἱστορία. τινὲς δὲ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Ἑκάτῃ, περὶ ἧς φησὶν Ἡσίοδος, (Θ. 413.) "μοῖραν ἔχει γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης." ὁ δὲ νοῦς, σὺ δὲ μὴ θύσασα τῇ Ἀρτέμιδι τρύχῃ, ἢ διότι τῇ Ἑκάτῃ οὐκ ἐτέλεσας * θυσίαν. πέλανοι γὰρ τὰ εἰς θυσίαν πέμματα. Ἄλλως. Τὸ ἑξῆς· σὺ δὲ ἀμπλακίαις τρύχῃ, ἀμετάδοτος οὖσα ἀθύτων πελάνων περὶ τὴν Δίκτυνναν (λείπει γὰρ τὸ οὖσα), † τουτέστι) τῶν μὴ τεθυμένων πελάνων ἐκτὸς μείνασα, καὶ μὴ ἀνιερώσασα ἑαυτὴν διὰ τῶν θυμάτων τῇ θεῷ τρύχῃ. πελάνων δὲ, τῶν πλακούντων [καὶ πελάνων] τῶν ἐπιθυομένων. 149. Νοτίαις,] Ταῖς ὑγραῖς. Fl. 15. Ἅλμας,] Θα-

* Florr. post hæc addunt: σὺ μὲν δὴ, φησὶ, διὰ τοῦτο τρύχῃ, διότι τῇ Ἑκάτῃ οὐκ ἐτέλεσας θυσίαν.

† Verba τὸ ἑξῆς — τουτέστι e Flor. 15. adjeci, in quo hæc statim sequuntur scholion ad v. 143. Post μείνασα pergit: ἑαυτὴν διὸ τῶν θυμάτων καταποgεῖ. Præterea in Flor. 15. et 6. eadem leguntur, quæ hic, nisi quod in fine habent: πελάνων δὲ τῶν πλακουντωδῶν πεμμάτων τῶν ἐπιθυομένων. πέμματα δὲ τὰ πλακούντια ἀπὸ τοῦ πέττω τὸ ζυμῶ.

circa venatricem Dictynnam admissis, ob liba scilicet non rite facta impietatis crimine laborans, conficere. (Quæ sequuntur, ex Addendis huc relata sunt.) Si ita vertendum sit, genitivus πελάνων pendet ab adjectivo ἀνίερος, et conferenda sunt notissima illa, Phœn. 334. Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν. Electr. 312. Ἀνέορτος ἱερῶν. Soph. Œd. T. 191. ἄχαλκος ἀσπίδων. Electr. 36. Ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ. Aj. 321. ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων. Ego vero, re magis perpensa, diversam esse nostri versus rationem puto. πελάνων regi videtur a verbo τρύχει. Monuit Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 68. τρύχεσθαι eandem constructionem habere, quam ἀπολαύειν, sensu penitus diverso. Edidit igitur in Acharnensium loco Καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεσθα τῶν Καϋστρίων Πεδίων ὁδοιπλανοῦντες, ἐσκηνημένοι. conferens Pac. 989. Ἡμῖν οἱ σοῦ τρυχόμεθ' ἤδη Τρία καὶ δέκ' ἔτη. et Nostri Helen. 1301. emendavit Σὺ δ', ὦ τάλαινα, μὴ 'πὶ τοῖς ἀνηνύτοις Τρύχου σὺ σαυτῆς, ubi vulgo σαυτήν. *Monk.*

Ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχει.] Hæc olim bene intellexit. M. cujus tamen δεύτεραι φροντίδες minime sunt σοφώτεραι, dum πελάνων conjungit cum τρύχει.—*Class. Jour.* Vol. V. p. 200.

εὐθύτων, *expers liborum, quæ rite a sacrificantibus et sanctimoniæ studentibus offeruntur.* Reisk. — ἀνιέροις et in antistr. λιμένα τόνδ' scripsit Brunck. neque enim metro aliter succurri potuisse. *Beck.*

147—9. Hujus loci impedita constructio editores summis molestiis affecit. Etsi χέρσον exhibent omnes MSS. cum Lasc. et Ald. Valckenærius edidit χέρσου, e Scaligeri, ut videtur, conjectura. Delevi equidem distinctionem post χέρσον, et post ὕπερ posui; deinde δίναισι νοτίας Ald. δίναισιν νοτίαις Lasc. δίναις ἐν νοτίαις A. B. D. teste Musgravio: at δίναις ἐν νοτίαις exhibet A. juxta Hemsterhusii collationem. δίναις δ' ἵν' ἐννοτίαις Fl. δίναις τ' ἐν νοτίαις conj. Wakefield. Si scripturam quam prætuli probabis, vertas, *Vadit enim etiam per mare, ultraque terram, pelagi vorticibus humidi sali.* Nimirum Dictynna, Dea Cretam incolens ad sacra sua vindicanda mare transire potuit. Λίμνη autem simpliciter pro *mari* adhibetur quoque Nostro infra 741. Hecub. 446. Troad. 446. Præivit Homerus Odyss. Γ. 1. Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην. *Monk.*

Locus perquam impeditus sic mihi restitui posse videtur:

Φοιτᾷ γὰρ καὶ διὰ λίμνας,
Χέρσον θ' ——

Vadit enim huc et illuc per maria et per terram. λίμνας accusativo plurali a λίμνη,

Ἢ πόσιν, τὸν Ἐρεχθειδᾶν   ἀντ. β'.
Ἀρχαγὸν, τὸν εὐπατρίδαν,
Πημαίνει τις ἐν οἴκοις,

Aut maritum, Erechthidarum
Principem, illum nobilem *virum*,
Regit aliquis in ædibus,

S. λάσσης. Id. 150. Ἢ πόσιν τὸν Ἐρεχθειδᾶν] Στοχαστικὸν τὸ ἦθος. ἢ, φησὶν, εἰς οὐδένα τῶν * θεῶν ἥμαρτες. ἀλλὰ ἔρωτα νοσεῖς τινός σε μοιχευομένου, καὶ τὸν ἄνδρα σου τὸν Ἀθηναίων βασιλέα βουκολεῖς καὶ ἐξαπατᾷς ἐπὶ τῶν σῶν λεχίων κρυπτῇ χρωμένη κοίτῃ. δύναται δὲ καὶ ἀντεστραμμένος ὁ λόγος εἶναι· ἤ τις γυνὴ ἀπατᾷ σου τὸν ἄνδρα τῷ ἔρωτι τῷ αὐτῆς λάθρα χρώμενον, καὶ ἐκ τῆς ζηλοτυπίας εἰς νόσον καὶ μανίαν κατήχθης. Ἄλλως. Ἢ, φησὶν, εἰς οὐδένα τῶν θεῶν ἥμαρτες, ἀλλὰ τάχα τὸ δεινὸν ἔρως ἐστὶ καὶ μοιχεία ἑτέρου. φόβῳ δὲ τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἔρωτι τοῦ μοιχοῦ κατεχομένη ἀγωνιᾷς. δύναται δὲ καὶ ὡς τοῦ Θησέως ἔχοντος ἑτέραν γυναῖκα ὁ † λόγος τάττεσθαι· ἤ τις γυνὴ ἀπατᾷ σου τὸν ἄνδρα τῇ

* Οὐκ, quod Junt. Bas. Barn. habent inter τῶν θεῶν et ἥμαρτες, recte om. Florr. sicut mox καί post ἄνδρα σου. Iidem paulo post ἀπατᾷς pro ἐξαπατᾷς, χρωμένη κοίτῃ, quod jam Barn. restituit, pro χρωμένους κ., tum τῷ ἔρ. τῷ αὐτῆς λάθρα χρώμενον, ubi vulgo deest λάθρα, et Junt. Basil. χρωμένην, Barn. χρωμένη.

† Ὁ λόγος τάττ. Florr. pro ἑτέρως τάττ.

mare: de quo usu vocis vide ad Hec. 446. Troad. 446. χέρσον constanter servant MSS. neque opus cum Scaligero emendare χέρσου. Hactenus terram et maria nominare contentus, specialiter jam loca designat, et propemodum etiam depingit, in quibus versari solita sit Dea. Lego utique:

—— ὑπὲρ ξυλόχους,
Δίναις τ' ἐν νοτίαις ἅλμας.

Per saltus, et in vorticibus humidis sali. ὑπὲρ ξυλόχους, ut ὑπὲρ ἀγρίαν ὕλαν. Soph. Œd. Tyr. 485. *Musg.*

147. Brumœus λίμνας accepit pro nomine proprio. Limne erat gymnasium Trœzene, in quo juventus Trœzenia equis se exercebat, v. 228. Sed Heath. putat, poëtam in genere loqui de paludibus, tum quod pratum quoddam singulare eodem ordine cum terra et mari jungere sit absonum, tum quod διὰ λίμνας dicat, non διὰ λίμναν. Valcken. docet, λίμναν ap. poëtas dici de mari, χέρσον de terra, et recepit χέρσου. Reisk. legit διὰ λίμνας χέρσων, ut in aliis edd. Barn. ait exstare, nescio quibus. In Brubach. et Cant. est χέρσον. *Beck.*

149. δίναις ἐννοτίαις] Ita MSS. A. B. D. Ed. Ald. δίναισι νοτίας. Ed. Lasc. δίναισιν νοτίαις. *Musg.*

Cod. Par. Δίναις ἐν νοτίας, Flor. Δίναις δ' ἐν ἐννοτίαι. Heath. "Legendum puto δίναισιν, ut versus sit hephthemimeris dactylica. Ita metrum antistrophico ad amussim respondebit, sive εὐναία legas, sive εὐναίᾳ, quanquam hoc mihi magis arridet, quippe quod cum λύ·ᾳ elegantius jungitur, nec codicum auctoritate destituitur." Valck. hunc secutus recepit Δίναισιν νοτίας ἅλμας, ut *maria terrasque* pervadens dicatur φοιτᾶν καὶ διὰ λίμνας χέρσου θ', et modus, quo maria pertranseat, tradatur sequentibus ὑπὲρ πελάγους Δίναισι νοτίας ἅλμας. Reisk. legit: ὑπέρ τε πελάγους δινησινοτίους (una voce) ἅλμας, *permeat enim per* (et *super*) *lacus terrarum continentium et maris salsa liquidum suum circumtorquentia. Beck.*

150. Ἢ πόσιν,] Metro satisfeceris, legendo Πόσιν ἤ. *Musg.*

151. Cod. Flor. εὐπάτριδα. *Beck.*

152. πημαίνει Lasc. Ald. et Codd. Scholiasta habet βουκολεῖ, ἐξαπατᾷ. unde collegit Canterus Euripidem dedisse ποιμαίνει, quod amplectuntur Musgravius, Valckenærius, et Brunckius; sed unicus locus a Valck. adductus, ubi ποιμαίνειν sensu *fallendi* adhiberi videtur, est Theocriti Idyll. XI. 80. Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα Μουσίσδων. qui cum nostro minime conferendus erat. In his versibus explicandis discrepant interpretes: alii ad Thesei, alii ad Phædræ zelotypiam respi-

Κρυπτᾷ γε κοίτᾳ τῶν σῶν λεχέων.
Ἢ ναυβάτας τις ἔπλευσεν
Κρήτας ἔξορμος ἀνὴρ
Λιμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις,

Concubitu scorsim a tuo lecto:
Aut nauta aliquis navigavit
Ex Creta veniens vir
Ad portum tunc maxime hospitalem nautis,

S. ἑαυτῆς λαθραίᾳ συνουσίᾳ, σὺ δὲ ἐκ τῆς ζηλοτυπίας εἰς νόσον καὶ μανίαν κατέστης· ἀγνοεῖ γὰρ ὁ χορὸς ἔκδημον ὄντα τὸν Θησέα, ὅπου γε καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φησίν· ὅδ' εἰς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων. (v. 280.) εἶτα ἡ τροφός· ἔκδημος ὢν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός. ἀγνοῶν γὰρ καὶ αὐτὸν ἐνόμιζε παρόντα συνορᾶν τὰ γινόμενα. 152. sq. Ποιμαίνει.] Ὡς πρόβατον ἀπὸ βουκόλου. Fl. 15. Λεχέων σῶν,] Διὰ τῶν. Fl. 2. 154. Ἢ ναυβάτας] Ἕτερος λογισμὸς νόσου. ἢ τάχα τις ναύτης ἐκ Κρήτης ὁρμήσας εἰς Τροιζῆνα φήμην πένθους τῶν οἰκείων ἀπήγγειλεν αὐτῇ. Ἄλλως. Τάχα τις ἦλθεν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτῆς λυπηρὰν φήμην κομίζων, καὶ ἐκ τούτων δὲ τῶν πα-

cere putant; horum equidem sententiæ accedo; fateor tamen verbis nonnihil difficultatis inesse. Cum Musgravio autem censeo λεχέων regi a κρυπτᾷ, tanquam esset κρύφα τῶν σῶν λεχέων, quomodo in Æschyli Supplic. 303. Καὶ κρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα παλλακισμάτων. Mallem vero κρυπτά γε κοίτα τῶν σ. λ. Flor. et Lasc. habent κρυπτᾷ κοίτᾳ λεχέων σῶν, repugnante metro. *Monk.*

ποιμαίνει. Ita olim scriptum fuisse recte ex Scholiastæ interpretatione colligit Canterus. Eadem metaphora est, qua βουκολεῖσθαι pro ἀπατᾶσθαι dicunt Græci. Vide Hesychium in βουκολοῦμαι, βουκολουμένας, βουκολοῦντες, βουκολῶν. *Musg.*

Πημαίνει] Lapsus est *Canterus*, qui, quod *Scholiastes* hoc verbum exponit per βουκολεῖν, putat statim, illum legisse ποιμαίνει, quum ille tantum reddat πημαίνει per βουκολεῖ, et id per ἐξαπατᾷ. Βουκολῶ enim sæpe in malam partem accipitur; ποιμαίνω autem nunquam. *Barnes.*

In membr. reg. teste Br. πημαίνει. Pro ἐν οἴκοις Reisk. emendat ἔνοικος, *aliqua femina incola tui lecti* (cohæret enim ἔνοικος cum τῶν σῶν λέχεων, i. e. quæ torum tuum incolit et in eo cubat) *corrumpit maritum tuum clandestino accubitu. Beck.*

Πημαίνει τις ἐν οἴκοις Κρυπτᾷ γε κοίτᾳ τῶν σῶν λεχέων.] Ita M. qui in notis præfert, Κρυπτά γε κοίτα ut λεχέων pendeat de κρυπτά, sicut in Æschyl. Suppl. 303. Καὶ κρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα παλλακισμάτων. Atqui Ἥρας in Æschylo suspicione non vacat; neque τῶν in Euripide. Habent quidem Fl. et Lasc. Κρυπτᾷ κοίτᾳ λεχέων σῶν: unde addito γε ceterorum librorum, erui potest Κρυπτά τε καυχᾶται σῶν λεχέων. Et paulo ante in MS. Fl. latet vera lectio; etenim ille Codex præbet Εὐπατρίδα πημαίνει, lege Εὐπατριδ' ατη μαινει, omissa ultima syllaba vocis εὐπατρίδαν per litteras αν compendifactas. In Stropha lege Εἶ, σεμνῶν ἢ Κορυβάντων Ἐκ ματρὸς οὐρείας φοιταλέα.

Class. Jour. Vol. V. p. 200.

[Ἢ πόσιν —— Πημαίνει τις ἐν οἴκοις] Qui sequitur versus est in Cod. Flor. in Ed. quoque prima Flor. parœmiacus,

Κρυπτᾷ κοίτᾳ λεχέων σῶν.

sed qui huic respondet vulgata requirit. Πημαίνει redditur in Cod. Paris. βλάπτει. Rectius vero mihi cum *Cantero* legisse videtur *Scholiasta* Ποιμαίνει· cujus vim sequentia satis clare limitant. Βουκολεῖν καὶ ἐξαπατᾷν verbo tantum Ποιμαίνει convenire possunt, non alteri: mentem mihi Poëtæ videntur explanare hæc in Scholiis: ἥτις γυνὴ ἀπατᾷ του τὸν ἄνδρα τῇ ἑαυτῆς λαθραίᾳ συνουσίᾳ· σὺ δὲ ἐκ τῆς ζηλοτυπίας εἰς νόσον καὶ μανίαν κατέστης. In hunc quidem sensum multo magis frequentatur Βουκολεῖν· sed sæpius etiam figuratis usibus inservit Ποιμαίνειν, pro περιέπειν καὶ ἀνυμνεῖν adhibitum *Pindaro* Ol. XI. 9. in cujus Isthm. V. 15. *duo vitæ florem* ποιμάινοντι, *fovent.* Propius ad Euripideum usum accedit hoc *Luciani* in Amor. T. II. p. 457. *philosophos mentiti* σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύ-

Φάμαν πέμπων βασιλείᾳ·
Λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων
Εὐναίᾳ δέδεται ψυχά.
Φιλεῖ δὲ τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν ἐπῳδός.

Adferens nuncium reginæ.
Mœrore vero propter Mala *nunciata*,
In lecto ligata-detinetur anima.
Solet enim cum moroso mulierum

S. θῶν τῶν ἠγγελμένων, καὶ τῇ ὑπὲρ παθῶν εὐναίᾳ λύπῃ δέδεται τὴν ψυχὴν, ὡς καὶ εἰς τηλικαύτην νόσον ἀποσκῆψαι τῆς λύπης. (τῇ λύπῃ.) εὐναίᾳ δὲ λύπῃ τῇ εἰς εὐνὴν κατακλινούσῃ διὰ τῆς νόσου. τουτέστιν οὕτω συνδέδεται ἡ Φαίδρα τῇ εὐναίᾳ λύπῃ, ὡς ὑπερβαλεῖν ἅπαν πάθος. γράφεται δὲ καὶ πρὸς εὐθεῖαν, ὑπὸ τῆς λύπης εὐναία ἡ Φαίδρα δέδεται τὴν ψυχήν. 156. Λιμένα,] Τὸν Τροιζήνιον. Fl. 15. Εὐξεινότατον,] Τὸν καλῶς ὑποδεχόμενον τὰς ναῦς. Ib. 157. Φήμαν,] Τὴν περὶ τῶν γονέων. Ib. 159. Ψυχά.] Ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἢ διὰ τὸ πάθος, ἢ διὰ τὴν δίκην δεδεμένη ἦν. Fl. 15. 160. sqq. Φιλεῖ δὲ] Καθολικῶς τοῦτο λέγει. εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, ὅτε ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν γένωνται, δυσχερεῖ τροφῇ χρῆσμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν, *imperitos phaleratis dictis ducant*, ut loquitur *Terent.* Phorm. III. 2, 15. Quo pæne sensu βουκολεῖν posuit *Æschylus* in Agam. v. 678. Ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος· *Cantillando fallebat amorem suum Theocriti* Eid. XI. 80.

Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
Μουσίσδων. *Valck.*

153. Regitur τῶν λεχέων a κρυπτᾷ, tanquam esset κρύφα τῶν σῶν λέχεων. Quippe suspicio Chori in Theseum cadit, non in Phædram; eum cum pellice consuevisse, non Phædram cum adultero. *Musg.*

Perperam Barn. τῶν deleri vult, neque enim tum constabit metrum. Heath. In Flor. Cod. et Ed. Lasc. Κρυπτᾷ κοίτᾳ λεχέων σῶν, qui versus est parœmiacus, at strophicus vulgata requirit. *Valck.*

154. Comparat Valckenærius Nostri Helenam 1211. ἢ φάτιν τιν' οἴκοθεν Κλύουσα, λύπῃ σὰς διέφθαρσαι φρένας; *Monk.*

156. Heath. ex sua emendatione versum monet esse antispasticum πολυσχηματιστον ex epitrito primo pentasyllabo, in stropha vero hexasyllabo, choriambo et spondeo. Etiam Valck. recepit τόνδ'.

Legendum cum Heathio Λιμένα τόνδ', et in Stropha metri causa ἀνιέροις. *Beck.*

158. s. Hæc male de puerperii appropinquantis incommodis interpretatur Brumoy. Ad mali nuncium ex Creta, de quo antea sermo, procul dubio sunt referenda. Heath. Reisk. conjicit λύπας, sed mox εὐναίᾳ in Dat. — *anima illigata est ancoræ mœroris, ob casus adversos, qui illi contigere*, concepti. *Beck.*

159. Utrumque εὐναία et εὐναίᾳ agnoscunt Scholia. δέδεσαι pro varia lectione A. ψυχὰν D. et B. pro var. lect. et sic Brunck. In hujus versus scriptione Valckenærium secutus sum. *Monk.*

δέδεται] MS. A. aliam lectionem agnoscit, nempe δέδεσαι. Porro in MS. B. ita scribitur: εὐναία δέδεται ψυχᾷ, superscripto ψυχὰν, in D. εὐναίᾳ δέδεται ψυχάν. *Musg.*

Εὐναία] Alias Εὐναίᾳ et ψυχάν. Nempe ἡ Φαίδρα τῇ εὐναίᾳ λύπῃ δέδεται ψυχάν. Vid. *Schol.* *Barnes.*

Valck. recepit probatam Reiskio et Heathio lectionem: Λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων Εὐναίᾳ δέδεται ψυχά· monet tamen, scribi etiam potuisse: Λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων Εὐναία δέδεται ψυχάν· utramque lectionem invenit Schol. hanc posteriorem exhibuit Br. posita tantum post ψυχὰν interrogationis nota. Membr. reg. δέδεται, sed ultimæ syllabæ suprascriptum σαι, ut sit δέδεσαι. *Beck.*

Εὐναίᾳ δέδεται ψυχά.] Ita M. post Valck. In notis dicit M. MS. Paris. A. præbere δέδεσθαι pro var. lect.: immo, δέδεσαι si Brunckio sit fides.

Class. Jour. Vol. V. p. 201.

160. δυστρόφῳ P. et Lasc. Edidit Valck. δυστρόπων, et mox e Codice κακᾷ,

Ἁρμονίᾳ κακὰ δύσ-
τανος ἀμαχανία ξυνοικεῖν,
Ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας·
Δι᾽ ἐμᾶς ἦξέν ποτε νηδύος ἅδ᾽ αὔρα,

Temperamento mala misera
Ægritudo cohabitare
Propter partus dolores, et amentiam.
Per meam ventrem venit aliquando ista aura,

S. θαι, καθὸ καὶ δύστροπον αὐτῶν τὸ πνεῦμα τῶν * ὠδίνων. Ἄλλως. Πρὸς ἀνακεφαλαίωσιν τῶν εἰρημένων στοχασμῶν ἐπάγει τὸ γνωμικὸν, τῆς γυναικείας φύσεως διαφόρους αἰτίας βεβαιοῦν. τὸ δὲ φιλεῖ τέτακται ἀντὶ τοῦ εἴωθε, πέφυκεν. πέφυκε τὸ δυστυχὲς τῆς γυναικείας φύσεως † διαφόρους ἀμηχανιῶν ἐπάγειν αἰτίας, ποτὲ μὲν δι᾽ ὠδίνων πόνους, ποτὲ δὲ διὰ πορνείαν, ἤτοι αὐτῶν μοιχευομένων, καὶ ἐπὶ τῇ ἁλώσει ἀπορουσῶν, ἢ τῶν ἀνδρῶν πρὸς ἄλλας

* Flor. 15. Τὰ δύστροπα αὐτοῦ, κακοτρόπῳ. καθολικῶς δὲ τοῦτο λέγει τῇ τῶν γυναικῶν ἁρμογῇ πρὸς ἄνδρα κακὰ συνοικεῖν ὅταν ἐγὼ (leg. ἐγγὺς) τῶν ὠδίνων γένηται δυσχερεῖ τροφῇ κεχρῆσθαι. e quibus ultima mutila sunt, ex edito scholio supplenda.

† Αἰτίας βεβαιοῦν usque ad διαφόρους e Flor. 6. addidi, quamvis eorum prima nec sana nec integra esse videantur. Paulo ante pro στοχασμόν non dubitavi scribere στοχασμῶν. mox δι᾽ ὠδίνων πόνους, ποτὲ δὲ e Flor. 6. pro δι᾽ ὠδ. πόνων, ποτὲ μέν.

quibus nihil frigidius esse potest. Quin et eadem epitheta conjungit Sophocles Trach. 110. κακὰν Δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν. Ceterum δυστρόπῳ γυναικῶν ἁρμονίᾳ reddas *perverso mulierum temperamento*. *Monk.*

δυστρόπῳ] Lib. P. et Ed. Lasc. δυστρόφῳ, sed placet vulgata, ut magis metaphorica. *Musg.*

160—163. Φιλεῖ δὲ τᾷ δυσφόρῳ γυναίκων Ἁρμονία κακὰ, Δύστανος ἀμαχανίας, συνοικεῖν Ὠδίνων τε καὶ Δυσφροσύνας.] Ita locus difficillimus legi fortasse debet. "Cum muliere ægre sua mala ferenti improbum et infelix remedii consortium doloris tam corporis quam mentis habitare solet." Vulgo δυστρόπῳ: sed MS. et Lasc. δυστρόφῳ: mox ἁρμονίᾳ reddit M. *temperamento:* quo jure nescio: dein ἀμαχανία: denique δυσφροσύνας cum Schol. vice ἀφροσύνας. *Class. Jour.* Vol. V. p. 201.

160. Φιλεῖ δὲ τᾷ δυστρόπων γυναικῶν &c.] Vulgatæ voci δυστρόπῳ lineolam adjeci; versu sequente κακᾷ præbuit Codex Paris. ἀφροσύνας commode Medicus Eruditiss. *Musgravius* explicuit Exercit. in *Eurip.* II. c. IV. Reliqua pleraque *Ratallerus* bene mihi videtur interpretatus; apta quoque dedisse nonnulla *P. Victorius* V. L. IX. c. X. Poëtæ autem verba sic situ suo naturali disponenda: ἀμηχανία δὲ δύστανος (ἕνεκα) ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας φιλεῖ συνοικεῖν τᾷ ἁρμονίᾳ κακᾷ δυστρόπων γυναικῶν. ut δύστροποι dicantur γυναῖκες δυστράπελοι, *intractabiles et morosæ:* mulier mulieres πολλὰ ῥέζειν fatebatur Ἀτροπίῃσιν in *Apollon. Rhod.* IV. 1082. *Valck.*

161. et seqq. Haud scio an hæc satis intellexerint Editores. Immo spectat Chorus ad verba, quæ procul audiverat, Satellitum Hippolyti Dianam celebrantium v. 57. et seqq. necnon ad verba ipsius Hippolyti ad finem orationis in v. 86. Lege igitur

Δυσφροσύνας· δι᾽ ἐμᾶς ἦξεν ποτε
νηδύος ἅδ᾽ αὔρα· τὰν εὔλοχον
οὐρανίαν τόξων μεδέουσαν ἀ-
ΰτεῖν Ἄρτεμιν· καί μοι πολυζήλ-
ωτος αἰὼν σὺν θεοῖσι φοιτᾷν.

In his vulgatur ἀΰτευν, et ἀεὶ et φοιτᾷ: sed Doricam istam terminationem Tragici non admittunt: mox αἰὼν dedi vice ἀεί. Noster habet ζήλωτος αἰὼν in Med. 243. et Sophocles in Antig. 1175. *Class. Jour.* Vol. V. p. 201.

162. Post συνοικεῖν collocandum punctum et post ἀφροσύνας delendum ad exemplum vett. edd. Nam cohærent ἅδ᾽ αὔρα ὠδίνων καὶ ἀφροσύνας. *Beck.*

163. Per ἀφροσύνας denotat Poëta illam

Τὰν δ' εὔλοχον οὐρανίαν
Τόξων μεδέουσαν
Ἄρτεμιν ἀΰτουν,
Καί μοι πολυζήλωτος ἀεὶ

Deam vero cœlestem, quæ partus faciles reddit,
Sagittas regentem,
Dianam invocavi:
Et mihi veneranda admodum semper

S. ἐχόντων καὶ ἐπὶ τούτων ἀπορουσῶν τῇ ζηλοτυπίᾳ. Ἄλλως. Μὴ ἆρα ἐν γαστρὶ ἔχει ἡ Φαίδρα, καὶ διὰ τοῦτο ἄσιτός ἐστι. φιλεῖ γὰρ ὁ τοῦ ἐγκυμονεῖν καιρὸς δυστροπίαν ταῖς γυναιξὶν ἐργάζεσθαι καὶ ἀποτροπὴν τῶν σιτίων. ἀφροσύνας δὲ παραφροσύνας, ἀνοίας, ἐξ οὗ πορνείας. ἄλλοι δὲ γράφουσι δυσφροσύνας, ὅ ἐστι κακοχυμίας τῶν τοκετῶν. θέλει δὲ λέγειν τὴν κατὰ τὰς ἀλγηδόνας γινομένην ἔκπληξιν ἐκ τῶν ὠδίνων. λείπει δὲ τὸ * ἕνεκεν. 160. Δυστρόπῳ,] Δυσκόλῳ. Fl. 15. 161. Ἁρμονίᾳ.] Φύσει. Ib. τῇ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἁρμογῇ καὶ συζυγίᾳ. Ib. Κακὰ] Κάκωσις. Ib. 162. Συνοικεῖν,] Συνεῖναι. Ib. 164. Ἦξέν ποτε νηδύος] Τὸ πνεῦμα, φησὶ, τῶν ὠδίνων καὶ ἡ αὖρα αὕτη ὥρμησεν ποτὲ διὰ τῆς

* Flor. 6. λείπει δὲ τὸ ἔνεστι. Supra haud dubie legendum ἀφροσύνας, quod etiam dedit Barn. pro εὐφροσύνας. Tum Junt. Basil. ἀνοίας. Ἐξ οὗ (Basil. οὐ) πορνείας. ἄλλοι δὲ, γρ. Correxit Barn.

mentis depravationem, quam in morbis quibusdam fœminarum non raro accidere testatur Musgravius. Aliam lectionem δυσφροσύνας memorat Scholiasta. *Monk.*

ἀφροσύνας.] Virgines depravationi mentis obnoxias esse testatur Hippocrates in tractatulo περὶ παρθενίων. Quod et mulieribus quoque non raro accidit, menstruis vel lochiis subsistentibus. Atque huc quidem respexisse puto Auctorem. Nonnulli olim, teste Scholiaste, δυσφροσύνας legerunt. Marklandus dubitat, an non legendum sit ἀβροσύνας. *Musg.*

ἀφροσύνας] Alias δυσφροσύνας. *Barnes.*

163. s. Ita hos versus constituit Heath.

Ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας	hephthemimeris dactylica.
Δι' ἐμᾶς ἦξε ποτὲ	penthemimeris anapæstica.
Νήδυος ἄδ' αὔρα	penthemimeris dactylica. *Beck.*

164. ἤιξε vulgo. ἤιξεν Lasc. Legendum esse ἦξεν ob metrum monuit Porsonus ad Med. 76. in Addendis. *Monk.*

Hæc: Δι' ἐμᾶς ἦξε ποτὲ Νηδύος ἄδ' αὔρα constitui ad mentem *Heathii:* Hinc apud *Hesych.* Ἄδ' αὔρα, αὕτη ἡ πνοὴ, quod vidit *N. Bondtius,* Ictus Batavus Græce perdoctus. *Valck.*

165. Horat. Carm. III. 22. 1. *Montium custos nemorumque, Virgo, Quæ laborantes utero puellas Ter vocata audis, adimisque leto.* In Callimachi Epigr. LVII. Εἰλείθυια vocatur εὔλοχος. λοχία est epitheton Dianæ in Nostri Suppl. 960. Iph. Taur. 1104. *Monk.*

166. *Heathio* hic Codex favebat Paris. qui paulo post dabat uno ductu Τόξων μεδέουσαν ἀΰτευν Ἄρτεμιν. mihi Dianæ nomen ut interpretamentum videtur adjectum, *Euripides* autem dedisse tantum:

Τὰν δ' εὔλοχον οὐρανίαν
Τόξων μεδέουσαν ἀΰτευν.

Deam vero virginem *luciferas* sibi semper *manus* admovisse benignam significat, quæ τάσγε κύουσας ἐμαιοῦτο, ut suspicor dedisse *Lucianum* T. I. p. 245, 58. pro τὰς τεκούσας; nam *laborantes utero puellas* audiebat rite vocata: Μαῖα δ' Ἄρτεμις *Tatiano* restituta fuit ab *Hemsterhusio* p. 287. *Valck.*

167. Sic Lasc. Ald. et omnes, ut videtur, Codd. præter A. qui inverso ordine habet ἀΰτευν Ἄρτεμιν, unde vocem Ἄρτεμιν, tanquam meram glossam, ejiciendam esse putavit Valck. et ejecit Brunckius; perperam, ut opinor. Pro ἀΰτευν, communem formam ἀΰτουν nunc demum reposui. *Monk.*

168. πολυζήλωτος *multum expetenda,* vel,

Ξὺν θεοῖσι φοιτᾷ.
Ἀλλ᾽ ἥδε τροφὸς γεραιὰ πρὸ θυρῶν
Τήνδε κομίζουσ᾽ ἔξω μελάθρων·
Στυγνὸν δ᾽ ὀφρύων νέφος αὐξάνεται.
Τί ποτ᾽ ἐστὶ, μαθεῖν ἔραται ψυχὴ,
Τί δεδήληται

Inter Deos versatur.
Sed ecce nutrix vetula ante fores
Hanc portans extra domum :
Tristis autem superciliorum nubes augetur.
Quidnam sit *hoc*, scire cupit animus *meus* :
Quid læserit

S. ἐμῆς γαστρός. τουτέστι, καὶ αὐτή ποτε ὠδίνων πεῖραν ἔσχον, καὶ ἔπαθον τοῦτο. ἐγενόμην, φησὶ, κἀγώ ποτε ἐν ἀμηχανίᾳ. Ἄδ᾽ αὔρα,] Ἡ διάθεσις τοῦ σώματος. Fl. 2. 171. Τήνδε κομίζουσ᾽] Τοῦτο σεσημείωκεν Ἀριστοφάνης, ὅτι κατὰ τὸ ἀκριβὲς τὸ ἔγκλημα τοιοῦτον ἐστὶ τῇ ὑποθέσει. ἐπὶ γὰρ τῆς σκηνῆς δείκνυται τὰ ἔνδον πραττόμενα, ὁ δὲ ἔξω προϊοῦσαν αὐτὴν ὑποτίθεται. 177. Τί σ᾽ ἐγὼ δράσω;] Τὸ ἦθος ἀπειρηκυίας τῆς θεραπείας, ὥστε κοινῇ τὸν βίον βλασφημεῖν προάγεσθαι. διὸ καὶ γνωμικὸν ἐπεισάγεται, ὅπερ σύνηθες τοῖς δυστυχοῦσιν ἐπί τισιν. ἐκκομίσασα δὲ αὐτὴν πρὸ τῆς σκηνῆς, καὶ * πάλιν ὁρῶσα αὐτὴν ἀχθομένην ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ, τὰ τοιαῦτα λέγει. 178 sqq. Τὸ δὲ σοὶ φέγγος] Δεικτικῶς ἅμα καὶ ἀναφορικῶς, ἰδοὺ, ὅρα, φησὶν, ἅπερ ἐκ πολλοῦ ἐπεθύμεις. ἤδη δέ σοι καὶ τὰ στρώ-

* Πάλιν] Flor. 6. pro πάλλειν. Ab initio leg. videtur ἀπειρηκυίας τῇ θεραπείᾳ.

ut interpretari malim, *multum beata*. Hoc compositum non alibi inveni. Extat alia forma πολύζηλος Soph. Œd. Tyr. 382. Trach. 185. Aristophanes in Equit. 1329. ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι ex Poëta quodam proculdubio sumpsit. *Monk.*

169. σὺν θεοῖς ἐφοίτα edidit Brunckius, immerito offensus temporum mutatione, quam ne sic quidem evitare potuit. *Monk.*

Br. edidit ἐφοίτα, ut congruerent tempora ἦξε, ἀΰτευν. In membr. reg. σὺν θεοῖσι φοιτᾷ. *Beck.*

170. Mediam syllabam corripit γεραιὰ, quod non alibi factum esse memini, in Iambicis, Trochaicis, vel Anapæsticis legitimis, præterquam in Hec. 274. Καὶ τῆσδε γεραιᾶς, προσπιτνῶν, παρῇδος. sed et ibi Porsonus ad Valckenærii sententiam edidit γραίας. Leguntur quidem versus anapæstici Hec. 64. Γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι et Med. 133. Οὐδέ πω ἤπιος· ἀλλ᾽ ὦ γεραιά. sed uterque in anomalo systemate. In Choricis similem licentiam adhibuit Euripides Phœn. 1302. ubi δειλαίας secunda brevi occurrit; et Æschylus Suppl. 381. ubi ἱκταίου. Alia hujusmodi notavit Gaisfordius ad Hephæstion. p. 216. Ceterum eodem modo supprimitur verbum in Soph. Antig. 526. Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ᾽ Ἰσμήνη Φιλάδελφα κάτω δάκρυ᾽ εἰβομένη. Νεφέλη δ᾽ ὀφρύων ὕπερ κ. τ. λ. quem locum Euripidis menti observatum fuisse credibile est. Vide etiam Antig. 626. Æsch. Theb. 368. *Monk.*

τροφὸς γεραιὰ] Ita *Mede.* v. 133. *Chorus* alloquitur *Medeæ* Nutricem: ἀλλ᾽ ὦ γεραιὰ etc. *Barnes.*

Ἀλλ᾽ ἥδε τροφὸς γεραιὰ] Stare posse si videbitur in anapæstico versu, sicut in Hec. v. 63. Γεραίας χειρὸς προσλάζυμεναι· in senariis quia ne illud quidem locum invenit, in ejusdem dramatis v. 274. non γεραιᾶς, sed scripserat, opinor, Καὶ τῆσδε γραίας, προσπιτνῶν, παρῇδος, nempe ἅψω. *Valck.*

172. αὔξεται Ald. Æsch. Sept. Theb. 234. χαλεπᾶς δύας ὕπερθ᾽ ὀμμάτων Κρημναμέναν νεφέλαν ὀρθοῖ, ubi cum Burneio malim Κρημνάμενον νέφος, ut metra cum Strophicis congruant. Horat. Epist. I. 18. 94. *Deme supercilio nubem.* *Monk.*

αὐξάνεται.] Ita Parisiens. omn. Fl. et

Δέμας ἀλλόχροον βασιλείας.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ὦ κακὰ θνητῶν, στυγεραί τε νόσοι·
Τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;
Τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὅδ' αἰθήρ·

Corpus reginæ, pristinum colorem mutatum habens.

NUTRIX.

O hominum mala, o morbos odiosos.
Quid ego tibi faciam? quid vero non faciam?
Ecce tibi hæc lux clara, ecce hic aër:

S. *ματα τῆς κοίτης ἔξω τῶν οἴκων * ἐστὶ, καὶ, καθὼς ἐπεθύμεις, ἀνάκλισίς σοι ὑπαίθριος παρεσκεύασται. καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἐλθεῖν πᾶς λόγος ἦν σοι, καὶ οὐ διέλιπες λέγουσα ἐθέλειν προελθεῖν ἔξω τῶν οἴκων. οἶδα μέντοι τοῦτο, ὅτι ταχέως σπεύσεις πάλιν εἰς τοὺς οἴκους γενέσθαι. καὶ δίδωσί μοι τοῦτο ἐντεῦθεν στοχάζεσθαι τὸ παλίμβουλον σου καὶ δυσάρεστον*

* In his etiam secutus sum Florr. 6. 15. Vulgo: *ἀναφορικῶς λέγει, ἤδη σοι τὰ δέμνια τῆς κοίτης ἔξω τῶν οἴκων εἰσίν. εἰ δὲ καὶ καθὼς* etc. Ex iisdem addidi *ἔξω τῶν οἴκων* post *προελθεῖν* (Codd. *προσελθεῖν*) et *τοῦτο* post *δίδωσί μοι*, et *σπεύσεις* scripsi pro *σπεύδεις*. (Cod. 15. *σπεύσοις*.) Præterea Codd. *καὶ καθὼς ἐπιθυμεις, ἄκλισις ὑπαιθρός σοι κατεσκεύασται* et *παλίμβολον* pro *παλίμβουλον*. Pro *δίδωσι* Heath. *δίδως*.

Ed. Lasc. ut Canterus quoque emendaverat. Vulgo *αὔξεται*. *Musg.*

Στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὐξάνεται.] In hac forma verbi conspirant Flor. et Paris. cum ceteris *Musgravii.* Non quidem Phædræ disconvenit *Στυγνὸν ὀφρύων νέφος*, cui dat infra nutrix v. 290. *Στυγνὴν ὀφρύν·* sed nec vetulæ disconvenire, neque adeo hunc versum versui 175. esse postponendum, quod putabat vir doctissimus, vel ista monstrant Hippolyti *Senecæ* v. 432. *Quid huc seniles fessa moliris gradus, O fida nutrix, turbidam frontem gerens Et mœsta vultus.* Deïaniræ nutrix vetula prodit in scenam *συνωφρυωμένη*, *Soph.* Trach. v. 882. id est *συννεφὴς*, *nubila vultu Statio* Sylv. III. Ecl. V. 11. Ut hic Chorus in *Soph.* Antig. v. 532. *Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη, Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη· Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν Ῥέθος αἰσχύνει Τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.* quæ sunt, ut *Sophoclis*, pervenusta. Nostra spectabat forsan *Eustath.* in *Hom.* Il. A. p. 109, 26. ubi *ὀφρύων νέφωσιν* interpretatur per *τὴν σκυθρωπότητα.* attigit hæc et alia Cl. *Alb. Schultens.* in *Jobi* XV. 12. *συναγαγόντα τὰς ὀφρῦς Τοῦτον σκυθρωπάζοντά θ' ἡμῖν προσλαλεῖν*, *Antiphanes Athen.* VI. p. 223. F. *adducunt* enim *supercilia*, quibus, ut aiebat *Pacuvius*, *vultum caligat tristitas.* *Valck.*

173. *ἔραται. ἐπιθυμεῖ.*] Hesych. sic infra 219. 225. 235. *Monk.*

175. Alia forma *ἀλλόχρως* extat in Phœn. 138. Androm. 880. *Monk.*

176. Totam hanc scenam, usque ad v. 266. juxta Porsoni recensionem edidi. Lectionum autem viro summo probatarum indicium debeo amico meo perdocto P. P. Dobree, quocum eas ipse Porsonus quondam communicaverat. *Monk.*

Hic secundi actus initium statui debere Prev. censet. *Beck.*

178. *τί δέ σοι φ.*] Fl. *λαμπρὸς* A. Hoc edidit Brunckius. Mirum est utrumque placuisse Valckenærio. *Monk.*

Τόδε σοι φ.] *Ecce tibi*, quod desiderasti, *clarum lumen ætheris.* In Cod. Flor. *Τί δέ σοι φέγγος, λ. ὅδ' αἰθὴρ*, in Par. *λαμπρὸς ὅδ' αἰθὴρ*, quod Br. recepit. Valcken. mavult: *Τί δέ σοι φέγγος, λαμπρὸς ὅδ' αἰθήρ;* *Quid tibi commodi clarum ætheris jubar*

Ἔξω δὲ δόμων ἤδη νοσερᾶς
Δέμνια κοίτης·
Δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν πᾶν ἔπος ἦν σοι·
Τάχα δ' εἰς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν.
Ταχὺ γὰρ σφάλλει, κοὐδενὶ χαίρεις.
Οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν
Φίλτερον ἡγεῖ.

Extraque domum jam *est* morbidi
Cubile lecti.
Huc enim venire erat omnis sermo tuus:
Brevi vero rursus festinabis in thalamos.
Nam cito mutaris, et nulla re gaudes,
Neque tibi placet, quod adest: quod vero non adest
Gratius ducis.

S. τῆς νόσου. 187. Τὸ μέν ἐστιν] Ἤγουν τὸ νοσεῖν, τὸ δὲ θεραπεύειν τινὰ διπλοῦν. ἐν * ταὐτῷ γάρ τις καὶ τῇ λύπῃ ἀνιᾶται διὰ τὸν κακούμενον, καὶ κάμνει περὶ αὐτὸν ἀτυχῶν καὶ ἐνεργῶν ἐν τῷ ὑπηρετεῖν. βέλτιον οὖν συντόμως κακοῦσθαι, ἢ κακουμένου ἀνέχεσθαι. Συνάπτει] Τῷ νοσοκομοῦντι συνάπτεται. Fl. 15. 191. sqq. Ἀλλ' ὅτι τοῦ ζῆν.] Ὁ νοῦς, ἐγὼ, φησὶ, προκρίνω μᾶλλον τὰ καθ' ᾅδου, καὶ πᾶς ἄνθρωπος προέκρινεν ἂν, εἰ κἀκεῖνα ὁρῶν συνέκρινε τοῖς ἐνθάδε. νυνὶ δὲ ἐπεὶ τοῦτο μὲν θέλγει τῷ ἰδίῳ φωτὶ τὴν θέαν, ἐκεῖνο δὲ κεκαλυμμένον ταῖς μυθοποιΐαις φοβερὸν εἶναι νομίζεται, τούτου χάριν δυσέρωτες μὲν αὐτοῦ ὑπάρχομεν, σφοδρῶς δὲ ἐρῶντες † τούτου. τοῦτο δέ φησι, παρόσον διάφορος δόξα παρὰ τοῖς φιλοσόφοις περὶ τῆς τοῦ ἡλίου δυνάμεως. οἱ μὲν γὰρ ἐδόξασαν σῶμα εἶναι τὴν φωτιστικὴν αὐτοῦ δύναμιν, ὧν ἐστι καὶ Ἀριστοτέλης, διὰ τὰς γινομένας ἀνταναλάσεις τῶν ἀκτίνων. τὰ

* Ἐν ταὐτῷ] Sic Flor. 6. pro ἐν αὐτῷ.
† Florr. 6. 15. — — ταῖς μυθοποιΐαις φοβ. εἶναι μυθεύεται, τούτου χ. δυσέρ. μὲν ἐσμὲν αὐτῆς, καὶ σφ. ἐρ. τούτου. Ex iisdem supra ἐπεί prætuli pro ἐπειδή.

affert, cum ne oculos quidem ad lucem attollas? *Valck.*

180. κοίτης A. Vulgo κοίτας. *Monk.* Br κοίτης e membr. reg. *Beck.*

182. Dicitur τὸ πάλιν, non minus recte quam τοὔμπαλιν, et τὸ δεῦρο Phœn. 324. In Arist. Thesmoph. 283. legendum δεῦρο τὸ πάλιν οἴκαδε, ut emendavit Porsonus in Nota MSta: omittebatur enim articulus ante Brunckium, qui imperite καὶ infersit. Neque rectius Valck. in nostro versu malebat σπεύσεις γε πάλιν. *Monk.*

Amore perturbatam Phædram quidque velit incertam Poëta nobis expingit in his, Ταχὺ γὰρ σφάλλῃ, κ' οὐδενὶ χαίρεις· Οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν (sic enim scribendum, non τόδ' ἀπὸν) Φίλτερον ἡγῇ· hinc *Senecæ* Nutrix Hippol. v. 365. *nil idem dubiæ placet; Artusque varie jactat incertus dolor: Nunc ut soluto labitur moriens gradu, —— Nunc se quieti reddit: —— attolli jubet Iterumque poni corpus; et solvi comas; Rursusque fingi: semper impatiens sui Mutatur habitus.* Vere *Lucretius* ita vitam agere plerumque homines scribit III. 1071. *Quid sibi quisque velit, nescire, et quærere semper commutare locum, quasi onus deponere possit:* alia dedit *Th. Gatakerus* in *M. Antonini* VII. 27. *Valck.*

183. σφάλλει,] Gloss. μεταβάλλει σφάλῃ Lasc. *Monk.*

184. οὐδὲν ἀρέσκει σοι τὸ π.] Flor. Lasc. male. ἀρέσκειν apud Atticos vel cum Dativo vel cum Accusativo adhibetur: hanc vero propriam esse Atticorum structuram statuunt Gregor. Corinth. p. 27. Mœris p. 175. ἤρεσέ με, Ἀττικῶς· ἤρεσέ μοι, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς. Vid. Toupium in Suid. Tom. I. p. 82. et Porsonum in Append. Tom. IV. p. 440. Utriusque constructionis exempla in Tragicis obvia. Supra

Κρεῖσσον δὲ νοσεῖν, ἢ θεραπεύειν·
Τὸ μὲν ἐστιν ἁπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
Λύπη τε φρενῶν, χειροῖν τε πόνος.
Πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
Κοὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις.
Ἀλλ', ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο,
Σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις.

Facilius autem *est* ægrotare, quam ægrotantem curare;
Illud enim est simplex *malum*, cum hoc vero conjunctus est
Dolorque mentis, manuumque labor.
Omnis enim hominum vita *est* plena dolore,
Neque est requies laborum.
Sed quando aliud quiddam dulcius vita
Tenebræ continentes occultant nebulis.

S. γὰρ ἀσώματα ἀνεμποδίστως προϊέντα ἀνακλᾶσθαι οὐ * πέφυκεν. ἔτι δὲ καὶ ἐν κατεσκεπασμένοις οἴκοις μὴ εἰσδύνον τὸ φῶς δεικνύει, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀσώματον. οἱ δὲ ἀσώματον αὐτὸ φάσκοντες ἐκ τῶν χρονικῶν ἐλλάμψεων τῶν γινομένων ἐξ ἡλίου πιθανῶς κατασκευάζουσι. Ἄλλως. Ἐκ τοῦ ὀδυνηροῦ βίου στοχάζεται βελτίονα εἶναι τὰ ἐν ᾅδου τῶν ἐν † γῇ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν Πολυΐδῳ· "τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν," τὸ ἑξῆς, ἀλλ' ὅ τι βέλτιον κέκρυφεν ὁ σκότος ὑπὸ γῆν, καὶ βέλτιόν τι ἄλλο τοῦ ἐνταῦθα εἶναι ὑπὸ γῆν σκότῳ κρυπτόμενον, κἂν δυσέρωτες φαινώμεθα καὶ σφόδρα φιλοῦντες τοῦτον τὸν βίον, διὰ τὸ ἀπείρως ἔχειν τοῦ ἄλλου βίου καὶ μὴ εἰδέναι βελτίονα εἶναι τὰ ‡ ὑπὸ γῆν, μάτην τοῖς μύ-

* Vulgo προϊόντα ἀνακλᾶσθαι οὐ δύνανται. Nostrum est in Florr. 6. 15. et mox ἔτι δὲ καὶ ἐν κατεσκευασμένοις οἴ. unde ἐν adscivi pro ἐγκατεσκεπ. Iidem paulo post οἱ δὲ ἀσώματον αὐτὸ φάσκοντες, sc. τὸ φῶς. Vulgo αὐτόν.

† Florr. ἐν ᾅδου τῆς γῆς.

‡ Ὑπό] Sic Florr. pro ἐπί. et mox φοβούμεθα pro φαινόμεθα.

105. Οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν. Fragm. Eur. Alcmenæ apud Stobæum LX. p. 384, 16. Ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ Δούλοις ἄριστα. Ceterum conf. Orest. 226. Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὕπο. Ante Valckenærium legebatur τόδ' ἀπόν. *Monk.*

187. συνάπτει *conjungit sese.* subaudito pronomine, ut ξυνῆψα in Phœn. 714. Heracl. 811. Æsch. Pers. 888. Τήνῳ τε συνάπτουσ' Ἄνδρος ἀγχιγείτων. *Monk.*

συνάπτει.] Pro. συνάπτεται. Sic συνάπτουσι Æsch. Pers. 888. *Musg.*

188. χειροῖν certissima est Porsoni emendatio. Vulgo legitur χέρσιν, quod similitudine literarum a χεροῖν mutatum esse arbitror. *Monk.*

189. χερσὶν Reisk. accipit pro χερῶν, vel χεροῖν. *Beck.*

190. Κοὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις] Οὐκ ἔστι τῶν ἀνθρωπίνων μόχθων βεβαία λύσις καὶ ἀνάπαυσις, εἰ μὴ ἐν θανάτῳ, ἢ μετὰ θάνατον· ὅπου ἀνάκειται ἡ ἀληθὴς εἰρήνη καὶ ἡδονὴ ἄπαυστος· ἣν διὰ τὸ σκότος τῆς βροτείας φύσεως οὐχ οἷοί τ' ἐσμὲν διακρίνειν. *Barnes.*

191. Sic Lasc. ἄλλο τι Ald. Scholiasta Arist. Ran. 1114. citat ἀλλ' ὅτε τούτου φ. ἄ. Brunckius edidit Ἄλλο τι τοῦ ζῆν φίλτερον, ἀλλ' ὁ Σκότος ἀ. κ. ν. frigide sane. Docet Scholiasta Aristoph. (Ran. 1114.) locum Euripidis Phryxi, Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν, a Comico rideri. *Monk.*

191. s. Ἀλλ' ὅ, τι τȣ̃ ζῆν φίλτερον ἄλλο, Σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις.] Νεφέλας *Reiskio* placet, ut νεφέλη σκοτεινὴ dicatur σκότος νεφέλας, *atra nubes*; quam lectionem si Codices firmarent anteponerem vulgatæ. Tametsi non multum referat ἀμπίσχων scribatur an ἀμπίσχον, quum σκότος utroque genere Tragicis adhibeatur, illud tamen recepi cum *Musgravio*,

Δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
Τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν,
Δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου.
Κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας.

Perditè-amantes utique videmur esse
Hujus *lucis*, quia hæc fulget per terram,
Propter imperitiam alterius vitæ,
Et nullam demonstrationem rerum sub terra.

S. θοις πιστεύοντες φαινόμεθα τοῖς ποιοῦσιν αὐτὰ φοβερά. 193. Δυσέρωτες] Καὶ δυσάρεστοι ὄντες καὶ μανικοὶ περὶ τὸν ἔρωτα φαινόμεθα. Fl. 15. 197. Μύθοις δ' ἄλλως] Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. τοῖς γὰρ * μύθοις ἀπατώμεθα, καὶ ταῖς τούτων σκηνοποιαῖς δειδισσόμεθα. ἀναπλαττόντων αὐτὸν Κωκυτὸν καὶ Πυριφλεγέθοντα καὶ Ἀχέροντα, ποταμοὺς ᾅδου, καὶ κύνα Κέρβερον καὶ Χάρωνα [καὶ] πορθμέα, καὶ τῷ φοβερῷ τῶν ὀνομάτων καταπληττόντων ἡμᾶς. 198. Αἴρετέ μου] Ἐφύλαξε τὸ τῶν νοσούντων ἦθος

* Flor. 6. λόγοις.

quod Codd. etiam Flor. et Paris. præbent. Vulgatas ante lectiones, sed et a vulgata, diversam exhibet *Sch.* in *Aristophanis* Ran. v. 1114. excitans τὸ ὑπὸ τῆς τροφοῦ ἐν Ἱππολύτῳ λεγόμενον, Ἀλλ' ὅτε τοῦτου φίλτερον ἄλλο Σκότος ἀμπίσχον κρύπτει νεφέλαις. videri poterit in suo Codice legisse τοῦτου, pro τοῦ ζῆν· ut certe paulo post homines, quos vitæ dira tenet cupido, dicimur Δυσέρωτες —— ὄντες Τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γᾶν· ultimum ex Paris. Cod. sumsi pro γῆν. in illis enim designatur per τοῦτο, τὸ ζῆν· et in Τοῦδε, relinquitur supplendum τοῦ ζῆν. sed vel idcirco videtur Poëta scripsisse in v. 191. τοῦ ζῆν· mortis mentionem evitabat more suæ gentis vetula, non vitæ. *Berglerus* in istum locum Comici p. 314. *Euripidis* verba primum scripta fuisse censet prout exstant in *Aldina* Ed. Ἄλλό τι τοῦ ζῆν φίλτερον, ἄλλο Σκότος ἀμπίσχον κρύπτει νεφέλαις· quæ sic Latina fecit: *sed aliud quiddam, aliud dulcius hac vita tenebræ involventes occultant nebulis.* Verum Ἄλλό τι si probetur, quod sequitur ἄλλο videbitur scribendum ἀλλ' ὅ, *sed quod atra nubes tegit. Valck.*

192. ἀμπίσχον Lasc. Ald. cum Codd. quibusdam et Aristophanis Scholiasta. Sed præstat ἀμπίσχων quod exhibent A. D. Fl. nam σκότος in masculino genere magis Atticum est, monente post alios Porsono ad Hecub. 825. De hac re egerunt Eustath. ad Odyss. Λ. p. 452, 50. Ælius Dionysius apud Eustath. ad Odyss. Α. p. 19, 39. Athenæus XI. p. 498. A. Mœris et Thomas Mag. v. σκότος. Male igitur Valckenærius ἀμπίσχον edidit, pejus autem fecit, quod Reiskii conjecturam νεφέλας probaverit. *Monk.*

ἀμπίσχων] Ita MSS. A. D. Fl. et Ed. Lasc. Vulgo ἀμπίσχον. *Musg.*

In Cod. Par. κρύπτειν. *Beck.*

193. δυσέρως *perdite amans.* Exponit Hemsterhusius ad Lucian. Timon. Tom. I. p. 139, 42. "δυσέρως, qui modum amori statuere non potest, sed ejus violentia se totum abripi patitur." Vox in Theocrito frequens est; sed eam non alibi apud Tragicos invenisse memini. Versus 193—5. citat Plutarchus in Erotic. Tom. II. p. 764. E. et duos priores Contra Epicur. Tom. II. p. 1105. B. indicante Valckenærio. Pro δὴ legitur in altero loco δὲ, in altero γάρ. Similem sententiam habet Euripides apud Stobæum CXX. p. 608, 50. Οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου· Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν, τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. Confer Shakespeare. *Hamlet*, Act. III. *But that the dread of something after death—That undiscovered country, from whose bourn No traveller returns,—puzzles the will, And makes us rather bear those ills we have, Than fly to others that we know not of.*
Monk.

Quæ sequuntur ver. 193—195. latent apud *Plutarch.* in Erot. p. 764. E. partim etiam in lib. c. Epicur. p. 1105. B. ubi, ἡ τοῦ ζῆν, ait, στέρησις ἐνοχλεῖ καὶ νέους καὶ γέροντας; Δυσέρωτες γὰρ φαινόμεθ' ὄντες Τοῦδ', ὅτι

Μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα·

ΦΑΙΔΡΑ.

Αἴρετέ μου δέμας· ὀρθοῦτε κάρα.

Fabulis autem temere ferimur.

PHÆDRA.

Tollite meum corpus, erigite caput:

S. πρὸς τὴν τοῦ σώματος κηδεμονίαν * καταγινομένην, μονονουχὶ αὐτὴν ἡμῖν ὑποστήσας τὴν Φαίδραν προσκομιζομένην καὶ τοῖς λόγοις καὶ τοῖς σχήμασι. ὁ δὲ νοῦς· ἐπιθεῖσκι τοῖς ἑαυτῶν ὤμοις τοὺς ἐμοὺς βραχίονας, καὶ ταῖς χερσὶν ἀντερειδόμεναι μου τοῦ αὐχένος, οὕτως με ἐπαίρετε. κομματικαὶ δὲ αἱ διάνοιαι, καὶ τῇ τῶν πόνων ὀλιγωρίᾳ τὸ σπουδαζόμενον συντό-

* Flor. 6. ἦθος πάντη πρὸς τ. τ. σ. κ. καταγινόμενος. Legendum videtur καταγινόμενον. Mox idem προκομιζομένην, ἐπιθεῖσαι, quod Barn. jam dedit pro ἐπιθεῖναι in fine ἐξαιτούμ. pro ἐξαιρούμεναι.

τόδε (τῦτο) στίλβει κατὰ γῆν, ὡς Εὐριπίδης φησί. verborum sedem ignorantes nec dicti sensum viderunt Interpretes. Et aliorum sæpe Poëtarum fuit, estque *Lucretii* querela, *Quæ mala nos subigit vitaï tanta cupido?* —— sed *Socratis* decebat amicum *Euripidem* dixisse, nimiam istam vivendi nos tenere voluptatem. *Valck.*

194. τοῦδ' scilicet τοῦ ζῆν. τόδε pro τοῦτο apud Plutarch. Contra Epicur. Doricam formam γᾶν habet Cod. Parisiensis, et ἀπειροσύναν Lascaris, Aldus. Vid. Porson. ad Hec. 103. Communes equidem formas hic et alibi in legitimis anapæsticis nunc demum reposui. *Monk.*

Agnoscitur alia lectio cum in MSS. tum in Ed. Lasc. nempe ταῦθ' ὅτι pro τοῦδ' ὅτι. *Musg.*

Margo ed. Fl. ταῦθ' ὅτι τοῦτο. *Beck.*

195. Δι' ἀπειροσύναν ἄλλȣ βιότȣ,] *Vitæ alterius bona inexpertos*, ut reddidit *Grotius* in Exc. p. 206. nam quæ spectant manes et infernum non cadere sub certam demonstrationem; homines autem *vanis*, inquit, Poëtarum *fabulis ferimur incerti*. *Valck.*

196. οὐκ ἀπόδειξιν conjunctim accipiunt viri docti, quasi esset κάλυψιν, recte; nam simili modo dixit Tragicus Hec. 12. μὴ σπάνις et Orest. 932. οὐ σπάνις pro *abundantia*. Sic quoque in Bacch. 455. Πλόκαμός τε γάρ σου ταναὸς, οὐ πάλης ὕπο, et 1288. Δύστην' ἀλήθει', ὡς ἐν οὐ καιρῷ πάρει. Hunc loquendi modum adhibuere Thucydides, Lucianus, et alii quos citavit Valcken. [Vid. Addend.] γαίας habent Edd. et MSS. præter A. cujus auctoritatem temere secutus Brunckius γαῖαν edidit. Hunc versum citat Porsonus ad Hec. 149. ubi etsi τούς θ' ὑπὸ γαίας metrum flagitat, idem Brunckius e MSS. dedit γαῖαν. *Monk.*

οὐκ ἀπόδειξιν] Conjunctim accipienda sunt, quasi esset κάλυψιν. *Musg.*

In his οὐκ ἀπόδειξιν dixit *Euripides*, ut *Thucydides*, præter alia, p. 29, 1. οὐκ ἀρετὴν et p. 339, 35. τὴν τῶν χωρίων οὐκ ἀπόδοσιν. *Luciano* hinc dicitur T. II. p. 100. τȣ̃ φόρȣ ἡ οὐκ ἀπόδοσις. Epicuro apud Laërt. X. 46. ἀντικοπὴ καὶ οὐκ ἀντικοπὴ, *Democrito Stobæi* p. 278, 52. ζώων φόνȣ καὶ μὴ φόνȣ. —— Nec *Democritum* neque *Epicurum* Poëtarum movebant fabulæ: *Democrito* homines conscientiæ stimulis agitati dicuntur apud *Stobæum* p. 533, 49. Ψεύδεα περὶ τȣ̃ μετὰ τὴν τελευτὴν μυθέοντες φόβȣ· sed μυθέοντες Græcis est inusitatum, et scripsisse *Democritum*, Ψεύδεα περὶ τοῦ μετὰ τὴν τελευτὴν μυθοπλαστέοντες χρόνȣ, liquet ex p. 603, 4. ubi v. l. ἔνιοι, convertendum est in οἱ μέν. de Poëtarum fabulis quid senserit, monstrat *Euripides*, alibi sæpius, et in Herc. Fur. v. 1349. ubi ἀοιδῶν, inquit, οἵδε δύστηνοι λόγοι. hæc ubi posuerat *Plutarch.* T. II. p. 1052. E. vox ἀοιδῶν in αὐτῶν male mutata obscuravit vicina. *Valck.*

ὑπὸ γαῖαν ex membr. Brunckius recte restituit. *Seidler.*

Λέλυμαι μελέων ξύνδεσμα, φίλαι.
Λάβετ' εὐπήχεις χεῖρας, πρόπολοι.
Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν·
Ἄφελ', ἀμπέτασον βόστρυχον ὤμοις.
ΤΡ. Θάρσει, τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς

Soluta sum membrorum vinculis, o amicæ.
Apprehendite *meas* ex pulchris brachiis pendentes manus, o famulæ.
Est mihi grave habere ornamentum capitis:
Aufer, extende contortum capillum in humeros.
Nut. Forti animo sis, filia, neque moleste

S. μως ἐξαιτούμεναι. 201. Βαρύ μοι κεφαλῆς] Βαρύ * μοι ἐστὶ, φησὶ, τὸ ἔχειν τὸ κεφαλόδεσμον. ἄκρως οὖν τὴν ἐρωτικὴν ἐνέφηνε πύρωσιν, οὐδὲ τοῦ συνήθους ἀνεχομένη στολίσματος. ἄφελε τοίνυν αὐτὸ, καὶ ἀναπέτασόν μοι τὸν πλόκαμον. Ἔχειν,] Ὑπάρχειν. Fl. 15.

* Βαρύ μοι] Florr. 6. 15. pro βαρὺ μέν. Post legebatur ἀφέλητε τοίνυν et ἀναπέτασσον.

197. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. Schol. *Monk.* Br. e membr. scripsit τῶν ὑπὸ γαῖαν constructione poëtis usitata. *Beck.*

198. ἄρατέ Ald. *Monk.*

αἴρετέ] Ita Parisiens. omn. Ed. Lasc. et Schol. Vulgo ἄρατε. *Musg.*

199. Pro φίλαι Flor. exhibet φίλων, quod probavit Valckenærius, credens Euripidem dixisse φίλων pro ἐμῶν, quomodo alii poëtæ in notis illis locutionibus φίλε θυμὲ, φίλον κέαρ: sed hæc generis dissimillimi exempla cum nostro versu non erant conferenda. *Monk.*

φίλαι.] Exc. Flor. φίλων. *Musg.*

Λέλυμαι μελέων σύνδεσμα, φίλαι.] Ad sequentem versum διαβαστάσατέ με legitur adscriptum in Cod. Paris. qui v. 198. præbet etiam Αἴρετε quod pro Ἄρατε recepi cum *Musgravio*. Hoc v. 199. dat Flor. Cod. Λέλυμαι μελέων σύνδεσμα φίλων· in aliis si legeretur, poterat genuinum videri: famulas alloquitur versu seq. hic pro ἐμῶν more Poëtarum scribere potuit *Eurip.* φίλων —— μελέων· Xerxes in *Æschyli* Persis v. 916. Λέλυται γὰρ ἐμῶν γυίων ῥώμη. Amor autem, quo saucia Phædra ægrotabat, præter alia, ἔρος *Hesiodo* dicitur Λυσιμελὴς in Theogon. v. 911. *Anime mi* sæpe Poëtis est φίλε θυμέ. φίλον κέαρ in *Æsch.* Choëph. v. 408. φίλον κάρα dixit *Euripides*, et in Phaëthonte φίλαισιν ὠλέναισιν apud *Athen.* XI. p. 503. D. ubi sic Euripidea scribenda videntur,

—— Ψυκτήρια
Δένδρη φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται.

versus autem *Æschyli* corrigendus,

Αὔρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις.

voci vulgatæ Σαύρας litera præcedens male adhæsit. *Valck.*

200. Dixit Euripides Bacch. 1206. λευκοπήχεσι Χειρῶν ἀκμαῖσι. Duo MSS. πρόσπολοι solito errore. In Suppl. 73. (83. Ed. Gaisford.) ubi metrum postulat προπόλων, male vulgatur προσπόλων. Hesychius, πρόσπολοι. πρόπολοι, θεραπαῖναι· θεράποντες· δοῦλοι. Similia habet Suidas, et Eustathius ad Il. Γ. p. 394, 31=299, 1 qui monet dici πρόπολος de maribus perinde ac fœminis, ἀμφίπολος de solis fœminis. *Monk.*

Flor. et Par. πρόσπολοι. *Beck.*

In Paris. adscriptum, διαβαστάσετέ με. *Beck.*

201. βαρύ μου Ald. sed μοι, quod restituit Canterus, habent P. Lasc. et Dionys. Hal. hæc citans Περὶ Συνθέσεως p. 29, 41. Huc respexit Eustathius ad Il. Β. p. 143. 12=189, 11; ad Od. Α. p. 1421, 18=61. 42. quæ loca indicavit Porsonus, et ad Il. Θ. p. 700, 64=582, 44. κεφαλῆς γὰρ ἤτοι καρήνου κόσμος, τὸ κρήδεμνον, ὃ καὶ ἐπίκρανον κεφαλῆς ἡ τραγῳδία φησίν· ἣν ζηλοῦσι οἱ κίονος ἐπίκρανον φάμενοι. In posteriore sensu vox usurpatur Iph. Taur. 51. *Monk.*

μοι] Ita Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo μου. *Musg.*

Hes. Ἐπίκρηνον· κεφαλόδεσμον. ad q. l. Abresch. monet, huc respexisse Eustathium, qui ad Od. β. p. 143. ἐπίκρανον

Μετάβαλλε δέμας.
Ῥᾶον δὲ νόσον μετά θ' ἡσυχίας
Καὶ γενναίου λήματος οἴσεις.
Μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη.
ΦΑΙ. Αἶ, αἶ. πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος

Agites corpus.
Facilius enim morbum cum quiete
Et generoso animo feres;
Necesse enim est homines conflictari cum multis malis.
Phæ. Eheu, eheu: quomodo ex roscido fonte

S. 204. Μετάβαλλε δέμας.] Μὴ ἐπὶ χαλεπότητι καὶ κακοῖς διάῤῥιπτε τὸ σῶμά σου. ῥᾶον γὰρ μᾶλλον οἴσεις τὴν νόσον γενναιάζουσα. Ἄλλως. Μὴ ἐπὶ τὰ ἀσύμφορα διάῤῥιπτέ σου τὸ σῶμα. μᾶλλον γὰρ εὖ οἴσεις τὴν νόσον μετὰ γενναιότητος. 208. seqq. Αἴ, αἴ, πῶς] Ἐπαναβέβηκε λοιπὸν ὁ λόγος, ὡσπερεὶ συναυξόμενος τῷ πάθει, καὶ λοιπὸν ἐσχηματισμένη τὰ τοῦ ἔρωτος αἰνίττεται. λέγει οὖν, ὅτι ἠβουλόμην ψυχρῶν ὑδάτων τυχεῖν, ἵνα τὴν ἐν ἐμοὶ κεφαλῆς ἡ τραγῳδία φησὶν ἀντὶ τοῦ κρήδεμνον, ἢ κόσμος τοῦ κρήνου. *Beck.*

Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν.] Excitat ista *Dionys. Halicarn.* in exemplum pedis anapæsti valde commodi, ἔνθα δεῖ μέγεθος περιθεῖναι τοῖς πράγμασιν, ἢ πάθος, de Compos. Verb. p. 29, 41. conf. ad h. l. *Eurip.* in *Androm.* v. 831. *Valck.*

202. οἴμοι Ald. Primus correxit Musgravius ὤμοις, quod habent Lasc. et MSS. idque in suo exemplari legerat Tragicus Latinus, qui hæc exprimere conatus est; vid. Senec. Hipp. 394. *Monk.*

ὤμοις.] Ita MSS. omn. et Ed. Lasc. Vulgo οἴμοι quod fortasse non deterius. *Musg.*

Hunc versum, quo legebatur οἴμοι, egregie *Musgravius* ex Codd. emendavit et ex Edit. prima,

Ἄφελ' ἀμπέτασον βόστρυχον ὤμοις,

humeris infunde comam solutam. hinc Phædra in *Senecæ* Hippolyto v. 394.

Sic temere jactæ colla perfundant comæ,
Humerosque summos; cursibus motæ citis
Ventos sequantur.

hoc etiam modo matrem illic imitabatur Hippolyti. Diana *Claudiani,*

levibus projecerat auris
Indociles errare comas.

de Raptu II. 30. prodit *Ovidii* Medea VII. Met. V. 183. *nudos humeris infusa capillos;* et Niobe, *movens,* VI. 168. *immissos humerum per utrumque capillos.* Venus *Apollonii Rhod.* III. 45. Λευκοῖσιν δ' ἑκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις Κόσμει χρυσείῃ διὰ κερκίδι. hinc, monente Cl. *Burmanno, Candida dividua colla tegente coma, Ovidii* Amor. I. El. V. 10. apud *Heliodor.* III. p. 134. coma Chariclеæ partim ὤμοις τε καὶ νώτοις ὑπεκύμαινε. *Achilli* quoque *Tatio* memorantur κόμαι κατὰ τῶν ὤμων λελυμέναι. *Valck.*

203. ss. Laudantur a Stob. Flor. p. 563, 30. Latinis numeris expressit Grotius p. 450. qui μετά θ' ἡσυχίας jam e MS. restituit. V. 204. dabat cod. Flor. μετάβαλλε σῶμα, interpretamentum pro genuina voce. *Valck.*

205. Sic Lasc. et MSS. μεθ' ἡσυχίας Ald. et Stobæus, qui hos versus habet CVI. p. 568, 30. Correxit Grotius e MS. Stobæi. *Monk.*

μετά θ' ἡσυχίας] Ita MSS. Paris. et Ed. Lasc. ut jam Barnesius, Scaligero auctore. Vulgo μεθ' ἡσυχίας. *Musg.*

Ῥᾷον οἴσεις] De phrasi ῥᾷον φέρειν diximus ad *Danaën* v. 69. Et sane significat, vel *Malum,* vel *Morbum,* facile, aut patienter, ferre. ῥάων γίνεσθαι autem de iis dicitur, qui, cum ægri decubuerint, iterum convalescere incipiunt. *Barnes.*

207. δὲ a Par. aberat. In Flor. et Par. mox αἶ, αἶ, id Br. recepit. cf. eum ad Med. *Beck.*

208. ἒ. ἒ. vulgo. αἶ. αἶ restituit Brunckius ex A. Flor. Hæ exclamationes extra versum habendæ sunt, ut in Med. 144. Πῶς ἄν, *utinam,* hic et infra 345. qua significatione in omnibus fere Euripidis fabulis invenitur: apud ceteros Tra-

Καθαρῶν ὑδάτων πῶμ' ἀρυσαίμην,
Ὑπό τ' αἰγείροις, ἔν τε κομήτῃ
Λειμῶνι κλιθεῖσ' ἀναπαυσαίμην;

Hauriam potum limpidæ aquæ?
Et sub alnis, et in viridi
Prato reclinata quiescam?

S. τοῦ ἔρωτος φλόγα σβέσω, ἀναπαύσασα ἑαυτὴν ὑπὸ αἰγείροις καὶ λειμῶσι, κομῶσι τοῖς ἄνθεσιν ἀνακλιθεῖσα. ταῦτα δὲ ἔξωθεν ἐσχημάτισται πρὸς τὸ ἦθος τῶν νοσούντων. 213. Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ.] Ἀντὶ τοῦ, οὐ μὴ φθέγξῃ ταῦτα μεταξὺ πλήθους, μανιώδεις λόγους

gicos multo rarius. Occurrit tamen in Sophoclis Œd. Tyr. 765. Aj. 388. quæ loca effugerant Valckenærium, et Philoct. 794. *Monk.*

Apud Sophoclem uno tantum loco extare Πῶς ἂν optandi sensu, monuit Valck. nempe in Philoct. 794. Citat quidem M Œd. T. 765. et Ajac. 388. sed in duobus hisce locis nihil impedit, quo minus ὡς ἂν more Sophocleo legatur: in Philoctete vero versus est manifesto spurius; ut alio tempore docebitur.

Class. Jour. Vol. VI. p. 74.

208, 9. Πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος
Καθαρῶν ὑδάτων πόμ' ἀρυσαίμαν;]

Dicebat ista Phædra, dum furtivus ignis venas populabatur: vid. Hipp. *Senecæ* v. 101, 280, 640. Ovidii Phædra IV. 20. *urimur intus, Urimur.* Ardente febri jactatum Agesipolin ἔρως ἔσχε τῶν τε σκιερῶν σκηνημάτων καὶ τῶν λαμπρῶν καὶ ψυχρῶν ὑδάτων, ut scribit Xenophon Ἑλλ. V. p. 330, 1. voto potitus multo vehementius afflictari cœpit. *Valck.*

209. Vulgo πόμ': sed audiamus Porsonum.—"*Lege cum Marklando,* καθαρῶν ὑδάτων ΠΩΜ' ἀρυσαίμαν; *quidquid disputant Heathius et Musgravius de dubia* τοῦ ἀρυσαίμαν *quantitate. Neque Aldi auctoritas quidquam momenti habet. Ille enim infra* 229. (227.) *dederat planissime contra metrum,* Κλιτὺς, ὅθεν σοι ΠΟΜΑ γένοιτ' ἄν. *Vid. Iph. Taur.* 959. *Cycl.* 123. 139. 141. 173. (192.) 415. 419. 452. 571. 677. *Ion.* 1053. 1214. 1218. 1231. 1235. *fragm. apud Aul. Gell.* VII. 16. *quod corruptum extat apud Plutarch.* II. p. 1044. F. 36. F. *in quibus omnibus locis* πόμα *metrum corrumperet. Nihil igitur dubium restare possit, quin scribi debeat in Bacch.* 279. Βότρυος ὑγρὸν ΠΩΜ'. *et in Hec.* 392. (396.) Καὶ δὶς τόσον ΠΩΜ'. *Alexis apud Athen.* I. 22. p. 28. E. Λεσβίου δὲ πώματος (*vulg.* πόματος) Οὐκ ἔστιν ἄλλος οἶνος ἡδίων πιεῖν. ἐσχάτως ἀπολοίμην *pro* ἔσχατος ἀπ. *in Schol. ad Soph. Œd. T.* 677. *Vocales* ο *et* ω *sæpe permutantur: ut apud Nonnum in Gregor. Nazianzen. Stelit.* I. p. 136. *ed. Eton. pro* χαρίσομαι *legendum* χαρίσωμαι. *Longus Past.* II. p. 61. l. 2. *ed. Villoison.* Τρίτος δὴ γέρων οὗτος (*lege* οὕτως, *ut supra,* l. 8. οὕτως εὐσχημόνως ὠρχήσατο) εὐδοκιμήσας ἐπ' ὀρχήσει, φιλεῖ Χλοὴν καὶ Δάφνιν. p. 33. l. 18. ἀφίησι φωνὴν, οἵαν οὔτε χελιδὼν, οὔτε ἀηδὼν, οὔτε κύκνος, ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. *Frustra cl. Editor,* ὅμοιον. *quod nimis poëticum est: legendum* ὁμοίως, *quod cum dativo construitur cum alibi, tum Eurip. Alcest.* 1017. *Erecth. apud Lycurg.* p. 219. *Aristoph. Lysist.* 557. *Demosthen. de Coron.* p. 582. *Longin.* π. ὑ. §. 10. *Procop. Hist. Acharn.* 7. *Suid. v.* ἀργόν. *Hierocl.* p. 206. *ed. Needham. Eustath. in Homer. Odyss.* A. 107. p. 1397. l. 34. *ed. Rom.*" R. P. ἀρυσαίμην fluxit ab Attica forma ἀρύτειν, cujus penultima corripitur, vid. Porson. ad Phœn. 463. ἀρυσάμενος. ἀντλήσας. Hesych. *Monk.*

πόμ' ἀρυσαίμαν,] Marklandus propter metrum πῶμ'. Sed ἀρύομαι antepenultimam ancipitem habet. Statyll. Flaccus Antholog. H. Steph. p. 88.

α. Σιγήσας ἄρυσαι. β. τίνος οὕνεκα; α. μηκέτ' ἀρύου. Apud Nonnum quoque pluribus in locis productam inveni.

Musg.

Jam Heath. monuit, ἀρύω penultimam habere ancipitem, et laudat Guillonii Gnomon. p. 34. s. Brunck. edidit metri causa πῶμ' ἀρυσαίμαν, promiscue adhibentur πῶμα et πόμα, prout alterutrum versu convenit, teste Br. *Beck.*

ΤΡ. Ὦ παῖ, τί θροεῖς;
Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσει,
Μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον;

Nut. O filia, quid dicis?
Ne apud turbam hæc dicas;
Effundens sermonem obnoxium furori.

S. *ῥίπτουσα. ἔδοξε γὰρ αὐτῇ τὰ ῥηθέντα ἀσχήμονα εἶναι, καὶ οὐκ * αὐτῆς ἄξια. τί γὰρ ἦν*

* Αὐτῆς] Sic Barn. emendavit vulgatum *αὐτῶν*, quam emendationem confirmant Florr.

Ut usitatius cum Marklando prætulerim etiam *πῶς' ἀουτ ιμαν*. Idem Marklandus in Eurip. Suppl. v. 798. *πῶς ἂν ὀλοίμην* optime reddidit *Utinam peream: utinam*, *εἴθε, εἰ γὰρ, ὡς*, præsertim in Euripideis dicitur *πῶς ἄν*. Alc. v. 881. *Πῶς ἂν ὀλοίμαν*. Med. v. 97. Iphig. in Taur. v. 632. Hippol. v. 345. *Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας· utinam tu mihi diceres:* Or. v. 1051. *Πῶς ἂν ξίφος νῷ ταὐτὸν, εἰ θέμις, κτάνοι, Καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἕν*. Sæpius *ὡς*, fortasse non nisi semel in Sophocleis *πῶς ἂν* hoc sensu reperitur Philoct. v. 791. Nusquam ista ceperunt Interpretes, in minutis sæpe voculis lapsi. *Valck.*

210. Hunc versum respexit Eustathius ad Il. B. p. 308, 33=233, 28. *κόμας δὲ λέγειν δένδρων τὰ φύλλα· ὅθεν καὶ Κομήτης λειμὼν παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ· καὶ κομᾷν, τὸ ἐν αὐτοῖς θάλλειν.* Citat Valck. Sophoclis Ant. 419. *πᾶσαν αἰκίζων φόβην Ὕλης πεδιάδος.* Callimach. Hymn. in Dian. 41. *ὄρος κεκομημένον ὕλῃ.* Imitati sunt Latini: Virgilius Georg. IV. 122. *sera comantem Narcissum.* 137. *Ille comam mollis jam tondebat hyacinthi.* Horatius, *Et spissæ nemorum comæ.* Hujusmodi vero exempla passim obvia sunt. *Monk.*

ἔν τε κομήτῃ Λειμῶνι] Huc spectat Eustath. in Il. B'. p. 233, 29. *Κόμας δὲ λέγειν δένδρων τὰ φύλλα, ὅθεν καὶ Κομήτης λειμὼν παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ, καὶ Κομᾷν, τὸ ἐν τούτοις θάλλειν.* Recte legitur in Scholiis, *λειμῶσι κομῶσι τοῖς ἄνθεσιν·* est enim hic *Κομήτης* Iphig. in Aul. v. 1306. *Λειμὼν ἄνθεσι θάλλων.* Thom. M. cujus verba nobis ex MSS. in notis dederunt p. 528, 541. *Κομᾷ —— καὶ τόπος, ἤγουν φυτὰ ἔχει.* In Soph. Antig. v. 425. *φόβην Ὕλης πεδιάδος* recte *βοτάνας* interpretantur *καὶ δένδρα. Ὄρος κεκομημένον ὕλῃ* dixit Callim. h. Dian. v. 41. et h. in Del. v. 262. ex emendatione viri Summi, *Χρύσειον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης·* quæ optime nuper explicuit Clar. Jac. Frider. Heusinger in Emend. Callimach. Periculo p. IX. Hinc corrigi poterit insignis locus Dionis Chrys. Or. LXIV. p. 596. C. habet ibi Comici cujusdam senarios, rebus illic florentibus in laudem Athenarum scriptos, quibus singulis sua quædam interserit Dion, demonstrans Atticam ab illa priori multum fuisse mutatam: est inter istos et hic versus:

Ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη γυνή;

scribendum, non cum H. Valesio *γέη*, sed *γύη*; *εὐσπόρους ἀγρῶν γύας* dixit et Comicus in Avib. v. 231 *Nemora vero talia quænam alia habet terra?* ad hæc scripsisse censetur Dion, *εἶχε μὲν δὴ, σωθεῖσα δὲ ὡς ἐπὶ συμφοραῖς ἀπεκείρατο·* scripserat autem, nisi fallor: *εἶχε μὲν, δῃωθεῖσα δὲ ὡς ἐπὶ συμφοραῖς ἀπεκείρατο. habuit quidem* (olim lucos;) *sed vastata velut in luctu comam detotondit*, una duntaxat litera perverse scripta viros illic doctissimos fefellit. *Valck.*

211. *δὲ* post *λειμῶνι* addit cod. Flor. *Beck.*

213. Haud absimilis est versus Supplicum 1069. *Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἐρεῖς;* ut e correctione Porsoni legendus est; vulgo enim *ἐπὶ πολλούς*. De vocibus *οὐ μὴ* cum futuro indicativi, vel cum aoristo secundo subjunctivi constructis vid. Dawes. Misc. Crit. p. 221. Nos vero in hoc loco distinguendo sequimur judicium viri doctissimi (*Quart. Rev.* vol. vii. p. 458.) qui accurate disseruit de syntaxi istarum particularum, statuens *οὐ μὴ*, quoties cum futuro, sensu prohibendi, conjungantur, interrogationi inservire:

ΦΑΙ. Πέμπετέ μ' εἰς ὄρος· εἶμι πρὸς ὕλην,
Καὶ παρὰ πεύκας,
Ἵνα θηροφόνοι στεῖβουσι κύνες,

Phæ. Ducite me in montem: eo ad sylvam,
Et ad pinus,
Ubi ferarum-interfectores frequentant canes,

S. ὕδατος ἐρῶσαν ψυχροῦ καὶ κομῶντος λειμῶνος ἄνθη ποθεῖν τὴν βασιλείαν ἐχούσης. εἰ μήτοι ἔλεγε, πῶς μοι ἔρωτος γένοιτο σβέσαι τὸ πῦρ; ἢ τίς τοσαύτη τέρψις ἀνθέων, ὡς ἀναπαῦσαι τὸν πόθον. μανίας δὲ ἔποχον ἤτοι ὑπὸ μανίας ὀχούμενον, ἐμμανῆ, κατεχόμενον ὑπὸ μανίας. παρ' ὄχλῳ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ χοροῦ. Γηρύσῃ,] Βοήσῃ. Fl. 15. 215 seqq. Πέμπετέ μ' εἰς·] * Ἐπαναβέβηκεν ὁ λόγος ἐπὶ τὸ μανικώτερον ἅμα τῷ πάθει, ὡς λοιπὸν σαφέστερον τὸν αἰνιγμὸν τοῦ ἔρωτος ἔξωθεν εἶναι σχηματισμοῦ. καὶ εἰς τὸ ὄρος βούλεται προπέμπεσθαι πρὸς θέαν τοῦ ἐρωμένου, καὶ εἰς κυνηγίαν πρὸς συνομιλίαν τοῦ ποθουμένου. ἐνταῦθα δὲ δεῖ τὸν ὑποκρινόμενον κινῆσαι ἑαυτὸν καὶ σχήματι καὶ φωνῇ, καὶ ἐν τῷ εἶμι πρὸς ὕλας ἀναπηδᾷν, ὡς αὕτη πορευομένη. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· πέμπετέ με εἰς ὄρος πρὸς θεῶν· μᾶλλον δὲ δι' ἐμαυτῆς ἄπειμι εἰς † ὕλην, καὶ πρὸς τὰς πεύκας, ὅπου εἰσὶ τὰ κυνηγέσια, καὶ ὅπου

6. 15. Sed nec seqq. sana sunt. Tantum γένοιτο pro γένοιντο a Barn. editum recepi; tum ἐμμανῆ pro ἐκμανῆ e Florr.

* Flor. 6. ἀναβέβηκεν.

† Vulgo πρὸς ὕλαν. Recepi quod erat in Fl. 6. Mox idem codex πλησιάζουσαι pro προσπελάζουσαι.

ad verbum scilicet, οὐ μὴ τάδε γηρύσει; *Will you not utter these things?* quod idem valet ac μὴ εἴπῃς.

Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσῃ] Hæc quidem apta comparat Markland. in Suppl. v. 1069. ȣ̓ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλȣ̀ς ἐρεῖς· in quibus ȣ̓ μὴ ἐρεῖς, et ȣ̓ μὴ γηρύσῃ ponuntur secundum R. Dawes. observationem in Miscell. Crit. p. 222. Sed illic Reiskii vellem et meam probasset Marklandus conjecturam, ἐπὶ πολλῶν, *coram multis*: ut hic in Scholiis παρ' ὄχλῳ recte redditur ἐπὶ τȣ̃ χορȣ̃. et ad Hippol. v. 522. legitur, μὴ ἐπὶ πάντων καὶ ἐπὶ τȣ̃ θεάτρȣ ταῦτα ἐκφέρειν. Optimi sic quoque loquuntur Scriptores Attici: —— Proxima Μανίας ἔποχον λόγον attigit Eustath. in Il. B. p. 159, 42. citatus quoque Musgravio.

Valck.

214. Hanc locutionem exponit Eustathius ad Il. B. p. 210, 43=159, 42. agens de Homerico κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Il. B. 234. (ἐπιβάσκω) ἤγουν ἐπιβαίνειν ποιῶ κακῶν, ἢ τοιούτων τίνων. Ἐντεῦθεν καὶ Μανίας ἔποχος λόγος παρ' Εὐριπίδῃ, ὁ μανικός. Comparat Musgravius Soph. Œd. C. 188. εὐσεβίας Ἐπιβαίνοντες, id est, εὐσεβοῦντες. *Monk.*

μανίας ἔποχον. i. e. μανικόν. Non dissimilis apud Sophoclem vocis ἐπιβαίνειν usus est: Œd. Colon. v. 180.

ἵν' ἂν εὐσεβείας
ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εἴπωμεν — —

Vide Eustath. in Hom. p. 210. Ed. Rom. (159, 42. Bas.) *Musg.*

215. Hos versus, ob eximiam venustatem celeberrimos, imitati sunt Latini, Ovid. Epist. Her. IV. 41. *In nemus ire libet, pressisque in retia cervis, Hortari celeres per juga summa canes; Aut tremulum excusso jaculum vibrare lacerto; Aut in graminea ponere corpus humo.* Tibull. IV. 3. 11. *Sed tamen ut tecum liceat, Cerinthe, vagari, Ipsa ego per montes retia torta feram. Ipsa ego velocis quæram vestigia cervæ, Et demam celeri ferrea vincla cani.* Ad quem locum plura congessit Heynius. Addas Virg. Eclog. X. 55.

Monk.

Ὕλαν] Alias ὕλας, *Scholiastes.* Hunc locum expressit *Ovidius* in Epistola *Phædræ*, v. 41.

In nemus ire juvat, pressisque in retia cervis,
Hortari celeres per juga summa canes.

Vide *Jani Ulitii* Comment. ad *Nemesiani Cynegeticon* v. 196. Ubi totum hunc locum expendit, et verbum θωΰξαι satis recte exponit. *Barnes.*

Valck. comparavit simillima Latinorum poëtarum hinc expressa, Senec. Hipp. 110. 233. Ovid. Her. 4, 41. Nemesian. Cyneg. 196. Tibull. 4, 3, 11. Quædam

Βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχριμπτομένη.
Πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι,
Καὶ παρὰ χαίτην ξανθὴν ῥίψαι

Maculosis cervis insiliens.
Per deos cupio clamore-excitare canes,
Et juxta flavam comam projicere,

S. αἱ κύνες τρέχουσι ταῖς ἐλάφοις πρὸς τὸ ἐπιπηδᾶν προσπελάζουσαι· ἐπιθυμῶ κυνηγετικὴν τέχνην ἀναδέξασθαι, καὶ κυσὶ μὲν συρίζειν, ἐπὶ θῆρας δὲ ὁρμᾶν, καὶ τὸ ἀκόντιον πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀνατεῖναι, τὸ δὲ σίδηρον αὐτοῦ ταῖς χερσὶ κατέχουσα, οὕτως * ἀκοντίζειν. οἱ μὲν ἀκοντίζοντες τὴν χεῖρα ἄνω πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀνατείνουσι, τὸ δὲ σίδηρον τοῦ ἀκοντίου πρὸς τὸν κρίκον τοῖς δυσὶ δακτύλοις τοῖς μέσοις κατέχοντες οὕτω ῥίπτουσιν. ἄριστα δὲ τῷ λεπτομερεῖ τῆς φράσεως μιμεῖται τὸ τῶν ἐρώντων ἦθος, ὅτε τινὸς ἐρῶντες τέχνῃ ὑπογράφουσιν, ὥσπερ ζωγράφοι τῇ λεπτολογίᾳ, κείνην τὴν τέχνην καὶ τὰ αὐτῆς ὄργανα, καὶ ὥσπερ οἱ εἰς ἐπίδειξιν αὐτῆς ἐρχόμενοι ἐρεθίζουσι τῷ λεπτομερεῖ τῆς φράσεως τὸν ἐρῶντα, καθόλου δὲ τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐρώντων συμβαίνει. Πέμπετέ] Τῷ χορῷ λέγει ταῦτα τῷ ἐλθόντι εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῆς. Fl. 6. 15. 217. Στεῖβουσι] Τρέχουσι, πατοῦσιν, ἀνιχνεύουσιν οἱ κύνες τὰ θηρία φονεύοντες. Fl. 15. 218. Βαλίαις] Τοῖς ποικίλοις τὴν δορὰν καὶ καταστίκτοις, ἢ ταχείαις παρὰ τὸ βαίνειν ἅλις. Fl. 15. 219. Πρὸς θεῶν, ἔραμαι] Ἀντὶ τοῦ ἐρῶ, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. καὶ οἰκείως τῇ μεσότητι ἐχρήσατο. ἄκρως δὲ ἐρωτικὸν ἦθος

* Vulgo κατέχουσα καὶ οὕτως ἀκ. καὶ om. Flor. Idem mox εἰς ἐπίδειξιν αὐτῆς pro αὐτοῖς.

horum jam attigerat Mezir. ad Ovid. Her. T. I. p. 332. In cod. Flor. Πέμπε. *Beck.*

216. Aristoph. Vesp. 748. Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ· Κείνων ἔραμαι, κεῖθι γενοίμαν, Ἵν' ὁ κῆρυξ φησὶ, κ. τ. λ. ubi adscribit Scholiasta, ἐξ Εὐριπίδου Ἱππολύτου. unde conjiciebat Porsonus versum Κείνων ἔραμαι, κεῖθι γενοίμαν, post hunc nostrum esse inserendum. Credibile est ea in priore Hipppolyti Editione scripsisse Euripidem. Valckenærius autem putavit olim fuisse lecta post v. 229. quod mihi quidem minus verisimile videtur. *Monk.*

Post h. v. inseri voluit Porsonus Κείνων ἔραμαι κεῖθι γενοίμαν servatum ab Aristophane: cujus Schol. in Vesp. 748. monuit eas voces esse ex Hippolyto desumtas. M. quidem credit illas in editione priori scripsisse Euripidem, postea rejecisse. Sed longe præstat sententia Valckenærii: judice quo legi debent in v. 230. Κείνων ἔραμαι κεῖθε γενοίμαν vice vulgatæ lectionis εἴθε γενοίμαν: ubi tamen vestigia prioris lectionis etiam nunc restant. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 74, 75.

218. βαλειαῖς Lasc. Vulgo editum erat ἐγχριπτόμεναι· Marklandus autem monuit corrigendum esse ἐγχριπτομένα, ex Plutarcho, qui Tom. II. p. 52. B. hæc ita adhibuit, Πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι, Βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχριπτόμενος. et similiter Tom. II. p. 959. B. Hinc quoque censuit ille ordinem horum versuum mutandum esse: quod tamen contra omnium librorum auctoritatem nolim factum, et potius crediderim memoriæ vitio lapsum fuisse Plutarchum. Valcken. et Brunck. edidere ἐγχριμπτομένα, sed plene distinxere post κύνες, commate tantum post ἐγχ. posito: male, ut opinor. Ceterum βαλιὰν ἔλαφον est in Hec. 90. ubi explicat Paraphrastes βαλιάν. κατάστικτον· ταχεῖαν. similia habent Hesychius, Suidas, Etymologus M. et Eustathius ad Il. Π. p. 1051, 17=1065, 17. versum Hecubæ respicientes. Vid. Kusterum et Albertum ad Hesych. et Abreschium in Miscell. Observ. V. 3. p. 80. Vox in sensu velocitatis adhibetur in Anapæstico apud Suid. v. βαλιάν. Λήγετε πνοιαὶ βαλιῶν ἀνέμων. Observat Eustathius loc. cit. hoc adjectivum barytonum esse, ad differentiam nominis equi Achillis Βαλίος Il. Π. 149. Dixit Euripides in Iph. Aul. 221. πώλους — λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς. Auctor Rhesi 356. βαλιαῖσι πώλοις. Ceterum de scriptione vocis χρίμπτω videndus est Ruhnkenius ad Timæum p. 106. *Monk.*

Mutandæ sunt sedes horum Anapæstorum, et scribendum:

πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι
βαλίαις ἐλάφοις ἐγχριπτομένα
καὶ παρὰ — —

Θεσσαλὸν ὅρπακ'
Ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος.

Thessalicum hastili
Infixum tenens in manu telum.

S. ἀπεμάξατο τῇ λεπτομερεῖ τῆς ἐκφράσεως * περιεργείᾳ· εἰς ὑπόμνησιν γὰρ ἐρχόμενοι τῶν ποθουμένων, καὶ μονονουχὶ ζωγραφοῦντες αὐτὰ τοῖς λόγοις, ἔτι μᾶλλον τὴν ἐπιθυμίαν ἐγείρουσι. 221. Θεσσαλὸν ὅρπακα] Θεσσαλῶν γὰρ εὕρημα τὸ δόρυ. ἐπίλογχον δὲ βέλος αὐτὸ τὸ τιτρῶσκον σιδήριον, ὅπερ ὁ κρίκος ἐμβεβλημένος ἐν τῷ ξύλῳ συνέχει, διὰ τὸ ἐπὶ τῇ λόγχῃ κεῖσθαι, ὅ ἐστι τῷ ξύλῳ. οἱ γὰρ ἀκοντίζοντες τὸ σιδήριον τοῦ ἀκοντίου πρὸς τὸν κρίκον ἐν δυσὶ δακτύλοις κατέχοντες οὕτω ῥίπτουσι. Ἄλλως. Ἐπίλογχον· ἐπεὶ βέλος πᾶν τὸ βαλλόμενον, διέστειλεν εἰποῦσα ἐπίλογχον, ὅ ἐστι βέλος ἔχουσα ἐν τῇ χειρὶ τὴν λόγχην ἔχον,

* Flor. 6. τῆς φράσεως περ. et mox τῶν ἐπιθυμουμένων pro τῶν ποθουμένων et in fine ἐξεγείρουσι pro ἐγείρουσι.

Vide Plutarch de Adulat. et Amic. discrim. p. 52. B. Ed. Xyland. Markland. Meo judicio, parum interest. *Musg.*

Βαλίαις] Vox βαλιὸς accentu et significatione διφορεῖται: scribitur enim et βαλίος, et *maculosus*, vel *celer*, sonat. Vid. *Rhes.* v. 356. Et *Iphig.* Aul. v. 221. *Barnes.*

Valcken. ἐγχριμπτομένα edidit e codd. Flor. et Par. (Br. tamen monuit, in membr. r. esse ἐγχριμπτόμεναι, quamvis Valck. lectionem receperit,) sed non vult versus transponi, quantumvis eo, quo Markl. posuit, ordine legantur ap. Plutarch. p. 52. B. et 959. B. T. II. Nam Euripides alio ordine posuit, ne ῥίψαι esset nimis ab ἔραμαι remotum. Quod ap. Plutarch. ἐγχριμπτόμενος, monstrat saltem, hoc verbum de canibus positum esse, non de Phædra. *Beck.*

219. " κυνὶ *Eustath. ad Il.* Ξ. p. 989, 56=982, 52." R. P. Mendose citat θωΰξας Schol. ad Theocr. Idyll. A. 78. Hunc versum ridere videtur Aristophanes in Anagyro apud Athenæum IV. 4. p. 133. B. a Porsono emendatus, Πρὸς θεῶν ἔραμαι τέττιγα φαγεῖν. vulgo ἐρᾷς. *Monk.*

Schol. ined. ad Theocr. Id. 1, 78. T. I. p. 140. Wart. ἔρασσαι, παθητικὸν ὄν, ἀντὶ τοῦ ἐρῶ λαμβάνεται, καὶ ἔστι ποιητικόν. καὶ Εὐριπίδης· πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι. *Beck.*

Porsonus, teste M. emendavit Aristoph. Anagyro apud Athen. IV. p. 133. B. Πρὸς θεῶν ἔραμαι τέττιγα φαγεῖν. vice ἐρᾷς: sed MS. ibi ἐρᾷ.

Class. Jour. Vol. VI. p. 75.

220—2. Hos versus ita exponit Scholiasta: οἱ μὲν ἀκοντίζοντες τὴν χεῖρα ἄνω πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀνατείνουσι· τὸ δὲ σίδηρον τοῦ ἀκοντίου πρὸς τὸν κρίκον τοῖς δυσὶ δακτύλοις τοῖς μέσοις κατέχοντες, οὕτω ῥίπτουσιν. Phrasin ῥίψαι παρὰ χαῖταν illustrat Valckenærius, allato Virgilio Æn. IX. 417. *idem Ecce aliud summa telum vibrabat ab aure:* constat enim morem fuisse Græcis a capite jaculari. Erunt fortasse qui hæc verba de comis Phædræ vento diffundendis malint intelligere, ut in Iphig. Aul. 757. Κασάνδραν ἵν' ἀκούω Ῥίπτειν ξανθοὺς πλοκάμους. Bacch. 150. τρυφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτουσ'. Sed vereor ut compositum παραῤῥίπτειν in similem usum adhiberi possit. Mox vero ὅρπακ' pessime cepit Valck. post Musgravium, quasi esset ὅρπακι. vocalis enim in fine Dativi singularis perraro eliditur (sexties tantum, si recte recordatus sum, in omnibus Tragicorum reliquiis) et talis verborum constructio venustam hujus loci facilitatem plane tolleret. Præterea Θέσσαλον ὅρπακα plene dedit Aldus, quem in his versibus dividendis secutus sum. Hesychius, ὅρπηξ. ὀρθὸς κλάδος. Thessala hastilia memorantur etiam in Bacchis 1205. Οὐκ ἀγκυλώτοις Θεσσάλων στοχάσμασιν. Est autem ἐπίλογχον βέλος *præfixum cuspide telum.* In A. leguntur ξανθὴν et ὅρπηκ'. ἐπίλοχον Lasc. *Monk.*

220. Valck. hanc verborum structuram esse censet: Καὶ ἔχουσα ἐν χειρὶ βέλος Θεσσαλὸν ὅρπακι ἐπίλογχον ῥίψαι (nempe τὸ βέλος) παρὰ χαίταν ξανθάν. Seneca Hipp. 397. *Hastile vibret dextra Thessalicum manus; Talis* (leg. Qualis) *severi mater Hippolyti fuit—Talis in sylvas ferar.* Verba παρὰ ξανθὰν ῥίψαι χαίταν explicanda sunt ex more Græcorum a capite vel dextra aure jaculantium. Virg. Æn. 9. 417. Ovid. Her. 4. 43. Valcken. Ver-

ΤΡ. Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις;
Τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη;

Nut. Undenam, o filia, ista deliras?
Quid tibi est negotii cum exercitio venationis?

S. ἵνα σημάνῃ τὸ ἀκόντιον. 223. Κηραίνεις;] Μεριμνᾷς, φροντίζεις, ἐν τῷ κῆρ ἔχεις, ἢ ἐπὶ βλάβην ἔχεις. ὁ κὴρ γὰρ ἡ θανατηφόρος μοῖρα. Fl. 15. Μωραίνεις. Fl. 2. 224. Τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτης;] Ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας. τουτέστι, τί σοι περὶ κυνηγεσίας μέλει; τί, φησὶν, ὦ τέκνον, καὶ σοὶ, καθάπερ τοῖς ἀνδράσι, μελετᾶται τὰ κυνηγέσια; τί δὲ καὶ τὸ τυχεῖν κρηναίων ἐν ἔρωτι μεγάλῳ τίθεσαι. εἰ μὲν γὰρ ἐληθῆ ἐπιθυμεῖς, πάρεστιν ἐπὶ τῶν οἴκων δροσώδης καὶ ὑψηλὴ * πέτρα συνεχὲς ὕδωρ στάζουσα, ὅθεν σοι ποτὸν ἂν γένοιτο, καὶ

* Flor. 6. δροσ. καὶ ψυχρὰ ἀνάκλισις. 15. δρ. καὶ ψυχραὶ ἀναπαύσεις. Ἀνακλίσεις.] Iidem paulo ante ἐν ἔρ. μεγ. τίθεσαι, quod jam Barn. rescripsit pro τίθεσθαι.

sus hic a Flor. cod. abest. In Par. παρυχαίταν ξανθήν. *Beck.*

221. ὄρπακ'. Dativi est, et in constructione ἐπίλογχον sequitur. λόγχη, unde ἐπίλογχον, proprie cuspis est. Xenophon: εἶχον δὲ καὶ δόρυ ὡς πεντεκαίδεκα πηχῶν μίαν λόγχην ἔχον. p. 338. vid. et p. 352. Ed. Par. Sensus est: *gestans in manu telum* (vel *cuspidem*) *Thessalum hastili infixum.* *Musg.*

Cod. Par. ὄρπηκ' ἐπίλογχον. Ed. Flor. ὄρπακ' ἐπίλοχον. *Beck.*

222. Ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος] Γαισὸν δηλοῖ, ὅ ἐστιν ὁλοσίδηρον δόρυ. *Latine,* Venabulum, Sarissa. Gæsus et Gæsum dicitur. *Seneca* Hippolyt. v. 395. *Hastile vibret Dextra* Thessalicum *manus.* Hinc putes expressum: Θεσσαλὸν ὄρπακα, *Hastile Thessalicum.* Et iterum: *Et rigida molli Gæsa jaculari manu.* Vid. *Hercul.* Fur. v. 1005. Quod vero *Thessalicum* jaculum nondum *Hippolyti* ætate fuerit, id gratis dictum a *Criticis;* et quod *Scholiastes* tradit de altero *Anachronismo* circa *Venetos* equos infra ad v. 231. est merum *Grammaticorum* insomnium; *Venetorum* enim nomen antiquius, unde *Homerus* Iliad. β. v. 852. Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. Vide *Strabon.* l. 5. Quare nimium a *Criticis* deceptus est *Gerard. Joh. Vossius.* Institut. Poët. l. 1. c. 3. ubi hæc *Euripidi* vitio vertit, cum, etiamsi vera notasset, per *Prolepsin* potuit *Euripidis* honor salvari. *Barnes.*

223. Soph. Trach. 29. Κείνου προκηραίνουσα. ad quem locum Scholiasta citat, καὶ Εὐριπίδης· Τί ποτ' ὦ τέκνα τάδε κηραίνετε; quæ verba Barnesius, nobilissimæ hujus scenæ, quam ediderat ipse, oblitus, in Fragmenta Incerta relegavit. *Monk.*

Vide Heath. inter Eurip. fragm. incerta. *Burn.*

Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις;] *Alumna, quid ista tandem corde volutas?* Ubi Dejanira Sophocli dicitur Κείνου προκηραίνουσα, *pro marito anxie sollicita,* Trachin. v. 29. Euripidis verba melius scripta prostant in Scholiis Triclinii Ed. Turneb. p. 121. quam in antiquioribus: versus ibi sedem *vir* D. indicavit in Miscell. Obs. Nov. T. I. p. 79. *Valck.*

224. Verte *Quid est, cur venationum tibi quoque cura sit?* Versus sic restitutus Porsono debetur; vulgo enim editum erat μελέτης. Brunckius e cod. A. recepit μελέτῃ, unde constructionem qualemcunque effingere frustra laborarat Valckenærius. Reiskius signum interrogationis post τι posuit. Musgravius pro καὶ maluit δαὶ, vocem Tragicis haud usitatam. Vid. Porson, ad Med. 1008. *Monk.*

μελέτης.] MS. A. μελέτῃ. Lego τί κυνηγεσίων δαὶ σοὶ μελέτης; ubi δαὶ *quæso* valet, ut Hecub. v. 1238. Helen. v. 1266. Constructionem tuetur Homerus Iliad. φ'. v. 360. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς; In quo videtur Ellipsis esse vocis προσήκει. Xenophon: οὐδὲ ὡς ἡμῖν προσήκει οὔτε πλησμονῆς ποτε, οὔτε μέθης p. 97.

Nonnus p. 418. τί γὰρ σακέων Ἀφροδίτῃ. Aristides: ἀλλὰ τί τούτων ἐμοὶ νῦν. Tom. III. 90. Lucian. in Demosthenis Encomio: τί γὰρ τῶν ὀστῶν καὶ τῆς ὑδρίας Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι; *Musg.*

Τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη;] Ita M. ad Porsoni mentem. Vulgo μελέτης. Brunck. post Valck. μελέτῃ. Alter MS. Paris. teste Musgr. μελέτῃ et alter teste Valck. μελέτη. Vera lectio est Τί κυνηγεσίων μελέτῃ καὶ σοί· Anacreontea citat

Τί δὲ κρηναίων νασμῶν ἔρασαι;
Πάρα γὰρ δροσερὰ πύργοις ξυνεχὴς

Quid vero fontanos latices expetis?
Etenim juxta arcem est continuus roscidus

S. τὸν πόθον ἐκπληρώσαις. εἰ δ' οὐ βούλει, τί καὶ τοῦτο ἐν ἔρωτος τάξει λέγεις; 226. Πύργοις συνεχὴς] Ἄφθονος τοῖς ὕδασι. ὁ δὲ νοῦς, εἴπερ ὅλως ἐπιθυμεῖς ὑδάτων, πάρεστιν ἐπὶ τῶν οἴκων δροσώδης καὶ ὑψηλὴ πέτρα, κλιτὺς, ὅ ἐστιν ἀνακεκλιμένη καὶ ὑψηλὴ πέτρα, συνεχὲς ὕδωρ στάζουσα. 228. Δέσποινα δίας] Λίμνη γυμνάσιον ἐν Τροιζῆνι, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φησὶ τὸν ἀμφὶ Λίμνης τροχόν. ὁ δὲ νοῦς, ὦ δέσποινα τῆς ἰσοπέδου Λίμνης, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων. ἐπεύχεται δὲ λοιπὸν τῇ οἰκείᾳ θεῷ τῶν κυνηγεσίων, ὥστε τοῖς

Valck. Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί et Τί Πλειάδεσσι κἀμοί. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 75.

Reisk. conjicit: Τί; κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη; *Quid? estne tibi etiam venationis cura?* In Par. μελέτη. Sed sic Græce diceretur: τί δή; τὰ κυνηγετικὰ σὺ μελέτην πεποίησαι; At mirata nutrix venari cupientis alumnæ verba, *quid tibi*, inquit, *cum rebus est venatoriis?* hoc diceretur: Τί κυνηγεσίοις καὶ σοὶ, nempe κοινὸν πρᾶγμά ἐστι. Scripsisse igitur Eur. videtur: Τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτῃ; *quid tibi cum meditatione rerum venaticarum est negotii?* (Id recepit Br. sed vulgatum gravius videtur, et καὶ habet augendi vim, Beck. Spec. p. 7.) Formula τί ἐμοὶ καὶ σοὶ (ap. Lat. *quid mihi tecum* quibusvis usitata est; interdum additur κοινὸν, ἐν μέσῳ et πρᾶγμά ἐστι. *Valck.*

227. κλιτὺς apud Tragicos, ubicunque ante vocalem occurrit, ultimam syllabam corripit. Vide Bacch. 409. Soph. Trach. 271. Antig. 1144. Erravit igitur Valckenærius, cum ὅθι pro ὅθεν, contra codicum et editionum consensum, Heathio obsecutus edidit. Vocem exponit Hesychius, Κλιτὺς, καὶ κλιτύες. τὰ ἀποκλίματα τῶν ὀρέων, ἢ τὰ καταφερῆ τῶν ὑδάτων. lege κατωφερῆ. Pariter Etymol. M. v. κλειτὺς, Scholiasta ad Hom. Il. Π. 390. Od. Ξ. 470. et alii Grammatici. Apud Homerum κλιτὺν ultimam producit, quod Valckenærio fraudi fuisse videtur. *Monk.*

Κλιτὺς ultimam corripit. Hoc monuit Brunck. et post eum M. cujus emendationem Hesychii VV. DD. dudum præripiunt. Utinam M. in nota sequenti vidisset Hesychii gl. Ἐνετίδας πώλους στεφανηφόρους ἀπὸ τῆς περὶ τὴν Ἀδρίαν Ἐνετίδας· διαφέρουσι γὰρ ἐκεῖ, sic legi deberet partim ope Codicis Marciani. Ἐνέτας πώλους. Ἐν Στεφανηφόρῳ ἀπὸ τῆς περὶ τὴν Ἀδρίαν Ἐνετίδος· διαφέρει γὰρ ἐκείνη. MS. habet Στεφαν ἐνιφόρω et διαφέρει. Ne quis dubitet de Στεφανηφόρῳ sine voce Εὐριπίδης, is adeat notam Alberti ad v. Ἀγνίσαι. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 75.

κλιτὺς, ὅθεν σοι.] Sic libri omnes, optime. *Quum κλιτὺς ultimam producat, ut constet metrum, legendum videtur,* ὅθι σοι. Verba sunt Heathii, qui egregie fallitur, et doctissimum virum in fraudem egit. Substantiva oxytona in υς ultimam necessario non producere observavi ad Andromachen, 3?6.

καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν, ὡς αὐτὴ λέγει.

Idem in κλιτὺς obtinet, nisi forte Sophocles prosodiæ Atticæ ignarus fuerit, quod Heathio, etiamsi per Deos omnes juret, non credam. Legitur in Trach. senarius iste, v. 271.

πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοποῦν.

Noster, Bac. 409.

σεμνὰ κλιτὺς Ὀλύμπου.

trimeter est dactylicus. Jam si quis quærat, cur non potius scripserit Euripides, κλιτὺς. ὅθι σοι πῶμα γένοιτ' ἄν. illi confidenter respondebo, id non tulisse linguæ indolem et proprietatem sermonis. Intererat enim aliquid, utrum scriberetur ὅθεν, an ὅθι. Dixerat supra Phædra: πῶς ἂν πῶμ' ἀρυσαίμην ἀπὸ κρηνῖδος. Nutrix respondet: ἀπὸ τῆς γειτονούσης κλιτύος πῶμ' ἀρύσαι' ἄν, seu, συνεχὴς ἐστι.

κλιτὺς, ὍΘΕΝ σοι πῶμα γένοιτ' ἄν.

Unde potum haurire potes: unde jubere potes, ut hausta tibi adferatur aqua. Sæpius quidem substantiva oxytona in υς, verbaliaque quorum Ionicis poëtis et aliis

Κλιτὺς, ὅθεν σοι πῶμα γένοιτ' ἄν.
ΦΑΙ. Δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι Λίμνης,

Clivus, unde tibi potest esse potus.
Phæ. O domina marinæ paludis Diana,

S. τῦ ἐρωμένου * ἐπιτηδεύμασι χρήσασθαι πρὸς τὸ αὐτῷ συναναστρέφεσθαι καὶ συνδιαιτᾶσθαι. τῆς δὲ θαλάσσης φησὶν αὐτὴν δεσπόζειν, ὡς καὶ Ἡσίοδος, (Θ. 413.) μοῖραν ἔχει

* Sic Florr. 6. 15. pro τὰ τοῦ ἐρ. ἐπιτηδεύματα. Iidem in fine ἢ ἐπεὶ λιμνῶτις ἡ Ἄρτεμις pro λ. ἡ ἄμπελος, ut jam correxit Barn. quem hic non secutus est Musgr. Sed leg. λιμνῆτις, ut in scholio ad v. 1129. Barn. λιμνᾶτις.

scriptoribus tam frequens usus, ultimam producunt, sed id non ex necessitate. Apollonii versum qui vulgo in menda cubat, Argon. I. 515. ad optimorum codicum fidem sic legi oportere, alibi, si satis commemini, monui, et in gratiam futuri editoris, docti apud Cantabrigienses viri, iterum monebo:

τοῦ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα
πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες,
κηληθμῷ· τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς.

Non igitur obstaret prosodiæ ratio quominus in Sophoclis Philoct. v. 43. reciperetur Jo. Toupii emendatio prolata ad Suidam T. III. p. 337.

ἀλλ' ἢ 'πι φορβῆς μαστὺν ἐξελήλυθεν.

Sed alias ob rationes, quæ suo loco declarabuntur, retinenda vulgata lectio νόστον. *Brunck.*

Cum κλιτὺς ultimam producat, ut constet metrum, legendum videtur ὅθι τοι. *Heath.*

228. δέσποινα δίας Ald. δέσποιν' ἀδίας Lasc. Reiskius primus correxit ἁλίας, et sic MSS. quidam. Limna, locus littori proximus, ubi sita erant gymnasia, memoratur etiam infr. 1129. Τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον. ad quem versum Scholiasta, a Valckenærio emendatus, Λίμνη, τόπος Τροιζῆνος, ἔνθεν Λιμνῆτις Ἄρτεμις καλεῖται. *Monk.*

Δέσποιν' ἁλίας] Ita MSS. A. Cott. Flor. Ed. Lasc. δέσποιν' ἀδίας. ἁλία λίμνη potest esse simpliciter pelagus, ut Hom. Odyss. γ'. v. 1. Troad. v. 446. Videndum tamen, annon locum respiciat, de quo sic Pausanias in descriptione Trœzenis: ὅτος τῇ Σαρωνίδι τὸ ἱερὸν Ἀρτέμιδι ᾠκοδόμησεν ἐπὶ θαλάσσῃ τελματώδει, καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον, ὥστε καὶ Φοιβαία λίμνη διὰ τῦτο ἐκαλεῖτο. et paullo post: ἐκπεσόντα δὲ τὸν νεκρὸν κατὰ τὴν Φοιβαίαν λίμνην ἐς τὸ ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος, ἐντὸς τῦ ἱερῦ περιβόλου θάπτυσι, καὶ λίμνην ἀπὸ τύτυ Σαρωνίδα τὴν ταύτῃ θάλασσαν καλῦσιν ἀντὶ Φοιβαίας, p. 73. Ed. Sylb. Vulgo δέσποινα δίας. *Musg.*

Δέσποινα δίας Ἄρτεμι λίμνας] Vid. supra ad v. 147. Et tamen *Scholiastes* ait, Λίμνην hic esse proprium nomen loci, ubi Schola equestris erat, quem tu videsis. Vid. Not. ad *Schol.* *Barnes.*

Δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι Λίμνας] Sic dudum ante correxeram, quam vera lectio fuisset in Codd. inventa Musgravio: ἁλίας legit et in Paris. T. H. in Flor. Is. Voss. Verum vidit etiam absque Codd. Reiskius. Variis in regionibus quoque Græciæ *paludes* fuere *siccatæ*: quid mirum si locis istis manserit *paludum* nomen? Λίμνη, certe Λίμνα, Λίμναι diversa loca dicebantur: Λίμναι πόλις περὶ Σηστὸν ex Hecatæo memoratur et Strabone; ad Attices Λίμνας vid. quos citat T. H. in Callimachi fragm. CCLXXX. Illic Bacchus, ὁ ἐν Λίμναις Διόνυσος, alibi locorum Diana colebatur Λιμνῆτις sive Λιμνᾶτις a loco sic utique dicta: Ἀρτέμιδος ἱερόν ἐστιν ἐν τῇ Ἐπιδαυρίων Λιμνάτιδος, Pausan. III. p. 271. init. In Messeniorum et Lacedæmoniorum finibus situm Dianæ templum Λιμνάτιδος eidem IV. p. 287. memoratur: p. 356. init. Λίμναι χωρίον esse dicitur, in quo templum Dianæ Λιμνάτιδος. In his errantem Jo. Meurs. Miscell. Lacon. I. c. 2. partim corrigit Jo. Kühnius ad istorum locorum ultimum. de Limnatide Diana notavit N. Heins. in Ovid. Met. V. 48. Fit ejus in epigrammate mentio, quod paulo melius ex Antholog. MS. describam, quam dedit Reiskius N. 498.

Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα, τάντ' ἐρατεινὰν
Σφαῖραν, τόν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον,

Καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων,
Εἴθε γενοίμην ἐν σοῖς δαπέδοις,
Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένη.

Et curriculorum equestrium,
Utinam essem in tuis solis,
Equos Venetos domans.

S. γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης. ἢ ἐπεὶ λιμνῶτις ἡ Ἄρτεμις. 229. Ἱπποκρότων,] Τῶν ὑπὸ τῶν ἵππων κροτουμένων, τῶν ἱπποδρόμων. γυμνασίων δὲ εἶπε τῶν τόπων. Fl. 15. 231. Πώλους Ἐνέτας] Ταῦτα ἀνακεχρόνισται· οὐδέπω γὰρ Ἕλληνες * Ἐνέταις ἐχρῶντο ἵπποις. οἱ γὰρ Ἐνέται Παφλαγονίαν πρότερον οἰκοῦντες ὕστερον ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν διέβησαν. Λέων δὲ πρῶτος Λακεδαιμόνιος πθ Ὀλυμπιάδι ἐνίκησεν Ἐνέταις ἵπποις, ὡς Πολέμων ἱστορεῖ, καὶ ἐπέγραψε τῇ εἰκόνι, Λέων Λακεδαιμόνιος ἵπποισι νικῶν Ἐνέταις, Ἀντικλείδα πατήρ.

* Ἐνέταις e Flor. 6. addidi, ut mox πθ Ὀλυμπ. Idem habet ἐπεγρ. τῇ εἰκόνι pro ἐπέγραψεν ἐν εἰκόνι.

Τάς τε κόρας, Λιμνᾶτι κόρα, κόρα, ὡς ἐπιεικὲς,
Ἄνθετο, καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ' Ἀρτέμιδι.

Causæ nihil est cur dubitemus prope Trœzenem locum fuisse Λίμναν dictum; Dianam autem, quia locus iste littori proximus, et gymnasio dicatus, sacer esset Deæ, dictam *Euripidi dominam* ἁλίας Λίμνας, καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων. Hujus loci gymnasium respexisse Poëta videtur v. 234. v. 1169. quod satis clare designat v. 1129. memorans τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον· ubi Scholia valde perturbata, Λίμνη τόπος Τροιζῆνος Ἀττικὸς, ἔνθα Λίμνη τις (Λιμνῆτις recte Barnes. ut ad v. 228.) Ἄρτεμις καλεῖται. παρὰ τὸ πεδίον τῆς Λίμνης τὸ βρεχόμενον, τοὺς γυμναστικοὺς τόπους, etc. ad suas singula voces emendate scripta si sic referantur, haud absurda videbuntur: Τὸν ἀμφὶ Λίμνας] Λίμνη, τόπος Τροιζῆνος, ἔνθεν Λιμνῆτις Ἄρτεμις καλεῖται. [Ἄλλως] Παρὰ τὸ πεδίον τῆς Λίμνης. Τρόχον] Τὸν τρεχόμενον τόπον, Ἀττικῶς. Κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους] Τοὺς γυμναστικοὺς ἵππους κατέχων τῷ ποδὶ καὶ γυμνάζων. Vocem Ἀττικὸς ex loco non suo retraxi leviter mutatam ad Τρόχον, τὸν τρεχόμενον τόπον. gymnasia, sive *stadia*, τοὺς δρόμους bis minimum alibi Τρόχους dixit Euripides. vid. Ammonius p. 137. et Animadv. p. 216. Gymnasium Trœzeniorum mari fuerit vicinum, ut τὸ γυμνάσιον τὸ τῶν Ἰασέων ἐπίκειται τῇ θαλάσσῃ, Ælian. de N. A. VI. c. XV. —— Ceterum his Dianam invocantis Phædræ verbis abusus est Schol. Theocriti ad Eid. II. 10. quod Dan. Heinsius animadvertit Lect. Theocr. V. p. 311. *Valck.*

229. Gymnasia equestria vocat ἱππόκροτα δάπεδα Noster Helen. 210. *Monk.*

Pindarus Olymp. III. Epod. 2. Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ. ubi Schol. ἡ ἱπποσόα, τουτέστιν, ἡ τοὺς ἵππους σοβοῦσα, ἤγουν διεγείρουσα εἰς δρόμον, ἤτοι ἡ ἱππική. *Musg.*

Καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων] *Hippodromum* notat, quem frequentasse par est *Hippolytum*, juvenem venationi et equis deditum. De *Hippodromis* autem vid. quæ nos ad *Helenæ* v. 210. et alias. Item *Scholiasten*. *Barnes.*

230. Diana appellatur Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ, apud Pindarum Olymp. III. 47. *Monk.*

Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις] Ad suæ gentis mores hæc et vicina Racinius accommodavit. —— In Aristoph. Vesp. v. 748. Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ, quæ leguntur adscripta, Ἐξ Ἱππολύτου Εὐριπίδου· adscribi debuerant ad versum illic sequentem 749. Κείνων ἔραμαι, κεῖθι γενοίμαν. Hæc nusquam inveniuntur in Hippolyti quam legimus editione correcta; similia quædam in Alc. v. 883.; sed Phædræ congruunt, et hoc in loco primæ forsan Editionis fuerant posita:

Κείνων ἔραμαι,
Κεῖθι γενοίμαν, ἐν σοῖς δαπέδοις
Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα.

Equos Venetos domans, recte dedit qui primus Euripidea Latine vertit sub nomine Dorothei Camilli: miror equidem Ἐνέτας quibusdam visum adpellativum. Scholiastæ veteris usus observatis Eustathius meminit hinc equarum Venetarum

ΤΡ. Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔῤῥιψας ἔπος;
Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
Πόθον ἐστέλλου· νῦν δ' αὖ ψαμάθοις

Nut. Quid rursus hoc stultum profudisti verbum?
Nam modo quidem montem conscendens, ad venationis
Desiderium ferebaris: modo vero contra arena

S. 232. Τί τόδ' αὖ.] Τί τοῦτο, φησὶ, τὸ ῥῆμα μωραίνουσα πάλιν εἶπας. Fl. 15. 233. sqq. Νῦν δὴ μὲν ὄρος βοᾷς] Ἀρτίως μὲν εἶχες ἔρωτα εἰς ὄρος ἀπελθεῖν, καὶ ἐπὶ θήρας πόθον ὥρμας, καὶ *κυνηγεσίων· πάλιν δὲ νῦν ἐν σταδίοις πώλων δρόμου ἐπιθυμεῖς, καὶ ἐπὶ ταύταις ὀχεῖσθαι γυμναστικῶς. τινὲς δὲ γράφουσι καὶ πόθον, δηλοῦντες, ὅτι τὸν πόθον εἰς θήρας καὶ κυνηγέσια ἠφίεις. ἐπ' ἀκυμάντοις δὲ ταῖς μὴ θαλασσίαις, ἀλλ' ἠπειρωτικαῖς, τουτέστιν ἐν σταδίοις, ἢ ἐν ἀνηνέμοις αἰγιαλοῖς, ἔνθα καὶ στάδια πολλάκις εἰσίν.

* Valck. (vid. infr.) legendum suspicatur ἐπὶ θήρας ποθεῖν ὥ. καὶ κυνηγέσια. In sqq. πώλων est e Flor. 6. pro πώλου.

et Εὐριπίδου ἀναχρονίσαντος τὴν τοιαύτην ἱππείαν εἰς τὰ Ἡρωϊκὰ, in Hom. Il. Β. p. 273, 40. Vid. H. Steph. Index in Thes. L. G. in V. Ἐνετίδας et S. Bochartus Hieroz. T. I. p. 160.—Ex duobus Codicibus et prima Ed. recte Musgravius, pro δαμαζομένα, restituit δαμαλιζομένα. Formæ sunt veteres et legitimæ, tametsi non inveniantur in Lexicis, ab inusitatis δάμαλος, ἄρπαλος, πύκταλος ductæ, Δαμαλίζειν· Ἀρπαλίζειν· Πυκταλίζειν. Euripideam dabit Pindarus Πυθ. V. 163. XI. 38. ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν. Ἀρπαλίζειν Æschylus Theb. v. 248. Eumen. v. 986. Anacreontis est, ὡς μὴ Πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω· ex Epitome Athenæi in Casaub. Anim. p. 782. l. 8. hinc apud Eustath. in Il. Ψ. p. 1444. 19. *Valck.*

231. De equis Venetis loquitur Phædra, quos in solennibus Græcorum ludis celeberrimos fuisse constat. Hesych. Ἐνετίδας, πώλους στεφανηφόρους, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν Ἀδρίαν Ἐνετίδος· διαφέρουσι γὰρ ἐκεῖ. Anachronismi igitur Euripides insimulatur in Scholio quod sumpsit Eustathius ad Il. Β. p. 361, 21=273, 37. quod hos equos heroicis temporibus tribuerit. Veneti enim, Paphlagoniæ gens (Vid. Hom. Il. Β. 851.) non nisi post excisam Trojam in Adriæ finibus, duce Antenore consedisse perhibentur. Historiæ meminerunt Livius I. 1. Virgil. Æn. I. 242. De voce δαμαλιζομένα optime disseruit Valckenærius: "Ex duobus Codd. et prima Ed. recte Musgravius, pro δαμαζομένα, restituit δαμαλιζομένα. Formæ sunt veteres et legitimæ, tametsi non inveniantur in Lexicis, ab inusitatis δάμαλος, ἄρπαλος, πύκταλος, ductæ, δαμαλίζειν, ἀρπαλίζειν, πυκταλίζειν. Euripideam dabit Pindarus Πυθ. V. 163. XI. 38. ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν. Ἀρπαλίζειν. Æschylus Theb. 248. Eumen. 986 Anacreontis est, ὡς μὴ Πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω. ex Epitome Athenæi in Casaub. Anim. p. 782. l. 8. hinc apud Eustath. in Il. Ψ. p. 1444, 19." *Monk.*

De Venetis vide, præter Scholiasten, Homerum Il. β'. v. 852. Strabon. p. 543. C. D. Ed. Casaub.

δαμαλιζομένα.] Ita MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo δαμαζομένα. Exc. Flor. θαυμαζόμενα. *Musg.*

Πώλους Ἐνέτας] Equos Venetos. *Veneti* ab *Henetis* oriundi ex *Paphlagonia*, qui pernicibus utebantur equis. Vide, quid nos supra ad v. 222. Est et *Venetus* color; sed nihil hic facit. *Barnes.*

Reisk. ad h. l. "Ἐνέτας non est nomen proprium, sed appellativum, *equos, qui adversus feras*, in earum persecutionem, *instigantur, feris immittuntur.* Hes. Ἐνετίδας· πώλους στεφανηφόρους. ἀπὸ τῆς περὶ τὴν Ἀδρίαν Ἐνετίδος. ubi v. Intpp. *Beck.*

232. πάραφρον vulgo; quod, licet planissime contra metrum, edidit Valckenærius; mox tamen in notis amplexus est πάραφρόν γ'. "*Corrigendum τί τόδ' αὖ παράφρων. vide Sophocl. Philoct.* 835. *Male Musgravius Valckenærium γ' infercientem sequitur. παράφρων recte proposuerat editione prima.*" R. P. Subauditur οὖσα. Locus Philoctetis (815. ed. Brunck.) est, Τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον. *Monk.*

Ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι.
Τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς,
Ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει,

In *fluctuum-experte* equos *agitare* cupis.
Hæc *profecto* divinatione digna *sunt* multa,
Quisnam Deus te vexet,

S. 237. sq. Ἀνασειράζει δὲ ἤτοι τοῦ καλῶς ἔχοντος ἀνθέλκει καὶ ἀνακρούει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ταῖς σειραῖς παρακρουομένων ἵππων, καὶ τοῦ εὐθέος δρόμου παρεκβαλλομένων. Καὶ τὸ παρακόπτει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐλαττοῖ, ἐκκόπτει τοῦ φρονεῖν τὰ * δέοντα, ἀπὸ μεταφορᾶς

* Ἐκκ. τοῦ φρ. τὰ δ. e Flor. 15. accesserunt, cui debetur etiam περικοπτ. pro παρακ. et ἀποβάλλει pro ἀποβάλλουσι.

παράφρον.] Legendum cum Valckenærio παράφρον γ'. *Musg.*

Olim Musgr. παράφρων, vel παράφρον. legi posse putabat. Mollius erat παράφρον γ' ἔπος dixisse, quam ipsam Phædram παραφρονοῦσαν. Aliter tamen Senec. Herc. in Œta 275. Valcken. Brunck. metri gratia παράφρων, et subaudiri jubet σὺ, vel οὖσα. *Beck.*

Παράφρων olim ediderat Musgravius: postea cum Valck. repudiat, nec Brunckio nec Porsono probante.

Class. Jour. Vol. VI. p. 75.

233. Suidas et Photius hunc locum citant v. νῦν δὴ, exponentes, ἀρτίως, ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Phot. ὅροις, corrupte. *Monk.*

Reisk. scribit: ὀρεσβάτας ἐπὶ θῆρας, *ad feras, quæ scandere montes amant*, montivagas. In cod. Flor. δὴ deest. *Beck.*

233. Νῦν δὴ μὲν ὄρος βασ' ἐπὶ θῆρας
πόθον ἐστέλλου· νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι.

Ita M. qui ἀκυμάντοις reddit *fluctibus multum percussis:* sed potior est sententia Blomfieldi interpretantis *non agitatis fluctibus*. Etenim gymnasiis equestribus melius convenit littus placidum quam vexatum procellis. Nobis tamen displicet ἀκύμαντος, vox apud Tragicos rarissima vel prorsus insolens. Præstat igitur huc referre gl. Hesychianam Ἀγυμνάστοις, πολυγυμνάστοις, quæ vox ad arenam certantium apprime convenit: et extat, alio licet sensu, quater in Euripideis. Verum neque sic integer est locus. Collato v. 1126. κυνῶν ὠκυπόδων ἘΠΕΒΑ μετὰ ΘΗΡΑΣ ἐναίρων hic legi debet ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θῆρας πόθεν ἐστέλλου: ut constructio sit ὄρος ἐστέλλου πόθεν (cf. Med. 668. ὀμφαλὸν— ἐστάλης) βᾶσ' ἐπὶ θῆρας. Illud πόθεν servant MS. Flor. et Phot. non Suidas: nisi libri MSS. in eo dant diversum ab edit. Mediol. ubi legitur πόθι. Hesych. Πόθεν, ἀπό τινος μέρους. Ironiæ inservit πόθεν: Redde *scilicet*. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 75.

Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θῆρας Πόθον ἐστέλλου·] Excitantur ista Suidæ in Νῦν δὴ, et Photio in Lex. præter cetera, in quibus monent voculis Νῦν δὴ significari *modo*, ἀρτίως, ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Euripidea vulgantur apud Suidam, ut in Euripidis Edd. sed in Suidæ Ed. Aldina legitur, ἐπὶ θῆρας πόθι ἐστέλλου. in Eurip. Cod. Flor. ἐπὶ θήρας πόθεν. (quod præbet et Photii Lex. MS.) et in hac voce jam olim variatum liquet ex Scholiis: τινὲς δὲ γράφουσι καὶ Πόθον, δηλοῦντες ὅτι τὸν πόθον εἰς θῆρας καὶ κυνηγέσια ἠφίεις. Altera lectio latet in iis quæ præcedunt, ἀρτίως μὲν εἶχες ἔρωτα εἰς ὄρος ἀπελθεῖν, καὶ ἐπὶ θῆρας πόθεν (L. ποθὲν) ὥρμας καὶ κυνηγεσίων· ubi tum κυνηγέσια scribendum. Præter vulgatam videtur in Codd. antiquis hæc quoque reperta lectio:

Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θῆρας
Ποθὲν ἐστέλλου.

haud sanequam absurda valde juveni Jc. nostro Piersono venit in mentem, ἐπὶ θήρας Μόχθον ἐστέλλου· recordabatur Hippolytum in v. 52. θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα *Valck.*

234. πόθεν Fl. Phot. Piersoni conjecturam μόχθον pro πόθον, metro quantumvis reclamante, probare potuit Valckenærius. νῦν δὲ ψαμάθοισιν ἀκυμ. Suid. et Phot.

Monk.

235. ἀκύμαντος, *fluctibus multum percussus*. ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις idem fere significat ac infra 1168. ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας. Litera α potestatem ἐπι-

Καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ.
ΦΑΙ. Δύστηνος ἐγὼ, τί ποτ' εἰργασάμην;
Ποῖ παρεπλάχθην γνώμης ἀγαθῆς;

Mentemque pervertat, o filia.
Phæ. Infelix ego quidnam feci?
Quo aberravi a sana mente?

S. τῶν περικοπτομένων τὰ πτερὰ ὀρνέων, ἅπερ ἅμα τῇ τῶν πτερῶν τμήσει τὴν ἰσχὺν ἀποβάλλει, καὶ παντελῶς ἀσθενῆ γίνεται. 240. Ποῖ παρεπλάγχθην] Πάλιν καταστᾶσα τῆς μανίας καὶ ἔμφρων * γενομένη, αἰσθάνεται ἑαυτὴν παρατρέψασαν καὶ μανιώδη φθεγγομένην. τὸ γὰρ τοῦ ἔρωτος ἐνδιδόμενον τῇ ἡδονῇ τῶν λόγων, καὶ ἐρεθιζόμενον ὥσπερ

* Γενομένη pro γινομένη Flor. 10. Paulo ante fort. ἀπονατας.

τατικὴν habet. ut in locutionibus ἀξύλῳ ὕλῃ Hom. Iliad. Λ. 135. ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, et pluribus aliis apud Valckenærium ad Theocriti Adoniaz. p. 214. Et sic profecto nostrum vocabulum intellexit Valck. Pari sensu accipiendum videtur ἀκύματος in versu Euripidis apud Valcken. ad Phœn. 216. Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ. (Confer Æsch. Prom. 89. ποντίων τε κυμάτων Ἀνήριθμον γέλασμα.) Apud serioris ævi scriptores ἀκύμαντος erat *Non agitatus fluctibus;* ut in Lucian. Dial. Marin. V. Tom. I. p. 300, 92. Et profecto pariter in nostro loco vertendum esse arbitratur Blomfieldius; a cujus sententia equidem invitus discedo; sed enim patet ex v. 228. et infra v. 1124. equestre stadium, de quo loquitur Nutrix mari vicinum esse. *Monk.*

Opinio veterum erat, omnes mentis depravationes a Diis originem habere, sed pro ratione insultus alios aliis auctores esse. Vide librum περὶ ἱερῆς νέσȣ. Verum cum Phædra partim venationis studio teneretur, partim in gymnasio litorali versari cuperet, incertum esse dicit Nutrix, dignumque, quod divinatione quæratur, a quo potissimum Deorum ipsi immissa esset insania. *Musg.*

Ἀκύμαντοι ψάμαθοι,] Infra v. 1124. Ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς, ex versu certe 1168. fuisse videntur ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας· hic equos agitare Phædra desiderabat: et fatetur apud Ovid. Her. Ep. IV. 45.

Sæpe juvat versare leves in pulvere currus,
Torquentem frenis ora sequacis equi. *Valck.*

236. Τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς] Oblatum a Flor. Cod. πολλᾶς, et in v. 237. pro Ὥς τις, Ὅς τις recepi cum Musgravio: præterquam in aliis, Ὅς τις τε θεῶν ἀνασειράζει, erat in Paris. Cod. Ἀνασειράζειν, multo frequentius apud recentiores quam in veterum scriptis obvium, proprie significabat *loro retrahere: ferocis equi luctantia colla recurvans* eximie dicebatur Ἀνασειράζων. Hesychius: Ἀ. ἄγχων, ὡς ἀπὸ τῆς σειρᾶς εἰς τὰ ὀπίσω ἕλκων. Ibidem in Ἀνασειράζει citatur Euripides Ἱππολύτῳ Στεφανηφόρῳ. — Quis Deorum Phædram a sano mentis statu retraheret incerta Nutrix, Τάδε, inquit,

Τάδε μαντείας ἄξια πολλᾶς.

De rebus sic loquebantur obscuris: Æschines ad Timarchum acerbissime, ἔτι ταῦτα, ait, μαντείας προσδεῖται; p. 11, 15. *ista quid sibi velint, an opus habent adhuc vate conjectore?* Auctor Rhesi v. 955. Ἤιδη τάδ', οὐδὲν μάντεως ἔδει φράσαι. Alexis Athen. X. p. 421. B. Plato Sympos. p. 206. B. μαντείας δεῖται ὅ, τι ποτὲ λέγεις, καὶ οὐ μανθάνω. *Valck.*

237. ὥς τις Ald. Reiskius correxit ὅστις, quod ex E. P. et Lasc. receperunt nuperi Editores. ἀνασειράζω· ἀναχαλινῶ. Suid. id est, *fræno retraho.* ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ταῖς σειραῖς παρακρουομένων ἵππων, καὶ τοῦ εὐθέος δρόμου παρεκβαλλομένων. Schol. Hunc versum respexit Hesychius v. ἀνασειράζει. *Monk.*

ὅστις σε.] Ita MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. quod verum esse ex Nota præcedenti patebit. MS. A. ὅστις τε. MS. D. τίς σε. Vulgo ὡς τίς σε.

ἀνασειράζει.] Actio est eorum, qui loris equos retrahunt. *Musg.*

Jam Reisk. conjecerat Ὅστις θεῶν, *magnus mihi erit Apollo, quisquis mihi*

Ἐμάνην, ἔπεσον δαίμονος ἄτῃ.
Φεῦ, φεῦ, τλήμων.
Μαῖα, πάλιν μου κρύψον κεφαλήν·
Αἰδούμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι·
Κρύπτε· κατ' ὄσσων δάκρυ μοι βαίνει,
Καὶ ἐπ' αἰσχύνην ὄμμα τέτραπται.

Insanivi, lapsa sum dæmonis noxa.
Heu, heu, misera!
Nutrix tege rursus caput meum:
Pudet enim me eorum quæ dixi.
Tege; lacrymæ mihi ex oculis erumpunt,
Et oculi vertuntur ad pudorem:

S. εἰς θέαν τῶν ἐπιθυμουμένων τῇ λεπτολογίᾳ πρὸς ἐκφροσύνην ἐξήρχετο, καὶ πάλιν εἰς ἔννοιαν καθισταμένη τῶν ῥηθέντων ἐσωφρόνει, καὶ ἐπὶ τοῖς ῥηθεῖσιν ὠδυνᾶτο. 247. Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι] Τὸ γὰρ μετὰ τὴν μανίαν ὀρθοῦσθαι τὴν γνώμην ὀδυνᾷ λυπουμένην ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ μανίᾳ ῥηθεῖσι, ὡς ἐν τῷ καθεστῶτι δίκας πρὸ αἰσθήσεως διδόναι. 248. Τὸ δὲ μαινόμενον] Αὐτὸ δὲ τὸ μανιῶδες κακὸν μὲν, ὅτι ἃ μὴ βούλεται φθέγγεται, κρατεῖ δὲ καὶ ὑπερέχει τοῦ μετὰ συνειδήσεως ἀπολέσθαι. οὔτε γὰρ τῶν ἁμαρτημάτων ἐν τῇ μανίᾳ αἰσθάνεται, οὔτε τοῦ θανάτου τὴν ἀλγηδόνα λογίζεται τῶν τοῦ βίου τερπνῶν ἀποστάς. Ἄλλως. Τὸ

dixerit, quis te deorum furiis agitet. Hes. Ἀνασειράζει· ἀνακρούειν ποιεῖ, ἀνερεθίζει. Εὐριπίδης Ἱππολύτῳ στεφ. *Beck.*

238. παρακόπτει φρένας *delirare facit.* Non raro quidem παρακόπτειν, perinde ac παραπαίειν, significat *delirare:* sed nescio an alibi verbum activo sensu, ut hic, adhibeatur. Hinc tamen παράκοποι φρενῶν *insanientes*, Bacch. 33. et simpliciter παράκοπος *amens*, Bacch. 1000. Æsch. Prom. 601. ad quem locum Blomfieldius existimat vocabulum proprie de citharœdo usurpatum esse contra tempus pulsante. *Monk.*

239. et seqq. Eleganter, ut solet, expressit Græce etiam perdoctus Gallorum Tragicus Racinius. *Valck.*

240. Hes. Παρεπλάγχθη· παρεκρούσθη. *Beck.*

243. Perperam vulgo μαία. Accentum restituit Brunckius e Cod. A. μαῖα dicebant veteres de *avia*, et *obstetrice*, et *nutrice*. De ultimo sensu, qui et frequentior est, et ex Odyssea notissimus, Hesychius ait, προσφώνησις πρὸς πρεσβῦτιν τιμητικὴ, ἀντὶ τοῦ, ὦ τροφέ. *Monk.*

Pro μαία Brunck. e membr. μαῖα. Infra tamen v. 311. monet recte in Edd. esse μαία. *Beck.*

244. Cod. Fl. omittit μοι, et mox habet δάκρυα. *Monk.*

245. Improbat Heath. Barnesii conjecturam εἶβει, quam nec metrum, nec sententiam loci, postulare docet. *Beck.*

247. Eandem sententiam plenius habet Sophocles Aj. 259. Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει· Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, Μηδενὸς ἄλλου διαπράξαντος, Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει. ubi Brunckius laudat locum nostro simillimum Euripidis Antiopæ apud Stobæum XCVII. p. 538, 28. Φρονῶ δ' ἃ πάσχω, καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν· Τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ Νοσοῦντα· κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία. Verbum ὀδυνᾷν, etiamsi apud Tragicos non alibi reperiatur, indubiæ fidei est. ὀδυνᾷ· λυπεῖ, καταπονεῖ, Hesychius, huc, ut videtur, respiciens. Achilles Tatius I. p. 23. τὰ τῆς ψυχῆς τραύματα μᾶλλον ὀδυνᾷ. alia hujus verbi exempla collegit Valck. Frustra igitur emendavit Musgravius ὀδυνά. Nostrum versum citat Sophoclis Scholiasta Aj. 259. *Monk.*

Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμαν, ὀδυνᾷ] Rediit scriptio prior, cujus loco viro placuit elegantissimo nomen ὀδύνα. Versus ex Euripidis Cressis vulgatur,

Λύπη μὲν ἄτῃ περιπεσεῖν αἰσχρᾷ τινί·

ubi scribi quoque malim Λυπεῖ μὲν ——

Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμην, ὀδυνᾷ·
Τὸ δὲ μαινόμενον, κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ
Μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι.
ΤΡ. Κρύπτω· τὸ δ' ἐμὸν πότε δὴ θάνατος
Σῶμα καλύψει;
Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος.

Nam sana mente frui dolore afficit;
Ipsa vero insania malum *quoddam est*: sed præstat
Non cognoscentem, perire.
Nut. Tego: meum vero quondam mors
Corpus teget?
Multa me docet vita longa

S. δὲ μαινόμενον, ἀντὶ τοῦ, κακὸν μὲν τὸ μαίνεσθαι, ἀλλὰ κρατεῖ, τουτέστι κρεῖσσον ἐστὶ καὶ ὑπερέχει, τοῦ μετὰ συνειδήσεως ἀποθανεῖν, ὡς εἴ τις λέγοι, λυσιτελές ἐστι μὴ γινώσκοντα ἀπολέσθαι, ὡς κρείττονος ὄντος τοῦ τοιούτου βίου. 250. Κρύπτω, τὸ δ' ἐμὸν] Ἐγὼ μὲν, φησὶ, τὴν σὴν κεφαλὴν αἰδεμένη ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις κρύπτω καὶ σκεπάζω· πότε δὲ καὶ τὸ ἐμὸν σῶμα, ὀδυνηρῶς * ἔχον πρὸς βίον, ὁ θάνατος κρύψει. 252. Πολλὰ διδ.] Οὐ γὰρ

* Ἔχον] Barn. pro ἔχει. Confirmat Flor. 6.

Hesychius ex hoc forte versu: Ὀδυνᾷ, λυπεῖ, καταπονεῖ. De Ajace, cum ad sanam mentem rediisset, Sophocles Aj. v. 259.

Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει·
Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,
Μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

Id est ἄγαν ὀδυνᾷ. Illic in Scholiis ad v. 265. præter alia verissima, hæc etiam, leguntur Euripidis, ut hic vulgantur, scripta: ad Aj. v. 269. Αἴας, inquit Schol. νῦν μὴ νοσῶν ὀδυνᾷ ἑαυτὸν διὰ τὰ πεπραγμένα. Sophocles ibid. v. 275.

Νῦν δ', ὡς ἔληξε, κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
Κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ.

Tametsi Galeni tantum auctoritate munitum ab H. Stephano, nemini tamen verbum Ὀδυνᾷν suspectum erit: R. Bentleius Emend. p. 89. Menandro restituit: Μηδὲν ὀδύνα τὸν πατέρα. Themist. Or. XXXIII. p. 364. D. τιτρώσκει ἐνίοτε τοὺς ἀκροωμένους καὶ ὀδυνᾷ. Achill. Tat. I. p. 23. noctu τὰ τῆς ψυχῆς τραύματα—— πολὺ μᾶλλον ὀδυνᾷ, *multo majorem adferunt dolorem*. *Valck.*

248. κρατεῖ, κρεῖσσόν ἐστι. Schol. Vertas cum Valckenærio, *Insanire vero malum quidem; sed præstat sine sensu malorum perire*. *Monk.*

Τὸ δὲ μαινόμενον, κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ] *Insanire vero malum quidem, sed* κακὸν ἀνώδυνον· et *præstat* (κρατεῖ sive κρεῖσσόν ἐστιν) *absque sensu* sic *malorum perire*; quam, furore sedato, propter dicta vel facta, acerbo se mœrore conficere. hæc, ni fallor, est dicti sententia. Μὴ γιγνώσκοντ' Euripides dixit τὸν μὴ νοοῦντα sive μὴ φρονοῦντα, *non sentientem mala sua*: Φρονεῖν γὰρ ἔλεγον (verba sunt Erotiani Lex. Hipp. v. Κατεφρόνει,) οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φάσκει,

Φρονῶ δ' ὃ πάσχω· καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν·

huic versui proximos præbet etiam Euripidis Antiopæ versus Stobæus p. 538, 29.

Τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
Νοσοῦντα· κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

Valde sentire mala sua Sophocles dixit in Aj. v. 955. ἄγαν φρονεῖν, ibid. v. 555. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν· Versus iste, citatus et alibi, Sophoclis quidem esse videtur, sed in istam irrepsisse sedem non suam ex margine, adscriptus ad versum præcedentem, Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος. ubi hic versus cum vicinis aliquot prostat apud Stobæum p. 453, 47. is, quem dicebam, non invenitur. *Valck.*

250. Cod. Flor. pro δὴ habet μή. *Beck.*

252. π. δ. γάρ μ' ὁ πολὺς βίος Ald.

Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους

Oportebat enim mediocres inter se mutuo

S. μόνη ἡ σοφία διδάσκει, ἀλλὰ καὶ ὁ πολὺς καὶ μακρὸς χρόνος, καὶ ἡ * πολυπειρία. 253. Χρῆν γὰρ μετρίας] Ἔδει, φησὶ, τοὺς ἀνθρώπους μεμετρημένως φιλεῖν, ὡς μὴ εἰς ἄκρον ἐξέρχεσθαι τοῦ στέργειν. Ἄλλως. Τὸ εὐκόλως ἐκβάλλειν τὸ τῆς ὀρέξεως φίλτρον, καὶ πάλιν

* Huc retraxi, quæ ad v. 255. legebantur ante τὸν ἐσώτ. τ.

Bentleius in Dissert. de Phalar. Epist. p. 102. correxit π. δ. μ' ὁ πολὺς βίοτος, quod extat in Codicibus A. B. D. Fl. π. δὲ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίος Lasc. *Monk.*

Sequor conjecturam summi viri, Ricardi Bentleii, (in Dissertatione de Epist. Phalar. p. 80. propositam) accedente MSS. A. B. D. et Flor. auctoritate. Vulgo πολλὰ διδάσκει γάρ μ' ὁ πολὺς βίος. *Musg.*

Πολλὰ διδάσκει γάρ μ' ὁ πολὺς βίος] Huc refer illud *Solonis:* Αἰεὶ γηράσκω πολλὰ διδασκόμενος. *Barnes.*

Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος] Ad alios Codd. Musgravii Flor. et Paris. accedunt, in quibus sic versus recte scriptus legitur, ut emendandum viderat R. Bentleius in Vindic. Dissertat. de Epist. Phalar. p. 80. Sæpe βίος, quod et hic erat, scriptum pro βίοτος legitur in Codd. MSS. ut infra v. 1287. Alc. v. 90. Soph. Elec. v. 227.——Hoc versu ceteris præmisso, philosophantem quodammodo vetulam censuit Euripides minus auditoribus Atticis displicituram. Simili dicto suam Tragica præmunit orationem in Phœnissis Jocaste, v. 538. Sed si talia quamdam in Jocasta, Hecuba, Andromache similibusque Heroïnis admittunt excusationem, hic multis, opinor, visa sunt disconvenire Phædræ nutrici; quæ sic cum domina coluisse videtur amicitiam quamdam ἐμπαθῆ, ut ad suum tamen pleraque commodum retulerit; atque adeo sequens oratio videri potuerit non amicitiam veram colentis, sed *mercaturam quamdam* exercentis *utilitatum. Valck.*

253—259. Hos versus ad Latinum sermonem redactos usibus suis accommodavit Cicero de Amicitia XIII. 45. *Nam quibusdam, quos audio sapientes habitos in Græcia, placuisse opinor mirabilia quædam: sed nihil est quod illi non persequantur argutius: partim fugiendas esse nimias amicitias, ne necesse sit unum sollicitum esse pro pluribus: satis superque esse suarum cuique rerum; alienis nimis implicari molestum esse: commodissimum esse, quam laxissimas habenas habere amicitiæ, quas vel adducas, cum velis, vel remittas: caput enim esse ad beate vivendum, securitatem; qua frui non possit animus, si tanquam parturiat unus pro pluribus.* Suspicatur Valckenærius Ciceronem hæc, ut permulta alia, sumpsisse e Chrysippo, qui, cum Euripidis studiosissimus esset, potuerat nostros versus in libro suo περὶ φιλίας adhibuisse. Vs. 253—257. laudat Plutarchus De Amicorum Multitudine, Tom. II. p. 95. E. unde varietates quædam notandæ sunt: μετρίαν — Φιλίαν θνατοὺς ἀντείνασθαι (ἀνατείνασθαι) et θέλγητρα pro στέργηθρα. *Monk.*

Plutarchus Op. Mor. p. 165. Ed. Steph. (95. E. F. Wech.) ita citat:

χρὴ γὰρ μετρίαν εἰς ἀλλήλους
φιλίαν θνατοὺς ἀνατείνασθαι,
καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς,
εὔλυτα δ' εἶναι θέλγητρα φρενῶν — *Musg.*

253. Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους κ. τ. λ.] Musgravio citatus Plutarchus περὶ πολυφιλίας hunc versum et sequentes quatuor exhibet, quæque illis continetur sententiam corrigit, T. II. p. 95. E. F. sic ibi scribuntur Euripidea:

Χρὴ γὰρ μετρίαν εἰς ἀλλήλους
Φιλίαν θνατοὺς ἀνατείνασθαι,
Καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς·
Εὔλυτα δ' εἶναι θέλγητρα φρενῶν,
Ἀπό τ' ὤσασθαι, καὶ ξυντεῖναι.

his proxima subdit Plutarch. καθάπερ πόδα νεὼς, ἐπιδιδόντα καὶ προσάγοντα ταῖς χρείαις τὴν φιλίαν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ὦ Εὐριπίδη, μεταθῶμεν ἐπὶ τὰς ἔχθρας, καὶ κελεύωμεν μετρίως ποιεῖσθαι τὰς διαφορὰς, καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς. εὔλυτα δ' εἶναι μίση, καὶ ὀργὰς, καὶ μεμψιμοιρίαν, καὶ ὑπονοίας. Euripidis studiosissimo, quique hujus, et Homeri præsertim, dictis libros suos implevit, Chrysippo suspicor hæc etiam in libro περὶ φιλίας, omisso tamen Euripidis nomine, laudata fuisse; hinc sua Ciceronem, ut a Chrysippo permulta, sumsisse de Amicit. c. XIII. ubi *quibus*-

Φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι,

Mortales miscere amicitias,

S.* ἐπαυξῆσαι, ὥστε ποτὲ μὲν ἐλαττοῦν, ποτὲ δὲ αὔξειν τὰ τῆς ψυχῆς φίλτρα. οἱ γὰρ ἄγαν

* Ἐπαυξῆσαι Flor. 6. pro αὐξῆναι Junt. Bas. αὐξῆσαι Barn. Idem paulo post ἀλλήλους φιλεῖν, καὶ μὴ ἄγειν. (leg. ἄγαν vid. not. ad v. 261.) ὥστε τὸ σῶμα κατ. unde articulum ascivi.

dam ait, *quos audio sapientes habitos in Græcia, placuisse opinor mirabilia quædam: sed nihil est quod illi non persequantur suis argutiis: partim fugiendas esse nimias amicitias* &c. — *caput enim esse ad beate vivendum securitatem; qua frui non possit animus, si tanquam parturiat unus pro pluribus. Ciceronis* verba, quæ paulo ponam inferius, cum Euripideis præter Victorium, et Grævium, comparavit Jo. Brodæus Miscell. VI. c. XIII. conf. Hieron. Magii Miscell. IV. c. XVIII.—Primum vulgatis apud Euripidem deteriores sunt lectiones in Plutarcheis obviæ: scripsit procul dubio Poëta: Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους Φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι. Sed ubi κρᾶσις est animorum, contraxit amicitiam virtus, et vix potest esse φιλία ex mente loquentis μετρία. *Pythagoras ultimum in amicitia putavit, ut unus fiat ex pluribus, Cicero* de Off. I. c. 17. qui de Amicit. c. XXI. *homo*, inquit, *alterum anquirit, cujus animum ita cum suo misceat, ut efficiat pæne unum ex duobus.* Hinc locutiones φιλίας εἰς ἀλλήλους ἀνακίρνασθαι, *animorum consensione amicitias inter se contrahere:* cum Xerxe φιλίην συγκεράσασθαι, est apud Herodot. VII. c. 151. cujus IV. c.152. Cyrenæis et Theræis ἐς Σαμίους, *cum* Samiis, φιλίαι μεγάλαι συνεκρήθησαν· notat ibi nonnulla Wesselingius: sed in his vini potius mixtura spectari potest, quam animorum sese commiscentium conspiratio: veri nominis κρᾶσις obversabatur Antipatro Stobæi scribenti p. 417. 20. συγκραθῆναι εἰς γάμον ubi paulo post, 29. αἱ μὲν ἄλλαι, inquit, φιλίαι similes sunt ταῖς κατὰ τὰς παραθέσεις μίξεσιν· αἱ δ' ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ταῖς δι' ὅλων κράσεσιν, ὡς οἶνος ὕδατι. —In Scriptoribus Ecclesiasticis de intima mixtura frequenter adhibetur Ἀνακραθῆναι, restituendum Clementi Alex. in lib. *Quis dives* &c. p. 956. 4. αὐτὸς ὁ θεὸς ἀγάπη καὶ δι' ἀγάπην ἡμῖν ἐθηράθη. corrige, sodes, ἡμῖν ἀνεκράθη, *cum nobis se commiscuit*, dum humanam induit naturam: vid. Exc. ex Theodoto §. XXXVI. Origen. c. Cels. IV. p. 172. a. VIII. p. 428. Per preces ἀνακραθῆναι τῷ πνεύματι est in ejus libello περὶ εὐχῆς p. 31. Gregorius Nazianz. Or. I. p. 11. C. Θεὸς σαρκὶ διὰ μέσης ψυχῆς ἀνεκράθη. Or. XXXV. p. 575. A. ἄνθρωπος — συνανεκράθη θεῷ. Junguntur Polluci velut finitimæ potestatis verba VIII. 151. συνηνῶσθαι· συγκεκρᾶσθαι· ἀνακεκρᾶσθαι· μεμίχθαι. — In Excerptis istis ex Theodoto p. 982. 20. memoratur Ψυχὴ — μυελοῦ γέμουσα πνευματικοῦ· hæc et similia non miramur in istiusmodi libellis; sed, quamvis Μυελὸς, *medulla*, sensu frequenter occurrat figurato, neminem tamen facile dederis qui cum Euripide dixerit φιλίας ἀνακίρνασθαι — πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς, *amicitias miscere ad imam usque medullam animæ penetraturas*, prout interpretatur felicissimus ille Græcorum quoque Poëtarum interpres Alb. Schultens. in Jobi c. XXI. p. 575. Themistius Or. XXXII. p. 357. B. forte scripsisse videbitur ὀδύνην — εἰσδεδυκυῖαν εἰς αὐτόν που τὸν μυελὸν τῆς ψυχῆς· vulgatur ibi μυχόν. proprio sensu Heliodor. III. p. 141. de aëre corrupto ἄχρις ἐπ' ὀστέα καὶ μυελοὺς αὐτοὺς εἰσδύεται, *usque ad ossa penetrat ipsasque medullas.* Similiter loquitur Alciphron; cujus Glycera sapienter p. 260. ἔστιν, inquit, ὡς βίαιος ἡ ἐμπαθὴς φιλία, οὕτω καὶ εὐδιάλυτος. — In hujus generis amicitia, quam non ratio conciliavit, sed affectus regit, videri poterat *commodissimum esse, quam laxissimas habenas habere amicitiæ; quas vel adducas cum velis, vel remittas;* quibus verbis Cicero de Amicit. c. XIII. hæc reddidit Euripidis:

Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν,
Ἀπό τ' ὤσασθαι καὶ ξυντεῖναι.

vocem στέργηθρα, vel στέργηθρον, ter adhibitam in Æschyli Tragœdiis, hic aptiorem altera judico θέλγητρα, quam præbet Plutarchus. *Valck.*

254. Recte se habet φιλίας ἀνακίρνασθαι. Porsonus ad Med. 138. attulit similes locutiones, Æschyl. Choëph. 342. νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Herodot. IV. 152. φιλίαι συνεκρήθησαν. VII. 151. φιλίην συνεκεράσαντο. *Monk.*

Καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς·
Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν,
Ἀπό τ' ὤσασθαι, καὶ ξυντεῖναι.
Τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν
Ψυχὴν, χαλεπὸν βάρος, ὡς κἀγὼ
Τῆσδ' ὑπεραλγῶ.

Et non usque ad extremam medullam animæ,
Et amores animorum facile solubiles esse,
Et expelli, et extendi.
Sed affligtari pro duabus unam
Animam, grave onus *est*: sicut etiam ego
Pro ista doleo.

S. στέργοντες διπλασίως κάμνουσι, ὑπέρ τε τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καὶ τῆς τῶν φίλων φροντίζοντες. ἐχρῆν οὖν, φησὶ, τοὺς ἀνθρώπους συμμέτρως ἀλλήλους φιλεῖν, καὶ μὴ ἐς ἄκρον, ὥστε καὶ τὸ σῶμα κατατήκειν, καὶ μὴ δυνατὸν λύεσθαι τὴν φιλίαν. 255. sqq. Μυελὸν ψυχῆς.] Τὸν ἐσώτατον τόπον. τροπικῶς δὲ εἶπεν, ὡς ἐπὶ σώματος καὶ ὀστέου, τὸ βάθος τῆς ψυχῆς. παραινεῖ δὲ μὴ πρὸς ἄκρον ποιεῖσθαι τὰς φιλίας, ἵνα καὶ πρὸς ἀπόστασιν εὐλύτως ἔχωμεν. 256. Στέργηθρα] Δὲ τὰς φιλίας, τὰς ἀγάπας. * 261. Βιότου δ'] Τὸ δὲ τῶν κατὰ τὸν βίον τι πραγμάτων ἀκριβῶς ἐπιτηδεύειν, οὐκ ἀσφαλὲς, ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδεύει τὶς πρᾶγμα ποιεῖν ὑπεράγαν, πάντως ἐπιλήψιμόν τι ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται. ἐπιτηδεύεις δέ, φησι, τὰς μελέτας, τὰς τῇ ὑπερβολῇ † τῆς συνηθείας ἀνενδεεῖς. καθόλου δὲ τὰς ἀληθεῖς καὶ εἰς ἄκρον ἐκβαινούσας τῆς ἀληθείας μελέτας ἐπιτηδεύσεις φασὶν οἱ σοφοὶ, ἃς μὴ μόνον σφάλλειν,

* Εὐλύτως pro ἀλύτως, et ἔχωμεν. στέργηθρα δέ pro ἔχωμεν στέργηθρα. τὰς φιλ. e Flor. 6. dedi. Corr. etiam Barn.

† Ὑπερβολῇ Flor. 6. pro ὑποβολῇ. Sed præterea leg. suspicor ἐπιτηδεύσεις δέ φησι τὰς μ. sicut paulo post Flor. ἐπιτηδεύσεις φασὶν οἱ σ. habet pro ἐπιτηδεύει, ὡς φασὶν οἱ σ. Flor. 15. hoc scholion habet: βιότου δ' ἀτρεκ. ἐπ. ἀνενδεεῖς, τελείας. ἐχρῆν γὰρ τοὺς ἀνθρώπους συμμέ-

255. τροπικῶς δὲ εἶπεν, ὡς ἐπὶ σώματος καὶ ὀστέου, τὸ βάθος τῆς ψυχῆς. Schol. *Monk.*

256. ἄλυτα Fl. mendose. στέργηθρα *amores*, quo sensu vox occurrit in Æschyli Prom. 501. ubi tres MSS. exhibent θέλγητρα. Choëph. 238. Eumen. 191. Apte confert Jac. Tate Soph. Aj. 678. Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι μὲν ἀρτίως, ὅτι Ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν εἰς τοσόνδ' ἐχθραντέος, Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· εἴς τε τὸν φίλον Τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, Ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. ubi legendum ἐχθαρτέος, scilicet ab ἐχθαίρω, non ἐχθραίνω, derivatum patebit e Porsoni Nota ad Med. 555. Cicer. de Amic. 16. *Negabat ullam vocem inimicitiorem Amicitiæ potuisse reperiri, quam ejus qui dixisset, ita amare oportere, ut si aliquando esset osurus. nec vero se adduci posse, ut hoc, quemadmodum putaretur, a Biante esse dictum crederet, qui sapiens habitus est unus e septem, sed impuri cujusdam, aut ambitiosi, aut omnia ad suam potentiam revocantis esse sententiam.* *Monk.*

257. Plutarchus, hunc versum exponere volens, subjecit, κάθαπερ πόδα νέως, ἐπιδιδόντα καὶ προσάγοντα ταῖς χρείαις τὴν φιλίαν. *Monk.*

258. Noster Alcest. 904. si modo recte se habet Codicum lectio, Μία γὰρ ψυχή· τῆσδ' ὑπεραλγεῖν Μέτριον ἄχθος. *Monk.*

Τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν Ψυχὰν, χαλεπὸν βάρος,] *Cicero* l. c. *fugiendas esse nimias amicitias, ne necesse sit unum sollicitum esse pro pluribus: satis superque esse sibi suarum cuique rerum; alienis nimis implicari molestum esse;—— caput enim esse ad beate vivendum securitatem; qua frui non possit animus, si tanquam parturiat unus pro pluribus.* In Alcesti, v. 904. scripsisse videtur Euripides:

Ψυχῆς δὲ μιᾶς τῆσδ' ὑπεραλγεῖν
Μέτριον ἄχθος.

Βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις
Φασὶ σφάλλειν πλέον ἢ τέρπειν,
Τῇ θ' ὑγιείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν.
Οὕτω τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ
Τοῦ μηδὲν ἄγαν,
Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι.

Accurata vero vitæ studia
Plus aiunt nocere, quam delectare,
Et pugnare magis cum sanitate.
Sic id quod nimium est, minus laudo
Quam illud, Ne quid nimis:
Et assentientur mihi sapientes.

S. ἀλλὰ καὶ πρὸς ὑγίειαν ἐμποδίζειν εἰρήκασι. ὡς εἴ τις ἐπιμελείᾳ διηνεκεῖ χρῷτο τῷ λόγῳ, ὡς κατὰ μηδὲν ὑπείκειν, οὗτος εἰς ἄλλό τι ἐκπίπτει τῷ λόγῳ καὶ εἴς τι μανιῶδες, καὶ τὸ σῶμα εἰς νόσον κατακλίνεσθαι φέρει. 264. Οὕτω τὸ λίαν ἧσσον] Ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως οὕτω τὸ λίαν ἐπιτηδεύειν ἐπαινῶ, ὡς τὸ μηδὲν ἄγαν, τουτέστι τὸ μὴ λίαν ἐπιτηδεύειν· καὶ συγκαταθήσονταί μοι πάντες οἱ σοφοί. Ἄλλως. Οὕτω τὸ λίαν ἔλαττον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν καὶ μεμετρημένου, καὶ μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοὶ, εἴπου ἑνὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἐστιν ἀπόφθεγμα τὸ μηδὲν ἄγαν, ὅπερ Χίλωνι ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος, οἱ δὲ * Σωδάμῳ, ὡς τὸ ἐν Τεγέᾳ ἐπίγραμμα δηλοῖ, "Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν· Μηδὲν ἄγαν, καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά." ὁ δὲ Θεόφραστος, ὡς τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πιτθέως, οἷον μηδὲν ἄγαν, μηδὲ δίκαν δικάσῃς. 266. Ξυμφήσουσι,] Συμμαρτυρήσουσι. Fl. 15.

τρως ἀλλήλους φιλεῖν καὶ μὴ ἄγαν, ὥστε καὶ σῶμα κατατήκειν, καὶ μὴ δύνασθαι διαλῦσαι τὴν φιλίαν. Quæ ex parte supra legebantur ad v. 253.

* Pro Sodamo Stratodemum Tegeatam memorat Clem. Alex. Strom. I. laudante Menagio ad Diog. L. I. 41. Nostrum locum laudavit Schneider ad Pind. fr. inc. XXIX. p. 94. ed Heyn.

ubi vulgatur ψυχῇ δὲ μιᾷ τῆσδ' ὑπεραλγεῖν. *Valck.*

261. ἀτρεκεῖς, ἀκριβεῖς Schol. neque aliter Hesychius. ἀτρεκὴς quidem significat *vere absolutus:* unde, sensu paullum detorto, fit *nimis subtiliter elaboratus,* vel etiam *nimius,* ut hic et infra 1115. δόξα ἀτρεκής. *Monk.*

Valck., quantum ex Nota ejus ad v. 264. colligi potest, in cod. Par. reperit φασὶν.—In Flor. ἀτρεκές. Reisk. ad h. l. "f. ἀτρεπεῖς, *immobiles,* nisi ἀτρεκεῖς velis pro ἀκριβεῖς accipere, *exasciatæ, a norma non desciscentes.*" *Beck.*

262. τέρπειν,] Non displiceret τέρψιν. *Musg.*

26!. Sic Lasc. et MSS. sequentibus Valck. et Brunck. λίαν γ' Ald. Credo importunam particulam a librario additam, nesciente ultimam τοῦ λίαν syllabam ab Atticis Poëtis semper produci. Idem fieri in adverbiis ἄγαν, πέραν, εὐὰν, monuit Etymologus M. v. ἄγαν. Τὸ λίαν est ὑπερβολὴ, *exsuperantia alicujus rei;* ut in Nostri Hec. 595. Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. Orest. 697. τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς. Phœn. 593. Μέθετον τὸ λίαν, μέθετον. Fragm. Antiopæ apud Stobæum LXXI. p. 439, 53. αἰδεῖσθαι δὲ χρὴ, Γύναι, τὸ λίαν, καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον. Meminerint tirones vocem λίαν primam syllabam habere communem. Vid. Porson. Suppl. Præf. ad Hec. sub init. *Monk.*

Deest γ' in Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Delendum quoque censet Cl. Marklandus. *Musg.*

Οὕτω τὸ λίαν etc.] Simile illud: Τὸ γὰρ Μηδὲν ἄγαν, ἄγαν φιλῶ. Vel ut *Alphæus Mitylenæus,* Antholog. l. 1. c. 12. Τὸ μηθὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει. Vide de hoc loco *Erasmi* Adagiorum Chiliad. 1. Centur. 6. Adag. 96. *Ne quid Nimis. Barnes.*

Οὕτω τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ Τοῦ μηδὲν ἄγαν] Quum syllaba fulcro non indi-

ARGUMENTUM ACTUS SECUNDI.

Chorus Nutricem rogat de causa Phædræ ægritudinis: Quæ nihil omnino se posse elicere affirmat; sed ne nunc inquirere destituram. Heram ergo denuo aggreditur; ut morbi causam ex Dominæ confessione exploratam habeat. Illius demum ex verbis vix tandem divinando colligit, illam Hippolyti amore perire. Phædra Choro et Nutrici exponit suum consilium, quo morte voluntaria inhonestum et incestum hunc amorem seu fugere, seu vindicare statuerat. Contra Nutrix illam a tam atroci proposito avertere conatur, pollicita insuper, se remedia adhibituram. Hæc nihilominus obstinate in priore manet sententia. Hinc Chorus irati Cupidinis sævitiam deprecatur; simulque Iolæ, Semelæque exemplis ostendit, quam diræ clades ex immodicis amoribus aliquando oriantur.

ΧΟΡ. Γύναι γεραιὰ, βασιλίδος πιστὴ τροφὲ

Chor. Mulier vetula, fidelis nutrix reginæ

S. 267. Γύναι γεραιὰ,] Διὰ τούτου ἔδειξεν, ὅτι ὤφειλε θαῤῥηθῆναι τὰ κατὰ τὴν Φαίδραν, γυναῖκα αὐτὴν ἀποκαλέσασα, (γυναιξὶ γὰρ μᾶλλον αἱ γυναῖκες θαῤῥοῦσι τὰ καθ' ἑαυτὰς) ἄλλως τε καὶ γεραιὰν καὶ πιστὴν τροφόν. 269. Ἄσημα δὲ] Ἀντὶ τοῦ ἄγνωστα. οὕτω δ' εἴωθε κεχρῆσθαι Ἀττικῶς, ὡς καὶ Θουκυδίδης ἀδύνατα ἦν, ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον. Ἄσημα] Ἀγνώ-

geret in λίαν γ', omisi literam quæ Codicibus aberat: —— omitti quoque potuerat, quam v. 261. ad φασὶ recepi ex Paris. —— Τὸ λίαν sæpe damnat Euripides: Ἄριστον μέτρον *esse dixit* Lindius Cleobulus; Ausonius: hujus Cleobuli ubi dictum explicat velut in scena p. 281. comparat tanquam alterius dictum ejusdem propemodum sententiæ Μηδὲν ἄγαν· *ne quid nimis;* de cujus auctore primo dubitatur: vid. H. Junii Animad. VI. c. 24. Æg. Menag. in Diog. Laërt. I. 41. uterque Scholiis utitur in hunc Euripidis locum, quem Ausonio Jac. Tollius adscripsit: Μηδὲν ἄγαν τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν, Anthol. II. c. XLVIII. ep. 1. Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν, Theognis v. 335, 401. Μέτρον ἄριστον sæpius est in Phocylideis: in Anthol. IV. c. XII. ep. 73. Nemesi tribuitur, arrogantiæ vindici, τὸ, —— μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Unius ponam itidem philosophantis ex Eurip. Medea Nutricis verba ex v. 125.

Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν
Τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
Λῷστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς.

et ex Etymologico M. p. 587, 13. Αἰτίαο τῶ μέτεῤῥα· Forma verbi Laconica restituta corrigo probabiliter, Αἴτιδδε τὰ μέτεῤῥα, id est, αἴτιζε vel αἴτει τὰ μέτρια· *moderata pete:* sic dictum ingenio quoque Laconico dignum videbitur. *Valck.*

265. Dubitatur quis sapientum auctor esset sententiæ, μηδὲν ἄγαν. Palladas in Anthol. II. 48. 1. Μηδὲν ἄγαν τῶν ἕπτα σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν. Alii tribuunt Chiloni, alii Sodamo, teste Scholiasta nostro, qui epigramma laudat, quod in Tegea extabat, Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπήρατου, ὅς μ' ἀνέθηκεν, Μηδὲν ἄγαν, καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά. Observavit Dan. Heinsius in Lectt. Theocrit. cap. 20. veteres, cum proverbium incerti auctoris citarent, solere ὡς λέγουσιν οἱ σοφοὶ, vel ὡς σοφὸς εἶπεν, vel tale quiddam subjungere. Consulas Notam Blomfieldii ad Æsch. Prom. 916. qui laudat Pindarum apud Plutarch. Tom. II. p. 116. D. Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς. Eundem versum conservavit Hephæstio de Metris, XV. 7. p. 91. ed. Gaisford. *Monk.*

268. ὁρῶμεν Editiones omnes. Sed cum particula μὲν sententiæ pene necessaria videretur, divisim ὁρῶ μὲν scripsi. Neque quisquam huic correctioni objicere debet, quod statim sequantur pluralia ἡμῖν et βουλοίμεθα; talis enim numerorum enallage apud Tragicos frequentissima est: exempla suppeditabunt hujus dramatis vv. 6. 422, 526, 656, 686, 700, &c. Marklandus in Nota MSta conjicit τῆσδε scil.

Φαίδρας, ὁρῶ μὲν τάσδε δυστήνους τύχας,
Ἄσημα δ' ἡμῖν, ἥτις ἐστὶν ἡ νόσος.
Σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βουλοίμεθ' ἄν.
ΤΡ. Οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· οὐ γὰρ ἐννέπειν θέλει.
ΧΟ. Οὐδ' ἥτις ἀρχὴ τῶνδε πημάτων ἔφυ;
ΤΡ. Εἰς ταυτὸν ἥκεις· πάντα γὰρ σιγᾷ τάδε.

Phædræ, videmus miseras tuas calamitates:
Obscurum vero nobis *est*, quisnam sit hic morbus:
Ex te igitur sciscitari, et audire velimus.
Nut. Haud scio interrogans, neque enim vult dicere.
Cho. Neque quæ sit origo horum malorum?
Nut. Eodem redis. Nam reticet hæc omnia.

S. ρισται, ἀφανῆ, ἀνεπίγνωστα. Fl. 15. 271. Οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσα·] Ἐρωτῶσα, ἐρευνῶσα, ἀνακρίνουσα, ὅπερ ἐστιν ὑπερβολή. τὴν γὰρ ἐπίμονον ἐρώτησιν ἔλεγχον ὠνόμασεν. 273. Εἰς ταυτὸν] Ἐὰν μὲν ἥκει γράφεται, * πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐστὶν ὁ λόγος, ὅ ἐστιν εἰς ταυτὸν ἥκει

* Sic optime Heath. pro ἥκει γάρ.

Phædræ, citans v. 283. Exercit. Acad. Luzac. p. 8. τῆσδε δυστήνου, quod recepto deterius videtur. *Monk.*

Φαίδρας, ὁρῶ μὲν τάσδε δυστήνους τύχας.] Ita M. Sed legi debet Φαίδρας, ὁρῶ μὲν τῆσδε δυστήνου τύχας cum Luzacio; et profecto τῆσδε vult Marklandus collato v. 283. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 75.

269. ἄσημα hic et infra 373. vice singularis ponitur, ut ξυγγνωστὰ in Hec. 1097. Phœniss. 1008. Med. 491, 701. Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι. et alibi. Thucyd. I. 125. εὐθὺς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν ἀπαρασκεύοις οὖσιν. Hujus scribendi formæ, Atticis quidem usitatissimæ, reliquis autem Græciæ scriptoribus non ignotæ, plurima exempla dedit Kœnius ad Gregor. Corinth. p. 53. observans secutum esse Virgilium Æn. I. 667. *Frater ut Æneas pelago tuus omnia circum Littora jactetur, odiis Junonis iniquæ, Nota tibi.* *Monk.*

270. Brunckius, Reiskii conjecturam secutus, edidit Σοῦ δ' αὖ. Sed particula αὖ nunquam otiosa est; et rectissime duplicatur ἂν cum optativo βουλοίμεθα. Vid. infra ad v. 482. Legendum putat Censor eruditus (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 224.) Σοῦ δ' ἐκπυθέσθαι, observans confusa esse ἂν πύθοιο et ἐκπύθοιο in Æsch. Prom. 616. *Monk.*

Pro κλύειν in Par. λύειν. *Beck.*

Σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι] Vidit et Reiskius scribendum, Σοῦ δ' αὖ πυθέσθαι· in talibus sæpius αὖ ponitur pro δή. *Valck.*

271. Οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· οὐ γὰρ ἐννέπειν θέλει,] Nutrix Latine sic expressit in Senecæ Hipp. v. 860. *Haud pandit ulli; mœsta secretum occulit.* *Valck.*

273. εἰς ταυτὸν τῆς ἀγνοίας ἐμοὶ ἥκεις Schol. Similiter exponit Valck. "*convenit inter nos, ut æque ignorem ac tu.*" Sic Hec. 741. Εἴ τοι με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι, Εἰς ταυτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν. Scholiasta agnoscit aliam lectionem ἥκει, quam habet D. σιγῶ Flor. *Monk.*

Εἰς ταὐτὸν ἥκεις· πάντα γὰρ σιγᾷ τάδε.] Ita M. qui cum Schol. et Valck. intelligit quasi Latine dictum "Convenit inter nos ut æque ignorem ac tu." Sed non intellexit V. D. pravam esse scripturam versus præeuntis, sic legendi, Οὐδ', ἥτις ἀρχὴ τῶνδε πημάτων, ἔφη; vice ἔφυ. quo bene perspecto, patet veritas lectionis, quam memorat Schol. et servat MS. unus, ἥκει. modo sic distinguas ἥκει, πάντα γὰρ σιγᾷ, τάδε. *Eodem recidit hæc quoque quæstio: illa etenim cuncta silentio premit.* *Class. Jour.* Vol. VI. p. 75.

Εἰς ταυτὸν ἥκεις] *Recidis eodem.* Rataller. et Doroth. Camillus. Est in Cod. Flor. lectio, quam ex uno Paris. Musgravius enotavit, in Scholiis etiam me-

ΧΟ. Ὡς ἀσθενεῖ τε, καὶ κατέξανται δέμας.
ΤΡ. Πῶς δ' οὔ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν;

Cho. Quam est ægrota, et contabuit corpore!
Nut. Quidni *contabescat*, quæ tertium jam diem impasta manet?

S. ἡ ἀρχὴ τῷ τέλει, ὥσπερ τὸ * τέλος οὐχ ὁμολογεῖ, οὕτως οὐδὲ τὴν ἀρχήν. εἰ δὲ ἥκεις πρὸς τὸν χορὸν, ἐμοὶ εἰς ταυτὸν τῆς ἀγνοίας ἥκεις, ἢ εἰς ταυτό μοι ἀγνοίας ἥκει. πάντα γὰρ γάρ ἐστι.

* Τὸ τέλος addit Flor. 6. Sed leg. etiam ἡ ἀρχή.

morata, Εἰς ταυτὸν ἥκει· nempe ἡ νόσος, ejusque ἀρχὴ, *morbus et causa morbi* hac parte *conveniunt*, ut æque ac morbum causam etiam malorum ignorem. Scripsisse tamen arbitror Poëtam, Εἰς ταυτὸν ἥκεις· in causa quoque morbi *convenit inter nos*, ut æque illam ignorem ac tu. Hoc sensu formulam loquendi Noster adhibuit in Hecuba v. 735.

> Εἴ τοι με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
> Εἰς ταυτὸν ἥκεις, καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.

Quomodocunque cum aliquo convenire dicitur εἰς ταυτὸν ἥκειν vel ἐλθεῖν· Euripides Danaë:

> Ἐς ταυτὸν ἥκειν φημὶ τὰς βροτῶν τύχας
> Τὸν θ' ὃν καλοῦσιν Αἰθέρ', ὅστις ἐστὶ δή.

in Eclog. Stobæi Phys. Grot. p. 139. Eurip. in Stobæo Gesneri p. 172, 25.

> Τὸ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν
> Εἰς ταυτὸν ἐλθὸν τοῦ λίαν παρείλετο.

apud eumdem p. 357, 5. Ταῦτ' εἰς ἓν ἐλθόντ', *in unum ista hominem si conveniunt*: eximie unanimes amici, sive cives concordes, dicuntur εἰς ἓν ἐλθεῖν. *Harpocration*, Εἰς ἓν ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ ὡμονόησεν· spectat locum Demosthenis p. 276. 19. *Valck.*

274. κατέξανται δέμας ex Euripide citat Eustathius ad Il. B. p. 189, 24=143, 23. huc respiciens. *Monk.*

κατέξανται δέμας] *Corpus macie extabuit, Tragicus* Incertus ap. *Ciceronem*, Attigit Eustath. Euripidis ista in Hom. Il. B. p. 143, 23. *Valck.*

275. Notanda est insolita locutio τριταίαν ἡμέραν pro τρίτην; cui tamen similis est in Nostri Hec. 32. Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος. ad quem locum Porsonus observavit τριταίαν ἡμέραν usurpasse Arati Scholiastam ad Diosem. 57. p. 99. a. ed. Ox. Usitato more scriptum esset τριταία γ' οὖσ' ἄσιτος, omisso ἡμέραν, ut in Div. Joan. XI. 39. κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γάρ ἐστι. Theocrit. Idyll. II. 4. Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει. Ceterum particulam γ' male omisit Brunck. membranas suas secutus. *Monk.*

Similiter in Thucyd. V. 75. p. 362. Τῇ δὲ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ, et VII. 51. p. 479. Τῇ μὲν προτεραίᾳ: in utroque loco tamen MSS. nonnulli præbent προτέρᾳ. Vide illic notata et H. Steph. Thesaur. v. τριταῖος et προτεραῖος. *Burn.*

Reisk. ad h. l. notaverat. "Aut τριτάταν leg. ut v. 134. media vocali producta metri necessitate, aut alias solœcum dixit. Non enim de die dicitur τριταίαν ἡμέραν ἄσιτός ἐστιν, sed ἡ ἄνθρωπος ἐς τρίτην, vel τριταία, ἄσιτος sine ἡμέρα." *Beck.*

Πότερον ὑπ' ἄτης ἢ θανεῖν πειρωμένη·] Sic M. qui bene monuit post Valck. vocem ἄτη apud Tragicos dici de calamitate qualibet sed præsertim de ea, quæ divinitus immissa est. At Chorus nullo jure Nutricem percontatur utrum Phædræ *corpus macie extabuerit* ex ira deûm. Qui enim Nutrix hoc sciverit? Ad hoc, plane ab ingenio Euripidis abhorret ellipsis ista κατέξανται δέμας ante ὑπ' ἄτης. Noli igitur dubitare quin versus sit mendosus, et, si fors faveat, e Codicibus, sin aliter, ex ingenio emendandus. Πότερον ὑπ' αὐτῆς σφ' αὐανεῖν πειρωμένη; Nonnunquam πότερον per se est interrogantis: vid. Pers. 237. In Philoct. 954. libri variant inter αὖ θανοῦμαι et αὐανοῦμαι: quod verbum aptissime huic loco convenit, cum modo præcesserat κατέξανται δέμας. In aliam quoque conjecturam incidimus. Πότερον ὑπ' αὐτῆς οἶσθά νιν πειρωμένην — cui respondet Nutrix Θανεῖν, orationem scilicet Chori intermissam ipsa plenam reddens.

Class. Jour. Vol. VI. p. 75, 6.

Cod. Paris. τριταίαν οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν· literam vero γ' omnino retinuerim: τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν· *quæ quidem tertium jam diem abstinet cibo*. τὴν τρίτην ἡμέραν dixit Euripides τριταίαν, ut τὴν προτέραν, dicebant et προτεραίαν· Polydorus

ΧΟ. Πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;
ΤΡ. Θανεῖν· ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου.

Cho. Utrum a morbo, an mori nitens?
Nut. Mori: abstinet autem cibo ad decessionem e vita.

S. σιγᾷ, ὅ ἐστιν οὐκ ἀποκρίνεται, οὔτε πρὸς ἀρχὴν, οὔτε πρὸς τέλος. Τὸ δὲ 274. Ἀσθενεῖ τε καὶ κατέξανται δέμας.] Ἀντὶ τοῦ κατετάκη τὸ σῶμα. πῶς δὲ οὐκ ὤφειλε καταταχῆναι τριταίαν οὖσα, ἤτοι τρίτην ἡμέραν ἔχουσα, ἄγευστος. 275. Ἄσιτος,] Ἀπασ-

in Hecuba v. 32. Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος· ubi Schol. multa tradens de his numeralibus ἐνταῦθα δὲ, τὸ Τριταῖον ἀντὶ τοῦ τρίτον λέγεται. Hic usitato more scripsisset, τριταῖος ἤδη αἰωρούμενος· ut nostro loco, τριταίαν δ' ἔτ' ἄσιτος· omissis vocibus φέγγος et ἡμέραν. Suam nunc conjecturam Cl. Reiskius, opinor, nollet doctis hominibus propositam. *Valck.*

276. ἄτη apud Tragicos dicitur de calamitate qualibet, sed præsertim de ea, quæ divinitus immissa sit. Exempla hujus significationis passim obvia. Pro ὑπ' ἄτης conjecit P. Victorius Var. Lect. XII. 17. ὑπ' ἄσης, Reiskius ὑπ' ἄλης; infeliciter uterque: nam vocum ἄση et ἄλη priores syllabæ breves sunt. Muretus quidem (Var. Lect. X. 12.) legendum censuit ἄσης ὕπ'; sed ἄτης recte defendit Valckenærius. Ipse tamen maluit ἢ θανεῖν π. quod sententiæ minus apte, ut opinor, conveniret. *Monk.*

ἄτης.] Victorius Var. Lect. Lib. XIII. c. 17. pro ἄτης reponit ἄσης. Male: primam enim correptam habet, ut docet Piersonus ad Mœridem (p. 60.) Sed hoc animadverterat jam antea Muretus, unde in Variis Lectionibus (10, 12.) emendat, inverso verborum ordine, ἄσης ὑπ'. ἄση Græcis idem est, quod λύπη, i. e. mœror, tristitia. Quamobrem, si hæc lectio reciperetur, non satis differret ἄσης ὑπ' ab eo, quod sequitur, θανεῖν πειρωμένη. Itaque cum Piersono ἄτης retineo, et ἄτη, quod revera nomen genericum est, quamvis calamitatem vel malum significans, ad præsentem Phædræ calamitatem restringo: ut si Latine diceres:

Num a vi mali an mori cupiens?

Vox *mali*, utcunque generica sit, significaret *hujus mali, quo nunc laborat. Musg.*

Πότερον ὑπ' ἄτης] *P. Victorius* Variar. Lection. l. XIII. c. 17. ἄσης legit, quod fastidium sonat, et huic *Canterus* assentit. *Antonius* autem *Muretus* Variar. Lection. l. X. c. 12. licet huic conjecturæ faveat, ob quantitatem τοῦ ἄσης, cujus prior syllaba brevis est, legit: Πότερον ἄσης ὕπ', ἢ θανεῖν πειρωμένη. *Heinsio-Scaligerianus* Codex legit ἄσσης majori quidem audacia. *Barnes.*

Πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;] In hac lectione conspirant Codices (ἄτην dat Flor.) etiam quos se consuluisse scribit P. Victorius V. L. XIII. c. 17. dubitanter corrigens, Πότερον ὑπ' ἄσης· ut interroget Chorus, *abstineatne cibo propter fastidium, an quod e vita per inediam discedere velit. Victorio* G. Canterus adstipulatur; *rectam et veram* emendationem *Victorii* judicat M. A. Muretus V. L. X. c. XII. sed, quia prima solet in ἄση corripi, duarum vocum ordinem tantum immutandum, legendumque, Πότερον ἄσης ὕπ', ἢ θ. π. Verborum Euripidis, ——ἔπαυσε καρδίαν ἄσης· (quibus primam hujus vocis corripi docet Eustath. in Hom. Il. ι. p. 635, 14.) sedem Muretus ignoravit: apud Olympiodorum in Platonis Alcibiad. cum legeretur integer versus,

Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην·

hanc lectionem in Eurip. Medea v. 247. καρδίας χόλον exhibente, restituit Jo. Piersonus in Moer. Attic. p. 60. et simul in hoc Hipp. loco rejicit lectionem ἄσης ὕπ', ut nimis duram, arbitratus potius ex illorum sententia scribi potuisse Πότερον ἀσηθεῖσ', ἢ θανεῖν πειρωμένη. Piersonus vero nihil mutandum decernit, ἄτην esse δαίμονος ἄτην, ut v. 243. Musgravius tandem et Reiskius Victorii probasse videntur lectionem: sed huic mihi quoque syllabæ modulus obluctari videtur, in ἄση et semper in ἀσᾶσθαι correptæ tum in Theognideis tum alibi. Præterea, quæ macie contabescens per triduum abstinuerat cibo, de Phædra dubitari non poterat, quin ἀσηθεῖσα mori desideraret,

Fastidiosa tristis ægrimonia,

ut loquitur Horat. Epod. XVII, 73. —

ΧΟ. Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει.
ΤΡ. Κρύπτει γὰρ ἥδε πῆμα, κοὔ φησιν νοσεῖν.
ΧΟ. Ὁ δ' εἰς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων;
ΤΡ. Ἔκδημος ὢν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός.

Cho. *Rem* miram dixisti, si hæc satisfaciunt marito.
Nut. Occultat enim hæc malum, et dicit non ægrotare.
Cho. Ille vero in *ejus* faciem intuens non perspicit rem?
Nut. *Minime;* peregre enim est, procul ab hac terra.

S. τος. Fl. 15. 280. Τεκμαίρεται] Στοχάζεται. Fl. 15. 281. Ἔκδημος] Εἰς Πυθίαν

Ista faciunt ut mihi quoque vox ἄτης servanda, sed scripsisse videatur Euripides,

Πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;

in hunc sensum, *Utrum abstinet cibo, sive ex ira Deûm, seu mærore confecta, tanquam mori desiderans?* Ad illud πότερον sequi debebat ἢ, more his etiam in senariis usitato: Hipp. v. 803. Soph. Œd. T. v. 970. Antig. v. 1190. sed aliam causam inediæ priusquam Trœzenia mulier memoraret, ejus orationem Nutrix interrupisse videtur, dicendo,

Θανεῖν· ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου.

Litera sic mutata, ἢ pro ὡς frequenter occurrit: Eurip. Phœn. v. 427.

Κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς πλανώμενος;

an quærens cubile, ut solet vagus exul? Soph. Elec. v. 340. οὐχ ἢ 'γὼ λέγω, Ἀλλ' ἢ σὺ κρίνεις. hanc in rem frustra plura congererentur. —— Cœlo Jupiter Homeri deturbavit Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται, in Il. Τ. 129; Eustathius illic, ubi Troja fuit, Ἄτης λόφον fuisse scribit memoratum Lycophroni v. 29. atque illud confictum διὰ τὰς μεγάλας ἄτας, ἃς ἐκ Διὸς οἱ Τρῶες ἔπαθον. neque absurde τὸν ἔγγειον τόπον, velut omnibus malis refertum, Ἄτης λειμῶνα vocabat Empedocles teste Themist. Or. XIII. p. 178, B. conf. p. 240. C. hinc quævis *noxa gravior*, vel *calamitas*, divinitus miseris mortalibus immissa, dicebatur Ἄτη. præsertim apud Tragicos, Æschylum inprimis et Sophoclem: *ira Dei* vel *Deorum* δαίμονος etiam et δαιμόνων ἄτα dicebatur: Eurip. Phœn. v. 1081. Ἐπέσσυτο τάνδε γᾶν Ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα. Med. v. 129. Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ, Δαίμων οἴκοις ἀπέδωκεν. ipsa Phædra v. 241. Ἐμάνην, ἔπεσον δαίμονος ἄτᾳ. Quibus erunt ad manum hac voce utentium Tragicorum loca, hi vocem ἄτης hoc in loco mutatam nolint. *Valck.*

277. Musgravius, hoc responso offensus, pro θανεῖν conjicit ἄδηλ', satis audacter. *Monk.*

Legendum, ni fallor:

ἄδηλ'· ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου.

Sensus est: *Causam inediæ hujus ignoramus, illud interea certum est, illam usque ad vitæ exstinctionem a cibo abstinere.* ἄδηλα in plurali, ut paullo antea ἄσημα. *Musg.*

Br. monet, θανεῖν nexui et sententiæ non convenire, unde placet ei correctio M. *Beck.*

278. ἐξαρκεῖ] Glossa in Cod. Par. apud Valck. ἀρέσκει. sic infra 699. κἀξαρκοῦντά μοι, quod dicerent nostrates *and satisfactory to me.* X. Π. 567. pro τάδ' habet τόδ'. *Monk.*

Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει.] Adscriptum ad ἐξαρκεῖ sat commodum in Cod. Paris. interpretamentum ἀρέσκει. Verba ἀρκεῖσθαι et ἀρέσκεσθαι permutantur in nonnullis locutionibus. In Christi Pat. Tragœdia versus est 567. Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τόδ' ἐξαρκεῖ πατήρ. scripserat auctor, πατρὶ, neque enim, opinor, ad vulgatam tuendam abutetur aliquis his Xenophontis Ἀπομν. II. p. 435, 29. ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, similibusve. *Valck.*

279. Ed. Flor. ἤδη πῆμα. *Beck.*

280. ὅδ' Lascaris, Aldus, Musgravius, et Valckenærius, male: particula enim adversativa δὲ requiritur. Male etiam Brunckius ὃ δ'. ὁ δὲ est *ille autem.* Articulus præpositivus ὁ, ἡ, τὸ, sequentibus μὲν, δὲ, γὰρ, vice pronominum οὗτος, et ἐκεῖνος non raro apud Tragicos usurpatur. Exempla videas in hac fabula 1173. 1218. 1239. 1302. 1305. Similis articuli usus, etiam sine istis particulis, apud Tragicos occurrit, rarius uidem, sed in exemplis

ΧΟ. Σὺ δ' οὐκ ἀνάγκην προσφέρεις, πειρωμένη
Νόσον πυθέσθαι τῆσδε καὶ πλάνον φρενῶν;
ΤΡ. Εἰς πάντ' ἀφῖγμαι, κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον.
Οὐ μὴν ἀνήσω γ' οὐδὲ νῦν προθυμίας,

Cho. Tu vero nonne vim adhibes, conans
Cognoscere morbum hujus, et errorem mentis?
Nut. Omnia tentavi, et nihil plus effeci.
Tamen non remittam etiam nunc de meo studio,

S. ἦν θεωρός. Fl. 15. 283. Πλάνον] Ἔκστασιν. Fl. 15. 284. Ἀφῖγμαι,] Παρεγενόμην.

indubiæ fidei. Verum ea quæstio non est hujus loci. *Monk.*

Statuit M. articulum præpositivum ὁ vel sine particulis μὲν, δὲ et γὰρ apud Tragicos occurrere loco demonstrativi, rarius quidem, sed in exemplis indubiæ fidei. At exempla ista rariora, si de Euripide loquitur M., frustra quæsierit, et quæsita frustra tuitus fuerit.

Class. Jour. Vol. VI. p. 76.

Ὅδ' εἰς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων;] Loquentis mentem non verba his exprimas ex Hipp. Senecæ v. 362.

inclusus quoque,
Quamvis tegatur, proditur vultu furor.

In ejus Agam. legitur v. 128.

Licet ipse sileas, totus in vultu est dolor:

toto luctus in ore fuit, est in Consol. ad Liviam v. 88. —— Hic versûs quique sequitur supra leguntur in Scholiis in v. 150. *Valck.*

281. Hic versus cum præcedente citatur in Scholio ad v. 150. ubi pro ὢν γὰρ mendose legitur ὅ γε. Versus est Baccharum 215. Ἔκδημος ὢν μὲν τῆσδ' ἐτύγχανον χθονός. *Monk.*

Addidit Brumœus in versione Thesei nomen. Cæterum Prev. monet, lectum, in quo Phædra jacet, fuisse in remotiori theatri parte, prope portam palatii, et hactenus nutricem cum choro colloqui in anteriori scenæ parte, mox ad lectum Phædræ ipsum redire. *Beck.*

283. πλάνον Edd. et MSS. omnes præter Flor. qui πλάνην. Constat utramque formam Tragicis fuisse in usu. Sed in Æschylo semper, ni fallor, invenitur fœminina, præterquam in Prom. 594. ubi vulgo πλάνοι; sed et ibi πλάναι e MSS. restituit Blomfieldius. Contra in Euripidis superstitibus fabulis semper legitur masculina πλάνος. Helen. 782. πόσον χρόνον Πόντου 'πὶ νώτοις ἅλιον ἐφθείρου πλάνον. Inde colligo hujus formæ usum post Æschyli tempora invaluisse. Mœris, πλάνος, Ἀττικῶς· πλάνη, Ἑλληνικῶς. Hinc citavit Eustathius ad Il. B. p. 335, 44=252, 43. πλάνος φρενῶν, ἡ πλάνη. Flor. inverso ordine φρενῶν πλάνον. *Monk.*

φρενῶν πλάνον recepit Br. et putat, huc respexisse Eustath. ad Hom. p. 333. καὶ πλάνος φρενῶν, ἡ πλάνη. Voc. πλάνος illustrat Pierson. ad Mœr. p. 315. *Beck.*

Ex h. v. πλάνον φρενῶν, et ex Paris. Cod. πλάνην, attigit Piersonus in Mœr. p. 315. φρενῶν πλάνον dat illic Flor. Cod. *Valck.*

284. εἰς πάντ' ἀφῖγμαι vulgo, ut in Soph. Œd. Tyr. 265. κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι. εἰς πᾶν Valck. et Brunck. e quatuor MSS. Utrumque probum. Sic dicebant πᾶν δρῶν vel πάντα δρῶν eodem sensu quo hic Nutrix εἰς πάντ' ἀφῖγμαι. Plato Apolog. §. 29. ὅπως ἀποφεύξεται, πᾶν ποιῶν θάνατον. Sed Eubulus ap. Athen. III. p. 100. A. Ὑπεδησάμην, ἅπαντα δρῶν, τὰς ἐμβάδας. quæ loca indicavit Blomfieldius. Deinde κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον, *nec quidquam profeci.* Similis phrasis est in Iph. A. 1383. Καὶ πλέον πράξωμεν οὐδέν. Soph. Œd. Tyr. 918. οὐδὲν εἰς πλέον ποιῶ. *Monk.*

Vide Valck. Diatr. 150. *Burn.*

Εἰς πάντ'] MSS. B. D. εἰς πᾶν. *Musg.*

Εἰς πᾶν ἀφῖγμαι, κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον] *Omnia feci, nec quidquam profeci:* πᾶν pro πάντ' oblatum a Flor. Paris. duobus Codd. Musgravii, recepi: Frequenter leguntur locutiones, εἰς πᾶν ἀφικέσθαι, et εἰς πᾶν ἐλθεῖν, alium tamen in usum adhibitæ: vid. Notata in Herodot. P. 557, 9. Hic ista phrasi significatur, quod vulgo dicitur πάντα ποιεῖν, vel πάντα δρᾶν, *omnia facere:* vid. Jos. Scaliger Comm. in Culicem p. 20. Conatum enim irritum monstrant etiam proxima, κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον. *et nihil quidquam profeci;* quod vulgo quidem Atticis dicebatur οὐς

Ὡς ἂν παροῦσα καὶ σύ μοι ξυμμαρτυρῇς,
Οἵα πέφυκα δυστυχοῦσι δεσπόταις.
Ἄγ' ὦ φίλη παῖ, τῶν πάροιθε μὲν λόγων
Λαθώμεθ' ἄμφω· καὶ σύ θ' ἡδίων γενοῦ,
Στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα, καὶ γνώμης ὁδόν·
Ἐγώ θ', ὅπη σοι μὴ καλῶς τόθ' εἱπόμην,

Ut præsens tu quoque possis testis esse,
Qualis fuerim erga dominos calamitate afflictos.
Sed, o filia *Phædra*, priorem quidem sermonem
Obliviscamur ambæ. et tu placatior fias,
Solvens triste supercilium, et *asperam* consilii viam.
Egoque, si quid tibi non recte tunc obsecuta sum,

S. πολλοὺς ἐμηχανησάμην τρόπους, ὃ οὐκ ἠδυνήθην μαθεῖν. Fl. 15. 288. Ἄγ', ὦ φίλη παῖ,] Ἀπέτεινε τὸν λόγον πάλιν πρὸς τὴν Φαίδραν, ἄλλο δῆθεν ἦθος μετιοῦσα νουθεσίας. τὸ γὰρ παραινέσει πείθειν βέλτιον, ἢ ἐπαχθέσι ῥήμασιν εἰπεῖν τὴν πρόφασιν. ἄγε, ὦ φίλη παῖ, ἀμφότεραι ὅπως ἐπιλαθώμεθα τῶν προειρημένων, καὶ σύ γε ἡδίων καὶ πρᾳοτέρα γενήσῃ, εἰ δέξῃ τὴν παραίνεσιν, ἐγώ τε, ὅπου ἔδοξα τὸ πρὶν ἐπαχθής τις εἶναι ἕως τούτου τοῦ μέρους, ἀποστᾶσα ἐπ' ἄλλην πορεύομαι κρείττω νουθεσίαν. 290. Στυγνὴν ὀφρὺν] Τὴν στυγνὴν τῆς ἀφροσύνης, ὅπου οὐ καλῶς ἠκολούθουν σου τῇ παραινέσει, ἀποστᾶσα ἀπὸ τούτου ἐπὶ νουθεσίαν πρᾳεῖαν μετέρχομαι, τουτέστι τὴν στυγνότητα τοῦ προσώπου ἄφελε, καὶ τῆς χαλεπῆς γνώμης ἐκείνης παῦσαι. Γνώμης ὁδόν,] Ἀντὶ τοῦ λόγων βάσιν. Fl. 15. 291.

δέν μοι πλέον ἦν· sed et οὐδὲν πλέον ἔπραξα vel ἐποίησα· vid. Eurip. Iphig. Aul. v. 1385. Andocides c. Alcib. p. 31, 41. p. 29, 32. In hac re tantilla R. Bentleium, hominem tamen et humana sæpe passum, alicubi memoria fefellit. *Valck.*

285. Ed. Fl. ἀνήσω γ' οὐδὲν νῦν π. *Beck.*

288. Sic Lasc. et Codd. omnes. ἀλλ', ὦ φίλη παῖ Ald. quod sumptum esse credo a versu 475. ubi recte legitur. *Monk.*

Ἀλλ' ὦ φίλη παῖ,] MSS. omnes, Ed. Lasc. et Schol. ἄγ' ὦ φίλη παῖ. *Musg.*

Ἄγ' ὦ φίλη παῖ,] Sic Flor. Paris. omnesque Codices Musgravii; neque dubitavi recipere Ἄγ', ὦ φ. π. tanquam hic aptius vulgato Ἀλλ' ὦ· quod infra recte legitur v. 473. Ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν. In Sophoclis El v. 922. scribi quoque malim,

Ἄγ', ὦ φίλη, θάρσυνε.

quia versum præcedentem Ἀλλ' inchoat: illic v. 992. rectum est Ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι. Perparum tamen ista distant; nam, æque ac ἀλλὰ, voculæ sunt in talibus excitantis ἄγε, φέρε, sive ad plures quis verba faciat, seu unum alloquatur. *Valck.*

289. λάθωμεν Flor. Sequentia sic legit et distinguit Censor Anglus (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 228.) καὶ σύ γ' ἡδίων γενοῦ, Στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα, καὶ γνώμης ὁδὸν Ἔγωγ', ὅπη σοι μὴ καλῶς τόθ' ἑσπόμην, Μεθεῖσ', κ. τ. λ. *Monk.*

Λαθώμεθ'] Exc. Flor. λάθωμεν. *Musg.* Cod. Flor. λάθωμεν α. *Beck.*

290. Horat. Carm. III. 29. 10. *Sollicitam explicuere frontem.* *Monk.*

Ὀφρὺν] *Iambus* et hic; vid. *Phœniss.* v. 19. γνώμης ὁδὸν. Vid. idem infra ad v. 393. *Barnes.*

291. Vertas, *omissis istis, in quibus te male tum sequebar*, id est, *imitabar*. *Monk.*

Cod. Flor. Ἔγνωθ' ὅ. σ. μ. καλὴ τάδ' εἶπ. *Beck.*

293. ἀποῤῥήτων κακῶν,] Intellige morbos muliebres. Dionys. Halicarn. τὴν νόσον αἱ γυναῖκες ἀπόῤῥητον ἀνθρώποις ἠτιῶντο εἶναι. *Musg.*

294. συγκαθιστάναι Ald. συγκαθιστάνται Lasc. et MSS. unde conjecit Musgravius in prima editione συγκαθίσταιντ' ἄν, quod cum Valckenærio et Brunckio recepi. Porsonus in Suppl. Præf. ad Hec. p. xxxiii. hanc emendationem acutam et probabilem vocat, monens particulam ἂν sæpissime in ista versus sede positam reperiri. In Hec. 1183. pro vulgato δύνανται, edidit ille ex uno Codice δύναιντ' ἄν. Ipse vero Musgravius postea Aldinam

Μεθεῖσ᾽, ἐπ᾽ ἄλλον εἶμι βελτίω λόγον.
Κεἰ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀποῤῥήτων κακῶν,
Γυναῖκες αἵδε συγκαθίσταιντ᾽ ἂν νόσον·
Εἰ δ᾽ ἔκφορός σοι ξυμφορὰ πρὸς ἄρσενας,
Λέγ᾽, ὡς ἰατροῖς πρᾶγμα μηνυθῇ τόδε.
Εἶεν· τί σιγᾷς; οὐ σε χρὴ σιγᾷν, τέκνον,

Mutata, ad aliud veniam meliorem sermonem.
Atque si quo laboras occulto malo,
Mulieres ecce *adsunt* ad sedandum morbum:
Si vero tibi calamitas *adsit* maribus *declaranda*,
Dic, ut medicis indicetur hæc res.
Esto; quid taces? non oportet te tacere, filia,

S. Ἐγώ θ᾽ ὅπῃ] Εἴ τι, φησὶ, πρότερον ἐλύπουν σε τῷ συνεχεῖ τῆς ἐρωτήσεως, τανῦν ἐπὶ τὸ κολακεύειν σε τραπήσομαι. 294. Γυναῖκες αἵδε Συμπράξουσι, συνεργήσουσι. γυναῖκες γὰρ οὖσαι ἐν ταῖς τοιαύταις συμβάλλονται νόσοις, αἱ μὲν πειραθεῖσαι, αἱ δὲ προσδοκῶσαι πείσεσθαι. καὶ γὰρ εὐεπίβατον ἄγαν εἰς τὰ * τοιαῦτα τὸ τῶν γυναικῶν γένος. ἔοικε δὲ λέγειν ἔρωτας, ἢ τοιοῦτον, συνδιοικήσουσιν οὖν, ἀποκαταστήσουσιν, θεραπεύσουσι τὴν μοιχείαν. 295. Εἰ δ᾽ ἔκφορός σοι] Ἀντὶ τοῦ ἐξελεγχθῆναι καὶ ῥηθῆναι δυναμένη, τουτέστιν, εἰ δὲ δύ-

* Flor. 6. 15. πρὸς τὰ τοιαῦτα et post ἔρωτας addit: ἢ τοιαῦτα ἀπόῤῥητα. ἢ οὐ μὴ ἐρᾷς τινος, καὶ οὐ θέλεις εἰδέναι τινά. συνδιοικ. etc.

lectionem defendit, allatis Homeri locis, Iliad. I. 684. Εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ᾽ εἰπέμεν. T. 140. Δῶρα δ᾽ ἐγὼ ὅδε πάντα παρασχεῖν. Lasc. νόσων. *Monk.*

συγκαθιστάναι] Eadem forma Homerus Il. ί. v. 684. εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ᾽ εἰπέμεν. iterumque τ΄. v. 140. δῶρα δ᾽ ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν. MSS. A. E. Lib. P. Exc. Flor. et Ed. Lasc. συγκαθίστανται. MSS. B. D. συγκαθέστανται. Porro pro νόσον Ed. Lasc. νόσων.

Aristoph. Acharn. οἱ Πρυτάνεις οὑτοιί, *Ecce Prytanes. Musg.*

Γυναῖκες αἵδε συγκαθίσταιντ᾽ ἂν νόσον] *Hæ mulieres mecum morbum sedaverint.* In Androm. v. 956. χρεὼν Κοσμεῖν γυναῖκας τὰς γυναικείους νόσους. præbet Cod. Flor. pro φύσεις. Nostrum in versum Musgravii recepi conjecturam docte sic corrigentis Codicum suorum scripturam συγκαθίστανται· quod præbent et Paris. et Flor. pro συγκαθιστάναι. In Hecubæ v. 1200. pro δύνανται legerem vel ex uno Codice Leid. Ἀλλ᾽ οὐ δύναιντ᾽ ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί. *Valck.*

295. ἔκφορος συμφορὰ opponitur τοῖς ἀποῤῥήτοις κακοῖς· In Aristoph. Thesm. v. 479. vitiosissime scribitur,

Αὐταὶ γὰρ ἐσμὲν, κοὐδεμί᾽ ἔκφορος λόγου·

dicitur quidem οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος λόγος, ex. gr. Platoni Lachete p. 201. A. sed illic omnino corrigendum est,

κοὐδεμί᾽ ἐκφορὰ λόγου.

Λόγων ἀποῤῥήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ, præceptum est Periandri Stob. p. 47, 5. p. 237, 54. De Pythagoreis Jamblichus in libro nondum edito περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς ἐπιστήμης, c. XXIV. τῶν θεωρημάτων τὴν μετάδοσιν ἐποιοῦντο ἐν ἀποῤῥήτοις, ὀλίγοις (L. ὀλίγοι) τε πάνυ τῆς γνώσεως αὐτῶν ἐκοινώνουν, καὶ, εἴπου τὶ ἔκφορον γένοιτο εἰς τοὺς πολλοὺς, ἀφωσιοῦντο τοῦτο ὡς ἀσέβημα. *Valck.*

296. ἰατρῷ P. *Monk.*

ἰατροῖς. Lib. P. ἰατρῷ. *Musg.*

297. εἶεν solennis exclamatio est, ubi missis iis, quæ jam dicta sint, ad alia se convertit oratio. Huic respondet apud vernaculam linguam interjectio *Well!* Vide Hec. 317. Med. 387. Male igitur Brunckius contra Edd. et MSS. edidit ἔα, quæ particula summam admirationem denotat. Hunc vero secutus sum reponentem οὔ σε χρὴ pro vulgato οὐκ ἐχρῆν. Similis est confusio infra 345. *Monk.*

Br. ex ingenio dedit ἔα, hoc enim esse admirantis, sed εἶεν concedentis. Porro etiam scripsit, οὔ σε χρὴ σιγᾶν, ut v. 345. *Beck.*

Ἀλλ' ἤ μ' ἐλέγχειν, εἴ τι μὴ καλῶς λέγω,
Ἢ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις.
Φθέγξαι τι· δεῦρ' ἄθρησον· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
Γυναῖκες, ἄλλως τούσδε μοχθοῦμεν πόνους,

Sed aut me reprehendere, si quid non recte dico,
Aut bene dictis obtemperare verbis.
Loquere aliquid, huc specta: o me miseram!
Mulieres, frustra insumimus hos labores,

S νανται καὶ ἄρσενες ἀκοῦσαι τὰς συμφοράς. 298. Ἀλλ' ἤ μ' ἐλ.] Ἀλλ' ἀντίλεξον, εἰ μὴ καλῶς λέγω. Fl. 15. 299. Συγχωρεῖν] Συναινεῖν, πείθεσθαι. Fl. 15. 300. Δεῦρ' ἄθρησον·] Δεῦρο εἰς ἐμὲ βλέψον, ἵνα κἂν διὰ τῆς ὄψεως αἰδεσθῇς με· εἶτα ὡς ἐκείνης μὴ ἐνατενιζούσης, μηδὲ πραϋνομένης τῇ παραινέσει, φησὶ πρὸς τὸν χορὸν, μάτην, ὦ γυναῖκες, μοχθοῦμεν, πείθειν ταύτην πειρώμεναι. ἢ οὕτως· εἰς δὲ τὸ πείθειν ὁμοίως ἄπεσμεν τοῖς πρὶν ῥήμασιν·

298. Sic Valckenærius et Brunckius e duobus Codd. A. Flor. Vulgo ἤν τι. *Monk.*

Ἀλλ' ἤ μ' ἐλέγχειν, εἴτι] Hic εἴ τι paulo melius videbatur, quam ἤν τι μὴ καλῶς λέγω· itaque posui auctoritate Codd. Flor. et Paris. In talibus sæpe variatum a librariis: in Hecuba v. 858. MS. εἴ τι· præstat vulgatum illic, ἤν τι βουλεύσω κακόν. —— Hunc versum et sequentem velut perditæ Tragœdiæ fragmentum dedit *Barnes.* P. 513, vss. 372, 373. *Valck.*

299. Fors. leg. Ἦ τοῖσί γ' εὖ λ. *Monk.*

300. Φθέγξαι τι· δεῦρ' ἄθρησον] Hinc in suum ista drama recepit *Auctor* Χρ. Π. v. 845. Latina fecit *Seneca* Hipp. v. 587. ubi Nutrix ad Phædram:

Attolle vultus; dimove vocis moras.

His congruit in *Soph.* Œd. Col. v. 1268.

Φώνησον ὦ πάτερ τι· μή μ' ἀποστραφῇς·

iratum ibi patrem alloquitur Polynices: sed δεῦρο βλέπε, vel δεῦρ' ἄθρησον, *me huc aspice, Plauto* Amph. II. II. 118. idem ac

Ἄκουε δὴ νῦν, καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε,

in *Eurip.* Or. v. 1180; plerumque formula erat dominorum, sive patrum, servis, filiisve minus attentis ut diligenter attenderent imperantium: vid. *Antiphanes Athen.* XV. p. 667. B. *Aristoph.* Nub. v. 91. *Soph.* Œd. in Col. v. 1131. Trach. v. 406. et *Is. Casaub.* Anim. in *Athen.* IX. c. XV. *Valck.*

301. "*Sic Ion.* 134. *legendum est,* εὐφάμους πόνους μοχθεῖν Οὐκ ἀποκάμνω. *non* εὐφάμοις πόνοις." R. P. Dixit paullo aliter μόχθους ἐπόνησα infra 1366. In Flor. λόγους pro πόνους. *Monk.*

302. τῶν πρίν MSS. et Edd. omnes ante Musgravium, qui in 2da ed. dedit e Scaligeri conjectura τῷ πρίν· sed facilius permutantur τῶι et τῶν. *Monk.*

τῷ πρίν.] Ita lego ex Scaligeri conjectura. Confirmat Scholiastæ interpretatio. Editi et MSS. omnes τῶν πρίν. *Musg.*

Ἴσον δ' ἄπεσμεν τῷ πρίν] Ita lego τῷ pro τῶν, præeunte Scaligero, et sensu agmen ducente. *Barnes.*

Ἴσον δ' ἄπεσμεν τῶν πρὶν,] Speciosa correctio, *Scaligero* tributa, τῷ πρὶν, a *Barnesio* recepta fuit in contextum, non item a *Musgravio;* cui tamen placet ista lectio videturque a *Scholiaste* expressa, scribente, εἰς δὲ τὸ πείθειν ὁμοίως ἄπεσμεν τοῖς πρὶν ῥήμασιν. ob ista mihi Tragicus, et quia mox λόγων fit mentio, scripsisse potius videretur τοῖς πρὶν, sive, prout vulgatur, Ἴσον —— τῶν πρὶν, nempe λόγων, ἄπεσμεν τοῦ πείθειν τοῖσδε τοῖς νῦν λόγοις. *Thomas Mag.* in Ὅμοιον τῷ δεῖνι καὶ ὅμοιον τοῦ δεῖνος· ὡσαύτως, ait, καὶ ἴσον τῷ δεῖνι καὶ ἴσον τοῦ δεῖνος. *Valck.*

303. ἐθέλγεθ' Lasc. Ald. sed ἐτέγγεθ' MSS. omnes, et sic Musgr. Valck. Brunck. τέγγειν proprie est *aqua adspersa mollire.* De metaphorico hujus verbi usu videnda sunt quæ docte et eleganter disputavit Ruhnkenius ad Timæum p. 248. Conferas Æsch. Prom. 1044. Τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ Λιταῖς. Hinc quoque ἄτεγκτος *durus, qui molliri nequit;* ut in Soph. Œd. Tyr. 336. Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ; *Monk.*

"Ισον δ' ἄπεσμὲν τῷ πρίν· οὔτε γὰρ τότε
Λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται.
'Αλλ' ἴσθι μέντοι, πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα
Γίγνου θαλάσσης, εἰ θανεῖ, προδοῦσα σοὺς

Absumus autem a *proposito* tam procul quam prius; neque enim tunc
Verbis demulcebatur hæc, neque nunc obtemperat.
Sed scias tamen, ad hoc pertinacior
Esto mari, si moriaris, prodere te tuos

S. ὥσπερ γὰρ δι' * ἐκείνων οὐδὲν ἠνύσαμεν, οὕτως οὐδὲ διὰ τούτων. 304. 'Αλλ' ἴσθι μέντοι] Λοιπὸν ἀπεγνωκυῖα τὴν κολακείαν κνηστικοῖς αὐτὴν λόγοις ἐρεθίζει, φάσκουσα, † ἴσθι, ὅτι,

* 'Εκείνων] Sic Flor. 6. pro ἐκείνου. Et sic jam Heath.

† "Ισθι addit Flor. 6. quin etiam paulo post habet πρὶν ἀποπλ. ut Heath. conj. pro πλήν· In fine ante Barn. legebatur πρὸς τοῦδ' αὐθ.

ἐτέγγεθ'] Ita Parisiens. omn. et Exc. Flor. Vulgo ἐθέλγεθ'. quæ scriptura memoratur in MSS. A. B. *Musg.*

Cod. Flor. καί τ' οὐ πείθεται. *Beck.*

οὔτε γὰρ τότε Λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε] *Neque enim tunc dictis Mitescebat*, νῦν τ' οὐ πείθεται, *neque his precibus inflectitur*. Est optima profecto Codicum Flor. Paris. lectio, ἐτέγγεθ', in omnibus, quos adhibuit, inventa *Musgravio*, hinc in contextum jure recepta. Illam quidem venustiorem quoque judicat Eruditissimus elegantiarum veterum arbiter, *Dav. Ruhnkenius* ad *Tim. Lex.* p. 178. alteram tamen vulgatam ἐθέλγετ' etiam talem, in qua *forsan acutiores acquievissent:* optime meo quoque, si quid id est, arbitratu. Quum vero ἐθέλγετ', ut lectio diversa, memoretur in duobus libris *Musgravii*, hoc magis suspicor, hanc lectionem primæ fuisse Editionis, cui substituerit in secunda *Tragicus* tanquam Phædræ convenientius (οὔτ') ἐτέγγεθ· neque enim adeo mitibus erat alloquiis *mulcenda* Phædra, quam *inflectenda* precibus et *mollienda;* quæ, ante velut alumna facile tractabilis, nunc dura Nutrici reluctabatur, causamque mœroris fateri recusabat. Hoc verbo τέγγεσθαι significatur; illud, altero θέλγεσθαι. Nam dubium nullum est quin recte dicatur λόγοις aliquis θέλγεσθαι· et λόγος θελκτήριος· θέλγητρα *verborum* quoque sint *delinimenta*. *Mulcere* aliquem fistula, carmine, verbis et oratione, Κηλεῖν dicebatur et Θέλγειν· quorum prius, usitatius, non de Orpheo tantum, Arione, aliisque Poëtis, sed et de Oratoribus adhibetur Pericle, Protagora, Callistrato, ceterisque. sic auditores permulcentibus, ut quo velint perducant. Hoc ubi ponitur, non convenit Τέγγειν, proprie significans *aqua adspersa macerare et mollire:* hinc facili flexu transfertur ad pectus ferum verbis sive precibus molliendum. Durus ante atque intractabilis qui velut manum admittit mollientis, ac tandem precibus inflexus mitescit, ut μαλάσσεσθαι, μαλθάσσεσθαι, μαλθακίζεσθαι, quæ singula reperiuntur et apud Tragicos, sic eleganter etiam dicitur Τέγγεσθαι. Sed horum priora tamen illic etiam adhibentur, ubi alterum poni potuit θέλγεσθαι· exemplo sit *Æschyleum* μαλθαχθῆναι υπνῳ· *Euripidis* est φίλον υπνου θέλγητρον· *Ovidii, Lenis adhuc somnus placidis Erysichthona pennis Mulcebat.* Hæc singula locis veterum adscriptis firmari potuissent.

Valck.

304. ἴσθι—εἰ θανεῖ, προδοῦσα σοὺς Παῖδας interpretatur Valcken. *Scias te prodidisse liberos quum morieris.* Græci sæpe conjungunt verba οἶδα, γιγνώσκω, μανθάνω, αἰσθάνομαι, &c. et ex his composita, cum participiis præsentis, et perfecti et futuri, ut in notis istis Ξύνοιδα σοφὸς ὤν. "Ισθι δύσποτμος γεγώς. Et hunc Græcismum sumpsit Virgilius Æn. II. 376. *extemplo (neque enim responsa dabantur Fida satis) sensit medios delapsus in hostes.* Quin et pariter Miltonus nostras Parad. Amiss. IX. 792. Nonnunquam hæc formula cum participio Aoristi invenitur; conferendi versus hujus fabulæ 521. 896. Soph. Trach. 741. Τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω Πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. Electr. 1200. Μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ.

Παῖδας, πατρῴων μὴ μεθέξοντας δόμων,
Μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα,

Liberos, paternæ non participes domus futuros:
Non per reginam equestrem Amazonem,

S. ἐὰν θανῇ. μὴ ἀξιώσασα λόγου τὸν σὸν ἄνδρα, προδώσεις τοὺς σοὺς παῖδας. ἐκβληθήσονται γὰρ τῶν οἴκων. λοιπὸν πρὶν ἀποπληρῶσαι τὸν λόγον διὰ μέσου φησί· πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα γενοῦ θαλάσσης. Ἄλλως. Γίνωσκε προδιδοῦσα τοὺς σοὺς παῖδας, εἰ θανῇ. 307. Μὰ τὴν ἄνασσαν] Ἔσθ' ὅτε ἠθικῶς ὀμνύομεν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, οὐ σεμνῦναι αὐτοὺς βουλόμενοι, ἀλλ' εἰρωνευόμενοι. ἢ πρὸς πλείονα ἐρεθισμὸν κατ' ἐκείνης ὄμνυσιν, ἢ ἐπεὶ εἰώθασιν οἱ εἰρω-

Verba π. τ. αὐ. Γ. θ. quæ διὰ μέσου dicta sunt, illustrentur per similes fere sententias apud Nostrum, Med. 28. ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων. Androm. 538. Τί με προσπίπτεις ἁλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων; Pari sensu intelligendus est versus Æschyli Prom. 1037. Ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν. Shakespeare. *Merchant of Venice*, Act 4. Sc. 1. *You may as well go stand upon the beach, And bid the main flood bate his usual height*, &c.

Monk.

Reisk. conjecit: ἀλλ' ἴσθι μέντοι πολλὸν αὐθαδεστέρα, *at nescias nolim, multo es impudentior, quam* — nisi forte πρὸς τάδε sit *hanc ob rem*, in his rerum rationibus.

Beck.

304—307. Hæc, tanquam expedita omnia essent, VV. DD. sunt prætergressi. Atqui ex illa particula μὰ patet sententiam negativam esse debere: idem quoque patet ex vocibus πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα γίγνου θαλάσσης: quæ magis sermoni aut negantis aut minantis quam suadentis conveniunt. Cf. omnino Œd. T. 343. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τάδ', εἰ θέλεις, Θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη. Lege igitur Ἀλλ', ἴσθ', ἂν οὔτοι, πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα γίγνου θαλάσσης, οὐ φθάνοις προδοῦσα σοὺς κ. τ. λ. Constructio paulo intricatior librarios fefellit; etenim ἂν οὔτοι cum οὐ φθάνοις jungenda sunt, alterutra particula negativa abundante, vel, ut rectius dicam, sine qua Græcismus corruat necesse est, interposita parentheti κῶς sententia: vid. Hermann. Viger. p. 803. Mox ἂν sæpe ἴσθι sequitur et sæpe sequi debet: ex. gr. in 1327. pro σάφ' ἴσθι Ζῆνα μὴ φοβουμένη Οὐκ ἄν ποτ' ἦλθον præbet Lasc. σάφ' οἶσθα: lege σάφ' ἴσθ', ἄν: necnon in Prometh. 513. τίς φήσειεν ἄν—Οὐδεὶς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων bene restituit Brunckius σάφ' οἶδ', ἄν: nisi quis partim cum Blomfieldo ἴσθ' ἂν prætulerit; dein εἰ et οὐ permutantur in Troas. 364. juxta libros MSS. denique οὐκ ἂν φθάνοις προδοῦσα est purus putus Atticismus (Vid. Pierson ad Herodian. p. 452. et H. Steph. V. Φθάνω) pro οὐκ ἂν προδοίης. In Soph. Aj. 110. φθάνῃ pro θάνῃ pulcherrime restituit Botheus. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 76.

304, 5. Ἀλλ' ἴσθι μέντοι, (πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα Γίγνου θαλάσσης) εἰ θανῇ, προδοῦσα σοὺς Παῖδας] Hæc certe non fuerunt ab Interpretibus intellecta: *Sed scito tu tamen, (licet ob hoc dictum mari fias ferocior,) filios te tuos, si morieris, proditurum, regni paterni non futuros participes:* recte *Racine, dans sa Phedre,*

Vous trahissez enfin vos enfans malheureux.

Partim cepit qui dedit in Scholiis ista, γίνωσκε προδιδοῦσα τοὺς σοὺς παῖδας εἰ θανῇ· *scias prodere tuos te liberos, si morieris,* ante diem nempe. More veteribus usitato quem ad *Herodotum* attigi p. 194. ponitur Ἴσθι —— προδοῦσα, *scias te prodidisse* liberos quum morieris: Illud ipsum etiam Ἴσθι, pro ἴσαθι sive γίγνωσκε, *Homero* semper adhibitum, (recentioribus *Homero* etiam pro ὕπαρχε· vid. *Aristophanem* Gramm. *Eustathii* in Od. Λ. p. 428. 48. et *Ammonium* p. 76.) cum participiis sæpe hunc in modum jungitur *Sophocli*, Aj. v. 1174, 1333. El. 300, 1206. Œd. T. 1032. Δῶρόν ποτ' ἴσθι τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών. v. 1191. Ἴσθι δύσποτμος γεγώς. in ejus Œd. Col. v. 1206. Σῶς ἴσθ' eleganter in margine libri sui, qui hic Leidæ servatur, correxit *Jos. Scaliger:* illic participium supprimitur, ut ab *Eurip.* Heracl. v. 598. Πασῶν γυναικῶν ἴσθι τιμιωτάτη, nempe οὖσα· additur in hujus Oreste v. 620. Τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι. Hic Rhodii gubernatoris dictum egregium, quod attigit Clar. *G. Koenius* ad *Gregor.* de Dialect. p. 93. restitui poterit, sic apud

Ἣ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγείνατο
Νόθον, φρονοῦντα γνήσι', οἶσθά νιν καλῶς

Quæ tuis liberis dominum procreavit
Spurium, sentientem liberalia, probe ipsum nôsti,

S. νευόμενοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὀμνύναι, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν * Μυκηναίοις, Μὰ τὴν ἐκείνου

* Μυκηναίοις] Florr. 6. 15. Μυκήναις etiam Hesych. v. ἐπισπάσει. Verum puto, quod Brunck. dedit, Μυκηναίαις. Paulo ante iidem codd. πρὸς λεγόμενα ἐρεθισμόν. et ab initio: ἔσθ' ὅτε ἰδικῶς ὀμν.

Aristiden vulgatum in Orat. I. Rhod. T. II. p. 346. C. ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. adscriptum fuisse videtur ὅτι —— καταδύσεις, velut interpretamentum, sed dixisse Rhodius in media tempestate, Ἀλλ', ὦ Πότειδαν, ἴσθι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. *Sed tu Neptune scito non hanc navem te nisi rectam demersurum*: hoc non animadverterant *G. Canter.* N. L. VII. c. XXVI. aut *Jo. Meursius* in Rhodo I. c. XVII.

πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα Γίγνου θαλάσσης] Ad sensum parum differre judico, dicaturne, *Sis licet immitis Matrisque ferocior undis*, *Ovidio* Her. III. 133. an *Horatio* Carm. III. Od. VII. 21. *scopulis surdior Icari Voces audit*: junguntur illi Her. XV. 189. *ô scopulis undaque ferocior*; huic in Epod. XVII. 54. dicuntur *Non saxa nudis surdiora navitis*. *Senecæ* Nutrix in Hippol. v. 580.

Ut dura cautes undique intractabilis
Resistit undis, et lacessentes aquas
Longe remittit, verba sic spernit mea.

Scribens ista poëta latinus non horum tantum, sed Medeæ quoque Nutricis recordabatur, cui tribuuntur ista in *Eurip.* Med. v. 28,

—— —— ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούει, νουθετουμένη φίλων.

Quæ, nec diffiteor, sic possunt interpretatione commoda molliri, ut *amicorum audire monita* dicatur ferox Medea *scopulo surdior et fluctu marino*; quo modo cepit illa *R. Bentleius* in *Horat.* Serm. I. Ecl. III. 25. Propter *Senecæ* locum non absurda videbitur hæc, unius additione literæ, dudum a me excogitata lectio.

—— —— ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιος
Κλύδων', ἀκούει νουθετουμένη φίλων.

id est, ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιος ἀκούει κλύδωνα, οὕτως ὑπὸ φίλων νουθετουμένη Μήδεια ἀκούει νουθετήσεις· *ut autem pelagi rupes* immota *fluctus* lacessentes, sic *audit illa monitus amicorum*; sive *Senecæ* verbis. *Ut dura cautes* &c. *Verba sic spernit mea.* —— *Euripidis* Medea quum dicatur in proximis versibus, Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς Πρόσωπον, hoc magis videbitur obversata *Virgilio*, de Didone scribenti Æn. VI. 469.

Illa solo fixos oculos aversa tenebat;
Nec magis incœpto vultum sermone movetur,
Quam si dura silex, aut stet Marpesia cautes,

Ab hac diversa Homerica expingitur imago (de qua *Gatakerus* egit ad *M. Antonin.* IV. 49.) in Æn. VII. 586, 588, 589, 590. Si versus 587 Poëtæ debetur, noluisset tamen, opinor, in eodem loco cum præcedente lectum; sed et *N. Heinsio*, spurius videtur. Præter priora *Virgilii*, vulgatæ per Editiones in Medea lectioni favere forsan videbuntur ex *Æschyli* Prom. v. 1000. et *Euripidis* ex Andromache vss. 537, 538.

Τί με προσπίτνεις, ἁλίαν πέτραν,
Ἢ κῦμα, λιταῖς ὣς ἱκετεύων·

Nisi modus esset tenendus etiam aliunde posset altera lectio commendari. *Valck.*

305. Γίγνου] Alias γενοῦ. Schol. *Barnes.*

Ed. Flor. Γίγνη θ. *Beck.*

306. δόμων,] MS. A. θρόνων, quod fortasse melius. *Musg.*

307. ἱππείαν vulgo contra metrum. ἱππίαν A. et Eustath. ad Il. Z. p. 656. 23=521, 31. indicante Porsono; et hæc quidem forma plerumque in Euripide restituenda est. Extat tamen altera infra 1352. Similiter usi sunt Tragici vocibus δούλειος et δούλιος, Βακχεῖος et Βάκχιος, atque aliis ejusmodi. *Monk.*

Μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν κ. τ. λ.] Hanc

Ἱππόλυτον. ΦΑΙ. Οἴμοι. ΤΡ. Θιγγάνει σέθεν τόδε.
ΦΑΙ. Ἀπώλεσάς με, μαῖα, καί σε πρὸς θεῶν
Τοῦδ' ἀνδρὸς αὖθις λίσσομαι σιγᾷν πέρι.
ΤΡ. Ὁρᾷς; φρονεῖς μὲν εὖ, φρονοῦσα δ', οὐ θέλεις
Παῖδάς τ' ὀνῆσαι, καὶ σὸν ἐκσῶσαι βίον.

Hippolytum. *Phæ.* Heu me. *Nut.* Tangit te hoc.
Phæ. Perdidisti me, nutrix; teque per Deos
Oro, ut de hoc viro taceas in posterum.
Nut. Vides? recte quidem sapis, sapiens vero non vis
Filiisque prodesse, et tuam servare vitam.

S. δειλίαν, ἢ βόσκεται, Θῆλυς μὲν αὐτὸς, ἄῤῥενας δ' ἐχθροὺς ἔχων. (p. 604. ed. Br.) νόθον δὲ φρονοῦντα, καθὸ φιλοσοφίαν ἤσκει, ὅπερ ἐστὶν ἐλευθέρων. Ἀμαζόνα,] Τὴν Ἀντιόπην λέγει. Fl. 15. 309. Οἶσθα νιν καλῶς,] Τοῦτο προσέθηκε. πρὸς πλείονα γὰρ ὀδύνην αὐτὴν ἐκίνησεν, οὐκ ἀμφίβολον αὐτῇ τὴν γνῶσιν τούτων εἶναι λέγουσα. 310. Θιγγάνει δὲ σέθεν τόδε,] Οἷον καθήψατό σου, φησὶ, τῆς ψυχῆς καὶ λόγῳ μόνον εἰρημένον τοῦτο τὸ περὶ * τῆς ὀρφανίας τῶν παίδων; οἶμαι ὅτι τοῦτον οὐκ ἐφόνευσας, διὰ τὸ εἰρηκέναι, ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι. 311. Καί σε πρὸς θεῶν] Τὸ ἑξῆς· καί σε πρὸς θεῶν λίσσομαι τὸ αὖθις, ὅ ἐστι τὸ μετὰ ταῦτα, περὶ τοῦ ἀνδρὸς μηδὲν φθέγγεσθαι. 313. Ὁρᾷς.] Διὰ τοῦτο μηδὲ λόγῳ ἀνέχεσθαι ἀκούειν ὑπὸ τοῦ νόθου τοὺς παῖδας ἀδικουμένους. οὕτως ἤκουσεν ἡ τροφός. Fl. 15. 314. Παῖδάς τ' ὀν.] Ἀκάμας καὶ Δημοφῶν παῖδε Θησέως καὶ Φαίδρας. Fl. 15. 318. Μῶν ἐξ ἐπ.] Διὰ φαρμακείας † γεγενημένης. ἐπακτὴ γὰρ πημονὴ ἡ ἔξωθεν ἐπαγομένη γοητεία

* Τῆς addidi e Flor. 6.

† Vulgo γεγενημένην. Flor. 6. γεγενημένη. Scripsi γεγενημένης, ut ad ἐπακτοῦ referatur.

formam ex Cod. Paris. reposui pro ἱππείαν, æque bona, sed in hac sede senarii vitiosa, quia non solet a Tragicis in ulla voce, quod meminerim, corripi diphthongus ει. hac de re dictum est aliquoties in *Eur.* Phœn. ubi mentio quoque fit ἱππίου θεοῦ v. 1721. *Valck.*

309. οἶσθά νιν καλῶς, Ἱππόλυτον. Φ. Οἴμοι] Istorum recordabatur, opinor, *Ovidius*, Myrrhæ nobis amorem narrans illegitimum in Metam. X. cum dixisset Nutrix v. 401.

vivunt genetrixque, paterque;
Myrrha, patre audito, suspiria duxit ab imo
Pectore; nec nutrix etiamnum concipit ullum
Mente nefas:

Neque ad suspiria Phædræ Nutrix, aliter illa ac debuerat accipiens. Hujus —— θιγγάνει σέθεν τόδε tantumdem significat ac σῆς καρδίας, vel φρενῶν ἀνθάπτεται in Med. v. 55. Hel. v. 969. *Valck.*

312. Alio ordine habet Cod. A. τοῦδ' αὖθις ἀνδρός. Αὖθις, *posthac*. Hesychius, αὖθις. πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα. Vid. infra v. 896. et quae ibi notata sunt. Alibi dictum εἰς αὖθις. *Monk.*

Cod. Fl. αὖθι λίσσ. *Beck.*

Legitur in Paris. Cod.

Τοῦδ' αὖθις ἀνδρὸς λίσσομαι σιγᾷν πέρι.

mihi placent voces ut collocantur in Editis: mox in eodem Cod. in v. 314. ad παῖδας memorantur Ἀκάμας καὶ Δημοφῶν· Hippolyto *Senecæ* v. 434.

Sospesque Phædra, stirpis et geminæ jugum.

In *Homeri* Catalogo non nominati, quia dux erat Atheniensium Menestheus, Tragicis aliisque commemorantur tanquam in castris Græcorum ad Trojam juvenes primarii; *Soph.* Philoct. v. 564.

Φοίνιξ θ' ὁ πρέσβυς, οἵτε Θησέως κόροι.

Eurip. Hec. v. 122. cujus ex Heraclidis vss. 35, 36, tractare *J. Meursius* debuerat de Reg. Athen. III. c. IV. qui de Thesîdis pauca dedit in Theseo c. XXX. plura, nec protrita, notavit *Nic. Heinsius* in Epist. II. *Sabini* v. 23. —— De his suis filiolis sic loquitur *Ovidii* Phædra, ut modum mihi Poëta videatur exsuperare, atque abusus ingenio, dum ista facit Hippolyto scribentem Ep. IV. 123.

ΦΑΙ. Φιλῶ τέκν'· ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι.
ΤΡ. Ἁγνὰς μὲν, ὦ παῖ, χεῖρας αἵματος φέρεις.
ΦΑΙ. Χεῖρες μὲν ἁγναὶ, φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι.
ΤΡ. Μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινος;
ΦΑΙ. Φίλος μ' ἀπόλλυσ' οὐχ ἑκοῦσαν οὐχ ἑκών.

Phæ. Amo liberos: sed alia jactor calamitate.
Nut. O filia, puras quidem manus habes a sanguine.
Phæ. Manus quidem sunt puræ, sed mens piaculum quoddam habet.
Nut. Num ex aliunde-oblato malo inimici alicujus?
Phæ. Amicus me perdit non volentem non volens.

S. παρὰ τῶν ἐχθρῶν. μή τίς σοι, φησὶ, τῶν ἐχθρῶν ἐπάγει τι λύπης ἄξιον, ἆρα τινὸς ἔχθραν μηχανησαμένης σου· εἰώθασι γὰρ οἱ ἐχθροὶ ἐπαγωγάς τινας δαιμόνων ποιεῖσθαι ἐπὶ τὰς οἰκίας. ἢ οὕτως, μή τίς σε τῶν ἐχθρῶν ἐφάρμαξε; λέγει δὲ διὰ τὸ εἰρηκέναι, Φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι. Πημονῆς ἐ. τ.] Ἐπεὶ ἀσεβής ἐστιν ὁ ταύτης ἔρως. Fl. 15. 319. Φίλος μ' ἀπόλλυσ'.] Ἐπειδὴ εἶπεν φίλος, λέγει, μή τι ἄρα ὁ Θησεὺς εἴς σέ τι ἥμαρτεν; τὸ μὲν οὖν * φίλος πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἐχθροῦ τινος· τὸ δὲ οὐχ ἑκὼν, ἐπεὶ οὐκ ἐκ προνοίας αὐτοῦ ἦν ὁ

Pro ἐπακτὴ γὰρ π. Monk. ad Hipp. v. 318. em. ἐπακτός. Paulo post ante ἔξωθεν ex eodem cod. addidi ἤ. Mox. cod. ἆρα τινὸς ἔχθραν ἐπαγωγὸν μηχ. σου et ἐπαγωγάς τινας δαιμονίων, unde τινάς recepi pro τινῶν. Ceterum in Junt. Bas. Barn. Musgr. hæc omnia a v. 309. usque ad v. 319. una sine continuantur.

* Τὸ μὲν οὖν φίλος.] Sic pro τὸ μὲν οὖν ἥμαρτε Florr. 6. 15. qui supra etiam μή τι ἄρα ὁ Θ. εἴς σε ἥμαρτεν. Vitium Basil. εἰσέτι per sqq. edd. propagatum est. Junt. recte εἴς σέ τι. Heath. εἴς σε ἥμ.

Addidit et fratres ex me tibi: quos tamen omnes.

(duo tantum novit Thesîdas ex Phædra; legerim, *omnis, non omnis ego causa fui tollendi,)*

Non ego tollendi causa, sed ille fuit:
O utinam nocitura tibi, pulcherrime rerum,
In medio nisu viscera rupta forent.

hoc votum improbo mihi videtur amore longe magis impium. —— *Euripidis* Phædra, in amante tamen mater, v. 315.

Φιλῶ τέκν', ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι·

Liberos diligo; sed alia tempestate jactor: Verbum χειμάζεσθαι de corporis etiam animique morbis adhibitum attigit *Ez. Spanhem.* in *Aristoph.* Ran. v. 364. νόσοις χειμάζεσθαι *Plato* dixit Theæt. p. 170. A. πάθεσι χειμαζομένους *Porphyrius Homer.* Quæst. V. p. 87, 6. *Valck.*

315. χειμάζομαι proprie *tempestate jactor.* Usu metaphorico, ut hic, adhibetur in Suppl. 271. Ion. 985. Soph. Phil. 1460. Antig. 391. Aristoph. Ran. 361. *Monk.*

316. φορεῖς e duobus MSS. Brunckius, qui et in Soph. Œd. T. 1320. φορεῖν pro φέρειν edidit; utrumque male. αἱμάτων φέρεις X. Π. 702. *Monk.*

φέρεις.] M. A. φορεῖς. *Musg.*

Ἁγνὰς μὲν, ὦ παῖ, χεῖρας αἵματος φέρεις] In *Dramate* Χρ. Πάσχ. vers. est 720. Ἁγνὰς γὰρ, ἁγνὰς χεῖρας αἱμάτων φέρεις. φορεῖς in *Eurip.* versu duo saltem dant Codd. Paris. in eorum altero *Sophoclis* ex Œd. T. vss. 1328, 9. sic scribuntur.

Καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν, ἐν τοσοῖσδε πήμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

est illud φορεῖν aliquoties in Sophocleis. *Valck.*

317. Orest. 1621. ΜΕ. Ἁγνὸς γὰρ εἰμὶ χεῖρας. ΟΡ. ἀλλ' οὐ τὰς φρένας. Hic versus laudatur apud Athenæum XII. p, 530. D. ubi μιάσματα. *Monk.*

Athen. XII. 530. D. ubi recte μιάσματα. Sic παιδεύματα Supr. 11. *Burn.*

Χεῖρες μὲν ἁγναὶ, φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι.] Μιάσματα legitur apud *Athen.* XII. p. 530. D. Ex Animadv. *Casauboni* discere *Barnesius* potuisset versum esse ex Hippolyto, quem retulit inter reliquias incer-

ΤΡ. Θησεύς τιν' ἡμάρτηκεν εἴς σ' ἁμαρτίαν;
ΦΑΙ. Μὴ δρῶσ' ἔγωγ' ἐκεῖνον ὀφθείην κακῶς.
ΤΡ. Τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν;
ΦΑΙ. Ἔα μ' ἁμαρτεῖν· οὐ γὰρ εἴς σ' ἁμαρτάνω.

Nut. An Theseus aliquod peccatum in te peccavit?
Phæ. Utinam ego nunquam illum læsisse videar?
Nut. Quæ est igitur illa magna res quæ te cogit mori?
Phæ. Sine me peccare, nec enim in te pecco.

S. ἔρως. 321. Μὴ δρῶσ' ἔγωγε] Εἴτε, φησὶ, ἐγὼ μὲν (leg. μὴ) ὀφθείην ἀδικοῦσα αὐτὸν, ὡς ἐκεῖνος ἐμὲ οὐδὲν ἀδικεῖ. Fl. 6. 15. 324. Ἐν δὲ σοὶ λελ.] Ἀντὶ τοῦ, ἐν σοὶ καταλειφθήσομαί, ἢ ὅτι ἐξαρτηθήσομαί σου τῇ ἱκεσίᾳ, ἢ ἐν σοὶ τὸν βίον λείψω· εἰ μὴ ἄρα, φησὶ, μετά τινος ἀνάγκης, οὐ συγχωρήσω, οὐδ' * ἀπολύσομαι. 325. Ἐξαρτωμένη,] Ἀντωμένη, λαμ-

* Vulgo hæc ad ἐξαρτωμένη v. 325. referuntur, sic scripta: ἐξαρτηθήσομαί σου τῇ ἱκ. Ad v.

tæ Trag. p. 515. v. 435. Recta est lectio μίασμά τι. Phædra *Senecæ* v. 668.

Respersa labe nulla, et intacta, innocens
Tibi mutor uni.

Vere dicebat ejusdem Dejanira, Hercule in Œta v. 964. —— *innocens animus mihi, Scelesta manus est;* nec enim illa scelus cogitaverat: *sacerdos in Gratii* Cyneg. v. 449. *procul hinc,* &c. *Quis Scelus aut manibus sumptum, aut in pectore motum est.* In *Eurip.* Oreste v. est 1621.

ΜΕ. Ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας. ΟΡ. Ἀλλ' οὐ τὰς φρένας.
Valck.

318. Verte, *num e calamitate ab inimico aliquo tibi illata?* ἐπακτόν. ἔξωθεν ἐπηγμένον. Hesych. Exponit Scholiasta, ἐπακτὴ (l. ἐπακτὸς) πημονὴ, ἔξωθεν ἐπαγομένη γοητεία παρὰ τῶν ἐχθρῶν. Hunc et seq. versum inepte adhibuit Auctor Χ. Π. 706-7. *Monk.*

Confer Eustath. in Il. κ. 708. 10.
Burn.

ἐπακτοῦ πημονῆς] Cujusmodi erat illud piaculum, quod Thyestes, nolens insciusque, procurante Atreo, admisit. *Musg.*

318. s. Adhibuit Auctor Χρ. Π. 705. Brumoy reddit: *An ægrotas propter calamitatem, quam inimico alicui intuleris,* contra poëtæ mentem, quæ, auctore Heath. hæc est: *Num ægrotas ex malo ab inimico aliquo tibi illato? Beck.*

Duo hos versus sic adhibet ἡ Θεοτόκος in *Dram.* Χ. Π. v. 705.

Καὶ πῶς ὁρῶ λῃσταῖς σε συνηρτημένον,
Οὐδ' ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινὸς,
Φίλος δ' ἀπόλλυσ' οὐκ ἄκονθ' ἑκουσίως.

Sic ista scripsisse videtur *Auctor. Valck.*

320. σ' omittit Fl. *Monk.*

322. ἐξαίρειν hic est *excitare, impellere,* ut in Alcest. 356. Οὔτ' ἂν φρέν' ἐξαίροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν Αὐλόν. qua significatione sæpius dicitur ἐπαίρειν. Aristoph. Nub. 42. Ἥτις με γῆμαι 'πῆρε τὴν σὴν μητέρα. Vid. Ruhnken. ad Timæum, p. 119.
Monk.

Τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν] Apud hos non tantum Poëtas sed quosvis etiam Scriptores ἐπαίρειν invenitur, quo modo hic poni videtur ἐξαίρειν, et vix alibi positum reperietur: attigit illud hinc *Marklandus* in *Eur.* Suppl. v. 581. Οὔτοι μ' ἐπαίρεις, ὥστε θυμῶσαι φρένας, Τοῖς σοῖσι κόμποις· facit is locus ut versus recorder, Euripidei procul dubio, quem, mihi nusquam alibi lectum, exhibet ex Chrysippo Stoïco Galenus de Dogm. Hipp. et Platon. L. III. T. I. p. 265, 38.

Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ' ἄνω.

vulgatur, ἐξῆρεν ἄνω. Optime Theognis v. 631. Ὧιπερ μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις —— κεῖται. Phædram ὑπ' ἄτης ὁ θυμὸς, τοῦ νοῦ sive τῆς γνώμης κρείσσων, ἐξῆρε θανεῖν. ex Philosophis multa dari possent, quæ hujus non sunt loci: ex Orat. Lycurgi c. Leocrat. p. 159. senarios tantum adscribam, qui mihi sane videntur etiam Euripidei:

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινὰ,
Τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν,

ΤΡ. Οὐ δῆθ᾽ ἑκοῦσά γ᾽, ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι.
ΦΑΙ. Τί δρᾷς; βιάζει χειρὸς ἐξαρτωμένη.
ΤΡ. Καὶ τῶνδε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.
ΦΑΙ. Κάκ᾽, ὦ τάλαινα, σοὶ, τάδ᾽ εἰ πεύσει κακά.

Nut. Haud profecto volens *sinam*, sed tua culpa deficiam.
Phæ. Quid agis? Vimne facis, pendens ex manu?
Nut. Et hæc genua non dimittam unquam.
Phæ. Mala tibi, o misera, si audieris hæc mala.

S. βανομένη. Fl. 15. 327. Κάκ᾽, ὦ τάλαινα σοὶ,] Ἤτοι πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ πυθέσθαι ἐπάγει δεύτερον τὸ κακά. κακὰ οὖν ἐστιν, εἰ πεύσῃ τὰ σιωπώμενα κακά.

324. retuli et verba ἀντὶ τοῦ ἐν σοὶ καταλ. ἢ ὅτι addidi e Flor. 15. qui præterea habet: ἢ ὅτι ἐξαρτοῦμαί σοι τῇ ἱκ. — ἢ μὴ ἄρα φ. μετά τινος αὐτὸν οὐ συγχ. οὐδὲ ἀπολύσω. εἰ μὴ ἄρα μετά τινος ἀν. ad verba οὐ δῆθ᾽ ἑκοῦσά γε explicanda valent.

Τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν, εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει
Γνώμην, ἵν᾽ εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει.

Valck.

323. Corruptissime Fl. οὔ γάρ εἰσί μ᾽ ἁμαρτεῖν. *Monk.*

324. Duportus, Scaliger, aliique corrigebant οὐδέ σου λελείψομαι; sed mutatione nihil opus. Sensus est, ut videtur, *Vincar igitur si modo necesse est ut vincar, non volens, sed tua opera.* ἐν δὲ σοὶ λελ. *sed penes te est ut vincar.* Sic in Alcest. 289. Ἐν σοὶ δ᾽ ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μή. Contra Valckenærius vertit ἐν σοὶ, *tuo judicio.*

Monk.

ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι. i. e. *si proposito mihi cadere necesse est, id non mea negligentia fiet, sed tua potius obstinatione.* Duportus et Scaliger legendum censent οὐδὲ σοῦ λελείψομαι, quibus assentitur Cl. Marklandus. *Musg.*

Ἐν δὲ σοὶ] Alias οὐδὲ σοῦ λελείψομαι. Ita Scaliger et Duportus, recte, ut ego puto.

Barnes.

Reisk. quoque οὐδὲ σοῦ λελείψομαι, redditque: *neque te mittam. Beck.*

Οὐ δῆθ᾽ ἑκοῦσά γ᾽ ἐν δὲ σοι λελείψομαι.] Ita M. cui sensus esse videtur, *Vincar igitur si modo necesse est vincar, non volens sed tua opera.* At nihil hic habet δὲ, quod Græce loquentibus omitti debuit. Scaliger et alii corrigunt οὐδὲ σοῦ λελείψομαι. paulo rectius correxissent ὧδε: etenim Phædra modo elocuta voces ἔα μ᾽ ἁμαρτεῖν. Nutricem a se amovebat: ad hanc actionem vocula ὧδε referenda est; qua dicta, Nutrix manu Phædram prehendebat, ut patet e versu sequenti Τί δρᾷς; βιάζει χειρὸς ἐξαρτωμένη.

Class. Jour. Vol. VI. p. 76.

Οὐ δῆτ᾽ ἑκοῦσά γ᾽, ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι.] *Non equidem volens,* nempe ἐάσω σ᾽ ἁμαρτεῖν· ἐν δὲ σοὶ (κριτῇ) λελείψομαι. *Phædra tamen judice vincar,* aut, *victam me dabo;* sive potius *sed acquiescam in tuo judicio.* Minime mirandum est Interpretibus haud intellecta, quæ viris eruditissimis in οὐδὲ σοῦ λελείψομαι videbantur mutanda. Multiplex usus est in talibus præpositionis. *In quo* uno *salus* alicujus *posita* videtur vel *infortunium,* ἐν τούτῳ quoque dicitur aliquis σώζεσθαι, vel δυστυχεῖν· Soph. Aj. v. 519. Aristoph. Ran. v. 1497, &c. *Meo quidem judicio,* vel *arbitratu,* τῷ γ᾽ ἐμῷ δοκῷ Callimacho; plene dicebatur non tantum, ὥς γ᾽ ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ, (Eurip. Alc. 817.) ὥς γ᾽ ἐμοὶ κριτῇ, et contractius adhuc ὥς γ᾽ ἐμοὶ, Epicharmo, Sophocli, Amphidi; (hoc Clar. Toupius attigit Em. in Suid. II. p. 187.) sed et παρ᾽ ἐμοίγε κριτῇ· παρ᾽ ἐμοίγε· tandem etiam ἔν γ᾽ ἐμοί. Euripides ap. Stobæum p. 226, 28.

Ὡς ἔν γ᾽ ἐμοὶ κρίνοιτ᾽ ἂν οὐ καλῶς φρονεῖν,

meo quidem judicio non recte sapere videretur; ἐν σοὶ legitur in Eumen. Æschyli v. 472. ubi Orestes ad Minervam, κρῖνον δίκην· Πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ᾽ αἰνέσω· *te enim judice quodcunque mihi evenerit collaudabo;* sive *acquiescam in tuo judicio,* prout recte cepit Clar. Abresch. Eurip. Hippol. v. 1516. Σὺ δ᾽ ἔν τ᾽ ἐκείνῳ κἂν ἐμοὶ φαίνῃ κακός. Heliodor. L. I. p. 44. εἰ δὲ καὶ πρότερον, ἐν σοὶ καταλείψω τὴν σκέψιν. *Valck.*

ΤΡ. Μεῖζον γὰρ ἢ σοῦ μὴ τυχεῖν, τί μοι κακόν;
Ὀλεῖ. ΦΑΙ. Τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει.

Nut. An vero mihi majus malum accidere potest, quam te privari?
Phæ. Perdes: res tamen ista mihi gloriam affert.

S. 329. Ὀλῇ.] Ἀπολῇ ἀκούσασα τοῦ πόθου· οὕτω γὰρ δεινόν ἐστιν, ὡς καὶ τοὺς ἄκοντας φίλους * διαφθείρειν· ἀπολῇ, φησὶν, εἰ ἀναγκάσεις με λέγειν. ἐμοὶ δὲ τὸ σιωπᾶν τιμὴν φέρει. καθὸ οὐκ ἔκφορος εἰς πολλοὺς ἡ νόσος, ἀλλὰ συγκαταθάψω ἐμαυτῇ τὸ τῆς σωφροσύνης ὄνομα, μέλλουσα ἐν σωφροσύνῃ τελευτᾷν. ἢ οὕτως· ἐὰν μή μοι εἴπῃς, ἀποθανῇ. τοῦ δὲ στερηθῆναί σου μεῖζον οὐκ ἔστι μοι κακόν. εἶτα, φησὶν, ἀπολοῦμαι. τὸ δὲ ἀπολέσθαι με τιμήν μοι φέρει. ἡ δὲ γραῦς μὴ νοήσασα τὸ πρᾶγμα, φησί· εἰ τιμήν σοι φέρει τὸ πρᾶγμα, διὰ τί μὴ λέγεις, κρύπτεις, χρηστά. ἂν μὴ ᾖ στιγμὴ εἰς τὸ χρηστὰ, ἐστὶν ὁ λόγος, κρύπτεις τὰ καλὰ, ἐμοῦ παρακαλούσης σε λέγειν αὐτὰ, ὅ ἐστιν ἐμοὶ τὰ τιμῆς σοι αἴτια ἐσόμενα οὐκ ἀξιοῖς ἀνακοινώσασθαι. ἢ † οὕτως· κρύπτεις με, ἐμοῦ χρηστὰ ἱκετευούσης, καὶ ἐπὶ

* Hæc addidi e Florr. 6. 15. Iidem mox ἀναγκάσοις, et ἐμοὶ δὲ τοῦτο σιωπᾶν. Leg. ἐμοὶ δὲ τοῦτο, τὸ σιωπ. pro τιμὴν φέρει 15. τ. ἀπονέμει. Pro ἂν μὴ ᾖ στιγμὴ Heath. conj. ἂν μὲν ᾖ στ. potius ἂν δ' ᾖ στ.

† Ἢ οὕτως e Florr. addidi, qui etiam κρ. με pro κρύπτεις μου, et ἀνακοινοῦσθαί μοι καὶ ἐπὶ χρηστοῖς, unde refinxi, quod vulgo legebatur, καὶ χρήσιμος ἀξ. ἀνακ. μοι. pro quo Heath. conj. χρήσιμα ἀξ. ἀν. μ.

326. Καὶ σῶν γε γονάτων vulgo. sed τῶνδε γονάτων, quod exhibent Codd. B. D. verum esse judicavit Valckenærius, et recepit Brunckius: recte. Conf. Hec. 746. ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων. Androm. 893. Ἀγαμέμνονος παῖ, πρὸς σὲ τῶνδε γουνάτων, Οἴκτειρον ἡμᾶς. Alterum e Glossa natum esse ostendit lectio Codicis apud Valck. σῶν γονάτων. *Monk.*

Καὶ σῶν γε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.] Ex duobus enotata Codd. a *Musgravio* lectio mihi prisca videtur, Καὶ τῶνδε γονάτων· *hæcce genua,* quæ Nutrix in scena, dum ista dicebat, amplectebatur: ad τῶνδε γονάτων recte σῶν γονάτων adscriptum ut interpretatio, quam absque vocula γε præbet in hoc versu lectionem Codex Paris. *Valck.*

327. et sqq. Gravis in his inesse labes videtur, quam vel Codices Itali a Matthia mox conferendi, spero, diluent, vel sine Codicibus quivis diluere poterit, Græcis literis versatus. Sed conjecturis satis indulsimus.

Class. Jour. Vol. VI. p. 76, 77.

327. Κάκ', ὦ τάλαινα, σοὶ τάδ', εἰ πεύσῃ, κακὰ,] Hujus versus sententiam Myrrhæ quoque tribuit *Ovidius* Met. X. quæ v. 412. ad Nutricem, '*discede aut desine dixit Quærere quid doleam; scelus est quod scire laboras.* Suam Phædram *Racinius* dicentem facit:

Quel fruit esperes tu de tant de violence?
Tu fremiras d'horreur, si je romps le silence.

Valck.

328. μὴ τυχεῖν interpretatur Scholiasta στερηθῆναι. *Monk.*

329. Ὀλεῖ.] Hæc vox vulgo Phædræ tribuitur; sed eam recte Nutrici continuavit Brunckius, monente Valckenærio. Sic quidem convenit Phædræ responsio, τὸ μέντοι πρᾶγμα (scil. τὸ ὀλέσθαι) ἐμοὶ τιμὴν φέρει. Ceterum ὀλεῖς, quod in nota MSta probavit Musgravius, pene adductus eram, ut in textum reciperem, et integrum versum Phædræ tribuerem, Scilicet in hujusmodi dialogis, perrara est singularis versus divisio. *Monk.*

Ὀλῇ.] An legendum ὀλεῖς *occides.* Sic *occides sæpe rogando* Horat. Epod. XIV. *Musg.*

ΦΑΙ. Ὀλῇ] Sibimet illud Phædra dixisse videbatur *Brunœo;* mihi vero, Nutrici contribuendum; ut ad illud Ὀλῇ mox interjecerit Phædra, τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει· *atqui vero res ista mihi est gloriosa;* ipsa quidem intelligens τὸ Ὀλέσθαι· quum enim ratione vincere non potuerat amorem; sive per inediam, seu alio genere mortis vitam finire decreverat, ut morte nefas præverteret, et εὐκλεὴς moreretur: infra v. 402, 3. *cum non poteram,* inquit, Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι Κράτιστον· conf. vss. 421. et seqq. 685.

ΤΡ. Κἄπειτα κρύπτεις χρήσθ', ἱκνουμένης ἐμοῦ;
ΦΑΙ. Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μηχανώμεθα.

Nut. Et deinde occultas bona, supplicante me?
Phæ. Honesta enim molimur, turpium remedium.

S. χρηστοῖς ἀξιούσης ἀνακοινοῦσθαί μοι. 331. Ἐκ τῶν * γὰρ,] Εἰκότως κρύπτω, ἃ ἀπαιτεῖς με λέγειν. μέλλω γὰρ ἐκ τούτων τῶν ἐσθλῶν, δηλαδὴ τῆς ἐγκρατείας, εἰς αἰσχρὰ μεταβαίνειν, ὅ ἐστι φονεύειν ἐμαυτήν. ἐὰν μέντοι ἡ λέγουσα ἡ γραῦς, χρηστά μου ἀναγκαζούσης σε λέγειν, κρύπτεις με, ἀναλόγως ἐπιφέρει, ὅτι ἐκ γὰρ τῶν ἀγαθῶν τούτων ὧν λέγεις, ὅ ἐστι τοῦ φανερῶσαι τὸ πάθος, ἐγὼ εἰς αἰσχρὰν ἐμπεσοῦμαι φήμην, ἢ καὶ πορνεύειν ἀναγκασθήσομαι. Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ὅ ἐστι, πειρῶμαι γὰρ ἀπὸ πορνείας ἐκφυγεῖν, εἰς σωφροσύνην δὲ πηδῆσαι, διὸ ἐν σιωπῇ βούλομαι ἀποθανεῖν. καὶ ἔστιν αὕτη ἡ γραφὴ ἁρμοζομένη τῷ ἑξῆς· εἰ δὲ κρύφα, φησὶν, ἐξ αἰσχρῶν μηχανήσασθαι † βουλεύῃ, πόσῳ μᾶλλον θαυμασθήσῃ αὐτὴν τὴν βουλὴν διεξελθοῦσα σα-

* Flor. 6. præfigit hæc: ἐὰν εἴπω, τὸ ἀγαθὸν εἰς αἰσχρὸν, ᾧ καθίσταται, quæ intelligerem, si ᾧ abesset. Idem cod. mox αἰσχρὰ μεταλαμβάνειν, et ἀναλόγως ἐπιφέρει pro ἀναλ. ἐπιφήσει, et εἰς αἶσχρ. ἐμπεσοῦμαι φ. pro εἰς αἰ. πεσοῦμαι φ. Post ἀναγκασθήσομαι deesse quædam suspicor, ut, ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα γραφὴ, ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν. Omnia enim ista unius grammatici esse, ex-ultimis patet, ὅμως ἡ πρώτη γραφὴ βελτίων.

† Legendum videtur εἰ δὲ κρύφα, φ., ἐξ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μηχ. βουλ. διεξελθ. pro διελθ. est e

Atque in hunc sensum verbum Ὀλῇ cepit et sequentia *Scholiasta* qui quidem ista scripsit: ἐὰν μή μοι εἴπῃς ἀποθανῇ —— εἶτα (Φαίδρα) φησὶν, ἀπολοῦμαι· τὸ δὲ ἀπολέσθαι με τιμήν μοι φέρει. *Valck.*

330. Sic omnes Libri præter Parisiensem apud Valck. qui habet ἐμοὶ, mendose. Nimis licenter emendavit Brunckius ἱκνουμένην ἐμέ. Græci quidem κρύπτειν cum duplici accusativo sæpissime construunt, ut infra 918. Suppl. 306. ubi recte edidit Gaisfordius, Αἰσχρόν γ' ἔλεξας, χρήστ' ἐπικρύπτειν φιλούς. Hec. 574. Κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών. Sed neque ista exempla, neque alia quæ protulit Brunckius ad Æsch. Prom. 630. huic nostro prorsus similia sunt. Equidem censeo Euripidem hic prælaturum fuisse genitivum, quem vocant, absolutum, ut in Hec. 276. prætulit Ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ, Ἄκουσον. ubi, nisi quod participium adjiciendum erat, dixisset Ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σε ἐμοί. *Monk.*

Hunc Scholiasta versum recte mihi videtur interpretatus: ἡ δὲ Γραῦς, μὴ νοήσασα τὸ πρᾶγμα, φησὶν, εἰ τιμήν σοι φέρει τὸ πρᾶγμα, διατὶ, —— κρύπτεις τὰ καλὰ, ἐμοῦ παρακαλούσης σε λέγειν αὐτά. Propterea mutata interpunctione scripsi —— Κἄπειτα κρύπτεις χρῆσθ', ἱκνουμένης ἐμοῦ. memorat *Schol.* et alteram lectionem, Κἄπειτα κρύπτεις, χρῆσθ' ἱκνουμένης ἐμοῦ. ἐμοὶ, quod dat Cod. Paris. vitiosum esset in hac sede. Nec tamen potuerat non scribi,

Κἄπειτα κρύπτεις χρῆσθ' ἱκνουμένην ἐμέ.

Valck.

331. Lasc. Ald. et Codd. habent Ἐκ τῶν γὰρ ἐσθλῶν αἰσχρὰ μηχ. contra sensum. Sed αἰσχρῶν ἐσθλὰ, quod pro varia lectione suprascriptum habet MS. B. agnoscit quoque Scholiasta; et sic ediderunt Musgr. Valck. Brunck. Audacius conjecit Musgravius ἄκη γὰρ αἰσχρῶν.

Monk.

MSS. et Editi omnes ἐσθλῶν αἰσχρὰ. Sed in MS. B. superscriptum est αἰσχρῶν ἐσθλὰ, ut edidi, eamque lectionem agnoscit Scholiastes. Nondum tamen omne sublatum est vitium. Quippe articulus των, quando nulla αἰσχρῶν quorumcunque mentio præcessit, orationem turbat. Mihi Auctor scripsisse videtur:

Ἄκη γὰρ αἰσχρῶν, ἐσθλὰ μηχανώμεθα.

Honesta enim machinamur, turpium remedium. In quo minor laus est, quam si hoc idem virtutis amore faceret. Ἄκη quum casu in ἐκ depravatum esset, Librarii articulum, metri fulciendi causa, de suo addiderunt. *Musg.*

Ἐκ τῶν γὰρ ἐσθλῶν αἰσχρὰ μηχανώμεθα.] Quippeni celarem? *Post honesta namque*

ΤΡ. Οὐκοῦν λέγουσα τιμιωτέρα φανεῖ.
ΦΑΙ. Ἄπελθε, πρὸς θεῶν, δεξιάν τ' ἐμὴν μέθες.
ΤΡ. Οὐ δῆτ', ἐπεί μοι δῶρον οὐ δίδως ὃ χρῆν.
ΦΑΙ. Δώσω· σέβας γὰρ χειρὸς αἰδοῦμαι τὸ σόν.
ΤΡ. Σιγῷμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ οὑντεῦθεν λόγος.
ΦΑΙ. Ὦ τλῆμον, οἷον, μῆτερ, ἠράσθης ἔρον.

Nut. Ergo si dixeris *hæc*, honoratior videberis.
Phæ. Abi per Deos, et dimitte meam dextram.
Nut. Nequaquam, siquidem non das mihi donum, quod oportebat.
Phæ. Dabo; nam revereor tuæ manus religionem.
Nut. Tacebo jam; jam enim tuum est loqui.
Phæ. O misera, qualem, mater, amâsti amorem?

S. φῶς· καθόλου γὰρ ἡ σαφὴς ἐπίδειξις ἐστὶν ἰσχυροτέρα. διὸ καὶ ἀπορήσασα ἀντειπεῖν φησὶ, Ἄπελθε πρὸς θεῶν δεξιᾶς τ' ἐμῆς μέθες. ὅμως ἡ πρώτη γραφὴ βελτίων. 333. Τιμιωτέρα φανῇ.] Σοφωτέρα, ὡς φίλοις θαῤῥοῦσα τὴν συμφορὰν, καὶ μὴ κρυπτῷ πάθει πολιορκουμένη. κατὰ γὰρ Μένανδρον σοφῶν ἀνδρῶν ἐστὶ τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τὰ ἀναγκαῖα, ἐν οἷς φησι λανθάνειν τὰ πράγματα, τοὺς λέγειν ἡμῶν ὀκνοῦντας τὰς ἀληθείας ἀεὶ τοῖς * ἀναγκαίοις

Flor. 6. Mox Junt. Basil. Barn. ἀποῤῥήσασα. Musgr. et Flor. 6. ἀποῤῥησάσα. Inepte vero Barn. et Musgr. a verbis ἄπελθε πρὸς θ. novi scholii initium fecerunt, hic etiam post sequens scholion posuit.

* Hæc numeris ita adstrinxit Grotius in Exc. Comic. (vid. Menandri fragm. Clerici p. 264.) ἀνδρῶν σοφῶν γάρ ἐστι τἀναγκαῖα τοῖς φίλοις λέγειν. Ἔνιοι δέ φασι λανθάνειν τὰ

turpia machinamur. Ad hæc quoque quadrat vetulæ responsum, Οὐκοῦν λέγουσα τιμιωτέρα φανῇ. *Atqui mihi, si dixeris ista, magis videberis honoranda.* Hac pertinent in Scholiis, præter cetera, σεβασμιωτέρα ἐμοὶ φανῇ τὰ οὕτως ἀπόῤῥητά μοι θαῤῥοῦσα· Menandri quoque verba suo modulo restituta a R. Bentleio Em. in Men. p. 101. Sed fuit et alia lectio librorum veterum in uno Codicum Musgravii, præsertim Scholiastæ memorata, Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μ. —— ὅ ἐστιν, inquit, πειρῶμαι γὰρ ἀπὸ πορνείας ἐκφυγεῖν, εἰς σωφροσύνην δὲ πεδῆσαι· διὸ ἐν σιωπῇ βούλομαι ἀποθανεῖν. *Valck.*

332. Hodie præferendum censeo Οὔκουν—φανεῖ: vid. Soph. Aj. 79. Orest. 1237. *Monk.*

Cod. Flor. λέγουσά τι τιμιωτέραν φ. *Beck.*

333. Sic Cod. Flor. Ante Valck. editum erat δεξιᾶς τ' ἐμῆς μέθες, solœce. Statuit enim Dawesius Misc. Crit. p. 236. μεθιέναι cum accusativo, μεθίεσθαι cum genitivo ab Atticis conjunctum esse; et hanc regulam firmarunt Valcken. ad Phœn. 522. Porson. ad Med. 734. *Monk.*

Ἄπελθε, π. θ. δεξιάν τ' ἐμὴν μέθες] Ex uno Cod. Flor. recepi, pro δεξιᾶς τ' ἐμῆς μέθες· neque enim aliorum consensus erat exspectandus in lectione minime dubia, Heathio quoque probata, quam satis adfirmabunt Rich. Dawesio, mihique, in Phœn. v. 522. notata. Dawesio præluxit Schol. in Aristoph. Plut. v. 42. *Valck.*

335. σέβας etc. Hæc dici monet Prev. partim, quod mulier supplex precata Phædram sit, partim, quod nutrix ejus sit. *Beck.*

336. Similis est versus Suppl. 110. Οἶδ'· ἀλλὰ τῶνδε μῦθος οὑντεῦθεν, τέκνον. *Monk.*

337. ἔρος Æolicam esse formam pro ἔρως docent Hesychius v. ἔρον, Etymol. M. v. ἔρος. Gregorius Corinthus p. 286. Eustathius ad Il. A. p. 136, 33=103, 8. Scholiasta Homeri Il. A. 469. et alii Grammatici. Vid. Kœn. ad Gregorium. Comparatur γέλος, quod Æolicum est pro γέλως. Ἔρος frequens est apud Ho-

ΤΡ. Ὃν ἔσχε ταύρου, τέκνον, ἢ τί φῂς τόδε;
ΦΑΙ. Σύ τ', ὦ τάλαιν' ὅμαιμε, Διονύσου δάμαρ.
ΤΡ. Τέκνον, τί πάσχεις; ξυγγόνους κακοῤῥοθεῖς;
ΦΑΙ. Τρίτη δ' ἐγὼ δύστηνος ὡς ἀπόλλυμαι.
ΤΡ. Ἔκ τοι πέπληγμαι. ποῖ προβήσεται λόγος;
ΦΑΙ. Ἐκεῖθεν ἡμεῖς οὐ νεωστὶ δυστυχεῖς.

Nut. Quo amavit taurum, filia, aut cur hoc dicis?
Phæ. Et tu misera soror, Bacchi conjunx.
Nut. O filia, quid accidit tibi? cognatis maledicis?
Phæ. Egoque tertia infelix, quomodo pereo!
Nut. Obstupesco: quonam evadet hæc oratio?
Phæ. Inde nos, non nuper *sumus* miseræ.

S. καὶ τὰ ἑξῆς. λέγει οὖν, ὅτι σεβασμιωτέρα ἐμοὶ φανῇ τὰ οὕτως ἀπόῤῥητά μοι θαῤῥοῦσα. 337. Ὦ τλῆμον,] * Αἰνιγματωδῶς. φράσαι θέλει τὸν ἔρωτα. πιθανώτατα δὲ ἅμα τῷ αἰνιγμῷ καὶ τὴν συγγνώμην ᾐτήσατο, ὡς προγονικὸν κεκτημένη τὸ πάθος, καὶ οὐκ ἰδίας φύσεως ἁμάρτημα. 339. Σύ τ' ὦ τάλ.] Θησέως γὰρ ἠράσθη ἡ Ἀριάδνη, ἀδελφὴ † Φαίδρας. Fl. 15. 340. Κακοῤῥοθεῖς] Κακολογεῖς, λοιδορεῖς. Fl. 15. 343. Ἐκεῖθεν ἡμεῖς.] Ἐκ τῆς

πράγματα, Λέγειν ὀκνοῦντες τὰς ἀληθείας ἀεί. Pro λανθάνειν Flor. 6. λανθάνει, ut φησί grammatici esse videatur.

* Flor. 6. αἰνιγματικῶς, tum ἅμα τῶν αἰνιγμῶν, et προγ. κεκτημένη, pro κεκτημένην, τὸ π.

† Flor. 2. ἡ Ἀριάδνη δηλονότι ἀδελφὴ τῆς Φαίδρας ἠράσθη ἀπὸ τοῦ Θησέως. in quibus ἀπό delendum.

merum, sed non nisi in nominativo vel accusativo: in Euripidis quidem senariis quinquies occurrit, in melicis, Soph. Electr. 197. Post hunc versum nota interrogationis in editionibus male ponitur; quod et infra 351. factum est. Ex his et sequentibus sumpta erant quæ Ovidii Phædra dixit, Epist. Heroid. IV. 53. *Forsitan hunc generis fato reddamus amorem; Et Venus e tota gente tributa petat. —Pasiphaë mater, decepto subdita tauro, Enixa est utero crimen onusque suo. Perfidus Ægides, ducentia fila secutus, Curva meæ fugit tecta sororis ope. En ego nunc, ne forte parum Minoïa credar, In socias leges ultima gentis eo.* *Monk.*

338. ἢ τί φῂς τόδε] Qui hic et ubique φῂς scribendum edicit, Clar. Heathius causam nusquam, quantum recordor, tradit, cur hac in parte dissentiat a veteribus Grammaticis, quorum sententiam enarrat Etymologus in v. *Valck.*

339. σὺ δ' Fl. *Monk.*

Σὺ δ' ὦ τ. præbet Cod. Flor. hic præstat vulgatum Σύ τ' ὦ τ. *Valck.*

340. τι πάσχεις; interrogatio est Atticis usitata, quam plerumque interpretantur *Quid facis?* Mihi potius videtur congruere cum nostratium locutione *What ails you?* *Monk.*

341. Sic in Soph. Œd. Col. 331. legendum, Ὦ τῆσδε. κἀμοῦ. ΙΣΜ. δυσμόρου δ' ἐμοῦ τρίτης. ubi δυσμόρου τ' sine auctoritate edidit Brunckius. "Malim ὧδ' ἀπόλλυμαι. Confer Soph. Ant. 919. Aj. 426. Σόλωνα pro Δόλωνα Aldus in Rhes. 525. σώματα pro δώματα Herc. 826." Elmsl. *Monk.*

Recte legitur in hoc versu, Τρίτη δ' ἐγὼ δύστηνος ὡς ἀπόλλυμαι· Eadem apud Ovidium: *En ego nunc, ne forte parum Minoïa credar, In socias leges ultima gentis eo.* Sensu diverso Paris apud eumdem, *Quartus in exemplis adnumerabor ego.* *Valck.*

343. Videtur sensus esse, *Ab ista re amore scilicet) nos non recenter, sed jam (olim infelices sumus.* Aliter ceperunt interpretes. *Monk.*

ΤΡ. Οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ᾽ ἃ βούλομαι κλύειν.
ΦΑΙ. Φεῦ. πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἅμὲ χρὴ λέγειν;
ΤΡ. Οὐ μάντις εἰμὶ τἀφανῆ γνῶναι σαφῶς.

Nut. Nihilo magis scio, quæ volo audire.
Phæ. Heu; quomodo tu mihi dixeris, quæ me oporteat dicere?
Nut. Non sum vates ad obscura clare cognoscenda.

S. καταγωγῆς τοῦ γένους δυστυχοῦμεν τὴν νόσον τοῦ ἔρωτος, ἀντὶ τοῦ προγονικήν τινα δυστυχίαν δυστυχοῦντες τοῦτο πάσχομεν. 344. Οὐδέν τι μᾶλλον] Οὐδὲν πλέον σου ἐπεργαζομένης ἔχω γνῶναι, ὃ βούλομαι ἀκοῦσαι, τουτέστι προφάσει τῆς νόσου οὐδὲν μᾶλλον οἶδα ἀκούειν, ὃ βούλομαι. 345. Πῶς ἂν σύ μοι] Ἐπεὶ παχυτέρα τὸν νοῦν οὖσα ἡ * γραῦς

* Flor. 6. addit τοῖς τοσούτοις αἰνιγμοῖς. Idem paulo post συμβαλεῖν, ubi Junt. Basil. συμβαλλεῖν, et ἀπερυθριῶσα, ubi Barn. ὑπερυθριῶσα, Junt. ἀπεριθριῶσα. Basil. ἀπερηθριῶσα. Post idem cod. τὸ αἰδετικὸν τοῦ γυν. et post Ἀριστοφάνους addit διὰ τὴν κοινότητα.

344. οὐδέν τοι Flor. *Monk.*

345. Vulgo ἃ 'μ' ἐχρῆν, perperam. Sed ἅ'μὲ χρὴ servavit Aristophanes in Equit. 16. ubi hic versus Imperatori Demostheni lepide adsignatur; et sic edidit Brunckius. *Monk.*

ἅ μ' ἐχρῆν] Ita MSS. et Edd. Veteres. Barnesius, Scaligero auctore, ἃ 'ν μ' ἐχρῆν. *Musg.*

Φεῦ] Extra carmen ponitur. Vid. Hecub. v. 1098. *Barnes.*

Brunck. edidit ἅ'μὲ χρὴ λέγειν. Nam præsens, non imp. ἐχρῆν, huic loco convenit. Ap. Arist. Eqq. 16. perperam est ἃ 'μὲ, nam sic ἃ est breve, sed debet vi craseos produci; quod et monuit Markl. ad Iph. Aul. 728. ubi similis variatio. *Beck.*

Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἅ μ' ἐχρῆν λέγειν] *Utinam a me dicenda tu eloquereris; nam Libet loqui, pigetque;* hæc dicit Senecæ Phædra Hipp. v. 637; Virgilii Dido

Incipit effari, mediaque in voce resistit:

Æn. IV. 76. Horum vim qui senserit, naturam hic etiam expressam Euripidi fatebitur. —— Hoc in versu, ἃ ᾽ν μ' ἐχρῆν λέγειν, vulgavit Barnes. ex margine Editionis, cui viri Docti putant adscriptas emendationes Scaligeri. Sunt penes me viri maximi correctiones in Pindarum, Æschylum, et Sophoclem: hinc atque aliunde novi, quæ Scaligero tribuuntur a Barnesio, prorsus esse pleraque hoc ingenio indigna. Illud, ἃ ᾽ν, sæpius ab editoribus et librariis in ἂν mutatum, hic locum non invenit. —— mihi personæ convenientissimus versus et indignus videtur, quem sibi sumeret Aristophanes irridendum: vere tamen Scholiastes κεκωμῴδηται inquit, ὁ στίχος οὗτος ὑπὸ Ἀριστοφάνους· facit enim hic in Equit. v. 16. Imperatorem Demosthenem dicentem ad Niciam,

Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας, ἃ 'μὲ χρὴ λέγειν·

ubi primæ voculæ vim ne Berglerus quidem cepit. Scholiastes Aristoph. versus sedem indicat, Nutricis etiam exhibet responsum. *Valck.*

346. Hec. 737. Οὔ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων, Ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων. *Monk.*

Οὐ μάντις εἰμὶ τἀφανῆ γνῶναι σαφῶς] Legitur versus in Schol. ad Aristoph. Eq. v. 16. In Scholiis ad Eurip. Hipp. ad versum adscripta præcedentem, εἰς παροιμίαν μετῆκται, ad hunc potius pertinere videntur, nusquam, ut puto, memoratum Parœmiographis veteribus, Erasmo tamen in Adag. *Davus sum non Œdipus.* Theageni Cnemon Heliodori II. p. 97. πῶς ταῦτα ἂν εἰδείην, ἀπεκρίνατο· οὐ γὰρ δὴ μαντικόν με τόδε σπήλαιον ἀνέδειξε. Nostro simile dictum in Hecuba versu legitur 737. *Valck.*

347. ἀνθρώπους ἐρᾷν pro simplici τὸ ἐρᾷν dictum esse arbitror. Vertas, *Quid est illud tandem quod vocant amare?* Recte contulit Valckenærius Ovid. Metam. VII. 12. *mirumque, nisi hoc est, Aut aliquid certe simile huic, quod amare vocatur.* Vox autem ἀνθρώπους sine necessitate invecta Phædræ cunctationem ac pavorem

ΦΑΙ. Τί τοῦθ', ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾷν;
ΤΡ. Ἥδιστον, ὦ παῖ, ταὐτὸν, ἀλγεινόν θ' ἅμα.
ΦΑΙ. Ἡμεῖς ἂν εἶμεν θατέρῳ κεχρημένοι.

Phæ. Quid *est* hoc, quod inter homines dicunt amare?
Nut. Idem, o filia, est dulcissimum et simul acerbissimum.
Phæ. Nos sumus expertæ sortem deteriorem.

S. οὐ συνῆκε τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῆς Φαίδρας, ἀγανακτοῦσα ἡ Φαίδρα φησὶ, πῶς ἂν δυνηθείης εἰπεῖν μοι ταῦτα, ἃ ἔδει ἐμὲ ἀποκρίνασθαι; καὶ πῶς μοι λέγοις. ἃ λέγειν μέλλω. ἐπεὶ οὖν, ὡς εἴρηται, πολυμερῶς αἰνιξαμένη τὸ παχύτερον τῆς γραὸς οὐκ ἐδυνήθη συμβαλεῖν, ἀπερυθριῶσα το πάθος ἐξειπεῖν, εἰς τοῦτο ἀπορίας ἦλθε, ὥστε ἐρωτᾷν αὐτὴν, ἅπερ αὐτὴν ἔδει λέγειν. τοῦτο δὲ καὶ τὸ αἰδεστικὸν τοῦ γυναίου τεκμαίρει, καὶ τὸ κομματικὸν τῶν νοσούντων. κεκωμῴδηται δὲ ὁ στίχος οὗτος ὑπὸ Ἀριστοφάνους, (Ἱππ. 16.) καὶ εἰς παροιμίαν μετῆκται. 347. Τί τοῦθ', ὃ δὴ.] * Ἀγνοούσῃ δι' αἰνιγμῶν αὐτῇ συμβάλλειν αὐτὴ λοιπὸν

* Vulgo ἀγνοοῦσι. Flor. 6. ἀγνοοῦσα. Quod dedi, conj. Heath.

optime exprimit. Corrigere tentabat Reiskius ὃ δὴ λέγουσιν ἐν ἀνθρώποις ἐρᾷν, satis infeliciter: obsequentem tamen habuit Brunckium. *Monk.*

ἐράω vix unquam accusativum subjectum habet, saltem rei amatæ. Malim igitur:

τί τοῦθ' ὃ δὴ λέγουσ' ἐν ἀνθρώποις, ἐρᾷν;

Nec valde diversa est, quanquam diversa, Reiskii conjectura. *Musg.*

Τὶ τοῦθ' ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾷν;] Hæc reddit M. *Quid est illud tandem quod vocant amare.* Nec male reddit, quoad sensus, quod ad linguam secus; quæ postulat ut reddas *quid est illud, quod sane ferunt homines amare*, sententiam scilicet plane a mente Phædræ alienam. Hoc quidem Reiskius perspectum habuit, dum voluit, metro quanquam renitente, ὃ δὴ λέγουσιν ἐν ἀνθρώποις ἐρᾷν: sed facilis est et certa correctio λεγουσ' ἐν ἀνθρώποις ἐρᾷν. Similiter in Aristoph. Acharn. 645. Ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια corrigit Porsonus Ὅστίς γ' εἰπεῖν παρεκινδύνευσ' ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια: ubi tamen legi potest Ὅστις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις. et in Pherecratis Fragmento apud Schol. Aristoph. Ran. 748. Ὅστις παρέδωκα τέχνην αὐτός· cf. Prometh. 469. et 496. ubi simili errato legitur Ἐξεῦρον αὐτοῖς et Ἔγνωρισ' αὐτοῖς vice αὐτὸς in utroque loco. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 77.

Τί τοῦθ' ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾷν;] Reiskius corrigere tentabat, ὃ δὴ λέγουσ' (hoc enim scribi debuit, non λέγουσιν) ἐν ἀνθρώποις ἐρᾷν· Medea Ovid. Met. VII. 13. *mirum*, ait, *nisi hoc est,*

Aut aliquid certe simile huic, quod amare vocatur.

Ex conjectura nihil mutandum puto; a Codicibus oblatam lectionem meliorem minime spernerem. *Valck.*

Nutricis in hoc versu dictum de Amore, Ἥδιστον, —— ἀλγεινόν θ' ἅμα, similibus, quæ plurima dantur apud Poëtas, frustra confirmaretur, cum horum Lectoribus satis innotuerint et γλυκύπικρον Ἔρωτος κέντρον, et pueri potentissimi Dea mater, *Quæ dulcem curis miscet amaritiem, Catullo* Carm. LXIX. 18. Sed ne hic quidem displicebunt de duobus ineditis epigrammatis Meleagri duo disticha;

Ψυχαπάται δυσέρωτες, ὅσοι φλόγα τὰν φιλόπαιδα
Οἴδατε, τοῦ πικροῦ γευσάμενοι μέλιτος.
Καλὸς γὰρ, ναὶ Κύπριν, ὅλος καλὸς, εἰ δ' ἀνιηρὸς,
Οἶδε τὸ πικρὸν Ἔρως συγκεράσαι μέλιτι.

Valck.

349. ἡμεῖς δ' sine causa maluit Valck. Deinde κεχρημέναι Edd. et MSS. præter Cod. A. qui recte exhibet κεχρημένοι. Porsonus ad Hecub. 515. "Meminerint tirones Dawesiani canonis: Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem." *Monk.*

θατέρῳ. i. e. *non dulce expertæ sumus, sed ærumnosum*; ut θατέρον in malam partem accipiatur. *Musg.*

Brumœum, qui reddidit, *experta sum et unum et alterum*, notavit Heath. nam Phædra dicit, se tantum alterum e duo-

ΤΡ. Τί φῄς; ἐρᾷς, ὦ τέκνον, ἀνθρώπων τινός;
ΦΑΙ. Ὅστις ποθ' οὗτός ἐσθ' ὁ τῆς Ἀμαζόνος.
ΤΡ. Ἱππόλυτον αὐδᾷς; ΦΑΙ. Σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ, κλύεις.

Nut. Quid ais? amas, o filia, aliquem hominum?
Phæ. Quisnam est ille Amazonis filius?
Nut. Hippolytum dicis? *Phæ.* Ex te hæc, non ex me audis.

S. ἐρωτᾷ τὴν ἔρωτος φύσιν, δηλοῦσα ὅτι ἐκ τινος θείας ὀργῆς τοῦτο νοσεῖ. 351. Ὅς τις ποθ' οὗτός] Πιθανώτατα παρέδραμε τὸ ὄνομα, ἤτοι αἰδουμένη, ἢ διὰ τούτου σημᾶναι θέλουσα, ὡς οὐκ ἐξ εἰδήσεως, οὐδὲ ἀπὸ τρυφῆς καὶ συνεχοῦς θέας αὐτοῦ ἐρᾷ, ἀλλὰ χόλῳ τῆς Ἀφροδίτης, οὐ τῷ κάλλει τοῦ νέου. οἱ σώφρονες γὰρ οὐχὶ θέλοντες κακῶν ἐρῶσιν, ἀλλ' ἀναγκαζόμενοι. 352. Σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ] Σαυτῆς ταῦτα κλύεις, οὐκ ἐμοῦ, ἀντὶ τοῦ, σὺ εἶπας, οὐκ

bus expertam esse, τὸ ἀλγεινόν. Brunck. e membr. Reg. dedit κεχρημένοι. Sæpe Tragici, ubi mulierem de se loquentem inducunt plurali numero, adjectivum aut participium mascul. genere ponunt. V. Br. ad Med. 316. *Beck.*

Ἡμεῖς ἂν εἶμεν θατέρῳ κεχρημέναι] Litera posset interseri, Ἡμεῖς δ' ἂν εἶμεν θ. κ. *Nos vero tantum censeamur expertæ de his duobus alterum;* solam amoris amaritiem. Gallicum interpretem notat Heathius, cujus, si id agerem, multa possent corrigi; plura tamen laudari. Propter Atticam formam εἶμεν attigit hunc versum R. Dawes. in Miscell. Crit. p. 246. ubi causæ nihil habebat cur scriberet θὠτέρῳ. ὁ ἕτερος scribitur more solemni Ἅτερος· τὸ ἕτερον, Θάτερον· hoc flectitur in θατέρου, θατέρῳ. Ut in Lingua quisque sumus patria, fuerunt et in talibus Græci nonnunquam minus accurati, τὸν θάτερον vitiose scribentes nonnulli: in Lexico Pausaniæ Χρύσιππος, λέγων τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων, propterea dicebatur ἐσχάτως βαρβαρίζειν, teste Eustathio in Od. Η. p. 276, 37. Auctorem tamen habebat Chrysippus, quo delectabatur, Menandrum, cujus,

Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν,

notatur de Barbarismo scribenti Grammatico p. 195. Sed satis erat citasse Jo. Piersonum in Herodian. p. 432. *Valck.*

351. Cum h. v. comparetur Myrrha Ovidii Met. X. 420. *conataque sæpe fateri, Sæpe tenet vocem; pudibundaque vestibus ora Texit; et, ô, dixit, felicem conjuge matrem.* *Valck.*

352. Vertit in sua Tragœdia Racinius, *Hippolyte? Grands Dieux!* Ph. *C'est toi qui l'as nommé.* Hunc versum respexerunt Plato in Alcibiade I. Tom. II. p. 113. C. Aristides Tom. III. p. 27. C. quod notavit Valck. *Monk.*

Σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ κλύεις] Ita alias: Σὺ δὲ λέγεις ταῦτ', οὐκ ἐγώ. Modus loquendi in sacris Literis paulo frequentior, ut inter cætera D. Johann. c. 18. v. 37. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις, ὅτι βασιλεύς εἰμι ἐγώ. Item D. Matth. c. 27. v. 11. Καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ Ἡγεμὼν, λέγων· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ· Σὺ λέγεις. Vid. quomodo locus ex Platonis Alcibiade sit illustratus per hunc locum, M. Anton. Mureti Var. Lection. l. 5. c. 20. *Barnes.*

Ἱππόλυτον αὐδᾷς; Φ. Σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ κλύεις]

Hippolyte! Grands Dieux! *Ph.* C'est toi qui l'as nommé.

Racinius, scienter usus in Phædra sua centenis Euripideis. Huc spectans in Alcibiade I. Platonis Socrates T. II. p. 113. C. τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἄρα συμβαίνει, ὦ Ἀλκιβιάδη· σοῦ τάδε κινδυνεύεις, ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ ἀκηκοέναι, οὐδ' ἐγώ εἰμι ὁ ταῦτα λέγων, ἀλλὰ σύ. illic quam urbanum sit dictum monstrat, ejus sedem indicans, M. A. Muretus V. L. V. c. XX. Hæc etiam Platonis cogitabat in prima Platonica scribens Aristides T. III. p. 27. C. ὥστ' εἰ μὲν βούλει τὸ τοῦ Εὐριπίδου, καὶ τῶν αὐτοῦ (leg. puto, καὶ τόγ' ἑαυτοῦ, *tui ipsius,*) νὴ Δία συμβαίνει, σοῦ τάδε, οὐκ ἐμοῦ κλύεις. In Or. II. Platonica T. III. p. 497. A. ὥστε τὸ (τὸ τοῦ) Εὐριπίδου γίγνεται, ——

σὺ λέγεις ταῦτ' οὐκ ἐγώ.

hæc totidem verba si scripsit etiam Euripides, erit illud perditi dramatis habendum fragmentum. Sophoclis est Electræ v. 626. Σύ τοι λέγεις νιν, (id est αὐτὰ,) οὐκ ἐγώ. Ab his diversum Euripidis locum

ΤΡ. Οἴμοι, τί λέξεις; τέκνον, ὥς μ' ἀπώλεσας.
Γυναῖκες, οὐκ ἀνασχέτ'· οὐκ ἀνέξομαι
Ζῶσ'. ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.

Nut. Heu me, quid dicis, filia? Ut me perdidisti!
Mulieres, intolerabilia hæc. Non sustinebo
Vivens: ingratum diem intueor, lucem invisam.

S. * ἐγώ. ἄριστα δὲ καὶ ἡ ἄρνησις μετὰ τὴν ὁμολογίαν τὴν σαφῆ. 353. Οἴμοι, τί λέξεις;] Σαφῶς ἀκούσασα τοῦ † ἔρωτος, λοιπὸν σχετλιάζει τὴν ὑπερβολὴν τοῦ πάθους. κομματικὴ δὲ ἡ

* Hæc e Florr. 6. 15. accesserunt. Uterque etiam ἄριστα, ut vulgo, (pro quo ἀρίστη legendum videtur, nisi quid deest,) et τὴν σαφῆ pro vulg. τὴν σαφῆν. Barn. τὴν σαφηνῆ.
† Florr. 6. 15. τὸν ἔρωτα.

designavit Aristides T. III. p. 56. C. in his, καὶ μὴν οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἔφη ὁ Πλάτων, τὸ τοῦ Εὐριπίδου προσπαίζων. errat enim Scholiastes in hunc locum, Ed. Jebbii T. II. p. 33. ubi, ἐν τινὶ, inquit, δράματι Εὐριπίδης οὕτως ἔφη, —— σοῦ τάδ' οὐκ ἐμοῦ κλύεις· προσπαίζων οὖν ὁ Πλάτων εἰς τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἰαμβεῖον ἔφη, οὐκ ἐμοὶ (L. Οὐκ ἐμὸς) ὁ μῦθος. Nam Platonis Eryximachus in Sympos. T. III. p. 177. A. citat nominatim Τὴν Εὐριπίδου Μελανίππην· nec sane nostrum ex Hippolyto, sed versum alludebat illum nobilem,

Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα·

quo philosopham Orationem suam Euripidis sapiens inchoabat Melanippe. *Nec meus hic sermo est; sed quem præcepit Ofellus,* Horat. Serm. II. Ecl. II. 2.

353. τί λέξεις; monuit Valckenærius eum scribendi modum pro τί λέγεις in talibus esse Euripidi peculiarem. Vid. Hec. 515. 1114. Phœn. 1289. Ion. 1132. Helen. 788. Med. 1307. Οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι. Videtur Hermanno ad Viger. p. 735. ea formula proprie indicare. *Quo tandem progredieris, hoc facto initio?* Interrogatio post τέκνον vulgo posita erat. Distinctionem recte mutavit Valck. *Monk.*

Οἴ μοι, τί λέξεις; τέκνον, ὥς μ' ἀπώλεσας.] Est is scribendi modus, pro τί λέγεις, in talibus Euripidi peculiaris; in cujus Hecubæ v. 515, 1114, Ionis v. 1132. reperientur Οἴμοι, τί λέξεις, Phœn. v. 1289. Οἴ 'γὼ, τί λέξεις; ubi, velut interpretamentum, λέγεις adscribitur in Cod. Leid. nunc demum ad Edit. a me collato, et ad Hecubæ v. 515. ἀντὶ τοῦ λέγεις. Helenæ v. 788. Πῶς φῄς; τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι; Medeæ v. 1307. Οἴ μοι τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι· qui versus totidem literis scriptus est in *dramate* Χρ. Π. 108. —Ex his primum liquet, in nostro versu distinctionem a me recte mutatam; deinde discant hoc etiam exemplo Correctores, quem usum habeat Auctorum formulas loquendi diligenter attendisse: his certe lectis fatebitur Cl. Reiskius hunc quoque versum sibi frustra sollicitatum, quo scribendum putabat, Τί λέγεις, ὦ τέκνον; aut Τί λέξω τέκνον.—Alios ita loquutos non recordor: distat enim Sophoclis in Philoct. v. 1227. Ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; ubi mox plura dicturum interrumpit Ulysses: in Trachin. v. 754. Οἴ μοι, τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον. Philoct. v. 914. ad illud Pyrrhi, δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν Πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τῶν (L. τὸν cum Scaligero, notis MSS.) Ἀτρειδῶν στόλον· Philoctetes, Οἴ μοι· τί εἶπας; scripserim potius, τί μ' εἶπας. *Valck.*

354. Verbum ἀνέχεσθαι cum participio apud Atticos scriptores sæpe conjungitur. Med. 38. οὐδ' ἀνέξεται κακῶς Πάσχουσ'. Æsch. Pers. 835. Μόνης γὰρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται. Soph. Aj. 411. Electr. 1028. Plura hujus structuræ exempla videas apud Valck. in Phœn. 550. *Monk.*

Γυναῖκες, οὐκ ἀνάσχετ'· οὐκ ἀνέξομαι Ζῶσ'·] In Ζῶσ'· esse subsistendum recte monuit G. Canterus. Hæc et sequentia sunt certe talia, ut orationis formam omnem dicentis perturbationi Poëta sapienter accommodasse videatur. Dicere voluit, οὐκ ἀνάσχετ' ἔλεξε· vel οὐκ ἀνασχετὰ ταῦτ' ἐστιν· Antiphanes, et Xenarchus apud Athen. VIII. p. 342. F. XIII. p. 569. A. Sophoclem imitantur, sic aliquoties loquutum. *Valck.*

355. Pro εἰσορῶ Scaliger εἰσορῶν, nisi forte scribere voluit εἰσορᾶν. *Musg.*

Ῥίψω, μεθήσω σῶμ'· ἀπαλλαχθήσομαι
Βίου θανοῦσα· χαίρετ'· οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ.
Οἱ σώφρονες γὰρ, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ὅμως,
Κακῶν ἐρῶσι. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς,

Abjiciam, relinquam corpus, discedam
Ex hac vita moriens. Valete ; non vivo ergo amplius.
Continentes enim non volentes *quidem*, sed tamen
Amant mala. Venus igitur non est dea :

S. διάνοια ὡσὰν ἐκπεπληγμένης τῷ θαύματι. 359. Οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς] Θεὸν γὰρ κυρίως, * φασὶ τὸν μετὰ τοῦ δυνατοῦ καὶ τὸ προνοητικὸν ἔχοντα τῶν δυναστευομένων. μείζονα οὖν αὐτὴν θεοῦ, καθὸ μόνον ἐνδείξασθαι δύναμιν δύναται, οὐ προνοεῖσθαι. 362. sqq. Ἀΐες ὦ,] Ἐκπλαγεὶς ὁ χορὸς τὴν ὑπερβολὴν τοῦ πάθους, σχετλιάζει οἰκτείρων ἅμα καὶ θρηνῶν τὸ συμβάν. καὶ τὸ σχετλιαστικὸν ὦ διὰ μέσου κείμενον οἰκεῖον ἐν † λυπουμένοις. οὐκ εὐαπάρτιστον ἀποτελεῖ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου, διαφόροις τε ῥήμασιν αὐτὸ κατεπάγει, τὸ τῶν λυπου-

* Φασί] Florr. 6. 15. pro φησί. Iidem paulo post καθὸ μόνον ἐνδ. δ. γίνεται οὕτω προν.
† Recepi lectionem Fl. 6. 15. pro ῷ διὰ μέσου κείμενον οἰκείως ὡς λυπουμένης. ὦ pro ῷ jam Barn.

Εἰσορῶ] Recte manet, Scaliger itaque, cum legebat εἰσορῶν, oblitus est, Nutricem loqui, (quæ ἡ τροφὸς dicitur) vel certe Phædram, ut nunc certis rationibus ordinavimus. *Barnes.*

Decet vetulam,

ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.

ubi non facile credam viro magno in mentem venire potuisse vel εἰσορῶν vel εἰσορᾷν.—Perplacent hic etiam ista,

Ῥίψω, μεθήσω σῶμ'. ἀπαλλαχθήσομαι
Βίου θανοῦσα·

velut vehementi motu concitatæ congrua.—Hos quoque versus transtulit in suum drama Conditor Christi Pat. v. 369; hæc ibi dixisse fingitur ad Chorum Maria:

Γυναῖκες, οὐκ ἀνέξετ', οὐκ ἀνέξομαι.
Ῥίψω, μεθήσω σῶμ', ἀπαλλαγήσομαι
Βίου θανοῦσα· χαίρετ'· οὐκ ἔτ' εἴμ' ἐγώ.

Illic omissum, nostris saltem in Edd. versum Hippolyti 355. non aliter ac nos legisse monstrat dramatis v. 1009. Νῦν δ' ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος. Hinc suavius illud ἀπαλλαγήσομαι nemini probabitur præ forma Euripidea; quas qui cognoverit, in versu, quem dat Stephanus Byz. in v. Βοιωτία, non ῥιφέντα, sed ῥιφθέντα scriptum olim censebit, ut in Androm. v. 10. *Valck.*

356. ἀπαλλαγήσομαι X. Π. 369. verum asperam formam, ut antiquam, prætulere Tragici. Non desunt tamen alterius exempla, etsi rariora. Vid. Porson. ad Phœn. 986. *Monk.*

357. Οὐκ ἔτ' εἴμ' ἐγὼ] Εἰμὶ pro ζάω, *sum* pro *vivo*, frequenter apud Auctores reperias. Ita infra hujus Fab. v. 1157. Ἱππόλυτος οὐκ ἔτ' ἐστίν. Ita Suppl. v. 1146.—Οὐκ ἔτ' εἰσί σοι, μᾶτερ, τέκνα. Sic D. Matth. c. 2. v. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσί. Lucian. in Tyrannicida—Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε, ὅπως ἀπέθανεν. ἀλλ' εἰ μηκέτ' ἐστὶν, εἰ δι' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. Ante omnes Homerus Iliad. χ. v. 384.

Ἠὲ μένειν μεμάασι καὶ Ἕκτορος οὐκ ἔτ' ἐόντος.

Vid. Sebastian. Pfochen. de Græc. Linguæ N. T. Puritate. *Barnes.*

358. Voces ἀλλ' ὅμως in fine senarii frequentabat Euripides: quem morem ridens sæpe imitatus est Aristophanes. *Monk.*

359. Supprimitur μόνον, ut in Hec. 1111. Ἀπώλεσ', οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως. Phœn. 1510. Σὰ δ' ἔρις, οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε. Alcest. 234. "*Hujus ellipseos exempla suppeditabunt Jos. Scaliger ad Varronem de R. R.* III. p. 244. *Dan. Fessel. Adversar. Sacr.* IV. 3. *Joan. Davis. ad Cicer. Tusc. Disput.* V. 6. *et ad Cicer. de Natur. Deor.* II. 64. *et Lambert. Bos. in voce.*" R. P. *Monk.*

Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς, Ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίνεται θεοῦ] Ita Poëta noster fre-

'Αλλ' εἴτι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ,
Ἣ τήνδε, κἀμὲ, καὶ δόμους ἀπώλεσεν.
ΧΟ. Ἄϊες ὦ, ἔκλυες ὦ στροφή.
'Ανήκουστα τᾶς τυράννου πάθη

Sed si quid aliud majus est dea,
Quæ hanc et me et domum perdidit.
Cho. Audivisti o, audivisti o,
Non audiendos reginam morbos

S. μένων ἦθος μιμούμενος, ὅσοι τὰ αὐτὰ κατεπάγουσι πρὸς πλείονα ἐνθύμησιν τῶν ἑαυτῶν κακῶν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· ἤκουσας, φησὶ, τὰ ἀνήκουστα καὶ δυστυχῆ πάθη τῆς τυράννου θροούσης καὶ λεγούσης. πρὸς ἀλλήλας δέ φασι, οὐχ ὡς ἀγνοοῦσαι τὰ λεχθέντα, ἀλλὰ πρὸς πλείονα σύστασιν καὶ ἐνθύμησιν τοῦ πάθους. οἰκειότητα δὲ μέσου κατεπάγει τὸ σχετλιαστικὸν, ὡς ἂν τῇ λύπῃ κωλυομένῃ ἀναρτῆσαι τὴν * διάνοιαν. 363. 'Ανήκουστα]

* Leg. οἰκειότατα δὲ μέσον κατ. τὸ σχ. ὡς ἂν τῇ λ. κωλ. ἀπαρτίσαι τὴν διάν. οἰκειότατα etiam Heath. et ἀπαρτῆσαι. A verbis πρὸς ἀλλήλας novum scholion incipit in Flor. 15. sie scriptum: ἀλλήλαις ἀπὸ τοῦ χοροῦ ταῦτα φασίν.

quenter Amoris vim extollit, et præcipue in hoc Tetrasticho a Stobæo laudato:

Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν
Καὶ τῶν ἁπάντων Δαιμόνων ὑπέρτατον,
Ἢ σκαιός ἐστιν, ἢ καλῶν ἄπειρος ὢν
Οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν.

Quos versus imitatus est Cæcilius apud Ciceron. Tusculan. l. 4.

(Amorem) — Deum qui non summum putat,
Aut stultum, aut rerum imperitum existimo:
Cui in manu sit, quem esse dementem velit,
Quem sapere, quem insanire, quem in morbum injici;
Quem contra amari, quem accersiri, quem expeti.

Vid. de hac re P. Victorii Variar. Lection. l. 12. c. 4. *Barnes.*

Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς, 'Αλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ.] Vitiosa mihi lectio videtur Cod. Flor. K. οὐκ ἂν ἦν θεὸς, significaretur enim, *Venus non esset Dea:* Codices Leidd. recte præbent in Eur. Or. 1138. δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος· *cædes esset illaudata.* Med. v. 491. v. 541. οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν. —— Sincerum est quod vulgatur Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς, 'Αλλ' &c. *Non igitur tantum Dea est Venus, sed et si quid Dea potentius est aliud; quippe quæ hancce Phædram, et me, et totam domum pessumdedit.* Sententiam Poëtæ recte ceperunt P. Victorius V. L. XIII. c. IV. et Grotius in Exc. p. 206.—Inter multa, Sophoclis de Venere versus cum hac sententia quodammodo congruunt apud Stobæum p. 386. 40.

Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον,
'Αλλ' ἐστὶ πάντων ὀνομάτων ἐπώνυμος·
Ἔστιν μὲν Ἅιδης, ἔστι δ' ἄφθιτος Βία,
Ἔστιν δὲ Λύσσα μαινὰς, ἔστιν δ' ἵμερος
Ἄκρατος, ἔστ' οἰμωγμὸς, ἐν ἐκείνῃ τὸ πᾶν
Σπουδαῖον, ἡσυχαῖον, εἰς βίαν ἄγον.

Nostro loco quod dicitur οὐκ ἄρ' ἦν θ. idem est ac οὐκ ἄρ' ἐστὶ θεός· vid. H. Stephan. de Dial. Att. p. 141, 143. — Obtinet hic etiam ellipsis vocis μόνον in talibus usitatissima. — Tandem per εὐφημισμὸν dixisse suspicor Poëtam, 'Αλλ' εἴτι μεῖζον· sed intellexisse Dearum pessimam, quæ tot innocentes crudelissime tractaret: in Eur. Hec. legitur v. 1102, 3. Ἑκάβη με —— 'Απώλεσ', οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως. *Valck.*

362. His respondent metra antistrophica infra 665. *Monk.*

Hic Mulieres, ex quibus Chorus constat, aliæ alias alloquuntur. *Musg.*

Valck. cum Musgr. cujus rationes Heath. quoque probavit, et Br. secutus est, ita versus descripsit:

Ἄϊες ὦ, ἔκλυες ὦ
'Ανήκουστα τᾶς τυράννου
Πάθεα μέλεα θρεομένας;

In cod. Par. primus versus erat, ut hic, sed alter dochmaicus, 'Ανήκουστα τᾶς, et in antistr. (v. 665.) sic cod. P. Τάλανες ὦ κακοτυχεῖς Γυναικῶν πότμοι. Eodem modo, quo h. l. ap. Æsch. Suppl. 117. est: Τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα λέγω. Pro

Μέλεα θρουμένας.
Ὀλοίμαν ἔγωγε, πρὶν σᾶν, φίλα,
Καθανύσαι φρενῶν.
Ἰώ μοι, φεῦ, φεῦ·

Miseros fatentem?
Utinam peream ego; priusquam probitatem
Demergas mentis?
Heu mihi, heu, heu.

S. Δὲ τὰ μήτε ἀκοῆς ἄξια, τὰ * ἄῤῥητα. 371. Τίς σε παναμέριος] Τίς ἄρα σε χρόνος καὶ

* Florr. 6. 15. τὰ ἀπόῤῥητα.

θρεομένας miram scripturam exhibet cod. Flor. θρεο αὐλάς. *Beck.*

363, 4. Hos versus ita divisi, ut fierent Dochmiaci, cujus etiam generis sunt vv. 365, 366, 367, 371, 372, 374. Asynarteti sunt vv. 368, 369. e Cretico et Dochmiaco constantes. Conf. Æsch. Suppl. 117. Τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρουμένα λέγω λιγέα βαρέα δακρυοπετῆ. Quæ, etsi vulgatum ordinem reliquit Burneius, in versus Dochmiacos distribuenda sunt. θρουμένας et in v. præc. πάθη, pro θρεομένας et πάθεα, ob numeros rescripsi. *Monk.*

Vide Indic. Thucyd. v. ἀνηκουστέω. *Burn.*

365. In edit. prima, cum Valckenærio et plerisque editoribus dederam, πρὶν σὰν φίλαν Καταλῦσαι φρένα, hac nota adjecta:

Hæc vertit Ratallerus, *O utinam ante Interearn, quam domina ista tua Mæsto perdat funere vitam.* Quæ interpretatio, etsi Valckenærio satis commoda visa est, mihi certe non satisfacit. Dixit quidem Noster Suppl. 1004. καταλύσουσα βίοτον; sed vereor ut καταλῦσαι φρένα idem valere possit ac καταλῦσαι βίοτον, nec dubito quin corruptela aliqua in his vocibus lateat: hanc opinionem firmat magna lectionum varietas. φιλίαν habent Codd. B. D. φρενῶν Ald. et B. pro var. lect. φιλίαν κατανῦσαι φρενῶν A. Fl. et Lasc. Hinc aliquis legendum arbitretur καθανύσαι, nam ἀνύτω asperum spiritum habet: nec tamen video quomodo ex ista lectione sensus idoneus exprimi possit. Hesychius explicat καθανύσαι. συντελέσαι. [κατανύσαι Hermannus de Metris p. 260. *Ex Addendis.*] πρίν σ' ἂν φ. κ. φ. quod edidit Musgravius, solœcum est. Græci dicebant πρίν σε θανεῖν, et πρὶν ἂν σὺ θανῇς, non item πρὶν ἄν σε θανεῖν. Præterea non debebat pronomen inter πρὶν et ἂν interponi. Hunc locum, cum nihil certi habeam, quod in textum reponam, aliorum sagacitati commendo.

Hodie vero, a doctissimo Elmsleio monitus, rescripsi πρὶν σᾶν, φίλα, Καθανύσαι φρενῶν, cum hæc lectio librorum auctoritate satis defendatur, et eadem sit vocis καθανύτειν constructio in Soph. Electr. 1451. Ἔνδον· φίλης γὰρ προξένου καθήνυσαν. *Monk.*

φίλαν καταλύσαι φρένα. Ita Exc. Flor. MS. A. et Ed. Lasc. φιλίαν κατανύσαι φρενῶν. MS. B. φιλίαν καταλύσαι φρένα, superscripto ῶν. MS. D. φιλίαν καταλύσαι φρένα. MS. E. et Lib. P. φίλαν κατανύσαι φρενῶν. Ed. Ald. φίλαν καταλύσαι φρενῶν. Verum puto:

ὀλοίμαν ἔγωγε, πρίν σ' ἂν δίκαν
κατακλύσαι φρενῶν.

δίκαν φρενῶν, *probitatem animi.* Sic δικαίας φρένας Herc. Fur. v. 210. δικαίαν πραπίδων Pindarus Pyth. 4. Strophe 13. κατακλύσαι autem eleganter dicitur pro διαφθεῖραι. Plutarch. in Demosthene p. 1562. Ed. Steph. ἐπίβατος τῷ χρυσίῳ γεγονὼς καὶ κατακεκλυσμένος. Sic et apud eundem Op. Mor. p. 15. τὸν αὐτὸν τρόπον ψυχὴ βαπτίζεται.

δίκην pro δικαιοσύνην. Plato: δίκην ἐν τῇ ψυχῇ πλούτου προτιμήσας ἐν τῇ οὐσίᾳ. *Musg.*

Etiam cod. Par. ap. Valcken. φίλαν κατανῦσαι φρενῶν. πρίν σ' ἂν φίλαν olim Musgr. ex conjectura dederat, quod Valck. putabat eum posuisse pro Ὀλοίμαν ἂν ἔγωγε, πρὶν σὲ φίλαν etc. πρίν σ' ἂν probat Beck. Spec. p. 7. nam φίλη φρὴν jam per se i. q. σή. *Beck.*

Ὦ τάλαινα τῶνδ' ἀλγέων·
Ὦ πόνοι τρέφοντες βροτούς.
Ὄλωλας, ἐξέφηνας εἰς φάος κακά.
Τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μένει;

O misera propter hos dolores.
O ærumnæ, quæ nutritis homines.
Peristi, patefecisti in lucem mala.
Quænam perpetua hæc ærumna te manet?

S. * ποῖος ἐκ πασῶν τῶν ἡμερῶν οὕτως ἐξεδέχετο, ἐν ᾧ τὰ τοῦ ἔρωτος νοήσασα ἐξέφηνας. πανα-

* Καὶ ποῖος e Flor. 6. 15. addidi, sicut mox ἐν ante ᾧ.

Ὀλοίμαν ἔγωγε πρὶν σὰν φίλαν καταλῦσαι φρένα] Ita M. quidem edidit, sed locum utpote mendosum et vires suas effugientem aliorum sagacitati commendavit. Atqui habuit præ manibus, quo nihil melius quæri potuit, inter MSStorum lectiones κατανῦσαι vel, ut rectius scribas cum Hermanno, κατανύσαι. Verbum κατήνυσεν usurpat Noster Orest. 89. in sensu *interfecit;* adeo ut κατάνυσαι φρένα hic commune quoddam habeat cum ψυχὴν ὀλεῖς infr. 442. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 77.

366. Philo Jud. κινδυνεῦον γὰρ αὐτὸ [τὸ φρονοῦν] ὑπὸ τῆς τῶν παθῶν φορᾶς κατακλύζεσθαι. p. 504. Ed. Turneb. vid. et ejusd. Ed. p. 126. et 136. et 165. *Musg.*

367. Sic MSS. A. Fl. Aldus duplicat μοι. Lascaris ἰώ μοι μοι φεῦ. *Monk.*

Valck. e cod. Par. dedit: Ἰώ μοι, φεῦ, φεῦ. In Flor. Ἰώ μοι φεῦ. Heathius malebat metri causa, ut versus esset dochmaicus, scribi Ἰώ μοι, μοι. φεῦ. et in antistropha: Ἰὼ γᾶ καὶ φῶς. *Beck.*

369. Verbi τρέφειν videtur sensus esse, *prosequi more nutricis.* Comparat Musgravius Soph. Trach. 116. Οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ Τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου Πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον. Philemonem Stobæi LXVI. p. 420, 47. p. 281. Ed. Grot. Τὸν μόνιον ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει. ubi lectionem Gesneri et Bentleii Τὸν δὲ μόνον ὄντα, probavit Porsonus in Advers. p. 296. Casaubonus in Animadv. in Athenæum VII. c. 18. p. 549. plurima dedit exempla verbi τρέφειν apud Sophoclem pro ἔχειν adhibiti; ut in φόβον τρέφειν, νόσον τρέφειν. Sed tales locutiones cum Euripideis nostris parum apte comparantur. *Monk.*

ὦ πόνοι τρέφοντες βροτούς.] Sophocles Trachin. v. 119.

οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ
τρέφει· τὸ δ' αὔξει βιότου
πολύπονον — —

Idem apud Stobæum, p. 355. Ed. Grot.

βόσκει δὲ, τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας,
τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν.

Philemon apud eundem, p. 281.

Τὸν μόνιον ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει·

Musg.

Labores quæ miseros mortales *tenent* sunt πόνοι τρέφοντες βροτούς· attigit Musgrav. Exercit. in Eurip. II. c. IV. De usu Sophocleo verbi τρέφειν plurima dedit Is. Casaub. Anim. in Athen. VII. c. 18. p. 549. quorum tum forte non recordatus de eodem egit Clar. F. L. Abreschius Anim. ad Æsch. L. III. p. 81. ne hæc quidem ex Euripidis Hipp. Casaubonus prætermisit. *Valck.*

371. Adjectivum πανημέριος apud Homerum frequens est, et significat *per totum diem,* quo sensu Attici aliam formam πανήμερος usurpabant. vid. Æsch. Prom. 1061. Soph. Trach. 662. Aristoph. Ran. 387. Παναμέριος extat in Nostri Ion. 122. Hic autem sensu prorsus insolenti adhibetur, si modo vera sit Scholiastæ interpretatio: τίς ἄρα σε χρόνος ἐκ πασῶν τῶν ἡμερῶν οὗτος ἐξεδέχετο, ᾧ τὰ τοῦ ἔρωτος νοήσασα ἐξέφηνας; ubi pro νοήσασα fortasse corrigendum νοσήματα. Ceterum Brunckius e Musgravii conjectura edidit τίς σ' ὦ παναμέριος ὅδε πόνος μίμνει; lingua et metro adversantibus. *Monk.*

Legendum videtur, ut versus ἀντιστοίχῳ v. 674. respondeat:

τίς σ' ὦ παναμέριος ὅδε χρόνος μίμνει.—
πάρεδρος ἢ ξυνάορος ἀδίκων ἔργων — Antistr.

Sed et pro χρόνος legendum fortasse πόνος

Τελευτάσεταί τι καινὸν δόμοις.
Ἄσημα δ' οὐκέτ' ἐστὶν οἷ φθίνει τύχα
Κύπριδος, ὦ τάλαινα παῖ Κρησία.

Aliquid novi fiet *in his* ædibus.
Non enim est amplius obscurum, quorsum tendat infortunium
Veneris : o misera puella Cressa.

S. *μέριος δὲ, ὁ ἐκ πασῶν τῶν ἡμερῶν εἰς ταύτην συναφθείς. ἢ οὕτως, ἐκ τίνος ἄρα χρόνου καὶ ποίας * αἰτίας αὕτη ἡ δυστυχὴς ἡμέρα ἐξεδέχετό σε.* 372. Τελευτήσεταί,] Πληρωθήσεται. Fl. 2. 374. Κρησία.] Κρητικὴ οὖσα καὶ θύρω (leg. θυγάτηρ) Μινώνος (l. Μίνωος) τοῦ Κρητός. Fl. 15. 375. Τροιζήνιαι γυναῖκες,] Ἔσχατον γὰρ μέρος τῆς Πελοποννήσου ἡ Τροιζηνία περὶ θάλατταν κατ' ἀντικρὺ τῆς Ἀττικῆς κειμένη. ἤδε δὲ λοιπὸν ἐγνωσμένου τοῦ πάθους ἀφεμένη τῶν ὑπ' † αἰδοῦς αἰνιγματωδῶν δια-

* Ποίας αἰτίας] Sic Florr. pro ποίας ἡμέρας.
† Ὑπ' αἰδοῦς] Sic Florr. 6. 15. pro ἐπ' αἰδοῖς. Paulo ante τῆς Ἀττικῆς est a Barn.

Br. edidit : τίς σ' ὦ παναμέριος ὅδε πόνος μίμνει] Vocab. πανημέριος copiosissime, nec h. l. prætermisso, illustrat Villois. ad Ap. Soph. T. II. p. 636. s. ubi monet, significare *constans, perdius.* Beck. in Bibl. Philol. P. I. p. 76. defendit vulgatum χρόνος, atque de *calamitate* accipit, quo modo sæpe vocabula temporis adhibentur, ut sensus sit : *quæ te hodie manet calamitas ;* ut Soph. Trach. 670. ὅθεν μόλοι πανάμερος. *Beck.*

Τί σὲ παναμέριος ὅδε χρόνος μένει.] Hæc plane absona frustra quis explicare fuerit conatus, nisi correxerit prius Τί σέ Γ' ἂν ἄμμορος χρόνος ὅδ' ἂν νέμοι. Vocem ἄμμορος habet, Noster Hec. 425. Soph. Phil. 182. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 77.

372. Vulgo τελευτήσεται. sed τελευτᾶσαι τε Flor. unde vidit Valck. legendum esse τελευτάσεται. quod edidit Brunck. Inter αι et ε frequens est confusio : in hoc versu pro καινὸν Aldina habet κενόν. Deest δόμοις in E. et Lasc. *Monk.*

Τελευτήσεται] Τελευτάσεται, genuina scriptio, facile poterit erui ex hac Flor. Cod. vitiosa, τελευτᾶσαι τε· quæ prodesse poterit juvenibus ad emendanda veterum loca : exemplo sint in Stobæi Ecl. Canteri p. 45. v. 54. ἢ τόνδε τὸν κόσμον κατάλιπέ τε scripserat Aristæus, καταλείπεται ἀθάνατον καὶ ἀγήρᾳον εἶμεν. et ibid. p. 81. 21. non δυνάσει τε ἐν τὰ ἐστώ· sed dederat Archytas, ἃ καὶ συναρμόξαι καὶ ἐνῶσαι δυνασεῖται τὰν ἐστὼ τῶν πραγμάτων ποττὰν μορφώ. *Valck.*

373. Vide supra ad v. 269. οἷ φθίνει, *quo cadit.* metaphora sumpta a sole vel astro in occasum vergente. *Monk.*

ἄσημα δ' οὐκ ἔτ' ἔστιν.] Melius forte cum præcedentibus cohæreret ἄσημα δ' εἰσέτ' ἔστιν.

οἷ φθίνει τύχα.] Lego : οἷ τείνει τύχα. Philostrat. de vita Apoll. Tyan. VII. c. 5. ξυνίει τε, οἷ τείνει ταῦτα. *Musg.*

Ἄσημα] Attice pro ἄσημον. Vid. supra ad Phœniss. v. 1008. et Hecub. v. 1222. et infra ad Herc. Fur. v. 534. *Barnes.*

Οἷ φθίνει τύχα Κυπρίδος.] Intelligit M. φθίνει hic *cadit*, metaphorice scilicet dictum a sole in occasum vergente : at lingua postulat vel futurum vel subjunctivum post οἷ *quò :* cf. Med. 1117. Alcest. 801. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 77.

373. Ἄσημα δ' οὐκ ἔτ' ἔστιν —— ut v. 269. Ἄσημα δ' ἡμῖν, ἥτις ἐστὶν ἡ νόσος. Rariora sunt ista talia his in Poëtis Atticis, adamata præsertim Thucydidi : Suidas in Ἀδύνατα εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον· πολλάκις, inquit, κέχρηται Θουκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν, μάλιστα ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως. Utrumque verum est, talia plura reperiri apud Thucydidem ; præsertim istam vocem : ἀδύνατα ἦν recipi debebat ex Codd. I. c. 1. ut legitur ter minimum alibi III. c. 88. IV. c. 1. VIII. c. 60. atque ita scripsisse Suidas potius quam εἶναι videretur, nisi ἀδύνατα εἶναι ἐφαίνετο esset V. c. 14. ἀδύνατα ἐδόκει εἶναι, VII. c. 43. in his etiam præiverat Herodotus ; L. I. P. 46, 80. fatum ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγέειν. VI. p. 444, 73. ἐφαίνετό σφι εἶναι ἀδύνατα, præter alia non pauca, vel ex uno Cod. debuerat recipi. *Valck.*

375. Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἳ τόδ' ἔσχατον Οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον.] Ultimam hinc vocem, nam nusquam sic scrip-

ΦΑΙ. Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἳ τόδ' ἔσχατον
Οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον,
Ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ

Phæ. Mulieres Trœzeniæ, quæ extremum hoc
Vestibulum terræ Pelopiæ habitatis,
Jam sæpe *mecum* alias noctis in longo tempore

S. νοιῶν, ἀπολογεῖσθαι διαῤῥήδην ἄρχεται, ὡς κατὰ φύσιν νοήσασα τὸν ἔρωτα, καὶ βουλομένη ἐγκρατῶς ἑαυτὴν ἀνελεῖν. οἰκείως δὲ τοῖς ἀπολογουμένοις πολλῷ τῷ γνωμικῷ χρῆται. Προνώπιον δὲ πρόθυρον. κατὰ γὰρ τὴν Πελοπόννησον ἐστὶν ἡ Τροιζὴν πρὸς ἀνατολάς. 377. Ἤδη ποτ' ἄλλως] Πολλάκις, φησὶ, διαγρυπνήσασα ἐν νυκτὶ ἐσκόπησα, πῶς διέφ-

quum legeretur ταῖς Ἀττικαῖς. Ultima προνώπιον, πρόθυρον etc. in Flor. 15. scholion per se constituunt, in quo legitur ἐντὸς γὰρ τῆς Πελοποννήσου ἐστὶν ἡ Τροίζην πρὸς ἀνατ. unde Τροιζὴν recepi pro Τροίζηνα. Barn. Τροιζηνία.

tam alibi legerat, bis attigit Eustath. in Hom. Il. A. p. 62, 14. B. p. 236, 14. Προνώπιον contractum indicans ex προενώπιον, nec male comparans cum πρόσχημα, si hujus vocis vis prima spectetur; sed verba, quibus in exemplum utitur Eustathius de Calydone et Pleurone sunt Strabonis L. X. p. 691. B. ubi veteris Græciæ urbes istæ fuisse dicuntur πρόσχημα, sicut Athenas πρόσχημα παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ vocat Aristid. T. II. p. 309. Ioniæ, Miletum Herodotus V. c. 28. ubi notat Wesselingius: juxta Eustathium in talibus æque προνώπιον poni potuit ac πρόσχημα. Non opinor; nec certe Pitthéia Trœzen unquam dici potuit Peloponnesi primarium decus et ornamentum, quo sensu πρόσχημα adhibetur in istis, et Euripidi simplex σχῆμα in primo versu Andromaches, et in versu Licymnii ap. Steph. Byz. V. Τευθρανία. —— Sed quæ Atticæ objecta prominebat in mare regio Trœzenia, ab Oriente prima peninsulæ particula, hic recte dicitur ἔσχατον——χώρας Πελοπίας προνώπιον. attigit Jo. Potter. in Lycophr. Cass. v. 610. Corinthus proprie, ut erat, dicebatur Peloponnesi προπύλαιον· Pindaro Ἰσθμίου πρόθυρον Ποσειδᾶνος init. Olymp. XIII. Hic in Scholiis, in Cod. Paris. et Hesychio Προνώπιον redditur πρόθυρον. In primis ædibus beatiorum foribus apertis quæ spectabantur ornamenta dicta fuerunt ἐνώπια. vid. Casaub. in Theophr. Char. c. 21. p. 152. et Hesych. in Ἐνώπια. Locus ante fores vestibuli προενώπιον et προνώπιον dicebatur. Hesychius: Προνώπια, τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, καθάπερ Ἐνώπια, τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. Pertinet ista Hesychii nota ad Eurip. Bacch. v. 639. Ὡς δέ μοι δοκεῖ (ψοφεῖ γοῦν ἀρβύλη δόμων ἔσω) Εἰς προνώπι' αὐτίχ' ἥξει. miror illic paulo post ista v. 645. πῶς προνώπιος Φαίνῃ πρὸς οἴκοις τοῖς ἐμοῖς, ἔξω βεβώς; —— Ceterum Atticas forte probabilius Tragicus aut Cressas Phædræ dare comites potuerat, ut Aëropen e Creta comitatæ Chorum in ejus Cressis confecerunt. Sed Trœzeniis Phædra mulieribus confidit, et mentis enarrat arcana, ut exul Medea Corinthiis in Euripidis Medea, quas alloquitur. v. 216. Κορίνθιαι γυναῖκες· Euripideam Medeam Latine vertens Ennius isthoc in loco simul hæc ex Hippolyto cogitabat: *Quæ Corinthum, altam arcem, habetis, matronæ opulentæ, optimates:* sic ista Bentleius restituit in Ciceron. Tusc. I. c. 44. *Valck.*

376. προνώπιον] Hesychius et Suidas exponunt per πρόθυρον, id est, *vestibulum*, ad hunc locum respicientes. Hesychius etiam προνώπια, τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν· καθάπερ ἐνώπια, τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. similia habet Pollux. Vid. Bacch. 639. Εἰς προνώπι' αὐτίχ' ἥξει. Docet Eustathius ad Il. A. p. 82, 35=62, 14. et rursus ad Il. B. p. 312, 14=236, 14. hanc vocem contractam esse e προενώπιον, quod si constaret, legendum esset προὐνώπιον. sed profecto fluxit ab adjectivo προνωπής, quod explicatur per εἰς τοὔμπροσθεν φερόμενος. Anglice, *forward*. Androm. 730. Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρει. Alcest. 141, 184. Ceterum regio Trœzenia Peloponnesi vestibulum dicitur, utpote quæ prima ab Oriente peninsulæ pars, Atticæ objecta erat. *Monk.*

Θνητῶν ἐφρόντισ' ᾗ διέφθαρται βίος·
Καί μοι δοκοῦσιν οὐ κατὰ γνώμης φύσιν
Πράσσειν κάκιον· ἔστι γὰρ τό γ' εὖ φρονεῖν

Cogitavi, quomodo corrupta sit hominum vita:
Et mihi videntur non secundum animi naturam,
Deterius facere: est enim recta *rerum* cognitio

S. θαρται ὁ ἀνθρώπινος βίος, ἆρα ἐκ φύσεως ἐχόντων ἀνθρώπων τὸ ἁμαρτάνειν, ἢ ἐκ ῥαθυμίας. καὶ κρίνασα ἔγνων, ὅτι οὐκ ἐκ φύσεως πρόσεστιν ἡμῖν ἡ κακία. καὶ ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι τὰ φυσικὰ πάντα * καθόλου πᾶσι παρέπεται, οἷον τὸ γελαστικὸν, τὸ ὑπνοῦν, καὶ τὰ ὅμοια, καὶ οὐκ ἄν τινα εὕροις χωρὶς τούτων. εἰ δὲ εὑρίσκεις παρὰ πολλοῖς ἀνθρώποις τὸ εὖ φρονεῖν καὶ δικαιοπραγεῖν, δῆλον ὅτι οὐ φύσει πρόσεστιν ἡμῖν τὸ φαῦλον. οὐ γὰρ ἂν εὑρίσκοντο πολλοὶ καὶ ἀγαθοί. Ἤδη ποτ' ἄλλως] Χωρὶς νόσου τυγχάνουσα δηλονότι. πιθανῶς δὲ ἐν νυκτὶ φησὶν ἐνθυμηθῆναι, ὁπότε πάσης τῆς τῶν αἰσθήσεων ἀπηλλαγμένη ὀχλήσεως ἡ † ψυχὴ φιλοσοφωτέροις ἐγκαταγίνεται ζητήμασι. πιθανῶς δὲ καὶ τὸ ἠρέμα νοσηλευομέ-

* Καθόλου addunt Florr. 6. 15. et post τὸ ὑπνοῦν, τὸ διαχωρίζειν, quod si est excernere ea, quæ natura respuit, recipiendum erat. Iisdem codd. debetur paulo post παρὰ πολλοῖς ἀ. pro περὶ π. ἀ. et δῆλον ὅτι pro δηλονότι.

† Sic optime Florr. codd. In Junt. et Basil. erat. ὁπότε πάσχει τῆς τῶν αἰσθ. ἀπηλλαγμένης αἰσθήσεως ἡ ψ. Barn. dedit ὁπ. πάσχ. τῆς τῶν αἰσθητῶν ἀπηλλαγμένη αἰσθ. ἡ. ψ. πάσης pro πάσχει conjectura jam assecutus erat Heath. Iidem codd. post τοιαῦτα ita pergunt: παρὰ γὰρ ἀμφοτέρων γνωμικώτεροι γινόμεθα παρὰ φύσεως ἡμᾶς διὰ τὸ πάθος ἐκπ.

Conf. Eustath. in Dionys. 403. *Burn.*
Hesychius: προνώπιον, τὸ προκείμενον, οἷον πρόθυρον. *Musg.*

Προνώπιον] Quasi προενώπιον. Vide Scholiast. ad Mede, v. 624. Et Eustath. in Homer. fol. 82. lin. 35. *Barnes.*

377. Hæc ridet Aristophanes in Equit. 1287. apertius vero in Ran. 962. Ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα, Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρύω ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις. sic scripsi pro vulgato ἱππαλεκτρύονα, quod metri leges violat, ex emendatione Porsoni, cujus notitiam debemus Dobræo. Vid. Supplem. Præf. ad Hec. p. clxxxi. Epicharm. versus emendatos citat Porsonus in Not. ad Hec. 1161. p. 168. Αἴτε τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτός ἐνθυμητέον. Καὶ, Πάντα τὰ σπουδαῖα νυκτὸς μᾶλλον ἐξευρίσκεται. Eustathius hæc citans ad Il. B. p. 168, 4=127, 16. monet respicere Nostrum ad locutionem proverbialem ἐν νυκτὶ βουλὴ, unde etiam Nox εὐφρόνη vocatur. *Monk.*

Irridet Aristophanes Equit. v. 1287.

ἢ πολλάκις ἐννυχίαισι
φροντίσι συγγεγένημαι.

Apertius vero in Ranis p. 167. Ed. Bas. (v. 961. ubi v. Schol.)

Ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα. *Musg.*

Ἤδη πότ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ Θνητῶν ἐφρόντισ' ᾗ διέφθαρται βίος.] Hæc et de seqq. multa Grotius in Excerpta retulit p. 207. et seqq. —— In Ranis Aristophanes hæc quoque ridenda sumsit; v. 961. Bacchus, Ἤδη πότ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα Τὸν ξοῦθον ἱππαλεκτρύονα ζητῶν, τίς ἐστιν ὄρνις. Schol. illic πάρα τὰ ἐξ Ἱππολύτου, Ἤδη &c. quæ Bergler, etiam adscripsit. Eustathio in Hom. Il. B. p. 127, 16. proverbium memoratur Ἐν νυκτὶ βουλὴ, (Zenob. Cent. III. Prov. 97.) διὸ καὶ inquit, Εὐφρόνη λέγεται ἡ νὺξ, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅθεν λαβὼν Εὐριπίδης ἔφη τὸ, Ἤδη πότ' ἄλλως &c. ὡς τῶν καιριωτέρων σκέψεων νυκτὸς μάλιστα φροντιζομένων· in hanc sententiam alia dat et Epicharmea Cornutus de N. D. p. 161. vocem etiam Εὐφρόνην, præter alios, memorans, velut Poëtis *de nocte* positam: ignorasse videntur, Ionice scribentibus quibusvis adhibitam hoc sensu, Democrito, Heraclito, Hippocrati, Herodoto, in hujus quidem Musis frequenter repetitam. —— Amanti Phædræ nocte suis etiam curis erat invigilandum: *sub noctem cura recursat,* Virg. Æn. I. 666. *Valck.*

378. Cod. Flor. Θ. ἐ. ἂν διέφθαρται, sed adscriptum erat ᾗ. *Beck.*

379. οὐ κατὰ γνώμης φύσιν, i. e. *non secundum naturalem animi constitutionem,*

Πολλοῖσιν· ἀλλὰ τῇδ' ἀθρητέον τάδε.
Τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα, καὶ γιγνώσκομεν,
Οὐκ ἐκπονοῦμεν δ'· οἱ μὲν ἀργίας ὕπο,

Multis; sed sic spectanda *sunt* hæc.
Bona *quidem* tenemus et novimus,
Sed non facimus: alii quidem propter ignaviam,

S. νην αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι τοιαῦτα. τότε γὰρ γνωμικώτεροι γινόμεθα, τῆς φύσεως ἡμᾶς διὰ τοῦ πάθους ἐκπαιδευούσης. 379. Καί μοι δοκοῦσιν] Οὐκ ἀγνοίᾳ μοι δοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἐκπίπτειν εἰς τὰ ἁμαρτήματα, ὅπου γε πολλοὶ καὶ εὖ φρονοῦντες καὶ αἰσθανόμενοι κακῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἐκπίπτουσιν εἰς τὸ κακόν. ἐπειδὴ τοίνυν οὐκ ἀγνοίᾳ, ἀλλὰ γινώσκοντες ἁμαρτάνομεν, ταύτῃ σκοπητέον τοῦ βίου τὴν λύμην, τίς ἐστιν. Γνώμης] Τῆς γνώσεως. οὐχ ἁμαρτίᾳ δὲ τῆς γνωμικῆς φύσεως, ὅπου γε πολλοὶ αἰσθανόμενοι τὸ ἀγαθὸν προκρίνουσιν αὐτοῦ τὸ κακόν. Οὐ κατὰ γνώμης φύσιν] Ἤγουν ἀπὸ φύσεως τὸ πράσσειν. Fl. 2. 380. Εὖ φρονεῖν] Τὸ σωφρονεῖν. Fl. 15. 382. Τὰ χρήστ' ἐπιστάμεθα,] Δεῖξαι βούλεται * τοῦτο, ὅτι οὐκ ἀγνοίᾳ τοῦ καλοῦ τὸ κακὸν πράττομεν. ἅτινα μὲν οὖν χρηστὰ καὶ χρήσιμα τῷ βίῳ καθέστηκεν, ἴσμεν, ἐκπονεῖν δὲ αὐτὰ οὐ θέλομεν, διαφόροις ἡδοναῖς ἡττώμεναι. ἀπό τινος γὰρ ἀργίας καὶ ὄκνου τοῦ ἐκπονεῖν τὰ καλὰ τὰ κακὰ μετερχόμεθα. ὅσῳ γὰρ δυσάλωτος ἐστὶν ἡ ἀρετὴ, τοσούτῳ ἡ κακία εὐάλωτος. καὶ Ἡσίοδος· (ἔργ. v. 285.) "Τὴν μὲν γὰρ κακότητα καὶ ἴλαδον ἐστὶν ἑλέσθαι, Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν."

* Τοῦτο addidi et τοῦ καλοῦ pro τοῦ κακοῦ scripsi e Florr. 6. 15. e quibus est etiam in fine τοσούτῳ ἡ κακ. pro τοσοῦτον. Iidem τὰ κακὰ μετέρχεται pro μετερχόμεθα.

tum enim omnes desipere necesse esset; nunc *multi sunt, qui recte sapiunt.* Eodem modo de amore argumentatur Araspas apud Xenophon. Cyropæd. οἴει γὰρ, ἱκανὸν εἶναι κάλλος ἀνθρώπου ἀναγκάζειν τὸν μὴ βουλόμενον πράττειν παρὰ τὸ βέλτιστον; εἰ μέντοι τοῦτο, ἔφη, οὕτως ἐπεφύκει, πάντας ἂν ἠνάγκαζεν ὁμοίως. et quæ sequuntur. vid. Lib. 5. in initio. *Musg.*

380. κάκιον Reisk. monet esse pro κακῶς. *Beck.*

381. τάδε Ald. τόδε Lasc. et MSS. sed pluralem in talibus prætulere Tragici. *Monk.*

τόδε] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Vulgo τάδε. *Musg.*

Notare neglexit M. lectionem, quam præbet MS. Paris. teste Valck. τοῖς πᾶσιν vice πολλοῖσιν; unde erui potest Euripidea scriptura οὔτι γὰρ τό γ' εὖ φρονεῖν Τοῖς πᾶσιν. Vulgo ἔστι. Sed fortius est alterum. "Etenim non omnibus sapere conceditur." *Class. Jour.* Vol. VI. p. 77.

τόδε pro τάδε Musgravius accepit ex Codd. oblatum, etiam a Flor. et Paris. in quo ad hunc versum in Πολλοῖσιν adscriptum erat τοῖς πᾶσιν. *Valck.*

382. Eadem tautologia, si sit tautologia, legitur in Iphig. Taur. 490. τὰς γὰρ ἐνθάδε Θυσίας ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν. Vv. 382—6. laudat Stobæus XXX. p. 290, 47. Ed. Gesn. p. 133. Ed. Grot. *Monk.*

Vide Toup. in Suid. *Burn.*

Τὰ χρηστὰ ἐπιστάμεθα καὶ γινώσκομεν, Οὐκ ἐκπονοῦμεν δέ·] Hic Poëta putatur oblique taxare suos Athenienses, de quibus tritum hoc erat: "Athenienses quidem scire, quæ sint agenda, verum non facere." Unde Laco ille apud Plutarchum, in Lacon. Apophthegm. Νὴ τὼ Σιώ, ἴσασι μὲν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ καλὰ, οὐ πράσσουσι δέ. Hoc de Medea Ovidius. Video meliora proboque, Deteriora sequor. Sed in hac parte nos omnes sumus Athiensses, Medeæque, Phædræque. *Barnes.*

Τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν, Οὐκ ἐκπονοῦμεν δ'·] Est et alia duorum Codicum et Fl. Edit. lectio, Κοὐκ ἐκπονοῦμεν, οἱ μὲν &c. Melior vulgata mihi quoque videtur. —— Phædra Senecæ Hipp. v. 177, et 184.

Quæ memoras, scio
Vera esse Nutrix: sed furor cogit sequi
Pejora; vadit animus in præceps sciens.
Quid ratio possit? vicit ac regnat furor.

Sententia satis claret ex nobili Medeæ Euripidis dicto v. 1074. Ut suo quisque modo δρῶμεν ἀνθρώπινα, sæpius istam quoque sententiam eleganter pro personis

Οἱ δ' ἡδονὴν προθέντες ἀντὶ τοῦ καλοῦ
Ἄλλην τιν'· εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου,
Μακραί τε λέσχαι, καὶ σχολὴ, τερπνὸν κακὸν,

Alii vero anteponentes voluptatem honesto
Aliam aliquam. Sunt enim voluptates scopuli occulti vitæ,
Et longæ confabulationes, et otium, jucundum malum,

S. 384. Οἱ δ' ἡδονὴν προσθέντες] Καλῶς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς ἀπεσιώπησεν, ὡς ἤδη διὰ τούτων κἀκείνας σημάνασα· αὗται γὰρ ἐκείνων εἰσὶ τεκτικαί. σχολὴ * γὰρ καὶ ὁμιλία περισσὴ πεφύκασιν εἰς ἀποῤῥήτους ἡδονὰς προκαλεῖσθαι τὴν φύσιν. οὐ γὰρ δὴ μία, ἀλλὰ διάφοροι ἡδοναί εἰσιν. εἶτα μεταξὺ διηγεῖται τὰς ἀρχὰς τῶν κακῶν. Πρόθεντες] Ἀντὶ τοῦ προτιμή-

* Γὰρ] Flor. 6. pro δέ, sicut antea τεκτικαί, quod jam Barn. dedit pro τικτικαί.

diversis variavit Euripides: turpis amor, quem damnabat ipsemet, Euripidis Laïum in Chrysippo dicere coëgit,

Λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ', ὧν σὺ νουθετεῖς,
Γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.

Senarii sunt ex Antiopa:

Πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακὸν,
Γνώμῃ φρονοῦντες οὐ θέλουσ' ὑπηρετεῖν,
Ψυχῇ, τὰ πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι.

Ubi dictum erat in Œnomao, Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως, subjungitur verissimum sane dictum, ἀλλὰ ταῦτα γὰρ λέγειν Ἐπιστάμεσθα· δρᾷν δ' ἀμηχάνως ἔχει. Ad Phædræ mentem, præter aliorum alia, hoc respondet Theognidis v. 305. Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς (οὐ κατὰ γνώμης φύσιν Euripidis Phædræ) γεγόνασιν, Ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην. Hanc etiam corruptionis inter alias causas in seqq. memorat Euripides: cujus hos quinque versus, 380—384. ad Titulum περὶ ἀργίας retulit Stobæus, Ed. Gesn. p. 209. f. Grot. p. 133. in Editione quoque Trincavelli totidem literis scriptos. —— Istorum versuum ultimum, 384. adhibet Olympiodorus in Platonis Alcibiad. MS. Τὸ δὲ, (Hom. Od. Δ. 372.) τέρπεαι ἄλγεα πάσχων, ἐκφράζων ὁ Εὐριπίδης φησὶ, Μικρή τε (L. Μακρή τε) λέσχη καὶ σχολὴ τερπνὸν κακόν. in Edd. et Codd. memorantur, Μακραί τε λέσχαι.

383. Aliam lectionem, Κοὐκ ἐκπονοῦμεν habent E. P. et Lasc. Conf. Euripidis Fragm. Chrysippi II. Αἶ, αἶ· τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν, Ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθόν, χρῆται δὲ μή. Ovid. Met. VII. 20. *video meliora, proboque; Deteriora sequor.* *Monk.*

E ruderibus lectionum, quas MSS. hic et in 404. præbent, vera scriptura in utroque loco potest erui facillime: necnon in 444. 448. et 490. facilis conjectura manum Euripideam poterit restituere. Sed paucorum ingenia hujusmodi minutiis se dedere nunc temporis probe intelligimus. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 77.

384. προσθέντες Fl. *Monk.*

385. πολλαὶ βίου] Legendum forte σπῖλοι βίου. Docent interpretes Hesychii, σπίλους esse τὰς ὑφάλους πέτρας. Aptissime ergo iis comparantur voluptates. *Musg.*

φαληριῶσαν σπῖλον habet Lycophron. 188. *Beck.*

386. "μακραὶ δὲ Stobæus Trincavelli xxviii." R. P. *Monk.*

Olympiod. MS. in Plat. Alcib. ap. Valck. Τὸ δὲ (Hom. Od. δ, 372.) τέρπεαι ἄλγεα πάσχων, ἐκφράζων ὁ Εὐριπίδης φησί· Μικρή τε (L. Μακρή τε) λέσχη καὶ σχολὴ τερπνὸν κακόν. *Beck.*

387. Hæc adumbrata ex Homerico (Il. Ω. 44.) οὐδὲ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Eandem sententiam expressit Euripides in Fragm. Erecthei apud Clem. Alexandr. Strom. VI. p. 621. B. Αἰδοῦς δὲ καὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι· Καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς, κἄστιν οὖ κακὸν μέγα. Ubi male legitur in Edit. Paris. Αἰδοῦς καὶ αὐτός. Nostra citat Plutarchus de Virtut. Moral. Tom. II. p. 448. F. Confert V. D. Jac. Tate Hesiod. Op. et D. 11. Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας, Ἡ δ' ἐπιμωμητή· κ. τ. λ. *Monk.*

Citat Barnesius in hanc sententiam Il. 24. v. 44. Eustathium in locum, et Hesiod. Op. et Dies v. 315. Quibus addi potest ipsius Euripidis gnome in fragmentis Erechthei ap. Clem. Alexandr. p.

Αἰδώς τε· δισσαὶ δ' εἰσίν· ἡ μὲν οὐ κακὴ,
Ἡ δ' ἄχθος οἴκων· εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφὴς,
Οὐκ ἂν δύ' ἤτην ταὔτ' ἔχοντε γράμματα.

Et pudor. Sunt autem duo pudorum genera: alterum quidem, bonum:
Alterum vero, onus domus: quod si appareret, ubi opus esset,
Hæc non essent duo, cum habeant easdem literas,

S. σαντες. Fl. 15. 386. Λέσχαι,] Ὁμιλίαι. καὶ σχολὴ ῥαθυμία, ἀεργία. ἡ σχολὴ, φησὶν, ἡδεῖα μὲν τῇ ἀναπαύσει, ἐπιβλαβὴς δὲ τῷ ἐπιζημίῳ καὶ ἀεργῷ τοῦ σώματος, διὸ καὶ τερπνὸν κακὸν εἶπεν. 387. Αἰδώς] Ταῖς αἰσχραῖς ἡδοναῖς συγκατηρίθμησε τὴν αἰσχρὰν αἰδῶ· διαφθείρει γὰρ τοὺς κεκτημένους, ὥσπερ κἀκεῖναι τοὺς ἐμπιστεύσαντας αὐταῖς αὐτους ἀπολλύουσιν. 388. Ἡδ' ἄχθος οἴκων·] Τί φὴς, Εὐριπίδη, κακὴ ἡ αἰδώς; καὶ, φησὶν ... Fl. 15.

741. Ed. Sylb. Locum hunc a Plutarcho citari (v. de virtute Morali p. 798. Ed. Steph.) notat Cl. Marklandus. *Musg.*

Αἰδώς τε· δισσαὶ δ' εἰσίν· ἡ μὲν οὐ κακὴ, Ἡ δ' ἄχθος οἴκων] Præter ea, quæ Scholiastes de hoc loco profert, observandum est, quod per lapsum memoriæ Henricus Stephanus versum hunc Alcæo tribuit; de qua re videsis Theodori Canteri Variar. Lection. l. 2. c. 18. Αἰδὼς vero ἀμφοτερίζει, hoc est in *bonam* et *malam* partem accipitur, ut Homerus Iliad. ω. v. 44. —Οὐδέ οἱ Αἰδὼς Γίνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Quem locum ita Eustathius prosequitur: Τὸ δὲ περὶ τῆς Αἰδοῦς γνωμικὸν, δι' οὗ δηλοῦται, ὡς ἡ Αἰδὼς διπλῆ ἐστιν. Ἡ μὲν μέγα βλάπτουσα, ἡ δὲ ὠφελοῦσα. Καὶ παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται, καὶ Εὐριπίδης δὴ οὕτω δοξάζει. Γνωμολογεῖ δὲ οὕτω καὶ ἡ Ὀδύσσεια. Quæ Eustathii verba, quatenus Euripidem spectant, hunc ipsum locum designant, Hesiodum autem respiciunt ad Ἔργων καὶ Ἡμερῶν v. 315.

Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Αἰδὼς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.

Locum autem *Odysseæ*, quem Eustathius vult, videsis *Odyss.* ρ'. v. 347. *Barnes.*

Cod Flor. ἡμᾶς pro ἡ μέν. *Beck.*

[Αἰδώς τε] δισσαὶ δ' εἰσὶν, ἡ μὲν οὐ κακὴ, Ἡ δ' ἄχθος οἴκων·] In hunc locum aptissima dedit Clariss. Musgravius; cum Homeri versu Clemens Alex. Strom. VI. p. 741. 20. comparavit Euripideos ex Erechtheo, primum emendate scriptos H. Stephano V. Schediasm. II.

Αἰδοῦς δὲ καὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι·
Καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς, κἄστιν οὐ κακὸν μέγα.

Hæc ex Hippolyto Plutarchus quum excitavit T. II. p. 448, F. hoc, ait, ὁ εἰπὼν —— ἆρ' οὐ δῆλός ἐστι συνῃσθημένος ἐν ἑαυτῷ τοῦτο τὸ πάθος, πολλάκις παρὰ τὸν λόγον ὄκνοις καὶ μελλήσεσι καιροὺς καὶ πράγματα λυμαινόμενον. Hæc certe prava est verecundia, qua timidi sæpe nobis elabi patimur non redituras occasiones rerum bene agendarum. Homeri mendico αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ, pudor minus convenit, et ubi homines impudentes obtinent imperium: in Stobæi Floril. p. 213, 2. versus est forsan Euripidis,

Κακὴ γὰρ αἰδὼς ἔνθα τἀναιδὲς κρατεῖ.

sic ibi corrigi debet vulgatum ἔνθα γ' ἀναιδὲς κ. cujus loco dedit Grot. p. 137. ἔνθα γ' ἀναιδεία κρατεῖ. syllaba brevis producitur mea correctione, qua contracte τὸ ἀναιδὲς sic dicitur ut τἀγαθὸν, et similia; vid. in Phœn. v. 903. Sæpe stulta timidorum est verecundia; pravam damnabat Phædra; qua, vel ætatem vel dignitatem vel potentiam aliorum reveriti, mala suadentibus obsecundamus, quemque nobis ipsis primum debemus pudorem violamus. *Valck.*

388. Cur ἄχθος οἴκων? Credo, quia multi propter falsum pudorem nimis laute et sumtuose vivunt. *Musg.*

389. ἤστην vulgo: sed ἤτην Homeri Scholiast. Venet. ad Il. Α. 104. Pro γράμματα MSS. A. B. πράγματα. sed γράμματα Eustathius ad Il. Θ. p. 723, 15=613. 24. citans in exemplum Atticæ syntaxeos, qua pro femininis dualibus masculina, in articulis præsertim et participiis, adhibentur. Prævit Homerus Il. Θ. 455. ubi πληγέντε κεραυνῷ de Junone et Minerva dictum est. γράμματα legerat etiam Menander Athenæi XIII. p. 571. E. qui Nostrum imitatus est, observante Valckenærio. Sensus est; *Si vero utrius-*

Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω προγνοῦσ' ἐγὼ,
Οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμάκῳ διαφθερεῖν

Hæc igitur ego cum antea cogitassem,
Nullum pharmacum est, quo corrumpere

S. σὶν, ἔσθ' ὅτε κακή· δισσαὶ γάρ εἰσιν αἰδοί. * εἰ δὲ ᾔδειμεν εὐκαίρως αἰδεῖσθαι, οὐκ ἂν δύο ἦσαν ἑνὶ ὀνόματι καλούμεναι. ἴσως δὲ τὸ Ὁμηρικὸν ἀνέγνω Εὐριπίδης, (Il. ω'. 45. Hes. ἔργ. 318.) "Ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι." Ἄλλως. Εἰ δ' ὁ καιρός ἦν σαφὴς, ἐπεί φησιν ὁ Ὅμηρος μίαν μὲν εἶναι τὴν αἰδῶ, δισσὴν δὲ δύναμιν ἔχειν· Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι· τὴν διαφωνίαν ἰώμενος φησὶν, ὅτι τῆς αἰδοῦς ἡ ἄγνοια παρὰ τὴν ἡμετέραν γίνεται ἄνοιαν· ἡμεῖς γὰρ οὐ κατὰ καιρὸν αὐτῇ χρώμενοι διπλῆν ἡγούμεθα τὴν μίαν. † ἔδει

* Αἰδοί pro ὁδοί emendatio est Barn. quam confirmant Florr. 6. 15.

† Ἔδει, quod pro ἤδη reponendum esse vidit Heath est e Flor. 6. sicut mox μόνην et ὀνόματι, quæ deerant. τὸ δέ pro τῷ δέ e conjectura scripsi.

que occasio certa esset, res duæ non iisdem literis, id est, *eodem nomine designarentur.* Perperam vulgo ταῦτ'. recte tamen Lascaris ταὔτ'. ἔχον γε Fl. *Monk.*

γράμματα.] MSS. A. B. πράγματα, uti ex conjectura reponit Cl. Marklandus, hoc nempe sensu: *if we clearly understood the proper occasions and opportunites of each, the two as having the same* business, *would be but one.* i. e. *si perspectum haberemus, quæ utrique harum idonea sit tempestas, non jam diversæ essent, idem officium habentes.* Mihi verior videtur esse vulgata. Quod enim secundum eam dicit Phædra, res diversas iisdem literis, i. e. eadem voce, aliquando significari, id a multis Veterum animadversum videmus. vid. Platon. p. 941. A. Ed. Ficin. Senecam de Benefic. Lib. 2. c. 34. Lucianum in Ἔρωτες bis. Plutarchum περὶ δυσωπίας p. 940. Ed. Steph. Imo Chrysippus de hoc ipso argumento disputationem edidit, teste Varrone de L. L. lib. 8. Quam autem causam hujus ὁμωνυμίας in versu præcedenti proponit, eam sic accipio; si perspicuum esset, ubi verecundia locum haberet, malus iste pudor vel non esset, vel tantum a verecundia nomine differret, quantum et natura et cogitatione disjungitur. *Musg.*

Ταῦτ' ἔχοντε γράμματα] Ἔχοντε *Attice* pro ἐχούσα in Duali. Ita Homer. Iliad. Θ. v. 455. de *Junone* et *Minerva* πληγέντε κεραυνῷ dixit, pro πληγεῖσα. In quem locum ita Eustathius fol. 723. l. 13. Ὅτι τὸ, πληγέντε κεραυνῷ, ῥηθὲν ἐπὶ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, ὡς καὶ προδεδήλωται, Ἀττικῶς δίκην ἀρσενικοῦ, ἢ οὐδετέρου, ἐσχημάτισαι. Καὶ Ἡσίοδος δὲ οὕτω φησί· προλιπόντε ἀνθρώπους Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Καὶ Εὐριπίδης· ταὐτὰ ἔχοντε γράμματα, ἤγουν ἔχουσαι αἱ δύο Αἰδοῖ. Καὶ ἡ τοῦ Σοφοκλέους δὴ Ἠλέκτρα ἐφ' ἑαυτῇ καὶ τῇ ἀδελφῇ λέγει· Ἴδεσθε τὼ κασιγνήτω, ἤγουν ταύτας τὰς αὐταδέλφας, τούτω χρὴ τιμᾷν, ὢ ψυχῆς ἀφειδήσαντε, ὅ ἐστι, ταύτας, αἳ ψυχῆς ἀφειδήσασαι. Hæc ille. *Barnes.*

Οὐκ ἂν δὔ ἤστην ταὔτ' ἔχοντε γράμματα.] Non miror, πράγματα scriptum in Parisinis tribus Codicibus; in uno, ταῦτ' ἔχοντα πράγματα· sed vocem miror absque Codd. in mentem venisse viro Clarissimo, velut genuinam. Primum Γράμματα suis etiam in libris invenit Eustathius, hinc excitans pauca in exemplum moris Attici, quo de feminis articulos præsertim, et participia generis adhibebant masculini, in Il. Θ. 455. p. 613. 23. καὶ Ἡσίοδος δὲ οὕτω φησὶ, —— προλιπόντ' ἀνθρώπους Αἰδὼς καὶ Νέμεσις [Ἔ. κ. Ἡ. v. 197.] καὶ Εὐριπίδης, [h. l.] —— ταὐτὰ ἔχοντε γράμματα, ἤγουν ἔχουσαι αἱ δύο αἰδοί. καὶ ἡ τοῦ Σοφοκλέους δὲ Ἠλέκτρα ἐφ' ἑαυτῇ καὶ τῇ ἀδελφῇ λέγει, Ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, ἤγουν ταύτας τὰς αὐταδέλφας. Τούτω χρὴ (τιμᾷν) Ὢ —— Ψυχῆς ἀφειδήσαντε· τουτέστι ταύτας, αἳ —— ψυχῆς ἀφειδήσασαι —— contraxit in pauca quinque Sophoclis ex Electra versus 985—987. ad cujus Œd. in Col. leguntur in *Scholiis* similia quædam Eustathianis, partim eadem: sua permulta de his fontibus, quos lectori monstrare potuerat, derivavit H. Stephanus de Dial. Att. etiam de hoc genere notata p. 151. 152. quod, si opus esset, multis posset exemplis adfirmari: his præstiterit nota, quam ex inedito Lex. Sangerm. mecum humaniss. Ruhnkenius communicavit: Ἀκολουθοῦντε, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσαι, δυϊκῶς· οὕτως

Ἔμελλον, ὥστε τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν.
Λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν.

Potui, ut in contrariam mentem reciderem.
Sed dicam tibi etiam meæ mentis viam:

S. γὰρ τὴν εὐκαίρως γινομένην μόνην ὀνομάζειν αἰδώ. τὸ δὲ ταῦτ' ἔχοντε γράμματα, οἷον ἑνὶ ὀνόματι, τόνῳ καὶ φθόγγῳ προσαγορευομένας. 390. Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ] Ἐπειδὴ τοίνυν τὴν φύσιν ἑκάστου πράγματος ἐτύγχανον γινώσκουσα, καὶ πόθεν οἱ ἄνθρωποι τὸν βίον ἑαυτῶν διαφθείρουσιν, ἐνόμιζον τοῦτο, ὅτι οὐκ ἔστι μοι * οὐδὲ μία πρόφασις οὕτως ἰσχυρὰ, οὐδὲ δέλεαρ τοιοῦτον, ὅπερ ἐκ τῶν φρενῶν καὶ τῆς τοσαύτης σωφροσύνης μεταστήσειέ με εἰς πορνείαν. οὐκ ἀπεικότως δὲ τοῦτο φησὶ, ἀλλὰ πρὸς πλείονα δεῖξιν τοῦ μὴ μόνον οὐ κατὰ

* Ὅτι οὐκ ἔστι μοι e Florr. 6. 15. addidi. Ad finem in vv. μὴ μόνον οὐ κατὰ φύσιν Heath. οὐ delendum censet. In iisdem aliud est ad vv. οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμ. adscriptum, οὐκ ἔστι φάρμακον δηλονότι, ὁποίῳ φθαρῆναι ἐδόκευν. οὐκοῦν ἰσχυρὸν δέλεαρ περ ἔμελλε μεταβάλλειν τὴν σωφροσύνην.

Ἕρμιππος· καὶ γὰρ κέχρηνται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντὶ θηλυκῶν πολλάκις. —— Sed hoc in loco studiosissimum Euripidis Menandrum idem illud ταῦτ' ἔχοντε γράμματα legisse, mihi quidem ex imitatione liquet. Hos exhibet Menandri versus Athenæus Casauboni XIII. p. 571. E.

Πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων, νὴ Δία,
Μᾶλλον δ' ἑταιρῶν· ταὐτὰ δ' ὄντα γράμματα
Τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ.

Sunt in Fragm. Menandri p. 146. Hic locus, ut equidem puto, expressus ex nostro, firmat lectionem receptam, et simul prodest ad Hippolyti locum explanandum, in quo, pro ταῦτ' ἔχοντε γράμματα, scripsi ταὔτ' ἔχ. ex Ed. Flor. prima. Hunc in sensum mihi capienda videntur Euripidea: *si temporis esset opportunitas perspicua*, cui aut hæc aut illa verecundia conveniret, *res duæ non iisdem literis designarentur*; sed esset in vocibus etiam ipsis diversitas, quæ rei differentiam declararet. *Valck.*

390. Vulgo φρονοῦσ'. sed προγνοῦσ' e Codice A. ediderunt Musgravius et Brunckius. *Monk.*

προγνοῦσ'] Ita MS. A. Cæteri, ut vulgo, φρονοῦσ'. *Musg.*

Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω φρονοῦσ' ἐγὼ] In duobus Codd. Paris. legitur προγνοῦσ' ἐγώ· quod mihi vel vulgatæ vocis interpretamentum videbatur, vel adnotatum ex Editione priori. Vir Doctiss. qui τυγχάνω mutandum in τύγχανον putabat, moris Euripidei non recordabatur, neque attendebat ad sequens Οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ —— illud ubi præcesserat, sequi debebat Οὐκ ἦν· Miror eidem in mentem venisse Οὐκ οἶδ' ὁποίῳ. *Valck.*

391. διαφθείρειν significat *abolere*, hic vero usu metaphorico, *oblivisci*. Eodem modo usurpatur διολλύναι, Soph. Œd. Tyr. 317. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ Εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην. Contra σώζειν est *recordari* in Helen. 274. σώζεσθαι Suppl. 918. Ἃ δ' ἂν μάθῃ παῖς, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ Πρὸς γῆρας. Soph. Trach. 684. et alibi. Vid. Porson. Suppl. Præf. ad Hec. p. xxxiii. *Monk.*

Reisk. conjicit: οὐκ οἶδ' ὁποίῳ φαρμάκῳ, "*nescio quo pharmaco* (carmine vel veneno,) *illa corrumpere debuerim*, id est, διέφθειρα, *corruperim*, fatale mihi fuerit, ut corrumperem. ταῦτα in communi stat, et ad φρονοῦσα et ad διαφθερεῖν trahendum; *nescio, quomodo illas bonas animi sententias corruperim.*" Hæc R. cujus conjectura displicet Valckenario. *Beck.*

392. φρενῶν a τοὔμπαλιν regitur. Sensus est: *ad contrariam sententiam delabi. Musg.*

ὥστε τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν,] Significat, *ut a sana mente discederem*, sive *bene cogitatis contraria probarem*: ea enim vis est vocis Ἔμπαλιν, Hesychio, εἰς τὰ ὀπίσω, ἐξ ἐναντίας. adhibentur locutiones ἔμπαλιν στρέφειν, λέγειν, ἀΐσσειν, &c. Eurip. Hec. v. 343. Med. 919. Soph. Trach. v. 362. Apollon. Rhod. IV. 106. In Phrynichi Sophist. Appar. MS. hæc leguntur: Αὐτὸ τοὔμπαλιν λέγεις, οἷον αὐτὸ τοὐναντίον λέγεις. τὸ μέν τοι Αὐτὸ πρόσκειται νῦν σημαῖνον τὸ ἀκριβῶς καὶ φανερῶς. quæ fortasse spectant versum Sophoclis, sive perdi-

Ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν, ἐσκόπουν ὅπως
Κάλλιστ' ἐνέγκαιμ' αὐτόν. ἠρξάμην μὲν οὖν
Ἐκ τοῦδε σιγᾶν τήνδε καὶ κρύπτειν νόσον.
Γλώσσῃ γὰρ οὐδὲν πιστὸν, ἣ θυραῖα μὲν
Φρονήματ' ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται,
Αὐτὴ δ' ὑφ' αὑτῆς πλεῖστα κέκτηται κακά.

Postquam me vulneravit amor, considerabam qua ratione
Pulcherrime ferrem ipsum. Itaque cœpi
Ex eo tempore occultare et celare hunc morbum.
Nam nihil fidendum linguæ, quæ aliorum quidem
Hominum cogitationes corrigere novit:
Ipsa vero sibi plurima mala accersit.

S. *φύσιν, ἀλλὰ καὶ παρ' ἐλπίδα νοσεῖν ἔρωτα.* 394. Ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν,] *Ὅτι λοιπὸν καταστατικώτερον αὐτὴν τὴν διοίκησιν τῆς νόσου διηγεῖται. ἠρξάμην μὲν οὖν, φησὶν,* * *ἐντεῦθεν σιγᾶν, ἵνα διὰ τῆς ἡσυχίας λήθη μοι γένηται.* 597. Γλώσσῃ γὰρ] *Ἔοικε τὸ συμβαῖνον ἐκ τῆς γλώττης δι' ἄλλων προτεθεικέναι. καθὸ πολλῶν τοῖς ἀκούουσιν ἀπίστων γινομένων, αὕτη τῆς προδοσίας αἰτία νομίζεται. ἄμεινον, φησὶν, ἡγησάμην τὸ σιωπᾶν εὐλαβουμένη,*

* Florr. 6. 15. ἐκ τοῦδε pro ἐντεῦθεν.

tum, seu quem designabam ex Trach. 362. —— Xenoph. K. Π. VIII. p. 133. 14. *δοκοῦσι τοὔμπαλιν οὗ βούλονται ἐφέλκεσθαι·* Herodot. I. p. 98. 53. *γνώμην ἔχω —— τὰ ἔμπαλιν ἢ οὗτοι· aliter* ea de re *sentio atque isti;* cujus *ἐκπλῶσαι τῶν φρενῶν,* P. 276. 43. convenit his Euripidis: hoc etiam Medeæ apud Apollon. Rhod. IV. 1018. *Ὡς ἐμοὶ ἐκ πυκιναὶ ἔπεσον φρένες.* hinc enim non distaret *τοὔμπαλιν ἔπεσον φρενῶν.* eadem structura Pindarus posuit *Ἔμπαλιν γνώμας,* Πυθ. Od. XII. fine; sed significatur ibi, quod alibi dixit, *Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν, præter exspectationem. Valck.*

393. *Τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδὸν*] Eandem locutionis formulam vid. supra ad v. 290. *Barnes.*

397—9. Habet Stobæus XXXVI. p. 216. 52. Grot. p. 142. Optime vertit Grotius *Nam nullam habere convenit linguæ fidem, Consilia cordi quæ scit alieno dare, Suis laboret ipsa cum semper malis. Monk.*

Γλώσσῃ γὰρ οὐδὲν πιστὸν, ἣ θυραῖα μὲν Φρονήματ' ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται] Quæ prostant in his tentamina suspicor ab ipsis jam Auctoribus rejecta: nam nec *ἀφρόνημα* Græcis in usu est, neque *ἡ γλώσση* usquam reperitur: in hac quoque voce peccatum fuit ad Eurip. Med. v. 467. *Γλώσσῃ* satis adfirmabit vel unicus v. ex Iph. in Taur. 1071.

Καλόν τι γλῶσσ', ὅτῳ πίστις παρῇ.

elidi non poterat nisi *α* raptim pronunciatum. —— Hos tres versus retulit Stobæus ad Tit. 36. p. 216. 17. Grotius p. 142. Latine vertit, *Nam nullam haberi convenit Linguæ fidem, Consilia cordi quæ scit alieno dare, Suis laboret ipsa cum semper malis.* conf. P. Victorii V. L. XX. c. XIII. f. Huc spectabat Seneca, dum in Hippol. v. 876. ad illud Thesei,

Effare, fido pectore arcana occulam,

Phædram dicentem facit,

Alium silere quod voles, primus sile.

Euripidis erat in Ione versus, *Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦτ', ἃ σιγᾶσθαι χρεών.* ex Euripidis incerto dramate hæc habet Stobæus p. 437. 20. *Οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ Δοῦναι χαλινοὺς, —— Πιστὸν γὰρ οὐδέν ἐστι,* nempe *γυναικὶ,* sicut hoc loco *Γλώσσῃ γὰρ οὐδὲν πιστὸν, Linguæ nulla fides est habenda,* quæ, *aliena* vitia corrigere cum possit, plerorumque sibi *suorum* est malorum causa: hæc attigit P. Victorius V. L. XX. c. XIII. f. ob vocem *θυραῖα,* cujus equidem nescio an vim satis ceperit, ut hic, adhibitam in isthoc

Τὸ δεύτερον δὲ, τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν,
Τῷ σωφρονεῖν νικῶσα, προὐνοησάμην.
Τρίτον δ', ἐπειδὴ τοῖσιδ' οὐκ ἐξήνυτον
Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι
Κράτιστον· οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν.
Ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ,

Secundo vero hanc *amoris* amentiam fortiter ferre,
Castitate vincens *eam*, ante decreveram.
Tertio autem, quando *modis* istis non potui
Venerem superare, mori visum est mihi
Optimum: nullus *his meis* obloquetur consiliis,
Mihi enim contingat, neque latere honesta,

S. μὴ γλῶσσαν κτήσωμαι σύμβολον, * λόγῳ μὲν ἐπινοοῦσα τὰς ἀρετὰς, ἔργῳ δὲ ἀκόλαστον. δάκνει γὰρ τὸ παραινούμενον σύμβολον, ὅταν τις ἕτερον κεύθῃ ἐνὶ φρενὶ, ἄλλο δ' εἴπῃ. ἄνοιαν δὲ τὴν πορνείαν καλεῖ, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐναντίον σωφροσύνη καλεῖται, ἐν ᾗ σώζομεν τὰς φρένας. 402. Τρίτον δ' ἐπειδὴ] Ἐπειδὴ τοῖς δυσὶ τρόποις οὐδὲν ἤνυον πρὸς ἐγκράτειαν τοῦ ἔρωτος, οὔτε τῇ σιωπῇ, οὔτε τῇ σωφροσύνῃ, ἔδοξέ μοι ἀποθανεῖν. καὶ οὐδεὶς ἀντιλέξει τοῖς βουλευθεῖσιν,

* Barn. dedit σύμβουλον.

egregio dicto, ni fallor, Sophoclis apud Clem. Alex. Strom. IV. p. 588. 3. ——

ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη
Οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει,
Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει.

Æsch. VII. c. Theb. 200.

Τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλετε·
Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα.

399. Heath. vertit: *Ipsa vero in recessu plurima mala reposita habet:* male. *Beck.*

400. Ovidii Phædra, Heroid. IV. 151. *Et pugnare diu, nec me submittere culpæ Certa fui, certi si quid haberet amor.* τὸ δεύτερόν τε Codd. A. Fl. *Monk.*

402. Vulgo τοῖσιν. Edidi post Brunckium τοῖσιδ', quod extat in Orest. 1124. Heraclid. 968. Eandem correctionem adhibuit Porsonus Medeæ v. 1292. τοῖσιδ' pro τοῖσιν reponendum est in Nostri Iphig. T. 754. et alibi. Vid. infr. ad v. 1391. De formis ἀνύτω et ἀρύτω, quæ pro communibus ἀνύω et ἀρύω Atticis in usu erant, vide Porsonum ad Phœniss. 463. *Monk.*

Τρίτον δ', ἐπειδὴ τοῖσιν οὐκ ἐξήνυτον Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι Κ.] Illud Τρίτον δ' ostendit paulo ante recte scriptum, Τὸ δεύτερον δὲ, ubi legitur in Codd. Flor. et Paris. τὸ δεύτερόν τε. —— Pro τοῖσιν οὐκ scribi malim τοῖσί δ' οὐκ (ut in MS. Cod. Or. v. 1124.) sive, quod frequentius occurrit, τοῖσδέ γ' οὐκ ἐξήνυτον, *quum istis modis*, vel, *isthac ratione amorem vincere non poteram*. Ovidii Phædra Her. Ep. IV. 151. *Et pugnare diu nec me submittere culpæ Certa fui.* Sic sæpius apud eumdem loquuntur amantes, Medea, Iphis, *Et luctata diu (Luctatusque diu) postquam ratione furorem Vincere non poterat.* Myrrha quoque diu *fœdo* dicitur *amori repugnavisse:* soror amans fratrem Met. IX. 540. *omnia feci, —— ut tandem sanior essem; Pugnavique diu violenta Cupidinis arma Effugere infelix.* Antiphanes in Æolo apud Athen. X. p. 444. C. Macareus, inquit, sororis, amore percussus, τέως μὲν ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς Κατεῖχέ θ' αὑτόν. de se Calasiris Heliodori II. p. 104. ἐπὶ πολὺ τοῖς σώματος ὀφθαλμοῖς τοὺς τῆς ψυχῆς ἀντιστήσας ἀπῆλθον τὸ τελευταῖον ἡττηθείς. Et Euripidis Phædræ tandem optimum videbatur mori; Phædræ quoque Senecæ Hipp. v. 253. hoc *unicum effugium mali*: 254. *morte*, ait, *prævertam nefas*. *Valck.*

404. βουλευμάτων Flor. *Monk.*

405. Ad καλὰ e seqq. δρώσῃ repetendum monet Br. *Beck.*

Μήτ' αἰσχρὰ δρώσῃ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν.
Τὸ δ' ἔργον ᾔδη, τὴν νόσον τε δυσκλεᾶ.

Neque turpia facienti, testes multos habere.
Ego quidem nôram hanc rem, et morbum infamem,

S. ὡς οὐ καλῶς ἐσκεψάμην ἢ σιωπᾷν καὶ σωφρονεῖν, ἢ ἀποθανεῖν. 408. Γυνὴ δὲ] Τὸ ἑξῆς, τοῖσδε οὖσα γυνὴ * προσῄδειν τὴν νόσον ταύτην δυσκλεᾶ, καὶ τὸ ἔργον τῆς πορνείας μίσημα ὂν παρὰ πᾶσι. τὸ δὲ γυνὴ οὖσα, ἐπειδὴ μάλιστα αἱ γυναῖκες μισεῖν ὀφείλουσι τὴν πορνείαν, αἱ μὲν δι' αὐτὴν μεμισημέναι ἀνδράσι τε καὶ γυναιξὶν, αἱ δὲ φεύγουσαι τὴν ἐξ αὐτῆς αἰσχύνην. Ἄλλως. Καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῇ γνώσει ἔξωθεν ἠπιστάμην, ἀλλὰ καὶ γυνὴ πεφυκυῖα ἀκριβῶς εἶχον τοῦ μίσους τούτου τὴν γνῶσιν, ὥστε καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ἤτοι μέχρι τοῦ νο-

* Barn. dedit πρὸς τοῖσδε οὖσα γυνὴ προῄδειν.

407. ᾔδειν Lasc. Ald. Sed ᾔδη habent quatuor Codices, recte: nam hæc est Attica plusquam perfecti forma; quod monuerunt omnes fere veteres Grammatici. Permulta loca ubi librariorum inscitia invexit communes formas ᾔδειν, ἐπεποίθειν &c. jam correxerunt viri docti. De hac re consulas Dawesium Miscell. Crit. p. 230. Piersonum. ad Mœrin p. 173-4. *Monk.*

ᾔδη,] Ita MSS. A. B. In priore superscriptum inveni ἀντὶ τȣ͂, ᾔδειν. vid. Pierson. ad Mœridem v. ᾔδη et Dawes. Miscellan. Critic. p. 232. cujus observatio egregie hinc confirmatur. Vulgo ᾔδειν. Verto: *noveram, opus istud, morbumque infamem esse, et præterea sciebam, me mulierem esse, genus omnibus invisum et suspectum.* Odium virorum in sexum muliebrem, utcunque id nostris moribus mirum videatur, multis in locis ab Euripide tangitur. vid. infra v. 668. Med. v. 423. Ion. v. 411. et v. 1110. denique fragmentum apud Stobæum p. 289. Ed. Grot. *Musg.*

Τὸ δ' ἔργον ᾔδη] Quod, pro ᾔδειν, duo Codices Musgravio, mihi duo quoque præbuerunt Flor. et Paris. in hoc etiam adscriptum erat ἀντὶ τȣ͂ ᾔδειν· legitimam hic scripturam docte Jo. noster Piersonus adfirmavit in Mœr. Attic. p. 173. qui vidit ex Scholiis, id ipsum Sophocli adhibitum Antig. v. 18; probabiliter idem illud dederat v. 454. et v. 466. θανουμένη γὰρ ἐξῄδη· et alibi: hoc, ex ᾔδεα contractum, ᾔδη, *noveram,* in Sophocleis inventum a Grammaticis liquet ex Eustath. in Il. A. p. 38, 13. ubi quod legitur ᾔδη ἐγὼ, τουτέστιν ἐγίνωσκον, sive ᾔδη 'γὼ, illud ipsum est quod ex Vatic. Cod. restituit Comico Kusterus Av. v. 511. probante R. Dawesio Miscell. Crit. p. 232. qui non animadverterat præter veteres Grammaticos de hoc Attico more scribendi H. Stephanum egisse Anim. in lib. de Dial. p. 44. et Clar. Hemsterhusium in Aristoph. Plut. p. 231. conf. Eruditiss. G. Kœn. in Gregor. de Dial. p. 50. In Euripidis etiam Cyclope v. 649. vidit Heathius scribendum, Πάλαι μὲν ᾔδη (ᾔδει vulgabatur ante Barnes.) σ' ὄντα τοιȣ͂τον φύσει. Photius Lex. MS. Ἤιδη, ἀντὶ τȣ͂ ᾔδειν. Alibi Photius: Κεχήνη, κεχηνὼς ἤμην. ὡς τὸ ᾔδη, ᾔδειν. —— quinimo ὡς τὸ ᾔδειν, ᾔδη. *Valck.*

408. γυνὴ δὲ unus Codex. Hæc verba, Heathio et Marklando male intellecta, interpretatus est Valck. *Præterea quoque me probe noveram esse mulierem, rem omnibus odiosam.* Similis est Creusæ querela in Nostri Ion. 410. Τὰ γὰρ γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας· Κἂν ταῖς κακαῖσιν αἱ ʼγαθαὶ μεμιγμέναι Μισούμεθ'. οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν. Valckenærius protulit satis nota quædam Tragicorum loca, in quibus μῖσος, μίσημα, στύγος, et στύγημα de personis dicuntur: Med. 1320. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι Θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει. Soph. Electr. 289. Ὦ δύσθεον μίσημα. Horum autem ratio aliquantum diversa est; similis est constructio in Heliodor. Æthiopic. VI. 9. Tom. II. p. 108. Ed. Mitscherl. οὐκ ἐννοήσεις ἄνθρωπος οὖσα, πρᾶγμα ἀστάθμητον, καὶ ὀξείας ῥοπὰς ἐφ' ἑκάτερα λαμβάνον; De constructione supra dictum est ad v. 304. *Monk.*

Γυνή τε πρὸς τοῖσδ' οὖσ' ἐγίγνωσκον καλῶς, Μίσημα πᾶσιν] Scholiasten sequitur Marklandus; mihi, pace venerandi Senis, po-

Γυνή τε πρὸς τοῖσδ' οὖσ' ἐγίγνωσκον καλῶς,
Μίσημα πᾶσιν. ὡς ὄλοιτο παγκάκως,

Mulieremque præterea me esse, sciebam bene,
Rem omnibus invisam. Utinam *illa* pereat pessime,

S. σῆσαι καὶ νικηθῆναι τῷ πάθει, ἡδέως ἂν * κατηρασάμην τῇ πρώτῃ πορνευσάσῃ. Ἄλλως. Μίσημα πᾶσι.] Ἀκριβῶς ἔγνω ὁ Εὐριπίδης τὴν ῥίζαν τῆς πορνείας ἄνωθεν ἐξ ἐρίδων συντισ-

* Florr. 6. 15. κατειργασάμην. In sqq. pro ἐξ ἐρίδων συστῶσαν Barn. conj. ἐκ μερίδων συνιστῶσαν. Mihi videtur in ἐρίδων latere εὐγενῶν, quod, teste Valck. in cod. Paris. ad γενναίων v. 411. adscriptum est: sequitur enim εἰ γὰρ ἐβεβλ. ἐξ εὐτελῶν. In συστῶσαν Florr. cum edd. conspirant. Mox εἰς πολλάς e Florr. recepi, qui etiam confirmant ἐξαπλοῦσθαι, quod Barn. pro ἐξ ἁπλοῦσθαι reposuit.

tior Grotii videtur et Musgravii sententia; atque istis significari; *Præterea quoque me probe noveram esse mulierem, rem omnibus odiosam;* sive *omnium odium:* nam eodem modo de hominibus odiosis hoc adhibent Latini, quo Græci suas voces μίσημα, μῖσος, στύγημα, στύγος· gloriosum militem *Populi odium* vocat Plautus III. Sc. III. 49. ad maritum uxor in ejus Asinar. V. Sc. II. 77.

Modo, quum dicta in me ingerebas, odium, non uxor, eram.

Laudat Valerius Max. III. c. VII. ex. d. 5. P. Furii Phili consulis *fiduciam, quæ duobus acerrimis odiis latera sua cingere ausa est.* Κύπριδος δὲ μίσημ' Ἀρκὰς Ἀταλάντη dicitur in iis versibus quos ex Euripidis Meleagro nobis servavit Macrob. in Saturn. V. c. 18. p. 508. Ὦ δύσθεον μίσημα dixisse videtur ad Electram Clytæmnestra Soph. Elec. v. 291. quod me judice convenisset aptius in ejus Ulyssem. Philoct. v. 988. ubi tantum legitur Ὦ μῖσος· ut in Eurip. Heraclid. v. 941. Med. v. 1320.

Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
Θεοῖς τε κἀμοὶ παντί τ' ἀνθρώπων γένει.

Στύγημ' ἐμὸν est in ejus Or. v. 474; quod vehementius altero, οἶδά σοι στυγουμένη præfert MS, Flor. in Troasin v. 898. pro μισουμένη. —— Ut illis μῖσος, Æschylo dicitur θεῶν στύγος, Choëph. v. 1028. Eum. v. 647. Cui sunt ad manum Euripidis in mulieres dicta, non mirabitur hic dictas μίσημα πᾶσιν, ut ait Aristoph. Λυσ. v. 283. τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθράς. —— Vitiorum adpellationes vitiosis tributæ multæ poterunt a quovis colligi: hic ego conjecturam periclitabor, amicis illam quibusdam meis facile adprobaturus, in Sophoclis Philoct. v. 924.

Ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα·

non nescio quibus illud elegans sit visum; mihi Sophocles dedisse videtur:

Ὦ πῦρ σὺ, παιπάλημα καὶ πανουργίας
Δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον.

Hesych. Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ. Etymolog. p. 657, 32. σημαίνει —— καὶ τὸν παμπόνηρον σὺν ἀγχινοίᾳ. Hoc sensu vocem παιπάλημα adhibuerunt Aristoph. Av. v. 430. Æschrion Samius apud Athen. VIII. p. 335. D. de Demosthene Æschines de falsa leg. p. 33. 20. Luciano T. III. p. 189, 8. junguntur παιπάλημα καὶ κίναδος. *Valck.*

409. ὥστ' ὄλοιτο e membranis, ut videtur, tacite edidit Brunckius: sed proculdubio recte se habet ὡς ὄλοιτο. nam particula ὡς cum optativo in initio sententiæ constructa significat *utinam,* ut in versu Homeri Iliad. Σ. 107. Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. Soph. Electr. 126. ὡς ὁ τάδε πορὼν Ὄλοιτ'.

Monk.

409—414. Hi versus, utcunque Euripidei, ex priori forsan editione perperam appositi nullum hic locum habere possunt. Iis rejectis, intellige Græca. Γύνη τε πρὸς τοῖσδ' οὖσ' ἐγίγνωσκον καλῶς, quasi Latine scripta. *Ad hoc probe noveram me uxorem fuisse; ideoque nihil in virum admissuram.*

Class. Jour. Vol. VI. p. 77.

Ἥτις πρὸς ἄνδρας ἤρξατ' αἰσχύνειν λέχη
Πρώτη θυραίους. ἐκ δὲ γενναίων δόμων
Τόδ' ἦρξε θηλείαισι γίγνεσθαι κακόν.
Ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
Ἦ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλά.

Quæcunque cœpit polluere *conjugales* lectos cum viris
Prima externis. Ex nobilibus autem familiis
Hoc malum cœpit inter fœminas oriri.
Nam cum turpia placent iis, qui habentur boni,
Certe valde honesta videtur esse malis.

S. σαν τὸ ἐξαπλοῦσθαι εἰς πολλὰς τὸ κακόν. εἰ γὰρ ἐβεβλαστήκει ἐξ εὐτελῶν, ταχέως ἂν ἐξεκέκοπτο, καὶ οὐκ ἐζηλοῦτο. 410. Ἥτις πρὸς ἄνδρα. Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ μονοβίβλῳ τῷ περὶ κυρίων καὶ ἐπιθέτων καὶ προσηγορικῶν λέγει εἶναι τὰς πρῶτον πορνευσάσας θυγατέρας Εὐρυπύλου, οὐ τοῦ Κώου, ἀλλὰ ἄλλου τινός. ἔστι δὲ τὰ ὀνόματα αὐτῶν Μορφὴ καὶ Κλυτή. ὡς φιλόσοφος δὲ συμβάλλει τοῦτο, ὅτι εὐγενεῖς καὶ πλούσιαι κατήρξαντο τῆς πορνείας, οὐ μόνον ἐκ τοῦ ὑπερτρυφᾷν, ὅπερ τὸν ἔρωτα προκαλεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ * ἐπιζηλωθῆναι τὸ ἁμάρτημα ἐξ εὐτελοῦς τινὸς γινόμενον. 413. Ὅταν γὰρ αἰσχρὰ] Ἐστο-

* Heath. corr. ἐκ τοῦ μὴ ἐπιζηλωθῆναι.

410. Cod. Flor. αἰσχύνειν λέγειν λέχη. *Beck.*

411. ἐκ δὲ γενναίων δόμων Τόδ' ἦρξε θηλείαισι γίγνεσθαι κακόν.] In Cod. Paris. ad Γενναίων adscriptum εὐγενῶν, et, pro γίγνεσθαι, hic et alibi satis constanter γίνεσθαι, ut γινώσκειν, pro γιγνώσκειν. differentiam ad Phœn. attigi v. 1402. —— Differunt quidem ἦρξεν et ἤρξατο. Hic, ubi paulo ante v. 410. legitur ἤρξατ' αἰσχύνειν λέχη, de muliere *quæ prima violare cœpit castitatem lecti legitimi*, ἦρξε γίγνεσθαι, positum puto pro ἐγένετο. quod diei quoque poterat ἤρξατο γίγνεσθαι. Andocides de Red. p. 20, 42. οὐδεὶς ἐμοῦ ἤρχετο γίνεσθαι δυσδαιμονέστερος. Thucyd. III. c. 18. ὁ χειμὼν ἤρχετο γίγνεσθαι. Pro ἐπολεμάρχησε, Pausanias scribit p. 34. f. πολεμαρχεῖν ἤρξατο. —— Sententiam Euripidis explanavit pluribus Seneca Hippol. v. 204—214. illic, præter cetera,

Cur in penates rarius tenues subit
Hæc delicatas eligens pestis domos?
Cur sancta parvis habitat in tectis Venus,
Mediumque sanos vulgus affectus tenet?

Valck.

412. Ἦρξε] Pro ἤρξατο, ἀρχὴν ἔλαβεν. Sic Homer. Iliad. α'. v. 571.—ἦρχ' ἀγορεύειν. *Barnes.*

413. Cogitabam aliquando τοῖσιν ἐσθλοῖς συμπλακῇ, *quando turpia bonis adhæreant*, sed didici deinde, καλὰ in fin. v. 414. positum esse in communi sic, ut ad δοκῇ quoque debeat referri, ὅταν τὰ αἰσχρὰ τοῖς ἐσθλοῖς δοκῇ καλὰ εἶναι. *Reisk.*

415. Μισῶ δὲ καὶ τὰς etc.] Tale quid Sophocles in Œdip. Colon. in χρηστολόγους illos jacit, οἳ Λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακὰ Προφέρουσιν· Et Hom. Iliad. ί. v. 312.

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος, ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει.

Barnes.

417, 18. Hos versus sumpsit Eumathius de Ismeniæ et Ismenes Amor. X. p. 373. priorem leviter mutatum Xenarchus Comicus apud Athenæum XIII. p. 569. D. quod indicavit Valck. *Monk.*
Conf. Eustath. in Od. τ'. 703. 2.

Burn.

Αἵ πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι, Βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν.] Eleganter Racinii Phædra:

Je ne suis point de ses femmes hardies,
Qui, goûtant dans le crime une tranquille paix,
Ont scû se faire un front qui ne rougit jamais.

Ut Euripidis et Sophoclis plurimos, hos

Μισῶ δὲ καὶ τὰς σώφρονας μὲν ἐν λόγοις,
Λάθρα δὲ τόλμας οὐ καλὰς κεκτημένας·
Αἳ πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι,
Βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν,
Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην,

Odi autem eas, quæ *palam* verbis quidem sunt castæ
Clam vero audaciam non honestam nactæ sunt.
Quæ quonam modo, o domina marina Venus,
Intuentur in vultus *suorum* conjugum?
Neque horrent tenebras *malorum* cooperatrices,

S. χάσατο τὸ τοιοῦτον οὐ μόνον ἀπὸ τῆς κολακείας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς τῶν ἁμαρτανόντων ἀξιοπιστίας. ὅταν γὰρ αἰσχρὰ ποιῶσιν αἱ βέλτισται, πάντως αἱ εὐτελεῖς μιμοῦνται, καὶ ἀκολουθοῦσιν ἐκείναις. εἰ γὰρ τοῖς ἀγαθοῖς τὰ αἰσχρὰ νομίζεται καλὰ, πολλῷ μᾶλλον τοῖς κακοῖς. 417. Αἳ πῶς ποτ',] Πῶς οὐχὶ καὶ αὐτῶν τῶν ἀναισθήτων τὸν παρὰ φύσιν ἔλεγχον δεδοίκασι; πῶς τολμῶσιν ὁρᾷν τοὺς ἄνδρας; μονονουχὶ καὶ αὐτῶν τῶν ἀναισθήτων παρὰ φύσιν ἔχειν δεδωκυίας τὴν * νύκτα. θεὸς γὰρ οὖσα θεοῖς ἀνάκειται.

* Locus haud dubie mutilus. Hinc non ausus sum recipere δεδοικυίας, quod pro δεδωκυίας scripsit Barn. Heath. conj. παρὰ φύσιν ἔλεγχον δεδοικυῖαι τὴν νύκτα. Flor. 15. ἔχ. δεδωκυίας τέκνα.

etiam duo versus inseruit suæ fabellæ, qui dicitur Eustathius de Ism. Amor. X. p. 375, mutata prima vocula in Ὦ πῶς ποτ', ὦ —— Ex veteribus Euripidea transtulit in adulteros Xenarchus in Pentathlo apud Athen. XIII. p. 569. C. D. Ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον, Δεδιότα (τ') ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχον—— Τὰ πῶς ποτ' (Leg. ἔχονθ', Οἳ πῶς ποτ',) ὦ δέσποινα ποντία Κύπρις, Βινεῖν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων Ὁπόταν ἀναμνησθῶσι προσκυνούμενοι. ultimum illud προσκυνούμενοι dum quis nobis explicet, suspicari liceat scripsisse Xenarchum ejus loco παρατιλλούμενοι, *depilandi*: παρατιλοῦμαι dat Menander Athen. IV. p. 166. A. Has literas tractantibus notum est qua pœna vulgo sævierint Athenis in adulteros mariti: Aristoph. Plut. v. 168.

Ὁ δ' ἁλούς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται,

scripseratne forsan?

διὰ σέ γ' οὐ παρατίλλεται.

nam turpem istam pœnam grandi pecunia redimere poterant divites: Schol. ἔθος ἦν τὸν ἁλόντα μοιχείας παρατίλλεσθαι, ἵνα δοὺς (legendum arbitror, ἐὰν μὴ δοὺς) ἀργύρειον ποινὴν λυθῇ. —— Junguntur ἡ ῥαφανίδωσις et ὁ παρατιλμὸς in Aristoph. Nub. v. 1079. explicuit Is. Vossius ad Catull. p. 41. utramque memorat et Lucianus T. III. p. 331, 15. ubi versus latet Comici; p. 384, 22. παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα mutari non debet: hoc intelligitur p. 440, 10. per τὰ αἴσχιστα ἔπαθες. apud Plautum Pœn. IV. II. 40. *Facio, quod manifesto mœchi haud ferme solent*, —— *Refero vasa salva*. Marito quidem etiam Athenis impune licebat *mœchum*, quem ille vocat *manifestarium*, *obtruncare*; hujus etiam cædis impunitas legibus fuit *concessa*; (cum lege ap. Demosth. c. Aristocr. p. 410, 70. comparandus est Plato de LL. IX. p. 874. C.) non autem, quod vulgo statuitur, mors adulterio publice pœna fuit constituta: non omnes hac in parte errores Sam. Petiti LL. Att. VI. T. IV. correxit Jo. Taylor Lect. Lys. c. XI. Uterque verba Xenarchi protulit ut vulgantur. *Valck.*

419. Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην, Τέρεμνά τ' οἴκων μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ.] Racinii Phædra:

Il me semble déja que ces murs, que ces voutes
Vont prendre la parole, &c.

In his τέραμνα præbet Ed. prima Flor. utramque in hac voce scriptionem obtinere monuit G. Arnaldus in Miscell. Obs. VI. p. 595. —— Hos duo versus Lucianus adhibuit Adversus Indoct. T.

Τέρεμνά τ' οἴκων, μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ;
Ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τοῦτ' ἀποκτείνει, φίλαι,
Ὡς μή ποτ' ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασ' ἁλῶ,
Μὴ παῖδας, οὓς ἔτικτον· ἀλλ' ἐλεύθεροι,
Παῤῥησίᾳ θάλλοντες, οἰκοῖεν πόλιν

Tectaque ædium, ne quando vocem edant.
Nos enim hoc ipsum interficit, o amicæ,
Ne unquam deprehendar dedecorâsse meum maritum,
Nec liberos, quos peperi: sed ingenue,
Libertate loquendi florentes, incolant urbem

S. 428. Μόνον δὲ τοῦτό] Ὁ βίος ἤδεται τοῖς πονηροῖς. ὡς Μένανδρος, "πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερος συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτατος." * παλαίει οὖν τῷ βίῳ καὶ ἁμιλλᾶται, ὅστις βούλοιτο δικαιοπραγεῖν, τῷ διαφωνεῖν πρὸς τὴν κοινὴν πολιτείαν. ἢ ἐπειδὴ οἱ φαῦλοι, ὅταν περὶ δικαιοπραγοῦς τινος † ἀκούσωσι, ζητοῦσι παντὶ τρόπῳ ὑποσκελίσαι αὐτόν. παλαίει οὖν τοῖς φαύλοις ὁ ἀγαθός. Ἄλλως. Μόνον τοῦτο νικᾷ, φησὶ, τὸν βίον, καὶ οὐ καλύπτεται ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰ θάνατον λάμπει τὸ τῆς σωφροσύνης. τοὺς γὰρ ἀκο-

* Barn. dedit — πάντων, δεύτερα Ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει. Paulo post in Junt. et Basil. post ἁμιλλᾶται repetuntur hæc: ὅστις βούλοιτο, καὶ ἁμιλλᾶται.
† Flor. 15. ὅταν περὶ δικαιοπραγίας ἀκ. Ex eodem mox post τὸν βίον addidi καί. Paulo post idem cod. δεῖ με μὴ τοῦ παρελθόντος μόνον.

III. p. 123. ubi de Phædra, tanquam dramatis nomine, ne cogitari quidem debebat. Grotio cum vicinis eleganter versos in Exc. p. 210. Muretus V. L. II. c. 17. cum Ciceronis loco comparavit hinc expresso. Præivit in his Æschylus Euripidi; qui in ejus Agam. præfatur speculator, Clytæmnestræ verbis obscuris designat adulterium v. 36.

Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ· Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας
Βέβηκεν· οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάβοι,
Σαφέστατ' ἂν λέξειεν.

Valck.

420. τέραμνά τ' Lasc. vv. 419, 420. adhibuit Lucianus Adversus Indoctum, Tom. III. p. 123, 54. Conferas infra v. 1077. Æschyl. Agam. 37. οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάβοι, Σαφέστατ' ἂν λέξειεν. Nostri Androm. 925. ὡς δοκοῦσί μοι Δόμοι γ' ἐλαύνειν φθέγμ' ἔχοντες οἵδε με. Cicer. pro Cœlio, 24. *Nonne ipsam domum metuet, ne quam vocem eliciat? non parietes conscios? non noctem illam funestam ac luctuosam perhorrescet?* Juvenal. Sat. IX. 102. *O Corydon, Corydon, secretum divitis ullum Esse putas? servi ut taceant, jumenta loquentur, Et canis, et postes, et marmora.* Non absimilia sunt in Shakespearii tragœdia Macbeth. Act. II. Sc. 1. *Monk.*

Τέρεμνα] Alias τέραμνα. Vide hujus Fab. v. 538. et 766. et Alcest. v. 467. Vid. etiam in Τέραμνον apud Eustathium. Hæc Æmilius Portus. Et tamen Τέρεμνον æque exstat, ut τέρεμνα, οἰκήματα, Hesych. et Phavorinus. Lucianus in libello, πρὸς ἀπαίδευτον dicto, hoc Distichon citat, velut ex Euripidis Phædra; cum sit ex Hippolyto, ab illa tamen prolatum; quod ab Auctoribus fieri solere observamus ad Fabulam, Atreus, et ad Fabulam, Capaneus dictam. Et tamen a nonnullis Fabula, Phædra dicta, Euripidi attribuitur, ut ad Fragmenta notamus; hujusmodi tamen Johannes Meursius in Euripidis Fabularum Catalogo nihil agnoscit. Solus Grotius in Excerptis Stobæum laudat, hanc Fabulam Euripidis laudantem, quod tamen is non facit, ne quidem in ipsius Grotii editione fol. 245. Ibi enim post, Sophocles in Trachiniis, sequitur, Idem Phædra.

Barnes.

Hes. τέρεμνα· οἰκήματα. ubi cf. Intt.

Beck.

421. ἀποκτενεῖ Ald. sed ἀποκτείνει restituerunt ultimi editores ex A. P. et

Κλεινῶν Ἀθηνῶν, μητρὸς οὕνεκ' εὐκλεεῖς.
Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ,
Ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακά.
Μόνον δὲ τοῦτό φασ' ἁμιλλᾶσθαι βίῳ,
Γνώμην δικαίαν κἀγαθὴν, ὅτῳ παρῇ·

Nobilium Athenarum, clari propter matrem.
Servum enim reddit virum, quamvis quis audaci animo sit præditus,
Quum sibi conscius est maternorum, aut paternorum scelerum:
Solum autem hoc aiunt cum vita perdi,
Si cui justa et honesta mens adsit.

S. λάστους ἐλέγχει καὶ δειγματίζει ὁ χρόνος, ὡς καὶ παρθένον κάτοπτρον, ὥστε δεῖ με μὴ τοῦ παρόντος μόνον ἀντιποιήσασθαι, ἀλλὰ καὶ τοῦ μετ' αὐτόν. Ἄλλως. Τὸ κεκτῆσθαι διάνοιαν ἀγαθὴν, ὡς εἰ ἔλεγεν, ὅτι ἀθάνατόν τε ἐστὶ, καὶ εἰς ὅλον τὸν βίον μνημονεύεται. * δεῖ με οὖν μὴ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ μέλλοντος προνοήσασθαι, εἰδυῖαν, ὅτι, ὥσπερ τοὺς ἀγαθοὺς ἐπιβεβαιοῖ, οὕτω καὶ τοὺς πονηροὺς ἐλέγχει, ὁ χρόνος. κατόπτρῳ δὲ παρείκασε τὰ ἐν τῷ προϊόντι χρόνῳ φαινόμενα τεκμήρια τῶν πρὶν ἁμαρτηθέντων, καθὸ παρελθόντων τῶν ἔργων αὐτῶν, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τεκμήρια καὶ σκιὰς τῶν παλαιῶν αὐτῶν ὁρῶμεν ἁμαρτημάτων. Ἁμιλλᾶσθαι] Ἐξισοῦσθαι. Fl. 2. 429. Γνώμην δικαίαν] Θαυμα-

* Εἰς ὅλ.] Flor. pro ὡς ὅλ. tum ἀναμνημονεύεται, et δεῖ με οὖν, quod recepi pro δεῖ μὲν οὖν. Ita quod sequitur εἰδυῖα etiam in εἰδυῖαν mutandum erat. Barn. εἰδότας.

Lasc. Idem error sublatus est infra 1067. ἀποκτεῖναι Flor. *Monk.*

422. Cod. Flor. ἐγὼ ἀλῶ. *Beck.*

423. ἐλευθέρως Aldus, non male; sed paullo melior videtur altera lectio ἐλεύθεροι, quam exhibent A. D. P. Fl. Lasc. et receperunt Musgr. Valck. Brunck. *Monk.*

ἐλεύθεροι,] Ita MSS. A. D. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo ἐλευθέρως. *Musg.*

ἐλεύθεροι, pro vulgatis ἀποκτενεῖ et ἐλευθέρως· in his accedebant ad alios Codices Flor. et Paris. in illo tamen scriptum erat ἀποκτεῖναι. Alterum nisi spectatissimi præberent Codices, non primus mutassem lectionem vulgatam, ἀλλ' ἐλευθέρως, Παῤῥησίᾳ θάλλοντες, οἰκοῖεν πόλιν Κλεινῶν Ἀθηνῶν —— μητρὸς οὕνεκ' εὐκλεεῖς, *sed quæ decet ingenuos libertate loquendi florentes incolant urbem nobilem Athenarum, materna quoque laude clari.* μητρὸς οὕνεκ' est eximie *matrem quod attinet. Valck.*

424. θάλοντες Lasc. *Monk.*

426-7. Bis laudantur apud Plutarchum, de Liberorum Educatione Tom. II. p. 1. C. et de Audiendis Poëtis p. 28. C. Sex versus 426—431. exhibet Stobæus LXXXVIII. p. 501, 12. p. 365. Ed. Grot. Citat Diogenes Laërtius, Bion. Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύστομός τις ᾖ. *Monk.*

Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα etc.] Vid. Plutarchum, hunc locum citantem et illustrantem in libro περὶ Παίδων ἀγωγῆς, et Jacobi Nicolai Loënsis Miscell. Epiphyll. l. 7. c. 22. *Barnes.*

Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ, Ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακά.] Quando *Piget paternum nomen maternum pudet Profari,* quod Orestes dicebat Pacuvii. Racinii Phædra:

Le crime d'une Mere est un pesant fardeau.

Præter hos, sequentes etiam quatuor exhibet Stobæus in Tit. περὶ δυσγενείας p. 501. 12. Grotius et in Excerptis et in Florileg. p. 365. — Duo, quos adscripsi, adhibet Plutarch. de Educ. p. 1. C. et de Poët. Aud. p. 28. C. eorumque sententiam collaudat. Diogenis Laërtii Bion, IV. 51. τὴν δυσγένειαν πονηρὸν ἔλεγεν εἶναι σύνοικον τῇ παῤῥησίᾳ· Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα κἂν θρασύστομός τις ᾖ. illic viri docti versum quidem se legisse apud Plutarchum, in quo θρασύσπλαγχνος scriberetur; ex Euripidis sumtum Hippolyto non recordabantur. ——

Κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφην᾽, ὅταν τύχῃ,
Προσθεὶς κάτοπτρον, ὥστε παρθένῳ νέᾳ,

Malos autem homines ostendit aliquando,
Oppositum, velut speculum adolescentulæ,

S. σίως ἄγαν ἀπολύτως ἐχρήσατο. Ὅτῳ παρῇ·] Οὐ διαστολὴν ἐπιδεχομένου πλουσίου καὶ πένητος, ἢ εὐγενοῦς καὶ εὐτελοῦς, ἀλλὰ καθολικωτέρου ὑπάρχοντος ἐπὶ πάντων. 430. Κακοῦς

Spectat verbum Δουλοῖ paulo ante memoratam παῤῥησίαν. Civibus omnibus æqualis Athenis *dicendi libertas* inquilinis erat negata: vid. Zenob. Cent. V. Prov. 95. Servis natura quoque deerat: vellem noster scripsisset in Phœniss. v. 403.

Δούλου τόδ᾽ εἶπας, οὐκ ἔχειν παῤῥησίαν.

Servi plures evaserunt aliarum etiam rerum peritissimi, et fuere philosophi; servum oratorem fuisse negat Longinus in excellenti parte ultima libelli sui π. Ὑ. p. 230. propter τὸ ἀπαῤῥησίαστον· illic plura sequuntur; de his quædam, alia multa dedit Th. Gatakerus ad M. Antonini XI. 30. ubi qui prostat senarius videtur Euripidis, Δοῦλος πέφυκας, οὐ μέτεστί σοι λόγου. *Valck.*

428. μόνον δέ φασι τοῦθ᾽ ἀμ. β. Stobæus Trincavelli, et Stobæi MS. quod edidit Brunck. Mox ὅταν παρῇ Stobæus. Corrupte Fl. φράστ᾽ ἀμ. et παρῆν. Vertit Grotius, *Unum sed aiunt esse par vitæ bonum, Cum rectus animus nil sibi conscit mali.* Verbum ἁμιλλᾶσθαι hic significat *durando eertare.* Quoad sententiam comparari possunt Sophocles Philoct. 1443. οὐ γὰρ ἡὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς· Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται. (Ita hunc locum dedere nuperi Editores pro ἡ γὰρ εὐσέβεια σ. βρ. e correctione Dawesii Misc. Crit. p. 329. quam contra Tyrwhittum defendit Porsonus in Append. ad Toup. p. 448.) Euripides in Fragm. Temenid. apud Stobæum I. p. 1. 9. Ἀρετὴ δὲ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται, Ζῇ δ᾽ οὐκέτ᾽ ὄντος σώματος· κακοῖσι δὲ Ἅπαντα φροῦδα συνθανόνθ᾽ ὑπὸ χθονός. *Monk.*

ἁμιλλᾶσθαι βίῳ] An legendum ἅμ᾽ ὄλλυσθαι βίῳ, *simul perdi cum vita,* i. e. ante mortem non perdi. Solam virtutem dicit, quia divitiæ, principatus, et alia quæcunque bona non raro ante mortem amittuntur. *Musg.*

Μόνον δὲ τοῦτο φάσ᾽ ἁμιλλᾶσθαι βίῳ, Γνώμην δικαίαν κἀγαθὴν, ὅτῳ παρῇ.] Diversissimis hæc interpretamentis vexantur in Scholiis, ab illo quidem imperite admodum, qui Menandri versus adscripsit, ab hac sententia prorsus alienos: illos præbet sincere scriptos Gesneri Stobæus p. 565. 48. 9. — Interpretes recentiores mentem mihi videntur Euripidis expressisse, quos inter eminens Grotius in Stob. p. 364.

Unum sed aiunt esse par vitæ bonum,
Cum rectus animus nil sibi conscit mali.

egregie quoque R. P. Brumoy, *On a raison de le dire, l'honneur solide et fondé sur la vertu est plus précieux que la vie,* — Vitiosas aliquot lectiones dat in his Codex Flor. infra ponendas; Stobæus Trincavelli, et Codex Stobæi MS. Μόνον δέ φασι τοῦθ᾽ ἁμιλλᾶσθαι βίῳ — et ὅταν παρῇ· hoc habet Ed. quoque Gesn. et Grotii. — Paulo insolentior hic verborum structura forte videbitur: sic collocata neminem offenderent: Γνώμην δὲ δικαίαν κἀγαθὴν, μόνον τοῦτο, φασὶν ἁμιλλᾶσθαι (τῷ τούτου) βίῳ, ὅτῳ παρῇ. *Animum vero justum et bonum, unum hoc vere dicunt cum ejus, cui adfuerit, vita posse comparari,* vel *certare:* sive dicas in tali sententia ἁμιλλᾶσθαι, seu ἐρίζειν, nihil interest: sed hoc illo frequentius in talibus adhibetur: Dionys. Perieges. v. 757. Κείνοις οὔτι κεν ἔργον ἀραχνάων ἐρίσειεν. eam in rem scripta quædam leguntur ad Herodot. P. 395. *Valck.*

429. ὅτῳ] Apud Stobæum est ὅταν. p. 365. Ed. Grot. *Musg.*

Cod. Flor. ὅτῳ παρῆν. *Beck.*

430. ὅταν τύχῃ, *quum fors tulerit,* ut Iphig. Taur. 722. Noster in fragmento apud Plutarchum de sera Numinis vindicta. *Musg.*

431. Προσθεὶς Ald. Fl. et Stobæi Ed. Trincav. προθεὶς Lasc. cum plerisque MSS solito librariorum errore, quem secuti sunt Musgr. et Brunck. Deinde vulgo πάρθενος νέα. sed meliorem lectionem παρθένῳ νέᾳ servarunt A. Scholiast. et sic Musgr. Brunck. Stobæus Trincav. et Stobæi Cod. Sensus est, *Ut virgini ministra sua, ita menti hominis speculum affert tempus.* Conferunt viri docti Terentium Adelph. Act. III. Sc. 3. 60.

Χρόνος· παρ' οἷσι μήποτ' ὀφθείην ἐγώ.
ΧΟ. Φεῦ, φεῦ· τὸ σῶφρον ὡς ἁπανταχοῦ καλὸν,

Tempus. Apud quos ego utinam nunquam videar.
Cho. Heu, heu, quam ubique pulchra est modestia,

S. δὲ θνητῶν] Τινὲς οὕτως τὸ ἑξῆς, τοὺς κακοὺς τῶν θνητῶν ἐλέγχει ὁ χρόνος, ὅταν τύχῃ προθεὶς τὸ κάτοπτρον ὡς τῇ νέᾳ παρθένῳ, τουτέστιν ὅταν τύχῃ αὐτοὺς ἐλέγχων καὶ φαινε-

denique Inspicere tanquam in speculum in vitas omnium Jubeo. Monk.

Προθεὶς] Ita MSS. A. B. D. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo προσθείς. Neque hoc tamen penitus mihi satisfacit. Legendum forte:

προτεθεὶς, κάτοπτρον ὥστε παρθένῳ νέᾳ.

παρθένῳ νέᾳ] Ita MS. A. cujus lectio a Scholiasta etiam commemoratur. Cæteri, ut vulgo, παρθένος νέα. *Musg.*

Προσθεὶς] Alias προθεὶς, ita Scholiastes. Παρθένος νέα, alias παρθένῳ νέᾳ et παρθένον νέαν. Vide Gasp. Stiblini Notas in hunc locum, et Jacobi Nicolai Loënsis Miscell. Epiphyll. l. 7. c. 22. ubi Terentii locum, *aliorum errata tanquam speculum inspicere jubentem*, ex hoc Euripidis derivatum ait videri. *Barnes.*

Κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφην', ὅταν τύχῃ Προσθεὶς κάτοπτρον, ὥστε παρθένος νέα Χρόνος] *Grotius: Ingenia sed perversa rimatrix dies Detexit, instar virginis speculum admovens.* In hunc ego versum vulgatas ante lectiones revocavi, quas dabat et Florent. Codex: Προθεὶς erat in Paris. aliisque Musgravii; in illo quoque παρθένῳ νέᾳ· In Edit. Trincavelli Floril. Stob. versus sic scribitur, προσθεὶς κάτοπτρον ὥστε παρθένῳ νέᾳ. Χρόνος hic mihi cum puella virgine comparari videbatur: ut hæc speculum inspiciens formam sibimet ipsa suam indicat, sic tempus, omnia patefaciens, etiam diu sub persona tectos malos tandem omnibus velut in speculo clare manifestat: ὅταν τύχῃ Προσθεὶς, sive ὅταν προσθῇ κάτοπτρον. Athenæo teste X. p. 427. F. Periandro Pittacus παρῄνει μὴ μεθύσκεσθαι, — ἵν' ἔφη μὴ γνωσθῇς οἷος ὢν τυγχάνεις, ἀλλ' οὐχ οἷος προσποιῇ· Κάτοπτρον (γὰρ) εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ. hic Æschyli senarius est Stobæi Florileg. T. XVIII. p. 164. 1. *Æs formæ speculum est, Vinum mentis;* ut recte Gesner. vid. Ill. E. Spanhem. in Callim. h. Lav. Pall. v. 21. In hunc sensum *tempus*, malorum veluti κάτοπτρον, horum certe flagitia dat intuenda velut in speculo:

Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
Ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

incerti (videtur Theognidis) dictum dat Stobæus in Eclog. Phys. I. c. XI. περὶ χρονου· ubi plurima sunt in hanc sententiam, quam præsertim Tragici frequentant, Æschyl. Prom. v. 950. Soph. Œd. T. v. 622. Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος· Euripides illic apud Stobæum, Οὐκ ἔστι πράττοντάς τι μοχθηρὸν λαθεῖν· Ὀξὺ βλέπει γὰρ ὁ χρόνος, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ. Comparat Clem. Alex. Strom. VI. p. 742, 2. Euripidis ex Alexandro versus,

Χρόνος δὲ δείξει σ'· ᾧ τεκμηρίῳ μαθὼν
Ἢ χρηστὸν ὄντα γνώσομαί σέ γ' ἢ κακόν·

cum his ex Sophoclis Hipponoo,

Πρὸς ταῦτα κρύπτε μηδέν· ὡς ὁ πάνθ' ὁρῶν,
Καὶ πάντ' ἀκούων, πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.

neque omissos *Stobæo, versus istos Sophoclis prudentissimi poëtarum in ore esse habendos dicebat* Peregrinus A. Gellii N. A. XII. c. XI. —— Euripidea J. N. Loënsis Misc. Epiphyli. VII. c. 22. spectasse putat Terentium ista scribentem, *Inspicere tanquam in speculum vitas omnium Jubeo.* Plato de LL. X. p. 905. B. ὡς ἐν κατόπτροις, αὐτῶν ταῖς πράξεσιν, ἡγήσω καθεωρακέναι τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. talia dantur Ciceronis, et aliorum plura. *Valck.*

433. ἁπανταχοῦ] Aldus, ut vulgo; et sic X. Π. 547. ἁπανταχῇ E. P. Lasc. et Stobæus, hunc et sequentem versum exhibens, V. p. 63. 49. p. 37. Grot. τὸ σῶφρόν πως, Lasc. *Monk.*

τὸ σῶφρον ὡς ἁπανταχοῦ καλὸν, Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται] In duobus Codd. et apud Stobæum est ἁπανταχῇ, ut sæpius in libris scriptis permutantur πανταχῇ et πανταχοῦ· ἀλλαχῇ et ἀλλαχοῦ· in quiete formæ potius in οῦ adhibentur; illæ in ῇ desinentes, ubi motus indicatur. *Valck.*

Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται.
ΤΡ. Δέσποιν᾽, ἐμοί τοι ξυμφορὰ μὲν ἀρτίως
Ἡ σὴ παρέσχε δεινὸν ἐξαίφνης φόβον.

Et egregiam gloriam inter homines adfert.
Nut. Domina, mihi quidem calamitas modo
Tua repente præbuit ingentem metum :

S. ροποιῶν. 435. Δέσποιν᾽ ἐμοί τι,] Ἐμοὶ, φησὶν, ἀρτίως ἡ σὴ συμφορὰ ἀγγελθεῖσα δεινὸν φόβον ἐνέβαλεν. Ἄλλως. Καλῶς ἐμιμήσατο τὸ τῶν γραῶν παλίμβολον· * ὑποφοβοῦνται γὰρ καὶ θρασύνονται ταῖς συμφοραῖς. νῦν δ᾽ εὐνοοῦμαι, εἰ καὶ εὐτελὴς, φησὶ, τυγχάνω τὴν γνώμην, καὶ οὐκ ἀπ᾽ ἐμαυτῆς ὀφείλουσα στοχάζεσθαι, ὅμως εὗρον, ὅτι παρὰ πᾶσιν ἀνθρώ-

* Rursus Barn. παλίμβουλον. Paulo post e Flor. 6. 15. inserui καὶ ante οὐκ ὀφείλ.

434. καρπίζεται Codd. A. B. D. E. et hoc quidem post Musgravium et Brunckium temere amplexus eram, vice alterius lectionis κομίζεται, quod habent Lasc. Ald. Stobæus, et Χ. Π. 547. Cum autem ad δευτέρας φροντίδας ventum est, vidi καρπίζεσθαι pro καρποῦσθαι Tragicis haud usitatum esse. Spurius est versus Æsch. Theb. 607. Ἄτης ἄρουρα θάνατος ἐκκαρπίζεται. Verba Scholiastæ Pindari, Nem. IX. 110. a Musgravio citata, δόξαν εὐκλεᾶ καρπούμενος, e tragœdia desumpta esse credo. Quin et Demosthenes Adv. Leptinem, 56. p. 478. 1. Ed. Reisk. ὅτου γὰρ ἄν τις παρ᾽ ἡμῶν ἀγαθοῦ τοῖς ἄλλοις αἴτιος γένηται, τούτου τὴν δόξαν τὸ τῆς πόλεως ὄνομα καρποῦται. Credit Valck. Euripidem καρπίζεται in priore hujus fabulæ editione scripsisse, mox autem mutasse in κομίζεται. *Monk.*

καρπίζεται. Ita MSS. A. B. D. et Exc. Flor. Vulgo κομίζεται.

δόξαν — καρπίζεται. Nullum hujus Phraseos exemplum Valckenærio V. Cl. in promtu fuisse videtur. Philo Jud. ergo: κατορθοῦντες μὲν ἔπαινον — καρποῦνται. p. 188. Ed. Turn. iterumque: καρπούμενος ἔπαινον p. 190. Schol. Pindari: δόξαν εὐκλεῆ καρπούμενος. In Nem. IX. Divis. 10. *Musg.*

Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς καρπίζεται.] Ita M. cum MSS. 4. rejecto κομίζεται, quod habet Lasc. Ald. Stob. et Χ. Π. Atqui κομίζεται est unice verum: nam καρπίζεται non nisi apud Thucydidem et Theopompum reperias; Tragici usurpant vel καρποῦσθαι vel κομίζεσθαι. Cf. Prometh. 876. et Œd. T. 580. Habet quidem Æschylus ἐκκαρπίζεται in S. C. Th. 601. sed versum pro spurio lineis uncinatis circumdedit Porsonus; rectius inter 589 et 590. interposuisset leviter correctum Ἄτης ἄρουραν θάνατος εὖ καρπιζέτω. Nam Καρπίζουσι Hesychius exponit εὔκαρπα ποιοῦσι et Euripides Bacch. 406. confirmat. Unde legi quoque debet in Pers. 823. Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ᾽ ἐκάρπισε στάχυν Ἄτης, ὅθεν παγκλαυτὸν ἐξαμᾷ θέρος.
Class. Jour. Vol. VI. p. 78.

Pro κομίζεται speciosam sane lectionem ex Codicibus obtulit Musgravius καρπίζεται, quam præbent etiam Flor. et Paris. Duo me retinuerunt, quominus illud in contextum receperim; primum, quod alterum in suis Codicibus invenerunt Stobæus, quique habetur Gregor. Nazianz. Duo hi versus sunt apud Stobæum T. V. p. 63. 50. Grot. p. 37. atque illic est κομίζεται. In dramate Χρ. Π. ubi sibi Maria laudes contribuit Andromaches ex Euripidis Troasin v. 646—657. hinc petiti duo versus istis leguntur interjecti 547, 8.

Τὸ σωφρονεῖν ἐν πᾶσιν εἰδυῖ᾽ ὡς καλὸν,
Καὶ δόξαν ἐσθλὴν πανταχοῦ κομίζεται.

Præterea Καρποῦσθαι quibusvis Scriptoribus Atticis etiam sensu figurato frequentatur, sed, Καρπίζεσθαι qui adhibuerit, ex veteribus unum dederis et alterum. Pollux. IX. 149. τὸ καρποῦσθαι καὶ Καρπίσασθαι Θουκυδίδης λέγει. illud bis minimum, hoc in Thucydideis non inveni: Æschylus VII. C. Theb. v. 607. Ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται. Hoc aptissimum, sed usu minus tritum, si posuerat in Ed. prima Tragicus, potuit ob istam rationem in secunda mutari. Quod Poëtis veteribus

Νῦν δ' ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα· κἂν βροτοῖς
Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι.
Οὐ γὰρ περισσὸν οὐδὲν, οὐδ' ἔξω λόγου

Nunc vero agnosco me esse ineptam; inter homines autem
Cogitationes posteriores quodammodo sunt prudentiores:
Nihil enim singulare, neque præter rationem

S. ποις ἀκριβέστεραί εἰσιν αἱ ἐπισκέψεις, καὶ αἱ δεύτεραι γνῶμαι. 439. Οὐ γὰρ περισσὸν] Οὐδὲν, φησὶν, ἔπαθες περισσὸν ὧν πάσχουσι πάντες. τοῦτο δὲ πρὸς παραμυθίαν, ὡς μισούσης αὐτῆς ἐξ ἰδίας φύσεως τὸν * ἔρωτα. μὴ οὖν, φησὶ, διεργάσῃ σαυτὴν, ἀλλὰ συγγίνωσκε τῷ

* In Musgr. verba ὡς μισούσης — ἔρωτα exciderunt. Paulo post Flor. 6. 15. περὶ τοῦ κρείσσονος.

erat κλέος et κῦδος ἀρέσθαι, id recentioribus erat δόξαν κομίζεσθαι, *laudem* vel *gloriam reportare:* viri justi juxta Platonem de Rep. X. p. 613. C. πρὸς τὸ τέλος — τοῦ βίυ τὰ ἆθλα παρὰ τῶν ἀνθρώπων φέρονται. Euripidi τὸ σῶφρον, ἁπανταχοῦ καλὸν, Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται. In L. IV. Maccab. IX. 8. ubi vulgatur τὰ τῆς ἀρετῆς ἆθλα οἴσομεν, legitur in Cod. Paris. νομιζόμεθα, scribendum videtur κομισόμεθα. *Valck.*

435. ἐμοί τε Flor. *Monk.*

Δέσποιν', ἐμοί τοι] Vitiosum est in Cod. Flor. ἐμοί τε· quod ne cui videatur in ἐμοί γε mutandum, faciet hoc Soph. Antig. v. 284. Ἄναξ ἐμοί τοι, *mihi quidem. Valck.*

437. De constructione vid. supra ad v. 304. φαῦλος, perinde ac alia quædam adjectiva, modo duorum generum est, modo femininam formam φαυλὴ adhibet. Extat quidem φαυλὴν apud Nostrum in Med. 803. Non aliter feminina sunt μάταιον Iphig. T. 633. ὀρφανὸν Hec. 150. στεῤῥὸς Hec. 300, γενναῖος Hec. 596. δίκαιος Iph. T. 1210. μέλεος Orest. 201. βρύχιον Pers. 395. et alia nonnulla, quorum alibi leguntur femininæ formæ ματαία, δικαία, μελέα, &c. *Monk.*

Νῦν δ' ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα·] *Nunc errorem meum agnosco:* sive enim dicatur, meam ego nunc, φαυλότητα, *simplicitatem* et *imperitiam*, μανθάνω· seu φαῦλος οὖσα μανθάνω, vel ὁρῶ, vel αἰσθάνομαι, γιγνώσκω, vel ἐννοοῦμαι, nihil interest: istis enim, aliisque similibus verbis, sic adjungi solent participia. *Valck.*

438. Hic versus quasi e Nostri Cretensibus citatur apud Athen. XIV. p. 640. B. Proverbium, si quod aliud, tritum, extat iisdem fere vocibus apud Eustathium ad Il. Β. p. 195. 24=148. 6. et ad Il. Η. p. 689. 54=567. 13. utrobique Ed. Basil. mendose σοφότεραι. Versum citat idem ad Il. Β. p. 164. 31=124. 31. Suppl. 1082. Ἀλλ' ἐν δόμοις μὲν ἤν τι μὴ καλῶς ἔχῃ, Γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα. Citat Egertonus Cic. Philipp. XII. 2. *posteriores enim cogitationes, ut aiunt, sapientiores solent esse. Monk.*

Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες] Hic versus famosus plane in proverbium jam diu abiit. *Barnes.*

Κἂν βροτοῖς Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι] Non in nobis tantum *fruges consumere natis;* sed et Homeri Θεοὶ ἄμβροτοι sic sæpe loquuntur, ut *posteriores* eorum *cogitationes* prioribus *sapientiores* videri debeant: vid. Eustath. in Il. Β. p. 124. 31. p. 148. 6. memor hujus Euripidis versus proverbialis, quem non in Hippolyto tantum sed et in Cressis suis posuisse Tragicum liquet ex Athen. XIV. p. 640. B. Versus a me possent plurimi proferri, quos, vel totidem literis scriptos, vel leviter immutatos, in diversis Tragœdiis adhibuerit Euripides eosdem; ut mirari quis possit cur de unico versu Scholiastes id adnotaverit in Medea, v. 691. lectum etiam in Peliasin. —— Non Euripidis hunc senarium, sed ejusdem sententiæ proverbium Δευτέρων ἀμεινόνων, attingentes Zenob. Cent. III. 15. et Diogenianus IV. 15. a sacris ductum narrant; in quibus, si primis hostiis cæsis Deos propitiare non poterant consulentes, in illarum locum succedebant *succidaneæ* Romanis dictæ; quibus Dii, sacerdotes certe, placabantur: vid. A. Gellius N. A. IV. c. VI. et Erasmus in Adag. *Posterioribus melioribus. Valck.*

Πέπονθας· ὀργαὶ δ' εἴς σ' ἀπέσκηψαν θεᾶς.
Ἐρᾷς· τί τοῦτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν.

Passa es; ira enim Deæ in te est grassata.
Amas. Quid hoc est mirum? cum multis hominum.

S. πάθει βιαζομένη παρὰ τοῦ κρείσσονος, ἄλλως τε καὶ τῶν πολλῶν ἐκ φύσεως αὐτῶν νοσούν-

440. ἐπέσκηψαν vulgo. Sed cum haberet Cod. A. εἴ σ' ἀπέσκηψαν, edidit Brunckius, monente Valckenærio, εἴς σ' ἀπέσκηψαν: recte, ut opinor; ἐπισκήπτειν enim apud Tragicos plerumque sensu *mandandi* adhibetur. ἀποσκήπτειν, ἐνσκήπτειν, κατασκήπτειν, ἐγκατασκήπτειν de malis divinitus irruentibus dicuntur; quod exemplis ostendit Valck. Sic infra 1416. Ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας. In nostro versu non displiceret ἐνέσκηψαν. *Monk.*

ὀργαὶ δ' εἴς σ' ἐπέσκηψαν θεᾶς] In Paris. Cod. repertum, εἴ σ' ἀπέσκηψαν. mihi εἴς σ' ἀπέσκηψαν genuinum videtur. Non quidem negem, alterum etiam adhibitum in similibus dictis, sed hoc arbitror accommodatius. Fulmen σκηπτὸς dicebatur: de Clearcho Heracleæ tyranno non scripserat Plutarch. T. II. p. 338. B. σκῆπτρον, sed σκηπτὸν ἐφόρει· ut igneum Jovis telum gestare videretur; nam et filiorum quemdam dici voluit Κεραυνόν. De Demosthene dixit Longinus π. Ὕ. XII. 6. καίων τε ἅμα καὶ διαρπάζων σκηπτῷ τινι παρεικάζοιτ' ἄν, ἢ κεραυνῷ· ubi docte Clar. Ruhnkenius corrigit, ἢ χειμάῤῥῳ. videri quoque potuerat natum κεραυνῷ ex interpretamento vocis σκηπτῷ· cujus utramque vim respexit Longinus; alteram attigit Ill. Ez. Spanhem. in Julian. Or. I. p. 227. Hinc verba Ἀποσκῆψαι, Ἐνσκῆψαι, Κατασκῆψαι, Ἐγκατασκῆψαι, de fulmine emisso proprie adhibita, transferuntur ad mala quævis graviora divinitus ex improviso fulminis instar immissa, vel in aliquem irruentia cum impetu; duplex enim horum quoque verborum est potestas. Cornutus de N. D. p. 180. οἱ κεραυνοὶ ἐκεῖθεν (οὐρανόθεν) κατασκήπτουσι propriam vim communivit in transcursu Ti. H. in Lucian. Timon. p. 102. Non Jupiter tantum ἐγκατασκῆψαι βέλος κεραυνοῦ· sed et malum ingruens vi neutra dicitur κατασκῆψαι, et ἐγκατασκῆψαι. Thucyd. II. c. 47. *pestis jam ante ferebatur* πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι —— (c. 48.) ἐς δὲ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐξαπιναίως ἐνέπεσε· Lucretius VI. 1141. *Incubuit tandem populo Pandionis.* ex Euripide, Aristoph. Athenæi IV. p. 154. E. Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε —— Ἄρης κατέσκηψ'· ad ista vid. Casaubon. p. 280. 50. activa vi ponitur in Eurip. Med. v. 94. Nostrum sic ἀποσκῆψαι adhibitum monstrant Wesselingio notata in Diodor. Sic. I. p. 81. 75. atque ita forsan Æschylus posuerat ἀπέσκηψεν Pers. v. 741. ut scripsit v. 514. Κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός. Eurip. Hippol. v. 1416. *non inultæ* Veneris Ὀργαὶ κατασκήπτουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας. ut nostro versu, ὀργαὶ δ' εἴς σ' ἀπέσκηψαν θεᾶς· *in te Veneris invasit ira.* apud Herodot. VII. p. 513. 78. ἐς —— τὰ μέγιστα —— τὰ τοιαῦτ' ἀποσκήπτει βέλη· in aliis erat Codd. ἐπισκήπτει. Heliodor. VII. p. 346. ἡ Ἀρσάκης ἀνία καὶ μανία εἰς ἐμὲ ἀποσκήψει. II. p. 103. ὄμμα Κρόνιον εἰς τὸν οἶκον ἐνέσκηψε. Alciphron. I Ep. XIII. πόθεν —— εἰς ἀλιέα δύστηνον —— ἔρως ἐνέσκηψε. miseram quoque Phædram qui invaserat amor *graviter urgebat incumbens.* *Valck.*

441. Hæc in usus suos converterunt Eumathius de Ism. Amor. III. p. 73. et Heliodorus Æthiopic. IV. 10. p. 239. Contulit Valck. Herodotum VI. 68. p. 469. οὔτε γὰρ, εἴπερ πεποίηκάς τι τῶν λεγομένων, μούνη δὴ πεποίηκας, μετὰ πολλέων δέ. Conf. infr. 836. et ibi notata. *Monk.*

Ἐρᾷς] Scaliger includit τί τοῦτο θαῦμα in parenthesi. *Barnes.*

Ἐρᾷς· τί τοῦτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν. Κᾄπειτ' ἔρωτος οὕνεκα ψυχὴν ὀλεῖς;] In loco perelegante, quem cum centenis ex Hippolyto Racinius in Phædra sua Gallica expressit imitando, cepit etiam vim vocis ἔπειτα inservientis, æque ac εἶτα, interrogationi quam exprimit indignatio; *atque adeone propter amorem vitam tuam pessumdabis?* Huc spectabant Eustathius de Amor. Ism. III. p. 73. ὁ δ', οὐδὲν καινὸν, φησὶ, πέπονθας· ἐρᾷς· οὐ μόνος, ἀλλὰ σὺν

Κἄπειτ᾽ ἔρωτος οὕνεκα ψυχὴν ὀλεῖς;
Οὔ τ᾽ ἄρα λύει τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας,

Deinde vero amoris causa animam perdes?
Haud igitur tutum illis, qui alios amant,

S. των. 443. Οὔτ᾽ ἄρα γ᾽ οὐ δεὶ τοῖς ἐρῶσι.] Τοῦτο ἐκ τοῦ καθολικωτέρον, * ὄντως οὐ λυσιτελεῖ, οὐ χρὴ, οὐ συμφέρει, φησὶ, τοῖς τῶν πλησίον ἐρῶσι, καὶ ὅσοι μέλλουσιν ἐρᾷν, εἰ χρεὼν

*Ὄντως] Sic Flor. 6. pro οὕτως.

πολλοῖς βροτῶν. et Heliodori Calasiris ad Charicleam IV. p. 180. σὺ μὲν ἴσθι μὴ μόνη τὸ πάθος ὑποστᾶσα, ἀλλὰ σὺν πολλαῖς —— τῶν τὰ ἄλλα σωφρόνων· μέγιστος γὰρ θεῶν ὁ Ἔρως. Elegantia certat cum Euripideis hoc Herodotei Demarati ad matrem VI. c. 68. οὐ — γὰρ, εἰ πεποίηκάς τι τῶν λεγομένων, μούνη δὴ πεποίηκας, μετὰ πολλέων δέ. quæ *usitata consolatio* sæpe prodesse videbatur Ciceroni Tusc. III. c. 33. —— In Hippol. Senecæ Nutrix v. 256. —— *dignam ob hoc vita reor, Quod esse temet autumas dignam nece. Valck.*

443. Vulgo οὐκ ἆρά γ᾽ οὐ δεῖ, quæ cum manifeste vitiosa essent, infelicibus conjecturis tentarunt Viri docti: Scaliger οὐκ ἆρα νοῦ δεῖ. Reiskius οὐκ ἐράσετ᾽ ἔτ᾽ οὐδεὶς, οἵ τ᾽. Heathius οὐκ ἆρά γ᾽ εὖ ἔχει. Musgravius οὐκ ἆρά γ᾽ ἡδὺ, vel οὐκ ἆρα δεινόν. Scholiasta vero exponit per οὐ λυσιτελεῖ, οὐ συμφέρει: unde vidit tandem Valckenærius eum legisse λύει: cumque plerimi MSS. cum Lasc. exhiberent οὔ τ᾽ ἄρα, ipse correxit οὔ τ᾽ ἆρα λύει, vero quidem quam proxime. In uno tantum leviter erravit Vir summus. Copula τε hic locum non habet. οὔτ᾽ ἄρα est οὔ τοι ἄρα, diphthongo οι, quæ elidi non potest, cum brevi vocali crasin efficiente: quod persæpe fit in Atticis poëtis, præsertim in τοι ἄρα et τοι ἄν. vid. infra 482. 1032. 1411. Hæc crasis, quam vix unquam librarii perceperunt, restituta est a Porsono Medeæ v. 863. Sophoclis Ajaci, v. 534. extat Trachin. 279. 322. Electr. 404. Æsch. Prom. 403. Theb. 556. Agam. 879. Nostri Iphig. Aul. 963. et alibi, licet plerumque vel a librariis corrupta, vel ab interpretibus parum percepta sit. Exempla hujus craseos apud Aristophanem plurima dedit Elmsleius ad Acharn. 323. Ceterum loci sententiam bene illustrat Ovidius Amor. II. 5. 1. *Nullus amor tanti est (abeas pharetrate Cupido) Ut mihi sint toties maxima vota mori.* λύει pro λυσιτελεῖ, *tanti est*, occurrit in Med. 566. 1109. 1359. Σάφ᾽ ἴσθι· λύει δ᾽ ἄλγος, ἢν σὺ μὴ ᾽γγελᾷς. (ubi vid. Porson.) Alc. 644. Sophocl. Electr. 1005. Plenius in Œdip. T. 316. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη Λύει φρονοῦντι. Hesychius λύει. λυσιτελεῖ. *Monk.*

οὐκ ἆρά γ᾽ οὐ δεῖ] MSS. A. B. D. E. Exc. Flor. et Ed. Lasc. οὔτ᾽ ἆρά γ᾽ οὐ δεῖ. Scaliger: οὐκ ἆρα νοῦ δεῖ, quod Cl. Marklando jure non satisfacit. Legendum videtur οὐκ ἆρά γ᾽ ἡδὺ, *non igitur lætum est*, i. e. non in lætitiam cedit. Soph. Œd. Colon. v. 617.:

ἀλλ᾽, οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ᾽ ἔπη.

vide etiam Iph. in Aul. v. 929, 30. ubi ἡδὺ et χρήσιμον tanquam synonyma habet Noster. Herodotus II. 47. οὔ μοι ἥδιόν ἐστι λέγειν, quod ab eo mutuatur Aristides Orat in Minervam. *Musg.*

Οὔ τ᾽ ἄρα λύει] Ita M. e conjectura Valckenærii leviter mutata. Vulgo οὐκ ἆρα γ᾽ οὐ δεῖ. Monet quidem M. crases illas τἄρα (i. e. τοι ἄρα) τἂν (i. e. et τοὶ ἂν) sæpe librarios corrumpere. Hoc perspecto corrige, ut id obiter notemus, S. C. Th. 580. Ἦ τἄρ᾽ ἂν ἔργον ἦν θεοῖσι προσφιλὲς vice Ἦ τοῖον ἔργον καί· quæ jure Porsonus obelo damnavit.

Class. Jour. Vol. VI. p. 78.

Οὐκ ἆρά γ᾽ οὐ δεῖ τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας, Ὅσοι τε μέλλουσ᾽, εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών.] Versum sine controversia vitiosum emendare conabatur vir doctus legendo, Οὐκ ἆρα νοῦ δεῖ· quo sensu hoc accipi voluerit latet: suam Reiskius conjecturam, ni fallor, dudum rejecit: nihil dicam de Heathii lectione, Οὐκ ἆρα γ᾽ εὖ ἔχει τοῖς· nec de Latinis adjectis. Οὐκ ἆρα δεινὸν venit in mentem Clar. Musgravio, cui meam me spero conjecturam adprobaturum. Primum illius præbent Codd. Flor. etiam et Paris. Οὔτ᾽ ἆρα· Rectum est Οὔ τε —— Ὅσοι τε. Deinde ad vitiosas literas in Scholiis adscriptæ sunt interpretationes, οὐ λυσιτελεῖ, οὐ συμφέρει, (τοῖς τῶν πλησίον ἐρῶσι καὶ ὅσοι μέλλουσιν ἐρᾷν.) Nemo

Ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών.
Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸν, ἢν πολλὴ ῥυῇ·

Et quotquot sunt amaturi, si ipsos mori sit necesse.
Nam Venus non est tolerabilis, si cum magno impetu ruat,

S. αὐτοῖς ἐστι τοῦ θανεῖν. 445. Κύπρις γὰρ] Ἐπεξηγεῖται, * πῶς δεῖ φέρειν πολλὴν ῥεύσασαν

* Ἐπεξηγεῖται, πῶς e Florr. 6. 15. accesserunt, sicut mox ἂν ante ἀνθοπλιζόμενον.

diffitebitur sententiam ista præbere valde commodam, si verbum detur Euripideum, ad quod respondeant. Illud mihi videor detexisse; Sophocli adhibitum et Euripidi, Λύει. Sic itaque versum corrigo:

Οὔ τ' ἆρα λύει τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας
Ὅσοι τε μέλλουσ' εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών.

Non profecto conducit amor *et nunc alios amantibus et olim amaturis, si vitæ mercede sit ipsis redimendus.* Antequam declaretur aliunde sententia, verbum Λύει adfirmandum est: Sophocles Œd. T. v. 324. φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη Λύει φρονοῦντι· sic semel dixit διαλελυμένως, pro λυσιτελεῖ, (Photius Lex. MS. Λύειν τέλη, ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν.) alibi simplex Λύει, Hesychio quoque per λυσιτελεῖ redditum, in Elec. v. 1011. ubi in Scholiis etiam est οὐ λυσιτελεῖ ἡμῖν. Euripides Medeæ v. *565*.

σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,
Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι.

Ibid. v. 1359. Σάφ' ἴσθι, λύει δ' (L. λύειν) ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς. In Scholiis legitur λυσιτελεῖ μοι τὸ ἄλγος. in Alcest. v. 643.

φημὶ τοιούτους γάμους
Λύειν βροτοῖσιν.

Ex Diphili Mercatore hæc habet Athenæus VI. p. 227. F. —— κἂν μὲν οὐσίαν ἔχῃ Ἧς αἱ πρόσοδοι λύουσι τἀναλώματα. Grotius in Exc. p. 786. *si reditus habet Qui possint tantis suppeditare sumtibus;* hinc et aliunde monstrari posset, qua via Λύειν venerit in eam alteram significandi vim, nisi jam egregia quædam notasset Andr. Dounæus Prælect. in Demosth. p. 43, 44. —— Jam vero sententia subtilis Euripidea non uno mihi modo videtur explanari posse; sive sic illam efferas, *Nimia profecto mercede,* vel, *nimis magno constabit amantibus, si morte sit amor redimendus:* seu hac illam exprimas ratione; *Non est amor profecto tanti, ut pretiosæ vitæ dispendio cuiquam placere,* vel *emendus videri queat;* res eodem redibit. Hæc Euripidis cogitabat, opinor, Ovidius ista scribens Amor. II. El. V. 1.

Nullus amor tanti est; (abeas pharetrate Cupido,)
Ut mihi sint toties maxima vota mori.

Οὐκ ἆρα λύει γ' εἰ θανεῖν ἐμὲ χρεὼν Ἐρῶντ'. Et apud illum et apud alios Poëtas Latinos reperitur illud *non tanti est,* οὐ λύει, sive οὐ λυσιτελεῖ· *Non tamen hoc tanti est.* —— *non est, clamabat, tibia tanti.* —— Virgil. Æn. III. 453. —— *ne qua moræ fuerint dispendia tanti,* —— (456.) *Quin adeas vatem. Calpurn.* Ecl. V. 36. —— *nec sint compendia tanti, Destruat ut niveos* &c. *Claudian.* in Ruffin. II. 249. —— *non est victoria tanti, Ut videar vicisse mihi.* —— In ipso calore non mirum est aliter sæpe loquutos amantes: Propertius: III. El. XIV. 21. *Quod si certa meos sequerentur funera casus, Talis* (scribi malim, *Tali) mors pretio vel sit emenda mihi:* Pausanias VII. p. 572. init. μόνῳ (imo μόνον) γὰρ δὴ ἀνθρώπῳ ψυχῆς ἐστιν ἀντάξιον κατορθῶσαί τινα ἐρασθέντα. *Valck.*

445. φορητὸς MSS. et Edd. ante Valckenærium, qui e Stobæo LXI. p. 386, 36. p. 239. Grot. reposuit φορητὸν, recte: hunc enim loquendi modum adamavit Euripides. Vid. supra, 108. Orest. 226. 228. Phœn. 367. 385. 976. ubique subauditur χρῆμα. Tritissima sunt hujus structuræ exempla apud Latinos, *Triste lupus stabulis. Dulce satis humor. Varium et mutabile semper Femina.* Deinde comparant Editores Horatianum, Carm. I. 19. 9. *In me tota ruens Venus Cyprum deseruit.* πολλὴ est *vehemens, ni-*

῞Η τὸν μὲν εἴκονθ' ἡσυχῆ μετέρχεται·
῝Ον δ' ἂν περισσὸν καὶ φρονοῦνθ' εὕρῃ μέγα,

Quæ cedentem quidem leniter persequitur:
Quem vero superbum, magnificeque *de se* sentientem invenerit,

S. τὴν θεὸν, ὑπείκοντα μᾶλλον· οὐ γὰρ ἂν ἀνθοπλιζόμενον. οἷδε γὰρ ἄρα ὑποχωροῦσιν ὑπείκειν ἡ θεός. ῎Αλλως. Οὐκ ἔστι δυνατὸν βαστάσαι τὴν Κύπριν μεγάλως ἐπερχομένην, ἀλλὰ

mius. ut Iph. Aul. 557. Καὶ μετέχοιμι τᾶς ᾽Αφροδίτας, Πολλὰν τ' ἀποθείμαν. *Monk.*

φορητὸν pro φορητὸς. Stobæus Serm. 61. p. 386. quod multo elegantius est Markland. *Musg.*

Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸς, ἢν πολλὴ ῥυῇ] Hunc locum egregie explicat, et similibus confert Tobias Magirus in Polymnemon. titulo, Amoris Potentia §. 40. *Barnes.*

Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸν, ἢν πολλὴ ῥυῇ,] Quod, oblatum a Stobæo, *multo elegantius* vulgato φορητὸς Marklando videbatur, hoc, omnibus elegantiarum spectatoribus quia sic visum iri judicabam, in contextum recepi. In quem *tota ruit Venus*, huic illa videtur *intolerandum* quid, ἀφόρητον sive ἀνυπομόνητον, Euripidei versus memor Horatius Carm. I. Od. XIX. 9.

In me tota ruens Venus
Cypron deseruit.

In illum tota Venus ruebat; qui dici quoque potuit in amorem, sive venerem Glyceræ totus ruere: ut

puer Idas et puer Alcon,
In Donaces venerem furiata mente ruebant,

Nemesiano Ecl. II. 3. Μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥεύσῃς ἀκάθεκτον, Phocylides v. 181. Sed in quem tota ruit Venus, hunc Veneris etiam puer ex omni parte premit:

ex omni me premit ille Deus,

Propert. III. El. XX. 6. Amator ap. Achill. Tat. I. p. 33. οὐ φέρω τὴν ἀνίαν· ὅλος γάρ μοι προσέπεσεν ὁ ῎Ερως. Xenoph. Ephes. p. 6. ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο, Tibullus I. El. I. 79.

Ah miseri, quos hic graviter Deus urget; at ille
Felix, cui placidus leniter afflat Amor.

hic amorum Deam experitur *moderatam*, μετρίαν ᾽Αφροδίταν, illi πολλὴν, *multam, totam, nimiam*, atque ex omni parte premerentem: sic opponuntur ista: Eurip. Helenæ v. 1107. Κούρη Διώνης Κύπρι, —— Εἰ δ' ἦσθα μετρία, τἄλλα γ' ἡδίστη θεῶν Πέφυκας ἀνθρώποισιν. Iphig. in Aul. v. 544. Μάκαρες, οἳ μετρίας θεοῦ —— μετέσχον. paulo post v. 557. Καὶ μετέσχοιμι τᾶς ᾽Αφροδίτας, Πολλὰν τ' ἀποθείμαν. conf. Med. v. 627—634. In Aristoph. Ranis v. 1077. neganti Euripidi quicquam in Æschylo fuisse Veneris, respondet ille:

Μηδέ γ' ἐπείη,
᾽Αλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ
'πικαθοῖτο.

Animantibus, quibus vehemens inest procreandi libido, dicitur Oppiano inesse Τρηχὺς ἔρως, πολλή τ' ᾽Αφροδίτη, sive πολλὴ Κυθέρεια, Κ. II. 187. III. 146. ʽΑ. I. 499. πολλὴ γὰρ ἐν ἰχθύσιν ἔστ' ᾽Αφροδίτη. Quæ de hoc usu vocis πολὺς dici possent mitto, ne me nimis diu detineat ille *multus fluens* orator Philippi Python Byzantius, cui solus Athenis obloqui poterat Demosthenes θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι, ipso teste Demosthene p. 162. §. 246. Πύθωνος nomen in τυφῶνος male mutatum est in Schol. in Aristoph. Eq. v. 523. Bentleio in Horat. Serm. I. Ecl. VII. 28. præivit Lambinus. *Valck.*

446. ἤκουθ' duo Codd. et Stobæus Trincavelli. *Monk.*

῞Η τὸν μὲν εἴκονθ' ἡσυχῇ μετέρχεται, ῝Ον δ' ἂν περισσὸν καὶ φρονοῦνθ' εὕρῃ μέγα, Τοῦτον —— καθύβρισε] Hæc et vicina Stobæus præbet Tit. LXI. p. 386, 36. Grot. 239. quamque lectionem Ed. Trincavelli, ἤκουθ' ἡσυχῇ μετ. eamdem hic dant Codd. Paris. et Flor. hic vitiosam in sequente quoque v. lectionem, καὶ σωφρονοῦνθ' εὕρῃ μ. cui suam Is. Vossius adjecerat conjecturam legentis, ῝Ον δ' ἂν περισσὸν σωφρονεῖνθ' εὕρῃ μέγα. frustra quoque Gesner. αὖ posuerat in margine Stobæi: bene junguntur, ῝Ον δ' ἂν εὕρῃ· qui verbi modus voculam istam monstrat legitimam: ceteræ quoque vul-

Τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισε.
Φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ', ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ

Hunc arreptum (quomodo putas) duriter tractat !
Vadit enim per aërem, est et in marinis

S. χρὴ εἴκειν μᾶλλον τῇ Ἀφροδίτῃ, ἢ ἀντιμάχεσθαι αὐτῇ. 448. Πῶς δοκεῖς καθύβρισεν.] Ὅσῳ γὰρ ἀνεῖταί τις τῆς Θεοῦ † τὴν δυναστείαν, τοσούτῳ μᾶλλον ἐπιδείκνυται εἰς αὐτὸν

* Novi scholii initium feci a vv. πῶς δοκ. τῆς Θεοῦ est e Florr. Sed ἀνεῖται vix sanum est. Heath. conj. ἀρνεῖται, quod fortasse verum. Paulo post Florr. καὶ στοχ. μοι τῆς ἀνδραγαθίας τὴν ὑπερβ. et τῆς τοῦ λόγου διηγ. pro τῆς λόγου διηγ. Expectaveram τῆς διὰ λόγου διηγ.

gatæ lectiones sunt sinceræ, in isto quoque versu, Ὃν δ' ἂν περισσὸν καὶ φρονοῦντ' εὕρῃ μέγα· *quem vero supra modum invenerit illa superbum sibique reluctantem:* hic περισσὰ legitur apud Stobæum, et περισσὰ φρονεῖν et περισσὰ πράσσειν sunt usitatæ phrases: sed hic illud minus convenit; ubi περισσὸς, ut infra positum v. 952. illum notat qui in amoris contemtu modum excedit: μέγα φρονεῖν, *superbire*, Tragicis etiam est in usu. Superbe sibi reluctantem trahit Venus nolentem; benigna prosequitur ἡσυχῇ, *leniter*, τὸν εἴκοντα, *cedentem sibi:* hominibus non indignum εἴκειν βελέεσσιν ἐρώτων judicabat in Antholog. Philippus IV. c. XII. ep. 64. Hujus ego verbi participium Εἴκοντα pro Νικῶντα restituendum suspicor in Euripidis Suppl. v. 696. ubi humani quid passus est vir Eximius; neque enim Græce dixeris Νικέντα pro νικηθέντα. —— Partim nostræ similis Euripidis est ex Dictye sententia ap. Stobæum p. 399, 12.

Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾷ,
Ἄντ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνειν φιλεῖ.

eadem dedit ex Chrysippo cum simili dicto ex Euripidis Stenebœa Galenus de Dogm. Hipp. et Platon. V. p. 282, 45. conf. *Gataker.* A. M. P. c. X. p. 524. de amore vehementi vere Heliodor. I. p. 48, 33. ὁρμὴν κρατούσης ἐπιθυμίας μάχη μὲν ἀντίτυπος ἐπιτείνει, λόγος δὲ εἴκων —— τὴν ζέουσαν φορὰν ἀνέστειλε. Hoc ad similia quævis translatum fuit: pulcherrimam torrentis imaginem pinxit Sophocles Antig. v. 723.

Ὁρᾷς παραῤῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα
Δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται·
Τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.

Furentis populi rabiem cedendo sæpe sedarunt sapientiores. *Valck.*

447. περισσὰ Stobæus loc. cit. male: vid. infra 952. Deinde σωφρονοῦνθ' Flor. pro quo Is. Vossius male proposuit σωφρονεῖν θ'. frequens est φρονεῖν μέγα apud Tragicos, præsertim Nostrum, et significat *superbire;* ut supra v. 6. Orest. 799. Phœn. 41. Electr. 1127. hinc etiam Phœn. 715. Ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν. id est, *Thebas despicere. Monk.*

Reisk. conjicit: Ὃν δ' αὖ περισσὸν. *Beck.*

448. Voces πῶς δοκεῖς interpositæ spiritum quendam orationi addunt. Sic Noster Hec. 1150. Κᾆτ' ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμάτων Εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν' ἐκ πέπλων ποθὲν Κεντοῦσι παῖδας. Aristoph. Ran. 53. ἐξαίφνης πόθος Τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἴει, σφόδρα. Eccles. 399. Κᾄπειθ' ὁ δῆμος ἀναβοᾷ, πόσον δοκεῖς. De his et similibus formulis egit Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 475, 25. *Monk.*

Τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισεν;] In Edit. prima Stobæi, et in duobus Codd. Stobæani Floril. Parisinis, versus sic scripti, Τοῦτον λαβοῦσα, οὕτω πως καθύβρισεν, omnis erat elegantia sublata, quam his usus in Aristoph. Nub. v. 879. ne Berglerus quidem expressit; dedit enim Latina, *Hunc arreptum quam duriter tractat?* significant autem, *Hunc correptum quibus illam censes contumeliis vexare solitam?* Δοκεῖς· δοκεῖτε· οἴει· οἴεσθε· cum πῶς vel πόσος juncta, sic solent *orationis animandæ causa interponi,* judice viro Summo ad Lucian. T. I. p. 475. nonnulla dedit Bergler. ad Aristoph. Plut. v. 742. egregie Latine redditum Budæo C. L. Gr. p. 1100. Conf. præterea Euripid. Hec. v. 1150. Aristoph. Ran. v. 54. Nub. 1371. Eccles. v. 399. Huc non pertinet ejus versus in Acharn. 12.

Πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μοι δοκεῖς τὴν καρδίαν;

Κλύδωνι Κύπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ.
Ἥδ' ἐστὶν ἡ σπείρουσα καὶ διδοῦσ' ἔρον,

Fluctibus Venus: omnia autem ex hac sunt nata.
Hæc est quæ seminat, et dat amorem,

S. τὴν ἀνδραγαθίαν. καὶ στοχάζου μοι τῆς τιμωρίας τὴν ὑπερβολήν· κρείσσων γάρ ἐστι τῆς τοῦ λόγου διηγήσεως. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ πῶς δοκεῖς. 449. Φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρα,] Ἐντεῦθεν ἄρχεται τὸ τῆς Ἀφροδίτης αὐξάνειν μέγεθος. ἐν θαλάσσῃ δὲ αὐτήν φησιν, ἢ ὅτι ἀφρογενὴς * ἐστὶν, ἢ ὅτι ἐπειδὴ καὶ τὰ ἐν θαλάσσῃ ἀφροδισιάζει. καὶ ἔοικεν ἐκ τοῦ παρα-

* Sic Florr. 6. 15. ut jam correxit Barn. pro ἀφρογενῆ. illi etiam ἤτοι ὅτι ἀ. Alterum ὅτι post ἢ delendum videtur. τὸ ὁμολ. post σεσιωπ. ex iisdem codd. accessit.

corrigendus, opinor,

Πῶς τοῦτο σεῖσαι ——.

apud Athenæum Araros IV. p. 175. F. Ἁρπάσας (corrige, sodes, versum Ὁ δ' ἁρπάσας) μόναυλον εὐθὺς πῶς δοκεῖς Κούφως ἀνήλλετ'· a veteribus formulam hanc quoque sumsere Sophistæ: hinc explicandum quod in Alciphronis legitur epistola nondum edita: ἔτι μέν τοι, ὃ μάλιστα ἡδέως ἐφάγομεν, θριδακῖναι καὶ σέλινα, ἡλίκαι δοκεῖς θριδακῖναι. *Valck.*

449. Cuivis hæc legenti in mentem veniet carminis Lucretiani initium. Valckenærius laudat versus Sophoclis Phædræ apud Stobæum LXI. p. 388, 24. Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται, Οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω Ψυχὰς ταράσσει, κἀπὶ πόντον ἔρχεται. Καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται. Tres priores Euripidi adscribit Clemens Alex. Strom. VI. p. 633. D. *Monk.*

Φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ', ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ Κλύδωνι Κύπρις] Hinc in Hippol. Seneca v. 331. *qua terra salo Cingitur alto, quaque ætherio Candida mundo sidera currunt, Hæc regna* (imo leg. *Hic regna*) *tenet Puer immitis &c.* Non huc congeram exquisita Poëtarum dicta de Veneris omnipotentia, deque vi Amoris superos etiam domantis, quem Orphici vere canebant H. LVII. πάντων κληῗδας ἔχοντα, Αἰθέρος οὐρανίου, πόντου, χθονός. De multis quoque Sophoclis unicum ex ejus Phædra locum adponam, illius quoque Nutrici, ni fallor, in scena tributum:

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
Οὐδ' αὖ γυναῖκας· ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
Ψυχὰς ταράσσει, κἀπὶ πόντον ἔρχεται.
Καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει, καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

mihi quidem omnino Sophoclei coloris esse versus videntur, quos Sophocli dat Stobæus p. 380, 23. Grot. in suo Floril. Stob. p. 245. qui tamen in Excerptis tres primos adscribit Euripidi p. 435. hunc non dubitanter sequutus Barnes. p. 500. quinque versus retulit ad Euripidis Phædram: cujus hoc nomine diversum ab Hippolyto veterum nemini lectum fuit drama. In nomine Tragici Clementem Alex. errasse suspicor Strom. VI. p. 745. 20. Illic, et in vetustis Edd. Stobæi, quod monuit etiam D'Orvillius in Charit. p. 526. recte legitur in istorum versuum tertio ταράσσει, non χαράσσει. Cupidinem XII. Deorum suffragiis cœlo narrat ejectum Aristophon Athenæi XII. p. 563. B. hac addita ratione: Ἐτάραττε κἀκείνους γὰρ ἐμβάλλων στάσεις, Ὅτ' ἦν μετ' αὐτῶν. *Valck.*

451, 2. Habet Plutarchus in Erotic. Tom. II. p. 756. D. ἔγγονοι Ald. sed ἔκγονοι Lasc. Plutarch. et X. Π. 49. cum MSS. nonnullis. *Monk.*

451. διδοῦσ' ἔρον.] Scaliger διδοῦσα ῥοῦν. *Musg.*

Διδοῦσ' ἔρον] Cum ὁ ἔρος pro ἔρως sit verbum Homericum, adeoque authenticum; nescio, quare adeo anxie certarint aliqui corrigere alias, et legere διδοῦσα ῥοῦν etc. Nugæ: sed magnis Nominibus parco. *Barnes.*

Ἥδ' ἐστὶν ἡ σπείρουσα, καὶ διδοῦσ' ἔρον] Hic versus cum sequente legitur in Erotico Plutarchi p. 756. D. huic proxime subjectus, Τὴν δ' Ἀφροδίτην οὐχ ὁρῶ (L. ὁρᾷς) ὅση θεός· sed quos huic subjecerat Euripideos Plutarchus, illic eorum aliquot excidisse putem, quos plures dant ex perdito dramate continuos Athenæus XIII. p. 599, 600. Stobæus Ecl. Grot. p. 149. —— Non hodie hercle credam, Scaligerum hoc in versu corrigi voluisse διδοῦσα

Οὗ πάντες ἐσμὲν οἱ κατὰ χθόν' ἔκγονοι.
Ὅσοι μὲν οὖν γραφάς τε τῶν παλαιτέρων
Ἔχουσιν, αὐτοί τ' εἰσὶν ἐν μούσαις ἀεὶ,
Ἴσασι μὲν, Ζεὺς ὥς ποτ' ἠράσθη γάμων
Σεμέλης· ἴσασι δ', ὡς ἀνήρπασέν ποτε

Cujus *amoris* omnes in terra sumus progenies.
Quicunque igitur scripta veterum
Habent, et qui semper versantur in poëmatiis,
Nôrunt quomodo quondam Jupiter amaverit nuptias
Semeles; et nôrunt ut aliquando rapuerit

S. δόξου σεσιωπηκέναι τὸ ὁμολογούμενον, φημὶ δὲ τὸ ἐπὶ γῆς εἶναι τὴν θεόν. 457. Ἡ καλλιφεγγὴς] Κέφαλος εἷς ἐστι τῶν ἐξ Ἐνδυμίωνος. οὗτος γαμεῖ * Πρόκριν τὴν Ἀθηναίαν. ὅτι δὲ Κέφαλον ἡ Ἠὼς ἥρπασεν διὰ κάλλος, καὶ Ὅμηρος εἴρηκεν. ἦν δὲ ὁ Κέφαλος Δηϊονέως παῖς. 458. Ἔρωτος Οὕνεκα·] Ταῦτα δυσωπητικῶς λέγει. ἤδη μὲν γὰρ ἐκ τῶν μειζόνων προκατεσκεύασεν, εἰποῦσα καὶ θεοὺς ἐρᾷν. λοιπὸν δὲ καὶ τὸ δύσφορον, καὶ

* Πρόκριν pro Πρόκνην rescripsit Barn.

ῥοῦν. Homeri nobis auctoritate Barnesius tuetur ἔρον. dixisse debuerat, ῥοῦν in talibus prorsus esse Tragicis inusitatum; deinde veterem formam vocis ἔρον, quam Æolicam esse monent Grammatici, in Atticis quidem Poëtis valde insolentem; in senariis tamen Euripideis sic aliquoties *amorem* dictum ἔρον, Hippol. v. 337. Iphig. in Taur. v. 1180. Ion. v. 1246. Elec. v. 299. Sed ista talia perdiscere Barnesii, quique metrum didicere nonnulli negligunt. *Valck.*

452. ἔκγονοι.] Ed. Ald. et nonnulli etiam MSS. ἔγγονοι. *Musg.*

Temere Barn. emendabat ἔγγονοι. Etiam in Phœn. 688. ἔκγονος est unus e posteris. *Beck.*

454. Locutionem ἐν μούσαις εἶναι de Poëtis vel etiam Historicis intelligit Eustath. ad Il. Β. p. 262. 2=198. 30. huc respiciens: ὥστε ἐν τῷ, Μῆνιν ἄειδε θεὰ, προσυπακουστέον τὸ, δι' ἐμοῦ ὃς ἀεὶ ἐν μούσαις εἰμί· ὃ δὴ περὶ τῶν ποιητῶν ἢ τῶν ἁπλῶς λογίων Εὐριπίδης φησί. *Monk.*

Ὅσοι μὲν οὖν —— αὐτοί τ' εἰσὶν ἐν μούσαις ἀεί.] Huc respicit Eustath. in Hom. Il. Β. p. 198. 30. ἐν τῷ, Μῆνιν ἄειδε θεὰ, προσυπακουστέον τὸ, δι' ἐμοῦ, ὃς ἀεὶ ἐν μούσαις εἰμί. ὃ δὴ περὶ τῶν ποιητῶν, ἢ τῶν ἁπλῶς λογίων Εὐριπίδης φησί. Hinc flosculum decerpsit Ælianus V. H. IX. c. IV. Polycrates Samius ἐν μούσαις ἦν. hominum literatorum vitam τὸν ἐν μούσαις βίον dixit XII. c. 2. *Valck.*

455. A cod. Flor. abest Ζεύς. *Beck.*

455. ss. Hos de Deorum amoribus versus adhibuerunt Jos. Scaliger. in Propert. p. 231. et Steph. Bergler. in Aristoph. Nub. v. 1076. Euripideis v. 458. ἀλλ' ὅμως ἐν οὐρανῷ Ναίουσιν, &c. apte quadrant illa Propertii II. El. XXIII. 90.

Ipsa Venus, quamvis corrupta libidine Martis,
Num minus in cœlo semper honesta fuit?

sed et Euripideæ nutricis mentem explanant ejusdem, v. 111, 112.

Dic mihi quis potuit lectum servare pudicum?
Quæ Dea cum solo vivere sola Deo?

hæc etiam in Herc. Fur. Thesei v. 1326. de Diis narrata Poëtis:

Οὐ λέκτρα γ' ἀλλήλοισιν, ὧν οὐδεὶς νόμος,
Συνῆψαν; —— ἀλλ' οἰκοῦσ' ὅμως
Ὄλυμπον, ἠνέσχοντό θ' ἡμαρτηκότες.
Καί τοι τί φήσεις; εἰ σὺ μὲν, θνητὸς γεγὼς,
Φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μή;

sic Nutrix de suis Diis Deabusque hoc in loco v. 460. Στέργουσι —— ξυμφορᾷ νικώμενοι· tum ad Phædram, Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ; —— Pleraque Nutricis Euripideæ facit Œnonen suam dicentem Racinius, hæc etiam aptiora:

Les Dieux même, les Dieux de l'Olympe habitans,
Qui d'un bruit si terrible épouvantent les crimes,
Ont brulé quelquefois de feux illegitimes.

Valck.

Ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς θεοὺς Ἕως,
Ἔρωτος οὕνεκ᾽· ἀλλ᾽ ὅμως ἐν οὐρανῷ
Ναίουσι, κοὐ φεύγουσιν ἐκποδὼν θεούς·
Στέργουσι δ᾽, οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι·
Σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέξει; χρῆν σ᾽ ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα

Pulchram lucem spargens Aurora Cephalum inter deos,
Propter amorem: sed tamen in cœlo
Habitant, nec fugiunt procul a diis:
Sed patiuntur, credo, victi calamitate.
Tu vero *hæc* non sustinebis? oportebat igitur te conditionibus certis

S. τὸ μωρὸν αὐτῆς ἐλέγχει. 459. Ναίουσι κοὐ φεύγουσι] Οὐκ ἀφίστανται πρὸς τοὺς οἰκείους, καὶ παραγίνονται, ἀλλὰ σὺν τοῖς θεοῖς διατρίβουσιν· ἢ ἐπὶ τῶν ἐρώντων θεῶν, καὶ οὐ φεύγουσι τὴν δίαιταν τὴν μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν, αἰδούμενοι ὅτι ἐρῶσι. κοινὸν γὰρ κατὰ πάντων συμβαίνει τὸ τοῦ ἔρωτος πάθος. 461. Χρῆν σ᾽ ἐπὶ ῥητοῖς.] Ἐπὶ συνθήκαις ἐχρῆν τὸν πατέρα σου γεννῆσαί σε, ἐπὶ ὡρισμένοις, ἢ ἐπ᾽ ἄλλοις δεσπόταις θεοῖς, εἰ μὴ στέργεις † τούσδε νό-

* Τούσδε] Sic correxit Valck. vulgatum δέ.

456. Aliter quidem Homerus Odyss. O. 249. Ἀλλ᾽ ἤτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς, Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν᾽ ἀθανάτοισι μετείη. *Monk.*

Cod. Fl. ἀνήρπασας. *Beck.*

457. Ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον] De Cephalo et Procride vid. Ovid. Metamorph. l. 7. Fab. 26. Notandum est, Scholiasten antehac corruptum legisse Procnen pro Procrin; et ex Homero per lapsum citasse, quod Cephalus ab Aurora sit raptus, quum ille hoc de Clito dicat: Ἀλλ᾽ ἤτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς. De Cephalo autem ne verbum ille. *Barnes.*

458. Valckenærius citat locum simillimum ex Herc. Fur. 1318. *Monk.*

ἐν οὐρανῷ N. Cum his Valck. comparat Propert. 2. 23. 90. et 111. s. Herc. Fur. 1318. *Beck.*

459. θεοὶ pro θεοὺς Markland. *Monk.*

κοὐ φεύγουσιν ἐκποδὼν θεούς. Feliciter Markl. θεοί. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 78.

460. στέργουσι, *they acquiesce.* In hoc sensu στέργειν frequentatur, plerumque quidem cum accusativo constructum, ut infra 463. nec raro tamen cum dativo. ξυμφορᾶς Flor. quod defendi possit per Æsch. Suppl. 1012. ἱμέρου νικώμενος. Fragm. Dictyos apud Stob. XCI. p. 507. 26. χρημάτων νικωμένῳ hujus fabulæ v. 724. πικροῦ δ᾽ ἔρωτος ἡσσηθήσομαι. Sed videtur dativus magis commodus, et in talibus usitatior. Noster Med. 1192. ξυμφορᾷ νικωμένη. Hec. 337. τῇ βίᾳ νικώμενον. Heracl. 300. νικηθεὶς πόθῳ. *Monk.*

460. s. Στέργουσι δ᾽, οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι· Σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέξῃ;] *Amore* Dii *victi sua sunt, opinor, sorte contenti; Tu vero victa Deos imitari recusabis?* nam in Σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέξῃ; supplendum relinquitur νικωμένη. In Eur. Phœn. v. 557. Σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέξῃ, &c. quædam adscripta sunt. —— In Cod. Flor. pro ξυμφορᾷ, legitur ξυμφορᾶς νικώμενοι· et est in Æschyli Suppl. v. 1013. ἱμέρου νικώμενος· in Eurip. Heraclid. v. 234. τῆς τύχης νικωμένην. Χρημάτων νικωμένῳ in Euripidis versu apud Stobæum p. 511. 43 sed alterum hic præstat, lectumque conditori fuisse dramatis Χρ. Π. monstrant verss. 722. 739. 1064. Hic vero ξυμφορᾷ posuit Tragicus, ut et ad στέργουσι referri posset, et ad νικώμενοι. Præterea libentius in talibus istum Tragici casum mihi videntur adhibuisse, secundum, quum ab hoc illove victos dicerent. Diceretur Phædra Ἱππολύτου νικωμένη suppressa præpositione ὑπὸ, sed νικωμένη ἔρωτι· κακοῖς· ξυμφορᾷ· ἡδονῇ. Hujus exempla constructionis præbebunt Euripides Hec. 333. Med. 1073. 1192. And. 919. Auges v. 8. Soph. Elec. 1284. Illius Eurip. Hec. v. 1234. γυναικὸς ἡσσώμενος· Alc. 713. Med. 316. κρεισσόνων νικώμενοι. Troas. 23. νικῶμαι γὰρ Ἀργείας θεοῦ (θεᾶς MS.) Ἥρας. Soph. Aj. v. 1370.

Πατέρα φυτεύειν, ἢ 'πὶ δεσπόταις θεοῖς
Ἄλλοισιν, εἰ μὴ τούσδε γε στέρξεις νόμους.

Patrem genuisse, aut sub dominis diis
Aliis, si non acquiesces hisce legibus.

S. μους τῆς Ἀφροδίτης, φησὶ, καὶ τοῦ ἔρωτος. 464. Πόσους δοκεῖς δὴ] Ἕως τὸ εὖ φρο-

apud Stobæum p. 240. 9. Hujus etiam utriusque structuræ præbent exempla Historici et Oratores Attici. *Valck.*

461. σὺ δ' οὐκ ἀνέξει; supprimitur νικωμένη. Plenius dixit Heracl. 353. Νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. Vide supra ad v. 354. Deinde χρῆν σ' ἐ. ῥ. ἀ. Π. φ. vertas, *Debuerat igitur pater te certis et pactis conditionibus genuisse:* et conferas Iph. A. 29. Οὐκ ἐπὶ πᾶσίν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς, Ἀγάμεμνον, Ἀτρεύς. Huc respexit Eustathius ad Il. Β. p. 235. 35=177. 6. Ceterum notent tirones exemplum brevis vocalis in fine vocis ante inceptivam ῥ productæ: quod apud Atticos semper factum esse statuit Dawesius Misc. Crit. p. 160. inter alia exempla hunc versum afferens. Videas Æsch. Prom. 1059. Διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος. Soph. Œd. T. 847. Τοῦτ' ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον. Œd. C. 900. Antig. 318. 712. Eur. Ion. 534. Iph. T. 253. Cyclop. 398. Ἔσφαξ' ἑταίρων τῶν ἐμῶν τίνι ῥυθμῷ. Electr. 777. Suppl. 105. (Ed. Gaisford.) Helen. 1099. Μέγας γὰρ ἁγὼν, καὶ βλέπω δύο ῥοπάς. et loca plurima Comicorum apud Dawesium, Brunckium in Aristoph. Plut. 1065. Gaisfordium in Hephæstion, p. 219. Sed profecto Canon Dawesianus, etsi adstipulantibus viris doctis, parum accurate traditus est: exceptiones enim quædam notandæ erant, quarum præcipuas congessit Gaisfordius ad Hephæst. p. 220. Verior profecto regula videtur, quam de hujus literæ apud Iambicorum scriptores potestate statuit Censor Promethei Editionis Blomfieldianæ (*Quarterly Review*, Vol. V. p. 225.) Si finalis syllaba natura brevis secunda pedis pars est, ut in eam ictus metricus cadat, tum ob consonantem ῥ in initio vocis sequentis producitur. Hæc autem vis ἐκτατικὴ non obstat, quo minus syllaba in priore pedis parte brevis maneat, ut in Prom. 738. Χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. *Monk.*

χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς] Hanc occasionem nactus M. impugnare vult Dawesii regulam, quæ statuit brevem vocalem ad finem præeuntis vocis a litera ῥ sequentem inchoante semper esse productam. Et motus locis, quæ Gaisfordus ad Hephæst. p. 219. congessit, veriorem esse regulam censet M. quam Censor Anglus (*Quarterly Rev.* Vol. v. p. 225.) post Jacobum Tate ad Collectanea Græca Majora ed. Dalzel. promulgavit, quod syllaba finalis scilicet in iis tantum locis producatur, in quibus ictus metricus vim suam ἐπεκτατικὴν habeat. At nullibi apud Tragicos ictus metricus syllabam brevem longam efficit, et omnia loca quæ Gaisfordus aliique congesserunt, aut dudum emendantur, aut emendatu sunt facillima. Verum de his alio fortasse tempore disceptabitur.

Class. Jour. Vol. VI. p. 78.

ἀνέξῃ] Præferri debuisset ἀνέξει, ut Phœniss. 557. Hunc versum laudavi ad Æschyli Prom. 1031. ubi quædam de vi literæ ρ, cujus duo adjiciam exempla. Herodes in Choliambis apud Stobæum, Floril. Grotii p. 321.

μὴ δὴ κόρη τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας
ἔχ' εὐθὺς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ.

Simile occurrit in Sophoclis fragmento e Scyriis apud eundem Stobæum, Floril. Grotii p. 225. quod emendatius, quam vulgo legitur, hîc proponam:

οἱ ποντοναῦται τῶν ταλαιπώρων βροτῶν,
οἷς οὔτε δαίμων, οὔτε τις θεῶν νέμων
πλοῦτόν, ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν,
λεπτῆς ἐπὶ ῥιπῇσιν ἐμπολὰς μακρὰς
ἀεὶ παραῤῥίπτοντες οἱ πολύφθοροι,
ἕως ἂν ἢ 'κέρδαναν, ἢ διώλεσαν.

Male vulgo v. 4. legitur λεπτῆς ἐπιῤῥοπῆσιν: et v. 6. ἢ κέρδανον. *Brunck.*

463. στέργεις Lasc. Ald. et plerique Codices. Sed στέρξεις A. Fl. et sic Musgr. Valck. Brunck. quos secutus sum. *Monk.*

Πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν,
Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν;

Quot putas jam valde sana mente præditos,
Connubia sua videntes corrupta, speciem præbere non videntium.

S. νεῖν, * καὶ οὐχ ὑπ' ἀγνοίας ἀνεξικακοῦντας, ἵνα μὴ τοῦτο ἀντιθῇς. 465. Νοσοῦνθ' ὁρῶντας] * Heath. ἔχοντας τὸ εὖ φρ. Certe ἕως vitiosum.

στέρξεις] Ita MS. A. et Exc. Flor. Cæteri, ut vulgo, στέργεις. *Musg.*

εἰ μὴ τούσδε γε στέρξεις νόμους] Ex uno Codice receptum στέρξεις, pro στέργεις, adfirmabit Flor. —— Paulo ante v. 461. pro ἐπὶ ῥητοῖς, ἐπιῤῥήτης erat in Flor. Scriptum forte fuit in aliis Codd. ἐπὶρ ῥητοῖς· ut certe pronunciatum videtur: παραῤῥείθροισι remansit huc usque in Edd. Sophoclis Antig. v. 723. περιῤῥεθέεσσιν in carmine Gregor. Nazianz. παραῤῥόον exhibet Cod. D'Orvill. MS. in Etymol. M. p. 135. 30. vid. J. D. Lennepius, vir mihi amicissimus, quæ scripsit valde juvenis in Coluthi v. 208.— Huc spectans Eustath. in Hom. Il. B. p. 177, 6. ταυτὸν, ait, τὸ ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι, καὶ τὸ ἐπὶ συνθεσίαις, ἤτοι ὡρισμέναις συμφωνίαις· Εὐριπίδης δὲ ἐπὶ ῥητοῖς εἵλετο τοῦτο εἰπεῖν. nonnunquam aliud, hic formula ἐπὶ ῥητοῖς notat *certa pactaque conditione:* in Platonis Symp. p. 213. A. Alcibiades, ἐπὶ ῥητοῖς εἰσίω, ἢ μή; συμπίεσθε, ἢ οὔ; L. Kuster. in Aristoph. Acharn. v. 61. formulam attigit ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι· *certis prærogativis.* Hic Nutrix, *hasce*, ait, *leges si non adprobabis, debuerat te pater certis generasse conditionibus.* Sapienter profecto senex Eur. Iphig. in Aul. v. 29.

Οὐκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,
'Αγάμεμνον, 'Ατρεύς·
Δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι,
Θνητὸς γὰρ ἔφυς.

Cum vicinis v. 462. —— ἢ 'πὶ δεσπόταις θεοῖς Ἄλλοισιν· Euripidis ista Medeæ comparanda sunt in Jasonem, qui juratam fidem violaverat, v. 493. Ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι, Ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν; *Valck.*

464. φρονεῖν pro φρενῶν Fl. *Monk.*

Ποσούς δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν;] In Flor. Cod. legitur ἔχοντας εὖ φρονεῖν· in Paris. μὴ δοκεῖν θ' ὁρᾶν· hic litera sententiæ nocet; illic φρονεῖν tollit elegantiam sermonis, qua τοὺς φρονιμωτάτους dixit κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν. τὸ, φρενῶν εὖ ἥκει, Thomas M. attigit in v. Ἔχω· idem est in talibus ἥκει, ac ἔχει, Herodoto aliisque adhibitum: vid. in Herod. p. 73. et p. 577. Quam hic dixerit χώρην ὡρέων εὖ ἥκουσαν, γῆν εὖ τῶν ὡρῶν ἔχουσαν vocat Pausan. VIII. p. 658. ult. Bæticam πόλεων εὖ ἔχειν καὶ νόμων scribit Philostrat. V. A. L. V. c. VI. ἄριστα γνώμης ἔχειν Juncus Stobæi p. 587. 3. et hujus Dionysius p. 531. 14. μακαρίως ἔχεις φρενῶν. *Valck.*

465. μὴ δοκεῖν et οὐ δοκεῖν pro *dissimulare* usurpantur: Med. 66. Ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν. In hoc loquendi modo inter Græcos et nostrates prorsus convenit. *Monk.*

Quod sequitur, Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα μὴ δοκεῖν ὁρᾶν· veteris mihi videtur elegantiæ dictum: vere R. P. Brumœus reddidit, *Combien de sages,* —— *voyant l'opprobre de leur lit, font semblant de n'en rien voir?* nam in talibus dictis Δοκεῖν idem est ac προσποιεῖσθαι, *faire semblant; simulare: Herodot.* I. c. 10. Candaulis uxor μαθοῦσα τὸ ποιηθὲν ἐκ τοῦ ἀνδρὸς οὔτε ἀνέβωσεν — οὔτε ἔδοξε μαθέειν, *animadvertisse se dissimulavit. Xenophon* Ἑλλ. IV. p. 308. 30. Ἀγησίλαος μάλα μεγαλοφρόνως τούτους μὲν οὐδ' ὁρᾶν ἐδόκει. rem eamdem narrans Plutarchus in Agesilao p. 607. F. προσεποιεῖτο, inquit, μήτε ὁρᾶν αὐτοὺς, μήτε ἀκούειν ἐντυγχανόντων. In Aristoph. Eq. v. 1143. Οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν redditur a Scholiaste, οὐδὲ προσποιούμενος εἰδέναι. similiter in Pacis v. 1051. Μὴ νῦν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν. hinc explicandus in Lysistr. v. 179. Athenæo IV. p. 163. E. Diodorus memoratur Aspendius Πυθαγορικὸς δόξας εἶναι· *qui videri voluit* P. Timæo dicitur ibid. F. τοῖς Πυθαγορείοις πεπλησιακέναι προσποιηθείς. Xenarchus Comicus, VI. p. 225. D. καιρίαν δ' εἰληφέναι Δόξας καταπίπτει καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν. ibid. p. 236. F. Eupolidis adulator dicitur divitis δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν. et εἴρων Theophrasti c. 1. ἀκούσας τι δόξει μὴ ἀκηκοέναι· nam sic mihi quoque scripsisse videtur, et ex glossa προσποιήσεται natum quod vulgatur.

Πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι
Ξυνεκκομίζειν Κύπριν; ἐν σοφοῖσι γὰρ
Τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.

Quot etiam patres cum liberis, qui peccârant,
Una curare Venerem. Inter callida enim
Hæc sunt hominum, ut lateant quæ non *sunt* honesta:

S. Μὴ δοκεῖν ὁρᾶν τὰ πταίσματα, τῇ κοινῇ δυναστείᾳ τοῦ ἔρωτος συγγινώσκοντας. 466. Πόσους δὲ παισὶ πατέρας] Πόσους δὲ οἴει πατέρας τοῖς παισὶν ἡμαρτηκόσι δι' ἔρωτα συμβαστάζειν αὐτοῖς παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τὴν * νόσον, καὶ τοσοῦτον ἀπέχειν τοῦ μέμφεσθαι, ὥστε καὶ συγκάμνειν εἰς τοὺς ἔρωτας αὐτοῖς. τὸ γὰρ ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα οὐδέν ἐστιν ἄλλο, ἀλλ' ἢ συμφορὰν ὀνειδίζειν. 469. Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴ] Οὐκ ἐξακριβάζεσθαι, οὐ καταπονεῖσθαι δεῖ πάνυ τοὺς ἀνθρώπους, ἀντέχοντας πρὸς τὸν ἔρωτα. οὐδὲ στέγην γὰρ, ὑφ' ἧς οἱ δόμοι κατηρεφεῖς γίνον-

* Ἡμαρτηκόσι Barn. pro ἡμαρτηκότας, et sic scriptum esse videtur in Florr. Mox leg. συμβ. αὐτοῖς τὴν παρὰ τῆς Ἀφρ. νόσον.

vid. illic Duportus, et Casaubonus p. 17. Orestes in Eurip. Iphig. Taur. v. 965. Ἤλγουν δὲ σιγῇ, κἀδόκουν οὐκ εἰδέναι. conf. Rhesi v. 643. Æschyli Promethei dictum est, in vita sæpius utile,

Κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

Valck.

466. Πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι Συνεκκομίζειν Κύπριν;] Quem sententia dicti minime latuit, Scholiastes tamen etiam legisse videtur ἡμαρτηκότας· quam, me judice, perversam scriptionem exhibet in Euripidis versu Cod. Flor. *Valck.*

467. Ξυνεκκομίζειν est *adjuvare*, quo sensu invenitur in Orest. 678. Electr. 73. Notat Valck. similiter adhiberi ξυνεκφέρειν in Fragm. Eur. Dictyos apud Stob. p. 474. 14. p. 347. Grot. Πατέρα τε παισὶν ἡδέως ξυνεκφέρειν Φίλους ἔρωτας, ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν, Παῖδάς τε πατρί. *Monk.*

Συνεκκομίζειν Κύπριν] Anglice, to Eimp. Petrus Victorius Variar. Lect. l. XI. c. 6. quum idem verbum per Horatianam explicaverit phrasin, *in partem juvare*, (de qua re vide ad Electr. v. 74.) de hoc loco hæc addit: *Ipso autem* (vocabulo) *usus etiam est in Hippolyto Coronato* idem Poëta, ita disputantem *inducens sceleratam illam Anum, quæ ad Facinus Phædram impellebat:* Πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι Συνεκκομίζειν Κύπριν. *Videtur enim significare, Patres quoque multos præsidio fuisse filiis, amore pereuntibus, atque auxilium ipsis ad fruendum Deliciis suis præbuisse.* Hæc ille. Huc Scholiastes advocetur. *Barnes.*

Vim verbi συνεκκομίζειν in his Victorius tradidit V. L. XI. c. VI. commodum Is. Vossius adscripsit *adjutare* Terentii. Συνεκφέρειν dixit Eurip. in ejusdem sententiæ dicto, quod ex ejus Dictye servavit Stobæus Gesn. p. 474. 14. Grot. p. 347.

Πατέρα τε παισὶν ἡδέως συνεκφέρειν
Φίλους ἔρωτας, ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν,
Παῖδάς τε πατρί· καὶ γὰρ οὐκ αὐθαίρετοι
Βροτοῖς ἔρωτες, οὐδ' ἑκουσία νόσος.

—— Cum proximis, ἐν σοφοῖσι γὰρ Τάδ' ἐστι θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά· locus ex Cressis comparari poterit apud Stobæum p. 579. 13. Grot. p. 458. *Valck.*

469. χρῆν Valck. et Brunck. e duobus MSS. A. Fl. Sed aptius videtur vulgatum. βροτοὺς λίαν Fl. *Monk.*

Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρῆν βίον λίαν βροτὸς,] In Cod. Flor. legitur βροτὸς λίαν· et est λίαν apud Tragicos iambus; sed hic ordo vocum vulgatus præstat: pro χρὴ quum præter Flor. daret et Paris. χρῆν, hoc recepi tanquam aptius altero, probatum jam in nota ad Phœn. v. 973. vid. Herodianum Piersoni, p. 468. Quæ supra Phædræ nutrix dicebat, v. 261. et seqq. quodam modo cum his conveniunt; sed hic pessima conciliatrix diversum quid tamen significatum voluit; hoc opinor: *Nec certe debebant adeo mortales elaborare in vita sua ad virtutis normam dirigenda.*

Valck.

470. Vulgo legitur οὐδὲ στέγην γάρ. Sed cum particulam ἂν sententia plane flagitet, post οὐδὲ inserui, scilicet hanc

Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴ βίον λίαν βροτούς·
Οὐδ' ἂν στέγην γὰρ, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι,
Καλῶς ἀκριβώσειαν· εἰς δὲ τὴν τύχην

Nec oportet homines vitam nimis *severam* excolere:
Nam ne tectum quidem, quo tectæ *sunt* ædes,
Nimis exacta cura faciunt semper: in calamitatem vero

S. ται, * καλῶς ἀκριβώσειαν, οἱ τέκτονες δηλονότι, καὶ τὸ μέτρον τοῦ διαστήματος τῶν δόμων φυλάξειαν, ὡς μήτε ἐκείνην πολὺ ἀπέχειν, μήτε τὴν ἄλλην πλησιάζειν. εἶτα πρὸς μὲν ξύλων συνθέσεις καὶ κανόνας εὖ συνθέτους οὐκ ἐφίκετο τῆς ἀκριβείας ἡ τέχνη· σὺ δὲ τηλικαύτην συμφορὰν ἀπταίστως βούλει παραδραμεῖν. 471. sq. Εἰς δὲ τύχην] Εἰς δὲ πέλαγος ἄδηλον τῆς τύχης ἐκκολυμβῆσαι. † οἰκειότατα δὲ τῇ λέξει κέχρηται, ὡς ἐπὶ πελάγους καὶ

* Καλῶς additur in Florr. 6. 15. e quibus etiam ab initio scripsi οὐκ ἐξακρ.
† Sic Barn. pro οἰκειότητα. Proxima mutila esse videntur, sic fortasse restituenda: εἰς δὲ πέλ. ἄδ. τῆς τ. πεσοῦσα, ἤγουν εἰσπλεύσασα, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι ἤγουν ἐκκολυμβῆσαι. εἰσπλεύσασα et ἐκκολ. glossas habet Flor. 2.

simplicissimam emendandi rationem arbitratus. Sensus est, *Nec debent profecto mortales in vita sua severe excolenda admodum elaborare; nam neque tectum, quo opertæ sunt ædes, bene et accurate coagmentaverint.* Edidit Brunckius quod excogitaverat Musgravius κανὼν ἀκριβώσει' ἄν· parum probabiliter: hæc enim conjectura nata erat e Scholiastæ verbis, sententiam paullo fusius interpretantis. οὐδὲ στέγην γὰρ, ὑφ' ἧς οἱ δόμοι κατηρεφεῖς γίνονται, ἀκριβώσειαν (supplendum ἄν,) οἱ τέκτονες δηλονότι· καὶ τὸ μέτρον τοῦ διαστήματος κ. τ. λ.—εἶτα πρὸς μὲν ξύλων συνθέσεις. καὶ κανόνας εὖ συνθέτους, οὐκ ἐφίκετο τῆς ἀκριβείας ἡ τέχνη· σὺ δὲ τηλικαύτην συμφορὰν κ. τ. λ. Musgravii conjectura ἀκριβοῦσ' αἰὲν pluribus de causis improbanda est. Deinde edidit Brunckius ad Valckenærii sententiam, ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι. sed genitivum defendit Porsonus in Schedis, allato Archilochi loco apud Plutarch. Tom. II. p. 604. C. ubi de Thaso insula dictum est, ἥδε δ', ὡς ὄνου ῥάχις, Ἕστηκεν ὕλης ἀγρίας ἐπιστεφής. *Monk.*

Οὐδὲ στέγην——ἀκριβώσειαν. Haud male M. edidit οὐδ' ἄν· sed majus adhuc latet vitium quod facile medebimur, si Codices Itali hic nullam lucem præbeant.

Class. Jour. Vol. VI. p. 78.

Οὐδὲ στέγην γὰρ, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι, Καλῶς ἀκριβώσειαν.] Corrigere tentabat Reiskius Οὐδὲ στολὴν γὰρ, ᾗ κατηρεφεῖς δόμους Καλῶς ἀ. Legere se solitum scribit, Marklandus, Κανόνες ἀκριβώσειαν, Normæ, seu *Regulæ exquisite faciunt*, vel *facere solent*: seque minime dubitare *cum ex sensu tum ex Scholiaste, sub voce* Καλῶς *delitescere vel* Κανόνες, *vel* Κανὼν *vel* Κανόσιν. Alter quidem Scholiasta vulgatas nobis easdem voces invenit; ad has enim pertinent in Scholiis ista: οὐδὲ στέγην γὰρ, ὑφ' ἧς οἱ δόμοι κατηρεφεῖς γίνονται, ἀκριβώσειαν, οἱ τέκτονες δηλονότι. Aliam lectionem hæc spectasse videntur, εἶτα πρὸς μὲν ξύλων συνθέσεις κατὰ κανόνας εὐσυνθέτως οὐκ ἐφίκετο τῆς ἀκριβείας ἡ τέχνη· σὺ δὲ &c. Certe mihi quoque placet una de Marklandi conjecturis, ut pro Καλῶς legatur Κανὼν, sequenti tum verbo ἀκριβώσειαν mutato in ἀκριβώσει' ἄν. id est ἀκριβώσειε ἄν. Sed præterea vitiosum ἧς mutandum arbitror in ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι· sic itaque hæc legenda:

Οὐδὲ στέγην γὰρ, ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι,
Κανὼν ἀκριβώσει' ἄν.

Neque enim tecti ligna, quibus domus sunt opertæ, Regula accurate coagmentaverit. Sic accepta apte mihi videntur ad proxima respondere. Lucretius IV. 516. *in fabrica, si prava 'st Regula prima, Normaque si fallax &c. —— Omnia mendose fieri, atque obstipa necessum 'st, Prava, cubantia, prona, supina, atque absona tecta.* Pallas navis Argoæ κανόνεσσι δάε ζυγὰ μετρήσασθαι, Apollon. Rhod. I. 724. ubi vid. Schol. Æschines c. Ctesiph. p. 82. 25 ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, τὸν Κανόνα προσφέρομεν ᾧ διαγινώσκεται. Xenophon qui dicitur in Agesilao edit. Hutch. p. 78. καλὸν εὕρημα ἀνθρώποις στάθμη καὶ κανὼν πρὸς τὸ ἀγαθὰ (leg. puto πρὸς τὸ ὀρθὰ) ἐργάζεσθαι. Ut Ciceroni junguntur *perpendicula, nor-*

Πεσοῦσ', ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;
'Αλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχεις,

Lapsa, quantam tu, quomodo te *hinc* evasurum putas?
Sed, si habes plura bona, quam mala,

S. χειμῶνος. ἀκολούθως δὲ καὶ τῷ πεσοῦσα πρὸς τὴν συμφορὰν ἐχρήσατο. ἐν γὰρ τοῖς σοφοῖς τῶν ἀνθρώπων τοῦτο ὑπάρχει, τὸ λανθάνειν ἑαυτὸν, καὶ προσποιεῖσθαι τῶν πλησίων τὰ μὴ καλὰ ἁμαρτήματα. 473. 'Αλλ' εἰ τὰ πλείω] 'Αλλ' ἐὰν ἔχῃς πλείονα καλὰ, βραχύτερα

mæ, et *regulæ*, Platonis in Philebo Socrates T. II. p. 56. B. ἡ τεκτονικὴ, inquit, κανόνι χρῆται καὶ διαβήτῃ καὶ στάθμῃ. de Pelope Sophoclis Hippodamia:

ἐξοπτᾷ δέ με
Ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥστε τέκτονος
Παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών·

sic corrigenda putem apud Athen. XII. p. 564. B. vulgata, ὡς τέκτονος παρὰ Στάθμην ἰόντος. Quod in Sophocleis præcedit apud Athenæum:

Εἶθ' ἄλλεται μὲν αὐτὸς, ——

sæpius a me tentatum, feliciter emendat Clar. Noster D. Ruhnkenius:

'Ενθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δέ με·

excitans ad firmandam egregiam correctionem ex Apparatu Sophist. Phrynichi, Sophoclea sæpius in isthoc opere nondum edito explicantis, hanc notam: 'Ενθάλπεσθαι ἔρωτι, οἷον καίεσθαι ὑπ' ἔρωτος. *uri amore*. Sed fragmenti Sophocleæ Tragœdiæ primus me quoque versus offendit:

Τοίαν δ' ἐν ὄψει ἴϋγγα θηρατηρίαν
Ἔρωτος ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.

satis enim erat dixisse de Pelope ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει· versum quoque vitiat hians molossus | ψει ιυγγ | Nihil vetat hoc quoque vitium sustulisse, atque integritati sic pristinæ restituisse Sophoclis Hippodamiæ de suo Pelope loquentis verba:

Τοίαν Πέλοψ, ἴϋγγα θηρατηρίαν
Ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει·
'Ενθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δέ με,
Ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥστε τέκτονος
Παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών.

—— Quod apud Euripidem vulgatur ἧς κατηρεφεῖς δόμοι, neminem arbitror comparaturum cum Athen. I. p. 12. A. ubi *quarumvis rerum bonarum refertæ mensæ*, τράπεζαι dicuntur eleganter Anacreonti κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν· vid. L. Kuster. in Aristoph. 'Αχ. v. 874.—meum, ἧ κατηρεφεῖς δόμοι, satis, opinor, tueri poterunt Homeri σπέος —— δάφνῃσι κατηρεφὲς, Od. I. 183.; Hesiodi δώματα —— Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέα, Theogon. v. 777.; Theocriti Αἴγειροι πτελέαι τε, Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι, Eid. VII. 9. —— Dicitur et συνηρεφής. In Alciphronis Epistola nondum edita: πέτρα τις ἦν συνηρεφὴς κατὰ τὴν κορυφὴν δάφναις καὶ πλατανίστοις. eadem epistola scripta præbet: σκευηρεφῆ τινα λόχμην. ubi scribi debuerat, συνηρεφῆ. *Valck.*

471. καλῶς ἀκριβώσειαν] Καλῶς frigidissimum est. Legere soleo κανόνες ἀκριβώσειαν. Nam sub voce καλῶς delitescere vel κανόνες, vel κανὼν vel κανόσιν, minime dubito, cum ex sensu, tum ex Scholiaste. Markland. Non displiceret καλῶς ἀκριβοῦσ' αἰέν. Αἰὲν pro ἀεὶ, ut Æschyl. Agam. v. 900. *Musg.*

εἰς δὲ τὴν τύχην Πεσοῦσ', ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς;] Una litera detracta legerem δοκοῖ; *In tantam vero lapsa calamitatem, in quantam tu cecidisti, quomodo se tandem evasuram illinc speraret.* δοκοῖς legitur in optimis Codd. in aliis δοκεῖς· in Flor. δοκῇς· δοκεῖς viro nollem placuisset Elegantissimo, quod cum πῶς ἂν stare nequit. Sed πῶς Marklando mutandum in σῶς videbatur: certe *qui periculum evasit enatando* Attico more loquendi dici potuit σῶς ἐκνεῦσαι· estque σῶς Euripidi quoque aliquoties usurpatum. Hic vero servandum alterum censeo. Græcis minus convenit interpretatio P. Victorii: Heathio non miror incidisse conjecturam, legendum forte Πεσουσας, ἡν συ, πως αν ἐκνευσαι δοκοις; quod evitare voluit incommodum H. mea fatebitur levissima correctione sublatum. —— 'Εκνεῦσαι, recte redditum in Scholiis ἐκκολυμβῆσαι, *enatare*, eleganter infra Tragicus adhibuit, v. 824:

Ἄνθρωπος οὖσα, κάρτ' ἂν εὖ πράξειας ἄν.
Ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν,

Cum sis homo, præclare agitur tecum.
Sed, o chara filia, malam mentem habere cessa,

S. δὲ κακὰ, καλῶς ἂν πράξειας. 475. Ἀλλ' ὦ φίλη παῖ λῆγε] Τῶν ὑπὲρ φύσιν φθεγγομένων φρενῶν, καὶ ἐπ' ἔρωτι θάνατον μηχανωμένων. Λῆγε] Τὸ γὰρ ἀρχόμενον τινὰ δυσφορεῖν οὐδὲν ἕτερον ἐστὶν, ἢ κρείσσονα ἑαυτὸν νοεῖν τοῦ κρατοῦντος, καὶ τὴν δεσποτείαν ἄδικον

Κακῶν δ' ὁ τάλας πέλαγος εἰσορῶ
Τοσοῦτον, ὥστε μή ποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν·

sed illud Ἐκνεῦσαι Barnesius tractavit et præsertim Ti. Hemsterhusius in Lucian. p. 306. qui nostrum etiam attigit ex Hippol. versum 470. quo Πῶς ἂν ἐ. δοκοῖς, vel δοκοῖ, satis firmabunt notata R. Dawesio Miscell. p. 207. —— Sed hic meum δοκοῖ vereri possem ne in eamdem caderet vituperationem, in quam venit Phœniss. v. 963. οἰωνοσκοποῖ· Attico quidem more οἰωνοσκοποίην, οιης, οιη, scribi potest, ut εὐτυχοίην· εὐδαιμονοίην· ξυνοικοίην, &c. nec minus tamen formæ vulgares hujusmodi Poëtis sunt Atticis in usu: Sophocles quidem sat multa præbebit exempla: νοσοῖ Trach. v. 1251. δοκοῖμ' ἂν, Phil. v. 1041. ὅστις ἂν βλαστοῖ, Antig. v. 924. ὅσ' ἂν δηλοῖ, Œd. T. v. 77. ὠφελοῖμ' ἐγὼ, Ant. 558. χωροῖμ' ἂν, Œd. C. 499. Adscribam ex Rheso v. 626.

Χρὴ δ' ἄνδρα τάσσειν ὃ μάλιστ' ἂν ὠφελοῖ.

ex Atticista veteri hæc sua hausit Photius quæ præbet in Lex. MS. Εὐδοκιμοῖ καὶ εὐδοκιμοίη· τὸ εὐκτικὸν ῥῆμα καὶ ποιοῖ καὶ ποιοίη, καὶ τἄλλα τὰ ὅμοια σὺν τῷ η καὶ ἄνευ τούτου. Horum similiumque vir accuratissimus Marklandus non recordabatur. *Valck.*

472. δοκοῖς Ald. et pars MSS. ceteri cum Lasc. δοκεῖς. Hunc versum frustra sollicitarunt viri docti. Heathius conjecit πεσοῦσας ἦν σύ. Marklandus σῶς ἂν ἐκν. Brunckius Valckenærio obsecutus edidit δοκοῖ, male; etenim particula ἂν ad ἐκνεῦσαι pertinet. "*Synesius Encom. Calvit.* p. 82. ἀλλ' οὐδ' ἂν Ἴωνα δοκῶ τὸν ῥαψῳδὸν ἐξευρεῖν. *Ita lego pro* ἐξευρήσειν *ex Suida, contra quam statuit P. Leopardus Emendat.* II. 19. *vide Eurip. Hippol.* 475. *(ed. Musgr.) male a Valckenærio et Brunckio tractatum. Æschyl. Agam.* 944. *ubi similiter errant Heathius et Pauwius.*" R. P. Vertas; *In calamitatem vero, quantam tu, lapsa, quomodo te enaturam expectas?* Eadem metaphora infra v. 824. 825. *Monk.*

πῶς.] Lego σῶς. ἀπταίστως βούλει παραδραμεῖν. Schol.

δοκεῖς. Ita MSS. D. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo δοκοῖς. *Musg.*

Ἐκνεῦσαι δοκοῖς] Ab ἐκνέω, alias ἐκνεύω, Enato, ut Cyclop. v. 577. Metaphorice Elabor. Hunc locum tractat et cum similibus confert Petrus Victorius Variar. Lection. l. 3. c. 10. Vid. Evang. D. Johann. c. 5. v. 13. Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει, τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν, ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Et Thucydid. l. 2. Ὅσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν. Et Lucianus proprie Ἐξένευσεν εἰς τὴν γῆν. Quin Eurip. infra ad v. 825. Κακῶν δ' ὁ τάλας πέλαγος εἰσορῶ Τοσοῦτον, ὥστε μή ποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν. Est et nutu jubeo, ut Iphig. Taur. v. 1342. *Barnes.*

473. Vulgo ἔχοις, quod ob πράξειας ἂν in altero sententiæ membro prætulere Valck. et Brunck. Sed Indicativum ἔχεις præbent Lasc. A. P. Fl. quæ constructio nemini displicere debet; (vid. infra 483. Hec. 782. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ, Στέργοιμ' ἄν.) et mihi quidem videtur paullo melius sententiæ convenire. *Monk.*

Ἀλλ' εἰ —— ἔχεις —— κάρτα γ' εὖ πράξειας ἄν.] Ita M. cum MSS. contra VV. DD. quorum auctoritas in hac re potior est, ἔχοις propter πράξειας scribentium. Citat quidem M. ex Hecub. 782. εἰ μὲν ὅσια σοὶ παθεῖν δοκῶ Στέργοιμ' ἂν, et infr. 483. ἄνδρες ἐξεύροιεν ἂν, Εἰ μὴ —— εὑρήσομεν. Sed non intelligere videtur M. quid sit in v. ἔχεις incommodi. Nimirum objicitur, non quia in altero sententiæ membro εἰ cum indicativo conjunctum in altero aut sequitur ἂν cum optativo junctum aut præcedit, sed quia ἔχεις tempus non incertum æque ac πράξειας ἂν significat. In Hecuba παθεῖν suam vim vere indefinitam habet: nam reddi

Λῆξον δ' ὑβρίζουσ'· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις
Τάδ' ἐστὶ, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν.
Τόλμα δ' ἐρῶσα· θεὸς ἐβουλήθη τάδε·
Νοσοῦσα δ', εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου.

Cessaque *Venerem* afficere contumelia; non enim aliud quam contumelia
Hæc sunt, superiorem diis esse velle.
Fortiter autem amorem tolera: Deus *enim* voluit hæc *ita fieri.*
Laborans vero morbo, morbum hunc bene fini.

S. εἶναι, καὶ λέγειν κρείσσω δαιμόνων, ἢ καθὸ μὴ βούλεται ὑποκεῖσθαι τῇ Ἀφροδίτῃ, ἢ ἐπεὶ καὶ οἱ θεοὶ πολλάκις ἐρῶσιν, ὡς καὶ ἡ γραῦς ἔφη. διὰ τούτου δὲ * θεραπεύει τὴν ὑποψίαν τῆς αἰσχρότητος, εἰς θειοτέραν ἀνάγκην τὸ ἀκούσιον τῆς γνώμης ἀναφέρουσα. 479. Νοσοῦσα δ' εὖ πως] Καλῶς πως τὴν † νόσον διάθες, καὶ γενναίως φέρε αὐτὴν,

* Θεραπεύει Barn. pro θεραπεύειν.

† Ex parte secutus sum Florr. 6. 15., qui primum habent, quæ hic in editis legeban-

debet εἰ δοκῶ παθεῖν (quasi scriptum εἰ δοκήσω παθεῖν) Anglice, *If I shall appear to have justly suffered, I will submit:* similiter in v. 482, 3. tempus aliquod incertum significatur in ἄνδρες ἐξεύροιεν ἂν et εἰ μὴ—εὑρήσομεν: quæ voces sonant Anglice, *Men shall discover whether we will not find.* Horum uterque locus distat ab oratione Nutricis εἰ—ἔχεις —— εὖ πράξειας ἄν, *if you enjoy—you will have done well:* nam sensus manifesto postulat, *if you have enjoyed—you will have done well:* i. e. Græce εἰ—ἔχοις —— εὖ πράξειας ἄν.

Class. Jour. Vol. VI. p. 78.

Ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχοις, Ἄνθρωπος οὖσα κάρτα γ' εὖ πράξειας ἄν.] Ad Codices Musgravii, ἔχεις exhibentes, accedunt Flor. et Paris. illud tamen illinc nollem repetitum. In ceteris inventum ἔχοις hic præstat: Codicum est in talibus auctoritas perexigua. Non εἰ tantum apud quosvis scriptores sæpe jungitur optativis, sed imprimis ubi in eadem adest periodo vocula ἂν· ut hic, εἰ ἔχοις, —— εὖ πράξειας ἄν· in Euripidis Bacch. v. 945. Δύναι' ἄν, εἰ βούλοιο Or. v. 779. Phœn. 1031, 2. Iphig. in Aul. v 306. Elec. 673. Sophoclis Aj. v. 455. εἰ δέ τις θεῶν βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα· Elec. v. 349. 50. 415. 585. Antig. v. 68. Œd. in Col. v. 915, &c. *Valck.*

Εἰ — ἔχοις.] Sic bene Aldus. Membr. et Lascaris ἔχεις. Prius merito præfert Valckenarius. Exemplis ab eo prolatis adde Hec. 318. Or. 703, 4. Rhesi 477. quibus infinita alia adnumerari possent. Est enim usitatissima illa constructio: nec tamen semper obtinet. Quandoque ἂν cum optativo in alterutro membro existente, εἰ cum indicativo præcedit aut sequitur, ut paulo infra v. 483. et apud Sophoclem, Trachin. 594.

ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς οὐδ', εἰ δοκεῖς
ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.

Ubi εἰ valet εἰ καὶ, *etsi, quamvis. Brunck.*

474. Ἄνθρωπος de muliere dicitur Theo. Adoniaz. 106. Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω, ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν. ad quem locum plura exempla citavit Valckenærius. vide etiam Heliodorum supra citatum ad v. 408. Similiter Sulpicius ad Ciceronem. Epist. Fam. L. IV. 5. *In unius mulierculæ animula si jactura facta est, tanto opere commoveris? quæ si hoc tempore non diem suum obiisset, paucis post annis tamen ei moriundum fuit; quoniam homo nata fuerat.* Pro κάρτα γ' εὖ π. ἂν librorum omnium lectione, quam ipse olim scripseram, nunc edidi, monente Elmsleio, κάρτ' ἂν εὖ π. ἄν. Eadem confusio observata est infra ad v. 697. *Monk.*

476. λῆξον δ' Lasc. cum Codicibus omnibus. λῆξόν θ' Aldus, quem sequitur Valck. *Monk.*

Λῆξον θ' ὑβρίζουσ'·] Λῆξον δ' ὑβρ. est in Flor. Paris. aliisque Codd. Hic tamen mihi quoque placet copula τε· nam ad illud μὲν respondet in v. 478. Τόλμα δ'

Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ, καὶ λόγοι θελκτήριοι·
Φανήσεταί τι τῆσδε φάρμακον νόσου.
Ἦ τ' ἄρ' ἂν ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἂν,
Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.

Sunt autem incantationes, et verba demulcentia:
Invenietur aliquod remedium morbi hujus.
Profecto enim sero *aliquid* viri invenient,
Si nos mulieres nullas artes inveniamus.

S. οἷον μὴ ἡττῶ τῇ νόσῳ, ἀλλὰ γενναίως φέρε, καὶ ἐπὶ πέρας ἄγε. 482. Ἧτ' ἄρα γ' ὀψέ γ'] Βραδέως ἂν οἱ ἄνδρες διαμυηθεῖεν περί τινος, εἰ * μὴ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες μηχανὰς εὕ-

tur, sed post τῇ νόσῳ pergunt, ἀλλὰ γενναίαζε. Ἄλλως. Καλῶς πως διατίθει τὴν νόσον, καὶ ὑπόταττε σαυτὴν, οἷον μὴ ἡττῶ τῆς νόσου, ἀλλὰ γενν. φ. καὶ ἐπὶ π. ἄ. Vulgo edebatur καλῶς σαυτὴν διάθες καὶ γ. φ. αὐτήν.

* Μὴ addunt Florr. 6. 15. quod jam Barn. interseruit. Sed quid facias verbo διαμυηθεῖεν? Heath. conj. διανοηθεῖεν.

ἐρῶσα· et bene junguntur, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν, Λῆξον δ' ὑβρίζουσ'· Nutrix ad Dejaniram in Senecæ Herc. in Œta v. 927.

Depone tumidas pectoris læsi minas,
Mortisque diræ expelle decretum horridum.

—Sincera sunt seqq. οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις Τάδ' ἐστὶ, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν. in Flor. est θέλεις· et magis esset oratio animosa, si scriberetur, —— κρείσσων δαιμόνων εἶναι θέλεις; *vin' tu Diis esse superior?* In Eurip. Troasin. v. 971. εἰ δὲ τῶν θεῶν κρατεῖν βούλει, τὸ χρῄζειν ἀμαθές ἐστι καὶ τόδε —— In hac oratione Nutricis suspicor editionem Hippolyti primam, prudenter omissos in secunda, hos duo versus obtulisse, quos ex Hippolyto citat Euripidis Stobæus p. 140. 18. Grot. p. 78.

Ἔγωγε φημὶ καὶ Νόμον γε μὴ σέβειν
Ἐν τοῖσι δεινοῖς τῶν ἀναγκαίων πλέον.

—— Ad versus 479. 480. 481. Horatianos, ante Barnesium, compararunt Muretus V. L. I. c. IV. Lambinus in Horat. Epist. I. I. 33. et Gatakerus A. M. P. c. VIII p. 488. *Valck.*

477. θέλεις.] Flor. *Monk.*

480. Quivis comparabit Horatianum, Epist. I. 1. 33. *Fervet avaritia, miseraque cupidine pectus? Sunt verba et voces, quibus hunc lenire dolorem Possis, et magnam morbi deponere partem.* Musgravii conjectura καὶ λόγος θελκτήριος Φανήσεταί τις, nemini, opinor, arrisura est. *Monk.*

Meas aures offendit horum versuum asyndeton. Forte verum fuerit:

εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ, καὶ λόγος θελκτήριος
φανήσεταί τις, τῆσδε φάρμακον νόσου.

Musg.

Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ etc.] Hunc locum aperte expressit Horatius l. 1. Epist. 1. v. 33.

Fervet Avaritia, miseroque Cupidine pectus?
Sunt Verba et Voces, quibus hunc lenire dolorem
Possis; et magnam morbi deponere partem.

Barnes.

482. Vulgatam lectionem Ἧτ' ἆρά γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξ. ἂν, mirum est probasse Valckenærium. Codices A. Fl. exhibent ἢ γὰρ ἂν ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἂν, unde recte Brunckius ἂν duplicatum edidit. Hæc particula cum optativis sæpissime, nonnunquam etiam cum indicativis et infinitivis repetita est: (vid. vv. 270. 474. 497. 965.) quod ignorantes librarii, complura poëtarum loca temere vitiarunt. Versus quosdam, in quibus ἂν male omissa erat, feliciter sanavit Porsonus ad Hecub. 736. Orest. 51. Videas Blomfieldium ad Æsch. Prom. 795. Addam ipse locum Æschyli Choëph. 851. ubi hactenus editum est Οὔτοι φρένα κλέψειαν (κλέψει' ἂν) ὠμματωμένην, invito metro. Corrigendum arbitror, Οὔτοι φρέν' ἂν κλέψει' ἂν ὠμματωμένην. Ut ad versum Hippolyti redeamus, omnes editores, præter Lascarem, dederunt ἦ τ' ἆρα, male. vide quæ notavi supra ad v. 443. *Monk.*

Emendat Reiskius ἢ παῦρά γ' ὀψέ τ'

ΧΟ. Φαίδρα, λέγει μὲν ἥδε χρησιμώτερα
Πρὸς τὴν παροῦσαν ξυμφοράν· αἰνῶ δὲ σέ.
Ὁ δ' αἶνος οὗτος δυσχερέστερος λόγων
Τῶν τῆσδε, καί σοι μᾶλλον ἀλγίων κλύειν.
ΦΑΙ. Τοῦτ' ἔσθ', ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας

Cho. Phædra, hæc quidem dicit utiliora
Ad præsentem calamitatem: laudo vero te.
Sed hæc laus *est* odiosiòr verbis
Hujus, et tibi longe molestior auditu.
Phæ. Hoc est quod bene constitutas hominum civitates

S. ροιμεν περί τινος. εἰ γὰρ αἱ γυναῖκες ἀπορήσομεν πανουργιῶν, πόσῳ μᾶλλον οὐκ εἰς ἔσχατον ἀμηχανίας περιπεσοῦνται οἱ ἄνδρες. ὥσπερ γὰρ τὸ νοῦν ἔχειν δέδοται τοῖς ἀνδράσιν, οὕτως τὸ πανουργεῖν καὶ μηχανὰς ἐξευρίσκειν ταῖς γυναιξί. 484. Φαίδρα λέγει] Πρὸς μὲν τὴν παροῦσαν, φησὶ, συμφορὰν τοῦ ἔρωτος χρησιμώτερά σου λέγει ἡ τροφὸς, εἰ σὺ μὲν ἐκβάλλεις σαυτὴν ζωῆς, ἡ δὲ τὸ ζῆν σοι * προξενεῖ. σὲ δὲ, φησὶν, ὅμως ἐπαινῶ τῆς σωφροσύνης. συγκριτικῶς δὲ εἶπε τὸ δυσχερέστερος, ὡς ἂν ἀμφοτέρων τῶν λόγων τὸ δυστυχὲς κεκτημένων, τοῦ μὲν διὰ τὴν αἰσχύνην, τοῦ δὲ διὰ τὸν θάνατον. ἐμφαντικώτερον δὲ καὶ ἀλγίονα εἶπεν ἔπαινον τὸν οὐχ ἡδονὴν προξενοῦντα κατὰ τοὺς ἄλλους ἐπαίνους τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ θάνα-

* Junt. Basil. εἰ ἢ σὺ μὲν ἐκβ. σαυτὴν ζωὴν, ἡ δὲ τὸ ζῆν σοι προσφωνεῖ. Barn. εἰ σὺ μὲν ἐκβ. σαυτῆς ζωὴν, ἡ δὲ etc. Musgr. εἰ σὺ μὲν ἐκβαλλεῖς ζωήν· ἡ τὸ δὲ ζῆν σοι πρ. Ego secutus sum Florr. 6. 15. nisi quod hi in vitio ἐκβαλλεῖς cum Musgr. consentiunt. Iidem paulo post τὸ δυστυχέστερος pro δυσχερέστερος. Equidem δυσχερέστερος — — — τὸ δυσχερὲς κεκτ. scribendum puto.

ἄνδρες—sed bene vulgatam tuetur Valckenærius. *Musg.*

Ἦτ' ἆρά γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν, Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν·] Quod est in Iphig. Taur. v. 1039. Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες ἐξευρεῖν τέχνας· verum esse monstrant historia et experientia cuique quotidiana. —— In Codd. Paris. et Flor. voculæ priores sic depravatæ sunt, ἦ γὰρ ἂν (ὀψέγ'.) Reiskii conjectura legentis, Ἦ παῦρά γ' ὀψέ τ' ἄνδρες, *Sane pauca et ea ipsa tarde invenient viri*, videri poterit speciosa formulas Euripidis ignoranti. Nostro Tragico ἦτοι, sive ἦτ', elisa diphthongo, diversum ab ἤτοι conjunctione disjungente, sæpius idem est ac ἦ δὴ, *certe:* ἦτ' ἆρα, etiam sequente εἰ, plus semel Euripidi restituendum, ut hic, recte scriptum legitur in ejus Alcest. v. 748.

Ἦτ' ἆρ' Ἄκαστος οὐκ ἔτ' ἐστ' ἐν ἀνδράσιν,
Εἰ μή σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται.

hoc in versu perperam legitur; Ἤ' μῆς ἀδελφῆς apud Etymol. p. 45, 32. In Heraclid. v. 652.

Ἦτ' ἆρ' ἐκείνῳ μὴ νομιζοίμην ἐγὼ
Μήτηρ ἔτ', εἴ γε τῶνδε προσθίξεις χερί.

Alcest. v. 658. Ἦτ' ἆρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ Ὃς ἡλίκος τ' ἂν —— scribendum:

Εἰ τηλικόσδ' ὢν οὐκ ἐτόλμησας θανεῖν
Τοῦ σοῦ πρὸ παιδός.

Alia quædam dari poterunt infra in Hippol. v. 1032. *Valck.*

486. δυστυχέστερος A. Fl. Mox Τῶν τῆδε καὶ σὺ Fl. corrupte. *Monk.*

487. Duplicis comparativi exempla satis multa apud Tragicos invenies. Hec. 381. μᾶλλον εὐτυχέστερος. Æsch. Sept. Theb. 679. τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; Suppl. 287. μᾶλλον ἐμφερέστεραι. Duplex superlativus Med. 1320. ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι. Alcest. 806. Τίμα δὲ καὶ τὴν πλεῖστον ἡδίστην θεῶν Κύπριν βροτοῖσιν. Soph. Philoct. 631. θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ Κλύοιμ' ἐχίδνης. Hec. 624. κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε Πρίαμε. ubi contulit Porsonus, inter alia, Soph. Œd. C. 1190. κάκιστα δυσσεβεστάτων. Cf. infra v. 1419. Ὃς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῇ βροτῶν. Simile exemplum præbet Cicero Epist. ad Att. XII. 38. *sive hanc aberrationem a dolore delegerim, quæ maxime liberalissima,*

Δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν,
Ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται.
ΤΡ. Τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων
Δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρός· ὡς τάχος διοιστέον

Et familias evertit, nimis pulchri sermones.
Non enim oportet dicere jucunda auribus,
Sed id, ex quo gloriosus quis evadat.
Nut. Quid *adeo* magnifice loqueris! non verbis speciosis *nunc*
Opus est tibi: sed viro. Celeriter dispiciendum,

S. τον. 486. Ὁ δ' αἶνος οὗτος] Ἴσθι μέντοι τοῦτο, ὅτι ὁ ἔπαινος τῆς σωφροσύνης ὁ παρ' ἐμοῦ λεγόμενος, εἰ καὶ καλλίων ἐστὶ τῶν ταύτης λόγων, ἀλλ' οὖν γε * δυσχερέστερός ἐστι, καθὸ θάνατόν σοι προξενεῖ. διὰ τοῦτο εἰκότως εἴη σοι λυπηρὸς ἀκούειν, εἰς ἀπώλειάν σε προτρεπόμενος. ἀλγίονα δὲ ἔφη τὸν ἔπαινον, ὡς ἂν μήτε ἔπαινον καθαρῶς ἔχοντα. οἱ γὰρ ἔπαινοι ἥδουσι τοὺς ἐπαινουμένους. 488. Τοῦτ' ἔσθ' ὁ θνητῶν] Μάλιστα τὰς πολιτείας τοῦτο ἀπόλλυσι, τὸ τὰ κεχαρισμένα τῷ δήμῳ λέγειν πρὸς τὴν ἰδίαν σύστασιν. ὅταν γὰρ ἁμαρτάνοντι μὴ πρὸς σωτηρίαν, ἀλλὰ πρὸς αὔξησιν τῆς ἁμαρτίας συμβουλεύῃ τις, † οὗτος διὰ τῶν ἡδέων λόγων ἀπόλλυσι τὸν ἁμαρτήσαντα. οἱ ἡδεῖς γὰρ λόγοι καὶ πλανητικοὶ ἀπολλύουσι τὰς καλῶς οἰκουμένας πόλεις καὶ τοὺς δόμους. 493. Διοιστέον] Διαγνωστέον. ὁ δὲ

* Rursus Florr. δυστυχέστερος.

† Junt. συμβουλεύῃ τις οὗτος διὰ etc. Basil. συμβ. τις οὗτός, διά. Barn. συμβουλ. τις οὕτως διά. Musgr. prout edidi.

doctoque homine dignissima, laudari me etiam oportere (credo.) Plura utriusque generis exempla inter legendum occurrent. *Monk.*

Cod. Flor. τῶν τῆδε καὶ σὺ μ. *Beck.*

492. Οὐ λόγων εὐσχημόνων δεῖ σὲ] Talis syntaxis in Phœniss. v. 935. Χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ θεσπισμάτων. et infra Hippolyt. v. 686. Θανούμεθ'· ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων. *Barnes.*

Τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων Δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρός.] *Quid adeo magnifice loqueris?* (Τί σεμνομυθεῖς; est in Androm. v. 233. Hermiones,) *Non verbis ad speciem decoris tibi opus est, sed viro,* τἀνδρὸς, id est νεύρῳ, sive φάλητι Παιδογόνῳ δυνατοῦ Κύπριδος ἔργα τελεῖν, ut est in epigrammate Theocriti. Tragici sententiam hic pervertit G. Ratallerus. Hippolytum prima *virum facere* Phædra desiderabat: ut Achillem Deïdamia *prima virum collato pectore fecit,* in Anthol. Latinæ T. I. p. 75. ἄνδρα πεποίηκε Longo. Similia dedit Gataker. Diss. de Stylo N. I. c. XII. vid. Martialis XI. Ep. 23. 6. Ep. 79. 12. Ep. 82. 6. in Senecæ Hippol. Theseus. v. 925.

a meo primum toro
Et scelere tanto placuit ordiri virum.

In Agamemnone ad Ægisthum Clytæmnestra, *Quem venere tantum scimus illicita virum.* Ad Euripideum ἄνδρα propius accedit Ausonii epigr. CI. *Salmacis, Felix virgo, sibi si scit inesse virum;* illud etiam Catulli Carm. LXII. 6. *Itaque ut relicta sensit sibi membra sine viro;* quædam illic apta notavit Scaliger. Latinis mihi Poëtis frequentius *vir* in hunc sensum videtur memoratus, quam Græcis ἀνὴρ, quibus *corpus evirare,* quod est in eodem carmine Catulli v. 17. potius *emasculare,* οὐκ ἄρσενα τιθέναι, τέμνειν ἄρσενα κοῦρον, similibusque modis dicebatur: Eunuchus ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ, in gripho, quem ex Clearcho exhibent Athen. X. p. 452. C. Eustath. in Il. Θ. p. 599. 27. οὐκ ἐν ἀνδράσιν ὢν in Eurip. Orest. v. 1572. non tantum ἐκτμηθεὶς, ἀποκεκομμένος τὰ γεννητικὰ, sed et τὸν ἄνδρα· *infelix ferro mollita juventus, Atque exsecta virum. Lucano* X. 134. *male pubescentibus annis subripuere viros, Petronio* c. 119. v. 21. Scripsisse Clemens Alex. videtur Strom. I. p. 349. ὅσαι μὴ —— ἐξετμήθησαν τὴν φυσικὴν ἀκολουθίαν;

Τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον.
Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος
Τοιαῖσδε, σώφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνὴ,

Rectum de te sermonem enuntiantes.
Nisi enim tua vita in calamitatibus verteret
Tantis, et *si* esses impudica mulier,

S. νοῦς, ἀλλὰ πειρατέον τῆς γνώμης τοῦ Ἱππολύτου, ποῖος ἔσται πρὸς τὰ λεγόμενα. 494.

καθάπερ τὸν ἄνδρα αἱ γυναικωνίτιδες, ἀποκοψάμεναι τὸν λόγον· *exsecta sibi ratione:* illic, alienissimo loco, posuerant τὸν Χριστὸν, alibi memores hunc per τὸν λόγον Clementi quoque designatum. Dantur horum similia apud Philonem Judæum p. 821. A. 932. E. 1071. E. præsertim p. 1153. D. E. Ab ἀνὴρ ducta hunc in sensum adhibentur nonnulla. *Cujus obscœnius excitata natura traditur*, ut ait Cicero de N. D. III. c. 22. πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς dicitur Luciano I. p. 273. τὸ ἀνδρεῖον quoque memoranti p. 447. τὰ ἀνδρῶν dicuntur in Apostolorum Canone XVII. Quinctiliano p. 455. 7. aliisque dicta *virilitas* recentioribus Græcis est Ἀνδρεία. Puella, ἥτις ἀνδρὸς ἦ γεγευμένη, prout in Æsch. dicebatur Τοξότισιν, dicitur et veteribus ἀνδρωθεῖσα· *virum* experta, ἄνδρα, vel ἀνδριζόμενον· hoc etiam in istum adhibuere sensum Philostratus, Heliodorus, aliique. *Valck.*

493. ὡς τάχος e MS. A. edidere Musg. Valck. Brunck. pro vulgato εἰς τάχος. et sic profecto Lascaris editio. Deinde διοιστέον Ald. sed διϊστεον omnes MSS. Lasc. et Scholiasta, qui exponit per διαγνωστέον. Videtur sensus esse, *Quam celerrime dignoscendi tibi sunt ii, qui recta de te declararunt.* ἐξ εὐθείας λέγειν et ἀπ' εὐθέος λέγειν sunt, *plane, aperte, sine ambagibus dicere.* Edidit ex ingenio Brunckius διζητέον, quod ne Græcum quidem esse arbitror. Porsonus, ut ab amico ejus accepi, forte legendum putabat διοπτέον, i. e. *circumspiciendum. Monk.*

διϊστέον] Ita ex Scholiaste Edd. recentiores, nec variant MSS. Ed. Ald. διοιστέον. Sensus est: *quam citissime experiundum est*, quo res evasura sit, *de tui morbi statu* τὸν εὐθὺν (i. e. τὸν ἀληθῆ) λόγον *proferentes*, atque Hippolyto rem declarantes. Nec aliter intelligit Scholiastes. In hac autem constructione subaudiendum erit ἡμῖν post διϊστέον, ad ἡμῖν vero referendum ἐξειπόντας, usu neque novo neque ineleganti, ut docebit Cl Forsterus in Indice Idiotismorum ad Platonem v. Accusativus. Marklandus interpretatur: *Dispiciendum tibi est, quid intersit inter eos, qui apposite ad rerum tuarum statum loquuntur, et eos, qui nihil ad rem:* Chorum sc. innuens. Idem cum priori clausula ὡς τάχος connectit; ἄλλα τ' ἀνδρὸς ὡς τάχος. Utrumque, meo judicio, infeliciter. *Musg.*

Διϊστέον] Ita lego, quia Scholiastes explicat per διαγνωστέον, παρὰ τὸ διΐσημι. Aldi vero editio legit διοιστέον. *Barnes.*

ὡς τάχος διϊστέον.] Ita MSS omnes: quos sequitur M. conjectura tamen Porsoni, quam ab amico ejus accepit, commemorata, scilicet διοπτέον. Nobis quidem Aldinum διοιστέον veræ lectionis vestigia videtur conservare.

Class. Jour. Vol. VI. p. 78, 79.

ὡς τάχος διϊστέον Τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον] *Quam celerrime dispiciendi sunt, qui absque circuitu tuum amorem enuncient* Hippolyto. In his miror clarorum virorum judicia. Διϊστέον, mihi nusquam alibi lectum, et hic suspectum est; neque placet Aldina lectio διοιστέον, in Parisino Cod. reperta; ex quo ὡς τάχος cum Musgravio recepi pro εἰς τάχος· Sophocli frequentantur ὡς τάχος et ὡς τάχιστα· quorum loco ὅσον τάχος et ὅσον τάχιστα· ὁτιτάχος et ὁτιτάχιστα eidem etiam adhibentur. Aliquando mihi venerunt in mentem ὡς τάχος ἀνοιστέον vel ἀνυστέον Τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας, &c. sed horum quoque neutrum satisfacit. In Attica structura verbalis in τέον nemo hærebit. Sermonibus *perplexis* Hippolyto poterat amor indicari Phædræ, vel *palam*, perplexo noluit vetula, sed εὐθὺν λόγον, ut res suo appellaretur nomine: *simpliciter et absque circuitu dicta Thucydidi* sunt ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα

Οὐκ ἄν ποτ' εὐνῆς οὕνεχ', ἡδονῆς τε σῆς,
Προσῆγον ἄν σε δεῦρο· νῦν δ' ἀγὼν μέγας
Σῶσαι βίον σὸν, κοὐκ ἐπίφθονον τόδε.

Nunquam propter lectum, et voluptatem tuam,
Huc te adhortarer: nunc vero est magnum certamen
Servare vitam tuam, neque hoc invidiæ *est* obnoxium.

S. Τὸν εὐθὺν] Ἐκ γὰρ τῆς συντόμου ὁμιλίας ὀλέσεις τὸ τῆς φύσεως αἰφνίδιον νόσημα, καὶ οὐκ

III. c. 43. Dion. Chrys. Or. XI. p. 158. C. οὐκ —— εἴρηκεν ἐκ τοῦ εὐθέος. Clemens Alex. Strom. III. p. 528. 21. λέξεις, —— κατ' ἀλληγορίαν εἰρημένας, ἐξ εὐθείας λαβόντες. De se Rhesus in dramate cognomine v. 423.

εὐθεῖαν λόγων
Τέμνων κέλευθον, κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ.

495. εἰ μὴ γὰρ ἦν Lasc. *Monk.*

Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος Τοιαῖσδε, σώφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνὴ,] Hic quoque literam copulantem σώφρων τ' οὖσ' ἐ. prætulerim; quia his respondent v. 498. νῦν δ' ἀγὼν μέγας, &c. Nam non dubito quin recte Marklandus hæc fuerit interpretatus, *et nisi esses pudica mulier*, ex præcedente versu vere monens εἰ μὴ supplendum in his relinqui. Si hic esset, quam Heathius putabat, oppositio, scribi potius debuerat ab Euripide, Τοιαῖσδέ γ', ἄφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνὴ, vel simile quidpiam. Quam vero tribuit vim voci σώφρων illa hic certe non conveniret. *Valck.*

495. S. Εἰ μὴ γὰρ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος
Τοιαῖσδε, σώφρων Δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνή.

Istud δὲ præstant codices omnes, quod minime cum τε mutandum. Fallitur enim Marklandus, εἰ μὴ e priori membro in posterius adsumens, tanquam si scriptum esset, καὶ εἰ μὴ σώφρων οὖσ' ἐτύγχανες γυνή. *Paulo invenustiorem ellipsin* judicat Musgravius, aliamque excogitat lectionem, quæ eodem, quo Marklandi interpretatio, laborat incommodo. Scilicet neutra eum sensum offert, quem res, et mens loquentis, quem lex ratiocinandi postulat, quique e vulgata optima lectione perspicue elucet. Juxta Marklandum vertendum esset: *Et nisi esses pudica mulier.* Igitur ex eo quod Phædra pudica est, necesse judicat Nutrix, ut eam in flagitium pelliciat! Nova est hæc dialectice, cujus imperitum me esse fateor. Musgravius autem contra codicum fidem legendo,

Τοιαῖσδ', ἀεσίφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνὴ,

hunc nobis propinat sensum: *Si autem esses imprudens mulier, nunquam te huc adhortarer.* Equidem hoc verum esse credo: si imprudens esset Phædra, sponte in scelus rueret, nec adhortantis; indigeret impulsu. Prudens itaque Nutrici videtur; at si prudens est Phædra, quidni ipsa vitæ et famæ suæ prospicit? Ista omnia inter se peræque repugnant. σώφρων hic non valet *pudica*, sed *mentis ac rationis compos.* Infra v. 701. Nutrix ait, οὐκ ἐσωφρόνουν ἐγὼ, *sapiens non fui, a recto consilio aberrari.* Nihil magis usu tritum, quam σωφρονεῖν ista significatione, absque ullo ad castitatem aut pudicitiam respectu. σώφρων γυνὴ sæpe nihil aliud est, quam *mulier prudens, quæ rebus suis bene consulit*, ut Med. 908. ubi Jason uxori, cui repudium renunciaverat, ait:

Ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ νῦν χρόνῳ
Βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.

Quis adeo insulsus esset, ut ibi verteret, *istuc mulieris pudicæ officium est*, quum sententia manifesto flagitet *mulieris prudentis?* Sensus itaque hujus loci est: *Si enim in tanto vitæ discrimine non versareris, si vero sanæ mentis esses, ut tute rebus tuis consulere posses, nunquam t.* &c. Ista recte percepit Heathius; sed exquisitiorem significationem voci σώφρων affingendo, sententiam suam aliquantisper obscuravit. *Brunck.*

496. Maluit Valckenærius σώφρων τ', sine causa, ut opinor. *Monk.*

σώφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνή.] Verte:

ΦΑΙ. Ὦ δεινὰ λέξασ᾽, οὐχὶ συγκλείσεις στόμα,
Καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις αἰσχίστους λόγους;
ΤΡ. Αἴσχρ᾽, ἀλλ᾽ ἀμείνω τῶν καλῶν τάδ᾽ ἐστί σοι·
Κρεῖσσον δὲ τοὔργον, εἴπερ ἐκσώσει γέ σε,
Ἢ τοὔνομ᾽, ᾧ σὺ κατθανεῖ γαυρουμένη.

Phæ. O atrocia locuta: non claudes os?
Et non edes iterum turpissimos sermones?
Nut. Sunt quidem hæc turpia, sed meliora tamen tibi, quam honesta.
Melior enim *erit* res, si modo te servârit,
Quam illud nomen, quo tu superbiens morieris.

S. ἂν ἐκ τοῦ ποικίλου τῆς ἀπαγγελίας, ὡς * ἐθάδης τῆς νόσου, μισήσειεν. 501. Καὶ μή με θήσεις αὖθις] Ἀπειρηκυῖα τοῖς σοφίσμασι τῆς γραὸς, παρακαλεῖ μηκέτι περὶ τοιούτων γυμνάζειν, μηδὲ λέγειν, ὅτι καλῶς καὶ μετρίως εἴργασται αὐτὴν ὁ ἔρως, οὐ παράλογος, οὐδὲ ἄξιος θανάτου. 502. Αἴσχρ᾽, ἀλλ᾽ ἀμείνω] Παρὰ μὲν ἑτέρῳ τινὶ μὴ ἐρῶντι αἰσχρὰ νομισθείη, παρὰ σοὶ δὲ βελτίω εἰσὶ τῶν παρὰ σοῦ καλῶς λεγομένων, καθὸ τὰ μὲν θάνατον, τὰ δὲ † σωτηρίαν σοι περιποιεῖ. πρὸς πλείονα δὲ πειθὼ τὸ μὲν ἔργον, τὸ δὲ ὄνομα ἐκάλεσεν, ὡς τούτου μὲν τῇ ἀληθείᾳ σωτηρίαν ἔχοντος, τοῦ δὲ τὸ ἐπάγγελμα ἐν φήμῃ καὶ

* Flor. 6. ὡς ἐθάδας. Puto ὡς ἐθάδος τῆς ν. et sic Heath.
† Σωτηρίαν e Florr. 6. 15. recepi pro σωτηρίας.

et nisi *esses pudica mulier.* Nam εἰ μὴ supplendum est ex versu proxime antecedenti. Markland. Malim, cum paullo invenustior sit ellipsis:

Τοιαῖσδ᾽ ἀεσίφρων δ᾽ οὖσ᾽ ἐτύγχανες γυνή.

Si vita tibi in discrimen ex tali re non veniret; esses autem imprudens mulier. *Musg.*

σώφρων] Prév. non de castitate, sed cum Brunck. de mentis sanitate et quiete, accipit. *Beck.*

Ex versu præced., quia est oppositio inter duo sententiæ membra, particulis μὲν et δὲ indicata, suppleri nequit μὴ, sed tantum εἰ. Et hoc solum postulat loci sententia; nam ἡ σώφρων non denotat *castam* et *pudicam*, sed eam, *quæ tanta animi virtute ac constantia prædita est, ut perturbationibus superior evadat, easque regere et in ordinem cogere valeat.* ut v. 401. *Heath.*

498. προσῆγον MSS. et Edd. ante Brunckium, qui e Scaligeri conjectura edidit προῆγον, fortasse recte: sed cum et alterum probum sit, textum mutare nolui. *Monk.*

Προσῆγον] Scaliger προῆγον, quod sane melius videtur. *Musg.*

Προσῆγον] Alii προῆγον. *Barnes.*

Non absurda viri docti, quem Scaligerum vocant, est conjectura legentis, Οὐκ ἂν —— Προῆγον ἄν σε δεῦρο, *Non huc te pellicerem verborum meorum lenociniis:* vid. A. Dounæus in Demosth. p. 121. Poterat se mulier, ut erat *lena*, considerare tanquam προαγωγόν. Theopompus Athenæi X. p. 443. E. memorat μαστροποὺς τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας. *Valck.*

499. Οὐκ ἐπίφθονον Heath. reddit, *non odiosum.* *Beck.*

500. συγκλῄσεις ex uno Codice A. ediderunt Musgravius et Brunckius. Sed συγκλείσεις Lasc. Ald. et Auctor X. Π. qui hunc versum bis adhibet, 110 et 438. Credo formas ἔκλησα, κλῇδες, κλῇθρον, recentioris esse Atticismi, et in Tragicorum scripta a Grammaticis invectas. Consulas notam Valckenærii in Phœn. 268. *Monk.*

συγκλῄσεις] Ita MS. A. Cæteri, cum editi, tum etiam scripti, συγκλείσεις. Scribi autem solet apud Euripidem κλῄω, κλῄσω, non κλείω, κλείσω. *Musg.*

Ὦ δεινὰ λέξασ᾽ οὐχὶ συγκλείσεις στόμα;] Hoc scribatur, an συγκλῄσεις, ut est in Parisinis duobus, (συγκλείσαις dat Flor.)

ΦΑΙ. Καὶ μή σε πρὸς θεῶν, εὖ λέγεις γὰρ, αἰσχρὰ δὲ,
Πέρα προβῇς τῶνδ', ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ
Ψυχὴν ἔρωτι· τἀισχρὰ δ' ἢν λέγῃς καλῶς,
Εἰς τοῦθ', ὃ φεύγω νῦν, ἀναλωθήσομαι.
ΤΡ. Εἴ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν.

Phæ. Ne per Deos (bene enim dicis, sed turpia)
Ultra hæc progrediaris; quod recte subjecerim
Animam prudentibus monitis: si vero turpia pulchre dixeris,
In id, quod fugio nunc, delapsa *peribo.*
Nut. Siquidem ita tibi videtur, esto. Oportuit quidem te non spe excidere;

S. ἀμφιβολίᾳ τοῖς ἔξωθεν. Ἄλλως. Τὰ δοκοῦντά σοι αἰσχρὰ εἶναι τῶν καλῶν λόγων κρείσσονά ἐστιν· ἢ αἰσχρὰ μὲν τὰ λεχθέντα τῷ προστυχόντι, σοὶ μέντοι νοσούσῃ τὸν ἔρωτα βελτίονα. 505. Εὖ λέγεις γὰρ,] Καλῶς μὲν γὰρ λέγεις καὶ πιθανῶς, αἰσχρὰ δέ ἐστι τῇ φύσει τὰ λεγόμενα, καὶ μή γε πρὸς θεῶν πέρα προβῇς τι τῶν λόγων τούτων, μηδὲ σοφιζομένη λέγε, ὅτι καλὸν ὑπείργασμαι καὶ ὑποθάλπομαι τὴν ψυχὴν, καὶ καρτερῶ τῷ ἔρωτι, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἔβλαψεν ἄξιον θανάτου. 507. Αἰσχρὰ δ' ἢν λέγῃς] Ὅταν δὲ τὰ αἰσχρὰ λέγῃς πιθανῶς καλὰ τῇ δεινότητι, διαφθαρήσομαι ἐγὼ, καὶ ἐμπέσω εἰς ὃ φεύγω, τουτέστι τὴν ὁμιλίαν καὶ συνουσίαν τοῦ ἐρωμένου. δέδοικε γὰρ ἡ Φαίδρα, μὴ λαθοῦσα ἁλῷ τῇ πιθανότητι. 509. Εἴ τοι δοκεῖ σοι,] Μὴ δυνηθεῖσα τοῖς σοφισμοῖς περιγενέσθαι, δευτέραν εἰση-

* Sic Florr. 6. 15. pro τοῦ ἔρωτος,

nihil interest: vid. not. in Eurip. Phœn. v. 268. —— Bis nostro versu legitur usa Maria in Χρ. Π. v. 438. et v. 110. ubi sequentis etiam partem dat v. 111. Euripideis congruunt ista Senecæ in Agam. v. 289. *quid voce blandiloqua mala Consilia dictas? Valck.*

502. Cod. Flor. τῶν κακῶν. *Beck.*

503. ἐκσώσειέ σε vulgo. ἐκσώσει γέ σε A. Flor. quod receperunt Valck. et Brunck. recte. Porsonus ad Med. 819. monet particulam γε sæpe in dialogis sequi εἴπερ, vel continuo, vel interposito alio vocabulo. Idem ad Phœn. 512. notat voces ὄνομα et ἔργον non raro a Tragicis opponi. *Monk.*

Κρεῖσσον δὲ τοὔργον, εἴπερ ἐκσώσει γέ σε, Ἢ τοὔνομ', ᾧ σὺ κατθανῇ γαυρουμένη] *Præstat autem turpe factum, dummodo te servabit, præ honesto nomina, quo superba morieris.* Pro vulgata huc usque lectione εἴπερ ἐκσώσειέ σε, recepi, quam dabant Codd. Flor. et Paris. εἴπερ ἐκσώσει γέ σε. indicativi futuro jungitur sæpius εἴπερ· in una serie εἴπέρ γε poni monstrabit Xenophon. Ἑλλ. I. p. 263. 11. Œcon. p. 488. 9. *Valck.*

505. Hactenus legitur καὶ μή γε, πρὸς θεῶν. Emendat Porsonus καὶ μὴ σὲ, in Nota MSta. ad Arist. Vesp. 1450. "Aristoph. Vesp. 1441. pro γε lege σέ ut recte Schol. et Suid. (v. ζηλῶ.) γε et σε sæpe permutantur, ut Eurip. Med. 870. (867.) ubi pro φέρειν εἰκός γ', recte ex MSS. edidit Brunckius φέρειν εἰκός σ'. Emenda obiter Eurip. Hippolyt. 508. Καὶ μὴ ΣΕ πρὸς θεῶν—confer Valcken. ad Phœniss. 1659. Markland. ad Suppl. 277. et ad Iph. Aul. 1233. Brunck. ad Med. 326. (adde Alcest. 1119.) ad Apoll. Rhod. III. 985. σ' pro γ' in eadem fabula 118. ex MS. reposuit Musgravius." R. P. *Monk.*

Cod. Flor. ἃ pro εὖ. *Beck.*

507. τἀσχρὰ Lasc. Ald. *Monk.*

Pro ψυχὴν ἔρωτι, quod sententiam præbet scopo loci contrariam, legendum arbitror Νυγμὴν ἔρωτος, *stimulum amoris.* Hesychius: Νυγμὴ, κέντρον. *Musg.*

Flor. λέγε pro λέγῃς. *Beck.*

508. Brumoy per τοῦτο ὃ φεύγει νῦν ἡ φ. intelligit *mortem;* male. Vertendum: *Turpia vero, si pulchre dixeris, in illis iterum implicabor* (malis scilicet, quæ ex amore suo consecutura prævidebat), *quæ*

Εἰ δ' οὖν, πιθοῦ μοι· δευτέρα γὰρ ἡ χάρις.
Ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια
Ἔρωτος· ἦλθε δ' ἄρτι μοι γνώμης ἔσω·

Si tamen *hoc decrevisti*, pare mihi: secunda enim *est* hæc gratia.
Sunt mihi domi demulcentia philtra
Amoris: venerunt autem mihi modo in mentem,

S. γεῖται γνώμην ἡ γραῦς, καὶ ὑπισχνεῖται ἀντιτρώσειν κἀκεῖνον φαρμάκοις τισὶν, ὡς ἂν θαρσαλεώτερον * αὐτῷ τὸν ἔρωτα μηνύσωσιν, ὡς πάντως πείσουσαι. εἰ τοίνυν, φησὶ, δοκεῖ σοι τὸ μὴ συνελθεῖν τῷ ἐρωμένῳ, ἔδει σε μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἁμαρτάνειν ἐρασθεῖσαν, καὶ εἰ τὸ σωφρονεῖν σοι δέδοκται, ἔδει μήδ' ὅλως ἁλῶναι τῷ ἔρωτι. κἂν γοῦν, φησὶ, δευτέραν χάριν μοι δὸς, δευτέρῳ τρόπῳ πεισθεῖσα τῷ τῶν φαρμάκων. ἔστι δέ μοι, φησὶν, ἐν τῇ οἰκίᾳ φάρμακα

* Αὐτῷ] Sic Junt. Basil. Musgr. αὐτοῦ Barn. fortasse errore operarum, de quo monuit Heath. Florr. 6. 15. ὅπως ἂν θαρσαλεώτεραι αὐτῷ τ. ε. μ. Mox καὶ εἰ est a Barn. pro καὶ οὐ, confirmatum codd. Flor.

nunc quam maxime fugio. Heath. Cod. Fl. φεύγων νῦν. *Beck.*

509. δοκεῖ omnes Editores ante Musgravium, qui ob imperfectum χρῆν edidit εἴ τοι 'δόκει σοι: postea vero sententiam mutavit, et δοκεῖ revocandum esse censuit. Imperfectum 'δόκει, id est ἐδόκει, prætulerunt etiam Valckenærius et Brunckius. Mihi potius videtur servanda esse formula εἴ τοι δοκεῖ σοι, quæ legitur in Nostri Electra, v. 77. et alibi. Totam autem sententiam sic interpretor: *Si quidem hoc tibi ita placet, debebas, fateor, non peccare: Si tamen in peccato,* hoc est, in amore, *revera implicita es, obsequere mihi; ea enim secunda est utilitas.* Aliter interpretantur Musgr. et Valck. *Monk.*

Locum sic interpretor: *Quoniam tibi ita visum est,* mittam ultra dicere. *Oportuit quidem te non a spe* potiundi Hippolyti *decidere: Sin ita tibi constitutum est, audi me: nam hanc mihi secundam præstitura es gratiam.* ἁμαρτάνειν, ut ἁμαρτάνουσ' et ἁμαρτάνει. Androm. v. 374. *Musg.*

Cod. Flor. Χρῆν μένουσ' ἁμαρτ.] *Beck.*

Εἴ τοι 'δόκει σοι, χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν· Εἰ δ' οὖν, πιθοῦ μοι] *Siquidem hoc erat decretum,* nempe τὸ σωφρονεῖν, sive μὴ πέρα προβαίνειν, *peccare non debebas,* sed amori reluctari: *si tamen sic stat sententia, aliud meum* nunc *sequere consilium; hoc enim erit secundi beneficii loco.* Ob χρῆν, *oportebat,* hic mihi præstare videbatur Εἴ τοι 'δόκει σοι, præ vulgato δοκεῖ, et prior opinio clar. Musgravii, præ altera explicatione: Εἴ τοι δοκεῖ σφῷν, et εἴ τοι δοκεῖ σοι, quo sensu posuerint Attici Poëtæ docebit R. Dawesius Misc. Crit. p. 303. 304. Χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν dicitur, ut in Medea, οὐ χρῆν σ' εἰς ἔμ' ἐξαμαρτάνειν. —— Sive dicatur Εἰ δ' οὖν, seu εἰ δὲ, nempe δοκεῖ· nihil interest: vid. G. Budæi Comm. L. G. p. 398. Euripidea nostra J. F. Gronovius admovit Hippolyto Senecæ v. 140. *Valck.*

510. Hæc male reddiderat Brumœus, quasi nutrix juberet alumnam virtutis præcepta sequi. Prevotus ita: "a Eh bien, soit, je me rends. l'aurois voulu vous rendre heureuse; mais, puisque je ne puis vous fléchir, ne rejetez pas du moins le secours, que je vais vous offrir." *Beck.*

511. Observat Valckenærius dictum esse φίλτρα θελκτήρια ἔρωτος, sicut in Apollon. Rhod. III. 738. θελκτήρια φάρμακα ταύρων. *Monk.*

Ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια Ἔρωτος;] Hujus forte loci Broukhusius non recordabatur, quo spectare potuit Propertius II. El. I. 53. *Seu mihi sint tangenda novercæ pocula Phædræ, Pocula privigno non nocitura suo.* Sed neque a noverca legitur amatorio poculo tentatus Hippolytus, et φίλτρ' ἐπῳδῶν in Phœnissis dicta, v. 1275. Nutrix potius intellexisse videtur, qualibus usa fuit ad Delphida flectendum Theocriti Simætha. Satis hic fuerat φίλτρα dixisse τὰ ἔρωτος θελκτήρια φάρμακα, sicut θελκτήρια φάρμακα ταύρων dixit Apollon. Rhod. III. 738. χρειὼ θελκτήριον πόθοιο III. 33. πόθων θέλγητρα Athenæus V. p. 220. F. olus, διεγερτικὸν πρὸς ἀφροδίσια, nonnullis φίλτρον dictum memorans IX. p. 371. B. A Nesso datum Dejaniræ venenum velut φίλτρον Soph.

Ἅ σ' οὔτ' ἐπ' αἰσχροῖς, οὔτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν,
Παύσει νόσου τῆσδ', ἢν σὺ μὴ γένῃ κακή.
Δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθουμένου

Quæ te neque turpiter, neque cum læsione mentis,
Liberabunt hoc morbo, si tu non fueris ignava.
Oportet enim jam ab illo, quem amas, aliquod

S. ἐρωτικὰ, ἃ δύναταί σου παῦσαι τὴν νόσον, καὶ τελέσαι τὸν ἔρωτα, τρώσαντα δηλονότι τὸν ἐρώμενον. εἰ δὲ πάλιν σὺ ἀπειθήσασα οὐκ ἐάσεις με τοῦτο ποιήσειν, βλάβη σοι γενήσεται. Ἄλλως. Τινὲς οὕτως· εἰ δοκεῖ σοι σωφρονεῖν, ὤφειλες μηδέν μοι λέγειν· εἰ δέδοκταί σοι τὸ μὴ πεισθῆναι, κἂν δευτέραν καὶ ἥσσονά μοι χάριν δός. πάντως γὰρ κἀκείνου οὕτως ἐρῶντος οὐκ ἂν ἀποτυχοῦσα τῆς κοινωνίας ἡττηθείης. 514. Παύσει νόσου] Τὸν ἐρῶντα * προσληπτέον. ἅτινα φίλτρα, ἤτοι φάρμακα τὰ θέλγοντα εἰς φιλίαν, οὔτε δύσκλειαν πορνείας σοι θέντα, οὐδὲ ἀπατήσαντά σε παύσει τοῦ νόσου, ἐὰν σὺ μὴ γένῃ κακὴ, ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ ἀπειθήσασα κωλύσεις με.

* Flor. 6. τὸν ἔρωτα.

Trach. v. 1158. *irritamen amoris* dixit *Ovidius* Met. IX. 133. Quia sæpe φίλτρα solent ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον, ut ait Alciphron. I Ep. XXXVII. f. in foro quæsitum, *an amatorium, venenum sit nec ne, Quinctil.* I. O. VII. c. 3. et c. VIII. init. veneficii rea facta poculum se dedisse aiebat οὐκ ἐπὶ θανάτῳ, ἀλλ' ἐπὶ φίλτροις apud Antiphontem Orat. I. p. 112. 27. *Valck.*

512. γνώμην ἔσω Lasc. male. Adverbia εἴσω et ἔσω, præpositionum vice fungentia, genitivum post se habent. Leguntur quidem apud Homerum Ἴλιον εἴσω, οὐρανον εἴσω, ubi εἴσω pro simplici εἰς positum est: dubito autem an hanc licentiam unquam adhibuerint Attici. *Monk.*

ἦλθε δ' ἄρτι μοι γνώμης ἔσω·] In sequenti versu φρενῶν βλάβη scriptum in Codd. Flor. Hic in Edit. Hippolyti prima Flor. γνώμην ἔσω. quod, si firmaretur a Codicibus, tanquam rarius, alicui forte placere poterat. Apud alios quidem Poëtas ἔσω vel εἴσω sic nonnunquam adhibetur pro εἰς· sed non apud Atticos, ut equidem arbitror, nisi forte metro coactos in carminibus Choricis. *Valck.*

513. ἐπὶ φρενῶν βλάβῃ Cod. Fl. repugnante metro. nam vocalis in fine præpositionis, literis φρ proximam vocem inchoantibus, brevis maneret: sequentibus vero βλ, in Euripidis senariis, longa fit. De his metri legibus consulendus Porsonus ad Orest. 64. et ad Hec. 302. *Monk.*

515. Δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθȣμένȣ] Præter Scholiasten vide Francisci Rous Archæolog. Attic. l. 4. c. 5. De Philtris et Incantamentis, ubi hunc locum notat. *Barnes.*

Δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθουμένου Σημεῖον ἢ λόγον τιν' ἢ πέπλων ἄπο Λαβεῖν ξυνάψαι τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν] Ita M. edidit, et Reiskii conjecturam, si quæ alia, certissimam, nullo cum judicio rejecit. Corrigebat quidem Reiskius Σημεῖον ἢ πλόκον τιν' ἢ πέπλων λάκος, et partim feliciter corrigebat, partim secus: feliciter, quod λόγον in πλόκον, perperam, quod ἀπὸ in λάκος mutaverit. Hoc sensit et Brunckius, qui, πλόκον adsumto, ἀπὸ non deturbavit. Et profecto πλόκον quam vocem Hesychius exponit per πλόκαμον, voluit quoque Marklandus citans Luciani locum δεήσει δέ τι αὐτοῦ τοῦ ἄνδρος εἶναι οἷον ἱμάτια ἢ κρηπῖδας ἢ ὈΛΙΓΑΣ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ: quorum postrema verba ad πλόκων τιν' alludere fortasse videntur: verum utcunque de hoc statuas, noli tamen dubitare quin ἱμάτια ἢ κρηπῖδας mutari debeant in ἱματίου κράσπεδα propter verba Theocriti similia in simili re Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον. Atqui Euripidis locus, ne sic quidem perpurgatus, aliam medicinam efflagitat. Quid velim mox indicabo. Interim verba Scholiastæ apponere libet, a quibus maxime corruptis licet editor noster vulgatam tueri conatus sit, ex iis tamen Euripideam scripturam ipse M. uti spero, revocatam confitebitur. En locum, Δεῖ, φησὶν, αὐτῇ φαρμάξει σημεῖον ἐκ τοῦ Ἱππολύτου τι λαβεῖν ἢ λόγου μνημόνευμα ἢ κράσπεδου ἀπόσπασμα· καὶ τῷ μὲν λόγῳ αὐτοῦ τὸν λόγον τῆς Φαίδρας συνάψαντας ἐπά-

Σημεῖον, ἢ λόγον τιν', ἢ πέπλων ἄπο,
Λαβεῖν, ξυνάψαι τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν.

Signum, aut sermonem aliquem, aut a vestibus *ejus*
Accipere, et conjungere ex duobus unum amorem.

S. 516. Σημεῖον, ἢ λόγον] Δεῖ, φησὶν, ἐν τῇ * φαρμάξει σημεῖον ἐκ τοῦ Ἱππολύτου τι λαβεῖν, ἢ λόγου μνημόνευμα, ἢ κρασπέδου ἀπόσπασμα. καὶ τῷ μὲν λόγῳ αὐτοῦ τὸν λόγον τῆς Φαίδρας συνάψαντας ἐπᾴδειν, τὸ δὲ ἀπόσπασμα ἐσθῆτος πάλιν ἐπ' ἀοιδῆς † ἀποσπάσματι τῆς

* Ἐν τῇ φαρμ.] Florr. 6. 15. pro αὐτῇ φαρμ. In idem incidit Burges in Censura edit. Monk. (*Classical Journal*, Vol. VI. p. 79.) Sed quod idem vir doctus leg. contendit: ἐν τῇ φ. μνημεῖον ἐκ τοῦ Ἱ. τι λαβεῖν, ἢ πλόκου, ἢ κρ. ἀπ. καὶ τῷ μὲν πλόκῳ α. τὸν πλόκον τῆς Φ. σ. ἐπ. fallitur. Grammaticum enim hic legisse λόγον, non πλόκον, e sqq. satis apparet, maxime ex illis συνάψαντες γὰρ ἄμφω τοὺς λ. Paulo post Florr. καὶ τὸν μὲν λόγον αὐτοῦ τῷ λόγῳ τῆς Φ.

† Non dubitavi recipere Barn. emendationem pro ἐπαοιδῆς ἐπάσματος, nisi quod pro Barn. ἐπαοιδαῖς e Florr. scripsi ἐπ' ἀοιδῆς, quod dictum accipio, ut ἐπ' ὅρκου Herod. v. c. IX. 11. Sed nec hoc verum esse puto. Quid enim sibi vult Ionicum ἐπαοιδῆς sive ἐπ' ἀοιδῆς. Puto ἐπᾴδοντας. Florr. πάλιν ἐπ' ἀοιδῆς ἐπ' ἄσματος τῆς ἐσθῆτος Φαίδρας (Junt. Basil. Φαίδραν) ἐπᾴδειν ἢ συνάπτειν.

δειν· τὸ δὲ ἀπόσπασμα κ. τ. λ. Verum ipse nihil video quomodo Phædra potuerit λόγον τινὰ Hippolyti λαβεῖν καὶ συνάψαι τῷ λόγῳ αὐτῆς. Nec facile quis dixerit unde Scholiastes suum μνημόνευμα hauserit, nisi prius viderit σημεῖον in μνημεῖον esse mutandum; eodem errore quo legitur σημεῖα vice μνημεῖα a Stobæo Tit. VII. p. 86. citante Æschylum in S. C. Th. 49. Μνημεῖον igitur et πλόκον in textum admissis, lege in Scholiis Δεῖ, φησὶν, ἐν τῇ φαρμάξει μνημεῖον ἐκ τοῦ Ἱππολύτου τι λαβεῖν ἢ πλόκον ἢ κράσπεδου ἀπόσπασμα· καὶ τῷ μὲν πλόκῳ αὐτοῦ τὸν πλόκον τῆς Φαίδρας συνάψασαν ἐπᾴδειν κ. τ. λ. Quod ad μνημεῖον (Anglice, *a remembrance*) hic usurpatum, confer ob vocem Iph. A. 1241. Τοῦτ' ἔχω σέθεν μνημεῖον et ob sententiam Aristoph. Plut. 992. Ἵνα, τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν, μεμνῆτό μου. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 79.

516. Reiskii conjectura legentis ἢ πλόκον τιν', ἢ πέπλων λάκος, haud necessaria est, et lectoribus in Euripide versatis parum probabilis videbitur. Hinc tamen πλόκον sumpsit Brunckius. Repetendum est ἢ (τι σημεῖον) πέπλων ἄπο. Apponam verba Scholiastæ, de duplici incantandi more disputantis. Δεῖ, φησὶν, αὐτῇ φαρμάξει σημεῖον ἐκ τοῦ Ἱππολύτου τι λαβεῖν, ἢ λόγου μνημόνευμα, ἢ κρασπέδου ἀπόσπασμα· καὶ τῷ μὲν λόγῳ αὐτοῦ τὸν λόγον τῆς Φαίδρας συνάψαντας ἐπᾴδειν, τὸ δὲ ἀπόσπασμα ἐσθῆτος πάλιν ἐπαοιδαῖς ἀποσπάσματι τῆς ἐσθῆτος Φαίδρας συνάπτειν. Citant Editores quæ in re simili fecit Theocriti Pharmaceutria, Idyll. II. 53. Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις, Ὦ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω. et Virgiliana comparant, Eclog. VIII. 91. *Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit, Pignora cara sui.* Lucian. Tom. III. p. 288, 65. δεήσει δέ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἤ τι τοιούτων. In iis quæ sequuntur Lucianus morem per nomina incantandi attigit. *Monk.*

Legebat Marklandus ἢ πλόκον τιν', ἢ πέπλων ἄπο; confirmabat autem ex hoc Luciani loco: δεήσει δέ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλίγας, τῶν τριχῶν, ἤ τι τῶν τοιέτων. vid. Dialog. Melissæ et Bacchidis p. 524. Ed. Græv. (T. III. p. 288. Reitz.) *Musg.*

Δεῖ δ' ἐξ ἐκείνε δή τι τε ποθεμένε Σημεῖον, ἢ λόγον τιν', ἢ πέπλων ἄπο, Λαβεῖν,] Reiskii prostat conjecturæ legentis, ἢ πλόκον τιν', ἢ πέπλων λάκος. Ad locum Euripidis illustrandum sanequam aptissimum citat Luciani Marklandus, quo D. Heinsius etiam usus est ad Theocriti carmen Magicum p. 309. Exstant verba Luciani T. III. p. 288. ubi, quibus indigeret ad juvenem Magicis incantamentis flectendum venefica, Melissæ Bacchis enarrat: δεήσει δέ τι αὐτε τε ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἤ τι τῶν τοιέτων. In his pro οἷον ἱμάτια scribendum suspicor, οἷον ὤαν ἱματίε, *fimbriam pallii:* τὰς τῶν ἱματίων ὤας veteres vocasse Λέγνα scribit Erotianus; sed vocem ὤαν satis

ΦΑΙ. Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν, τὸ φάρμακον;
ΤΡ. Οὐκ οἶδ᾽· ὄνασθαι, μὴ μαθεῖν, βούλου, τέκνον.

Phæ. Utrum autem unctile, an potabile *erit* hoc pharmacum?
Nut. Haud scio, O filia: velis juvari, non doceri.

S. ἐσθῆτος Φαίδρας συνάπτειν, ἵν᾽, εἰ αὐτοῦ διὰ λόγου ἀποτύχωμεν, τῷ δι᾽ ἐσθῆτος χρησώμεθα. συνάψαντες γὰρ ἄμφω τοὺς λόγους, ἢ τὰ ἀποσπάσματα τῶν ἱματίων οὕτως ἐπᾴδουσιν, οἷον Ἱππόλυτος ὁ τόδε εἰπὼν ἐρασθείη Φαίδρας τῆς τόδε εἰπούσης. μερικῶς δὲ καὶ τὸ φυσιολογικὸν μᾶλλον διήγημα εἰπὼν συνάψαι τ᾽ ἐκ δυοῖν μίαν χάριν. διὰ γὰρ φυσιολογικῶν * τινῶν ἄμφω τὰς φύσεις εἰς ἕνα ξυνάγουσιν ἔρωτα. ἀρίστη δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ διοίκησις. τὴν μὲν ὅλην φαρμάξιν οὐκ ἐπὶ σκηνῆς, ἀλλ᾽ ἔνδον ποιῆσαι μέλλουσα, πιθανῶς ἤδη τὸ κεφάλαιον ὑπέθετο τῆς φαρμάξεως. ἔδοξε γὰρ ἂν ἐνοχλεῖν διηγουμένη φανερῶς. 519. Ὄνασθαι, μὴ μαθεῖν,] Διδάσκου, † πῶς δεῖ τοῖς ἀναγκαίοις κεχρῆσθαι εἰς τὴν παραυτίκα μόνον ἀπαλλαγὴν τῶν κακῶν. οὐ

* Florr. διὰ γὰρ φυσιολογιῶν τινῶν] Sed quid proxime præcedentibus, μερικῶς δὲ, faciam, non habeo. In fine pro ὑπέθετο Florr. ὑπετίθετο.

† Διδάσκου,] Sic Florr. pro διδάσκουσα πῶς δή, in quibus δεῖ jam scripsit Barn. Paulo post ἐπιθ. καὶ διην. τῆς κακ. ἀπ. est ex iisdem codd. pro ἐπιθυμία, ἡ διην. τῆς κ. ἀ. Pro καταῤῥαθυμεῖν Florr. καταριθμεῖν.

adfirmavit H. Stephanus Thes. L. G. II. p. 1252. Ὀὰς τῶν ἱματίων exhibet ex Aristophanis perdito dramate Photius in Lex. MS. In rem Pharmaceutria Theocriti Eid. II. v. 53.

Τοῦτ᾽ ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὢ ᾽γὼ νῦν τίλλοισα κατ᾽ ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.

Hanc ex veste sua laciniam amisit Delphis, quam ego nunc minutatim discerptam in ignem sævum conjicio. torto concita rhombo Licia sunt apud Ovid. I. Amor. VIII. 7. Virgilii Pharmaceutria, Ecl. VIII. 91. *Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit, Pignora chara sui.* velut magicas artes tractatura Dido Æn. IV. 494. ad sororem: *Tu secreta pyram —— Erige, et arma viri, thalamo quæ fixa reliquit Impius, exuviasque omnes — superimponas. Valck.*

517. χάριν.] Videtur hic φίλτρον significare; cui interpretationi speciem certe conciliat Hesychius: χαρίεια (f. χαρίσια) φίλτρα. Sic *Amor* Philtrum valet Virgilio, Æneid. IV. 516. Pro δύναμις bis ponitur H. Steph. Anthol. p. 444.

συνάψαι ἐκ δυοῖν.] Par consuetudo, quanquam in diversa re, Arabum: ἔπειτα λαβὼν ἐκ τοῦ ἱματίου ἑκατέρου κροκύνην — apud Herodot. Lib. III. c. 8. *Musg.*

518. Conf. Æsch. Prom. 488. Οὐκ ἦν ἀλέξημ᾽ οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, Οὐ χριστὸν, οὔτε πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων. Χρείᾳ κατεσκέλλοντο. Eurip. Suppl. 1119. Μισῶ δ᾽ ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον, Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι Παρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥστε μὴ θανεῖν. De diversis φαρμάκων generibus apud auctores Græcos memoratis, omnino legenda est doctissima Blomfieldii nota, quam ad Promethei locum in Glossario scripsit. *Monk.*

Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν, τὸ φάρμακον] In nostris literis Χριστὸς, cui Nomini inscribimur, χρισθεὶς, vel κεχρισμένος, sonat; in hoc vero loco significat τὸ μετὰ χρίσεως ἐργασθέν. Ita quidem Æschylus in Prometheo Vincto, v. 469. Οὐκ ἦν ἀλέξημ᾽ οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον, Οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων Χρείᾳ κατεσκέλλοντο etc.—In quem locum Scholiastes — Οὔτε τι δι᾽ ἐπιχρίσεως ἔξωθεν. Aristoph. Pluto fol. 37. Πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον Καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν etc. Ubi Scholiastes — Τῶν φαρμάκων τὰ μέν ἐστι καταπλαστὰ, τὰ δὲ χριστὰ, τὰ δὲ ποτά. Τινὲς δὲ προπαροξύνουσι, κατάπλαστα λέγοντες. Ἔστιν οὖν παστὸν τὸ πασσόμενον, πλαστὸν τὸ πλασσόμενον, ὃ καὶ καταπλαστὸν λέγεται· καὶ πιστὸν τὸ πινόμενον. Addo et ego: καὶ χριστὸν, τὸ ἔξωθεν ἐγχριόμενον. Ut sit idem, quod ἔγχριστον apud Theocrit. Idyll. 11. v. 1. Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὔτ᾽ ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ᾽ ἐπίπαστον, Ἢ ταὶ Πιερίδες, etc. Ubi Scholiastes iterum: Ἰστέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μέν εἰσι χριστὰ, ἤγουν ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν, τὰ δὲ ποτὰ, ἅπερ πίνομεν, τὰ δὲ ἐπίπαστα, ἅπερ ἐπιπάττομεν. Vid. quæ nos ad Euripid. Ino. v. 12. *Barnes.*

Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον;] Insignem ex Euripidis Inone ῥῆσιν in invidiam apud Stobæum, p. 222, 20. una

ΦΑΙ. Δέδοιχ', ὅπως μοι μὴ λίαν φανεῖ σοφή.
ΤΡ. Πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι· δειμαίνεις δὲ τί;
ΦΑΙ. Μή μοι τι Θησέως τῶνδε μηνύσῃς τόκῳ.
ΤΡ. Ἔασον, ὦ παῖ· ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

Phæ. Metuo, ne mihi nimis sapiens videaris.
Nut. Omnia timere te scito: quid vero vereris?
Phæ. Ne quid horum indices Thesei filio.
Nut. Sine, O filia: ego recte curabo hæc.

S. γὰρ εἰς τὴν διηνεκῆ γνῶσιν. τὸ γὰρ τοιοῦτον πονηρίας ἐστὶν ἐπιθυμία καὶ διηνεκὴς τῆς κακουργίας ἀπόλαυσις. δεῖ οὖν πρὸς τὸ λυσιτελοῦν ἀπολαύοντας τῶν τοιούτων καταῤῥαθυμεῖν τῶν διηνεκῶν εἰδήσεων. ὠφεληθῆναι, φησὶ, βούλου μόνον, ἀλλὰ μὴ μαθεῖν τῆς ὠφελείας τὴν φύσιν. τὸ δὲ ὄνασθαι, ὡς ἵστασθαι. τὸ θέμα ὄνημι. 520. Δέδοιχ' ὅπως] Δέδοικα, φησὶ, μὴ μετιοῦσα τὴν φάρμαξιν, ἔργῳ δηλώσῃς τὴν νόσον. τὸ δὲ παντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι, ἀντὶ τοῦ, εἰ τὸ μηδὲν ἄξιον φόβου φοβῇ, πάντα ἂν φοβηθεῖσαν * γνῶθι σαυτήν. Σοφὴ,] Μωρὰ, ἀνόητος. Fl. 2. 522. Μή μοι τι Θ.] Φοβοῦμαι, μὴ ἐπ' ἐμοὶ σφόδρα τις πανοῦργος ἀποδειχθεῖσα, μηνύσῃς

* Γνῶθι] Quod Barn. dedit pro γνώθη Basil., est in Junt. Flor. 6. In Musgr. φόβου post ἄξιον omissum, et post φοβηθεῖσαν transpositum est; eadem vitium Junt. Basil. φοβηθεῖσθαι, correctum jam a Barn., servat.

et altera menda deformat: hæc fragmenti sunt ultima, ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας,

Τομαῖς ἀφαιρεῖν, ἢ ποτοῖς ἢ φαρμάκοις
Πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων·

Nemo corrigere mecum dubitabit.

ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις.

Schol. in Aristoph. Plut. v. 717. Τῶν φαρμάκων, ait, τὰ μέν ἐστι καταπλαστὰ, τὰ δὲ χριστὰ, τὰ δὲ ποτά. de vino Mnesitheus apud Athen. II. p. 36. A. Καὶ τοῖς ποτοῖς γὰρ φαρμάκοις κεράννυται, Æschyli Prometheus v. 478. ante quam ipse invenisset remedia, mortalibus ægrotis ait fuisse:

ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον,
Οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
Χρείᾳ κατεσκέλλοντο.

ubi recte contra Gaulminum πιστὸν tuetur Stanleius: ter Eustathius profert ex Æschylo πιστὸν, vel πιστὰ φάρμακα in Il. Δ. p. 353, 53. Υ. p. 1263, 40. in Od. Ζ. p. 251, 27. *Valck.*

519. ὄνασαι Flor. *Monk.*

520. φανῇς Editiones et Manuscripti, præter Flor. qui exhibet φανῇ; unde edidi, juxta Atticorum normam, φανεῖ, quoniam particulæ ὅπως μὴ plerumque cum futuro indicativi construuntur. Vid. Dawes. Misc. Crit. p. 227. cui si fides habenda sit, ὅπως μὴ cum aoristo secundo formæ passivæ conjungi nequit. *Monk.*

Δέδοιχ' ὅπως μοι μὴ λίαν φανῇς σοφή.] Si ceteri Codices exhibent φανῇς, nihil adeo est cur ex Flor. Cod. φανῇ, futurum tempus, reciperemus; cum ὅπως μὴ, secundum aoristum subj. æque ac futurum indicat. admittat, docente Dawesio Miscell. Crit. p. 229. Quia tamen duplex adest ratio, propter quam φανῇ hic in φανῇς mutari potuerit, φανῇ scriptum arbitror ab Euripide: cujus sunt ex. gr. in Medea λυπρὸς φανῇ· *videberis:* αἰσχίων φανῇ· σοφωτέρα φανῇ, vss. 303, 501, 600. *Valck.*

521. Monuit Dawesius Misc. Crit. p. 83. voculam ἂν participiis, perinde ac optativis et infinitivis, futuri temporis notionem conferre. Interpretatur Musgravius, *scito te,* si de hac re trepida es, *nihil non fuisse formidaturam.* Hunc versum imitatus est, ut videtur, Auctor Rhesi, v. 80. Πάντ' ἂν φοβηθεὶς ἴσθι, δειμαίνων τόδε. *Monk.*

πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι. i. e. *scito, Te,* si de hac re trepida es, *nihil non fuisse formidaturam.* Plenius in Rheso v. 80. πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι, δειμαίνων τόδε. *Musg.*

522. Pro τόκῳ aliam lectionem τέκνῳ exhibent C. E. P. Lasc. *Monk.*

523. τἄλλα etc. Hæc Prev. monet nutricem seorsim neque audiente Phædra dixisse, dum intrabat palatium. *Beck.*

524. Μόνον σύ μοι, δέσποινα ποντία Κύπρι Συνεργὸς εἴης] Forsan in Editione prima

Μόνον σύ μοι, δέσποινα ποντία Κύπρι,
Ξυνεργὸς εἴης· τἄλλα δ᾽, οἷ᾽ ἐγὼ φρονῶ,
Τοῖς ἔνδον ἡμῖν ἀρκέσει λέξαι φίλοις.
ΧΟ. Ἔρως, Ἔρως, ὁ κατ᾽ ὀμμάτων στροφὴ α΄.

Tantum tu mihi, domina marina Venus,
Auxiliatrix sis. Alia enim, quæ ego cogito,
Sufficiet dicere nostris amicis, qui sunt intus.
Cho. Amor, Amor, qui per oculos

S. τῷ Ἱππολύτῳ τὸν πρὸς αὐτὸν ἀπ᾽ ἐμοῦ ἔρωτα. 523. Ἔασον, ὦ παῖ·] Οἰκονομικώτατα οὐδὲν πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἀντέθηκεν, καίτοι αὐτὴ ἐρωτήσασα τὴν Φαίδραν, διὰ τί φοβοῖτο, ἀλλὰ μόνον φησὶν, ἐγὼ ταῦτα θήσω καλῶς, οὐ βουλομένη κατήγορος ἑαυτῆς ὕστερον φωρᾶσθαι. τὴν Ἀφροδίτην δὲ ἐπικαλεῖται ὡς παραστατοῦσαν ταῖς τοιαύταις περιεργασίαις. 526. Τοῖς ἔνδον ἡμῖν] Φίλον ὀνομάζει τὸν Ἱππόλυτον καθ᾽ ἡδονὴν ἡ γραῦς, προλαμβάνουσα ταῖς ἐλπίσι. ὁ δὲ νοῦς· * τὰ δὲ ἄλλα, ἃ φρονῶ, ἀρκέσει ἄρα ἔνδον διηγήσασθαι τοῖς ἔνδον φίλοις, ὁποῖα ἐστὶ, καὶ μὴ ἐπὶ πάντων καὶ ἐπὶ τοῦ θεάτρου ταῦτα ἐκφέρειν. Ἄλλως. Οὐ βούλομαι παῤῥησιάζεσθαι τὰ τῆς γοητείας· ἀρκεσθήσομαι γὰρ τοῖς ἔνδον. 527. Ἔρως, Ἔρως,] Λοιπὸν ὁ χορὸς ἐκτείνεται πρὸς τὸν Ἔρωτα λέγων, ὦ Ἔρως, ὅστις διὰ τῶν ὀμμάτων

* Ὁ δὲ νοῦς addunt Florr. 6. 15. ut et γὰρ post ἀρκεσθήσομαι in scholio post ἄλλως sequente.

similia quædam dixerit Nutrix his in Hipp. Senecæ v. 271.

Tentemus animum tristem et intractabilem:
Meus iste labor est, aggredi juvenem ferum,
Mentemque sævam flectere immitis viri.

qualibus satis apte responderent versus, quos exhibet ex Edit. prima Hippolyti Stobæus p. 388, 17. Ed. Grot. p. 245.

Ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον,
Ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον,
Ἔρωτα, πάντων δυσμαχώτατον θεῶν.

Verba Nutricis, intractabilem flectere laborantis, in hac Dramatis Editione prætermissa, forsan dederat in priori; dedit illa Seneca v. 435—483. *Valck.*

527. Sic Aldus et Codices nonnulli. ὃς κατ᾽ ὀμμάτων A. E. P. Fl. Lasc. et Eustathius ad Il. Γ. p. 432, 6=328, 17. et hoc edidit Valckenærius, negans scilicet Homericum ὁ pro ὃς usquam Atticis poëtis adhibitum esse. Sed proculdubio erravit vir summus. Articulus enim præpositivus non in Homero tantum, sed in trium Tragicorum reliquiis vice relativi positus haud raro invenitur. Hoc quidem in Choricis præcipue fit: vid. Hec. 477, 638. Bacch. 574. sed etiam in senariis extant non pauca hujus usus exempla; Æsch. Sept. c. Theb. 36. Σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ Ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾷν ὁδῷ. 515. Agam. 535, 985. Sophocl. Œd. Tyr. 1055, 1379, 1427. Œd. Col. 304, 1258. Trach. 47, 381, 730. Electr. 1144. Eurip. Andr. 811. κτείνασα τοὺς οὐ χρὴ θανεῖν. Bacch. 712. in cujus fabulæ v. 468. legendum videtur Οὐκ· ἀλλ᾽ ὁ Σεμέλην ἐνθάδ᾽ ἔζευξεν γάμοις, quod exhibent Codices, pro vitiosa Aldi lectione ὃς Σεμέλης. Electr. 280. In Æsch. Pers. 150. recte Brunckius, Heathium secutus, edidit Βασίλεια δ᾽ ἐμὴ· τὴν προσπιτνῶ. Ceterum monuit Eustathius ad Il. A. p. 23, 1=17, 42. articulo præpositivo, quoties pronominis vice fungitur, addendum esse accentum: et in Aldina profecto editum est ὃ κατ᾽ ὀμμάτων. Mihi tutius visum est communem scribendi modum servare. Corrupte habet Cod. Flor. ἔρον, ἔρον, et mox πάθον. *Monk.*

ὁ.] MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. ὅς. Ita etiam Scaliger ex conjectura. Exc. Flor. ἔρον, ἔρον, ὅς. *Musg.*

Ἔρως, ἔρως. ὃ κατ᾽ ὀμμάτων] Ita lego veterum librorum auctoritate: nec enim ὃς cum Scaligero legere ausim, ne versui noceam; sed nec opus: ὃ enim pro ὃς et poni potest, et ab Homero non semel ponitur, Iliad. α΄. v. 388. Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν et v. 351. Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ᾽ ἔοργε. Ὁ κατ᾽ ὀμμάτων στάζεις πόθον. Hunc locum Tibullus imitatus est in laude Sulpitiæ ad Mortem:

Illius ex oculis, cum vult exurere Divos,
Accendit geminas lampadas acer Amor.

Στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
Ψυχᾷ χάριν, οὓς ἐπιστρατεύσῃ,
Μή μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανείης,
Μηδ' ἄῤῥυθμος ἔλθοις.

Stillas desiderium, inducens suavem
Animæ voluptatem *illis*, adversus quos militas,
Ne mihi unquam cum damno appareas,
Ne mihi immoderatus venias.

S. τῶν ἀνθρώπων στάζεις τὸν πόθον, διὰ τούτου εἰσάγων ταῖς ψυχαῖς καὶ τὴν γλυκεῖαν ἡδονὴν, καθ' ὧν ἂν ψυχῶν ἐπιστρατεύσῃ τῷ ἐρωτικῷ τόξῳ, καὶ ἐρᾷν * ποιήσῃς. τὸ δὲ ἑξῆς ουτως· ὦ Ἔρως, ὃς κατὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐρωμένων ἡδονὴν καὶ ἐπιθυμίαν ἐπιχέεις, διὰ τούτου γλυκεῖάν τινα ἡδονὴν εἰσάγων ταῖς ψυχαῖς ἐκείνων, καθ' ὧν ἂν ἐπιστρατεύσῃ τοῖς ἐρωτικοῖς βέλεσιν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· ὅτε † ἐπαναγκάσεις τινὰ ἐρᾷν, τῷ ἐρωμένῳ γλυκεῖαν ἐπιτιθεὶς ταῖς ὄψεσιν ἡδονὴν, ὅπως τοὺς ἐρῶντας αὐτοπροαιρέτῳ καθυποτάξῃς ἀνάγκῃ διὰ

* Ποιήσῃς Barn. pro ποιήσας. Florr. 6. 15. ποιήσειας, qui etiam paulo ante τῶν addunt ante ψυχῶν.

† Ἐπαναγκάσεις e Florr. recepi pro ἐπαναγκάσῃς. Iidem mox τῶν ἐρωμένων γλ. ὑποτιθεὶς, et post αὐτοπροαιρέτῳ pro αὐτοπροαιρέτως.

Observavit Andr. Schottus Human. Obser. l. 2. c. 13. Propertius l. 2. Eleg. 12. v. 12. *Si nescis, Oculi sunt in amore Duces.* Ita Musæus v. 93. Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἕλκος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει. Vid. plura in hanc rem apud Tobiæ Magiri Polymnemon. titulo Amoris Incentiva. §. 22. ad §. 26. His adde: Σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. Lucian. f. 902. Vid. ad Estheram nostram v. 377. *Barnes.*

Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων] Negat Valck. ὃ pro ὃς esse Atticorum: affirmat Monk. in eo tamen leviter errans, quod Euripideis senariis hunc morem intrudere voluit. E duobus locis, quæ protulit M. fabulæ, judice Porsono, corruptissimæ, scilicet Baccharum 712. 468. prior in MSto. emendate legitur, posteriorem ipse M. sua emendatione corrumpit. Ald. exhibet Οὐκ ἀλλ' ὃς Σεμέλην ἐνθάδ' ἔζευξεν γάμοις. Tu lege Σεμέλην ὃς ἔζευξ' ἐνθάδ' οὐ καλοῖς γάμοις. De usu loquendi οὐ καλοῖς pro κακοῖς adi Monkium ad v. 196. et cf. Hom. Ιλ. Ζ. 326. Οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ. Eadem formula Sophocli restituta locum quendam egregie potest emendare. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 79.

Ἔρως, Ἔρως, ὃς κατ' ὀμμάτων Στάζεις πόθον,] Homericum ὃ, pro ὃς, quia nusquam Atticis Poëtis videtur adhibitum, ne hic quidem probandum censui, quodque Ed. prima Flor. et duo tresve Codices dabant Musgravii, Flor. etiam et Paris. recepi; legitur in Flor. ἔρον, ἔρον, ὃς κατ' ὀμμάτων. Scholiastæ quoque lectum, ὃς exhibet in his Euripideis Eustathius in Il. Γ. p. 328, 17.—— Respondent in Euripidis Troasin ista Chori v. 846. Ἔρως, Ἔρως, ὃς παρὰ Δαρδάνια μέλαθρά ποτ' ἦλθες, Οὐρανίδαισι μέλων. in Sophoclis Antig. v. 791.

Ἔρως ἀνίκατε μάχαν,
Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
Ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
Νεάνιδος ἐννυχεύεις, ——

eleganter emendabat (quod me monuit Doctiss. juvenis Leidensis, Joann. Luzacius,) vir Summus T. Hemsterhuis,

Ἔρως ἀνίκατ', ἀμάχαν' | Ἔρως ——

ut designetur ὁ ἀμήχανος, *cui resisti nequeat:* Cupido dicitur Γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον Sapphoni ap. Hephæst. p. 24. De amore per oculos in viscera penetrante multi multa notarunt hic non retractanda: prævivit et in his Euripidi Æschylus Agam. v. 750. Suppl. 1017. Sophoclis versus et alia dat Athenæus XIII. p. 564. causam tradit Plutarch. T. II. p. 281. A. B. In epigrammasi nondum opinor editis Meleagri hæc leguntur:

Τόν με πόθοις ἄτρωτον ὑπὸ στέρνοισι Μυΐσκος,
Ὄμμασι τοξεύσας, τοῦτ' ἐβόησεν ἔπος,
Τὸν θρασὺν εἷλον ἐγώ. ——

Οὔτε γὰρ πυρὸς, οὔτ'
Ἄστρων ὑπέρτερον βέλος,
Τοῖον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας
Ἵησιν ἐκ χερῶν

Neque enim ignis, neque
Astrorum supernum telum,
Quale Venereum
Mittit e manibus

S. τῆς ἡδονῆς. τὸ δὲ ἑξῆς· Ὦ Ἔρως, Ἔρως, ὃς κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον, μή μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανείης. οὐ πάντη δὲ ἀπεύχεται τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ τῷ κακῷ. εἰσὶ γὰρ καὶ ἀρετῶν ἔρωτες. 531. Μηδ' ἄῤῥυθμος] Μηδὲ ἄμετρός τις καὶ ἄτακτος * ἔλθοις. ῥυθμὸς γάρ ἐστιν ἡ μουσικὴ τάξις. πᾶς δέ τις ἔρως μεμετρημένος ἔχει μετὰ τῆς ἰάσεως τὸ χάριεν ἅμα καὶ ἀβλαβές. 532. Οὔτε γὰρ πυρὸς,] Οὔτε γὰρ τὸ βέλος τοῦ πυρὸς, οὔτε τὸ ὑψηλότατον βέλος τῶν ἄστρων τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἵησιν ἐκ χειρὸς ὁ Ἔρως ὁ Διὸς παῖς· εἶτα ἵνα μὴ δόξῃ τὸ κοινὸν βέλος λέγειν, φησὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ βέλος τοῦ πυρὸς, καὶ τὸ βέλος τῶν ἄστρων. Ἄλλως. Ἡ μὲν τοῦ πυρὸς βολὴ τὸ δυνατὸν,

† Ἔλθῃς. Flor. 6. pro ἔλθοις.

Διπλαῖ δ' ἀκτῖνές με κατέφλεγον, αἱ μὲν ἔρωτος
Παιδὸς ἀπ' ὀφθαλμῶν ———.

in Asclepiadis epigr. Δόρκιον ἡ φιλέφηβος dicitur Ἵμερον ἀστράπτουσα κατ' ὀμμάτων. *Valck.*

Ἔρως, Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων] Versus est dimeter iambicus, cui ut antistrophicus congruat, facili sublevandus est emendatione, scribendo:

μάτην, μάτην παρά τ' Ἀλφεῷ.

Hoc autem in versu e metro liquet, ὃ Aldinæ editionis retinendum esse, nec ei præferri debere ὃς, quod exhibent membr. nostræ et Florent. editio. Mihi, qui in senariis etiam articulum præpositivum loco postpositivi patienter fero, Homericum istud ὃ scrupulum non injicit. *Brunck.*

528. Cod. Flor. πάθον. *Beck.*

529. οἷς pro οὓς B. D. Utramque constructionem probam esse ostendit Valckenærius ad Phœn. 291. cui assentitur Porsonus. Iidem codices habent ψυχαῖς. Reposui, monente Elmsleio, ἐπιστρατεύσῃ pro ἐπιστρατεύσει. Subjunctivus est, subaudito ἂν, ut supra v. 429. *Monk.*

εἰσάγων γλυκεῖαν ψυχᾷ χάριν οὓς (ἐπιστρατεύσῃ) In duobus Musgravii Codicibus lectio prostat vulgatâ non deterior, Ψυχαῖς χάριν, οἷς ἐπιστρατεύσῃ· in quibus τούτων supplendum relinquitur; nisi figuram quis statui malit πρὸς τὸ νοητὸν vel πρὸς τὸ σημαινόμενον, Homero, Tragicis, et quibusvis frequentatam. Sive autem scribatur οὓς, seu οἷς ἐπιστρατεύσῃ, nihil interest, cum utroque modo verbum Euripidi ceterisque scriptoribus construatur: vid. Duker. in Thucyd. p. 272, et notata in Eurip. Phœn. v. 292. *Valck.*

531. ἔλθῃς Lasc. solœce. *Monk.*

532. Eustath. ad Il. Θ. p. 700, 15=581, 43. *Por.*

533. ἄστρων βέλος interpretatur Musgravius de Siderum, vel Solis vi, quam incusabant veteres si quis exanimis repente concidisset. Citat ille Hesychii glossam, ἀστροβολήτους· τοὺς ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλομένους. observans ad hanc opinionem alludere nomen apud Latinos *sideratorum.* Vertit Valck. ἄστρων βέλος, *fulminis telum.* *Monk.*

Siderum vel solis vim incusabant veteres si quis exanimis repente concidisset. Quod etiam Homerus allegorice respexisse videtur, cum Patroclum ab Apolline interemtum tradit. De hujusmodi casu luculentum Antipatri Epigramma est in Anthologia nova p. 83. Ed. Reisk. Hesychius: ἀστροβόλητοι, οἱ ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλόμενοι. Ad hanc etiam opinionem alludit nomen apud Latinos sideratorum. Hoc videtur esse ἄστρων βέλος, quod hic memorat Euripides. De fulmine tamen interpretatur Valckenærius, non sine veri specie. *Beck.*

534—6. Editiones omnes οἷον τὸ τᾶς Ἀ. qua constructione offensus Valckenærius plures correctiones in notis proposuit, et

"Ερως ὁ Διὸς παῖς.

Amor filius Jovis.

S. ἡ δὲ τῶν ἄστρων πρὸς τὸ ἐπιτευκτικόν. τὸ μὲν γὰρ ἀναλωτικὸν τῶν ἐμπιπτόντων, τὸ δὲ ὀξείας καὶ ἐξόχους ἔχον τὰς ἀφὰς, ὥστε τὸ μὲν πρὸς τὴν ἰσχὺν, τὸ δὲ πρὸς τὴν εὐστοχίαν. οὔτε γὰρ τοῦ πυρὸς, οὔτε τῶν ἄστρων τῶν τὰς χειμασίας ἐμποιούντων τὸ βέλος χεῖρόν ἐστι τοῦ σοῦ βέλους. 537. "Αλλως,] Μάτην θύομεν Διῒ Ὀλυμπίῳ καὶ Ἀπόλλωνι Πυθίῳ, μὴ τιμῶντες τὸν Ἔρωτα τὸν ὄντα φύλακα μὲν ἀνθρώπων, φύλακα δὲ

totum quidem locum sic scribendum censuit: Οὔτε γὰρ πυρὸς, οὔτ' Ἄστρων, ὑπέρτατον βέλος Οἷόν γ' ὁ τᾶς Ἀφροδίτας Ἵησιν ἐκ χερῶν Ἔρως ὀλίγος παῖς. Sed in his quædam sunt vulgatis longe deteriora: constructio enim magis impedita est: displicet etiam otiosa particula γ' ad explendum metrum advocata: neque credibile est dixisse Euripidem ὀλίγος παῖς pro παιδάριον. Dixerit quidem Theocritus, Idyll. I. 47. ὀλίγος τις κῶρος. dixerit etiam Homerides Hymn. in Merc. 245. Παῖδ' ὀλίγον. sed talis locutio a Tragici nostri consuetudine plane abhorret. Leviorem equidem mutationem adhibui, legendo τοῖον pro οἷον; hæ enim voces aliquando permutantur, ut in Æsch Prom. 944. ubi recte conservavit Robortellus τοῖον ἐξαρτύεται Γάμον γαμεῖν, pro vulgato οἷον. Nostri vero sententiam sic interpretor: *Neque enim aut ignis aut siderum ictus potentior; tale scilicet est Veneris telum, quod e manibus jaculatur Amor, Jovis filius.* Poterat quidem legi Τοιόνδ' ὁ τᾶς Ἀ. ni displicerent ὁ τᾶς Ἀφροδίτας, et ὁ Διὸς παῖς intra tantillum spatium concurrentia. Ad ultimum Strophæ versum defendendum citat Musgravius Virgilium, qui in Ciri v. 134. dixit, *Sed malus ille puer, quem nec sua flectere mater Iratum potuit, quem nec pater atque avus idem Jupiter.* Lactant. Institut. I. 17. *Venus genuit ex Jove Cupidinem.* Apuleium, Lib. VI. Negat autem Valckenærius alibi apud veteres Græcos Jovem dictum esse patrem Cupidinis; idemque in disputatione de Amore, ac Patre ejus, in Diatribe, cap. XV. exquisitæ suæ eruditionis insigne specimen dedit. Sed Ἔρως ὁ Διὸς παῖς in suo Hippolyti exemplari certe legerat Eumathius, qui bis huc respexit, de Ismen. Amor. IX. p. 342. et X. p. 393. Nec minore jure παῖς Διὸς vocatur Amor, quam παῖς Διώνης in Fragmento Antigonæ Euripideæ apud Scholiastam Pindari Pyth. III. 177. Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεός. vid. Valck. Diatr. p. 154. C. quippe Dione mater fuisse Veneris perhibetur. Homer. Il. E. 371. ἵησ' ἐκ χειρῶν Lasc. *Monk.*

534. Ἔρως, ὁ Διὸς παῖς.] Cupidinem Jovis filium vulgo non invenias. Virgilius tamen in Ceiri:

— Malus ille Puer, quem nec sua flectere Mater
Iratum potuit, quem nec Pater atque Avus idem
Jupiter ——

Lactant. Institut. I. 17. *Venus genuit ex Jove Cupidinem.* Sed et Jupiter apud Apuleium Miles. Lib. VI. Cupidinem alloquens: *licet tu, Domine fili* etc. *Musg.*

Copiosius h. l. tractat Valck. Diatr. p. 159. ss. ubi monet, Eustathium, qui in libro de Am. Ism. bis habet Ἔρως ὁ Διὸς παῖς, hausisse e corrupto Eur. loco, et neminem veterum Græcorum Jovem dixisse patrem Cupidinis. Sed illud verisimile non est, ex hoc non sequitur, non aliquos ita sibi persuasisse. B. Spec. p. 8. qui monet, παῖς etiam forte accipi posse de nepote; nam Venus tertia fuit Jovis filia. Cic. N. D. 3, 23. *Beck.*

532—536. Οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ' Ἄστρων ὑπέρτερον βέλος, Οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας Ἵησιν ἐκ χερῶν Ἔρως ὁ Διὸς παῖς.] Hinc ista fecit Latina Grotius:

Non trucis flammæ, neque tanta virtus
Siderum, quantos meditatur ictus
Cypridos divæ puer et Tonantis.

Fingamus fuisse; quæro num hic dicatur Cupido Veneris et Jovis filius: dicitur Ἔρως ὁ Διὸς παῖς· ut alibi nusquam apud Poëtas veteres Græcos, quibus ubique vocatur, ut Latinis Puer Veneris, ὁ τῆς Ἀφροδίτης· παῖς Κυθήρης, &c. Hic vero τὸ τῆς Ἀφροδίτης non ad Amorem referri potest, sed ad ejus βέλος· Prorsus vero insolens est loquendi modus, τὸ τᾶς Ἀφροδίτας (βέλος) ἵησιν ἐκ χερῶν Ἔρως. Sententia satis est perspicua, *Neque tantam esse vim ignis, nec teli cœlestis,* sive *fulminis, quanta sit illius* teli, *quod certa manu Puer Veneris emittit.* Obversaban-

Ἄλλως, ἄλλως παρά τ' Ἀλφεῷ, ἀντ. α'.

Frustra, frustra, et ad Alpheum,

S. τῶν ἀφροδισίων θαλάμων, τύραννον δὲ τῶν * ἀνθρώπων, τὸν πορθοῦντα καὶ ὀλοθρεύ-

* Τύρ. δὲ τῶν ἀνθρ. e Flor. addidi, qui etiam πορθοῦντα, quod Barn. jam scripsit pro πορθμοῦντα. Hoc scholion vulgo ita exhibebatur, quasi aliam explicationem contineret v. 530. Ἄλλως. μάτην θ.

tur ista, ni fallor, *Senecæ*, dum in Medea Chorum dicentem faciebat, v. 579.

Nulla vis flammæ, tumidique venti
Tanta, nec teli metuenda torti;
Quanta cum conjux viduata tedis
Ardet et odit.

Πυρὸς βέλος est *vis flammæ;* per ἄστρων βέλος *fulminis telum* vel *fulmen* intelligo, sæpe βέλος, et βέλος κεραυνοῦ Sophocli dictum, πυρπάλαμον βέλος Διὸς Pindaro Ol. X. 96. In hæc Euripidis convenit epigramma in Amorem Anthol. IV. c. XII. 108.

Ὁ πτανὸς τὸν πτανὸν ἰδὼν ἄγνυσι κεραυνὸν,
Δεικνὺς ὡς κρεῖσσον πῦρ πυρός ἐστιν Ἔρως.

Quæ quidem in his Euripidæ apparent incommoda literarum aliquot mutatione videntur evitari posse, si sic illa scribantur:

Οὔτε γὰρ πυρὸς, οὔτ'
Ἄστρων, ὑπέρτατον βέλος
Οἷόν γ' ὁ τᾶς Ἀφροδίτας
Ἵησιν ἐκ χερῶν
Ἔρως ὀλίγος παῖς.

hunc autem in modum capiantur, Οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ' ἄστρων (nempe τοῖον βέλος ἐστὶ,) οἷόν γε βέλος ὑπέρτατον ἵησιν ἐκ χερῶν Ἔρως, ὁ τᾶς Ἀφροδίτας ὀλίγος παῖς· *Neque enim aut ignis, aut tale fulminis telum, quale potentissimum manibus suis ejaculatur Amor, parvulus puer Veneris:* idem ille tamen τῶν ἁπάντων δαιμόνων ὑπέρτατος secundum Euripid. ap. Stob. p. 387, 29. Hanc vero sententiam commodam fatebuntur, qui hic Cupidini patrem et avum eumdem dare non recusant. Jovis *filium* docte tuetur S. Musgravius Exercit. in Eurip. II. c. IV. quicum alibi pluribus ea de re licebit φιλολογεῖν. Hic satis erit dixisse ex veteribus Poëtis Græcis, qui toties Amorem cecinere, neminem, quem quidem ego noverim, Διὸς παῖδα dixisse, Veneris filium plurimos; nec solitum in talibus Euripidem ab opinionibus secedere vulgo receptis. Jam vero hic quoque venusta mihi videbatur oppositio futura inter ὀλίγον huncce παῖδα Ἀφροδίτας, et tela, quæ parvulis ille manibus emittit violentissima; qualis certe Poëtis sæpe placuit: Theocr. XIX. 8. mater ad filium, Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς. Moschus Eid. I. 13.

Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει.

Nævius apud Nonium in v. Cupidinem,

Ædepol Cupido, quum tam pusillus sis, nimis multum vales.

Varronis sunt apud Nonium in Agere in eamdem sententiam verba. Præter ceteros tela Cupidinis Seneca celebrat in Hippol. v. 193, 200, 278. *iste Puer*

Tela quam certo moderatur arcu!

Herc. in Œta v. 540.

Qui certa tenerâ tela dimittit manu.

Nonno Βαιὸς ἔρως dicitur, et ejus βαιῷ Ὤμῳ pendere πανδαμάτειρα φαρέτρη· alibi τόξον ὑπέρτερον, ᾧ γόνυ κάμπτει Ζεὺς ὕπατος. Sæpe παιδάριον, μικρὸν παιδίον vocatur, βαιὸς in Anthol. IV. c. XVIII. ep. 44.

Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος Ἔρως.

Hic ex conjectura mea diceretur Veneris ὀλίγος παῖς. pro μικρὸς sic ὀλίγος usurpatur Homero, Hesiodo, Nicandro, Callimacho, Apollonio Rhod. sæpius in Anthologia. ὀλίγος τις κῶρος est in Theocriti Eid. I. 47. Homerus h. in Mercur. v. 245. dixit:

Παῖδ' ὀλίγον δολίῃσ' εἰλυμένον ἐντροπίῃσιν,

ubi v. 455. ὀλίγος περ ἐὼν κλυτὰ μήδεα οἶδας. Extra chorum vocem non usurpasset Euripides. *Valck.*

Ἔρως ὁ Διὸς παῖς.] "Negat Valckenærius alibi apud veteres Græcos Jovem dictum esse patrem Cupidinis: sed Ἔρως ὁ Διὸς παῖς in suo Hippolyti exemplari certe legerat Eumathius de Ismen. Amor.

Φοίβου τ' ἐπὶ Πυθίοις τεgέμνοις
Βούταν φόνον Ἑλλὰς ἀέξει δὴ,
Ἔρωτα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν,
Τὸν τᾶς Ἀφροδίτας
Φιλτάτων θαλάμων .

Phœbique in Pythiis delubris,
Mactationem boum jam auget Græcia:
Amorem vero tyrannum hominum,
Illum Veneris
Charissimorum thalamorum

S. οντα τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ διὰ πάσης συμφορᾶς πόνους καὶ λύπας παρέχοντα, καὶ παντὸς κακοῦ πειραθῆναι ποιοῦντα, ὅταν πρὸς αὐτοὺς ἔλθῃ. 540. Τόν τύραννον] Καλῶς οὐ βασιλέα, ἀλλὰ τύραννον αὐτόν φησιν, ἐπειδὴ μὴ προνοεῖται τῆς τῶν ἀρχομένων ὠφελείας, πόνον δὲ λυσιτελοῦντα τῇ ἑαυτοῦ προαιρέσει κατεργάζεται, ἐπίδειξιν τῆς δυναστείας ποιούμενος. 543. Κληδοῦχον, οὐ σεβίζομεν,] Τὸν φύλακα τῶν οἴκων οὐ τιμῶμεν. φύλακα δὲ τῶν ἀφροδισίων αὐτὸν ἔφη θαλάμων. δἰ ἔρωτος γὰρ ἀφροδι-

ix. p. 342. et x. p. 393. Nec minori jure παῖς Διὸς vocatur Amor quam παῖς Διώνης in fragmento Antigonæ Euripideæ (vid. Valck. Diatr. p. 154. c.) quippe Dione mater fuisse Veneris perhibetur." Hæc M. Atqui Eumathii auctoritas vix tanti habenda est, ut contra receptum Euripidi usum quidquam definiat. Etenim scriptor iste, quem et Eustathium vocant, codices habere potuit non antiquos nec diligenter exaratos. Et quod ad alteram Monki objectionem spectat, ea pro levi haberi debet, quippe Venus, æque ac mater ejus, Διώνη sæpe nominatur. Hoc monuit et Valck. cujus conjecturam ὀλίγος vice ὁ διὸς bene M. rejecit, non quia vulgata lectio est sana, sed quia ipsa conjectura talo nititur infirmo. Non Euripideo mori convenit ὀλίγος παῖς pro παιδάριον usurpatum: nec sensui hujus loci vox ὀλίγος maximè accommodatur. Chorus etenim hic loquitur de Cupidinis potentia, non statu corporeo. Pro ΟΔΙΟΣ igitur dudum emendatur ΟΛΟΟΣ: nisi quis prætulerit ΔΟΛΙΟΣ ut αἱμύλος Ἔρως in Sophocle et Platone teste Lex. MS. Sangerm. apud Brunck. Lex. Soph. V. Cyrill. Lex. MS. Αἱμύλος, δόλιος.

Class. Jour. Vol. VI. p. 80.

537. Pro ἄλλως, ἄλλως, malebat Brunckius μάτην, μάτην, ut versus cum Strophico melius congrueret. Sed non animadvertit ille primam vocis Ἔρως syllabam etiam in versibus 536, 540. longæ respondere. Equidem existimo prius Ἔρως in v. 527. extra metrum esse habendum; unde versus fiet Ionicus a majore, cujus generis quinque alios habet eadem strophe, vv. 528. 529. 530. 531. 536. et cum antistrophico, ἄλλως παρά τ' Ἀλφεῷ, probe congruet: in hoc enim metro primæ syllabæ quantitas ἀδιάφορος est. vid. vv. 536. 540. 555. ἄλλους ἄλλως Flor. Ἀλφειῷ Lasc. *Monk.*

Ἄλλως ἄλλως παρά τ' Ἀλφεῷ] In Paris. Cod. scribitur Ἀλφειῷ· sic versus esset anapæsticus, antithetico non respondens. Paulo post in Βούταν φόνον Ἑλλὰς ἀέξει δή· ultima vocula abest a Paris. aliisque Codd. apud Musgravium, et videbatur illa velut adsumentum rejicienda Heathio, corrigenti, Βούταν φόνον Ἑλλὰς ἄρ' ἀέξει. Hinc Βούταν φόνον attigit Eustath. in Hom. Il. A. p. 36, 51. Il. Z. p. 481, 35. *Valck.*

538. ἐν Πυθίοις Flor. Lasc. τεράμνοις Lasc. et Ald. De duplici hujus vocis scriptura egit Arnaldus in Miscell. Observ. Tom. VI. p. 595. et Valckenærius ad Phœn. 343. addens: "τέρεμνα vel τέραμνα semper apud Euripidem et alios vel *tecta* sunt domorum vel ædes ipsæ, *tecta* quoque Latinis dictæ." *Monk.*

539. Hunc versum ter respexit Eustathius, ad Il. A. p. 23, 27=18, 10. p. 49, 2=36, 51. et ad Il. Z. p. 627, 15=481, 34. in primo loco adducit βούταν φόνον in exemplum Ionicæ formæ βούτας pro communi βότας, comparans νοῦσος pro νόσος, κοῦρος pro κόρος, et similia. In duobus

Κλειδοῦχον, οὐ σεβίζομεν,
Πέρθοντα, καὶ διὰ πάσας
Ἰόντα συμφορᾶς
Θνατοῖς, ὅταν ἔλθῃ.
Τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ — στροφὴ β'.

Janitorem, non colimus,
Perdentem homines, et per omnes
Calamitates euntem
Mortalibus, quando sævit.
Œchaliam enim

S. σιάζομεν, καὶ τότε καθ' αὐτῶν * ὁρμῶμεν, ὁπόταν ἐκεῖνος τὴν ἐπιθυμίαν εἰς ἡμᾶς ἐπιπέμψῃ. 547. Τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ] Περὶ τῆς Ἰόλης ὁ λόγος, ὅτι ὁ ταύτης ἔρως τὴν Οἰχαλίαν ἐπόρθησεν. ἔνιοι μὲν οὖν φασιν, ἀτιμασθέντα τὸν Ἡρακλέα ὑπὸ Εὐρύτου καὶ τῶν ἀδελφῶν

* Ὁρμῶμεν Florr. 6. 15. ut conj. Abresch. ad Æsch. T. I. p. 16. pro ὁρῶμεν. Heath. conj. ἐρῶμεν.

reliquis interpretatur β. φ. de *hecatomba*. ἀέξει δὴ Aldus. δὴ omittunt Codices A. B. D. E. et Lasc. Musgravius ob metrum emendabat αὐξάνει δὴ; Heathius ἄρ' ἀέξει, quod incaute edidit Brunckius; si enim metro consuleret, saltem debebat ἆρ' ἀέξει. Legit Hermannus in Libro de Metris p. 445. Ἑλλὰς αἶ' ἀέξει. *Monk.*

Deest δὴ in MSS. A. B. D. E. et Ed. Lasc. Legendum videtur, ut versus ἀντιστοίχῳ respondeat, αὐξάνει δὴ. *Musg.*

Vocula δὴ videtur Heathio ineptum assumentum, metro et structuræ nocens. Cum enim ἀέξει primam corripiat, Ionico a majore trimetro brachycatalecto oppositus erit prosodiacus. Emendat igitur B. φ. Ἑλλὰς ἄρ' ἀέξει. (Hoc Br. recepit.) Βοῦταν φόνον hinc attigit, observante Valck. Eustath. ad Il. α. p. 36, 51. ζ. p. 481, 35. cf. Abresch. ad Hes. V. Βούτης, qui id adjective hic dici monet. *Beck.*

540. Versum ex Euripidis Andromeda Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως, habent Lucianus Tom. II. p. 2, 17. Athenæus XIII. p. 561. B. *Monk.*

Flor. ἐρᾶς τὸν τᾶς Ἀ. intermedia absunt. In Par. τὸν deest. *Beck.*

540—543. Ἔρωτα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν, Τὸν τᾶς Ἀφροδίτας, Φιλτάτων θαλάμων Κληδοῦχον (Κλειδοῦχον Cod. dat Paris. ut scripserat Euripides) οὐ σεβίζομεν· *non colimus*, publico certe cultu non dignamur Amorem; cui primus fertur Charmus ætate Pisistrati altare statuisse in Academia. In Euripidis Andromeda ῥῆσιν insignem Perseo datam, cujus hic primus erat versus:

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων Ἔρως,

liquet ex Luciani T. II. p. 2. Illum Orphici canunt, h. LVII. πάντων κληΐδας ἔχοντα· ut mirum non sit thalami, Veneris, *illi Semper hærentem puerum* quem dicit Horatius Carm. I. Od. 32, 9. hic dici Κληδοῦχον. sacerdotes non tantum Tragicis Κληδοῦχοι Deorum Dearumve dicuntur, observante Ez. Spanhem. in Callim. h. in Cerer. v. 45. sed et Dii ipsi vario respectu. Noster thalami materni κληδοῦχος dici potuit, ut Juno jugalis κλῇδας γάμου φυλάττειν dicitur Aristophani Thesm. v. 985. conf. P. Wesselingi Obs. I. c. 3. —— Quæ paucis dixit in Amorem Euripides, in Hippolyto Senecæ Chorus explicatius et copiose persequitur v. 283 et seqq. *Valck.*

543. κληδοῦχον editiones: sed κλειδοῦχον, quod exhibet Cod. Paris. apud Valck. verius judico; vid. supra ad v. 500. "οὐ σεβίζομεν, *non colimus*; publico certe cultu non dignamur Amorem, cui primus fertur Charmus, ætate Pisistrati, altare posuisse in Academia." Valck. Meminit Athenæus XIII. p. 609. D. Ad hanc rem respexit idem XIII. p. 561. D. quem exscribam: Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἀπέχονται συνουσίας τινὸς διαλαβεῖν προεστάναι τὸν Ἔρωτα, ὥστε, τῆς Ἀκαδημίας ἐκδήλως τῇ Ἀθηνᾷ καθιερωμένης, αὐτόθι τὸν Ἔρωτα ἱδρυσάμενοι συνθύουσιν αὐτῷ. *Monk.*

Pind. Pyth. VIII. Stroph. 1. βου-

Πῶλον, ἄζυγα λέκτρων,
Ἄνανδρον τὸ πρὶν καὶ ἄνυμφον, οἴκων

Puellam, expertem conjugii,
Quæ prius sine marito fuerat, et inuptam, ex ædibus

S. αὐτοῦ, (οὐ γὰρ δεδώκασιν αὐτῷ τὴν κόρην,) πορθῆσαι τὴν Οἰχαλίαν. * Ἡρόδωρος δέ φησιν, ὅτι τοῦ τῆς Ἰόλης γάμου προκειμένου τοξείας ἐπάθλου, Ἡρακλέα νικήσαντα ἀπαξιοῦσθαι τοῦ γάμου. διὸ καὶ κατὰ κράτος ἑλεῖν τὴν Οἰχαλίαν, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς ἀνελεῖν, Εὔρυτον δὲ φυγεῖν εἰς Εὔβοιαν. Λυσίμαχος δέ φησιν ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς παραδόξοις,

* Sic recte Florr. 6. 15. pro Ἡρόδοτος. Post ἐπάθλου pro ἔπαθλον scripsi ex Heathii emendatione.

λᾶν τε καὶ πολέμων ἔχοισα κλῆδας. vid. et IX. Antistr. 2. *Musg.*

544. πάσης edebatur ante Brunckium, qui Doricam formam reposuit. *Monk.*

διὰ πάσης ἰόντα συμφ.] Hæc verba illustrat Abresch. ad Æsch. I. p. 16. *Beck.*

546. ὅταν ἔλθῃ.] Homines exitio dat Amor, non quandocunque venerit, sed quum sævierit, i. e. ὅταν ἀνθῇ. Sic Sophocles: ἤνθηκεν νόσος Trachin. 1108. μανίας ἄνθος ibid. 1017. μανίας ἀνθηρὸν μένος Antig. 972. Æschylus: πάθος ἀνθεῖ. Choëph. 1009. *Musg.*

Flor. θνατοῖς ὅταν ἔλασθ' ἅτ' ἂν μὲν Οἰχ. *Beck.*

547. Omittitur præpositio ἐν, ut in Soph. Trach. 171. Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη. Phœn. 617. Μυκήναις. Androm. 439. 705. Τροίᾳ, et alibi. Etsi Οἰχαλίᾳ habent Lascaris et Aldus cum codicibus quibusdam, prava lectio Οἰχαλίαν in vulgatas editiones ante Musgravianam irrepserat. Aptissime confert Elmsleius Helen. 381. Ὦ μάκαρ Ἀρκαδίᾳ ποτὲ παρθένε, ut recte Aldus. *Monk.*

Οἰχαλίᾳ.] Ita MSS. A. Cott. cum Edd. Lasc. et Ald. Vulgo male Οἰχαλίαν. *Musg.*

Τὰν μὲν Οἰχαλίαν πῶλον] Iolen vocat πῶλον, ut alias Oresten infantem μόσχον vocat. Vid. Scholiasten, et quæ nos ad Rhesi v. 261. Huc refer illud Epicratis apud Ælian. De Animal. l. 12. c. 10. Τέλος δ' ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαστροπὸς, Ἐπομνύουσα τὰν κόραν, τὰν Ἄρτεμιν, Τὰν Φερσέφατταν, ὡς δάμαλις, ὡς παρθένος, Ὡς πῶλος ἀδμής· ἡ δ' ἄρ' ἦν μυῶν μία. *Barnes.*

Οἰχαλίᾳ, elegantius pro ἐν Οἰχαλίᾳ, ut sæpe Ablativi urbium ponuntur, omissa particula ἐν. *Beck.*

Τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ Πῶλον ἄζυγα λέκτρων] His adscripta παρθένον ἄπειρον γάμων habet Cod. Paris. et Οἰχαλίᾳ· quod ex primis Edd. et 2 Codd. recepit Musgravius: hoc altero nonnihil elegantius, positum pro ἐν Οἰχαλίᾳ· ut in Phœn. v. 617. Μυκήναις· Androm. Τροίᾳ v. 439, 462, 705. Αὐλίδι, Iph. Taur. 541. vid. Bentlei. in Callim. h. in L. P. v. 18. *Valck.*

548. πῶλον ἄζυγα λέκτρων, explicat Scholiasta per παρθένον, ἄπειρον γάμων. Πῶλος apud Græcos modo de *juvene*, modo de *puella* dicebatur; quod monuit Hesychius in voce. In Rhes. 261. ἐπὶ πῶλον, scil. Helenam. In Androm. 621. Peleus, ad Hermionam, Helenæ filiam, alludens, inquit, μήτε δώμασιν λαβεῖν Κακῆς γυναικὸς πῶλον. Eubulus Athenæi XIII. p. 568. E. πώλους Κύπριδος. Anacreon. Od. LX. 1. Πῶλε Θρηκίη. Contra in Phœniss. 961. Menœceus vocatur Οὗτος δὲ πῶλος τῇδ' ἀνειμένος πόλει. In Lycophr. Alex. 1452. Teucer, ὡς ὁ πατρίου φονεὺς Πώλου, scil. Ajacis. *Monk.*

Ἄζυγα λέκτρων] Pleonasmus, ut νῆστις βορᾶς. Vide, quæ nos ad Androm. 612. *Barnes.*

549. οἴκῳ e MS. C. male dedit Musgravius. *Monk.*

——————— οἴκων
ζεύξασ' ἄπο, τρομερὰν δρομάδα,
τιν' Ἄϊδος ὥστε Βάκχαν.

In membr. scriptum ——— οἴκων
ζεύξασ' ἀπειρεσίαν
δρομάδα ναΐδα ὅπως τε Βάκχαν.

In quibus, perinde ac in vulgatis, οὐδὲν ὑγιές. Ultimum versiculum sagaciter et vere prioribus curis emendaverat Musgravius, in præcedentibus non ita felix. οἴκων, præter editiones primarias, habent codices collati ad unum omnes. ἀπειρεσίαν manifesto corruptum est, e duabus vocibus conflatum, quæ olim distinctæ lege-

Ζεύξασ' ἄπ' † εἰρεσίαν δρομάδα,
Τὰν Ἄϊδος ὥστε Βάκχαν,

Jungens indefessam comitem Aten
Ditis, velut Baccham,

S. τριάκοντα ἀργυρίου τάλαντα ἀπαιτούντων ποινὴν ἐπὶ Ἰφίτῳ, οὕτως ἐπ' αὐτοὺς Ἡρακλέα στρατεῦσαι. 548. Πῶλον ἄζυγα] Παρθένον ἄπειρον γάμου, καθαράν. πώλῳ δὲ τὸ ἀκμαῖον αὐτῆς εἴκασεν. λέγει δὲ τὴν Ἰόλην τὴν παῖδα τοῦ Εὐρύτου, ἣν ἔλεγε διδόναι τῷ νικῶντι αὐτὸν κατὰ τὴν τοξικήν. ἐλθὼν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐνίκησε τοῦτον. ὁ δὲ Εὔρυτος παρῃτήσατο δοῦναι αὐτήν, καὶ ἕνεκα τῆς παραβασίας ὁ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν, καὶ αὐτὴν ἔλαβε πρὸς γάμον. 550. Ζεύξασ' ἀπειρεσίαν] Ἀποζεύξασα δὲ καὶ ἀποχωρίσασα τῶν οἴκων. ὁ δὲ νοῦς, τὴν μὲν δὴ ἐν Οἰχαλίᾳ παρθένον, ἄνανδρον, ἄνυμφον οὖσαν τὸ πρότε-

bantur: illarum prior absque ullo dubio erat *ἄπο*, per tmesin a verbo disjuncta præpositio, ut e scholiastæ expositione liquet, cui concinit glossa in membr. *χωρίσασα τῶν οἴκων*: Venus Iolen *ἀποζεύξασα οἴκων*. Similis menda observata et sublata fuit in Hecuba v. 207. Altera vox quænam fuerit, liquido affirmare non ausim: *τρομερὰν* autem e conjectura satis probabili reposui, *trepidam*, *pavidam*, utpote ex eversa paterna domo et media suorum cæde raptam. Qui Sophoclis Trachinias legerit, epitheton hoc Iole apprime convenire non diffitebitur. *Brunck.*

550. In omnibus editionibus præter Brunckianam legitur *ζεύξασ' ἀπειρεσίαν δρομάδα*: sed vox *ἀπειρεσίαν* proculdubio corrupta est, et e Scholiastæ verbis liquet scripsisse Poëtam *οἴκων ζεύξασ' ἄπο*; exponit enim ille, *ἀποζεύξασα καὶ ἀποχωρίσασα τῶν οἴκων*. Similis locutio in Phœniss. 338. *Ἀπήνας ὁμοπτέρου, Τᾶς ἀποζυγείσας δόμων.* Reliquam versus partem difficile est corrigere. Equidem olim conjiciebam *οἴκων ζεύξασ' ἄπ' Εὐρυτίων*: extat adjectivum Εὐρυτεῖος in Soph. Trach. 260. et 1221. nec minore jure dici potuit Εὐρύτιος, quam alibi dictum est Βάκχιος pro Βακχεῖος, Ἀγαμεμνόνιος pro Ἀγαμεμνόνειος; vid. supra ad v. 307. Malint fortasse aliqui Εὐρυτιδᾶν; legitur enim Ἴφιτος Εὐρυτίδης in Hom. Odyss. Φ. 14, 37. Sed verisimilior videtur Blomfieldii nostri emendatio, *οἴκων ζεύξασ' ἄπ' εἰρεσίᾳ*, hoc est, *remigio*: Hercules enim, vastata Œchalia, Iolam ad Trachina deportandam navibus commisit. Vid. Soph. Trach. 658. Mihi tamen visum est, ut in re dubia, literas, quas exhibent MSS. et Edd. obelo notatas, in textu relinquere. Amplectatur igitur lector conjecturam Juvenis ingeniosi, aut ipse melius aliquid, si potest, excogitet. Nemini auguror arrisurum esse Brunckii *ζ. ἄπο τρομερὰν δ.* aut Musgravii *ζεύξασ' ἀπειρέα συνδρομάδ' ἄταν.* *Monk.*

Beck. Spec. p. 9. observarat, *ἀπειρεσίαν* corruptum esse, sed putabat, *ναΐδ'* posse defendi et explicari nympham, *quamvis esset nympha velox*, (nympharum pulchritudo censebatur velocitate) *tamen eam duxit ut furiam. Beck.*

In Sophoclea (vid. supr.) fabula nihil reperias quod suspicioni Monki faveat.

Class. Jour. Vol. VI. p. 80.

551. In hoc etiam versu gravis corruptela diu inhæserat. Vulgo legitur *τὰν ναΐδ' ὅπως τε Βάκχαν*, quod frustra defendere tentaveris. Deest *τὰν* in tribus Codd. et Lasc. Cod. E. habet *τὰν ἄϊδ' ὅπως τε Βάκχαν.* Flor. *ἀΐδαν* et Βάκχαι. Ex his varietatibus Musgravius acute et feliciter conjecit *τιν' ἄϊδος ὥστε Βάκχαν*, quod probavit Valck. et recepit Brunck. Articulum vero retinendum esse judicavi. In Nostri Hecub. 1067. occurrit Βάκχαις Ἀΐδου. vid. Herc. Fur. 1122. Ἄϊδος Βάκχαν interpretantur *Furiam.* Ceterum conferas Nostri Suppl. 1010. *προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν Οἴκων ἐκβακχευσαμένα.* *Monk.*

Deest *τὰν* in MSS. A. B. D. et Ed. Lasc. MS. E. *τὰν ἀΐδ'*. Exc. Flor. *ἀΐδαν*, omisso *τάν*. Emendaveram olim:

—— —— *οἴκω*
ζεύξασ' ἀπειρεσίαν δρομάδα
τιν' ἄϊδος ὥστε βάκχαν.

Secundum quod dicitur Venus Furiam quandam incitatissimam, tanquam Ditis Baccham, Ioles domo conjunxisse. Nunc a Valckenærio admonitus, locum accuratius excussi, unde nata est suspicio, etiam vocem *ἀπειρεσίαν* Librariis deberi; Auctorem enim scripsisse:

—— —— *οἴκων*

Σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ,
Φονίοις θ' ὑμεναίοις,
'Αλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν.
Ὦ τλάμων ὑμεναίων.

Cum sanguine, *et* cum fumo,
Cruentisque hymenæis,
Alcmenæ filio Venus dedit:
O miseram propter nuptias.

S. *ρον, τῶν νυμφικῶν οἴκων ἀποχωρίσασα ἡ 'Αφροδίτη τῷ 'Ηρακλεῖ ἐπὶ* * *φόνοις καὶ πορθήσεσι τῆς πατρίδος ἐπέδωκεν.* 552. *Σὺν αἵματι,*] *Παρόσον σὺν αἵματι καὶ καύσει τῆς πατρίδος αἰτία γέγονεν. ἤτοι παρόσον ὁ γάμος αὐτῆς πρόξενος τούτων ὅλων ἐγένετο, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις,* "*ὡς τῆς κόρης Ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ' ἕλοι.* (Trach. 352. sq.)" †

* Junt. Bas. *ἐπὶ συμφώνοις.* Barn. *σὺν φόνοις.* Flor. 6. *ἐπὶ φόνοις.*
† Versum Sophocleum e Florr. 6. 15. addidi.

ζεύξασ' ἀτειρέα συνδρομάδ' ἄταν, ἄϊδος ὥστε βάκχαν.

οἴκων ἄτη est Numen maleficum, Ate dictum, quod Euryti domum vexabat, simile illi, quod Pelopidis tot calamitates invexit, de quo Æschyl. Agam. v. 1578. et seq. Confer etiam Nostri Andromach. v. 103. Aten igitur domesticam junxit Venus, sed cui? Nimirum Iolæ. Junxit autem *perpetuam* et *indefessam sociam* (*ἀτειρέα συνδρομάδα*), ut quæ prius domui et Urbi paternæ causa excidii fuerat, eadem Herculem dominum captiva pessumdaret. Ditis Baccha, quod ego hic contendo de Ata dicendum esse, duobus aliis in locis Euripidis occurrit; primo, Hecub. v. 1087. de captivis Trojanis, quarum ope Polymnestoris liberi interemti sunt; deinde vero Herc. Fur. v. 1122. de ipso Hercule, propriæ uxoris et liberorum occisore. Ubi sic legendum:

εἰ μηκέθ' ᾅδου βάκχος εἶ, φράσαιμεν ἄν.

Siquidem non amplius Ditis famulus es, dicam.

Hoc nescio an Canterus viderit; præter ipsum certe nemo. Simillima huic locutio est Ælian. Var. Hist. III. 9. ubi amore correptos *Ἔρωτος Βάκχους* vocat. Vox *συνδρομὰς* exstat Iphig. in Taur. v. 423. Theocrit. Idyll. XIII. v. 22. *Musg.*

Τὰν ναΐδ', ὅπως τε Βάκχαν] *Τὸ ναΐδα* hic non, ut proprium nomen, Nympham Naiada significat, ut et Scholiastes notat; sed ab *νῆις ὁ καὶ ἡ*, *rudis, inscius,* quod a *νὴ* et *εἴδω*, *scio*, derivatur: Verbum Homero notum Iliad. *η'*. v. 998. *Οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως Ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε, τραφέμεν τε.* Unde et Latinæ versioni medicas manus attuli. *Barnes.*

Musgravius versum hunc, *Τὰν ναΐδ' ὅπως τε βάκχαν*, eleganter et vere mihi quoque correxisse videtur, *Τιν' ἄϊδος ὥστε βάκχαν.* Quod si vicinorum mihi sensus æque constitisset, emendata in contextum intromisissem. Docte suam Musgravius emendationem adfirmavit. Nihil in his Codices juvabant: *Τὰν* omittitur in Paris. ut in aliis: *ἀΐδαν* et *βάκχαι* erant in Flor. Is. Vossius adscripserat "*Τὰν ναΐδ' id est nympham.*" Hic eruditissimo Musgravio si *δεύτερος πλοῦς* instituatur, in versu forsan præcedenti 550 nobis etiam vulgata meliorem eruet lectionem. Ad sententiam satis commodum arbitror, quod est in Scholiis: *τὴν ἐν Οἰχαλίᾳ παρθένον —— ἄνυμφον οὖσαν τὸ πρότερον, ἀποζεύξασα καὶ ἀποχωρίσασα τῶν οἴκων —— ἡ 'Αφροδίτη τῷ 'Ηρακλεῖ ἐπὶ —— πορθήσεσι τῆς πατρίδος —— ἔδωκεν.* Sed vulgata nobis, *οἴκων Ζεύξασ' ἀπειρεσίαν*, istam non admittunt interpretationem. Clar. Editor Hippolyti censuit duo hic diversa tradi, primum, *Iolen* Herculi Venerem *inter cædes et incendia dedisse ducendam:* deinde *Œchaliæ et Euryti familiæ* (*οἴκῳ*) *Furiam quandam incitatissimam conjunxisse.* Sed. nulla cum adsit particula, quæ velut diversa disjungat, neque ista *ἄϊδος ὥστε βάκχαν*, *velut Orci Baccham,* ulli conveniant nisi soli Iolæ, cujus amore Hercules incensus

Ὦ Θήβας ἱερὸν ἀντιστρ. β'.
Τεῖχος, ὦ στόμα Δίρκας,
Ξυνείποιτ' ἂν ἁ Κύπρις οἷον ἕρπει·
Βροντᾷ γὰρ ἀμφιπύρῳ τοκάδα

O sacer Thebarum
Murus, O os Dircæ,
Dicere potestis simul quomodo Venus veniat.
Cum fulmine enim ignito, matrem

S. 554. Ἀλκμήνας τοκῷ] Τὸ ἑξῆς· νεῖδα Ἀλκμήνης τόκῳ Κύπρις ἔδωκεν, ἀντὶ τοῦ νύμφην. δηλοῖ ἐξ ἐπιθέτου τὸ * προσηγορικόν. 559. Βροντᾷ γὰρ] Τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνατίθησι τὴν Σεμέλης κεραύνωσιν, ἤτοι καθὸ Ζεὺς ἀπρονόητος γενόμενος τῷ ἔρωτι ἐπείσθη τῇ Σεμέλῃ, τὸ

* Hæc in Junt. et Basil. bis leguntur, et hic et in calce superioris scholii. Barn. ad v. 553. omisit. Legebatur autem hic ἤδη Ἀλκμ. quod ex altero loco et e Florr. 6. 15. emendavi.

non Euryti tantum domum, sed suam quoque, quin semet ipsum pessumdedit; una mihi serie sic videntur omnia cohærere: *Puellam Œchaliam virginem domi innuptam* (Ἄνυμφον οἴκῳ jungamus) Ζεύξασα, *conjugem* Ἀλκμήνης τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν, *Herculi dedit Venus;* qualem vero puellam, et quibus illam dedit auspiciis Herculi? Iolen illi dedit ὥστέ τινα βάκχαν ἄϊδος ἀπειρεσίαν δρομάδα· dedit illam conjugem σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ, φονίοις θ' ὑμεναίοις. Ob Iolen quidem Καθῃρέθη πατρῷος Οἰχαλίᾳ δορὶ, quod est in Sophoclis Trach. v. 485. *Cecidit Œchalia inclyta;* ——— *causa bellandi est amor,* Seneca Herc. in Œta, 422, 24. Sed et Iole, quamvis innocens, causa fuit pereuntis Herculis et Dejaniræ: chorus in Trach. v. 910. Ἔτεκεν μεγάλαν Ἀνέορτος (Ἁ νέορτος) ἅδε νύμφα Δόμοισι τοῖσδ' ἐριννύν. Herculis utique δόμοισιν. Athenæus XIII. p. 560. C. ἀνετράπησαν καὶ ὅλοι οἶκοι διὰ γυναῖκας· ——— ὁ Ἡρακλέους διὰ τὴν Ἰόλης ἐπιγαμίαν τῆς Εὐρύτου θυγατρός· ὁ Θησέως διὰ τὴν Φαίδρας τῆς Μίνωος. ——— In hujus strophes pæne ultimo versu ἔδωκεν est in Cod. Paris. in ultimo τλάμων ob metrum corrigit Heathius. *Valck.*

553. ὑμαιναίοις Lasc. *Monk.*

554. ἔδωκεν Cod. Par. apud Valck. *Monk.*

555. ὦ τλᾶμον vulgo, contra metrum. Correxit Brunckius, præeunte Heathio. Vid. infra 1458. *Monk.*

Heath. ob metrum corrigit τλάμων; nominativum sæpe apud Atticos pro Vocat. poni ratus. *Beck.*

557. ὦ στόμα Δίρκας,] Hoc quid sit nescio; nisi forte intelligi quis putet ostium, quo in Ismenum influebat. Cur autem ostium hoc potius, quam universum Dirces fluentum, testem citaret Poëta? Legendum forte ὦ πόμα Δίρκας. Æschyl. Sept. Theb. 313.:

——— ——— Ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐ-
τρεφέστατον πομάτων. *Monk.*

558. Hic versus in editionibus meam præcedentibus sic divisus est; Συνείποιτ' ἂν οἷον Ἁ Κύπρις ἕρπει. ubi metra Strophicis male respondent. Ego vero, ordine verborum leviter immutato, contraxi in unum versum, ab Hephæstione appellatum *Pindaricum Hendecasyllabum:* quales sunt vv. 554. 568. et strophicus noster 549. Vid. Hephæst. c. XIV. 46. p. 79, 10. et ibi Gaisfordium. Flor. συνείπετ'. Conjecit Scaliger ἕρδοι pro ἕρπει, et mox διγόνοιο. Priorem conjecturam, quod mireris, probavit Valckenærius. *Monk.*

Brunck. defendit vulgatum, et in οἷον subaudiri monet τρόπον, *quomodo,* ἕρπειν autem Tragicis etiam poni pro ἔρχεσθαι, ut Soph. Antig. 586. 613. 618. Trach. 1012. Philoct. 787. El. 1231. Aj. 157. 1087. Etiam Beck. Spec. p. 10. defendit ἕρπει. Sic legitur hoc verbum Iphig. Taur. 705. Hel. 324. Arist. Vesp. 550. 1521. *Beck.*

Συνείποιτ' ἂν ἁ Κύπρις οἷον ἕρπει·] Ita M. Vulgo Συνείποιτ' ἂν οἷον ἁ Κύπρις ἕρπει: Hoc metrum non patitur, nec lingua scripturam Monki. Ne Græcum quidem est

Τὰν διογόνοιο Βάκχου
Νυμφευσαμέναν, πότμῳ
Φονίῳ κατεύνασεν.
Δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ, μέλισσα δ'
Οἵα τις πεπόταται.

Bacchi a Jove geniti
Nuptam fato
Letali domuit.
Horribilis enim est: omnia afflat: apis autem
Velut aliqua, provolat.

S. τῶν ἐραστῶν ἀναδεξάμενος πάθος, ἢ καθὸ ἐν τῇ μίξει καὶ τῷ ἀφροδισιασμῷ ἀπώλετο. διαπέπλασται δὲ τὰ τοῦ μύθου, καθὸ ῥιζοβολεῖν ἀρχόμεναι πολλάκις ἄμπελοι τῇ * καύσει τῶν νότων ἐκκόπτονται. Ἀμφιπύρῳ] Δὲ τῇ πεπυρωμένῃ, ὡς εἰ ἔλεγε τῇ μετὰ ἀστραπῆς βροντῇ. τὴν γὰρ μητέρα τοῦ Βάκχου Σεμέλην συγκοιμηθεῖσαν οὐ τῷ Διΐ, ἀλλὰ † βροντῇ ἀμφιπύρῳ, πότμῳ φονίῳ κατεύνασεν, ὅ ἐστι κατέπαυσεν, κατεκοίμισεν εὐφήμως, ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλεν, ἡ Ἀφροδίτη δηλονότι. 563. Δεῖνα γὰρ τὰ πάντα] Ἀπὸ θαυμαστικοῦ ‡ ἀρξάμενος καὶ εἰς

* Vulgo ἀρχ. πολλ. ἀμπ. πολλάκις τῇ κ. τ. ν. ἐκκ. Alterum πολλάκις omittit Flor. 6.
† Βροντῇ] Flor. 6. pro πυρί.
‡ Ἀρξάμενος] Florr. 6. 15. pro ἀρξαμένη. Ad finem Junt. Basil. παρίσταται, Florr. περιΐσταται. Barn. recte περιΐπταται.

οἷον ἕρπει. Id sensit, opinor, et Valck. ideoque ἕρδει Scaligeri conjecturam comprobavit: sed cui non displicet ἁ? lege hic ἂν οἷα Κύπρις ἕρπει, et in antistropho κἄνυμφον. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 80.

Deterior est vulgata lectio Flor. Συνείπετ' ἂν οἷον Ἁ Κύπρις ἕρπει. ultimum in ἕρδει viro cuidam docto mutandum videbatur: mihi quoque οἷον ἕρδει aptius videtur quam οἷον ἕρπει, quod Tragicis non fuit usitatum, quo sensu Dorice scribentibus quibusvis frequentatur pro ἔρχεσθαι. Idem ille frustra paulo post correxisse videtur διγόνοιο Βάκχου· ut dixerit Poëta more vulgato δίγονον, *iterum patrio nascentem corpore Bacchum, Manilio,* II. 17. Vicina non egent interprete; nam *quis non Semelen, ignemque jugalem, Lethalemque simul novit de pellicis astu?* ut canit Nemesianus Cyneg. v. 17. Semelen amor, sive Venus. πότμῳ Φονίῳ κατεύνασε. *Valck.*

559. De voc. τοκὰς cf. Hemst. ad Lucian. dial. deor. 9. p. 228. ubi dicitur de capite Jovis, e quo orta creditur Minerva. *Beck.*

560. Τὰν Διογόνοιο Βάκχου] Ingeniose satis hic Scaliger legit διγόνοιο, quia Bacchus erat bis genitus; sed illa lectio versui obest, qui respondet sexto Strophæ præcedentis per omnia—Τὰν ναΐδ', ὅπως τε Βάκχαν. Quare retinendum Διογόνοιο, a Jove enim genitus. *Barnes.*

562. κατεύνασε Lasc. Ald. et Codices: neque contra eorum auctoritatem vocem mutare ausus sum. Brunckius, quo metra antistrophica sibi invicem melius responderent, edidit in v. 553. ὑμεναίοισιν, et in nostro versu κατακοίμασεν pro κατεύνασεν, satis probabiliter; dixit enim Euripides Hecub. 477. Τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ Κοιμίζει φλογμῷ Κρονίδας; et quoad significationem nihil differunt κοιμάω et κοιμίζω. Malim vero legere κατακοιμᾷ, et in Strophico ὑμεναίοις retinere, ut versus sint Ionici a Majore, qui vocantur, Hipponactii, quales vv. 531, 536. *Monk.*

κατεύνασε metro Strophici non respondet. Legendum puto κατέδμασε a δμάω per syncopen pro δαμάω. Sic Homerus: χαλεπὸς δὲ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Il. V. 391. Soph. Antigon. v. 838. πετραία βλαστὰ δάμασεν. Marklando placet, κατένασσε, *admovit. Musg.*

πότμῳ Φονίῳ κατεύνασε.] Vir Clarissimus, ut strophes versui conveniat, scribendum statuit κατένασσεν, *admovit.* Κατένασσε significat κατῴκισε, *locum habitandum dedit:* qui staret a poculis, Phryga Jupiter Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν, Apollon.

ARGUMENTUM ACTUS TERTII.

Phædra præ foribus auscultans, intelligit, Nutricem amorem suum Hippolyto jam intus revelare. Qua de re exclamat; Nutricem, seque ipsam devovet. Scena aperta, Nutrix et Hippolytus apparent: illa Dominæ causa nihil non agit; hic autem vehementi indignatione motus, in Phædram et illius gratia omne genus muliebre invehitur. Phædra, Hippolyti duritiem intelligens, suamque turpitudinem palam factam et amorem penitus rejectum, Nutricem acriter incessit, cujus nimis officiosa opera res fuerat prodita; tandemque vitam sibi laqueo abrumpere decernit; tacite interim Hippolyto, ob quem erat peritura, minitando. Chorus intelligens, quorsum hæ minæ spectarent, optat, se procul esse, vel in avem mutari, quo in alium orbem avolaret; ne miserias, quas Thesei domui hinc orituras auguratur, præsens videret. Postremo mala conjugii Phædræ auspicia plorans memorat.

ΦΑΙ. Σιγήσατ᾽, ὦ γυναῖκες. ἐξειργάσμεθα.

Phæ. Tacete, mulieres; perditæ sumus.

S. Θαυμαστικὸν κατέκλεισεν, ὥστε θαυμάζων ἄρχεται καὶ θαυμάζων παύεται. δεινὴ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη, καὶ πανταχόθεν δίκην μελίσσης περιΐπταται, τὰ κάλλιστα τῶν σωμάτων μαραίνουσα. 565. Σιγήσατ᾽, ὦ] Ἔξεισι ταραχώδης ἡ Φαίδρα, τὴν ἀπάτην τῆς γραὸς αἰσθηθεῖσα. σιγὴν δὲ αἰτεῖ, πρὸς ἀκρίβειαν πυθέσθαι βουλομένη, καὶ αὐτὰς ἀκοῦσαι προ-

Rhod, III. 116. de aquila eadem scribit Mœro ap. Athen. XI. p. 491. B. πότμῳ Φονίῳ κατένασσε vereor ut Græce dici possit. Sensui vero plane satisfacit κατεύνασε· igne lethali *consopivit:* vid. Hipp. v. 1374. viva sepulchro includenda Sophoclis Antigone v. 844. Niobæ, inquit, με δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει. In ejusdem Œd. T. versus est 971.

Σμικρὰ παλαιὰ σώματ᾽ εὐνάζει ῥοπή.

sic Latine redditus in Œdipo Senecæ v. 787.

Animam senilem mollis exsolvit sopor.

Valck.

φονίῳ κατεκοίμασε.] Certissima conjectura veram Poëtæ manum restitui: nec aliter scribere potuit. Vulgo legitur φονίῳ κατεύνασε, quod ex metri disparitate in strophico versu corruptelæ arguitur. Emendare tentarunt docti Britanni, sed infeliciter. Valckenario adsentior ostendenti, *sensui plane satisfacere* verbum κατεύνασε: sed metro non satisfacit, cujus, in antistrophicis præsertim, non minor habenda est ratio, quam sententiæ et proprietatis sermonis. Quandoquidem sensui plane satisfacit κατεύνασε, quia κατεκοίμασε tantumdem valet et prorsus synonymum est, quum hoc porro sartum tectum præstet metrum, nemo dubitare potest, quin ea sit vera, genuina et antiqua lectio. κατευνάω, κατακοιμάω, κατακοιμίζω, et eorum simplicia, nihil quoad vim significandi differunt. Confer versus infra 1374. et 1384. Hîc Jupiter fulmine tactam Semelen πότμῳ φονίῳ κατεκοίμασε: Hec. 470. Τιτάνων γενεὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ κοιμίζει φλογμῷ. Phœn. 190. Jovis fulmen μεγαληγορίαν ὑπεράνορα κοιμίζει. Sophocles El. 509. εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη. Noster, Rhesi 670. ὑμᾶς δ᾽ αὐτῷ—θηκτὰ κοιμίσαι ξίφη: quo sensu Lycophron in Cassandra dixit v. 567.

καὶ τῶν μὲν ἡμῖν εὐνάσει δαίμων δόρυ.

Sed ubi Theognis in Sententiarum fine scripserat:

Μή μ᾽ ἀφελῶς παίζουσα, φίλους δέννᾶζε τοκῆας,
Ἄργυρι· σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι.

ineptissimum est, quod vulgo legitur, φίλους δ᾽ εὔναζε τοκῆας. Salvinio corruptela non suboluit, qui lepide Græca sic reddidit: *Metti a dormire i cari genitori.* In duobus Regiis codicibus, e quibus Theognidem emendatum habeo, perspicue scriptum δέννᾶζε, quod dudum ante etiam ad-

ΧΟ. Τί δ' ἐστὶ, Φαίδρα, δεινὸν ἐν δόμοισι σοῖς;
ΦΑΙ. Ἐπίσχετ'· αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.
ΧΟ. Σιγῶ· τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε.

Cho. Quid vero est mali, O Phædra, in tuis ædibus?
Phæ. Cohibete vos, *ut* cognoscam sermonem illorum, qui intus *sunt.*
Cho. Taceo: hoc tamen *est* malum exordium.

S. τρεπομένη τὰ λεγόμενα περὶ Ἱππολύτου. 566. Τί δ' ἐστὶ, Φαίδρα,] Περὶ τὴν τῆς Φαίδρας ἀγωνίαν καταγινόμενος ὁ χορὸς οὐκ ἐπαισθάνεται τῶν τοῦ Ἱππολύτου λόγων, καὶ τοῦτο

notatum repereram in ora libri, quem triverunt olim docti Jesuitæ. Sed adeo prompta est illa emendatio, ut nemini non paulo doctiori in mentem incidere potuerit. *Brunck.*

563. δεινὸν vulgo. δεινὸς Fl. Recte Musgravius edidit e duobus MSS. δεινὰ, formam scilicet Doricam pro δεινή. Mox πάντα γε πιτνεῖ Fl. πάντα γ' ἐπιπιτνεῖ A. δεινὰ γὰρ πάντ' ἐπιπνεῖ B. *Monk.*

Δεινὰ] Ita Scholiastes. MS. A. δεινὰ γὰρ πάντα γ' ἐπιπίτνει. MS. B. δεινὰ γὰρ πάντ' ἐπιπνεῖ. Exc. Flor. δεινὸς γὰρ πάντα γε πίτνει. Vulgo δεινὸν, in reliquis, ut edidi. *Musg.*

Brunck. monet, scribi salvo metro potuisse δεινὰ γὰρ τὰ πάντα πιτνεῖ, sed præstare lectionem Ald. et eandem horum verborum permutationem esse Æsch. S. C. Th. 345. *Beck.*

In Flor. Cod. scribitur Δεινὸς γὰρ πάντα γε πιτνεῖ μ. in Paris. Δεινὰ γὰρ πάντα γε ἐπιπίτνει· supra scriptum γρ. πιτνεῖ, (imo ἐπιπνεῖ, teste Br.) in duobus inventum Δεινὰ recepit Musgravius in contextum, recte servato, quod erat in plerisque, verbo ἐπιπνεῖ. Perparum interest, δεινὸν probetur an Δεινὰ, quia tamen ratio liquet cur illud in Δεινὸν ab illis sit mutatum qui non animadvertebant Δεινὰ hic Doricum esse pro δεινή· hic quoque sequutus sum Musgravium. Δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ· *Solet enim illa plerosque vehemens,* vel *amore adflare vehementi.* Leniter illa quidem placidum potest amorem adflare, sicut Venus *dictis divinum adspirat amorem* in Virg. Æn. VIII. 373. Quos vero odit, vehementis amoris adspiramine graviter urget, ut apud Valer. Flacc. VII. 255. *furialia figit Oscula, permixtumque odiis inspirat amorem.* Verba tamen Græca de lenis amoris adflatu frequentius adhibentur: in Amoribus Luciani T. II. p. 438. honestus Amor ἤπια ταῖς ἑκάστου διανοίαις ἐμπνέει. Apollon. Rhod. III. v. 936. οὐδέ σε Κύπρις Οὔτ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνείουσιν Ἔρωτες. Auctor Aïtis inter Theocritea XII. 10. Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν π' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες. *Valck.*

564. Perperam hactenus editum est οἷα: postulatur enim neutrum plurale οἷα, i. e. *velut;* ut in Soph. Trach. 105. οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν. Quod ad metrum attinet, versus est Pherecrateus, in quo genere eam sibi licentiam permittebant Poëtæ, ut in initio versus Spondeum et Trochæum, perinde ac Iambum, nullo discrimine adhiberent. Sic infra v. 733. Κῦμα τᾶς Ἀδριηνᾶς antistrophico 743. Σεμνὸν τέρμονα ναίων opponitur. Adeant tirones Burneii Tentamen de Metris Æschyli, Proleg. p. xxxiv. et Gaisfordium ad Hephæst. p. 302. Exempla Pherecrateorum dabit hæc fabula vv. 142. 548. 555. 557. 733. 751. 851. *Monk.*

πεπόταται.] Malim προπόταται. *Omnia adhalat, et tum, velut apes, provolat,* i. e. abit. *Musg.*

565. Habet X. Π. 847. ἐξειργάσμεθα, Gloss. ἀπολώλαμεν. vid. infr. 603. *Monk.*

Σιγήσατ', ὦ γυναῖκες, ἐξειργάσμεθα] Idem versus est in Χρ. Πάσχ. 847. ubi sequitur, Ἐπίσχετ' αὐδὴν, παῖδ' ἐρωτῆσαι θέλω· hemistichium est ex Euripidis versu sequente. In Paris. Cod. ἐξειργάσμεθα recte redditur per ἀπολώλαμεν· Μενέλαε, διαπεπράγμεθ' in Helenæ v. 867. alibi plura dantur similia. *Valck.*

Ne faut point oublier, pour l'intelligence de cette scène, que le chœur étoit placé dans l'orchestre plus bas que la scène, sur la partie la plus avancée, et par conséquent loin du fond du théatre, où Phèdre étoit couchée près du palais. *Prev.*

566. ἐν δόμοισί σοι legit Elmsleius. *Monk.*

567. ὡς μάθω Cod. E. sed ἐκμάθω recte

ΦΑΙ. Ἰώ μοι· αἶ, αἶ, αἶ.
Ὦ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων.
ΧΟ. Τίνα θροεῖς αὐδάν; τίνα βοᾷς λόγον;

Phæ Heu me, heu, heu, heu!
O me miseram propter mea mala, quæ patior!
Cho. Quam edis vocem? quæ clamas verba?

S. εἰκότως φυλάξαντος τοῦ τραγικοῦ· περιπαθέστερα γάρ ἐστιν ὑπὸ Φαίδρας λεγόμενα.
569. Ἰώ μοι μοι· αἶ, αἶ,] Πρὸς ὀλίγον ἐν τῇ σκηνῇ σιωπῆς γενομένης, ἀκούσασα τὰ λεγό-

defendit Valck. monens idem significare, quod alibi μᾶλλον μάθω, et μάθω σαφέστερον. *Monk.*

MS. E. τῶν ἔσωθεν ὡς μάθω. Sed recte se habet vulgata, vid. v. 869. *Musg.*

αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.] Ita M. perperam Valckenærii judicium secutus, qui ὡς μάθω e MS. E. edere debuit. Nihil ad rem facit locus quem adhibuit M. In 868. ἴδω subjunctivi modi pendet de φέρε. Hic ἐκμάθω per se ponitur, contra linguæ Græcæ usum.

Class. Jour. Vol. VI. p. 80.

Ἐπίσχετ'· αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω· melior mihi lectio videtur illa, quam in uno Cod. Musgravius invenit, ὡς μάθω· quantumvis in his rarior inveniatur apud Tragicos, concitatæ tamen Phædræ convenit ellipsis voculæ ὡς· estque accommodatius ἐκμάθω, quam simplex: ὡς ἂν ἐκμάθω est in Eurip. Androm. v. 716. Ion. v. 77. Soph. Œd. Col. v. 568. idem quod alibi, ὡς μᾶλλον μάθω· τρανῶς ὡς μάθω· vel ὡς μάθω σαφέστερον In Paraphrasi prologi Philoctetæ Euripidis, quam dedit Dion Chrys. leguntur ista: Πόθεν, εἰπὲ πάλιν, ὡς εἰδῶ σαφέστερον. Quis dubitet versum Euripidis fuisse?

Πόθεν; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

totidem pæne verba dedit Æschylus Choëph. v. 765. Πῶς φής; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον· sic ibi corrigendum dixi in Phœn. p. 340. Pro ἢ πῶς vulgatis illic scribi quoque poterit Τί φής; utrumque sæpissime legerat Heathius apud Tragicos, πῶς φής; minimum decies: quod ipsi non deterius videbatur, Τί πῶς, ne semel quidem. *Valck.*

568. τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε.] In his respicit Chorus ad Phædræ vocem ἐξειργάσμεθα. Confer Phœn. 1356. ΑΓ. Οἰχόμεσθ'· ΚΡ. οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου. Troad. 713. Τί δ' ἔστιν, ὥς μοι φροιμίων ἄρχει κακῶν; Hec. 183. Τί με δυσφημεῖς; φροίμιά μοι κακά. *Monk.*

569. Vulgo αἶ quater repetitur; in Fl. bis; in MS. Paris. apud Valck. quas credo esse Brunckii membranas, ter legitur. *Monk.*

Ed. Fl. Ἰώ μοι, μοι. *Beck.*

570. ἀλγημάτων citat Χ. Π. 603. *Monk.*

571. Versus, quos in hac scena cecinit Chorus, in quatuor Dochmiacorum systemata distribui. Dochmii quidem simplices cum duplicibus permixti leguntur; quod in omnibus Tragicorum scriptis persæpe fit: nusquam vero hoc metrorum genus frequentius, quam in nostra fabula usurpavit Euripides. Vide notata supra ad v. 363. vide etiam v. 811. et seq. Neque hæc metrorum observatio prorsus inutilis est, siquidem hinc refutantur conjecturæ, quæ versuum legibus officiunt; quales sunt Heathii φήμα, ὦ γύναι, v. 572. Brunckii ἐπίσυτος, v. 573. Valckenærii ἔννεπε δὴ, ἔννεπέ μοι, v. 579. Hic versus legitur in Χ. Π. 133. *Monk.*

Hæc ᾀσμάτια male in vulgatis signantur. Προῳδὸς dicendum est, quod ex hoc versu cum tribus sequentibus constat. Strophe incipit a v. 582. Antistrophe a v. 589. Epodos denique a v. 596. *Musg.*

571. ss. Versus, quos Chorus in hac scena cecinit, melius disponi possunt, Heathio facem præferente.

Class. Jour. Vol. VI. p. 80.

Τίνα θροεῖς αὐδάν;] Hinc in Χρ. Πάσχ. v. 133.

Τίνα θροεῖς αὐδάν; τίνα βοᾷς λόγον;
Ἄγ', εἰπὲ, τίς φοβεῖ σε φήμ' αὖθις νέα;

Horum loco Tragicus, Ἔννεπε (formam Homericam extra choros etiam adhibent Tragici:) τίς φοβεῖ σε φήμα, γύναι, φρένας,

Ἔνεπε, τίς φοβεῖ σε φάμα, γύναι,
Φρένας ἐπίσσυτος;
ΦΑΙ. Ἀπωλόμεσθα. ταῖσδ' ἐπιστᾶσαι πύλαις,
Ἀκούσαθ' οἷος κέλαδος ἐν δόμοις πιτνεῖ.
ΧΟ. Σὺ παρὰ κλεῖθρα, σοὶ
Μέλει πομπίμα

Dicito, quæ terret te fama, O mulier,
Animum subito invadens?
Phæ. Periimus: his autem vos astantes foribus,
Audite, qualis strepitus in ædibus accidit.
Cho. Tu *stas* ad januam: tecum
Versatur missa

S. μενα ἡ Φαίδρα, καὶ μὴ ἐνεγκοῦσα τὸ πάθος, ἀνέκραγεν, ἢ οἰκονομικῶς οὐκ ἐξέβαλεν * Ἱππόλυτον,) ἀλλὰ προτετραγῴδηκε τῆς Φαίδρας τὴν ἀγωνίαν. 572. Ἔννεπε, τίς] Εἰπὲ, γύναι, ποῖος οὕτω λόγος εἰσελθὼν εἰς τὰ ὦτά σου, ἐπτόησέν σε. ἢ οὕτως. εἰπέ μοι, ποία φήμη καὶ βοὴ † ἐφορμήσασα ἐκφοβεῖ σου τὰς φρένας. στικτέον δὲ εἰς τὸ φρένας, ἢ συναπ-

* Ἱππόλυτον Flor. 6. prout correxit Heath. Ἱππόλυτος Flor. 15. Ἱππολύτῳ Junt. Basil. Barn. Musgr. Præterea legendum puto: ἀνέκραγεν αἶ, αἶ, οἰκονομ.
† Ἐφορμήσασα Florr. 6. 15. pro ἀφορμήσασα.

ἐπίσσυτος. Non jungenda sunt φρένας ἐπίσσυτος· sed τίς ἐπίσσυτος φήμα φοβεῖ σε φρένας. ut in Æschyli Agam. v. 896. Ἐμοί γε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι Πηγαὶ κατεσβήκασιν. —— Dixit autem usitato more φοβεῖ σε φρένας· quo, sequutus Homerum, Æsch. Eum. v. 88. μὴ φόβος σὲ νικάτω φρένας. Suppl. v. 284. φόβος μ' ἔχει φρένας· et, præter ceteros, loquuntur Sophocles et Euripides. —— In his ore hiante pronunciari scribique voluit Heathius, φήμα, ὦ γύναι, φρένας ἐπίσσυτος· Musgravius Exercit. in Eurip. II. c. IV. hæc eleganti conjectura disposuit, quem in his etiam sequi placuit. *Valck.*

573. Perperam Brunckius ἐπίσυτος. Est in senario ἐπίσσυτος, Æsch. Agam. 896. Valck. monet ordinem verborum esse τίς ἐπίσσυτος φάμα φοβεῖ σε φρένας;
Monk.

Ut antithetico respondeat, Heath. monuit, legendum esse: Φήμα, ὦ γύναι, φρένας ἐπίσσυτος; Versus enim est asynartetus ex duabus penthemimeribus trochaicis. Idem censet, excidisse hinc versum, qui antistrophico quinto responderit, et aliquam Phædræ exclamationem continuerit. *Beck.*

574. Divisim ἐπὶ στᾶσαι Ald. τοῦδ' ἐ. πόλεις Fl. et mox περὶ pro παρά. *Monk.*

576. Vulgo κλῆθρα. Vid. supr. ad v. 500. *Monk.*

Chorus Veterum non in scena constitutus erat, sed in Orchestra. Pollux Lib. IV. sect. 123. σκηνὴ μὲν ὑποκριτῶν ἴδιον, ἡ δὲ ὀρχήστρα τοῦ χοροῦ. Situs autem Orchestræ multo depressior erat, quam Scenæ. Id. ibid. sect. 127. εἰσελθόντες δὲ κατὰ τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ τὴν σκηνὴν διὰ κλιμάκων ἀναβαίνουσι. Unde sequitur, etiam Chori stationem ante scenam fuisse; alioqui a spectatoribus conspici non potuisset. Hinc intelligimus, cur Phædræ dicat Chorus: σὺ παρὰ κλῆθρα, *tu ad portam es.* In proximis unam literulam mutaverim:

—— σοὶ
μόλει πομπίμα
φάτις δωμάτων.

μόλει φάτις, ut infra ἔμολε βοὰ v. 584. In MS. A non μέλει, sed μόλει, scribitur.
Musg.

Σὺ παρὰ κλῆθρα] Non janitorem, sed Phædram alloqui Chorus videtur: *Tu foribus adstas propior; tibi curæ sonus est ædibus emissus; dic tu quæso* (forte enim scriptum fuerit, Ἔννεπε δὴ, ἔννεπέ μοι) *dic mihi, quid tandem evenerit mali.* Poterat alicui melior videri scriptio Codi-

Φάτις δωμάτων.
Ἔνεπε δ', ἔνεπέ μοι, τί ποτ' ἔβα κακόν.
ΦΑΙ. Ὁ τῆς φιλίππου παῖς Ἀμαζόνος βοᾷ
Ἱππόλυτος, αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακά.
ΧΟ. Ἰαχὰν μὲν κλύω,
Σαφὲς δ' οὐκ ἔχω γεγωνεῖν ὅπα-ὅπη

Ex ædibus vox.
Dic autem, dic mihi, quidnam accidit mali?
Phæ. Filius bellicosæ Amazonis clamat
Hippolytus, dicens contra Nutricem gravia mala.
Cho. Audio quidem sonum:
Clare tamen non possum percipere qualis

S. τέον αὐτῷ τὸ ἐπίσσυτος. ἑκατέρως γὰρ δύναται ὑποστίζεσθαι. 576. Σὺ παρὰ κλῆθρα,] Παρὰ ταῖς πύλαις. παραιτεῖται τὴν ἀκοὴν, ἐπεὶ πολλάκις ἔμελλε διαδιδόναι αὐτῇ ἃ ἤκουσεν, καὶ ἐκ τούτου πρόξενος αὐτῇ τῆς λύπης γίνεσθαι. ὁ δὲ νοῦς· σὺ παρὰ κλῆθρα ἵστασο· σοὶ γὰρ ἐν φροντίδι ἐστὶν ἡ ἐκ τῶν οἴκων πεμπομένη φωνή. 580. Ὁ τῆς φιλίππου] Ὁ τῆς Ἀμαζόνος Ἱππόλυτος Ἀντιόπης παῖς τῆς φιλούσης τοὺς ἵππους, βοᾷ ὑβρίζων τὴν δούλην, * ἤτοι τὴν τροφόν. 582. sq. Ἰαχὰν μὲν] Φωνὴν μὲν κλύω, αὐτὰ

* Ἤτοι τὴν τρ.] Florr. 6. 15. pro ἢ τὴν τρ.

cis Flor. Σὺ περὶ κλῆθρα· mihi potius alterum, ut vulgo minus usitatum, Atticum videtur: vid. Thomas M. in Παρὰ, ne nunc alios testes advocem hic non necessarios. *Valck.*

577. Pro μέλει Musgravius conjecit μόλει, quæ vox apud Græcos nunquam erat audita. ἔμολον est aoristus verbi, cujus præsens in usu non erat. πομπίμα φάτις δωμάτων exponit Schol. ἡ ἐκ τῶν οἴκων πεμπομένη φωνή. Fl. πομπίμων. *Monk.*

579. Vulgo ἔννεπέ μοι. Utraque forma Tragicis usurpata est: sed hic alteram metrum flagitat. Sic in Bacch. 1041. legendum Ἔνεπέ μοι, φράσον τινὶ μόρῳ θνήσκει. ubi vulgo ἔννεπέ μοι. *Monk.*

582. Paullo numerosius esset Κλύω μὲν ἰαχάν. σαφῶς A. Fl. Ἰαχὰν κλύω mavult Elmsleius ad Heracl. 752. *Monk.*

Ἰαχὰν μὲν κλύω] *Sonum quidem audio:* Σαφὲς δ' οὐκ ἔχω Γεγωνεῖν ὅπα· quomodo tandem significabunt, *clare tamen non possum percipere vocem?* quale quid sententia postulare videtur. Si Γεγωνεῖν notaret *percipere* vel *intelligere*, placeret Viri D. conjectura legentis, οἷα, *qualis aures tuas per fores*, quibus adstas, *vox acciderit.* Sed γεγωνεῖν significat *clamare*, sive *clara voce sic eloqui, ut ab aliis intelligi possis.* τὸ φθέγγεσθαι ἐξάκουστον, ut recte explicat Eustathius in Il. M. p. 870. 46. cui memoratur etiam ex veteribus Γεγωνὸν φθέγμα, τὸ λαμπρόν. Hesychius: Γεγωνὸν, τὸ ἐξάκουστον, μεγαλόφωνον. conf. Eustath. in Od. E. p. 230. 23. velut Sapphus idem habet in Il. Z. p. 488. 18. βοὴν ἵστησι γεγανόν· et hinc Wolfius in Sapph. Carm. §. 183. quæ præbet alibi recte scripta, βοὴν ἵστησι γεγωνὸν, ex Antiphanis loco apud Athen. X. p. 450. F. Sed hoc adjectivum satis adfirmavit F. L. Abresch. V. C. Diluc. Thucyd. p. 732. — Atque id ipsum hic Euripidi positum arbitror hoc modo, Σαφὲς δ' οὔτ' ἔχω, Γεγωνόν τ' ὄπα [*Sonum quidem audio*] οὔτε δ' ἔχω τὸ σαφὲς, οὔτε ὄπα γεγωνὸν, *sed* neque perspicuum, nec *vocem claram exaudio;* quæ *tibi fores adstanti propior accidit.* *Vocem*, ὄπα quoque dixit Euripides paulo post v. 598. Οἵων λόγων ἄῤῥητον εἰσήκουσ' ὄπα. ὄπα ἀξύνετον in Ionis v. 1223. τὴν ἐναντίαν ὄπα, Helenæ v. 1616. —— Si quis alterum ὅπᾳ sententiæ poterit adaptare, exemplis hoc quoque Tragicorum confirmari poterit. *Valck.*

583. ὅπα, quod exhibent Lasc. Ald. et Codd. quidam, Doricum est pro ὅπη. Vertas, *non tamen certe dicere habeo quanam via venerit foras clamor.* Male vulgo editum erat ὄπα. Mirum est profecto

Διὰ πύλας ἔμολεν, ἔμολέ σοι βοά.
ΦΑΙ Καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνηστρίαν,
Τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λέχος.
ΧΟ. Ὤιμοι ἐγὼ κακῶν. προδέδοσαι, φίλα.
Τί σοι μήσομαι;

Per fores transiit, venit tibi vox
Phæ. Atqui perspicue sane illam malorum *conciliatricem*
Herilis lecti proditricem vocat.
Cho. Hei mihi, mihi propter mala, prodita es, O chara.
Quid tibi dem consilii?

S. δὲ τὰ λεγόμενα οὐκ ἔχω σαφῶς εἰπεῖν. Τὸ δὲ ὅπα ἀντὶ τοῦ ὁπόθεν καὶ ἐκ τίνος εἴη. διὰ τὸ μὴ ἀκούειν οὖν τῶν λόγων οὐδὲ εἰπεῖν δύναται, τίς ἡ βοή παραιτεῖται δὲ πάλιν οὐ θέλουσα μαρτυρεῖν τῇ δυστυχίᾳ διὰ τῆς αἰσθήσεως τῶν λεγομένων. 585. Προμνηστρίαν,] Καὶ ἑρμηνεύτριαν, προξενήτριαν. 593. Φίλως, καλῶς δ' οὐ,] Προσφιλῶς μὲν ἐμοὶ πρᾶξαι βουλομένη, καὶ παντὶ τρόπῳ τοῦτο σκοποῦσα, οὐ μέντοι καλῶς,

Valckenærio in mentem venisse γέγωνόν τ' ὄπα: hunc vero secutus Brunckius versus scripsit Euripideis nostris immane quantum discrepantes, Σαφῆ δ' οὐκ ἔχω Γέγωνόν τ' ὄπα. Γεγωνεῖν exponit Scholiasta per εἰπεῖν, ut in Æsch. Prom. 812. 1026. Soph. Œd. Col. 212. et alibi. Verterint Nostrates, *to declare:* verbum enim proprie denotat *alta et clara voce eloqui;* quod illustrant Dorvillius Critic. Vann. p. 150. Heringa Observ. p. 64. *Monk.*

Σαφὲς] MS. B. σαφῶς, ut et Exc. Flor.

ὄπα] MS. B. D. ὅπᾳ. Adscribitur autem hæc notula in priori: γράφεται χωρὶς τοῦ ι, καὶ φασὶ συναίρεσιν εἶναι τοῦ, ὁποῖα. ὅπα pro ὁποῖα neutro plurali exstat apud Pindarum Olymp. 10. Antistroph. 1. iterumque Epod. 3. Sic et Homerus ὁμὴ et ὁμὴν non semel habet, pro ὁμοίη et ὁμοίην. Neque dubito, his perpensis, quin ὅπα hic, ex mente Veterum Criticorum, pro ὁποῖα positum sit. γεγωνεῖν valet εἰπεῖν, sed improprie, ut ἕρπειν, quod pro ἰέναι frequentatur. vid. Rhes. 270. γεγωνῶ pro simplici *loquor* habet et Sophocles Œd. Col. 212. vide etiam Æschyl. Prometh. 819. *Musg.*

Heath. ad h. v. γεγωνεῖν reddit *pronunciare,* et ad h. l. monet, sententiam esse: *Sonum quidem audio, verba tamen certo reddere non possum.* Idem monet, lectionem codd. ὀπᾶ non esse probandam, ὀπῆ significare *ubi, quo, quomodo,* quorum neutrum huic loco conveniat, nec ἔμολε, si ab ὀπᾶ penderet, repetitum fuisse; quod vero in Schol. ap. M. dicatur, ὅπα contractum esse ex ὁποῖα, id esse imperitissimi Grammatici somnium. — Reisk. legi ὄπα punctumque deinceps deleri jubet et vertit: *non tamen habeo perspicue dicere, quorsum iverit, quo tendat clamor.* Brunck. e conjectura edidit: σαφῆ δ' οὐκ ἔχω Γεγωνόν τ' ὄπα: neque enim aliter scribere Euripidem potuisse. Vocab. γεγωνὸς sæpe librarios offendit. V. ipsum ad Æsch. S. Th. 445. *Beck.*

585. προμνήστρια proprie est *nuptiarum conciliatrix* (Anglice, *a match-maker*) exponente Hesychio ἡ συνιστῶσα ἀλλήλοις τοὺς γαμοῦντας. et mox, προξενοῦσα νυμφίους ἢ νύμφας. similiter explicat Pollux III. 31. In hoc sensu vox usurpatur ab Aristophane, Nub. 41. Εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, Ἥτις με γῆμαι 'πῆρε τὴν σὴν μητέρα. Eadem postea dicebatur προξενήτρια, testante Scholio in Aristoph. Nub. quod exscripsit Suidas v. προμνήστρια. In nostro versu metaphorice dicitur *malorum conciliatrix.* Ceterum observat Valckenærius ad Theocr Adoniaz. p. 196. multa verba in ΤΡΙΑ desinentia præbere Comicum, quæ nusquam alibi reperias; et existimat hæc fuisse in sermone quotidiano usitata. Occurrunt quidem in Aristophane πανδοκεύτρια Plut. 426. Ran. 114. Vesp. 35. συκοφάντρια Plut. 970. συμπαίστρια Ran. 411. λαχανοπωλήτρια Thesm. 387. συσκηνήτρια 624. λαικάστρια Acharn. 529. 537. νυμφεύτρια

Τὰ κρυπτὰ γὰρ πέφηνε, διὰ δ' ὄλλυσαι,
ΦΑΙ. Αἶ, αἶ, ἒ, ἕ.
ΧΟ. Πρόδοτος ἐκ φίλων.
ΦΑΙ. Ἀπώλεσέν μ' εἰποῦσα συμφορὰς ἐμὰς,
Φίλως, καλῶς δ' οὐ, τήνδ' ἰωμένη νόσον.

Arcana enim sunt revelata: periisti.
Phæ. Heu, heu! heu, heu!
Cho. Prodita *es* ab amicis.
Phæ. Perdidit me, dicens mea infortunia,
Amice *quidem,* sed non recte, curans hunc morbum.

S. ἐπεὶ οὐκ ἐστοχάσατο τοῦ μέλλοντος τὸ τέλος. μετ' * εὐνοίας μὲν, φησὶ, καὶ οὐκ ἐξ ἐπι-

* Μετ' εὐνοίας Florr. 6. 15. pro κατ' ἐννοίας. In εὐνοίας inciderat jam Heath. Paulo post ἀσκόπως δὲ καὶ ἀστ. ex iisdem codd. addita sunt. Quæ sequuntur εὔνοια ἄκ. Barn. ita numeris astrinxit, εὔνοι' ἄκαιρος οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. Nimirum parœmiographi citant proverbium ἄκαιρος εὔνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. de quo inter fragm. Hippolyti τοῦ καλυπτομένου a Musgr. et Brunckio relato vid. Porson. Suppl. præf. p. clxiv.

1056. συνθεάτρια in Fragm. ap. Jul. Polluc. X. 67. et quædam alia. Nec desunt apud Tragicos exempla harum formarum, licet rariora. Extat πενθήτρια infra 805. ἀγύρτρια Æsch. Agam. 1282. φαιδρύντρια Choëph. 757. εὐνήτρια Soph. Trach. 924. θηλάστρια pro τροφὸς, et μαιεύτρια pro μαῖα citantur e Sophoclis Alexandro in Lex. MS. Sangerm. Vid. Brunckii Lex. Sophocleum. *Monk.*

τὴν κακῶν προμνήστριαν] Adscriptum in Cod. Paris. ἑρμηνεύτριαν· *malorum conciliatricem* et *lenam* anum vocabat Hippolytus. Quæ vere bona collaudarent, ἀγαθὰς προμνηστρίας (*bona conciliatrix* dicitur Lucilio) dixit Aspasia Socratis in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 439, 10. non enim illic προμνηστρίδας sed προμνηστρίας scripsisse videtur: obstetrices Socrati Platonis in Theæt. p. 149. D. προμνήστριαι esse dicuntur δεινόταται. eamdem formam præbent Aristoph. Nub. v. 41. Thomas M. in Νυμφεύτρια, et bis terve Pollux, qui III. 31. Καὶ Προμνήστριαι μὲν, αἱ συνάγουσαι τὸν γάμον· Σικελιῶται δ' αὐτὰς καλοῦσι προμηθικτρίας. ubi miror non vidisse Salmasium legitimam esse formam Doricam, quam præbet Codex Jungerm. προμυθικτρίας, a verbo ductam προμυθίξαι. Neminem arbitror abusurum observatis Mœridis in Μαθητρὶς et Ὀρχηστρὶς, ad formam in Xenophonte vulgatam defendendam, cui quidem hoc genus probe fuerit perspectum: formas istas vocum in τρια præbent, præter Grammaticos et recentiores, Xenophon, Platon, Æschylus, Euripides, et Aristophanes. *Valck.*

587. φίλαν Fl. μνήσομαι A. *Monk.*

589. Poteris duplicem Dochmiacum efficere, mutando Πέφηνεν τὰ κρυπτὰ, διὰ δ' ὄλλυσαι. sed nihil opus est, siquidem hemistichia Iambica cum Dochmiis sæpe conjunguntur. Corrigit Seidlerus in Libro de Dochmiacis Τὰ κρύπτ' ἄρα πέφηνε.

πέφηνε,] Barnesius, errore typographico, πέφυκε. *Musg.*

In hunc versum voculam τὰ retraxi Codicis auctoritate Paris. *Valck.*

592. Participium præsentis ἰωμένη conatum exprimit; ut λύουσα Phœn. 79. θάπτων et κομίζων Suppl. 505. Versum vulgato certe minus numerosum præbent E. P. Lasc. Φίλως μὲν, οὐ καλῶς δ', ἰωμένη νόσον. quem probavit Valckenærius, recepit Brunckius; male, ut opinor. Eleganter enim supprimitur μὲν, ut in Androm. 584. Δρᾶν εὖ, κακῶς δ' οὔ. Orest. 100. Ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δ' ἐμοὶ λέγεις. Citat Scholiasta proverbium Εὔνοι' ἄκαιρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας. hæc verba videntur mutata esse a senario apud Apostolium aliosque, Ἄκαιρος εὔνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει, quem inter Fragmenta Hippolyti Καλυπτομένου immerito inseruerunt Euripidis Editores. Vid. Porson. Suppl. Præf. ad Hec. p. clxiv. *Monk.*

Quam memorat lectionem ex duobus Codd. et Ed. Flor. Musgravius, illam genuinam arbitror: Φίλως μὲν, οὐ καλῶς δ', ἰωμένη νόσον. *Valck.*

ΧΟ. Πῶς οὖν; τί δράσεις, ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα;
ΦΑΙ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν· κατθανεῖν ὅσον τάχος
Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.
ἹΠ. Ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ,

Cho. Quomodo igitur? quid facies, O *mulier* passa incurabilia *mala?*
Phæ. Haud scio, nisi unum, mori quam primum,
Quod est præsentium malorum remedium unicum.
Hipp. O terra mater, solisque exortus,

S. βουλῆς, ἀσκόπως δὲ καὶ ἀστόχως. καὶ ἔστιν ὁμοία τῇ παροιμίᾳ, εὔνοια ἄκαιρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας. 595. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν.] Τὸ ἑξῆς· οὐκ οἶδα τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος, πλὴν ἓν * μόνον, τὸ κατθανεῖν ὅσον τάχος. οὐκ οἶδα, φησὶ, τί πρακτέον μοι ἐν τοῖς νῦν κακοῖς, πλὴν ἕν μοι ἴαμα, τὸ ἀποθανεῖν διὰ τάχους. 597. Ὦ γαῖα μῆτερ,] Ὡς φιλόσοφος τὸν ἥλιον καὶ τὴν γῆν ἐπικαλεῖται, προσμαρτυροῦντας χάριν τῶν εἰρημένων. ἤδη δὲ προτραγῳδήσας ἱκανῶς ἐπὶ τὴν ὀργὴν Ἱππολύτου καὶ τὴν ἱκεσίαν τῆς γραὸς * ἐπεξέρχε-

Μόνον e Flor. 6. 15. addidi.
Ἐπεξέρχεται Florr. 6. 15. ut jam Barn. correxit vulg. ὑπεζεύγεται. Junt. ὑπεξέρχεται, quod tenuit Musgr. Iidem codd. mox ἀρξ. ἀπὸ τοῦ τρ. pro ὑπὸ τοῦ τρ.

594. Πῶς οὖν; τί δράσεις,] Hæc verba inchoant etiam versum, Hec. 870. Non ferri potest Piersoni conjectura, cui patrocinatur Valckenærius, Οἶσθ' οὖν τί δράσεις; talem enim formulam nescivit Euripides. Haud infrequens est οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; sed et illud a nostro loco prorsus esset alienum. τί γοῦν, τί δράσεις; Conditor Χ. Π. 609, 1836. qui et duos seq. vv. adhibet, 610, 611. *Monk.*

Beckio in Spec. p. 10. Οἶσθ' οὖν languere videtur. *Beck.*

Πῶς οὖν; τί δράσεις, ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα·] Elegans Piersoni videbitur conjectura legentis:

> Οἶσθ' οὖν τί δράσεις, ὦ π. ἀμήχανα;

quia Phædra respondet,

> Οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, κατθανεῖν ὅσον τάχος,
> Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον·

Hoc modo sibi respondent in Euripideis ista, Οἶσθ' οὖν;——Οὐκ οἶδα· Hipp. v. 90, 1. Hec. v. 984, 5. Troas. v. 69, 70. Frequentissimum Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον.——Nostris conveniunt in Suppl. v. 934, 35.

> Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾷν σε βούλομαι τούτων πέρι;
> Θ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, σοῖσι πείθεσθαι λόγοις.

conf. Elec. 757.——Hic tamen vulgata, Πῶς οὖν; τί δράσεις; leguntur totidem literis in Hecubæ v. 874. in Medeæ v. 1373. Πῶς οὖν; τί δράσω; et sæpius senarios inchoat illud Πῶς οὖν; Nihilominus ob responsum, Οὐκ οἶδα, videbitur alterum, Οἶσθ' οὖν, accommodatius. Non absurdam præbet in his lectionem, Τί γοῦν, Auctor dramatis Χρ. Πάσχ. qui sic leviter immutatos versus nostros adhibet 609—11.

> Τί γοῦν, τί δράσεις, ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα;
> Θ. Οὐκ οἶδα πλὴν τοῦ κατθανεῖν, εἰ μὴ τάχει
> Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος λάβω.

versus illic est 1836. Τί γοῦν, τί δράσω; φεῦ παθοῦσ' ἀμήχανα.——Euripideæ Phædræ similis illa Senecæ v. 1188.

> O mors amoris una sedamen mali!
> O mors pudoris maximum læsi decus!

Valck.

595. οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν· idem senarii initium habet Noster Suppl. 935. Ion. 311. *Monk.*

597, 8. Leguntur in Χ. Π. 226—7. Huc respexit Eustathius ad Il. Η. p. 679, 49=551, 12. exponens ἡλίου ἀναπτυχαὶ, τοῦ ἀναπτύσσοντος δηλαδὴ τὰ ἐν σκότῳ. Hesychius ἀναπτυχαὶ, ἀνατολαί. Sic Ion. 1461. λαμπρᾶς αἰθέρος ἀναπτυχαί. Ejusdem generis est metaphora in Phœn. 82. Ἀλλ', ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς. Ion. 1533. ἐν φαενναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς. *Monk.*

597. Ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ] Scholiastes explicat per ἀκτῖνες, quem videsis; ita Ion. v. 1461. Ἰὼ, ἰώ· λαμπρᾶς αἰθέρος ἀναπτυχαί. Similiter Ion. v. 1532, 3. Φεῦ.

Οἵων λόγων ἄῤῥητον εἰσήκουσ᾽ ὄπα.
ΤΡ. Σίγησον, ὦ παῖ, πρίν τιν᾽ αἰσθέσθαι βοῆς.
ἹΠ. Οὐκ ἔστ᾽ ἀκούσας δείν᾽ ὅπως σιγήσομαι.
ΤΡ. Ναὶ πρὸς σὲ τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένου.

Qualium sermonum infandam audivi vocem?
Nut. Tace, O fili, priusquam audiat vocem aliquis.
Hipp. Non potest fieri ut taceam, cum tam atrocia audiverim.
Nut. Oro te per tuam pulchram dextram.

S. ται, πρότερον ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ, δηλαδὴ τῆς ὀργῆς τοῦ Ἱππολύτου, τὴν ἐξαρχῆς ἀδολεσχίαν τῆς γραὸς καὶ τὸν ὅρκον ἀποκρυψάμενος. ὡς φιλόσοφως δὲ, γῆν καὶ ἥλιον ἐπιβοᾷ, ἐπεὶ ἀρχὴ πάντων εἰσὶ, γῆ μὲν πάντων μήτηρ κατὰ Ἡσίοδον, ἥλιος δὲ, ἐπεὶ πάντ᾽ ἐφορᾷ καὶ πάντ᾽ ἐπακούει. Ἀναξαγόρας οὖν τὸν ἥλιον μύδρον ἔφη, καὶ ἐξ αὐτοῦ πάντα γίνεσθαι. ᾧ * ἀκολουθήσας Εὐριπίδης χρυσέην βῶλον αὐτὸν εἴρηκεν. ἡλίου δὲ ἀναπτυχαὶ αἱ ἀκτῖνες, καθὸ τὸ σκότος ἀναπτύσσουσι, καὶ ἡμῖν δηλοῦσι τὰ πάντα διὰ τοῦ φωτός. 598. Ἄῤῥητον] Οὐκ ἀξίαν τοῦ ῥηθῆναι καὶ ὀνομασθῆναι, ἣν οὐδὲ λόγῳ διεξιέναι καλόν. 601. Ναὶ πρὸς σὲ] Ναὶ, σίγησον, λίσσομαί σε πρὸς τῆς σῆς δεξιᾶς τῆς καλὸν βραχίονα

* Legebatur ὃ ἀκολ.

Ἀρ᾽ ἐν φαειναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς, in quem locum vide quæ nos. *Barnes.*

Ad intelligendam scenicam rationem hujus scenæ (quam secundam actus 3. facit) Prev. observat: "Hippolyte et la confidente (la nourrice de Phédre) sortent du palais. Phédre est sans doute un peu éloignée d'eux, et placée à la porte du Gynécée: elle entend leur entretien, peut-être sans voir et sans être vue." *Beck.*

Ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ᾽ ἀναπτυχαὶ, Οἵων λόγων ἄῤῥητον εἰσήκουσ᾽ ὄπα] Hos duo versus Mariam, audita Judæ proditione, dicentem facit Scriptor Χρ. Π. 266, 7. Hippolytus Senecæ v. 671.

Magne regnator Deûm,
Tam lentus audis scelera? tam lentus vides?

ubi plura satis aliena sequuntur in hanc sententiam. Octav. v. 247. *In tam nocentem dextra cur cessat tua?* Statius Theb. I. 79. *videt ista Deorum Ignavus genitor?* Euripidea propius accedunt verba Chori in Medea v. 1246. et seqq. ubi Cl. Reiskii conjecturam Enniana p. 208. forte commendabunt. Hic in editione nostri dramatis prima sedem invenire potuerunt duo versus quos ex Hippolyto servavit Stobæus p. 211, 52.

Ὦ πότνι᾽ Αἰδὼς, εἴθε, τοῖς πᾶσιν βροτοῖς
Ξυνοῦσα, τἀναίσχυντον ἐξῄρου φρενῶν.

Valck.

599. A cod. Par. abest παῖ. *Beck.*

600. Aristoph. Plut. 18. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως σιγήσομαι. *Monk.*

Οὐκ ἔστ᾽ ἀκούσας δείν᾽ ὅπως σιγήσομαι.] In Aristoph. Pacem v. 101. Οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως σιγήσομ᾽, ista Bergler. attulit; plura hujus generis Dawes. Misc. Crit. p. 281. In Sophocleis ex Thyeste apud Stobæum p. 198, 21. Grot. p. 124.

οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπως
Σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεταί ποτε,

non ἅπτηται cum Heathio, sed scribendum ἅψεται. *Valck.*

601. δεξιᾶς τ᾽ E. P. Lasc. Ald. unde conjiciebat Marklandus forte legendum esse Ναὶ πρὸς σὲ γένυος, δεξιᾶς τ᾽ εὐωλένου. sed recte observavit Valckenærius vocem γένυς in formulis adjurandi nusquam adhiberi. Conjecit ipse Valck. τῆσδε δεξιᾶς, quod recipiendum esset, nisi bene se haberet vulgata lectio τῆς σῆς δ. in qua, consentiunt omnes Edd. et MSS. *Monk.*

MS. E. Lib. P. Edd. Lasc. et Ald. δεξιᾶς τ᾽: unde suspicatur Cl. Marklandus, intercidisse substantivum, quale esset, Ναὶ πρὸς σὲ ΓΕΝΥΟΣ δεξιᾶς τ᾽ εὐωλένου. *Musg.*

Membr. reg. ναὶ πρὸς σὲ τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένου, quod Br. exhibuit. *Beck.*

Hoc versu quia δεξιᾶς τ᾽ εὐωλένου dabat Ed. Ald. (ut invenit in duobus Codd. Musgravius et in Ed. prima) suspicabatur Marklandus, scripsisse forsan Euripidem:

ʽΙΠ. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ' ἅψει πέπλων;
ΤΡ. Ὦ πρὸς σὲ γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ.
ʽΙΠ. Τί δ', εἴπερ, ὡς φῄς, μηδὲν εἴρηκας κακόν;

Hipp. Ne admoveas manum, neque attingas vestem.
Nut. O per genua tua te rogo, ne me perdas.
Hipp. Quid vero perdam, siquidem, ut dicis, nihil mali locuta es?

S. ἐχούσης· ἐνομίζετο γὰρ κατὰ τῆς δεξιᾶς ἱκετεύειν, ὡς κατὰ τῶν γονάτων. 602. Μὴ προσοίσῃ χεῖρα] Ὡς μυσαττόμενος καὶ τὴν δεξιὰν αὐτῆς, τοῦτο φησὶ, ἢ μᾶλλον φοβούμενος ἁλῶναι ταῖς ἱκεσίαις. 604. Τί δ', εἴπερ, ὡς φῄς,] Τί δὲ ἐκ τῆς διανοίας σιωπῆσαί με θέλεις, εἴπερ οὐδὲν εἴρηκε κακόν. Ὡς φῄς,] Ὁρᾷς, φησὶν, ὅτι σκέπεις τῶν εἰρημένων τὴν κακίαν τῇ σιωπῇ. ἐπεὶ δὲ καλά ἐστι, τί με κωλύεις βοῶντα; ἔστι δὲ ὁ λόγος ἐν ἤθει ἐκ τοῦ ἀντικειμένου, εἰ δὲ μηδὲν εἴρηκας κακὸν, οὐδέν σοι ποιῶ κακὸν, κἂν εἴπω. 605. Ὁ μῦθος,

Ναὶ πρὸς σὲ γένυος δεξιᾶς τ' εὐωλένου·

sed hanc vocem in tali formula nusquam legerat vir Clariss. aptiorem aliam non rejicerem: σῆς saltem adjectum arbitror ad implendum defectum duarum literarum, quas sequens syllaba eliserat. Monstrat Hippolyti, ni fallor, responsum, dextram juvenis adprehendere voluisse vetulam: dixerit itaque:

Ναὶ πρὸς σὲ τῆσδε δεξιᾶς εὐωλένου.

Sic vero loquebantur: Phœn. v. 1679. Ναὶ πρὸς σὲ τῆσδε μητρὸς, cujus aderat in scena cadaver. Iph. in Taur. v. 707. Πρὸς δεξιᾶς σὲ τῆσδ' ἐπισκήπτω. —— Helen. v. 1257. Πρὸς νῦν σὲ γονάτων τῶνδ', ἐπείπερ εἶ φίλος. Med. v. 707. Ἀλλ' ἅντομαι σὲ τῆσδε πρὸς γενειάδος. Sed in his ἅντομαι· ἱκνοῦμαι· vel ἱκετεύω, nonnunquam additum, sæpe supplendum relinquebatur; illinc recto pronomine sic posito, ut legitur nostro versu, et paulo post, Ὦ πρὸς σὲ γονάτων. vid epigramma Meleagri, Clar. D'Orvillio vulgatum in Chariton. p. 201. in versum ex Phœnissis nonnulla notata sunt. *Per te Deos oro*, dixit et Terentius And. III. 3, 6. V. Sc. I. 15. Ut in Herc. Fur. Seneca v. 1183. scripsisse quoque videtur Herc. in Œta v. 475.

Per te sed omne cœlitum numen precor.

Valck.

602. Vulgo προσοίσῃς, quod exhibet quoque X. Π. 1273. Primus emendavit Heathius προσοίσεις, recte: mox vero ἅψεις, haud pari successu. ἅπτεσθαι quidem in media voce est *tangere*; ἅπτειν autem *nectere* significat. Contrario errore Valckenærius ex duobus Codd. edidit προσοίσῃ. Legitur etiam in Bacch. 343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα; Cur notam interrogandi in hac editione addiderim, dictum est supra ad v. 213. *Monk.*

προσοίσῃς] MSS. B. D. προσοίσῃ. *Musg.* προσοίσεις Br. recepit. *Beck.*

Οὐ μὴ προσοίσῃ χεῖρα, μηδ' ἅψῃ πέπλων.] Oblatum ex duobus Codd. recepi προσοίσῃ, pro προσοίσῃς. Putat Heathius, ex observatione R. Dawesii versum corrigendum:

Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ' ἅψεις πέπλων·

Neutrum, opinor, admisisset accuratus formularum Atticarum spectator; non certe, quod ne Græcum quidem, ἅψεις πέπλων· Atticis aliisque ἅπτειν, *ligare*, significabat et *accendere*, prout in versu Diphili apud Athen. XV. p. 700. D.

—— ἅψαντες λύχνον
Λυχνεῖον ἐζητοῦμεν

Tangere non utique ἅπτειν, sed ἅπτεσθαι dicebatur: hinc ἅψῃ· ut a προσοίσομαι, προσοίσῃ· congruit utrumque Dawesii observato p. 222. Scribi tamen etiam poterat προσοίσεις. ut legitur in Bacch. v. 343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα —— Μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί. nisi hic quoque προσοίσῃ posuerit, vel sui temporis more προσοίσει. Supra Hipp. v. 213. Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσῃ. Nostro v. 602. vulgata legit Auctor Χρ. Πάσχ. dramatis enim versus est 1283.

Μὴ μὴ προσοίσῃς χεῖρα, μηδ' ἅψῃ πέπλων.

—— *ne me attiga atque aufer manum*, ex Turpilii Leucadia dat Nonius Marcell. in v. Attigat, et ex Epigonis *Attii, cave vestem attiges.* Ad Phædram Senecæ Hippolytus v. 704. *Procul impudicos corpore a casto amove Tactus.* —— Cujus for-

ΤΡ. Ὁ μῦθος, ὦ παῖ, κοινὸς οὐδαμῶς ὅδε.
ἹΠ. Τά τοι κάλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν.
ΤΡ. Ὦ τέκνον, ὅρκους μηδαμῶς ἀτιμάσῃς.

Nut. O fili, hoc meum dictum non vulgo est acceptum.
Hipp. Honesta tamen vulgi judicio honestum est dicere.
Nut. O fili, jusjurandum ne contemnas.

S. ὦ παῖ,] Παραλογίζεται τὸν νεανίσκον τῇ μεταθέσει τῶν ὀνομάτων, κλέπτουσα τὴν ἀκρόασιν. δέον γὰρ εἰπεῖν οὐ * κακὸς, φησὶν οὐ κοινὸς, οὐ πᾶσιν ὀφείλων ἀνακοινωθῆναι. εἶναι γὰρ μέχρι τινὸς καὶ καλὰ σιωπώμενα. Ἄλλως. Ὁ περὶ γάμων μῦθος οὐκ ὀφείλει λεχθῆναι πᾶσι. 606. Τά τοι κάλ'] Δεινότερον αὐτῆς ἀνεῖλε τὴν ἐκ τῶν ὀνομάτων ἀπάτην. εἰ γὰρ

* Κακός,] Florr. 6. 15. pro κακόν.

mæ sunt προσοίσῃ· ἅψῃ· γηρύσῃ· ejusdem est in sequenti v. 603. μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ. et in Helenæ v. 1107. μή μ' ἐξεργάσῃ. Hesychius veterem præbet Atticam, Ἐξεργάσει, quam reddidit per διαφθερεῖς· nostrum ibi versum commodum adscripsit L. Kusterus. *Valck.*

603. Porsoni Adversaria indicant sequentia Euripidis loca, in quibus eadem adhibetur obtestandi formula, quæ hic et supra v. 601. " Phœn. 951, 1708. Med. 328. Hippol. 601, 603. Alcest. 678. Androm. 893. Suppl. 279. Iph. A. 1243. Iph. T. 1075. Troad. 1042. Hel. 1257." R. P. In his omnibus exemplis pronomen σὲ inter præpositionem et nomen inseritur; in plerisque verbum ἄντομαι, vel ἱκνοῦμαι, vel tale quiddam supprimitur; ut etiam supra v. 505. Addas Alcest. 1117. Sophocl. Œd. Col. 250, 1333. Trach. 436. Philoct. 468. Apollon. Rhod. III. 985. ubi e MS. edidit Brunckius Πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων, Καὶ Διός. Hunc scribendi morem in talibus sæpe imitati sunt Latini. Exempla dabunt Terent. Andr. III. 3. 6. *Per te Deos oro, et nostram amicitiam, Chreme.* Ibid. V. I. 15. Plautus Menæchm. V. 7. 1. *Per ego te hæc genua obtestor.* Virgil. Æn. X. 369. *per vos et fortia facta, Per ducis Evandri nomen, devictaque bella,—Fidite ne pedibus.* Tibull. I. 5. 7. III. 1. 15. IV. 5. 8. Liv. XXIII. 9. *Per ego te, inquit, fili, quæcunque jura liberos jungunt parentibus, precor quæsoque, ne ante ora patris facere et pati omnia infanda velis.* Deinde olim edideram ἐξεργάσει, Valckenærio incaute obsecutus, qui verbum esse futurum statuit. Postulatur subjunctivus, ut infra 607. ὅρκους μηδαμῶς ἀτιμάσῃς. ἐξεργάζεσθαι est *perdere*, ut διεργάζεσθαι infra v. 609. Hesychius habet ἐξεργάσει· διαφθείρει. ubi legendum censuit Kusterus διαφθερεῖς. aut si ad nostrum versum respexit glossa, ἐξεργάσῃ. διαφθείρῃς. *Monk.*

Flor. pro εἴπερ ὡς habet εἰ στεῤῥῶς. *Beck.*

Μηδαμῶς μ' ἐξεργάσει] " Hesychius, nostrum versum fortasse spectans, exponit ἐξεργάσει per διαφθερεῖς, ubi notandum est servasse eum Atticam terminationem ει." Hæc M. Sed proculdubio connibentibus oculis Hesychium inspexit: ibi manifesto legitur Ἐξεργάσει, διαφθείρει. at Kusterus vult διαφθερεῖς, sed præstat Ἐξεργάσῃ, διαφθείρῃ, cum Alberto: quomodo et in Euripide olim lectum perperam mutavit M. qui rectius mutasset ὦ in μὴ ad versus initium. Cf. Philoct. 1337. πρὸς θεῶν μὴ μηδαμῶς μεθῇς βέλος. Teste quidem Valck. habet X Π. in v. præcedenti μὴ μὴ προσοίσῃς χεῖρα: cum duplici negandi particula: verum ibi præstat οὐ μὴ προσοίσεις. His tandem scriptis, video nunc Hesychium non esse inspectum a M., Valckenærium, cæco cæcum sequente, et ejus verba, pro more suo, exscribente, in gratiam scilicet lectorum, quibus copia libri Valckenærii non conceditur.

Class. Jour. Vol. VI. p. 80.

606. Τά τοι κάλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν] Huc refer illud Agathiæ Scholastici in imaginem Hippolyti, cum Nutrice colloquentis: Ἱππόλυτος τῆς γρηὸς ἐπ' οὔατι νηλέα μῦθον Φθέγγεται· ἀλλ' ἡμεῖς οὐ δυνάμεσθα κλύειν· Ὅσσον δ' ἐκ βλεφάροιο μεμηνότος ἐστὶ νοῆσαι, Ὅττι παρεγγυάα, μηκέτ' ἄθεσμα λέγειν. Exstant Antholog. l. 4. c. 8. fol. 312. *Barnes.*

ʽΙΠ. ʽΗ γλῶσσʼ ὀμώμοχʼ, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Hipp. Lingua juravit, mens vero *manet* injurata.

S. οὐ κοινὰ, δῆλον, ὡς οὐδὲ τὰ καλά. τῷ γὰρ δημοτελεῖ τῆς ἐπιδείξεως πλέον δοξάζεται τὸ χρηστόν. 608. ʽΗ γλῶσσʼ ὀμώμοχʼ,] Οἷον οὐκ εἰδὼς ὤμοσα. οὐ γὰρ γνοὺς περὶ τίνος ὀμνύω, ὤμοσα. τὰ δὲ κατὰ ἄγνοιαν τῶν ὅρκων γινόμενα συγγνώμης τυγχάνει παρὰ θεοῦ. οὐ καθολικῶς δὲ τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ νῦν, ἐπείπερ ἡ γραῦς, πρὶν εἰπεῖν τὸ πάθος αὐτῷ, καὶ πρὶν εἰς ἔννοιαν ἐλθεῖν αὐτὸν τοῦ ῥηθησομένου, ὅρκον ἤτησεν τῆς σιωπῆς καὶ τῆς διανοίας. ὁ δὲ μὴ προειδὼς ἐφʼ ἃ ὤμοσεν, ὤμοσε. φησὶν, ἡ γλῶσσα προπετέστερον, καὶ παρὰ γνώμην

608. Ob hanc sententiam, Hippolyti persona plane indignam, et ab ipso mox repudiatam, Euripides sæpius in Aristophanis comœdiis exagitatus est: vide Ran. 102, 1471. Thesmoph. 275. quin et impietatis crimine, tanquam perjurii suasor, ab Hygiænonte quodam in jus vocatus, teste Aristotele Rhetor. III. c. 15. Ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς ʽΥγιαίνοντα ἐν τῇ Ἀντιδόσει κατηγοροῦντα, ὡς ἀσεβὴς, ὅς γʼ ἐποίησε, κελεύων ἐπιορκεῖν, ʽΗ γλῶσσʼ ὀμώμοχʼ, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, Ἔφη γὰρ αὐτὸν ἀδικεῖν, τὰς ἐκ Διονυσιακοῦ κρίσεις εἰς τὰ δικαστήρια ἄγοντα· ἐκεῖ γὰρ αὐτὸν δεδωκέναι λόγον, ἢ δώσειν, εἰ βούλεται κατηγορεῖν. Sententiam tamen defendit et quodammodo laudat Cicero de Offic. III. 29. *Quod ita juratum est, ut mens conciperet fieri oportere, id servandum est: quod aliter, id si non feceris, nullum est perjurium.—Non enim falsum jurare, pejerare est; sed quod ex animi tui sententia juraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere, perjurium est. Scite enim Euripides, "Juravit lingua, mentem injuratam gero."* Ad hunc versum respexere Plato Theæteto p. 154. D. Symposio p. 199. A. Ovidius Heroid. XXI. 135. *Quæ jurat mens est; nil conjuravimus illa: Illa fidem dictis addere sola potest.* Lucian. Vit. Auct. Tom. I. p. 549, 59. Athenæus III. p. 122. B. Citant Scholiasta Aristophanis ad utrumque Ranarum locum; Eustathius ad Il. Δ. p. 443, 37=337, 28. comparans Homericum ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ. et ad Il. Τ. p. 1175, 29=1239, 16. Suidas v. ἀνώμοτος. Sophoclis Scholiasta ad Œd. C. 233. ubi ὀμώμοκεν. *Monk.*

ʽΗ γλῶσσʼ ὀμώμοχʼ, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος] Vid. *Ciceronem* l. 3. Officiorum, de fortitudine, ubi inter alia hæc dicit: "Non enim falsum jurare, pejerare est; sed quod ex animi sententia juraveris, sicut verbis concipitur, (more nostro) id non facere, perjurium est. Scite enim Euripides: Juravi lingua, Mentem injuratam gero." Hæc ille. Quem versum tamen Grotius vertit magis Ἰαμβωδῶς: *Jurata lingua est, Mente juravi nihil.* Hunc locum ita *Ovidius in Cydippæ* epistola expressit: *Quæ jurat mens est; nil conjuravimus illa.* Vid. de hoc versu Aristot. ʽΡητορικῶν l. 3. et Dan. Heinsii Exercit. Sacr. p. 642. Item Hug. Grot. de Jure Belli et Pacis l. 2. c. 13. §. 4. ubi affirmat hæc: *Nam si certum est, eum, qui juravit, aliquod factum supposuisse, quod revera se ita non habeat, non obligabit juramentum.* Ἱππόλυτος γὰρ ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῆς τροφοῦ ὀμωμόκει. *Barnes.*

ʽΗ γλῶσσʼ ὀμώμοχʼ, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.] Hæc Euripidis sententia diversa hominum judicia fuit experta. Quam æquales et cives vexarunt, posteri quoque vituperandam censuerunt, illam unus instar omnium laude quadam sua dignatus Cicero de Off. II. c. 29. *scite enim,* inquit, Euripides:

Juravit lingua; mentem injuratam gero.

Hæc ubi verba posuerat A. Turnebus Advers. XXVI. c. IV. "At hunc, ait, Euripidis versum omnes Græci Scriptores, imprimisque Aristophanes in Ranis exagitant et vexant." Qui versum excitarint, Auctores quosdam Græcos indicat Jo. Davisius ad Maximum Tyr. p. 639. dederat et nonnulla Barnesius. —— Sententiam primum quod attinet; eximia mihi videtur et vera hæc Lucretiæ, prout illam suis verbis Livius expressit I. c. 58. *corpus est tantum violatum, animus insons.* —— infra hanc dicendi majestatem longe jacent, si vel essent vera, mentientis ista Phædræ in Senecæ Hippol. v. 891.

Tentata precibus restiti; ferro ac minis
Non cessit animus; vim tamen corpus tulit.

ΤΡ. Ὦ παῖ, τί δράσεις; σοὺς φίλους διεργάσει;

Nut. O fili, quid facies? perdes tuos amicos?

S. τῆς φρενὸς ὀμώμοκεν. Ἀριστοφάνης καθολικώτερον νοήσας φησὶ, τὸν Εὐριπίδην ὑβρίζειν τῆς γλώττης τὴν διάνοιαν, ὡς ἂν μὴ τὰ δόξαντα τῇ κρίσει τῆς διανοίας * φθεγγομένης,

* Respicere videtur ad Ran. 102. γλῶτταν δ' ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός. Statim post φαίνει, ne quis φαίνεται conjiciat, eodem modo usurpatum est, quo alias δηλοῖ, *indicat se servare.* Tum φησὶ γάρ habent Florr. 6. 15. pro φησίν.

Est procul dubio dictum pessimum in Plauti Rudente V. Sc. I. 68.

Meus arbitratus est, lingua quid juret mea.

Sed Cydippen hanc decere sententiam:

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος,

sapienter judicavit Ovidius, dum Latinis illam facit verbis dicentem Her. Ep. XXI. 135.

Quid tibi nunc prodest jurandi formula juris,
Linguaque præsentem testificata Deam?
Quæ jurat mens est; nil conjuravimus illa.

Vere etiam Cicero, l. c. *Quod ita,* scribit, *juratum est, ut mens conciperet fieri oportere, id servandum est: quod aliter; id si non feceris, nullum est perjurium, quod aliter,* nempe vi coactus, juraveris, id jurato quoque licet non facere: atque in istum sensum Ciceroni prolatus Euripidis versus laudari potuit; si scilicet ab illo adhiberetur, qui præstare recusaret, quod facturum se coactus prædonibus aliisve jurasset. —— Quod si quis quærat deceatne hæc Euripidis Hippolytum sententia, mihi quidem illum hoc inprimis in loco maxime dedecere videtur; neque id, opinor, negasset Cicero. Juratus nutrici promiserat Hippolytus, quodcunque fidei suæ committeret, arcano se silentio celaturum; intellecto scelere novercæ, quod abominabatur, suam ille poterat damnare temeritatem; nec mentem tamen gerebat injuratam, quippe quæ concepisset servandum promissum. Sed qui hanc in scena profert sententiam, a verbis ipse suis adeo dissidet, ut atrocissimis se calumniis lacerari maluerit Hippolytus Tragicus, quam lingua juratam fidem ullo pacto violare: quin imo ab hoc uno vinculo religioso, quo pius se juvenis obstrictum credidit, pendet totum drama. Neque est ut quis dicat, verba excidisse indignatione prima commoto, postea mutatum; nam in hac ipsa scena v. 655. juratum se silentio fatetur obstrictum Hippolytus. Præterea, ut erant tum mores Atheniensium, vereri debuerat Tragicus, ne ipsi, quos oderat, sycophantæ, rabulæque forenses hac sententia sua sæpius abuterentur. Minime itaque miror censuram, qua Comicus illam sæpius exagitavit Ran. v. 102. v. 1519. Thesm. v. 282; ad utrumque locum Ranarum in Scholiis versus legitur Euripidis, et loco satis alieno in Acharn. v. 397. excitatus etiam Suidæ in v. Ἀνώμοτος, et in v. Μῶρος ab auctore incerto. —— Ob hunc versum a cive quodam suo Tragicus in judicio impietatis accusatus, tanquam suasor perjurii, exceptione fori videtur hac elapsus criminatione: Aristoteles Rhetor. III. p. 146. 25. Εὐριπίδης πρὸς Ὑγιαίνοντα ἐν τῇ Ἀντιδόσει (scribendum puto, πρὸς Ὑγιαίνετον· *adv. Hygiænetum in Or. de bonorum permutatione,*) κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβὴς (f. ἀσεβῆ) ὅς γ' ἐποίησε κελεύων, ἐπιορκεῖν·

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος·

ἔφη γὰρ αὐτὸν ἀδικεῖν, τὰς ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ ἀγῶνος κρίσεις εἰς τὰ δικαστήρια ἄγοντα· ἐκεῖ γὰρ αὐτὸν δεδωκέναι λόγον, ἢ δώσειν εἰ βούλεται κατηγορεῖν. quæ hic dici possent nihil facerent ad Euripidis versum: vid. H. Vales. in Maussaci Dissert. p. 204. Ez. Spanhem. in Aristoph. Ran. v. 102. et v. 797. —— In Menagianis T. I. p. 148. confunduntur de hoc Euripidis versu Aristoteli narrata cum iis, quæ de Euripidis Ixione Plutarchus tradidit T. II. p. 19. E. —— Quid de hac sententia Plato censuerit non obscure colligas ex urbano loco quo facit utentem Socratem in Theæteto p. 154. D. ἐὰν ἀποκρίνῃ ὅτι ἐστὶν, Εὐριπίδειόν τι ξυμβήσεται· ἡ μὲν γὰρ γλῶττα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἡ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος. Huc respicit etiam ista scribens Plato in Sympos. p. 199. A. ἡ γλῶττα

ʽΙΠ. Ἀπέπτυσ᾽· οὐδεὶς ἄδικος ἔστι μοι φίλος.
ΤΡ. Ξύγγνωθ᾽· ἁμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον.
ʽΙΠ. Ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρωποις κακὸν,
Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας;

Hipp. Abominor: nullus *enim* sceleratus est mihi amicus.
Nut. Ignosce: consentaneum *est* homines errare, O fili.
Hipp. O Jupiter, curnam, fucatum malum hominibus,
Mulieres sub solis luce collocasti?

S. ἄλλως τε φαίνει διὰ τῶν ἑξῆς τὸ εὐσεβὲς αὐτῶν φυλάττων· φησὶ γὰρ, εἰ μὴ λόγοις θεῶν ἄφρακτος εὑρέθην, ὥστε μήτε δόκησιν αὐτῷ ἐπιορκίας πλάττειν. 611. Σύγγνωθ᾽· ἁμαρτεῖν] Σύγγνωθι, φησὶν, ἐπὶ τῇ * ἀνομίᾳ τοῦ λόγου. εἰκὸς γὰρ ἀνθρώπους ὄντας ἁμαρτάνειν, καὶ πέφυκε τοῦτο τῆς θνητῆς φύσεως ἁλίσκεσθαι τοῖς ἁμαρτήμασιν. Ἄλλως. Διὰ τῆς κοινῆς προστασίας ἀπολύεται τῶν ἰδίων πλημμελημάτων τὴν ἀκολασίαν. 612.

* Ἀνομίᾳ scripsi pro ἁμαρτίᾳ, et mox ἀνθρώπους ὄντας pro ἀνθρ. οὕτως e Flor. 6. Idem paulo post πέφυκε τὸ τῆς θν. φ.

ξὺν ὑπέσχετο, ἡ δὲ φρὴν ὔ. et, vocibus φρὴν et γλῶσσα inversis, Diogenes in Luciani Vit. Auct. T. I. p. 549. ἡ φρήν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Isocratis discipulum Cephisodorum hunc quoque versum inter improba Poëtarum dicta retulisse liquet ex Athen. III. p. 122. B. cujus judicium alii sequuti sunt; Justinus M. Apolog. I. p. 67. B. Basilius M. II. p. 178. D. Eustath. in Il. Υ. p. 1239, 16. qui tamen alibi ex Homerico, ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, dictum Euripidis quodammodo tueri voluit in Il. Δ. p. 337, 28. *Valck.*

610. ἀπέπτυσα, *respuo,* legitur in Nostri Hecub. 1266. Iph. Taur. 1161. Aristoph. Pac. 527. suppresso, ut hic, λόγον vel μῦθον. Plenius in Iph. Aul. 874. Πῶς: ἀπέπτυσ᾽, ὦ γεραιὲ, μῦθον. Helen. 672. Ἀπέπτυσα μὲν λόγον. Imitari videtur Plautus Asinaria I. 1. 26. *Teque hercle obsecro, ut quæ locutus despuas.* ἔσται μοι E. Lasc. unde conjicio legendum ἔστ᾽ ἐμοὶ φίλος. *Monk.*

611. ἁμαρτεῖν δ᾽ εἰκὸς ἀνθρώπον Χ. Π. 817. ἀνθρώποις Flor. quæ syntaxis est infra v. 1431. ἀνθρώποισι δὲ, Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν. *Monk.*

ἁμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον.] Literam non spernerem, ἁμαρτεῖν δ᾽ εἰκὸς ἀνθρώπους· quam præbet interjectam versus in dramate Χρ. Π. Σύγγνωθ᾽ ἁμαρτεῖν δ᾽ εἰκὸς ἄνθρωπον, τέκνον· quo firmatur in hoc versu lectio recepta, cujus loco dat ἀνθρώποις Cod. Flor. ut infra legitur Hipp. v. 1431.

ἀνθρώποισι δὲ,
Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.

alterum Atticis est usitatius: Aristoph. Nub. v. 1420. Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ νέους τι κλάειν. 1441. vid. Antiphon p. 138. 2. Andocides p. 1. 33, Lycurgus p. 153, 29. emendatus Jo. Tayloro. — Quod est in v. 610. Ἀπέπτυσ᾽· Euripidi frequens Steph. Bergler. attigit in Aristoph. Pacem v. 527. *Valck.*

612. κίβδηλος proprie de nummo adulterino dictum erat, teste Hesychio v. ἀκίβδηλον, κιβδηλιῶντας, ubi legitur ἔστι δὲ Κιβδηλὶς, ἐν τοῖς μετάλλοις σκωρία. In ista significatione Nostro usurpatur in Med. 516. Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ, Τεκμήρι᾽ ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ, κ. τ. λ. Septem versus 612—18. habet Stobæus Floril. in Sermone cui Titulus Γυναικῶν Ψόγος, LXXI. p. 432, 51. p. 309. Grot. duos priores Dio Chrysost. Or. LXXIII. p. 642. A. *Monk.*

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν etc.] Vid. Petri Victorii Variar. Lect. l. 12. c. 21. ubi lepidum Plauti locum huic comparat. *Barnes.*

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν, Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας;] Florilegii sui caput Stobæus, cui titulus Ψόγος γυναικῶν, ut multis Euripideis, his proximis quoque septem versibus ornavit p.

Εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος,
Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε·
Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς
Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος,

Si enim volebas seminare genus humanum,
Non oportebat hoc fieri ex mulieribus:
Sed homines in tuis templis contra pendentes
Aut æs, aut ferrum, aut auri pondus,

S. Ὦ Ζεῦ, τί δὴ,] Λοιπὸν παραστατικώτερον * τὴν γυναικείαν διαβάλλει φύσιν, ἀναφέρων τὸ προοίμιον ἐπὶ τὴν τοῦ κρείσσονος νόσον. φιλοσοφώτερον δὲ τὴν ἀντίθεσιν λύει, τὴν ἀρχὴν ἀξιῶν μὴ ὑπὸ ἀφροδισιασμοῦ παῖδας γίνεσθαι. ὁ δὲ νοῦς, διὰ τί, φησὶν, εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀδόκιμον κακὸν τοῖς ἀνθρώποις κατῴκισας. κίβδηλον δὲ τὸ μηδὲ δοκιμασίας δεόμενον, ἀλλὰ προφανὲς δεινόν. 614. Εἰ γὰρ βρότειον. Εἰ γὰρ ἤθελες εἶναι γένος τοῖς ἀνθρώποις, ὤφειλες ποιῆσαι μὴ ἀπὸ γυναικῶν αὐτὸ εἶναι, ἀλλ' ἕκαστον διδόναι ἢ χρυσὸν, ἢ χαλκὸν ἐν τοῖς ναοῖς,

* Florr. 6. 15. καταστατικώτερον. παραστατικῶς est confidenti animo. v. Ern. lexic. Polyb. s. v. Ex iisdem paulo post recepi ἀντιθ. λύει pro ἀντ. λέγει.

432, 33. Ed. Grotii p. 309. In his quidem Euripidis Hippolytus modum omnem exsuperat, hac tamen in re more hominum facit, ut, ab impudica muliere tentatus, atque affectus injuria gravissima, non illam tantum, sed totum genus muliebre odio dignum censeat. Ubi monet Dion. Chrys. illud unicuique maxime odiosum esse, a quo læsus sit, Or. LXXIII. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὴ τοῦτο, inquit, καὶ πρὸς ἀνθρώπους πεπόνθασιν οἱ πολλοί. τῷ μὲν (corrigendum, οἱ πολλοί Ἱππολύτῳ μὲν) ἐκ γυναικὸς τὶ συνέβη δεινὸν, οὕτω δὲ κέκραγεν:

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν,
Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας,

versuum sedes si fuerat Casaubono nota, facile fuisset ea ratione, qua dixi, Hippolyti nomen restitutum. —— Sententias versusque Tragicus adhibuit simillimos in Hippol. et Medea: Medeæ ῥῆσις est v. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ, &c.

Sententiæ, ex Theognidea v. 119, &c. ductæ, similis est in Hippol. v. 929. &c. *Valck.*

614. Conferendus est Noster Med. 573. χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος· Χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν. et, qui Nostrum imitatus est, Miltonus, Parad. Amiss. X. 888. *O! why did God Creator wise, that peopled highest heaven With spirits masculine, create at last This novelty on earth, this fair defect Of nature, and not fill the world at once With men, as angels, without feminine; Or find some other way to generate Mankind?* *Monk.*

Εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος,
Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρὴ παρασχέσθαι τόδε·

similes sunt in Med. v. 573, 4.

Χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
Παῖδας τεκνοῦσθαι· θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.

In hoc genus Euripides etiam Stobæi:

εἰ δέ του θεῶν
Τόδ' ἐστὶ πλάσμα, δημιουργὸς ὢν κακῶν
Μέγιστος ἴστω, καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

Valck.

616. ἐντιθέντας Ed. prima Stobæi; quæ et mox habet πόσιν πρίασθαι. Huc respexit Lucianus Amor. Tom. II. p. 439, 19. *Monk.*

617. Alio ordine quem præbent duo Codd. A. Fl. hæc verba dedere Valcken. et Brunck. ἢ χρυσὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκοῦ βάρος. Sed vulgatum prætulimus, quia in talibus enumerandis ad rariora adscendere solet oratio: ut in Æsch. Prom. 511. Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε, τίς φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ; Cod. A. habet χαλκοῦν. *Monk.*

M. A. ἢ χρυσὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκοῦν

Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος
Τῆς ἀξίας ἕκαστον· ἐν δὲ δώμασι
Ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.
Νῦν δ' εἰς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακὸν

Liberorum emere semen, secundum censum
Dignitatis unumquemque: et in ædibus
Liberis habitare sine mulieribus.
Nunc vero primum hoc malum ducere in ædes

S. καὶ * οὕτως ἀγοράζειν. τὸ δὲ ἀντιθέντας, ἤτοι ἀνατιθέντας, ἢ ἀντὶ τῶν παίδων τιθέντας, εἰς σημεῖον τοῦ γενέσθαι τὴν αἴτησιν. ἀτόπως δὲ ταῦτα· οἱ γὰρ πένητες οὐκ ἂν ἐκτήσαντο παῖδας. 619. Τῆς ἀξίας ἕκαστον·] Ἄμεινον τὴν ἀξίαν ἐπὶ τῆς φύσεως ἀκούειν (καὶ πάλιν † τοὐναντίον), να τὸ μὲν ἀνάθημα τῆς αἰτήσεως ἕνεκα διδῷτο, τὸ δὲ βρέφος πρὸς τὴν φύσιν τοῦ αἰτοῦντος. τινὲς δὲ ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀναθήματος καὶ τιμήματος. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον, οἷον ἐάν τις ᾖ ἀγαθὸς τοῖς τρόποις καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ἵνα καὶ τοῦ υἱοῦ ἀξίως τὸ ἔργον καὶ ὁμοίως μεταλάβοι, καὶ πάλιν τοὐναντίον, ἐὰν ὑπάρχῃ χείρων, ἀξίου καὶ τοῦ παιδὸς

* Καὶ addidi e Flor. 6.

† Vel hæc verba e sqq. huc translata sunt, vel exciderunt nonnulla, ut—ἀκούειν, ἵν' ᾖ, ἐάν τις ᾖ ἀγ. quæ infra leguntur. In iis ἀξίως τὸ ἔργον καὶ ὁμοίως vix sana. In promtu est corrigere τοῦ υἱοῦ ἀξίου καὶ ὁμοίου.

βάρος. Exc. Flor. χαλκοῦ βάρος, in reliquis autem cum MS. A. consentiunt. *Musg.*

Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χρυσὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκοῦ βάρος, Παίδων πρίασθαι σπέρμα,] Non multum referebat, hoc ordine voces collocarentur, an, quo vulgantur, Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος· quia tamen χαλκοῦ βάρος paulo aptius cohærebant, ordinem prætuli, quo hæc exhibebant Codices Flor. et Paris. ex suorum etiam uno sic positas voces enotavit Musgravius. Vitiosas dat in his lectiones Editio Stobæi prima, Ἀλλ' ἐντιθέντας —— et Πόσιν πρίασθαι· quarum hæc orta fuit ex vicino quodam versu. —— Huc spectant ista Luciani in Amoribus T. II. p. 439. ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ, δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνόδου, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ καὶ ναοὺς, ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. *Valck.*

618. τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας, *pro æstimatione justi pretii.* ἡ ἀξία, *the value:* ut in Xenoph. Memor. I. vi. 11. καίτοι τό γε ἱμάτιον, ἢ τὴν οἰκίαν, ἢ ἄλλο τι, ὧν κέκτησαι, νομίζων ἀργυρίου ἄξιον εἶναι, οὐδενὶ ἂν μὴ ὅτι προῖκα δοίης, ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών. Brodæus in Miscell. IV. 15. male interpretatus est, *pro census amplitudine.* *Monk.*

618. et sqq. Hic locus a Codicibus, quorum ope plurimum indiget, fortasse sanabitur: quod si non evenerit, ad conjecturas confugiendum erit. Interim silere præstat. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 81.

Sequentia Euripidis, τοῦ τιμήματος Τῆς ἀξίας ἕκαστον, *pro census amplitudine, pro bonorum cujusque ac facultatum æstimatione,* Jo. Brodæus interpretatus est Miscellan. IV. c. 15. *Valck.*

621. Proprie dicebatur ἄγεσθαι γυναῖκα *ducere uxorem:* solennem igitur phrasin adhibiturus Hippolytus, κακὸν pro γυναῖκα, indignationi suæ obsecutus, intulit. Non inficeti sunt versus, qui Susarioni, Comicorum principi, adsignantur: Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται, Οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ. Convitiis, quibus in hac oratione muliebrem sexum lacessit Euripides, festive respondet Chorus Mulierum apud Aristophanem, Thesmoph. 786. *Monk.*

Pro ἄξεσθαι Flor. αὔξασθαι. *Beck.*

622. ὄλβον δωμάτων ἐκτίνομεν hactenus exhibent editiones, pessimo metri vitio: ἐκτίνειν enim secundam necessario corripit. ἐκπίνομεν, quod corrigere voluit Piersonus, nullis commendatur exemplis, et a Tragœdiæ indole respuitur. Musgravii emendatio, ἐκτίομεν, loci sententiæ non convenit. Lectio quam nos e conjectura de-

Μέλλοντες, ὄλβον δωμάτων ἐκθύομεν.
Τούτῳ δὲ δῆλον, ὡς γυνὴ κακὸν μέγα·
Προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε κἀκθρέψας πατὴρ
Φερνὰς, ἀπῴκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ.

Volentes, expendimus domus facultates.
Inde autem manifestum est, quam magnum malum sit mulier:
Pater enim qui genuit, et educavit, addens
Dotem, in alienas ædes elocatam mittit.

S. τύχῃ. 621. Νῦν δ' ἐς δόμους] Ἕδνα παρέχοντες, δαπάνην ἀγοράζομεν. ἕδνα ὑπὲρ τῆς μνηστείας καὶ πρὸ τῆς πείρας τοῦ κακοῦ κατατιθέμεθα, ὥσπερ αὐθαίρετον τὸ κακὸν ἐπισπώμενοι. δύναται δὲ τὸ πρῶτον καὶ ὡς ἐν τάξει διηγήσεως λαμβάνεσθαι, πρῶτον μὲν τὴν * οὐσίαν ὑπὲρ κακοῦ δίδομεν, καὶ τὰ ἑξῆς. προκατασκευάσας οὖν λογισμὸν οἰκειότατον τῷ προσώπῳ, λοιπὸν κατατρέχει καὶ ἐπὶ τὴν διαβολὴν τῆς γυναικείας φύσεως. ἔδει γὰρ πρῶτον λογισμῷ τινι ἀναιρῆσαι τὸ εἶναι αὐτὰς, εἶθ' οὕτως ἄρξασθαι τῶν διαβολῶν. τὸ δὲ ἑξῆς ἄριστα ὡς ἐκ συγκρίσεως ἐπιφέρεται. 622. Ἐκτινόμεν,] Παρέχομεν. Fl. 2. 624. Προσ-

* Οὐσίαν pro θυσίαν Burges in *Classic. Journ.* Vol. VI. p. 81. probante Barker ib. Vol. VIII. p. 87. Sed ita jamdudum Heath. Paulo post Flor. 6. λογ. οἰκειότατον τῶν προσώπων, unde οἰκειότατον recepi pro οἰκειότατα.

dimus, debetur Scholiastæ explicationi, πρῶτον μὲν τὴν θυσίαν ὑπὲρ κακοῦ δίδομεν. videtur igitur ille in suo Euripidis exemplari legisse ἐκθύομεν. Extat hoc compositum in Orest. 188. Cyclop. 371. *Monk.*

ἐκτίνομεν.] Lege propter metrum ἐκτίομεν. Piersono placet ἐκπίνομεν. *Musg.*

ὄλβον δωμάτων ἐκτίνομεν.] Vid. paulo infra ad v. 629. *Barnes.*

Fl. ἐκτινομένων. *Beck.*

ὄλβον δωμάτων ἐκθύομεν.] Ita M. edidit conjecturam speciosam quidem, utpote ductam e verbis Scholiastæ τὴν Θυσίαν ὑπὲρ κακοῦ δίδομεν, sed revera falsam, utpote de mendosa scriptura θυσίαν pendentem. Etenim, scripsit Schol. τὴν οὐσίαν, ut ab eâ voce exponeretur ὄλβον δωμάτων. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 81.

ὄλβον δωμάτων ἐκτίνομεν.] Paulo post maritus v. 629. dicitur Δύστηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών· qui versus illic forsan omitti potuerat. Nostro vs. Jo. Piersonus corrigendum suspicabatur

ὄλβον δωμάτων ἐκπίνομεν·

Frequens quidem verbum ἐκτίνειν, etiam apud Tragicos, nusquam significat *expendere*, semper *solvere*: hic vero sententia poscit *effundimus*, *exhaurimus*, vel quid simile: πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων Ἀντλεῖ· τὰ δ' ἐκχεῖ, Soph. El. v. 1304. Usitata sunt optimis scriptoribus, τὸν πατρικὸν πλοῦτον ἐξέχεεν. Λύσωνος οἶκος ἐξήντλητο· χύσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλήν· Ut *excedere* et *ebibere*; Græcis in talibus καταφαγεῖν, καταπίνειν et ἐκπίνειν adhibentur: *Terent.* Heaut. III. 1. 53. *Quid te futurum censes, quem assidue exedent: Varro* apud *Nonium* in v. *Occupatus, Crede mihi, plures dominos servi comederunt, quam canes:* ad *Catulli* XXIX. 23. *devorare patrimonia*, multa notat *Vulpius. Horatius* Serm. II. Ecl. III. 122.

Filius aut etiam hæc libertus ut ebibat hæres.

Æschines c. Tim. p. 13, 38. τὴν πατρῴαν οὐσίαν οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλ', εἰ οἷόν τ' εἰπεῖν, καὶ κατέπιεν. quod hinc adnotavit Pollux VI. 20. Platonis Comici versus est apud Athen. X. p. 446. E.

Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα.

Ad hujus ista tamen loci sententiam non apte respondent. *Valck.*

623. τούτων δὲ Flor. *Monk.*

624. Hæc attigit Eustathius ad Il. I. p. 742, 56=639, 24. agens de diversa significatione vocum ἕδνα et φερνή. Habet autem προθείς. frequens est hæc confusio, ob similitudinem scripturæ προσθεὶς et προθείς. vid. v. 384. 432. 714. καὶ θρέψας vulgo. sed præferenda videtur lectio Codicum B. D. κἀκθρέψας. Confer Med.

Ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτὸν
Γέγηθε, κόσμον προστιθεὶς ἀγάλματι
Καλὸν κακίστῳ, καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ,

Qui vero contra malum noxium in ædes recepit,
Gaudet, ornatum addens statuæ
Pessimæ pulchrum, et ornat vestibus

S. θεὶς γὰρ] Ὁ δὲ τεκὼν αὐτὴν καὶ ἀναθρέψας προσδίδωσι πρᾶγμα, ὥστε ἀπαλλαγῆναι αὐτὸν τοῦ κακοῦ, καὶ οὔτε τὴν φύσιν τῆς παιδοποιΐας σώζει ὁ πατὴρ εἰς αὐτὴν, τὴν * ἀπαλλαγὴν ἀντὶ τῆς φιλοστοργίας τῆς παιδὸς ἀντικαταλλασσόμενος. ἄγαλμα δὲ πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται· ἀγάλλεται δὲ καὶ ὁ πατὴρ ἐπὶ τῷ γάμῳ, ὡς ἀνδριάντι ἀναισθήτῳ τιμὰς περιάπτων. λείπει δὲ τὸ ὡς, ὡς ἀγάλματι. 628. Καλὸν κακίστῳ,] Τουτέστι τὸν χρυσὸν τῷ κακίστῳ γυναικείῳ φυτῷ προστιθεὶς, ὡς ἀγάλματι, χαίρει. Ἐκπονεῖ,] Ἐξασκεῖ. Fl. 2. 630. Ἔχει δ' ἀνάγκην,] Ταῦτα διεξέρχεται, πάντη τὸ πρὸς τὴν γυναῖκα μοχθηρὸν ἀποδεικνὺς, ὡς μὴ μόνον τὸ πρὸς ταύτην σκοπεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὺς γάμους

* Florr. 6. 15. σώζει αὐτὴν ὁ πατὴρ τὴν ἀπαλλ. Vulgo interp. σ. ὁ π. εἰς αὐτὴν τὴν ἀπαλλαγὴν, ἀντὶ τῆς φ. Florr. φιλοστ. τοῦ παιδός. Ex iisdem addidi πᾶν post ἄγαλμα δέ, et ὡς ante ὡς ἀγάλματι.

1346. Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην. Eur. Œdipi Fragm. XVII. Τίκτουσιν ἡμῖν πάντα κἀκτρέφουσ' ἅμα. Addit Vir doctus (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 222.) Aristoph. Pac. 628. ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην. Plat. Criton. 13. ἡμεῖς γάρ σε γεννήσαντες, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαντες. *Monk.*

Προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε καὶ θρέψας πατὴρ Φερνὰς, ἀπῴκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ] Hoc quidem argumentum levissimum esse monstrat P. Victorius V. L. IX. c. XI. —— Musgravius in duobus invenit Codd. σπείρας τε κἀκθρέψας πατὴρ, et legitur in Medea, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην· alterum vero frequentius occurrit in talibus Tragicorum dictis. —— Ubi muliebris sexus mala lamentatur Eurip. Med. v. 234.

Ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
Πόσιν πρίασθαι.

conf. G. D. Arnaud Var. Conject. I. c. 26. Pater in Diphili comœdia:

Κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμιείου πικροῦ·

versum dat Stobæus Grotii p. 333. et p. 283. insignem ῥῆσιν ex Sophoclis Tereo similem querelæ in Eurip. Medea:

Ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ' εὔφρονες
Ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολώμεθα,
Θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο·
Αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
Αἱ δ' εἰς ἀληθῆ δώμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθα.

Ultimum illud, significans ἐπίψογα, hinc Hesychio reddi poterit pro Ἐπιρρόθητα· his opposita dicta videntur ἀληθῆ δώμαθ'· aut, quod suspicor, alia vox ibi latet: neque enim hic Sophocles dedisse videbitur:

Αἱ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθα.

Medea dixit Eurip. v. 240. Εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην. *Valck.*

625. φερνάς.] Monet Prev. hæc non dici ex morum heroicorum ratione, sed potius ex Eurip. ætate. *Beck.*

626. φυτὸν quod præbent A. B. D. et Schol. pro vulgato κακὸν, edidere Musgr. Valck. Brunck. Legitur quidem in Androm. 354. εἰ γυναῖκες ἐσμὲν ἀτηρὸν κακόν. Cum tamen mulieres quater intra tantillum spatium jam dictæ essent κακὸν, alteram vocem, quæ non minus Euripidea est, prætuli. vid. Med. 232. Πάντων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει, Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν. Opinatur Valckenærius in prima fabulæ editione scriptum fuisse κακὸν, postea vero ipsum Poëtam crebra vocis repetitione offensum correxisse φυτόν. *Monk.*

Ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτὸν] Φυτὸν ex Codd. (ad quos, præter Scholiasten, accedit Paris.) recepit Musgravius, pro κακόν. hoc mihi videtur in prima dramatis Ed. positum; φυτὸν in secunda,

Δύστηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών.
Ἔχει δ' ἀνάγκην, ὥστε κηδεύσας καλοῖς
Γαμβροῖσι, χαίρων σώζεται πικρὸν λέχος·

Infelix, facultates *suæ* domus *exhauriens*.
Habet enim necessitatem, unde junctus affinitate claris
Affinibus, gaudens servat acerbum lectum.

S. εἰ καλῶς σχοίη. διπλῆ δέ ἐστι πρὸς τὴν στιγμὴν ἡ ἀνάγνωσις. τινὲς γὰρ οὕτως· εἰ δὲ καλὸν λάβοι τὸ λέχος, γαμβροὺς δὲ χρηστούς, ἀναγκάζεται στέργειν, εἰ τὰ κεχαρισμένα ἐκείνων * πράττειν θέλοι. τινὲς δὲ οὕτως στίζουσιν εἰς τὸ, ἔχει δ' ἀνάγκην, ἵν' ᾖ, ὅτι πάντη τε καὶ πάντως ἐλεύθερος ὁ γαμήσας εἶναι οὐ δύναται, ἀλλὰ τὸ ἀναγκάζον καὶ καταδουλοῦν † αὐτὸν ἔχει. ἐὰν μὲν γὰρ κακῆς τύχῃ γυναικὸς, ἀναγκάζεται στέργειν αὐτὴν τῶν γάμων ἕνεκα καλῶν ὄντων, ἢ δι' ἐκείνην ἀναγκάζεται ἀπολαύειν γαμβρῶν ἀχρήστων. τὸ σώζεται δὲ πικρὸν λέχος ἀντὶ τοῦ σώζει, καὶ γαμβροῖς τοῖς πενθεροῖς λέγει, συγχέων τῆς ὀνομασίας τὸ ἀκριβές. ἐν μέντοι τῷ, πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς, ὑγιῶς

* Στέργειν, εἰ τὰ κεχ.] Est ex emendatione Heathii pro στέγειν, τὰ κεχ. ἐκείνων pro κείνων e Flor. 6. qui paulo post θέλω pro θέλοι.

† Καὶ καταδουλοῦν Barn. pro ἀκαταδουλοῦν. Paulo post ἀπολαύειν γαμβρ. ἀχρ. pro ἀπολαύσειν γ. ἀχρ. Fl. 6.

tanquam hic melius, ubi jam quater in vicinia mulieres dixerat κακόν· quo Comicum putabat respexisse Bergler. in Thesm. v. 796. Utrumvis auctoritate poterit Euripidis adfirmari; nam in Androm. versus est 353.

Οὐδ', εἰ γυναῖκες ἐσμὲν ἀτηρὸν κακόν·

Huc spectant ista in Phrynichi Apparatu Soph. MS. penes Clar. Ruhnken. Ἀτηρὸν κακὸν, οἷον ἰταμὸν καὶ βλαβερόν. In Eurip. Med. v. 232.

Πάντων, ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.

Hoc non alibi reperietur in Euripideis isto sensu: illinc itaque sumsit, ut Euripidis multa, Theodectes Tragicus, cujus cum Euripideis ista comparat Porphyrius Eusebii Præp. Ev. X. p. 466. D.

Σαφὴς μὲν ἐν βροτοῖσιν ὑμνεῖται λόγος,
Ὡς οὐδέν ἐστιν ἀθλιώτερον φυτὸν
Γυναικός·

eleganter amicum suum Niciam Theocritus vocat Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν, Carm. XXVIII. 7. Alexis Athenæi III. p. 123. F.

Εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν;

optime Grotius: *Fastidiosa nonne res vere est homo?* vera enim est D. Heinsii observatio in Lect. Theocr. c. V. p. 310. In Athenæi locum Casaubonus, Anim. III. c. 36. meminit Platonis hominem esse dicentis φυτὸν οὐράνιον οὐκ ἔγγειον· quod Platonis amatoribus placuit, ridet Poëta in Anthol. I. c. 81. ep. 1. —— Non alibi, quantum recorder, nisi l. c. mulieres vocantur ἀτηρὸν (id est βλαβερὸν) κακὸν, sed Euripidi sæpe κακὸν, et in Phœnice πάντων ἀγριώτατον κακόν. Non absurde Susarion, Comicorum primus:

Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
Οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.

Valck.

628. πέπλοισιν ἐκπονεῖ citat Eustath. ad Il. B. p. 170, 7=128, 48. *Monk.*

πέπλοισιν ἐκπονεῖ] Hinc excitat Eustath. in Il. B. p. 128. 48. —— ex v. 630. nonnulla in Il. E. p. 435, 19. ἡ Τραγῳδία ἐν τῷ, κηδεύσας καλοῖς Γαμβροῖς, τοὺς πενθεροὺς δηλοῖ. Dicitur autem hic κηδεύσας καλοῖς Γαμβροῖσι, quem *generum decorant* uxoris egregii *parentes*, ut loquitur Horatius Carm. II. Od. IV. 14. *Valck.*

Pro ἐκπονεῖ Flor. ἐκπλυνεῖ suprascripto η. In membr. reg. adscriptum ἐξασκεῖ, et ad γαμβροῖσι v. 631. πενθεροῖς.

Beck.

629. Hunc versum forsan omitti potuisse censuit Valckenærius. *Monk.*

ὑπεξελῶν nolim quidem improbare, *exigens, proturbans ex ædibus.* Cogitavi ta-

Ἢ χρηστὰ λέκτρα, πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς,
Λαβὼν, πιέζει τἀγαθῷ τὸ δυστυχές.
Ῥᾷστον δ' ὅτῳ τὸ μηδὲν, ἀλλ' ἀνωφελὴς
Εὐηθίᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή.
Σοφὴν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις

Aut bonum connubium, soceros vero malos
Nactus, premit bono *suum* infortunium.
Melius vero, cui nihil *est istorum*, sed inutilis
Propter simplicitatem mulier in ædibus collocatur.
Odi enim sapientem *mulierem ;* utinam vero ne saltem in mea domo

S. κέχρηται. 634. Ῥᾷστον δ' ὅτῳ] Βέλτιον δὲ μήτε πενθερὸν χρηστὸν * μήτε γυναῖκα χρηστὴν ἔχειν. Ἄλλως. Ὠφελιμώτερόν ἐστιν, ᾧτινι, φησὶ, τὸ μηδὲν οὖσα πρὸς σύνεσιν γυνὴ, ἀλλ' ἀνωφελὴς τῇ εὐηθείᾳ ἵδρυται. ὡς ἐπὶ ἀνδριάντος δὲ τὸ ἵδρυται, οὐκ ἔργοις, ἀλλὰ θέᾳ τέρποντος τὸν κεκτημένον. 638. Τὸ γὰρ πανοῦργον] Τὸ γὰρ πανοῦργον † καὶ φιλάργυρον πρὸς πορνείαν ἐν ταῖς σοφαῖς γυναιξὶ πλέον ἡ Κύπρις ἐμφύει. αἱ γὰρ μεγαλόφρονες πολύτολμοι γενόμεναι εὐέμπτωτοι διὰ τὸ βραχὺ τῆς γνώμης καὶ ἄδολον ‡ εἰσὶν εἰς τὸ ἁμαρτά-

* Χρηστὸν post πενθερὸν addunt et post γυν. χρηστὴν habent pro γυν. χρηστὸν Florr. 6. 15. etiam βέλτιόν ἐστι μήτε etc. et paulo post ᾧτινι φησί pro ᾧτ. φής, ut jam Heath. conjecit.
† Flor. 6. τὸ γὰρ κακοῦργον et mox πλεῖον.
‡ Ἄδολον.] Sic Junt. ἄδολοι Basil. Mihi vero verba διὰ τὸ βραχὺ τῆς γν. καὶ ἄδ. post verba ἡ δὲ ἀπoροῦσα καὶ ἀνόητος transponenda videntur.

men, annon ὑπεξερῶν, *sensim et sensim effundens. Reisk.*

630. κηδεύσας γαμβροῖς] Usitata constructio. Sic κηδεύουσι τοῖς εὐδαίμοσι in fragmento Thyestæ apud Stobæum p. 375. Ed. Grot. *Musg.*

631. Proprie γαμβρὸς erat Mariti, πενθερὸς Uxoris cognatus; quod monuit Jul. Pollux III. 31. addens hæc nomina a Poëtis confusa esse. Eustathius etiam ad Il. E. p. 572, 44=435, 19. hunc locum advocat in exemplum mutatæ significationis; ἡ δὲ τραγῳδία ἐν τῷ, Κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς, τοὺς πενθεροὺς δηλοῖ. Idem notat, quod Œdipus apud Sophoclem Creontem, qui uxoris frater erat, γαμβρὸν suum appellat. Soph. Œd. T. 70. Videtur sane γαμβρὸς quemlibet affinem nonnunquam denotare: plerumque tamen apud Tragicos est gener. vid. Phœn. 438. Andr. 642. Suppl. 145. Iph. A. 992. χαῖρον Ald. *Monk.*

632. δ' abest a Cod. Par.

633. Male Lascaris τῷ 'γαθῷ. Monuit Porsonus ad Phœn. 903. articulum cum α brevi semper in α longam coalescere. *Monk.*

πιέζει, *comprimit,* adhibetur quo ferme sensu Livius dixit IX. c. 38. 14. *insignem dolorem ingenti comprimi animo. Valck.*

634. τὸ μηδὲν subaud. οὖσα. *res nihili, nullius momenti;* de persona dictum est, ut in Nostri Cyclop. 354. Ζεῦ ξένι', ὅρα τάδ'· εἰ γὰρ αὐτὰ μὴ βλέπεις, Ἄλλως νομίζει, Ζεῦ, τὸ μηδὲν ὢν, θεός. Tro. 416. Οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα. ubi participium, ut hic, supprimitur. Consulendus est Elmsleius ad Heracl. 168. *Monk.*

635. εὐηθία Lasc. Ald. In voce ἵδρυται alludere videtur Hippolytus ad ipsius locutionem ἀγάλματι supra v. 627. *Monk.*

636. Σοφὴν δὲ μισῶ] Huc refer illud Epigrammation, cujus sensum, quia verborum haud memini, ita tibi propino: *At nolo, Docta mihi sit Uxor in thoro: Est una cœlo Pallas, et Hastam gerit.* Vid. M. Anton. Mureti Var. Lect. l. 8. c. 21. ubi mulieres eruditas plerumque libidinosas, hujus loci et Juvenalis testimonio, Sapphus denique exemplo, confirmat. *Barnes.*

Σοφὴν δὲ μισῶ] Præter Grotium hæc et

Εἴη φρονοῦσα πλεῖον, ἢ γυναῖκα χρή.
Τὸ γὰρ πανοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις
Ἐν ταῖς σοφαῖσιν· ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ
Γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη.
Χρῆν δ' εἰς γυναῖκας πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν,

Sit mulier, quæ plus sapiat, quam oporteat mulierem.
Nam Venus magis parit astutiam
In sapientibus; mulier vero simplex
Propter mentem *exiguam*, stultitiæ *venereæ* est immunis.
Non oportebat autem ad dominas venire ancillam,

S. νειν, ἡ δὲ ἀποροῦσα καὶ ἀνόητος τὴν πορνείαν ἀφῄρηται, τουτέστιν οὐχ ἁμαρτάνει. Μωρίαν ἀφῃρέθη.] Τουτέστι τῆς ἁμαρτίας ἀπεστερήθη, ἤτοι τῆς πορνείας. Μωρίαν γὰρ τὴν πορνείαν, ὅθεν * καὶ σινάμωρος ὁ πόρνος. αὕτη γὰρ σκέπειν οὐκ ἔχουσα τὸ πλημμέλημα προφάσει κερδαίνει τὴν σωφροσύνην. 641. Χρὴ δ' εἰς γυναῖκας] Ἤδη † διεξελθὼν, ὡς εἰσὶν αἱ γυναῖκες πάντων πρόξενοι τῶν κακῶν, λοιπὸν ἐπὶ τὴν διοίκησιν καὶ χρῆσιν αὐτῶν μεταβαίνει, πῶς ἔδει τὴν κακουργίαν αὐτῶν νικᾷν τοὺς ἄνδρας. ἔδει, φησὶ, τοὺς ἄνδρας ἀντὶ διακόνων θηρία αὐταῖς συνοικίζειν, ἵνα κἂν τῇ ἀπορίᾳ τῆς διακονίας νικῶσι τὴν κακίαν τῆς

* Ὅθεν Flor. 6. pro ὥσπερ. Idem pro σινάμωρος συνάμορος. Junt. Bas. συνάμωρος. σκέπειν ex Heathii conj. scripsi pro σκέπει.
† Ἤδη additum est e Florr. 6. 15. unde scripsi etiam διοίκησιν pro διήγησιν, αὐταῖς συνοικ. pro αὐτοῖς συνοικ., πρὸς τὸ παράφορον pro πρὸς τὸ παράφρον.

sequentia Latinis numeris reddidit M. A. Muretus V. L. VIII. c. 21. *Valck.*

637. χρῆν Ald. γυναῖκ' ἐχρῆν Lasc. χρὴ ex uno Cod. A. reposuit Musgr. *Monk.*

χρή.] Ita MS. A. Vulgo χρῆν. *Musg.*

Pro χρῆν, recte χρὴ Musgrav. ex uno Cod. recepit. *Valck.*

638. Pro vulgato πανοῦργον Brunckius e MSS. A. B. D. Fl. edidit κακοῦργον, quod probaverat Valck. Sed alterum, mea quidem sententia, longe melius est, et vel ob v. 1398. præferendum, Κύπρις γὰρ ἡ πανοῦργος ὧδ' ἐμήσατο. *Monk.*

Pro πανοῦργον, hic forte κακοῦργον posuerat, quod est in Flor. Paris. aliisque Codd. ap. Musgrav. ne vocem adhiberet interdum in laude positam: Ὅσια πανουργήσασ' est in Soph. Antig. v. 74. *Valck.*

639. ἀμήχανος exponit per εὐήθης Eustath. ad Il. Z. p. 646, 3=507, 31. huc respiciens. *Monk.*

ἀμήχανος γυνὴ quæ dicatur monuit P. Victorius V. L. IX. c. X. Eustath. in Il. Z. p. 507, 52. Εὐριπίδης ἀμήχανον γυναῖκα τὴν εὐήθη λέγει, καὶ ἐναντίαν τῇ πολυμηχάνῳ. Talis, a sexu suo diversa, prorsus nescit εὑρεῖν ἐξ ἀμηχάνων πόρον· quæ Æschyli phrasis est in Prom. v. 59. Aristoph. Eq. v. 756. Ex Euripidis Androm. v. 85.

Πολλάς ἂν εὕροις μηχανὰς, γυνὴ γὰρ εἶ·

ad Hecyram Terentii Donatus adhibet II. Sc. I. 17. ex Attii servatum Ægistho, —— *melius quam viri Callent mulieres.* *Valck.*

640. μωρία *impudicitia*, vel *libido*; qua significatione adhibetur etiam in Nostri Ion. 557. Sic quoque τὸ μῶρον infra v. 970. Fragm. Dictyos apud Stobæum p. 149. Ed. Grot. καί μ' ἔρως ἕλοι ποτὲ, Οὐκ εἰς τὸ μῶρον οὐδέ μ' εἰς Κύπριν τρέπων. Androm. 674. ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ Γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων. Comparari potest locus Troad. 996. Τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς. *Monk.*

641. γυναῖκα Brunckius, ex uno Cod. A. qui et χρὴ pro χρῆν exhibet. *Monk.*

Χρῆν δ' εἰς γυναῖκας πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν] In Cod. Paris. legitur χρὴ δ' εἰς γυναῖκα· quorum illud deterius altero; γυναῖκα si darent alii Codd. non rejicerem, etsi sequatur αὐταῖς. Qualem maritus debeat uxori concedere πρόσπολον dixit in Inone Tragicus ap. Stobæum p. 483, 31.

Ἄφθογγα δ' αὐταῖς ξυγκατοικίζειν δάκη
Θηρῶν, ἵν' εἶχον μήτε προσφωνεῖν τινα,
Μήτ' ἐξ ἐκείνων φθέγμα δέξασθαι πάλιν.
Νῦν δ' αἱ μὲν ἔνδον δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ

Sed una locare cum ipsis muta animantia
Fera, ne quemquam alloqui possent,
Nec ex illo vocem iterum accipere.
Nunc vero malæ quidem *mulieres* mala intus agitant

S. φύσεως. τοῦτο δὲ μάλιστα πρὸς τὸ παράφορον εἴρηκεν. 642. Δάκη] Ἢ περιφραστικῶς τὰ θηρία, ἢ γένη * θηρῶν. 645. Νῦν δ' αἱ μὲν ἔνδον] Αἱ μὲν δέσποιναι αὐτῶν ἔνδον μηχανῶν.

* Florr. 6. 15. ἢ ἔγγονα θηρῶν, fortasse melius.

Cum his comparari poterunt in Eurip. Androm. v. 945, 8.

οὔποτε
Χρὴ τούσγε νοῦν ἔχοντας, οἷς ἐστὶν γυνὴ,
Πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον εἰσφοιτᾷν ἐᾷν
Γυναῖκας· αὗται γὰρ διδάσκαλοι κακῶν.

Ex Dramate Χρ. Π. v. 543, 4. Andromaches in Troasin verba paulo scribi melius poterunt, quam vulgantur v. 651, 2.

Τούτου πόθον παρεῖσ' ἔμιμνον ἐν δόμοις
Εἴσω μελάθρων· κομψὰ θηλειῶν δ' ἔπη
Οὐκ εἰσεφρούμην. *Valck.*

642. δάκη θηρῶν, dicitur pro θῆρας. Hinc citat Eustathius ad Il. Γ. p. 427, 29=324, 36. ἄφθογγα δάκη θηρῶν. Eandem periphrasin habet Æschylus Sept. c. Theb. 564. θηρὸς ἐχθίστου δάκους Εἰκὼ φέροντα. Similis est sententia in Androm. 945. Ἀλλ' οὔποτ', οὔποτ', οὐ γὰρ εἰς ἅπαξ ἐρῶ, Χρὴ τούς γε νοῦν ἔχοντας, οἷς ἐστὶν γυνὴ, Πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον εἰσφοιτᾷν ἐᾷν Γυναῖκας· αὗται γὰρ διδάσκαλοι κακῶν. Nostrum locum forsan respicere Aristophanem Thesm. 415. opinatur eruditus Jac. Tate. *Monk.*

Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη Θηρῶν,] Miror δάκη Θήρει' hic potius v ro Clar. placuisse, quam δάκη Θηρῶν. prout nobiscum legit Eustath. in Hom. Il. Γ. p. 324, 36. Δάκος καὶ Δάκετον τὸ θηρίον, οὗ τὸ πλῆρες Δάκετον θηρίον, ὡς δηλοῖ Εὐριπίδης ἐν τῷ, ἄφθογγα δάκη θηρῶν. Quum quævis etiam θηρία dicantur δάκη, per periphrasin θῆρες ἄφθογγοι hic dicuntur ἄφθογγα δάκη θηρῶν. vid. Ez. Spanhem. in Callim. h. Dian. v. 84. et D. Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 17. *Valck.*

643. Vulgo μηδέ. sed μήτε, lectionem Codicis A. Valckenærio probatam, recepit Brunckius. Similem correctionem adhibui supr. v. 75. Flor. μήποτε. Satis notum est particulas ἵνα, ὡς, ὅπως, ὄφρα, cum indicativi temporibus præteritis aliquando conjungi. Hujus vero constructionis rationem in gratiam tironum explicabo. Quum significare vellent Græci aliquid futurum fuisse, si alia quædam res contigisset, tum conjunctiones istas præfigebant indicativi temporibus, prout res postularet, imperfecto, aoristis. plusquam perfecto. Et hæc sane structura ab usibus particularum ὡς, ἵνα, &c. cum subjunctivo et optativo prorsus distinguenda est. Dixissent quidem χρὴ πρόσπολον οὐ περᾷν—ἵν' ἔχωσι μήτε κ. τ. λ. i. e. *that they may be able neither*, &c. Dixissent etiam οὐκ εἴων πρόσπολον περᾷν—ἵν' ἔχοιεν μήτε κ. τ. λ. *that they might be able neither*, &c. Diversa autem ratio est sententiæ χρῆν πρόσπολον οὐ περᾷν—ἵν' εἶχον μήτε κ. τ. λ. *in which case they would be able neither*, &c. Vid. Hermann. ad Viger. p. 805. Exempla quædam apponam, quibus hæc syntaxis, Atticorum fere propria, melius percipiatur. Soph. Œd. Tyr. 1386. ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν Πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην Τὸ μὴ 'ποκλεῖσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας, Ἵν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν. 1391. Τί μ' οὐ λαβὼν Ἔκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μήποτε Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς; Electr. 1131. Æsch. Prom. 158. Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν θ' Ἅιδου Τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἧκεν—ὡς μήτε θεὸς, Μήτε τὶς ἄλλος τοῖσδ' ἐγεγήθει. 774. Choëph. 193. Eur. Iph. T. 354. Nostræ fabulæ v. 934. 1082. Arist. Pac. 135. Eccl. 151. Quæ-

Βουλεύματ', ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι.
Ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν πατρὸς, ὦ κακὸν κάρα,
Λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς ξυναλλαγάς.
Ἁ'γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι,

Consilia, foras vero efferunt ancillæ,
Ut et tu nobis patris, O scelestum caput,
Lectorum incestorum venisti ad fœdera concilianda.
Quæ *scelera* ego fluentibus aquis abstergam,

S. ται τὰ κακὰ, αἱ δὲ δοῦλαι σημαίνουσι τοῖς φίλοις αὐτῶν. 647. Ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν] Ὁπότε καὶ σὺ, κάρα κακὸν, τῶν ἀθίκτων λέκτρων τοῦ πατρὸς εἰς συναλλαγὰς ἡμῖν ἦλθες, ἅπερ, ἤτοι τὰ εἰρημένα, ἐγὼ ἀποκαθαρθήσομαι ῥευστικοῖς ὕδασι. ταῦτα γὰρ μάλιστα τῶν

dam Oratorum loca congessit Valck. in Diatrib. p. 149. A. Quatuor versus emendatos exscribam, quos ex Hippolyto primo servavit Stobæus LXXX. p. 472, 38. p. 345. Grot. Φεῦ, φεῦ· τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν Φωνὴν, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λόγοι. Νῦν δ' εὐτρόχοισι στόμασι τἀληθέστατα Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν. In secundo versu Valck. ἦσαν pro ὦσι legendum esse monuit ex Plutarch. Tom. II. p. 802. A. Tertium emendavit Porsonus in Nota MSta. Exhibet quidem Stobæus νῦν δ' εὐρύθμοις πιστώμασι. Sed Clemens Alex. Strom. I. p. 340. εὐρόοισι στόμασι: unde restituit Criticorum Princeps Νῦν δ' εὐτρόχοισι στόμασι, conferri jubens Eur. Bacch. 268. Plutarch. Vit. Pericl. Tom. I. p. 155. C. *Monk.*

δάκη Θηρῶν,] Oppianus: Παρδαλίων γαίης ὀλοὸν δάκος. Halieut. V. 30. *Musg.*

ἵν' εἶχον μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ Μήτ' ἐξ ἐκείνου φθέγμα δέξασθαι πάλιν.] In Cod. Paris. legitur ἵν' εἶχον μήτε π. τ. in Flor. μήποτε· in utroque præterea, nec non in aliis apud Musgravium, Μήτ' ἐξ ἐκείνων· atque ita scripsisse mihi videtur Noster, μήτε —— Μήτ' ἐξ ἐκείνων φθέγμα δέξασθαι π. saltem alibi domi manentibus λόγον concesserat παρ' οἰκέταις·

Ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέταις λόγος·

quem versum Euripidis alibi nusquam arbitror legi præterquam apud Eustath. in Il. E. p. 429, 52. — Est illud ἵν' εἶχον ex Attico more, quo dicebant ἵν' ἦν· ἵν' ἀνέσπων· ἵν' ἐδόκουν. et similia. *Valck.*

644. ἐκείνου Ald. Sed ἐκείνων e Codicibus et Lasc. recte edidere Valck. et Brunck. *Monk.*

ἐκείνου] MSS. B. D. Lib. P. Exc. Flor. et Ed. Lasc. ἐκείνων. *Musg.*

647. ὦ κακὸν πατρὸς κάρα Fl. *Monk.*

649. ἐξομόρξομι Lasc. νάμασιν ἀπομόρξομαι X. Π. 222. Aquæ fontanæ, quia stagnantibus puriores essent, in lustrationibus adhibebantur. Virgil. Æn. II. 719. *donec me flumine* vivo *Abluero*. *Monk.*

ἐξομόρξομαι,] Alexander Ætolus apud Parthenium c. 14.:

Κρήναις καὶ ποταμοῖς νίψετ' ἀεικὲς ἔπος·

Ut hic Hippolytus aures, ita oculos, fœdo inquinatos spectaculo, abluendos censuit Minerva apud Statium. Theb. VIII. 765.

Nec prius astra subit, quam mystica lampas et insons,
Ilissos multa purgavit lumina lympha. *Musg.*

Ἁ'γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι,] In Dramate Χρ. Π. v. 222. Ἃς, ἢν θέλητε κἀνταυνῦν (καὶ ταυνῦν) ξυνιέναι, Αὐτὸς ῥυτοῖς νάμασι ἀπομόρξεται· scriptum olim ex hoc versu, ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξεται. Hac structura verbum, Clariss. Ruhnkenio aliisque tractatum, Euripides adhibuit: τρύχει τῷδ' ἐμῶν πέπλων κόρας Δακρύοισι τέγξας ἐξομόρξασθαι θέλω, in Elec. 505. in Herc. v. 1403, et in Bacch. v. 344. Hic notat *abluendo expurgare*, atque ita *scelus expiare*: Hippolytus Senecæ v. 715.

Quis eluet me Tanaïs?——
Non ipse toto magnus Oceano pater
Tantum expiarit sceleris.

Sophocles Œd. T. v. 1236.

Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα
Κεύθει. *Valck.*

Εἰς ὦτα κλύζων· πῶς ἂν οὖν εἴην κακὸς,
Ὃς οὐδ' ἀκούσας τοιάδ', ἁγνεύειν δοκῶ;
Εὖ δ' ἴσθι, τοὐμόν σ' εὐσεβὲς σώζει, γύναι.

In aures injiciens: quomodo igitur me haberem malus,
Qui ne purus quidem esse videor, his auditis?
Probe autem *hoc* scias; te mea pietas servat, mulier.

S. ἱσταμένων διαυγέστερα τυγχάνει. 650. Εἰς ὦτα κλύζων·] Εἰσκλύζομαι τὰ ὦτα, δι' ὧν μετέλαβον τῆς ἀνομίας τῶν λόγων. πῶς οὖν μέλλω ἐξαμαρτεῖν πεισθείς * σοι; 652. Εὖ δ' ἴσθι τοὐμόν] Οὐκ ἔστι φορτικὸς ὁ λόγος, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς ὑποψίας τοῦ ἁμαρτήματος θεραπευτικός. ἢ τάχα † προτραγῳδεῖ τὸ πάθος τοιοῦτον μικρὸν ὕστερον, ἐπὶ

* Sic Flor. 6. pro μέλλων ἐξ. πεισθεῖσαν. μέλλω jam conj. Heath. pro πεισθεῖσαν Barn. πεισθεὶς ἄν. Sed videtur addendum μὴ, μὴ πεισθείς σοι.

† Vulgo προστραγῳδεῖ. Flor. 6. τραγῳδεῖ. Idem postea κατηγορεύμενον pro κατηγορούμενος.

650. Vertit Grotius, *qui fiam malus, Qui nec, quod audivi ista, me purum puto? Monk.*

Legendum puto: πῶς ἂν οὖν ἔζην κακός; *Quomodo igitur vixissem;* i. e. qualem, quam miseram vitam egissem *malus existens? Musg.*

Πῶς ἂν οὖν εἴην κακὸς etc.] Scaliger et Duportus legunt pro οὖν, οὐκ, quia de purgandis auribus loquitur; sed tantorum virorum pace οὖν retinendum. Sensus enim est hic: Quomodo igitur ego malus fierem, idque tu sperasti; qui ne his quidem auditis, satis mihi castus videor, licet illa ex animo detestor et abominor? *Barnes.*

πῶς ἂν οὖν εἴην κακὸς, vulgatam voculam recte tuetur Barnes. quam nemo mihi facile persuadebit mutatam voluisse Scaligerum: est hæc formula loquendi de isto genere, quod attigit R. Dawes. Miscell. Crit. p. 207. —— Optime Grotius in Exc. p. 216. *Qui fiam malus, Qui nec, quod audivi ista, me purum puto. Valck.*

κακὸς,] Supple πρᾶξαι, vel ὥστε πρᾶξαι, cui respondet ἀκούσας in versu sequenti. *Markland.*

652. Hunc versum ob sigmatismum notavit Valck. Vid. infr. 1162. *Monk.*

Εὖ δ' ἴσθι, τοὐμόν σ' εὐσεβὲς σώζει, γύναι·] Euripidi familiare vitium σιγματισμοῦ hoc etiam apparet in versu, quem cum duobus seqq. sic immutavit Auctor dramatis Χρ. Π. v. 200.

Εὖ γ' ἴσθι, πατρὸς εὐσεβὲς θάλπει γένος·
Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις Ἀβραὰμ ὑπεσχέθη·
Οὐκ ἄν ποτ' ἔσχε μὴ τάδ' ὑπεξιέναι.

in quibus, pro ὑπεσχέθη, forte posuerat ὑπέσχετο· *nisi jurejurando promisisset A.* scribi quoque potuit, κατεσχέθη· dici certe, ὅρκοις κατασχεθεὶς, vel ἐνσχεθείς· ἐνίσχεται ὅρκοις est apud Apollon. Rhod. IV. 1084. *Valck.*

653. Interpretatur Valck. post Reiskium, *Nam si jurejurando circumventus non fuissem, haud armatus adversus insidias.* Speciosa sane correctio est summi poëtæ Joannis Miltoni, quam margini sui exemplaris Euripidis adscripsit, εἰ μὲν γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος εὑρέθην. Sed nihil mutandum. ἄφρακτος, subaudito ὤν, *incautus;* ut in Aristoph. Thesm. 580. μή τι προσπέσῃ Ὑμῖν ἀφράκτοις πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα. ὅρκους θεῶν infra v. 1040. Homerica est locutio, Odyss. Β. 377. γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ. Eandem sumpsit Pindarus Olymp. VI. 119. θεῶν δ' ὅρκον μέγα μὴ παρφάμεν. Sophocles Œd. Tyr. 647. Μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν. Ad εὑρέθην scribit Schol. interpretamentum ἐλήφθην καὶ εὑρέθην. Piersoni emendationem ᾑρέθην, contra Valckenærii sententiam, recepit Brunckius. *Monk.*

εὑρέθην.] Legendum cum Piersono (Veris. p. 63.) et Marklando, Viris Clariss., ᾑρέθην. *Musg.*

θεῶν ἄφρακτος Musgr. olim putarat eodem modo dici, quo ap. Soph. in Ajace ἄφρακτος τῶν φίλων. At hoc Heath. monuit significare *amicorum auxilio et munimine destitutum;* sed Hippolytum nullum hac in re deorum auxilium sperare potuisse. Ipse igitur conjungit θεῶν ὅρκοις, quæ est usitata phrasis, ut Pind. Olymp. 7, 119. Etiam Brunck. monet

Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν, ἄφρακτος, εὑρέθην,
Οὐκ ἄν ποτ' ἔσχον μὴ οὐ τάδ' ἐξειπεῖν πατρί.
Νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν, ἕς τ' ἂν ᾖ 'κδημος χθονὸς

Nisi enim jurejurando deorum incautus essem deprehensus,
Nunquam me continuissem, quin dicerem hæc patri.
Nunc vero ex ædibus quidem, quamdiu peregre extra *hanc* terram

S. καταγνώσει μοιχείας ποιῶν κατηγορούμενον. 653. Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις] Ἀντὶ τοῦ ἐλήφθην καὶ εὑρέθην ἀπαραφύλακτος εἰς τὴν κατὰ σοῦ κόλασιν. Τὸ δὲ μὴ καὶ οὐ μίαν κατάθεσιν ποιοῦσι, ὥστε τὸ ἓν ἐξήρκει εἰπεῖν, ἵν' ᾖ οὐκ ἄν ποτε ἀπεσχόμην τοῦ * εἰπεῖν. 655. Νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν,] Ἤτοι διὰ τὸ μὴ μετασχεῖν τοῦ μίσους † αὐτῆς, ἢ διὰ τὸ δεδοι-

* Ultima, ἵν ᾖ etc. e Florr. 6. 15. addidi, qui paulo ante etiam ἐξήρκει ποιεῖν ἢ εἰπεῖν. Pro κατάθεσιν Heath. conj. κατάφασιν, quod mihi alienum esse videtur.

† Barn. αὐτῆς pro αὐταῖς.

ordinem verborum esse, εἰ μὴ γὰρ, ἄφρακτος ὢν, ᾐρέθην ὅρκοις θεῶν. *Beck.*

Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν, ἄφρακτος, εὑρέθην] Ἡιρέθην corrigenti Jo. Piersono, Verisim. p. 63. adstipulantur Marklandus, Musgravius, Reiskius. Vellem nobis aliquot excitassent ex Atticis scriptoribus loca, quibus ᾐρέθην isto sensu legeretur: neque tamen viris obloquar Eruditissimis: ἐλήφθην in Scholiis æque ad εὑρέθην scribi potuit, quam ad ᾐρέθην. Vocem ἄφρακτος a vicinis separavi, ne juvenes in eumdem errorem relaberentur, in quem lapsi sunt nonnulli. Unus illam Reiskius recte cepisse videtur, dum hæc interpretatur, *Nam si jurejurando circumventus non fuissem, haud armatus adversus insidias.* In ἄφρακτος λείπει τὸ ὢν, ut apud Thucyd. III. c. 83. f. in ἄφρακτοι μᾶλλον διεφθείροντο· Schol. ἄφρακτοι] λείπει τὸ ὄντες. apud eumdem III. c. 82. legitur v. 75. εἰ ἴδοι ἄφρακτον —— ἐτιμωρεῖτο· Schol. ἀσφαλὲς ἐνόμιζε τὸ ἐπιτίθεσθαι διὰ τὸ ἄφρακτον εὑρεῖν τὸν ἐναντίον τοῦ ὅρκου τῷ θάῤῥει. Sæpius vox ista recurrit apud Thucyd. sed in istis locis ponitur eodem ferme sensu, quo hic ab Euripide: sunt enim illic ἄφρακτοι, qui, dum nihil ab hoste mali suspicantur, sibi non cavent sive armorum munimine, seu alterius rei fiducia. Hippolytus, sua simplicitate fretus et virtute, nihil sibi metuebat; nihilque mali suspicatus, *incaute* Diis testibus fidem suam obstrinxit Phædræ Nutrici; atque ita ὅρκοις θεῶν, ἄφρακτος (ὢν,) ᾐρέθη. *dum sibi non cavebat* a vetula, *jurejurando captus est*, tanquam laqueo: nec minus tamen agnovit pius juvenis:

Esse suam vinctam, numine teste, fidem. *Valck.*

654. μὴ τάδ' ἐ. π. vulgo, omissa altera particula, quam ex Cod. A. reposuit Brunckius: recte. et sic quidem Scholiasta. *Monk.*

μὴ οὐ τάδ'] Sic membr. Vulgo omissum οὐ, quod et alibi sæpe librariorum culpa excidit, aut ab editoribus neglectum fuit. Confer notata ad Bac. 638. *Brunck.*

655. Vulgo ἔκδημος. Emendari jussit Dawesius Misc. Crit. p. 332. ᾖ 'κδημος; cui paruerunt Valck. et Brunck. ἕς τε significans *quamdiu* cum indicativo, ἕς τ' ἂν cum subjunctivo construitur: quod monuit Valckenærius. "Leg. ἕς τ' ἂν ἔκδημος, ut vulgo, subaudito scilicet ᾖ. Vide Med. 1153. ubi subauditur νομίζῃ." Elmsl. *Monk.*

Legendum cum Viro Clariss. R. Dawesio ἕς τ' ἂν ᾖ 'κδημος χθονός. *Musg.*

Νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν, ἕς τ' ἂν ᾖ 'κδημος χθονὸς Θησεὺς, ἄπειμι.] In unius literæ mutatione non videbatur mihi consensus Codicum exspectandus, quibus Linguæ ratio certa semper prævalet: hic itaque pro ἔστ' ἂν ἔκδημος recepi lectionem indicatam R. Dawesio Miscell. Crit. p. 340, ἕς ἂν τ' ᾖ 'κδημος· Illud vulgo diceretur ἕως οὗ ἂν ᾖ· vel ἕως ἂν ᾖ· usque *dum fuerit absens Theseus.* Pro ἕως οὗ, *donec*, ἐς ὅ, Ionice scribentibus ἐς τὸ, Atticis ἕς τε dicebatur: hoc jungi solet indicativi temporibus: ἕς τ' ἂν postulant subjunctivum. Xenophanes Athen. IX. p. 368. F.

Ἕς τ' ἂν ἀοιδάων ᾖ γένος Ἑλλαδικῶν.

apud Philostr. V. A. VII. c. XL. v. 6. ἕς τ' ἂν ἡ (scribendum ᾖ ἡ) ἀπολογία. Xenoph. Ἑλλ. III. p. 283, 10. ἕς τ' ἂν

Θησεὺς, ἄπειμι· σῖγα δ' ἕξομεν στόμα·
Θεάσομαι δὲ, σὺν πατρὸς μολὼν ποδὶ,
Πῶς νιν προσόψει καὶ σὺ, καὶ δέσποινα σή.

Theseus *fuerit*, abibo, tacite vero continebimus os.
Videbo autem patris *reversus* pedibus,
Quomodo ipsum sis inspectura et tu, et domina tua.

S. κέναι τινὰ ἐξ αὐτῶν ἐπιβουλήν. ἄλλως τε καὶ ὁ ποιητὴς οἰκονομικῶς τοῦτο ἐξεργάζεται, διὰ τῆς τοῦ Ἱππολύτου ἀπουσίας ἐξουσίαν διδοὺς τῇ Φαίδρᾳ ἐργάσασθαι τὴν ἀγχόνην, καὶ τὴν διαβολὴν αὐτοῦ τὴν διὰ τῶν γραμμάτων, ἵνα ἡ δέλτος καὶ ἡ τοῦ Ἱππολύτου ἐρημία πιστώσηται τὴν κατηγορίαν τῆς μοιχείας. 657. Θεασόμαι δὲ,] Συνεπιστὰς δὲ τῷ πατρὶ θεάσομαι, ποίοις ὄμμασιν αὐτὸν προσβλέψετε, ὑπὸ τῆς συνειδήσεως μὴ καταπληττόμεναι. 659.

—— *λάβῃ τὰ δῶρα·* optime Polyæno restituit Kœnius, *ἔστ' ἂν ἴδωσιν*, ad Gregor. de Dialect. p. 223. Eurip. Alc. v. 357. Æsch. Prom. V. v. 376. Ἔς τ' ἂν —— λωφήσῃ. Sophocles El. v. 104. *non desinam querelarum*, ἔς τ' ἂν Λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων Ῥιπάς. Pro ὡς ἂν cum Scaligero in ejus Philoctete scribendum v. 1324.

ἕως ἂν ὠὑτὸς ἥλιος
Ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν.

ut in Œd. in Col. v. 114. Tria diversa confudit Hesychius in Ἔστ' ἄν. Photius Lex. MS. Ἔς ἂν (Ἔς τ' ἂν) ἕως ἄν. *Valck.*

656. ἔξω μὲν στόμα corrigere voluit Valck. et correxit Brunck. sine causa, ut videtur. De numerorum permutationibus supra diximus ad v. 268. Legit Elmsleius σῖγά θ' ἕξομεν στόμα. *Monk.*

ἕξομεν] MS. D. ἕξομαι. *Musg.*

σῖγα δ' ἕξομεν στόμα] Ex uno Cod. vitiosum enotatur ἕξομαι· Corrigerem libenter σῖγα δ' ἔξω μὲν στόμα· propter sequentia, Θεάσομαι δὲ σὺν πατρὸς μολὼν ποδί· —— Pertinet enim τὸ σῖγα non tantum ad proxima, sed et ad Θεάσομαι. *Valck.*

657. σὺν πατρὶ edebatur ante Musgravium, metro et sententia repugnantibus. πατρὸς e quatuor MSS. et Lasc. restituit Musgr. σὺν πατρὸς μολὼν ποδὶ, *quando cum patre reverso rediero;* ut recte interpretatur Valck. cum Marklando ad Suppl. 90. Conf. Orest. 1215. παρθένου δέχου πόδα, *expecta virginis reditum.* *Monk.*

πατρός] Ita MSS. A. B. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo πατρί. Scaliger πατρὶ συμμολών. *Musg.*

Σὺν πατρὶ μολὼν] Ultimum τοῦ πατρὶ fit longum ante μ' ἐκτατικὸν, quod Scaliger non videns legebat πατρὶ συνελθὼν, mira licentia; rectius legas συμμολών. *Barnes.*

Barn. putat, ultimam τοῦ πατρὶ produci posse littera μ sequente, sed has esse nugas, docuit Heath. *Beck.*

Lectionem egregiam σὺν πατρὸς —— ποδὶ, pro vulgata σὺν πατρὶ —— ποδὶ, debemus Musgravio, qui illam in quatuor invenit Codd. et Ed. prima, repertam in Paris. a T. H. secundum morem scribendi Euripideum σὺν πατρὸς μολὼν ποδὶ significat *quando cum patre reverso huc rediero;* docente Marklando in Eurip. Suppl. v. 90. Reiskio ποδὶ visum fuit in τόθι vel in πάλιν mutandum; πατρὶ tum debuerat in πατέρι converti: reperiuntur quidem apud Tragicos πατέρι· et τόθι· sed neutrum in senariis. —— Est in iisdem Suppl. v. 515. Σῖγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα· ut hoc loco, σῖγα δ' ἔξω μὲν στόμα, legiturque σῖγ' ἔχειν, pro σιγᾷν, in Eurip. Or. v. 1556. et in Soph. Phil. v. 258. *Valck.*

658. χἠ δέσποινα σή. Markland. *Monk.*

658. s. Qui hic sequuntur duo versus sunt in Dramate Χρ. Π. 217. et 223. videturque illic etiam, non Πῶς γοῦν, sed scriptum fuisse, Πῶς νιν προσόψει σύ τε καὶ μιαιφόνοι. Hic Πῶς notat *quo vultu*, ut supra v. 415. Ovid. Her. Ep. VI. 145. *Quo vultu natos, quo me, scelerate videres?* Quæ Hippolytus Euripidis, Phædram dicentem facit Racinius:

Je verrai le témoin de ma flâme adultere,
Observer de quel front j'ose aborder son Pere.
Valck.

659. Χ. Π. 217. et 223. γεγευμένος Schol. πεπειραμένος. Sic Noster in Herc. F. 1356. Ἄταρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην. Hec. 379. οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν. Soph. Trach. 1103. Ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην. *Monk.*

Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος.
Ὄλοισθε· μισῶν δ' οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι
Γυναῖκας, οὐδ' εἴ φησί τις μ' ἀεὶ λέγειν·

Tuam autem audaciam *jam* expertus cognoscam.
Pereatis. Nunquam vero odio satiatus desinam odisse
Mulieres, neque si quis dicat me *hoc* semper dicere:

S. Τῆς σῆς δὲ] Καὶ πάντως τότε τὸ ἀναιδές σου καὶ τολμηρὸν διαγνώσομαι, πεπειραμένος αὐτῆς ἤδη καὶ διὰ τῶν παρόντων. 660. Μίσων δ' οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι] Οὐδαμῶς χορτασθήσομαι κακῶς λέγων τὰς γυναῖκας. ταῦτα δὲ λοιπὸν, ὡς τεχνίτης ῥήτωρ. 661. Οὐδ' εἰ φησί] Οὐδ' εἰ λέγοι μέ τις εἶναι κατὰ φύσιν φιλαπεχθήμονα πρὸς αὐτάς. οὐ γὰρ ἐκ παρέργου φησὶ τὰς κατηγορίας, τῷ συνεχεῖ δὲ τῶν πλημμελημάτων ὑποθεσίς

660—4. Leguntur hi quinque versus apud Stobæum LXXI. p. 431,37. Grot. p. 307. ubi ὄλλυσθε pro ὄλοισθε, et οὕτως pro οὖν πῶς v. 662. Odium, quo mulieres prosequebatur, pari sententia exprimit Euripides in Fragm. Æoli apud Stobæum LXXI. p. 432, 6. Grot. p. 308. Γυναῖκα δ' ὅστις παύσεται λέγων κακῶς, Δύστηνος ἄρα, κοὐ σοφὸς, κεκλήσεται. Verbum ἔμπλημαι eadem significatione cum participio adhibetur in Fragm. Nostri Sylei 2. ἐμπλήσθητί μου Πίνων κελαινὸν αἷμα. Arist. Vesp. 601. Ἔμπλησο λέγων. Acharn. 235. Ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις. *Monk.*

660. Ὄλοισθε·] Apud Stobæum Tit. 73. ὄλλυσθε legitur, et in v. 667. οὕτως pro οὖν πῶς. *Musg.*

660. ss. Ὄλοισθε· μισῶν δ' οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι Γυναῖκας,] Hos quinque ultimos hujus scenæ senarios velut ex Hippolyto Stobæus retulit ad Tit. 71. p. 431. 37. in Ed. Grot. leguntur T. 73. Hac in sede lectos dum non recordabatur, Barnesius illos referri passus est ad Hippolyti Καλυπτομένου reliquias p. 475. Ad has referre non absurde potuerat duo versus, qui versibus ex Hippolyto proxime subjiciuntur apud Stobæum p. 433, 4.

Μισῶ γυναῖκας, ἐκ πασῶν δέ σε πλέον,
Ἥτις πονηρὰ τἄργ' ἔχουσά γ' εὖ λέγεις.

Parum dubito, quin in Editione prima priores quinque locum invenerint; et rectius, me judice, fuissent in editione dramatis correcta prætermissi. Forsan etiam omissi fuerunt a Poëta; ab histrionibus autem, vel φιλευριπιδείοις, illinc repetiti. Quidquid dici poterat, et multo plura quam dici debuerant, jam dixerat Euripides sub persona Hippolyti, quem decebat e scena abire, dum hunc versum pronunciabat, Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος. Quod enim ait apud Senecam v. 566.

Detestor omnes, horreo, fugio, exsecror:
Sit ratio, sit natura, sit dirus furor;
Odisse placuit:

illud omne jam noveramus ex præcedentibus; ad odium, quo mulieres prosequebatur, significandum nihil versus addunt sequentes; qui mihi saltem hoc in loco valde frigidi videntur: Oresten non dedecet in Or. v. 1607. Οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ἀεί. Sed quale tandem illud Hippolyti, *Nunquam desinam odisse mulieres,* οὐδ' εἴ φησί τις μ' ἀεὶ λέγειν· quæ tribus diversis conjecturis sibi sumsit tentanda vir Clariss. mihi cum Marklando κακῶς tantum illic videtur supplendum: Bergler. ista comparat ad Aristoph. Eq. v. 250. Καὶ πανοῦργον, καὶ πανοῦργον· πολλάκις γὰρ αὔτ' ἐρῶ· Καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας.——vicina, Μισῶν δ' οὔ ποτ' ἐμπλησθήσομαι· ad Aristoph. Ach. v. 235.

Ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις·

quæ recte cepit L. Kuster. formam illic legitimam posuit R. Dawes. Miscell. Crit. p. 338. Eadem forma loquendi scripsit Pausanias IV. p. 290. f. οὔποτε ἐσχήκασι κόρον ἀποτεμνόμενοι τῆς χώρας αἰεί τι ἑκατέρων. Hic eodem sensu scribi potuerat, μισῶν δ' οὔποτε παύσομαι· sive λήξω· seu διαλείψω· id est μισῶν διατελέσω. Ista talia, non Atticis tantum, sed quibusvis usitata, reperiuntur etiam in scriptis Judæorum Alexandrinorum: Jeremiæ XXVIII. 63. recipi debebat ex Alex. Cod. ὅταν παύσῃ ἀναγινώσκων· quia sic præter ceteros amat loqui Jeremiæ in-

Ἀεὶ γὰρ οὖν πως εἰσὶ κἀκεῖναι κακαί.
Ἢ νυν τις αὐτὰς σωφρονεῖν διδαξάτω,
Ἢ κἄμ' ἐάτω ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἀεί.
ΧΟ. Τάλανες, ὦ κακοτυχεῖς ἀντιστρ.

Nam profecto et illæ semper sunt malæ.
Aut nunc eas doceat aliquis castas esse,
Aut me quoque sinat in illas invehi semper.
Cho. Infelices! O miserum

S. γίνονται * τοῖς κατηγόροις. 665. Τάλανες,] Ἀπὸ κοινοῦ πάλιν ἀτυχήματος πειρᾶται παραμυθεῖσθαι τὸ πταῖσμα. ὁ δὲ λόγος, τίνα νῦν ἢ τέχνην, ἢ τύχην, ἢ λόγον ἔχομεν πορίσασθαι, δι' οὗ δυνησόμεθα σφαλεῖσαι τῆς ἐλπίδος τὸν δεσμὸν τῶν ἐγκλημάτων ἀπολύσασθαι, τὸν δεθησόμενον καθ' ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Ἱππολύτου, ὅταν ἔλθῃ ὁ Θησεύς. 666. Τίνα νῦν] Τουτέστι πῶς καθ' ἕκαστον δεσμὸν κατηγορίας ἀπολυσόμεθα τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ἱππολύτου, σφαλεῖσαι τῆς ἐλπίδος, δι' ἧς προσεδοκῶμεν πεῖσαι αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἁμαρτίαν. 668. Καθ' ἅμμα λύσειν] Παρὰ τὴν παροιμίαν, ἥτις ἐστὶν, οὐχ ἅμμα λύσεις. † εἴρηται δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας· τοῖς Φρυξὶ λόγος ἐδόθη, ἐκεῖνον βασιλεῦσαι τῆς Ἀσίας, ὃς ἂν τῆς ἀπήνης λῦσαι τὸν δεσμὸν δυνηθείη, τῆς κομισάσης Μίδαν εἰς Φρυγίαν, ὃς ἦν ἀμπέλινος, ᾧ συνεδέδετο ὁ ζυγὸς καὶ ὁ ῥυμός. λόγος δὲ, Ἀλέξανδρον διαλῦσαι, ἐξελόντα τὸν ἔμβολον, ᾧ κατείχετο ὁ ῥυμὸς, ἢ τῷ ἐγχειριδίῳ ἀποτεμόντα, μετὰ τὴν ἐπὶ Γρανίκῳ μάχην. γέγονε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ ‡ τοὺς Εὐριπίδου χρόνους. παροιμιῶδες οὖν ἐστιν ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι

* Barn. γίνεται.
† Λύσεις recte Barn. pro λύσις. Apud Hesych. Suid. Zenob. proverbium est κάθαμμα λύεις.
‡ Valck. ad Hipp. v. 668. legendum videtur γέγονε δὲ Ἀλέξ. οὐ κατὰ τοὺς Εὐρ. χρ. quæ conjectura nititur lectione ed. Bas. γέγονε δὲ Ἀλ. ὁ κατὰ τοὺς Ε. χρ. At Junt. ut edidi. Mihi hæc verba a seriore grammatico inserta esse videntur, qui, ut explicaret, quomodo proverbium hoc ab Eurip. indicari potuerit, ab Alexandro vetustiore

terpres XVII. 8. XX. 7. L. 1. LI. 18. Centenis vicibus sinceram sui Codicis lectionem Grabius in marginem rejecit. Sed ista me abducerent ab Euripide, —— cujus vs. 660. Ὄλλυσθε præbet Stobæus, et versu 662. Ἀεὶ γὰρ οὕτως· sed recta est vulgata, Ἀεὶ γὰρ οὖν πως εἰσὶ κἀκεῖναι κακαί· junguntur ἀεί πως εἰσὶ, ut in Aristoph. Pluto v. 256. Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πως εἴμ' ἀεί. *Valck.*

661. οὐδ' εἰ φῇ τόδε τίς μ' ἀεί, aut saltem στυγεῖν pro λέγειν, aut οὐδ' εἰ φῶσι (nempe mulieres) μ' ἀεὶ κακῶς λέγειν (scil. αὐτάς.) *Reisk.*

λέγειν, sc. κακῶς, quæ vox petenda est ex voce κακαί. Hoc usitatum est. *Markland.*

665. τάλαινες Lasc. Ald. mendose. Versus est Pæonicus Dimeter, vel, si mavis, Creticus. De reliquis hujus antistrophæ metris, videnda sunt quæ ad strophica notavimus, supra v. 362. Totum hoc canticum Phædræ tribuit A. *Monk.*

Τάλανες] Ita nos audacter legimus, nihil moti notis illis Æmilii Porti, qui τάλαινες retinebat, putans, ita forte posse legi, quamvis irregulariter; et quod sic stet hic versus Senarius: et tamen, si sic legeremus, Trochæus esset in quarto loco. Quare Τάλαινες ex omnibus libris ejiciendum pronuntio. *Barnes.*

Τάλανες, ὦ κακοτυχεῖς] Hæc antistrophe, respondens strophæ v. 362. et seqq. in Cod. Paris. uni Phædræ tribuitur: versus etiam hujus antistrophes 5 et 6 in isto Cod. leguntur, prout ante uno ductu posita separavit Musgravius; sic autem tres primi, Τάλανες, ὦ κακοτυχεῖς | Γυναικῶν πότμοι | Τίνα νῦν τέχναν ἔχομεν, ἢ λόγους, | ut in eodem tres primi Strophes: Αἶες ὦ, ἔκλυες ὦ | Ἀνήκουστα τᾶς | Τυράννου πάθεα μέλεα θρεομένας. *Valck.*

666. Æsch. Agam. 1145. Ἰὼ, ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι. *Monk.*

λόγον] MS. A. λόγους. MS. B. λόγους, superscripto ον. *Musg.*

Auctoritate cod. Par. et metri (collato strophico v.) ἢ ante τέχναν omisit Br. *Beck.*

λόγους in aliis quoque duobus Codd.

Γυναικῶν πότμοι· τίνα νυν ἢ τέχναν
Ἔχομεν, ἢ λόγον
Σφαλεῖσαι κάθαμμα λύειν λόγου;
ΦΑΙ. Ἐτύχομεν δίκας,

Mulierum fatum. Quam jam artem
Aut rationem habemus
Frustratæ, ad dissolvendum nodum *hujus* argumenti?
Phæ. Luimus *meritas* pœnas,

S. ἐπιχειρούντων λύσειν. Μαρσύας δὲ ὁ νεώτερος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Μακεδόνων ἱστοριῶν φησὶν οὕτως· τῆς δὲ ἁμάξης λέγεται τὸν ζυγὸν τῷ ῥυμῷ προσδεδέσθαι * κλήματι ἀμπελίνῳ. ἔστι δὲ λόγιον, ὃς ἂν τὸν δεσμὸν τοῦτον λύσει, βασιλεύσει τῆς Ἀσίας. Ἀλέξανδρον δέ φασι τὸν Μακεδόνων βασιλέα λῦσαι αὐτόν· ὃς διαβὰς τινὰ μάντιν † ἐπὶ Γρανίκῳ μάχην ἐνίκησε, καὶ παρεγένετο ἐπὶ τὸν τόπον. ὡς δὲ οὐκ ἠδύνατο εὑρεῖν τὴν ἀρχὴν τοῦ δεσμοῦ, ὅπου ἔκειτο, οἱ μὲν λέγουσι τῷ ἐγχειριδίῳ διακόψαι αὐτὸν τὸν δεσμὸν, καὶ ταύτην εἶναι τὴν λύσιν, οἱ δὲ, ὡς τὸν ἔμβολον ἐξέλοι, ᾧ συνείχετο ὁ ζυγὸς πρὸς τῷ ῥυμῷ, περιειλημμένον δὲ εἶναι καὶ τοῦτο κλήματος. τούτου δὲ ἐξαιρεθέντος καὶ τοῦ δεσμοῦ χαλάσαντος, οὕτως λυθῆναι τὸν δεσμὸν τοῦ ῥυμοῦ. 669. Ἐτύχομεν δίκας,] Μετάγεται πάλιν ἡ σκηνὴ ἐπὶ θάτερον μέρος, τουτ-

illo, qui pugnæ Platæensi interfuit, ductum esse sibi persuasisset, non cogitans, hujus non esse τὴν ἐπὶ Γρανίκῳ μάχην. Mox ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι ἐπιχ. λύσειν recte Barn. pro δυσλύτων et λύσιν. δύσλυτον etiam Suid. v. κάθαμμα λύεις et Zenob. IV. 46. quamquam in Hesychio δυσλύτων defendit Alberti. De Marsya vid. Vossium de Histor. Gr. p. 43. sq. qui tamen nostri loci non memor fuit, ut nec Schweigh. in ind. auctor. ab Athenæo laud.

* Προσδεδέσθαι pro δεδέσθαι Florr. 6. 15.

† Διαβ. τινὰ μάντιν Junt. Basil. Florr. sine sensu. Barn. Musgr. ὃς διαβὰς τὸν Ἑλλήσποντον. Paulo post τὸν δεσμὸν ὅπου ἔκειτο e Florr. recepi pro τὸν δ. ποῦ κατέκειτο, et διακόψαι pro κόψαι.

invenit Musgrav. quod ob τίνα forte fuit a sciolo mutatum: Eurip. Phœn. v. 1274. Ἀλλ' εἴτιν' ἀλκὴν ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους. *Valck.*

667. νῦν τέχναν Cod. A. adversante metro, non postulante, quod credidit Brunckius. Si quid mutandum esset, legerem, τίνας νυν τέχνας ἔχομεν ἢ λόγους; λόγους enim duo MSS. A. B. sed nil opus videtur: tantum dedi νυν. τίνας νῦν τέχνας Herman. *Monk.*

668. καθ' ἅμμα λύσειν Ald. καθ' ἅμμα λύσιν λόγου Lasc. et λόγων pro varia lectione. Cum λύσιν exhibeant MSS. etiam nonnulli, teste Musgravio, primus edidi ex ejus conjectura λύειν, quod credo, ob similitudinem literarum ε et c, in λύσιν mutatum fuisse; mox e corrigentis librarii manu profectam esse Aldinæ lectionem λύσειν. Hesychio quidem recte restituerunt viri docti κάθαμμα λύεις, sic enim MS. a Schowio collatus. glossa vero e Suida, ut videtur, adscripta est; ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων. Proverbialis erat locutio, ut patet ex Zenobio IV. 46. Displicet Brunckio aliisque vox λόγου, pro qua νόσου proposuit Luzacius, Exercit. Academ. p. 19. φόβου G. Burges. Sed verbi repetitionem, a qua alibi Euripides minime abstinebat, in hoc loco data opera sectatus esse videtur. Nodus enim, sive difficultas, quæ ab argumento profecta esset, argumento quoque solvi debebat. *Monk.*

κάθαμμα λύειν proverbialis locutio est. Suidas: κάθαμμα λύεις. ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων.

MSS. λόγων et λόγου agnoscunt: nonnulli etiam pro λύσειν, λύσιν. Legendum haud dubie vel λῦσαι, vel λύειν. *Musg.*

καθ' ἅμμα λύσειν. Ita quidem Aldi editio recte; ut sit per Tmesin pro ἅμμα καταλύσειν. Κάθαμμα non æque placet, ut nonnulli scribunt: Quin et Scholiastes pro nobis facit. Qui tamen misere errat, quum dicit, Alexandrum Magnum circa tempus Euripidis vixisse, quandoquidem Euripides mortuus est plusquam sexaginta

Ἰὼ γᾶ, καὶ φῶς,
Πᾶ ποτ' ἐξαλύξω τύχας;
Πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι;
Τίς ἂν θεῶν ἀρωγὸς, ἢ τίς ἂν βροτῶν
Πάρεδρος, ἢ ξυνεργὸς ἀδίκων ἔργων

O terra, et lux,
Quonam fugiens vitabo *præsentes* calamitates?
Quomodo vero, O charæ, celabo malum?
Quis deus auxiliator, aut quis hominum
Adjutor, aut particeps injustorum facinorum

S. ἔστιν ἐπὶ τὴν τῆς Φαίδρας ἀγωνίαν, καὶ τὴν τοῦ χοροῦ συμπάθειαν, τραγικώτατα εἰς ἄλλον οἶκτον βελτίονα πάλιν τοῦ ποιητοῦ τρέψαντος. ἄριστα δὲ τὴν ὑπερβολὴν τῆς συμφορᾶς μιμεῖται αὐτὸ τὸ πάθος διεξιὼν, ὅπερ εἰώθασι πολλάκις ποιεῖν οἱ ἀξίων ἀπορoῦντες θρήνων. δικαίως, * φησὶν, ἐτιμωρήθημεν, καὶ τῆς ἀξίας δίκης παρὰ θεοῦ ἐτύχομεν. πάλιν δὲ τὴν γῆν καὶ τὸ φῶς ἐπικαλεῖται, ὡς ἀναιτιώτατα στοιχεῖα, καθὼς καὶ ἄνω φησὶ, ὦ γαῖα

* Δικαίως, φησὶν Flor. 6. pro δικαίως δέ. Paulo ante idem εἰς ἄλλεν οἶκτον βελτ. τοῦ πάλιν. an τοῦ πάλαι?

annis, antequam regnaret Alexander; ut ex Catalogo Regum Macedonicorum post Archelaum, sub quo is obiit diem suum, constat. Et sane Euripides et Socrates simul Anaxagoram audiebant; Plato et Xenophon Socratem, Platonem Aristoteles, qui Senex juvenem Alexandrum instruebat. Quare nodum Gordianum nesciebat Euripides; nec tamen (quod erat Scholiastæ delirium) alios fuisse nodos ægre solvendos ignorare potuit. *Barnes.*

ἢ λόγον Σφαλεῖσαι κάθαμμα λύειν λόγου;] Ita M. non male λύειν eruit e λύσιν et λύειν, nec male vocem λόγος repetitam defendit. Quoniam autem MSS. 2. dant ἢ λόγους, legere possumus ἢ, 'ν λόγοις Σφαλεῖσαι, κάθαμμα λύειν λόγου.

Class. Jour. Vol. VI. p. 81.

Ut Aldus edidit, exhibet MS. Paris. Σφαλεῖσαι καθ' ἅμμα λύσειν λόγου. quod quamvis et in Schol. legatur, et infra v. 781. revocare non debebat Barnesius, cum Κάθαμμα æque dicatur ac Περίαμμα· illud etiam præbeant in hoc proverbio Suidas, et Zenobius Cent. IV. Pr. 46. Κάθαμμα λύεις] Παροιμία ἐπὶ τῶν δυσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων· attigit uterque nodum Gordium, sive *inexplicabile vinculum*, quod qui solvisset Asia ferebatur potiturus; de illo nodo multa hic prostant in Scholiis, ex quibus unius additione literæ tolli poterit, quem adeo Barnesius insectatur, error, γέγονε δὲ 'Αλέξανδρος οὐ (pro ὁ) κατὰ τοὺς Εὐριπίδου χρόνους. Potuit dudum ante Tragicus phrasin adhibere, quam vim illa proverbii adipisceretur. *Valck.*

νῦν τέχναν] Vulgo inserunt ἢ, quod nec agnoscunt membr. nec admittit metrum. Vide versum 363. cui hic par esse debet. V. seq. λόγους e membr. dedi. Sed in istis κάθαμμα λύσειν λόγου, suspicor aliud quid pro λόγου poëtam scripsisse. Ceterum in membr. quatuor hi versus etiam Phædræ tributi. *Brunck.*

669. ἔτυχον δίκας E. P. Lasc. *Monk.*

670. ὦ γᾶ Lasc. Ald. Correxit Heathius ἰὼ γᾶ, καὶ φῶς, ob versum Antistrophicum 367. ἰώ μοι. φεῦ, φεῦ. *Monk.*

671. ἐξαλείξω MS. A. quod forte pro ἐξαλείψω scriptum esse putavit Musgravius. *Monk.*

672. Ita recte Cod. Paris. Vulgo contra metrum legebatur πῶς δὲ κρύψω, φίλαι, πῆμα; Alteram scripturam e conjectura restituendam esse monuerat Marklandus. *Monk.*

Legendum, metri gratia, ut monet Cl. Marklandus:

πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι. *Musg.*

Dedi, qualis legitur in Cod. Paris. Πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι; quam scripturam Marklandus conjectura fuit adsequutus: ante vulgabatur, Πῶς δὲ κρύψω φίλαι πῆμα.

Φανείη; τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος
Παρὸν δυσεκπέρατον ἔρχεται βίου.
Κακοτυχεστάτα γυναικῶν ἐγώ.
ΧΟ. Φεῦ, φεῦ· πέπρακται, κοὐ κατώρθωνται τέχναι,
Δέσποινα, τῆς σῆς προσπόλου· κακῶς δ' ἔχει.

Apparebit? nam hoc nostrum vitæ malum
Præsens inexplicabile venit.
O ego miserrima *omnium* mulierum.
Cho. Heu, heu! actum est; nec enim successerunt technæ
Tuæ ancillæ, O domina: male vero se res habet.

S. μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαί. 676. Παρὸν δυσεκπέρατον] Ἢ ἐν ὑπερβατῷ, ἵν' ᾖ οὕτως· τὸ γὰρ παρόν μοι δυστύχημα τοῦ βίου δυσεκπέρατόν ἐστι. ἢ οὕτως· τὸ γὰρ νῦν πάθος παρὸν παντὸς τοῦ βίου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ δυσφορῶν δυσεκφευκτότατον καθέστηκεν. ἢ οὕτως· τὸ γὰρ παρὸν πάθος δυσκόλως ἂν μοι περάσαι τὸν βίον, καὶ δυσκόλως αὐτὸ φύγοιμι. Δυσεκπέρατον] Δυσμεταχείριστον. Fl. 2. 678. Φεῦ, φεῦ·] Προϊούσης τῆς τροφοῦ κατηφοῦς ὁ χορός φησι. πάλιν δὲ κομματικός ἐστιν ὁ λόγος. ἐπὶ τοῦ πέπρακται δεῖ στίζειν. οὕτως γὰρ ἁρμόσει τοῖς ἑξῆς. τὸ δὲ καὶ οὐ κατώρθωται τέχνη, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν τοῦ πράγματος

nunc versus suo respondet Strophes 8. *Valck.*

673. Hæc imitatus est, ut videtur, Aristophanes Thesm. 715. Τίς οὖν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ Θεῶν Ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκοις ἔργοις; *Monk.*

Pro τίς ἂν βροτῶν perperam scriptum in Flor. et Paris. τίς ἀνθρώπων. *Valck.*

674. Πάρεδρος,] MS. D. πάρεργος.

Pro ξυνεργὸς an legendum metri gratia ξυνάορος? Convenit certe vox. vid. Orest. 758. *Musg.*

676. δυσεκπέραντον Ald. δυσεκπέρατον tres MSS. Lasc. et Schol. quod proculdubio verum est. ut infra v. 887. βίον habent C. E. Lasc. et A. pro var. lect. Musgravio placuit verborum constructio, quam in Scholiis invenerat, τὸ γὰρ πάθος βίου παρ' ἡμῖν παρόν. Mihi potius videtur genitivus βίου pendere ab adjectivo verbali δυσεκπέρατον. *Monk.*

δυσεκπέρατον] Ita MSS. A. D. E. Ed. Lasc. et Schol. Vulgo δυσεκπέραντον.

βίου.] MSS. Cott. E. et Ed. Lasc. βίον. MS. A. βίου, superscripto ον. Constructio videtur esse: τὸ γὰρ πάθος βίου παρ' ἡμῖν παρόν. *Musg.*

δυσεκπέραντον] Legitur et δυσεκπέρατον. Vid. infra v. 887. *Barnes.*

δυσεκπέρατον etiam erat in Paris. ut ex aliis edidit Codd. Musgravius, pro δυσεκπέραντον. Ἀπέραντον multo frequentius legitur apud Atticos scriptores quam ἀπέρατον· hoc in Aristoph. Nub. v. 3. illud v. 393. δυσπέρατον in Eurip. Med. v. 646. ἀπέραντον v. 215. *Valck.*

677. ἐγὼ deest in Lasc. *Monk.*

678. κοὐ κατώρθωται τέχνη auctoritate Codicis A. edidit Brunckius. Sed præstant. mea quidem sententia, quæ vulgo leguntur, pluralia. Dubitari potest, utri lectioni faveat Scholiasta. Hunc et sequentem versum Nutrici tribuendos esse monuit Reiskius; frustra. *Monk.*

678. s. Hos duo versus perite admodum Nutrici tribuit Reiskius: ut manifesto patet ex initio orationis Phædræ ad Nutricem conversæ. *Class. Jour.* Vol. VI. p. 81.

678. Φεῦ, φεῦ· πέπρακται, κοὐ κατώρθωνται τέχναι,] Ista, προϊούσης τῆς τροφοῦ κατηφοῦς, ὁ Χορὸς φησὶν, ut recte Schol. admonet; nihilque adeo est, cur Nutrici cum viro doctissimo tribueremus. —— Ex iisdem Scholiis adfirmari potest lectio Cod. Paris. κοὐ κατώρθωται τέχνη, Δέσποινα, τῆς σῆς προσπόλου· quæ genuina videri poterit, altera ex interpretamento orta; nam Scholiasta, τὸ δὲ, ait, καὶ οὐ κατώρθωται τέχνη, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν τοῦ πράγματος κατώρθωσαν αἱ τέχναι τῆς δούλης. *Valck.*

679. Phædram δέσποιναν antea vocaverat Chorus v. 129. ne quis existimet, hoc nutrici tantum convenire. *Musg.*

ΦΑΙ. Ὦ παγκακίστη, καὶ φίλων διαφθορὰ,
Οἷ' εἰργάσω με. Ζεύς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς

Phæ. O pessima; et amicorum *corruptrix,*
Quæ fecisti mihi! Jupiter et pater meus

S. κατώρθωσαν αἱ τέχναι τῆς δούλης, ἀλλὰ κατέστρεψαν. 681. Ζεύς σ' ὁ γεννήτωρ] Εὐρώπης γὰρ καὶ Διὸς ὁ Μίνως. ὁ Ζεύς σε, φησὶν, * ἐκριζώσειε, καὶ παντελῶς ἀπολέσειεν, οὑτά-

* Ἐκριζώσειε Florr. 6. 15. pro ἐκτρίψειε. Fortasse utrumque jungendum: ἐκτρίψειε, ἤγουν (vel καὶ) ἐκριζ.

680. Aliam lectionem διαφθορεῦ, quam exhibent duo Codices et X. Π. 343. in textum intulerunt Valck. et Brunck. Sed multo melior est ad sententiam, et plus auctoritatis præ se fert vulgata διαφθορά. Res pro persona ponitur, quod apud omnes fere scriptores, præsertim Atticos, sæpissime factum est. Comparat Musgravius Platonicum, λώβη καὶ διαφθορὰ τῶν ξυγγιγνομένων. Adde Nostri Androm. 299. Μεγάλαν Πριάμου πόλεως λώβαν, i. e. Parin. In Sophoclis Philoct. 622. ἡ πᾶσα βλάβη de Ulysse, in Electr. 301. de Ægistho dicitur. In ejusdem Philoct. 927. compellatur Neoptolemus, Ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας Δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω, Οἷ' ἠπάτηκας. Sed nihil attinet exempla notissimæ figuræ colligere. Ceterum verborum ordinem inverterunt Valck. et Brunck. secuti Florentinum, ubi διαφθορεῦ φίλων. At vero plura sunt ibi in pejus mutata, quam ut in re dubia isti Codici fides habeatur. Neque de hiatu in fine versus timendum est; cum eundem in Hippolyti, quæ præcesserat, oratione, octies admiserit Euripides. *Monk.*

διαφθορεῦ,] Ita bene Valckenærius ex Paris. et Flor. Ed. Ald. διαφθορά.

Pro διαφθορὰ facit Plato p. 424. B. ubi λώβη καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων. *Musg.*

Cel. Fischer. ap. Beck. Spec. p. 11. tuetur vulgatum διαφθορὰ, quod ponderosius sit, quam διαφθορεῦ. Nomina vitiorum sæpe tribuuntur vitiosis, Soph. Electr. p. 95. ἡ πᾶσα βλάβη. Plura exempla ibi allata sunt. *Beck.*

Ὦ παγκακίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ,] Quæ dominam perdiderat, anus scelerata dici Phædræ poterat, usitatissimo more, φίλων διαφθορὰ, *corruptela:* sed exquisitius videbatur, et rarius, διαφθορεῦ, quod hic præbebant duo Codices Flor. (in quo διαφθορεῦ φίλων) et Paris. et hinc sumptum *Conditor* dramatis Χρ. Π. ubi Maria in Judam v. 347.

Ἔρρ' αἰσχροποιὲ, φιλίας διαφθορεῦ.

prius hemistichium est ex Eurip. Med. v. 1343. irrisum Laïdi Machonis apud Athen. XIII. p. 582. D. alterum ex hoc Hippolyti loco, quo vicina quoque derivata sunt. In virilis audaciæ feminam Attico quoque more convenit masculinum διαφθορεὺς, adhibitum Platoni; et Dioni Chrys. Or. 37. p. 463. B. διαβολῆς μὲν ἕνεκα καὶ Σωκράτης εἴη τῶν νέων διαφθορεὺς, καὶ πάντων —— ἀνατροπεύς· Antiphonti Or. III. p. 116. 28. memoratur ἀνατροπεὺς τοῦ οἴκου. —— Nostro versu lectione Codicis Flor. διαφθορεῦ φίλων, Οἷ' εἰργάσω με· hiatus etiam inter versus evitaretur; quod, ubi commode fieri poterat, nonnunquam mihi videbatur Euripides studuisse; hoc tantum cogitabam ad Phœn. v. 884. non quod putabat vir Eximius; ubi diversæ Codicum essent lectiones, ceteris paribus, illam esse præferendam, quæ tolleret hiatum. Pauca ponam in eam rem exempla: in Eurip. Hec. v. 411, 412. vulgatur:

νῦν πανύστατα
Ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι.

melior illic idcirco lectio duorum Codicum videtur Leidensium, πανύστατον Ἀκτ. prout scribitur in Alc. v. 208. ubi duo mihi versus 208, 209. ex Hecuba male videntur collocati. In Or. v. 585, 86. *Apollo terrarum umbilicum*

Ναίων, βροτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει,
Ὧι πειθόμεσθ'.

quia legitur in MS. Leid. νέμει σαφέστατον, et apud Justin. M. de Mon. p. 40. C. hoc præferrem: Ναίει —— νέμων est apud Clem. Alex. p. 65, 15. Ob eamdem rationem in Troasin v. 23. pro θεοῦ Ἥρας melior lectio mihi videtur Cod. Flor.

Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν, οὐτάσας πυρί.
Οὐκ εἶπον; οὐ σῆς προὐνοησάμην φρενὸς,

Perdat radicitus, fulmine percutiens,
Nonne dixi (an non pro tua mente prospexi)

S. σας πυρὶ, ἀντὶ τοῦ βαλὼν τῷ κεραυνῷ. οἱ δὲ νεώτεροι οὐκ ἴσασι τὴν διαφορὰν τοῦ οὐτάσαι καὶ βαλεῖν. Ὅμηρος δὲ οὐτάσαι μὲν τὸ ἐκ χειρὸς καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τρῶσαι, βαλεῖν δὲ τὸ πόῤῥωθεν. 683. sq. Οὐκ εἶπον;—Σιγᾷν] Ἐλεγκτικὸν τὸ ἦθος. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· οὐκ εἶπον σιγᾷν ἐφ᾽ οἷς κακῶς διάκειμαι, ἢ διάγω καὶ νοσηλεύομαι; τουτέστι τὸν ἔρωτα. ὁ δὲ νοῦς, οὐχὶ τὸ προπετὲς τῆς διανοίας προνοουμένη, ἐκέλευον σιωπᾷν, καὶ μὴ ἐκφαίνειν τὴν ἐμὴν θεᾶς Ἥρας. Vel ex his paucis intelligetur, quid velim in similibus: absque Codicibus nihil in talibus tentandum arbitror. *Valck.*

681. Ita MSS. Parisienses omnes, Lasc. Schol. et X. Π. 341.. Aldus habet Ζεὺς ὁ γ. ἐ. Π. ἐκτρίψειέ σ᾽. Pejus Flor. Ζεύς γ᾽ ὁ γεννήτωρ—. *Monk.*

Exstant, uti edidi, in Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Eodem modo legit Scholiastes. Vulgo, Ζεὺς ὁ, et in versu sequenti ἐκτρίψειέ σ᾽. *Musg.*

Ζεύς σ᾽ ὁ γεννήτωρ ἐμὸς Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν, οὐτάσας πυρί.] Sic Musgrav. edidit ex Codd. Paris. præbet eadem alius quoque Codex: in Flor. erat Ζεύς γ᾽ ὁ γεννήτωρ —— ἐκτρίψειέ σ᾽. Sed prius illud in suo quoque reperisse Conditorem dramatis Χρ. Π. monstrant vss. 341, 2.

Αὐτός σ᾽, ὃν ἐλπὶς παιδὸς εἶναι πατέρα,
Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν, οὐτάσας πυρί.

Sunt penes me versus aliquot ex Rhesi Prologo nondum editi; memorat in illis Poëta:

πόλιν
Πριάμου βίᾳ πρόῤῥιζον ἐκτετριμμένην.

Imitator Herodoti Pausanias III. p. 224, 5. ἐκκόψαι προῤῥίζους τὰς Ἀθήνας, *Athenas funditus esse delendas:* quod Isocrati in Plataïco p. 302. C. τήν τε πόλιν ἐξανδραποδισθῆναι, καὶ τὴν χώραν ἀνεῖναι μηλόβοτον· hinc dictum fuit aliis. Herodoti Glaucus VI. p. 479, 1. ἐκτέτριπται πρόῤῥιζος ἐκ Σπάρτης. Virgil. Æn. XI. 394. *Evandri totam cum stirpe videbit Procubuisse domum:* ad Herodoti quoque locum nonnulla notata sunt; et a Berglero in Ar. Ran. v. 595. *Valck.*

682. οὐτεύσας X. Π. 342. Πρόῤῥιζον ἐκτρίβειν proprie de urbe vel familia dicebatur: ut in Prologo Rhesi apud Valck. Diatrib. p. 90. Εἰ μὴ κατασκαφεῖσαν ὄψομαι πόλιν Πριάμου. βίᾳ πρόῤῥιζον ἐκτετριμμένην. Verum de homine dictum legitur etiam in loco Herodoti, quem cum nostro apte conferunt VV. DD. Lib. VI. 86. Γλαύκου νῦν οὐκέτι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν, οὐθ᾽ ἱστίη οὐδεμία νομιζομένη εἶναι Γλαύκου· ἐκτέτριπταί τε πρόῤῥιζος ἐκ Σπάρτης. Vid. Aristoph. Ran. 587. Πρόῤῥιζος αὐτὸς, ἡ γύνη, τὰ παιδία, Κάκιστ᾽ ἀπολοίμην, et ibi Spanhemium, qui docet solenne Atheniensium juramentum respici, in quo imprecabantur, ut non ipsi solum, sed uxores, liberi, et totum insuper genus funditus perirent, si pejerassent. πρόῤῥιζον Hesych. σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. Idem Latini dicebant *cum stirpe*, ut Virg. Æn. XI. 394. *Evandri totam cum stirpe videbit Procubuisse domum. Monk.*

Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν, οὐτάσας πυρί.] At locutio οὐτάσας πυρὶ, licet apud scriptores probatos reperiretur, (quod non puto) hic frigida foret, præeunte phrasi fortissima Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν: lege igitur ἐκτρίψει᾽ ἀϊστώσας πυρί. et cf. Prometh. 240. ἀϊστώσας γένος, 689. Κεραυνὸν ὃς πᾶν ἐξαϊστώσει γένος. Hesych. Ἀϊστώσας, διαχέας καὶ τήξας· Σοφοκλῆς Ῥιζοτόμοις. Κόρον ἰστώσας πυρί. Ita MS. An legendum Κῆρον οἷ ἀϊστώσας πυρί.

Class. Jour. Vol. VI. p. 81.

683. Hunc et duos seq. versus adhibuit X. Π. 196—8. In Exercit. Academ. quæ sub Luzacii auspiciis Lugduni prodierunt, p. 19. emendatum est, οὐκ εἶπον, ὡς σῆς προὐνοησάμην φρενὸς, frigide sane. Vulgatum defendere poterit Baccharum versus 649. Οὐκ εἶπον; οὐκ ἤκουσας, ὅτι λύσει μέ τις; *Monk.*

Οὐκ εἶπον, οὐ σῆς προὐνοησάμην φρενὸς, Σιγᾷν;] Alibi quidem separatim posita Οὐκ εἶπον accipi possunt quo sensu Terent. And. III. 5. 15. *An non dixi hoc esse futurum:* hic vero jungenda sunt Οὐκ εἶπον σιγᾷν· ut recte Schol. οὐχὶ, τὸ

Σιγᾶν ἐφ' οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι;
Σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου· τοιγὰρ οὐκέτ' εὐκλεεῖς
Θανούμεθ'. ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων.
Οὗτος γὰρ, ὀργῇ νῦν τεθηγμένος φρένας,
Ἐρεῖ καθ' ἡμῶν πατρὶ σὰς ἁμαρτίας,

Ut taceres ea, propter quæ nunc ego male affligor?
Tu vero non sustinuisti. Quamobrem non amplius gloriosæ
Moriemur: sed opus est mihi jam novis rationibus.
Hic enim animum ira concitatum habens,
Dicet contra nos patri peccata tua,

S. ἐρωτικὴν κάκωσιν; 690. Ὄλοιο καὶ σὺ,] Γνωμικώτερόν πως ἐπάγει τὴν κατάραν. ἀπόλοιο, φησὶ, παρὰ γνώμην μου εὐεργετῆσαί με θελήσασα, καὶ πᾶς ἄλλος * ταὐτά σοι δρῶν, καὶ προθυμούμενος ἄκοντας τοὺς φίλους μὴ καλῶς εὐεργετεῖν. ἄντικρυς δὲ ἐλέγχων τὸ ψευδώνυμον τῆς τοιαύτης εὐεργεσίας μὴ καλῶς προσέθηκεν. οὐ γὰρ οἶδε φύσις εὐεργετήματος ἀνάγκην ἐπιδέχεσθαι, εἴτε τὰς χρείας καταθυμίους δεῖ ποιεῖσθαι. 692. Δέσποιν', ἔχεις μὲν] Καταδέχεται τὴν ἐξ αὐτῆς μέμψιν, ἵνα οὕτως καὶ αὕτη τὴν τοῦ σφάλματος ἀπολο-

* Ἄλλος ταὐτά σοι est a Barn. pro ἄλλως ταὐτά σοι. Inter ἄντικρυς et ἐλέγχων inserui δέ e Flor. 6.

προπετὲς τῆς διανοίας προνοουμένη, ἐκέλευον σιωπᾶν. Dixerat Phædra v. 522. Μή μοί τι Θησέως τῶνδε μηνύσῃς τόκῳ.—— Hæc et proxima sic transtulit in suam Trag. Auctor Χρ. Π. v. 197.

Οὐκ εἶπεν, οὐ σῆς προὐνοήσατο φρενὸς,
Σκοπεῖν ἐφ' οἷσι νῦν ἑκὼν ἀλγύνεται;
Σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου· τοιγαροῦν γνοίης τάχει.

Valck.

685. σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου· subaud. σιγῶσα, et vid. supra ad vv. 354. 361. *Monk.*

686. δεῖ με δὴ καινῶν λόγων.] Vid. supra ad v. 492. *Barnes.*

687. συντεθηγμένος vulgo. Emendavit Piersonus νῦν τεθηγμένος, quod, Valckenærii judicium secutus, admisi.—Idem fecerat Brunckius, etsi postea ipsum sui facti pœnituit. Verum neque præpositio συν hic locum habet; neque compositum συνθήγω alibi reperire potui. Contra λῆμ' ἔχων τεθηγμένον est in Nostri Orest. 1642. cui plura similia apud Tragicos invenias. *Monk.*

συντεθηγμένος. Eleganter Piersonus apud Valcken. νῦν τεθηγμένος. *Musg.*

Οὗτος γὰρ, ὀργῇ, συντεθηγμένος φρένας,] Placet Jo. nostri Piersoni correctio legentis, νῦν τεθηγμένος· hoc adhibent etiam isto sensu Tragici, compositum alibi forte non invenietur; νῦν hic vim suam habet: *jam ante durus et intractabilis, nunc incitatus ira* Ἐρεῖ καθ' ἡμῶν πατρὶ σὰς ἁμαρτίας· ubi recte σὰς pro τὰς recepit Musgravius, quod præbet et Cod. Paris. in quo deest v. 691. (ed. Valck.) Ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφορὰς, et legitur in vs. 689. Πλήσει δὲ —— hunc vero, Πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν ἐνδόξων λόγων, bis exhibet Trag. Χρ. Π. v. 212. et v. 964. Animus *incitatus* ira, odio, vel alia perturbatione, dicitur Poëtis τεθηγμένος· ὀργῇ τεθηγμένον dixit et Alcidamas, idcirco notatus Aristoteli Rhetor. III. p. 123, 7. Æschylus Sept. c. Theb. v. 721.

Τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ,

Incitatum me verbis certe non mitigabis: mitibus ille verbis opponit τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους, Prom. V. v. 308. variis motibus concitati linguam γλῶσσαν τεθηγμένην dixit Soph. Aj. v. 585. Ejusdem Sophoclis ex perdito dramate fragmentum legitur in Schol. ad Eurip. Or. v. 484.

Ὀργὴ γέροντος, ὥστε μαλθακὴ νοτὶς,
Ἐν χειρὶ θήγει, ἐν τάχει δ' ἀμβλύνεται.

hujus vero versus vitium hiatus monstrat, illius vox νοτὶς, —— forte scribendum, ὥστε μαλθακὴ κοπὶς (ut in Eurip. Cycl. v. 241. Elec. 842. &c.)

Ἐν χειρὶ θήγοις, ἐν τάχει δ' ἀμβλύνεται.

Πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν αἰσχίστων λόγων.
Ὄλοιο καὶ σὺ, χὤστις ἄκοντας φίλους
Πρόθυμός ἐστι μὴ καλῶς εὐεργετεῖν.
ΤΡ. Δέσποιν᾽, ἔχεις μὲν τἀμὰ μέμψασθαι κακά·
Τὸ γὰρ δάκνον σου τὴν διάγνωσιν κρατεῖ·

Implebitque terram omnem turpissimis sermonibus.
Et tu pereas, et quicunque amicis repugnantibus
Promptus est ad non honeste benefaciendum.
Nut. Domina, potes quidem *jure* mea reprehendere peccata:
Quod enim *te* mordet, tuum *rectum* judicium superat.

S. γίαν καταδέξηται. ἑξῆς δὲ πάλιν εἰς * εὔνοιαν αὐτὴν προάγειν βούλεται, τὸν σκοπὸν τῆς μηνύσεως, καθ᾽ ὃν γεγένηται, λέγουσα. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ἔχεις μὲν δικαίως τὰ ἐμὰ πταίσματα μέμψασθαι. παραιτεῖται γάρ σου τὸ λογιστικὸν ἡ λύπη, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ πταίσματος γινώσκειν οὐ συγχωρεῖ σοι. αἰτία γὰρ ἐγώ εἰμι τῆς συμφορᾶς. ὁ δὲ νοῦς ἔχει οὕτως· ἔχεις μὲν μέμψασθαι τὰ ἐμὰ κακὰ, ὦ δέσποινα· τὸ γὰρ λυποῦν σε κρατεῖ, ὅθεν καὶ μέμφῃ μοι. εἰ γὰρ μὴ ἐγένετο, οὐκ ἂν ἐμέμφου, ἀλλ᾽ ἐπῄνεις. ὅθεν ἐπιφέρει,

* Εὔνοιαν Florr. 6. 15. ut corr. Heath. Versus finem autem, ubi idem H. τῆς εὐνοίας ἀπόδ. codd. cum vulg. conspirant. Paulo post pro σκοπὸν τῆς μηνύσεως καθ᾽ ὃν γεγένηται Flor. 6. σκ. τ. μ. καθ᾽ ὃν γεννᾶται. Flor. 15. σκ. τ. μ. καθ᾽ ὅν γε γίνεται.

Grotius in Stob. de Rer. Nat. p. 141. dedit ista velut Theodectæ:

Ἀλλ᾽, ὦ τάλαν Θυέστα, καρτέρει δάκνων
Ὀργῆς χαλινόν· (παρακελεύομαι δέ σοι)
Τιθέμενος εἰν ἄλλοισι μυρίοις·

sed ultima, Τιθέμενος εἰν, ex conjectura sunt Grotii non admodum felici: vetus lectio erat, Τεθηγμένον ἐν —— quam egregie corrigit Clar. Ruhnkenius:

Δεδηγμένον ἐν ἄλλοισι μυρίοις ——

Morde frenum iræ, quod sæpe alias momordisti. Valck.

νῦν τεθηγμένος] Vulgo συντεθηγμένος. Jo. Piersoni conjecturam, Valckenario probatam, recepi. Probabilior eo videbatur, quod compositum illud alibi non legatur, nec facile perspiciatur quisnam in eo sit præpositionis usus. Alia tamen occurrunt verba bene multa, cum eadem præpositione σὺν composita, in quibus usitatam vim non exserit, nec aliud quid confert, quam significandi intensionem. Præterea Græci, ut simplici verbo pro composito utuntur, sic sæpe composita pro simplicibus adhibent, ornatus tantum et variandi sermonis gratia. Infra v. 1296. συνῄδη tuetur vetus glossa in membr. V. 1130. συνευτυχοίην nihil plus valet, quam εὐτυχοίην. His rationibus inductus codicum lectionem servari debuisse, re pensiculatius considerata, nunc censeo, et eam reponi velim. *Brunck.*

688. τὰς ἁμαρτίας Lasc. Ald. et MSS. præter A. cujus auctoritate correxit Musgravius σὰς ἁμ. Post hunc vulgo sequitur versus, quem omittit ille Codex, ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφορὰς, quemque ut ab interpolatoris manu profectum, cum Brunckio delevi. Mox idem præbet πλήσει δὲ, quod recepto minime præferendum videtur. πλήσει τε, præter Lasc. Ald. et MSS. habet etiam Χ. Π. 212. et 964. *Monk.*

Ἐρεῖ δὲ Πιτθ. etc.] Deest hic versus in MS. A. Idem in versu sequenti δὲ. *Musg.*

Ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ etc.] Prevostus etiam hunc versum censet esse spurium, quoniam Pitthei commemoratio sit parum verisimilis, et vox συμφορὰς h. l. impropria. *Beck.*

Ἐρεῖ δὲ Πιτθ. etc.] F. συμφθαρείς. Verbum invidiosum est, quo utuntur malevoli, hostium colloquia et conventus infamia cupientes adspergere. Συμφθείρεται τούτῳ, i. e. advolat ad eum, de malis alterius significatum, et adversus eum consilia cusum. *Reisk.*

690. Par. Cod. χ᾽ ὅστις. *Beck.*

693. Τὸ γὰρ δάκνον] Hic δάκνον Iambus est; vid. Phœniss. v. 19. *Barnes.*

Ἔχω δὲ κἀγὼ πρὸς τάδ᾽, εἰ δέξει, λέγειν·
Ἔθρεψά σ᾽, εὔνους τ᾽ εἰμί· τῆς νόσου δέ σοι
Ζητοῦσα φάρμαχ᾽, εὗρον οὐχ ἃ 'βουλόμην.
Εἰ δ᾽ εὖ γ᾽ ἔπραξα, κάρτ᾽ ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν·

Possum vero et ego ad hæc, si admittas, respondere:
Educavi te, et benevola sum: morbi vero tibi
Quærens remedia, inveni non quæ volui.
Si vero feliciter *rem* gessissem, valde sapiens fuissem:

S. πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα. ἡ μὲν κατασκευὴ τοῦ λογισμοῦ τῆς εὐνοίας ἀπόδειξις, ἡ δὲ τῆς ἀποτυχίας δυσχέρεια τῆς τύχης κατηγόρημα. 697. Εἰ δ᾽ εὖ γ᾽ ἔπραττον,] Εἰ καλῶς, φησὶν, * ἔπραττον, καὶ μὴ ἐσφάλην τῆς ἐλπίδος, ἐθαυμάζετό μου τὸ βούλημα. οὐκ ἄρα ἡ ἐμή σε βουλὴ ἠδίκησεν, ἀλλ᾽ ἡ τύχη· εἰ γὰρ καλῶς ἀπέβη τὸ

* Flor. 6. ἔπραξα, ut dubium sit, an unquam hic lectum sit ἔπραττον.

Τὸ γὰρ δάκνον σοῦ τὴν διάγνωσιν κρατεῖ·] His in Cod. Paris. adscriptum interpretamenti loco, τὸ λογιστικὸν σοῦ νικᾷ· velut interpres Achilles Tatius II. p. 127. ἡ ὀργὴ, περιυλακτοῦσα τὴν καρδίαν, ἐπικλύζει τὸν λογισμὸν τῷ τῆς μανίας ἀφρῷ. *Valck.*

694. Ad εἰ δέξῃ, adscriptum in Cod. Paris. ἀντὶ τοῦ καταδέξῃ. *Valck.*

696. Ita Lasc. et MSS. rectius quam quod Aldina exhibet ζητοῦσά γ᾽ εὗρον φάρμακ᾽. *Monk.*

Ζητοῦσα φάρμαχ᾽, εὗρον. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Vulgo ζητοῦσά γ᾽ εὗρον φάρμαχ᾽. *Musg.*

Reisk. ζητοῦσ᾽ ἀνεῦρον legit. *Beck.*

Cod. Paris. ut et Flor. exhibet scriptum, sicut ex MSS. vulgavit Musgravius; sic ante editum, Ζητοῦσά γ᾽ εὗρον φάρμακ᾽ οὐχ ἃ 'βουλόμην. *Valck.*

697. Proponunt Heathius et Musgravius εἰ δ᾽ εὖ γ᾽ ἔπραξ᾽ ἄν, quod plane barbarum est; particulæ εἰ ἂν nusquam in eodem sententiæ membro leguntur, nedum cum Verbo indicativo conjunctæ. Falluntur etiam Valckenærius et Brunckius, cum voculam ἂν æque ad ἔπραξα quam ad ἦν referendam esse cogitent. Constructione nihil expeditius aut facilius; eadem est in Orest. 241. Εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν. Hom. Il. E. 679. Καί νυ κ᾽ ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεὺς, Εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ. Codd. A. Fl. solito librariorum errore exhibent κάρτα γ᾽ ἐν σ. ἦν. ἔπραττον pro ἔπραξα Schol. *Monk.*

Εἰ δ᾽ εὖ γ᾽ ἔπραξα,] Frustra hic est Canterus, cum ἔπραττον anteponit; quod nihil melius ad sensum facit, ad carmen non æque bene. Nec ideo legendum, quia Scholiastes forte sic habet; sæpe enim ille in aliis casibus effert Poëtæ verba. *Barnes.*

Εἰ δ᾽ εὖ γ᾽ ἔπραξα, κάρτ᾽ ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν.] *Si vero res mihi bene successisset, valde sapiens reputarer;* Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα· *judicare namque* sive *consilia ponderare solemus ex eventu.* —— Neque ἔπραττον hic locum invenit, nec κάρτα γ᾽ ἐν ex Cod. Paris. Sed, sive legatur:

Εἰ δ᾽ εὖ γ᾽ ἔπραξ᾽ ἄν, κάρταγ᾽ ἐν σοφοῖσιν ἦν,

seu, prout vulgari solet, nihil arbitror interesse; neque necesse, ut bis hoc in versu vocula scribatur ἂν cum Heathio; cum semel posita æque ad ἦν referri possit, quam ad ἔπραξα. *Valck.*

Εἰ δ᾽ εὖ γ᾽ ἔπραξα, κάρτ᾽ ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν.] Bene habet hæc lectio Florentinæ editionis. In membr. scriptum, εἰ δ᾽ εὖ γ᾽ ἔπραξα, κάρτα γ᾽ ἐν σοφοῖσιν ἦν. Heathio videtur ex indole linguæ scribendum esse, εἰ δ᾽ εὖ γ᾽ ἔπραξ᾽ ἄν, κάρτ᾽ ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν. Sed linguæ major arbiter Sophocles nos docet particulam ἂν semel positam duobus membris servire. Sic enim ille, Trachin. 898.

μᾶλλον δ᾽ εἰ παροῦσα πλησία
ἔλευσσες οἷ᾽ ἔδρασε, κάρτ᾽ ἂν ᾤκτισας.

Noster etiam, Troad. 46.

εἴ σε μὴ διώλεσε
Παλλὰς Διὸς παῖς, ἦσθ᾽ ἂν ἐν βάθροις ἔτι.

Confer. Bac. 712, 13. *Brunck.*

Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.
ΦΑΙ. Ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκοῦντά μοι,
Τρώσασαν ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις;
ΤΡ. Μακρηγοροῦμεν· οὐκ ἐσωφρόνουν ἐγώ·

Secundum eventus enim, sapere vel non sapere putamur.
Phæ. An vero justa *sunt* hæc, mihique sufficientia,
Te, sauciatis nobis, deinde verbis assentiri?
Nut. Prolixa *nimis* oratione utimur; ego non sapiens fui:

S.!πρᾶγμα, ἔλεγες ἄν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλη κρείττων τῆς τροφοῦ. 699. Ἦ γὰρ δικαῖα ταύτα] Ὀργίζεται καλῶς ἐπὶ τῷ καὶ ἀπολογίαν ἐθέλειν σοφίσασθαι. ἆρα οὖν, φησὶ, δίκαιόν ἐστι τοῦτο καὶ οὐχὶ φανερῶς ἄτοπον, τὸ καὶ ἐθέλειν σε ἰσολογεῖν μοι, καὶ ἐκ τῶν ἴσων ἀμφισβητεῖν τρώσασάν με· ἐξαρκοῦντα δέ μοι, ἐστὶν ἱκανὰ πρὸς θεραπείαν τῆς βλάβης. 701. Μακρηγοροῦμεν·] Ἀντὶ τοῦ μάτην φλυαροῦμεν, καὶ ἐπεκτείνομεν τὸν λόγον ἐπὶ τοῖς ἤδη πραχθεῖσιν. οὐκ ἐσωφρόνουν ἐγώ. ὁμολογεῖ ἡμαρτηκέναι, ἐπεὶ εἶδεν αὐτὴν πρὸς τὴν ἀπολογίαν

698. "*Eustathius ad Iliad.* K. p. 786, 7=698, 36." R. P. πρὸς τὰς τύχας bene vertit Musgravius *pro rerum exitu*, conferens Helen. 329. Πρὸς τὰς τύχας τὸ χάρμα, τοὺς γόους τ' ἔχε. τὰς φρένας κεκτήμεθα, *prudentiæ opinionem possidemus:* in hoc sensu adhibetur κτᾶσθαι in Med. 220. Δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν. Iph. T. 682. Καὶ δειλίαν γὰρ καὶ κάκην κεκτήσομαι. et alibi. *Monk.*

Hic versus extat inter fragmenta Menandri incerta No. 7. Edit. Cleric. et Stob. de Rerum Natura Tit. X. ed. Grot. (Grot. de Rerum Natura ubi in margine *Menander.*) Eustath. in Il. β'. 240. 50. Il. θ'. 585. 16. Il. κ'. 698. 36. *Burn.*

Πρὸς τὰς τύχας] Verto: *pro rerum exitu.* Sic Helen. v. 329. πρὸς τὰς τύχας τὸ χάρμα, τοὺς γόους τ' ἔχε.

κεκτήμεθα.] Hoc verbum, nomine virtutis aut vitii subjecto, non significat, quod putaret aliquis, virtutem ipsam aut vitium possidere, sed tantum famam et opinionem ejus. Sic Iph. in Taur. v. 682.

Καὶ δειλίαν γὰρ καὶ κάκην κεκτήσομαι.

Helen. v. 1106.

Σύ θ' ἡ 'πὶ τῷ 'μῷ κάλλος ἐκτήσω γάμῳ.

His positis, locum sic interpretor: *prudentiam sortiti putamur vel aliquam, vel nullam, pro rei cujusque exitu. Musg.*

Hunc versum *Grotius* reddidit, *Nam mentem habemus singuli ex eventibus.* Quam vita comprobat quotidiana, sententiam istam historici sæpe veteres adhibuerunt et oratores; quorum quædam loca collegit N. Abramus in ista Ciceron. pro C. Rabir, c. I. *hoc plerumque facimus, ut consilia eventis ponderemus, et, cui bene quid processerit, multum illum providisse; cui secus, nihil sensisse dicamus;* certe *ducamus.* Phædra Senecæ Hipp. v. 598. *Honesta quædam scelera successus facit. Valck.*

699. ἢ καὶ δίκαια Cod. Par. κοὐξαρκοῦντά μοι Lasc. Vid. supr. ad v. 278. *Monk.*

Codex dat Paris. Ἦ καὶ δίκαια ταῦτα· mihi vulgata placet, Ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκοῦντά μοι· *hæccine justa, mihique placere possunt?* sunt enim τὰ ἀρέσκοντα, sicut supra v. 278. εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει. *Valck.*

700. Nonnulla in hoc versu interpretando exorta est difficultas, quod verba συγχωρεῖν λόγοις alium postulare sensum videntur, alium supra v. 299. Ἦ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις. Interpretatio quidem, quam olim protuleram, hodie mihi parum satisfacit. Vertendum puto, *After having injured me, then to meet me in argument.* De usu τοῦ εἶτα inter participium et verbum positi, vide Kœn. ad Gregorium p. 62. τρώσαντες Flor. *Monk.*

Ad h. v. adscriptum in Cod. Paris. ἰσολογεῖν συγχωροῦσαν. Dicit Phædra, Τρώσασαν ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις· *ut, cum tantum mihi vulnus inflixeris, mecum verbis concertares:* συγχωρεῖν λόγοις hic idem pæne videtur, quod alias dicebatur ὁμόσε χωρεῖν τοῖς λόγοις. Non sane quæ res vulnus intulerat eadem opem ferre

Ἀλλ᾽ ἔστι κἀκ τῶνδ᾽ ὥστε σωθῆναι, τέκνον.
ΦΑΙ. Παῦσαι λέγουσα· καὶ τὰ πρὶν γὰρ οὐ καλῶς
Παρῄνεσάς μοι, κἀπεχείρησας κακά.
Ἀλλ᾽ ἐκποδὼν ἄπελθε, καὶ σαυτῆς πέρι
Φρόντιζ᾽· ἐγὼ γὰρ τἀμὰ θήσομαι καλῶς.
Ὑμεῖς δὲ, παῖδες εὐγενεῖς Τροιζήνιαι,

Sed *tamen* vel ex his licet *tibi*, filia, servari.
Phæ. Desiste loqui; nam et prius non recte
Consuluisti mihi, et aggressa es mala.
Quamobrem de medio secede, et de teipsa
Sis solicita: ego enim mea recte curabo.
Vos vero, nobiles puellæ Trœzeniæ,

S. δυσχεραίνουσαν. ὁμολογῶ, φησὶ, τὸ πρότερον πταῖσμα οὐκ ἐκ τύχης, ἀλλ᾽ ἐξ ἐμῆς ἀνοίας γενόμενον. 707. Ὑμεῖς δὲ, παῖδες] Μεταστρέφεται νῦν πρὸς τὰς γυναῖκας τοῦ χοροῦ. αἱ δὲ ὀμνύουσιν οἰκονομικῶς, καὶ σιωπᾷν ἐπαγγέλλονται. λύοιτο γὰρ ἂν τὰ τῆς ὑποθέσεως.

Phædræ poterat: quamvis οὐ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα,

Πριστοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν·

ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται, Plutarch. T. II. p. 46. F. 47. A. quam in rem Philostrati, Luciani, Æliani, aliorumque dantur similia. *Valck.*

F. σ᾽ ἐγχειρεῖν λόγοις, *verba tentare*, a sermonibus et ratiociniis medicinam petere, vel potius τρώσασαν ἡμᾶς σ᾽ εἶτα συγχωρεῖν λόγοις. *Reisk.*

702. Cod. Par. ἐκ τῶν ὥστε. *Beck.*

705-6. Χ. Π. 228-9. Euripidem reprehendit Brumœus, quod in reliqua fabula quid de Nutrice factum sit, ne verbo quidem indicaverit. Distinctionem inter formulas τἀμὰ θήσομαι καλῶς, et ταῦτ᾽ ἐγὼ θήσω καλῶς, supra v. 523. notavit Kusterus de Verbis Mediis Sect. I. 47. De locutione εὖ θέσθαι vel καλῶς θέσθαι τὸ παρὸν, luculente disseruit Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 405. *Monk.*

Ἀλλ᾽ ἐκποδὼν ἄπελθε, καὶ σαυτῆς πέρι Φρόντιζ᾽· ἐγὼ γὰρ τἀμὰ θήσομαι καλῶς] Ad Œnonen Phædra Racinii:

Vas, laisse moi le soin de mon sort déplorable.

In Dramate Χρ. Π. v. 228. ad proditorem aliquis dixisse fertur:

Ἀλλ᾽ ἐκποδὼν ἄπιθι, καὶ σαυτοῦ πέρι
Φρόντιζε, τ᾽ αὑτοῦ δ᾽ αὐτὸς εὖ γε θήσεται·
Σὺ δ᾽, ὥσπερ εἰκὸς κατθανῇ κακὸς κακῶς.

Hinc facile quis in eam veniret suspicionem, versuum istorum tertium olim hac in sede lectum, et Phædram morituram Nutricis mortem prædixisse, dicendo:

Σὺ δ᾽, ὥσπερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὴ κακῶς.

Utrum illa sibi manus intulerit, an alio modo perierit, latet; quid enim ista factum sit muliere ne verbo quidem indicavit Euripides, propterea jure notatus R. Brumœo dans son Theatre des Grecs, T. II. p. 237, 238. Sed versus ille dramatis Christ. 230. Σὺ δ᾽, ὥσπερ, &c. sumptus est ex Eurip. Medea, ubi Jasoni Medea qua morte periret prædicit v. 1383. —— De his formulam, τἀμὰ θήσομαι καλῶς, *meis ipsa rebus recte consulam:* et de rebus Phædræ loquentis Nutricis verba ex v. 523. ταῦτ᾽ ἐγὼ θήσω καλῶς, L. Kuster. attigit de Verb. Med. I. §. 47. quarum hæc restitui poterit Maximo Tyrio Diss. XXV. p. 301. l. 13. τούτῳ δὲ ἐξαρκέσει ἂν καλῶς τὰ ἡμέτερα θῆ· ubi vulgata vox ἔθη variis fuit modis tentata: altera Philostrato de V. S. II. p. 622, 7. ἐστάλη ἐς τὴν Ῥώμην, ὡς τὰ ἑαυτοῦ εὖ θησόμενος. a vicinis literis vocula εὖ fuerat elisa, quam adhibet et in ista formula Philostratus de V. A. VII. p. 316, 18. VIII. p. 352, 13. Formulam suo more tractavit in Lucian. T. H. p. 485, 486. *Valck.*

707. Cod. Par. Ἡμεῖς pro Ὑμεῖς. *Beck.*

708. τοσόνδ᾽ ἐμοὶ Brunckius, qui et infra 727. τῆσδ᾽ ἐμοί. *Monk.*

Τοσόνδε μοι παράσχετ' ἐξαιτουμένῃ,
Σιγῇ καλύπτειν, ἃ 'νθάδ' εἰσηκούσατε.
ΧΟ. Ὄμνυμι σεμνὴν Ἄρτεμιν Διὸς κόρην,
Μηδὲν κακῶν σῶν εἰς φάος δείξειν ποτέ.
ΦΑΙ. Καλῶς ἔλεξας· ἓν δὲ προτρέπουσ' ἐγὼ
Εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω,

Hoc tantum mihi præbete deprecanti,
Silentio tegere quæ hic audivistis.
Cho. Juro per castam Dianam, filiam Jovis,
Me nihil unquam ex tuis malis prolaturam in lucem.
Recte dixistis. Unum vero ego, hortans vos,
Hujus calamitatis inventum remedium habeo,

S. 712. Ἓν δὲ προτρέπουσα] Ἀντὶ τοῦ ζητοῦσα καὶ ἐξερευνῶσα. μετατρέπουσα, φησὶ, καὶ πολλὰ δοκιμάζουσα, καὶ εἰς πολλὰ μεταφέρουσά μου τὴν γνώμην, ἓν μόνον ἴαμα τῆς συμφο-

709. καλύψειν B. D. καλύψαθ' Lasc. Ald. καλύπτειν A. Fl. et sic Musgr. Valck. Brunck. *Monk.*

καλύπτειν,] Ita MSS. A. et Exc. Flor. MSS. B. D. καλύψειν. Reliqui, ut vulgo, καλύψαθ'. *Musg.*

Tuetur καλύψαθ' Beck. Spec. p. 11. e serie orationis, et quia præcedit παράσχετ'. *Beck.*

Σιγῇ καλύπτειν, ἃ 'νθάδ' εἰσηκούσατε.] Pro καλύψαθ' ex uno Cod. Musgravius recepit καλύπτειν, inventum et in Flor. duo præbent καλύψειν· utrum probetur parum refert. Ad chorum Euripidis Medea v. 261. Τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,——265. Σιγᾶν· Ex Sophoclis Phædra Stobæus hos duo quoque versus servavit, p. 439, 48.

Σύγγνωτε, κἀνάσχεσθε σιγῶσαι· τὸ γὰρ
Γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ χρὴ στέγειν.

Ut Medeæ mulieres Corinthiæ, Phædræ commissa se celaturas arcana pollicentur Trœzeniæ:

Ὄμνυμι σεμνὴν Ἄρτεμιν Διὸς κόρην,
Μηδὲν κακῶν σῶν ἐς φάος δείξειν ποτέ.

legitur illic in duóbus Codd. Flor. et Paris. δεῖξαι·—— Scholiastes, ὀμνύουσιν, inquit, οἰκονομικῶς· λύοιτο γὰρ ἂν τὰ τῆς ὑποθέσεως. *ex fabulæ dispositione jurant, cujus alioquin argumentum periisset Poëtæ*; pendet enim ab hoc quoque silentio fabula. Duo sunt de choro Horatii præcepta; *Ille teget commissa;* alterum, *Ille bonis faveat:* quorum hoc in Hippolyti quoque choro violavit Euripides. Aliud peccatum Poëtæ excusare nititur Brumœus Theatri Gr. T. II. p. 239. et seqq. *Valck.*

712. Vulgo ἐλέξασθ'. sed ἔλεξας e Cod. Flor. certissime reposuit Valckenærius, indicans quatuordecem alia Euripidis loca, in quibus eadem formula καλῶς ἔλεξας legitur. Deinde προτρέπουσ' Lasc. Ald. ut vulgo editur, sed Brunckius dedit προστρέπουσ', i. e. *obsecrans,* quod pro varia lectione habet MS. B. firmantibus aliis Codicibus; nam προστρέπτουσ' D. προστρέπω σ' E. Visum est vulgatam lectionem in textu retinere, etsi, fateor, neque hæc, neque προστρέπουσ' mihi satisfacit: neutri certe convenit Scholiastæ interpretatio ἀντὶ τοῦ ζητοῦσα καὶ ἐξερευνῶσα; nec dubito quin aliter scripserit Euripides: conjicio equidem προσκοποῦσ', quod a vestigiis literarum in Codd. non longe recedit. Sed judicabit eruditus Lector. προσβλέπουσα vel προβλέπουσα conj. Wakefield. *Monk.*

προτρέπουσ'.] MS. B. προτρέπουσ', superscripto primæ syllabæ σ'· MS. D. προστρέπτουσ'. MS. E. προστρέπω σ'. Clausulam sic interpretor: *Ego autem rogans te* (προτρέπουσα), ut juramenti sc. religione te obstringeres, *habeo consilium quoddam infortuniis hisce inventum atque excogitatum* (εὕρημα τῆσδε συμφορᾶς), *quod et mihi et liberis meis usui futurum est.* *Musg.*

Ὥστ', εὐκλεᾶ μὲν παισὶ προσθεῖναι βίον,
Αὐτὴ δ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα.
Οὐ γάρ ποτ' αἰσχυνῶ γε Κρησίους δόμους,
Οὐδ' εἰς πρόσωπον Θησέως ἀφίξομαι

Ut reddam gloriosam quidem vitam meis liberis,
Ipsa vero juver in præsenti casu.
Nunquam enim dedecorabo familiam Cretensem,
Neque veniam in conspectum Thesei,

S. ρᾶς εὗρον. 716. Οὐ γάρ ποτ' αἰσχυνῶ] Ὅτι Μίνως βασιλεὺς ἐγένετο τῶν Κρητῶν, ὁ πατὴρ αὐτῆς. καὶ διὰ τοῦτο Κρησίους δόμους λέγει. 718. Οὕνεκα ψυχῆς μιᾶς.] Ἐγὼ γὰρ τῆς μιᾶς μου ψυχῆς καταφρονήσασα, πολλὰς ἑτέρας διασώσω, τὰς τῶν οἰκείων δηλονότι, ῥυσα-

Apud Tragicos totius chori partes sustinet Coryphæus et solus loquitur, hinc qui chorum adloquuntur, nunc ad coryphæum, nunc ad omnes, quibus chorus constat, personas, sermonem dirigunt. V. Br. ad h. l. et ad Æsch. Theb. 226. Mox Br. προστρέπουσ' edidit, quod eodem modo immutatum in Soph. Aj. 831. Beck. Spec. p. 11. tuetur vulgatum προτρέπειν, positum videri pro Medio, *se incitare*. *Beck.*

Καλῶς ἔλεξας] Usitatissimam Euripidi formulam ex Flor. Cod. restitui, pro Καλῶς ἐλέξαθ'· sæpe sic, ut notum, Chorum alloquuntur personæ Tragicæ numero singulari: Καλῶς ἔλεξας legitur in Euripidis Hec. v. 993. Or. v. 892. Alc. v. 1123. Iph. in Aul. v. 834. in Taur. v. 601, 773, 916. Bacch. v. 953. Heracl. v. 728. Hel. v. 141, 158. Ion. v. 660. Elec. v. 644. in Sophoclis Aj. v. 94. Illud ipsum tres Codices exhibent in Eurip. Or. v. 110. pro Ὀρθῶς ἔλεξας· quod paulo ante illic positum v. 100. in Ion. v. 758. et in Soph. Phil. v. 341. præbet et in Rheso, v. 327. Cod. Flor. —— In proximis alii Codd. apud Musgrav. exhibent ἓν δὲ προστρέπουσ' ἐγὼ, *unum illud obsecrans ut facias*. *Valck.*

713. δῆτα pro δή τι e duobus Codd. Brunckius. Conf. Heraclid. 534. Εὕρημα γάρ τοι μὴ φιλοψυχοῦσ' ἐγὼ Κάλλιστον εὕρηκ', εὐκλεῶς λιπεῖν βίον. *Monk.*

Εὕρημα δή τι (δῆτα MSS. Flor. et Paris.) τῆσδε συμφορᾶς ἔχω· quæ Schol. non male accipit ἓν μόνον ἴαμα τῆς συμφορᾶς εὗρον. supra jam dixerat v. 595. (ἓν οἶδα) τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον. *Valck.*

714. προθεῖναι Lasc. Vide notata supra ad v. 624. *Monk.*

715. αὐτή τ' Lasc. Ald. et MSS. Correxit Canterus αὐτὴ δ', quod ob præcedentem particulam μὲν requiritur: et sic profecto edebatur, donec veterem errorem revocavit Musgravius. In locutione πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα censet Valckenærius tesserarum ludum respexisse Euripidem. Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 486. afferens Sophoclem Stobæi. CVI. p. 570, 42. Grot. p. 456. Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχήν. male emendavit κεὖ θέσθαι: correxit eum Porsonus ad Phœn. 1422. monens καὶ nunquam crasin facere cum εὖ, nisi in compositis; et insuper legendum esse τἀκπεσόντα ex Ed. Trincav. Conferre possis Nostri Electr. 843. 1107. τὰ μὲν γὰρ εὖ, Τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρκομαι βροτῶν. Med. 54. Æsch. Agam. 32. *Monk.*

Αὐτή τ'] Ita Parisiens. omn. cum Edd. Lasc. et Ald. Vulgo αὐτὴ δ'. *Musg.*

Αὐτὴ δ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα.] Præcesserat, Ὥστ' εὐκλεᾶ μὲν —— sequi debebat, Αὐτὴ δ' ὄνασθαι· constans usus hic iterum prævaluit Codicibus, in quibus erat Αὐτή τ' ὄνασθαι. —— Ex hoc versu τὰ νῦν πεπτωκότα comparari debent cum phrasi v. 706. τἀμὰ θήσομαι καλῶς. Quando, quod maxime opus erat, non ceciderat, illud quod ceciderat forte, vitæ suæ jactura corrigere constituit Phædra, atque ita velut ἑτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν θεραπεῦσαι, ut proprie loquutus est Lucian. in Amor. T. II. p. 415. Tesserarum ludum procul dubio hic respexit Euripides, a quo forte primus istas ad vitam quotidianam formulas transtulit Plato de Rep. X. p. 604. C. βουλεύεσθαι περὶ τὸ γεγονὸς, καὶ, ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων, πρὸς τὰ πε-

Αἰσχροῖς ἐπ' ἔργοις, οὕνεκα ψυχῆς μιᾶς.
ΧΟ. Μέλλεις δὲ δή τι δρᾶν ἀνήκεστον κακόν;
ΦΑΙ. Θανεῖν· ὅπως δὲ, τοῦτ' ἐγὼ βουλεύσομαι.
ΧΟ. Εὔφημος ἴσθι. ΦΑΙ. Καὶ σύ γ' εὖ με νουθέτει.

Turpibus polluta factis, propter animam unicam.
Cho. Esne igitur factura aliquod immedicabile malum?
Phæ. Mori: quomodo vero, hoc ego cogitabo.
Cho. Bona verba dic. *Phæ.* Et tu me recte mone.

S. μένη τῆς αἰσχύνης. οὐχ ὑπερτιμήσω * οὖν τὴν μίαν ψυχὴν τῆς αἰσχύνης τῶν πολλῶν· 721. Καὶ σύ γ' εὖ με νουθέτει.] 'Απειλητικώτερον εἴρηται ὁ λόγος, ὡς εἰ ἔλεγε, μὴ καὶ σὺ ζήλου

* 'Υπερτιμήσω Barn. sed deleto οὖν, pro ὑπὲρ τιμῆς.

πτωκότα τίθεσθαι τὰ αὑτοῦ πράγματα, ὅπῃ ὁ λόγος αἱρεῖ βέλτισθ' ἂν ἔχειν —— (καὶ) ἀεὶ ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὅτι τάχιστα γίγνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαί τε καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ νοσῆσαν. conf. Th. Gataker. A. M. P. c. XXIX. p. 741. et T. H. in Lucian. p. 486. 6. Sua Terentius sumsisse videtur ex Alexidis loco, cujus nobis initium servavit Stobæus p. 560, 15.

Τοιοῦτο τὸ ζῆν ἐστιν, ὥσπερ οἱ κύβοι·
Οὐ ταὔτ' ἀεὶ πίπτουσιν.

Valck.

716. αἰσχηνῶ Lasc. qui simile habet vitium supra v. 246. Κρησίου Ald. *Monk.*

719. Abest δὴ a Par. Cod. *Beck.*

720. ἐγὼ τοῦτο β. Lasc. Ald. sed Codd. recte τοῦτ' ἐγὼ β. quod sine Codicibus legendum esse monuerat Canterus. θανεῖν γ' mavult Elmsleius ad Heraclid. 141.

Monk.

τοῦτ' ἐγὼ] Ita MSS. A. B. D. cum Exc. Flor. ut Canterus quoque emendaverat. Legebatur enim antea: ἐγὼ τοῦτο.

Musg.

Θανεῖν· ὅπως δὲ, τοῦτ' ἐγὼ βουλεύσομαι.] Hoc Carmen, quod prius erat luxatum, Cantero præeunte, ita restituimus. Prius enim scriptum erat Θανεῖν· ὅπως δ', ἐγὼ τοῦτο βουλεύσομαι. Nobiscum facit Codex Heinsio-Scaligerianus. *Barnes.*

Θανεῖν· ὅπως δὲ, τοῦτ' ἐγὼ βουλεύσομαι.] Recte Canteri correctionem recepit Barnes. pro vitiosis, ὅπως δ' ἐγὼ τοῦτο· prout ille conjecerat, legitur in Flor. Paris. aliisque Codd. Senecæ Phædra Hipp. v. 258.

Decreta mors est: quæritur fati genus:
Laqueone vitam finiam &c.

quæ rectius omisisset, non nutrici narranda sed soli Phædræ exigenda. In Œd. Senecæ Jocasta v. 1031. *mors placet: mortis via Quæratur.* Virgilii Dido

ubi concepit furias, evicta dolore,
Decrevitque mori: tempus secum ipsa modumque
Exigit,

Æn. IV. 475. voce ὅπως *modus* significatur: Aristophanes Eq. v. 80.

Κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει
Ὅπως ἂν ἀποθάνωμεν ἀνδρικώτατα.

In Eurip. Medea v. 1131. pro Λέξον δὲ πῶς ὤλοντο· scribendum ex Cod. Flor.

Λέξον δ' ὅπως ὤλοντο.

Valck.

721. Εὔφημος ἴσθι] Eadem est formula in Orest. 1321. et in Tragici alicujus senario apud Ammonium p. 76. similis autem εὔφημα φώνει in Iph. T. 693. Herc. F. 1188. Soph. Aj. 362. Electr. 1211. Marklandus conjecit καὶ σύ γ' εὖ με νουθετεῖς, et καὶ σὺ μή με νουθέτει, utrumque frustra: omnino enim sana sunt vulgata; meminerint tantum tirones σύ γ' esse *tu saltem*. *Monk.*

Hujus versus formula Εὔφημος ἴσθι latet apud Ammonium Grammaticum in Ἴσθι, p. 76. Nec Tragicus fuit neque Comicus Euphemus dictus: Auctorum indice nomen illud ejiciatur, et restituatur Ammonio Tragici, forsan Euripidis, senarius:

Εὔφημος ἴσθι μοῦνον ἐξορμωμένη. *Valck.*

Forte: — καὶ σύ γ' εὖ με νουθετεῖς,
ἐγὼ δὲ Κύπριν ———

Nisi præstet — καὶ σὺ μή με νουθέτει.

Markl.

Ἐγὼ δὲ Κύπριν, ἥπερ ἐξόλλυσί με,
Ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ,
Τέρψω· πικροῦ δ' ἔρωτος ἡσσηθήσομαι.
Ἀτὰρ κακόν γε χἀτέρῳ γενήσομαι

Ego enim Venerem, quæ me perdit,
Discedens e vita hodie,
Delectabo: vincar autem ab acerbo amore.
Sed tamen fiam etiam alteri malum

S. τὴν τροφὸν τῆς παραινέσεως, μηδὲ τὰ αὐτὰ ἐκείνῃ * νουθετήσῃς με, ἅ ἐστιν ἐπιζήμια καὶ φαῦλα, ἀλλὰ πρὸς τὸ χρηστὸν εὖ με νουθέτει. 725. Ἀτὰρ κακόν γε] Καὶ δὴ ἀποθανοῦσα κακὸν γενήσομαι καὶ ἄλλῳ, ἀντὶ τοῦ τῷ Ἱππολύτῳ, διὰ τῆς κατηγορίας, ἵν' εἰδῇ, κοινῇ ταύτης μοι μετασχὼν τῆς νόσου, μετριάζειν, καὶ μὴ ὑψηλοφρονεῖν ἐπὶ † ταῖς ἑτέρων δυστυχίαις. 729. Ἠλιβάτοις] Ἀντὶ τοῦ βαθυτάτοις. ἠλίβατον γὰρ οὐ μόνον τὸ ὑψηλὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ βαθὺ, οὗ ἐστιν ἀλιτεῖν τῆς βάσεως. κευθμῶσι δὲ τοῖς ἐρήμοις καὶ κεκρυμμένοις τόποις, καὶ πάσης ξυντυχίας ἀνθρώπων χωρίς. τὸ ἑξῆς οὖν οὕτως· Πτεροῦσσάν με ὄρνιν θείη θεὸς, ἵνα γενοίμην ἐν ἠλιβάτοις κευθμῶσι, καὶ πλεῖστον ἄποπτος ‡ εἴην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. ἀφανισμὸν δὲ καὶ μεταβολὴν τῆς φύσεως ἐπεύχεται ἑαυτῷ ὁ χορὸς ἐπὶ τῇ συμβεβηκυίᾳ τύχῃ, ἤτοι πρὸς τὸ ἄπειρος γενέσθαι τῶν ἐπικαταληψομένων συμφορῶν, ἢ ἐπειδὴ μέλλει συνίστωρ γενέσθαι τῇ Φαίδρᾳ εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἱππολύτου διαβολὴν, καὶ τηλικαύτην ἁμαρτίαν εἰς ἑαυτὸν ἐπισπᾶσθαι ψευδομαρτυρεῖν ἀναγκασθεῖσα κατ' αὐτοῦ.

* Ἐκείνῃ Heath. pro ἐκείνη.
† Ἐπί e Florr. 6. 15. addidi.
‡ Ita Florr. 6. 15. pro ἄπτωτος Basil. ἄπτωοτος Junt. ἀπτένητος Barn.

Εὔφημος ἴσθι.] Exemplum hujusce formulæ apud Ammon. p. 76. Sophoclis Palamedi vindicat MS. Regius teste Kiddio. *Critical Review.*

Καὶ σύγ' εὖ με νουθέτει.] Marklando scribendum videtur νουθετεῖς· sive μή με νουθέτει. Heathio servandum quod vulgatur, Scholiastæ certe lectum: *non instar nutricis,* ἀλλὰ πρὸς τὸ χρηστὸν εὖ με νουθέτει. *Valck.*

722. Κύπριν τέρψω. *Venerem oblectabo:* illi enim ex animi sententia successerunt quæcunque in me machinata est. Contraria Daphnidis apud Theocritum sententia, qui moriens, ab Amore se victum non fatebatur:

Δάφνις κἠν Ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτι.
Brunck.

724. ἡττηθήσομαι Lasc. Ald. et MSS. præter Fl. Sed ττ pro σσ in vocibus ἥττων, πράττω, θάλαττα et similibus, recentioris erat Atticismi, nunquam a Tragicis adhibiti. Hoc post alios monuit Porsonus ad Hec. 8. *Monk.*

Ex Cod. Flor. scripsi, πικροῦ δ' ἔρωτος ἡσσηθήσομαι· pro forma vulgata ἡττηθήσομαι· Attica quidem; nec veteris tamen Atticismi: Thucydides et Tragici scribere solent, instar similium, ἡσσᾶσθαι· quod, recte scriptum, eadem elliptica structura præbet Thucyd. p. 203, 91. p. 275, 84. 470, 79. Euripides Hec. v. 1234. Alc. v. 713. Autol. v. 15. aliquoties etiam Sophocles. *Valck.*

ἡσσηθήσομαι, absque codicis etiam auctoritate reponendum, hîc a membr. confirmatur. Rursus illæ, ubi infra v. 980. recte editum ἡσσηθήσομαι, alteram formam per duplex τ præferunt. Ea est librariorum et editorum inconstantia. *Brunck.*

725. Male θατέρῳ duo Codices. "*In Danaë 16. vulgo* Ὃς τῆσδέ γ' ἄρξει θατέρας πολλῆς χθονός. χἀτέρας recte *Heathius, probante Valckenærio ad Hipp.* 728. *Sed neuter vidit* γ' *in* τ' *mutandum. Vid. Hec.* 361. (365) Τὴν Ἕκτορός τε, χἀτέρων πολλῶν κάσιν. Eur. Electr. 434. Ὁ πλούσιός ΤΕ, χὼ πένης ἴσον φέρει." R. P. *Monk.*

Ἀτὰρ κακόν γε χ' ᾀτέρῳ γενήσομαι] Hippolytum notat, quem morientis illius Calumniæ exitio propinabant. Huc refer illud Antholog. Græc. l. 1. c. 50. Epigr. 2. Μητρυιαὶ προγόνοισιν ἀεὶ κακόν· οὐδὲ φιλοῦσαι Σώζουσιν. Φαίδραν γνῶθι καὶ Ἱππόλυτον. Privignis semper vel Amor solet

Θανοῦσ', ἵν' εἰδῇ μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
Ὑψηλὸς εἶναι· τῆς νόσου δὲ τῆσδέ μοι
Κοινῇ μετασχὼν σωφρονεῖν μαθήσεται.
ΧΟ. Ἀλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν, στροφὴ ά.

Defuncta, ut discat in meis malis non
Elato animo esse, et hujus morbi mecum
Communiter particeps, modestior esse discat.
Cho. Excelsis sub speluncis utinam essem,

S. πρὶν οὖν ἐκεῖνον ἐπιστῆναι αὐτῷ τὸν καιρὸν, ἀπαλλαγῆναι τῆς φύσεως εὔχεται. ἢ ὅπερ ἄμεινον, καταγνοῦσα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ διὰ τῶν παρόντων κακῶν ἄριστα παιδευθεῖσα, ὄρνις εὔχεται εἶναι πρὸς τὸ μηδὲ συντυχίας ἢ θέας ἀπολαύειν ἀνθρώπων. * τοῦτο γὰρ τὸ ζῶον καθαρώτατον ἐστὶ παρὰ πάντα· διὸ καὶ ἕκαστον αὐτῶν θεοῖς ἀνάκειται. καὶ τῇ πτήσει μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων ἐκτοπίζεσθαι τῶν ἀνθρώπων δύναται, ὡς καὶ ἐν ἐρημίᾳ ἀνθρώπου ἐπιστάντος ἀνίπτασθαι, καὶ νικᾷν τῇ πτήσει † τὴν τούτου θέαν. πρὸς τὸν Ἀδρίαν δὲ καὶ τὴν Κελτικὴν ἀρθῆναι εὔχεται οἰκείως τοῖς πεπραγμένοις, καὶ ὡς μάλιστα τῶν τόπων τούτων λύπας ἀναδεξαμένων. ἐν γὰρ τῷ Ἀδρίᾳ ἡ Ἰὼ εἰς βοῦν μεταβληθεῖσα διὰ βούλησιν Ἥρας διεπέρασε τὸ ἀπ' αὐτῆς Ἰόνιον πέλαγος κληθέν· αἱ δὲ Ἡλιάδες κόραι ἐν Ἠριδανῷ δακρύουσαι τὸν Φαέθοντα εἰς φηγοὺς μετεβλήθησαν.

* Sic Florr. 6. 15., ut jam emendavit Heath. vulg. ἀπολαύων. Paulo ante iidem codd. τῆς φύσεως ἐπεύχεται pro εὔχεται.

† Τῇ πτήσει Florr. pro τῇ φύσει, et mox τὸν Ἀδρίαν pro τὴν Ἀδρ. et κατὰ βούλ. Ἥρας pro διά. οἰκείως τοῖς πεπρ. est e conj. Heath. pro οἰκείοις τοῖς πεπρ. Pro Ἰόνιον male edebatur Ἰώνιον.

esse novercæ exitio: Phædra est testis et Hippolytus. *Barnes.*

Ἀτὰρ κακόν γε χ'ἀτέρῳ γενήσομαι Θανοῦσ',] Vera sunt sine dubio quæ scribit Heliodorus VIII. p. 374. ἀπελπισθεὶς ὁ ἔρως οὐδεμίαν ἔχει φειδὼ τοῦ ἐρωμένου. et p. 400. οὕτως ἡδύ τισι καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι, ὅταν συμβαίνῃ τοῖς ἐχθροῖς ἐπαπόλλυσθαι. Phædra Senecæ, Hipp. v. 721.

Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam
Venerem arguamus; scelere velandum est scelus.

Rufinus Claudiani II. 166.

Hæc cervix non sola cadet: miscebitur alter
Sanguis, nec Stygias ferar incomitatus ad umbras,
Nec mea securus ridebit funera victor.

quæ forte scripserit Poëta Latinus, memor Euripideæ Phædræ. Habent cum his quamdam convenientiam, diversi tamen Creusæ versus in Eurip. Ione 1325.

Λυπήσομέν τιν', ὧν (f. οὗ) λελυπήμεσθ' ὕπο.

et Hæmonis in Sophoclis Antig. v. 762.

Ἥδ' οὖν θανεῖται· καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.

Nostro versu Codices Flor. et Paris. θατέρῳ præbent: mihi præstare videtur καὶ ἑτέρῳ, more, his solemni, contractum in χ'ἀτέρῳ· In Danaës Fragm. v. 17. vidit Heathius scribendum:

Ὃς τῆσδέ γ' ἄρξει χ'ἀτέρας πολλῆς χθονὸς,

pro θατέρας· Melanipp. v. 70.

Πέπονθας οἷα χ' ἄτεροι πολλοὶ βροτῶν.

conf. Suppl. v. 575. Elec. v. 1045. et scribe ad istam rationem Comici versum in Stob. Grotii p. 43.

Πολλῶν σφόδρ' ὄντων χ' ἀτέρων ἐν τῷ βίῳ.

Valck.

729. ὑπαὶ Lasc. ἠλίβατος epitheton est Homericum, de cujus etymo et significatione nihil certi statui potest. Vertitur quidem plerumque *excelsus et præruptus*, ex Etymologo M. p. 427, 39. Ἠλίβατος, δύσβατος καὶ ὑψηλὸς τόπος· μέγας καὶ ἄβατος.—ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, ἀλιτόβατος, καὶ συγκοπῇ ἀλίβατος, καὶ ἐκτάσει ἠλίβατος. Idem mox nostrum locum citans habet ἠλιβάτοις κευθμῶσι, βαθυτάτοις· ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν τῆς βασέως. Sic etiam Hesychius v. ἠλίβατον. Schol. Apollon. Rh. II. 169. et alii Scholiastæ. Verum talibus Grammaticorum commentis parum fidei habendum est. Magis etiam a verisimilitudine abhorret

Ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν
Θεὸς ἐν πταναῖς ἀγέλαισιν θείη·
Ἀρθείην δ' ἐπὶ πόντιον

Ubi me aligeram avem
Deus in multivago grege faceret.
Tollerer autem supra marinum

S. 733. Κῦμα τᾶς Ἀδριᾶς] Τὸ πόντιον κῦμα ἀντιδιασταλτικόν ἐστι τοῦ ῥεύματος τοῦ Ἠριδανοῦ. ὁ δὲ Ἀδρίας πέλαγός ἐστι μέγιστον πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ. ὁ δὲ Ἠριδανὸς ποταμὸς * Κελτικῆς. ἐν τούτοις δὲ ἄρα εὔχεται μάλιστα τοῖς τόποις εἶναι, ὡς πειραθεῖσι συμφορῶν· (ὁ μὲν γὰρ Ἀδρίας συνέπαθε τῇ βοΐ, ὁ δὲ Ἠριδανὸς τῷ Φαέθοντι·) ὅπως ἂν πρόφασιν ἔχουσα τὸν τόπον ἀκαταπαύστως θρηνοίη τοὺς ἀνθρώπους. ἤ, ὅπερ ἄμεινον, εὔχεται μεταβολὴν τῆς

* Κελτικῆς Florr. 6. 15. pro Κελτικός.

interpretatio, quam cum aliis Grammaticis affert Photius Lex. MS. ἠλίβατος, ὑψηλή, ἐφ' ἧς πρῶτον διὰ τὸ ὕψος ὁ ἥλιος βαίνει. Aliorum interpretationes nihilo meliores, habet Etymologus. Rectius fortasse Musgravius intelligit *immensus, ingens*. Apud Homerum quidem vox cum πέτρῃ semper jungitur; vid. Il. Ο. 273. 619. Π. 35. Odyss. I. 243. Κ. 88. Ν. 196. Ita quoque Pindarus Olymp. VI. 109. Ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου. Noster Suppl. 80. ἐξ ἀλιβάτου πέτρας. Theocr. Idyll. XXVII. 10. Stesichorus vero, ab Etymologo et Hesychio citatus, Τάρταρον ἠλίβατον. Hesiod. Theog. 483. Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ. Damoxenus Athenæi III. p. 102. C. corrigente Porsono, Αἱ μεταβολαὶ γάρ, αἵ τε κινήσεις κακὸν Ἠλίβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοίωμά τε. Dorice ἀλιβάτοις demum scripsimus. *Monk.*

Ἠλιβάτοις.] Interpres *excelsis*. Præstitisset *immensis, ingentibus*. Sic Stesichorus, Hesychio teste, τάρταρον ἠλίβατον dixit, idemque Epitheton Q. Smyrnæus galeæ et muro tribuit Lib. VII. navi quoque Lib. XI. Adde Oppiani Halieut. III. 171. V. 66. Hesiod. Theog. 483. ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ. De voto Chori conferri potest Soph. Trachin. v. 970. Psalm LV. 6. Solent autem aves peregre abituræ, de quibus hic cogitasse videtur, in cavernis rupium congregari. *Musg.*

Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν,] Etymologus in Ἠλίβατος excitat Euripidis Hippolyto, Ἠλιβάτοις κευθμῶσι, p. 427, 50. —— Initium hujus strophes spectabant probabiliter etiam Aristophanis in Av. ista v. 1337.

Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας
Ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου
Γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας.

quorum similia forte fuerint in Œnomao Sophoclis, in Scholiis illic memorati, ubi hæc Euripidea recte Bergler. attulit: Ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν Θεὸς ἐν ποταναῖς Ἀγέλησιν θείη· in quibus ἐν πταναῖς Ἀγέλαισιν dedit ex Codd. Musgravius, quod hic versui convenit; et ubique πτανὸς et πτηνὸς adhibentur Euripidi, qui rarius illud ποτανὸς bis terve posuit. *Valck.*

731. ποταναῖς Ald. A. πταναῖσιν Lasc. P. Ποτανὸς quidem apud Nostrum satis frequens est. Vid. Suppl. 622. 1148. Helen. 1502. 1511. Electr. 466. Orest. 982. sed, ob secundam syllabam productam, ab hoc loco necessario exulat. Versus noster in duos male divisus est a Musgravio et Valckenærio, quos per incuriam, ut ipse ait, secutus est Brunckius; verum ille ποταναῖς anapæstum esse credidit. ἀγέλησιν Ald. ἀγέλαισι Lasc. et sic Musgr. metro repugnante. recte ἀγέλαισιν A. *Monk.*

Ed. Ald. ποταναῖς. Lib. P. et Ed. Lasc. πταναῖσιν. MS. E. πταναῖσι γρ. ποτωμέναις. Forte verum fuerit:

Θεὸς ἐν πολυπλάνοις ἀγέλαις θείη.

Alioqui πταναῖς, præcedente πτεροῦσσαν, tautologiam sapit. Vide et notam præcedentem. *Musg.*

Probat modum, quo hunc et seqq. versus Musgr. divisit, Heath. Idem ostendit, metri causa, ut versus esset anapæsti-

Κῦμα τᾶς Ἀδριηνᾶς
Ἀκτᾶς, Ἠριδανοῦ θ' ὕδωρ,
Ἔνθα πορφύρεον σταλάσσουσ'

Fluctum Adriatici
Littoris, Eridanique aquam,
Ubi stillant purpureum

S. φυσέως εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους γενέσθαι, οἵτινες μάλιστα πεῖραν μετεμψυχώσεως ἐδέξαντο. ἐν μὲν γὰρ τῷ Ἀδρίᾳ ἡ Ἰὼ ἐπλανήθη εἰς βοῦν μεταμορφωθεῖσα, ἐν δὲ τῷ Ἠριδανῷ εἰς αἰγείρους αἱ Ἡλιάδες μετεβλήθησαν. 735. Ἔνθα πορφύρεον] Εἰς πορφυροῦν οἶδμα τοῦ Ἠριδανοῦ αἱ τοῦ πατρὸς Ἡλίου ἄθλιαι κόραι Ἡλιάδες τῷ οἴκτῳ καὶ * θρήνῳ τοῦ Φαέθοντος εἰς δένδρα μεταβληθεῖσαι, δακρύουσι τοῦτο τὸ δάκρυον, ὅπερ πηγνύμενον ἐν τῇ ψυχρότητι τοῦ ὕδατος ἀποτελεῖ τὸν ἤλεκτρον. πατέρα δὲ αὐτῶν τὸν Ἠριδανὸν φησὶ, παρόσον τρέφονται

* Καὶ θρήνῳ addunt Florr. 6. 15.

ca penthemimeris, scribendum esse Ἀγελαῖσιν. In membr. reg. hic versus (731.) et antistrophicus una serie scribuntur, ut in ed. Barn., atque ita scribi mavult Brunck. ut sint dimetri anapæstici hypercatal. Ex eodem cod. ποταναῖς retinuit, et ἀγέλαισιν. *Beck.*

732. Edidit Barnesius ἀρθείην γὰρ, errore scilicet typographico, quem summa fide repeti curavit Beckius. *Monk.*

Ἀρθείην δ' ἐπὶ πόντιον κῦμα.] Vide Plinii Cavillationem de Apollonio et hoc loco Euripidis; et quid in utriusque defensionem dicatur a P. Victorio Variar. Lection. I. 25. c. 4. Etiam Scholiasten in hunc locum. *Barnes.*

733. Huc respexit Eustathius ad Il. Γ. p. 405, 34=307, 28. In ed. Rom. legitur Ἀδριηνῆς, in Basil. Ἀδρηνης, mendose. *Monk.*

733. s. Ut Markl. edidit, exhibet Cod. Par. *Beck.*

734. Ἠριδανοῦ θ' ὕδωρ] Eridanique aquam, ubi stillant etc. Vide de Phaëthontis sororibus in arbores conversis et Electrum lacrymantibus præter Scholiasten, Ovidii Metamorph. l. 2. Fab. 2. et 3. et Αὐλικοκάτοπτρον, sive Estheram nostram, a v. 1138. ad v. 1157. *Barnes.*

735. πορφυρὸν Ald. sed πορφύρεον Lasc. cum Codd. omnibus. Deinde σταλάσσουσιν Lasc. Ald. quos secuti sunt Musgravius et Brunckius, planissime contra metrum. Versus est una syllaba Glyconeo procerior, vocatus Σαπφικὸς ἐννεασύλλαβος, ἢ Ἱππωνάκτειος, teste Hephæst. Cap. X. p. 56, 12. Vid. supr. v. 67. Hæc metri species licentiam habet, quam de Pherecrateis supra memoravi, ad v. 564. scilicet ut ab Iambo, Spondeo, et Trochæo, pari jure versus incipiat: quod videre est apud plurima Hipponacteorum exempla, a Gaisfordio allata. Idem prorsus de Glyconeis intelligendum est. vid. vv. 63, 64, 65, 732, 734. 742, 744, 749, 750, 762, 763. Recte igitur atque ordine versui nostro opponitur antistrophicus 745. κρῆναί τ' ἀμβρόσιαι χέονται. Si viri eximii, et de Græcis literis optime meriti, hisce minutiis aliquantulum curæ impendissent, non toties, opinor, Euripidis numeros præposteris et noxiis auxiliis violassent: certe non legisset in hoc versu Marklandus ἔνθα τε πορφύρεον σταλάσσουσ', neque edidisset Valckenærius ἔνθα γε π. σ. contra metri legem et sententiæ rationem. *Monk.*

πορφύρεον] Ita MSS. B. D. E. Exc. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. πόρφυρον. Scaliger πορφυρῶν. Emendat Marklandus:

ἔνθα τε πορφύρεον σταλάσσουσ'
εἰς οἶδμα — — —

Notatque ex Iphig. in Aul. v. 1494. Hom. Il. β'. 594. expletivum τὲ post ἵνα, ἔνθα, adverbia loci, poni solere. *Musg.*

Vulgabatur Ἔνθα πόρφυρον σαλάσσουσιν· πορφύρεον erat in Paris. Flor. aliisque Codd. Musgr. Marklandus, Heathio probante, restituit, Ἔνθά τε πορφύρεον σταλάσσου | σ' εἰς —— quod una duntaxat litera mutata recepi. *Valck.*

736. τάλαιναι MSS plerique cum Lasc. et sic Brunckius, de metro scilicet securus. *Monk.*

Εἰς οἶδμα πατρὸς τριτάλαιναι
Κόραι, Φαέθοντος οἴκτῳ,
Δακρύων τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς.

In æstum patris ter miseræ
Puellæ, Phaëthontis miseratione,
Lacrymarum electro pellucidos splendores.

S. αὐτοῦ τῷ ὕδατι αἴγειροι οὖσαι. 737. Κόραι, Φαέθοντος] Ἡλίου γὰρ βούλεται ὁ μῦθος αὐτὰς εἶναι. διὰ τὸ καὶ τὸ δάκρυον αὐτῶν φωτεινοειδὲς λέγεσθαι εἶναι ἤλεκτρον ὀνομαζόμενον, ἐπεὶ καὶ ἠλέκτωρ ὁ Ἥλιος λέγεται. 739. Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ] Ἔνθα τὰ χρύσεα μῆλα ἐσπάρησαν. Φερεκύδης δὲ Διὸς καὶ Θέμιδος φησὶν αὐτὰς, ἔνιοι δὲ τὰς αὐτὰς ταῖς Ἀτλαντίσιν. Ἑσπερίδες δὲ ὀνομάζονται διὰ τὸ ἐν τῇ ἑσπέρᾳ, τουτέστιν ἐν τῇ δύσει, κεῖσθαι. ὁ δὲ λόγος, ἀνύσαιμι καὶ ἔλθοιμι ἐπὶ τὴν ἀκτὴν τῶν Ἑσπερίδων νυμφῶν τῶν ἀοιδῶν, ἔνθα εἰσὶ χρύσεα μῆλα σπαρέντα. πάλιν δὲ ἀκολούθως τοῖς προειρημένοις καὶ ἐνταῦθα εὔχεται

τριτάλαιναι] MSS. A. B. D. Exc. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. *τάλαιναι.* MS. E. *τὲ τάλαιναι.* *Musg.*

Br. e membr. *τάλαιναι* edidit. *Beck.*

Τάλαιναι, ut in aliis, erat et in Flor. *Valck.*

737. *Κȣ̃ραι* in Paris. *Valck.*

738. *ἠλεκτροφανεῖς* in Flor. —— Huc mihi quoque spectasse Plinius videtur H. N. XXXVII. c. 2. Euripidis et aliorum errorem ex *orbis* excusans *ignorantia:* comparavit ad ista hæc Euripidea Victorius V. L. XXV. c. IV. Veterum, Poëtarum præsertim, de Eridano errores, et fluminis, *a quo succinum in Græciam deferebatur,* verum nomen situmque demonstravit Philipp. Cluverius Germ. Ant. III. p. 634. et seqq. p. 691. citatus præter ceteros P. Wesselingio ad Herod. III. c. 115. Recte statuit Victorius Euripidem fabulam ætate sua pervulgatam fuisse persequutum, Poëtis certe quibusvis decantatam: Apollon. Rhod. IV. 596, etc. Dionys. Perieg. v. 290. Ovid. Met. II. 364.

Inde fluunt lacrymæ, stillataque sole rigescunt
De ramis Electra novis, quæ lucidus amnis
Excipit.

Valer. Flacc. V. 430. Claudian. de III. Conf. Honor. v. 125. etc. Nemesian. Cyneg. v. 57. Eubulus Athenæi XIII. p. 568. F. *οἵας Ἠριδανὸς ἁγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας.* conf. Jo. Matth. Gesneri de Electro veterum Dissert. inserta Commentariis Societ. Reg. Gotting. T. III. p. 72. *Valck.*

739. Hesperidum litus Euripides nec in mari Mediterraneo, ut Lucanus Lib. 9. nec omnino in Africa collocat, sed ipso in Oceano, ut Pherecydes apud Schol. Apollon. Rhod. Lib. IV. v. 1396. Patet hoc ex versibus mox sequentibus, ubi affirmat, nullam illuc navigantibus viam esse; ultimum enim navigationum terminum esse Montem Atlantem, qui, ut ex Maximo Tyrio discimus, in ora Africæ occidentali situs est. Insulas, ni fallor, easdem intelligit, quas in vita Sertorii memorat Plutarchus, quarum descriptione adeo delectatus est Dux ille fortissimus, ut ibi, habitandi causa, proficisci cogitaret. Forte et Horatius eodem respexit Epod. 16. v. 42. Utriusque certe descriptio optime convenit cum iis, quæ ab Euripide de his insulis traduntur.

ἐπὶ —— ἀκτὰν Ἀνύσαιμι] Sic Soph. Trachin. v. 669. *τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε.* Lucian. in Toxar. Tom. II. p. 68. ed. Græv. *ἐτέλεσεν ἐς Σκύθας.* Id. Hermotim. Tom. I. p. 558. *ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδȣ̀ς τελεῖν,* sc. *ὁδόν.* Ex Marklandi Nota ad Supplic. v. 1142. *Musg.*

Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν Ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδᾶν] Hesperides Nymphæ, sive Atlantis seu cujuscunque filiæ, non certe Jovis et Themidis Pherecydæ dictæ, quod hic traditur in Scholiis, et falsum esse liquet ex istius historiæ Pherecydeæ, quam sequutus est Apollodor. II. p. 103. enarratore Schol. Apollon. Rhod. IV. 1396. Hesperides Nymphæ (de quarum nominibus egit Ill. N. Heins. in Ovid. XI. Met. v. 114.) hic minime vulgari titulo ornantur *τᾶν ἀοιδᾶν·* et in Eurip. Herc. Fur. v. 393. Hercules

Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν — ἀντ. α'.
Ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδῶν,
Ἵν' ὁ ποντομέδων πορφυρέας λίμνας

Et ad littus pomiferum Hesperidum
Cantatricum conficerem *iter*,
Ubi marinus rector purpurei stagni

S. γενέσθαι, ἐπειδὴ καὶ αὗται νῦν ἐν θρήνοις εἰσὶ, θρηνοῦσαι τὸν δράκοντα τὸν μηλοφύλακα, τὸν νεωστὶ ὑφ' Ἡρακλέους φονευθέντα. διὰ τοῦτο γὰρ ἀοιδοὺς αὐτὰς λέγει διὰ τὸ ἐπὶ θρήνοις εἶναι. 741. Ἵν' ὁ ποντομέδων] Ὅπου ὁ Ποσειδῶν οὐκ ἔτι δίδωσι τοῖς ναύταις διέξοδον προσεγγίζειν εἰς τὸν ὠκεανόν. τέρμονα γὰρ οὐρανοῦ τὸν ὠκεανόν φησι, εἰς ὃν δοκεῖ τῇ θέᾳ τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀποτερματίζεσθαι καὶ καταπίπτειν ὁ οὐρανός. πάλιν δὲ πρὸς τὴν διήγησιν ἐτράπη τῶν τόπων, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τὸν πλοῦν τῆς θαλάσσης τοῖς ναύταις οὐ δίδωσιν ἔτι,

Ὑμνῳδούς τε κόρας
Ἤλυθεν ἑσπέριον ἐς αὐλὰν,
Χρυσέων πετάλων ἄπο μηληφόρον
Χερὶ καρπὸν ἀμέρξων.

sed et apud Apollon. IV. 1399. circa arborem auriferam, et *divitis horti* (Manil. V. 16.) vigilem custodem:

νύμφαι
Ἑσπερίδες ποίπνυον ἐφίμερον ἀείδουσαι.

Diversimode fabulam de aureis Hesperidum μήλοις explicant Palæph. π. 'Α. c. XIX. Juba apud Athen. III. p. 83. C. hinc apud Eustath. Od. Η. p. 274. 48. et doctus scriptor Homil. Clement. VI. 15. ubi ἐπίσταται in ἐπισπᾶται commutandum est. *Valck.*

740. ἀνύσαιμι subaud. ὁδὸν, vertas *festinem*, vel *iter celeriter conficiam*. vid. Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. 607. Similiter Sophocles Trach. 659. πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε. Paullum aliter in Aj. 606. Ἔτι μέ ποθ' ἀνύσειν Τὸν ἀπότροπον ἀΐδηλον Ἅϊδαν. Antig. 805. Eurip. Suppl. 1148. ubi præpositio quoque supprimitur. Ex mea correctione edidi τᾶν ἀοιδῶν; nam vulgatum τᾶν ἀοιδᾶν esset *cantilenarum*; ἀοιδὸς vero de *cantatore* et *cantatrice* dicitur; vid. Phœn. 1522. Σφιγγὸς ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας. Ceterum Hesperides ut ἀοιδοὶ celebrantur etiam in Herc. Fur. 393. Ὑμνῳδούς τε κόρας Ἤλυθεν ἑσπέριον ἐς αὐλὰν, Χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον Χερὶ καρπὸν ἀμέρξων. ubi sequentia cum nostris conferas. Apollon. Rh. IV. 1399. ἀμφὶ δὲ νύμφαι Ἑσπερίδες ποίπνυον ἐφίμερον ἀείδουσαι. Hesiod. Theog. 274. Γοργούς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο, Ἐσχατίῃ πρὸς νυκτὸς, ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι. et 516. Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης, Πείρασιν ἐν γαίης, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων, Ἑστηὼς, κεφάλῃ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι. Milton. Comus 980. *There I suck the liquid air, All amidst the gardens fair Of Hesperus and his daughters three, That sing around the golden tree.* Quæ de Hesperidum fabula apud Poëtas et Mythographos extant, congessit Heynius in Observ. ad Apollodorum p. 166. seq. τὰν ἀοιδὰν Lasc. *Monk.*

τᾶν ἀοιδᾶν,] Verto: *cantatricum*. Apollon. Rhod. Lib. 4.:

—— —— ἀμφὶ δὲ νύμφαι
Ἑσπερίδες ποίπνυον, ἐφίμερον ἀείδουσαι.

Musg.

741. Vid. supr. v. 147. et ibi notata. Vulgo editur λίμνης, etsi Doricam terminationem recte exhibent Lasc. et Ald. *Monk.*

Br. una serie scribi vult e membr. reg. Ἵν' ὁ ποντομέδων πορφυρέας λίμνας. *Beck.*

Ἵν' ὁ ποντομέδων Πορφυρέας λίμνας Ναύταις οὐκ ἔθ' ὁδὸν νέμει Σεμνὸν τέρμονα ναίων Οὐρανοῦ τὸν Ἄτλας ἔχει] Ultimo verbo, βαστάζει legitur adscriptum in Cod. Paris. Virgilius Æn. IV. 480.

Oceani finem juxta, solemque cadentem,
Ultimus Æthiopum locus est, ubi maximus
Atlas
Axem humero torquet;

VI. 796.

Jacet extra sidera tellus
Extra anni solisque vias, ubi cœlifer Atlas
Axem humero torquet.

Ναύταις οὐκ ἔθ' ὁδὸν νέμει,
Σεμνὸν τέρμονα ναίων
Οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει,

Non amplius concedit viam nautis,
Venerandum limitem sanciens
Cœli, quod Atlas sustinet:

S. καθὰ καὶ Πίνδαρος· (Nem. 4. 112.) "Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν." 744. Τὸν Ἄτλας ἔχει,] Τὸν Ἄτλαντα οἱ μὲν ὄρος εἰρήκασι, μυθευόμενοι τὸν οὐρανὸν βαστάζειν, ἐπειδὴ πάνυ ὑψηλὸν ὑπάρχει, καὶ δοκεῖ ἐπικεῖσθαι αὐτῷ ὁ οὐρανός· ὅθεν καὶ Ἄτλας εἴρηται διὰ τὸ ἄτλητον ποιήσασθαι τὴν εἰς αὐτὸν ἀνάβασιν. τινὲς δὲ Ἄτλαντα εἰρήκασιν αὐτὸν τὸν ἄξονα τοῦ οὐρανοῦ, δι' οὗ ἡ τοῦ παντὸς κίνησις γίνεται. δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος· (Od. α'. 53.) "ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι." εἰρῆσθαι δὲ Ἄτλαντα, οἱονεὶ πολύτλαν, διὰ τὸ αὐτὸν πάντα βαστάζειν.

Eam in rem multa prostant. In his Euripideis formam Doricam λίμνας ex Cod. posui Paris. *Valck.*

742. Cod. Flor. Ναύταις οὐδ' ὁδὸν νέμοι. *Beck.*

742. s. Hæc Prev., Musgravium secutus, ita reddit: "etablissant pour la limite sacrée du ciel, cette place qu'occupe et soutient Atlas" additque: c'est-à-dire le détroit de Gibraltar, les bornes Atlantiques, où finit le ciel. *Beck.*

743. Ita Valck. ex quatuor Codd. A. B. D. Fl. Pro ναίων exhibent Lasc. Ald. κυρῶν, quod et B. pro var. lect. Hinc opinatur Valckenærius primum scripsisse Euripidem σεμνῷ τέρμονι κύρων, imitatione Æschyli, qui in Nioba apud Plutarch. Tom. II. p. 603. A. Strabon. XII. sub fin. dederat οὐρανῷ κύρων ἄνω. mox autem in secunda editione, ad morem sui temporis, scripsisse σεμνὸν τέρμονα ναίων. *Monk.*

Pro κυρῶν MSS. A. D. et Exc. Flor. ναίων, ut et MS. B. superscripto tamen κυρῶν. Lego:

Σεμνὸν τέρμονα κυρῶν
Οὐρανοῦ, τό γ' Ἄτλας ὀχεῖ.

Venerandum cœli terminum statuens eam partem, quam Atlas sustinet, i. e. quod ultra Atlantem cœli est, nemini spectandum concedens. Cum enim priscis temporibus paucissimi ultra Atlantem navigarent, ulteriora a plerisque inaccessa esse credebantur: ideoque, ut Veterum ferebat superstitio, ad Cœlestium ditionem pertinere. Albinovanus apud Senecam Suasoria I.

Dii revocant rerumque vetant cognoscere finem
Mortales oculos: aliena quid æquora remis
Et sacras violamus aquas, Divumque quietas
Turbamus sedes?—*Confer Tacit. Germ.* c. 34.
Musg.

Τέρμονα] Vid. Phœniss. 1371. *Barnes.*

Ex Cod. Paris. et Flor. (τέρμον' ἀναίων Is. Vossio recte mutatum in τέρμονα ναίων.)

Σεμνὸν τέρμονα ναίων,

pro vulgato Σ. τ. κυρῶν. sed ναίων in tribus etiam Codd. invenit Musgravius, in uno velut variam lectionem adscriptum κυρῶν sive κύρων. hoc κύρων adprobat Heathius, fassus tamen verbum illud se secundo tertioque, nusquam alibi legisse quarto casui junctum. Quinimo si hic positum ab Euripide fuit rarius hoc sensu κύρων, scribi, nisi fallor, debuit:

Σεμνῷ τέρμονι κύρων
Οὐρανοῦ·

atque ita suspicor Æschyli imitatione primum scripsisse Euripidem, in secunda Ed. more sui temporis loquutum, ea dedisse quæ posui:

Σεμνὸν τέρμονα ναίων·

hic autem evenisse, quod supra v. 80. et alibi, ut pars prioris lectionis ad nos usque pervenerit. *Cœli venerando termino vicinus*, sive *cœlo conterminus*, Æschylea phrasi dici potuit Σεμνῷ τέρμονι κύρων Οὐρανοῦ. Callim. H. Cerer. v. 38.

Ἧς δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον

Κρῆναί τ' ἀμβρόσιαι χέονται
Ζανὸς μελάθρων παρὰ κοίταις,
Ἵν' ἁ βιόδωρος αὔξει

Fontesque ambrosii scaturiunt
In corte aulæ Jovis,
Ubi beata donans divina submittit

S. Ἔχει,] Κατοικεῖ. Fl. 2. 745. Κρῆναί τ' ἀμβροσίαι] Αἱ τοῦ νέκταρος κρῆναι, καθὸ ἡ ἀμβροσία καὶ τὸ νέκταρ ἐκεῖσε φύονται. Ἄλλως. Ὑποτίθεται τὴν τῶν Φαιάκων γῆν εἶναι. ἐκ γὰρ τῆς πολλῆς θερμότητος, καὶ ἐκ τοῦ ἐπικειμένου πυρὸς τρίτον τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸν σῖτον καὶ τὰ ἄλλα κάρπιμα φέρειν λέγεται. τὸ δὲ ἑξῆς· καὶ ἔλθοιμι ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ὅθεν ἐκ τῶν κοιτῶν τῶν οἴκων τοῦ Διὸς χέονται αἱ πηγαὶ αἱ τὸ ζῆν τοῖς θεοῖς δωρούμεναι. 747. Ἵν' ὀλβιόδωρος ἄξει] Πρὸς τῷ πυρίνῳ κύκλῳ καὶ τῇ ζώνῃ τοῦ πυρός. ἑτέραν γὰρ ἐμύθευσαν

attigit ex omnibus una tantum A. Fabri, vertitque, *in cœlum penetrans:* dixit et Virgilius, *cœlo capita alta ferentes:* —— *cœloque educere jussit.* apud Apollon. Rhod. II. 363. ἄκρη τὶς, —— ἀμπέλαγος τετραμμένη, αἰθέρι κύρει· Schol. interpretatur προσπελάζει. L. IV. 945. (πέτραι) κρημνοῖς ἐναλίγκιαι ἠέρι κῦρον. In multis permutantur εἶναι· τυγχάνειν· κύρειν· ναίειν. Nihil arbitror interesse, dicaturne quis αἰθέρι κύρων· an αἰθέρι ναίων· αἰθέρι κεῖσθαι Pleiades dicebantur Lamprocli apud Athen. XI. p. 491. C. nec *durius* videri debuit in Callim. h. Dian. v. 20. Οὔρεσιν οἰκήσω· cujus generis sunt apud Callim. plura. —— Sed Euripides Æschylum habebat in hac locutione præeuntem: Tantali Tragici versus aliquot præbet Plutarchus de Exil. p. 603. A.

Θυμὸς δέ ποθ' ἁμὸς, οὐρανῷ κύρων ἄνω,
Ἔραζε πίπτει, καί με προσφωνεῖ τάδε,
Γίνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν.

Ista quando dicuntur apud Plutarchum partem orationis fecisse, qua dixerat præter cetera Tantalus:

Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν·

discimus ex Strabone, fine L. XII. versus istos ex Æschyli Niobe petitos, et a Tragico Tantalo pronunciatos paulo postquam a Strabone servatos dixisset: hos nihil vetat duabus a me conjecturis tentatos hic adponere:

Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδὸν,
Βερέκυντα χῶρον· ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος
Ἴδης ἐνὶ κνημοῖσι, καὶ βρυχήμασιν
Ὀργῶσι μήλων πᾶν [δ' ὀρεχθέει] πέδον.

In his ὀρεχθέει, quod minime placet, imputandum est Casaubono: Ἴδης ἐνὶ κνημοῖσι, scripsi, pro Ἴδης μυκηθμοῖσιν· et Ὀργῶσι, pro Ἕρπουσι· hic ista commode firmari nequeunt. *Valck.*

744. De articulo præpositivo vice postpositivi adhibito vide quæ diximus supra ad v. 527. et vid. infra v. 1274. Atlantis fabulæ meminerunt Homerus Odyss. A. 51. Hesiod. Theog. 516. Pindar. Pyth. IV. 515. Æschyl. Prom. 355. 433. Eurip. Ion. 1. Herc. F. 402. Virgil. Æn. IV. 246. 480. VI. 796. et alii Poëtæ. *Monk.*

Οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει,] Non amplius mihi, quod in notis dedi, arridet. Multo certe elegantius fuerit:

Οὐρανοῦ σὸν, Ἄτλα, ῥάχιν.

Ἄτλα vocativo, ut Ovid. Metam. IV. 634. *Tempus, Atla, veniet.* ῥάχιν, *dorsum montis.* ὄρεος ῥάχιν legas Anthol. H. Steph. p. 283. Nec obstat, quod ῥάχις fœmininum sit. vide Not. in Iph. Taur. 844. *Musg.*

746. κοίτας Lasc. *Monk.*

κοίτην *thalamum* aliquando significare docebunt exempla ad Hecub. 1067. allata. Conferendi porro fontes in regia Æetæ apud Apollon. Rhod. III. 221. Pausanias: εἰσὶ δὲ καὶ ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ πηγαὶ p. 105. Ed. Sylb. *Musg.*

747. Ita cum Brunckio edidi, e Codice A: qui exhibet ἵνα βιόδωρος. Vulgo ἵν' ὀλβιόδωρος, probante Valckenærio; sed vocem ὀλβιόδωρος nusquam alibi legisse memini, et dubito an tale compositum adhibere potuisset Tragicus. Analogiæ magis convenientes sunt formæ ὀλβοδότας Bacch. 573. ὀλβοδότειρα Bacch. 419. ὀλβοφόρος Iph.

Ζαθέα χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς.
Ὦ λευκόπτερε Κρησία στροφὴ β'
Πορθμὶς, ἃ διὰ πόντιον
Κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας
Ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν,

Tellus felicitatem diis.
O albis velorum alis instructa Cretensis
Navis, quæ per marinos
Fluctos maristrepos sali
Adduxisti meam dominam,

S. εἶναι γῆν, ἐν ᾗ πλεῖστα καὶ θαυμαστὰ φύονται· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ Ἠλύσιον πεδίον καὶ τῶν Φαιάκων τὴν γῆν ἐμύθευσαν * εἶναι. ἐκ γὰρ τῆς πολλῆς θερμασίας καὶ τοῦ ἐπικειμένου πυρὸς τρίτον τοῦ ἐνιαυτοῦ συμβαίνει τὰ κάρπιμα φύεσθαι, καὶ τὸ νέκταρ. φησὶ γοῦν κρήνας μὲν ἀμβροσίας τὰς τοῦ νέκταρος, εὐδαιμονίαν δὲ τὴν ἀμβροσίαν καὶ ἀφθαρσίαν. 749. Ὦ λευκόπτερε] Ἑτέρα μοίρα χορικὴ, ἣ δὴ καὶ τὰ παρόντα θρηνεῖ ἄνωθεν ἐκ τῆς ἐπιδημίας ὀλοφυρομένη τὴν Φαίδραν. σύ μοι, φησὶ, προοίμιον τῶν θρήνων, ὦ πορθμὶς, ἐπεὶ καὶ τῶν

* Locum mutilum e Flor. 6. explevi verbis ἐν ᾗ πλεῖστα — ἐμύθευσαν εἶναι, qui etiam καὶ τοῦ ἐπικειμένου πυρός addit.

A. 596. Contra βιόδωρος est epitheton Terræ in Soph. Phil. 1161. Μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα. quem locum Brunckius emendationibus suis pessime corrupit. Adumbratum est ab Homerico ζείδωρος ἄρουρα. Deinde ἄξει Ald. Correxit Canterus in Nov. Lectt. I. 13. αὔξει, quod exhibent omnes MSS. et Lasc. Conjecerat Miltonus ἀέξει, et sic Reiskius, frustra. Utraque forma αὔξειν et ἀέξειν usi sunt Pindarus et Tragici; sed illa usitatior, et nostri versus metro necessaria est. Solam ἀέξειν adhibuit Homerus. De his verbis egit Casaubonus Animadv. in Athenæum p. 287, 35. *Monk.*

αὔξει.] Ita Parisiens. omn. Exc. Fl. et Ed. Lasc. ut Canterus quoque emendaverat. Vulgo ἄξει. *Musg.*

Ἄξει] Canterus legit αὔξει Nov. Lection. l. 1. c. 13. *Barnes.*

In Bacch. 573. Lydias fluvius dicitur ὀλβοδότας. Br. Pro ἄξει Reisk. conjicit ἀέξει. *Beck.*

Ἵν' ὀλβιόδωρος αὔξει ζαθέα Χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς] Pro ἄξει scribentis αὔξει, Canteri conjecturam firmarunt Codices adhibiti Musgravio, qui vulgatum ὀλβιόδωρος etiam habuisse videntur. In Parisino quod legitur Ἵνα βιόδωρος αὔξει· si paululum adjuves, lectionem dabit spectabilem:

Ἵν' ἁ βιόδωρος αὔξει &c.

Est certe βιόδωρος, æque ac Homericum Ζείδωρος, aptum epitheton *telluri*, Grammaticis etiam ad hoc interpretandum adhibitum, et Sophocli in Phil. v. 1160. Ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα. Neque hoc alteri non præponerem, si hic ageret de terra Poëta, quam homines incolimus *fruges consumere nati;* sed de tellure loquitur velut extra hunc orbem jacente circa hortum Hesperidum, ubi nectaris affatim erat atque ambrosiæ: hic idcirco caute posuisse videtur ὀλβιόδωρος —— ζαθέα Χθών· ut intelligeretur Diis immortalibus τελείαν εὐδαιμονίαν διδοῦσα. Secundum Ammonium Ὄλβιος dicendus ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων. In Eurip. Medeæ v. 1225, 1228. suspicor veram nobis lectionem servasse Gregorium Nazianz. qui dicitur, et sic primum versus istos Euripidi scriptos:

Θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων φύσει·
Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντες, εὐτυχέστερος
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, Ὄλβιος δ' ἂν οὔ.

vulgatur in his εὐδαίμων ἀνὴρ, et εὐδαίμων δ' ἂν οὔ. *Valck.*

748. Valde probabilis est Brunckii conjectura θνατοῖς, quæ vox, ob scripturæ compendia, cum θεοῖς facile confundi poterat. Metro certe melius conveniret, et dubito annon sensui aptius esset θνατοῖς. *Monk.*

Ὀλβίων ἀπ' οἴκων,
Κακονυμφοτάταν ὄνασιν.
Ἢ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων, ἢ
Κρησίας ἐκ γᾶς, δύσορνις
Ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας,

Beatis ab ædibus,
Ad infelicissimas nuptiarum delicias.
Certe enim ab utraque *regione*, aut
E terra Cretensi infausta
Volavit inclytas Athenas,

S. συμφορῶν ὑπόθεσις * γεγένηται. 755. Ἢ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων,] Ὄντως γὰρ ἀπὸ τῶν δύο, ἀπό τε τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἀττικῆς, κακὰ σημεῖα ἐφάνησαν αὐτῇ. τὸ δὲ ἀμφοτέρων ἀκούουσιν ἔκ τε μητρὸς καὶ πατρὸς, ἵν' ᾖ οὕτως· ἐπὶ κακοῖς γὰρ σημείοις ἐκδοθεῖσα (ὑπὸ add.) τῶν γονέων ἦλθες εἰς Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Κρήτης. ἐπεὶ δὲ καὶ δύσορνιν αὐτὴν ἔφη, εἶπε τὸ ἔπτατο ἀντὶ τοῦ ἦλθεν. Μουνύχιος δὲ λιμὴν Ἀττικῆς. ὁπηνίκα δὲ, φησὶν, ἐν τῷ Μουνυχίῳ λιμένι τῆς Ἀττικῆς † παρέβαλον τὰς ἀρχὰς τῶν σχοινίων, καὶ ἔδησαν ἐν αὐτῷ, καὶ

* Imo γεγένησαι.
† Παρέβαλον Flor. 6. ut jam emendavit Barn. vulg. παρέβαλεν.

θεοῖς suspectum Brunckio; forte olim θνατοῖς fuisse lectum putat, poëtam de extrema terræ ora, quam Olympo, deorum sedi, conterminam fingit, loqui. *Beck.*

749. Ὦ λευκόπτερε Κρησία Πορθμὶς] Hinc Eustathius attigit in Dionys. Periegesin, v. 80. Κρησίαν πορθμίδα, ἤγουν πλοῖον Κρητικόν. In Troasin v. 950. Κρησίαν χθόνα, paulo post memorat Κρησίαν γᾶν. præter hæc alia Davisius attulit in Max. Tyr. p. 636. ad istam formam adfirmandam; quorum memores Latinorum Poëtarum Editores Cresia rectius, me judice, semper scripserint quam Cressia. *Valck.*

750. Cod. Par. διαπόντιον. *Beck.*

Scribi potuit in sequentibus ἃ διὰ ποντίου Κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας Ἐπόρευσας —— id esset διὰ κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμης ποντίου· *marinæ salsuginis,* Attico more pro ποντίας. *Valck.*

752. πορεύσας Lasc. ἁμὰν Fl. *Monk.*

In Flor. ἁμὰν, et scribi potuit: Ἐπόρευσας ἀνάσσαν ἁμὰν Ο. In Ed. Flor. Πορεύσας. *Beck.*

755. Exponit Musgravius: "Vel utrobique male ominata fuit, vel certe a parte Cretæ, tum cum Athenas advolavit." *Monk.*

756. Sex ultimos hujus Strophæ versus in metra Trochaica distribui, quibuscum optime congruunt antistrophica. Quatuor priores sunt dimetri; ultimus est dimeter brachycatalecticus, qui vocatur, Ithyphallicus, quales vv. 169, 753. præeunte monometro sive basi. In ceteris editionibus hæc scribuntur numeris durissimis, et metris sibi invicem male respondentibus. *Monk.*

Flor. Cod. Ἢ Κρησίας αὐγὰς δύσ' ὄρνις. *Beck.*

757. Quatuor MSS. habent ἔπτατ' ἐπὶ κλ. Ἀ. Poteris quidem metro consulere legendo ἔπτατ' εἰς κλεινὰς Ἀθήνας. Malui autem, ut Poëticæ licentiæ in Choricis nonnihil concedamus, vocalem in fine vocis ἔπτατο, ob mutam et liquidam in κλεινὸς, productam habere. *Monk.*

ἔπτατο.] MSS. A. B. D. et Exc. Flor. ἔπτατ' ἐπί.

et in antistropha:

Δαίμονα στυγνὸν καταιδεσ-
θεῖσα, τάν τ' εὔδοξον ἀνθ-
αιρομένα φάμαν,
Ἀπαλλάσσουσα.

Valck. eosdem versus auctoritate cod. Par. sic emendavit et disposuit:

Ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας
Μουνυχίου δ' ἀκταῖσιν ἐκ-
δήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχάς.

Μουνύχου δ' ἀκταῖσιν ἐκδή-
σαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρ-
χὰς, ἐπ' ἀπεί-
ρου τε γᾶς ἔβασαν.
Ἀνθ' ὧν οὐχ ὁσίων ἐρώ- στροφὴ β'.
των δεινᾷ φρένας Ἀφροδί-

Munychii vero in littore ligaverunt
Contorta funium initia,
Et in terram
Continentem descenderunt.
Quamobrem non licitis
Amoribus animum horribiliter

S. ἐξέβησαν ἐν τῇ γῇ, τοτηνικαῦτα ἡ Ἀφροδίτη κακὸν ἔρωτα ἔπεμψε τῇ ἐμῇ δεσποίνῃ.

Eodem modo Brunck. nisi quod dederit Ἀθάνας. *Musg.*

757. ss. Ut metrum horum versiculorum congruat cum antitheticis, Heath. sic emendat:

Ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας	trochaicus dimeter acatalectus.
Μουνυχίου δ' ἐπ' ἀκταῖσιν	pherecrateus.
Ἐκδήσαντο πλεκτὰς	antispasticus hemiolius.
Πεισμάτων ἀρχὰς	dochmaicus.

Beck.

758. Μουνυχίου MSS. et Edd. metro invito. Μουνύχου emendatio est Hermanni, de Metris p. 445. Portus quidem iste vocabatur Μουνυχία vel ὁ ἐπὶ Μουνυχίᾳ λιμὴν, ab Heroë Munycho. Harpocration, Μουνυχία· τόπος παραθαλάσσιος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς Ἀτθίδος, ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Μουνύχου τινὸς Βασιλέως τοῦ Πανταλκλεοῦς. Ita pro Μουνυχίου et Πάντευκλεοῦς: correxerunt VV. DD. ex Etymol. M. p. 589, 48. ἐπ' ἀκταῖς habet Aldina, contra metrum. ἐπ' ἀκταῖσιν E. Lasc. Recte autem M. δ' ἀκταῖσιν Codd. A. B. D. Fl. et sic quidem recentes editiones. Præpositio e librarii explicatione in textum invecta erat. Citat Valckenærius in exempla similis constructionis Apollon. Rh. II. 177. γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἄνηψαν. IV. 244. πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν Παφλαγόνων γαίῃ. Mox πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς vertit Marklandus *tortas funium extremitates*, probante Valckenærio ad Herod. IV. 60. p. 308, 46. ubi σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου. *Monk.*

δ' ἀκταῖσιν] Ita edi oportuit ex MSS. A. B. D. et Exc. Flor. MS. E. δ' ἐπ' ἀκταῖσιν. Vulgatam δ' ἐπ' ἀκταῖς nollem hic propagatam.

ἐκδήσαντο] Scaliger ἐκδήσατο, uti edidit, illo auctore, Barnesius. *Musg.*

758. s. Μουνυχίου δ' ἀκταῖσιν ἐκ|δήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς, in his ultima *tortas funium extremitates* interpretatur Marklandus: ad Herodotum attigi p. 308. Ælianus de N. A. XIV. c. 25. τῆς μηρίνθου στερεᾶς οὔσης καὶ ἀγανακτικῆς (f. leg. ἄγαν ἑλκτικῆς· ut XVII. c. 6. εὖ μάλα ἑλκτικαῖς) τὴν μὲν ἀρχὴν ἐξῆψε μέσου τῶν ζώων τοῦ ζυγοῦ. His in Scholiis ad Hippol. in v. 667. Alexander οὐκ ἠδύνατο εὑρεῖν τὴν ἀρχὴν τοῦ δεσμοῦ ποῦ κατέκειτο· de eadem re Arrianus, δεσμοῦ οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος ἐφαίνετο· Curtius III. c. 1, 17. *unde nexus inciperet, quove se conderet, nec ratione nec visu percipi poterat.* Justinus XI. c. VII. 16. *cum capita loramentorum intra nodos abscondita reperire non posset.*——Ἀκταῖς ἐκδήσασθαι πείσματα, dicitur alibi, ἀκταῖς δῆσαι· ἀνάψαι et ἀνάψασθαι· Apollon. Rhod. II. 177. γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν. v. 462. πείσματ' ἀνάψασθαι —— γαίῃ. IV. 244. πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν Παφλαγόνων ἀκταῖσι· quod tentari non debebat. Horatius Carm. I. Od. 32, 7. *religarat udo Litore navem.* Virgil. Æn. VII. 106. *Gramineo ripæ religavit ab aggere classem.* Ovid.

τας νόσῳ κατεκλάσθη·
Χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα
Συμφορᾷ, τερέμνων
Ἄπο νυμφιδίων κρεμαστὸν
Ἅψεται ἀμφὶ βρόχον λευ-
κᾷ καθαρμόζουσα δείρᾳ,

Veneris morbo demersa est:
Sæva autem obruta
Calamitate, tectis
A sponsalibus pendentem
Nectet laqueum circa
Candidam adaptans cervicem,

S.765. Ὑπέραντλος] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ νηῒ μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμέ-

Met. XIII. 439. *Litore Threïcio classem religarat Atrides.* Seneca Med. v. 612. *Barbara funem religavit ora* Conveniunt quodammodo cum his Euripideis ista Catulli Carm. LXIII. 171. *Utinam ne tempore primo Gnosia Cecropiæ tetigissent litora puppes, nec —— Perfidus in Cretam religasset navita funem.* *Valck.*

759. Reisk. vult. ἁρμάς. *Beck.*

759. s. πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς, *tortas funium extremitates.* Sic vertendum: non, *contorta initia:* sic ὀθόνη τέσσαρσιν ἀρχαῖς Actor. X. 11. Philo Vit. Mos. p. 434. Ed. Turneb. δοκίδος — ἧς τὰς ἀρχάς. Plutarchus Vit. Cic. ad finem: τὰς τῶν μηρυμάτων ἀρχὰς, *filorum extremitates.* *Markland.*

760. Hæc bis attigit Eustathius ad Il. Γ. p. 427, 29=324, 38. et ad Il. Η. p. 690, 48=568, 19. Marklandus delere voluit ἐπ', vetantibus metro et sermone. ἐπιβῆναι ἠπείρου est Homericum; Odyss. Ε. 399. Νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείροι' ἐπιβῆναι. Ι. 85. Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ. Ceterum ἤπειρος, cujus forma Dorica est ἄπειρος, apud Homerum et Tragicos simpliciter denotat terram, mari scilicet oppositam. Rariore autem licentia usus Noster conjunctim dixit ἀπείρου γᾶς. *Monk.*

Forte del. ἐπ'. Vide Antistrophen. Explicationis gratia hoc ἐπ' scriptum videtur. Markland. Antistrophe alio modo juvanda est, ut suo loco docebo. Neque viro doctissimo assentiri possum, præpositionem ἐπ' superfluam esse, aut recte sine ea sententiam procedere. *Musg.*

Etiam Heath. tuetur præpos. ἐπ', ea enim deleta, minus accurate respondere hunc versum antithetico; prima dipodia est epitritus quartus, hic pentasyllabus, in antistr. quadrisyllabus. — Eustath. ad Il. γ. p. 324, 28. hinc laudat, τὸ, ἐπ' ἀπείρου γᾶς ἔβα, τουτέστιν ὡρμίσθη. Idem ad Il. η. p. 568, 19. ἰστέον, ὅτι γῆν λέγει ἀπείρονα (Homerus) ἀντὶ τοῦ ἄπειρον, ὡς Εὐριπίδης ἐν Φαίδρᾳ φησί. *Valck.*

763. δεινὰ Lasc. Ald. Mox χαλεπὰ Lasc. *Monk.*

764. κατεκλύσθη conj. Musgr. *Monk.* κατεκλάσθη.] Legendum puto κατεκλύσθη, quod quidem indicare videtur vox ὑπέραντλος, quæ mox sequitur. Vide etiam supra ad v. 365. *Musg.*

765. ὑπέραντλος] De vi hujus vocis fuse egit Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 108, 73. cujus notam adeant lectores: nobis satis erit monuisse, quod navis ὑπέραντλος dicebatur, cujus ἄντλος, h. e. *sentina*, tanta copia exundabat, ut exhauriri, vel compesci non posset. Hinc ad Phædram calamitate oppressam, ac pene submersam, vox translata est. Ex locis ab Hemsterhusio citatis, unum adscribam Dion. Cass. LII. p. 473. A. verba sunt Mæcenatis ad Augustum de Republica loquentis — μήτε οὖν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιΐδῃς. ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι· μήτε περὶ ἕρμα περιῤῥαγῆναι ἐάσῃς. *Monk.*

Δαίμονα στυγνὸν καταιδεσ-
θεῖσα, τάν τ' εὔδοξον ἀνθαι-
ρουμένα φάμαν, ἀπαλλάσ-
σουσά τ' ἀλγει-
νὸν φρενῶν ἔρωτα.

Deam tristem reverita,
Honestamque ambiens
Famam, depellensque
Molestum
Ex animo amorem.

S. νων. ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῆ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην * ἐβου-

* Valcken. in margin. exempli Barnes. ad hoc scholion adscripsit T. H. i. e. Tib. Hemsterhusius, haud dubie monere volens, de hoc loco et de usu vocis ὑπέραντλος egisse Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 341 sq. ed. Bipont.

Χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα Συμφορᾷ.] Hanc tralationis verecundiam laudat T. Hemst. in Luciani Timon. p. 109. qua Phædra dicitur, *gravi pressa ac tantum non mersa calamitate, sic ut nullæ resistendi vires ultra suppetant.* *Valck.*

766. τεράμνων Edd. omnes. vid. supr. ad v. 538. *Monk.*

768. βρόχον ἀμφὶ λ. Lasc. E. Fabulæ nostræ œconomia, in ceteris egregia, hoc nomine inculpatur, quod Chorus præsenserit Phædræ facinus, nec tamen prohibere conatus sit. Idem profecto vitium in aliis Euripidis Tragœdiis conspicitur; et forsan, ob partes Choro tuendas, quæ eum a scena abesse non sinebant, ægre vitari potuit. In illo autem magis peccasse videtur Tragicus, quod ipse necis modus, quem initura esset Phædra, a Choro prædictus sit. *Monk.*

769. δέρα vulgo. δείρα, Marklando jubente, recepere Valck. et Brunck. *Monk.*

Recte Marklandus: Pro δέρα scrib. δείρα, ut Strophico suo respondeat. *Musg.*

771. ἔνδοξον et φήμαν Lasc. *Monk.*

Ut Strophico respondeat, scribendum videtur σὲ τὰν εὔδοξόν θ' αἱρουμένα, vel ἔνδοξον cum Vet. Edit. Markland. Leniori medela locum persanari posse puto. Quid enim, si legamus:

Δαίμονα στυγνὸν καταιδεσθεῖ-
σά τε, τάν τ' εὔδοξον ἀνθαιρουμέ-
να φάμαν, ἀπαλλάσσου-
σά τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα.

Musg.

Εὔδοξον hinc attigit Sallier. ad Tho. M. p. 343. In Ed. Fl. τὰν εὔδοξον — φήμαν. *Beck.*

772. Apparet ex his versibus, Chorum nihil aliud exspectasse, nisi ut Phædra mortem sibi conscisceret. Cur igitur non impedire conabatur? Rationem quidem nullam video; tantum video, similem Euripidis et Xenophontis causam esse. Apud hunc enim Nutrix Pantheam a simili proposito nec vi, nec ope aliorum advocanda, sed precibus tantum avertere tentat; quæ postquam frustra fuerant, lacrymans considet, nec ultra Dominæ voluntati obsistit. *Musg.*

Ad Ἀγγέλου personam Prev. notavit: "Suivant les meilleurs manuscrits c'est l'Officier, qui joue ce rôle et non une femme, mais la suite semble indiquer le contraire. Cæterum idem monet feminam non prodiisse, sed ex palatii penetralibus clamare." *Beck.*

774. φρεσὶν pro φρενῶν Flor. *Monk.*

775. Ἐξαγγέλου personam præfixerunt Valck. et Brunck. e membranis. Idem codex versus 778. 779. Nutrici tribuit. *Monk.*

Ἰοὺ, Ἰού.] Hæc exclamatio extra Carmen ponitur. Vide ad hujus Fabulæ v. 345. et Hecub. v. 1098. Nuntius autem hæc loquitur, quare dele Θε. et fac ἄγ. i. e. ἄγγελος. Ita quidem Codex Heinsio-Scaligerianus. *Barnes.*

Ἰού, Ἰού.] His ex Paris. Cod. præfixi personam Ἐξαγγέλου· Dicebatur secundum Ammonium in Ἄγγελος, —— Ἐξ-

ARGUMENTUM ACTUS QUARTI.

Phædræ suspendio exstinctæ supervenit maritus Theseus, qui illius interitum deplorat. Inventis tandem literis, quibus misera illa noverca Hippolytum tentatæ castitatis suæ falso accusarat, filium exsecratur. Innocens ille juvenis, audito tumultu, quæritabundus accedit; male a credulo patre acceptus se suamque causam tuetur, nihil aperte de noverca fatens, eo quod juramentum temere nutrici datum religiose observaret. Quamquam autem plurima innocentiæ suæ argumenta protulisset, in exsilium pellitur. Chorus, qui omnia noverat, ut gesta fuerant, quum vidit, innocentiam injuste opprimi, querelam super Hippolyto orditur, a loco nempe communi de providentia deorum impervestigabili, et incertis rerum humanarum vicibus; quibus omnia veluti æstu quodam volvantur et revolvantur.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

Ἰοὺ, ἰού.
Βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων.
Ἐν ἀγχόναις δέσποινα, Θησέως δάμαρ.

ANCILLA.

Heu, heu!
Accurrite omnes, qui prope domum estis:
Domina, Thesei uxor, est in laqueis.

S. λεύσατο. 775. Ἰού.] Τινὲς βούλονται ταῦτα τὴν τροφὸν ἔσωθεν λέγειν. ἔνιοι δὲ * ἐξάγγελον φασί. ἐξάγγελος δὲ ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκηνῆς τῷ χορῷ ἀγγέλλων. βοηδρο-

† Junt. Basil. ἐξ ἀγγέλων. Barn. ἐξαγγέλων una voce. Quid legendum esset, primus Heath. vidit. Paulo ante Flor. 6. τὴν τρ. ἔσωθεν λέγειν pro ἔξωθεν.

άγγελος, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων. Spectatorum oculis non subjicienda, intus gesta qui narrabant in scena, Tragicis dicti sunt Ἐξάγγελοι· hos in scenam produxisse dicitur Æschylus Philostrato de V. S. I. p. 492. Talis prodit in Soph. Antig. mortem Eurydices narraturus v. 1289. in Œd. T. mortem Jocastæ v. 1232. In eumdem sensum ἐξάγγελος et ἐξαγγέλλειν optimis Scriptoribus adhibentur nonnunquam. *Valck.*

776. δόμων.] Memoratur et alia lectio in MSS. nempe δρόμῳ. *Musg.*

Βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων.] Musgravio dicitur memorari velut diversa lectio in Codd. δρόμῳ· an forte fluxit ex interpretamento verbi Βοηδρομεῖτε; quod explicari potuit μετὰ βοῆς δρόμῳ θεῖτε· notæ sunt locutiones ἔθεον δρόμῳ· ἐχώρουν δρόμῳ· Bacchæ dictæ quoque Βοηδρόμοι· αἱ μετὰ βοῆς προϊοῦσαι δρόμῳ, Etymol. p. 588, 42. Sed sæpius opinor mirum lectoribus accidisse, quod legitur apud Suidam, et Etymologum, Βοηδρομεῖν, τὸ μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι· Κᾶρες δὲ, ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν· antiquior forte Grammaticus dederat, Τραγικοὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν. Olim verbum Græcis frequentatum fuisse monstrant Apollo Βοηδρόμιος, Callimacho h. Apoll. v. 69. festi dies, Βοηδρόμια dicti, mensis Βοηδρομιών· sed quo sensu frequentant Herodotus, Thucydides, Xenophon, verbum Βοηθεῖν; nusquam apud illos invenietur Βοηδρομεῖν; frequens Tragicis, Euripidi certe. Non tantum Βοηθεῖν significat *ad clamorem oppressorum accurrere opis ferendæ*, πρὸς τὴν βοὴν θέειν, quod monuit Casaubon. Notis in Æneam, et A. Dounæus Prælect. in Demosth. p. 52; sed et *accurrere cum clamore auxilii ferendi causa*, μετὰ βοῆς θεῖν, sive δραμεῖν· vid. Dukerus Annot. in Schol. ad Thucyd. p. 350. c. 1, 4. et H. Steph. ibid. ad p. 68. c. 2, 5. *Valck.*

ΧΟ. Φεῦ, φεῦ, πέπρακται· βασιλὶς οὐκέτ' ἔστι δὴ
Γυνὴ, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη.
ΘΕ. Οὐ σπεύσετ'; οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον
Σίδηρον, ᾧ τόδ' ἅμμα λύσομεν δέρης;

Cho. Heu, heu, actum est. Regia jam non est amplius
Mulier, pensilibus in laqueis suspensa.
Nun. Non festinatis? Non adferet aliquis anceps
Ferrum, quo solvamus hunc nodum cervicis?

S. μεῖν δέ ἐστι τὸ μετὰ βοῆς τρέχειν, ἵνα διὰ τῆς βοῆς καὶ ἄλλους πρὸς ἐπικουρίαν κινήσωσι.
780. Ἀμφιδέξιον σίδηρον,] Ἀντὶ τοῦ δίστομον, ᾧ ἄν τις πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη δεξιῶς

777. Ἐν ἀγχόναις δέσποινα,] Hoc paulo rarius: in Helenæ v. 202. Λήδα δ' ἐν ἀγχόναις Θάνατον ἔλαβε. *Valck.*

778. οὐκέτ' ἔστι, *non amplius est in vivis.* Hæc phrasis, cum loquendi modo apud nostrates apprime congruens, legitur in vv. 357. 866. 1157. et sæpissime alias; legenda etiam, monente Porsono, in Aristoph. Nub. 1471. Ζεὺς γάρ τις ἔστιν; ΣΤ. ἔστιν. ΦΕΙ. οὐκέτ' ἔστ', ἐπεὶ Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς. ubi vulgatur οὐκ ἔνεστ'. Brunck. οὐκ ἔστιν γ'. *Monk.*

779. Χ. Π. 231. 1426. *Monk.*

Phædra dicitur, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη. quæ transtulit in optimi Magistri proditorem Scriptor Χρ. Π. v. 1437.

Ὦπτο κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένος·

et v. 231. Sophoclis Œd. T. v. 1272. κρεμαστὴν dixit Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. —— Hi vero versus 778, 779. in Cod. Paris. Nutrici tribuuntur. *Valck.*

780. Gladius *anceps*, i. e. *utrinque acutus*, qui alibi ἀμφηκὴς, δίστομος, hic audaci sane metaphora dicitur ἀμφιδέξιος σίδηρος. Id observavit Erotianus in Lex. Hippocr. nostrum versum citans. Metaphoricum hujus vocis usum, non multum quidem diversum, indicat Valckenærius apud Herodotum V. p. 421, 50. ἀνδρωθέντι δὲ καὶ μαντευομένῳ Κυψέλῳ ἐγένετο ἀμφιδέξιον χρηστήριον ἐν Δελφοῖσι. *Monk.*

οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον Σίδηρον;] Euripidea Hippocratis admovent Aphorismo dicentis, Γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίγνεται· Erotianus Lex. Hippocr. Ἀμφιδέξιος] Βακχεῖος φησὶν ἀμφοτεροδέξιος, ὡς Ἀμφήκης, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος. σαφὲς δ' αὐτὸ ποιεῖ ὁ Εὐριπίδης, ἐν Ἱππολύτῳ λέγων Ἀμφιδέξιον σίδηρον· sed Hippocrati monet vocem positam, quo sensu Homero περιδέξιος, *ambidexter*, dicitur, et Hipponacti Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων· Hipponactis versus pede defectus legitur, ubi eadem pæne tradit, excitans et Euripidea, Galenus in Hipp. Aphor. T. V. p. 322. Quod addit Erotianus, μέμνηται δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῆς λέξεως, spectat Herodotum, *anceps oraculum*, ἀμφιδέξιον χρηστήριον eleganter vocantem V. p. 421, 50. Pervenustus est et ille versus, ex satyrico forte Sophoclis dramate cum vicino petitus:

Ὅπου προσῇ τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος·

ap. Plutarch. T. II. p. 34. A. p. 767. A. —— Euripides *gladium ancipitem* vocat ἀμφιδέξιον σίδηρον· quem ξίφος ἄμφηκες sæpe dicunt, et ἀμφίτομον Eurip. Elect. 164, 688. ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ —— πεπληγμένη dicitur Dejanira Soph. Trach. v. 946. et Jocaste in Œd. T. v. 1252. κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς. *Valck.*

782. Comparat Valckenærius Orest. 1555. ΗΜ. Τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε, Ἢ σῖγ' ἔχωμεν; ΗΜ. ἀσφαλέστερον, φίλαι. *Monk.*

Φίλαι, τί δρῶμεν;] In simillima dubitatione chorus in Eurip. Or. v. 1555.

Ημι. Τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε,
Ἢ σῖγ' ἔχωμεν; Ημι. ἀσφαλέστερον, φίλαι.

nempe τὸ σῖγ' ἔχειν· cum nostro comparanti sic ista distinguenda, ni fallor, videbuntur. Chorus in Ione v. 771.

Εἴπωμεν, ἢ σιγῶμεν; ἢ τί δράσομεν

sic scripserat Alciphron I Ep. XI. τί οὖν ὦ βέλτιστε δρῶμεν; φεύγωμεν, ἢ μένωμεν·; ubi vulgata, φεύγομεν ἢ μένομεν, deceperunt *virum* D. in Lucian. T. II. p. 217. f. Sophocles Elec. v. 80. θέλεις Μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόων, sive θέλεις· βούλει· βούλεσθε, addantur in talibus, seu omittantur, perinde est. *Valck.*

ἩΜΙΧ. Φίλαι, τί δρῶμεν; ἢ δοκεῖ περᾷν δόμους,
Λῦσαί τ' ἄνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων;
ἩΜΙΧ. Τί δ'; οὐ πάρεισι πρόσπολοι νεανίαι;
Τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου.

Sem. Amicæ, quid agimus? an placet ingredi in ædes,
Et solvere dominam ex abstrictis laqueis?
Sem. Cur vero? annon adsunt juvenes famuli?
Multa satagere, non est tutum vitæ.

S. *χρήσαιτο. ἐδόκουν γὰρ μετέχειν τοῦ μιάσματος, ὅσοι μὴ ἔκοπτον τὰς ἀγχόνας τῶν ἠγχονισμένων. ἄμμα δὲ δεσμὸς σχοινίων. καὶ τὸ ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων ἀντὶ τοῦ τῶν δεδεμέ-*

785. *τὸ πολλὰ πράσσειν* de eo dicitur, qui res ad se nihil attinentes agit. Noster Suppl. 576. (586.) *Πράσσειν σὺ πόλλ' εἴωθας, ἥ τε σὴ πόλις.* Herc. F. 265. cum interrogatione legendum, *Κἄπειτα πράσσω πόλλ' ἐγὼ, φίλους ἐμοὺς Θανόντας εὖ δρῶν, οὗ φίλων μάλιστα δεῖ;* Aristoph. Ran. 228. Pac. 1058. *πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ.* Herod. V. 33. p. 388, 2. *τί πολλὰ πρήσσεις;* Fragm. Eurip. Antiopæ ap. Stobæum LVI. p. 374, 38. Grot. p. 21. *Ὅστις δὲ πράσσει πολλὰ, μὴ πράσσειν παρὸν, Μωρὸς, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα.* Alia hujus Phraseos exempla videas ap. Markland. in Suppl. Similis est notio vocum *πολυπράγμων, πολυπραγμονεῖν, πολυπραγμοσύνη.* Eadem significatione dixit Sophocles *περισσὰ πράσσειν*, Antig. 68. *τὸ γὰρ Περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.* contraria Democritus apud M. Antonin. IV. 24. *ὀλίγα πρῆσσε, φησὶν, εἰ μέλλεις ἐνθυμήσειν.* ubi plura habet Gatakerus. *βίῳ* pro *βίου* Lasc. et E. P. pro v. l. unde receperunt Valck. et Brunck. *Monk.*

βίου.] Ed. Lasc. *βίῳ.* MS. E. et Lib. P. utramque lectionem agnoscunt.
Musg.

Τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ.] Quod ex Ed. prima nobis enotavit Musgrav. atque ex duobus Codd. *βίῳ* recepi pro *βίου* aliunde jam probatum ad Eurip. Phœn. v. 1282. Leguntur in App. Vatic. Cent. IV. Prov. 8. ista: *Τὰ πολλὰ πράττειν* (sic Eurip. Hipp. Cod. Paris.) *οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ. Ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον ἐμπιπτόντων διὰ τὸ πολλὰ πράττειν.* Locutiones *ἐν ἀσφαλεῖ*, *in tuto*, *οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ*, *in periculo*, significant *tutum* et *periculosum*: vid. notata ad l. Phœn. et ad Herod. p. 275, 23. Jam vero *βίῳ* tantum locum invenit in hac locutione, *τὸ πολυπραγμονεῖν οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τῷ βίῳ.* rebus *quæ nihil ad nos attinent alienis immiscere sese in vita humana periculosum est.* Hoc significat *τὸ πολλὰ πράσσειν·* His *πολλὰ πράσσουσιν* opponuntur *αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς μόνοι* (vocem *μόνοι* suspicor adjectam) *τὰ σφέτερα αὐτῶν πράττοντες* Platoni Politico p. 307. E. alia quædam similia præbet Platonis H. Stephanus I Sched. XI. et aliorum, Sched. XII. Hoc Ciceroni dicitur de Off. I. c. 34. *nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno anquirere, minimeque in aliena esse rep. curiosum.* Apud eumdem de Amicit. c. 23. *qui suum negotium gerunt otiosi*, iis opponuntur *qui ad rempub. se contulerunt*; quales Athenis plurimi *πολυπράγμονες* odiosi bonis civibus; *ὀλίγα πράσσουσι*, sive *οὐκ ἐρασταῖς πραγμάτων*, Aristoph. Pac. v. 190. Initio Philoctetis Euripidei qui Prologum agebat ista dixit Ulysses:

Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως
Ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ
Ἴσον μετασχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης·
Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ.
Τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον
Τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.

in quibus opponuntur *ἀπραγμόνως* vivere, et *περισσὸν εἶναι καί τι πλέον πράσσειν.* Quod Euripides aliquoties *πολλὰ πράσσειν*, ut hoc loco Hipp. in Suppl. v 578. in Herc. Fur. v. 265. in Antiopes Fragm. v. 79. Sophocles dixit *περισσὰ πράσσειν*, in Antig. v. 68.

τὸ γὰρ
Περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.

hic enim significantur etiam illa, *quæ nihil ad te attinent.* Pherecrates apud Stobæum p. 591, 7.

ΘΕ. Ὀρθώσατ' ἐκτείναντες ἄθλιον νέκυν.
Πικρὸν τόδ' οἰκούρημα δεσπόταις ἐμοῖς.
ΧΟ. Ὄλωλεν ἡ δύστηνος, ὡς κλύω, γυνή.
Ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δή.

Nun. Rectam collocate, extendentes miserum cadaver.
Acerba *est* hæc domi custodia dominis meis.
Cho. Periit infelix mulier, ut audio:
Jam enim, ut cadaver, ipsam extendunt.

S. νων βρόχων. 785. Τὸ πολλὰ πράττειν] Οὐκ ἔστιν ἀσφαλὴς ὁ βίος τῶν ἐκβαλόντων ἑαυτοὺς εἰς πολλὰ πράγματα. 786. Ὀρθώσατ'] Ἀπορθώσατε, φησὶν, αὐτῆς τὰ μέλη, καὶ κατ' ὀρθὸν σχηματίσατε τὸν νεκρὸν, τὸ πικρὸν οἰκούρημα τῶν ἐμῶν δεσποτῶν, ὅ ἐστι τὸν ἀτυχῆ οἰκουρόν. 790. Γυναῖκες, ἴστε, τίς] Τὸ ἑξῆς, ἠχὼ βαρεῖα προσπόλων ἀφίκετο. Ἴστε, τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;] Ἴστε, φησὶ, τίς ἡ βοὴ ἡ ἐν τοῖς οἴκοις, ὦ γυναῖκες; ἠχὼ γὰρ βαρεῖα πρός με ἀφίκετο. 792. Οὐ γάρ τι μ' ὡς θέωρῳ] Ἀντὶ τοῦ ἀπὸ μαντείας. ἔθος

Εἰκῇ μ' ἐπῆρας ὄντα τηλικουτονὶ,
Πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυκλῆσαι πράγμασι·

sic recte me correxisse verbum arbitror vulgatum ἐγκυλίσαι, quod, a Grotio receptum p. 479. versum vitiat. —— Euripidea nostra ex Hipp. commoda Lipsius admovit Senecæ de Tranquill. c. XII. ubi suum de animi tranquillitate librum sic dicitur inchoasse Democritus: *Qui tranquille volet vivere, nec privatim agat multa, nec publice.* Græca Democriti, μὴ πολλὰ πρήσσειν, et plura dabit Th. Gataker. ad M. Antonini IV. 24. ὀλίγα πρῆσσε. alia Jer. Markland. in Eurip. Suppl. v. 578. attigit et Bergler. in Aristoph. Ran. v. 233. *Valck.*

786. Male Ald. hunc et seq. v. Ἀγγέλῳ tribuit. οἰκτείροντες pro ἐκτείναντες habet D. νεκρὸν P. *Monk.*

Ἄγ. Ita Ed. Ald. Melius Lib. P. Θερ. præfigit. Pro ἐκτείνοντες MS. D. οἰκτείροντες. Deinde pro νέκυν Lib. P. νεκρόν. *Musg.*

Ὀρθώσατ' ἐκτείνοντες ἄθλιον νέκυν.] De hoc Veterum more in dirigendo et extendendo ad pristinam formam functorum corpora, vid. Petr. Victorii Var. Lection. l. 10. c. 20. et Isaac. Casaubon. Lection. Theocrit. c. 1. *Barnes.*

Ὀρθώσατ' ἐκτείνοντες ἄθλιον νέκυν. Πικρὸν τόδ' οἰκούρημα δεσπόταις ἐμοῖς.] In Dramatæ Χρ. Π. de filii cadavere ἡ Θεοτόκος v. 1484.

Ὀρθώσατ' ἐκτείναντες ὀλβίαν δέρην·
Μικρὸν τόδ' οἰκούρημα φίλῳ δεσπότῃ·

illic ultima sic Latina facta sunt: *Domus ista aliquod tempus est custodia Domino optimo;* quorum auctor Græcis sepulcrum designari credidit. scribi facile poterit δεσπότῃ φίλῳ· sed illic scribine debeat Πικρὸν, an Μικρὸν, addubito. Non magis constitit interpretibus Euripidis quid hoc versu significaretur. Facile adparebat, versum 786. intelligendum de cadavere porrecto; quam in rem his non omissis sat multa præter ceteros dixit Gataker. ad M. Antonin. IV. 3. p. 93. Qui primus Euripidis Tragœdias Latine vertit sub ficto nomine Dorothei Camilli sic vertit v. 787. *Triste hoc ministerium heris meis:* hunc alii sequuti sunt, et in Gallicis suis Brumœus: diversissima dedit Ratallerus, *Acerba hæc meis Relinquitur dominis domus custodia.* Priorem si dare voluisset Euripides sententiam, ut in Oreste scribit v. 223. Ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδὺ, hic scripsisset, Πικρὸν τὸ λειτούργημα vel τόδ' ἐπικούρημα δεσπόταις ἐμοῖς. nam οἰκούρημα *domus* est *custodia.* Recte mihi Scholiasta, per τὸ πικρὸν οἰκούρημα τῶν ἐμῶν δεσποτῶν, intellexisse videtur τὴν ἀτυχῆ οἰκουρόν. ut illam, cujus cadaver dicebat componendum, *hero suo Theseo custodem domus acerbam dixerit.* uxor Agamemnoni fuisse dicitur οἰκουρὸς πικρὰ, in Eur. Hec. v. 1259. Mater familias, cui τὰ κατοικίδια τῶν ἔργων erant demandata, ut loquitur Hierocles, quod erat, vulgo Græcis dicebatur οἰκουρὸς, rerum domesticarum *custos* et familiæ curatrix. Euripidi vero, sicut κήδευμα pro κηδεστὴς, Luciano δορύφορημα, pro δορυφόρος, nostro ponitur hic οἰκούρημα pro οἰκουρὸς, et in Oreste v. 919.

ΘΗΣΕΥΣ.

Γυναῖκες, ἴστε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;
Ἠχὼ βαρεῖα προσπόλων μ' ἀφίκετο.
Οὐ γάρ τι μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος,

THESEUS.

Mulieres, scitis, quisnam clamor in ædibus
Vehementi sonitu ancillarum pervenit *ad me?*
Haud enim me, ut oraculi consultorem, dignatur Familia

S. γὰρ εἶχον οἱ ἀρχαῖοι τοῦτο, ὅτε ἤρχοντο ἀπὸ μαντείας, ἐστεφανωμένοι ἤρχοντο, καὶ πάντες τοῦ οἴκου προσεκύνουν αὐτούς. τὸ δὲ ἑξῆς· οὐκ ἔτι μοι, ὡς θεωρὸν προσφθέγγεται ὁ οἶκός μου ἀγαθὰ, ἀλλὰ φαῦλα· οὐ γὰρ ὡς θεωρόν * με ἀξιοῖ προσκυνεῖν, ἀλλ' ἔχω ἀφελέσθαι

* Verba προσφθέγγεται—οὐ γὰρ ὡς θεωρόν με ἀ. πρ. e Flor. 6. addidi. Vulgo οὐκ ἔτι μοι, ὡς θεωρόν με ἀξ. πρ. Idem mox ὑποστρέφοντες pro ὑποστρέφονται.

Εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
Φθείρουσιν.

ubi Schol. τὰ ἔνδον οἰκουρήματα interpretatur τὰς ἔνδον οἰκουροὺς γυναῖκας. *Valck.*

787. οἰκουρὸς dicebatur materfamilias, cui, absente marito, demandata erat domus custodia; ut Clytæmnestra in Hecub. v. 1259. Κτενεῖ νιν ἡ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά. Ipsa vero custodia domus erat οἰκούρημα. Hunc igitur versum interpreteris, *This is a calamitous housekeeping for my master.* Censet Valckenærius οἰκούρημα pro οἰκουρὸς poni, ut in Orest. 919. sed diversa esse videtur ejus loci ratio. *Monk.*

789. Νεκρὸν] Ὁ νεκρὸς Cadaver sonat, et dicitur tam de *muliere*, quam de *viro*, sicut et ὁ νέκυς· paulo supra v. 786. ἄθλιον νέκυν de Phædra dicitur. Vid. infra ad v. 809. *Barnes.*

790, 1. Transponendos esse hos versus suspicor. In altero pronomen μ', quod vulgo abest, jubentibus Marklando et Valckenærio, inserui. *Monk.*

790. Lego et distinguo:

γυναῖκες, ἴστε, τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή
ἠχοῖ βαρεία προσπόλων μ' ἀφίκετο;

Constructio est: τίς ποτ' ἐν δόμοις βοὴ προσπόλων ἠχοῖ βαρείᾳ μ' ἀφίκετο; Marklandus interrogationis notam in fine primi versus non mutat; reliqua sic legit:

ἠχὼ βαρεῖα προσπόλων μ' ἀφίκετο,
οὐδ' ἄρτι μ' ὡς θεωρὸν ——

Mihi in hac emendatione desiderari videtur ὡς, vel γὰρ, ad versum ἠχὼ βαρεῖα cum præcedenti connectendum. *Musg.*

792. θεωροὶ dicebantur, qui de rebus vel publicis, vel privatis consulturi, ad Deorum oracula profecti erant. Hujus vocis usum doctissime illustravit Valckenærius in Animadv. ad Ammonium p. 92. Consulas etiam Dukerum ad Thucyd. V. 16. Theseus autem, qui in hac fabula Delphis reversus fingitur, videtur in priore Hippolyti editione, non a Delphis sed ab inferis isto die rediise. Hæc Valckenærii conjectura admodum verisimilis est, ob locum Latini Tragici, qui priorem Nostri fabulam passim imitatus est; Senec. Hipp. 850. *Quis fremitus aures flebilis pepulit meas? Expromat aliquis: luctus, lacrymæ, et dolor, In limine ipso mœsta lamentatio, Auspicia digna prorsus inferno hospite.* et ob versus, quos ex ista fabula conservavit Stobæus CXVIII. p. 601, 26. Grot. p. 408. Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ, ἡμέρας θ' ἁγνὸν σέβας, Ὡς ἡδὺ λεύσσειν τοῖς τε πράσσουσιν καλῶς, Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν, ὧν πέφυκ' ἐγώ. ubi male Valck. post Grotium τοῖς γε πράσσ. Hæc scilicet videntur verba fuisse Thesei ab inferorum tenebris in scenam prodeuntis. Ceterum vocula τι post οὐ γὰρ legitur πλεοναστικῶς, ut supra v. 490. Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὦσι τερπνὰ δεῖ λέγειν. Plurima hujus formulæ exempla ex Sophocleis protulit Valck. Male igitur Marklandus legere voluit Οὐδ' ἄρτι μ'. *Monk.*

ὡς θεωρὸν] Ridicule hactenus in hoc certe loco per *Spectator* hoc verbum reddiderunt interpretes; cum proprie hic et

Πύλας ἀνοίξας, εὐφρόνως προσεννέπειν.
Μῶν Πιτθέως τι γῆρας εἴργασται νέον;
Πρόσω μὲν ἤδη βίοτος· ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἂν
Λυπηρὸς ἡμῖν τοῦσδ' ἂν ἐκλίποι δόμους.
ΧΟ. Οὐκ εἰς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη,

Portis apertis salutare bene ominatis verbis.
Num Pitthei senectus aliquid novi passa est?
Provecta quidem jam est ætas: sed tamen etiam
Cum magno meo dolore has destitueret ædes.
Cho. Non ad senes tibi tendit hæc fortuna,

S. τὸν στέφανον διὰ τὴν βοήν. θεωροὶ δὲ καλοῦνται πάντες οἱ ἐκ θεοῦ στελλόμενοι, ἢ ὕστερον ὑποστρέφοντες. 795. Προσὼ μὲν ἤδη] Οἷον πόῤῥω, μακρὸς, ἀντὶ τοῦ προβέβηκε τῇ

sæpe alias usurpetur de homine, qui de consulto Oraculo Delphico redit, ex more coronatus. Quales, ut sancti homines, ab omnibus comiter et reverenter excipi solebant; de qua re vide Scholiasten. Quin navis illa, quam ad Oraculum quotannis Athenienses coronatam miserunt, dicta erat Θεωρὶς, eo quod in illa Θεωροὶ Delum veherentur, alio nomine Πάραλος et Δηλιάς· De qua Callimachus Hymn. εἰς Δῆλον v. 314. Ἔνθεν ἀειζώοντα Θεωρίδος ἱερὰ Φοίβου Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηὸς ἐκείνης. Vid. Hofmanni Lexicon Contin. Tom. 2. et Cæl. Rhodigin. l. 8. c. 9. præcipue vero Æschyl. Scholiast. ad Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας v. 864. et quæ nos ad Supplic. v. 97. Θέωρος quoque Nomen proprium Poëtæ veteris Ῥησιογράφου. Vid. Sam. Petiti Miscell. l. 7. c. 6. et eund. Comm. in LL. Atticas l. 8. tit. 1.

Barnes.

Οὐ γάρ τι μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος Πύλας ἀνοίξας εὐφρόνως προσεννέπειν] Inserta litera versum mihi præcedentem recte correxisse videtur Marklandus, Ἠχὼ (quod hic omnino non est sollicitandum) βαρεῖα προσπόλων μ' ἀφίκετο· quod Scholiasta quoque legisse videtur: certe πρός με ἀφίκετο legitur in Scholiis. Nostro versu Clariss. Markl. scribendum putabat Οὐδ' ἄρτι· tum forte non recordatus, ut in οὐδέ τι, οὐ πάνυ τι, similibusque, de quibus egit H. Stephanus de Dial. Att. p. 81. sic quoque voculam τὶ sæpe πλεονάζειν in Οὐ γάρ τι. Sophocles affatim dabit exemplorum: Aj. v. 1130. Οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο Γυναικός· v. 1360. Οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους Φθείροις ἄν. Antig. v. 456. Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε. v. 523. Οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο. Œd. T. v. 418. Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ. v. 441. Οὐ γάρ τι σ' ᾔδειν (ᾔδη) μῶρα φωνήσοντ'. ad minuta talia minus attendunt interdum homines eruditissimi. —— Hoc temporis articulo hic ab Euripide fingitur Theseus Trœzena Delphis rediisse, quo abierat Apollinem adhibiturus: sive enim publico nomine civitatum illuc proficiscerentur velut legati, seu de rebus privatis Deum consulturi, dicebantur θεωροί· sibique Theseus ut θεωρῷ redeunti neminem prodire domesticorum indignatur, qui felicem reditum gratuletur. Seneca fingit in Hippol. suum Thesea non Delphis, sed isthoc forte die reversum ab inferis v. 835, &c. —— illic v. 850. Theseus:

Quis fremitus aures flebilis pepulit meas?
Expromat aliquis: luctus, lacrymæ, et dolor,
In limine ipso mœsta lamentatio,
Auspicia digna prorsus inferno hospite:

quæ videri possunt de versibus Euripideis expressa. Suspicor in Ed. Hippolyti prima non Delphis, sed ab inferis, ut apud Senecam, rediisse Thesea; et prodeuntem in Scenam versus adhibuisse, quos ex Eurip. Hippolyto præbet Stobæus Grotii p. 488.

Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ, ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος
Ὡς ἡδὺ λεύσσειν τοῖς γε πράσσουσιν καλῶς,
Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν, ὧν πέφυκ' ἐγώ.

Θησεῦ· νέοι θανόντες ἀλγυνοῦσί σε.
ΘΗ. Οἴμοι· τέκνων μοι μή τι συλᾶται βίος;
ΧΟ. Ζῶσιν, θανούσης μητρὸς ὡς ἄλγιστά σοι.
ΘΗ. Τί φής; ὄλωλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;
ΧΟ. Βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.

O Theseu: juniores mortui dolore afficient te.
Thes. Heu, an meorum spoliatur vita liberorum?
Cho. Vivunt, mortua matre quam acerbissime.
Thes. Quid ais? periit uxor? ex quo casu?
Cho. Laqueum pensilem strangulationis nexuit.

S. ἡλικίᾳ, ἤτοι γέρων μέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως λυπηρὸς ἡμῖν γενήσεται * ἀποθανών. 799.
Οἴ μοι τέκνων μοι] Μὴ ἄρα τῶν τέκνων μου ἡ ζωὴ κλέπτεται; ἀντὶ τοῦ ἀπέθανον. 803.

* Sic Florr. 6. 15. pro ἀποθανεῖν.

sic loquitur Theseus Senecæ v. 835.

Tandem profugi noctis æternæ plagam,
Vastoque manes carcere umbrantem polum.
Ut vix cupitum sufferunt oculi diem!

Valck.

793. Cod. Par. Πύλαις. Mox Flor. ἀνοίξαντ'. *Beck.*

794. Πιτθέως γῆρας pro *Pittheo Sene.* In personis designandis circumlocutiones frequentabant Tragici; eas tamen potissimum sectabantur, quæ dignitatem aut virtutem aliquam denotarent: scilicet imitati Homerica ista, βίη Ἡρακληείη, Αἰνείαο βίη, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, ἱερὴ ἴς Τηλεμάχοιο, Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, μέγα σθένος Ἠετίωνος. Legimus igitur in Nostri Phœn. 55. κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν. in Æschyl. Theb. Τυδέως, Πολυφόντου, Ἀμφιάρεω, Πολυνείκους, Λασθένους βία. Eumen. 27. Ποσειδῶνος κράτος. Theb. 494. Ἱππομέδοντος σχῆμα, καὶ μέγας τύπος. et plura ejusmodi, ipsas personas significantia. Similia sunt Καδμείαν μερίμναν, i. e. *Cadmum*, Phœn. 1079. et Τηρείας μήτιδος, i. e. *Tereos*, Æschyl. Suppl. 62. Harum quidem circumlocutionum pleraque adoptarunt Latini Poëtæ. Lucret. V. 28. *tripectora tergemini vis Geryonai.* Virgil. Æn. XI. 376. *violentia Turni.* Horat. Carm. I. iii. 36. *Perrupit Acheronta Herculeus labor.* III. xxi. 11. *Catonis—virtus.* Sat. II. 1. 72. *Virtus Scipiadæ, et mitis sapientia Læli.* Hoc secutus est Miltonus Par. Am. V. 371. VI. 355. 371. Nostræ autem simillima est locutio Juvenalis Sat. IV. 81. *venit et Crispi jucunda senectus. Monk.*

796. ἐκλίπῃ Ald. ἐκλίποι recte MSS. et Lasc. vid supra ad v. 482. *Monk.*

ἐκλίποι.] Ita MSS. B. D. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo ἐκλίπῃ. *Musg.*

799. Cod. Par. ὤ μοι. — Reisk. legit βίον. *Beck.*

801. Τί φής; ὄλωλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;] Senecæ Theseus v. 871.

causa quæ cogit mori.

Velut causam mortis ignorans, Chorus modum narrat, quo Regina vitam finierit v. 802.

Βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.

hinc in Χρ. Π. v. 243. Βρόχον κρεμαστὸν ἐξανάψεις ἀγχόνης. *Valck.*

803. λ. π. Schol. ἀντὶ τοῦ κακωθεῖσα· ἁπάντων γὰρ τῶν φυτῶν φθαρτική ἐστιν ἡ πάχνη. Æschylum, ut videtur, secutus est Noster; Choëph. 81. κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη. Vid. Ruhnk. Ep. Crit. I. p. 120. Eleganter etiam Ovidius Heroid. XV. 112. *Adstrictum gelido frigore pectus erat.* Hinc sumpta quædam in Χ. Π. 233. 1825. 2007. 2008. *Monk.*

Λύπῃ παχνωθεῖσ'] Τὸ πά in παχνωθεῖσα brevis est. Vide Phœniss. v. 19. *Barnes.*

Ad hanc Thesei quæstionem, Λύπῃ παχνωθεῖσ' ἢ 'πὸ συμφορᾶς τινός; adscripta sunt interpretamenti loco sequentia in Cod. Paris. ἐκ μεταφορᾶς τῆς πάχνης, ἥτις πᾶσαν βλάστην διαφθείρει. quorum similia prostant in Scholiis, et alibi. Senecæ Theseus in Hippol. v. 859.

ΘΗ. Λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ 'πὸ συμφορᾶς τινός;
ΧΟ. Τοσοῦτον ἴσμεν· ἄρτι γὰρ κἀγὼ δόμοις,
Θησεῦ, πάρειμι, σῶν κακῶν πενθήτρια.
ΘΗ. Αἶ, αἶ· τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα

Thes. Dolorene confecta, an ab aliqua calamitate?
Cho. Tantum *hoc* scimus: recens enim et ego ad ædes,
Theseu, accedo, tuorum malorum deploratrix.
Thes. Heu, heu! quid igitur his coronatus sum caput

S. Λύπῃ παχνωθεῖσα,] Ἀντὶ τοῦ κακωθεῖσα. ἁπάντων γὰρ τῶν φυτῶν φθαρτική ἐστιν ἡ πάχνη. οἰκονομικῶς δὲ ψεύδεται τὰ λοιπὰ μὴ εἰδέναι ὁ χορός. 806. Αἶ, αἶ· τί δῆτα]

Effare aperte, quis gravet mentem dolor.

Sed Λύπῃ παχνωθεῖσα, quamvis dici possit *ægritudine confecta*, non tamen est proprie *gravata dolore*, sed cui pectus dolore sic est adstrictum, ut voci meatus et lacrymis intercludatur: quo modo Sapphoni Ovidianæ:

Adstrictum gelido frigore pectus erat,

Her. Ep. XV. 112. ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ. Hoc figurato sensu qui verbum adhibent Poëtæ, Homerum sequuti sunt et Hesiodum. Æschylus in Choëph. v. 81. κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη. Hesych. Παχνουμένης, ἀνιωμένης. ubi ad Παχνοῦται præter ceteros memoratus Cl. D. Ruhnkenius in Epist. Crit. I. p. 74. feliciter verbum illud Orpheo restituit aptisque munivit exemplis, hoc etiam Hippol. versu; ex quo sumptum legitur aliquoties in dramate Χρ. Π. ubi v. 253. proditor satis apte

Λύπῃ παχνωθεὶς, ὡς προδοὺς ἀργυρίου.

de Maria dicitur v. 1825. καρδίας παχνουμένης. quæ bis satis inepte repetuntur v. 2007, 8. Gregorius quidem Nazianz. in threno scripsit, ut solet eleganter, T. II. p. 97. B. ἔνδοθεν ἦτορ Παχνοῦται. *Valck.*

804. τοσοῦτον. subaudi μόνον, quod supprimitur post τοσόνδε v. 708. δόμοις edidit Musgravius e Cod. Fl. et sic dudum ediderat Lascaris. δόμοις πάρειμι est *ædibus adsum.* Pessime, mea quidem sententia, Aldinam δόμους revocarunt Valckenærius et Brunckius; quasi πάρειμι esset compositum ab εἶμι, *ibo.* Neque enim Chorus ædes intrabat, neque a statione decedebat. Præterea non opinor δόμους πάρειμι interpretationem capere posse, quam ei donandam putat Valck. *domum tuam advenio.* εἶμι cum compositis apud Atticos poëtas futuri temporis notionem habet. In Helen. 459. ἀλλ' ἔσω πάρειμι, *sed intrabo.* In nostra fabula εἶμι significat *ibo* vv. 215. 292. 1068. ἄπειμι *abibo* v. 656. εἴσεισιν *ingredietur* v. 864. ἔσειμι *subibo* v. 1070. Mœris, p. 16. ἄπεισιν Ἀττικῶς· ἀπελεύσεται Ἑλληνικῶς. ubi quædam adnotavit Piersonus. *Monk.*

Τοσοῦτον ἴσμεν] *Hoc unum tantum novimus: modo namque et ipsa domum tuam advenio:* ἄρτι γὰρ κἀγὼ δόμους, Θησεῦ, πάρειμι· pro δόμους Cod. Flor. et Ed. prima Flor. præbent δόμοις. δόμοις —— πάρειμι esset *adsum ædibus.* —— Τοσοῦτον ἴσμεν ponitur pro τοσοῦτο μόνον ἴσμεν. ut in Luciani Timone p. 158. ἤ τό γε τοσοῦτον παρανομήσαμεν· *hac una saltem vice.* Xenophon Κ. Α. V. p. 216. 38. τὸν μὲν ἄνδρα τοσοῦτον ἐγίγνωσκον, ὅτι εἷς ἡμῶν εἴη. plene scripsit τοσοῦτο μόνον εἰδέναι in Œconom. p. 503. 6. ut Andocides Or. II. p. 22. 33. τοσοῦτον ὑμῶν μόνον δέομαι. similiter loquuntur Lysias et Demosthenes. *Valck.*

805. Vide supra ad v. 585. *Monk.*

806. Discimus etiam ex Soph. Œd. T. 82. morem fuisse eos, quibus læta fuerant responsa, Delphis laurea coronatos domum redire: ibi Sacerdos de Creonte adveniente ait, Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν ἡδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα Πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης. Sophoclis Scholiasta testem hujus moris citat Aristophanem, apud quem (Plut. 21.) servus, Delphis reversus, hero suo dicit, Οὐ γάρ με τυπτήσεις, στέφανον ἔχοντά γε. Respondet herus, Μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν λυπῇς τί με, Ἵνα μᾶλλον

Πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστυχὴς θεωρὸς ὤν;
Χαλᾶτε κλεῖθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων·
Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν
Γυναικὸς, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν.

Contextis foliis, qui sum infelix *Oraculorum Consultor.*
Laxate claustra, ministri, portarum,
Solvite compages, ut videam sortem
Conjugis, quæ me mortua perdidit

S. Ἔθος γὰρ ἦν τοὺς ἐξ ἱεροῦ στελλομένους στέφεσθαι. πλεκτοῖς δὲ φύλλοις ἀντὶ τοῦ πλεκτοῖς στεφάνοις. 808. Χάλατε κλῆθρα,] Ἀντὶ τοῦ ἀνοίγετε τὰς θύρας. 812. Ἐπαλγῆς.

Citat Valckenærius Livium XXIII. c. 11. ubi Q. Fabius Pictor *dixit, se oraculo egressum e templo his omnibus Divis rem divinam fecisse: jussumque ab antistite, sicut coronatus laurea corona et oraculum adisset, et rem divinam fecisset; ita coronatum navim adscendere, nec ante deponere eam, quam Romam pervenisset: se quæcunque imperata sint, cum summa religione ac diligentia executum, coronam Romæ in ara Apollinis deposuisse.* *Monk.*

Αἶ, αἶ· τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα] Theseus ab Oraculo coronatus redit. Vid. Scholiasten ad hunc locum et paulo supra ad v. 792. Vid. etiam Sophocl. in Œdipo Tyranno — οὐ γὰρ ἂν κάρα Πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης. Scholium — Οἱ γὰρ ἐπί τινι αἰσίῳ παραγενόμενοι ἐκ Δελφῶν ἐστεμμένοι ἐπανῄεσαν. Aristoph. in Pluto: Οὐ γάρ με τυπτήσεις, στέφανον ἔχοντά γε. Vid. Joh. Brodæi Miscell. l. 4. c. 15. Item Julii Cæsaris Bulengeri de Oraculis et Vatibus l. 1. c. 101. *Barnes.*

Hæc ad servos in interiori palatio dicuntur auctore Prevosto. *Beck.*

Τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα Πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστυχὴς θεωρὸς ὤν;] *Quid infelix ego hac* Parnaside *lauro caput revinctus sum velut sacer legatus?*

Temporibus non est apta corona meis.

Apollinem adhibituros non sane mirum est insigne Dei lauream gestasse Apollinarem; sed illam gestasse consultores sacrosque legatos usque dum domum rediissent ex lege Delphica, discimus auctore Livio XXIII. c. XI. ubi Q. Fabius Pictor legatus, quum Delphis Romam rediisset coronatus, in Senatu dixit, *se jussum ab templi antistite, sicut coronatus aurea et oraculum adisset, et rem divinam fecisset; ita coronatum navim adscendere, nec ante deponere eam, quam Romam pervenisset.* Illic in notis virorum Doctorum plura prostant, quorum nonnulla jam dederat Kuster. in Aristoph. Plut. v. 21. Primus Euripidea aliunde illustravit Jo. Brodæus Misc. IV. c. 15. conf. Car. Paschalius de Coron. IV. c. 19. *Valck.*

808. Χαλᾶτε κλῆθρα πρόσπολοι πυλωμάτων, Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς,] Κλεῖθρα scribitur in Paris. Pro Ἐκλύσαθ' ἁρμοὺς, ex v. 825. (ed Valck.) recepi velut genuinum Ἐκλύεθ'. hoc quoque præbet in hujus simillimo loco Medea Eurip. v. 1311.

Χαλᾶτε κλῆδας ὡς τάχιστα πρόσπολοι,
Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν.

In Helenæ v. 1200.

Ὠὴ, χαλᾶτε κλῆθρα, λύεθ' ἱππικὰς
Φάτνας, ὀπαδοὶ, κἀκκομίζεθ' ἅρματα.

Nusquam legitur in Euripideis, est itaque ex perdito dramate hemistichium quod nobis offert ut Euripidis Pollux X. 27. τῷ ἀνοίγειν ταυτὸν τὸ λύειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης, ——

λύε πακτὰ δωμάτων.

ὡς τοὐναντίον Ἀριστοφάνης· versus in hujus Acharn. datur Euripidi 478. Ὠ'νὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πηκτὰ (hic quoque πακτὰ prætulerim) δωμάτων. Pollucis illic non meminit Bergler. qui quædam indicavit Euripidis loca ad Vesp. v. 1475. Κλῆθρα χαλάσθω τάδε. conf. Cl. F. L. Abresch. ad Æsch. p. 498. Seneca Thyest. v. 901.

turba famularis fores
Templi relaxa.

ΧΟ. Ἰὼ ἰὼ, τάλαινα μελέων κακῶν·

Cho. Heu, heu! misera propter misera mala.

S. θες, εἰργάσω] Πέπονθας τὸ τῆς ἀγχόνης κακὸν, εἰργάσω εἰς σαυτὴν τὸν δι' ἀγχόνης

In ejus Hipp. Theseus v. 865.

Reserate clusos regii postes laris.

Valck.

809. Hic versus, ut nunc editus est, vulgo legitur post v. 826. Sed ibi interpolatus est, ut cuivis ejus loci rationem inspicienti facile patebit: de quo mox dicendum erit. In hac sede usque ad Valckenærii tempora edebatur versus manifesto vitiosus, Ἐκλύσαθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω δυσδαίμονα. Is quidem reposuit ἐκλύεθ' recte; nam legitur quoque in Med. 1312. Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν. Helen. 1200. Ὠή· χαλᾶτε κλεῖθρα, λύεθ' ἱππικὰς Φάτνας, ὀπαδοί. Pergit autem scribere ὡς ἴδω τὸν δαίμονα Γυναικὸς, ex Cod. Fl. Sed patebit ex aliorum Codicum lectionibus, quidnam his turbis ortum dederit. Vocibus πικρὰν θέαν adscripta fuisse videtur in antiquiore quodam Codice interpretatio τὸν δυσδαίμονα νεκρὸν, quæ, expulsa vera lectione, textum occupavit. Postea istum tam enormem versum describentes librarii, ad senarium recidere aggressi sunt. Alius igitur vulgatam reliquit ὡς ἴδω δυσδαίμονα Γυν. alius lectionem effinxit quæ, teste Valckenærio, erat in Cod. Paris. ὡς ἴδω δυσδαίμονα Νεκρὸν γυναικὸς, ἤ με θανοῦσ' ἀπώλεσεν. alius pro sua liberalitate reliquit τὸν δυσδαίμονα. ut in MS. E. alius denique, qui Florentinum exaravit, τὸν δαίμονα. Brunckius retinuit ἐκλύσαθ', sed recte dedit πικρὰν θέαν.

Monk.

MS. B. ἁρμοὺς, γρ. ὁρμούς.

ὡς ἴδω δυσδαίμονα.] Ita Ed. Ald. MS. Flor. ὡς ἴδω τὸν δαίμονα. MS. E. ὡς ἴδω τὸν δυσδαίμονα. δαίμων solenniter a Græcis de rebus vel prosperis vel adversis adhibetur, rarius multo de spectaculo tristi, quale esset Phædræ suspendio necatæ. Unicum, quod novi, exemplum est Soph. Œd. Colon. v. 77.

ἐπείπερ εἶ
γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.

Potes etiam δαίμονα simpliciter *letum* interpretari ex Homer. Il. Θ'. v. 166.

—— πάρος τοι δαίμονα δώσω.

Hinc non male defendi potest Codicis Florentini lectio. Verum cum idem versus, paucis mutatis, infra occurrat, sc. post v. 826. ubi sensus nihil simile postulat, non possum non suspicari, διττογραφίαν hujus versus esse, quod ibi legitur, quam lector aliquis, vulgata emendatiorem esse animadvertens, in ima pagina adscripsit, sequentes autem librarii eo in loco retinuerunt. Certe, si huc transferretur, commodum sensum faceret:

ἐκλύσαθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν
γυναικὸς, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν.

Musg.

Δυσδαίμονα γυναικὸς] Subaudi νεκρόν. De muliere autem æque, ac de viro, ὁ νεκρὸς et ὁ νέκυς dicitur, et significat Cadaver. Vid. supra ad v. 789. *Barnes.*

ὡς ἴδω τὸν δαίμονα Γυναικὸς, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν.] Hanc ego lectionem a Flor. Cod. subministratam sine dubitatione recepi, τὸν δαίμονα Γυναικὸς, *tristem uxoris meæ sortem*, pro vulgata

ὡς ἴδω δυσδαίμονα
Γυναικὸς,

quæ nullo potest modo tolerari: ex uno Codicum Paris. enotavit Musgravius τὸν δυσδαίμονα Γυναικὸς, nihil ex ceteris. In Parisino Cod. quem adhibuit T. H. legitur, ὡς ἴδω δυσδαίμονα Νεκρὸν (quod ex conjectura Reiskius hic censebat restituendum,) Γυναικὸς ἣ θανοῦσά μ' ἀπώλεσεν. ultimum in ὤλεσεν mutatum dabit et hunc senarium legitimum: hanc vero lectionem natam arbitror (nam ἀπώλεσεν mutari non debet) ex interpretamento, quo τὸν δαίμονα Γυναικὸς quis reddidit non inepte, δυσδαίμονα νεκρὸν γυναικὸς, *infortunatum cadaver uxoris.* Sed præterea diversa fuisse videtur in libris antiquis lectio, forsan ex Editione dramatis prima conservata:

ὡς ἴδω πικρὰν θέαν
Γυναικὸς

ut acerbum videam spectaculum Uxoris, quæ lectio, hic adnotata, in locum alienissimum immigravit versui 824. (ed. V.) subjecta; nam, qui legitur illic, versum:

Ἔπαθες, εἰργάσω

Passa es *atrocia*, confecisti hoc

S. θάνατον. τὸ δὲ, αἶ αἶ τόλμας, διὰ μέσου ἀναπεφώνηται, καὶ οὕτως τὸ ἑξῆς ἵσταται.

Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν·

esse nostri vel diversam, vel emendatiorem scriptionem, dubitari non potest. Vidit hoc monuitque primus Sam. Musgravius in notis ad hunc Hipp. versum, et ingeniose suspicatur ex inferiore ora paginæ versum in istam sedem, quam in Edd. occupat, male fuisse relatum. De Codicibus illic suis tacet, videturque adeo versus post versum 826. in iis, quos adhibuit, inventus: si vel in omnibus inveniretur, illic Musgravio nihilominus mihique videretur adulterinus: sed non legitur versus iste 825. (ed. V.) nec in Flor. Cod. neque in Par. quo usus est amicissimus T. H. — Nonnunquam, post alios interjectos, a librariis male repetiti versus relicti sunt, ne lituris Codices deformarentur: ex. gr. in Eur. Or. v. 928. Τοὐναντίον δὲ δράσετ' ἢ δρᾶσαι χρεὼν, in quarto Codicum Leidensium post octo versus seqq. initio pag. sequentis male legitur repetitus. Jam vero diversas istas lectiones esse suspicor:

ὡς ἴδω τὸν δαίμονα
Γυναικὸς,

et

ὡς ἴδω πικρὰν θέαν
Γυναικὸς,

quia non potuit hæc ex interpretamento nasci, utraque autem videtur Euripidea. Nusquam tamen, fateor, in talibus locis legere me memini τὸν δαίμονα, sed illorum tantum similia, quæ hic sola probat Musgravius; κακὸν, θέαμα πικρὸν, δεινὸν, ἄλγιστον, &c. in Eurip. Med. 1312. —— ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν. Soph. Aj. v. 1022. Ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν, Ὦ δυσθέατον ὄμμα· καὶ τόλμης πικρᾶς. v. 1011. Ὦ —— θεαμάτων ἐμοὶ Ἄλγιστον. Eurip. Med. v. 1164. δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν· et sic Xenophon K. A. V. p. 199, 30. In Eurip. Supplic. v. 947. Πικραὶ γὰρ ὄψεις χἄμα τῷ τέλει νεκρῶν. in Orest. v. 942. Πικρὸν θέαμα (MS. Θέαμα πικρὸν) καὶ πρόσοψις ἀθλία. — Sed alterum

ὡς ἴδω τὸν δαίμονα
Γυναικὸς,

ut videam tristem uxoris meæ sortem, viri docti fatebuntur a librariis non exspectandum. Prorsus eodem modo τὸν δαίμονα γυναικὸς de *uxoris*, quam mortuam putabat, *sorte* dixit Euripidis Admetus in Alc. v. 956.

Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον
Τοῦ 'μοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως·
Τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἅψεταί ποτε.

hunc locum præter alia quædam Euripidis apta dedit L. Kuster. in Aristoph. Plut. v. 6. *mortem* Alcestidis τὸν παρόντα δαίμονα *præsens infortunium* vocat chorus in Alc. v. 577. Πῶς οὖν ἔκρυπτες τὸν παρόντα δαίμονα. *Sors tristis*, sive *fortuna mala*, seu *calamitas*, quæ nobis obtingit non sine Numine, frequenter dicitur δαίμων, ut Homero sic aliis: Sophocli Œd. Col. v. 1333. τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληφότες, sive potius ἐξειληχότες· sunt *eamdem malam fortunam sortiti*. Sophocles Stobæi p. 579, 1.

Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα·

id est μὴ πᾶσι κήρυσσε, vel μὴ εἰς πάντας αὔδα τὴν παροῦσαν τύχην, sive ἀτυχίαν· Grotius p. 458.

Malum quod urget spargere in vulgus cave.

810. MS. Paris. νεκρὸν γυναικὸς, ἢ θανοῦσά μ' ἀπώλεσεν, teste Valckenærio in notis. *Musg.*

811. Acute et probabiliter conjicit Elmsleius delendas esse personarum notas ad vv. 811. 819. 849. 858. et omnia, quæ in hac scena leguntur, melica Theseo tribuenda. Cum tamen versus 855, 6, 7. Choro paullum melius quam Theseo convenire videantur, satius duxi, ut in re dubia, nihil novare. *Monk.*

812. εἰργάσω Τοσοῦτον, ὥστε τούσδε συγχέαι δόμους] Cum his jungenda viderunt Σᾶς χερὸς πάλαισμα μελέας· ubi hæc adscripta Codex dabat Paris. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, οἳ πνίγουσιν ἐν τῷ τραχήλῳ παλαίοντες. unde vox mendosa corrigi poterit in Scholiis. Per parenthesin interjecta ad mentem Heathii constitui: sic leguntur in Cod. Paris. Αἶ αἶ τόλμας | Βιαίως θανοῦσ' ἀνοσίῳ τε συμφο- | ρᾷ, σᾶς πάλαισμα μελέας. *Valck.*

Τοσοῦτον, ὥστε τούσδε συγχέαι δόμους.
Αἶ αἶ τόλμας, ὦ
Βιαίως θανοῦσ᾽,
᾽Ανοσίῳ τε συμφορᾷ, σᾶς χερὸς
Πάλαισμα μελέας.

Tantum, ut confundat hanc domum,
Heu, heu, audaciam,
O violenter mortuam,
Et scelerato casu,
Certamen tuæ miseræ manus,

S. 817. Πάλαισμα μελέας.] Τὸ παράπτωμα τῆς ἀγχόνης, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, οἳ οἱονεὶ πνίγουσιν ἑαυτοὺς ἐν τῷ τραχήλῳ * παλαίοντες. 818. Τίς ἄρα] Λείπει τὸ δαιμόνων·

* Junt. Basil. Florr. 6. 15. τῶν παλαιόντων, οἳ ὁ. πν. ἑ. ἐν τῷ τρ. παίζοντες. Ultimum Barn. mutavit in πιέζοντες. Sed παλαιστῶν et παλαίοντες MS. Paris. ap. Valck. v. 812. qui omittit οἱονεί et ἑαυτούς.

814, 15. ὦ deest in Codice Paris. qui mox omittit χερός. Verba αἶ αἶ τόλμας—συμφορᾷ parentheseos signis incluserunt recentes editores Heathio obsecuti. Non multum quidem refert utrum in simplices an in duplices Dochmiacos hi versiculi distribuantur: Contraxissem tamen in unum vv. 814, 815. nisi numeri versuum hactenus in notis citatorum subinde mutati molestias lectori facturi essent. Idem dictum puta de vv. supra 576, 7: quod nos idcirco monuimus, ne ab aliis objiciatur. βιαίῳ legit Elmsleius. *Monk.*

Ita hos versus constitui jubet Heath.

Αἶ, αἶ, τόλμας, ὦ βιαίως θανοῦσ᾽,
᾽Ανοσίῳ τε συμφορᾷ, σᾶς χερὸς
Πάλαισμα μελέας.

Versus sic sunt asynarteti ex dochmaicis, ut plerique sequentium. Hoc metri genus ad subitas et violentas animi perturbationes, ex improvisa calamitate ortas, adhiberi solet. v. Heath. ad Soph. Œd. Tyr. 1361. Heathium secutus est Valck. In Cod. Par. leguntur hi versus sic:

Αἶ, αἶ, τόλμας,
Βιαίως θανοῦσ᾽ ἀνοσίῳ τε συμφο-
ρᾷ, σᾶς πάλαισμα μελέας. *Beck.*

818. Vulgo legitur hic versus, ut in Aldina, τίς ἄρα σὰν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζωάν; Omittit τάλαιναν Lasc. "*Forsan legendum ἠμαυροῖ ζωάν; ut sit integer senarius.*" R. P. Verum hæc nota Porsono admodum juveni, ut videtur, excidit: certe eam nunquam scripsisset, si animadvertisset Codicem Paris. habere τίς ἄρα σὰν, τάλαιν᾽, ἀμαυροῖ ζωάν; versum scilicet præeuntibus et sequentibus similem. Reposui tantum ζόαν, Porsoni exemplum secutus, qui in Hec. 1098. ζόης pro vulgato ζωῆς edidit, et duo loca Stobæi indicavit, ubi eandem medicinam metrum flagitat. Cum igitur constet utramque formam ζωὴ et ζόη adhibuisse Tragicos, præferendam duxi eam, quæ numeris Dochmiacis paullo melius inservit. Pro τίς Mugravius primum conjecit τί σ᾽: mox, ea sententia repudiata, proposuit ἅτις ἄρα, quod longe deterius. Scholiast. λείπει τὸ δαιμόνων. Τὶς ἄρα δαιμόνων ἀμαυροῖ, ἤτοι ἀφανῆ καθιστᾷ τὴν σὴν ζωήν. Hinc forsan scribendum τὶς, sine interrogatione. Vid. infra ad v. 877. Legere vult Censor Anglus (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 223.) Τίς ἄρα σὰν, τάλαινα, μαυροῖ ζόαν; citans in exempla verbi μαυρόω Æsch. Agam. 297. Eumen. 358. *Monk.*

Τίς] Nec Chorus, nec Theseus, ignorabat, Phædram propria manu periisse. Pro τίς legebam τί σ᾽, quod nunc repudio. Neque enim honestum esset Choro, caussam, quam optime sciebat, sciscitari. Forte verum fuerit:

ἅτις ἄρα σὰν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζωάν.

ἅτις, ut sæpe, pro ἅ. *Musg.*

Brunck. e membr. scripsit τίς ἄρα, versum esse asynartetum e duobus dochmaicis. *Beck.*

Τίς ἄρα σὰν, τάλαιν', ἀμαυροῖ ζόαν;
ΘΗ. Ὤιμοι ἐγὼ παθέων· ἔπαθον, ὦ τάλας,
Τὰ μάκιστ' ἐμῶν κακῶν· ὦ τύχα,
Ὥς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεστάθης,
Κηλὶς ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινός·

Quæ utique vero delevit tuam miseram vitam.
Thes. Hei mihi propter mala, quæ sum passus O misera *Uxor*,
Pessima meorum malorum: O fortuna,
Quam gravis mihi, et *meis* ædibus, accessisti.
Non prævisa macula ex aliqua furia.

S. τίς ἄρα δαιμόνων ἀμαυροῖ, ἤτοι ἀφανῆ καθιστᾷ τὴν σὴν ζωήν. 822. Κηλὶς ἄφραστος] Ῥυπαρία μελαίνουσα, αἰσχύνη. Ἄφραστος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπροόρατος, ἀδόκητος σπίλος καὶ αἰσχύνη. 823. Κατακονῇ μὲν οὖν] Ἀντὶ τοῦ καταφορά. λείπει δὲ τὸ κατέλαβέ με. ὁ δὲ

Hic versus in Cod. Paris. legitur, Τίς ἄρα σὰν τάλαιν' ἀμαυροῖ ζωάν, et, ad verbum ἀμαυροῖ, interpretatio ἀφανῆ καθιστᾷ. Miror illic viro Clar. placuisse, Τί σ' ἄρα σὰν τ. Σὲ —— σὰν vereor ut scribi potuerit. *Valck.*

819. ὦ τάλαινα Aldus, adversante metro. ὦ τάλας E. P. Lasc. ὧν ἔπαθον omnes libri præter A. qui insigni varietate habet ὤ μοι ἐγὼ πόνων, ὢ ἔπαθον, ὦ πόλις. ultima vox e versu 858. sumpta esse videtur. Brunckius e Codice edidit πόνων, et ex ingenio οἷ' ἔπαθον, τάλας. Concinniorem, uti spero, lectionem effeci, delendo ὧν, quod metro et sententiæ perinde incommodum est. *Monk.*

In membr. ὤ μοι ἐγὼ πόνων, ὢ ἔπαθον ὦ πόλις; unde meliorem vulgo recepta concinnavi lectionem:

ὤ μοι ἐγὼ πόνων· οἷ' ἔπαθον, τάλας.

Vere enim monuit Heathius ὦ delendum esse, quod metrum pessundat. In hac et sequenti Thesei ῥήσει sunt, præter senarios, qui positione hic distincti sunt, versus omnes asynarteti ex dochmaicis vel dochmaïci. Verissima ex hac observatione, quæ doctos viros, minus quam par erat ad metrum adtendentes, fugit, emendationum, quæ in hanc textus partem invectæ sunt, necessitas arguitur. *Brunck.*

Ὦ μοι ἐγὼ παθέων, ὧν ἔπαθον, ὦ τάλας] Musgravium sequutus, ὦ τάλας ex Codd. recepi, pro τάλαινα· ὦ πόλις est in Flor. et Paris. Ut versus sit concinnior, ὧν ἔπαθον, τάλας, scribendum censet Heathius. *Valck.*

820. Pro vulgato τὰ κάκιστ', quod metrum violat, Brunckius, monente Valckenærio, e tribus MSS. A. B. Fl. reposuit τὰ μάκιστ'. Hæc vox, utpote apud Tragicos rarior, in illam facile mutari poterat. μάκιστος a Poëtis usurpatur, ut opinor, pro μέγιστος, quemadmodum μάσσων pro μείζων in Æsch. Prom. 650. Pers. 440. 706. μάκιστος exstat in Soph. Œd. T. 1300. τίς ὁ πηδήσας Μείζονα δαίμων τῶν μακίστων; ubi Codex unus exhibet contra metrum κακίστων. Philoct. 849. Indicat Valckenærius Æschylum apud Longin. Sect. iii. Καὶ μὴ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας. *Monk.*

In hoc versu, Τὰ μάκιστ' ἐμῶν κακῶν, præbent et Flor. et Paris. pro κάκιστ' ἐμῶν· quod utpote rarius in κάκιστ' a librariis videtur mutatum: μάκιστον adhibitum in *Æschyli* loco apud *Longin.* π. Ὕ. III. 1. in *Soph.* Philoct. v. 846. redditur a Schol. μέγιστον. *Valck.*

τὰ μάκιστ'.] Hoc e membranis et Florentino cod. omnino recipi debebat. Vulgatum enim τὰ κάκιστ' salvo metro stare non potest. Pyrrhichium non recipit versus antispasticus. *Brunck.*

Asynartetus ex basi antispastica et dochmaico, ut v. 823. 825. *Heath.*

821. Valck. sine causa, ut videtur, malebat ἐπεστάθη. *Monk.*

ἐπεστάθης.] Eleganter Valckenærius ἐπεστάθη. *Musg.*

Κατακονᾶ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος·
Κακῶν δ', ὦ τάλας, πέλαγος εἰσορῶ

Exitium profecto, vita non vivenda.
Ego vero miser intueor pelagus malorum

S. νοῦς· καταφορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με. κακῶν δὲ, ὦ τάλας, πέλαγος εἰσορῶ. γράφεται δὲ καὶ τὸ κατακονῶ ῥῆμα, ἵν' ᾖ οὕτως· μαραίνει με ἡ δυστυχία τοῦ βίου. γράφεται καὶ κα-

Hic versus, si scribatur una litera sublata, jungi commode poterit cum sequente, quamvis nec diffitear ἐπιστάθης cum τύχα posse connecti, Ὡς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεστάθη Κηλὶς ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινός· *Quam gravis mihi meisque macula non provisa a Deo quodam malefico fuit inusta!* Sic vocem ἄφραστος cum Schol. capiendam recte monuit Heathius. *Valck.*

822. MS. D. ἄφρακτος mendose. *Monk.*

ἄφραστος] *Insperata, improvisa.* MS. D. ἄφρακτος. *Musg.*

Reisk. scribit Κηλὶς δ' ἄφραστος. *Beck.*

823. Diversa fuit in quibusdam antiquis libris hujus versus lectio κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίωτος βίου. Utramque memorat Scholiasta. βίου exhibent A. Fl. Etymol. M. p. 50, 26. Hæc in Scholiis explicatur καταφθορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με. Quum vero duriusculum videretur κατακονὰ ἀβίωτος, alteram lectionem, in qua consentiunt Lasc. Ald. et MSS. quidam, servare malui. Satis frequens est ἀβίωτος βίος. Arist. Plut. 970. Ἀβίωτον εἶναι μοι πεποίηκε τὸν βίον. ad quem locum videas Hemsterhusium, et Valck. ad Theocriti Adoniaz. p. 217. Interpretatur Schol. μαραίνει με ἡ δυστυχία τοῦ βίου. et rursus, γράφεται καὶ Κατακονᾶ μὲν οὖν, ἀντὶ τοῦ καταναλίσκει. Eustathius ad Il. Γ. p. 381, 22=288, 40. ad hanc varietatem respiciens, et nomen κατακονὰ, et verbum κατακονᾷν inter ἅπαξ λεγόμενα Euripidea recenset. Vocem corruptam esse putat Blomfieldius, et scribendum suspicatur Καταμονὰ μ. οὖν ἀ. βίου. *Manere in vita intolerabile est.* vid. v. 871. Scribendum censet Elmsleius hic et infr. 871. ἀβίοτος, notans, "Legendum in Ion. 764. Οἴμοι ξυμφορᾶς. Ἔλαβον, ἔπαθον ἄχος ἀβίοτον, φίλαι." *Monk.*

κατακονὰ] Ita Scholiastes, qui etiam testatur, scriptum fuisse κατακονῶ. Vulgo κατακονᾷ. Hesychius: κατακονὰ, διαφθορά, Sensus est: *labes improvisa—imo vero exitium, vita non vivenda.* μὲν οὖν, ut Soph. Philoct. v. 1422. Scaliger tamen μέ νυν. *Musg.*

Κατακονᾷ] Alias κατακονά. Vid. Schol. Et Hesychius: κατακόνα, διαφθορά. Hoc verbum agnoscit etiam inter ἁπαξαπλῶς λεγόμενα Eustathius fol. 381. lin. 20. et Phavorinus: Videtur attinere ad κατακαίνω. Utramque lectionem agnoscit Scholiastes, ut et Eustathius loco prædicto. Scaliger autem por μὲν οὖν legit μέ νυν. *Barnes.*

Heathio durum videtur, ipsam calamitatem hic dici βίον. Itaque præfert (ut et Br.) Κατακονὰ — βίου, *Vitæ profecto subversio plane intoleranda.* — Reisk. conjicit: κατακνάσει με. τοὔνθεν (i. e. τὸ ἔνθεν, *ab hoc inde temporis articulo*) ἀβίωτος βίος. *Beck.*

Κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος·] Βίου legitur in Codd. Flor. et Paris. lectumque fuit Scholiastæ. Tanquam Euripidea hæc exhibentur in Etymologico p. 50, 26. Κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίου. Tametsi autem βίου legatur in Cod. Paris. idem ille velut verbum dat Κατακονᾷ, cum interpretatione μαραίνει. Vere tamen animadvertit vir doctus in Miscell. Obs. Vol. I. p. 417. cum verbo βίος, cum nomine jungendum βίου. Sic infra v. 870. ἐμοὶ μὲν οὖν Ἀβίωτος βίου τύχα. Duplex hic fuit in libris antiquis lectio, quod Barnesius etiam vidit: inter alia Poëtis ἅπαξ λεγόμενα veteres apud Eustath. in Il. Γ. p. 288, 40. ex Euripide, præter alia, memorant Κατακονὰν ὀνοματικῶς τὴν διαφθορὰν, Δωρικώτερον, ἢ Κατακονᾷν, ῥηματικῶς, τὸ καταθήγειν. Utrumque explicatur etiam in Scholiis. Altera lectio,

Κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίωτος βίου.

(hoc enim tum requiri censuit etiam Heathius) sic in Scholiis explanatur, καταφθορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με· additur

825 Τοσοῦτον, ὥστε μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,
Μηδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.

825 Tantum, ut nunquam possim emergere rursus,
Nec superare fluctus hujus calamitatis.

S. τακονᾷ μὲν οὖν, ἀντὶ τοῦ * καταναλίσκει. 826. Μηδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα] Ἀντὶ τοῦ ἐκκολυμβῆσαι,

* Valck. ad Hipp. p. 252. 2. B. ita emendat locum: γράφ. δὲ καὶ τὸ κατακονᾷ, ὡς ῥῆμα. Ita ultima γράφεται καὶ κατ. μὲν οὖν ἀντὶ τοῦ κ. vel e superioribus male repetita sunt, vel, quod potius videtur, præfigendum ἄλλως, ut hoc scholion sit ex alio cod. excerptum.

illic, γράφεται δὲ καὶ τὸ Κατακονῶ (L. Κατακονᾷ ὡς) ῥῆμα· ἵν' ᾖ οὕτως, μαραίνει με ἡ δυστυχία τοῦ βίου· sive καταναλίσκει. Hæc, nisi fallor, pertinent ad versum hoc modo scriptum:

Κατακονᾷ μὲν οὖν μ' ἀβίωτος βίος.

viri cujusdam docti memorant conjecturam legentis:

Κατακονᾷ μέ νυν ἀβίωτος βίος.

Evenerat Theseo calamitas, quæ vitam reddebat minime vitalem: memorat et Plato δεινὰς —— ξυμφορὰς, ἃς ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ, de LL. XI. p. 926. B. cui βίος etiam ἀβίωτος in Politico p. 299. E. et sæpius dicitur aliis. *Valck.*

824. Ita recte Lasc. Quod vulgatur, ὁ τάλας, versus ferre nequit. Brunckius, qui Lascaris editionem videtur nunquam inspexisse, emendationem suam κακῶν δ' ὁ τλήμων in textum intulit. Locutiones κακῶν πέλαγος, κύματα, κλυδὼν, et ceteras ejus generis adamarunt Tragici. Æsch. Prom. 771. Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης. 911. Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. 1051. Οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία Ἔπεισ' ἄφυκτος. Pers. 433. Αἶ, αἶ· κακῶν δὴ πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα. Med. 363. Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλυδῶνα θεὸς, Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε. Suppl. 826. (834.) Ἴδετε κακῶν πέλαγος. Herc. F. 1090. κακῶν δὲ πέλαγος εἰς τόδ' ἤγαγες. Æsch. Theb. 764. Tritissima sunt Shakespearii verba Hamlet Act III. Sc. 1. — *Or to take arms against a sea of troubles, And by opposing end them.* Hunc versum cum duobus sequentibus adhibuit X. Π. 419. *Monk.*

Κακῶν δ' ὁ τάλας πέλαγος εἰσορῶ] Ita infra ad Ion. v. 936. dixit κακῶν θησαυρόν. In quem locum vide quæ nos. Ita Herc. Fur. v. 1090. Κακῶν δὲ πέλαγος εἰς τόδ' ἤγαγες. *Barnes.*

Κακῶν δ' ὁ τάλας πέλαγος εἰσορῶ Τοσοῦτον, ὥστε μή ποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν] In sequenti versu, Μήτ' ἐκπερᾶσαι dant Codd. Flor. et Paris. In istis ad ἐκνεῦσαι adscriptum in Paris. ἐκφυγεῖν. proprie notat ἐκνήξασθαι, *enatare*, quod supra jam attigi in v. 472. Ubi legitur apud Palæph. π. Ἀ. c. XVI. ὅτε ταῦρον, ὅθ' ἵππον τοσοῦτον πέλαγος διανήξασθαι δύνασθαι; ex duobus Codd. offertur διανύσαι δυνάσθαι· quod in διανεῦσαι mutandum arbitror, adhibitum in eadem locutione figurate sumpta Platoni, cujus Parmenides (T. III. p. 137. A.) ferme nesciebat πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πέλαγος λόγων. Sic enim legenti Ficino πέλαγος pro πλῆθος libenter adsentior; πέλαγος τῶν λόγων dixit et in Protag. p. 338. A. ex Platone sumptum forte Διανεῦσαι Hesychio restituit vir Summus in Lucian. p. 306. conf. notata Clar. Ruhnkenio in Tim. Lex. p. 58. —— Nostro versu mendosa, quæ prostat in Flor. Cod. lectio ἐκπνεῦσαι mihi in memoriam revocat elegantem Marklandi conjecturam, qua pro ἐκπεπνευκότας, in Eurip. Phœn. v. 1167. corrigit:

Πυκνὸς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας·

ad Eurip. Suppl. v. 694. —— Non erat prætermittendus locus Trag. Χρ. Π. ex his nostris derivatus 419. Ναὶ ναὶ κακῶν πέλαγος ἡ τάλαιν' ὁρῶ Τοσοῦτον, ὅσον (ὥστε) μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν, Μηδὲ πέρασαι (L. Μηδ' ἐκπερᾶσαι) κῦμα τῆσδε συμφορᾶς. *Valck.*

825. Vide supra v. 472. ἐκπνεῦσαι Lasc. Flor. ὡς μήποτ' A. Flor. qui et mox μήτ' ἐκπερᾶσαι. *Monk.*

Ἐκνεῦσαι] De hoc verbo vid. supra ad v. 472. *Barnes.*

826. Post hunc vulgo sequitur versus

Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν
Βαρύποτμον, γύναι, προσαυδῶν τύχω;
Ὄρνις γὰρ ὥς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ,
Πήδημ' ἐς Ἀΐδου κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι.

Qua oratione miser, quam tuam fortunam
Tristem, O misera, prædicans, scopum attingam?
Avis enim ut quædam ex manibus, abis
Saltu mihi acerbo ad Plutonem ruens.

S. * παρέρπειν, ἐπεὶ καὶ πέλαγος προείρηται. ἐνέμεινε δὲ τῇ μεταφορᾷ. 829. Ὄρνις γὰρ ὥς τις] Ὥσπερ ὄρνις κρατουμένη ὑπό τινος, ἀφανὴς γίνεται, οὕτω καὶ σὺ, ταχέως ἐν τῷ ᾅδῃ πηδήσασα. 832. Πρόσωθεν δέ ποθεν] Πόθεν συνέβη μοι αὕτη ἡ συμφορά; μὴ ἄρα ἕνεκεν τῶν πρόσθεν ἡμαρτημένων μοι, ἢ πρός τινος παλαιᾶς ὀργῆς τῶν δαιμόνων; 834. sq. Ἀμπλακίαισι τῶν

* Παρέρπειν addit Flor. 6.

ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν, quem utpote ex sede sua supr. 809. male repetitum, cum Brunckio delevi. Abest quidem a Codd. A. Fl. et in hoc loco, si sententiam spectes, prorsus absurdus esset. Præterea notandum est quod in vv. 819—830. tria senariorum disticha totidem dochmiacorum distichis singula singulis subjiciantur; quodque his duodecim versus 837—848. uti antistropha strophæ suæ, fere opponantur: unde constat istum versiculum hanc sedem male occupasse. *Monk.*

ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν,] Dixi de hoc versu supra ad v. 819. *Musg.*

Jam supra monitum, hunc versum esse versus 309. diversam, scripturam vel emendationem, nec legitur in codd. Par. et Flor. unde Valck. uncinis circumdedit, omisit plane Brunck.

Consentit Prev. hunc versum esse expungendum.

Flor. et Par. Μήτ' ἐκπερᾶσαι. *Beck.*

827. τίνα τίνα λόγον Fl. *Monk.*

Heath. reddit: *Quale responsum, miser, qualem fortunam infelicem, te compellans, a te, O misera, invicem accipio? Beck.*

Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν Βαρύποτμον, τλῆμον, προσαυδῶν τύχω] In his, quæ recte Heathius interpretatur, Τίνα τίνα λόγον in Flor. in hoc æque ac Paris. scribitur, Βαρύποτμον, γύναι, προσαυδῶν τύχω. ad τλῆμον olim vocem γύναι adscripserant. *Valck.*

828. γύναι pro vulgato τλῆμον ex MSS. A. Fl. Brunckium secutus, recepi. Deinde recte, ut mihi quidem videtur, interpretatus est Musgravius τύχω, i. e. σκοποῦ, *verum attingam*, comparans Æsch. Choëph. 12. Ἦ πατρὶ τῷ 'μῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω Χοὰς φερούσας; Comparari etiam possunt Iph. T. 1321. Ὦ θαῦμα· πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχω; Æsch. Agam. 1241. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν. *Monk.*

τύχω. i. e. σκοποῦ. *Verum attingam.* Sic Æschyl. Choëph. v. 12.

ἢ πατρὶ τῷ 'μῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω
χοὰς φερούσας ——

Musg.

829. Eadem comparatione utitur Sophocles Œd. Tyr. 175. Ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ Προσίδοις, ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν, Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον Ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ. ubi perperam Brunckius ᾇπερ, scilicet haud suspicatus istos versus esse antistrophicos, et metrum requirere ἅπερ i. e. *Sicut.* Similia sunt in Aristoph. Ran. 1351. Nostri Herc. F. 509. *Monk.*

830. Aliam lectionem πικρὸν pro κραιπνὸν habet Aldus, et sic vulgo. Sed Lascaris cum omnibus MSS. Scholiasta. et X. Π. 232. servat κραιπνὸν, quod receperunt Musgr. et Brunck. *Monk.*

κραιπνὸν] Ita MSS. A. B. D. Exc. Flor. Lib. P. Ed. Lasc. et Scholiastes. Vulgo πικρόν. *Musg.*

Versu hoc, Πήδημ' ἐς ᾅδου κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι· dedit ex Codd. Musgrav. quibus accedunt Flor. Paris. et Gregor. in Χρ. Π. ubi versu 232. dicitur Judas, Πήδημ' ἐς ᾅδην κραιπνὸν ὁρμήσας τάχα —— Apte quidem conveniunt πήδη-

Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, μέλεα, μέλεα τάδε πάθη.
Πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι
Τύχαν δαιμόνων,
Ἀπλακίαισι τῶν πάροιθέν τινος.

Heu, heu, heu, heu! miseranda, miseranda *sunt* hæc mala.
Ex anteacto autem ævo alicunde, consequor
Calamitatem *hanc*,
Propter peccata *in* deos, superiorum alicujus.

S. πάροιθέν] Ὅ ἐστιν, οὐ δι' ἐμὸν ἁμάρτημα τιμωροῦμαι, ἀλλὰ διὰ * προγονικόν. Ἄλλως. Μὴ διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν προτέρων μου, ἤτοι ἀρχαίων, προγόνων, ἀναλαμβάνω τοιαύ-

* Legebatur οὐδ' ἐμὸν ἁμ. τιμ. ἀλλὰ λείπει τογνικόν. οὐ δι' ἐμὸν et ἀλλὰ διὰ scripsi e Florr. 6. 15. προγονικόν est ex em. Valck. p. 255. 2. B.

μα κρειπτνὸν, sed erat Theseo certe πικρὸν videturque mihi diversa lectio diversæ fuisse Editionis, aut a correctore quodam profecta. *Valck.*

831. Aldus πάθη τάδε contra metrum. Correxit e Codd. Musgravius. *Monk.*

τάδε πάθη.] Ita MSS. A. B. D. E. Exc. Fl. et Ed. Lasc. Vulgo πάθη τάδε. *Musg.*

Prout vocem transposuit Musgr. μέλεα τάδε πάθη dant duo etiam alii Codd.—— Sequentes sic exstant in Paris. Πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι | Τύχαν δαιμόνων, | Ἀμπλακίαισι τῶν πάροιθεν τινός. Sic hos duo constituebat Heathius: Τύχαν, δαιμόνων ἀμπλακίαισι τῶν | Πάροιθέν τινος. *Ex veteri vero quadam origine repetendum* alicunde *hoc mihi evenit infortunium propter peccata cujusdam majorum meorum.* Non debuerant interposita distinctione divelli voces, Τύχαν δαιμόνων. Fortuna etiam mala nobis divinitus oblata, sive δαίμων dicatur, seu τύχη, seu τύχη δαιμόνων, in talibus dictis nihil arbitror interesse. Euripides in Æolo ap. Stob. p. 568, 38.

Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας
Ὅστις φέρει κάλλιστ' ἀνὴρ οὗτος σοφός.

ibid. paulo ante v. 22. ejusdem est, Ὅστις —— εὐλόγως φέρει Τὸν δαίμον'· —— Ad Hipp. versum 833. adscriptum recte τῶν προγόνων. In Scholiis, ἁμάρτημα —— προγονικὸν, absurde mutatum in πορνικόν· quod minus mirabitur, qui legerit in emendatissimo Timæi Lexico Platon. p. 151. γονικοῖς νόμοις scriptum, pro προγονικοῖς. —— Majorum autem facinora in posteris puniri statuit ex opinione vulgo recepta Tragicus Theseus, ut supra Phædra v. 343. infra Hippol. v. 1377. Iphigenia in Tauris Eurip. v. 200. Ex ejus Alcmæone præbet ista Stobæus p. 454, 40.

Τὰ τῶν τεκόντων ὡς κατέρχεται θεὸς
Μιάσματ'.

Grotius p. 338.

Commissa quæ sunt in parentes, hæc Deus
Persequitur ultor.

vera quidem ista sunt; sed Græcis significantur, *ab ipsis parentibus commissa, quæ Deus ultor in liberis persequitur.* Optime Grotius in Excerpt. ex Euripide:

Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐκγόνους
Θεοὶ τρέπουσι·

Latina fecit p. 422.

In posterorum capita mos Dis vertere
Culpas parentum.

vid. Marklandus in Lysiæ p. 113, 4. et Notata in Phœniss. v. 941. *Valck.*

Quater in membr. et in Florent. editione, αἶ, bis positum μέλεα. Ter tantum, ut constaret versus, αἶ poni debuit. *Brunck.*

832. Cod. Fl. Πρόσωθεν δὲ δέποθεν. *Beck.*

833. Vulgo distinctio posita erat post τύχαν, ut conjungerentur δαιμόνων τῶν πάροιθεν, satis inepte. Recte Valckenærius monuit τύχαν δαιμόνων dictum esse pro

ΧΟ. Οὐ σοὶ τάδ', ὦ 'ναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακὰ,
Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος.
ΘΗ. Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
Μετοικεῖν σκότῳ θανὼν ὁ τλάμων,
Τῆς σῆς στερηθεὶς φιλτάτης ὁμιλίας·

Cho. O rex non tibi soli hæc mala acciderunt:
Cum multis aliis perdidisti inclytam conjugem.
Thes. Sub terra volo, sub terra caliginem *huic*
Migrans habitare, mortuus *in* tenebris miser,
Orbatus tua charissima consuetudine:

S. την δυστυχίαν παρὰ θεῶν; 835. Οὐ σοὶ τάδ' ὦναξ,] Καὶ ἐν τῇ 'Αλκήστιδι, (v. 429.) οὐ γάρ τοι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν γυναικὸς ἐσθλῆς * ἤμπλακες.

*"Ημπλακες Florr. 6. 15. pro ἥμαρτες, ut citatur infra ad v. 896. Leg. ἤμπλακες, ἤγουν ἥμαρτες.

simplice τύχαν vel δαίμονα, ut in Fragm. Eur. Æoli ap. Stob. p. 568, 38. Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας "Οστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός. *Monk.*

In Cod. Par. Τύχαν δαιμόνων 'Αμπλακίαισι τῶν πάροιθεν τινός. Atque sic Brunck. vulgavit. *Beck.*

834. ἀμπλακίαισι editiones nostram præcedentes. Altera vero forma, qua semper usos esse Tragicos arbitror, in hoc versu vel ob numeros reponenda erat. Vid. supra ad v. 145. Respexit quidem Theseus eadem majorum delicta, quæ Hippolytus infra v. 1377. *Monk.*

Τῶν] Alias ταῖς. Vid. Schol. *Barnes.*

835. ὦ 'ναξ,] Quomodo differt ab ὦναξ, vid. Phavorinum. *Barnes.*

Br. ex cod. Par. et Flor. recepit μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας. — Cod. Par. τάδ' ἄναξ. *Beck.*

Οὐ σοὶ τάδ' ὦ 'ναξ ἦλθε δὴ μόνῳ κακά· Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος] Literam δ' interjeci vulgatis, ex Codd. Flor. et Paris. quorum in illo voces hic erant vitiose scriptæ, ἐπῆλθε δὴ, et καινὸν λέχος, pro κεδνόν· Homerus ἀλόχους κεδνὰς dixit, et ἄλοχον κέδν' εἰδυῖαν· Hesiodus, Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, Θεογ. v. 608. *uxorem juvenculam* ἦθεα κεδνὰ διδάξῃς· 'Ε. καὶ 'Η. v. 697. Euripides in Œdipo, Τέκνων ἁμαρτεῖν —— 'Αλόχου τε κεδνῆς· κεδνῆς γυναικὸς meminit etiam in Alcest. v. 97. ex qua Trag. locum excitat Scholiastes huic nostro simillimum: chorus illic Admetum usitata solatur consolantium formula v. 429.

Οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδέ λοίσθιος βροτῶν
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες.

apud Tragicos illa sæpe recurrit. *Valck.*

836. δ', quod vulgo abest, ex Codd. A. Fl. interjecit Valckenærius; recte. Similis est verborum structura in Herodoti loco supra citato ad v. 441. Scholiasta comparat ea, quibus Admetum consolatur Chorus in Alcest. 428. Οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες. Vide Brunckii notam ad Soph. Electr. 153. cujus exemplis addas fabulæ ejus v. 289. καινὸν mendose pro κεδνὸν Fl. *Monk.*

837, 8. Χ. Π. 899, 900. σκότου sine auctoritate edidit Brunck. θανεῖ Lasc. Doricam formam τλάμων ex A. restituit Valck. ὦ τλάμων Elmsleius, provocans ad Porsoni notam infra v. 1458. *Monk.*

837. Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας Μετοικεῖν] Ad ista satis fuisset addere, τλάμων (quam formam præbuit Cod. Paris.) nec facile dixeris, voces σκότῳ θανὼν quam vim addant vicinis; quibus adscriptum in Paris. Cod. ἀποθανεῖν. σκότῳ συνὼν Reiskio placebat. Dicitur quidem ὁ θανὼν, κατὰ χθονὸς εἶναι vel κεῖσθαι ut Soph. Antig. v. 518. Eurip. Heracl. v. 1033; in Soph. Œd. in Col. v. 1699.

"Ω τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος

est *æternas sub terra tenebras sortitus*, pr. *indutus*, et σκοτίας ἔχων χθονὸς περιβολὰς, ex Eurip. Troas. v. 393. sive γαῖαν ἐφεννύμενος. quod eleganter D. Ruhnken. restituit in Epigramm. Epist. Crit. I. p. 73. quo scribi quoque posset in eumdem sensum paulo aliter. —— Omissis intermediis hæc habet Auctor Trag. Χρ. Π.

Ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο.
Τίνος δὴ κλύω, πόθεν θανάσιμος
Τύχα σὰν ἔβα, γύναι, καρδίαν;
Εἴποι τις ἂν τὸ πραχθὲν, ἢ μάτην ὄχλον
Στέγει τύραννον δῶμα προσπόλων ἐμῶν;

Perdididsti enim *me* magis, quam *ipsa* perieris.
Quidnam audio? unde letalis ille casus,
Mulier, accessit *ad* miserum cor tuum?
Dicitne aliquis factum, an frustra turbam
Famulorum meorum continet domus regia?

S. 841. sqq. Τίνος κλύω,] Λείπει ἡ παρά, παρὰ τίνος ἀκούσω καὶ μαθήσομαι τὸ συμβάν σοι αἴτιον, ὅθεν ἀπώλου, τίς ἂν εἴποι τὸ γενόμενον; ἢ ὄντως τὸ δῶμα μάτην ἔχει θεραπόντων ὄχλον;

Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
Ταννῦν μετοικεῖν, σῆς θέας στερουμένη.

Vulgo legitur absque ullo sensu: *μετοικεῖν, σκότῳ θανὼν ὁ τλήμων.* Doricam formam in ultima voce præferunt membr. Jungenda *κνέφας σκότου.* Pro loco hîc accipitur *σκότος* et Inferos notat, ut in primo Hecubæ versu, *νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών.* Tam bene *σκότου κνέφας* dicitur, quam *σκότου πύλαι. Brunck.*

840. X. Π. 954. *Monk.*

Ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο· est in dramate Christ. Pat. 896. *Valck.*

841, 2. Hi versus vulgo juxta Aldinam scribuntur Τίνος κλύω; πόθεν θανάσιμος τύχα, Γύναι, σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν; in quibus ne minimum quidem metri vestigium deprehendas. Credit sane Beckius priorem debere senarium esse. Sed recte Musgravius edidit *τίνος δὴ κλύω*; ex E. Lasc. Gloss. *λείπει ἡ παρά.* Brunckius delevit *τάλαιναν*, utpote inutile, et e versu 818. profectam, et *γύναι* transposuit; recte faciens, ut opinor, nisi quod lectionem Codicis A. *ἐπέβα* pro *ἔβα* in textum infersit; simplex enim verbum metro convenientius est, et per se longe melius. Notent tirones *κλύω* subjunctivum esse: *τίνος κλύω* verterint nostrates *from whom must I hear?* Verum aliter hosce dochmiacos concinnavit doctissimus Elmsleius: Τίνος δὴ, πόθεν, θανάσιμος τύχα, Γύναι, σὰν, τάλαιν', ἔβα καρδίαν; Scilicet ob glossam *λείπει ἡ παρὰ*, suspectum habet verbum *κλύω*, quo ejecto construit *παρὰ τίνος— θανάσιμος τυχὰ*, comparans supr. v. 318. Μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τίνος; ubi Scholiast. interpretatur, *παρὰ τῶν ἐχθρῶν.* Deinde, cum MSS. A. et Flor. habeant *τάλαινα* pro *τάλαιναν*, transpositis vocibus legit, Γύναι, σὰν, τάλαιν', ἔβα καρδίαν; *Monk.*

841. Τίνος δὴ κλύω,] Ita MS. E. et Ed. Lasc. Reliqui *δὴ* omittunt. *Musg.*

Si prior versus deberet esse senarius, Valck. et Musgr. conjectura sua metrum perdiderant. V. Beck. Bibl. Phil. T. I. p. 88. *Beck.*

841. s. Τίνος δὴ κλύω, πόθεν θανάσιμος τύχα, Γύναι, σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν;] In Paris. Cod. legitur, Γύναι, σὰν ἐπέβα, τάλαινα, καρδίαν· in Flor. ἐπέβαν τάλαινα· ex Paris. *ἐπέβα* enotavit etiam Musgrav. quocum *δὴ* recepi. *Valck.*

843. Beck. Spec. p. 12. e verbis Schol. inprimis ex Adverb. *ὄντως*, quo utitur, colligit, interrogationis notam olim fuisse post *πραχθὲν*, et pro *ἢ* lectum *ἦ*. *Beck.*

844. *Στέγοι* Aldus, mero operarum errore, qui tamen usque ad Musgravii tempora permansit, neque a Valckenærio sublatus est. Hinc *ὄχλον στέγει δόμος* citat Eustathius ad Il. Z. p. 640, 8=499, 15. *στύγει* MS. A. *ἐμὸν* maluit Valck. *Monk.*

Στέγει] Ita MS. Cott. Lib. P. Ed. Lasc. et puto Scholiastes. MS. A. *στύγει.* Vulgo *στέγοι.* *Musg.*

Quia in h. v. Εἴποι τις ἂν τὸ πραχθὲν, in istis, ἢ μάτην ὄχλον Στέγοι τύραννον δῶμα· Στέγοι intactum reliqui: *εἴποι τις ἂν,* —— *ἢ μάτην (ἂν) στέγοι.* Legitur in Paris. *στύγει·* in aliis apud Musgrav. *Στέγει.* Huc spectabat Eustath. in Il. Z. p. 499, 15. *Εὐριπίδης που λέγει, ὅτι ὄχλον στέγει δόμος.* Si Code hic antiquus da-

Ἰώ μοι σέθεν·
Μέλεος, οἷον εἶδον ἄλγος δόμων,
Οὐ τλητὸν, οὐδὲ ῥητόν. ἀλλ᾽ ἀπωλόμην.
Ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν᾽ ὀρφανεύεται.
ΧΟ. Ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν,
Ἄριστα θ᾽, ὁπόσας ἐφορᾷ
Φέγγος ἀελίου τε

Heu, mihi, mihi, propter te
Miser *sum*; quantum luctum vidi ædium
Non ferendum, neque dicendum; sed perii:
Domum desertam, et liberos orphanos conjugi
Cho. Reliquisti, reliquisti *nos*, O charissima mulierum,
Optimaque, quotquot aspicit
Lumen solis,

S. 847. Οὐ τλητὸν, οὐδὲ ῥητόν.] Ὃ οὔτε σιωπᾷν δύναμαι, (μέγα γάρ ἐστιν,) οὔτε λέγειν. αἰσχύνην γάρ μοι * φέρει τὸ παράδοξον τοῦ θανάτου. 849. Τὸ † δὲ ἔλιπες ἔλιπες, ὦ φίλη, ἀντὶ τοῦ ἀπέθανες, ἔλιπες τὸ ζῆν. 852. Νυκτὸς ἀστερωπὸς] Καὶ ἡ διὰ νυκτὸς λαμπρὰ

* Junt. Bas. φέρειν. Correxit Barn. Supra οὔτε λέγειν est in Junt. pro quo Basil. ὥστε λ.

† Δὲ addunt Florr. 6. 15. in quibus, ut in editis, hoc scholion scriptum est post sch. ad v. 852.

ret ἐμὸν, hoc vulgato ἐμῶν præferrem: ἦ μάτην ἐμὸν δῶμα τύραννον στέγοι προσπόλων ὄχλον. Hinc δῶμα τύραννον forte sumsit Diogenes Laërt. VIII. 84. alia quidem hujus generis pervulgata sunt, illud forsan non alibi legitur apud Tragicos. His Thesei congruunt ista Cereris apud Claudian. R. P. III. 189.

Heu ubi nunc, ubi nata, mihi? quo mille ministræ,
Quo Cyane? *Valck.*

845. Vulgo ἰώ μοι μοι σέθεν· μέλεος. Brunckius ὤμοι μοι ex membranis suis, in quibus recte dividuntur hi versiculi: et sic olim edideram; nunc vero, ab Elmsleio monitus, reposui Ἰώ μοι σέθεν, et infra v. 1381. Ἰώ μοι, τί φῶ; Conf. supr. v. 367. Ἰώ μοι, φεῦ, φεῦ· ubi Lascaris et Aldus perperam duplicant μοι. *Monk.*

845. s. In cod. Par. dividuntur ita:

Ὤι μοι, μοι, σέθεν
Μέλεος, οἷον εἶδον ἄλγος δόμων.

Atque ita edidit Brunckius. Reiskius emendat σέθεν μελέας. *Beck.*

846. Ad hunc versum in Cod. Paris. adscriptum, τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τῆς γάρ. *Valck.*

847. Editiones habent ἀπωλόμαν, perperam, ut in senario. ἀπωλόμην servant Fl. et X. Π. 904. *Monk.*

Hic pro ἀπωλόμαν, ut in senario, scribi malim formam usitatam ἀπωλόμην, ex Flor. Cod. et Trag. Χρ. Π. ubi versus totidem scriptus literis est 904. *Valck.*

848. Suppl. 1137. (1142.) Ἐγὼ δ᾽ ἔρημος ἀθλίου πατρὸς τάλας, Ἔρημον οἶκον ὀρφανεύσομαι λαβών. ubi nostrum versum attulit Marklandus, notans, "Tragicis ἔρημος οἶκος dicitur, quando principalis aliqua persona ex familia moritur." Ab isto Supplicum loco versus Hippolyti satis defenditur contra Musgravium, qui audacter conjicit Ἔρημον οἶκον καὶ τέκν᾽ ὄρφαν᾽ εὐνέτᾳ Ἔλιπες, ἔλιπες. *Monk.*

849. ἔλιπες semel tantum Lasc. *Monk.*

Choro non convenit, ὦ φίλα γυναικῶν, forte nec ἄριστα, cum Phædræ morbum tam bene sciret. Continuanda igitur hæc cum Thesei oratione, cujus finis sic forte emendandus est:

ἔρημον οἶκον καὶ τέκν᾽ ὄρφαν᾽ εὐνέτᾳ
ἔλιπες, ἔλιπες ——

Terminationes ος et ον in MSS. per siglas plerumque scribuntur, unde facile fuit alterum pro altero substituere. *Musg.*

Καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα.
Ἰὼ τάλας,
Ὦ τάλας, ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.
Δάκρυσί μου βλέφαρα
Καταχυθέντα τέγγεται σᾷ τύχᾳ.
Τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι.
ΘΗ. Ἔα, ἔα.

Et noctis stelliferæ faces.
Hei miser,
Miser; quantum malum habet domus!
Palpebræ meæ lacrymis
Perfusæ madefiunt tuo fato:
Sed et sequens malum horreo jampridem.
Thes. Sine, sine.

S. σελήνη, ἡ μετὰ ἀστέρων φαινομένη * σελήνη, ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἡλίου. ἐκεῖνος γὰρ κρύπτει πάντων τῶν ἀστέρων τὸ φῶς. 853. Καὶ τὸ, Ἰὼ τάλας,] Ἀντὶ τοῦ τάλαινα. καὶ γὰρ ταῦτα τοῦ χοροῦ φασιν † εἶναι. 857. Τὸδ' ἐπὶ τῷδε] Διὰ τί γὰρ κακῶς ἀπήγξω,

* Ἡ μετὰ ἀ. φ. σελ. e Florr. 6. 15. accesserunt. Mox Junt. Bas. ἐκείνας γὰρ κρ. Emendavit Barn.
† Φασὶν εἶναι Florr. pro φασί.

In membr. reg. his præfixa chori persona, ut vulgo. *Beck.*

850. Hec. 638. Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλλίσταν ὁ χρυσοφαὴς Ἅλιος αὐγάζει. Quæ verba, cum ab Eustathio sine nomine auctoris forte citata essent, Brunckius, Hecubæ quondam editor, Fragmentis Helenæ Sophocleæ inseruit. *Monk.*

851. Brunckius, homo, vel se judice, metri imperitissimus, quo tamen nemo unquam in versibus propter metrum concidendis audacius egit, copulam τε delet, et versum inde effictum Φέγγος ἀελίου dochmiacum appellat, satis infeliciter. Vide Hermannum de Metris p. 242. Pherecrateus profecto est v. 851. Sequitur vero asynartetus e duplici Iambica penthemimeri constans, quales sunt hujus fabulæ vv. 128. 138. 160. *Monk.*

851. ss. Sic edidit: Br.

φέγγος ἀελίου
καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα.
ὦ τάλας, ὦ τάλας,
ὅσον κακὸν ἔχει δόμος. *Beck.*

851. ss. Sic leguntur in Paris. Φέγγος ἀελίου τε, καὶ | Νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα | Ὦ τάλας | Ὦ τάλας ὅσον κακὸν ἔχει δόμος. *Valck.*

852. ἀστεροπὸς Lasc. Conjicit Musgravius καὶ νυκτὸς ἀστερωποῦ σελάναι; Jacobs. Exercit. Crit. p. 51. 52. ἀστερωπὸν σέλας vel σέβας. *Monk.*

Luna quomodo ἀστερωπὸς dici possit, non exputo. An legendum:

καὶ νυκτὸς ἀστερωποῦ σελάναι.

Et noctis adstriferæ nitores. Nam σελῆναι in plurali de quovis genere luminum adhibuisse videntur. Hesychius: σελαίναι, λαμπάδες. *Musg.*

853. ὦ τάλας, ἰὼ τάλας Lasc. ὦ τάλας, ὦ τάλας A. Scripsit fortasse Poëta ἰὼ ἰὼ τάλας, integrum scilicet dochmium. In talibus non multum auctoritatis Codicibus tribuendum est; in exclamationibus enim repetendis vel omittendis ludere solebant librarii, de metrorum rationibus parum solliciti. *Monk.*

Præfigitur persona Semichori in MS. Cott. Lib. P. et Ed. Lasc. Sed Chori ῥῆσις est, non Semichori. *Musg.*

855. Pulchrum habet senarium X. Π. 723. Δάκρυσί τε βλέφαρα θερμοῖς τέγγεται! De interpolationibus ineptissimi istius

Τί δή ποθ' ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς
Ἠρτημένη; θέλει τι σημῆναι νέον;
Ἀλλ' ἦ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς
Ἔγραψεν ἡ δύστηνος ἐξαιτουμένη;

Quidnam vero istæ literæ ex chara manu
Suspensæ *sibi volunt?* Quid novi significabunt?
An vero de lecto liberisque mihi literas
Scripsit infelix, *aliquid* petens?

S. περὶ οὗ φοβοῦμαι, μὴ καὶ ἕτερόν τι πάθω κακόν. 862. Ἔγραψεν ἡ δύστ.] Μᾶλλον versuum consarcinatoris parum attinet loqui: si quis tamen suspicetur epitheton, quo ille usus est, in nostris versibus inventum fuisse, poterit totum locum hoc modo dividere: Ὦ τάλας, ὦ τάλας,— ὅσον κακὸν ἔχει δόμος· δάκρυσί μου—βλέφαρα καταχυθέντα θερμοῖσι τέγ—γεται σᾷ τύχᾳ. Sed talis scriptoris auctoritate nihil novandum, et optime se habent vulgata. τέγκεται Lasc. qui mox omittit πάλαι. *Monk.*

In istis Δάκρυσί μου βλέφαρα Καταχυθέντα τέγγεται σᾷ τύχα· Flor. Codex dat τέγγεται σὰν τύχαν. in seq. v. pro πάλαι Flor. et Paris. male dant τάδε. Versus in Χρ. Π. 723. Δάκρυσί τε βλέφαρα θερμοῖς τέγγεται· hinc desumptus videtur, quamvis βλέφαρα τέγγειν δάκρυσιν, et similia passim legantur apud Tragicos; *lacrymis genas rigare*, τέγγειν εὐῶπα παρειὰν, Sophocli Antig. v. 536. *Valck.*

857. Pro πάλαι Flor. et Par. male τάδε. Ab Ed. Fl. πάλαι abest. *Beck.*

858. Ἔα, ἔα.] Extra Carmen et hæc leguntur. Vid. supra v. 776. *Barnes.*

859. Non penitus satisfacit hæc distinctio. Repetitum autem in eodem commate τί orationem turbaret. An legendum:

Τί δή ποθ' ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς
Ἠρτημένη θέλει; τί σημανεῖ νέον;

Cod. Par. δὴ in τί δήποθ' omittit. *Beck.*

Τί δήποθ' ἥδε δέλτος; ἐκ φίλης χερὸς Ἠρτημένη; θέλει τι σημῆναι νέον;] Primum ex Parisino Cod. σημῆναι scripsi pro σημᾶναι· —— non adeo propter Phrynichi cautelam in Σημᾶναι, —— λέγομεν δὲ διὰ τοῦ η, σημῆναι, θερμῆναι, καθῆραι· —— quam quod in Euripideis ubique sic verbum scriptum reperitur: aliorum, quæ similia videntur, diversa est ratio: recte scribuntur etiam ap. Euripid. εὐφρᾶναι· περᾶναι· μαρᾶναι. ὑγρᾶναι. —— Deinde distinctionem vocum in his mutavi: hæc obtinebat ante: Τί δήποθ' ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς Ἠρτημένη, θέλει τι σημᾶναι νέον; Dubitare non poterat Theseus, an tabellis his quid novi significaretur, sed quid sibi vellent tabellæ. *Quid tandem istæ sibi tabellæ? ex cara manu suspensæ quid novi significare volunt.* Paulo post v. 868. Ἴδω τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει, Hoc ferme sensu Herod. II. c. 13. τὸ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. vid. ad Herod. P. 338, 3. —— Displicuit, nec miror, D. Heinsio ad init. Hipp. Senecæ hæc inventio tabellæ, cujus unius ope Tragicus fabulam suam explicuit. Sapienter Joann. Racinius in sua Phædra hunc scopulum evitavit, et Œnonæ nutrici fraudem tribuit sceleratam, duæ Phædræ virtutem dedecet: hac etiam in parte sincerum mihi judicium videtur Michaëlis Arnoldi Racinii, dans les Memoires de Litterature de L'Acad. des Inscript. et B. L. T. VIII. p. 308, 309. —— His tamen tabellis et cadavere pendentis Phædræ quæsivisse videtur Euripides Thesei credulitati quamdam excusationem; quam pæne nimiam finxit in suo dramate Racinius. Tabellas has, quantum memini, veteres alii non memorant. Ausonius in Eid. VI. 32. *Respicit abjectas desperans Phædra tabellæ;* quas intelligat tabellas non satis liquet. Hinc suam δέλτον sumsisse videtur Heliodorus II. p. 68. quam intersectæ Thisbes invenerunt τῶν στέρνων ὑπὸ τῇ μασχάλῃ προκύπτουσαν. *Valck.*

860. Notam interrogationis, quæ vulgo abest, post ἠρτημένη posui. Valckenærius interrogationem post δέλτος posuit, post νέον sustulit. Eligat igitur lector

Θάρσει, τάλαινα· λέκτρα γὰρ τὰ Θησέως
Οὐκ ἔστι, δῶμά θ', ἥτις εἴσεισιν γυνή.
Καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτου
Τῆς οὐκέτ' οὔσης τῆσδε προσσαίνουσί με.

Bono sis animo, misera: lectos enim Thesei
Domumque, non est ulla quæ sit ingressura mulier.
Atqui notæ palæ aureæ
Hujus non amplius viventis blandiuntur mihi.

S. ἔγραψε παρακλήσεις, ἵνα μὴ ἄλλην μνηστεύσωμαι, ἢ διὰ τὰ τέκνα. 863. Θάρσει τά-

quod optimum sit. Ceterum θέλει τι σημῆναι νέον; verti debet, *num calamitatem aliquam significare vult?* Idem denotat τι νέον supra v. 794. τι καινὸν v. 372. Hec. 83. Ἔσται τι νέον. 179. Med. 37. Δέδοικα δ' αὐτήν, μή τι βουλεύσῃ νέον. Vid. Markland. ad Suppl. 1032. Et isti quidem euphemismi, in quibus subintelligitur κακὸν, apud Tragicos frequentissimi sunt: neque id ego mentione dignum judicassem, ni vim nostri loci parum percepisse visus esset Valckenærius. Vulgo σημᾶναι; ex Cod. A. mutavit Valck. Conjicit Musgravius τί σημανεῖ νέον; *Monk.*

861. ἐπιστολαί· ἐντολαὶ, ἐπιταγαί· Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Hesychius, respiciens ad Prom. 3. Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς, Ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο. ad quem locum vid. Blomfield. Notanda est etiam ellipsis præpositionis ἀμφὶ vel περὶ, qualis est supra v. 129. Soph. Trach. 1124. Τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς Νῦν ἔστιν. Philoct. 439. Antig. 1182. Eur. Phœn. 1362. Præiverat Homerus Odyss. Λ. 173. Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον. et alibi. *Monk.*

In λέχους et τέκνων Schol. cod. Aug. monuit subintelligendum esse ὑπέρ. *Beck.*

Ἀλλ' ἦ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς Ἔγραψεν ἡ δύστηνος ἐξαιτουμένη;] *Num*, hujus invidiam facinoris, (vel liberis novercam) *deprecata, misera mihi super lecto conjugali liberisque mandata perscripsit?* hæc enim vocat more sui temporis eruditorum ἐπιστολάς. vid. Jo. Alberti ad Hesych. in Ἐπιστολαί· ubi in Lexico Reg. MS. eam in rem excitantur Cratini versus, et verba Platonis, μεμνημένοι τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆς, ex Timæo p. 71. D. In Epistola Lysidis ad Hipparchum, Damo θνάσκοισα Βισταλίᾳ τᾷ ἑαυτᾶς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἐπέστειλεν· *moriens idem dedit mandatum filiæ suæ.* illud ipsum paulo ante dixit ἐπισκάψιας. Quæ morientes facienda præcipiunt, illa dicuntur eximie quidem ἐπισκῆψαι, sed et ἐπιστεῖλαι, tum apud alios, tum Xenophonti Κ. Α. V. p. 206, 37. Ἑλλ. I. p. 263, 32. —— In λέχους —— καὶ τέκνων ἐπιστολὰς Schol. in Cod. Reg. recte monuit ὑπὲρ subaudiendum, λείπει ὑπέρ.—— Ad proxima comparari possunt ista Procridis morientis ad maritum, Ovid. Met. VII. 856. *Ne thalamis Auram patiare innubere nostris. Valck.*

863. τάλινα Lasc. *Monk.*

865. σφενδόνη dicebatur *pala annuli*, i. e. circulus ille aureus in quo σφραγὶς sive annuli gemma includitur. Hinc ipsam gemmam significat, et τύποι σφενδόνης idem ac σφραγῖδος σημεῖα. Conferas Platonem Republ. ii. Tom. II. p. 359. E. καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων, τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. τούτου δὲ γενομένου, ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις. quæ interpretatus est Cicero de Offic. III. 9. *ibi, cum palam ejus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat.* Hoc monuit H. Stephanus in Thes. Gr. Ling. et post eum Valckenærius. Hesych. σφενδόνη· τοῦ δακτυλίου τὸ περιφερές· ἢ σφραγίς. Similia habent Etym. M. et Photius. Videtur quidem iste circulus dictus fuisse σφενδόνη, quia gemmam suam, ut funda lapidem, amplexus est. *Monk.*

Non constanter σφενδόνη *palam* annuli significat, i. e. ambitum, quo gemma cohibetur. Aristides Tom. I. p. 523. ἐπιγράψαι εἰς τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου. Clem. Alex. p. 40. ἀποτυποῦσι ταῖς σφενδόναις. *Musg.*

Φέρ', ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων,
Ἴδω, τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει.

Age, explicatis vinculis sigillorum,
Videam quid mihi literæ istæ dicere velint.

S. λαινα.] Γελοῖον πρὸς νεκρὸν τὸ θάρσει, συγγνωστέος δὲ διὰ τὴν παρακειμένην * συμφοράν.

* Florr. 6. 15. διὰ τὴν περικειμένην συμφ. Tum iidem ἠδύνουσί με. Paulo post ex iisdem dedi σφρ. τῷ δεσμῷ pro τῶν δεσμῶν.

Καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτου —— τῆσδε προσσαίνουσί με.] *Atqui signum mihi arridet gemma impressum, quam gerebat aureæ annuli palæ inclusam.* Ovidii Byblis Met. IX. 565. *impressa signat sua crimina gemma: imago,* quæ dicitur eidem *impressa gemmæ,* Ep. ex P. II. X. 1. τύπος σφενδόνης dici potuit. τύπος σφραγῖδος aliis, et σφραγιστῆρος apud Diogen. Laërt. VII. 50. Λίθου σφραγῖδα ἐνδεδυμένην χρυσῷ, *aureæ annuli palæ gemmam inclusam,* quam Æacides Phocus pignus amicitiæ acceperit, memorat Pausanias X. p. 872. f. Fulgorem emittere Daphnidis oculi dicuntur Longo IV. p. 128. καθάπερ ἐν χρυσῇ σφενδόνῃ ψηφίς. *Gemmam* si quis Phædræ dare recusat, cujus tamen pater *Ægæa Minos classe perdomuit freta,* certe τύποι σφενδόνης sunt τὰ τῆς σφραγῖδος σημεῖα. Photius Lex. MS. Σφενδόνη, ὁ δακτύλιος ἄνευ τῆς σφραγῖδος. perinde est, sive σφραγῖδα dicas, seu *palam annuli,* σφενδόνην τοῦ δακτυλίου. Πυελίδα quoque dictam Aristophani et Lysiæ, teste Harpocrat. Pollux VII. 179. τὸ δὲ, ἵνα ὁ λίθος ἐναρμόζεται, (Hesychio, ἔνθα ἡ ψῆφος ἐν δακτυλίῳ, in V. Πυελὶς,) Πύελός τε καὶ Πυελίς. —— Lucianus in Philopseude T. III. p. 51. scripsit, ἀναστρέψας —— τὴν σφραγῖδα εἰς τὸ εἴσω τοῦ δακτύλου. alludens elegantem Platonis fabulam, de Rep. II. p. 359. E. narrantis Lydum pastorem τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν, εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός· in proximis illic opponuntur, στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην, et στρέφειν εἴσω. Paucis fabulam enarrans ex Platone Cicero de Off. III. c. 9. *cum palam,* ait, *ejus annuli ad palmam converterat;* et mox, *cum in locum annulum inverterat.* —— Quæ *nobis arrident* illa quoque dicuntur ἡμᾶς προσγελᾶν, sive ἡμᾶς προσσαίνειν. Herodoti V. P. 420, 23. λαβόντα —— προσεγέλασε τὸ παιδίον, de isthoc infante, αὐτοῖς προσμειδιάσαντα scripsisse videtur Plutarchus T. II. p. 163. F. Figurate Æschylus Eum. 254.

Ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ·

quod Scholiastes explicat προσσαίνει. Ejusdem est in Prom. V. v. 834. εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι· *si quid tibi horum adblanditur:* in Agamemn. v. 1674. Οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη, φῶτα προσσαίνειν κακόν· *hominem malum adulari.* hoc forte verbum in Promethei fabula perdita posuerat etiam Æschylus: Attii certe Prometheus dixit de Aquila:

Pinnata cauda nostrum adulat sanguinem.

Canes, *quorum amans dominorum adulatio* dicitur Ciceroni de N. D. II. 63. σαίνουροι· hinc etiam alia animantia, dum caudam blande movent, hominibusque alludunt, proprie Σαίνειν dicuntur, Προσσαίνείν, περισαίνειν et ὑποσαίνειν. Ab isthac origine significandi manarunt elegantes loquendi formæ. Apud Gellium N. A. V. c. XIV. p. 329. *leo—caudam more atque ritu adulantium canum clementer et blande movet, hominisque fere corpori adjungit,* προσσαίνει. Zenobius Cent. V. Pr. 50. meminit προσσαινόντων τῇ κέρκῳ ζώων. Calpurnius Ecl. IV. 66. ——

blandæ cui sæpe canenti
Adluseræ feræ.

Cerberus, κέρκῳ σαίνων, est in Aristoph. Eq. v. 1028. *Lupa* nutrix, *cauda teneris blanditur alumnis,* ap. Ovid. Fast. II. 417. cujus est in XIV. Met v. 258. *blandas movere per aëra caudas. Statio* Sylv. III. Ecl. II. 38. Glaucus marinus patriam dicitur

Litoream blanda feriens Anthedona cauda.

Multa possent e Græcis Scriptoribus proferri quæ nihil admodum facerent ad Euripidem. Lubet hic cum lectore communicare correctionem elegantem, quam mihi ante hos annos viginti vir Summus

ΧΟ. Φεῦ, φεῦ· τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς
Ἐπιφέρει θεὸς κακόν· ἐμοὶ μὲν ἂν

Cho. Heu, heu, hoc iterum novum *malum* per successionem
Addit Deus. Mihi igitur

S. σφενδόνην λέγει τὴν δέσιν, τὸν δεσμὸν, τύπον δὲ τὴν ἐπικειμένην σφραγίδα τῷ δεσμῷ. προσσαίνουσί με δὲ ἀντὶ τοῦ ἡδύνουσι, προτρέπονται, κολακεύουσι. αὐτῆς γάρ εἰσι. 867. Φέρ' ἐξελ.] Φέρε δὴ οὖν ἀποκόψω τὸν δεσμὸν τῆς σφραγίδος τοῦ δακτυλίου, καὶ τὰς περιπλοκὰς ἀναλύσας, ἴδω τί βούλεται σημᾶναι ἡ δέλτος. 869. Φεῦ, φεῦ·] Κατὰ διαδοχὴν νέα

Ti. H. indicavit in Theocriti Eid. VI. 11.

—— τὰ δέ νιν καλὰ κύματα σαίνει·

pro φαίνει· Galateam in litore currentem fluctus *alludunt*; ut in Catulli Carm. 63. v. 67. Ariadnes

delapsa e corpore passim
Ipsius ante pedes fluctus salis alludebant.

Ut hic apud Eurip. τύποι σφενδόνης —— προσσαίνουσί με· apud Soph. Antig. v. 1228. Παιδός με σαίνει φθόγγος. Œd. in Col. v. 311. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων Σαίνει με προστείχουσα. *Valck.*

866. σαίνειν proprie dicuntur canes, qui caudam moventes hominibus blandiuntur. Hom. Odyss. K. 216. Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμῷ· Ὥς τοὺς ἄμφι λύκοι κρατερώνυχες, ἠδὲ λέοντες Σαῖνον. Π. 6. p. 302. Hinc σαίνειν et προσσαίνειν significant *blandiri, arridere*, et apud Tragicos satis usitata sunt. Attulit Valckenærius Soph. Œd. C. 319. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων Σαίνει με προστείχουσα. Antig. 1214. Παιδός με σαίνει φθόγγος. Æsch. Agam. 1674. Οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη φῶτα προσσαίνειν κακόν. ubi est *adulari*. Prom. 860. τῶν δὲ προσσαίνει σέ τι. ibi sex alia apud Æschylum exempla notavit Blomfieldius. Addas Nostri Ion. 697. Οὐ γάρ με σαίνει θέσφατα. Rhes. 55. Fragm. Soph. Teucri ap. Stobæum CXXI. p. 615, 16. Grot. p. 503. Ceterum de hujus verbi indole et significationibus egit Blomfieldius in disputatione longe elegantissima apud Glossarium ad Æsch. Theb. 379. *Monk.*

869. s. Φεῦ· φεῦ· τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς Ἐπεισφέρει θεὸς κακόν·] In Codd. Flor. et Paris. legitur Ἐπιφέρει θεὸς κακόν· κακῶν ex binis Edd. primis recipiendum Heathius, et in constructione jungenda putat ἐκδοχαῖς κακῶν. ἐκδοχὴν πυρὸς dabit Æschylus Agam. v. 307. contulit utrumque Claudius Sallierius ad Thomam M. in Ἐκδοχή. Κακὸν κακῶν διάδοχεν et similia prostant in nota ad Eurip. Phœn. v. 374. Marklandi ad Suppl. v. 69. qui hic in Euripideis, pro ἐμοὶ μὲν οὖν, corrigit ἐμοὶ μὲν ἂν Ἀβίωτος βίου τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν Εἴη τυχεῖν· quæ vix video quo pacto construi possint, nisi scribantur Ἀβίωτον βίου τύχαν —— Εἴη τυχεῖν. jungitur sæpe τυχεῖν cum quarto casu. Πρὸς τὸ κρανθὲν cum Scholiaste recte cepit Heathius πρὸς τὸ συμβάν· cui sic versus isti videntur dividendi:

Ἀβίωτος βίου
Τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν εἴη τυχεῖν·
Ὀλομένους γὰρ οὐκ ἔτ' ὄντας λέγω.

Valck.

870. ἐπεισφέρει et κακῶν Ald. sed κακὸν, quod, sententia plane flagitante, vulgo editum est, confirmant Codd. A. Fl. Possis quidem metrum dochmiacum restituere transponendo θεὸς ἐπεισφέρει. Sed cum Lasc. habeat ἐπειφέρει, iidem vero Codd. diserte ἐπιφέρει, hoc prætuli. Credo equidem ἐπεισφέρει, ut et κακῶν, quod exhibet Lascaris, profectum esse e librarii alicujus manu, de senario efficiendo cogitantis. Et bellum sane senarium dedit Brunckius, ἐπεισφέρει θεὸς κακῶν· ἐμοὶ μὲν ἄν. Hodie equidem, monentibus viris doctis, amplexus sum Marklandi emendationem ἂν pro οὖν, et vertendum arbitror: *Mihi igitur, propter id quod factum est, erit vitæ conditio non vivenda: nam extinctam, non jam superstitem, voco regum meorum familiam.* Constructio est εἴη ἂν ἐμοὶ ἀβίωτος τύχα βίου, ὥστε τυχεῖν αὐτῆς. Similis est infinitivi structura infra v. 1372. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι. πρὸς τὸ κρανθὲν, *respectu habito ad*—sic supra v. 698. Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα. *Monk.*

Ἀβίωτος βίου
Τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν εἴη τυχεῖν.
Ὀλομένους γὰρ οὐκέτ᾽ ὄντας λέγω,
Φεῦ, φεῦ, τῶν ἐμῶν τυράννων δόμους.
Ὦ δαῖμον, εἴ πως ἐστὶ, μὴ σφήλῃς δόμους·
Αἰτουμένης δὲ κλῦθί μου. πρὸς γὰρ τινὸς

Vitæ misera
Conditio propter factum hoc erit.
Dico enim periisse, neque amplius esse
(Heu, heu!) domum dominorum meorum.
O Deus, si possibile est, ne evertas domum.
Audi vero precantem: ad alicujus enim

S κακὰ ὁ θεὸς ἐπεισφέρει τούτοις τοῖς τόποις. 871. Ἀβίωτος βίου Τύχα] * Τύχη ἀβιωκακόν·] Edd. Ald. et Lasc. κακῶν. *Musg.* Br. dedit κακῶν, et ordinem esse monuit τὸ δ᾽ αὖ θεὸς ἐπεισφέρει νεοχμὸν ἐκδοχαῖς κακῶν. Mox idem Br. ex ingenio scripsit ἐμοὶ μὲν ἄν. Nam Optativus si sensu potentiali ponitur, particulam ἄν semper habet comitem, si eam significationem habet, a qua denominatur, ἄν repudiat. Igitur ἐμοὶ μὲν οὖν etc. hic vertendum foret: *sit mihi igitur misera vitæ conditio ob illud factum.* v. Brunck. ad Phœn. 1211. *Beck.*

μὲν οὖν. Forte μὲν ἂν — εἴη, ubi ἂν εἴη, *erit*, ut Alcest. 227. *Markl.*

872. Heath. πρὸς τὸ κρανθὲν reddit: *præter id, quod peractum est*, nempe mortem Phædræ. Eidem ita v. 871. s. qui ex dochmaicis constent, disponendi videntur:

Ἀβίωτος βίου
Τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν εἴη τυχεῖν·
Ὀλομένους γὰρ οὐκ ἔτ᾽ ὄντας λέγω. etc.

Reisk. vult. ἀβιώτας βίου τύχας in Gen. Sing. *Beck.*

873. ὀλουμένους Lasc. *Monk.*

λέγω est *existimo, reputo:* ut centies in Euripide et aliis bonis scriptoribus, Herodoto, Sophocle etc. ita Actor. IV. 32. ἔλεγεν ἴδιον εἶναι. *Markl.*

875. σφάλῃς Cod. Par. teste Valck. *Monk.*

Ὦ δαῖμον, εἴπως ἐστὶ, μὴ σφήλῃς δόμους] In Paris. Cod. legitur σφάλῃς· scribi potuit μὴ σφάλλῃς δόμους. *Valck.*

876. αἰτουμένης γὰρ Ald. Primus Barnesius e conjectura Canteri edidit αἰτου. δὲ, quod exhibent duo Codd. et Lasc. Quoties δὲ et γὰρ in Manuscriptis confundantur, nemo fere non animadvertit: neque illud mirum, siquidem in libris impressis repetendis, ob compendiorum similitudinem, idem nonnunquam accidit. *Monk.*

δὲ] Ita MSS. A. B. et Ed. Lasc. uti Barnesius ex Canteri conjectura edidit. Edd. Veteres γάρ. Scaliger δ᾽ ἄρ᾽. *Musg.*

πρὸς γάρ τινος] Heath. vertit: *alicunde enim venientem*, i. e. a Theseo, in cujus vultu jam signa iræ effervescentis cernebat chorus.

Reisk. legit πρὸ γὰρ — et πρὸ strui vult cum verbo εἰσορῶ, quod poëta posuerit pro simplici ὁρῶ, προεισορῶ pro προορῶ. *Beck.*

Pro γὰρ ex Codd. recte δὲ receptum, Αἰτουμένης δὲ κλῦθί μου. *Valck.*

877. Pro vulgato κακοῦ, edidi cum Brunckio κακὸν, e Codd. A. Fl. ad mentem Valckenærii, qui statuit magis Euripideum esse οἰωνὸν κακὸν, quam οἰωνὸν κακοῦ. πρὸς τινὸς est *a quodam*, vel *a quadam parte*, quam nominare consulto refugimus. Pari modo adhibetur τὶς in Soph. Aj. 1138. Τοῦτ᾽ εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινί. Accentum vocis τινὸς reposui; majorem enim vim habet, quam ut enclitica sit. *Monk.*

* Florr. 6. 15. θάνατος τύχη ἀβ.

Οἰωνὸν, ὥστε μάντις, εἰσορῶ κακόν.
ΘΗ. οἴμοι. τόδʼ οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακὸν,
Οὐ τλητὸν, οὐδὲ λεκτόν· ὦ τάλας ἐγώ.
ΧΟ. Τί χρῆμα; λέξον, εἴ τι μοι λόγου μέτα.
ΘΗ. Βοᾷ, βοᾷ δέλτος ἄλαστα· πᾶ φύγω
Βάρος κακῶν; ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι.

Novi mali sinistrum augurium, ut vates, horresco.
Thes. Hei mihi, quale hoc aliud malum ad malum *accessit*,
Non ferendum, neque dicendum? O me miserum.
Cho. Quid rei est? dicito, si quid mea interest.
Thes. Clamant, clamant literæ non ferenda. Quo fugiens vitabo
Molem malorum? perditus enim ab eo.

S. *τοποιὸς τῆς ζωῆς ἀντὶ τοῦ ἡ τύχη τοῦ βίου πρὸς τὸ συμβὰν ἀβίωτός ἐστι. πρὸς τὸ κρανθὲν γὰρ νῦν ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ συμβάν.* 873. ʼΟλομένους γὰρ] Τὸ *ἑξῆς· ὀλομένους δόμους τῶν ἐμῶν δεσποτῶν οὐκ ἔτʼ ὄντας λέγω.* Τὸ *δὲ φεῦ φεῦ διὰ μέσου.* 876. Πρὸς γὰρ τινὸς] ʽΗ

εἰσορῶ] Legendum puto: *ὀῤῥωδῶ, horresco, ut augures horrescere solent ad malum augurium. Musg.*

πρὸς γάρ τινος Οἰωνὸν *ὥστε μάντις εἰσορῶ κακοῦ· κακὸν* præbent Codd. Flor. et Paris. parum refert utrum malum omen *οἰωνὸν* dicas *κακοῦ*, an *κακόν·* hoc tamen potius videtur Euripideum: sic in Helenæ v. 1060. Κα*κὸς μὲν ὄρνις.* Iph. in Aul. v. 1357. *πονηρὸν εἶπας οἰωνὸν λόγου.* Or. v. 779. *οὗτος οἰωνὸς μέγας.* Rarius Sophocleum præbet Photius Lex. MS. Εὐ*ορνιθείαν* (L. Εὐ*ορνιθίαν*) Σ*οφοκλῆς ἐπὶ τῶν οἰωνῶν.* Major difficultas in vicinis *πρὸς γάρ τινος·* Æmilio Porto *πρὸς* hic adverbialiter positum videbatur pro *πρὸς ἔτι præterea:* vereor ut illud usquam inveniatur in tali verborum structura positum. Forte significatur, *nam velut vates video malum omen alicunde oblatum,* ut vel Phædræ Chorus intellexerit tabellam, qua non temere augurabatur mala contineri jam notis multo graviora; vel ipsum Thesea juxta Heathium: hoc ferme modo *πρὸς* adhibetur in Phœn. v. 373. Μ*ή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ·* similibusque, quæ perpauca tantum dantur. *Valck.*

879. Nulla causa erat cur conjiceret quidam apud Valck. *οὐδʼ ἀνεκτόν.* Quod editum est, legitur in omnibus Edd. et MSS. et Χ. Π. 714. et defenditur versu 847. *Monk.*

Οὐ *τλητὸν, οὐδὲ λεκτόν·*] Viro doctissimo hic in mentem venerat legendum, Οὐ *τλητὸν, οὐδʼ ἀνεκτόν.* Reiskii conjectura prostat non absurda legentis, Οὐ *στεκτὸν οὐδὲ λεκτὸν, quod neque silentio condi, neque honeste proferri potest.* Sed auctoritate quadam debebat *στεκτὸν* confirmari, qua probabile lectori redderetur: Sophocles quidem dixisse videtur in Trach. v. 1009.

> Οὐ *γὰρ ἔχω πῶς*
> Ἂ*ν στέξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων·*

non, quod vulgatur, *στέρξαιμι·* et aliquoties *στέγειν* sic adhibuit Sophocles: in Philoct. scripsit v. 135. Τ*ί χρή με —— στέγειν ἢ λέγειν.* sed nusquam *στεκτόν·* contra Οὐ *τλητὸν*, et similia satis usitata sunt in talibus: *οὐδὲ λεκτὸν* hoc sensu paulo rarius: est tamen in Aristoph. Av. v. 422. *οὔτε λεκτὸν, οὔτε πιστόν.* —— Supra dixerat Theseus v. 846. Ο*ἷον εἶδον ἄλγος δόμων* Οὐ *τλητὸν οὐδὲ ῥητόν.* Utrumque transtulit hinc in suum drama Gregorius qui dicitur, ubi versus est 714. *οἷον ἔργον νῦν βλέπω* Οὐ *τλητὸν οὐδὲ λεκτόν·* alterum Οὐ *τλητὸν, οὐδὲ ῥητὸν*, est in versu 904. Οὐ *τλητὸν ὁρᾷν*, Euripidis in Alc. v. 908. Οὐ*κ ἔστι τοὔργον τλητὸν.* Sophoclis in Aj. v. 466. Dixisse Diphili mihi videtur Parasitus:

> Δ*ιὰ τὴν τάλαιναν πάντα τλητὰ γίνεται,*

apud Athen. X. p. 422. C. ubi vulgatur, *πάντα ταῦτα γίνεται.* Dantur in eam sententiam dicta quædam Comicorum; hoc

Οἷον, οἷον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος
Φθεγγόμενον τλάμων.
ΧΟ. Αἶ, αἶ· κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.
ΘΗ. Τόδε μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις
Καθέξω δυσεκπέρατον ὀλοὸν

Quale, quale vidi in scriptis carmen
Loquens miser!
Cho. Heu, heu; profers sermonem autorem malorum.
Thes. Hoc profecto non amplius intra portas oris
Continebo ægre proferendum noxium,

S. πρὸς ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, ἵν᾽ ᾖ οὕτως, ἀπό τινος τύχης. 885. Κακῶν ἀρχηγὸν] Ἀντὶ τοῦ κακοῦ λόγου ἀρχὴν λέγεις. τὸ ἑξῆς· τόδε μὲν δυσεκπέρατον ὀλοὸν κακὸν οὐκ ἔτι σιωπήσω. στόματος δὲ πύλαις περιφραστικῶς ἐν τῷ στόματι. ὅμοιον δὲ τοῦτο τῷ

etiam in Epist. Alciphronis nondum edita: Ὑβρίζεσθαι πρὸς τοῦ τρέφοντος, εἰ καὶ ἀνόσιον, φορητόν. *Valck.*

881. ποῦ φύγω Lasc. Ald. et sic vulgo. πᾶ restituit Valck. e Cod. A. recte; nam ποῦ de motu dici non potuit. vid. Porson. ad Hec. 1070. πᾶ, sc. Dor. pro πῆ, hic propriam significationem habet, *qua via?* De usu subjunctivorum in interrogationibus videndus est Dawesius Misc. Crit. pp. 78. 207. Vv. 881-2. in hunc modum divisit Brunckius, Cod. A. secutus; βοᾷ βοᾷ δέλτος ἄλαστα·—πᾶ φύγω βάρος κακῶν;—ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι. non male. πεῖ φύγω mavult Elmsleius, conferens Med. 1268. Phœn. 991. Iph. T. 291. Soph. Œd. C. 1738. Ant. 828. legendum censet ποῖ φύγω etiam in Orest. 1370. *Monk.*

Βοᾷ βοᾷ δέλτος ἄλαστα· πᾷ φύγω] Hæc sic dividuntur in Cod. Paris. Βοᾷ βοᾷ δέλτος ἄλαστα. | Πᾷ φύγω βάρος κακῶν; | Ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι. pro vulgata vocula ποῦ, *ubi*, illinc recepi πᾷ φύγω; *quo fugiam:* non nescio quam multa possint Grammaticorum observatis obmoveri; et sane nolim ista talia nisi Codicum auctoritate mutari. *Valck.*

882. κακὸν Ald. *Monk.*

883. γραφαῖσι Lasc. μέλος, quod proprie de carmine dicitur, denotat *luctuosam orationem, querelam*, hic et infra v. 1173. Ὁ δ᾽ ἦλθε ταὐτὸν δακρύων φέρων μέλος Ἡμῖν ἐπ᾽ ἀκταῖς. Iph. Aul. 1289. ταὐτὸν Μέλος εἰς ἄμφω πέπτωκε τύχης. *Monk.*

Ex hoc versu μέλος, de prosa oratione positum, attigit G. Cuperus Obs. II. c. X. *Valck.*

884. τλῆμον Lasc. τλήμων vulgo. Doricam formam recte servavit MS. Flor. *Monk.*

Quia τλάμων erat in Cod. Flor. hoc recepi pro τλήμων. *Valck.*

885. Habet Χ. Π. 418. Non absimilis est locutio in Æsch. Agam. 1637. Καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ. *Monk.*

Αἶ· αἶ· κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.] Alio sensu versus adhibetur in Χρ. Πάσχ. quam quo voluit Euripides intellectum: illic nuncius cum dixisset post multa narrata, Ἐν ἡμέρᾳ γὰρ τῇδε λείψει τὸν βίον, Respondet Maria v. 418.

Αἶ, αἶ, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον·

videtur enim auctor *causam malorum* per κακῶν ἀρχηγὸν voluisse designatam, ut beneficiorum auctores sæpe dicuntur ἀγαθῶν ἀρχηγοί. Significatur Euripidi nihil aliud nisi, *ordiris sermonem mala nobis nunciaturum;* sive *verba nobis effers malorum prænuncia:* hoc est in Phœn. v. 1346. οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου· ubi quædam notata sunt. *Valck.*

886. τὸ δ᾽ ἐμὸν οὐκ ἔστι στόματος Fl. vitiose. *Monk.*

Vitiose hæc leguntur in Flor. τὸ δ᾽ ἐμὸν οὐκ ἔστι στόματος. *Valck.*

887. δυσεκπέραντον A. *Monk.*

In his semel ὀλοὸν, semel etiam vocem πόλις exhibent Codd. Flor. et Paris. ille præterea δυσεκπέραντον. Hos versus ita

Ὀλοὸν κακόν, ὦ πόλις. πόλις,
Ἱππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν
Βίᾳ, τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ὄμμ' ἀτιμάσας.
Ἀλλ', ὦ πάτερ Πόσειδον, ἃς ἐμοί ποτε
Ἀρὰς ὑπέσχου τρεῖς, μιᾷ κατέργασαι

Noxium malum: O civitas, civitas,
Hippolytus ausus est attingere thalamum
Per vim, venerando Jovis oculo contempto.
Sed, O pater Neptune, quas mihi aliquando
Tres imprecationes promisisti, una confice

S. Ὁμηρικῶ "ἕρκος ὀδόντων." Δυσεκπέρατον δὲ * δυσαπάλλακτον, δυσεπίληπτον. 890. Ζηνὸς ὄμμ' ἀτιμάσας.] Ἀντὶ τοῦ πρῶτον Δία ὑβρίσας. 891. Ἀλλ' ὦ πάτερ Πόσειδον,]

* Junt. Basil. δυσατέλλακτον. Barn. δυσεπάλλακτον. In promtu erat scribere δυσαπάλλακτον, quod tamen primus Heath. vidit.

constituit Heathius: Καθέξω δυσεκπέρατον, ὀλοὸν | Ὀλοὸν κακόν· | Ὦ πόλις, πόλις. *Valck.*

888. Alterum ὀλοὸν deest in A. Fl. Lasc. πόλις semel in A. Fl. Unde pro nostro versu scribendum censet Elmsleius Κακὸν, ἰὼ πόλις. fortasse recte. Nolui tamen repetitiones verborum tollere, memor Porsoni moniti ad Med. 157. *Monk.*

889. Idem senarius leviter mutatus legitur in Nostri Electr. 225. observante Valckenærio. *Monk.*

Ἱππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν] Una voce mutata, more suo Tragicus, sæpius in diversis Tragœdiis eosdem adhibens senarios, hunc dedit in Elec. 255.

Οὐ πώποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν.

Helenæ v. 804. Ἄθικτον εὐνὴν ἴσθι σοι σεσωσμένην. Recte comparavit ista Gatakerus cum phrasi aliis adhibita ἅψασθαι γυναικός· In versum 953. Phœn. notata mihi satis accurate videbantur disputata; viro Clariss. *levissima sane* videntur: suus cuique gustus est. *Valck.*

891. ss. Ἀλλ', ὦ πάτερ Πόσειδον, ἃς ἐμοί ποτε Ἀρὰς ὑπέσχου τρεῖς, μιᾷ κατέργασαι Τούτων ἐμὸν παῖδ'] *Sed pater Neptune, quæ mihi quondam tria te impleturum pollicitus es optata, horum unum implebis, si filium meum perdideris;* sive verbis Senecæ Hippol. v. 945.

En, perage donum triste, regnator freti;
Non cernat ultra lucidum Hippolytus diem.

Accusativus is, a reliquis solutus, quibusvis usitatus Scriptoribus et sæpe fuit a viris eruditis pertractatus. —— Si qua fides hac in re Scholiastæ, de tribus optatis ante, quam hæc evenirent, duo jam impetraverat Theseus; hæc enim tria memorat optata, τὸ ἀνελθεῖν ἐξ ᾅδου· τὸ ἀποστρέψαι ἀπὸ τοῦ Λαβυρίνθου· τὸ πεμφθῆναι τῷ υἱῷ αὐτοῦ θάνατον. eadem infra Scholiastes attigit in v. 1346. Sed duo priora hominum Theseus fuit adeptus beneficio; et de tribus concessis unum duntaxat Thesei novisse videntur optatum Euripides et Seneca; quorum loca quædam collegit Jo. Meursius in Theseo c. I. et hæc quodammodo favent liberiori paraphrasi, quam dedit horum Euripidis Brumœus, Anglo correctori H. notatus. Sed fidem firmat Scholiastæ *Cicero, ex tribus optatis* hoc de Hippolyti interitu *tertium* appellans, de Off. I. c. X. Qui hæc illic scripsit *Cicero, si, ut in fabulis est, Neptunus quod Theseo promiserat non fecisset, Theseus filio Hippolyto non esset orbatus: ex tribus enim optatis, ut scribitur, hoc erat tertium, quod de Hippolyti interitu iratus optavit; quo impetrato in maximos luctus incidit.* illum miror equidem post ista L. III. c. 25. *Quid? quod Theseus exegit promissum a Neptuno?* cur hæc adjecerit: "cui cum tres optationes Neptunus dedisset, optavit interitum Hippolyti, filii sui, cum is patri suspectus esset de noverca: quo optato impetrato Theseus in maximis fuit luctibus." Hæc si forte Jo. Aug. Ernesto similibusque vide-

Τούτων ἐμὸν παῖδ᾽· ἡμέραν δὲ μὴ φύγοι
Τήνδ᾽, εἴπερ ἡμῖν ὤπασας σαφεῖς ἀράς.
ΧΟ. Ἄναξ, ἀπεύχου ταῦτα, πρὸς θεῶν, πάλιν.
Γνώσει γὰρ αὖθις ἀπλακών· ἐμοὶ πιθοῦ.
ΘΗ. Οὐκ ἔστι· καὶ πρός γ᾽ ἐξελῶ σφε τῆσδε γῆς.

Ex istis meum filium: diem vero ne effugiat
Hunc, si modo nobis dedisti imprecationes, *eventu ratas.*
Cho. Rex, deprecare hæc rursus a diis:
Intelliges enim te peccâsse: pare mihi.
Thes. Non fiet. Præterea vero expellam ipsum ex hac terra.

S. Μιᾷ τούτων τῶν καταρῶν κατέργασαι τὸν ἐμὸν παῖδα. ποίων δέ; ἃς ἐμοὶ ὑπέσχου, τὸ ἀνελθεῖν ἐξ ᾅδου, τὸ ἀποστρέψαι ἀπὸ τοῦ λαβυρίνθου, τὸ πεμφθῆναι τῷ υἱῷ αὐτοῦ θάνατον. 896. Γνώσῃ γὰρ αὖθις] *Ἔχεις γὰρ γνῶναι, ὅτι ἥμαρτες. καὶ ἐν Ἀλκήστιδι, οὐ γὰρ πρῶτος οὐδὲ λοίσ-

* Sic recte Heath. pro ἔχει.

rentur a mala manu Ciceronis orationi interjecta, his ego quidem perlibenter adstipularer. *Valck.*

892. μιᾶς κατείργασται Fl. *Monk.*

893. φύγῃ Ald. quod valet, *ne sinas ut fugiat.* Sed rectius, ut videtur, optantis et precantis sententia est. φύγοι Lasc. et quinque minimum MSS. φύγω Fl. *Monk.*

φύγοι] Ita MSS. A. B. Cott. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Agnoscit quoque MS. D. Vulgo φύγῃ. *Musg.*

894. ἀρὰς σαφεῖς infra v. 1511. ubi vide notata. *Monk.*

895. ἀνεύχου placuit Valckenærio, cujus verba apponam. "Codices in ἀπεύχου ταῦτα conspirant: mihi tamen potius scripsisse videtur Euripides, ἀνεύχου ταῦτα. Alteri optata si quis evenire nolit, illa quidem dicitur quis ἀπεύξασθαι· ut in his Platonis de LL. III. p. 687. D. ὧν γ᾽ ὁ παῖς εὔχεται ἑαυτῷ γίγνεσθαι, πολλὰ ὁ πατὴρ ἀπεύξαιτ᾽ ἂν τοῖς θεοῖς μηδαμῶς κατὰ τὰς τοῦ υἱέως εὐχὰς γίγνεσθαι. Sed qui palinodiam cantat, et sua ipsius optata revocat; is, ut opinor, dicitur ἀνεύξασθαι· quique illis alia substituit meliora, μετεύξασθαι· hoc in Euripidis est Medea v. 600." Occurrit quidem in isto sensu ἀνεύχεσθαι bis apud Platonem. Sed in nostro versu nolim quidquam mutare; palinodia enim significatur per vocem πάλιν; et vim quandam addit ἀπεύχου. Sensus est, *Per Deos oro te, rex, mutatis votis hæc deprecare.* Cod. Florentinus habet ἀπόσχου, et in sequentibus vitiose πείθου, θ᾽ ἀτέρῳ, v. 903. εἰς καινὸν, 904. κακῶν, 905. σῆσι. *Monk.*

ἀνευχόμενοι habet Plato hoc sensu p. 454. C. *Musg.*

Ἄναξ, ἀπεύχου ταῦτα, πρὸς θεῶν πάλιν] Codices in ἀπεύχου ταῦτα conspirant: mihi tamen potius scripsisse videtur Euripides, ἀνεύχου ταῦτα· Alteri optata si quis evenire nolit, illa quidem dicitur quis ἀπεύξασθαι· ut in his Platonis de LL. III. p. 687. D. ὧν γ᾽ ὁ παῖς εὔχεται ἑαυτῷ γίγνεσθαι, πολλὰ ὁ πατὴρ ἀπεύξαιτ᾽ ἂν τοῖς θεοῖς μηδαμῶς κατὰ τὰς τοῦ υἱέως εὐχὰς γίγνεσθαι. Sed qui palinodiam cantat, et sua ipsius optata revocat, is, ut opinor, dicitur Ἀνεύξασθαι· quique illis alia substituit meliora, Μετεύξασθαι· Hoc in Euripidis est Medea v. 600.

Οἶσθ᾽ ὡς μετεύξῃ, καὶ σοφωτέρα φανῇ,
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτέ.

Sic, Grotium sequutus, recte vulgavit illic Barnesius: comparari potest Μετοιωνίσασθαι in Orat. Dinarchi c. Dem. p. 94, 5, 101, 33. et Harpocration in v.——Ἀνεύχεσθαι isto sensu, quo dicebam, legitur in Platonis Alcib. II. p. 142. D. ὀλίγον δὲ ἐπισχόντες παλινῳδοῦσιν, ἀνευχόμενοι ἅττ᾽ ἂν τὸ πρῶτον εὔξωνται. et p. 148. B. Vide quam diversa hominum sint judicia: mihi hic ἀνεύχου placet: contra ex hoc ipso etiam Hippolyti versu, ἀπευχόμενοι Platoni restituendum judicabat vir elegantiss. Claudius Sallierius: vid. L'Histoire de L'Academie R. des In-

Δυοῖν δὲ μοίραιν θατέρᾳ πεπλήξεται·
Ἢ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς Ἅιδου δόμους
Θανόντα πέμψει, τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων,
Ἢ τῆσδε χώρας ἐκπεσὼν, ἀλώμενος
Ξένην ἐπ' αἶαν, λυπρὸν ἀντλήσει βίον.

Duorum vero fatorum altero mactabitur:
Aut enim Neptunus ipsum ad domum Plutonis
Mittit mortuum, meas imprecationes honorans:
Aut expulsus ex hac terra, vagans
In terra peregrina, miseram vitam deget.

S. θιος βροτῶν γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες. 897. Καὶ πρός γ' ἐξελῶ] Αὖθις ἐπαναλαβὼν, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς τούτοις * καὶ ἐκβαλῶ αὐτὸν ἐκ ταύτης τῆς

* Καί additum in Florr. 6. 15.

script. et B. L. Tom. V. p. 104. Nusquam verbum illud ἀνεύχεσθαι se legere vir doctiss. recordabatur. Usurpatum bis Platoni, Polluci, V. 130. pro ἀναλύειν τὴν ἀρὰν, Ἀνεύξασθαι videbatur βιαιότερον, et potius Attice dicendum Ἀναράσασθαι· quod adhibitum Callistheni novimus e Suida in Ἀναρᾶσθαι. ubi cum Kustero notatis comparari poterit P. Leopardus Em. VI. c. IV. Cum harum rerum studioso Lectore communicabo duas observationes ex Apparatu Soph. Phrynichi, quem possidet ineditum Dav. Noster Ruhnkenius: Ἀναμαντεύεσθαι σημαίνει τὸ, τὰ μαντευθέντα ἅπαξ πειρᾶσθαι ἀμάντευτα ποιεῖσθαι. —— Ἀνήδομαι ἐφ' οἷς ἥσθην, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐφήδομαι. Ἕρμιππος· ἃ (F. leg. Ἃ γὰρ) τόθ' ἥσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι. ἀντὶ τοῦ, καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνοις γεγενημένην ἀποῤῥίπτω καὶ ἀποτίθεμαι ἡδονήν. quarum prior huc certe pertinet. *Valck.*

896. Hoc addas exemplis similium constructionum allatis ad v. 304. De αὖθις significante posthac dixi supra ad v. 312. Orest. 900. Ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεὶ, Κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθις εἰσὶ χρήσιμοι Πόλει. ubi αὖθις est *deinceps*. Alc. 1171. Αὖθις τόδ' ἔσται. νῦν δ' ἐπείγεσθαί με δεῖ. ἀμπλακὼν Edd. et MSS. πειθοῦ Lasc. *Monk.*

897. πρὸς pro *insuper*, subaudito τούτοις, ut in aliis scriptoribus, ita in Tragicis usitatum est. Noster Heraclid. 642. Μάλιστα· καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε. Phœn. 619. καὶ κατακτενῶ γε πρός. Æsch. Prom. 73. Ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός. In quibus etiam exemplis, vim suam corrigendi et augendi exercet particula γε. Orest. 615. Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός. Phœn. 890. ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς Δεινὰς, νοσῶν τε, καὶ πρὸς ἠτιμασμένος. Helen. 965. Ἀπόδος τε, καὶ πρὸς σῶσον. *Monk.*

898. θατέρα Ald. *Monk.*

Δυοῖν δὲ μοίραιν θατέρᾳ] Flor. Cod. dat θ' ἀτέρῳ· pro θατέρᾳ scribendum potius θ' ἡτέρᾳ· prout scribitur in Rhesi v. 450. et in Aristoph. Av. v. 1365. *Valck.*

θατέρᾳ] Sic membr. recte pro τῇ ἁτέρᾳ. Atticis ἅτερος in usu fuit pro ὁ ἕτερος, et simpliciter etiam pro ἕτερος. Heniochus apud Stobæum, Floril. Grotii p. 169.

γυναῖκε δ' αὐτὰς δύ' ἐταράττετόν τινε,
ἀεὶ συνοῦσαι. Δημοκρατία θατέρᾳ
ὄνομ' ἐστὶ, τῇ δ' Ἀριστοκρατία θατέρᾳ.

In Rhesi v. 450. vulgatum θ' ἡτέρᾳ. Valckenærius, Diatribes p. 105. scribit θ' ἁτέρᾳ. Sincera scriptura est θατέρᾳ. Thomas M. p. 121. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ἁτέρα, οὐ θατέρα. ἀλλ' ἐπὶ δοτικῆς θατέρᾳ. *Brunck.*

902. ἐξαντλεῖν βίον habet Noster in Cresphonte Fragm. VII. Τεθνᾶσι παῖδες οὐκ ἐμοὶ μόνῃ βροτῶν, Οὐδ' ἀνδρὸς ἐστερήμεθ', ἀλλὰ μυρίαι Τὸν αὐτὸν ἐξήντλησαν ὡς ἐγὼ βίον. Proprie quidem dicuntur ἀντλεῖν et ἐξαντλεῖν de sentina exhaurienda: metaphorice autem ἀντλεῖν et ἐξαντλεῖν βίον sunt *ævum exigere, vita defungi.* Comparari potest horum verborum usus in Æsch. Prom. 383. Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Nostri Cycl. 10. Καὶ νῦν ἐκείνων μεῖζον ἐξαντλῶ πόνον.

ΧΟ. Καὶ μὴν ὅδ᾽ αὐτὸς παῖς σὸς εἰς καιρὸν πάρα
Ἱππόλυτος· ὀργῆς δ᾽ ἐξανεὶς κακῆς, ἄναξ
Θησεῦ, τὸ λῷστον σοῖσι βούλευσαι δόμοις.
ΙΠ. Κραυγῆς ἀκούσας σῆς ἀφικόμην, πάτερ,
Σπουδῇ· τὸ μέντοι πρᾶγμ᾽, ἐφ᾽ ᾧτινι στένεις,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ᾽ ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.

Cho. Atqui ille ipse filius tuus opportune adest
Hippolytus: remittens autem malam iram, rex
Theseu, optime tuæ consule familiæ.
Hipp. Audiens tuum clamorem, pater, veni
Celeriter: sed tamen rem, propter quam nunc gemis,
Non novi; cuperem autem ex te audire.

S. γῆς. 898. Δύοιν δὲ μοίραιν] Θατέρᾳ μιᾷ τῶν δύο μοιρῶν * πληγήσεται. 912.

* His Barn. addidit: θατέρᾳ. τῇ ἑτέρᾳ. Λέγεται καὶ θάτερος, ἀντὶ τοῦ ὁ ἅτερος· καὶ

110. Παπαί· τὸν αὐτὸν δαίμον᾽ ἐξαντλεῖς ἐμοί. 281. Med. 78. Sic etiam usurpabant veteres Latini verbum a Græco fonte derivatum, *exantlare*. Lucilius apud Nonium. *Quantas quotque modo ærumnas, quantosque labores Exantlaris.* Videas alia exempla apud Gataker. in M. Antonin. IV. 50. Virgilius autem *exhaurire* Æn. IV. 14 *quæ bella exhausta canebat.* X. 57. *Totque maris vastæque exhausta pericula terræ. Monk.*

903. Cod. Flor. εἰς καινόν. *Beck.*

904. Pro κακῆς Cod. Flor. κακῶν. *Beck.*

905. Cod. Flor. σῇσι. *Beck.*

Θησεῦ τὸ λῷστον σοῖσι βούλευσαι δόμοις] In versu præcedenti ad ἐξανεὶς adscriptum παυθεὶς in Cod. Paris. Hoc in loco suspicor lectos in Editione Hippolyti prima duo versus Stobæo citatos ex Hipp. p. 434. 22.

Θησεῦ, παραινῶ καὶ τὸ λῷστον φρονεῖν·
Γυναικὶ πείθου μηδὲ τἀληθῆ κλύων.

In Ed. Grotii leguntur p. 311. In hunc sexum jam plus satis debacchatus his versibus merito substituit alios in Editione dramatis emendata. Dixit et in Stheneboea Noster: πιστεύειν δὲ χρὴ Γυναικὶ μηδὲν ὅστις εὖ φρονεῖ βροτῶν. Antiphanis apud eumdem Stobæum dictum legitur:

Ἐγὼ γυναικὶ δ᾽ ἕν τι πιστεύω μόνον,
Ἐπὰν ἀποθάνῃ, μὴ βιώσεσθαι πάλιν.

Valck.

907. ἐφ᾽ ᾧτινι νῦν στένεις Ald. ἐφ᾽ ᾧ τινι στένεις A. D. E. Fl. Lasc. et sic edidi cum Musgr. Valck. et Brunck. quanquam dubitandi locus est, annon scripserit Euripides ἐφ᾽ ᾧ τὰ νῦν στένεις, quod exhibet Χ. Π. 843. Prorsus enim mirum esset, si Aldus et Pseudo-Gregorius eandem voculam νῦν huic versui casu interjecissent. Alia quidem lectio proponitur in Censura Anglica (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 233.) ἐφ᾽ ᾧγε νῦν στένεις. "Nusquam alias apud tragicos reperi ᾧ τινι pro ὅτῳ." Elmsl. *Monk.*

ἐφ᾽ ᾧτινι νῦν στένεις,] Ita Edd. pleræque, sed νῦν omittunt MSS. A. D. E. et Ed. Lasc. *Musg.*

τὸ μέν τοι πρᾶγμ᾽, ἐφ᾽ ᾧ τινι στένεις, Οὐκ οἶδα·] In Codd. omissum, νῦν recte rejecit Musgravius; ad istos Codd. accedunt Paris. et Flor. Videri poterit aliam in suo Codice lectionem, ἐφ᾽ ᾧ τὰ νῦν στένεις, invenisse Scriptor dramatis Χρ. Π. qui hæc et vicina sic transtulit v. 842.

Κραυγῆς ἀκούσασ᾽ ἐκπέπληγμαι παντλάμων
Ἐγὼ, τὸ μέν τι (τοι) πρᾶγμ᾽, ἐφ᾽ ᾧ τὰ νῦν στένεις
Οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ᾽ ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.

Idem illud τὰ νῦν Codex Flor. exhibet in Medeæ v. 504. sed et illic Poëta scripsisse videtur:

καλῶς γ᾽ ἂν οὖν
Δέξαιντό μ᾽ οἴκοις.

Minimum vicies in Sophocleis obvium,

Ἔα, τί χρῆμα; σὴν δάμαρθ' ὁρῶ, πάτερ,
Νεκρόν· μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον·
Ἣν ἀρτίως ἔλειπον· ἣ φάος τόδε
Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.
Τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;
Πάτερ, πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.

Eia, quid rei est? tuam conjugem, pater, video
Mortuam: hoc dignum est maxima admiratione,
Quam modo reliqui, quæ hanc lucem
Non diu ex quo intuebatur.
Quid accidit ei? quo modo periit,
Pater, volo ex te audire.

S. Οὔπω χρόνον] Πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἀλλ' ἔναγχος· ἀντὶ τοῦ ἣν ἀρτίως κατέλιπον· ἅτερος, ὁ ἕτερος, Δωριστί· καὶ μακρύνεται ἡ προτέρα. Ἐκ τῶν Εὐσταθίου εἰς Ὅμηρον παρεκβολῶν.

τὰ νῦν rarissimum est in Euripideis, neque hic videtur a Christiano Poëta lectum, qui illud ipsum τὰ νῦν frequentavit, v. 105. 221. 280. 331. 653. 902. 1042. 1069. 1211. &c. *Valck.*

909. Hic et seq. v. adhibentur in X. Π. 852-3. ἔα, τί χρῆμα; admirantis exclamatio est in Orest. 1590. Androm. 898. *Monk.*

Τί χρῆμα; σὴν δάμαρθ' ὁρῶ, πάτερ, Νεκρόν· μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον·] Hæc quoque transsumsit et seqq. Scriptor Χρ. Π. v. 852.

Ἔα, τί λεύσσω; σὸν δέμας νεκρὸν, τέκνον,
Ἀθρῶ, μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον,
Ὃς ἀρτίως κέκραγε πρὸς τὸν πατέρα.

est ibidem v. 2005. Ὄντως μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον. Formula, Ἔα, τί χρῆμα; sive τί τοῦτο; est rem inexspectatam admirantis: in Eurip. Or. v. 1590.

Ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας.

Androm. v. 897. Ἔα, τί χρῆμα; μῶν ἐσφάλμεθ', ἢ σαφῶς Ὁρῶ, &c. Troasin v. 300. Ἔα, τί πεύκης ἔνδον αἴθεται (MS. Flor. ἵσταται) σέλας; Apud Lucianum I. p. 216. 59. τί τοῦτο; δακρύεις; sic passim ista recte separantur, ut p. 225. 15. *Valck.*

911. Ita Cod. A. Musgr. Brunck. Altera lectio εἰς φάος τόδε, quam habent Lasc. Ald. et Priscianus p. 1168. deterior videtur. ὡς φάος τόδε X. Π. 859. *Monk.*

ἔλειπον· ἣ φάος τόδε] Ita MS. A. Cæteri, ut vulgo, ἔλειπον εἰς φάος τόδε. Scaliger ὡς φάος. *Musg.*

Ἣν ἀρτίως ἔλειπον· εἰς φάος τόδε Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.] In Paris. Cod. legitur ἔλειπον, ἣ φάος τόδε, et ad ἔλειπον adscribitur λείπει τὸ ζῶσαν. In alio Codice repertum, ἣ φάος τόδε, probavit Musgravius: in reliquis cum reperiatur, εἰς φάος τόδε —— εἰσεδέρκετο· nihil videbatur causæ cur sperneremus phrasin εἰς φάος εἰσδέρκεσθαι. Prout in Edd. legebantur, Ἣν ἀρτίως ἔλειπον εἰς φάος τόδε, Οὔπω χρόνον π. εἰς. exhibet hos versus Priscianus Putschii p. 1168. f. illos excitans ex Hippolyto στεφανηφόρῳ· in hoc dramate legi non recordatus Barnesius sivit illos ad reliquias referri Ἱππολύτου καλυπτομένου p. 475. —— Reiskio, et viro cuidam docto, quem Scaligerum vocant, placuit ὡς φάος τόδε —— quod habet in his drama Χρ. Π. v. 859, 60. Ὃν ἀρτίως ἔδραμον (scripserat forsan, ἔδρακον) ὡς φάος τόδε Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο. *Valck.*

912. οὔπω χρόνον παλαιὸν interpretatur Schol. οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἀλλ' ἔναγχος. Cf. Iph. A. 420. Χρόνον παλαιὸν δωμάτων ἔκδημος ὤν. *Monk.*

Recte Scholiastes ista, Οὔπω χρόνον παλαιὸν, interpretatur, ὃ πρὸ πολλȣ̃ χρόνȣ,

Σιγᾷς; σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς·
Ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν
Κἀν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.

Taces? Silentii vero nullus *est* usus in malis:
Cor enim quæ cupit tua omnia audire,
Et in malis *audiendi* avidum esse deprehenditur.

S. τὸ φῶς ὁρῶσαν, ἄρτι ἀπέθανεν. 915. Σιωπῆς δὲ οὐδὲν ἔργον] Τὸ τέλειον οὕτως· ἐν τοῖς κακοῖς οὐδεὶς ὀφείλει σιγᾷν· οὐδὲν ὄφελος, φησὶν, οὐδὲ κέρδος ἐν τοῖς κακοῖς ἡ σιωπή. 916. Ἡ γὰρ ποθοῦσα] Ἡ γὰρ καρδία ἐπιζητοῦσα πάντα ἀκούειν δαπανᾶται. λίχνος δὲ ἤτοι ἐπιθυμητικὴ, περίεργος. 919. Κρύπτειν δίκαιον] Οὐ γὰρ ὀφείλεις κρύπτειν τὰς σὰς δυστυχίας

ἀλλ' ἔναγχος. est tamen illud paulo insolentius: Soph. Phil. v. 494. Ὃν δὴ παλαιὸν ἐξότου δέδοιχ' ἐγὼ Μή μοι βεβήκοι. ubi παλαιὸν Scholiastes etiam explicat πρὸ πολλοῦ χρόνου. In Eurip. Iph. in Aul. v. 420. Χρόνον παλαιὸν δωμάτων ἔκδημος ὤν. *Valck.*

913. τῷ διόλλυται τρόπῳ;] Flor. sed hæc vulgato ordine exhibet X. Π. 861. *Monk.*

913. s. ad Ed. Fl. absunt. *Beck.*

Τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;] Legitur in Flor. τῷ διόλλυται τρόπῳ; sicut hic in Trag. Χρ. Π. v. 861. in Sophoclis Elec. v. 681. τῷ τρόπῳ διόλλυται; in Trach. v. 893. τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῄς; in Eurip. Ion. v. 359. τίνι τρόπῳ διεφθάρη; Alteram formulam, Τί χρῆμα πάσχει, Bergler. admovit Nubibus Aristoph. v. 814. *Valck.*

914. Cod. Flor. βούλεται. *Beck.*

915. Hunc versum postponendum esse versui 917. censuit Marklandus, cui adsentitur Valckenærius: et ad eorum sententiam ordinem versuum in textu suo mutavit Brunckius. Sed hoc frustra factum esse arbitror. Versum sane, si omnino abesset, non desideraremus: suspicor equidem ex alio dramate, propter sententiæ similitudinem, margini adscriptum, postea in hanc sedem irrepsisse. Huic suspicioni favet, quod in X. Π. 561—4. duo præcedentes et duo sequentes versus continui leguntur, omisso v. 915. *Monk.*

Ἔργον εἶναι τινὸς dupliciter dicitur, vel *id, quod quis facit et facere solet,* vel *id, quod necessario fieri debet, quod plurimum prodest.* v. Beck. Spec. p. 12. *Beck.*

Σιγᾷς; σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς·] Non deterior est ordo vocum in Flor. ἔργον οὐδὲν ἐν κακοῖς. Adsentior Marklando hunc versum postponenti versui 917. his adeoque duobus:

Ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν
Κἀν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.

Aliter tamen judicantem vide Clar. Heathium. Favet eleganti conjecturæ conditor Trag. Christ. certe, quos continuos legit Marklandus, continuos exhibet v. 861. et seqq.

Τί χρῆμα πάσχεις; τῷ τρόπῳ διόλλυσαι,
Τέκνον; πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.
Ἡ γὰρ ποθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι
Κἀν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.

Hic illic etiam alibi versus in Tragœdiis Sophoclis et Euripidis videntur transponendi. Cum sententia, duobus istis versibus transponendis expressa, componi commode poterit hæc in Œdipo Senecæ v. 208.

Ubi læta duris mista in ambiguo jacent,
Incertus animus, scire cum cupiat, timet.

Cum versu, Σιγᾷς; σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς· concinit a Perseo forte dictus in Andromeda:

Σιγᾷς; σιωπὴ δ' ἄπορος ἑρμηνεὺς λόγων·

apud Stobæum p. 215, 27. omissus Grotio. Quid sit οὐδὲν ἔργον vel hic monstrabit Sophoclis senarius:

Αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ,

apud Stobæum p. 145, 31. *Valck.*

Hic versus post v. 917. (927.) ponendus est, ut opinor. *Markl.*

916. ποθοῦσα Lasc. *Monk.*

Hæc πολυπράγμονος, non juvenis patrem amantis, descriptio est. Legendum forte:

Ἡ γὰρ ποθεῖ σὰ πάντα καρδία κλύειν.

Οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους,
Κρύπτειν δίκαιον σὰς, πάτερ, δυσπραξίας.
ΘΗ. Ὦ πολλὰ μανθάνοντες ἄνθρωποι μάτην,

Non certe amicos et aliquid amplius quam amicos,
Celare *est* justum, O pater, tuas calamitates.
Thes. O in multis rebus peccantes homines temere,

S. τοὺς φίλους σου, τουτέστι τὰ τέκνα * σου. 920. Ὦ πόλλ' ἁμαρτάνοντες] Ὦ ἄνθρωποι πολλὰ ἐπιστάμενοι καὶ διδάσκοντες τοὺς ἀνθρώπους, πλὴν τούτου, τοῦ διδάσκειν συνετοὺς

* Τουτέστι τὰ τέκνα σου add. e Florr. 6. 15.

917. λίχνος proprie est *catillo, gulosus.* metaphorice autem *curiosus, qui rebus quibuslibet cognoscendis avide inhiat.* Ad hunc usum vocum λίχνος et λιχνεία respiciens Porsonus, in margine editionis Brunckianæ scripserat, " Athen. V. p. 220. B. (corr. C.) Synes. Dion. p. 44. A. 11. Schol. Townl. in Il. Ξ. 171. H. Steph. Thes. L. G. T. I. p. 1939. C. D. E. Menander, Τό τ' ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον." R. P. Synesii locus est — τὴν ἐν τῇ φύσει λιχνείαν, ὑφ' ἧς ἕκαστός ἐστι πολυπράγμων τοῦ ἀποῤῥήτου. Hesychius λίχνος. ὀψοφάγος, λαίμαργος, λίμβος, πολυπράγμων. ultima harum interpretationum fortasse nostrum versum respicit. Scholiasta exponit λίχνος, ἐπιθυμητική, περίεργος. *Monk.*

918. " Eustath. Il. A. p. 156, 15. Rom. 118, 16. Bas." R. P. Citat Eustathius φίλους, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους. Comparat Valckenærius Æsch. Prom. 986. (1023. Ed. Blomf.) Οὐ γάρ συ παῖς τε, κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος; Hec. 667. Ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω. Soph. Antig. 64. Sed non debebat ille cogitare de scribendo οὐ μὴν φίλους τε; neutiquam enim otiosa est particula γε. *Monk.*

Οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους Κρύπτειν δίκαιον] Parum refert utrum sic scribatur, an φίλους τε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους· id est καὶ φίλους καὶ ἔτι μᾶλλον ἢ φίλους· ut Æschylus Prom. V. v. 896.

Οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος.

sic scribendum pro καὶ ἔτι. Soph. Antig. v. 64.

Καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα.

Eurip. Hec. v. 667. Ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω, Δέσποιν' ὄλωλας, κοὐκ ἔτ' (sic MSS. Leid.) εἶ βλέπουσα φῶς. *Valck.*

920. ὦ πόλλ' ἁμαρτάνοντες MSS. et Edd. sed ἁμαρτάνειν μάτην vix dixisset Tragicus; et vox ἁμ. huic loco parum apta videtur. Recepi emendationem Marklandi, quam confirmat similis locus Hecubæ 808. Neque me movet Valckenærii objectio, de docentibus, non de discentibus locutum esse Thesea. Enimvero necesse est ut is qui alios varias artes doceat, ipse prius didicerit. Brunckius, Valckenærio obsecutus, post ἄνθρωποι distinxit, et μάτην cum sequentibus conjunxit, unde durissima fit verborum collocatio. ἀνθρώπωι Lasc. *Monk.*

Ὦ πόλλ' ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην] Prima facie speciosissima videtur viri præstantissimi conjectura corrigentis:

Ὦ πολλὰ μανθάνοντες ἄνθρωποι μάτην·

si retractare vulgata voluerit Cl. Marklandus, fatebitur, opinor, non eos qui discerent, sed qui varias artes docerent alios alloqui Thesea Tragicum; posse autem a prioribus separatam vocem μάτην, quæ vel imprimis mutationem commendabat, ad sequentia referri. Mihi certe nihil sic scriptis inesse videtur vitiosi:

Ὦ πόλλ' ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι, μάτην
Τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε;

O homines in multis peccantes, quid sane frustra sexcentas artes docetis alios? cum unam omnium utilissimam nesciatis: — Ἓν δ' οὐκ ἐπίστασθ', οὐδ' ἐθηράσασθέ πω, Φρονεῖν διδάσκειν οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς. Grotius in Exc. p. 218.

Sed nullus unam rem scit aut scire studet,
Qui sapere doceat hunc cui mens non adest?

Valck.

Lego:

ὦ πολλὰ μανθάνοντες ἄνθρωποι μάτην.

Sensus et Scholiastes verum monstrant. Vid. etiam Hecub. v. 818. *Markl.*

Τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε,
Καὶ πάντα μηχανᾶσθε, κἀξευρίσκετε,
Ἓν δ' οὐκ ἐπίστασθ', οὐδ' ἐθηράσασθέ πω,
Φρονεῖν διδάσκειν, οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς;

Cur utique artes quidem sexcentas docetis,
Et omnia machinanimi, et excogitatis?
Unum vero non scitis, neque quæsivistis adhuc,
Ut sapere doceatis *illos*, quibus non inest mens?

S. τοὺς * ἀξυνέτους. περιτταὶ οὖν, φησὶν, αἱ παραινέσεις καὶ συμβουλίαι τῶν ποιητῶν, οὐχὶ τὰ

* In Junt. et Basil. post ἀξυνέτους sequitur φρονεῖν διδάσκουσαι, e quibus Barn. retinuit φρονεῖν. Sed ea e sqq. temere huc retracta sunt. Sqq. περιτταὶ οὖν, φ. Barn. ab his separavit et ad v. 926. ἀναγκάσαι retulit. In iis legebatur διδασκ. τοῖς ἀνθρώποις et οἷσιν οὐκ ἔστι νοῦς.

921. Τί δὴ τέχνας] Τὸ τέ in τέχνας brevis est. Vid. ad Phœniss. v. 19. Similem vero locum et in eundem fere sensum expressum habes Medeæ v. 193. *Barnes.*

923. ἔνθ' οὐκ ἐπ'. Cod. Paris. οὐδὲ δὴ θηρᾶσθέ πω Ald. *Monk.*

οὐδ' ἐθηράσασθέ πω,] MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. οὐδὲ δὴ θηρᾶσθέ πω. *Musg.*

Quod in his Codices exhibent in dubiis spectatissimi, Flor. etiam et Paris. οὐδ' ἐθηράσασθέ πω· prætuli duorum Codicum lectioni οὐδὲ δὴ θηρᾶσθε πω· quæ videri posset a correctore profecta. —— Hic mota fuit difficultas, quid itaque juvarent tot sapientum et poëtarum monita, ad mentem hominum bene informandam comparata, si nemo possit alios φρονεῖν διδάσκειν; tollit difficultatem Scholiastes ex adjectis a Poëta, οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς. Hoc jam ante tradiderat explicatius Theognis v. 430.

φρένας ἐσθλὰς
Ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
Ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλόν.

ubi plura sequuntur. Vere hic Schol. Euripidis. εἰς γὰρ νοῦν, inquit, ἔχοντα ἄνδρα καταβαλλομένη παραίνεσις καρπὸν φέρει· εἰς δὲ ἄνουν, μάτην ἐκρίπτεται. ad mentem etiam Euripidis; cujus dictum πρὸς τὸν ἀσύνετον ἀκροατὴν laudat Plutarchus T. II. p. 502. C.

Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι,
Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους.

quos, ex perdito dramate, senarios adnotare non neglexit Stobæus p. 53, 40. Grot. p. 31. Dolium illud pertusum Euripidis Atticistæ nonnulli respiciunt: est epigramma Luciani in Anthol. I. c. XXX. 4.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος εἰς ὃν ἁπάσας
Ἀντλῶν τὰς χάριτας εἰς κενὸν ἐξέχεας.

In talibus Sapientes varias imagines adhibuerunt: Pythagoræ fuit intelligentibus præceptum, Σιτίον εἰς ἀμίδα μὴ ἐμβάλλειν. Epicteti simile dictum Gellius explanat N. A. XVII. c. XIX. Plato, apud utrumque Dionysium in Sicilia disserens de justitia, de lege, de republica, eleganter Aristidæ dicitur σπείρων τὰς πέτρας T. III. p. 377. Ex eadem sunt imagine nostris in Libris Sacris ὁ εἰς τὰς ἀκάνθας, et ὁ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπαρεὶς (λόγος) Matth. Ev. XIII. 20. 22. et in locis parallelis: nec multum ab altera imagine abludit illud optimi Præceptoris, Matth. IX. 17. οὐ —— βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς. *Valck.*

924. αἷσιν οὐκ ἐστὶ νοῦς Fl. "Theognis ap. Stob. et Xenoph. I. ii. 20. ἢν δὲ κακοῖσι Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον. Quivis legerit καὶ τὸν ἐνόντα νόον, atque ita quidem citat Aristotel. Eth. Nicom. IX. Idem v. 88. Gnom. Poët. σοί πιστὸς ἔνεστι νόος." Blomfield. "Aristoph. Thesm. 1124. Ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι." Jac. Tate. *Monk.*

Cod. Par. αἷσιν οὐκ ἔστι νοῦς. *Beck.*

925. Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν Τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατὸς ἔστ' ἀναγκάσαι] Hoc recepit ex Codd. Musgravius, pro ἀναγκάζειν· quod dant et Flor. et Paris. in illo tamen errore calami scriptum ἀναγκάζαι· in hoc adscriptum interpretamenti loco διδάξαι, *sic docere, ut blanda necessi-*

ἹΠ. Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν
Τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατός ἐστ᾽ ἀναγκάσαι.
Ἀλλ᾽, οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς, πάτερ,
Δέδοικα μή σου γλῶσσ᾽ ὑπερβάλῃ κακοῖς.

Hipp. Peritum sapientiæ doctorem dixisti, quicumque recte sapere
Non sapientes potis est, cogere:
Sed, non opportuno enim tempore subtiliter disputas, pater
Metuo ne tua lingua excedat modum præ malis.

S. δέοντα φρονεῖν διδάσκουσαι τοὺς ἀνθρώπους αὗται. λέγομεν δὲ, ὅτι τῇ προσθήκῃ τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν, εἰπὼν οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς· εἰς γὰρ νοῦν ἔχοντα ἄνδρα καταβαλλομένη παραίνεσις καρπὸν φέρει, εἰς δὲ ἄνουν μάτην ἐκρίπτεται. 925. Δεινὸν σοφιστὴν] Λογιστὴν, ἐξεταστὴν, διδάσκαλον. ὁ νοῦς τοιοῦτος· ἀληθῶς καλὸν διδάσκαλον εἶπας τὸν δυνάμενον διδάξαι φρονεῖν τοὺς μὴ φρονοῦντας. 928. Δέδοικα μή σου] Φοβοῦμαι, μὴ ἐν τοῖς κακοῖς ὑπερβάλλουσά σου ἡ

tate cogas ad adsensum: Laberium Cæsar ἠνάγκαζεν ἐς τὸ θέατρον παραβῆναι. quæ coëgit pæne invitum equitem Romanum necessitas, ut in scena suos ipse mimos ageret, ipsi Laberio dicitur apud Macrobium Saturn. II. c. VII.

Viri excellentis mente clemente edita
Submissa placide blandiloquens oratio:

Cæsaris hæc erat πειθανάγκη. et sæpius in hunc adhibetur sensum Ἀναγκάζειν. Ad sententiam Theognidea respondent v. 437. διδάσκων

Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ᾽ ἀγαθόν.

et v. 432.

Εἰ δ᾽ Ἀσκληπιάδαις τοῦτο ἔδωκε θεὸς
Ἰᾶσθαι κακότητα ——
Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον·

quæ cum sequentibus adhibet in Menone Plato T. II. p. 95. 96. —— Peritum talem sapientiæ doctorem Δεινὸν σοφιστὴν vocat Euripides: non in laudem certe vocabat Demosthenem Æschines δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν, ipso teste Demosthene de Cor. p. 185. m. sed olim Σοφιστὴς honesta sapientum fuit aut in quavis arte excellentium adpellatio, Aristides T. III. p. 517. Οὐχ Ἡρόδοτος Σόλωνα σοφιστὴν κέκληκεν; οὐ Πυθαγόραν; —— οὐκ Ἀνδροτίων τοὺς ἑπτὰ σοφιστὰς προσείρηκε. Eustath. in Il. O. p. 1028, 53. Σοφοκλῆς δὲ, φασὶ, τὸν κιθαρῳδὸν Σοφιστὴν λέγει. Thamyrin sic forte dixerit Sophocles in dramate cognomine. Scripsisse suspicor Auctorem Rhesi v. 924. ἤλθομεν —— Μοῦσαι μεγίστην εἰς ἔριν μελῳδίας Δεινῷ (pro Κείνῳ) σοφιστῇ Θρῃκὶ, κἀκτυφλώσαμεν Θάμυριν.

Quod hic scriptum mallem, illud ipsum non admodum placet in Eurip. Suppl. v. 904. ubi hæc prostant in laudem Tydei:

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ᾽ ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς, σοφιστὴς πολλά τ᾽ ἐξευρεῖν σοφά.

Non quidem illud drama valde videtur elaboratum; sed neque ista scribendi negligentia Euripidi convenire, qua dixisset σοφιστὴν, πολλά τ᾽ ἐξευρεῖν σοφά. in opinione dudum suscepta Marklandi me judicium confirmavit, de sanitate dubitantis istius loci. Suspicatus sum jam olim, ista describentis calamo vocem effluxisse σοφιστὴν, sequentia dum cogitabat; Euripidem aliam posuisse: hic omnium aptissima παλαιστὴς videretur. Nemini versus essent de menda suspecti, si sic legerentur in Codicibus antiquis:

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ᾽ ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς παλαιστὴς, πολλά τ᾽ ἐξευρεῖν σοφός·

Tragicis usitata sunt λέγειν σοφός· νοεῖν σοφὸς, et similia: Δεινὸς παλαιστὴς figurate ponitur in hoc ipso dramate Suppl. v. 706. Τοῖον παλαιστὴν Æsch. Prom. v. 918. de Ulysse Sophocles in Phil. v. 432. Σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος. *Valck.*

926. ἀναγκάζειν Aldus, et qui eum secuti sunt editores, donec turpem mendam auctoritate Codicum sustulit Musgravius. *Monk.*

ἀναγκάσαι.] Ita MSS. A. B. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Editi plerique ἀναγκάζειν. *Musg.*

927. οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς vertendum, *non enim in opportuno rerum statu subtilia disputas.* id est, *non enim res pos-*

ΘΗ. Φεῦ· χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον
Σαφές τι κεῖσθαι, καὶ διάγνωσιν φρενῶν,

Thes. Heu, oportebat hominibus notam amicorum
Manifestam aliquam esse, et dijudicationem mentis,

S. γλῶσσα ἄνουν καὶ παράφρονα ποιήσει. 931. "Οστις τ' ἀληθής] 'Επὶ μὲν τῶν ἄλλων πραγμάτων εὑρίσκομεν διάκρισιν, εἴτε καλόν ἐστιν, εἴτε κακὸν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ. δοκιμαζόμενος

tulat istas tuas subtiles disputationes. ἐν δέοντι similiter adhibitum est in Nostri Orest. 206. Med. 1274. Alcest. 833. Οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις. Supplent plerumque viri docti καιρῷ, neque ego obnixe repugno; incerti enim Poëtæ senarius a Valckenærio citatus e Stobæo, XXXVI. p. 217, 6. p. 143. Grot. Ληρεῖς, ἐν οὐ δέοντι καιρῷ φιλοσοφῶν. Rectius tamen, ut videtur, ab impersonali δεῖ derivantur participia δέον, δέοντι. Alcest. 1120. Πιθοῦ· τάχ' ἂν γὰρ εἰς δέον πέσοι χάρις. Vid. Schæfer. ad Bos. Ellips. p. 209. λεπτουργεῖν statuit Valckenærius idem fere notare ac Aristophaneum λεπτολογεῖν Nub. 320. Similem quidem locutionem habet Noster in Med. 1077. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων Μύθων ἔμολον. Emendari jussit Marklandus οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖν, quod vulgato deterius. *Monk.*

927. s. 'Αλλ', οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς, πάτερ, Δέδοικα μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς] *Sed vero (neque enim nunc convenit minuta talia subtiliter persequi) mi pater, vereor, ne his malis lingua tua modum excedat.* Sensit opinor suum ipsius peccatum Euripides, quo patrem Thesea fecit minus opportuno temporis articulo etiam in sequentibus λεπτολογοῦντα. Racinius filius, ubi comparat Euripideum drama cum paterno, dicta Thesei moderate vocat *des reflexions un peu trop longues dans une pareille circonstance.*—— Qua dixi ratione si capiantur, ut mihi quoque videntur accipienda Euripidea, Marklandi probari debet correctio legentis, (οὐ γὰρ ἐν δέοντι [sc. ἐστὶ] λεπτουργεῖν.) Vulgatæ lectionis defensorem se professus est Heathius, cui Marklandi emendatio sententiam corrumpere videtur; *Hippolytum enim*, ait, *pronunciare facit, nunquam fas esse subtiliter disputare:* quin imo dicentem illum facit, ad ista talia minuta subtilitate disputanda tempus non esse opportunum, quo stabat ad triste spectaculum attonitus. Parum refert in talibus utrum dicatur ἐν δέοντι, ἐν δέοντι καιρῷ· ἐν καιρῷ· an ἐς δέον, sive καιρός. Sophoclis est, Νῦν καιρὸς ἔρδειν· Euripidis, Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ', ἐν δέοντι γάρ· idem esset, καιρὸς γάρ ἐστιν ἀρήγειν· nonnunquam apud alios distinguuntur quodammodo ἐν τῷ δέοντι καὶ τῷ καιρῷ· velut aliquoties in dialogo περὶ δικαίου, Platonicis subjecto T. III. p. 373. sed aliter adhibuit illud ἐν δέοντι Euripides locis a Marklando citatis: Diomedes Scholiis MSS. in Dionysii Thracis Artem Gramm. Critico scribit exigendam τὴν τῶν Ποιητῶν καλῶς ἢ κακῶς, ἢ ἐν δέοντι, ἢ ἐν μὴ δέοντι, ἢ εὐκαίρως ἢ ἀκαίρως λεχθεῖσαν ἔννοιαν. —— Incerti senarius est apud Stobæum p. 217, 6.

Ληρεῖς, ἐν οὐ δέοντι καιρῷ φιλοσοφῶν.

Grotio p. 142. *Nugaris, agens intempestive philosophum.* ——Λεπτουργεῖν hic idem pæne notat ac Aristophaneum λεπτολογεῖν· *minuta subtiliter persequi;* adhibetur et ἐκλεπτουργεῖν, et in eumdem sensum Μικρολογεῖσθαι· quod in Aristidis Panathen. T. I. p. 240. περὶ σμικρῶν λέγειν, Schol. ineditus interpretatur. —— λεπτῶς καὶ πυκνῶς Πάντ' ἐξετάζ (ων) δέδιεν ἐπὶ τὰ πράγματα 'Ορμᾶν προχείρως, Amphidi apud Athen. X. p. 448. A. Euripidem suam ipsius in disserendo subtilitatem laudantem facit Aristophanes in Acharn. v. 444. Δώσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί. *Valck.*

Lego:

ἀλλ' (οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖν) πάτερ.

Vulgo λεπτουργεῖς: quod falsum est. Non enim Theseus erat, sed ipse Hippolytus, cui cavillabatur. ἐν δέοντι, sc. ἐστι. vid. Orest. 206. Medeam 1274. Alcest. 833. *Markland.*

928. ὑπερβάλῃ, i. e. ut opinor, *modum excedat*, vel *deliret*, propter calamitates. Jortin. Aristoteli τὰ ὑπερβάλλοντα sunt *nimia.* Sic Ethic. Nic. 11, 2. τὰ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια, καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Confer et Alcest. 1096. *Musg.*

Ὅστις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅς τε μὴ φίλος·
Δισσάς τε φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν,

Quisnam verus sit et quis non *verus* amicus :
Et omnes homines duplicem vocem habere,

S. γὰρ φαίνεται, εἰ καλός ἐστιν ἢ κακός. ἐπὶ δὲ τοῦ * ἀνθρώπου οὐχ εὑρίσκομεν. ἐχρῆν οὖν

* Sic Florr. 6. 15. pro ἐπὶ δὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Cod. Flor. ὑπερβάλλοι. *Beck.*

929. Vertit Grotius in Excerpt. p. 218. *Debuerat esse certa amicorum nota Discriminatrix mentium, unde agnosceres Quis verus esset, quisve sublesta fide.* Valckenærius huc respexisse putat Ciceronem de Amicitia c. 17. *querebatur, quod omnibus in rebus homines diligentiores essent; ut capras et oves, quot quisque haberet, dicere posset; amicos quot haberet non posset dicere: et in illis quidem parandis adhibere curam, in amicis eligendis negligentes esse: nec habere quasi signa quædam et notas, quibus eos, qui ad amicitiam essent idonei, judicarent.* *Monk.*

Φεῦ, χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον] Vid. similem locum Medeæ v. 516.

Barnes.

Φεῦ, χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον Σαφές τι κεῖσθαι καὶ διάγνωσιν φρενῶν·] Græci Tragici sententiam egregie Racinius explicuit, dum ista facit Thesea dicentem in Phædra :

Faut-il que sur le front d'un profane adultere
Brille de la vertu le sacré caractere?
Et ne devroit-on pas à dés signes certains
Reconnoître le cœur des perfides humains?

Eleganter expressit Grotius p. 218. Excerpt.

Debuerat esse certa amicorum nota
Discriminatrix mentium, unde agnosceres
Quis verus esset, quisve sublesta fide.

Ὅστις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅστε μὴ φίλος.—— Hujus simillimam Euripidis Medeæ sententiam v. 516—519. plures adhibuere veterum, Clemens etiam Alex. et Lucianus, qui bis terve eamdem alludit. Nostrum hoc ex Hippolyto dictum qui citaverit neminem novi; quo tamen æque ac Xenophontea Socratis respexisse mihi Cicero videtur de Amicit. c. XVII. ubi sæpe questus narratur Scipio, homines in aliis quidem rebus *parandis adhibere curam, in amicis eligendis negligentes esse; nec habere quasi signa quædam et notas, quibus eos, qui ad amicitiam essent idonei, judicarent.* Quod addit Cicero, *sunt igitur firmi, et stabiles et constantes eligendi;* hos vocibus etiam Euripideis diceres ἀληθεῖς φίλους, sive σαφεῖς· Socrates Xenoph. Ἀπομν. II. p. 435, 5. dici vulgo solere aiebat, ὡς πάντων κτημάτων κράτιστον ἂν εἴη φίλος σαφὴς καὶ ἀγαθός· *omnium esse possessionum optimam amicum certum et bonum.* Eurip. Hec. v. 1208. Ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ οἱ 'γαθοὶ σαφέστατοι Φίλοι· atque in istiusmodi rebus incertis amicum certum et verum a falso dignosci sæpius ejusdem dixit Orestes, quo judice idoneo v. 1154.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφής·

Idem de Pylade in Iphig. Taur. v. 926. μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος· in ejusdem dramatis v. 614. scribi malim τοῖς φίλοις τ' ὀρθῶς φίλος· quam quod vulgatur ὀρθὸς, ob Sophoclea præsertim Antig. v. 99. Non alibi mihi lectum recordor Euripidis senarium, quem Libanius exhibet Epist. 487. n. 10. laudans Euripidem λέγοντα νοῦν ἔχοντος εἶναι,

Φίλον πείρασθαι χρημάτων πολλῶν σαφῆ.

Sed ille certus, et in rebus etiam adversis stabilis, atque adeo *verus amicus* hoc in Hippolyti versu dicitur ἀληθὴς φίλος. Talis Euripidi Capaneus in Suppl. v. 869.

Φίλος τ' ἀληθὴς ἦν, φίλος παροῦσί τε
Καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς.

Horum non meminerant viri doctissimi, quibus φίλος ἀληθὴς de menda fuit suspectum in his Callimachi h. Dian. v. 136.

τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅς τις ἀληθὴς,
Εἴην δ' αὐτὸς, ἄνασσα.

Valck.

931. Cod. Flor. ὅτις μὴ φ. Ed. Flor. ὅς τις μ. φ. *Beck.*

932. δισσὰς δὲ vulgo. δισσάς τε Valck. ex Codd. A. Fl. *Monk.*

Τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ', ὅπως ἐτύγχανεν·
Ὡς ἡ φρονοῦσα τἄδικ' ἐξηλέγχετο
Πρὸς τῆς δικαίας, κοὐκ ἂν ἠπατώμεθα.
ΙΠ. Ἀλλ' ἦ τις εἰς σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει
Φίλων, νοσοῦμεν δ', οὐδὲν ὄντες αἴτιοι;

Unam quidem veracem, alteram verò qualemcunque:
Ut quæ cogitaret injusta, argueretur
A justa, et tum neutiquam deciperemur.
Hipp. An vero apud tuas aures aliquis me calumniatus est
Ex amicis; laboramus autem, quam vis nulli culpæ simus affines?

S. *καὶ τοὺς ἀνθρώπους δύο φωνὰς ἔχειν, δικαίαν τε καὶ ἄδικον, ἵνα, ἐὰν ἡ ἄδικος φωνὴ ἠθέλησε ψεύσασθαι, ἠλέγχετο ὑπὸ τῆς δικαίας, ἵνα μηδεὶς ἀπατηθῇ.* 936. *Ἀλλ' ἦ τις εἰς σὸν οὖς*] *Μὴ ἄρα τίς με διέβαλεν εἰς τὸ σὸν οὖς ἀπὸ τῶν φίλων;* 938. *Ἔκ τοι πέπληγμαι·*] *Ξένους λόγους ἀκούων παρὰ σοῦ ἐκπλήσσομαι. οἱ γὰρ σοὶ λόγοι οἱ ἐξεδροποιοὶ τῶν φρενῶν παρεξηλλαγμένοι τοῦ καθήκοντος παραπλῆγά με κατεργάζονται.* Ἄλλως. *Ἔξεδροι οἱ ἐξεδροποιοὶ τῶν φρενῶν * μου, ὥστε μαινόμενοι, ἐξεστηκότες, ἄδικοι, παραλογιστικοί, μὴ*

* Legebatur *ἐξεδροποιοὶ τῶν φρενῶν μου, ὥστε μαινόμενοι.* Intermedia e Florr. 6. 15. addidi, sicut *οἱ* ante prius *ἐξεδροποιοί.* Iidem ab initio *ἀκούων περὶ σοῦ.*

Δισσάς τε φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν,] Nempe *χρῆν·* quod est in v. 929. Ex Codd. Flor. et Paris. *Δισσάς τε φωνὰς* prætuli vulgatæ voculæ Δ. *δὲ* φ. His nostris similia leguntur in Hecuba v. 1169—1173. Senecæ Hipp. v. 918. et seqq. *Valck.*

934. Vide supra ad v. 643. *Monk.*

Ad *ἐξηλέγχετο* Heath. e sequentibus repetit *ἄν*. *Beck.*

Ὡς ἡ φρονοῦσα τἄδικ' ἐξηλέγχετο Πρὸς τῆς δικαίας· non cum Heathio *ὡς* capiendum pro *οὕτως ita*, sed pro *ἵνα, ut*, cum primo Euripidis interprete Dorotheo Camillo, quem alii sequuti sunt: *ἵνα* sic a quibusvis, oratoribus etiam Atticis, jungi solet interdum cum indicativi tempore præter. imperf. *Ὡς*, pro *ἵνα* positum, etiam Poëtis: exemplum huic loco nostro simillimum exhibet ex Euripidis Inone Stobæus p. 420, 32.

Νόμοι γυναικῶν οὐ καλῶς κεῖνται πέρι·
Χρῆν γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ' ὅτι πλείστας ἔχειν
Γυναῖκας, εἴπερ ἂν τροφὴ δόμοις παρῆν·
Ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων,
Τὴν δ' οὖσαν ἐσθλὴν ἡδέως ἐσώζετο.

Ut malam quidem ædibus ejiceret; bonam vero libenter sibi servaret. quod illic scribi volebat Heathius, *ἐξέβαλλ' ἂν* aures, opinor, Atticæ respuerent. *Valck.*

936. *ἀλλ' εἴ τις* Lasc. Ald. Sed recte Canterus *ἀλλ' ἦ τις*, quod exhibent membranæ, quodque e Scholiis tuetur Marklandus, monens cum interrogatione legendum: et sic quidem in 2da ed. Musgravius, et Brunckius. Valckenærius autem revocavit *ἀλλ' εἴ τις*, et delendo *δ'* post *νοσοῦμεν*, frigidam effinxit sententiam. Interrogandi formula est *ἀλλ' ἦ* supra v. 861. Ion. 768. *Ἀλλ' ἦ τι θεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ;* Phœn. 1718. *ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;* Sophocl. Electr. 879. et alibi. *Monk.*

Ἀλλ' ἦ τις.] Ita Scholiastes, probante Marklando, cujus sententiæ nunc accedo. Idem recte notam interrogationis post *φίλων* ponit. *Musg.*

Heath. vulgatam lectionem *Ἀλλ' ἦ* defendit, et post *φίλων* interrogationis notam ponit. Censet enim, Hippolytum obstupescere, non quod æqualium aliquis eum apud patrem esset calumniatus, sed quod patrem maxime iratum videret, ignoraret iræ causam. Br. quoque *Ἀλλ' ἦ τις* recepit, et testatur, sic in membr. reg. esse, præterea post *φίλων* posuit interrogationis notam.

Cod. Flor. *εἰς σὸν οὔσης με.* *Beck.*

Ἀλλ' εἴ τις εἰς σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει Φίλων, νοσοῦμεν οὐδὲν ὄντες αἴτιοι;] *Si quis amicorum calumnias in aurem tuam in-*

Ἔκ τοι πέπληγμαι· σοὶ γάρ ἐκπλήσσουσί με
Λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν.
ΘΗ. Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός;
Τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται;
Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται,

Obstupesco quidem: nam perterrefaciunt me tua
Verba, a sana mente aberrantia.
Thes. Proh humanam mentem, quo progredietur?
Quis finis temeritatis et audaciæ erit?
Si enim ad seculorum rationem augescet,

S. καλῶς λεγόμενοι, ἀλλ' ἔξω τῆς διανοίας ὄντες. 941. Τί τέρμα τόλμης] Τί ἔσται τὸ τέλος τοῦ θράσους, τὸ θράσος δηλονότι. 942. Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς] Εἰ γὰρ ἐπαρθήσεται ἑνὸς ἑκάστου ἀνδρὸς ὁ βίος, καὶ ὁ * ἐπιγινόμενος χείρων ἔσται τοῦ πρὸ αὐτοῦ, ὀφείλομεν δεήσεις τοῖς θεοῖς ἀνενεγκεῖν, ἵνα ἄλλην γῆν τινα ἀπομερίσῃ, ἥτις τοὺς κακοὺς χωρήσει. ἐκ τούτου διαβάλλει τὸν τρόπον τοῦ Ἱππολύτου. Ἄλλως. Εἰ γὰρ κατὰ ζωὴν ἑκάστου ἀνδρὸς ἡ κακουργία αὔξάνεται, ἵνα ὁ μεταγενέστερος τοῦ προβεβηκότος πανουργότερός ἐστιν,

* Vulgo καὶ ἐπιγινόμενος. Florr. 6. 15. ὁ ἐπιγενόμενος. Iidem ἥτις τοὺς κακοὺς χωρίσει pro χωρήσει.

susurrando me criminatus est, insontes falsa premimur suspicione. Hanc injecerunt Hippolyto cogitationem Thesei verba de amicis veris a falsis distinguendis. Cum Musgravio recepi voculam εἰ pro ἦ, et pro νοσοῦμεν δ' οὐδὲν ὄντες αἴτιοι, ex Flor. Cod. scripsi una litera minus, νοσοῦμεν ὀδὲν ὄ. αἴ. Prior lectio, Ἀλλ' ἦ — φίλων; interrogandi nota adjuta a Clar. Marklando, placuit et Heathio: est sane sæpius ἀλλ' ἦ, *num*, formula interrogantis, velut in Xenoph. Sympos. p. 510, 17. ἀλλ' ἦ ὀδύνη σε εἴληφε; Soph. Elec. v. 885. Ἀλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα; *num insanis?* illic si statuatur oratio directa, scribendum erat Ἀλλ' ἦ μέμηνας. et statuenda mihi talis videtur in Eurip. Iphig. in Aul. v. 852. et Alc. v. 832. Ἀλλ' ἦ πέπονθα δεινά· *profecto:* vid. T. H. in Lucian. T. I. p. 457, 26. quomodo hic vulgata capienda censebat Æm. Portus; διαβαλὼν ἔχει recte explicans διέβαλε. —— εἰς σὸν οὖς με διέβαλε sicut in Callimachi h. Apoll. v. 105.

Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς οὔατα λάθριος εἶπεν.

ex emendatione vera Dawesii, qui plura similia collegit: *in aurem dicere*, et *ad aurem insusurrare* locutiones Latinas attigerunt D. Lambin. in Horat. Serm. I. Ecl. IX. 9. et N. Heins. in Ovid. Her. III. 23. *Valck.*

937. νοσοῦμεν δ' οὐδὲν ὄντες αἴτιοι; vertas, *and am I suffering, who am not at all guilty?* νοσεῖν apud Tragicos sæpe dicitur de iis, qui malo quolibet, vel infortunio, vel periculo laborant. *Monk.*

938. ἤτοι πέπ. Cod. Par. male. ἔκ τοι πέπληγμαι senarium inchoat supra 342. Herc. F. 1108. quod notavit Valck. ἐκπλήσουσί με Lasc. qui contrario vitio duplicat σ in γενήσεται v. 941. *Monk.*

Ἔκ τοι πέπληγμαι·] Perversa Codicis Paris. scriptio, ἤτοι πέπληγμαι, ne cui fraudi sit, istiusmodi tmeses apud Atticos Poëtas in senariis rarissimas esse cogitanti, sciendum est illis Euripidem parce quidem usum, adhibuisse tamen nonnunquam, quin hoc ipsum supra v. 342. Ἔκ τοι πέπληγμαι, ποῖ προβήσεται λόγος. in Herc. Fur. v. 1108. Ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῦ ποτ' εἴμ' ἀμηχανῶ. sic versus legendus videtur: in Orestis v. 1046. Ἔκ τοί με τήξεις. hujus similes dantur tmeses in Or. v. 213. ἐκ δ' ὄμορξον· Alc. v. 564. ἐν δὲ κλήσατε θύρας· Herc. v. 53. ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι. in Aristoph. Acharn. v. 294. Κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις. in Vesp. v. 781. Ἀνά τοι μὲ πείθεις. in Ran. v. 1079. κατ' οὖν ἔβαλεν ex MS. Vatic. obtulit Kusterus, ubi tamen scribi malim, κάτω γ' ἔβαλεν· pro κάτω 'νέβαλεν. *Valck.*

939. Vertendum, *verba aberrantia extra sedem et fines rationis;* sive *delirantia.* Citat Musgravius Platonis Timæum p. 1046. D. ed. Ficin. εἰ μὴ παντάπασι πα-

Ὁ δ᾽ ὕστερος τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν
Πανοῦργος ἔσται, θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ
Ἄλλην δεήσει γαῖαν, ἣ χωρήσεται
Τοὺς μὴ δικαίους καὶ κακοὺς πεφυκότας.

Et posterior priore longe
Deterior sit, deos adjicere terræ
Oportebit aliam terram, quæ capiat
Eos, qui non sunt probi et innocui.

S. ἐχρῆν τοὺς θεοὺς ἄλλην πόλιν κτίσαι εἰς τὸ χωρῆσαι τοὺς πανούργους. Ἄλλως. Εἰσὶ φύσεις ζώων πρὸς ἑτέρας φύσεις * ζώων ἐναντίως ἔχουσαι, οἷον ἡ τῶν λεόντων πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων, ἡ τῶν λύκων πρὸς τὴν τῶν προβάτων. καὶ Ὅμηρος, (Il. χ΄, 262.) "ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ, οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονες." καὶ τοῖς μὲν θηρίοις δέδοται πρὸς οἴκησιν ἡ ἐρημία, τοῖς δὲ ἀνθρώποις ἡ ἡμετέρα τῶν † χωρίων. ὅταν, φησὶν,

* Sic Florr. 6. 15. pro πρὸς ἑτέραν φύσιν ζ.
† Expectabam τὰ ἥμερα τῶν χωρίων. Statim post Florr. εἰς ἄκρον.

ραλλάττομεν. *nisi plane deliramus.* Corrigendum censet Blomfieldius ἔξεδρον. *Monk.*

παραλλάττειν. delirare. Plato Timæo: εἰ μὴ παντάπασι παραλλάττομεν. p. 1046. D. *Musg.*

Hæc, Φεῦ τῆς βροτείας ποῖ προβήσεται φρενός; &c. sic transtulit in suum drama Pseudo-Gregorius v. 422.

Φεῦ τῆς Ἑβραίων τί (L. ποῖ) προβήσεται φρενός;
Τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται,
Εἰ καὶ θεοῦ τολμῶσι τεκταίνειν μόρον;

Valck.

παραλλάσσοντες, *a solito discrepantes.* *Heath.*

940, 1. X. Π. 422, 3. *Monk.*

940. Cod. Flor. τί τόλμα τόλμης. *Beck.*

Λόγοι παραλλάσσοντες, ἔξεδροι φρενῶν] Explicantur adjecto Scholio in Cod. Paris. παρηλλαγμένοι τοῦ καθήκοντος, ἐξεστηκότες. *Valck.*

942. βίοτος Ald. et ita diu legebatur, contra sententiam loci, et Codicum auctoritatem. Reposuit tandem Musgravius βίοτον, quod exhibent Lasc. et MSS. omnes. Valckenærius censet ἐξογκώσεται esse e numero futurorum mediæ formæ, quæ, præsertim apud Atticos scriptores, passive significant: sic στερήσεσθε infra v. 1458. ubi de his agere instituimus. κατ᾽ ἀνδρὸς βίοτον exponit Valck. κατὰ γενεάν. *Monk.*

βίοτον] Ita Parisiens. omn. Ed. Lasc. et Scholiastes alter. Vulgo βίοτος. Pro κατ᾽ ἀνδρὸς Scaliger κατ᾽ ἄνδρα, *viritim.* *Musg.*

Heath. negat, e lect. Musgr. βίοτον sensum elici posse, et vulgatam recte verti sic monet: *Quodsi ut homo homini succedit, ita vitæ quoque artes accumulari contigerit.*—942. et 944. absunt a Cod. Flor. *Beck.*

Εἰ γὰρ κατ᾽ ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται,] Cum Musgravio recepi βίοτον, pro βίοτος, ex Codd. MSS. Hac lectione memorata Heathius, *quam,* inquit, *sententiam ex lectione illa elicit conjicere nequeo.* Sententiam tamen aptissimam ex illa Scholiastes exhibuit: εἰ γὰρ κατὰ ζωὴν ἑκάστου ἀνδρὸς ἡ κακουργία αὐξάνεται· et Scholiastem citans Musgravius eamdem se probasse declaravit. Hoc autem modo verba construenda videntur, εἰ γὰρ τῆς βροτείας φρενὸς τὸ θράσος ἐξογκωθήσεται κατ᾽ ἀνδρὸς βίοτον· id est κατὰ γενεάν. Perperam et olim et nuper viri docti hæc tentarunt, κατ᾽ ἄνδρα legentes, vel ἄνδρας. In ἐξογκώσεται, veteri more scribendi pro ἐξογκωθήσεται posito, nemo hærebit, qui quidem recentiorum legerit ea de re observata, ex quibus satis erit adhibuisse T. Hemsterh. ad Thom. M. in Τιμήσεται. *Valck.*

κατ᾽ ἄνδρας, *ratione hominum,* crescit malitia cum singulis generationibus in ratione geometrica. βίοτος hic loci est, ut e connexione patet, *dolosa et impudica vivendi ratio.* *Reisk.*

943. τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολήν. hujus constructionis exemplum dabit Noster in Fragm. Autolyci apud Athen. X. p. 413. D. πῶς γὰρ, ὅστις ἔστ᾽ ἀνὴρ Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ᾽ ἡσσημένος, Κτήσαιτ᾽ ἂν ὄλβον

Σκέψασθε δ' εἰς τόνδ', ὅστις, ἐξ ἐμοῦ γεγὼς,
Ἤισχυνε τἀμὰ λέκτρα, κἀξελέγχεται
Πρὸς τῆς θανούσης ἐμφανῶς κάκιστος ὤν.
Δεῖξον δ', ἐπειδή γ' εἰς μίασμ' ἐλήλυθας,

Intuemini vero in hunc, qui, cum ex me natus sit,
Polluit meum thalamum, et convincitur
A mortua manifeste, quod fuerit flagitiosissimus.
Ostende igitur, quandoquidem in piaculum venisti,

S. πρὸς ἄκρον κακίας προκόψῃ ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις, ἀπορήσουσιν οἱ θεοὶ, ποῖ τοὺς πονηροὺς κατοικίσουσιν. εἰς τὰς * ἐρημίας; ἀλλ' ἐκεῖ θῆρες. εἰς τὰ ἡμέτερα χωρία; ἀλλ' ἐκεῖ δίκαιοι ἄνθρωποι. λοιπὸν ἀνάγκη ἑτέρας δεῖσθαι γῆς, ἥτις τοὺς κακοὺς χωρήσει. 947. Σκέψασθε δ' εἰς τόνδε] Ἀποβλέψατε, φησὶ, πρὸς τὸν ἐμὸν υἱὸν, ὅστις ἠθέλησε μιάναι τὴν ἐμὴν

* Vulgo εἰς τοὺς ἐρήμους. Flor. 6. εἰς τὰς ἐρήμας. Flor. 15. εἰς τὰς ἐρημίας. Paulo ante κατοικίσουσιν e conj. dedi pro κατοικήσουσιν. Ultima ἥτις τοὺς κακοὺς χωρήσει addidi e Florr. ubi iterum 6. χωρήσει.

εἰς ὑπερβολὴν πατρός; Citat Valck. Anaxilam Athenæi XIII. p. 558. A. ubi de meretricibus dicitur, Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ χίμαιρα πυρπνόος, Ἢ Χάρυβδις, ἢ τρίκρανος Σκύλλα ποντία κύων, Σφὶγξ, ὕδρα, λέαιν', ἔχιδνα, πτηνά θ' ἁρπυιῶν γένη, Εἰς ὑπερβολὴν ἀφῖκται τοῦ καταπτύστου γένους. Cum sententia nostri loci quivis comparabit Horat. Carm. III. vi. 46. *Ætas parentum, pejor avis, tulit Nos nequiores, mox daturos Progeniem vitiosiorem.* ὑπεροβλὴν Lasc. *Monk.*

Ὁ δ' ὕστερος τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν Πανοῦργος ἔσται· Hujus versus ex præcedente clara etiam est sententia: *si filius patrem semper malitia superabit*; quo sensu *Horatius, Ætas parentum, pejor avis, tulit Nos nequiores, mox daturos Progeniem vitiosiorem.* Dici quidem potest εἰς ὑπερβολὴν πανοῦργος, ut ἀγαθὸς εἰς ὑπερβολὴν Antiphani apud Athen. VI. p. 238. B. Ἀδδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν IX. p. 404. D. Anaxippo, ni fallor; ἐπλούτει εἰς ὑπερβολὴν Luciano T. II. p. 519. Hic vero dicitur quis πανοῦργος (ἐσόμενος) εἰς ὑπερβολὴν τοῦ πρόσθεν. ut loquitur Anaxilas Com. Athen. XIII. p. 558. A.

Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ Χίμαιρα πυρπνόος
Εἰς ὑπερβολὴν ἀφῖκται τοῦ καταπτύστου γένους;

"Nam quæ terribilis Dracæna —— Exsuperare nationem valeat exsecrabilem?" Grotius. *Valck.*

945. Usitatior structura esset δεήσει θεοὺς προσθεῖναι χθονὶ ἄλλην γαῖαν. *Monk.*

946. καὶ κακοὺς] Placet conjectura, quam memini me in Marklandi Schedis vidisse, sc. κἀκάκους. i. e. καὶ ἀκάκους. *Musg.*

947. Ad Σκέψασθε adscriptum in cod. Par. ἀναβλέψατε. *Beck.*

Forte, κἀκάκους, i. e. καὶ ἀκάκους. Si nempe μὴ proxime ad πεφυκότας adstringas. Quodsi vero μὴ δικαίους accipias pro ἀδίκους, bene habet vulgata. *Reisk.*

948. Lasc. νέκτρα et in v. 594. πυθοίμην. *Monk.*

950. Valckenærio placuit Musgravii conjectura ἐλήλυθα. Putavit ille Thesea significasse *quandoquidem mihi jam piaculum contraxi, tecum collocutus, qui tanto sis scelere contaminatus.* Sed hoc nimis argutum, et a Tragici nostri simplicitate abhorrens. *Monk.*

ἐλήλυθας,] Lego ἐλήλυθα, ut dicat Theseus, non sibi jam metuendum esse, ne ex Hippolyti adspectu piaculum contraheret, cum ex Phædræ cadavere prius contraxisset. Impiorum adspectum et alloquium piaculare habitum esse colligi potest ex Herc. Fur. v. 1209. et 1233. *Musg.*

Δεῖξον — τὸ σὸν πρόσωπον] Quando loquentium fraudes, aut mendacia, suspicamur, jubemus eos *coram nos rectis oculis adspicere.* Vid. quid de hac re ad Cyclop. v. 112. *Barnes.*

ἐλήλυθα Br. recepit. In membr. reg.

Τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἐναντίον πατρί.
Σὺ δὴ θεοῖσιν, ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ,
Ξύνει; σὺ σώφρων, καὶ κακῶν ἀκήρατος;
Οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ

Tuam faciem hic coram patre.
Tu igitur cum diis, tanquam excellens vir existens,
Versaris? tu castus *es* et incorruptus a malis?
Ego non amplius credam tuæ jactationi,

S. κοίτην, καὶ ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς ἀποθανούσης. 952. Σὺ δὴ θεοῖσι,] Σὺ δὲ εἶ ὁ ὑπὲρ πάντας σοφὸς ὢν καὶ σώφρων, καὶ ἀκούων ἀμίαντος τῶν κακῶν. οὐδαμῶς ἐγὼ πείθομαι τοῖς σοῖς ψεύσμασι. 957. Σίτοις καπήλευε,] 'Αντὶ τοῦ χλεύαζε, ἀποπλάνα τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε πορίζειν τροφάς· ἢ ἐν λόγοις ἐμπορεύου, καθάπερ οἱ λεγόμενοι λογέμποροι, καὶ μὴ κατὰ φύσιν φιλοσοφοῦντες, ἀλλ' οἱ τοὺς λόγους καπηλεύοντες. καὶ τοῖς σιτίοις τοῖς δι' ἀψύχου βορᾶς ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ * ἁγνεύετε, ὡς οἱ φιλόσοφοι μηδὲν κατὰ τῶν ἐσθιομένων ζώων ἢ ἑτέ-

* Florr. 6. 15. δι' ἀψύχου βορᾶς ἀπάταν ἀντὶ τοῦ ἁγνεύετε. unde legendum conjicio: — — δι' ἀψ. βορᾶς ἀπάτα. "'Ορφέα τ' ἄν. ἔ. βάκχευε," ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἅγνευέ τε. Tum καὶ ἔχοντες ob proxime præcedentia pluralia scriptum esse videtur pro καὶ ἔχων. Verba est ἐς, non εἰς; unde Br. sic dedit. *Beck.*

Δεῖξον δ', ἐπειδή γ' εἰς μίασμ' ἐλήλυθας, Τὸ σὸν πρόσωπον] Perplacet in Addendis posita Musgravii correctio, ἐπειδή γ' εἰς μίασμ' ἐλήλυθα· significasse mihi Theseus videtur; *quando quidem mihi jam piaculum contraxi, tecum colloquutus, qui tanto sis scelere contaminatus.* Cum graviorum criminum reis non tantum sub eodem esse tecto (vid. Ez. Spanhem. in Callim. h. Cerer. v. 118. et Th. Stanlei. in Æschyl. Choëph. v. 289.) sed et colloqui recusabant: colloquio namque contages etiam sceleris contrahi censebatur: in Æschyl. Choëph. v. 451.

"Αφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος.

in Scholiis ad v. 276. Euripides:

τί σιγᾷς; μῶν φόνον τιν' εἰργάσω;

in Euripidis Or. v. 75. Προσφθέγμασιν γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν. v. 475. in Herc. Fur. ad Herculem Theseus v. 1221.

Τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον,
'Ως μὴ μύσος με σῶν βάλῃ προσφθεγμάτων;

Hercules ad illum v. 1236.

Φεῦγ', ὦ ταλαίπωρ', ἀνόσιον μίασμ' ἐμόν.

conf. Elec. v. 1301. Credulitate decepto patri Hippolytus auctor etiam mortis Phædræ videbatur; atque ita duplici scelere contaminatus. *Valck.*

952. Huc respexit Eustathius ad Il. Δ. p. 484, 15=369, 14. λέγει δέ που καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ ἐπαίνῳ τὸ Περισσὸς ὢν ἀνὴρ, ἀντὶ τοῦ μέγας, πολύς. conferens περισσὸς 'Αριστείδης, περισσὸς τὴν σοφίαν. Enimvero ille dictus fuit περισσὸς, qui prudentia, pietate, justitia, vel alia qualibet re hominis modum excederet. Itaque nunc in bonam nunc in malam partem, pro mente loquentis, vox accipienda est. vid. supra v. 447. *Monk.*

Σὺ δὴ θεοῖσιν, ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ, Ξύνει;] Theseus in Senecæ Hipp. ad filium, v. 922.

sylvarum incola,
Ille efferatus, castus, intactus, rudis,
Mihi te reservas?

Σὺ σώφρων, καὶ κακῶν ἀκήρατος: —— Pro περισσὸς in Cod. Flor. scriptum περισσῶς· male. Præter cetera, quibus vere docet *eximium* hac voce significari, excitat etiam Eustathius velut Euripideum τὸ, περισσὸς ὢν ἀνὴρ, in Hom. Il. Δ. p. 369, 14. hanc vocis vim satis adfirmavit C. Rittershusius in Porphyr. de V. Pythag. N. 18. —— Supra dixit Hippolytus ad Dianam v. 89. Σοὶ καὶ ξύνειμι· et hanc excellenti morum puritate quæsitam forte sæpius sibi sumserat superbiam: illam hic acerbe pater irridet, cujus indignantis inservit ironiæ veteribus usitatissimum illud δή. 'Ως δὴ σὺ σώφρων est in Androm. v. 235.

Θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς.
Ἤδη νυν αὔχει, καὶ δι' ἀψύχου βορᾶς
Σίτοις καπήλευ', Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων,
Βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνούς,

Tribuens diis præ imperitia desipere.
Jam gloriare, et esu inanimatorum
Indolem cauponare, et habens magistrum Orphea,
Bacchare, colens fumos librorum.

S. ρων ἐσθίοντες, ἀλλὰ σῖτον μόνον, καὶ ἔχοντες τὸν Ὀρφέα βασιλέα, ὡς σώφρονα. ἐπεὶ γὰρ ἔνδοξος ἦν ὁ Πυθαγόρας, ἤδη καὶ πολλοὶ ἀψύχων * ἀπείχοντο. ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους. περὶ αὐτοῦ γὰρ αἰνίξασθαι βούλεται ὁ Εὐριπίδης. τοιοῦτος δέ ἐστιν, ἀεὶ τὰ ἡρωϊκὰ πρόσωπα εἰσάγων. 958. sq. Βάκχευε,] Μεγαλαύχει, τὰς μωρίας † τῶν πολλῶν γραμμάτων ἐπιστάμενος.

καπηλεύειν, ἐμπορεύεσθαι, eodem fere, quo ἀπατᾷν, sensu usurpata illustravit Valck. Annot. in N. T. p. 409. seqq. ἀπάτα etiam pro gl. adscriptum est ad καπήλευε in Flor. 2. Pro κατὰ τῶν ἐσθ. ζ. Heath. conj. καὶ τῶν ἐσθ. ζ. An: μηδὲν κατὰ τὸν Πυθαγόραν τῶν ἐ. ζ.

* Ἀψύχων] Imo ἐμψύχων. Vitium Junt. et Basil. ἀπέχοντο intactum reliquerunt Barn. Heath. Musgr. Supra ἐπεὶ γὰρ ἔνδοξος est e Florr. 6. 15. pro εὔδοξος.

† Hæc accesserunt e Florr. 6. 15.

Σὺ δὴ θεοῖσιν etc. *Tu scilicet! cum Deabus versaris familiariter velut præ ceteris vir eximia virtute præstans.* *Valck.*

954. Cod. Fl. et Ed. Fl. πυθοίμην. *Beck.*

955. ἀμαθίαν] Malim ἀμαθίᾳ φρονεῖν κακῶς. *ut præ imperitia male sentiant.* *Beck.*

956, 7. Vulgo ἤδη νῦν αὔχει, metro pessundato. νυν encliticum reposuit Valck. καπηλεύειν proprie *cauponari*, inde etiam denotat *quæstum aliquem fraudulentum exercere.* Cum accusativo in Æsch. Sept. c. Theb. 551. ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην. Hoc imitatus est, ut videtur, Ennius apud Cicer. de Offic. 1. 12. *Nec cauponantes bellum, sed belligerantes, Ferro non auro vitam cernamus utrique.* Idem significant καπηλεύειν μάχην et *cauponari bellum*, scil. *to make war a gainful trade.* Ennii locum cum Æschyleo contulit Stanleius post G. Canter. Nov. Lect. Plato in Protagor. p. 219. C. de Sophistis, οὕτω δὴ καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιαγαγόντες κατὰ τὰς πόλεις, καὶ πωλοῦντες, καὶ καπηλεύοντες τῷ ἀεὶ ἐπιθυμοῦντι κ. τ. λ. Vertas autem καὶ δι' ἀψ. β. Σ. κ. *et victu illo tuo ex cibis inanimis constante, hominibus fraudem facito.* De voce καπηλεύειν sequentia notavit Blomfieldius. "Herodot. I. 155. πρόειπε δὲ αὐτοῖσι κιθαρίζειν τε καὶ ψάλλειν καὶ καπηλεύειν παιδεύειν τοὺς παῖδας, καὶ ταχέως σφέας, ὦ βασιλεῦ, γυναῖκας ἀντ' ἀνδρῶν ὄψεαι γεγονότας. Qui locus apprime huc facit. Cf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1064. In Æschyli loco ap. Suid. v. Κάπηλος. Etymol. M. p. 490, 12. κάπηλα προφέρων τεχνήματα, nemo est qui non reposuerit προσφέρων. Alium locum ex Herodoto protulit Grotius ad D. Pauli Ep. II. Cor. ii. 17. Plura Schleusnerus in voce. Sed instar omnium magnus Bentleius (*Sermon upon Popery*, p. 3. *seq.*)"

Observat Scholiasta hic tangi Pythagoricos, qui a carnibus animantium abstinebant. Ad hoc Orphei institutum respexit Horatius Art. Poët. 391. *Sylvestres homines sacer interpresque Deorum Cædibus et victu fœdo deterruit Orpheus.* Institutis autem Bacchicis, Orphicis, et Pythagoricis eadem perhibetur origo fuisse; cujus rei testem citat Valckenærius Herodotum II. 81. ὁμολογέει δὲ ταῦτα τοῖσι Ὀρφικοῖσι καλεομένοισι (καὶ Βακχικοῖσι, ἐοῦσι δὲ Αἰγυπτίοισι,) καὶ Πυθαγορείοισι. ubi voces uncinis inclusas in textu reponendas e Codd. censet vir doctissimus. In Apollodoro quidem legimus εὗρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια Lib. I. 3. p. 17. Pro σίτοις conjecit Musgravius ἔθος, Valck. σύ τοι. Credit sane vir eruditus (*Quart. Rev.* viii. p. 224.) hic respicere poëtam τοὺς Ὀρφεοτελέστας, quos incantandi ac

Ἐπεί γ' ἐλήφθης. τοὺς δὲ τοιούτους ἐγὼ
Φεύγειν προφωνῶ πᾶσι· θηρεύουσι γὰρ
Σεμνοῖς λόγοισιν, αἰσχρὰ μηχανώμενοι.

Siquidem deprehensus es. Tales autem ego
Omnibus fugiendos esse moneo: venantur enim
Magnificis verbis, turpia agitantes.

S. τὸ γὰρ ληφθῆναί σε σκαιὰν ἐποίησέ σου τὴν ἄσκησιν. Βάκχευε,] Ἐνθουσία. Fl. 2. 962.

divinandi artes in Græcia exercuisse constat ex Theophrasto, Χαρακτ, Ἠθικ. 16. Conferre possis infra v. 1041. Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε. *Monk.*

Σίτοις καπήλευ',] Lego ἦθος καπήλευ', *indolem tuam adultera*, ut melior, quam revera est, videatur. ἦθος in singulari pro *indole* habet Plutarchus Op. Mor. p. 251. quin et alii, ni fallor.

Synesius Ep. 49. φίλος ἦθος ἀκαπήλευτον παρεχόμενος. *Musg.*

Ὀρφέα] Ita hic lego metri gratia. Vid. ad Phœniss. 1267. in Ἐτεοκλέα. Præsertim vid. infra hujus Fabulæ v. 1148. Et Supplices v. 3. v. 37. et v. 936. Ubi ultima τῶ Θησέα eodem modo producitur. Orpheum autem Literarum Antistitem, Philosophum et Musis carum videbunt, quotquot, quæ nos ad Rhesi v. 944. et 946. diximus, legant. Theseus vero hanc doctrinæ *lucem* sine morum integritate *fumum* vocat. *Barnes.*

Reisk. legit σίτους, *corrumpe, mangonisa, cibos tuos. Beck*

Ἤδη νυν αὔχει, καὶ δι' ἀψύχου βορᾶς Σίτοις καπήλευ', Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων Βάκχευε] Novi veterem senarium, qui vim obtinuit proverbii:

Λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται·

quamque sint in usu figurato finitimæ verba significationis Ἐμπορεύεσθαι, et Καπηλεύειν· hic tamen vim non animadverto, quam istis δι' ἀψύχου βορᾶς καπηλεύειν adjungere possit vox Σίτοις· cui duæ voculæ substitutæ, Σύ τοι, asperam orationem magis, ni fallor, animabunt: Σὺ τοίνυν ἤδη αὔχει, καὶ δι' ἀψύχου βορᾶς καπήλευε. *Tu nunc igitur gloriare, nobisque, dum ostentationis causa cibis tantum vesceris inanimis,* philosophum *te vendita.* Σέ τοι et Σύ τοι in animose dictis occurrunt Soph. Aj. 1245. Elec. 584. Æschyli Eumen. v. 730. et 732. pro σύ γε, σύ τοι scripsisse videtur Eurip. Iph. Aul. v. 1040. —— Quæ dici possent ad Καπηλεύειν paucis explicari nequeunt.——Hæc spectabat, opinor, Seneca, dum Thesea dicentem faciebat Hippol. v. 915.

Ubi vultus ille, et ficta majestas viri,
Atque habitus horrens, prisca et antiqua appetens.

Abstinens animatis instituti laudabat auctorem Orphea, dicitur certe patri: Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων Βάκχευε· quibus mihi verbis Euripidès docte et vere Bacchicis, Orphicis, et institutis Pythagoricis eamdem videtur originem adsignasse: si mei res fuisset arbitrii, non dubitanter ex Codd. MSS. ista (præter alia centena vulgatis meliora,) restituissem Herodoto II. c. 81. ὁμολογέει δὲ ταῦτα τοῖσι Ὀρφικοῖσι καλεομένοισι [καὶ Βακχικοῖσι, ἐοῦσι δὲ Αἰγυπτίοισι] καὶ Πυθαγορείοισι· quia suo se colore commendant, et Critico facilis adparet via, qua omitti potuerint a librariis. Orphei certe instituta sectatus Pythagoras ab illo quoque mutuatus est abstinentiam ab animalibus: ἀπέχεσθαι σαρκῶν ἐδωδῆς,—Ὀρφέα τὸν παλαιὸν ἱστοροῦσιν, inquit Plutarchus in VII. Sap. Conv. p. 159. C. Idæi Jovis Sacerdos in Euripidis Κρησὶν apud Porphyrium π. Ἀ. IV. p. 173. et alia;

τήν τ' ἐμψύχων
Βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι.

Philosophos propter istam abstinentiam, sive tanquam ἐσθίοντας Ἔμψυχον οὐδὲν, rident Alexis et Antiphanes apud Athen. IV. p. 161. A. IX. p. 386. C. Hac etiam parte Zeno Pythagoreos imitabatur ἀπύρῳ τροφῇ χρώμενος secundum Diogenem Laërt. VI. 26. *pane, melle,* similibusque, quæ absque ignis adjumento facile possent parari: temeritatem M. Meibomii, illic vocem ἀπύρῳ sollicitantis, castigavit P. Wesseling. ad Diodor. Sic. II. p. 346, 347. *Valck.*

Τέθνηκεν ἥδε· τοῦτό σ' ἐκσώσειν δοκεῖς;
Ἐν τῷδ' ἁλίσκει πλεῖστον, ὦ κάκιστε σύ:
Ποῖοι γὰρ ὅρκοι κρείσσονες, τίνες λόγοι,

Hæc est mortua; hoc tibi saluti esse putas:
At in hoc ipso, O pessime, captus es.
Nam quod jusjurandum gravius? quæ verba

S. Τέθνηκεν ἥδε·] Εἰ δὲ νομίζεις, φησὶν, ἐκφυγεῖν ταύτης ἀποθανούσης, οὐδαμῶς ἔσται τοῦτο,

958. *καπνοὺς res nihili, nugas.* Aristoph. Nub. 319. *καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν.* ad quem locum Schol. *ἀντὶ τοῦ περὶ μηδενὸς καὶ κενῶν πραγμάτων.* Idem Scholiasta ad v. 252. *τὰ μηδενὸς ἄξια καπνοὺς καὶ σκίας, καὶ νεφέλας ὀνομάζομεν.* Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ· Καπνοὺς ἀποφαίνει καὶ σκιάς. ibi Spanhemius affert Soph. Antig. 1169. *ἐὰν δ' ἀπῇ Τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ. ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς Οὐκ ἂν πριαίμην.* *Monk.*

πολλῶν γραμμάτων] Lego *πολιῶν γραμμάτων*, *librorum canorum*, i. e. priscorum. Marklando placebat *φαύλων.* *Musg.*

καπνοὺς] Iambus. Vide Notas ad Phœniss. v. 19. *Barnes.*

959. Valckenærius citat loca quædam, in quibus *ἐλήφθην* significat *deprehensus sum:* et confert *ἁλίσκομαι* infra v. 963. Aristoph. Nub. 1076. Ἥμαρτες, ἠράσθης, ἐμοίχευσάς τε, κᾆτ' ἐλήφθης. ibi Porsonus probat Bentleii emendationem *κᾆτ' ἐλήφθης* pro *κατελήφθης*, observans, simplex verbum in his rebus composito usitatius esse: idem pro vulg. *ἐμοίχευσάς τι* corrigit *ἐμ. τε.* *Monk.*

Ἐπεί γ' ἐλήφθης.] Velut *ἐπ' αὐτοφώρῳ*, *in ipso crimine deprehensus es;* quibuscum sæpe junguntur *ἁλίσκεσθαι* et *ληφθῆναι*· atque illud etiam legitur paulo post v. 959. Ἐν τῷδ' ἁλίσκῃ πλεῖστον. In Euripidis Cyclope v. 259. pro Ἐπεὶ κατελήφθη, egregie restituit Heathius:

Ἐπεί γ' ἐλήφθη σου λάθρα πωλῶν τὰ σά·

male dubitans de bonitate suæ correctionis; cum verbum simplex, quod versui congruit, sit in talibus usitatum: Soph. Trach. v. 821. Τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ Καὶ δρῶσ' ἐλήφθης.—— *λελήμμεθα* sic legitur in Euripidis Ione v. 1113. Antiphon p. 111, 44. *ληφθεῖσαν* dixit, *τὸν θάνατον τὸν ἐκείνου ἐπ' αὐτοφώρῳ μηχανωμένην.* Demosthenes c. Mid. p. 359. §. 260. *ἐπειδήπερ εἴληπται, πᾶσιν ὑπὲρ ἁπάντων ἐστὶ τιμωρητέος.* illic Ulpianus qui dici solet: *ἐπειδὴ ὑπὸ χεῖρα γέγονε, καὶ εἴσω τῶν δικτύων γεγένηται.* Demosth. c. Timocrat. p. 451. §. 79. *ὃ σὺ νῦν εἴληψαι ποιῶν.* *Valck.*

960. *προσφωνῶ* Lasc. *Monk.*

960. s. *Θηρεύουσι γὰρ Σεμνοῖς λόγοισιν αἰσχρὰ μηχανώμενοι*] Sequenti versu Flor. dat *ἐκσῶσαι.* Paris. *ἐκσώζειν*· Senecæ Theseus Hipp. v. 918.

O vita fallax! abditos sensus geris,
Animisque pulcram turpibus faciem induis.

Hoc similibusque dictis notatos voluit Euripides, qui, sæpius introrsum turpes, pelle decora speciosi Philosophos mentirentur. Euripidea in Androm. v. 330.

Ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν
Λαμπροὶ, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι·

transtulit in illos Menander, qui aliis fortunati viderentur, vocibus *εὖ φρονεῖν* substituens tantum *εὐτυχεῖν*· ad illud enim exemplum versus alter restituendus est apud Stobæum p. 558, 42. inter illa quæ collegit Clericus p. 248. Noster in Troasin v. 411.

Ἀτὰρ τὰ σεμνὰ καὶ δοκήμασιν σοφὰ
Οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα.

conf Alciphron. III. initium Ep. 55. Quos dicebam propius spectant ista Lysidis in Epistola: *τοὶ δὲ πρόσχημα ποιησάμενοι τὰν τήνω διδασκαλίαν πολλὰ καὶ δεινὰ δρῶντι*· quæque longe plurima suis in scriptis dixit in hos philosopha sententia homines Lucianus: huic quoque depinguntur T. III. p. 374. velut *μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω*· et Aristidæ T. III. p. 511. ubi in istos multa sequuntur. A. Gellii familiaris indignabatur N. A. XIII. c. VIII. *quod homines ignavi ac desides —— vitia facundissime accusarent, intercutibus ipsi vitiis madentes.* *Propertius* II El. XXV. 23.

Sed nunquam vitæ fallet me ruga severæ.
Valck.

962. *ἐκσώζειν.* Cod. A. ut ediderunt

Τῆσδ' ἂν γένοιτ' ἂν, ὥστε σ' αἰτίαν φυγεῖν;
Μισεῖν σε φήσεις τήνδε, καὶ τὸ δὴ νόθον
Τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκέναι;
Κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις,
Εἰ δυσμενείᾳ σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν.
'Αλλ' ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι,

Hac esse possunt, ut crimen effugias?
Dicesne quod illa te oderit, et nothum genus
Legitimis invisum esse?
Dicis igitur ipsam malam esse mercatricem vitæ,
Si odio tui perdidit seipsam.
An *vero*, quod viris libido quidem non inest,

S. ἐπεὶ ἔχεις εἰς ἔλεγχον τὰ γράμματα * ταῦτα. 966. Μισεῖν σε φήσεις τήνδε,] 'Αλλ' ἔχεις εἰπεῖν, ὅτι ἐμίσησεν ὡς νόθον ὄντα, ἐπειδὴ οἱ γνήσιοι πολέμιοι εἰσὶ τοῖς νόθοις. 968. Κακὴν ἄρ' αὐτὴν] Οἱ ἔμποροι τὰ μὲν παρέχουσι, τὰ δὲ λαμβάνουσι, καὶ τοῦτο ἐπ' ὠφελείᾳ ποιοῦσι. εἰ οὖν αὕτη τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἔδωκεν, † ἵνα σε μισητὸν τῷ πατρὶ καταστήσῃ, ἄφρων ἄρα καθέστηκε, τοιαύτην ὁδὸν ἐμπορευομένη. οἱ γὰρ ἔμποροι ἐπὶ κέρδει πραγμα-

* Ταῦτα addunt Florr. 6. 15.

† Florr. 6. 15. δέδωκεν, et mox ἵνα σε, ut jam Barn. dedit pro ἵνα με. In fine iidem πρακτική pro πραγματική.

Musgr. et Brunck. Sed melius videtur ἐκσώσειν, in quo consentiunt Lasc. Ald. et ceteri Codices præter Flor. qui habet ἐκσῶσαι. *Monk.*

ἐκσώζειν] Ita MS. A. Exc. Flor. ἐκσῶσαι. Cæteri, ut vulgo, ἐκσώσειν. *Musg.*

966. Aldus μισεῖν γε, et mox τοῖς γνησίοις σου, utrumque corrupte. Recte emendavit Canterus, cujus conjecturas confirmant Lascaris et MSS. *Monk.*

Μισεῖν σε φήσεις] Ita recte Barnesius ex Scholiaste, jubente Cantero: confirmant MSS. B. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo μισεῖν γε φήσεις. *Musg.*

Cod. Flor. Μισεῖν τε φήσαις. *Beck.*

Μισεῖν σε φήσεις τήνδε, καὶ τὸ δὴ νόθον Τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκέναι;] Gul. Canteri conjecturas Codex Parisin. adfirmat præter ceteros apud Musgrav. Ex mente Thesei dici hic debuerat τὸ δὴ γνήσιον τῷ νόθῳ πολέμιον· sed et alterum in istum sensum accipi potest: Alcestis Eurip. v. 309.

'Εχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις
Τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα.

Novercam qui hæc dicebat ad Hippolytum ipse Theseus Medeam fuerat expertus, in suum exitium venena miscentem: Dionys. Perieg. v. 1024. Φάρμακ' ἐμήσατο λυγρὰ γόνῳ Πανδιονίδαο· rem præter alios narrat in Theseo Plutarchus p. 5. D. E. Natum Amazone nobilissima Hippolytum cur ex Attico sui temporis more dixerit Νόθον, indicat G. Cuperus Obs. I. c. 16. p. 118. *Valck.*

967. γνησίοισι] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. ut Barnesius quoque edidit ex conjectura Canteri. Editi Veteres γνησίοις σοῦ. *Musg.*

In vet. ed. τοῖς γνησίοις σου. bene quidem σου, quod emphasin habet, ægreque abesse potest. Sed dura trajectio. Posset ergo versus sic disponi: καὶ τὸ δὴ νόθον σου πολέμιον τοῖς γνησίοις πεφυκέναι. *Reisk.*

968. Exponit Schol. οἱ ἔμποροι τὰ μὲν παρέχουσι, τὰ δὲ λαμβάνουσι· καὶ τοῦτο ἐπ' ὠφελείᾳ ποιοῦσι· εἰ οὖν αὕτη τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἔδωκεν ἵνα σε μισητὸν τῷ πατρὶ καταστήσῃ, ἄφρων ἄρα καθέστηκε, τοιαύτην ὁδὸν ἐμπορευομένη· οἱ γὰρ ἔμποροι ἐπὶ κέρδει πραγματεύονται. *Monk.*

968. s. Κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις, Εἰ δυσμενείᾳ σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν.] Legitur in Flor. Ἠ δυσμενείᾳ σῇ· in Paris. quoque a prima manu. Melior mihi lectio videtur vulgata: est in eodem Paris. vitiose scriptum τὰ φίλατ' ὤλεσεν. *Carissima* quævis, *uxorem*, *liberos* etc. Poëtæ vocabant τὰ φίλτατα· rarius alii; Xenophon

Γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν; οἶδ' ἐγὼ νέους
Οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεστέρους,
Ὅταν ταράξῃ Κύπρις ἡβῶσαν φρένα·
Τὸ δ' ἄρσεν αὐτοὺς ὠφελεῖ προσκείμενον.
Νῦν οὖν, τί ταῦτα σοῖς ἁμιλλῶμαι λόγοις,
Νεκροῦ παρόντος μάρτυρος σαφεστάτου;

Mulieribus vero innata est? ego novi juvenes
Nihilo tutiores esse mulieribus,
Quando Venus turbat juvenilem animum:
Sed virilitas prodest eis prætensa.
Quid igitur? quid tuis verbis certans hæc oppono,
Cum cadaver adsit, *quod est* certissimus testis?

S. τεύονται. Θέλεις, φησὶν, εἰπεῖν. ὅτι ἐπραγματεύσατο, θέλουσά σε φονεῦσαι, διὰ τὸ τὰ τέκνα αὐτῆς κρατῆσαι τῆς πόλεως ταύτης. ἔμπορος δὲ διοικήτρια, προνοητικὴ, πραγματική. 971. sqq. Οἶδ' ἐγὼ νέους] Οἶδα ἐγὼ νεωτέρους, ὅτι, ὁπηνίκα αὐτοὺς ἡ Κύπρις * ταράξῃ, μωρότεροι γίνονται τῶν γυναικῶν. 974. Τὸ δ' ἄρσεν αὐτοὺς] Συγγνώμην αὐτοῖς παρέχει τὸ εἶναι ἀνδράσιν, ταῖς γυναιξὶ δὲ οὔ, ἢ τὸ καλεῖσθαι † ἄρσενας, ἐπεὶ οὐκ αἰσχύνονται ἐρῶντες, ἢ τὸ θρασὺ καὶ ἀναιδές. 975. Νῦν οὖν τί ταῦτα] Ἐναντιούμενος οὖν ἐγὼ νῦν τοῖς σοῖς

* Ταράξῃ Flor. 6. pro ταράξει.
† Ἢ τὸ καλ.. ἄρσενας Florr. 6. 15. pro ἢ καλ. ἄρχοντας. ἄρσενας leg. etiam Heath. vidit.

tamen etiam K. Π. IV. p. 59, 2. Æschines c. Ctesiph. p. 64, 42. Lucian. II. p. 154. Maximus Tyr. XXX. 7. Polyæn. IV. c. VI. 13. Procopius in Jesaiæ c. 46. p. 528. Βὴλ —— sive Κρόνος, ᾧ δὴ προσῆγον οἱ πλεῖστοι θυσίαν τὰ φίλτατα· *liberos. Vitam*, ut hic, Eurip. in Alc. v. 340. ubi de uxore maritus:

Σὺ δ', ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα
Ψυχῆς, ἔσωσας.

—— Cum his Euripidis commode Brumœus comparavit ista Didûs Ovid. Her. VII. 47.

Exerces pretiosa odia, et constantia magno;
Si, dum me careas, est tibi vile mori. *Valck.*

969. τὰ φίλτατα frequentabat Euripides, ut denotaret *parentem, conjugem*, vel *liberos*. De *marito* dicitur in Herc. F. 515. Ὦ πρέσβυ, λεύσσω τἀμὰ φίλτατ'; ἢ τί φῶ; de *patre* Ion. 537. 583. Σύ τ' αὖ τὰ φίλταθ' εὗρες, οὐκ εἰδὼς πάρος. De *filio* ibid. 533. De *filia* Troad. 374. Ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ σοφὸς ἐχθίστων ὕπερ Τὰ φίλτατ' ὤλεσ'. Iph. A. 1170. In Soph. Œd. C. 1110. Œdipus de *filiabus suis*, Ἔχω τὰ φίλτατ'. In nostro igitur versu τὰ φίλτατα intelligo de marito ac liberis Phædræ quos cum vita simul amiserat: vertendum autem puto, *if from her hatred of you she lost her dearest connexions.* nec aliter in Alcest. 347. Σὺ δ', ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα Ψυχῆς, ἔσωσας. Aliis forsan magis arriserit Valckenærii interpretatio, qui τὰ φίλτατα hic et in Alcestidis loco exponit per *ipsam vitam*. A. et Fl. ἡ δυσμενείᾳ. *Monk.*

τὰ φίλτατ'. i. e. Vitam, ut bene docet Valckenærius ex Alcest. 340. *Musg.*

In h. v. Ἀλλ', ὡς supplendum relinquitur ex v. 962. Ἀλλὰ (φήσεις) ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι. ut in v. 1013· *Valck.*

970. Vide supra v. 640. et ib. notata. Observat Valck. supplendum esse φήσεις hic et infra v. 1017. ut sit ἀλλὰ φήσεις ὡς—; *Monk.*

Cod. Par. ἀνδράσι μέν. *Beck.*

971. Fl. ἐμπέφυκας et v. 974. προκείμενον. *Monk.*

974. τὸ ἄρσεν est *natura virilis ingenii*, ut in Menandro supra citato ad v. 917. *Monk.*

προσκείμενον.] Confer Rhes. 107. 162. 266. Nec nolim tamen προὐσχημένον, i. e. προφασιζόμενον, a προΐσχομαι. *Musg.*

Cod. Fl. προκείμενον. *Beck.*

975. Aldus habet τί οὖν; sed hiatum post vocem τί nunquam admittebant Tragici, teste quam idoneo Porsono ad Phœn,

Ἔξεῤῥε γαίας τῆσδ᾽ ὅσον τάχος φυγάς.
Καὶ μήτ᾽ Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,
Μήτ᾽ εἰς ὅρους γῆς, ἧς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ.

Discede ex hac terra quam celerrime exul,
Et non proficiscaris Athenas divinitus ædificatas,
Neque in fines terræ, cui sceptrum meum imperat :

S. λόγοις ταῦτα λέγω, ἔχειν καὶ σαφῆ μάρτυρα τὸν * νεκρόν. 977. Ἔξεῤῥε γαίας] Φθείρου ἐκ ταύτης τῆς γῆς φυγὰς γεγονὼς, καὶ μήτε εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἰσέλθῃς τὴν ὑπὸ Ἀθηνᾶς ᾠκοδομημένην. θεοδμήτους γὰρ τὰς θείως † ᾠκοδομημένας· οὐ γὰρ ὑπὸ θεῶν ἐτειχίσθησαν. 980. Εἰ γὰρ παθών γε] Εἰ μὴ τιμωρήσομαί σε, οὐδὲ ἃ πρὶν κατώρθωκα ἐμὰ νομισθήσεται, ἀλλὰ μάτην ἂν ἐπαινοίμην ἐπ᾽ αὐτοῖς. 981. Οὐ μαρτυρήσει] Ἰσθμοῖ Σίνις

* Sic, ut edidi, Florr. 6. 15. nisi quod σαφῆ dedi ex Heath. em. pro vulg. σοφὴν vel σοφὸν Florr. Vulgo deest λόγοις et scribitur μάρτυραν νεκρόν. Solus Barn. μάρτυρα ν.
† Θεοδμ. γὰρ τ. θ. ᾠκ. addunt Florr. 6. 15.

892. Jure igitur nuperi editores reposuere νῦν οὖν ex Codd. omnibus Lasc. et Schol. Legitur quidem in Soph. Phil. 100. Τί οὖν μ᾽ ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; sed ibi corrigendum puto Τί μ᾽ οὖν ἄνωγας. In Æsch. Suppl. cum Stanleio legerim Τίς οὖν ὁ δῖος πόρτις εὔχεται βόος; pro vulgato τί οὖν. Nec dubito quin in Septem contra Thebas versus 214, 710. eodem vitio laborantes, emendaturus sit Blomfieldius, in editione ejus Tragœdiæ, quæ ut brevi in lucem prodeat, omnes antiquarum literarum amantes mecum impense optant. [In illo loco Τί δ᾽ οὖν, in hoc edidit Τί νυν.] Ceterum apud Comicos hiatus iste satis usitatus est. *Monk.*

τί οὖν] Alias νῦν οὖν. Vid. Schol. *Barnes.*

τί οὖν] Parisiens. omn. Exc. Fl. Ed. Lasc. et Scholiastes, νῦν οὖν. Mihi vulgata præstare videtur, νῦν autem nihil aliud esse, quam διττογραφία particulæ οὖν. *Musg.*

Br. e membr. r. Νῦν οὖν. *Beck.*

Νῦν οὖν, τί ταῦτα σοῖς ἁμιλλῶμαι λόγοις,] Codd. Flor. et Paris. præbuere quoque Νῦν οὖν, quod in aliis Parisinis invenit Musgrav. Absque Codicibus, Τί οὖν haud sane sollicitassem, his etiam Poëtis usitatum; Sophocli Phil. v. 100. Æsch. VII. c. Theb. v. 214. Suppl. v. 319. Aristoph. Plut. v. 94. Apud quosvis alios Scriptores Atticos Τί οὖν; *quid autem?* a sequentibus separatum, occurrit : attigit T. H. ad Lucian. p. 366. *Valck.*

976. Meminerint tirones, νεκρὸς, ubicunque *cadaver* significat, generis esse masculini. Hoc post alios monuit Porsonus ad Hec. 671. *Monk.*

977. Observat Valck. simplex ἔῤῥω frequentissimum esse, composita ejus rariora. Et sane, unum aliud exemplum in Euripidis fabulis recordor, Herc. F. 259. ἀπέῤῥων δ᾽ ἔνθεν ἦλθες ἐνθάδε, Ὕβριζ᾽. *Monk.*

Ἔξεῤῥε γαίας τῆσδ᾽ ὅσον τάχος φυγάς.] Cum Ἔξεῤῥε conferri potest Aristophaneum Ἄπεῤῥε· est et ἀπέῤῥων in Eurip. Herc. v. 260. Simplex ἔῤῥε, sive Ἔῤῥειν, cum frequentissimum sit, rarius adhibentur composita, Ἀνεῤῥεῖν· Εἰσεῤῥεῖν· Περιεῤῥεῖν sive περιέῤῥειν· quorum primum in Ἀνήῤῥησεν, Cratini munit auctoritate Suidas; ultimum est apud eumdem Suidam in v. Ἄπεῤῥε· in hoc versu Pherecratis :

Ζητῶ περιεῤῥων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ·

a tempore matutino urbem perreptans ipsum quæro : male vulgatur ibi Ζητῶν. Quod exhibent Lexicographi, Ἔῤῥομαι nititur voce perverse scripta in Eurip. Alc. v. 734. Ἔῤῥου· ubi recte Codex Flor.

Ἔῤῥοις νῦν αὐτὸς χ᾽ ἡ ξυνοικήσασά σοι.

Legitur aliquoties et apud Tragicos, ἕρπε· ubi dubites, hoc posuerint, an usitatius ἔῤῥε· velut in Med. v. 333. Ἕρπ᾽, ὦ ματαία· malim ibi, Ἔῤῥ᾽, ὦ μ. ut v. 1346. Ἔῤῥ᾽ αἰσχροποιέ. *Valck.*

978. Nostri versus est Iph. T. 1449. Ὅταν δ᾽ Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς. Idem est Athenarum Epitheton, Soph. Electr. 707. *Monk.*

Καὶ μήτ᾽ Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,] Athenas θεοδμήτους vocat, uti Scholiastes observat, non quod a diis aliis ædificatæ

Εἰ γὰρ παθών γε σοῦ τάδ' ἡσσηθήσομαι,
Οὐ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις ποτὲ
Κτανεῖν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην·

Si enim affectus hac injuria a te vincerer,
Nunquam Isthmius Sinis testabitur a me
Se cæsum, sed me frustra gloriari :

S. ἐγένετο, ὅστις εἶχε κράββατον ἀνὰ μέσον τῆς ὁδοῦ, καὶ κρατῶν τοὺς παριόντας προσεμέτρει τῷ κραββάτῳ· καὶ εἰ μὲν ἦν μακρὸς, ἀπέκοπτεν ἐκ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἵνα ἐξισωθῇ τῷ κραββάτῳ (*) * * * τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Θησεὺς μόνος. λέγει οὖν, ὅτι, ἐὰν ὑπὸ σοῦ ἡττηθήσομαι,

(*) Florr. 6. 15. ἀπέκ. ἐκ τῶν π. αὐτοῦ διὰ τὸ ἰσῶσθαι αὐτὸν τῷ κραββάτῳ· εἰ δὲ κοντὸς ἦν, μετὰ σφύρας ἀπέκοπτε τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἵνα ἐξισωθῇ τῷ κραββάτῳ. Sinin cum Procruste confundit Gramm. De Procruste Diod. Sic. IV. 59. οὗτος δὲ τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους ἠνάγκαζεν ἐπί τινος κλίνης ἀναπίπτειν, καὶ τῶν μὲν μακροτέρων τὰ προέχοντα μέρη τοῦ σώματος ἀπέκοπτε, τῶν δὲ ἐλαττόνων τοὺς πόδας προέκρουεν. ἀφ' οὗπερ Προκρούστης ὠνομάσθη. Initio Florr. 6. 15. Ἴσθμιος et Σῖνις, ut vulgo. Vid. Valck. ad h. l.

fuerint, sed a Minerva tantum. Hinc Παλλάδος πόλιν Poëtæ passim vocant; de qua re videsis Johann. Meursii de Fortuna Athenarum c. 2. p. 8. etc. Vide ad Iphigen. Taur. v. 1461. *Barnes.*

980. Corrupte Fl. παρών γε, et mox μαρτυρήσαις, Σίνεις. 983. οὐδ' ἐν θαλάσσῃ. 987. ξύστασις τῶν σῶν φρ. *Monk.*

981. Σίννις vulgo. Valckenærius restituit e Fl. et Lasc. Σίνις, quod sine istis auctoritatibus restituendum erat: primam enim syllabam brevem habet. Quam proni essent librarii ad duplicandam ν, patebit ex insigni Blomfieldii nota in Glossario ad Æsch. Prom. 53. Varia loca veterum hanc historiam spectantia, congessit Meursius in Theseo Cap. V. quorum præcipua indicabo. Apollodorus Bibl. III. 16. p. 561. Δεύτερον δὲ (Θησεὺς) κτείνει Σίνιν τὸν Πολυπήμονος καὶ Συλέας τῆς Κορίνθου· οὗτος Πιτυοκάμπτης ἐκαλεῖτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἴσθμον, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι· οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν, καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναῤῥιπτούμενοι πανωλέθρως ἀπώλλυντο. Τούτῳ τῷ τρόπῳ Θησεὺς Σίνιν ἀπέκτεινε. Paullo aliter sævitiam ejus describit Diod. Sic. IV. 59. p. 303. Θησεὺς — πρῶτον μὲν οὖν ἀνεῖλε τὸν ὀνομαζόμενον Κορυνήτην, χρώμενον τῇ προσαγορευομένῃ κορύνῃ, καὶ τοὺς παριόντας ἀποκτείνοντα. δεύτερον δὲ τὸν ἐν Ἰσθμῷ κατοικοῦντα Σίνιν· οὗτος γὰρ δύο πίτυς κάμπτων, καὶ πρὸς ἑκατέραν τὸν ἕνα βραχίονα προσδεσμεύων, ἄφνω τὰς πίτυς ἠφίει· διόπερ τῶν σωμάτων διὰ τὴν βίαν ἀποσπωμένων, συνέβαινε τοὺς ἀτυχοῦντας μετὰ μεγάλης τιμωρίας τελευτᾶν. ubi male Wesselingius edidit ἀποσπώμενον. Ovid. Met. VII. 440. *Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus. Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto Ad terram late sparsuras corpora pinus.* Ejusdem meminit Ovidius Ep. Her. ii. 70. Ib. 409. Pausanias Corinth. I. 37. de hac historia agens, refert ad suam usque ætatem permansisse istam pinum. Ceterum Euripidis Scholiasta fabulam illam notissimam, quæ vulgo de Procruste narratur, ad Sinin retulit. Pindari etiam Scholiasta in Argument. ad Isth. Sinin et Procrusten confundere videtur. σίνις autem appellatio fuit cuivis latroni indita, ut in Epigramm. Anytæ. Anthol. III. xxiii. 11. Ἦ γάρ σ' ὑπνώοντα σίνις λαθρηδὸν ἐπελθὼν Ἔκτεινεν. Hesych. Σίνις· κλέπτης, κακοῦργος, λῃστής. Dixit igitur Æschylus in Agam. 726. Ἔθρεψεν δὲ λέοντα σίνιν δόμοις. De leone etiam Callimachus Hymn. in Apoll. 91. ἧχι λέοντα Ὑψηῒς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο. Isthmius igitur κατ' ἐξοχὴν vocabatur Σίνις. Vid. Aristot. Rhet. III. 3. De voce πιτυοκάμπτης fusa est disputatio Hemsterhusii ad Lucian. Tom. I. p. 36. *Monk.*

Οὐ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις &c.] De hoc latrone videsis Pausaniam in Corinthiacis p. 44. lin. 27. De quo licet Scholiastes aliam narret Historiam circa grabbatum illius, non tamen omisit et illam de ligatis ad arbores hominibus; unde Πιτυοκάμπτης dicebatur. Ubi autem Gaspar Stiblinus dicit, illum a Pausania Schinin vocatum, vel errat, vel alia illius editione usus est: mea enim recte se habet. Vid. Scholiast. ad Med. v. 665. Vid. etiam Ovid. Metam. I. 7. Fab. 23. *Occidit ille Sinis* etc. *Barnes.*

Οὐδ' αἱ θαλάσσης ξύννομοι Σκειρωνίδες
Φήσουσι πέτραι, τοῖς κακοῖς μ' εἶναι βαρύν.
ΧΟ. Οὐκ οἶδ' ὅπως εἴποιμ' ἂν εὐτυχεῖν τινα
Θνητῶν· τὰ γὰρ δὴ πρῶτ' ἀνέστραπται πάλιν.
ἹΠ. Πάτερ, μένος μὲν, ξύστασίς τε σῶν φρενῶν

Neque maris sodales Scironides unquam
Petræ dicent, me gravem esse malis.
Cho. Nescio quomodo dicam felicem esse ullum
Mortalium, nam primaria rursus retroversa sunt.
Hipp. Pater, tua quidem ira, et commotio animi tui

S. οὐ μὴ πιστεύσῃ ἐκεῖνος ὁ Ἴσθμιος, ὅτι αὐτὸν ἐφόνευσα, ἦν δὲ οὗτος ὁ Σίνις υἱὸς * Πολυπήμονος περὶ τὸν Ἰσθμὸν ξενοκτονῶν, ὁ καὶ Πιτυοκάμπτης. 983. Σκειρωνίδες] Ὁ Σκείρων ἐν Μεγάροις ἦν, τύραννος ξένος, ὃν τῇ χελώνῃ ἔῤῥιψεν ὁ Θησεύς. Σκειρωνίδες δὲ πέτραι καλεῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὃς τὴν χελώνην † ἔτρεφεν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος. οὗτος ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας νίπτειν τοὺς πόδας, καὶ λακτιζομένους ὑπ' αὐτοῦ βρῶμα ἐποίει γίνεσθαι χελώνης. Θησεὺς δὲ τοῦτον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ῥίψας εἰς τὴν θάλασσαν ἐποίησε βρωθῆναι ὑπὸ τῆς χελώνης. 987. Πάτερ, μένος μὲν,] Ὦ πάτερ, ἡ μὲν δύναμίς σου, με-

* Legebatur Πήμονος. Πολυπήμονος filium Sinin vocat Apollod. III. 16, 2. Pausan. I. 38. p. 92. ληστὴν Πολυπήμονα ὄνομα, Προκρούστην δὲ ἐπίκλησιν Θησεὺς ἀπέκτεινεν. At Ovid. Ibis v. 409. *ut Sinis et Sciron et de Polypemone natus*, i. e. Procrustes.

† Florr. 6. 15. καλοῦνται καὶ ἀπὸ Σκ. τοῦ τὴν χελώνην τρέφοντος. Iidem ad finem ῥίψας, quod jam Barn. dedit pro ῥίψαι.

981. s. Post κομπάζειν μάτην supplendum φήσει. Eodem modo μαρτυρήσει Soph. Antig. 521.—Cod. Flor. Οὐ μαρτυρήσαις μ' Ἴσθμιος Σίνεις τ. et scribi potuit. Οὐ μαρτυρήσαι μ' Ἴσθμ. Σίνις ποτ' ἂν Κτ. ἑ. Ex eo Cod. et ex Ed. Lasc. Valcken. pro Σίννις scripsit Σίνις, quæ certe vetus scriptio, et apud Lat. poëtas sæpius occurrit. Quævis pernicies et noxa σίνις dicebatur. Hinc nomen habebat latro ille, de cujus robore, et pœna, qua eum Theseus affecit, v. quos laudat Valck. Etiam Brunck. dedit Σίνις, sed præterea e membr. exhibuit κτανεῖν γ' ἑαυτόν. *Beck.*

982. κτανεῖν γ' Brunckius, Codicem A. perperam secutus. *Monk.*

983. σύννομοι proprie dicuntur equi et boves, qui iisdem pascuis utuntur, hinc ad alia animalia quæ una pascuntur, vox translata est; ut de *avi* in Aristoph. Av. 209. Audacissima vero metaphora vocat Noster scopulos συννόμους maris, id est *vicinos*. σύννομος est *vicinus* in Helen. 1508. ubi grues σύννομοι νεφέων. In isto versu corrigendum δρόμῳ pro δρόμου me monuit Blomfieldius. De Scironiis scopulis egerunt Burmannus ad Ovid. IV. 523. Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 307. Scironis autem fabulam tractavit Meursius Thes. c. vi. citans Diod. Sic. IV. 59. p. 303. Ovid. Met. VII. 443. Hygin. Fab. xxxviii. Strabon. Lib. IX. sub init. Pausan. Attic. c. 44. Plutarch. in Thes. Tom. I. p. 4. E. hujus verba sunt, Σκίρωνα δὲ πρὸ τῆς Μεγαρικῆς ἀνεῖλε ῥίψας κατὰ τῶν πετρῶν, ὡς μὲν ὁ πολὺς λόγος, ληστεύοντα τοὺς παριόντας· ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, ὕβρει καὶ τρυφῇ προτείνοντα τὼ πόδε τοῖς ξένοις, καὶ κελεύοντα νίπτειν· εἶτα λακτίζοντα καὶ ἀπωθοῦντα τοὺς νίπτοντας εἰς τὴν θάλασσαν. Lasc. Σκιῤῥωνίδες. *Monk.*

Σκειρωνίδες πέτραι,] Vid. de his Scholiasten; et Ovid. Metam. l. 7. Fab. 23. ubi de Thesei gestis, et Scironis ossibus in scopulos mutatis. Vid. etiam Papinii Statii locum apud Andr. Schottum Observat. Human. l. 2. c. 29. Ubi et de Cercyone Πιτυοκάμπτῃ, a Theseo etiam occiso, de quo Ovid. in Ibin:

Quæque Ceres vidit læto pereuntia Vultu
Corpora Thesæa Cercyonæa manu.

Barnes.

Plurimos, qui de Sinni et de Scirone egerint, laudat Beck. Spec. p. 13. *Beck.*

In Flor. Cod. legitur, Οὐδ' ἐν θαλάσσῃ σύννομοι· vulgata scriptio genuina est:

Δεινή· τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἔχον καλοὺς λόγους,
Εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε.
Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον,
Εἰς ἥλικας δὲ κὠλίγους σοφώτερος.
Ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ'· οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς

Vehemens *est* : rem tamen quæ pulchras habet orationes,
Si quis *eas* evolverit, non esset pulchrum.
Ego vero *sum* ineptus ad verba faciendum apud turbam :
Apud æquales vero et paucos peritior.
Habet autem et hoc congruentiam aliquam : qui enim inter sapientes

S. γαλη ἐστὶ, καὶ ἡ διάνοια τῶν σοφῶν * φρενῶν. ἀλλ' ὅμως, ἐάν τις ἐρευνήσειε τὸ πρᾶγμα τοῦτο, οὐ καλόν ἐστι. λέγει δὲ ταῦτα διὰ τὸ νοῆσαι ἐκεῖνον, ὅτι Φαίδρα αὐτοῦ ἠράσθη, καὶ οὐκ αὐτὸς ἐκείνης. 988. Τὸ μέντοι πρᾶγμα τοῦτο] Τὸ πρᾶγμα, ἐν ὅσῳ μέν σοι ἄδηλόν ἐστιν, ὦ πάτερ, δοκεῖ δικαίους ἔχειν κατ' ἐμοῦ τοὺς λόγους· εἰ δέ τις αὐτὸ ἐξετάσαι, οὐκ ἔχει κατ' ἐμοῦ δικαίαν τὴν † μέμψιν. 990. sq. Ἐγὼ δ' ἄκομψος] Ἐγὼ δὲ ἐν τοῖς μωροῖς ἀνεπιτήδειός εἰμι, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι αὐτοὺς, τί ἀκούουσι, ἐν δὲ τοῖς σοφοῖς λέξω, καὶ νικήσω. ἀναιδῶν γάρ ‡ ἐστιν ἐν ὄχλῳ δημηγορεῖν εἰς ἥλικας ἤτοι εἰς ὁμήλικας καὶ σοφούς. 992. Ἔχει δὲ καὶ μοῖραν τόδε] Ἀντὶ τοῦ ἔχει δὲ καὶ τοῦτο λόγον, ὅ ἐστιν οὐκ ἀλόγως τοῦτο εἶπον, ὅτι

* Florr. 6. 15. διάνοια τῶν σῶν φρ. et addunt ὦ ante πάτερ.
† Florr. 6. 15. δοκεῖ δικαίως ἔ. κατ' ἐ. τοὺς λόγους· εἰ δέ τις αὐτὸ ἐξετάσῃ (ἐξετάσει 15.) οὐ σχήσει κατ' ἐμοῦ δ. τὴν μ. Inde sumsi τούς ante λόγους.
‡ Florr. 6. 15. ἀναιδὲς γάρ ἐστιν.

θαλάσσῃ σύννομοι, dici potuerant æque ac θαλάσσης isti scopuli a Scirone denominati, de quibus nonnulla dedit Th. Muncker. accuratius egit vir Summus ad Lucian. p. 307. Euripidea cum Plautino dicto comparavit P. Victorius V. L. VII c. XX. *Valck.*

987. ξύστασις φρενῶν] Huic locutioni simillimam habet Euripides in Alcest. 813. Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν. Significat ἡ ξύστασις vel τὸ ξυνεστηκὸς φρενῶν *animi contractionem*, quæ ob dolorem et tristitiam fieri dicebatur. Conf. Cicer. Tusc. IV. 31. *Eodem enim vitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio. Monk.*

Cod. Flor. ξύστασις τῶν σῶν φ. *Beck.*

988. πολλοὺς λόγους Lasc. Ald. et MSS. nonnulli. καλοὺς A. B. Fl. *Monk.*

τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἔχον καλοὺς λόγους, Εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε,] Ad Codices, ex quibus Musgravius καλοὺς λόγους recepit, pro πολλοὺς, accedunt Flor. et Paris. alibi quoque hæc vox alterius sedem occupat in Euripideis. Ceterum in his egregie crimen objectum refutat Hippolytus Euripidis, qui propter hæc et similia Quinctiliano dicitur I. O. p. 897. *in dicendo ac respondendo cuilibet eorum, qui fuerunt in foro diserti, comparandus:* ποιητὴν ῥηματίων δικανικῶν acerbe vocabat Nostrum Comicus in Pace v. 533. *Valck.*

989. διαπτύξειε Schol. ἐρευνήσειε. In Soph. Antig. 709. supra a nobis laudato ad v. 78. Schol. διαπτυχθέντες· ἀνακαλυφθέντες. *Monk.*

990. ἄκομψος. non interpretor cum H. Stephano *illepidus, inelegans* : sed *non loquax, callidi et arguti sermonis haud peritus* ; hic et in Fragm. Eur. Licymnii I. κομψὸς enim apud Nostrum de facundia dicitur, et significat *loquax, argutus, callidus,* Suppl. 428. Κομψός γ' ὁ κῆρυξ. Cycl. 315. Κομψὸς γενήσει καὶ λαλίστατος, Κύκλωψ. Troad. 652. κομψὰ θηλειῶν ἔπη. Iph. A. 333. De diversis ejus vocabuli potestatibus videnda sunt quæ fuse et docte disputarunt Gatakerus ad M. Antonin. III. 5. p. 98, 43. Ruhnkenius ad Timæum pp. 154. 161. Exponit Scholiasta ad Aristoph. Av. 195. Κομψὸν περίλαλον, πανοῦργον, ἀπατητικὸν, πιθανὸν, τεχνικόν. et similiter alii Grammatici. Hesychius autem ἄκομψον· ἀπανοῦργον, ἁπλοῦν. Hunc et seq. et v. 993. habet Plutarchus Tom. II. p. 6. B. Respexerunt Aristot. Rhet. II. p. 99, 17.

Φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.
Ὅμως δ' ἀνάγκη, ξυμφορᾶς ἀφιγμένης,
Γλῶσσάν μ' ἀφεῖναι. πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν,
Ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον, ὡς διαφθερῶν,
Κοὐκ ἀντιλέξοντ'. εἰσορᾷς φάος τόδε,

Nullius sunt pretii, illi sunt aptiores ad loquendum apud turbam.
Tamen necesse est, veniente calamitate,
Linguam me solvere; primum autem incipiam dicere,
Unde me prius adortus es ut perditurus,
Et non contradicturum. Intueris hoc lumen,

S. ἄκομψος μὲν εἰς λόγον εἰμὶ, εἰς ἥλικας δὲ σοφώτερος· καὶ τοὐναντίον, φησὶν, οἱ παρ' ὄχλῳ φαῦλοι ἐν * σοφοῖς μουσικώτεροι λέγειν. 996. Ὅθεν μ' ὑπῆλθες] Ὅθεν κατέβαλες πρῶτα, ὡς † διαφθερῶν ἄνθρωπον ἀπολογίαν οὐκ ἔχοντα. ὅθεν με, φησὶ, διαφθεῖραι ἔδοξας, ὡς

* Ἐν σοφοῖς Florr. 6. 15. pro ἐκ σοφῶν. tum μουσικώτερον. Ex iisdem ab initio addidi ἀντὶ τοῦ.

† Διαφθερῶν e conj. scripsi pro διαφθερῶ. Post Flor. 15. ὅθεν με φ. διαφθαρῆναι ἔδοξας.

X. Π. 515. ἔγωγ' nulla auctoritate edidit Brunckius. λόγους A. *Monk.*

ἔγωγ' edidit Br. Sæpe ἔγωγε et ἐγὼ δὲ permutantur. V. ipsum ad Phœn. 483. *Beck.*

Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, Εἰς ἥλικάς τε κὠλίγους σοφώτερος] Sic scripti versus leguntur apud Plutarch. T. II. p. 6. B. In primo δοῦναι λόγους est in Paris. Cod. qui æque ac Flor. dat καὶ ὀλίγους in secundo; ubi κὠλίγους ex Codd. recte vulgavit Musgrav. *Valck.*

991. κωλίγου Ald. corrupte. *Monk.*

Εἰς ἥλικας δὲ κὠλίγου] Laudo Æmilii Porti conjecturam, qua legendum putat: Εἰς ἥλικας δὲ, κὠλίγους σοφώτερος. *Barnes.*

κὠλίγους.] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. ut conjecerat Æm. Portus. Vulgo κὠλίγου. *Musg.*

992. Verissimum etiam illud quod sequitur, οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς Φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν· hinc exhibet l. c. Plutarchus. Causam addit, huc spectans, Aristoteles Rhetor. II. p. 99, 17. Quod legitur apud Zenob. Cent. III. 77. καὶ γὰρ, Ἐν ἀμουσίαις καὶ κόρυδος φθέγγεται· sic facile corrigi potest, καὶ, ἐν γὰρ ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται· conf. Diogenian. IV. Pr. 56. Dioscoridis epigramma Anthol. II. c. XXIV. 5. Erasmus, Bergler. in Alciphr. p. 384. Notata in Eurip. Phœn. p. 145, 146. —— Instar Hippolyti Timocles Luciani in Jove Trag. §. 27. πιθανὸς ὢν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο, ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμότατός ἐστι. Nonius Marcellus in v. Confidentia p. 262. hoc Ciceronis exhibet libri III. de Rep. fragmentum: *Duas sibi res, quominus in vulgus* (εἰς ὄχλον *Eurip.*) *et in foro diceret, confidentiam et vocem defuisse:* de Isocrate loquebatur Cicero, qui id ipsum de se sæpius confiteri non dubitavit, in Or. ad Phil. p. 98. C. Panathen. p. 234. E. Epist. VIII. p. 425. D. ἐγὼ τοῦ μὲν πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν ἀπέσχον· οὔτε γὰρ φωνὴν εἶχον ἱκανὴν, οὔτε τόλμαν. conf. Philostr. in Isocrate p. 504. f. et A. Gellii N. A. lemma capitis IX. Libri VIII. qui periit. *Valck.*

994. ξυμφορᾶς confirmant membranæ. Vulgo συμφορᾶς. *Brunck.*

995. πρῶτά γ' A. Fl. *Monk.*

πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν, Ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον, ὡς διαφθερῶν, Κοὐκ ἀντιλέξοντ'] Horum ultima mihi quoque videntur unius literæ dispendio capienda juxta Marklandi correctionem, ὡς διαφθερῶν Οὐκ ἀντιλέξοντ'· id est ὅθεν με διαφθεῖραι ἔδοξας, ὡς ἀπολογίαν μὴ ἕξοντα πρὸς τὰ ἐγκληθέντα· prout ferme legitur in Scholiis. In Codd. Flor. et Paris. legitur, πρῶτά γ' ἄρξομαι λέγειν· quod vulgata litera non est deterius. *Valck.*

996. πρῶτον pro vulgato πρότερον reposuit Valckenærius e Codd. A. Fl. et X. Π. 519. Contulit ille Nostri Med. 475. Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν. Suppl. 517. (527.) Καὶ πρῶτα μέν σε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι. Legit Marklandus Ὅθεν μ' ἐπῆλθες. *Monk.*

πρῶτον,] Ita MSS. Flor. et Paris, optimus. Ed. Ald. πρότερον. *Musg.*

Ex Codd. Flor. et Paris. recepi, Ὅθεν

Καὶ γαῖαν; ἐν τοῖσδ' οὐκ ἔνεστ' ἀνὴρ ἐμοῦ,
Οὐδ' ἢν σὺ μὴ φῇς, σωφρονέστερος γεγώς.
Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν,
Φίλοις τε χρῆσθαι μὴ 'δικεῖν πειρωμένοις,
Ἀλλ' οἶσιν αἰδὼς μήτ' ἀπαγγέλλειν κακὰ,

Et terram? in his non est vir me
Castior natus, etiamsi tu neges.
Nam primum quidem novi colere deos,
Et adsciscere amicos, malorum rudes,
Sed *in* quibus *est* pudor, neque inhonesta suadere,

S. ἀπολογίαν μὴ ἔχοντα πρὸς τὰ ἐγκληθέντα. Ἄλλως. Ὁρᾷς με, ὅτι οὐκ ἀναβλέπω πρὸς σε, καὶ ἀντιλέγω τοῖς ὑπὸ σοῦ εἰρημένοις. καὶ διανοῇ, ὅτι ἐγὼ αὐτὴν διέφθειρα. Ὑπῆλθες] Ὑπέδραμες, παρελογίσω. Fl. 6. 1000. Ἐπίσταμαι γὰρ] Ἀντὶ τοῦ φίλος εἰμὶ τῶν δικαίων ἀνθρώπων, μήτε ἀνταποδιδόναι κακὰ τοῖς χρωμένοις ἐν αὐτοῖς, ὅ ἐστι τοῖς μὴ ἀμυνομένοις τοὺς προαδικοῦντας. Ἄλλως. Ἐπίσταμαι δὲ κτᾶσθαι φίλους τοιούτους, τοὺς μὴ ἐπιχειροῦντας, μηδὲ ἐθέλοντας ἀδικεῖν. 1002. Ἀλλ' οἶσιν αἰδὼς] Ἀλλ' ἐν οἷς πρόσεστιν ἡ αἰσχύνη, καὶ μὴ ὁμιλοῦσι κακὰ,

μ' ὑπῆλθες πρῶτον· pro πρότερον. Id ipsum exhibet in his Drama Χρ. Π. v. 519. ubi Maria dixisse fertur:

Ἀλλ' εἴμ' ἄκομψος ἐκφέρειν μυστήρια.
Ὅμως δ' ἀνάγκη, συμφορᾶς ἀφιγμένης,
Γλῶσσάν μ' ἀφεῖναι· πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν,
Ὅθεν μ' ὑπῆλθε πρῶτον εἶναι μητέρα.

Huic nostro loco similis Eurip. Med. v. 475.

Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν·

in drama quoque Christ. bis transumptus v. 300. et 1346. In Eurip. Suppl. v. 519.

Καὶ πρῶτα μέν σε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι.

Nostro versu cui, pro πρότερον, *sententia flagitare* videbatur ἄφωνον, *aut* ἔνεον, *aut simile quid*, nunc ex similium comparatione πρῶτον sincerum adparebit. *Valck.*

997. Brunckius ad Marklandi et Valckenærii mentem edidit οὐκ ἀντιλ. deleta copula: sed vulgatam lectionem ut magis emphaticam recte tuetur Heathius. *Monk.*

Magis perspicuum fuisset, ὡς διαφθερῶν Οὐκ ἀντιλέξοντ'. *Markl.*

999. Heathius scribi voluit φῇς, quod solœcum esset: subjunctivus enim postulatur post ἤν. *Monk.*

Οὐδ' ἢν σὺ μὴ φῇς, *tametsi tu hoc negaveris*, φῇς, hic pendens ab ἤν, a viro Clariss. (Heath.) sollicitari non debuerat ad v. 805. alia est ratio in Soph. Aj. v. 1127. εἴτε μὴ σὺ φῇς, Εἴθ' ἅτερος. *Valck.*

1001. μὴ ἀδικεῖν πειρώμενος A. Forte legendum esse μὴ 'δίκων πειρωμένοις conjecit Musgravius. *Monk.*

μὴ 'δικεῖν πειρωμένοις,] Frigida, si quid video, locutio. Legendum forte: μὴ 'δίκων πειρωμένοις, *malorum omnino rudibus. Musg.*

Φίλοις τε χρῆσθαι] Vid. Pet. Victorii Variar. Lect. l. 12. c. 5. de hac phrasi, ubi Epicharmum, Isocratem et Aristotelem laudat. Optime Eurip. Orest. v. 294. Ἐπικουρίαι τοῖς φίλοις καλαί. Vide Tobiæ Magiri Polymnemon et alios communium locorum Auctores titulo, Amicitia. Item elegans poëma Cyri Theodori, cui nomen Amicitia Exsulans. Denique quid nos ad Medeæ v. 658. Herc. Fur. v. 1429. *Barnes.*

Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν, Φίλοις τε χρῆσθαι μὴ 'δικεῖν πειρωμένοις,] Lectionem Cod. Paris. μὴ ἀδικεῖν πειρώμενος sequentia satis refutant: μὴ ἀδικεῖν plene legitur et in Flor. ut plerumque in Codd. scriptis ista talia. Inter præcepta γαμικὰ in Stobæi Flor. p. 441, 25. hoc velut Epicharmi prostat, omissum Grotio, Σώφρονος γυναικὸς ἀρετὰ, τὸν συνόντα μὴ ἀδικεῖν ἄνδρα. e quibus ultimum ex interpretamento positum si omittas, Trochaicus Epicharmi renascetur:

Σώφρονος γυναικὸς ἀρετὰ τὸν συνόντα μὴ 'δικεῖν.

Apud eumdem Stobæum, p. 45. inter dicta Solonis leguntur et ista: Χρῶ τοῖς θεοῖς. φίλους εὐσέβει. γονεῖς αἰδοῦ. mihi dixisse videtur Χρῶ τοῖς θεοῖς, ὡς φίλοις· γονεῖς

Μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις·
Οὐκ ἐγγελαστὴς τῶν ὁμιλούντων, πάτερ,
'Αλλ' ἁὐτὸς οὐ παροῦσι, κἀγγὺς ὢν, φίλοις.

Neque vicissim subministrare turpia sodalibus.
Præterea non *sum* derisor familiarium, pater,
Sed idem sum amicis tam absentibus, quam præsentibus.

S. μηδὲ ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδοῦσι, μηδὲ συμπράττειν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς ταῦτα βουλευομένοις. 1004. Οὐκ ἐγγελαστὴς] Οἷον οὐχ ἕνεκα τοῦ ἐπεγγελᾷν φίλος εἰμὶ, ἀλλ' ἀρετῆς χάριν. Ἄλλως. Καὶ οὐδὲ * προσγελῶν τοῖς φίλοις μου, ἀλλὰ καὶ τοῖς πρὸς ἐμὲ οὖσι, καὶ τοῖς ἄποθέν μου οὖσιν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ τὴν αὐτὴν διάθεσιν ἔχω πρὸς ἀμφοτέρους. Ἄλλως. Οὐκ ἐγώ εἰμι ἐγγελαστὴς, οἷον οὐκ ἐγγελῶ τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἔχουσιν, ἀλλὰ μόνον οὐ σύνειμι αὐ-

* Sic Flor. 6. pro ὡς οὐδὲ προστελῶν, ubi recte jam Barn. προσγελῶν.

αἰδῶ. hæc erat sapienti commendata pietas, *Diis ut amicis uti.* Cyrus, ad normam Socraticæ disciplinæ efformatus Xenophonti, ὡς πρὸς φίλους, ait, ἐμοὶ θεοὺς ὄντας οὕτω διάκειμαι· K. Π. I. p. 15. 38. *Amico uti*, sicut aliis, Euripidi quoque dicitur φίλῳ χρῆσθαι. Victorius V. L. XIII. c. V. eam in rem hæc excitat Hippolyti: alia dare quoque potuerat ex Eurip. Hecuba v. 311. hinc distat aliquantulum in Oreste v. 861. πένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις· Isocrati dicitur Euagoras p. 197. D. πολλὰ μὲν τῶν χρωμένων ἡττώμενος· ἅπαντα δὲ τῶν ἐχθρῶν περιγενόμενος. *amicorum quidem sæpe consiliis cedens, sed in omnibus superior inimicis:* quæ præterea leguntur illic, ὁμιλούντων ἑταίρων, ad vocem χρωμένων interpretandam suspicor adjecta fuisse. *Valck.*

1002. ἀπαγγέλλειν Ald. et MSS. ἀπαγγέλειν vitiose Lasc. Miltonus corrigebat ἐπαγγέλλειν, vertens *neque inhonesta petere*, teste Porsono. Et hæc quidem correctio, sine nomine auctoris a Barnesio memorata, viris doctis plerumque arrisit, et recepta est a Brunckio. Mihi vero satius visum est vulgatum retinere, et intelligere in eodem sensu, quo Nutrix in hac fabula dici potuisset ἀπαγγέλλειν Phædræ κακά. *Monk.*

ἀπαγγέλλειν κακὰ Heath. reddit: *nuncia* (nuncios) *inhonesta perferre. Beck.*

In his Euripideis Barnesio memoratam lectionem, ἐπαγγέλλειν κακὰ, recte probasse mihi videtur et cepisse Reiskius. *Valck.*

1003. ἀνθυπουργεῖν opponitur τῷ ἀπαγγέλλειν. Verte: *In gratiam nunciorum istorum turpem præstare operam iis, qui ea utuntur.* Heath. Reiskius probat commemoratam a B. lectionem ἐπαγγέλλειν, quam tamen in nullo cod. reperit; ea signif. *spondere, in se recipere patranda facinora.* Ei respondet proxime sequens ἀνθυπουργεῖν, *pro præstita prius opera alia officia invicem reddere*, æque turpia et facinorosa. *Beck.*

1005. Male legebatur αὐτὸς ante Valckenærium, qui edidit ὡὐτὸς, obsecutus Marklando ad Suppl. 867. sed debebat ἁὐτὸς, crasi Attica pro ὁ αὐτὸς *idem.* Simili ratione scribebant Attici ἁ'νὴρ, ἅ'ναξ, ἁ'γὼν, ἅ'νθρωπος, ἅ'τερος, ἁ'γαθὸς pro ὁ ἀνὴρ, ὁ ἄναξ, ὁ ἀγὼν, &c. Has vero crases plerique ignorabant librarii, unde factum est, quod in veteribus editionibus fere semper comparent ἀνὴρ, ἄναξ, ἀγὼν &c. articulis non sine magno metri et linguæ dispendio neglectis. In Nostri Heraclidis v. 459. 1049. Electr. 43, 351, 383. reponendum est ἁ'νὴρ, metro plane postulante. Brunckius ubicunque in tales formas offendit, aut crasin male exprimit, aut prava quadam mutatione metro satisfacere conatur. Prioris vitii exempla sint Soph. Œd. C. 32. Antig. 766. Aj. 324, 337. Philoct. 40. 212. ubi ἀνὴρ in ὡ'νὴρ mutat. In istis locis rescribas ἁ'νὴρ, quod sæpe alias rescribendum. secundum Dawesii et Porsoni regulam: et in Aj. 99. Τεθνᾶσιν ἅ'νδρες. Diverso errore peccavit Brunckius in Œd. C. 630. ubi vulgo editum erat Γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο. ille versui consuluit scribendo ἀνὴρ ὅδ'. corrigendum est ὅδ' ἁ'νὴρ, et hic, et in Trach. 391. Vid. Porson. ad Phœn. 1670. Ceterum, ut ad nostrum versum redeamus, apte conferunt viri docti Suppl. 867. (877.)

Ἑνὸς δ' ἄθικτος, ᾧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς·
Λέχους γὰρ εἰς τόδ' ἡμέρας ἁγνὸν δέμας·
Κοὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων,

Unius vero *criminis sum* immunis, quo me damnasse nunc putas:
In hunc enim diem meum corpus est purum a concubitu,
Neque novi hunc *Veneris* actum, nisi verbis audiens,

S. τοῖς. 1006. sqq. Ἑνὸς δ' ἄθικτος,] Ἑνὸς δὲ πράγματος εἰμὶ ἀμίαντος, ἐν ᾧ καὶ νομίζεις με * ληφθῆναι. μέχρι γὰρ ταύτης τῆς ἡμέρας ἀμίαντος λέχους εἰμὶ, καὶ τοῦ λέχους οὐκ οἶδα πρᾶξιν. γραφῇ τε λεύσσων, καὶ ἐν τοῖς ἀναγνώσμασιν ὁρῶν· καὶ ὅμως οὐδὲ ἐκεῖνο κατα-

* Florr. 6. 15. νομίζεις με μιανθῆναι, tum ἀμίαντον σῶμα ἔχω pro ἀμίαντος λέχ. εἰμί. Verba γραφῇ τε λεύσσων a prioribus majore distinctione separavi, ne addendum esset πλήν, et pro ὁρῶ scripsi ὁρῶν. Pro οὕτως ἀμ. εἰμι Florr. οὕτως ὢν ἀμίαντος.

Φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος, παροῦσί τε, Καὶ μὴ παροῦσιν. sic enim recte edidit Gaisfordius. Epicur. ap. Laërt. X. 118. μόνον τε χάριν ἕξειν τὸν σοφὸν φίλοις καὶ παροῦσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως. Valckenærius scripsit Ἀλλ' ὡὐτὸς οὐ παροῦσι, κἀγγὺς, ὢν φίλος, sed distinctiones eum perperam mutasse, patebit e Porsoni nota ad Hec. 788. φίλος est in Codd. A. Fl. *Monk.*

In versu hoc scripsi, Ἀλλ' ὡὐτὸς (pro αὐτὸς οὐ παροῦσι, κἀγγὺς, ὢν φίλος· cum Marklando ad Suppl. Eurip. v. 867. φίλος παροῦσί τε Καὶ μὴ παροῦσι· partim ex Codd. κἀγγὺς ὢν φίλος legitur in Flor. et Paris. *Valck.*

ὡὐτὸς recte edidit Valckenærius. Vide ad Phœnissas 931. (934.) *Brunck.*

1006. ἄθικτος activam habere potestatem videtur hic et in Soph. Œd. C. 1521. Ἄθικτος ἡγητῆρος. Conferas etiam Œd. T. 968. ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε Ἄψαυστος ἔγχους. Contra passive significat, cum genitivo, in Soph. Trach. 687. ἀκτῖνος τ' ἀεὶ Θερμῆς ἄθικτον. et sic alibi. Plerumque quidem ἄθικτος valet *non tangendus, integer, sacer,* ut supra v. 648. Λέκτρων ἀθίκτων. Iph. T. 799. Æsch. Agam. 380. Soph. Œd. Tyr. 891. 897. Œd. Col. 39. ἔχειν pro ἑλεῖν E. P. Lasc. *Monk.*

Ἑνὸς δ' ἄθικτος, ᾧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς.] Perversa duorum Codicum et Ed. Flor. lectio, ἔχειν, idcirco memoratu non est indigna, quod hæc verba sæpe fuerunt inter se permutata ex adfini literarum Λ et X scriptura: Apud Diogen. Laërt. II. 116. pro οὕτως εἶχεν sine dubio scribendum οὕτως εἷλεν, ὥστε προσέχειν αὐτῷ· *sic cepit.* In Antiphontis Or. II. p. 115. 23. πολλὰς —— γραφὰς διώξας οὐδεμίαν εἷλεν· *sæpius actor neminem in judicio superavit:* hoc sensu forensi verbum frequentarunt inprimis Oratores; rarius, ut hoc versu, Tragicis adhibitum: Eurip. Ione v. 1228. Ἐπ' αὐτοφώρῳ πρέσβυν ὡς ἔχονθ' ἕλοι· Ὤφθη δὲ —— *ut in ipso flagitio senem poculum tenentem venenatum deprehenderet: deprehensus autem est:* ubi paulo rarius Ὤφθη· quod alias dicitur ἐλήφθη· et frequentius ἑάλω. *Valck.*

1007. ἐς Lasc. *Monk.*

1008. κοὐκ Ald. Copulam omittunt A. Lasc. et Conditor dramatis X. Π. qui hunc et tres seqq. vv. usibus suis accommodavit v. 520—3. *Monk.*

Brunck. Οὐκ e membr. reg. *Beck.*

Οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων Γραφῇ τε λεύσσων] In his Οὐκ, adfirmatum a Codd. melius mihi quidem videtur lectione Ald. Κοὐκ. Hæc et sequentia παρῳδεῖ Conditor Trag. Χρ. Π. ubi v. 520. matrem se dicit virgo:

Φέρουσαν ἁγνὸν εἰς τόδ' ἡμέρας δέμας·
Οὐκ οἶδα τέρψιν, ἢ λόγῳ κλύειν φέρω,
Γραφῇ τε λεύσσειν· οὐδὲ γὰρ ταῦτα σκοπεῖν
Ἐγὼ πρόθυμος, παρθένον ψυχὴν δ' ἔχω.

Quæ leguntur in eodem dramate v. 622. Αὐτὴ μὲν οὔπω ναὸς εἰσεῖδον σκάφος, Γραφῇ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι. novem etiam versus illic sequentes totidem sunt Euripidis Hecubæ in Troasin v. 688. ubi pro Γραφῇ male legitur in Flor. Cod. Γραφὴν δ' ἰδοῦσα. —— Apud Achillem Tatium IV. p. 225. elephantem οὐκ εἴδομεν εἰς ταύτην —— τὴν ἡμέραν ὅτι μὴ γραφῇ· *non vidimus in hunc usque diem nisi pictum.* Euripidis Hippolytus pro

Γραφῇ τε λεύσσων· οὐδὲ γὰρ ταῦτα σκοπεῖν
Πρόθυμός εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων.
Καὶ δὴ τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως·
Δεῖ δή σε δεῖξαι, τῷ τρόπῳ διεφθάρην.

Picturaque cernens: neque enim hæc spectare
Promptus sum, habens animum virginalem.
Sane vero mea pudicitia tibi forte *rem* non persuadet;
Oportet te ostendere, quo modo periêrit.

S. σκοπῶ καλῶς· οὕτως ἀμίαντός εἰμι. 1015. Ἔγκληρον εὐνὴν] Πρὸς τοῖς οἴκοις λαβὼν καὶ τὴν εὔπορόν σου κοίτην. Ἄλλως. Μονοκληρονόμον εἰ προσεδόκησα πατρὸς γυναῖκα λαμ-

sua pudicitia dixerat procul dubio Οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε· quodque falsus præbet Gregorius, Οὐκ οἶδα τέρψιν· forte petitum est ex Æschyli Agam. v. 620. ubi Clytæmnestra

Οὐκ οἶδα τέρψιν, οὐδ' ἐπίψογον φάτιν
Ἄλλου πρὸς ἀνδρός·

Illa tamen absente marito sæpe Τερπομένη δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης. Arma Veneris esse dicuntur ἔρωτες ἐφίμεροι, αἵτε κατ' εὐνὰν Τέρψεις, in Antholog. IV. c. XII. ep. 104. *Valck.*

1009. Attulit Brunck. Longi Pastoral. I. init. Ἐν Λέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν, θέαμα εἶδον κάλλιστον ὧν εἶδον, εἰκόνα, γραφὴν, ἱστορίαν ἔρωτος. corrigens εἰκόνα γραπτὴν, ἱστ. ἔ. Brunckii quidem emendationem hac nota, in margine libri scripta, comprobavit Porsonus: "*Recte, et sic Villoisonus Anecdot. Græc.* T. II. p. 66. an. 1781. Strabo XIV. p. 959. B. (648.) καθάπερ καὶ ἡ γραπτὴ εἰκὼν ἐμφανίζει ἡ ἐν ἀγορᾷ. *Pseudo-Plutarchus in vita Isocratis* p. 839. C. ἦν δὲ αὐτοῦ γραπτὴ εἰκὼν ἐν τῷ Πομπείῳ." R. P. οὐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν Codd. et Edd. omnes ante Brunckium, qui ex ingenio edidit οὐδὲ ταῦτα μὲν σκ. Conjecerat Valck. οὐδὲ ταῦτα καὶ σκ. Ego vero, ut γὰρ sedem suam obtineat, scripsi οὐδὲ γὰρ τ. σκ. quo ordine hæc verba exhibet X. Π. 521.

Monk.

Brunck. ad h. l. Ad ævi sui mores et præter temporum rationem pictarum tabularum hic meminit Euripides. Nullæ exstabant Thesei ætate, nedum libidinosæ aut lascivæ picturæ tum essent. Modo hoc loquendi etiam magis præpostere utitur in Troadd. 688.—Mox idem Brunck. edidit οὐδὲ ταῦτα μὲν σ. Vulgatum γὰρ hic importune legebatur, et καὶ metrum quidem sustentaret, ad sensum nihil conferret. οὐδὲ μὲν ex indole linguæ. V. Hoogev. Doctr. Part. p. 988. *Beck.*

οὐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν Πρόθυμός εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων.] Ut his sensus inesse diversus videretur, miris ista modis sunt sollicitata. Res quidem venereas oderat juvenis Amazonius; nec tamen expictas se vidisse negabat: videndi vel in picturis talia cupidum se negat. egregie Racinius Filius hæc Euripidis interpretatur, ubi cum Euripideo comparat paternum drama dans les Memoires de L'Acad. des Inscr. T. VIII. p. 308. *Je ne connois les plaisirs de l'amour, que par des récits ou des tableaux, encore suis-je trop pur pour arrester mes yeux sur de telles peintures.* Quando sæpius voculæ καὶ et γὰρ, uno ductu librariis scriptæ, fuere permutatæ, hic libenter scripserim, —— οὐδὲ ταῦτα καὶ σκοπεῖν Πρόθυμός εἰμι. id est, καὶ ὅμως οὐδ' ἐν γραφῇ πρόθυμός εἰμι ταῦτα σκοπεῖν· qua ferme ratione cepit ista Scholiastes. —— Παρθένον ψυχὴν dixit Euripides, Æschylum imitatus, qui purum sive integrum fontem dixerat παρθένον πηγὴν in Persis v. 615. *incæduæ* circa Alcmæonis monumentum cyparissi, velut intactæ, παρθένοι dicebantur Arcasin teste Pausan. VIII. p. 646. Sed sunt ista talia multo magis usitata recentioribus: Philo tamen Judæus jam dixit p. 698. C. τὰς καθαρὰς, καὶ, ὡς ἂν εἴποι τις τροπικώτερον, παρθένους χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἀνατείνας. et p. 742. A. παρθένους τὰς ψυχὰς διαφυλάττουσαι. *Valck.*

γραφῇ δὲ λεύσσων οὔ, *neutiquam vero in*

Πότερα τὸ τῆσδε σῶμ' ἐκαλλιστεύετο
Πασῶν γυναικῶν; ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον,
Ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν, ἐπήλπισα;
Μάταιος ἆρα, κοὐδαμοῦ μὲν ἦν φρενῶν.

Utrum hujus corpus pulchritudine superaret
Omnes mulieres, an me habitaturum tuam domum,
Speraverim, accepto hæreditario lecto?
Stultus enim sic fuissem, et planè desipiens.

S. βάνειν. 1016. Μάταιος ἆρ' ἦν] Οὐδαμοῦ, φησὶ, συνέσεως ἤμην ἐγὼ τοιαῦτα ἐννοούμενος. ἀλλ' ὡς τυραννεῖν; οὐδαμῶς σώφρων ἐπιθυμεῖ βασιλεύειν, εἰ μὴ ἐκστῇ τῶν φρενῶν. τὸ δὲ ἑξῆς,

pictura conspicatus. τὰ τοιαῦτα γὰρ οὐ σκοπεῖν—*nam talia videre non amo. Reisk.*

M. Brunck. remarque qu'au temps de Thésée la peinture n'étoit pas en usage et que, par conséquent, Euripide fait une espèce d'anachronisme, en supposant qu' Hippolyte auroit pu voir des tableaux d'amour. En ce cas ce poëte en auroit fait un autre, en supposant que Phédre scût écrire, car il paroit difficile d'imaginer comment l'invention des caractères auroit précédé la peinture. (V. Acad. des B. L. T. I. p. 75.) Mais l'origine des arts semble n'avoir pas d'époque fixe, leurs premiers essais sont aussi anciens que la société humaine. *Prev.*

1010. Confert Valckenærius Philon. Jud. p. 742. A. παρθένους τὰς ψυχὰς διαφυλάττουσαι. *Monk.*

1011. Ita ex tribus Codd. A. B. Fl. cum Musgravio edidi. εἰ δὴ Lasc. Ald. Voculas κεἰ μὴ, quas receperunt Valck. et Brunck. credo equidem in Codice A. ex interpretatione scriptas fuisse. Docet Valckenærius ad Herod. VII. 591. voculas καὶ δὴ apud Græcos valere *fac sane esse*, citans Nostri Med. 387. Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις; Helen. 465. Καὶ δὴ παρεῖκεν. *Monk.*

Κεἰ μὴ τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως, Δεῖ δή σε δεῖξαι, τῷ τρόπῳ διεφθάρην] Pro Εἰ δὴ, voces Κεἰ μὴ, hic aptissimas ex Cod. Paris. recepi, Heathio ex nota ad Phœn. v. 1001. hic probatas: Flor. Cod. dabat, quas duo Musgravio præbuere Parisini, Καὶ δή. alibi sæpe junctæ hic minus conveniunt. *Valck.*

1012. διεφθάρη Ald. Sed διεφθάρην omnes MSS. quos recte secuti sunt Valck. Brunck. et sic Lasc. nisi quod typographi incuria dedit διεφξάρην. Conferas Bacch. 313. καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν Οὖσ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. *Monk.*

διεφθάρην.] Ita Parisiens. omn. et Exc. Flor. Ed. Lasc. διεφξάρην. Sed eleganter dicitur φύσις, vel ἀρετὴ, vel σωφροσύνη cujusvis διαφθείρεσθαι. vid. supra v. 591. Quare vulgatam retineo. Marklandus alterum probat. *Musg.*

Reisk. διεφθάρη refert ad Phædram, et positum censet effectum plenum pro incepto et tentato tantum. *Beck.*

In Flor. Paris. et in omnibus Codd. Musgr. inventum διεφθάρην, pro διεφθάρη· Marklando quoque judice legitimum restituere non dubitavi. *Valck.*

1013. Ejusdem regiminis exempla sunt in Med. 943. Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολύ. Herodot. VI. 61. τὴν δὲ, καταψῶσαν τοῦ παιδίου τὴν κεφαλὴν, εἶπαι, ὡς καλλιστεύσει πασέων τῶν ἐν Σπάρτῃ γυναικῶν. VII. 180. τῶν ἐπιβατέων αὐτῆς (sc. νηὸς) τὸν καλλιστεύοντα. Fl. οὐ καλλιστεύετο mendose. *Monk.*

Prava est in Flor. Cod. scriptura οὐ καλλιστεύετο· Eleganter dictum:

Πότερα τὸ τῆσδε σῶμ' ἐκαλλιστεύετο
Πασῶν γυναικῶν;

ut in Eurip. Med. v. 943.

—— δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολύ.

id est ἃ τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις ὄντων κατὰ πολὺ κάλλιστά ἐστι. Hic nonnihil distant τῆσδ' ἀριστεύων χθονὸς, in Rhesi v. 194. et τίς προφητεύει θεοῦ; in Ione v. 425. quod admotum Herodoto p. 555. *Valck.*

Ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἡδὺ τοῖσι σώφροσιν;
Ἥκιστά γ'· εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε
Θνητῶν, ὅσοισιν ἁνδάνει, μοναρχία.
Ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικοὺς

An *hoc feci*, quod regnare jucundum *sit?* sapientibus
Minime profecto, nisi mentes corruperit
Hominum, quibus placet, monarchia.
Ego enim in certaminibus quidem Græcis vincere

S. εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθειρε τῶν θνητῶν ἡ μοναρχία, οἷς ἁνδάνει ἡ μοναρχία.* ἀπὸ κοινοῦ δὲ ληπτέον τὸ μοναρχία. 1020. Ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν] Ἐγὼ πρῶτος θέλω εἶναι

* Οἷς ἁ. ἡ μον. addita e Florr. 6. 15. qui etiam διέφθορε pro διέφθειρε.

1014. οἰκῆσαι Ald. οἰκήσειν Codices et Lascaris, sequentibus nuperis Editoribus. οἰκεῖν οἶκον vel δόμον apud istius ævi scriptores κατ' ἐξοχὴν significabat *domus ac familiæ dominum esse*. Phœn. 611. ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον. Andr. 582. Πῶς; ἢ τὸν ἀμὸν οἶκον οἰκήσεις μολὼν Δεῦρ'; Iph. A. 331. Οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι; *Monk.*

οἰκήσειν.] Ita MSS. A. B. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo οἰκῆσαι. *Musg.*

ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον, Ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν, ἐπήλπισα] Quando Codices Flor. et Paris. cum aliis conspirabant in οἰκήσειν, hoc cum Musgravio recepi, pro οἰκῆσαι. quod absque illis suo loco reliquissem: observatis viri summi in Miscell. Obs. IV. p. 286. accesserunt nonnulla in Misc. Obs. Novis T. III. p. 2. —— Vice simplicis ἤλπισα hic adhibetur ἐπήλπισα· quod aliquando fieri monitum fuit ad Lucian. T. I. p. 345. f. *Valck.*

1015. ἔγκληρος pro ἐπίκληρος dictum esse docent viri docti, hic et in Iph. T. 682. Ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν. ἐπίκληρος proprie epitheton erat puellæ, ad quam tota patris hereditas perveniret. Anglice, *an heiress*. Paullo aliter tamen Phædræ nuptiæ, post mortem Thesei, ἔγκληρος εὐνὴ dictæ fuissent. Videas autem Ruhnken. ad Timæum p. 209. *Monk.*

Ad Ἔγκληρον εὐνὴν, adscriptum in Parisino Cod. εὔπορον ἢ μονοκληρονόμον. Hesychius: Ἔγκληρον, ἐπίκληρον, πλούσιον. quorum hoc voci εὔπορον respondet; illud voci μονοκληρονόμον· Alter Scholiastarum, Thesei τὴν εὔπορον κοίτην interpretatur; alter, ejusdem μονοκληρονόμον γυναῖκα. Ducta uxore Creusa Xythus Erechthei dicitur vere, Καὶ δῶμα καὶ (σὴν) παραλαβὼν πaγκληρίαν, in Eurip. Ione v. 827. Propria voce Attica dicendam ἐπίκληρον, ἔγκληρον dixit Eurip. Iphig. in Taur. v. 688. *Valck.*

1016. Magna est in hoc versu lectionum varietas. Aldus Μάταιος ἆρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρονῶν, quod et vulgo editur. Sed cum expositum sit a Scholiasta οὐδαμοῦ, φησι, συνέσεως ἤμην ἐγὼ, τοιαῦτα ἐννοούμενος, vidit Marklandus legendum esse κοὐδαμοῦ et φρενῶν, recte conferens Soph. Electr. 390. ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; et sic Brunckius, retinens μὲν οὖν. Sed pro οὖν Lasc. habet οὐ, Cod. A. ἦν. Ex his igitur varietatibus lectionem, quæ optima visa sit, concinnavimus. *Monk.*

Pro οὐδαμοῦ scribo κ' οὐδαμοῦ et φρενῶν pro φρονῶν. Scholiastes explicat per οὐδαμοῦ φρονήσεως. Sic οὐδαμοῦ γῆς. Sophocles Electr. 392. ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; Markland. Ed. Lasc. οὐ φρηνῶν. *Musg.*

Μάταιος ἆρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρονῶν] Vulgata præbent Codd. οὐδ. μὲν ἦν φρονῶν est in Paris. Scholiastæ verba, οὐδαμοῦ συνέσεως ἤμην ἐγὼ τοιαῦτα ἐννοούμενος· Marklando suggesserunt elegantem lectionem, Μάταιος ἆρ' ἦν, κοὐδαμοῦ μὲν οὖν φρενῶν. quæ mihi sane placet; vellem tamen *qui a mente discessit*, ὁ ἐκτὸς ὢν φρενῶν, alicubi apud veteres diceretur οὐδαμοῦ φρενῶν εἶναι· ut *sapiens* dicitur εὖ φρενῶν ἔχειν, etiam in Hippol. v. 464. Reperiuntur apud optimos scriptores, οὐδαμοῦ γῆς· οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως· et similia: Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ Sophoclis est in Phil. v. 256. οὐδαμῇ Αἰγύπτου, Herodoti II. c. 43. cui τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ restitutum ex Codd. VII. c. 106. *Valck.*

Πρῶτος θέλοιμ' ἄν· ἐν πόλει δὲ δεύτερος
Ξὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν ἀεὶ φίλοις.
Πράσσειν γὰρ εὖ πάρεστι· κίνδυνος δ' ἀπὼν
Κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.

Primus vellem; in urbe vero secundus
Cum optimis amicis semper vivere feliciter.
Rem enim feliciter gerere *sic* licet; periculumque absens
Majorem tyrannide largitur voluptatem.

S. ἐν * τῇ κυνηγεσίᾳ, καὶ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, ἐν δὲ τῇ πόλει δεύτερος. 1023. Πράσσειν τε γὰρ εὖ] Ὁ γὰρ ἐν ἀγῶσι τοιοῦτος ὢν καλῶς πράττει, καὶ ἀκίνδυνός ἐστιν. ὁ δὲ πόλεως

* Ἐν addidi e Florr. 6. 15.

1017. Interpunctionem ad hunc modum mutavit Valckenærius post Marklandum: Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν Ἥκιστά γ'. particula parum recte, ut opinor, collocata: neque mentem Hippolyti satis percepisse videntur viri doctissimi. Sensus est, *At vero dices etiam modestis dulce esse regnare? Minime quidem.* Interrogationem sustulit Brunck. sed vid. supr. 970. *Monk.*

Sequer Marklandum, interrogationis notam, quæ in vulgatis σώφροσι sequitur, post ἡδὺ ponentem.

MS. E. et Lib. P. διέφθορ' ἄν. *Musg.*

Hunc versum ad mentem Marklandi distinxi:

Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν
Ἥκιστα. γ'.

similis huic locus in Eur. Herc. v. 297.

Ἀλλ', ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν;
Ἥκιστα. φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεών.

Valck.

Veterem revocavi distinctionem, quam a membranis etiam confirmatam, si qua est in talibus codicum auctoritas, meliorem ea censeo, quæ nuper Marklando placuit. Diluto stupri per vim illati crimine, alteri, quod objici posset, ambitionis obviam it, hac sententia: At concedes forte pudicum me esse, sed dices, castis etiam dulce esse regnare. Minime, nisi hominum, quibus placet regnum, regnandi cupido mentes corrumpat. *Brunck.*

1018. Conf. Ion. 633. Τυραννίδος δὲ, τῆς μάτην αἰνουμένης, Τὸ μὲν πρόσωπον ἡδὺ, τἀν δόμοισι δὲ Λυπηρά. 637. δημότης δ' ἂν εὐτυχὴς Ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον, ἢ τύραννος ἄν. ubi forsan legendum ἢ τύραννος ὤν. Soph. Œd. T. 687. Ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾷν, Οὔτ' ἄλλος, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται. Emendabat Miltonus μὲν pro μὴ, teste Porsono. διέφθορ' ἂν E. P. διέφθειρεν Fl.

Monk.

εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορεν Θνητῶν, ὅσοισιν ἁνδάνει, μοναρχία] Quæ proxima præcedunt possent etiam accipi oratione directa: ut ista supra v. 966. Μισεῖν σε φήσεις τήνδε· *Dices* forsan *hancce odisse Te:* v. 970. Ἀλλ', ὡς τὸ μῶρον &c. sic et hæc, Ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἡδύ. *At,* dices nempe, φήσεις, vel Εἴποις ἄν, *jucundum esse regnare:* τοῖσι σώφροσιν Ἥκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας, &c: *Qui quidem sapiunt hoc minime fatebuntur; nec nisi quibus mortalium mentem corrupit ipsis solis jucundus Principatus.* In Cod. Paris. scribitur διέφθορεν· in Flor. διέφθειρεν ex interpretamento; quo significatum, Atticis inprimis Poëtis διέφθορε positum pro διέφθειρε· Ammonius p. 41. Διέφθαρται ὑφ' ἑτέρου· Διέφθορε δ' ἕτερον. præter Grævium Clar. Sallierius nonnulla notavit ad Thom. M. in Διέφθορεν. *Valck.*

1023. Vitiosa videtur Codicis Florentini Lectio πράσσειν τε γὰρ παρέστι, κίνδυνός τ' ἀπών. arrisit tamen Valckenærio.

Monk.

Πράσσειν γὰρ εὖ πάρεστι, κίνδυνος δ' ἀπὼν Κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.] Vellem in aliis etiam libris scriptis invenirentur quæ dat Flor. Πράσσειν τε γὰρ πάρεστι, κίνδυνός τ' ἀπὼν Κρείσσω δίδωσι τῆς τ. χ. id est καὶ γὰρ πάρεστι (Regis amico) πράσσειν ἄνευ κινδύνου· *Facere namque licet quæ*

Ἓν οὐ λέλεκται τῶν ἐμῶν· τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις.
Εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι μάρτυς, οἷός εἰμ' ἐγὼ,
Καὶ τῆσδ' ὁρώσης φέγγος ἠγωνιζόμην,
Ἔργοις ἂν εἶδες τοὺς κακοὺς διεξιών.

Unum meorum *argumentum* non est dictum, cætera vero habes.
Si enim esset mihi testis, qualis ego sum,
Et certarem ista lucem vidente,
Factis convicisses malos, si indagasses.

S. πρῶτος ὢν, κίνδυνον ἔχει. οἱ γὰρ βασιλεύοντες ἐν κινδύνοις διάγουσιν. 1026. Εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι] Εἰ γὰρ, φησὶ, καὶ ἕτερος ἦν, τὰ αὐτά μοι ἔλεγε καὶ ἐμαρτύρει, (τοῦτο γὰρ

velis absque periculo. vulgatum εὖ πράσσειν idem est ac εὐτυχεῖν, quod præcessit. Cum his et vicinis Hippolyti Euripidei, Histiæi quædam conspirant apud Herodotum V. c. 106. sed inprimis oratio Creontis crimen similiter repellentis objectum in Sophoclis Œd. T. v. 592—610. Illinc sua quædam efformavit in Œdipo Seneca v. 687.

Solutus onere regio, regni bonis
Fruor, domusque civium cœtu viget, etc.

initio dramatis ista Œdipodis v. 6.

Quisquamne regno gaudet? O fallax bonum
Quantum malorum fronte quam blanda tegis!

expressa mihi videntur ex his Ionis Euripidei v. 633.

Τυραννίδος δὲ τῆς μάτην αἰνουμένης
Τὸ μὲν πρόσωπον ἡδὺ, τἀν δόμοισι δὲ
Λυπηρά.

Valck.

1024. κρεῖσσον Fl. *Monk.*

1025. ἕν γ' οὐ λ. scribendum putavit Valck. *Monk.*

Ἓν οὐ λέλεκται τῶν ἐμῶν] Literam probem interjectam, Ἕν γ' οὐ λέλεκται τῶν ἐμῶν· *Unum quidem nondum dixi eorum quæ habebam dicenda;* τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις· *cetera vero jam dixi:* Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· est in Phœn. v. 967. *Valck.*

1027. ὁρίσης Lasc. qui talibus vitiis sæpenumero peccat. *Monk.*

1028. εἷλες pro εἶδες corrigi jussit Reiskius, et obsequentem habuit Brunckium. *Monk.*

Pro εἶδες docte corrigit Reiskius εἷλες· Ἔργοις ἂν εἷλες τοὺς κακοὺς διεξιών. In vs. 1006. ᾧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς, nonnulla notata sunt. *Valck.*

1029. De Jove ὁρκίῳ egit Hemsterhusius ad Luciani Timon. Tom. I. p. 98. *Monk.*

Ὅρκιόν σοι Ζῆνα] Περὶ Ζηνὸς ὁρκίου, quod jurantibus, erat invocatus, diximus ad Iphigen. Taur. v. 756. Vid. Scholiasten ad Hecub. v. 345. *Barnes.*

1030. Vid. Porson. ad Phœn. 960. *Monk.*

1031. μηδ' εἰς ἔννοιαν Ald. metro consuluit Barnesius scribendo ἐς ἐν. Sed vera lectio μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν extat in omnibus MSS. Lasc. et X. Π. 525. Vertit Valck. *Jovem juro et Terræ solum, tuum me nunquam attigisse lectum: neque futurum, ut id unquam velim aut cogitem.* Observatum est supra ad v. 521. particulam ἂν cum optativis, infinitivis, et participiis conjunctam, vim futuri temporis conferre. ἀν' ἔννοιαν male Musgravius ἔνοιαν Lasc. *Monk.*

ἀν' ἔννοιαν.] Ita Parisiens. omn. Exc. Flor. et Ed. Lasc. Ed. Aldina εἰς ἔννοιαν, unde Barnesius ἐς ἔννοιαν. *Musg.*

Μηδ' ἂν θελῆσαι, μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν] *Jovem juro et Terræ solum, tuum me nunquam attigisse lectum; neque futurum ut id unquam velim aut cogitem.* Vitiabat versum lectio vetus, μηδ' εἰς ἔννοιαν λαβεῖν· vitium sustulit in Barnesiana, μηδ' ἐς ἔνν. genuinam voculam ἂν præbuerunt Codd. Flor. Paris. quosque Musgravius adhibuit. Quod hujus exhibet Editio, ἀν' ἔννοιαν λαβεῖν vereor ut Græce dici possit. Ἂν, sic junctum temporibus infinitivis, præsenti et aoristis vim indit futuri; qui usus voculæ pervulgatus est. Absque Codicibus illa repeti potuisset ex his dramatis Χρ. Π. v. 524.

Ὄμνυμι τὸν σύμπαντα σαφῶς εἰδότα,
Μηδ' ἂν θελῆσαι, μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν.

Νῦν δ' ὅρκιόν σοι Ζῆνα, καὶ πέδον χθονὸς
Ὄμνυμι, τῶν σῶν μήποθ' ἅψασθαι γάμων,
Μηδ' ἂν θελῆσαι, μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν·
Ἦ τ' ἄρ' ὀλοίμην ἀκλεὴς, ἀνώνυμος,

Nunc vero Jovem custodem jurisjurandi, et hoc solum terræ
Juro, me nunquam attigisse tuam conjugem,
Neque voluisse, neque in mentem *hoc* mihi venisse.
Alioqui peream inglorius, infamis,

S. δηλοῖ τὸ οἷός εἰμ' ἐγώ) οἷα * ἐγὼ, καὶ ἦν ὁ ἀγὼν ζώσης αὐτῆς. Ἄλλως. Παρῆν μοι

* Οἷα ἐγὼ addunt Florr. 6. 15. e quibus etiam paulo post scripsi εἰ παρῆν μοι pro εἴπερ ἦν μοι.

—— Hippolytus Euripidis, Νῦν δ' ὅρκιόν σοι Ζῆνα, καὶ πέδον χθονὸς Ὄμνυμι· Jovem jurat *jurisjurandi vindicem et Terram matrem;* Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ, est in Soph. Phil. v. 1318. Ὅρκιον etiam Jovem attigit T. H. in Lucian. p. 99. Πέδον χθονὸς, ut Eurip. Medea v. 744. Ὄμνυ πέδον γῆς, *et Solem.* v. 750. Ὄμνυμι γαῖαν λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς. hinc distat Æneæ Virg. Æn. XII. v. 176. *Et nunc Sol testis et hæc mihi terra precanti. Valck.*

1032. Ἦτ' ἂν γ' ὀλοίμην post Aldinam vulgo editum est, nec mutavit Valck. Sed quod in textum demum restituimus habent Lascaris et MSS. præter Flor. qui solenni errore ἦ γ' ἄρ'. Brunckius quidem ἦ τ' ἄρ', copulam τε male adhibens. ἦ τ' ἄρ', est ἦ τοι ἄρ', quam crasin satis attigimus ad v. 443. Ἦ κατολοίμην Χ. Π. 526. unde Valckenærio venit in mentem Ἦ κάρτ' ὀλοίμην ἀκλεὴς, ἀνώνυμος. Post hunc vulgo sequitur versus Ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα, quem ut adulterinum, et partim ex v. 1051. male efformatum, ejiciendum esse censuit Valckenærius, recte monens non lectum fuisse eum a Conditore Χ. Π. qui vv. 1031-2-4-5. continuos adhibet: quin et initium adsumi potuisse ex Euripidis senario apud Ælian. Var. Hist. III. 29. Diog. Laërt. VI. 38. Ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος. *Monk.*

Ἦτ' ἄρ' ὀλοίμην] Ita Parisiens. omn. et Flor. Vulgo ἦτ' ἂν γ' ὀλοίμην. Scholiastes ἦ τ' ἆρά γ' ὀλοίμην. *Musg.*

Reisk. emendat, Ἦτ' ἀντολοίμην, *aut in præmium tanti patrati facinoris peream. Beck.*

Ἦτ' ἂν γ' ὀλοίμην, ἀκλεὴς, ἀνώνυμος] Codicibus obsequutus edidit Musgravius, Ἦτ' ἄρ' ὀλοίμην· de quibus voculis sic junctis dixi in v. 482. Hic erat in Par. Cod. ἦ τ' ἄρ', in Flor. ἦ γ' ἄρ' ὀλ. Heathio servanda videtur vulgata lectio, Ἦτ' ἄνγ' ὀλοίμην· *certe peream:* Æsch. Theb. v. 558. Ἦτ' ἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.— In dramate Χρ. Π. v. 526. quum legatur, Ἦ κατολοίμην ἀκλεὴς ἀνώνυμος· suspicari licet, ex suo Codice scripsisse Auctorem, Ἦ κάρτ' ὀλοίμην ἀκλεὴς, ἀ. Atque ita forte dederat Euripides, cui ἦ κάρτα sic ut et Sophocli sæpe junguntur: sensus esset ἦ ὀλοίμην κάρτα ἀκλεής. *Valck.*

In membr. ἦτ' ἄρ'. Glossa superscripta, ἀντὶ εἴθε. Recentior manus literæ ρ superposuit ν, ad alteram lectionem, quæ ante Musgravium obtinebat, indicandam ἦτ' ἄν. Sed hanc sententia non admittit. Vide notata ad Phœn. 1211. Florentina editio etiam ἦτ' ἄρ'. *Brunck.*

Omnino legendum Ἦ τ' ἂν γ' ὀλοίμην, i. e. ἤτοι ἂν v. ad Alc. 658. *Heath.*

Ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα,] Ἀλήτης, unde ἀλητεύω, est *erro, qui huc illuc vagatur;* ἀλίτης autem, unde ἀλιτεύω, *nebulo.* Lego igitur ἀλητεύων cum Lib. P. pro vulgato ἀλιτεύων. De constructione vid. ad Iphig. in Taur. 1115. Helen. 1126. *Musg.*

Ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα] Pro ἀλιτεύων, ex Cod. Paris. hic, et infra v. 1052. ἀλητεύων substitui: isto versu 1052. Theseus ad filium:

Ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς
Ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον.

Illinc partim nostrum arbitror efformatum, et hoc certe loco non ab Euripide profectum; a quo scribi non poterat φυγὰς ἀλητεύων χθόνα. In altero versu recte dicitur ἐκ πατρῴας χθονὸς φυγὰς ἀλητεύων, *exul ex patria terra vagus,* sive *huc illuc aberrans.*

Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό μου
Σάρκας θανόντος, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ.
Εἰ δ' ἥδε δειμαίνουσ' ἀπώλεσεν βίον,

Et neque mare, neque terra recipiat meas
Carnes defuncti, si sum sceleratus vir.
An autem illa metuens, perdiderit vitam,

S. μάρτυς δίκαιος, οἷος εἰμὶ ἐγὼ, ὅ ἐστιν, εἰ εὐπόρησα μάρτυρος ἀληθοῦς, ὁμοίου τοῖς ἡμετέροις τρόποις. 1031. Μηδ' ἂν θελῆσαι,] Μηδὲ εἰς ἔννοιαν ἐλθεῖν ποτὲ τοῦ μιγῆναι τῇ σῇ κοίτῃ, οὐχ ὅτι λέγεις με καὶ φθεῖραι αὐτήν. 1032. Ἦ τ' ἄρ' ὀλοίμην] Διαζευκτικὸς ὁ ἢ, ἢ ὀλοίμην, εἰ κακῶς φανήσομαι. 1035. Εἰ δ' ἥδε δειμαίν.] Εἰ δὲ ἑαυτὴν

Homeri satis auctoritate tutum Ἀλητεύειν, *huc illuc vagari*, ἀλητείαν peperit, cujus forma Dorica Ἀλατεία legitur in Æsch. Prom. v. 899. Eurip. Helen. v. 531. restituenda Epimenidi apud Diog. Laërt. I. 113. Ut in Hipp. v. 1032. sic in Eurip. Heracl. v. 516. Ἀλλ' ἐκπεσοῦσα τῆσδ' ἀλητεύω χθονός· in Anthol. I. c. IV. ep. 1. III. c. XXV. ep. 4. Heliodor. III. p. 150, 11. —— Est utique ἀλητεύων idem ac ἀλήτης ὢν, sive πλανήτης, unde πλανητεύειν. Nihil itaque nostro versu habet χθόνα unde pendeat. Hoc etiam solum mihi versum monstraret adulterinum; ubi paulo post suo loco recte legitur ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονός. Accedit huc Conditor dramatis Χρ. Π. qui versum huc in sede legisse non videtur in suo Cod. dum hæc exhibet continua v. 526, 7. Ἢ κατολοίμην (f. κάρτ' ὀλοίμην) ἀκλεὴς, ἀνώνυμος, Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ μήτ' αὖ πόλος Τὸ σῶμά μου δέξαιτο —— Ad versum hic in Hipp. explendum Ἄπολις, ἄοικος, facile potuerunt aliunde adsumi. Duo senarii mihi videntur ex Euripidis perdito dramate, qui latent apud Ælianum V. H. III. c. XXIX. et Diog. Laërt. VI. 38.

Ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος,
Πτωχὸς, πλανήτης, βίον ἔχων ἐφήμερον.

quibus accommodis Cl. Burmann. usus est in Ibin Ovidii v. 113. *Exul, inops erres, alienaque limina lustres.* Nemo hic, opinor, ex Euripidis more versum tuebitur. —— Non solet certe Sophocles in eadem Tragœdia versus repetere: in ejus Œd. in Col. versus sunt 761, 2, 3.

Ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος,
Καὶ τοὐν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκὺ,
Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι.

sed horum ultimus illic ab alia manu fuit adjectus; quem supra suo loco Sophocles posuerat v. 430.

Χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
Μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων

De hoc quidem versu neminem confido dubitaturum, qui Sophoclem cognoverit. In Aristoph. Acharn. qui legitur versus 383. Ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον· ex ista sede poterit ejici, cum sua sede legatur 435. *Valck.*

1033. Citat Eustathius ad Il. Η. p. 668, 64=538, 18. intelligens de physica corporis dissolutione, et comparat cum simili loco Orest. 1086. Μήθ' αἷμα μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, Μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε, Ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε. Hæc attulit Eustathius ad illustrandum Homeri locum Il. Η. 99. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε, Ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλέες αὔτως. addens Xenophanis hexametrum Πάντες γὰρ γαίης τε καὶ ὕδατος ἐκγενόμεσθα. Rectius autem, ut videtur, exponit Barnesius de sepultura incestis denegata. σαρκὸς pro σάρκας Eustath. Ed. Bas. corrupte. *Monk.*

Καὶ μήτε Πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό μου Σάρκας θανόντος] Qui gravi quodam facinore notati e vita migrabant, omni sepultura indigni habebantur, præcipue homines incesti, cujus criminis ipse nunc Hippolytus a patre insimulatur. Huc refer illud Agathiæ Histor. l. 2. ubi scribit: *Duos Philosophos e* Perside *redeuntes incidisse in cadaver, barba promissa venerabile; quod pietate moti terra illi condiderunt. Cum vero se insequenti nocte quieti dedissent, eadem cadaveris forma, utrisque apparere visa, his verbis ad eos est usa:* Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον· ἔα κυσὶ κύρμα γενέσθαι· Γῆ πάντων μήτηρ μητροφθόρον οὐ

Οὐκ οἶδ᾽· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις λέγειν πέρα.
Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν·
Ἡμεῖς δ᾽ ἔχοντες, οὐ καλῶς ἐχρώμεθα.

Nescio: nam mihi non licet dicere ultra.
Fuit prudens, cum *tamen* non posset esse casta:
Nos vero habentes *castitatem*, *ea* non recte sumus usi.

S. ἐφόνευσε, φοβουμένη, ἵνα μὴ κακὴν δόξαν λάβῃ διὰ τὸ ἐρασθῆναι τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, οὐκ οἶδα. Fl. 6. 15. 1037. Ἐσωφρόνησεν,] Δυνατὸν ἐν ἐρωτήσει, ἵν᾽ ᾖ οὕτως· ἡ Φαίδρα, ὡς σὺ φῂς, ἐσωφρόνησεν, καίτοι μὴ φύσει ὑπάρχουσα τοιαύτη, ἐγὼ δὲ ὁ ἔχων οὐκ ἐσωφρόνησα, ἀλλ᾽ ἐβουλήθην αὐτῇ μιγῆναι αὐτῆς μὴ βουλομένης; 1038. Ἡμεῖς δ᾽ ἔχοντες,]

δέχετ᾽ ἄνδρα. *Ne sepeli indignum; canibus sine præda ego fiam: Haud vult terra parens raptorem condere matris.* Unde patebat, hunc virum matri suæ flagitium fecisse; quare nec sepultura dignus habebatur. Et hanc sibi pœnam Hippolytus hic imprecatur, si novercæ stuprum intulerit. *Barnes.*

Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό μου Σάρκας θανόντος; εἰ κακὸς πέφυκ᾽ ἀνήρ.] Simile votum Pyladæ in Eurip. Or. v. 1086.

Μήθ᾽ αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
Μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ᾽ ἐγὼ προδοὺς,

—— ἀπολίποιμι. In istis Μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, τὸ πνεῦμά μου δηλονότι non absurde supplet Schol. Pindari p. 36. a. Ubi hunc ex Oreste locum attigit, Eustathius in Hom. Il. H. p. 538, 19. nostra hæc ex Hippol. explicat, μήτε πόντος μήτε γῆ δέξαιτό με, κατὰ φυσικὴν δηλαδὴ ἀνάλυσιν. Euripidis Scholiasta, dum scribit ad v. ex Oreste, Μήτε τὸ σῶμά μου ἀποθανόντος ἡ γῆ παραδέξαιτο μήτε εἰς αἰθέρα ἡ ἐμὴ ψυχὴ χωρήσαι· videri posset legisse, Μὴ σῶμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον. —— Differt ab Hippolyti dicto Minois illud Ovidiani ad Scyllam Met. VIII. 98.

Dii te submoveant, O nostri infamia secli,
Orbe suo; tellusque tibi pontusque negentur.

Valck.

1035. Εἰ δ᾽ ἥδε δειμαίνουσ᾽ ἀπώλεσεν βίον Οὐκ οἶδ᾽.] Ab Hippolyto hoc vere dici poterat, dubitarique adeo, utrum indignata repulsa Phædra vitam sibi eripuisset an metu: *Judiciine metu magis, offensane repulsæ,* Hippolyti, sive Virbii, versus in Ovid. Met. XV. 502. mihi quidem sententia pendere videtur ab alio qui periit. *Valck.*

1036. Alium ordinem οὐ πέρα θέμις λέγειν dederunt Valckenærius et Brunckius ex A. et X. Π. 550. neque ego repugno. ultimam enim semper producit πέρα. Vid. supra v. 506. Æsch. Prom. 30. Soph. Electr. 521. 633. 1506. Phil. 332. 1277. Œd. T. 343. Œd. C. 235. ubi metrum dactylicum vitiavit Brunckius, 257. 651. Hæc omnia exempla effugerant Marklandum, qui in initio trochaici Iph. A. 397. legere voluit πέρα δίκης. In nostro tamen versu nolui vulgatum ordinem mutare: Euripides enim πέρα sæpius in fine senarii collocat. οὐ θέμις πέρα λέγειν B. D. Fl. *Monk.*

οὐ πέρα θέμις λέγειν.] Ita Parisiens. Opt. MSS. B. D. et Fl. οὐ θέμις πέρα λέγειν. Ed. Ald. οὐ θέμις λέγειν πέρα. *Musg.*

Hæc, in Edd. sic collocata, ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις λέγειν πέρα, scribere malui prout legebantur in Cod. Paris. πέρα λέγειν erat in Flor. Eodem ordine, quo in Paris. exhibentur in *dramate* Χρ. Π. v. 531. Ταῦτ᾽ οἶδα· νῦν γὰρ οὐ πέρα θέμις λέγειν. Soph. Elec. v. 635. —— οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ᾽ ἔτι. v. 1513. —— Μὴ πέρα λέγειν ἔα. tamen i Philoct. v. 1269. Παῦε, μὴ λέξῃς πέρα. *Valck.*

1037. ἐσωφρόνησε δ᾽ A. ἑκοῦσα pro varia lectione D. "Ludit in ambiguo verbo σωφρονεῖν significante, *sana mente esse; prudenter agere.* Videri Phædra poterat morte sibi sua castitatis famam prudenter comparasse: contra Hippolytus nihil aliud effecisse sua pudicitia, quam ut patris cubile temerasse censeretur. Oxymori figuram notissimam præ ceteris adamavit Euripides; cujus et ista sunt in Hec. 563. Ὁ δ᾽, οὐ θέλων τε, καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης. Phœn. 368. Μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν, ἀφικόμην. Ion. 1460. Ὁ κατθανών τε, κοὐ θανὼν, φαντάζομαι. Recte judicavit St.

ΧΟ. Ἀρκοῦσαν εἶπας αἰτίας ἀποστροφὴν,
Ὅρκους παρασχὼν, πίστιν οὐ σμικρὰν, θεῶν.

Cho. Sufficientem dixisti criminis *objecti* depulsionem,
Jusjurandum præbens, non leve documentum, deorum.

S. Ἡμεῖς δὲ σιωπήσαντες οὐ καλῶς ἐποιήσαμεν. τὸ γὰρ ἔχοντες ἀντὶ τοῦ σιωπήσαντες, ἢ τὴν σωφροσύνην φυλάξαντες. 1039. Ἀρκοῦσαν εἶπας] Ἀπολογίαν ἀρκοῦσαν εἶπας τοῦ μὴ φονεῦσαι τὴν Φαίδραν. 1041. Ἐπῳδὸς] Ἀντὶ τοῦ ἀπατεὼν, φαρμάκων ἔμπειρος. εὐοργη-

Berglerus, ista talia ridenda sibi Comicum sumpsisse, dum in Ἀχαρν. v. 395. interroganti ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης; servulus respondet, Οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις· ubi præter alia Euripidis hunc quoque versum adscripsit Berglerus." Valck.

Monk.

MS. A. ἐσωφρόνησε δ'.] MS. D. in margine ἔχουσα γρ. ἐκῦσα. Postremum hoc etsi in mentem venerit Cl. Marklando, ei tamen conjecturæ non admodum sese ait confidere. Mihi verbum σωφρονεῖν duplici sensu hic adhibitum esse videtur; quod mirari non debemus, cum ex præcedenti clausula appareat, Hippolytum ænigmaticè loqui voluisse: cui proposito quid accommodatius, quam talis ambiguitas? Sed hi duo sensus qui fuerunt? Primo, ἐσωφρόνησεν interpretor, *prudenter, callide se gessit.* Sic σώφρων Theognidi est *vir sapiens et cordatus* v. 431. et v. 497. denique v. 661. Astutia autem Phædræ in eo spectata est, quod, cum pessimam causam haberet, effecerat tamen, ut et pudica ipsa videretur, et formæ suæ contemtorem ulcisceretur. Quod sequitur σωφρονεῖν pudicitiam, qui usitatior sensus est, significat. His autem positis, existit non indigna Euripide sententia: *Illa quidem, cum pudice non posset, prudenter tamen egit: Ego vero contraria sorte usus sum; pudicus quum essem, prudentia consilioque minime valui.*

Musg.

Ambiguitatem verbi σωφρονεῖν Prev. etiam observat, monetque illud cum Francogall. être sage comparari hactenus posse. Reddit locum: " Elle a agi sagement ne pouvant être sage: et moi, qui ai scû l'être, je n'en ai point tiré d'avantage."

Beck.

Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν, Ἡμεῖς δ' ἔχοντες, οὐ καλῶς ἐχρώμεθα.] Quid de Phædra sentiret, quum palam dicere non liceret Hippolyto, verbo usus ambigui significatus, et oxymori figura tamen obscurius patefecit. Horum diversæ prostant interpretationes: proxime veram hæc mihi videtur accedere *Heathii: Illa casta et pudica existimata est, cum pudicitiam revera non habuerit; nos vero, qui habemus, infelici successu ea usi sumus. Ausonius* p. 527. —— *pudicum*

Perdidit Hippolytum non felix cura pudoris.

Ludit et in ambiguo verbo σωφρονεῖν significante, *sana mente esse; prudenter agere.* Videri Phædra poterat morte sibi sua castitatis famam prudenter comparasse; contra Hippolytus nihil aliud effecisse sua pudicitia, quam ut patris cubile temerasse censeretur. Oxymori figuram notissimam præ ceteris adamavit Euripides; cujus et ista sunt in Hec. v. 563. Ὁ δ', οὐ θέλων τε, καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης. Phœn. v. 368. Μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν, ἀφικόμην. Ion. v. 1460. Ὁ κατθανών τε κοὐ θανὼν φαντάζομαι. Recte judicavit St. Berglerus, ista talia ridenda sibi Comicum sumsisse, dum in Ἀχαρν. v. 395. interroganti, Ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης; servulus respondet, Οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις· ubi præter alia Euripidis hunc quoque versum adscripsit Berglerus. —— Est in Antholog. Lat. L. I. epigr. CLIII. de Hippolyto et Phædra:

Vincere falsa pudor poterat: sed castus et insons
Erubuit Phædræ vincere falsa pudor.

Valck.

1038. ἐκτώμεθα C. *Monk.*

1039. In hoc versu, ad αἰτίας ἀποστροφὴν, quam recte Scholiastes ἀπολογίαν interpretatur, adscriptum legitur in Cod. Paris. ἀποφυγήν. Qui quidem judicibus videbatur τὰς αἰτίας ἀποστρέψαι, —— ille velut νικήσας καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας in Attico foro dicebatur ἀποφυγών. *elapsus criminibus Ciceroni:* Horatius L. I. Serm. Ecl. IV. v. 100. *sed tamen admiror, quo pacto judicium illud Fugerit:* ὅπως ταύτην τὴν δίκην ἀπέφυγε. *Valck.*

1040. Vid. supra ad v. 653. *Monk.*

1041. οὐ γόης auctoritate Codicis A.

ΘΗ. Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε,
Ὃς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ

Thes. Nonne hic est incantator et præstigiator,
Qui confidit morum lenitate se meum

S. σίᾳ * δὲ πρᾳότητι, βαθύτητι· οὕτως Ἀττικῶς. τινὲς δὲ εὐηθείᾳ, ἀντὶ τοῦ εὐήθης εἶναι

* Εὐοργησίᾳ] Sic Florr. 6. 15. pro εὐορκησίᾳ. Iidem antea ἔμπορος pro ἔμπειρος et paulo post εὐηθείᾳ pro εὐηθίαν.

edidit Valck. Bacch. 233. Λέγουσι δ' ὥς τις εἰσελήλυθε ξένος Γόης, ἐπῳδὸς, Λυδίας ἀπὸ χθονός. De voce γόης nonnulla disputata sunt a Piersono ad Mœrin p. 113. *Monk.*

ἐπῳδὸς ὁ γόης] Ita ex optimo Parisiens. Valckenærius. Ed. Ald. ἐπῳδὸς καὶ γόης. Pollicebatur hoc hominum genus, se μεταποιεῖν τὰ εἱμαρμένα. Philostrat. Vit. Apollon. Lib. V. c. 4. *Musg.*

Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς, ὁ γόης πέφυχ' ὅδε, Ὃς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ ψυχὴν κρατήσειν;] Quod Codex dabat Paris. ὁ γόης, ut animosius, recepi pro καὶ γόης· Eurip. Hec. v. 490.

Οὐχ ἥδ' ἄνασσα ——
Οὐχ' ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;

In Bacch. v. 234. memoratur Γόης ἐπῳδὸς Λυδίας ἀπὸ χθονός· attigit hæc J. Pierson in Mœr. Att. p. 113. *Valck.*

1042. εὐορκησίᾳ Lasc. Ald. et plerique Codd. sed εὐοργησίᾳ restituit Musgravius ex Cod. A. quocum facit Scholiasta, exponens per πρᾳότητι. Photius enim εὐόργητος· πρᾶος. Affert Musgr. Bacch. 641. Πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν. Vocem interpretatur Valck. *morum et ingenii bonitas.* Codex Flor. habet εὐεργεσίᾳ, errore scilicet pro εὐοργησίᾳ. *Monk.*

εὐοργησίᾳ] Ita MS. A. et, ni fallor, Scholiastes: exponit enim per πρᾳότητι. Exc. Fl. εὐεργεσίᾳ. Cæteri, ut vulgo, εὐορκησίᾳ, quæ vox alibi vix exstat. εὐοργησίαν vide Bacch. v. 641. *Musg.*

Hic Editionum et plerorumque Codicum lectionem εὐορκησίᾳ primus Musgravius nobis immutavit, posuitque in uno Cod. repertum, et Scholiastæ lectum, εὐοργησίᾳ· Factum equidem laudo. In Cod. Paris. quem adhibuit T. H. scriptum etiam erat εὐοργησίᾳ· literis tamen κη velut emendatione superimpositis: εὐεργεσίᾳ dabat Cod. Flor. —— Clar. Heathius, nec sane miror, *procul dubio legendum* decernit εὐορκησίᾳ· quia chorus paulo ante jusjurandum tantum Hippolyti memoraverat velut validissimum ejus innocentiæ argumentum: quod ait vocem εὐοργησία *apud neminem Lexicographorum reperiri,* fortasse verum est; sed in notis illam tamen legere potuerat ad Hesych. in Εὐόργητος, idonea munitam Euripidis auctoritate Bacch. v. 641.

Πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς, ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν.

Sed nec alteram vocem legerat Heathius, nisi hoc uno loco controverso firmatam: videtur illam in Alexandri (vid. T. H. in Schol. ad Plutum Ar. p. 323.) Comœdia legisse, qui rariores voces Atticas ex veteribus adnotavit, Grammaticus in Cod. Sangerman. MS. ex cujus perinsigni libello has apud Cl. Ruhnkenium notas enotavi: Εὐεργεσία (L. Εὐοργησία·) Εὐριπίδης Βάκχαις. † Εὐορκισία· (L. Εὐορκησία·) Ἀλέξανδρος Ἑλένῃ. Absque hac nota vox videri posset suspecta neque ex analogia sermonis commendabilis. Quia εὐπαίδευτος erat in usu, εὐπαιδευσίαν dicere potuit et Euripides teste Polluce IX. 161. Sed ἀλειτουργησία· ἀκοινωνησία· ἀτιμωρησία· εὐεμπτωσία· et similia non legerentur, nisi adjectivum ἀλειτούργητος &c. in usum fuissent recepta: par ratio est in εὐοργησία ab εὐόργητος formato: sed quum neque εὐόρκητος nec quidquam simile fuerit in usu, videri quoque potuisset εὐορκησία prorsus fuisse inusitatum: *qui sancte colit jusjurandum* dicitur εὔορκος et εὐορκεῖν· Sed quid hic tandem significabit εὐορκησίᾳ; Εὐοργησία *morum* erat *atque ingenii bonitas,* qua suam se patri speraverat Hippolytus innocentiam potius probaturum, quam jurandi formulis: morum etiam lenitate commendabilis εὐόργητος dicebatur: deleta vocula οὐ, scribendum apud Plutarch. T. II. p. 413. C. εὐόργητος γάρ ἐστι καὶ πρᾶος. Asper in alios, qui facile tamen ferebat adulantium dicta Dionysius Eubulo fuisse dicitur:

Καὶ τοῖς κόλαξι πᾶσι τοῖς σκώπτουσί τε
Ἑαυτὸν εὐόργητος

Ψυχὴν κρατήσειν, τὸν τεκόντ' ἀτιμάσας;
ΙΠ. Καὶ σοῦ γε κάρτα ταῦτα θαυμάζω, πάτερ·
Εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ,
Ἔκτεινά τἄν σε, κοὐ φυγαῖς ἐζημίουν,
Εἴπερ γυναικὸς ἠξίους ἐμῆς θιγεῖν.
ΘΗ. Ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας· οὐχ οὕτω θανεῖ,
Ὥσπερ σὺ σαυτῷ τόνδε προὔθηκας νόμον·

Animum flexurum, cum patrem me ignominia affecerit?
Hipp. Atqui *in* te valde hæc miror, pater:
Si enim *meus* tu esses filius, ego vero tuus pater,
Interfecissem profecto te, nec exilio mulctassem,
Siquidem ausus fuisses meam uxorem attingere.
Thes. Quam recte hoc dixisti: non sic morieris,
Sicut tu tibi ipsi hanc proposuisti legem:

S. ὑποκρινόμενος. 1044. Καὶ σοῦ γε κάρτα] Θαυμάζω σε, ὦ πάτερ, εἰ ταῦτα καρτερεῖς. εἰ γὰρ ἐγὼ πατὴρ ἤμην σὸς, οὐδαμῶς ἐφυγάδευον, ἀλλ' ἐφόνευον ἄν σε, εἰ ὑπελάμβανον τὴν

apud Athen. VI. p. 260. D. conf. Casaub. Anim. p. 454. et inprimis eximii Medici Nostratis Adr. Heringæ Observ. c. VI. p. 49. Præter ceteros, Ὀργὴν de moribus et ingenio, frequenter dixit Theognis. *Valck.*

1044. Similis est constructio in Soph. Phil. 1362. Παῖ, σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε, corrigente Porsono ad Orest. 615. ταῦτα κάρτα Lasc. *Monk.*

1045. μοῦ pro μὲν conjecit Marklandus. *Monk.*

An legendum, εἰ γὰρ σύ ΜΟΥ παῖς — pro ΜΕ'Ν. *Markl.*

1046. Mendose Fl. Ἔκτεινά τις ἄν, κοὐ φυγῆς ἐζημίουν. Hinc tamen conjecit Valck. κοὐ φυγῇ σ' ἐζ. pronomine male repetito. φυγαὶ de uno exilio dictum infra v. 1172. ubi alia quædam notabuntur. Pro vulgato Ἔκτεινά τοι σ' ἄν, quod in priore editione repræsentaveram, nunc, monente Elmsleio, rescripsi Ἔκτεινά τἄν σε, voculis σε et ἄν transpositis. Hanc emendationem certissime firmat v. 1411. Τί δ'; ἔκτανές τἄν μ', ὡς τότ' ἦσθ' ὠργισμένος. *Monk.*

Ἔκτεινά τοι σ' ἄν, κοὐ φυγαῖς ἐζημίουν,] In Flor. Cod. legitur, Ἔκτεινά τις ἄν, κοὐ φυγῆς ἐζημίουν· in aliis si φυγῆς etiam inveniretur, velut diversa lectio considerari posset, κοὐ φυγῇ σ' ἐζημίουν, *morte te, non exilio mulctarem.* Eurip. Oreste v. 890. Οὗτος κτανεῖν μὲν οὔτέ σ', οὔτε σύγγονον Εἴα, φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν. in Med. v. 455. Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ. sed et unius exilium vocat φυγὰς in Or. v. 508. *homicidam statuere* φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν, ἀνταποκτεῖναι δὲ μή. Theseus Euripidis ap. Plutarch. T. II. p. 112. D.

Φυγάς τ' ἐμαυτῷ προστιθεὶς πάτρας ἐμῆς·

illic scribitur πάτρας ἐμᾶς, alibi πάτρης ἐμῆς· utrumque vitiose. *Valck.*

1048—50. —— οὐχ οὕτω θανῇ ——— Ταχὺς γὰρ ᾅδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ.] Ἀνδρὶ δυσσεβεῖ, quod et hic legitur in Paris. Cod. fluxit ex v. 1053. —— Thesei Euripidei sententiam accurate Horatius expressit Epoda XVII. 62.

Sed tardiora fata te votis manent:
Ingrata misero vita ducenda est in hoc,
Novis ut usque suppetas laboribus.

Eamdem adhibuit Seneca Tragicus; in Hippol. v. 713. Herc. in Œta v. 111. Agam. v. 995.

Mortem aliquid ultra est? Vita, si cupias mori.

Ovidius in Ibin v. 124.

Optatam fugiat vita coacta necem.

Valck.

1050. δυσσεβεῖ pro δυστυχεῖ A. Confert Valckenærius Horat. Epod. xvii. 62.

Ταχὺς γὰρ Ἅιδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ·
Ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς,
Ξένην ἐπ' αἶαν, λυπρὸν ἀντλήσεις βίον.
Μισθὸς γάρ ἐστιν οὗτος ἀνδρὶ δυσσεβεῖ.
ἹΠ. Οἴμοι, τί δράσεις; οὐδὲ μηνυτὴν χρόνον
Δέξει καθ' ἡμῶν, ἀλλά μ' ἐξελᾷς χθονός;
ΘΗ. Πέραν γε πόντου, καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν,

Cita enim mors est gratissima infelici homini.
Sed ex patria terra exul errans,
In terra peregrina miseram vitam ages:
Hæc enim est merces homini impio.
Hipp. Hei mihi, quid facies? neque tempus indicem
Contra nos expectabis, sed me expelles e terra?
Thes. Ultra quidem Oceanum, et loca Atlantica,

S. γυναῖκά μου διαφθείροντα. 1050. Ταχὺς γὰρ Αἴδης ῥᾷστος] Ἀντὶ τοῦ ἥδιστος. ταχὺς δὲ ἀντὶ τοῦ ὀξύς. οἱ γὰρ ἄδικοι ταχὺ τὸν θάνατον λαμβάνοντες χαίρουσι, διὰ τὸ μὴ κρίνεσθαι αὐτοὺς πολλάκις. 1054. Οὐδὲ μηνυτὴν χρόνον] Οὐδὲ περιμένεις ὀλίγον χρόνον, ἵνα μάθῃς

Sed tardiora fata te votis manent; Ingrata misero vita ducenda est in hoc, Novis ut usque suppetas laboribus. *Monk.*

Ταχὺς γὰρ ᾅδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ] Ita Sallustius de Conjuratione Catilinæ Cæsarem inducit loquentem: "In luctu "atque in miseriis, mortem ærumnarum "requiem, non cruciatum, esse: Eam "cuncta mortalia mala dissolvere; ultra "neque curæ, neque gaudio, locum esse." Vid. Pet. Victorii Var. Lection. l. 12. c. 8. ubi hunc poëtæ nostri locum cum illo confert. *Barnes.*

1051. Aldus ἀλιτεύων, quod vitium non ante Valckenærianam editionem e textu sublatum est. *Monk.*

ἀλιτεύων] Scribendum ἀλητεύων. Vide supra ad v. 1032. *Musg.*

1052. Idem fere versus legitur supra 902. *Monk.*

Ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς Ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον] Hunc quoque versum supra jam dederat 902. ubi in Hippolytum absentem Theseus, Ἢ τῆσδε χώρας ἐκπεσὼν, ἀλώμενος Ξένην ἐπ' αἶαν, λυπρὸν ἀντλήσει βίον. sic solet interdum Euripides in eodem etiam dramate leviter mutatos eosdem repetere senarios: vid. Alc. v. 431, 798. Herc. Fur. 750, 764. His non sane vereor ne quis abutatur ad labefactanda quæ supra dicta sunt ad versum 1032. cujus est longe diversa ratio. Virbius Ovidii XV. 504. suum olim Hippolyti fatum enarrans, *immeritum*, inquit, me *pater projecit ab urbe, Hostilique caput prece detestatur euntis.* Medea Senecæ v. 19. morte

> Mihi pejus aliquid, quod precer sponso malum;
> Vivat: per urbes erret ignotas egens,
> Exul, pavens, invisus, incerti laris.
>
> *Valck.*

1053. Μ. γὰρ οὗτός ἐστιν ἀ. δ. Cod. A. *Monk.*

Vocem alio positam ordine dat Paris. Cod. Μισθὸς γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνδρὶ δυσσεβεῖ. *Valck.*

1056. τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν e tribus Codicibus A. B. Fl. edidit Musgravius; et ita quidem Valckenærius, etsi ipsum facti pœnituisse videtur: in nota enim τόπων Ἀτλ. exemplis abunde confirmat, observans alteram lectionem e v. 3. repetitam esse. In Æsch. Prom. 355. dixit Prometheus ἐπεί με χαὶ κασιγνήτου τύχαι Τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους Ἕστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς Ὤμοιν ἐρείδων. Soph. Trach. 1101. τόν τε χρυσέων Δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις. Vide notam ad v. 3. *Monk.*

τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν,] Ita MSS. A. B. et Exc. Flor. vid. supra v. 744. Cæteri, ut vulgo, καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν, quod defendi posset ex Æschyl. Prom.

Εἴ πως δυναίμην· ὥς σὸν ἐχθαίρω κάρα.
ἹΠ. Οὐδ᾽ ὅρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων

Si quomodo possim: sic odi tuum caput.
Hipp. Neque jusjurandum, neque fidem, neque vatum

S. τὸ ἀσφαλὲς, ἀλλ᾽ οὕτως με διώκεις; 1060. Ἡ δέλτος ἥδε,] Αὕτη ἡ δέλτος οὐκ ἔστιν ἀπὸ μαντείας κατεσκευασμένη, ἀλλὰ κατηγορεῖ σου· ἥνπερ ἐγὼ δέχομαι, καὶ ταύτῃ πιστεύω. τοὺς δὲ μάντεις πολλάκις ἐγὼ χαίρειν λέγω, ἀντὶ τοῦ οἰμώζειν. οὐ παρὰ μάντεως, φησὶ, μαθοῦσα, ἀλλ᾽ αὐτὴ παθοῦσα, καὶ πλέον ἄλλων εἰδυῖα. κλῆρος δέ ἐστι τὸ σημεῖον τὸ διδό-

v. 348. Pers. v. 447. v. 792. et v. 798. Eumenid. v. 292. *Musg.*

Πέραν γε πόντου, τερμόνων τ᾽ Ἀτλαντικῶν,] Theseus Racinii:

> Fusses-tu par de-là les Colonnes d'Alcide,
> Je me croirois encor trop voisin d'un perfide.

In Edd. legebatur, Πέραν γε πόντου καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν· quod etiam Codices aliquot exhibent scripti; τερμόνων τ᾽ Ἀτλαντικῶν in duobus a se Codd. inventum restituit Musgravius: ad hos duo Codices accedunt Flor. et Paris. e quibus tamen illud non primus recepissem. Est illa quidem optima lectio: supra quoque v. 743, 4. memorat τέρμονα —— οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει. in Herc. Fur. v. 233. Ἀτλαντικῶν πέρα Φεύγειν ὅρων. Sed est Hippolyti versus tertius:

> Ὅσοι τε πόντου, τερμόνων τ᾽ Ἀτλαντικῶν
> Ναίουσιν εἴσω·

cujus recordatus aut actor aut lector Euripidis hic quoque dare potuit τερμόνων τ᾽ Ἀτλαντικῶν· ubi Poëta posuerat alterum illud. Nihilque adeo est cur τόπων Ἀτλαντικῶν minus videatur Euripideum; quum in talibus frequenter τόπων meminerint Tragici, præsertim Æschylus; ex quo Σαλαμῖνος τόπους· Αὐλίδος τόπους· Πέλοπος τόπον enotavit Clar. Abresch. Anim. ad Æsch. I. c. 32. p. 232. Euripides apud Strabon. XIII. p. 916. A. Marsyam dicit τὰς διωνομασμένας —— Legendum puto:

> τὰς μὲν ὠνομασμένας
> Ναίειν Κελαινὰς ἐσχάτοις Ἴδης τόποις.

Seneca Agam. v. 436.

> Juvat videre nuda Trojæ litora,
> Juvat relicti sola Sigéi loca.

In Sophoclis Trach. v. 1116. confecisse dicitur Hercules aureorum

> Δράκοντα μήλων φύλακ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάτοις τόποις·

id est ἐπ᾽ Ἀτλαντικοῖς τόποις· aureis enim malis dives hortus *ad Atlantem usque montem pertingens, Hygin.* Poët. Astr. II. c. 3. ἦν παρὰ τῷ Ἄτλαντι, juxta Eratosthenem in Catast. c. III. huic, ut et aliis, puellæ Hesperides ipsius sunt Atlantis filiæ; cujus etiam hortus habebatur:

> solidis pomaria clauserat Atlas
> Mœnibus, et vasto dederat servanda draconi.

Ovid. Met. IV. 645. In Æschyli Prom. V. v. 348. *cœlifer* (N. Heins. vid. in Ovid. V. Fast. v. 83.) Atlas πρὸς ἑσπέρους τόπους (πρὸς ἑσπέροις τόποις scripsisse potius videtur) Ἕστηκε, κίον᾽ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς Ὤμοις ἐρείδων. His addantur Virgiliana ex Æn. IV. 480. *Ultimus Æthiopum locus est, ubi maximus Atlas, Axem humero torquet.* —— His lectis neminem opinor futurum, qui vulgatam ante lectionem hoc in versu, καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν, ex errore librariorum natam censuerit. Forsan utraque scriptio nunc Euripidi videbitur contribuenda; τερμόνων τ᾽ Ἀτλαντικῶν si dederat in prima Ed. causa poterit excogitari facilis, cur alterum in secunda prætulerit. — Pæne omisissem Thesei Senecæ similia quædam ad filium Hipp v. 930.

> profugus ignotas procul
> Percurre gentes: te licet terra ultimo
> Summota mundo dirimat Oceani plagis, &c.

Valck.

1058. Οὐδ᾽ ὅρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων] Vide infra v. 1317. ubi ob hanc temeritatem Theseus arguitur. *Barnes.*

1059. ἐλέγχων Fl. male. *Monk.*

1060. Sortes, sive notæ ex observatis augurum, tabellis inscriptæ erant. Citavit Valck. Phœn. 852. ubi Tiresias ad

Φήμας ἐλέγξας, ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς;
ΘΗ. Ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον οὐ δεδεγμένη,

Dicta explorans, me indemnatum ex *hoc* agro ejicies?
Thes. Hæc epistola, sortes non expectans,

S. μενον τοῖς μαντευομένοις, ἀφ' ὧν οἱ μάντεις ὁρμώμενοι προφητεύουσι περὶ τῶν * μελλόντων.

* Florr. 6. 15. προφητεύονται περὶ τῶν μ. hoc recepi pro περὶ τινὸς μελλόντων. Mox Junt. Basil. τῶν δὲ τῶν μάντεων. Barn. Musgr. οἱ δὲ τῶν μ. quod etiam in Florr. esse vide-

natam, Κλήρους τ' ἐμοὶ φύλασσε παρθένῳ χερὶ, Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν, Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι. Idem cum Thesei dicto recte contulit Soph. Œd. T. 964. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω Κλάζοντας ὄρνις—; *Monk.*

κλῆρον οὐ δεδεγμένη,] *Non admittens, nullum locum relinquens vatum tabellis.* κλῆροι quid sint, docebit Valckenærius ad Phœn. 845. *Musg.*

Ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον οὐ δεδεγμένη,] De Sortibus et Oraculis copiose satis Julius Cæsar Bulengerus l. 2. c. 1. ubi hunc locum expendit, et Scholiasten ad eundem laudat; non autem recte ἀφ' ὧν corrigit, legendo ἀφ' οὗ. Quamquam enim σημεῖον singulare præcesserit, potuit et σημεῖα intelligi ad ἀφ' ὧν, cum de illa voce in genere loquatur Auctor, et de pluribus μαντευομένοις, quibus plura σημεῖα dari erat consentaneum. *Barnes.*

Ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον οὐ δεδεγμένη, Κατηγορεῖ σου πιστά·] In versu, qui præcedit, φήμας ἐλέγχων est in Cod. Paris. ἤλεγξας est in eadem re infra v. 1318. —— His ista mihi significari videntur; *Tabella hæcce, quæ sortes incertas sibi non accepit inscriptas, sic te accusat, ut firmissimum præbeat ad crimen probandum argumentum.* Respondent ad illud Hippolyti:

Οὐδ' ὅρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων
Φήμας ἐλέγξας ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς;

ubi per πίστιν *argumenta* sunt intelligenda, quibus, præter jusjurandum, utebantur in judicio *ad crimen probandum.* Hic, vocem adhibens κλῆρον, *sortitionem* proprie sic dictam respexissse videtur, et *notas* κλήρους etiam dictas, quas tabellis vaticinis augures ex observatis suis habebant inaratas. In sorte proprie sic dicta casus plurimum valet incertus: hinc *fortunæ filiolus:*

Ὁ τῆς τύχης παῖς κλῆρος

in perdito dramate, ni fallor, Euripidi dicebatur ap. Plutarch. T. II. p. 965. E. p. 644. D. ubi ψυχῆς perperam vulgatur: Augurum κλήρους, sive tabellis inscriptas notas, memorat in Phœniss. Euripidis Tiresias v. 852.

Κλήρους τέ μοι φύλασσε παρθένῳ χερὶ,
Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν
Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν.

-- Nostrum etiam ex Hippolyto versum ob κλῆρον, et Scholiastæ verba, Jos. Scaliger adhibuit in Tibull. p. 131. conf. Ez. Spanhem. in Callim. p. 626. —— Quomodo ceperit, aut sua voluerit intellecta Conditor mirifici dramatis Χρ. Π. non equidem exputo: hæc ille chorum facit de Virgine matre dicentem v. 562.

Μαιευσάσης χεὶρ, κλῆρον οὐ δεδεγμένη,
Κατηγόρησε πιστὰ σοῦ θεῖος τόκος.

—— Augurum κλήρους, velut sortes incertas, et totam disciplinam auguralem hoc quidem articulo temporis Theseus habebat despicatui; quod monstrant proxima:

τοὺς δ' ὕπερ κάρα
Φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.

Ex animi quoque sui sententia scripsit Euripides in Helenæ v. 756.

εὔηθες δέ τοι,
Τὸ καὶ δοκεῖν ὄρνιθας ὠφελεῖν βροτούς.

Legitur in Œd. T. Sophoclis v. 974.

τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις. *Valck.*

Forte, κλήρου οὐδὲν δεομένη, vel δευμένη, *cui sorte vatidica nihil opus est;* ad quam

Κατηγορεῖ σου πιστά· τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα
Φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.
ΙΠ. Ὦ θεοὶ, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύω στόμα,
Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι;

Accusat te fideliter: istis vero supra caput
Volantibus avibus longum ego valere dico.
Hipp. O Dii, cur igitur non solvam meum os,
Qui a vobis, quos colo, perdor?

S. εἰ δὲ τῶν μάντεων ὄρνισι προσέχουσιν, οἱ δὲ κλήροις. κλῆρον οὖν τὴν μαντείαν. εἰσὶ γάρ τινες κλήρῳ μαντευόμενοι, ὅ ἐστι λαχμοῖς. 1065. Οὐ δῆτα· πάντως.] Οὐ δῆτα * πάντως.

tur, quum ex iis nihil diversitatis ad ed. Musgr. enotatum sit ab eo, qui vel φυλάξαντες in Florr. legi pro συλάξαντες ed. Musgr. v. 1048. monendum duxerit.
* Junt. Bas. οὐ δῆτα πάντων. Mox leg. puto οὐ δῆτα ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. εἰ λύσω τὸν ὅ.

intelligendam necesse non est vatem et sortes adsciscere, sed quæ perspicue loquitur. *Reisk.*

1061. Τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα Φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω] Auguria hic iterum pius poëta damnat, ut sæpe alias suo more gentium superstitiones elevare solet. Vide ad Helen. v. 753. Hercul. Fur. v. 597. et Electr. v. 402. De Oraculorum autem fraudibus, præter quod diximus ad Ion. v. 313. et 697. consulatur etiam Julius Cæsar Bulengerus de Oraculis et Vatibus l. 1. c. 1. Item l. 2. c. 5. Ennius demum eleganter omnes divinandi rationes vilipendit:

Non habeo denique nauci *Marsum* augurem,
Non vicanos aruspices, non de circo aastrolgos;
Non *Isiacos* conjectores, non interpretes somnium:
Non enim sunt ii aut arte divini, uta scientia;
Sed superstitiosi vates, impudentesque arioli,
Aut inertes, aut insani, aut quibus egestas imperat.
Qui sui quæstus causa fictas suscitant sententias;
Qui sibi semitam non sapiunt, alteri monstrant viam;
Quibus divitias pollicentur, ab iis drchmam petunt:
De his divitiis sibi deducant drachmam, reddant cætera.

Nec minus eleganter Accius:

Nil credo auguribus, qui aures verbis divitant
Alienas; suas ut auro locupletent domos.

Denique Pacuvius suavissime:

Nam istis, qui linguam avium intelligunt,
Plus que ex alieno jecore sapiunt, quam suo,
Magis audiendum, quam auscultandum, censeo.

Vid. Cic. de Divinatione l. 1. ad finem. *Barnes.*

1062. πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.] Hæc phrasis illustrata est supra ad v. 112. *Monk.*

1063. Vulgo λύσω. Reposui equidem λύω, corrigente Elmsleio, qui ad Heracl. 805. monuit in hujusmodi locutionibus vel præteritum vel præsens potius quam futurum adhibitum esse. citans Herc. F. 1146. Arist. Lys. 1103. *Monk.*

Ὦ θεοὶ,] Hic τὸ θεοὶ μονοσυλλάβως legitur. Vid. ad Phœniss. v. 516. *Barnes.*

1064. ἡμῶν pro ὑμῶν Flor. et mox συγχέοιμ', ὤμυσα. *Monk.*

1065. πείθοιμ' ἂν Lasc. frequentissimo errore. Vid. supra 896. οἷς με δεῖ vulgo. sed οὓς ex A. et Lasc. receperunt Valck. Brunck. quod jam emendaverat Reiskius. πείθειν active significans *persuadere* accusativum adsciscit. vid. v. 1011, 1307, 1353. Pessime igitur Heathius vertit οὐ πίθοιμ' ἂν *non obedienter me gererem;* quod esset οὐ πιθοίμην ἄν. οὓς μ' ἔδει maluit Valck. sed alterum commodius videtur. *Monk.*

Οὐ δῆτα· πάντως οὐ πίθοιμ' ἂν οὓς με δεῖ, Μάτην δ' ἂν ὅρκους συγχέαιμ', οὓς ὤμοσα.] *Absit ut hoc faciam: neque enim omnino moverem, quos flectere me oportebat* (præferrem, οὓς μ' ἔδει) *Et quam dedi fidem juratam frustra violarem.* Quæ dedit Heathius neque hic conveniunt, nec verbo activo πείθειν. Quod pro οἷς με δεῖ præter Ed. primam Flor. Codex dabat Paris. οὓς με δεῖ recepi (Reiskio detectum absque Codicis auxilio;) non item quod Flor. συγχέοιμ'. quia συγχέαι frequentatur

Οὐ δῆτα· πάντως οὐ πίθοιμ' ἂν οὕς με δεῖ,
Μάτην δ' ἂν ὅρκους ξυγχέαιμ', οὓς ὤμοσα.
ΘΗ. Οἴμοι· τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν.
Οὐκ εἶ πατρῴας ἐκτὸς ὡς τάχιστα γῆς;

Haudquaquam; neque sic enim persuasero iis, quibus me oportet;
Frustra autem violarem jusjurandum, quod juravi.
Thes. Hei mihi, ut me interficit tua sanctimonia!
Non abibis quam celerrime extra patrium solum?

S. ὑφὲν ἀναγνωστέον. καὶ περιττεύει ἡ μία ἄρνησις. Οὐ δῆτα·] Ἀντι τοῦ οὐδαμῶς λύσω τὸν ὅρκον, ἐγχωρεῖ μὴ πεῖσαί με, καὶ μάτην λύσω τὸν ὅρκον, ὃν ὤμοσα τῇ τροφῷ μηδὲν εἰπεῖν. Ἄλλως. Πολλάκις, φησὶν, ἂν εἴπω, οὐ πείθω τι, καὶ τοὺς ὅρκους παραβαίνω. 1068. Οὐκ εἶ πατρῴας] Τὸ εἶμι τὸ πορεύομαι, καὶ τὸ εἰμὶ τοὐπάρχω ἐν τῇ συνηθείᾳ κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἀποβολὴν πάσχουσι τοῦ σ * παραλόγως. φασὶ γὰρ ποῖ

* Sic optime Florr. 6. 15. ut jam emend. Heath. pro περὶ λόγους.

Atticis, et πείθειν ista structura: πάντως οὐκ ἂν πίθοιμι οὓς με πείθειν ἔδει. Simile videtur, neque est tamen, in Soph. Œd. in Col. v. 1438. Μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ· significant enim, *suadere noli quæ minus decent.* Sed et aliquid alteri persuadere dicitur πείθειν τινὰ, ex. gr. Isocrati p. 155. D. p. 166. C. 343. B. 365. C. ὥς γ' ἐμαυτὸν πείθω, Demosthenis est p. 442. Euripides Alc. v. 843. ἀλλ' ἔπειθέ με Λέγων. hujus generis quædam adscripta sunt Herodoto p. 254. f. —— Ut hic συγχέοιμι erat in Flor. idem ille Codex dabat in Medeæ v. 790. Δόμον τε πάντα συγχέουσ' [id est συγχέουσ'] Ἰάσονος Ἔξειμι γαίας· hic quoque præstat συγχέασ' Ἰάσονος· neque, opinor, causæ quidquam erat cur in Aristoph. Pace v. 1241. τῷ ἐγχέας, ἐγχέων substitueret Dawesius in Miscell. Crit. p. 238. Ἐκχέας est in Æschyli Choëph. v. 518. ex Euripidis Philoctetis Prologo, —— μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν, Dion. Chrysost. explicat, διαφθεῖραι τὴν ἐπὶ τοῖς ἔμπροσθεν γεγονόσιν εὔκλειαν. —— Συγχέαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα scribit Herodotus VII. c. 136. ξυγχέαι —— τὰς σπονδὰς, Thucydides V. c. 39. συγχέαι τὰς ψήφους. Isæus p. 52, 26. *Valck.*

1067. ἀποκτενεῖ vulgo. sed præstat ἀποκτείνει, quod habet Cod. A. et inde sumpsit Valckenærius, vertens, *Ah! tristis ista vultus tui ac ficta severitas quam me enecat!* Piersonus ad Mœrin p. 74. infeliciter conjecit ἀποκναίει. Istud quidem compositum eodem sensu, quo Latinum *enecare*, usurpatum illustravit Ruhnkenius ad Timæum p. 42. Sed ostendi oportebat in tali significatione Tragicis quoque fuisse adhibitum. *Monk.*

Οἴμοι· τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν.] *Ah! tristis ista vultus tui et ficta severitas quam me enecat!* Est in talibus τὸ σεμνὸν quod Terentio dicitur, *Tristis severitas inest in vultu; Ovidio, (non) est ficto vultus mihi tristis in ore.* —— Pro ἀποκτενεῖ hic ex uno Cod. Paris. tempus convenientius admisi ἀποκτείνει. Ἀποκναίει, Atticis in eumdem sensum adhibitum, hic quoque scribendum videbatur Jo. Piersono ad Mœr. Att. p. 74. haud sanequam alterum ignoranti, et ne quidem Antiphanis illud apud Athen. X. p. 449. B. Ἡράκλεις, ἀποκτενεῖς Ἀρά μ', εἰ μὴ γνωρίμως μοι πάνυ φράσεις κρεῶν χύτραν. Grotius in Exc. p. 604. *Ædepol, plane me enecas;* ex Terent. Andr. IV. 1, 36. *Cur me enecas?* Achilles Tat. I. p. 27. ἀποκτείνεις, εἶπεν, σιωπῶν· τί σε λυπεῖ· *occidis me silentio tuo.* de iis qui importuna essent loquacitate molesti frequentius adhibebantur talia: Aristoph. Pluto v. 390. Οἴμοι τῶν κακῶν, Ἀπολεῖς. *Enecas me, Berglerus; Luciani* Jupiter in Jove Trag. §. 43. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν. his in literis maximi facio judicium Piersoni; hic tamen ob ista quæ dedi servandum omnino videbitur ἀποκτείνεις. *Valck.*

1068. εἶς pro εἶ Lasc. De potestate verbi εἶμι dictum est supra ad v. 804. Aldi

ΙΠ. Ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων τρέψομαι; τίνος ξένων
Δόμους ἔσειμι, τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγών;
ΘΗ. Ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται
Ξένους κομίζων, καὶ ξυνοικουρούς κακῶν.

Hipp. Quo igitur miser me vertam? cujus hospitis
Domum ingrediar, propter hoc crimen exulans?
Thes. Qui libenter corruptores fœminarum
Hospites et inquilinos alit pulchrarum.

S. ἄπει, καὶ ποῦ εἶ. 1069. Τίνος ξένων.] Τίνος τῶν ξένων εἰς τοὺς οἴκους πορεύσομαι; διὰ τοιαύτην αἰτίαν φυγόντα τίς με ἐν οἴκῳ εἰσδέξεται; 1071. Ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας]

editio ἔκτος in fine versus habet. Emendavit Canterus. *Monk.*

ἐκτὸς ὡς τάχιστα, γῆς;] Ita MSS. A. B. D. Exc. Fl. et Ed. Lasc. ut Barnesius quoque edidit ex Canteri conjectura. Cæteri ὡς τάχιστα γῆς ἐκτός. *Musg.*

Οὐκ εἶ πατρῴας ἐκτὸς ὡς τάχιστα γῆς;] Sic versus etiam legitur in Codd. Flor. et Paris. qui ad εἶ recte habet adscriptum πορεύσῃ. Pro πορεύσομαι vel ἐλεύσομαι, ἀπελεύσομαι· ἐξελεύσομαι· εἰσελεύσομαι. Atticis potius adhibebantur εἶμι· ἄπειμι· ἔξειμι· ἔσειμι· quod legitur mox versu 1070. ἔσει, *ingredieris*, non intellectum in Aristoph. Vesp. v. 186. Suidas; Ἔξειμι, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν Ἀττικοί: In rem satis vulgatam minime tamen vulgata dedit T. H. ad Thomam M. in Ἐπεξελευσόμενος. *Valck.*

1069. Ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων A. Valck. Brunck. quos secutus sum. vulgo Ποῖ δῆτα τλήμων — sed vim quandam addit articulus. sicut infra v. 1231. *Monk.*

Ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων τρέψομαι;] Hippolytus Racinii:

> Chargé du crime affreux, dont vous me soupçonnez,
> Quels amis me plaindront, quand vous m'abandonnez?

Medeæ Euripidis v. 502. Νῦν ποῖ τράπωμαι; Ennius reddidit, *Quo nunc me vortam, quo iter incipiam ingredi?* comparavit et alia Nobiliss. Janus Dousa Filius Conjectan. in Catull. c. VI. p. 38. Hoc nostro loco vulgata, Ποῖ δῆτα τλήμων, ex uno Cod. Paris. mutavi in Ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων· τλάμων erat in Flor. In Or. v. 287. legitur, Ἐγὼ δ' ὁ τλήμων· v. 1027. Τέθνηχ' ὁ τλήμων· in Herc. Fur. v. 1015. &c. *Valck.*

Ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων] Sic recte membranæ nostræ, et ex eis Valckenarius. Vulgo ποῖ δῆτα τλήμων. Vide notata ad Med. 977. Phœn. 361. In Bacchis 1102. nemini dubium erit, quin scripserit poëta καθῆσθ' ὁ τλήμων. quomodo edidi, ubi e pravo codice dedit Aldus καθῆστο τλήμων. Facile in his peccabant librarii, præsertim quum ex dictantis ore voces exciperent. *Brunck.*

1071. λυμαιῶνας Fl. *Monk.*

1072. ξυνοικουροὺς κακῶν exponit Schol. ξυνεργάτας τῶν κακῶν. Mulieres quidem domum custodientes appellatas fuisse οἰκουροὺς, ostendimus supra ad v. 787. unde vocantur a poëta ξυνοικουροὶ κακῶν, qui simul cum illis domi mala patrarent. Conjicit Jacobs. Exercit. Crit. p. 53. ξυν. λεχῶν. *Monk.*

ξυνοικούρους κακῶν quid sit, nondum excogitare potui. An legendum:

> Ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται
> Ξένους κομίζων καὶ ξυνοικούρους, καλῶν,

ut constructio sit λυμεῶνας γυναικῶν καλῶν *corruptores mulierum venustarum. Musg.*

Ad ξυνοικουροὺς κακῶν adscriptum in Paris. συνεργάτας· quod est et in Scholiis. Supra Noster v. 419. Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην. in Bacch. v. 1146. Τὸν ξυγκύναγον, τὸν ξυνεργάτην ἄγρας. Quia dixerat γυναικῶν λυμεῶνας, quas decebat esse οἰκουροὺς, domi simul cum aliis mala patrantes dixisse videtur ξυνοικουροὺς κακῶν. *Valck.*

1073. Conjecit Reiskius Ἕρπει πρὸς ἧπαρ. Valckenærius Χωρεῖ, vel Θίγγει, vel quod maluerit, Δύνει πρὸς ἧπαρ. Si quid novandum esset, legerem cum Brunckio Αἶ, αἶ. χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε, exclamationibus istis extra metrum

ΙΠ. Αἶ, αἶ· πρὸς ἧπαρ, δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε,
Εἰ δὴ κακός γε φαίνομαι, δοκῶ τε σοί.
ΘΗ. Τότε στενάζειν καὶ προγιγνώσκειν ἐχρῆν,
Ὅτ' εἰς πατρῴαν ἄλοχον ὑβρίζειν ἔτλης.

Hipp. Heu, heu! hoc ad hepar, et prope lachrymas est,
Quod jam malus deferor et videor tibi.
Thes. Tunc oportebat gemere et desperare,
Cum ausus es injuria afficere uxorem patris tui.

S. Ὅστις * ἥδεται κομίζων τοὺς ξένους λυμεῶνας τῶν γυναικῶν, καὶ ξυνεργάτας τῶν κακῶν.

* Ἥδεται est a Barn. pro ἥδει Junt. Basil.

positis: Sophocles enim in Aj. 938. Χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη. θίγγει autem vox nihili est. Sed, ut verum fatear, nihil in hoc versu desidero: sententia enim, ob suppressum verbum abruptior, loquentis menti apprime convenit. *Monk.*

Αἶ, αἶ· πρὸς ἧπαρ,] Desiderari verbum opinatur Valckenærius, adeoque legendum Δύνει πρὸς ἧπαρ. *Musg.*

Αἶ, αἶ· πρὸς ἧπαρ, δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε,] Mihi quoque dudum quod Reiskio fuit visum, verbum hic aliquod requiri, unde penderent ista πρὸς ἧπαρ· Ille, literis gemitus indicibus, αἶ, αἶ, extra versum collocatis, supplendum suspicabatur, Ἕρπει πρὸς ἧπαρ· mihi verbum illud hinc alienius, aptum hac in sede videbatur, et a literis istis αἶ αἶ facile absorptum:

Δύνει πρὸς ἧπαρ, δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε.

Hoc ad viscera usque permanat, sive *penetrat, et lacrymas mihi prope exprimit.* Non libidinis tantum et iræ, sed quorumcunque dolorum, qui mentem penetrabant, sedem Poëtæ posuerunt in jecore: certe sensum illorum penetrare dicebant ad jecur usque. Tragici sat exemplorum præbebunt: Sophocles Aj. v. 951.

Χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη·

vehemens hæc ægritudo permanat ad jecur usque. Æschylus in Agam. v. 442. Πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ. v. 800. *quisque paratus est gemere cum infortunatis:*

δῆγμα δὲ λύπης
Οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται

sed illorum jecur nullus ulcerat doloris morsus. versum 1173. egregie correxit G. Canterus, Πέπληγμαι δ' ἧπαρ δήγματι φοινίῳ. Auctor Rhesi v. 425. Λύπη πρὸς ἧπαρ δυσφορῶν ἐτειρόμην. —— Hoc nostro versu scribi quoque potuit Χωρεῖ, vel Θίγγει, vel, quod malim, Δύνει πρὸς ἧπαρ. —— Homer. Od. Λ. 578. Γῦπε δέ μοι —— ἧπαρ ἔκειρον Δέρτρον ἔσω δύνοντες. Apollon. Rhod. III. 763. Ἔνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος. In Eumen. Æschyli v. 846. ὑποδύεται Πλευρὰς ὀδύνα. conf. Eurip. Ion. v. 779, 80. Horatii aliorumque dicta, quibus jecur ut amoris et iræ sedes consideratur, collegit Lambinus ad Horat. I. Carm. XIII. 4. et IV. Carm. Od. I. 12. Duo de Æschyleis dictis cum formulis Orientalium contulit vir in suo genere literarum Summus Alb. Schultensius in Jobi XVI. 13. *Valck.*

1074. κακός τε Ald. κακός γε Lasc. et MSS. Eldikius apud Luzac. Exerc. Acad. p. 54. tautologia, quam in hoc versu inesse credidit, offensus, e conjectura rescribendum censuit Εἰ δὴ κακός γ' ἐφαινόμην, οὐκ ὢν γε, σοι. senarium a cujusvis auribus statim repudiandum. Istam tamen conjecturam, qua infeliciorem vix reperias, elegantiæ nomine, si credere par est, commendabat Valckenærius. *Monk.*

κακός τε] MSS. A. B. D. Exc. Fl. et Ed. Lasc. κακός γε. Sed ferri potest vulgata, modo φαίνομαι interpretemur *denuncior, deferor, ut malus.*

Differunt φαίνομαι et δοκῶ. Aristoteles: τοῖς δὲ φαίνεται, κἂν μὴ δοκῇ. Οὐ γὰρ ἐν ταὐτῷ τῆς ψυχῆς ἡ φαντασία καὶ ἡ δόξα. Ethic. Eudem. II. c. 2. *Musg.*

Reisk. laudaverat v. 1284. ubi Hippolytus ἀφανὴς dicatur, h. e. *non convictus criminis. Beck.*

Εἰ δὴ κακός γε φαίνομαι, δοκῶ τέ σοι] Pro τε voculam γε hic quoque dabant Flor. et Paris. Non scripta mallem quæ

ΙΠ. Ὦ δώματ᾽, εἴθε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι,
Καὶ μαρτυρήσαιτ᾽, εἰ κακὸς πέφυκ᾽ ἀνήρ.
ΘΗ. Εἰς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις; σαφῶς

Hipp. O domus, utinam mihi vocem ederes,
Et testareris, an sim malus vir.
Thes. Confugis ad testes mutos? clare

S. 1077. Ὦ δώματ᾽, εἴθε] Ὦ οἰκήματα, * εἴθε φωνὴν ἀφίετε, καὶ ἐμαρτυρήσατέ μοι, εἰ τοιοῦτος ἀνὴρ γέγονα. 1079. Εἰς τοὺς ἀφώνους·] Γράφεται καὶ σοφῶς, ἵν᾽ ᾖ σοφιστικῶς καὶ τεχνικῶς. εἰς τὸ φεύγεις ὑποστικτέον. τὸ δὲ λοιπὸν κατὰ ἀπόφασιν, εἰς τοὺς

* Ὦ οἰκήματα præfigunt Florr. 6. 15.

dedit R. Non sane φαίνεσθαι et δοκεῖν sed opposita sunt δοκεῖν et εἶναι. Qui malus et aliis videri poterat, patri certe videbatur, erat tamen vir optimus Hippolytus. *Valck.*

1075. προγιγνώσκειν σ᾽ ἐχρῆν A. B. Fl. sequentibus Valckenærio et Brunckio. *Monk.*

προγιγνώσκειν quid hic faciat, non assequor. Forte κἀπογιγνώσκειν σ᾽ ἐχρῆν. *Tunc gemere te et spem abjicere oportebat.* σ᾽, quod in vulgatis deest, suppeditant MSS. A. B. et Exc. Fl. *Musg.*

Huic versui, ante ἐχρῆν, literam σ᾽ interjeci ex Codd. Flor. et Paris. quam ex aliis etiam insertam voluit Musgrav. Sententiam dat eamdem Elec. Eur. v. 1118. Ὀψὲ στενάζεις, ἡνίκ᾽ οὐκ ἔχεις ἄκη. *Valck.*

1077, 78. γηρύσεσθε et μαρτυρήσετ᾽ Lasc. et MSS. quidam: sed ε et αι in libris sæpissime permutantur, (vid. supr. v. 372. 1071.) et optativas formas recte exhibent E. P. Aldus γηρύσοισθε et μαρτυρήσαιτ᾽; illud corrupte. Corruptius autem γηρύσθε et μαρτυρήσατ᾽ A. γηρήσεσθε Fl. Conferas quæ supra ad v. 420. adnotavi. *Monk.*

γηρύσαισθε] Ita MS. E. et Lib. P. MS. A. Exc. Fl. et Ed. Lasc. γηρύσεσθε. MSS. B. D. et Ed. Ald. γηρύσοισθε. Versu sequenti MSS. B. D. Exc. Flor. et Ed. Lasc. μαρτυρήσετ᾽. MS. A. μαρτυρήσατ᾽. Ed. Ald. MS. E. et Lib. P. μαρτυρήσαιτ᾽. *Musg.*

Ὦ δώματ᾽] Cur *nutrix*, quod verum erat, coacta loqui non erat? Euripides huic objectioni nihil providet. *Barnes.*

Ὦ δώματ᾽, εἴθε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι,] Ex diversis verbi lectionibus optimam hic meo judicio Musgravius elegit γηρύσαισθε, et mox μαρτυρήσαιτ᾽· γηρύσεσθέ με legitur in Flor. γηρύεσθε μοι in Paris. γηρύσεσθέ μοι Καὶ μαρτυρήσετ᾽ in Ed. prima Flor. Supra v. 213. Οὐ μὴ παρ᾽ ὄχλῳ τάδε γηρύσῃ, *ne dicas.* Æsch. Suppl. v. 469. Λέξον, τίν᾽ αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ᾽ ἔσῃ; —— Ad sententiam respondent ista Hipp. v. 420. Τέρεμνα [τ᾽] οἴκων μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ. in Phœn. v. 1360. Ὦ δώματ᾽ εἰσηκούσατ᾽ Οἰδίπου τάδε. *Valck.*

1079. Diversam lectionem σοφῶς pro σαφῶς, memorat Scholiasta, et agnoscunt duo MSS. B. D. probante Marklando, qui legendum putabat—μάρτυρας φεύγεις; σοφῶς· Τὸ δ᾽ ἔργον—. *Monk.*

Scholiastæ lectionem exhibet MS. D. agnoscit MS. B. *Musg.*

Σαφῶς] Alias σοφῶς scribi ait Schol. tunc punctum post φεύγεις tollendum; et ad σοφῶς στικτέον. *Barnes.*

Εἰς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις; σαφῶς Τόδ᾽ ἔργον οὐ λέγον σε μηνύει κακόν.] Scholiastæ memorata lectio, in duobus etiam inventa Codd. σοφῶς· Marklando placuit, scribenti præterea, σοφῶς. Τὸ δ᾽ ἔργον. sic sensus erit: *Mutos tu testes invocas: callide.* Est tamen commodus etiam sensus in vulgatis: *Ad mutos testes confugis?* ἔργον τόδε, οὐ λέγον, (atque adeo ἄφωνον) σαφῶς μηνύει σε κακόν. *hanc ecce tibi tabellam*, hoc cadaver novercæ, *quæ* dum tacet clamat, sive *perspicuis verbis te malum indicat.* Eleganter Achilles Tatius V. p. 285. Φιλομήλας, inquit, τέχνη σιωπῶσαν εὕρηκε φωνήν. μηνυτῆρος ἀφθέγκτου meminit Æschylus Eumen. v. 245. Est et hic ὀξύμωρον in istis οὐ λέγον λέγει, vel φράζει σαφῶς, sive μηνύει. Potuerat indicium obscuris esse verbis aut perplexe scriptum; sed plane verbisque perspicuis

Τόδ' ἔργον, οὐ λέγον, σε μηνύει κακόν.
ἹΠ. Φεῦ. εἴθ' ἦν ἐμαυτὸν προσβλέπειν ἐναντίον
Στάνθ', ὡς ἐδάκρυσ' οἷα πάσχομεν κακά.

Hæc res, quæ non loquitur, indicat te esse malum.
Hipp. Heu, utinam liceret *mihi* me ipsum aspicere coram
Stantem, quippe fletu lugeo qualia mala patior.

S. ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις, ὅ ἐστι ἀφώνους μάρτυρας * ἐπικαλεῖς. τὸ δὲ κατὰ Φαίδραν πρᾶγμα μὴ φθεγγόμενον σαφῶς μηνύει τὸ κακόν. 1081. Εἴθ' ἦν ἐμαυτὸν] Εἴθε δυ-

* Junt. Basil. εἰς τοὺς ἀφ. μάρτ. ἐπικαλεῖ. Florr. 6. 15. εἰς τοὺς ἀφωνουμάρτυρας, ὅ ἐστι ἀφώνους μ. ἐπικαλεῖ. Addidi φεύγεις, et scripsi ἐπικαλεῖς. Grammat. forma Attica vix usus est.

Hippolytus indicabatur in tabella. Propterea σαφῶς μηνύει hic retinuerim: *plane et perspicue dicere* σαφῶς λέγειν est in Sophoclis Phil. v. 597. v. 1532. et in similibus σαφῶς in Œd. T. v. 106, 612, 712, 1075, &c. σαφῶς φράσω Antiphanis Athen. X. p. 450. D. 459. D. σαφῶς δεῖξαι Diodori Sinopensis ibid. VI. p. 239. B. Frequenter tamen etiam, nec mirum, σαφῶς et σοφῶς a librariis fuere permutata, etiam apud illos, quos nominabam: σοφῶς scribendum in Soph. Phil. v. 424. et in versu Alexidis Athen. III. p. 107. D. *Valck.*

Legendum cum Scholiaste et distinguendum opinor:

——— μάρτυρας φεύγεις; σοφῶς·
Τὸ δ' ἔργον ———

Non τόδ' ἔργον. *Markl.*

1081. Cum φεῦ, ἔα, et tales exclamationes extra versum sunt, ut hic et in vv. 208. 345. 1413. plenam posui distinctionem; cum partem versus faciunt, aut nullam aut minorem; secutus Porsoni regulam, ad Hec. 55. *Monk.*

Φεῦ] Hoc extra versum. Vid. supra v. 858. *Barnes.*

1082. De constructione vocularum ὡς, ἵνα, ὅπως, cum indicativo, satis disputatum videtur supra ad v. 643. qua quidem rite percepta, plana fiet sententia horum versuum, in quibus obscuritatem quandam inesse arbitrati sunt viri docti. *Monk.*

Apparet ex Thesei responso v. 1083. Orphicæ Philosophiæ præceptum fuisse, velut postea Pythagoricæ, seipsum venerari; i. e. animum et conscientiam suam, tanquam numen aliquod, suspicere. Forte et in Orphicis Libris scriptum fuit, multo majorem et efficaciorem hanc venerationem futuram, si animus non intus in corpore habitaret, sed extra id, ubi spectari posset. Certe ad tale aliquid alludere videtur hæc Hippolyti ῥῆσις: *Utinam meipsum* (i. e. Animum meum) *ex opposito stantem intueri possem; quippe lacrymis nunc fortunam meam defleo,* quod tunc fortasse non facerem. Lacrymas mulieribus convenire, non viris, minimeque omnium Philosophis, docet Cicero Tuscul. Quæst. Lib. 3. c. 21. in quo capite multa sunt hunc locum illustrantia. *Musg.*

Reisk. emendat: οἷ' ἐπάσχομεν, *O utinam pater tum adstitisset, et vidisset me coram plorantem ea tanta mala et indignitatem, quam tolerabam a Phædra in scelus tentatus.*—Neminem sensum hujus loci percepisse, præter Heath., observat Brunck., frigidam esse Reiskii interpretationem, Musgr. sensum longius petitum. Constructio est: εἴθ' ἦν ἐμοὶ στάντι ἐναντίον προσβλέπειν ἐμαυτόν, ὡς—hoc rursus e pictura petitum. Locus fere geminus Hec. 795.—Qui rem penitus vult cognoscere, considerate eam inspicere debet: rem vero nemo est, qui consideratius inspiciat, quam pictor, si quis eam adumbrare velit. Sententia h. l.: *Potin' est, ut omnem meam cognoscam miseriam? Quidni ex adverso stans me ipsum considerare possum,* ut *lacrimas fundo ob ea, quæ patior, mala? Beck.*

1082. s. Hi duo versus Hippolyti mihi quoque videntur, ut Marklando, obscuriores: tentarunt illos explicare Heathius et Reiskius. In margine primæ Ed. Flor. vir doctus hanc adscripserat inter-

ΘΗ. Πολλῷ γε μᾶλλον σαυτὸν ἤσκησας σέβειν,
Ἢ τοὺς τεκόντας ὅσια δρᾷν, δίκαιος ὤν.
ΙΠ. Ὦ δυστάλαινα μῆτερ, ὦ πικραὶ γοναί.
Μηδείς ποτ' εἴη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος.
ΘΗ. Οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες; οὐκ ἀκούετε
Πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε προὐννέποντά με;

Thes. Multo magis assuefecisti teipsum colere,
Quam pietatem exercere erga parentes, quod debebas.
Hipp. O mater infelix, O acerbi natales,
Nemo meorum amicorum sit unquam nothus.
Thes. Non trahetis eum, servi? non auditis
Me jampridem jussisse hunc in exilium pelli?

S. νατὸν ἦν ἐμαυτὸν ἄλλον γενόμενον προσβλέψαι δακρύοντα καὶ κατιδεῖν, ἐν ὁποίοις κακοῖς εἰμι. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ μὴ τὸν Θησέα προσβλέποντα αὐτὸν οἰκτείρειν. 1083. Πολλῷ γε μᾶλλον] Σαυτὸν ἐμελέτησας μᾶλλον σέβειν ὑπὲρ τοὺς τεκόντας, ἢ καλῶς ποιεῖν, ὢν δίκαιος, ὡς αὐτὸς λέγεις· μᾶλλον σεαυτὸν ἤσκησας σέβειν. 1087. Οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν,] Οὐ διώκετε αὐτὸν ἐκ ταύτης τῆς γῆς, οὐκ ἐκ πολλοῦ χρόνου εἶπον ὑμῖν.

pretationem: *Utinam hic esset aliquis, qui meas lacrymas et mea mala respiceret.* Forsan indignum videbatur Hippolyto, si suam ipse calamitatem, in quam innocens inciderat fraude novercæ patrisque credulitate, lacrymis et fletu prosequeretur; ut adeo significatum voluerit, tum vero lacrymas se fuisse profusurum, si *tanquam alter idem* in eadem incidisset mala. *Valck.*

ὡς ἐδάκρυσ', *quemadmodum defleo.* Nihil hic obscuri. Hippolytus hactenus expers calamitatum dolorem suum velut rem novam et miram contemplatur. Hinc optat, ut ipse se spectare possit, atque adeo dolorem non tantum sentiat, sed et videat. Nimis exquisita est sententia. *Heath.*

1083. Interpretatur Valck. *Temet ipse multo magis colere studuisti, quam justus esse, et parentes qua decebat veneratione prosequi.* et observat, " Eximie dicebant θεοὺς σέβειν· in hominum societate τὰ δίκαια καὶ ὅσια ποιεῖν." Mirifice depravatus est hic versus in Cod. Fl. Πολλῷ γε ἤσκησας μᾶλλον φεύγειν σε θύειν. *Monk.*

Πολλῷ γε μᾶλλον σαυτὸν ἤσκησας σέβειν, Ἢ τοὺς τεκόντας ὅσια δρᾷν, δίκαιος ὤν.] *Temet ipse multo magis colere studuisti, quam justus esse, et parentes qua decebat veneratione prosequi:* ἢ, δίκαιος ὤν, τοὺς τεκόντας ὅσια δρᾷν. Eximie dicebant θεοὺς σέβειν· in hominum societate τὰ δίκαια καὶ ὅσια ποιεῖν· Viro Clariss. δίκαιος ὢν δρᾷν hic significare videtur, *cum hoc deberes facere:* sæpe quidem Plato aliique Scriptores optime vocem δίκαιος, infinitivo junctam hunc in sensum adhibent: δίκαιος εἶ vel εἰμὶ εἰπεῖν. δίκαιος εἶ ἀντιχαρίζεσθαι. δίκαιος ἦν τὴν πόλιν εὖ ποιεῖν. οὐ γὰρ ἐσμὲν ἀφαιρεθῆναι δίκαιοι. Sed δίκαιος ὢν isto sensu paulo videretur insolentius, et δίκαιος apud Tragicos rarissime sic adhibetur: Soph. Antig. v. 406. Eurip. v. 186. *Valck.*

1084. δίκαιος ὢν significat, *cum* hoc *deberes facere*, non *juste*, ut interpretes. Markland. cujus notam vid. ad Supplic. v. 186. Ed. Lond. *Musg.*

1087. Noster in Hec. 1269. Οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες, ἐκποδὼν βίᾳ; *Monk.*

A v. δμῶες — σὺ δ' αὐτὸς v. 1090. omnia omisit Cod. Flor. *Beck.*

1088. Vertas, *Nonne auditis me jam dudum edicentem huncce peregrinum fieri,* hoc est *exulare?* Alibi quidem ξενοῦσθαι denotat *hospitari, hospitio excipi.* vid. Alcest. 69. Ion. 833. Hic autem eandem habet potestatem ac compositum ἀποξενοῦσθαι in Hec. 1210. χρόνον Πολὺν πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις. τῷδε προὐννέποντά με Lasc. *Monk.*

Reisk. scribit πάλαι' κστεγοῦσθαι, i. e. ἐκστεγοῦσθαι. *Beck.*

οὐκ ἀκούετε Πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε προὐννέποντά με;] *An non audiistis modo me*

ἹΠ. Κλάων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται·
Σὺ δ' αὐτὸς, εἴ σοι θυμὸς, ἐξώθει χθονός.
ΘΗ. Δράσω τάδ', εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσει λόγοις·
Οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς.
ἹΠ. Ἄραρεν, ὡς ἔοικεν· ὦ τάλας ἐγώ.
Ὡς οἶδα μὲν ταῦτ', οἶδα δ' οὐχ ὅπως φράσω.

Hipp. Plorans igitur aliquis ipsorum me tanget:
Tu vero ipse, si tibi animus *est*, expelle *me ex hac* terra.
Thes. Faciam hæc, nisi meis pareas verbis:
Nulla enim misericordia tui me subit exilii.
Hipp. Statutum est, ut videtur: O me miserum;
Quia scio quidem hæc, nescio tamen quomodo *hæc* efferam.

S. 1088. Πάλαι ξενοῦσθαι] Ἐπὶ ξένης γῆς διατρίβειν, ξένος ἀντὶ πολίτου γίνεσθαι. ἔστι δὲ Ἀττικόν. 1089. Κλαίων τις] Οὐχ ὡς * ἀντιτείνων λέγει, ἀλλ' ὡς ἐξ ἐλευθέρας χειρὸς ὠθεῖσθαι βουλόμενος· ὄντως ἐάν μέ τις διώξῃ ἐκ δούλων, κλαίων ἀναχωρήσει· ἐὰν δὲ θέλῃς

* Ἀντιτείνων pro ἀντειπεῖν et ἐλευθέρας pro ἐλευθερίας Florr. 6. 15.

palam edicentem, ut hicce in exilium abiret. τῷδε προὐννέποντά με sola præbet Ed. Flor. Πάλαι προὐννέποντα jungenda sunt, et in talibus locutionibus apud Atticos Scriptores, ut apud Latinos *dudum*, nonnunquam πάλαι ponitur *de re modo præterita*: Ἴσμεν, inquit Eustathius, in Il. I. p. 677, 24. ὅτι ἡ Ἀτθὶς Πάλαι οἶδε λέγειν, οὐ μόνον τὸ ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ ὥρας, ἢ καὶ στιγμῆς. eam in rem in Il. Θ. p. 584, 15. Eustath. Sophocleum excitat νῦν τε καὶ πάλαι λέγω·—— νῦν μὲν γὰρ ἔφη τὸ προσεχῶς ἄρτι. πάλαι δὲ τὸ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἐκεῖ προσεχεῖ στίχῳ. sic in Aristoph. Pluto v. 1040. Οὗπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω. recte Schol. Πάλαι, πρὸ ὀλίγου. Photius Lex. MS. in Πάλαι. τὸ ἤδη λέγειν εἰώθασι Πάλαι.—— Verbum Ξενοῦσθαι si vel isto significatu nusquam legeretur, nemo tamen adsentietur R. qui verbum prorsus inauditum hic nobis comminiscitur. Ἀποξενοῦσθαι usitatius: φυγὰς Ἀπεξενοῦτο Sophoclis est in Elec. v. 779. Apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 742, 19. Euripides Ægeo:

Ποίαν σε φῶμεν γαῖαν ἐκλελοιπότα
Πολυξενοῦσθαι;

illic Sylburg. tentabat corrigere Ποτιξενοῦσθαι· quod in Attico certe senario ferri posse negabit Heathius; cui meum fortasse Πάλαι ξενοῦσθαι minus alienum videbitur, πάλαι cum ἐκλελοιπότα jungendum esse cogitanti. hic ξενοῦσθαι significaret ἐπὶ ξένης εἶναι· ut sensus esset, *Qua te terra dudum relicta dicemus peregrinari?* Fatebitur certe H. apud Philostratum de V. S. p. 600. a. pro τῶν πολυτρόφων, corrigendum, τῶν πάλαι σοφῶν ἐνίους πολλὰ καὶ ἀνελεύθερα ὑπὲρ χρημάτων πράξαντας. *Valck.*

1089. ἆρ' Lasc. Pro vulgato κλαίων scripsi κλάων, ut semper Attici, monentibus Mœride, Etymologo M. et Eustathio, quorum verba citavit Piersonus ad Mœrin p. 231. Notum est χαίρων nonnunquam dici de eo *qui pœna immunis est*, ut in Soph. Œd. T. 363. Ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς. Antig. 759. Phil. 1299. Noster Med. 399. ubi vertunt interpretes χαίρων *impune.* Contrario autem usu adhibetur κλάων, et frequens est comminantis formula: exempla dabunt, præter hunc versum, Androm. 756. τίς ὑμῶν ἅψεται; κλάων ἄρα Ψαύσει. Suppl. 458. (468.) Κλάων ἂν ἦλθες, εἴ σε μὴ 'πεμψεν πόλις. Heracl. 271. Κλάων ἄρ' ἅψει τῶνδε, κοὐκ ἐς ἀμβολάς. Soph. Œd. Tyr. 401. Antig. 754. Simile est in Æschyli Suppl. 932. Κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' εἰς μακράν. Iph. A. 306. *Monk.*

Κλαίων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται·] formulam dat comminantis satis notam: Androm. Eurip. v. 756. τίς ὑμῶν ἅψεται;

Ὦ φιλτάτη μοι δαιμόνων, Λητοῦς κόρη,
Ξύνθακε, συγκύναγε, φευξόμεσθα δὴ
Κλεινὰς Ἀθήνας· ἀλλὰ χαίρετ', ὦ πόλις,
Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως· Ὦ πέδον Τροιζήνιον,
Ὡς ἐγκαθηβᾷν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα,

O charissima mihi deorum, filia Latonæ,
Cohabitatrix, socia-venationis, fugiemus igitur
Inclytas Athenas: sed valeat urbs,
Et terra Erechthei: O solum Trœzenium,
Quam multa habes jucunda ad pubertatem transigendam.

S. σὺ, δίωξόν με ἐκ τῆς γῆς ταύτης. 1096. Φευξούμεσθα δὲ] Εἰς Ἀττικὴν φησὶ φεύγειν, ὅτι ὑπὸ μίαν βασιλείαν ἦσαν Ἀττική τε καὶ Τροιζήν. καὶ ἑτέραν λέγων ἑκατέραν ὠνόμασεν. καὶ Ἐρεχθέως δὲ γῆν * τὸ αὐτὸ λέγει. Ἐρεχθεὺς γὰρ ἐβασίλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας. ἐγ-

* Sic Florr. 6. 15. pro καὶ Ἐρεχθεὺς δὲ τὸ αὐτὸ λέγει. Felici conjectura hoc assecutus

κλαίων ἄρα ψαύσει. In Æsch. Suppl. v. 933. Κλάοις ἂν εἰ ψαύσειας. In illa formula sæpe, pro κλαίων, οὔτι χαίρων· ut apud alios legitur; sic et apud Euripidem. *Valck.*

1092. ἐπέρχεται A. "φρενὸς pro φυγῆς *tacite Valckenær. ad Phœniss.* 1379." R. P. *Monk.*

Οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς·] Vulgatum ὑπέρχεται scriptæ lectioni Cod. Paris. ἐπέρχεται prætuli in Eur. Phœn. p. 463. *Valck.*

1093. Omnes editiones præter Brunckianam habent ἄρηρεν, quod Ionicum est. ἄραρεν recte conservarunt A. et X. Π. 837. quæ forma Atticis cum Doriensibus communis erat. Ejusdem generis sunt Dorismi isti quos Atticis vindicarun Valckenærius ad Phœn. 6. Porsonus ad Orest. 26. Ἀθάνα, δαρὸς, ἕκατι, ποδαγὸς, λοχαγὸς, ξεναγὸς, ὀπαδὸς vv. 107. 1146. κυναγὸς, et compositum ejus συγκυναγὸς infr. v. 1096. Ad hanc classem referri possunt θᾶκος cum compositis, (vid. v. 1096.) γάπονος, γαπετὴς, γάπεδον, γάμορος, γάποτος, γάτομος, κάρανον et ex eo composita, quæ Attici Poëtæ etiam in Senariis adhibebant: ἑκατογκάρανον Æschylo restituit Blomfieldius in Prom. 361. *Monk.*

Ἄρηρεν, ὡς ἔοικεν,] *Firmiter decretum est, ut videtur;* Ἄρηρε, sive Ἄραρεν, in Lexico Tragico redditum videtur παγίως δέδοκται· ut recte corrigunt in Hesychio viri docti. Ut alias nonnullas, hu us etiam Ἄρηρε formam Doricam, atque idcirco producto α medio, Ἄραρε Tragici mihi suos in senarios admisisse videntur, diversos in usus adhibitum: Ἄραρεν est in Æsch. Prom. v. 60. Or. 1324. ubi pro Ἄραρεν· ἀνάγκης· ex duobus Codd. Leid. scribendum:

Ἄραρ'· ἀνάγκης δ' εἰς ζυγὸν καθέσταμεν.

Nostro versu Hipp. legitur in Paris. Cod. Ἄραρεν. ut in Dram. Χρ. Π. v. 837. Ἄραρεν, ὡς ἔοικεν. ὦ τάλαιν' ἐγώ. quod in eodem est dramate v. 1274. Ὡς ταῦτ' ἄραρεν· ex Eurip. Med. petitum v. 323. ubi nostris in Edd. vulgatur, Ὡς ταῦτ' ἄρηρε. cujus vice illic v. 1233. δέδοκται τοὔργον, et alibi frequenter legitur: in Med. v. 743. ἄραρε legit etiam Auctor Χρ. Π. v. 761. Aliis in locis Euripidæ vulgatur ἄρηρεν· ut in Androm. v. 255. Ὡς τοῦτ' ἄρηρεν· id est δέδοκται. Heraclid. v. 399. Nisi scripserit in Elect. v. 953. Κάλλει τε χαίρων. quod vulgatur ἀραρὼν saltem cum viro D. mutandum est in ἀραρώς· unde formatum ἀραρότως· quod Cod. dat Flor. in Eur. Med. pro ἀρηρότως v. 1189. Hesychio Ἀραρότως redditur ἁρμοδίως, ἀσφαλῶς· ubi plura notantur, et a Clar. Ruhnken. in Timæi Lex. Platon. p. 35. *Valck.*

1094. X. Π. 604. 719. *Monk.*

ὑπέρχεται. Membr. ἐπέρχεται. *Brunck.*

1095. κόρα Lasc. Ald. et MSS. præter A. Verum iste Dorismus nusquam extra Choros Tragicis donandus est. Etiam in

Χαῖρ᾽· ὕστατον γάρ σ᾽ εἰσορῶν προσφθέγγομαι.
Ἴτ᾽, ὦ νέοι μοι τῆσδε γῆς ὁμήλικες,
Προσείπαθ᾽ ἡμᾶς, καὶ προπέμψατε χθονὸς,
Ὡς οὔποτ᾽ ἄλλον ἄνδρα σωφρονέστερον
Ὄψεσθε, κεἰ μὴ ταῦτ᾽ ἐμῷ δοκεῖ πατρί.

Vale: postremum enim te videns alloquor.
O juvenes, quos æquales habui in hac terra, ite,
Salutate nos, et deducite *ex hac* terra:
Quia non alium *me* castiorem hominem unquam
Videbitis, etiamsi hæc non videantur patri meo.

S. καθηβᾷν δὲ ἐννεᾶσθαι, ἡβητὰς τρέφειν, διὰ τὸ ἔχειν τόπους πρὸς τὸ ἡβάσαι ἐπιτηδείους, ὅθεν

erat Barn. scribens γαῖ᾽ Ἐρεχθέως δὲ τὸ αὐτὸ λέγει. Ab initio φησί scripsi pro φασί. Paulo post ἐννεᾶσθαι, ut in Junt. Basil. Barn. scribitur, non magis genuinum puto, quam ἐννεάσθαι Musgr. Tandem ἡβᾶναι Junt. Basil. ἡβᾶσαι Barn. Musgr.

voce δέρη Ionicam terminationem retinebant Attici. *Monk.*

Λητοῦς κόρη, Σύνθακε, συγκύναγε, φευξούμεσθα δὴ] Quia nusquam in senariis Tragicorum Doricum legitur κόρα· hic quoque κόρη Doricæ fuit formæ substitutum ex Cod. Paris. qui æque ac Flor. cum, pro φευξόμεσθα, daret φευξούμεσθα· ne hoc quidem restituere dubitavi; quia φευξοῦμαι Atticis etiam placuisse recordabar, sæpius apud Tragicos obvium. Θάκος iisdem æque fuit usitatum ac Θῶκος. —— Sæpius autem Diana dicitur Λατοῦς κόρα· τὰν Διὸς κόραν Κλῄσωμεν Ἄρτεμιν, ipsius est Euripidis Iph. in Aul. v. 1530, 1. sed in carmine Chori. Hic vero κόρα nemini temere videbitur mutatum, quum relicta forma sit Dorica συγκύναγε· qui quidem Phrynichi legerit observationem in Ecl. p. 190. aut ad Phœn. notata p. 8. Eur. Iph. in T. v. 715. Ὦ συγκύναγε, καὶ συνεκτραφεὶς ἐμοὶ, Ὦ πόλλ᾽ etc. In istam classem forte Γαπόνος referendum, non nolente Marklando in Eurip. Suppl. v. 422. Γάπεδον certe Doricum Tragicos probasse testis Stephanus est Byz. in Γῆ· γήπεδον, ὅπερ οἱ Τραγικοὶ: διὰ τοῦ α φασὶ Δωρίζοντες. *Valck.*

1096. φεύξομαι et φευξοῦμαι Tragicis perinde erant in usu. In Orest. 1611. Heracl. 507. φευξόμεσθα. in Bacch. 659. Helen. 508. 1050. φευξούμεθα metrum postulat. φευξούμεσθα, quod extat in duobus Codicibus A. Fl. magis Atticum est: et siquis hanc formam in contextu rescribere malit, id nobis non invitis faciet. *Monk.*

1097. χαιρέτω πόλις Editiones omnes. χαίρετ᾽, ὦ πόλις Καὶ γαῖ᾽ Ἐρ. emendavit in schedis Porsonus, conferri jubens Alcest. 399. ἀλλὰ χαίρετ᾽, ὦ τέκνα. ibi quoque χαιρέτω Lascaris et Aldus. *Monk.*

Ὦ πέδον Τροιζήνιον, ὡς ἐγκαθηβᾷν πόλλ᾽ ἔχεις εὐδαίμονα] In Epigrammate Rhiani Anthologiæ Stratonis:

Ἡ Τροιζὴν ἀγαθὴ κουροτρόφος,

alio longe sensu dicitur, quam pudico Hippolyto multa terra præbere Trœzenia loca jucundissima, in quibus quis possit ἐγκαθηβᾷν, *tempus juventutis utiliter consumere.* Juvenibus bene moratis ἡβητήρια erant *gymnasia,* quæ hic vel inprimis respicit Hippolytus: pars stadii, Ἱππολύτου καλουμένου, supererat et ætate Pausaniæ II. p. 187. Aliis *loca voluptaria,* et *amœni secessus* dicebantur ἡβητήρια· quæ Herodoto sunt ἐνηβητήρια II. c. 133. ubi quædam notata sunt. Quandoquidem Longus alibi verbum adhibuit ἐνηβῆσαι, III. p. 79. suspicor idem illud posuisse L. II. p. 41. ubi, præter alia, in ora Mitylenes maritima fuisse dicuntur λουτρὰ συνεχῆ, παράδεισοί τε καὶ ἄλση, τὰ μὲν φύσεως ἔργα, τὰ δὲ ἀνθρώπων τέχνη· πάντα ἐνοικῆσαι καλά· corrigo τέχνης, πάντα ἐνηβῆσαι καλά· *cuncta opportuna voluptati juvenili:* illuc enim nave vecti paulo ante juvenes venisse dicuntur opulenti Methymnæi, διαθέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν ξενικῇ τέρψει θελήσαντες. *Valck.*

1100. " νῦν *pro* γὰρ *fortasse* X. Π. 1313.

ΧΟ. Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήμαθ', ὅταν φρένας [ἔλθῃ,
Λύπας παραιρεῖ· στρ. α'.
Ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων,

Cho. Certe valde mihi deorum curæ, quoties animum subeunt,
Dolores auferunt:
Scientiam vero quandam spe possidens,

S. καὶ ἡβητήρια τὰ γυμνάσια. 1105. Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν] Γυναῖκες μέν εἰσιν αἱ τοῦ χοροῦ, μεταφέρει δὲ τὸ πρόσωπον ἐφ' ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς, καταλιπὼν τὰ χορικὰ πρόσωπα· μετοχαῖς γὰρ ἀρσενικαῖς κέχρηται. τὸ δέ μοι ἀντὶ τοῦ μου, ὡς τὸ "μητέρι μοι μνηστῆρες." (Od. β'. 50.) τὸ δὲ ἑξῆς· ὄντως μου τὰς λύπας μεγάλως * ἀφανεῖς καθίστησι τὰ περὶ θεῶν μελεδήματα, ὅταν εἰς φρένας ἔλθῃ. ὁρῶν δὲ ὁ χορὸς εὐσεβῆ μὲν ὄντα τὸν Ἱππόλυτον, κακῶς δὲ πράττοντα παρὰ τὸ δίκαιον, θαυμάζει τοῦ βίου τὸ ἀνώμαλον, καὶ ταράττεσθαι φησὶ τὴν διάνοιαν, ὑπονοῶν μὲν τὸ θεῖον προνοεῖσθαι τῶν † ἀνθρωπίνων, ὁρῶν δὲ θείας προνοίας μὴ μετέχοντα τῶν ἀνθρώπων τὰ πράγματα, ἐκ τοῦ τοὺς μὲν ἀδίκους εὖ πράττειν,

* Ἀφανεῖς] Sic Florr. 6. 15. pro ἀφανῶς. Iidem paulo post Barn. emendationem, ὁρῶν δὲ ὁ χορός pro ὁρῶν δὲ, ὁρῶν confirmant.
† Τῶν ἀνθρωπίνων pro τῶν ἀνθρώπων iidem Florr.

1631." R. P. προσφθέγξομαι edidit Barnesius, suo an typographi errore, nescio. *Monk.*

Conf. Muret. in Cic. Cat. 1. Vol. III. 633. *Burn.*

προσφθέγγομαι.] Errori typographico debetur προσφθέγξομαι, quod habet Barnesius. *Musg.*

1102. Χ. Π. 686. 1493. *Monk.*

Προσείπαθ' ἡμᾶς, καὶ προπέμψατε χθονὸς,] Hunc quoque versum satis absurde Scriptor adhibuit Χρ. Π. 1504.

Δεῦτ' ἴτε, κοῦραι, καὶ κατιδοῦσαι νέκυν
Προσείπατ' αὐτὸν, καὶ προπέμψατε χθονὸς,
Ὡς οὔποτ' ἄλλον τοῦ γένους ῥύστην, ἰὼ,
Ὄψεσθε κείμενον.

rectius eumdem supra posuerat v. 686. —— Paulo ante cum M. προσθέγγομαι recepi pro futuro, quia Codices in illam lectionem conspirabant. *Valck.*

1105. Præpositionem περὶ ante θεῶν supplet Scholiasta. In hoc Choro versus 1105. 1108. 1112. 1115. 1119. 1128. quorum singuli in duos versiculos vulgo dividuntur, in hexametros contraxi. *Monk.*

Vid. Schütz Æschyl. Agam. 171. et Heath. inter Fragmenta incerta Euripidis 189. c. 2. *Burn.*

Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν] Refer huc Chorum Senecæ in tertio Hippolyti Actu, cujus initium: *O magna parens, natura, deûm* etc. *Barnes.*

1106. παραινεῖ A. Fl. litera ν pro ρ, quod sæpe accidit, expressa. Causa non erat, cur παραιρεῖ suspectum haberet Valckenærius, et conjiceret παραίνυται. Legitur quidem παραιρῶν in Nostri Heracl. 911. παραιρεῖ etiam Schol. ad Æsch. Agam. 171. qui hunc versum cum præcedente citat. *Monk.*

Pro λύπας Reisk. legit λῦγος, *obscuritatem, caliginem,* idque cohærere vult cum μέγα hoc sensu: *sane magnam, densam, caliginem mihi* παραίρει, *prætendunt, objiciunt, consilia deorum, quando veniunt in mentem.* Videntur ei veteres λύγος æque ac λύγη dixisse pro σκότος. *Beck.*

Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν Μελεδήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ, Λύπας παραιρεῖ.] Παραινεῖ, quod est in Codd. Flor. et Paris. vitiosum quidem, oriri tamen potuit ex alia lectione Παραίνυται· atque ad illam versus in antistrophe olim accommodari: activum certe παραιρεῖ raro reperietur: Hesychius: Παραίνυται, ὀλίγῳ (leg. ὀλίγου) ἀφαιρεῖται. *propemodum aufert* —— Ista satis clara sunt, et sequentium sententiam bene mihi Heathius sic videtur expressisse: *Et cum spem conceperim me aliquid circa divinam providentiam certi intelligere, spes ista rursus me frustratur, cum in fortunas et facta mortalium intueor,* Ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων, | Λείπομαι ἔν τε τύχαις | Θνατῶν, καὶ ἐν ἔργμασι λεύσσων. sic hi versus, quique his in antistrophe respondent, dispositi leguntur in Cod. Paris. *Valck.*

1107. Sententiam sic exposuit Heath-

Λείπομαι, ἔν τε τύχαις θνατῶν καὶ ἐν ἔργμασι λεύσσων.
Ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται·
Μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν

Deficio, fortunas hominum, et facta intuens:
Alia enim alias vicibus mutantur,
Et hominibus variatur vita

S. τοὺς δὲ δικαίους παρὰ τὴν ἀξίαν πράττειν * κακῶς. ὁ δὲ νοῦς, ὅταν, φησὶ, θεοὺς λογίσωμαι, πάσης λύπης ἀπαλλάσσομαι, ἐνθυμούμενος ὅτι ἀδεκάστως τὰ πράγματα κρίνουσι, τὰ πρὸς ἀξίαν ἑκάστῳ παρέχοντες. καὶ δοκῶν κατὰ τοῦτο συνετὸς εἶναι, ἄφρων ἐλέγχομαι, ὁρῶν τοῦ βίου τὴν σύγχυσιν. σύνεσιν γάρ τινα ἐν ταῖς ἐλπίσιν ἔχων ἐλαττοῦμαι καὶ ἀπολείπομαι, βλέπων ἔν τε ταῖς τύχαις τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐν τοῖς ἔργοις, τουτέστιν ὁπηνίκα αὐτὰ ἀνθρώπινα ἐννοήσω, ἐλαττοῦμαι, καὶ οὐ μέγα φρονῶ. 1107. Ξύνεσιν] Σοφίαν δέ τινα ἐν τῇ διανοίᾳ ἔχων, ὡς πρόνοιαν θεῶν λογιζόμενος, ἐκπίπτω ταύτης, ἔν τε ταῖς τύχαις τῶν θνητῶν καὶ ἐν ἔργμασι λεύσσων. Ἐλπίδι κεύθων,] Ἐν ἐλπίδι δὲ, φησὶ, τιθέμενος τὰ πράγματα, ἀπολείπομαι τῆς ἐλπίδος· οὐ γὰρ ἀποβαίνει καθὼς ἐλπίζω. Fl. 6. 1109. Ἄλλα γὰρ] πράγματα ἐναλλάσσεται, οἷον πολλὴ μεταβολὴ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. 1110. Μετὰ

* Florr. 6. 15. πάσχειν κακῶς. Ex iisdem ἐν assumsi in vv. σύνεσιν γάρ τινα ἐν ταῖς ἐλπ.

ius, probante Valckenærio. *Et cum spem conceperim me aliquid circa divinam providentiam certi intelligere, spes ista rursus me frustratur, cum in fortunas et in facta mortalium intueor.* Notandum est quod Chorus mulierum de se loquens, masculina participia κεύθων et λεύσσων usurpat: et hoc equidem credo prorsus insolenter factum esse. Vulgo quidem editum est in Androm. 422. Ὤικτειρ' ἀκούσας· οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ Βροτοῖς ἅπασι, κἂν θυραῖος ὢν τύχῃ. Sed ibi recte Lascaris ἀκούσασ'. Scholiasta, ut poëtam quodammodo excuset, monet eum ex sua persona hæc locutum esse. De hac re quædam disseruit Dorvillius ad Chariton. p. 153. *Monk.*

Ordo potest esse: κεύθων δὲ ξύνεσίν τινα λείπομαι ἐλπίδι. *retinens vero sensum* (vel *perceptionem*) *aliquem, spe destituor.* Malim tamen legere ἐλπίδ' ἰχνεύων, *spe investigans. Musg.*

1107. s. ἐλπίδι non a λείπομαι, sed a verbo κεύθων, pendet. Sensus: *Et cum spem conceperim, me aliquid circa divinam providentiam certi intelligere, spes ista rursus me frustratur, cum in fortunas et facta mortalium intueor.* Heath. In Cod. Par. versus sic disponuntur:

Ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων
Λείπομαι ἔν τε τύχαις
Θνατῶν, καὶ ἐν ἔργμασι λεύσσων.

atque sic edidit Br. Reiskius ξύνεσιν ἐλπίδι κεύθειν explicat, *opinionem sapientiæ suæ nonnullam habere*, sibi non videri parum sapere. *Beck.*

1109. ἄλλοτ' ἀμείβεται Lasc. Ald. contra metrum. ἄλλοθεν ex A. Fl. reposuit Valck. Aliud est exemplum versiculi, habentis dipodiam Iambicam duobus dactylis subjectam, in Nostri Med. 1253. ἀμοίβεται et mox ἵστατ' Lasc. *Monk.*

ἄλλοθεν. Ita Exc. Fl. Cæteri, ut vulgo, ἄλλοτ' quod metro adversatur. *Musg.*

In hunc versum strophes, pro ἄλλοτ' ἀμείβεται, recepi ἄλλοθεν ἀμ. ex Codd. Flor. et Paris. —— Velut piam Euripidis sententiam tres primos hujus strophes versus excitat Scholiastes in Agam. Æschyli v. 171. Rectius illorum et sequentium sensum Latinus Tragicus percepit, qui horum similia Chorum facit in Hippolyto dicentem, ista quoque in mundi rectorem v. 974.

hominum nimium
Securus abes; non sollicitus
Prodesse bonis, nocuisse malis:
Res humanas ordine nullo
Fortuna regit, spargitque manu
Munera cœca, pejora fovens.

Eadem semper cum fuerit infortunatorum querela, non mirum est aliquoties obviam in Euripidis tragœdiis, quem recte Scholiastes animadvertit in hac stropha loquentem ex sua persona, atque ea dicentem quæ mulieribus certe Trœzeniis minus convenirent. In Eurip. Hecuba v. 486.

Πολυπλάνητος ἀεί.
Εἴθε μοι εὐξαμένᾳ θεόθεν τάδε μοῖρα παράσχοι, ἀντ. α.
Τύχαν μετ' ὄλβου,

Semper multis erroribus obnoxia.
Utinam mihi precanti divinitus fatum hoc concedat,
Fortunam cum divitiis,

S. δ' ἵσταται,] Εἰς πολλὰ πλανώμενος μεταβαίνει ὁ βίος, οἷον οὐ μένει βέβαιος τοῖς * ἀνθρώποις ὁ αἰών, ἀλλὰ μεταβάλλεται. Ἄλλως. Τὸ ζῆν ἀεὶ μεταβάλλεται πολυπλάνητον ὂν τοῖς

* Τοῖς ἀνθρώποις Florr. 6. 15. pro τοῖς ἀνθρωπίνοις. qui etiam post μεταβαίνει addunt τοῖς ἀνθρώποις. Mox iidem: Ἄλλως. πολυπλάνητος. οἷον τὸ ζῆν etc.

et seqq. hujus similis legitur de divina Providentia dubitatio: Athenagoras Leg. p. 102. τὸ παρ' ἐλπίδα καὶ δίκην εὖ πράττειν ἢ κακῶς ἐν ἀφασίᾳ τὸν Εὐριπίδην ἐποίησε, τίνος ἡ τοιαύτη τῶν περιγείων διοίκησις· habet ibidem ex perdito dramate Eur. hanc sententiam:

Πολλάκι μοι πραπίδων διῆλθε φροντὶς,
Εἴτε Τύχα, εἴτε Δαίμων τὰ βρότεια κραίνει,

quam mihi satis liquet obversatam Claudiano sua scribenti:

Sæpe mihi dubiam traxit sententia mentem, &c.

Nota quoque sunt de Græcis quæ Latina fecit Ennius:

Ego Deûm genus esse semper dixi et dicam cœlitum:
Sed eos non curare opinor, quid agat humanum genus:
Nam si curent, bene bonis sit, male malis: quod nunc abest.

De Dei tamen providentia, lenta quidem, sed certa scelerum vindice, dicta sunt Euripidis peregregia: Troasin v. 895.

πάντα γὰρ δι' ἀψόφου
Βαίνων κελεύθου κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις.

quo Plutarchus, Themistius, aliique sæpe respiciunt: vid. elegantiss. vir ingenii, quem his literis gratulamur, Jo. Toupius Em. in Suid. I. p. 104. ἡ Δίκη,

σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ
Στείχουσα, μάρπτει τοὺς κακοὺς ἀεὶ βροτῶν,

Eurip. in Stobæi Ecl. p. 9. ed. Grot. p. 123. In ejusdem Florilegio plura sunt ex perditis Tragœdiis Euripidis in eamdem sententiam dicta. *Valck.*

1112. εἴθε μοι δ' A. Fl. *Monk.*

Εἴθε μοι εὐξαμένᾳ] Quidni legamus εὐξαμένῳ; nam etsi Chorus ex mulieribus constet, sæpe tamen de iis Masculinum singulare usurpari probavimus ad Andromach. v. 421. Quin id aperte fit bis in hoc ipso Choro, v. 1107. et v. 1108. Quod et Scholiastes notat, licet infra Chorus suo genere utatur. *Barnes.*

1114. ἀγήραον ἄλγεσι Lasc. Ald. et sic vulgo. Sed MSS. A. Fl. ἀκήρατον, cujus restitutio Musgravio debetur. Exponunt Glossæ ἄφθορον, ἀήττητον. Vertit Valck. *animum curis vacuum*, vel *ab omni luctu purum et incorruptum.* Timæus Lex. Plat. p. 17. ἀκήρατοι· καθαροί. ubi vocem illustravit Ruhnkenius. ἄλγεσθαι Fl. corrupte. *Monk.*

ἀκήρατον] Ita MS. A. Vulgo ἀγήραον. Exc. Flor. ἀκήρατον ἄλγεσθαι. *Musg.*

Br. e membr. hunc et seqq. versus ita disposuit:

καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν.
δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς,
μήτ' αὖ παράσημος, ἐνείη.

Beck.

Καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν·] Quam ex uno Cod. Musgravius pro ἀγήραον restituit, vocem ἀκήρατον præbent Flor. et Paris. in quo adscripta leguntur interpretamenta, ἄφθορον, ἀήττητον. *Animum curis vacuum* sic dicere potuit, vel *ab omni luctu purum, et incorruptum*; qua postrema voce Cicero Platonis ἀκήρατον interpretatur in Timæo. Post hanc vitam beatis futura dicitur ἀκήρατος ἀλυπία Æschini Socr. III. p. 164. ὅταν ἀκήρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ· ut scripsisse suspicor Xenophontem K. Π VIII. p. 140. 10. quæ Cicero sic Latina fecit de Senect. c. 22. *cum omni admix-*

Καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν.
Δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς, μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη.
Ῥάδια δ' ἤθεα τὸν αὔριον

Et animum non vexatum curis:
Et opinio neque subtilis neque iterum absurda contingat:
Faciles vero mores

S. ἀνθρώποις. 1115. Δόξα δὲ] Οἷον μὴ σχῶ μεγάλην δόξαν, * μήτε μικρὰν, ἀλλὰ μέσην καὶ σεμνήν. Παράσημος] Δὲ ἀντὶ τοῦ ἀδόκιμος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων. 1116. Ῥάδια δ' ἤθεα] Ἀντὶ τοῦ εὐχερῆ καὶ ἄλυπα ἤθη ἔχουσα καὶ προβαίνουσα εὐτυχοίην

* Flor. ἀντὶ τοῦ μὴ σχῶ μεγ. δ. Vitium Junt. et Basil. μεγάλαν retinuerunt Barn. et Musgr.

tione corporis (animus) *liberatus, purus et integer esse cœpisset.* ἁ δέγε τῶ σώματος κρᾶσις μιαίνει τὸ καθαρὸν τᾶς ψυχᾶς, ut ait Onatus in Stobæi Ecl. p. 4. f. Κῆρες animi, suo carcere clausi, sunt *corporeæ pestes*, quæque dicitur *concreta labes* Virgilio Æn. VI. 737. et 746. his liberatus animus evadit ἀκήρατος. Eximie mens divina dicebatur ἀκήρατος· et Timæo Locro p. 547. v. 7. τὸ τῶ παντὸς σῶμα ἀκήρατον τῶν ἐκτὸς κηρῶν. ubi scripsisse videbitur, ut infra scribit, p. 561. m. πολλαὶ δὲ κᾶρες ζωᾶς· sed et in Hipparchi Fragm. Stobæano p. 574. 47. πολλαὶ κῆρες κατὰ πάντα τὸν βίον πεφύκαντι. Democritus apud Eumdem p. 534, 4. *brevem* vitam humanam dixit πολλοῖσι (πολλῇσι scribendum ex Stobæi Cod. MS. Paris.) τε κηρσὶ συμπεφυρμένην καὶ ἀμηχανίῃσι. Plato L. XI. de LL. p. 937. D. Πολλῶν ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν αἳ καταμιαίνουσί τε καὶ καταῤῥυπαίνουσιν αὐτά. Homerea in Il. M. 322. et seqq. velut interpretatus Theopompus ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 749, 10. τοσαῦται, inquit, κῆρες τῷ βίῳ παραπεφύκασιν. Sed Platonis illud plures expresserunt. Vocem tractans ἀκήρατος Clar. D. Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 11, 12. duobus illam epigrammatis eximendam putabat, ἀγηράντες et ἀγήραντον corrigens; in quibus ἀκηρασίες et ἀκηράσιον legendum monuit. J. Toupius Emend. in Suidam ad v. Ἀκήρατον. *Valck.*

1115. De sensu vocis ἀτρεκὴς diximus supra ad v. 261. παράσημος exponit Schol. ἀντὶ τοῦ ἀδόκιμος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων. Similia habent Suidas et Harpocratio, qui citant παράσημος ῥήτωρ ex Oratione Demosthenis ὑπὲρ Κτησιφῶντος, et Hesychius. *Monk.*

Δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς Μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη.] Ad ἀτρεκὴς adscriptum in Paris. Cod. ἀκριβής· Huic mulierum vel ipsius Euripidis optato rationem addidit Grotius in Exc. p. 220.

Nec nomen lateat meum,
Nec claro nimium loco
Splendens invidiam trahat.

Quod expertam se significat Euripidis Medea v. 294.

οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.

virtutibus et sapientia clari, v. 300. Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφανοῦσι δυσμενῆ.—— Βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις neque Phædræ placebant nutrici Hipp. v. 261.—— Sed hic ἀτρεκὴς δόξα est ἐπίσημος· cui παράσημος opponitur: vid. Schol. in Eurip. Hec. v. 379. ubi vere παράσημον ἀργύριον κυρίως esse dicitur παρακεχαραγμένον. *Nummi* sic *adulterini* proprie vocabantur: Hesychius, τῶν νομισμάτων τὰ κίβδηλα Παράσημα λέγεται. alias dicti νομίσματα παρακεκομμένα· παράτυπα· παραπεποιημένα· quæ cum similibus ad alia transferuntur; ad homines etiam indicandos, qui quidem sint τοῦ πονηροῦ κόμματος. *Valck.*

1116. Latinis numeris pulchre et fideliter convertit Grotius; *Mores sed faciles habens, Et quos crastina molliter Immutet veniens dies, Tuto perfruar otio.* Pro αὔριον Musgravius male corrigebat ὥριον, exponens *tempestivum.* sed ὥριος pro ὡραῖος nunquam, opinor, usurpabant Tragici. *Monk.*

Non cupiebat, credo, Chorus, crastino quoque die, i. e. quotidie, mores mutare. Multo sapientius esset, eos, quoties tempestivum esset, reformare. Neque dubito, eam mentem Euripidis fuisse, legendumque proinde:

Μεταβαλλομένα χρόνον ἀεὶ
Βίον ξυνευτυχοίην· [στρ. β'.
Οὐκέτι γὰρ καθαρὰν φρέν' ἔχω, παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω·

Tempestive semper immutans,
Vitam beatam degam.
Non amplius enim placidam mentem habeo; præter spem et contristor:

S. ἀεί. Ἄλλως. Εὐχερῶς δὲ τὰ συνήθη μεταβάλλουσα τὸν ὀλίγον χρόνον εὐτυχοίην τὸν βίον. τὸ δὲ ἑξῆς, εὔκολον δὲ ζωὴν εἰς τὸν καθ' ἡμέραν χρόνον ἀεὶ διαδεχοίμην, καὶ σὺν ἄλλοις τὸν βίον εὐτυχοίην. δύναται δὲ καὶ ἀντὶ ἐνεργητικοῦ κεῖσθαι τὸ μεταβαλλομένη ἀντὶ τοῦ μεταβάλλουσα. δύναται δὲ πάλιν εἶναι καὶ τὰ ἤθη * μεταβαλλομένη. 1118. Βίον συνευτυχοίην] Καλῶς ἡ σὺν ἔγκειται πρόθεσις, δηλοῦσα, ὡς οὐκ ἄκραν εὔχεται εὐδαιμονίαν, οὐδὲ

* Sic Flor. 6. pro μεταβαλλομένην. Videtur hoc dicere: jungi posse vel τὸν αὔρ. χρόνον μεταβ. vel τὰ ἤθη μεταβ.

ῥᾴδια δ' ἤθεα τὸν ὤριον
μεταβαλλόμενα χρόνον αἰεί.

Exstat χρόνος ὤριος Antholog. Lib. II. p. 179.

——— ὅτ' οὖν χρόνος ὤριος ἡμῖν
πάντα χύδην ἔστω, ψαλμὸς, ἔρως, προπόσεις.

Elliptice autem dicitur τὸν ὤριον χρόνον pro κατὰ τὸν ὤριον χρόνον. Sic κραταιοῦ καύματος ὤραν apud Athenæum Lib. III. p. 125. C. ἱερεῖά τε παμπληθῆ θύουσι ταύτην τὴν ἡμέραν Lib. IV. p. 139. F. ἤρξαντο τὴν αὐτὴν ὤρην Hippocrat. Epidem. Lib. I. Constitut. 3. et statim: ὑπέστρεψεν ἀμφοτέροισι τὴν αὐτὴν ὤρην. *Musg.*

In sequentibus, Ῥᾴδια δ' ἤθεα τὸν αὔριον Μεταβαλλομένα χρόνον αἰεὶ Βίον συνευτυχοίην· quorum sensum Grotius expressit eleganter:

Mores sed faciles habens,
Et quos crastina molliter
Immutet veniens dies,
Tuto perfruar otio.

ultimum τῷ διευτυχοίην aptius congrueret: sed alterum, quod retinent Codices, explicant et Scholiastæ: Ad Μεταβαλλομένα legitur et in Paris. Cod. ἀντὶ τοῦ μεταβάλλουσα. —— Τὴν αὔριον, *crastinum diem* frequenter etiam Tragici memorant, quos nusquam arbitror dixisse τὸν αὔριον χρόνον. sed nec ὤριον forte χρόνον dixerunt, pulchra tamen Clar. Musgravii videbitur conjectura legentis, Ῥᾴδια δ' ἤθεα τὸν ὤριον Μεταβαλλομένα χρόνον αἰεὶ —— *mores flexiles tempestive semper immutans,* Exercit. in Eurip. II. c. IV. f. *Valck.*

1117. Corruptissime Flor. καταλαμβανομέναν. *Monk.*

Reisk. vult βίου σὺν εὐτυχίᾳ, vel εὐψυχίᾳ, sublato commate post ἀεί. Nam χρόνον et βίου cohærent. Idem reponit μεταβαλλόμενα in Neut. pl. ut ed. Brub. habet. *Beck.*

1119. καθαράν] Schol. ἀτάραχον, καὶ ἄφοβον. Metaphora in hoc versu ducta esse videtur ab aquarum perturbatione. Eandem imaginem expressit Shakespearius, *Troilus and Cressida*, Act. III. Sc. 3. sub fin. *My mind is troubled, like a fountain stirr'd, And I myself see not the bottom of it.* Assentior Heathio interpretanti παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω, *præter expectationem autem res evenire video.* A. P. Fl. Lasc. habent παρ' ἐλπίδα λεύσσων; sed participium fluxit, ut videtur, a v. 1108. Corrigere tentabat Musgravius παρὰ δ' ἐλπίδ' ἃ λεύσσω, vel, quod minus ferri posset, παρὰ δ' ἐλπίδ' ἀλύσσω. *Monk.*

Parum venuste procedere mihi videtur oratio: *video insperatum quid, quia video* — Neque multum adjuveris, literas separando, ut sit:

——— παρὰ δ' ἐλπίδ' ἃ λεύσσω.

Forte igitur legendum: παρὰ δ' ἐλπίδ' ἀλύσσω, *et inopinato contristor.* Hesychius: ἀλύσσοντες, ἀδημονοῦντες, ἢ δυσφοροῦντες. MS. A. Lib. P. Exc. Fl. et Ed. Lasc. παρ' ἐλπίδα λεύσσων. *Musg.*

Παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω] Tmesis pro παραλεύσσω. Hoc pro παρορῶ. In quem sensum Latinam Versionem emendavi. *Barnes.*

καθαράν] In membr. reg. glossa ἀτάραχον. *Beck.*

Nulla est hic tmesis, ut Barn. putat, sed ἐλπίδα a præp. παρὰ pendet, et ver-

Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας
Φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας
Εἴδομεν, εἴδομεν ἐκ πατρὸς ὀργᾶς

Postquam Græcæ
Minervæ clarissimam stellam
Vidimus, vidimus ob patris iram

S. πλεονεκτεῖν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις εὐπραγεῖν κατὰ τὸν * βίον. 1119. Οὐκ ἔτι γὰρ] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀτάραχον καὶ ἄφοβον, διὸ καὶ μετὰ φυλακῆς ηὐξάμην. Ἄλλως. Ἄδηλον εἰς θεοὺς δηλονότι. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ἀνθρώποις συναπτέον, ἵν' ᾖ οὕτως· ἐκπίπτω τοῦ ἀνάγειν εἰς θεοὺς πρόνοιαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. οὐκ ἔτι γὰρ καθαρὰν φρένα ἔχω, τουτέστιν οὐκ ἔχω γὰρ ἀτάραχον φρένα ἐπὶ τῷ παρόντι, ὅτι ἀδίκως ἀπόλλυται ὁ Ἱππόλυτος. 1120. Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας] Ἐπεὶ τὸν Ἑλληνικῆς γῆς φανερώτατον ἀσ-

* Sic Florr. 6. 15. pro τῶν βίων. Heath. τὸν βίον, quod recepit vel ipse invenit Musgr.

tendum: *Præter exspectationem autem res evenire video.* *Heath.*

Οὐκέτι γὰρ καθαρὰν Φρέν' ἔχω· παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω] In Par. Cod. et Flor. in aliis etiam legitur, παρ' ἐλπίδα λεύσσων· male; recte in eodem adscriptum ad καθαρὰν, ἀτάραχον· quod et Scholia præbent vulgata: παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω, perperam intellecta, Heathius explicuit, ut oportebat, *præter exspectationem autem res evenire video:* idem monuit Reiskius. Apud Athenag. Leg. p. 102. *Euripides, sive Deus,* inquit, *seu Fortuna:*

Παρά τ' ἐλπίδα καὶ παρὰ δίκαν
Τοὺς μὲν ἀπ' οἴκων ἀναπίπτοντας
Ἄτερ βίου, τοὺς δ' εὐτυχοῦντας ἄγει.

Valck.

1120. Adjectivum Ἑλλήνιος pro Ἑλληνικὸς usurpavit Herodotus a Valck. indicatus Lib. V. 92. p. 424, 20. ἐπιμαρτυρόμεθά τε ἐπικαλεόμενοι ὑμῖν θεοὺς τοὺς Ἑλληνίους, μὴ κατιστάναι τυραννίδας ἐς τὰς πόλιας. *Monk.*

1121. Ἀθάνης Lasc. Ald. et MSS. sed Ἀθάνας habet Eustathius ad Il. E. p. 515, 42=388, 49. observans Tragici nostri locutionem Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας adumbratam esse ab Homerica ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ. Exponit etiam Eustath. ἤγουν ἀστέρα τῆς παρ' Ἕλλησιν Ἀθηνᾶς· ταὐτὸν δ' εἰπεῖν διάδηλον ἐν Ἀθήναις, αἳ παρονομάζονται τῇ Ἀθηνᾷ. Confert Valckenærius Anthol. III. xxv. 1. Μουσάων ἀστέρα καὶ Χαρίτων, sc. Homerum. 42. Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον. sc. Sophoclem. *Monk.*

1121. ss. Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας Φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας Εἴδομεν εἴδομεν ἐκ πατρὸς ὀργᾶς Ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἱέμενον.] Ad φανερώτατον adscribitur in Paris. Cod. ἐπιφανέστατον. Ἀθάνας, pro Ἀθήνας, præbuit Eustath. in Il. E. p. 388, 49. ubi, ἡ δὲ Τραγῳδία, inquit, τοῦτο (τὸ ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ) παραποιήσασα φησί τινα Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας, ἤγουν ἀστέρα τῆς παρ' Ἕλλησιν Ἀθηνᾶς, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, διάδηλον ἐν Ἀθήναις αἳ παρονομάζονται τῇ Ἀθηνᾷ. Verborum sensum recte expressit. —— Formam Doricam nominis Minervæ Ἀθάνας Tragici quoque suis in senariis adhibuisse monitum fuit ad Eur. Phœn. p. 8. —— Ἑλλανίας meminit Ἀθάνας· ut Corinthius Sosicles Herodoti V. c 92. θεοὺς dixit τοὺς Ἑλληνίους· Ælianus etiam in V. H. VI. c. I. p. 444. XII. c. I. p. 714. —— Nisi Ἑλλανίας dixisset Euripides, non absurda videri potuerat lectio Codicis Flor. Φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθήναις. sic φέγγος Ἀθήναις dixisse videtur Aristophanes, cujus in Equit. versus 1316. vitiosissime vulgatus:

Ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε, καὶ φέγγος
Ἀθήναις·

audaciori forte conjectura hunc in modum redintegrabitur:

Ταῖς ἡμετέραις ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις, καὶ
φέγγος Ἀθήναις.

ex ἡμετέραις tantum relictum τέραις cetera corrupisse videtur φανεὶς sic legitur v. 832. et sæpius alibi. —— Sed procul dubio rectum est ἀστέρ' Ἀθάνας. Homerum sic Μουσάων ἀστέρα καὶ Χαρίτων dixit Alcæus Epigrammatographus Anthol. III. c. XXV. ep. 1. Antipater ep. 6. Μουσῶν

Ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἱέμ νον.
Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς,
Δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν
Ὠκυπόδων μέτα θῆρας ἔναιρεν,

In aliam terram mitti.
O arena urbani littoris,
Et saltus montane, quo *cum* canibus
Celeribus ascendisti, assuetus feras interficiens

S. τέρα, καὶ τὰ ἑξῆς. ἀστέρα δὲ λέγει τὸν Ἱππόλυτον διὰ τὸ ἐπιφανὲς τῆς παρθενίας αὐτοῦ. 1125. sq. Ὅθι κυνῶν ὠκ. ἐπέβας μέτα] Ὑπερβατὸν, ὅθι μετὰ * κυνῶν ἐπέβης ὠκυπόδων, θεᾶς θῆρας ἐναίρων, τοὺς περὶ τὴν Ἄρτεμιν, ὅ ἐστι τοὺς ὑποτεταγμένους τῇ Ἀρτέμιδι. 1127. Δίκτυναν ἀμφὶ σεμνάν.] Δίκτυνα ἐκλήθη ἡ Ἄρτεμις διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Βριτόμαρτις νύμφη ἐγένετο † συγκυνηγοῦσα τῇ Ἀρτέμιδι. ταύτης ἠράσθη Μίνως, καὶ κατε-

* Sic Florr. 6. 15. ut emend. Valck. p. 285. 2. B. pro κατά. Iidem ἀναιρῶν pro ἐναίρων.
† Florr. 6. 15. συγκυνηγή τις i. e. συγκυνηγέτις. Pro Βριτόμαρτις Junt. Bas. βριμόμαντις, Florr. κτιτόμαντις.

φέγγος Ὁμήρου. et Sophoclem incertus ep. 42. Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον. Menandrum dixerunt ἀστέρα τῆς νέας κωμῳδίας. Ex Epigrammatis ineditis unum adponam brevissimum Meleagri:

Ἁβροὺς, ναὶ τὸν Ἔρωτα, τρέφει Τύρος, ἀλλὰ Μυΐσκος
Ἔσβεσεν ἐκλάμψας ἀστέρας ἥλιος. *Valck.*

1122. ὀργὰς Lasc. et Ald. perperam; postulatur enim genitivus. *Monk.*

1124. Ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτῆς, ἤγουν λευκῆς, κατὰ τοὺς παλαιούς. Eustath. ad Il. E. p. 468, 43=357, 9. derivans ab Homerico πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης. Sed rectius, ut opinor, Valckenærius judicavit a πολιὰ formari non potuisse πολιήτις· sed esse femininum ab Homerico πολιήτης, significare autem litus Trœzeni *vicinum, ejusdem regionis.* Vocem adhibuit Apollonius I. 867. ubi Hercules puellas populares vocat πολιήτιδας. *Monk.*

Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς] *Arenas vicini litoris* intelligo, non *cani*, cum Eustathio in Il. Δ. p. 357, 9. τὴν πολιὴν θῖνα —— πολιῆτιν ἀκτὴν Εὐριπίδης φησὶ περιφραστικῶς ἐν τῷ, ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτῆς, ἤγουν λευκῆς κατὰ τοὺς παλαιούς· καὶ ἔοικεν ἐκεῖνος πρῶτα μὲν πολίτην (L. πολῖτιν) εἰπεῖν τὴν πολιὰν, εἶτα Ὁμηρικῶς πλεονασμῷ τοῦ ή. A πολιὰ non videtur formari potuisse πολιῆτις· sed esse fœmininum ob Homerico πολιήτης· et maris litus Trœzeni vicinum, atque adeo *ejusdem regionis*, Euripideis Trœzeniis dictum πολιῆτις ἀκτά. In Scholio ad Il. Π. 233. in Animadv. ad Ammon. vulgato p. 246. Εἰκότως τὸν πολίτην καὶ γείτονα καὶ προπάτορα θεὸν ἐπικαλεῖται, ὡς καὶ —— τὸν Λυκογενῆ Πάνδαρος. sic legendum. —— Ut vini circa Acanthum nati Acanthius quidam istius dicitur Οἴνου πολίτης Amphidi apud Athen. I. p. 30. F. In Dionysii Halic. vel alterius Arte Rhetor. legitur p. 76. 4. *si peregrini nomina sua profitentur inter certaminis candidatos,* πολλῷ δήπου· μᾶλλον σπουδαστέον (sic legendum arbitror) περὶ αὐτὸν τοῖς, ὡς ἂν εἴπον τὶς, πολίταις τοῦ ἀγῶνος ἔσιν, *in eadem regione natis, in qua certamen fuit institutum.* Cophinum plenum carbonibus Acharnenses, carbonarii plerique, suum vocant. δημότην, *popularem*, in Aristoph. Ἀχ. v. 332. conf. H. Vales. in Mauss. ad Harp. p. 302. et A. Dounæum in Demosth. p. 36. —— Πολιῆτιν autem ἀκτὰν dixerit, ut ἄκραν τὴν Τεμενῖτιν καλουμένην Thucyd. VII. p. 448, 78. sic enim ibi scribendum ex duobus est Codd. non Τεμενίτην· et pro δραπέτην recte Sylburgius apud Etymol. p. 393, 43. in Sophoclis versu restituit:

Εὐναῖος εἴη δραπέτιν στέγην ἔχων·

ubi scribi poterit, —— λαγὼς | Εὐναῖος εἴη —— ex Hesychio in Εὐναῖος. *Valck.*

1125. Copulam omittit Fl. ὦ δρυμὸς ὄρειος Lasc. Schol. ὦ δρυμοὶ, ὄρειος A. *Monk.*

Δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν Ὠκυπόδων ἐπέβας Θεᾶς μετὰ θῆρας ἐναίρων,] In Paris. Cod. legitur Ὦ δρυμοὶ ὄρειος, ὅθι —— in Flor. Δρυμὸς ὄρειος, ὅθι —— Nisi cum Scho-

Δίκτυνναν ἀμφὶ σεμνάν.
Οὐκέτι συζυγίαν πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσει, ἀντ. β'.
Τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον
Κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους.

Circa castam Dictynnam.
Non amplius jugum equorum Venetorum conscendes,
Quod circa lacum est, curriculum
Implens pede equi exercitati.

S. δίωξεν αὐτὴν ἐπὶ ἡμέρας ὀκτώ. καὶ μὴ ὑποφέρουσα ἔτι ἔῤῥιψεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὄρους εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσώθη ἐν τοῖς δικτύοις, καὶ τούτου χάριν ἐκλήθη ἡ Ἄρτεμις Δίκτυνα. 1128. Πώλων Ἐνετᾶν] Παφλαγονικῶν. Ἐνετοὶ γὰρ ἔθνος Παφλαγονίας. εἰ δέ τις εἴποι, ἐκ ποίας πόλεως ὠνομασμένοι; ἴστω ὅτι πολλοὶ βάρβαροι οὐκ ἐκ πόλεων, οὐδὲ χώρας, ἀλλ' ἐξ ἔθνους ὀνομάζονται, ὡς Νομάδες, Βλέμυες. ἡ δὲ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ εἰς, οὐκ ἔτι εἰς συζυγίαν πώλων βήσῃ, ὡς τό· "ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο." (Il. ε'. 745.)* 1129. Τὸν

* Vulgo ὡς τό δ' ἐς δ' ὄ. Rectius Florr. prius δ' omittunt. Iidem supra ὠνομασμένοι pro ὠνομασμένος. Pro ἡ δὲ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ εἰς leg. ἀντὶ τῆς εἰς.

liaste præpositio μετὰ trajecta statuatur, ista commode nequeunt explicari; sic ille, ὅθι μετὰ (sic leg.) κυνῶν ἐπέβης ὠκυπόδων, θεᾶς θῆρας ἐναίρων. Mira hic comminiscitur et inaudita Cl. R. ἐπέτα, et θοὰς θῆρας. *Valck.*

καθαράν.] Glossa in membr. ἀτάραχον, quæ est etiam Scholiastæ expositio. *Brunck.*

Forte, ὅθι κυνῶν μετ' ὠκυπόδων ἐπέτα θοὰς μετὰ θῆρας ἐναίρων, *quo una cum pernicibus canibus volabat post* (i. e. *persequens*) *celeres feras, quo eas occideret. Reisk.*

1126. Vulgo legitur Ὠκυπόδων ἐπέβα Θεᾶς μέτα, θῆρας ἐναίρων, metris antistrophicis aperte repugnantibus. θεᾶς, ut ineptum additamentum, delevit Brunckius, idcirco laudatus a Porsono ad Phœn. 5. "Ex Hippolyto 1139. (1143. Musgr.) θεᾶς recte ejecit Brunckius; quanquam ne sic quidem iste locus perpurgatus videtur." Quid in animo habuerit Criticorum summus, pro certo præstare non possum. Correctione tamen aliqua opus esse, vel propter metra male congruentia, manifestum est. Mihi quidem olim videbatur omittenda vox ἐναίρων, et adsumenda Scholiastæ constructio, ὅθι μετὰ κυνῶν ὠκυπόδων ἐπέβα θῆρας. Hodie vero vocem ἐπέβα e Scholio oriundam censeo, et omnino amplector correctionem doctissimi Censoris Angli (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 224.) Ὠκυπόδων μέτα θῆρας ἔναιρεν. Sic profecto optime procedent metra: quin et observabit, Lector, tribus dactylicis tetrametris totidem versus Iambicos, satis venusto ordine, subjungi. ἐπέβας MS. A. et sic legit Scholiasta, qui et κατὰ pro μετὰ vitiose exhibet. μέγα γῆρας Fl. *Monk.*

Ἐπέβας] Alias ἐπέβα scribi dicit Æmil. Portus, nec tamen mutat, eo quod apostrophe pateat magis ex versu 1128. Πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ. De Venetis equis vide supra ad v. 231. *Barnes.*

Ed. Fl. ἐπέβα.

1127. Δίκτυναν Schol. vid. supra ad v. 145. *Monk.*

Sententiam turbat vox θεᾶς, haud dubie superflua, cum statim sequatur Δίκτυνναν ἀμφὶ σεμνάν. Forte verum fuerit ἐθὰς μετὰ, *quæ solitus est cum canibus velocibus lustrare. Musg.*

Reisk, punctum perfectum post ἐναίρων poni et post σεμνὰν deleri vult, redditque: *Non amplius inscendes currum in gymnasii aditu, ubi stat imago Dianæ. Beck.*

1128. Vid. supra 231. *Monk.*

Cod. Fl. συζυγία. *Beck.*

Οὐκ ἔτι συζυγίαν Πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ] *Non amplius currum inscendes, cui duæ jungi solebant equæ Venetæ.* συζυγίαν dixit, quam alias ξυνωρίδα vocant. Supra Hipp. v. 228.

Δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι Λίμνας,
Καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων,
Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις
Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα.

ubi de stadio quædam dicta sunt. *Valck.*

Μοῦσα δ' ἄϋπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν
Λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον·
'Αστέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι

Et nocturna Musa chordarum sub jugo
Cessabit, in domo paterna.
Sine coronis autem *erunt* mansiones puellæ

S. ἀμφὶ Λίμναν] Λίμνη τόπος Τροιζῆνος 'Αττικὸς, ἔνθα Λιμνῆτις Ἄρτεμις καλεῖται. παρὰ τὸ πεδίον τῆς Λίμνης τὸ * τρεχόμενον τοὺς γυμναστικοὺς ἵππους κατέχων τῷ ποδὶ, καὶ γυμνάζων. 1131. Μοῦσα δ' ἄϋπνος] Τουτέστιν ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ παύσεται ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ σοῦ πατρὸς ἄϋπνος, ἢ ἄπαυστος. τον ζυγὸν δὲ τῆς κιθάρας ἄντυγα καλεῖ, ἢ τὸν πῆχυν,

* Pro 'Αττικός Florr. 6. 15. 'Αττικῆς. neutrum convenit Valck. ad Hipp. v. 122. post τὸ τρεχόμενον transponit in 'Αττικῶς mutatum. Λιμνῆτις est a Barn. pro λίμνη τις, et confirmatur Codd. Florr. τὸ τρεχόμενον est e Florr. pro τὸ βρεχόμενον. Valck. l. c. hæc sic digerenda censet: Λίμνη — καλεῖται. Ἄλλως. παρὰ τὸ πεδίον τῆς Α. ΤΡΟΧΟΝ, τὸν τρεχόμενον τόπον. Ab eodem est τοὺς γυμναστ. ἵππους pro τόπους. cf. eund. ad v. 11. 30.

1129. Ellipsis est præpositionis κατὰ, qualis in Orest. 1249. Στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον. Soph. Aj. 30. Πηδῶντα πέδια σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει. Alia exempla satis obvia sunt. Vid. supra v. 228. *Monk.*

ἀμφὶ Λίμνας] Vide supra ad v. 228. *Musg.*

Λίμνας τρόχον] De Limna Gymnasii nomine vide Scholiasten hic et ad Hippolyt. v. 147. De τρόχος et τρόχοι pro 'Ιππόδρομος vid. Medeæ v. 46. *Barnes.*

Quod hic vocat Τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον· et in quo non amplius in posterum *equos ageret exercitatos:* Οὐκ ἔτι συζυγίαν Πώλων 'Ενετᾶν ἐπιβάτῃ, (κατὰ) τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον Κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους. *Valck.*

1130. Hanc lectionem tuentur omnes Libri cum Scholiasta. Reiskium legentem γυμνάδος ἵππου secuti sunt Musgravius et Brunckius. *Monk.*

γυμνάδας ἵππους.] Legendum, quod et Reiskius vidit, γυμνάδος ἵππου. Singulare pro plurali, ut πῶλον Phœniss. 804. φῶτα Soph. Antig. 108. Plura vide ad Supplic. 377. Heraclid. 807. infra 1250. *Musg.*

Aliter hæc accipienda censuerunt VV. DD. qui emendarunt γυμνάδος ἵππου, ut Reisk. qui hoc explicat *obtinens stadium*, vel curriculum, *pede equi exercitia docti.* *Beck.*

Ad Κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους. Pertinent in Scholiis, τοὺς γυμναστικοὺς τόπους (ἵππους legendum arbitror) κατέχων τῷ ποδὶ καὶ γυμνάζων. *pede cohibens equos in cursum exercitatos:* Hippolytus ad famulos v. 109. καταψήχειν χρεὼν Ἵππους, ὅπως ἂν ἅρμασι ζεύξας ὕπο —— γυμνάσω τὰ πρόσφορα. Longe aliter hæc accipienda censuerunt viri doctissimi, legentes, γυμνάδος ἵππου· *Valck.*

Manifesta corruptela vulgo legitur γυμνάδας ἵππους. Reiskius, vir breviloquens, sed sagacissimi ingenii, tam vere quam acute vidit, Euripidem scripsisse γυμνάδος ἵππου, quod merito probat Musgravius. Ordo est: οὐκ ἔτι ἐπιβάσῃ συζυγίαν πώλων 'Ενετᾶν, κατέχων τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον ποδὶ γυμνάδος ἵππου. *Non amplius conscendes currum Venetis equis junctum, pede equi exercitati obtinens curriculum ad Limnas.* κατέχων ποδὶ γυμνάδος ἵππου idem est, ac κατέχων γυμνάσιν ἵπποις. Vox ποδὶ periphrasi hic servit, qua de re vide notata ad Hec. 216. ἵππου, singularis pro plurali, frequenti Poëtis nostris enallage, quod et Musgravio observatum fuit. Jam si, servata vulgata lectione, constructionem aliter instituas, vide quam barbare et quam absurde Euripidem loqui facias: οὐκ ἔτι ἐπιβάσῃ συζυγίαν πώλων 'Ενετᾶν (κατὰ) τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον, κατέχων (τῷ σαυτοῦ) ποδὶ γυμνάδας ἵππους. Dura est admodum ellipsis præpositionis κατὰ, quæ tamen esset subintelligenda; aut ἐπιβάσῃ sensu transitivo, quo non adhibetur, accipi deberet. Tum ποδὶ, ad Hippolytum necessario relatum, juvenem no-

Λατοῦς βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν·
Νυμφιδίων δ' ἀπόλωλε φυγᾷ σᾷ
Λέκτρων ἅμιλλα κούραις.

Latonæ in profundis frondibus:
Nuptiales vero perierunt generosis nunc exilio tuo
Contentiones de connubio puellis.

S. ὡς κιθαρίζοντος αὐτοῦ. ἡ δὲ ἄϋπνος, φησὶν, * ᾠδὴ τῶν χορδῶν τῶν ὑπὸ τῇ ἄντυγι λήξει. 1133. Ἀστέφανοι δὲ] Αἱ δὲ ἀναπαύσεις τῆς θυγατρὸς Λητοῦς, ὅ ἐστι τῆς Ἀρτέμιδος, αἱ κατὰ τὴν βαθεῖαν ὕλην ἀστέφανοι ἔσονται. λείπει γὰρ τὸ ἔσονται. Ἄλλως. αἱ † ἀναπαύσεις τῶν κορῶν τῶν συγχορευουσῶν περὶ τὸ τῆς Λητοῦς ἱερὸν ἀστέφανοι ἔσονται, τουτέστι λυπηθήσονται ἐπὶ σοὶ αἱ παρθένοι. τινὲς δὲ τὸ ἀστέφανοι ἀντὶ τοῦ πολυστέφανοι ἔσονται, τὰ α λέγοντες ἐπιτατικόν. 1135. Φυγᾷ σᾷ] Διὰ τὴν φυγὴν οὐκέτι ‡ ἁμιλληθήσονται αἱ παρθένοι ὑπὲρ τοῦ γάμου, τίς σοι δοθήσεται γυνή. Ἄλλως. Φυγάδος σοῦ ὄντος, ἡ φιλονει-

* Basil. ὦ δή.
† Legebatur: ἄλλως αἱ ἀναπ.
‡ Ἁμιλληθήσονται Florr. 6. 15. pro ἀμεληθήσονται. Heath. conj. μεληθήσονται vel ἐπιμεληθήσονται.

bis exhibet curru simul et equo vectum; quod absurdum est. Præterea heroïcis temporibus equitatio in usu non erat: equos suos curru junctos Hippolytus exercebat, non iis insidens. Ubi mandata famulis dat. v. 109. manifestum est, ea ad aurigationem, non ad equitationem spectare:

καὶ καταψήχειν χρεὼν
ἵππους, ὅπως ἂν ἅρμασι ζεύξας ὕπο,
βορᾶς κορεσθεὶς, γυμνάσω τὰ πρόσφορα.

Brunck.

1131. "Attigit hæc Euripidis Eustath. in Il. E. p. 456. 18. Ἄντυξ—οὐ μόνον ἐπὶ ἅρματος—ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζυγοῦ κιθάρας, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ πήχεως, καθ' ὃ σημαινόμενον Ἄντυγα χορδῶν Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ἱππολύτῳ. Inter Lyræ partes ζυγοῦ meminit et πήχεως Eratosthenes Catast. c. xxv. cujus Græca deerant Scaligero Latina tractanti Hygini et Schol. Germanici Manil. p. 422. Rem de lyræ quoque partibus intricatam esse significavit Clar. T. H. in Lucian. p. 223." Hæc Valckenærius. Ceterum ἄντυξ, quod hic de *jugo citharæ* dicitur, proprie quemvis ambitum significavit. Est *ambitus currus* in hujus dramatis vv. 1183. 1226. ut in Hom. Il. E. 262. ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας. *ora clypei* Il. Σ. 607. Ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος. de *orbe Lunæ*, Quint. Calaber A. 146. ἀλίγκιον ἄντυγι μήνης. Flor. μὲν ὕπνος, et mox δρόμον. B. D. χορδᾶς. Non absimilem figuram adhibuit Horatius Carm. II. x. 18. *quondam cithara tacentem Suscitat Musam. Monk.*

ἄντυγι] Primario sensu quamvis curvaturam significare videtur. Q. Calaber Lib. I.

—— ἐναλίγκιον ἄντυγι μήνης,
ἥ θ' ὑπὲρ ὠκεάνοιο βαθυῤῥόου ἀντελλῇσιν
μεσσον πεπληθυῖα περὶ γναμπτῇσι κεραίης.

Hic jugum citharæ intelligendum est. Constructio est: ἄϋπνος δὲ χορδᾶν μοῦσα λήξει ὑπ' ἄντυγι. Pro χορδᾶν MSS. B. D. χορδᾶς.

ἄϋπνος, insomnis, nocturna. Sic νυκτίλαλος κιθάρα in Epigr. Antipatri Sidonii Anthol. H. Steph. 277. παννύχιος κρούοι — χέλυν. ibid. p. 276. *Musg.*

In his Μοῦσα δ' ἄϋπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον· pro ἄϋπνος in Codd. Flor. et Paris. μὲν ὕπνος· et, pro δόμον, legitur in iisdem δρόμον. Attigit hæc Euripidis Eustath. in Il. E. p. 456. 18. Ἄντυξ —— οὐ μόνον ἐπὶ ἅρματος —— ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζυγοῦ κιθάρας κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ πήχεως, καθ' ὃ σημαινόμενον Ἄντυγα χορδῶν Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ἱππολύτῳ. Inter Lyræ partes ζυγοῦ meminit et πήχεως Eratosthenes Catast. c. XXV. cujus Græca deërant Scaligero Latina tractanti Hygini et Schol. Germanici ad Manil. p. 422. Rem de lyræ quoque partibus intricatam esse significavit Clar. T. H. in Lucian. p. 223.

Valck.

1134. βαθεῖαν. *fertilem* interpretatur

Ἐγὼ δὲ σᾷ δυστυχίᾳ ἐπῳδός.
Δάκρυσι διοίσω
Πότμον ἄποτμον· ὦ τάλαινα
Μᾶτερ, ἔτεκες ἀνόνατα· φεῦ,
Μανίω θεοῖς.
Ἰὼ ἰὼ, συζυγίαι Χάριτες,
Τί τὸν τάλαιν' ἐκ πατρῴας
Γᾶς, οὐδὲν ἄτας αἴτιον,
Πέμπετε τῶνδ' ἀπ' οἴκων.

Ego vero propter tuam calamitatem
Fletu feram
Fatum infelix, O misera
Mater; frustra peperisti! heu,
Succenseo Diis.
Heu, heu, vos Gratiæ conjugales,
Quare hunc miserum e terra patria,
Nullius culpæ reum,
Emittitis procul ab his ædibus?

S. κία τῶν παρθένων τῶν ἐπιδοξαζομένων τῷ σῷ γάμῳ ἀπώλετο. 1142. Συζυγίαι χά-

Blomfieldius ad Æsch. Prom. 673. ubi πρὸς Λέρνης βαθὺν Λειμῶνα. conferens Androm. 635. βαθεῖαν γῆν. Homer. Il. ι. 147. βαθὺ λήϊον. ι. 151. Ἀνθείαν βαθύλειμον. Plura quærantur hujus significationis exempla in ipsius nota, et in locis ibi indicatis. ἀν' ὕλαν E. P. Lasc. *Monk.*

ἀνὰ χλόαν·] MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. ἀν' ὕλαν. *Musg.*

1135. In omnibus editionibus hactenus scriptum est νυμφίδια δ' ἀπόλωλε λέχη φυγᾷ σᾷ, quod per metrum stare non potest. Delendum igitur judicavi λέχη, sententiæ ac metro perinde incommodum; et deest profecto in Cod. Fl. nec videtur lectum fuisse a Scholiastis, quorum interpretamenta exscribam. διὰ τὴν φυγὴν, οὐκ ἔτι ἁμιλληθήσονται αἱ παρθένοι ὑπὲρ τοῦ γάμου, τίς σοι δοθήσεται γυνή. ἄλλως. φυγάδος σοῦ ὄντος, ἡ φιλονεικία τῶν παρθένων τῶν ἐπιδοξαζομένων τῷ σῷ γάμῳ ἀπώλετο. Quod vulgo legitur, ἀμεληθήσονται, Barnesii debetur sagacitati: Arsenii enim Scholiorum Editio habet ἀμελληθήσονται, mero typographi errore pro ἁμιλληθήσονται. Ceterum ex emendatione edidi νυμφιδίων.

Posses quidem levissima correctione scribere νυμφιδία, et cum ἅμιλλα conjungere: sed epitheton illud non nisi cum εὖναι, λέχη, κοῖται, τέρεμνα, vel tali vocabulo, usurpavit Noster. τερέμνων ἄπο νυμφιδίων supra v. 767. [νυμφιδίων emendabat etiam Wakefieldius. *ex Addendis. Monk.*

Hi versus corruptissimi sunt, et sine codicibus, utpote mutili, vix restituendi. Markland. Exc. Flor. delent λέχη v. 1135. quo sublato, recte procedit sententia: melius tamen processura, si sic defectum suppleveris:

ἀπόλω-
λεν Εὐπατρίσ' ἄρτι φυγᾷ σᾷ.

Εὐπατρὶς exstat Soph. Electr. 1087. *Musg.*

λέχη hic non deesse posse, monet Brunck. *Beck.*

1135. s. Hi versus *mutili* Marklando videbantur et sine Codicibus *vix restituendi:* vox λέχη abest a Flor. In Cod. Paris. sic dispositi leguntur:

Νυμφίδια δ' ἀπόλωλε λέχη

ARGUMENTUM ACTUS QUINTI.

Nuntius Theseo miserandum Hippolyti exitium prolixe narrat: Chorus vim amoris celebrat. Diana innocentiam filii Theseo testatur, illius credulam crudelitatem damnans: unde acerrimus misero parenti dolor oritur. Ipse Hippolytus semimortuus in Scenam producitur; quem Diana, illius patrona, solatur, vindictam illi ex inimicis et divinos honores pollicita; monstratque, illum non patris culpa, sed Veneris machinis, periisse. Quare Hippolytus jam exspirans patri dat veniam. Exitus Fabulæ luctu et miseratione plenus.

ΧΟ. Καὶ μὴν ὀπαδὸν Ἱππολύτου τόνδ' εἰσορῶ

Cho. Atqui asseclam hunc Hippolyti video

S. ριτες,] Αἱ συνεζευγμέναι Χάριτες τῷ Ἱππολύτῳ, αἱ συζευγνῦσαι, ὅ ἐστι γαμήλιοι, ἀντὶ

Φυγᾷ σᾷ
Λέκτρων ἅμιλλα κούραις.

Sententiam ista mihi satis aptam hanc præbere videntur: *Lecti tui sponsalis, super quo certabant inter se, puellis spes exilio tuo omnis ablata periit:* Νυμφίδια δὲ λέχη, Λέκτρων ἅμιλλα κόραις, ἀπόλωλε φυγᾷ σᾷ. atque in hunc ista sensum cepisse quoque videntur Grammatici Græci, quorum hæc sunt in Scholiis: διὰ τὴν φυγὴν οὐκ ἔτι ἀμεληθήσονται αἱ παρθένοι ὑπὲρ τοῦ γάμου, τίς σοι δοθήσεται γυνή· quæ sequuntur illic, verbis diversa, in eamdem conspirant sententiam; sed in istis, quæ posui, ἀμεληθήσονται non cum Heathio in μεληθήσονται, vel ἐπιμεληθήσονται, sed mutandum est in ἀμιλληθήσονται, *certabunt.* Thiodamanteum Hylam ubi Nymphæ fontanæ proprium dicat Juno Valerii Flacii III. 542.

Hunc tibi, vel posito venantem pectine Phœbum
Crede dari; quæ spes Nymphis aufertur Achæis.

Achillem Statii Ach. II. 40, 44.

non alias rediturum ad Thessala Tempe,
Jam tristis Pholoë, jam nubilus ingemit Othrys;
Et sperata diu plorant connubia Nymphæ.

Valck.

1136. κόραις Lasc. Ald. Ionicam formam, quæ Tragicis perinde erat in usu, exhibent B. Fl. λέκτρ' ἀνάμιλλα P. *Monk.*

λέκτρων ἅμιλλα] Lib. P. λέκτρ' ἀνάμιλλα.

κούραις.] Ita MS. B. et Exc. Fl. Cæteri κόραις. *Musg.*

Reisk. pro λέκτρων emendat ἀστῶν, *puellis*, vel filiabus, *civium nostrorum futurum certamen.* *Beck.*

1139. ὦ abest a Lasc. *Monk.*

1140. ἀνόνητα vulgo. Doricam formam e Cod. A. reposuit Brunckius. ἀνόναντα Fl. Simili modo vocabulum adhibuit Noster in Alcest. 423. ὦ πάτερ, ἀνόνατ', ἀνόνατ' ἐνύμφευσας. Electr. 509. Καὶ πάτερα τὸν ἐμὸν, ὅν ποτ', ἐν δόμοις ἔχων, Ἀνόνητ' ἔθρεψας σοί τε καὶ τοῖς σοῖς φίλοις. Hec. 760. Herc. F. 718. *Monk.*

ὦ τάλαινα Μᾶτερ, ἔτεκες ἀνόνητα·] Vitiosum in Flor. ἀνόναντα· forsan est ex ἀνόνατα· quod dat Paris. forma Dorica. Ad Aristoph. Vesp. v. 312. Τί με δῆτ' ὦ μελέα μῆτερ ἔτικτες; —— 313. Ἀνόνητον ἆρά σ' —— εἶχον ἄγαλμα· in Scholiis utrumque dicitur ex Euripidis Theseo petitum, quorum prius ibi pueri dixerint Minotauro objiciendi; quum Hippolytus in eodem dixerit dramate, Ἀνόνητον ἄγαλμα, πάτερ, οἴκοισι τεκών. In Eurip. Hec. v. 760. quærenti Regi. Ἢ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες; respondet Hecuba:

Ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τόνδ' ὃν εἰσορᾷς.

Valck.

1141. θεοῖσιν Edd. et MSS. *Monk.*

Μανίω] *Dorice* pro μηνίω, a μῆνις, *ira.* *Barnes.*

Μανίω θεοῖσιν, rarior forma his in Choricis carminibus Dorica; qualis et Μάνυσον videtur in Hecubæ v. 192. In Flor. Cod. pro Μανίω legitur μὰν ἰὼ. *Valck.*

1142. Χαρίτων conjecit Reiskius. *Monk.*

συζυγίαι.] Si vera lectio est, formatur, ut ὑποζύγιος. συζυγίαι χάριτες verto: *gratia et favor conjugalis.*

γάμος συζύγιος habet Clem. Alex. p. 84. *Musg*

Σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὁρμώμενον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν
Εὕροιμ' ἂν, ὦ γυναῖκες; εἴπερ ἴστ', ἐμοὶ
Σημήνατ'· ἆρα τῶνδε δωμάτων ἔσω;

Celeriter tristem tendentem ad domum.

NUNTIUS.

Quo vadens dominum hujus terræ Theseum
Inveniam, O mulieres? si novistis, mihi
Significate. Nunquid intra hanc domum?

S. τοῦ ὦ Χάριτες ἔφοροι τῆς συζυγίας. 1152. Θησεῦ, μερίμνης] Οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐξ ὀνόμα-

συζυγίαι χάριτες explicantur in Cod. Paris. αἱ συζευγνύουσαι, ὅ ἐστι γαμήλιοι. *Valck.*

1143. τί τόνον vitiose Fl. Versus, ut a nobis distribuitur, est Ionicus a Majore dimeter, quales sunt 552, 560, 737, 747. De hujus metri legibus dictum est supra ad v. 537. *Monk.*

1144. τὸν οὐδὲν ἄ. αἴ. Lasc. *Monk.*

1146. Sic Lasc. Ald. cum MSS. omnibus. Edidit tamen Valckenærius ὀπαδῶν, nullo, mea sententia, jure. Dixit quidem Euripides Med. 1115. Καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν 'Ιάσονος Στείχοντ' ὀπαδῶν. et sic alibi. Sed vereor ut sine articulo dixisse potuerit ὀπαδῶν 'Ιππολύτου τόνδε. Persona 'Ημιχόρου, huic versui vulgo præfixa, in Codice A. recte omittitur. ὀπαδῶν habuisse videtur X. Π. 1866. *Monk.*

Non hic chorum dividi censet Prevostus, sed esse omnem chorum, qui loquens inducatur. *Musg.*

Huic versui vulgo præfixam semichori personam recte omittunt membr. reg. Continuat enim hæc chorus V. Or. 344. Ph. 1333. et alibi sæpe sic Br. *Beck.*

Καὶ μὴν ὀπαδῶν 'Ιππολύτου τόνδ' εἰσορῶ, Σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὁρμώμενον] Hinc Chorus in Hipp. Senecæ, v. 989.

> Sed quid citato nuncius portat gradu,
> Rigatque mœstis lugubrem vultum genis?

Vulgatæ voci ὀπαδὸν, etiam absque Codicum auctoritate, substituere non dubitavi ὀπαδῶν· τόνδε ὀπαδῶν, *huncce famulorum Hippolyti*, qui supra v. 107. Χωρεῖτ', ait, ὀπαδοί. Mecum legit Auctor dramatis Χρ. Π. v. 1866.

> Καὶ μὴν ὀπαδῶν τιν' εἰσορᾶν δοκῶ
> (f. scribendum, εἰσορᾶν τιν' αὖ δοκῶ)
> Σπουδῇ σκυθρωπὸν ἐνθάδ' ἐφωρμημένον.
> Δοκεῖ δὲ καινῶν ἄγγελος μηνυμάτων.

In Euripidis leguntur ista Medea v. 1115.

> Καί τοι δέδορκα τόνδε τῶν 'Ιάσονος
> Στείχοντ' ὀπαδῶν.

ubi est in Cod. Flor. Καὶ δὴ (L. Καὶ μὴν) δ. τόνδε τὸν 'Ιάσονος Στ. ὀπαδὸν, —— vitiose: nobiscum et ista eadem legisse falsum *Gregorium* Χρ. Π. monstrat v. 123. Καί τοι δέδορκ' ἐνθάδε τὸν (L. τῶν) παιδὸς τινὰ Στείχοντ' ὀπαδῶν. In Eurip. Alcest. v. 137. 'Αλλ' ἥδ' ὀπαδῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται Δακρυῤῥοοῦσα. Apud Achill. Tat. I. 43. παῖς εἰστρέχει τῶν τοῦ Χαρικλέους οἰκετῶν, ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὴν ἀγγελίαν τοῦ κακοῦ. *Valck.*

1148. Ultimæ syllabæ accusativorum Θησέα, 'Ορφέα, βασιλέα, etc. a nominibus in εὺς, apud Atticos *plerumque* producuntur, analogiam secutæ genitivorum in έως; neque id vero *semper*, quod aiunt Clarkius ad Hom. Iliad. A. 265. et Heathius. Corripitur enim vocalis in φονέα, in Hec. 876. Electr. 599. 763. duas alias exceptiones apud Comicos habet. Porsoni Nota ad Hec. 876. Pejus autem erravit Barnesius, syllabam producendam esse arbitratus scribendo 'Ορφεᾶ supra v. 957. Lo-

ΧΟ. Ὅδ' αὐτὸς ἔξω δωμάτων πορεύεται.
ΑΓ. Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον
Σοὶ, καὶ πολίταις, οἵ τ' Ἀθηναίων πόλιν
Ναίουσι, καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας.
ΘΗ. Τί δ' ἐστί; μῶν τις ξυμφορὰ νεωτέρα
Δισσὰς κατείληφ' ἀστυγείτονας πόλεις;

Cho. Ille ipse egreditur ex ædibus.
Nun. Theseu, affero rem dignam mœstitia,
Tibi, et civibus, qui urbem Atheniensium
Habitant, et fines terræ Trœzeniæ.
Thes. Quidnam est? an nova aliqua calamitas
Duas vicinas urbes invasit?

S. τος τοὺς δεσπότας ἐκάλουν. πολίτας δὲ φησὶ τοῦ Θησέως τοὺς Ἀθηναίους καὶ Τροιζηνίους.

ca veterum Grammaticorum ad hanc rem spectantia citantur in Notis ad Mœrin p. 192. Tantum notent tirones, poëtas nonnunquam horum casuum duas ultimas syllabas, versu cogente, in unam contraxisse: quod in genitivis Θησέως, Ἐρεχθέως, Αἰγέως factum esse videmus v. 10. 522. 1098. 1278. In accusativis autem Phœn. 927. Σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας. 1181. Ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ παρασπιστὰς πυκνούς. Idem monuit Clarkius. τόνδε Θησέα et mox πορεύομαι Flor. utrumque male. *Monk.*

Θησέα] Idem de hoc dicimus, quod de Ὀρφέα supra ad v. 957. vel τὸ α producendum ante μολών. *Barnes.*

Heath. ad h. l. monet, Accusativos tales, qualis Θησέα, semper apud Atticos ultimam syllabam producere, analogiam genitivorum secutos. *Beck.*

Ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν Εὕροιμ' ἄν.] Perperam in Flor. Cod. legitur τόνδε Θησέα· Vivebat quidem Pittheus, (v. 797.) sed senex regionem Trœzeniam ex filia nato Theseo dederat regendam; ut Thebanum regnum Cadmus

Πενθεῖ δίδωσι, θυγατρὸς ἐκπεφυκότι,

Eurip. Bacch. v. 44. — Nostra hæc in suum drama Χρ. Π. sic transsumsit Auctor v. 1869.

Πῆ νῦν μολὼν εὕροιμ' Ἰησοῦ μητέρα,
Εἴπατέ μοι, γυναῖκες, εἴπερ ἴστέ, μοι
Σημήνατ', ἆρα τῶνδε δωμάτων ἔσω;

Respondet ad ista chorus:

Ἠδ', αὐτὸς ἀθρεῖς, δωμάτων ἐκτὸς μένει.

Valck.

1149. Hunc v. cum sequentibus adhibuit Χ. Π. 1860. *Monk.*

1151. Ὅδ' αὐτὸς ἔξω δωμάτων πορεύεται· choro recte quoque tribuitur; ac si verba essent Thesei, πορεύομαι legitur in Cod. Flor. Ista talia sunt in Tragœdiis plerumque chori verba; in Soph. Antig. v. 392. Œd. in Col. v. 542. Œd. T. 539. ubi eadem pæne leguntur:

Αὐτὸς ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.

Valck.

1152. Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον Σοὶ καὶ πολίταις] In eodem Dramate Christ. hæc quoque leguntur v. 1874. Καὶ νῦν μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον (Est et versus illic 643) Σοὶ καὶ μαθηταῖς· respondet ἡ θεοτόκος· Εἰς καιρὸν ἥκεις καίπερ ἀγγέλλων φόβον. Τί δ' ἐστί; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα. *Valck.*

1154. Καὶ γῆς τέρμονας] Τέρμων pro τέρμα haud raro Euripidi usurpatur. Vide ad Phœniss. v. 1371.

Barnes.

1155. Χ. Π. 1867. *Monk.*

Theseus, Τί δ' ἐστί; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα Δισσὰς κατείληφ' ἀστυγείτονας πόλεις; Senecæ Theseus Hipp. v. 993.

Ne metue clades fortiter fari asperas;
Non imparatum pectus ærumnis gero. —
Proloquere, quæ sors aggravet quassam domum.

Nuncius respondet:

ΑΓ. Ἱππόλυτος οὐκέτ' ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν ἔπος·
Δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς.
ΘΗ. Πρὸς τοῦ; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος,
Ὅτου κατῆσχυν' ἄλοχον, ὡς πατρὸς, βίᾳ;

Nun. Hippolytus non amplius *est*, ut ita dicam:
Exiguo tamen temporis momento videt hanc lucem *adhuc*.
Thes. A quo? Num aliquis hostiliter cum eo egit,
Cujus conjugem per vim, ut patris, fœde stuprârit?

S. τούτων γὰρ ἀμφοτέρων πολίτης ἐστὶν, ἐκ μὲν πατρὸς Ἀθηναίων, ἐκ δὲ μητρὸς Τροιζηνίων 1154. Καὶ γῆς τέρμονας] Περὶ τὰ τέλη τῆς Τροιζῆνος· τέρμονας γὰρ Τροιζῆνος * τοὺς ὅρους φησί. ἀστυγείτονας δὲ πόλεις τὰς δύο φησὶ, Τροιζῆνα καὶ Ἀθήνας. 1159. Πρὸς

* Sic Florr. 6. 15. pro περὶ τὰ τ. τῆς Τρ. τοὺς ὅρους φησί.

Hippolytus (heu me!) flebili letho occubat.

Nuncius Euripidis:

Ἱππόλυτος οὐκ ἔτ' ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν ἔπος· *Valck.*

1157. Vid supra 778. ὡς εἰπεῖν ἔπος *ut verbo dicam.* Vv. 1157-8. habet Χ. Π. 649. 650. *Monk.*

Ἱππόλυτος οὐκ ἔτ' ἔστιν] Vide supra ad hujus fabulæ v. 357. *Barnes.*

Ἱππόλυτος οὐκ ἔτ' ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν ἔπος· Δέδορκε μέν τοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς.] Totidem verba sunt in Χρ. Π. v. 649, 50. nisi quod nomini Hippolyti substituerit auctor, Παῖς νῦν σὸς οὐκ ἔτ' ἐ. — Quia formula usitatissima, Οὐκ ἔτ' ἐστὶν, idem significat ac τέθνηκε, vel ὄλωλεν, ab Euripidis Theseo vs. 1169. dici potuit, Πρὸς τοῦ; *a quonam interfectus periit?* Πρὸς τοῦ τέθνηκεν; Sophoclis est in Trach. v. 1147. Πρὸς τοῦ δ' ὄλωλεν; in Aj. v. 1052. Talia dantur plurima: rarius illud ex Euripidis Scyriis Sexto servatum Empir. Ἀντιῤῥ. I. §. 308.

Α. Ἡ παῖς νοσεῖ σοῦ κἀπικινδύνως ἔχει.
ΛΥ. Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται; *Valck.*

1158. "*Eustath. ad Il.* Θ. p. 699, 40 =580, 52." R. P. Citat Eustathius δέδορκε φῶς ὡς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς, monens hanc locutionem, et Sophocleam Œd. T. 961. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπὴ, sumptas esse ἐκ τοῦ ῥέπειν θανασίμως τὰ τοῦ Διὸς τάλαντα. *Monk.*

1159. Tanquam si dixisset Nuncius θνήσκει vel ὄλωλε. interrogat Theseus πρὸς τοῦ; Hec. 767. Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος; *Num hostis factus erat aliquis—?* Locutiones huic similes adamasse videntur Tragici. Nonnunquam adjungitur dativus. Vid. Abresch. ad Æsch. Prom. 121. Valcken. ad Phœn. 482. Hujus formulæ exempla quædam nos citasse non moleste ferent Lectores. Prom. 121. τὸν πᾶσι θεοῖς Δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ'. i. e. *factum omnibus Divis invisum.* Phœn. 20. Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος. 489. δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολών. 1577. δι' ὀδύνας ἂν ἔβας. Orest. 748. διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι, *metuo.* Androm. 174. διὰ φόνου δ' οἱ φίλτατοι Χωροῦσι. 416. Καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰὼν, *patrem osculatus.* Ista dedit Valck. ad Phœn. 482. (489. Pors.) Addas ejusdem fabulæ 395. διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα, quod exponit Schol. ποθῶ. Med. 868. Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην. vertente Abreschio, *convitiis in memet grassata sum.* Soph. Œd. C. 905. Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον, ἧς ὅδ' ἄξιος. *Monk.*

1160. ἐκ πατρὸς Ald. βία Lasc. *Monk.*

1161. ἁρμάτων ὄχος *currus vehiculum.* Eadem est periphrasis in Phœn. 1206. Iph. T. 390. ἅρματος A. ὤλεσεν Lasc. qui supra v. 1154. planissime contra metrum, ναίουσιν. *Monk.*

Ex hoc versu, ἁρμάτων ὄχον attigit G. Cuperus Obs. II. c. X. *Valck.*

1162. Hunc versum, ob literam σ crebro repetitam, notavit Marklandus ad Iph. T. 1068. quanquam sæpius repetitur in hujus fabulæ v. 839. Τῆς σῆς στερηθεὶς φιλτάτης ὁμιλίας. 866. Τῆς οὐκέτ' οὔσης τῆσδε προσσαίνουσί με. nec parcius in vv. 501. 906. et pluribus aliis. Protulit ille ingrati istius vitii exempla; Med. 476. Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι. Iph. A.

ΑΓ. Οἰκεῖος αὐτὸν ὤλεσ' ἁρμάτων ὄχος,
Ἀραί τε τοῦ σοῦ στόματος, ἃς σὺ σῷ πατρὶ
Πόντου κρέοντι παιδὸς ἠράσω πέρι.
ΘΗ. Ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ,

Nun. Jugum proprii currus perdidit eum,
Et imprecationes oris tui, quos tu patri tuo
Domino maris vovisti de tuo filio.
Thes. O dii, O Neptune, quam *vere* es pater meus,

θ. τοῦ] Αὐτῷ * δηλονότι. μὴ ἄρα γυναῖκα τινὸς ἔφθειρεν, ὡς καὶ τὴν ἐμὴν, κἀκεῖνος φονεύει αὐτόν; 1163. Ἠράσω πέρι.] Ἡ πέρι ἀντὶ τοῦ κατὰ, κατὰ τοῦ σοῦ παιδός. ὦ Πόσειδον,

* Leg. ἀπώλετο. Heath. conj. αἰτῷ.

1221. Ion. 386. Andromed. ap. Suid. v. εἴση. Soph. Œd. T. 425. Ἅσσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. (Ita pro Ἅ σ' ἐξισώσει—legit Porsonus in Advers. p. 237.) Notum est Tragicum nostrum hoc nomine a Comicorum aculeis exagitatum fuisse. De sigmatismo Euripideo insignis est nota Porsoni ad Med. 476. τοῦ perperam omittunt Lasc. Ald. *Monk.*

Τοῦ σοῦ στόματος.] Ita MSS. A. D. E. Exc. Flor. et Lib. P. ut Barnesius quoque edidit ex Canteri conjectura. Editi Veteres τοῦ omittunt. *Musg.*

Ἀραί τε τοῦ σοῦ στόματος] Huc refer illud Philostrati Iconum l. 2. titulo Hippolytus: Τὸ μὲν θηρίον, ἀρὰ Θησέως· ἐμπέπτωκε δὲ τοῖς Ἱππολύτου ἵπποις, ἐν εἴδει ταύρου λευκοῦ etc. ubi graphice depingitur hæc Fabula. *Barnes.*

1163. Κρέων pro Homerico κρείων adhibuisse Euripidem observavit Eustath. ad Il. Δ. p. 500, 8=381, 37. Legitur illa forma in Electr. 1271. Πόντου κρέοντος. in Æsch. Suppl. 583. et non raro apud Pindarum. *Monk.*

Πόντου κρέοντα Eustathius in Il. Δ. p. 381, 38. ὁ κρείων καὶ κρέων λέγεται, ὅθεν Πόντου κρέων ὁ Ποσειδῶν παρ' Εὐριπίδῃ· huc quoque spectat in Il. Γ. p. 303, 48. vel Eurip. Elec. v. 1271. Πόντου κρέοντος παῖδα. Ista forma vocis simplicior est et in Æsch. Suppl. v. 583. et quivis Reges Pindaro sæpe κρέοντες dicuntur Π. VIII. 43. N. V. 22. VII. 66. In Nem. III. 17. κρέοντι a Scaligero in libri margine egregie mutatur in Κρεοντί. Poëtis usitatior forma restituenda Rhiano Stobæi p. 54, 25.

Ζηνὶ θεῶν κρείοντι.

pro κριόεντι· in θεῷ κρυόεντι, Gesnero mutatum, et Grotio p. 33. In Epigrammate inter vulgata Reiskio 432. Ἑρμῇ τῷ κλείοντι perperam legitur; κρείοντι recte Codex dat MS. et in ep. 403.

Ἁλὸς τύραννε, σοὶ, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς
Ἔθηκε.

Is alibi Ποντομέδων, et πόντου dicitur ἄνακτωρ Euripidi, *Rector aquarum* Poëtis Latinus. *Valck.*

1164. Copula deest in Ald. *Monk.*

Πόσειδόν θ',] Ita MS. A. et Lib. P. In Ed. Ald. deest θ'. Post ὀρθῶς distinguendum esse bene monuit Marklandus ex Alcest. 652. *Musg.*

Ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ Ὀρθῶς,] Sic ista Marklandus et Reiskius distinguenda monuerunt. Πόσειδόν θ', ὡς ex Codd. procul dubio dedit Musgravius, inventum in Paris. In dramate Christ. v. 1442.

Ὦ τέκνον, ὡς ἄρ' ἔστι σοι πατὴρ μέγας,
Ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.

In versu illic sequente,

Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον ὡς προδόντα σε·

perperam vocem Auctor omisit Euripideam, ad sententiam explendam omnino necessariam, Δίκης· Δίκη quidem simpliciter *malos* dicitur παῖσαι· sed quid significabit Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον; — Euripides v. 1166. τῷ τρόπῳ Δίκης Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον αἰσχύναντά με; Hoc inter Euripidi ἅπαξ λεγόμενα adnotavit Eustathius in Hom. Il. Γ. p. 288, 41. καὶ ῥόπτρον δέ φησι Δίκης ἔπαισέ τινα, ἤγουν θεόθεν τιμωρία.

Ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.
Πῶς καὶ διώλετ' εἰπέ· τῷ τρόπῳ δίκης
Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον αἰσχύναντ' ἐμέ;
ΑΓ. Ἡμεῖς μὲν ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας

Quando audivisti meas imprecationes.
Quomodo etiam perierit, dic: quo modo Justitiæ
Clava percussit eum, qui me dedecore affecit?
Nun. Nos quidem juxta littus, quod alluitur fluctibus,

S. ὄντως ἔμαθον, ὅτι ἐμὸς εἶ πατήρ. 1167. Ῥόπτρον] Ἡ ῥομφαία, ὅ ἐστιν εἶδος ξίφους, καὶ ἡ πάγη, καὶ τὸ ἐπίσπαστρον. Ἄλλως. Πλῆγμα. κυρίως δὲ ῥόπτρον τὸ τῆς δίκης ῥόπαλον, ἀπὸ τοῦ ῥαπίζω. 1168. Κυμοδέγμονος] Ἡμεῖς μὲν ἐν αἰγιαλῷ τῷ δεχομένῳ τὰ

in Il. Δ. p. 382, 33. ῥόπτρον, — δηλοῖ οὐ μόνον εἶδός τι ξίφους καὶ πάγης κατὰ τὸ, Δίκης Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον, ἀλλὰ καὶ θύρας ἐπίσπατρον, de quo significatu plura dedit priori loco. Judice Theseo Tragico Justitiæ laqueus irretitum oppresserat Hippolytum. Figuram mihi Tragicus ab usu transtulisse videtur Archilochi, qui *paxillum in decipula*, quo moto irretiuntur animantia aut retinentur, ῥόπτρον appellavit. Etymologus p. 715, 44. Σκανδάληθρον, τὸ πέταυρον τῶν παγίδων; ἀπὸ τοῦ σκαζόμενον συμπίπτειν καὶ κρατεῖν τὸ ἐμπεσόν· ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ παγίδι καμπύλον ξύλον, ᾧ ἐρείδεται. Ἀρχίλοχος δὲ ῥόπτρον ἔφη. sic in Cod. Leid. MS. recte legi, ubi vulgatur nomen Ἀρίσταρχος, monstrat Schol. in Aristoph. Acharn. v. 687. sive Suidas in v. Σκανδάληθρα. Clar. Ruhnkenius in Præfat. ad Hesychii T. II. p. VII. docte nomen Aristarchi Hesychio restituit aliisque pro nomine Archilochi: vulgatur apud Hesychium in v. Ἀνθρήνη contra Ἀρίσταρχος· ubi dubitari nequit, quin scribi debeat Ἀριστοφάνης. *Valck.*

1165. Reiskius ὀρθῶς cum præcedentibus connectit: et ita Markland. Valck. Brunck. *Monk.*

Reisk. comma post ὀρθῶς poni vult, *revera pater meus es.* *Beck.*

1166. Πῶς καὶ διώλετ' εἰπέ·] De hac constructione videas notata supra ad v. 91. *Monk.*

1167. Hæc bis attigit Eustathius, ad Il. Γ. p. 381, 22=288, 41. et ad Il. Δ. p. 501, 22=322, 33. In utroque loco docet ῥόπτρον denotare ῥόπαλον, vel πάγη, i. e. *laqueus*; ῥομφαία, εἶδος ξίφους; vel etiam ἐπίσπαστρον, κρίκον θύρας, citans Lysiæ Orat. in Andocidem, ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥοπτροῦ τοῦ ἱεροῦ. Similia habet Schol. Existimat autem Valckenærius per ῥόπτρον significasse Euripidem *paxillum in decipula*, quo moto irretiuntur animalia aut retinentur: in hoc enim sensu vocem ab Archilocho adhibitam fuisse auctor est Etymologus M. p. 715, 44. Sic quoque Hesychius Ῥόπτρον· ῥόπαλον, ἢ τὸ ἀποκαταπίπτον τῆς παγίδος, καὶ συλλαμβάνον. De hac voce nonnulla eodem pertinentia notavit Blomfieldius; "Suidas Ῥόπτρον· ῥόπαλον, ἢ παγὶς, ἢ τιμωρία, huc respiciens. Quæ habet Eustathius ex Lysia, habent etiam Photius et Suidas, sed plenius Harpocratio, qui citat Aristophanis Amphiaraum, et Xenophon. Hellen. VI. Pollux VII. 26. ὁ δὲ ἐν ταῖς μείζοσι πάγαις πάτταλος, ῥόπτρον. eadem habet X. 34." Ceterum ἔπεσε pro ἔπαισε habet utraque Eustathii editio ad Il. Δ. αἰσχύναντ' ἐμὲ, pro αἰσχύναντά με e duobus Codd. recepit Brunckius. *Monk.*

ῥόπτρον] Sic ab Archilocho vocatum est lignum aliquod in decipula, a quo animalia intrantia opprimuntur. vid. Scholiasten Aristoph. ad Acharn. v. 687. exscriptum a Suida v. σκανδάληθρα. Etymolog. M. p. 715. Quo sensu vocem et hic accipiendam esse judicat Valckenærius. *Musg.*

Δίκης ῥόπτρον] Hæc phrasis est Euripidea, de qua Eustath. fol. 381. lin. 22. fol. 501. lin. 19. *Barnes.*

Cod. Flor. ῥόπτον αἰσχύναντ' ἐμέ. Etiam in membr. reg. αἰσχύναντ' ἐμὲ, quod recepit Brunck. Sæpe hoc modo librarii permutarunt με et ἐμέ. V. Brunck. ad Phœn. 852. *Beck.*

1168. Κυμοδέγμονος] Hoc verbum non regulariter componitur; ratio enim com-

Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας,
Κλάοντες· ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων,
ʽΩς οὐκ ἔτ᾽ ἐν γῇ τῇδ᾽ ἀναστρέψοι πόδα
ʽΙππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων·

Strigilibus equorum pectebamus crines,
Plorantes. Nam venit nuncius quidam, dicens
Quod nec amplius in hac terra acturus esset
Hippolytus, habens a te mandatum miseri exilii.

S. κύματα ἐφιλοκαλοῦμεν τοὺς * ἵππους, κλαίοντες ἐπὶ τῇ φήμῃ τῆς ἐξορίας τοῦ ʽΙππολύτου. 1169. Ψήκτραισιν] Ἀπὸ τοῦ καταψήχειν ὠνομάσθη ψῆκτρα. 1171. ʽΩς οὐκ ἔτ᾽ ἐν

* An: περὶ τοὺς ἵππους?

positionis veræ fit ex genitivo crescentium, et rectius scriberetur κυματοδέγμονος. Sed hæc regula non religiose satis a *scenicis* poëtis observatur: nam et μετακύμιος pro μετακυμάτιος ab Euripide usurpatur Alcest. v. 91. et κυμόῤῥοος pro κυματόῤῥοος legitur apud Hesychium; et αἱμοσταγὴς Euripid. in Theseo pro αἱματοσταγὴς, et pauca alia ejusmodi; quæ tamen sunt vitanda, ut minus authentica. Sic αἱμόῤῥαντος et αἱμόῤῥοος et ἄκυμος pro ἀκύμων Herc. Fur. v. 700. Et hinc lapsus vir illustris Anglus Henricus Spelman, qui librum quendam ex suis Ἀσπιλογίαν nominavit, quum Ἀσπιδολογία erat vocandus: is liber de Armorum Insignibus tractat. Sed hæc obiter. *Barnes.*

1169. Huc respexit Eustath. ad Il. Θ. p. 696, 57=577, 13. Vid. supra v. 109. *Monk.*

Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας,] Huc respiciens Eustath. in Il. Θ. p. 577, 13. Καλλίτριχες, inquit, λέγονται ἵπποι, οἷς καὶ ψήκτραις αἱ τρίχες κτενίζονται κατά τινα Τραγικόν. Supra Καταψήχειν ἵππους in v. 109. explicatur in Cod. Paris. ψηκτρίζειν· id hic dicitur ἵππων τρίχας κτενίζειν ψήκτραις, *equorum crines pectere strigilibus.* ψήκτρην, ἵππων ἐρυσίτριχα Philodemus dixit in Epigramm. Anthol. VI. c. 2, 1. in alio epigrammate memoratur πριστὸν ψήκτρης κνῆσμα σιδηροδέτου· utrumque Suidas adnotavit in v. ψῆκτρα· de pectine loquens Lucianus capillis pectendis inserviente, πριστοῦ κτενὸς ἐντομὰς dixit κόμην καταψήχειν δυναμένας, in Amor. T. II. p. 447. *Valck.*

1171. ἀναστρέφοι Ald. ἀναστρέψει E. P. Lasc. scilicet errore pro ἀναστρέψοι, quod e duobus MSS. B. D. receperunt Musgr. Valck. Brunck. *Monk.*

ἀναστρέψοι] Ita MSS. B. D. MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. ἀναστρέψει. Vulgo ἀναστρέφοι. *Musg.*

In hunc versum ἀναστρέψοι, pro ἀναστρέφοι, cum Musgravio recepi. Ceterum minime miror longam de morte Hippolyti narrationem, etiam in Gallica Tragœdia tot ornamentis insignitam, quibusdam idoneis in Gallia judicibus nimiam fuisse visam. Dignissima sunt lectu quæ cogitate scripsit M. A. Racinius dans les Memoires de l'Acad. R. des Inscr. T. VIII. p. 311. *Valck.*

1172. ʽΙππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων. injuria Valckenærius et Musgravius MS. Parisiensis lectionem τλήμονος præferunt. Bacch. 1350. δέδοκται, πρέσβυ, τλήμονες φυγαί. Electr. 233. Ποῦ γῆς ὁ τλήμων τλήμονας φυγὰς ἔχων; qui locus satis Hippolyti versum contra Valckenærium defendit. 508. Ἦ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις; *Por.*

τλήμονας] Eleganter sane MS. Par. ἐκ σοῦ τλήμονος, quod merito vulgatæ anteponit Valckenærius. *Musg.*

Brunck. tuetur vulgatum τλήμονας, et idem reponit in Phœn. 389. Aptius enim epitheton vocabuli φυγὰς est, et leguntur sic Bacch. 1360. τλήμονες φυγαὶ, Phœn. 1724. φυγὴ τάλαινα. Nec erat ratio, cur Hippolyti famulus Theseo diceret ἐκ σοῦ τλήμονος, quod saltem verti deberet *duri, crudelis*, non *miseri*. Deceptus pater et iratus filio nihil poterat gratius audire, quam eventum voti sui; quomodo igitur famulus dixisset ἐκ σοῦ τλήμονος, *habens a te misero mandatum exsilii.* Elegantiæ quædam in verbis species animo ita illu-

Ὁ δ' ἦλθε ταὐτὸν δακρύων φέρων μέλος
Ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς· μυρία δ' ὀπισθόπους
Φίλων ἅμ' ἔστειχ' ἡλίκων θ' ὁμήγυρις.
Χρόνῳ δὲ δή ποτ' εἶπ', ἀπαλλαχθεὶς γόων·
Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον πατρὸς λόγοις·
Ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους,

Ipse autem venit ferens idem carmen lacrymarum
Nobis ad littus: maximus autem a tergo sequens
Cœtus amicorum æqualium simul ibat.
Tandem vero dixit, sedatis luctibus:
Quid ista deploro? obtemperandum est verbis patris.
Jungite equos ferentes juga curribus,

S. Γῆ.] Ὅτι ὁ Ἱππόλυτος φεύγει τὴν ἰδίαν γῆν καὶ πόλιν. 1173. Ταὐτὸ δακρύων] Ἀντὶ τοῦ τὸν αὐτὸν στενάζων * στεναγμόν. 1174. Μυρία δ' ὀπισθόπους] Ἀντὶ τοῦ πολλὴ προπομπὴ, πολλὴ ἄθροισις, ὄπισθεν ἀκολουθοῦσα τοῦ Ἱππολύτου. 1177. Τί ταῦτ' ἀλύω;] Λείπει ἡ † διὰ, διὰ τί δυσφορῶ, διὰ τί ἀδημονῶ καὶ θρηνῶ; οὐκ ἐγχωρεῖ μὴ πεισθῆναί με τοῖς λόγοις τοῦ πατρός μου, καὶ ἀναχωρῆσαι ἐκ ταύτης τῆς γῆς. Ἐξηρτυμέ-

* Sic Flor. 6. Vulgo nil nisi τὸν αὐτὸν στεναγμόν.
† Λείπει ἡ διά addit Flor. 6. qui paulo post διατί δυσφορῶν, τί ἀδημονῶν καὶ θρηνῶν.

dere non debuit, ut eum a sensus contemplatione avertat. Pronus in terminationibus, ες, ας, ος, lapsus. Hæc Br. ad Phœn. l. l. *Beck.*

ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων] Melior mihi scriptura videtur Cod. Paris. ἐκ σοῦ τλήμονος· *Valck.*

1173. Vulgo ταὐτὸν, ut supra v. 273. Olim equidem edideram cum Valckenærio et Brunckio lectionem MSS. A. Fl. ταὐτὸ, unde iambum pro spondeo lucrabamur. Nunc autem intelligo, perpaucos esse apud Tragicos versus, qui hanc formam requirant. Satius igitur veterem lectionem revocare. Pro φέρων varia est lectio in A. Lasc. ἔχων. Fl. ἔχον. Vid. supra v. 883. *Monk.*

Ταυτὸν] Scholiast. legit ταυτὸ, utrumque stabit, sed posterius metro magis blanditur. *Beck.*

1173. In hoc versu Ὁ δ' ἦλθε ταὐτὸ δακρύων φέρων μέλος· pro vulgato ταυτὸν, ταὐτὸ recepi ex Codd. Flor. et Paris. quorum hic cum Ed. Flor. prima præterea dabat ἔχων μέλος· alter ἔχον μέλος. In aliis si Codd. ἔχων legeretur, suspicari liceret, Euripidem hoc in versu participium ἔχων, φέρων in versu posuisse qui præcedit, atque adeo, —— ἐκ σοῦ τλήμονος φρενὰς φέρων· Ὁ δ' ἦλθε ταὐτὸ δακρύων ἔχων μέλος Ἡμῖν· Hic subsistendum arbitror; neque enim dici commode potest Hippolytus ἐλθεῖν —— ἐπ' ἀκταῖς· qui venerit ad gymnasium litori proximum; sed ἐπ' ἀκταῖς μυρία δ' (μυρίων δ' est in Ed. Flor. prima,) ὀπισθόπους Φίλων ἅμ' ἔστειχ' ἡλίκων ὁμήγυρις. *Valck.*

1174. μυρίων δ' P. Lasc. Sed rectius dicitur μυρία δ' ὀπ. ut supra v. 54. Πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῶμος λέλακεν. Brunckius, non monito lectore, scripsit ἡμῖν· ἐπ' ἀκταῖς μυρία δ' ὀπισθόπους. *Monk.*

μυρία δ'] Lib. P. et Ed. Lasc. μυρίων δ'. *Musg.*

1175. Vulgo ἡλίκων ὁμήγυρις. Dudum suspicatus eram ἡλίκων θ' ὁ. propter Med. 248. Ἢ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς. et hanc conjecturam, cum a Marklando in Nota MSta, et ab aliis confirmatam videam, tandem in textum assumpsi. *Monk.*

1176. ἀποπλαγχεὶς D. *Monk.*

ἀπαλλαχθεὶς. MS. D. ἀποπλαγχθεῖς. *Musg.*

1176. s. Versus hos ad institutum leviter immutatos sic adhibuit Gregor. qui vocatur in Χρ. Π. v. 1241.

Δμῶες, πόλις γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶν ἥδ' ἐμοί.
Τοὐνθένδε μέντοι πᾶς ἀνὴρ ἠπείγετο,
Καὶ θᾶσσον, ἢ λέγοι τις, ἐξηρτυμένας
Πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν·
Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος,
Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα.

Servi; non enim amplius est mihi hæc civitas.
Inde ergo omnes festinabant,
Et dicto citius apparatos
Equos ad dominum ipsum stitimus.
Apprehendit vero manibus habenas a sede currus,
Vilibus ocreis inserens pedem.

S. νας] Ἡτοιμασμένας· ἀντὶ τοῦ ταχέως, ἅμα τοῖς λόγοις καὶ πρὸ τοῦ πληρῶσαι αὐτὸν τὸν λόγον, παρεστήσαμεν αὐτῷ τὸ ἅρμα. 1183. Μάρπτει δὲ χερσὶν] Εἰώθασιν οἱ ἁρματηλάται περιάπτειν τὰ λῶρα τῇ ἄντυγι, ὅπως * δοκοῖεν οἱ ἵπποι ὑπό τινος ἄρχεσθαι, ὡς ὁ ποιητὴς, (Il. ε'. 262. 322.) "ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας." Ἄλλως. Λαμβάνει τοὺς χαλινοὺς ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ κρατεῖ ἐκ τοῦ ἅρματος. 1184. Αὐταῖσιν

* Junt. Basil. ὅπου δοκεῖεν. ὅπως Florr. 6. 15. Paulo post legebatur ὑπό τινος ἄγχεσθαι, pro quo e conj. dedi ἄρχεσθαι. Florr. ἔχεσθαι.

Χρόνῳ δ' ἀπαλλαγεῖσα τῶν γόων ἔφη,
Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον παιδὸς λόγοις.

Valck.

1177. X. II. 1124. πιστέον Fl. *Monk.*

1178. ἐντύναθ' A. Fl. quos sequitur Brunckius. *Monk.*

Ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους, Δμῶες·] Ἐντύναθ' est in Paris. Cod. Orpheus qui dicitur in Argon. v. 786. δμωσὶν δέ οἱ ὦκ' ἐπέτελλεν Ἵππους ἐντύνειν, ὑπὸ δὲ ζεύξασθαι ἀπήνην. —— Verbum ἐντύνειν, *parare,* Poëtis satis frequentatum fuit; quod vero Lexicographi præbent, Ἐπεντύνειν uno nititur Sophoclis in Aj. versu 451. quo non ἐπεντύνοντ', at scripsisse Poëta videtur:

Ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπευθύνοντ' ἐμὴν
Ἔσφηλεν·

confer Aj. v. 72. 541. 1088, &c. —— In hoc ferme loco prioris Editionis Hippolyti sedem arbitror invenisse, quod ad στάσιν ἵππων adfert Euripidis ex Hippolyto Καλυπτομένῳ Pollux IX. 50.

πρὸς ἵππων εὐθὺς ὁρμήσας στάσιν.

Quam ex Lysiæ oratione Pollux excitat, ἱππόστασιν in Euripidis etiam Phaëthonte invenisset:

Ἕω φαεννὰν ἡλίου θ' ἱπποστάσεις.

Valck.

1179. ἥδε μοι vulgo. correxit Brunck. *Monk.*

μέντοι Heath. monet reddendum esse *autem. Beck.*

1181. λέγει Ald. λέγοι e MSS. A. E. Fl. P. et Lasc. restituit Musgravius. *Monk.*

λέγοι] Ita MSS. A. E. Exc. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo λέγει. *Musg.*

θᾶσσον ἢ λέγοι τις] *Dicto citius.* Pro λέγει recte Musgrav. posuit λέγοι ex Codd. quibus accedunt Flor. et Paris. Olim satis videbatur dixisse, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον. Herodotus III. c. 135. ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίεε. ubi quædam sunt notata. Ad facti celeritatem demonstrandam postea diversas adhibuere formulas hyperbolicas: λόγου θᾶσσον· vel θᾶττον ἢ λόγος· θᾶττον νοήματος· quæ frequenter occurrunt apud Sophistas: egregie Xenophonti Ἀπομν. IV, 467, 21. omnia in hoc universo rectori Deo dicuntur θᾶττον νοήματος ὑπηρετοῦντα. Attica

Καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἶπ', ἀναπτύξας χέρας·

Et primum quidem diis dixit passis manibus,

S. ἀρβύλῃσιν. Ταῖς τοῦ ἅρματος περὶ τὴν ἄντυγα, ἔνθα τὴν στάσιν ἔχει ὁ ἡνίο-

formula Θᾶττον ἢ Βούτης vix nisi Athenis adhiberi potuit, nobis ex Zenobio narratis nota Cent. IV. Pr. 28. *Nictu oculi citius* famulus in Eurip. Bacch. sic expressit v. 747. Θᾶσσον ——

Ἢ σὺ ξυνάψαις βλέφαρα βασιλείοις κόραις.

Θᾶττον ἢ καταμῦσαι dixit Philostratus in Her. p. 675. f. *Valck.*

1183. Euripides in Phaëthonte apud Longin. περὶ ὕψους XV. Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας, quod male sollicitavit Toupius, legendo χέρσ' ἔμ. ἡ. vocalem istam in dativo plurali non elidunt Tragici. De εἶτα inter participium et verbum posito dictum est ad v. 700. De propria vocis ἄντυξ significatione vid. supra ad v. 1131. Quid esset ἄντυξ ἅρματος exponit Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 279. allatis Scholiis ad Hom. Il. E. 262, 728. unde patet ἄντυγα fuisse orbiculum summæ curuli sellæ additum, eamque cingentem. Hujus autem cacumini vel lateri, si consistere currum oporteret, habenæ circumligabantur. sic Il. E. 262. ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας. qui locus apprime huc facit. Geminæ vero nonnunquam erant ἄντυγες, ut in Junonis curru, Il. E. 728. δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι. ubi Scholiasta Venet. Ἄντυγες· τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμίκυκλα, ἔνθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται. *Monk.*

Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος, Αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδας.] Miror equidem non in Edd. tantum, sed et Codicibus huc usque collatis plerisque, quin et apud Grammaticos. hunc versum excitantes, πόδα scriptum legi, non πόδας. Si calcei hic sunt intelligendi, qualibus venator Hippolytus uti solebat ad cursum aptis, et velut ἐνδρομίσιν· (ἀρβύλας *calcei fuisse venatorii genus expeditum* monuit T. H. in argum. Pluti Aristoph. p. 6.) non alterum certe pedem fuit ἀνάρβυλος, ut Ætolos processisse venatores in Meleagro testatus est Euripides apud Macrob. in Saturn. p. 508. Videtur itaque scribi debuisse πόδας, quod ex duobus Codd. et Ed. Flor. recepit in suam Musgravius.——Schol. in Eurip. Phœn. v. 3. in exemplum omissæ præpositionis σὺν hæc, meo judicio valde aliena, citat ex Eurip. Hipp. Αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδα. Apud Etymologum legitur p. 135. 12. Ἀρβύλη] Εὐριπίδης, Αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδα. —— ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος περισσῶς εἰργασμένοι. ubi saltem scribendum ἀπερίσσως· fuisse enim ἀρβύλην, ὑπόδημα εὐτελὲς τὴν ἐργασίαν tradit et Pollux VII. 86. Sed in Etymologico MS. D'Orvilliano legebatur, Ἀρβύλη, Εὐριπίδης Ἱππολύτῳ, αὐταῖσεν ἀρβ. unde suspicari licet Euripidem scripsisse:

Αὐταῖς ἐν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδας.

Contrarium huic vitium insidere versum videtur Hippolyti 1214. Nota quidem ellipsi scribi potuit a Theocrito, quod vulgatur Eid. VII. 70. Αὐταῖσιν κυλίκεσσι· mihi tamen ut elegantius scripsisse videtur:

μεμναμένος Ἀγεάνακτος
Αὐταῖς ἐν κυλίκεσσιν·

amici *memor inter ipsa pocula*: quo sensu dederat, credo, Callimachus Epigr. 37.

ἐν δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι.

—— Sed hoc Hippolyti loco causam equidem comminisci nequeo, cur hic quorumcunque tandem calceorum facta fuisset mentio; et verum arbitror, quod, obscurius Scholiasta, magis perspicue tradidit Eustathius, partem currus hic fuisse designatam, in qua stabat auriga. Ista leguntur in Scholiis: Αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν] Ταῖς τοῦ ἅρματος περὶ τὴν ἄντυγα, ἔνθα τὴν στάσιν ἔχει ὁ ἡνίοχος. Eustathius in Il. E. p. 456, 19. ἄντυγα χορδῶν Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ἱππολύτῳ, ἔνθα κεῖται καὶ Ἀρβύλη οὐκ ἐπὶ ὑποδήματος ἐν τῷ, Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα· αἳ δηλοῦσι τὸ περὶ τὴν ἄντυγα τοῦ ἅρματος μέρος, ἔνθα, φασὶν, ἡ τοῦ ἡνιόχου στάσις ἐστί. Prodibit forsan aliquando, qui hanc currus partem nobis demonstret, ac tam clare ponat ob oculos, quam ἄντυγα nobis monstravit Ti. Hemsterhuis in Luciani T. I. p. 279. excitans proximum etiam ex Hipp. versum:

Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος·

Ζεῦ, μηκέτ' εἴην, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ·

Jupiter, peream, si malus sum vir!

S. χος. 1185. Καὶ πρῶτα μὲν] Ἀντὶ τοῦ ηὔξατο τοῖς θεοῖς τὰς χεῖρας ἀνατείνας.

antugi habenas (curru consistente) *circumligatas manu corripit.* Ubi dixerat ad Phaëthonta Pater in Ovidii Met. II. 145. *Corripe lora manu*, secundum Euripidem in Phaëthonte, Τοιαῦτ' ἀκούσας παῖς ἔμαρψεν ἡνίας. *Spe subita fervidus* Virgilii Turnus Æn. XII. 326.

Poscit equos, atque arma simul, saltuque superbus
Emicat in currum, et manibus molitur habenas.

eamdem Phaëthontis imaginem pinxit Ovidius. Quod secundum Græcum Poëtam famulorum fuerat Hippolyti munus, ipsi tribuit Hippolyto Seneca v. 1002.

Celsos sonipedes ocius subigit jugo,
Et ora frenis domita substrictis ligat.

Valck.

1184. Vertendum, *postquam pedem* (sc. *in curru*) *cum calceis defixerat.* Versum laudant Etymol. M. p. 135, 22. Eustath. ad Il. E. p. 559, 22=456, 30. indicante Valckenærio, qui perperam, mea quidem sententia, sequitur Eustathium et Scholiastam, intelligentes ἀρβύλαι de parte currus, in qua stabat auriga: talem enim vocis significationem prorsus ignorasse videntur veteres. Ellipsis præpositionis σὺν cum alias apud Græcos, tum præsertim addito dativo pronominis αὐτὸς, frequentata est. infra 1336. τούς γε μὴν κακοὺς Αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν. Hujus formulæ antiquissima præbet exempla Homerus Il. Θ. 24. Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσσῃ Λ. 698. Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν. Υ. 481. Ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας, Τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε. Herod. VI. 32. τὰς πόλιας ἐνεπίμπρασαν αὐτοῖσι τοῖσι ἱροῖσι. et sic alibi: quoniam vero Atticis constructio ista maxime usitata est, quædam horum loca describere non pigebit. Æsch. Prom. 227. Ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθὴς Κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, Αὐτοῖσι συμμάχοισι. 1082. χθόνα δ' ἐκ πυθμένων Αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι. Soph. Aj. 25. Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν Λείας ἁπάσας, καὶ κατηναρισμένας Ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. Sophocl. ap. Strab. IX. p. 612. Αὐτοῖς ὅπλοισι καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ. Eur. Orest. 1529. ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο; Med. 165. Suppl. 927. Iph. A. 534. Ἐλθόντες, αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις Ξυναρπάσουσι, καὶ κατασκάψουσι γῆν. Ejusdem fabulæ v. 423. corrigit Porsonus Αὐτοῖσι πώλοις, et in Cyclop. 705. Αὐτοῖσι συνναύταισι pro vulgato σὺν ναύταισι. Bacch. 1133. de Bacchis Penthei membra discerpentibus, ἔφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην, Ἡ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις. *ferebat autem hæc ulnam, illa pedem cum calceis.* ob hunc locum nolui mutare in versu Hippolyti vulgatum πόδα in πόδας, quod habent E. P. Lasc. et nuperi editores. πόδα citant Etymol. et Eustath. Adde Arist. Eq. 3, 7. Ran. 560. Vesp. 170. 1449. Pac. 1288. Si plura hujusmodi exempla velit lector, quærat apud Lamb. Bos. Ellips. Græc. p. 745. ed. Schæf. Hæc de solenni formula idcirco monuimus. quod in nostri loci interpretatione hæserant viri docti. *Monk.*

Hippolytum, manum habenis admoventem, tum demum calceos induentem aut mutantem fingi, absurdi aliquid habet. Merito igitur Scholiastes, cumque eo Eustathius et Valckenærius, ἀρβύλας accipiunt de loco quodam currus, ἔνθα τὴν στάσιν ἔχει ὁ ἡνίοχος. Talis loci, a reliquis Poëtis nuspiam commemorati, solus Nonnus mentionem fecisse videtur Lib. XXXVII. p. 619.

Ἅρματος ὕψι βέβηκε, καὶ ἴχνιον ἅρματι πήξας.

Hic si pro ἅρματι legeris ἐμβάδι, locus bonam sententiam dabit, et huic nostro fere gemellus erit. Hesychius: Ἐμβὰς —μέρος τι τῆς χελάνης. Idem alibi: Χελώνη, ὑποπόδιον. Pro αὐταῖσιν, quod meo judicio friget, lubens legerim, ξεσταῖς ἐν ἀρβύλαισιν. vid. ad Rhes. v. 373.

πόδας.] Ita MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Cæteri πόδα. *Musg.*

Αὐταῖσιν — requiritur epitheton calceorum, e. c. καλαῖσιν, aut φαιδραῖσιν, aut γλυπταῖσιν ἀρβύλαις ἐναρμόσας. *Reisk.*

1185. Respexit Eustath. ad Il. Δ. p. 505, 9=385, 40. Ἀναπτύξας χεῖρας, εἰς εὐχὴν δηλαδὴ, κατὰ τὴν τραγῳδίαν. ὅπερ Ὅμηρος Ἀνασχεῖν χεῖρας φησί. *Monk.*

Καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἶτ' ἀναπτύξας χέ-

Αἴσθοιτο δ' ἡμᾶς ὡς ἀτιμάζει πατὴρ,
Ἤτοι θανόντας, ἢ φάος δεδορκότας.
Κἀν τῷδ' ἐπῆγε κέντρον εἰς χεῖρας λαβὼν
Πώλοις ὁμαρτῆ· πρόσπολοι δ' ὑφ' ἅρματος

Sentiat autem pater, quomodo nos ignominiose tractet,
Vel mortuos, vel lucem intuentes.
Deinde accipiens stimulum in manus, admovit
Equis simul. Nos vero ministri pone currum

S. 1187. Αἴσθοιτο δ' ἡμᾶς] Μάθοι ὁ πατὴρ, ὅτι ἀτιμάζει με. ἑνικῷ πληθυντικὸν ἐπήγαγεν· διὸ τὸ χ.

ρας] Ἀνατείνας adscriptum in Cod. Paris. quod est et in Scholiis editis. Eustathio in Il. Δ. Homericum v. 523. πετάσαι τὰς χεῖρας —— videtur ἀκριβέστερον τοῦ ἀναπτύξας χεῖρας, εἰς εὐχὴν δηλαδὴ, κατὰ τὴν Τραγῳδίαν, ὅπερ Ὅμηρος ἀνασχεῖν χεῖρας φησίν. *Valck.*

1187. Αἴσθοιτο δ' ἡμᾶς] Hunc versum Scholiastes dicit litera χ notatum; Διὸ τὸ χ. Ideo χ affigitur huic versui, hoc est, improbatur a Grammaticis, quod Numeri fiat hic mutatio. Athenienses enim, quando bellum contra Chios gerebant, adeo illorum odio arserunt, ut adulterinos nummos, et quicquid improbarent, litera χ notarent, contemtus causa. Inde χιάζω, *decussare*, et χιασμὸς, *decussatio*. Euripidis Scholiastes ad Medeæ v. 1343. Ἔῤῥ' αἰσχροποιὲ] Ὅτι δοκεῖ τὸν στίχον τοῦτον εἰπὼν Εὐριπίδης ἐκβεβλῆσθαι, διὸ καὶ κεχίασται. *Barnes.*

1189. "*Flagellum* κέντρον dixit Ὁμηρικῶς. ad κέντρον adscribitur in Par. Cod. μάστιγα. Homero dicitur Archilochus κέντρῳ ἐπισπέρχων, Il. Ψ. 430. et Trojani aliique κέντορες ἵππων, ipsi etiam equi *flagello morigeri*, κεντρηνεκέες. In Il. Θ. v. 392. Eustath. p. 608, 26. τὸ Μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετο ἵππους, explicat, ἐμάστιζεν· Εὐριπίδης δ' ἂν εἴποι, κέντρον ἐπῆγεν ἵπποις." Valck. Eustathius etiam ad Il. E. p. 557, 36=423, 22. cum Homericis Μάστιξεν δ' ἐλάαν, et Νώτῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, confert Nostri Phœn. 181. Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα Καὶ σώφρονα πώλοις Μεταφέρων ἰθύνει. ubi Scholiasta κέντρα, μάστιγας. Herc. F. 950. δίφρου τ' εἰσέβαινεν ἄντυγα, Κἄθεινε, κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χερί. ita enim corrigendum puto e Dion. Chrys. XXXII. p. 391. C. a Valck. indicato. *Monk.*

1190. ὁμαρτῆ cum sequentibus conjungunt Reiskius, Marklandus, alii. Hesych. ὁμαρτῆ· ὁμοῦ. Aldus ὁμαρτῆ, probante Elmsleio ad Heraclid. 139. ἐφ' ἅρματος E. P. ἐμφ' ἅρματος Fl. ἐφ' ἅρματι A. *Monk.*

Recte Markl. vocem ὁμαρτῆ (de qua voce v. omnino Arnald. Obss. Critt. p. 68. s.) ad sequentia retulit, et post πώλοις posuit colon. (Reisk. quoque post πώλοις, non post ὁμαρτῆ, distingui voluit.) *Beck.*

Κἀν τῷδ' ἐπῆγε κέντρον εἰς χεῖρας λαβὼν Πώλοις]

Acerque habenis lora permissis quatit,

Seneca Hipp. v. 1006. Vocem ὁμαρτῆ Marklandus optime retulit ad sequentia. In istis, quod sæpius, locum invenit, ut vox κέντρον æque ad ἐπῆγε πώλοις pertineat, quam ad phrasin εἰς χεῖρας λαβών. *Atque interea flagello, quod in manum sumserat, admoto equos ad cursum concitabat.* *Flagellum* κέντρον dixit Ὁμηρικῶς· ad κέντρον adscribitur in Par. Cod. μάστιγα. Homero dicitur Antilochus Κέντρῳ ἐπισπέρχων, Il. Ψ. 430. et Trojani aliique Κέντορες ἵππων· ipsi etiam equi *flagello morigeri* κεντρηνεκέες. In Il. Θ. v. 392. Eustath. p. 608, 26. τὸ, —— μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετο ἵππους, explicat, ἐμάστιζεν· Εὐριπίδης δ' ἂν εἴποι, κέντρον ἐπῆγεν ἵπποις. —— Hinc multum distat in Eurip. Heraclid. v. 849.

Λαβὼν δὲ χερσὶν ἡνίας, Εὐρυσθέως
Πώλοις ἐπεῖχε.

Κέντρον, quo hic in Hipp. sensu, legitur in Eurip. Herc. ubi furens v. 949.

ἅρματ' οὐκ ἔχων, ἔχειν
Ἔφασκε, δίφρου τ' εἰσεβαίνειν ἄντυγα,
Κἄθεινε, κέντρῳ δῆθεν ὡς θένων χερί.

Πέλας χαλινῶν εἱπόμεσθα δεσπότῃ,
Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν.
Ἐπεὶ δ' ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν,
Ἀκτή τις ἐστὶ, τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς,

Prope frena sequebamur dominum,
Illa via, quæ fert recta ad Argos et Epidaurum,
Sed postquam intravimus in locum desertum,
Est quoddam littus ultra hanc terram,

Nihil in his adeo desideraremus, θένων χερὶ, ὡς δῆθεν κέντρῳ. sed lectiones istius loci præbet Dion. Chrys. Or. XXXII. p. 391. C. minime contemnendas:

εἰσέβαινεν ἄντυγας,
Κἄθεινε, κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χερί.

—— In proximis, ὁμαρτῆ πρόσπολοι δ' ὑφ' ἅρματος Πέλας χαλινῶν εἱπόμεσθα δεσπότῃ· vitiosas præbent lectiones, ἐφ' ἅρματι Paris. Cod. ἐμφ' ἅρματος, Cod. Flor. *Valck.*

1192. Adverbium εὐθὺ, *recta ad*, cum genitivo, præpositionis instar, sæpissime usurparunt Attici. Aristoph. Av. 1421. Μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ; Pac. 819. Ὡς χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν. Nub. 162. Sed nihil opus est rei omnibus notissimæ exempla congerere: quorum tamen abunde est apud Hemsterhus. ad Lucian. Tom. I. p. 457. Valck. Animadv. ad Ammon. p. 90. Ruhnken. ad Timæum p. 127. Tetigerunt etiam Wesseling. in Diod. Sic. Tom. I. p. 126. Toup. in Suid. Tom. I. p. 201. Euripidem vero reprehendit Grammaticus aliquis, cujus commentum descripsit Photius v. εὐθὺ Λυκείου, quod εὐθὺς pro εὐθὺ adhibuerit. Eodem nomine ab Ammonio inculpatur Menander in Δυσκόλῳ, cujus ultima verba sic forsan legenda; πᾶς δ' Ἐλευθερῶν Ἄπηλθεν εὐθὺς, ὡς τάχος. Phrynichus quidem p. 24. εὐθὺ μὲν γὰρ τόπου ἐστὶν, εὐθὺς δὲ χρόνου. et negant alii Grammatici εὐθὺς de *loco* recte dici posse. Credo tamen Euripidem et Menandrum in hoc usu vetustioris linguæ indolem sectatos fuisse: eadem enim ratio est vocum ἰθὺς et ἰθὺ, quorum prius fere semper adhibuit Homerus cum genitivo conjunctum. Il. M. 106. Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν. Φ. 540. Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο—Φεῦγον. Apud Herodotum autem ἰθὺ in hac constructione satis frequens est. IV. 89. ἔπλεε ἰθὺ τοῦ Ἴστρου. VI. 95. ἰθὺ τοῦ τε Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Θρηΐκης. Ceterum κἀπιδαυρίαν Cod. Fl. καὶ Ἐπιδαυρίαν Photius. Mirum est tam apertam mendam amplexos esse Valckenærium et Brunckium. *Monk.*

Br. monet, in Par. cod. esse κἀπιδαυρίας. *Beck.*

Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίαν ὁδόν.] Hoc Codices dabant Flor. et Paris. pro κἀπιδαυρίας· suspicor id ipsum in aliis etiam repertum iri: notam excitat Clar. D. Ruhnken. in Timæi Lex. p. 92. ex Photii Lex. MS. in Εὐθὺ Λυκείου, reprehendentis Euripidem, qui scripserit, ubi εὐθὺ fuerat dicendum, Τὴν εὐθὺς Ἄργους καὶ Ἐπιδαυρίην ὁδόν. Pausanias II. p. 169. f. ἔχεται τῆς Ἀργείας ἡ Ἐπιδαυρίων. p. 181. f. τῆς δὲ Ἐπιδαυρίας ἔχονται Τροιζήνιοι. *Via* itaque ex Trœzenia regione, primum ducens Epidaurum, Argos usque pertingebat. Illam dixisse Poëta videtur, τὴν εὐθὺ vel εὐθὺς Ἄργους ὁδὸν, καὶ Ἐπιδαυρίαν sc. καλουμένην· nisi forte scripserit:

Τὴν εὐθὺς Ἄργους κατ' Ἐπιδαυρίαν ὁδόν·

viam quæ Trœzene per Epidauriam regionem recta ducit Argos. Qui dramatis sui scenam Athenis constituit in Hippol. Seneca, hujus *ad Argos viæ* mentionem omittere debuerat v. 1057. Hiatum hic evitare maluit Euripides, quam usitato more scribere Τὴν εὐθὺ Ἄργους. conf. Clar. Abresch Diluc. Thucyd. p. 798. *Valck.*

1194. Recte vertunt Heath. et Valck. τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς *ultra hanc regionem.* In isto sensu non raro adhibetur ἐπέκεινα. Æsch. Suppl. 265. Πίνδου τε τἀπέκεινα. *Monk.*

Hic famulo dicitur esse Ἀκτή τις —— τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς, (*ultra hanc regionem,* recte Heathius interpretatur) Πρὸς πόντον

Πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικὸν,
Ἔνθεν τις ἠχὼ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς,
Βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν·
Ὀρθὸν δὲ κρᾶτ' ἔστησαν οὖς τ' ἐς οὐρανὸν

Situm jam ad mare Saronicum.
Inde quidam sonitus, tonitru Jovis subterraneum,
Emisit vehementem fremitum, horribilem auditu:
Caput autem statuerunt erectum. et aurem in cœlum

S. 1195. Κειμένη Σαρωνικὸν,] Σαρωνικὸς κόλπος ἐστὶ πρὸς τῇ Κορίνθῳ, ἱερὸς Ἀρτέμιδος, ἐν ᾧ φασὶ τὴν Σκύλλαν ὑπὸ Μίνωος ἑλκυσθῆναι. ὄνομα οὖν ἐστι πελάγος, ὀνομασθὲν ἀπό τινος Σάρωνος κυνηγοῦ. οὗτος διώκων ἔλαφον ἐμάνη, καὶ ἡ ἔλαφος διωκομένη ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ αὐτὸς δὲ τῇ μανίᾳ φερόμενος ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἀπεπνίγη. ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι ἐκ τῆς Σκύλλης τῆς θυγατρὸς Νίσου τοῦ ἀδελφοῦ Αἰγέως καὶ Πάλλαντος. οὗτος γὰρ ᾤκησεν εἰς Μέγαρα, ἐάσας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ μαχομένους περὶ βασιλείας. καὶ ἦν εἱμαρμένον μὴ περιληφθῆναι τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἦν * ὁ Νίσος, ὃς εἶχε χρυσοῦν πλόκαμον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. ὁ οὖν Μίνως στρατοπεδεύσας

* Εἱμαρμ. μὴ περιλ. τὸν τ. ἐν ᾧ ἦν e Flor. 6. addidi, omissa a librario, qui oculis ab altero ἦν ad alterum aberraverat. Ex eodem inserui εἶχε post ἕως οὗ.

ἤδη κειμένη Σαρωνικόν· in quibus cum eodem mihi H. ἤδη servandum videtur, neque in ἥδε cum viro Clar. mutandum; alienissimum hinc Σαρδονικὸν Codex dat Flor. Callimach. h. in Del. v. 41.

Πολλάκι σ' ἐκ Τροιζῆνος ἀλιξάντοιο πολίχνης
Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
Ναῦται ἐπεσκέψαντο.

sic vulgatas literas ἀπὸ Ξάνθοιο felicissime correxit Ruhnkenius, V. C. de sinu, sive ponto Saronico notavit illic Ill. Ez. Spanhemius. *Valck.*

1195. ἥδε pro ἤδη male conjecit Marklandus. κειμένην A. Σαῤῥωνικὸν et Σκείῤῥωνος v. 1203. Lasc. Σαρδονικὸν vitiose Fl. Citat Valck. Callimach. Hymn. in Delum 41. Πολλάκι σ' ἐκ Τροιζῆνος, ἀλιξάντοιο πολίχνης, Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου, Ναῦται ἐπεσκέψαντο. Idem Æschylo fuit Σαρωνικὸς πορθμὸς, Agam. 314. *Monk.*

Opinor ἥδε pro ἤδη. Usitatus Pleonasmus. vid. Androm. 412. Supplic. 21. 394. Orest. 74. Med. 358. Sic Latinis *ille* — Markland. Sed præstat ἤδη. Sic Strabo Lib. V. Αἰσερνία δὲ καὶ Ἀλίφαι ἤδη Σαμνιτικαὶ πόλεις εἰσί. et alibi sæpe. *Musg.*

Nullum exemplorum a Markl. allatorum facit ad rem. In omnibus enim τὲ ἥδε de re aut persona præsenti usurpatur; sed nulla mutatione opus; ἤδη est *jam tandem*. Respicit famulus ad τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς, et eam itineris partem, quam jam confecerat. Heath. ἤδη tuetur V. Cod. Flor. Σαρδονικὸν, perperam. Cod. Par. κειμένην. Ed. Flor. Σαῤῥωνικόν. Ad Σαρωνικὸν πόντον cf. Hes. V. Σαρωνία et Æsch. Agam. 314. *Beck.*

1196. ὡς φωνὴ Διὸς Ald. βροντὴ ex omnibus Codd. et Lasc. reposuit Musgravius, recte conferens Æsch. Prom. 1029. βροντήμασι Χθονίοις κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω. Eur. Electr. 753. ὥστε νερτέρα βροντὴ Διός. Aristoph. Av. 1760. Ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταὶ, Αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει. *Monk.*

βροντὴ Διὸς,] Ita lego, monente Cl. Marklando, ex MSS. A. B. D. Exc. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Sic Ζηνὸς βροντῇ Odyss. Υ. v. 121. Vulgo φωνὴ Διός. Quæri deinde potest, utrum χθόνιος cum ἠχὼ construendum sit, an cum βροντή. Prior ratio clarior est, et Marklando placet. Alteri contra favet χθονίοις βροντήμασι apud Æschylum Prometh. v. 992. χθονίας βροντὰς in fine Avium Aristoph. βροντὴ ἐκ γῆς Philostr. Vit. Apoll. Tyan. IV. c. 11. χθονία βροντὴ apud Agathiam Scholast. p. 145. præ omnibus vero locus

Ἵπποι· παρ' ἡμῖν δ' ἦν φόβος νεανικὸς,
Πόθεν ποτ' εἴη φθόγγος· εἰς δ' ἁλιῤῥόθους
Ἀκτὰς ἀποβλέψαντες, ἱερὸν εἴδομεν
Κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον· ὥστ' ἀφῃρέθη

Equi: erat vero, in nobis metus ingens
Undenam esse sonitus: sed in marinum
Littus intuentes, vidimus ingentem
Fluctum cœlum attingentem, ut adimeretur

S. κατ' αὐτοῦ οὐκ ἠδυνήθη παραλαβεῖν, ἕως οὗ εἶχε τὸν χρυσοῦν πλόκαμον. ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ Σκύλλα θεωρήσασα τὸν Μίνωα, ἐφίλησεν αὐτὸν, καὶ συνετάξατο αὐτῷ προδοῦναι τὴν πόλιν, εἰ λάβοι αὐτὴν γυναῖκα. ὁ δὲ συνέθετο. καὶ παραγενομένη τέμνει τοῦ τεκόντος τὸν πλόκαμον, καὶ τὴν πόλιν παρέδωκε. καὶ μετὰ τὸ παραλαβεῖν τὴν πόλιν * ἔλαβεν αὐτὴν ἐπάνω τοῦ πλοίου, καὶ ἔδησεν αὐτὴν εἰς τὸ πλοῖον. καὶ ἔμεινε συρομένη ἐν τῇ θαλάσσῃ. καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ πέλαγος Σαρωνικόν. ἐκπεσοῦσα δὲ ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ θηρίον γενομένη, τὴν ἰδίαν φύσιν οὐδαμῶς μετέβαλεν. 1199. Νεανικὸς,] Ἰσχυρὸς, μέγας. Fl. 2. 1201. Ἀκτὰς ἀποβλέψαντες,] Εἰς δὲ τὰς πέτρας τὰς ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζομένας ἐθεωρήσαμεν τὸ

* Παρέδωκε pro παρέλαβε, et τὴν πόλιν post παραλαβεῖν est e Flor. 6. Idem in fine habet τὴν οἰκείαν φύσιν οὐδ' μετεβ.

simillimus in Nostri Electra, v. 753. (748.) *Musg.*

Ἠχὼ χθόνιος] Βρόμος τις ἀπὸ χθονὸς ἀνελθὼν, ἢ μέγας καὶ δεινὸς, καὶ σὺν πολλῷ θορύβῳ σεισμός. Vid. Notas ad Helen. v. 1366. *Barnes.*

Ἔνθεν τις ἠχὼ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς, Βαρὺν βρόμον μεθῆκε,] Musgravium sequutus et Marklandum, pro φωνὴ Διὸς, recepi βροντὴ Διὸς, præterquam a ceteris adfirmatum a Codd. Flor. et Paris. quæ hic χθόνιος βροντὴ Διὸς, in Euripidis Electra dicitur νερτέρα βροντὴ Διὸς, v. 753. Istiusmodi velut mugientis terræ fragorem βροντὴν ubi dixerat Sophocles Œd. in Col. v. 1457. versu scribit 1602.

Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
Ῥίγησαν ὡς ἤκουσαν.

Scholiastes ibi, μύκημα, inquit, ἐγένετο, καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ. Ex Atthide Melanthii hæc nobis excitantur, σεισμὸς γέγονε καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ· apud Harpocr. in Γρυπάνιον, Suidam in Ἔγρυπεν. Inter Attii Tragici reliquias hoc quoque Dramatis fragmentum præbet P. Scriverius p. 149.

Sed utrum terræ motus, sonitusve inferûm
Pervasit aures inter tonitrua et turbines?

Claudian. de R. P. II. 152. *Ecce repens mugire fragor,* &c. 173. —— *Siculæ tonere cavernæ.* Hæ forsan erant in Sophoclis Phædra Ἀελλάδες φωναί. Etymologicon MS. Bibl. Leid. Ἀελλάδες φωναὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. *Valck.*

1198. ὀρθόν τε vulgo. ὀρθὸν δὲ Valck. ex A. Fl. *Monk.*

In hunc versum Ὀρθὸν δὲ κρᾶτ' ex Codd. recepi Flor. et Paris. ubi et in illis erat, οὖς δ' ἐς, vel οὖς δ' εἰς οὐρανὸν, literam reliqui vulgatam. *Valck.*

1199. φόβος νεανικὸς, *timor vehemens.* *Monk.*

φόβος νεανικὸς est *timor ingens, validus.* Sic τραύμασι νεανικοῖς Plut. Vit. p. 191. ὀδύνας νεανικὰς p. 1810. βλάβαι νεανικαὶ καὶ πόνοι Op. Mor. p. 1745. *Musg.*

1200. Litora, ad quæ se fluctus allidentes sonitum edunt ἁλιῤῥόθους vocat Ἀκτάς· neque ἁλίῤῥοος, sed ἀκτή τις ἁλιῤῥόθος scripsisse Moschus in Europa videtur v. 128. *Valck.*

1201. Noster Cycl. 264. ἱερὰ κύματα. Hesychius, Eustath. ad Il. K. p. 789. 11=702. 43. aliique Grammatici exponunt ἱερὸν, μέγα, quam interpretationem, huic loco plerumque donant viri docti. In hoc quidem sensu Homeri ἱερὸς ἰχθὺς (Il. Π. 407.) intelligunt Hesych. Suid. Etymol. M. et omnes fere veteres glossographi. Dubito an recte conferatur Virgilianum, *Auri sacra fames.* *Monk.*

ἱερὸν εἴδομεν Κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον,] *Ingentem vidimus fluctum ad cœlum usque per-*

Σκείρωνος ἄκρας ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾷν·
Ἔκρυπτε δ' Ἰσθμὸν, καὶ πέτραν Ἀσκληπιοῦ·

Meis oculis prospectus littoris Scironii :
Texit autem Isthmum, et petram Æsculapii.

S. κῦμα μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἀνερχόμενον, καὶ τοσοῦτον, * ὑψηλὸν ὥστε μηκέτι καθορᾷν ἡμᾶς τὸ ὄρος τοῦ Σκείρωνος. ἐκ τοῦ ὕψους, φησὶ, τοῦ κύματος οὐκ ἔτι ἑώρων τὴν Σκειρωνί-

* Florr. 6 15. ὑψηλον ἦν, et in fine Σκειρ. ἀκτήν pro Σκ. αὐτήν.

tingentem; sive *qui erectus in cœlum usque crescebat.* Seneca Hipp. v. 1007.

subito vastum tumuit ex alto mare,
Crevitque in astra.

In ejus Agam. v. 471. *In astra pontus tollitur.* Bellua Manilio V. 605. 4. *Efflat et in cœlum pelagus, —— pontumque extollit in astra.* *Ovidio* Met. XI. 497. *Fluctibus erigitur cœlumque æquare videtur Pontus, et inductas adspergine tinguere nubes.* Hæc et similia quum satis vulgata sint apud Poëtas, probabiliter nusquam alibi præterquam hoc Euripidis loco reperietur Κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον. Transsumsit loquutionem ab Homero, cujus Ἔρις, *Discordia, Parva metu primo, mox sese attollit in auras —— et caput inter nubila condit;* in Il. Δ. 443.

ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται. αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη.

In Scholiis ἐστήριξε redditur προσεπέλασεν, ἄγγισεν. Eustathii diligentiam, in multis sollerter comparandis incredibilem, Euripidis locus non præteriit. P. 578. 3. Εὐριπίδης, inquit, ἐν τῷ, κῦμα οὐρανὸν στηρίζον, ὑπερβολικῶς τε ἔφη κατὰ ἀφέλειαν τοῦ λαλοῦντος προσώπου, καὶ οὐδὲ ἀνελλιπῶς· εἰ μή τις τὸ Στηρίζον ἀντὶ τοῦ ἐγγίζον εἴπῃ, καὶ στηριζόμενον. In Euripideis non οὐρανὸν sed scripsisse videtur Eustathius, quod vulgatur, οὐρανῷ. sive autem dicatur Κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον· sive ἐς οὐρανὸν στηρίζον· seu tandem πρὸς οὐρανὸν στηριζόμενον, ad sensum nihil equidem arbitror interesse : οὐρανῷ στηρίζον hic scripsit ut in Bacchabus v. 972.

Ὥστ' οὐρανῷ στηρίζον εὑρήσεις κλέος·

unde suum versum efformavit Auctor Χς. Π. 1538. Κἂν τῇ χθονὶ στηρίζων (στηρίζον) εὑρήσεις κλέος. Est autem οὐρανῷ στηρίζον ejusdem generis et propemodum significatus, ac αἰθέρι κῦρον Callimachi et Apollonii, quin et Æschyli, de quo supra dictum fuit in vs. 741. Æschyli θυμὸς —— οὐρανῷ κύρων ἄνω· videtur obversatus Virgilio scribenti in Æn. X. 548.

Dixerat ille aliquid magnum ;
cœloque animum fortasse ferebat :

in Æn. III. 678. dixit *Ætnæos fratres, cœlo capita alta ferentes ; et cœlo,* pro in cœlum, etiam Æn. II. 186. VI. 178. conf. Æn. I. 167. Ad στηρίζειν proxime accedit significandi potestate verbum ἐρείδειν. diciturque non tantum quis εἰς γῆν ἐρείσας ὄμμα· sed et τῇ γῇ τὴν ὄψιν ἐρείσας, et πρὸς τὴν γῆν. similiter στηρίζειν et στηρίζεσθαι. Eurip. Bacch. v. 1073.

Ὀρθὴ δ' ἐς ὀρθὸν αἰθέρ' ἐστηρίζετο,

nempe ἡ ἐλάτη. Tertiæ quoque quam dicebam structuræ præbet exemplum ejusdem Tragœdiæ v. 1082.

Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανόν
Καὶ γαῖαν ἐστήριζε φῶς σεμνοῦ πυρός.

ubi ponitur ἐστήριζε, pro ἐστήριζεν ἑαυτὸ, sicut nostro versu στηρίζον. Rariori usu verbum adhibuit Thucyd. II. p. 128, 92. vis morbi, sive præcipuus dolor, ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, *quum sedem suam fixerat in corde : ubi ——*

Morbida vis in cor mœstum confluxerat ægris,

Lucretio VI. 1150. —— Initio hujus adnotationis quem *ingentem* dicebam, *sacrum* etiam *fluctum* licet interpretari : ἱερὰ κύματα dixit Eurip. in Cycl. v. 265. ἱερὰ χεύματα πόντου, Dionys. Perieg. v. 1181. conf. Ez. Spanhem. in Callim. h. Apoll. v. 112. Hic vero fluctus divinitus concitatus peculiari quoque ratione famulo videri potuit *sacer.* *Valck.*

1202. Adumbratum est ab Homerico, Il. Δ. 442. Ητ ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται,

Κἄπειτ' ἀνοιδῆσάν τε, καὶ πέριξ ἀφρὸν
Πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι,

Deinde vero intumescens, et undique spumam
Plurimam effundens-cum-sonitu, marino æstu,

S. δα ἀκτήν. Ἱερὸν] Μέγα. Fl. 2. 1205. Κἄπειτ' ἀνοιδῆσάν τε,] Τὸ πνεῦμα εἰς ὕψος ἠρμένον. Ἰσθμὸν δὲ τὴν στενὴν γῆν, τὴν κυκλουμνην ὑπὸ τῶν ὑδάτων· καὶ τέθριππος ὄχος, τὸ ὄχημα τὸ ἐκ τεττάρων ἵππων ἐζευγμένον, τοῦ Ἱππολύτου δηλονότι.

αὐταρ ἔπειτα Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη. observante Eustathio ad Il. Δ. p. 495, 27=378, 3. ubi vitiose citatur οὐρανόν. στηρίζον explicat Eust. per ἐγγίζον. Hesychius etiam στηρίξαι· ἐγγίσαι. Supplendum est ἑαυτὸ, ut, in locis a Valckenærio laudatis, Bacch. 972. Ὥστ' οὐρανῷ στηρίζον εὑρήσεις κλέος. 1082. πρὸς οὐρανὸν, Καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς σεμνοῦ πυρός. Thucyd. II. p. 128, 92. ὅποτε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι. *Monk.*

ὥστ'] Ita MS. B. Exc. Fl. et Ed. Lasc. ut Barnesius edidit, monente Scaligero. Cæteri ὡς. *Musg.*

ὥστ' ἀφῃρέθη Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τὐμὸν εἰσορᾷν· Ἔκρυπτε δ' Ἰσθμὸν καὶ πέτραν Ἀσκληπιοῦ.] In ὥστ' ἀφ. cum Codice Musgravio memorato conspirant Flor. et Paris. —— Hæc Euripidis, in ista scena satis aliena, Seneca nobis expressit in Hippol. v. 1022.

> Latuere rupes, numen Epidauri Dei,
> Et scelere petræ nobiles Scironides,
> Et quæ duobus terra comprimitur fretis·

sic ista legenda censuit J. F. Gronovius, per *rupes*, dictas *numen Epidaurii Dei*, intelligens ipsam *Epidaurum*, *ubi colitur Æsculapius;* sed per πέτραν Ἀσκληπιοῦ Epidaurus Euripidi non potuit designari, cujus sane prospectus per fluctum maris Saronici non potuit auferri ex Trœzenia euntibus via, quæ ducebat Argos. Altus itaque scopulus in Saronico sinu, ab Epidauro non longe remotus, de nomine Dei sic appellatus Epidaurii, dictus videtur Euripidi πέτρα Ἀσκληπιοῦ, Senecæ —— *rupes nomine Epidauri Dei:* hanc enim ex diversis Gronovio memoratis lectionibus veram arbitror. —— Illud vero mirum videbitur, sic hoc in loco junctim *petras Scironidas*, *Isthmum*, sive Acrocorinthium, et Æsculapii *rupem* memorari, ac si in ista quoque loca, tanta maris intercapidine dissita, hinc alias patuerit prospectus. —— Σκείρωνος autem sive Σκειρωνίδες πέτραι hic paulo dicuntur insolentius Σκείρωνος ἀκταί. Σκείρωνος ὄρη dixit Nicander Ther. v. 215. vid. de his in Lucian. p. 307. *Valck.*

1203. ἄκρας emendatio est Luzacii, ut videtur, Exerc. Acad. p. 57. pro ἀκτὰς, quod habent omnes Edd. et MSS. confirmat Scholiasta, ὥστε μηκέτι καθορᾷν ἡμᾶς τὸ ὄρος τοῦ Σκείρωνος. Latinus Tragicus legisse videtur ἄκρας, cum hæc Euripidis exprimeret; Senec. Hippol. 1022. *Latuere rupes, numen Epidauri Dei, Et scelere petræ nobiles Scironides, Et quæ duobus terra comprimitur fretis.* Vide supra v. 983. Σκειρωνίδες — πέτραι. et loca ibi citata. ἀκτὰς in hanc sedem a v. 1201. vel 1207. illatum esse potuit. *Monk.*

Σκείρωνος ἀκτὰς] Vid. supra v. 983. et de eo Scholiast. *Barnes.*

Cod. Fl. Σκυθρωπὸς ἀκτὰς, Ed. Fl. Σκείῤῥωνος. *Beck.*

1205-6. Vertit Valck. *in altum consurgens, et magno cum fremitu concitans spumas, circumquaque fletu marino pulsas.* καχλάζειν eximie dictum est de fluctibus in terram ruentibus. Hesych. καχλάζει· ψοφεῖ. et mox κιχλίζει, ἀθρόως γελᾷ, τετάρακται· γέγονε δὲ ἀπὸ τῶν κυμάτων· φλεγμαίνει, βράττει. Pariter Suidas, Photius, alii. Optime vero vocem exponit Etymol. M. p. 494. citatus a Stanleio ad Æsch. Theb. 118. ubi Κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν Δοχμολόφων ἀνδρῶν Καχλάζει πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον. Derivat Etymologus —ὁ γὰρ ἦχος τοῦ κύματος ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν πετρῶν γινόμενος, δοκεῖ μιμεῖσθαι τὸ κάχλα, κάχλα: respiciens ad Apollon. Rh. II. 572. ὑψόθι δ' ὄχθης Λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη. Idem IV. 943. ἀμφὶ δὲ κῦμα Λαβρὸν ἀειρόμενον πέτραις ἐπὶ καχλάζεσκεν. Theocr. Idyll. VI. 11. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει Ἅσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. quocum Valck. comparat Catull. LXIII. 273. *leni et resonant plangore cachinni.* Attius, *Exci-*

Χωρεῖ πρὸς ἀκτὰς, οὗ τέθριππος ἦν ὄχος.
Αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι καὶ τρικυμίᾳ
Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας·

Venit ad littus, ubi erant quadrigæ:
Et cum ipsa procella, et gravi tempestate,
Fluctus ille emisit Taurum, ferum monstrum,

ta saxis sæva Celæno Crepitu clangente cachinnat. Lapilli, quibus illiduntur fluctus, dicti sunt *κάχληκες*. teste Suida, *Κάχληκες· λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι.* *Monk.*

1205. *ἀφρὸν*] Iambus in hoc loco. Vid. Phœniss. v. 19. *Barnes.*

1205. s. *Κᾆπειτ' ἀνοιδήσαν τε, καὶ πέριξ ἀφρὸν Πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι Χωρεῖ πρὸς ἀκτὰς,*] Latinis ista Poëtis, rem eamdem vel similem fabulam narrantibus, expressa sunt: Senecæ quidem in Hippol. v. 1015.

Consurgit ingens pontus in vastum aggerem
Tumidumque monstro pelagus in terram ruit.

Ovidio Met. XV. 508. ubi loquitur Hippolytus in Virbium versus:

mare surrexit, cumulusque immanis aquarum
In montis speciem curvari et crescere visus;
Et dare mugitus.

De bellua loquens marina Manilius, cui tanquam præda destinata fuerat Andromeda. L. V. 579. *gravidus*, inquit, *jam surgere pontus Ceperat, et longo fugiebant agmine fluctus Impellentis onus monstri.* — In his Euripideis *καχάζων* exhibetur in Scaligeri Castigat. in Catull. p. 79. ubi vir Magnus hæc admovit *undis* Catulli Carm. LXIII. 272.

Quæ tarde primum clementi flamine pulsæ
Procedunt, leni et resonant plangore cachinni.

scribi malim, cum Jano Dousa Filio Conject. in Catull. p. 42. *clangore cachinni:* sic *Excita saxis sæva Celæno Crepitu* (*cum crepitu* leg. cum Jano Dousa) *clangente cachinnat,* in fragmento Phinidarum *Attii,* quod emendavit ea ratione Bentlei. in Epist. ad J. Mill. p. 27. Sunt vero *leni clangore cachinni resonantes undæ,* Theocriti *κύματα —— Ἅσυχα καχλάζοντα,* Eid. VI. 11. et Dionysius in Perieg. v. 838. meminit *Καΰστρου Ἥσυχα καχλάζοντος. Caystri leni strepitu labentis:* Phasis Argoæ navi *Καχλάζων ὑπόειξεν,* Apollon. Rhod. II. 1270. *leni susurro manantes undæ, καχλάζοντα νάματα* sunt in epigramm. Platonis Anthol. I. c. XX. 13. Euripidis vero fluctus non sane velut risu tremulo concussus leniter *cachinnabat;* sed *in altum consurgens magno cum fremitu concitasse* dicitur *spumas, circumquaque flatu marino pulsas, ἀνοιδῆσαν τε, καὶ πέριξ ἀφρὸν Πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι·* ubi non dicitur usitato more *καχλάζον κῦμα,* sed *ἀφρὸν Πολὺν καχλάζον.* in quibus *καχάζον* a Scaligero præferri non potuit, qui optime noverat ab Atticis ista talia Poëtis corripi, et formam esse verbi sinceram *Καχλάζειν,* hac etiam in re velut propriam. De hominibus *cachinnum edentibus* in usu fuere verba *Καχάζειν· Καγχάζειν·* et *Καχχάζειν.* Vid. T. H. in Auctario Em. ad Hesychii *Καχχάζειν* et Jo. Pierson. in Mœr. Attic. p. 215. De undarum non *leni* tantum murmure, sed et commoti maris maximo fragore, fluctuum albicantium, litori vel in litoris lapillos, *κάχληκας* dictos, illisorum strepitu, *Καχλάζειν* fuit adhibitum; quum *spumea circum Saxa fremunt, laterique illisa refunditur alga,* Virg. Æn. VI. 589. Apollon. Rhod. IV. 943. *ἀμφὶ δὲ κῦμα Λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ἔπι καχλάζεσκεν.* L. II. 572. *ὑψόθι δ' ὄχθης Λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη.* hæc verba restitui poterunt in Etymol. M. p. 494, 11. ubi hic locus et verbum explicatur *Καχλάζω·* quod sic scriptum, ut in istis locis exhibui, suis in Codd. invenit Grammaticus. Imber magno cum strepitu decidens *Ζηνὸς καχλάζων νασμὸς* est in Lycophronis Alex. v. 80. *Valck.*

1208. *τρικυμίᾳ*] De hac voce consulas Blomfieldii Glossarium ad Æsch. Prom. 1051. *Monk.*

1209. Pro *ἄγριον* Fl. habet *ἀγαῖον*: et ex ista vitiosissimi Codicis corruptela excogitavit Is. Vossius *Αἰγαῖον,* Gronovius *Αἰγαίου*: frustra. *Monk.*

Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας] *Inhorruit concussus undarum globus, Solvitque sese,* Seneca Hippol. v. 1031.

Οὗ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη
Φρικῶδες ἀντεφθέγγετ᾽· εἰσορῶσι δὲ
Κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.

Cujus sonitu terra omnis plena
Horribiliter resonabat. Intuentibus autem
Hoc spectaculum apparebat pejus sono.

Corniger hinc taurus ruptis expellitur undis,

Ovidius Met. XV. 511. *Phocam* Servius vocat in Virgil. Æn. VI. 445. VII. 761. qui *patrem* illic scripsisse videtur, non *Ægeum patrem.* In eadem Æn. VII. 780. Hippolytum equi —— *monstris pavidi effudere marinis*; hoc quoque Propertii II. El. XXI. 23. *Andromede monstris fuerat devota marinis,* commendare videbuntur in his Euripideis excogitatam ab Is. Voss. lectionem: adnotata Codicis lectione Flor. ταύριον ἀγαῖον τέρας, adscripsit Is. Voss. "forte leg. Κῦμ᾽ ἐξέθηκε ταῦρον Αἰγαῖον τέρας." *Ruptus fluctus taurum exposuit marinum monstrum.* Ταῦρον, Αἰγαίου τέρας, docte corrigebat vir summus J. F. Gronovius; quam avi sui conjecturam mecum communicavit Clar. Abr. Gronovius: sic Ægæi, nempe *maris, monstrum taurus* diceretur: ἐνάλιον τέρας non sane mirarer a vicino Græcis mari dictum Ægæum Euripidi; vid. T. H. in Hesych. ad v. Αἰγαίοις. ἅλιον autem τέρας, et ἐνάλιον alibi quoque memorantur; in Apollon. Rhod. IV. 1598. Εἴτε σύγε Τρίτων ἅλιον τέρας. quia scilicet Triton τὰ μὲν ἀνδρὸς εἶχε, τὰ δὲ κήτους. In epigr. Antipatri, inter illa quæ Reiskius publicavit, 473. piscator dicitur Δαίμοσιν εἰναλίοις δοὺς τέρας εἰνάλιον. —— Nihil tamen adeo causæ est, cur vulgatam hic lectionem mutaremus: *ferum* certe *monstrum* dici potuit ἄγριον τέρας· ut dicitur Hom. h. Apoll. v. 302. conf. Oppian. Κυν. II. 564. *Valck.*

Phocam appellat Servius ad Æn. 6. 445. 7. 761. Quia Virg. Æn. 7. 780. et Propert. 2. 21, 23. in hac re memorantur *monstra marina*, vera videri possit emendatio Vossii, qui, quum in cod. Fl. legeretur, ἀγαῖον τέρας, scribi voluit Αἰγαῖον τ., *Gronov.*

Αἰγαίου τ.] Sic *Ægæi maris monstrum* taurus diceretur, ἅλιον et ἐνάλιον τέρας etiam alibi occurrunt; sed nihil causæ est, cur vulgata lectio mutetur. *Monstrum ferum* recte dicitur ἄγριον τέρας. Vocabb. ἄγριος de talibus belluis, et τέρας quoque, adhibita, copiosius illustravit Beck. Spec. p. 15. τρικυμία reddi potest verbis, *decumani fluctus.* v. Festus h. v. p. 278. *Gothofred.*

1211. ἀντεφθέγξατ᾽ Fl. X. Π. 857. sed alterum verius puto: tempus enim imperfectum durationem istius mugitus reboantis denotat. *Monk.*

In hoc versu, Οὗ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη Φρικῶδες ἀντεφθέγγετ᾽· ἀντεφθέγξατ᾽ exhibent Cod. Flor. et *Drama* Χρ. Π. v. 857. ubi reliqua totidem literis eadem leguntur. Seneca Hipp. v. 1025. *en totum mare Immugit; omnes undique scopuli adstrepunt.* Pacuvius apud Non. Marc. in v. Bount:

Clamore et sonitu colles resonantes bount.
Valck.

1212. Vertendum, *nobis vero intuentibus, immanius spectaculum videbatur, quam ut oculi sustinere possent.* δεργμάτων exhibent Edd. et MSS. omnes, quibuscum facit X. Π. 896. ubi ὀμμάτων: explicat enim Hesych. δεργμάτων· ὄψεων, ὀμμάτων. Sed hac voce mire offensi sunt Valckenærius et Musgravius, quorum ille δειμάτων, hic φθεγμάτων proposuit. Sed istæ conjecturæ ab omni specie veritatis abhorrent, et, nisi a viris doctissimis profectæ essent, frigidæ et insulsæ videri poterant. *Monk.*

Valckenærium V. Cl. ad Phœn. v. 896. merito offendit δεργμάτων, cui non recte opponitur θέαμα, cum ipsa δέργματα pars spectaculi sive θεάματος fuerint. Emendat igitur δειμάτων, *spectaculum tetrius timore visum est.* Et sic legisse Senecam credibile est ex Hippolyto ejus v. 1032. Mihi nihilominus præstare videtur φθεγμάτων:

κρεῖσσον θέαμα φθεγμάτων ἐφαίνετο.

Εὐθὺς δὲ πώλοις δεινὸς ἐμπίπτει φόβος·
Καὶ δεσπότης μὲν, ἱππικοῖσιν ἤθεσι
Πολὺς ξυνοικῶν, ἥρπασ' ἡνίας χεροῖν,

Statim autem equos gravis invasit metus:
Et dominus quidem in re equestri
Multum versatus, corripuit manibus habenas,

S. 1214. Καὶ δεσπότης μὲν,] Ἤθεσι τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐμπειρίας συνήθειαν πολλὴν ἔχων ἐν τῷ ἱππεύειν. Ἄλλως. Καὶ ὁ μὲν Ἱππόλυτος, διὰ τὸ μὴ θροηθῆναι τοὺς ἵππους αὐτοῦ, ἐπέπεσεν αὐτοῖς, καὶ * ἔσφιγγε τοὺς χαλινούς. 1216. Ἕλκει δὲ,] Τὸ ἑξῆς, ἕλκει δὲ ἱμᾶσι. κώπην δὲ τὴν μάστιγα νῦν λέγει. ἕλκει δὲ εἰς τοὔπισθεν,

* Ἔσφιγξε Florr. 6. 15.

i.e. *Spectaculum adeo terrificum erat, ut etiam sonitum superare videretur.* *Musg.*

Auctor Χρ. Π. 858. hic δεργμάτων legit. Heath. nihil mutari vult, sententiam esse: *monstrum forma adeo horrenda fuisse, ut ne adspectum ejus quidem sustinere possent.* Eadem Reisk. opinio. Brunck. quoque defendit δεργμάτων, et monet, ὁρᾶν et δέρκεσθαι differre, ut Gallica *voir* et *regarder*, v. c. Chrysipp. ap. Gell. 14. 4. καὶ δεδορκὸς βλέπουσα, *et fixis oculis intuens.* Igitur h. l. sensus: *Simul ac conspeximus, oculos ab eo avertimus; quippe horribilior erat monstri visus, quam ut in eo obtutum figere possemus.* Beck. Spec. p. 15. δεργμάτων defendit ex Auctore Χρ. Π. et quod glossa Hes.: Δεργμάτων· ὄψεων. ὀμμάτων, hinc sumta videatur. Conf. Tho. M. p. 604. ibique Oudend. *Beck.*

εἰσορῶσι δὲ Κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.] Non aliter legisse videtur falsus Gregorius in Χρ. Π. ubi versus est 858. Θέαμα κρεῖσσον ὀμμάτων ἐφαίνετο. Quia dedit in Hipp. Seneca v. 1032. Euripidis illic vestigia sequutus:

litori invexit malum
Majus timore,

suspicabar illum legisse, et scripsisse Euripidem:

Κρεῖσσον θέαμα δειμάτων ἐφαίνετο.

hanc suspicionem indicavi in Eurip. Phœn. v. 896. visam fortasse probasset Musgravius, cui venit in mentem Κρεῖσσον θέαμα φθεγμάτων. Neutrius memorata lectione, nihil immutandum statuit Heathius; sententiam enim esse, *Monstrum forma adeo horrendum fuisse, ut ne aspectum ejus quidem sustinere possent.* Reiskii eadem est opinio. Nec diffiteor sententiam satis accommodam; sed ut illam veram crederemus et Euripideam, debebat similibus quibusdam exemplis communiri, quale mihi quidem se nullum hactenus obtulit. Quæcunque rebus aliis *majora* sunt vel *potentiora*, Scriptoribus Atticis τούτων κρείσσω sive κρείττω esse dicuntur; quique alios *vincunt* vel quacunque re *superant*, τῶν ἄλλων κρείσσονες sive κρείττους εἶναι· Euripidi; Sophocli; Thucydidæ p. 196, 8, 13. p. 474, 40, 477, 44. Xenophonti p. 112, 36, 171, 14, 375, 42. Antiphonti p. 127, 25. Lycurgo p. 165, 36. Æschini Or. p. 55, 21, &c. Notus ille versus ex Eurip. Med. 1075.

Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,

redditur ap. Chalcidium in Tim. Platon.

Sed vincit ira sanitatem pectoris.

Civitas, cujus res gestæ famam superant, ἀκοῆς κρείσσων dicitur Thucyd. II. c. 41, 17. Schol. ὑπὲρ ἀκοὴν ἀνθρώπου. Quæ sunt adeo magna, mira, metuenda, ut eorum magnitudo, vel admiratio, vel metus verbis exprimi nequeat, dicuntur illa κρείσσω, sive μείζω, λόγου· θαυμάτων· φόβου· atque adeo etiam δειμάτων. Ut Thucyd. II. c. 50. κρεῖσσον λόγου· Xenophon. Ἀπομν. III. p. 456, 1. κρεῖσσον λόγου τὸ κάλλος τῆς γυναικός. In Aristoph. Av. v. 1703. ὦ μείζω λόγου. Demosth. p. 45. §. 14. ἔστι μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα, ἢ ὡς τῷ λόγῳ τὶς ἂν εἴποι. Κρεῖσσον' ἢ λέξαι λόγῳ, et similia prostant ad Herodot. p. 201. quorum eodem tempore similia Mark-

Ἕλκει δὲ, κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ,
Ἱμᾶσιν εἰς τοὔπισθεν ἀρτήσας δέμας·
Αἱ δ', ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις,

Traxit autem (ut remum vir nauticus)
Loris pone circumdatis ligans corpus.
Sed equi mordentes frænos, in igni factos, suis mandibulis,

S. ἱμᾶσιν * ἀρτήσας δέμας, ὡς ναύτης κώπην ἕλκει εἰς τοὔπισθεν. Ἄλλως. Ὥσπερ δὲ ναύτης ζάλης οὔσης κρατεῖ τὸ πηδάλιον, καὶ σώζει τὴν ναῦν, οὕτω καὶ ὁ Ἱππόλυτος τὰ λῶρα ἐκράτει. 1218. Αἱ δ', ἐνδακοῦσαι] Αἱ δὲ πῶλοι δακοῦσαι καὶ ἐγκρατήσασαι τοὺς χαλκοῦς † χαλινοὺς, τοὺς ἐκ πυρὸς γενομένους, ἐν ταῖς σιαγόσι, καὶ διάπυροι γενόμεναι

* Flor. 15. ἱμάσει κρατήσας. et in fine τοὺς λώρους ἐκρ.
† Sic Florr. 6. 15. pro τοὺς χαλινοὺς χαλινούς.

landus dedit in Eurip. Suppl, v. 846. cujus eximii viri mihi sæpe consensum gratulor. In Eurip. Bacch. v. 667. δεινὰ memorantur, θαυμάτων τε κρείσσονα. In Eurip. Hel. v. 609. Θαῦμ' ἐστ', ἔλασσον τοὔνομ' ἢ τὸ πρᾶγμ' ἔχον. Proximum illud ex Bacchabus accedit Κρεῖσσον θέαμα δειμάτων. Recte Thomæ Mag. p. 603. Μεῖζον φόβου πρᾶγμα explicatur τὸ ὑπερβολικὸν φόβον ποιοῦν. Κρεῖσσον δεργμάτων vel simile quid ubi nobis in istius ævi Scriptoribus monstraverint viri docti, hic illud etiam servabimus. Diversas hujus etiam generis formulas apud Sophistas reperiri non ignoro; nihil tamen apud illos etiam inveni, quod hic vulgatæ voci faveret. *Valck.*

1214. ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι vulgo. Valckenærii emendationem ἱππικοῖσιν, post Brunckium, admisimus: postulatur enim dativus cum ξυνοικῶν. ἤθεσιν Lasc. qui et infra 1260. ὄμμασιν. Nos quidem, Porsoni judicium secuti, ν paragogicum in fine senarii non adscribimus, nisi sequens versus a vocali incipiat. *Monk.*

Καὶ δεσπότης μὲν, ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι Πολὺς ξυνοικῶν;] Dici fortasse potuerat ἱππικοῖς ἐν ἤθεσιν Πολὺς μὲν οἰκῶν· sed Πολὺς ξυνοικῶν postulare videtur ἱππικοῖσιν ἤθεσιν. Euripidis est in Heraclid. v. 996. Ὅπως —— τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοίην φόβῳ. Ad Alcibiadem Socrates Platonis T. II. p. 118. B. ἀμαθίᾳ ξυνοικεῖς, ὦ βέλτιστε, τῇ αἰσχίστῃ· plura dabit Clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 211. *Valck.*

1215. Equorum domitor Hippolytus, *in equorum indole sive ingeniis cognoscendis multum versatus:*

ἤρτασ' ἡνίας χεροῖν,

Ἕλκει δὲ, κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ,
Ἱμᾶσιν εἰς τοὔπισθεν ἀρτήσας δέμας,

Seneca Hippol. v. 1054. *solus immunis metu Hippolytus artis continet frenis equos.* —— v. 1057. *ora nunc pressis trahit Constricta frenis.* Propius ad Euripidea hæc accedunt Hippolyti Latini Ovid. Met. XV. 519.

ego ducere vana
Frena manu, spumis albentibus oblita, luctor;
Et retro lentas tendo resupinus habenas.

Euripidis Hippolytus ἡνίας· Ἕλκει, κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ, *habenas retro trahebat, ut remos impellit nauta resupinus.* Sequentis versus sensum Clar. Heathius recte videtur explicuisse. *Valck.*

1216. *Habenis corpus pone alligans.* Ita vertendum, modo vere conjecerit Heathius, Hippolytum habenas circa proprium corpus complicavisse, atque eo spectare ἐμπλακεὶς et δεσμὸν, v. 1231, 2. *Musg.*

1218. γναθμοῖς, quod exhibet unus Codex A. ediderunt Valck. et Brunck. Habet Æschylus Theb. 213. πυριγενετᾶν χαλίνων. *Monk.*

Αἱ δ', ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γναθμοῖς,] Hoc ex uno Cod. Paris. recepi, pro γνάθοις, ut hic aptius; et quia sæpe talia fuerunt in his Poëtis a sciolis mutata; ex. gr. ξυνηρετμεῖν in fine senarii Soph. in Aj. v. 1346. in ξυνηρεμεῖν· alibi claudunt Sophoclis senarios ἀντίσταθμον· ἀνάριθμον. In Antig. v. 326. Τί δαί; ῥυθμίζεις —— sciolos etiam offendit. —— Et alibi γναθμῶν fit mentio, et in Eurip. Med. v. 1198. Γνάθος tamen scribitur nostris in Edd. Eurip. Alc. v. 508. χαλινὸν ἐμβα-

Βίᾳ φέρουσιν, οὔτε ναυκλήρου χερὸς,
Οὔθ' ἱπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων
Μεταστρέφουσαι· κεὶ μὲν εἰς τὰ μαλθακὰ
Γαίας ἔχων οἴακας ἰθύνοι δρόμον,
Προὐφαίνετ' εἰς τοὔμπροσθεν, ὥστ' ἀναστρέφειν

Violenter ferunt, neque manum rectoris,
Neque lora, neque bene compactos currus
Curantes. Et si quidem in plana
Terræ habens gubernacula flectebat cursum,
Apparebat anterius, ut Hippolytus retro iret,

S. ἔτρεχον. 1220. Οὔθ' ἱπποδέσμων,] Μήτε τοῦ ἡνιόχου φροντίδα ποιούμεναι, μήτε τῶν χαλινῶν. 1221. Κεὶ μὲν εἰς τὰ μαλθακὰ] Καὶ εἰ μὲν εἰς τὰ ἁπαλὰ καὶ ἰσόπεδα τὸν δρόμον.

λεῖν γνάθοις, (510) *ora frenare lupatis*, et Phœn. v. 1154. Manilius dixit V. 73.

moderantem quattuor ora
Spumigeris frenata lupis:

Ovid. Amor. I. El. II. 15. *Asper equus duris contunditur ora lupatis:* tandem paret domitori:

Et placido duros accipit ore lupos:

hoc Græcis est Στόμια δέχεσθαι· quod felici translatione Sophocles usurpat in Elec. v. 1489. Imperio moderantis nondum obsequens *frena mordere* dicitur δακεῖν et ἐνδακεῖν στόμια. ad Promethea, Jovi Diisque frustra reluctantem, Mercurius Æschyli Prom. v. 1008.

δακὼν δὲ στόμιον, ὡς νεοζυγὴς
Πῶλος, βιάζῃ καὶ πρὸς ἡνίας μάχῃ.

hoc Euripidi dicebatur in Theseo, σφαδάζειν —— ὡς νεόζυγα Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον.

ut injecto eculei
Freno repente tactu exagitantur novo,

apud Ciceron. Tusc. III. c. 28. —— Nostro Euripidis loco —— ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γναθμοῖς Βίᾳ φέρουσιν· hinc in Senecæ Hipp. v. 1068.

Inobsequentes protinus frenis equi
Rapuere currum.

Βίᾳ φέρουσι, nempe τὸν ὄχον, ut in Sophoclis Elec. v. 726. Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι Πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, *Ænianis equi frenis immorigeri currum rapiunt:* ἄστομοι, in Scholiis σκληρόστομοι, sunt *ore duro frena mordentes*, ἐνδακοῦσαι στόμια. *equi rigidæ cervicis*, σκληροτράχηλοι· quales imperio legitimo reluctantes in libris nostris Sacris Judæi dicuntur. Sophoclea ista cum forte legerentur apud Plutarch. T. II. p. 521. homines eruditos eorum sedem ignorantes fefellerunt: et sæpenumero fuit etiam ab hominibus literatissimis in talibus peccatum. —— Satis erat hic dixisse Βίᾳ φέρουσιν, aut, si quis id malit, φοροῦσι, quod dat in Sophocleis Plutarchus; —— sed præterea dicuntur equæ apud Euripidem

οὔτε ναυκλήρου χερὸς,
Οὔτ' ἱπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων
Μεταστρέφουσαι.

In Senecæ Hipp. v. 1082.

Tum vero pavida sonipedes mente exciti
Imperia solvunt, seque luctantur jugo
Eripere.

Equorum et currus moderatorem, sive *aurigam*, in istis Ναύκληρον dictum, paulo post οἴακας ἔχοντα, navis contra *gubernatorem* ἡνίοχον νεὼς nemo mirabitur, qui vel ad similia vel ad hæc attenderet Ovidii Trist. I. El. IV. 11. &c. Navita

Jam sequitur victam, non regit arte, ratem.
Utque parum validus non proficientia rector
Cervicis rigidæ frena remittit equo:
Sic non quo voluit, sed quo rapit impetus undæ,
Aurigam video vela dedisse rati.

Ex Marcipore *Varronis nautici equisones Nonio* memorantur in v. *Equisones*.
Valck.

Ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον.
Εἰ δ' εἰς πέτρας φέροιντο, μαργῶσαι φρένας,
Σιγῇ πελάζων ἄντυγι ξυνείπετο
Εἰς τοῦθ', ἕως ἔσφηλε, κἀνεχαίτισεν,
Ἁψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος.

Taurus, perterrefaciens insano metu quadrijugum currum.
Quod si ferebantur versus petras, animo furentes,
Tacite appropinquans currui, simul comitabatur
Eousque, donec turbavit et retroegit
Impingens curvaturam rotæ saxo.

S. μον * ἐποιεῖτο, ἐφαίνετο ὁ ταῦρος ἔμπροσθεν τῶν ἵππων, καὶ ἐθρόει αὐτούς· εἰ δὲ εἰς τὰ ὄρη

* Ἐποιεῖτο Florr. 6. 15. pro ἐποίει.

1221. Schol. *καὶ εἰ μὲν εἰς τὰ ὁμαλὰ καὶ ἰσόπεδα τὸν δρόμον ἐποίει, κ. τ. λ.* Similiter Latinus Tragicus vertit, *Nunc æqua carpens spatia. Monk.*

Cod. Flor. *κολλητῶν ὄχον.* E membr. reg. Brunck. scripsit *ἐς τὰ μαλθακά.*
Beck.

1222. *οἴηκας* vulgo, quod Ionum est: correxit Valcken. Brunckius recepit *εὐθύνοι* pro *ἰθύνοι* e Cod. A. utrumque probum. Quod edidi, habent Lasc. Ald. et MSS. plerique. *Monk.*

καὶ μὲν ἐς τὰ μαλθακὰ Γαίας ἔχων οἴακας ἰθύνοι δρόμον,] In Cod. Paris. legitur *ἐς τὰ μ. Γ. ἔ. οἴηκας* (ut in Edd. prima Flor. et Ald.) *εὐθύνοι·* Hoc an illud probetur nihil interest; quum *ἰθύνειν* æque ac *εὐθύνειν*, hoc tamen frequentius, apud Tragicos inveniatur; sed probari non debebat Ionicum *οἴηκας.* *Οἴακας, πόρπακας,* et similia, media quoque syllaba producta, semper adhibent hi Poëtæ. Initio versus 726. Suppl. meminit Æschylus *Οἴακος εὐθυντῆρος·* initio v. 3. Theb. *Οἴακα νωμῶν* legitur; ubi versus est 62.

Σὺ δ' ὥστε νηὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος,

totidem pæne literis scriptus in Eurip. Med. v. 523. *Ἀλλ' ὥστε ν. κ. ο.* Euripidis versus est Iph. in Taur. 1367. *Οἴακας ἐξηροῦμεν εὐπρύμνου νεώς.* *Οἰάκων φύλαξ* est in Helenæ v. 1598. hic *currus moderator*, *ἡνιοστρόφος*, dicitur *ἔχων οἴακας*, id est *οἰακοστρόφος.* In Eurip. Hel. v. 1630.

ἐπ' οἰάκων δὲ βὰς
Ἄναξ ἐς Ἑλλάδ' εἶπεν εὐθύνειν δόρυ.

hinc gubernator etiam *νεὼς ἰθυντὴρ*, et *εὐθυντήρ.* conf. Spanhem. in Julian. p. 181. Senecæ Hippolytus v. 1072.

qualis turbido rector mari
Ratem retentat, ne det obliquum latus
Et arte fluctus fallit; haud aliter citos
Currus gubernat.—— sequitur assiduus comes,
Nunc æqua carpens spatia, nunc contra obvius
Oberrat, omni parte terrorem movens,

Euripidi:

Ταῦρος, φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον·

in quibus *τέτρωρον ὄχον* per *τέθριππον ἅρμα* Eustath. interpretatur in Il. Γ. p. 324. 36.—— *Æqua spatia* Senecæ, quæque arduis opposita Latinis *plana* dicuntur, sunt Euripidis *τὰ μαλθακὰ Γαίας.* hic etiam opponuntur *πέτραι*, *saxa, loca scopulosa;* *Μαλθακὰ* sunt proprie *mollia.* *Mollia sunt parvis prata terenda rotis:* *τὰ λεῖα καὶ ἀναπεπταμένα δάπεδα* Themistio p. 217. A. *Valck.*

1223. *τὸ πρόσθεν* A. Flor. *Monk.*

1224. *τέτρωρον ὄχον* hinc citat Eustath. ad Il. Γ. p. 427, 27=324, 36. comparans *τέθριππον ἅρμα*, quod apud Nostrum frequens est. Notandum est etiam Homericum *τετράορος*, perinde ac *τέτρωρος* adhibuisse Tragicos: Illud legitur in Suppl. 667, 675. (677, 685. Ed. Gaisf.) Helen. 729. Soph. Trach. 508. *τετραόρου φάσμα ταύρου.* Dicitur *ὄχος* pro ipsis equis, ut *ὄχημα* infra v. 1352. Virg. Georg. III. 91. *Martis equi bijuges, et magni* CURRUS *Achillei. Monk.*

1225. *πέτραν* A. Flor. *Monk.*

1227. *ἀναχαιτίζειν* proprie de equo di-

Ξύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα· σύριγγές τ' ἄνω
Τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα.
Αὐτὸς δ' ὁ τλήμων, ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς,

Omnia autem erant confusa: et radii sursum
Rotarum saliebant axiumque clavi.
Ipse vero miser loris implicitus,

S. ἀπέφερον αὐτὸν οἱ ἵπποι, ὄπισθεν περιεπάτει ὁ ταῦρος, καὶ προσπελάζων τῇ περιφερείᾳ συνηκολούθει. 1230. Ἐνήλατα.] Οἱ πασσαλίσκοι οἱ πρὸς τῷ ἄξονι, τὰ καλούμενα ἁμαξηδό-

citur, qui se arrectum tollens, atque adeo jubam rejiciens, equitem effundit. Hinc Harpocratio, Hesychius, et Suidas exponunt ἀνεχαίτισεν· ἀνέτρεψεν. In Bacch. 1072. Bacchus Penthea in ramo abietis collocabat, φυλάσσων μὴ 'ναχαιτίσειέ νιν. Demosth. Olynth. B. p. 20, 26. Reisk. ὅταν δὲ ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις, ὥσπερ οὗτος, ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν. *Monk.*

1228. Brunckius post προσβαλὼν distinctionem ponit, ut sit κἀνεχαίτισεν ἐξ ὀχήματος. ἀψὶς, *rotæ circulus.* Hesych. ἀψῖδες· τὰ κύκλα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρειαι, ἢ καμάραι. De Solis curru dicitur in Ion. 88. Παρνασιάδες δ' ἔβατοι κορυφαὶ Καταλαμπομένην τὴν ἡμερίαν Ἀψῖδα βροτοῖσι δέχονται. *Monk.*

Brunck. post προσβαλὼν comma posuit, ordinem verborum esse docet: ἕως προσβαλὼν ἀψῖδα πέτρῳ, ἔσφηλε καὶ ἀνεχαίτισε τȣ̃ ὀχήματος Ἱππόλυτον. *Beck.*

Ἀψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος.] *Cum rotæ curvaturam in grande saxum impegisset, currum labi fecit et præcipitavit,* ἔσφηλε, κἀνεχαίτισεν· quorum hoc, figurate adhibitum Demostheni p. 13, 15. Harpocration recte per ἀνέτρεψεν interpretatur. Proprie *qui sessorem excutit* equus, ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις ἀνιστάμενος ποσὶ, dicitur ἀναχαιτίσας· hanc verbi vim spectabat Seneca Hipp. v. 1084, ubi

pavidi sonipedes
Imperia solvunt, seque luctantur jugo
Eripere, rectique in pedes jactant onus.

Æqui Hippolyti *Præcipitant currum scopulis* in Ovid. Met. XV. 518. ubi v. 521.

Nec vires tamen has rabies superasset equorum,
Ni rota, perpetuum qua circumvertitur axem,
Stipitis occursu fracta ac disjecta fuisset.

Valck.

1229. 1230. Hæc afferens Eustathius ad Il. E. p. 598, 29=455, 40. exponit σύριγγες per χοινικίδες, πλῆμναι. (Angl. *the naves.*) ἐνήλατα δὲ, τὰ ταῖς χοινικίσιν ἐμβαλλόμενα, ἢ πασσαλίσκοι κωλύοντες ἐξιέναι τὸν τροχόν· τὰ καλούμενα ἁμαξηδόνια. pro ἁμαξηδόνια, quam vocem habent quoque Scholia, correxit Valck. παραξόνια, e Polluce I. 145. τὸ κωλύον ἐκπίπτειν τὸν τροχὸν, ἐμπηγνύμενον τῷ ἄξονι, παραξόνιον. (Angl. *the linchpin.*) Pro ἐπήδων, quod habent Lasc. MSS. et Eustathius, dedit Aldus ἐπεπήδων, vitio typographico. Correxerunt Reiskius et Piersonus. *Monk.*

ἐπήδων,] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. ut Piersonus (et Reisk.) quoque emendaverat. Vulgo ἐπεπήδων. *Musg.*

σύριγγές τ' ἄνω Τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα, quam Clarissimus juvenis Frisius Jo. Piersonus conjectura fuit adsequutus in Verisim. p. 64. lectionem ἐπήδων, pro ἐπεπήδων, præter alios adhibitos Musgravio, Codices præbent Flor. et Paris. in quo ad Σύριγγες adscriptum αἱ χοινικίδες. ad Ἐνήλατα, πασσαλίσκοι. Eustathius in Il. E. p. 455. quum multa dixisset de *rotarum fistulis,* sive *modiolis,* et *clavo* rotæ continendæ præfixo, *axisque* extremitati infixo, hæc etiam attigit Euripidis, v. 40. φασὶν (οἱ παλαιοὶ) ὅτι Σύριγγες, χοινικίδες, πλῆμναι· Ἐνήλατα δὲ, τὰ ταῖς χοινικίσιν ἐμβαλλόμενα, ἢ πασσαλίσκοι κωλύοντες ἐξιέναι τὸν τροχὸν, τὰ καλȣ́μενα, φασὶν, ἁμαξηδόνια. Hinc ἁμαξηδόνια nobis enotarunt H. Stephanus in Thes. Gr. Ling. et Jo. Schefferus de Re Vehic. I. c. 5. p. 38. mihi quidem suspecta vocis est compositio, quam in Scholiis ad Euripidem inventam præbuit, qualem illic legerat, Eustathius; vera vocis scriptio fortasse videbitur Παραξόνια. Pollux I. 145. τὸ κωλύον ἐκπίπτειν τὸν τροχὸν, ἐμπηγνύμενον τῷ ἄξονι, Παραξόνιον. *Valck.*

1231. Orestes in Soph. Electr. 746.

Δεσμὸν δυσεξήνυστον ἕλκεται δεθεὶς,
Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα,
Θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν·

Trahitur vinctus vinculo inexplicabili,
Allisus quidem charum caput ad petras,
Comminuens vero corpus, et clamans horribilia auditu:

S. νια, αἱ *χνόαι, ἢ τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τῷ ἄξονι, ὥστε μὴ ἐξιέναι τὸν τροχόν. 1234. Θραύνω

* Sic Flor. 6. pro ἁμαξηδόνιαι ὄχαι. Heath. conj. ἁμαξηδόνιαι ὄχου.

Κἀξ ἀντύγων ὤλισθε, σὺν δ' ἑλίσσεται Τμητοῖς ἱμᾶσι. *Monk.*

1232. δυσεξήνυτος Lasc. Ald. cum MSS. et Eustath. ad Il. Γ. p. 384, 5=290, 42. Sed analogiæ convenit forma, quam monentibus Heathio et Valckenærio reposui; Hom. Od. Π. 111. ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ. In Nostri Heracl. 964. ἄνυστον. Ceterum Glossa in Cod. A. explicat per δυσεξελίκτῳ. *Monk.*

δυσεξήνυστον] Ita ex Heathii conjectura legendum. Vid. Odyss. π'. v. 111. Heraclid. v. 964. Ed. Ald. et MSS. δυσεξήνυτον. *Musg.*

In. cod. Par. est δυσεξήνυτον, sed suprascripta glossa δυσεξέλ. teste Br. Similis locus Hom. Il. 22, 325. ss. cf. Markl. ad Eur. Suppl. 389. *Beck.*

Αὐτὸς δ' ὁ τλήμων, ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς, Δεσμὸν δυσεξήνυτον ἕλκεται δεθεὶς,] Legitur in Cod. Paris. δυσεξέλικτον, velut interpretamentum, opinor, vocis Euripideæ δυσεξήνυστον· sic enim, ut syllaba produci possit, scribendum, recte mihi videtur Cl. Heathius animadvertisse: 'Ανήνυστον æque fuit in usu, ac ἀνήνυτον. nec Δυσήνυτον tantum, sed et Δυσήνυστον invenisse videtur Hesychius: cui talia tamen erant notissima, δεσμὸς παρ' Εὐριπίδῃ δυσεξήνυτος memoratur Eustathio in Il. Γ. p. 290, 42. —— Attigit Euripidea Jer. Marklandus in Eurip. Suppl. v. 689. Sed habenis implicitum Hippolytum hinc expresserunt etiam Poëtæ Latini: Hippolytus Ovidii XV. 524. *Excutior curru: lorisque tenentibus artus Viscera viva trahi —— videres.* Fast. VI. 743. *Exciderat curru; lorisque morantibus artus Hippolytus lacero corpore raptus erat.* Accurate Seneca Hipp. v. 1085.

Præceps in ora fusus implicuit cadens
Laqueo tenaci corpus; et, quanto magis
Pugnat, sequaces hoc magis nodos ligat.

Talis Virgilio Troïlus Æn. I. 480.

Fertur equis, curruque hæret resupinus inani,
Lora tenens tamen: huic cervixque, comæque trahuntur
Per terram.

Infelix Hippolytus inani curru hærens resupinus Euripid ipingitur: *Valck.*

Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα,
Θραύων δὲ σάρκας,——

1233. πρὶν πέτρας Ald. πρὸς πέτραις Codices A. B. Fl. Sed accusativo opus est. In re simili fingitur Orestes apud Soph. Electr. 752. Φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ Σκέλη προφαίνων. Ex his Euripideis suam de Hippolyti fatis narrationem imitando expressit Ovidius Metam. XV. 500—529. quem locum cum Tragici nostri descriptione conferant velim lectores. *Monk.*

πρὸς πέτρας] Ita MSS. A. D. E. Lib. P. et Ed. Lasc. MS. B. et Exc. Flor. πρὸς πέτραις. Ed. Ald. πρὶν (f. pro περὶ) πέτρας. *Musg.*

Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα, Θραύων δὲ σάρκας,] In Cod. Flor. legitur et Paris. πρὸς πέτραις· hoc in uno quoque Cod. Musgravius invenit, in ceteris πρὸς πέτρας· quod hic præstat: in aliis locutionibus illud ipsum πρὸς πέτραις reperietur apud Æschylum, in Sophocleis etiam, et Menandri reliquiis. Explicatius hæc enarrat in Hipp. Seneca v. 1093.

Late cruentat arva, et illisum caput
Scopulis resultat: auferunt dumi comas:
Et ora durus pulcra populatur lapis, &c.

In Paris. Cod. Σποδούμενος explicatur συντριβόμενος· præterea legitur in Scholiis κατακλώμενος τὴν κεφαλὴν ἐν ταῖς πέτραις. Hesychii, Σποδούμενος. τυπτόμενος, καὶ τὰ ὅμοια· pertinuisse videtur ad Eurip. Androm. v. 1132.

Πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος.

alia prostant in nota ad Hesych. Κατεσποδημένοι sunt *occisi* in Æsch. VII. c. Theb. v. 815. —— Ceterum cum his et vicinis comparandus est Sophocles in Elec. v. 747, &c. ubi narratur Orestes v. 754.

Στῆτ', ὦ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι,
Μή μ' ἐξαλείψητ'· ὦ πατρὸς τάλαιν' ἀρά·
Τίς ἄνδρ' ἄριστον βούλεται σῶσαι παρών;
Πολλοὶ δὲ βουληθέντες, ὑστέρῳ ποδὶ
Ἐλειπόμεσθα· χὼ μὲν, ἐκ δεσμῶν λυθεὶς
Τμητῶν ἱμάντων, οὐ κάτοιδ' ὅτῳ τρόπῳ,

State, O equi nutriti in meis præsepibus,
Ne me perdatis. O misera patris imprecatio.
Quis præsens vult servare virum optimum?
Multi autem volentes, tardo pede
Nequivimus. Ille vero solutus e vinculis
Sectorum lororum, nescis quomodo,

S. δὲ σάρκας] Ἀντὶ τοῦ θραυόμενος, ἤτοι συντριβόμενος, κατακλώμενος τὴν κεφαλὴν, ἐν ταῖς πέτραις. 1242. Ἵπποι δ' ἔκρυφθεν,] Οἷον, οἱ δὲ ἵπποι καὶ τὸ σημεῖον τοῦ ταύρου οὐδαμῶς

Φερούμενος πρὸς ὕδας, ἄλλοτ' ὀρανῷ
Σκέλη προφαίνων· ἔστε νιν ———
Ἔλυσαν αἱμακτηρόν.

Valck.

σποδούμενος.] Glossa, συντριβόμενος. Hesychius, σποδούμενος, τυπτόμενος, καὶ τὰ ὅμοια. Hoc sensu occurrit istud verbum Androm. 1232.

πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος.

Mox membr. Florent. cod. et alius e Regiis, πρὸς πέτραις, quod non deterius est vulgato. Vide Æschylum Prom. 4. et 56. *Brunck.*

1234. Legit Elmsleius θραύων τε. *Monk.*

1236. ἀρὰ dicitur τάλαινα, quia reddit hominem miserum. *Beck.*

Ex hoc versu, Μή μ' ἐξαλείψητ' attigit Clar. p. Wesseling. in Diodor. Sic. I. p. 207. Frequentatum Platoni Scriptoribusque optimis, verbum Ἐξαλεῖψαι ista significandi virtute rarius invenietur. Illic scribi quoque potuit:

Μή μ' ἐξαλείψῃς ὦ πατρὸς τάλαιν' ἀρά.

Valck.

1240. Legendum suspicor οὐκ ἔτ' οἶδ' ὅτῳ τρόπῳ. *Monk.*

Ordo, accuratiori distinctione indicatus, hic est: χὼ μὲν λυθεὶς, οὐ κάτοιδ' ὅτῳ τρόπῳ, ἐκ δεσμῶν τμητῶν ἱμάντων, πίπτει. *Brunck.*

Τμητῶν ἱμάντων] Verte: *sectilium lororum*, non *fractorum*. Τμητὸς solemne est epitheton τοῦ ἱμάς. Ita Sophocles Electr. 549. σὺν δ' ἑλίσσεται Τμητοῖς ἱμᾶσι. *Heath.*

1241. Sic MSS. A. B. βραχεῖ δὴ Fl. δὲ pro δὴ E. Lasc. βραχὺν βίοτον. D. P. Ald. *Monk.*

βραχὺν δὴ βίοτον] Ita MSS. A. B. MS. E. et Ed. Lasc. βραχὺν δὲ βίοτον. Utramque particulam omittunt MS. D. Lib. P. et Edd. plerique. Barnesius βραχὺν ἂν βίοτον ex conjectura. *Musg.*

δὴ etiam in cod. Par. et Flor. exstat. Cod. Fl. βραχεῖ δὴ, Ed. Fl. βραχὺν δέ. — Reisk. corrigit aut βραχύν γε βίοτον ἐμπνέων, aut βραχὺν βίοτον ἀναπνέων. δὴ recepit et Br. *Beck.*

1242. Terminationem θεν pro θησαν Æolibus et Doribus adsignat Etymol. M. v. ἤγερθεν. Frequentabant quidem Homerus, Pindarus, Theocritus, et alii Poëtæ: Atticus autem Tragicus rarissima licentia adhibet. Editum erat ante Valckenærium δύστηνον κάρα: is e MSS. A. Fl. dedit δύστηνον τέρας, comparans Nostri Orest. 993. Τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὅποτ' Ἐγένετο τέρας ὀλοόν. *Monk.*

τέρας] Ita MSS. A. et Fl. Ed. Ald. κάρα. *Musg.*

Ἵπποι δ' ἔκρυφθεν, καὶ τὸ δύστηνον τέρας Ταύρου λεπαίας οὐ κάτοιδ' ὅπου χθονός.] In his ὅπου χθονὸς Codicibus debetur et Musgravio, pro ὅπως χθονὸς recte restitutum: ὅπου legitur et in Paris. ὅποι in Flor. —— Ex his duobus Codd. recepi τὸ δύστηνον τέρας Ταύρου· pro vulgato κάρα Ταύρου. in uno quoque Codicum Paris. πέρας invenisse videtur Musgravius. —— Primum in his observabunt harum rerum

Πίπτει, βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι.
Ἵπποι δ' ἔκρυφθεν, καὶ τὸ δύστηνον τέρας
Ταύρου, λεπαίας οὐ κάτοιδ' ὅπου χθονός.
Δοῦλος μὲν οὖν ἔγωγε σῶν δόμων, ἄναξ,
Ἀτὰρ τοσοῦτόν γ' οὐ δυνήσομαί ποτε
Τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ', ὅπως ἐστὶν κακός·

Cadit, spirans adhuc exiguam vitam:
Sed equi occultati sunt, et infelix caput
Tauri, haud scio ubinam terræ montosæ.
Ego vero, O rex, sum quidem famulus tuarum ædium,
Sed *tamen* eo nunquam adduci potero,
Ut credam tuum filium esse improbum;

S. ἐφάνησαν, ἀλλ' ἀφανῆ ἐγένοντο ἀφ' ἡμῶν. 1243. Λεπαίας δὲ ἤτοι * κατὰ τὸ ἐξέχον καὶ

* Κατὰ addunt Florr. 6. 15.

studiosi juvenes Ἔκρυφθεν, pro ἐκρύφθησαν, formam Homericam, aliis quidem illam Poëtis quibusvis usitatam, in primis Apollonio Rhodio; sed cujus exemplum apud hos Poëtas Atticos in senariis vix alibi reperietur. Æschylum in Pers. v. 1005. (ubi vulgatur Ἔταφον, ἔταφον) scripsisse autumo Ἔταφεν, ἔταφεν· id est ἐτάφησαν. —— Deinde pro κάρα restitutum ex Cod. δύστηνον τέρας Ταύρου, viris opinor eruditis facile probatum iri; nec non in oraculo veteri βοὸς τέρας ἀγραύλοιο· quo vulgatur βοὸς κέρας, in Schol. ad Eurip. Phœn. v. 641. et ad Aristoph. Ran. v. 1256. qui quidem alia legerint similia: Eurip. Or. 993. Τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς Ὁπότε γένοιτο τέρας ὀλοόν. Eurip. Phœn. v. 819. Οὔρειον τέρας Σφιγγὸς, —— In talibus ubique τέρας, nusquam, quantum recordor, adhibent κάρα. *Valck.*

1243. Eustathius ad Il. Δ. p. 488. 18=372. 22. λεπαία χθὼν, τραγικῶς, ἡ ὀρεινή. huc respiciens. Extat idem epitheton in Nostri Iph. T. 324. Heracl. 395. ὅποι Fl. ὅπως Ald. *Monk.*

ὅπου] Ita MSS. A. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ὅπως. *Musg.*

In Cod. Paris. Λεπαία χθὼν, explicatur ἡ ὀρεινὴ, Eustathio in Il. Δ. p. 372. 22. —— Tandem ὅπου χθονὸς hic præstare videtur lectioni Cod. Flor. ὅποι χθονός· —— Recte legitur ὅποι, *quo*, in Eurip. Heraclid. v. 595.

Οὐκ οἶδ' ὅποι τις τρέψεται·

perperam in isto versu scribitur apud Stobæum Οὐκ οἶδα πῆ· vid. Aristoph. Ἀχ. v. 206. Εἰρ. v. 71. Ὅπου scripserit Euripides Iph. in Taur. v. 119. an, quod vulgatur, Ὅποι, dubito:

χωρεῖν χρεὼν
Ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας·

præstiterit tamen Ὅπου, *ubi*. Hos libros tractantibus ne minuta quidem talia negligenda sunt; qualia monere non neglexit vir eximius Jo. Aug. Ernesti in Callim. h. in Del. v. 117. conf. R. Dawes Miscell. Crit. p. 293. *Valck.*

1245. τοσοῦτον οὐ δ. π. Lasc. Ald. et X. Π. 320. 1287. Particulam inseruerunt Valck. et Brunck. e MSS. A. Fl. et sic in secunda editione Musgravius, qui primum dederat τοσοῦτό γ'. Monuit Censor Promethei Edit. Blomfield. (*Edinb. Rev.* Vol. xvii. p. 239.) quem ferunt esse doctissimum Elmsleium, τοιοῦτο et τοσοῦτο rarissime apud Tragicos occurrere. *Monk.*

τοσοῦτόν γ'.] Ita Valckenærius ex Paris. et Fl. Vulgo τοσοῦτον. *Musg.*

Ἀτὰρ τοσοῦτόνγ' οὐ δυνήσομαί ποτε Τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ' ὅπως ἐστὶν κακὸς,] Cogitate Tragicus prolixam narrationem famulo Thesei contribuit; cujus illa personam multo mihi magis decere videtur, quam

Οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος,
Καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις

Neque si totum genus mulierum suspendatur,
Et aliquis literis impleat omnem in Ida monte

S. ὑψηλὸν μέρος τῆς ὀρείας γῆς ἤτοι τῆς ὀρεινῆς, παρὰ τὸ λελεπίσθαι. 1247. Οὐδ' εἰ γυναικῶν] Οὐ δυνήσομαι ποτὲ πιστεῦσαι, ὅτι κακὸς ἐφάνη ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐδὲ ἐὰν τὸ γένος ὅλον τῶν

amicum et educatorem, quem Jo. Racinius finxit Theramenem; quidquid æquus judex filius Mich. Arnoldus Recinius dixerit dans les Memoires de L' Acad. des Inscr. T. VIII. p. 311, 312. —— Ob verborum structuram hæc Euripidis attulit L. Kuster. in Aristoph. Pl. v. 55. —— Pro τοσοῦτον οὐ, Musgr. ex uno Cod. dedit τοσοῦτόγ' οὐ· ex duobus ego Flor. et Par. τοσοῦτόν γ' οὐ· nihil refert hoc an illud probetur; apud Tragicos tamen absque illa necessitate pro τοσοῦτο scribitur et τοσοῦτον· Soph. Aj. v. 441. Καί τοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπιστασθαι δοκῶ *Atqui hoc saltem unum planissime novisse videor.* Elec. v. 334. Καί τοι τοσοῦτον γ' οἶδα· Œd. T. v. 1454. Philoct. v. 1299. Quam hic interjeci literam requiri apud Thucyd. p. 82, 7. monstrabit similium comparatio. —— Hæc autem Euripidis et sequentia bis in dramate Χρ. Π. auctor παρῳδεῖ ista dicit Maria v. 321.

Οὐ γὰρ τοσοῦτον σὺ δυνήσῃ πώποτε,
Οὐ δ' εἰ (ἦν) γένος πᾶν δαιμόνων σοι συνδράμῃ,
Καὶ γῆν ἅπασαν ῥημάτων πλήσῃ κακῶν·
Ἐπεί μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταται κτίσις.

De Præceptore suo Josephus senator ad Mariam v. 1297.

Ἀτὰρ τοσοῦτον οὐ δυνήσομαί ποτε
Τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ' ὅπως οὐκ ἐσθλὸς ἦν·
Οὐ δ' εἰ τὸ (εἴγε) σύμπαν τὸ βροτῶν λέγῃ γένος,
Καὶ τὴν ὀρεινὴν γραμμάτων πλήσειέ τις
Ὕλην, ἐπεί μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι.

Valck.

1246. Exempla similis constructionis congessit Kusterus ad Aristoph. Plut. 55. *Monk.*

1247. Οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος, Καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις Πεύκην, etc.] Vid. Pet. Victorii Variar. Lection. l. 16. c. 5. Et Eustathium in Homer. Iliad. ζ'. v. 169. ubi hunc locum expendit, licet memoria lapsus putet, hæc de eo libello dici, quem moriens Phædra in manu tenuit. Πεύκη autem piceam, sive laricem, denotat, ex qua ante chartæ cognitum usum pugillares fiebant. Et Plutarchus in Solone: Καὶ οἱ νόμοι κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους. Vid. Jo. Brodæi Miscell. l. 4. c. 12. et c. 15. Et Porphyrio in Horatium leges in ligno incisas refert: Æreis, inquit, *tabulæ antiqui non sunt usi, sed roboreis; his incidebant leges: Unde adhuc* Athenis *legum tabulæ* Axones *vocantur.* Unde et tabulæ genealogicæ aliaque ejusmodi eodem nomine vocatæ: Hinc verbum ἐπαξονίω apud τοὺς Ἑβδομήκοντα, pro γενεαλογίας ἀπὸ τῶν ἀξόνων ἀναδηλῶ. Numer. c. 1. v. 8. Καὶ ἐπηξονοῦσαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν. Bœotice pro ἐπηξόνουν. Dicunt nonnulli, hos ἄξονας idem esse, ac κύρβεις, hoc est, σανίδας τριγώνους. Apollonii autem Scholiastes distinguit hoc modo: Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι Ἄξονας μὲν τετραγώνους λίθους, κύρβεις δὲ τριγώνους. Alii dicunt, Ἄξονας de privatis rebus agere et in Prytanæo recondi, Κύρβεις in Stoa publice stare. Vide Harpocrationis Lexicon in voce cum Interpretibus illius. Item Johannis Meursii Atticar. Lection. l. 1. c. 22. Vide Joh. Hartungi Decur. 1. c. 7. in Emendatione Erasmi Adagii: *Cyrbes malorum.* Præterea de voce Ἄξονες vid. Hesychium, Phavorinum, Suidam, Etymologicum M. et A. Gellii Noct. Attic. l. 2. c. 12. ubi de Axibus ligneis Solonis. *Barnes.*

1248, 49. Vox πεύκην respicit ad tabellas Phædræ e ligno piceæ factas; quas eo nomine vocari testatur Eustath. ad Il. Ζ. p. 633, 22=490, 1. ubi de hoc loco fuse disputatum est. Ita quoque πεύκη est δέλτος in Iph. A. 39. Damm. Lex. Homeric. p. 2027. v. πεύκη. "Olim ante inventam chartam, fiebant ex hac arbore pugillares. Hinc Eur. Hipp. 1253. —Καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ (Cretensi, nam respicitur

Πεύκην, ἐπεί νιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι.
ΧΟ. Αἶ, αἶ· κέκρανται ξυμφορὰ νέων κακῶν,

Piceam, quandoquidem scio eum esse probum.
Cho. Heu, heu! perfectæ sunt calamitates novorum malorum,

S. γυναικῶν ἀποθάνῃ. 1248. Καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ] Ἄδηλον, ποίαν Ἴδην. ἀντὶ τοῦ * οὐδεὶς ἂν πληρώσεις.

* Ἀντὶ τοῦ addunt Florr. 6. 15. Mox 6. πληρώσειε, 15. πληρώσῃ pro πληρώσεις.

ad Phædram Cressam genere) γραμμάτων πλήσειέ τις Πεύκην. Ejusmodi pugillares vocabantur Athenis Ἄξονες, quia erant tabulæ oblongæ, plures simul, quæ superne ad communem axem convertebantur. ejusmodi tabella lignea oblonga vocabatur et τὸ πλαίσιον. ceterum superne, ubi isti libelli ad communem clavum convertebantur, fuere angustiores, infernè latiores. Unde ista pugillarium species lignea vocabatur ἡ δέλτος; ibid. 865. fuere ergo fere triangularia." τὴν ἐν Ἴδῃ πεύκην Eustath. ad Il. Λ. p. 832, 61=766, 12. *Monk.*

1249. μιν vulgo. Sed Tragicam formam νιν exhibent A. Fl. sequentibus Valck. et Brunck. In Androm. 1139. vulgatur μιν. sed et ibi recte Lascaris νιν. Ex Hippolyto Καλυπτομένῳ desumptos esse credo Nostri versus apud Stobæum LXXXVI. p. 498, 14. p. 361. Grot. Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι, Χρηστοῖς θ' ὁμιλοῦντ', εὐσεβεῖν τ' ἠσκηκότα. Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώματος κακὸς Γένοιτ' ἄν; οὐδεὶς τοῦτό μ' ἂν πίθοι ποτε. Primum versum ita emendavit Piersonus Verisim. p. 138. Stobæus enim Τοσόνδε παῖδας σωφρονοῦν ἐπίσταμαι. *Monk.*

τὴν — Πεύκην,] Singularis pro plurali. Sic Ἰχθύος ἀγρευτῆρες Theocrit. Idyll. XXI. v. 6. αὐτομάτην τὴν πλίνθον Themist. Orat. X. vid. et notata ad Supplic. v. 379. Heraclid. v. 807. Nec penitus tamen damnem, si quis intelligere malit celebrem illam piceam, cujus meminit Strabo Lib. XIII. cujus etiam descriptionem et mensuram literis consignatam reliquerat Attalus, Pergami Rex; quo tempore duo plethra et quindecim cubitos altitudinis habuisse dicitur. *Musg.*

Hunc locum haud dubie respexit Philemon in Lex. MS. ap. Villois. ad Ap. Soph. L. H. T. II. p. 690. — οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ ἐν τῇ κατ' Εὐριπίδην Φαίδρᾳ, ἔνθα μνήμη πεύκης κεῖται. φασὶ δὲ, πεύκην ῥηθῆναι τὴν ἐν τῇ χειρὶ τῆς Φαίδρας δέλτον, τὴν κατὰ τοῦ Ἱππολύτου, ὡς ξυλίνην οὖσαν, καὶ ἴσως ἐκ πεύκης. cf. ibi Villois. *Beck.*

Καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις Πεύκην, ἐπεί νιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι] Suum νὶν ex Codd. Par. et Flor. recepit Tragicus, cujus loco Homericum μὶν irrepserat: Νὶν Hesychius explicat αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό· quibus addere potuerat αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. his enim etiam significandis Νὶν apud Atticos interdum Poëtas inservit. —— H. Stephanus Thes. L. G. T. III. p. 259. E. "Apud Euripidem, inquit, in Phædra Πεύκη ponitur pro pugillaribus sive codicillis e picea seu larice factis ante repertum chartæ usum. Δέλτος ἐκ πευκίνου ξύλου, Eustath." Nituntur ista his apud Eustath. in Il. Ζ. p. 489, 53. Οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῇ κατ' Εὐριπίδην Φαίδρᾳ. ἔνθα μνήμη Πεύκης κεῖται, φασὶ, (490) πεύκην ἐκεῖ ῥηθῆναι τὴν ἐν τῇ χειρὶ τῆς Φαίδρας δέλτον, τὴν κατὰ τοῦ Ἱππολύτου, ὡς ξυλίνην οὖσαν καὶ ἴσως ἐκ πεύκης, διὸ τὸ τῆς γραφῆς ἐν τοιούτῳ ξύλῳ εὐτύπωτον. Alibi quoque Hippolytus Euripidis Phædræ nomine citatur Eustathio; fierique adeo potest, ut in editione dramatis prima tabella Πεύκη fuerit dicta, qua credulum illa maritum decepit, et innocentem Hippolytum perdidit: hac in Editione dramatis secunda tabella Phædræ nusquam nisi Δέλτος vocatur vss. 859, 868, 1060. Tales tabellas ligneas Πεύκην mihi dixisse videtur Eurip. Iphig. in Aul. v. 29. ubi senex ad Agamemnona quid caperet consilii prorsus incertum:

Δέλτον τε γράφεις
Τήνδ', ἣν πρὸ χερῶν ἔτι βαστάζεις,
Καὶ ταὐτὰ πάλιν γράμματα συγχεῖς,
Καὶ σφραγίζεις, λύεις τ' ὀπίσω,
Ῥίπτεις τε πέδῳ πεύκην, θαλερὸν
Κατὰ δάκρυ χέων.

quam picturam jure velut admirabilem laudat ipse quoque Poëta Michaël Arnoldus Racinius, dans les Memoires de Lit-

Οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεὼν τ' ἀπαλλαγή.
ΘΗ. Μίσει μὲν ἀνδρὸς τοῦ πεπονθότος τάδε,
Λόγοισιν ἥσθην τοῖσδε· νῦν δ' αἰδούμενος
Θεούς τ', ἐκεῖνόν θ', οὕνεκ' ἐστὶν ἐξ ἐμοῦ,

Nec est fati necessitatisque effugium.
Thes. Odio quidem viri, qui passus est hæc,
Delectatus sum istis verbis. Nunc autem reveritus
Et deos et illum, propterea quod est ex me natus,

S. γραμμάτων πάντα τὰ ξύλα τῆς Ἴδης, ὅ ἐστιν ὄρος σύνδενδρον ἐν τῇ Τροίᾳ. 1251. Οὐδ' ἔστι μοίρας] Τοῦ δέοντος καὶ μεμοιραμένου καὶ ἀναγκαίου οὐκ ἔστιν ἀπαλλαγή. * τὸ δὲ χρεὼν

* Οὐκ ἔ. ἀπ. iidem Florr. suppeditarunt.

terature de L'Academie R. des Inscript. et B. L. T. VIII. p. 290. Euripidea, illinc, ut opinor, sumpta, feliciter Ovidius in sororem transtulit, illegitimum amorem suum fratri per epistolam indicaturam, Met. IX. 522.

Incipit; et dubitat; scribit; damnatque tabellas;
Et notat; et delet; mutat, culpatque, probatque;
Inque vicem sumtas ponit, positasque resumit.

In istis Euripidis quid per πεύκην præter *tabellas*, quas abjicit Agamemnon, intelligi possit non video. Tabellas ex pinu factas propria adpellatione vocabant πινάκιον, et πινακίδα. Nec penes me dubium ullum est, quin ad Phædræ tabellas famulus respexerit, dum, pro innocentia libere loquens, sibi quidem negat unquam persuasum iri, Hippolytum criminis reum esse, cujus in Phædræ tabellis accusaretur; si vel omne genus muliebre laqueo vitam finiret, et non unam quis duntaxat ligneam tabellam, sed montis Idæ piceas (*piceis ilicibusque frequens* mons erat Idæ) omnes impleret accusationibus in Hippolytum incisis, quem integerrimum cognovisset. Hæc mihi famuli Euripidei sententia, prorsusque aliena videntur quæ nobis narrat Eustathius; illud quidem non male observans in Il. Λ. p. 766, 12. ὥσπερ Δρῦς ἅπαν δένδρον, ἤδη δὲ τὸ Πεύκη, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ ἐν τῷ, τὴν ἐν Ἴδῃ πεύκην. Sed non inspecto volumine Tragœdiarum ista, partim olim excerpta sibi, scripsit Eustath. in Il. Ζ. p. 490. 13. postquam morem memorasset antiquum amicorum vel puellarum nomina corticibus arborum incidendi, ὅθεν, ait, λαβὼν Εὐριπίδης ἔφη τὸ, μὴ ἂν ἀγαθὰς εἰπεῖν τὰς γυναῖκας, οὐδ' εἰ περὶ τούτου τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις πεύκην. ἔνθα ὁ νοῦς μὲν, ὡς οὐκ ἂν εὐλογήσοι τὰ γυναικῶν, οὐδ' εἰ πάντα τὰ Ἰδαῖα δένδρα καταγραφείεν Καλὰς εἶναι τὰς γυναῖκας. Hæc ut ut aliena sint, veterem tamen istam consuetudinem hic quoque respexit Euripides; de qua notarunt Is. Casaub. Anim. in Athen. III. c. 7. Lect Theocr. c. IX. et R. Bentleius ad (Elegiæ) Callimachi Fragm. CI. p. 466. *Valck.*

1250. Vulgo συμφοραί. Flor. κρέμαντι συμφορᾷ. et v. 1252. τοῦ πεσόντος τόδε. Corruptissime idem Codex supra v. 1203. σκυθρωπὸς ἀκτάς. Equidem demum reposui ξυμφορᾷ, monente Elmsleio. Singularis est κέκρανται. *Monk.*

Cod. Fl. κρέμανται συμφορᾷ. *Beck.*

1251. τὸ χρεὼν, *debitum fatum, necessitas.* Vox indeclinabilis est; Herc. Fur. 20. εἴθ' Ἥρας ὕπο Κέντροις δαμασθεὶς, εἴτε τοῦ χρεὼν μέτα. sic enim legendum monet Porsonus pro vulgato εἴτε του χρεὼν μέτα. Semper apud Nostrum articulum adsciscit. Vid. Iph. T. 1498. Helen. 1656. Fragm. Temen. ap. Stob. CXXIII. p. 617, 18. *Monk.*

1252. τόδε A. Fl. *Monk.*

1253. Prave Fl. τοῖσδ' ὁμοῦ μ' αἰδ. Hinc tamen conjiciebat Valck. ὅμως αἰδ. Conferri jubet Valck. Clytæmnestræ quædam in Soph. Electr. 766. et seqq. *Monk.*

νῦν δ' αἰδούμενος] In Flor. Cod. scriptum, Λόγοισιν ἥσθην τοῖσδ' ὁμοῦ μ' αἰδούμενος· mox in Paris. Θεοὺς, ἐκεῖνον θ'. *Valck.*

1254. Altera copula deest in Lasc. Primam forsan omittendam censet Valckenærius, et omittit Brunckius. *Monk.*

Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἐπάχθομαι, κακοῖς.
ΑΓ. Πῶς οὖν; κομίζειν, ἢ τί χρὴ τὸν ἄθλιον
Δράσαντας ἡμᾶς σῇ χαρίζεσθαι φρενί;
Φρόντιζ'· ἐμοῖς δὲ χρώμενος βουλεύμασιν,

Neque delector, neque contristor his malis.
Nun. Quomodo igitur? ferre, aut quid oportet misero
Nos facientes gratificari animo tuo?
Cogita: sed meo consilio usus,

S. μετοχή ἐστιν, ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν ἔχουσα. 1252. Μίσει μὲν ἀνδρὰ] Τραγῳδεῖ Θησεὺς, ἐπειδὴ, φησὶ, μισῶν αὐτὸν ἐχάρην, ἀλλὰ πάλιν τοὺς θεοὺς αἰσχυνόμενος λυποῦμαι, διότι ὑπάρχει ἐξ ἐμοῦ γεννηθείς. 1256. Πῶς οὖν] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ χρή. ὁ δὲ νοῦς. πῶς οὖν κομίζειν χρὴ τὸν ἄθλιον, ἢ τί χρὴ δράσαντας σῇ χαρίζεσθαι φρενί. 1258. Ἐμοῖς δὲ] Χρώμενος δὲ τοῖς

θ' abest ab Ed. Fl. *Beck.*

1255. ἐπάχθομαι A. B. D. ut sine Codicibus emendavit Piersonus Verisim. p. 69. pro vulgato ἀπέχθομαι. Flor. ἀπάχθομαι, unde corruptelæ initium deprehendas. *Monk.*

ἐπάχθομαι,] Ita MSS. A. B. D. ut eximie conjecit Piersonus. (p. 67. Ver.) Vulgo ἀπέχθομαι. *Musg.*

Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἀπέχθομαι κακοῖς] Ita Proteus, Ægypti rex sanctissimus, cum audiret, filios suos, Tmolum et Telegonum, impios et crudeles homines, ab Hercule occisos, nec gavisus est eorum obitu, quia filii; nec tamen doluit, quoniam improbi fuerant. Vide quæ nos ad Supplic. v. 1206. *Barnes.*

In Cod. Paris. ἐπάχθομαι· in Flor. ἀπάχθομαι· quorum prius, absque Codd. excogitatum ingeniosissimo Jo. Piersono Verisim. p. 67. munitum auctoritate Codicum Musgravius restituit Euripidi, cui sane scribi potuit etiam:

Λόγοισιν ἥσθην τοῖσδ'. ὅμως δ' αἰδούμενος
Θεοὺς, ἐκεῖνόν θ', οὕνεκ' ἐστὶν ἐξ ἐμοῦ,
Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἐπάχθομαι κακοῖς.

Ad hanc sententiam quam narrat historiam Barnesius minime pervulgatam hausit ex G. Canteri Annot. in Lycophr. Cass. v. 116. qui versum illic adhibuit Euripidis, et sua didicit a Joanne Tzetze in v. 124. ubi filios ab Hercule occisos Ægyptius Proteus cum intellexisset, οὐ γελᾷ μὲν ὅτι παῖδες ἦσαν αὐτοῦ, ὅτι δὲ ξενοκτόνοι οὐδὲ δακρύει. In Hipp. Senecæ Theseus v. 1114.

O nimium potens,
Quanto parentes sanguinis vinclo tenes,
Natura! quam te colimus inviti quoque!
Occidere volui noxium; amissum fleo.

conf. Soph. Elec. v. 769. 773. In Gallica Tragœdia Theseus:

Je t'aimois. Et je sens que malgré ton offense
Mes entrailles pour toi se troublent par avance.

Hac in parte quanto diversum ab Euripideo suum nobis Thesea expinxerit Jo. Racinius, hujus filius demonstrat, ad Græcum Gallicum drama comparans, dans les Memoires de L'Acad. des Inscr. T. VIII. p. 310. *Valck.*

Forte, οὔτ' αὖ ἄχθομαι κακοῖς. *Reisk.*

1256—9. Hos quatuor versus prave mutatos habet Χ. Π. 1281. seqq *Monk.*

Distinguendum cum Marklando:

πῶς οὖν; κομίζειν, ἢ τί χρὴ τὸν ἄθλιον
δράσαντας ἡμᾶς ——

Musg.

Πῶς οὖν; κομίζειν, ἢ τί χρὴ τὸν ἄθλιον Δράσαντας ἡμᾶς σῇ χαρίζεσθαι φρενί;] Voculas Πῶς οὖν; ad mentem Marklandi sic a reliquis separavi, prout alibi leguntur et in Eurip. Hel. v. 1282. Πῶς οὖν; ἐς οἶδμα τίνι τρόπῳ καθίετε; Hic aliis videri poterant illæ cum verbo φρόντιζε jungendæ; φρόντιζε οὖν πῶς —— non mihi; quia tum ὅπως requireretur. Berglerus ista confert cum Aristophaneis in Pace v. 357. conf. Æschyli Choëph. v. 682. Soph. Trach. v. 394. ——Hos versus et sequentes ita παρῳδεῖ *Conditor* dramatis Χρ. Π. v. 1291.

Οὐκ ὠμὸς εἰς σὸν παῖδα δυστυχοῦντ' ἔσει.
ΘΗ. Κομίζετ' αὐτὸν, ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι
Τὸν τἄμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη,
Λόγοις ἐλέγξω, δαιμόνων τε συμφοραῖς.
ΧΟ. Σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα
Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι·

Non eris crudelis in tuum filium infelicem.
Thes. Adferte ipsum, ut videns coram
Eum, qui negavit se polluisse meos lectos,
Verbis convincam, deorumque calamitatibus.
Cho. Tu deorum inflexibilem animum.
Et hominum ducis, O Venus:

S. ἐμοῖς βουλεύμασιν οὐδέποτε σκληρὸς γενήσῃ εἰς τὸν σὸν υἱόν. 1263. Σὺ τὰν θεῶν] Σὺ, φησὶ, τὴν ἀνυπότακτον, ἤτοι ἀμετάβλητον καὶ ἀκαταγώνιστον καὶ μὴ καμπτομένην τῶν θεῶν φρένα

Πῶς δ' οὖν; κομίζειν ἢ τί μὴ (χρὴ) δεδρακότας
Τὸν νεκρὸν ὑμᾶς σῇ χαρίζεσθαι φρενί,
Φρόντιζ', ἐμοῖς δὲ χρώμενος βουλεύμασι,
Σιγῇ φέρ'· ἔσται γάρ τι σοι ταν εὐπρεπὲς,
Οὐδ' ὠμὸν εἰς σὸν παῖδα δυστυχοῦντ' ἴδῃς.

Qui sequitur in Euripideis vs. 1262. est et illic v. 1486. *Valck.*

1260. x. Π. 1475. Porsonus in Orest. 1019. e Manuscriptorum vestigiis edidit Οἳ 'γὼ μάλ' αὖθις, ὥς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι Πανυστάτην πρόσοψιν ἐξέστην φρενῶν· adnotans; "Phrasis ab Homero Il. A. 587. (Μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι Θεινομένην.) et alibi, ad alios poëtas transiit, ut ad Theocr. IV. 7. (Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;) Noster Hipp. 1276. (1260)" Eadem formula legitur in Soph. Trach. 241. 748. et alibi. *Monk.*

1261. s. Ordine inverso leguntur in Cod. Par. *Valck.*

1262. λόγοις τ' ἐλέγξω Flor. *Monk.*

1263. ss. Σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι, σὺν δ' Ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν Ὠκυτάτῳ πτερῷ] Hoc quidem Chori cantico, ab hac certe parte dramatis satis alieno, nihil adeo continetur, quod non aut supra jam fuerit significatum, (v. 445, &c.) aut alibi huic quoque Tragico dictum, de Veneris imperio ejusque filioli latissime patente. Hic puerulus, ἄρχων οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ θαλάττης, si Jovem ipsum sæpe cœlo detraxit, non mirum est, si homines et animantia reliqua victa domat. Præter ceteros hujus θεῶν τε κἀνθρώπων τυράννου potentiam eleganter laudat Oppianus Ἁλ. IV. 34—39. —— Carminis initio ad θεῶν ἄκαμπτον φρένα· adscriptum in Cod. Paris. ἄκλιτον. *Flectit Amor Deorum etiam mentem, quam alius nemo inflectat.* Hesychio Ἄκαμπτος recte redditur ἀκατάκλαστος· Ἀκαμπὴς, σκληρός. alibi Hesych. Ἄκναπτον, ἀκατάκλαστον. Reperiuntur et Ἄγναπτον et Ἄγναμπτον. quæ forma tantum distant. Æschylo in Prom. V. v. 163. Jupiter

Θέμενος ἄγναμπτον νόον
Δάμναται οὐρανίαν γένναν.

et hunc ipsum tamen victum domat Amor. Hercules ψυχὰν ἄκαμπτος est in Pindari Ἰσθμ. IV. 89. feroci Medeæ ἀκαμπέα θυμὸν dat falsus Orpheus Argon. v. 992. —— Qui dicitur hic Euripidi ποικιλόπτερος est *versicoloribus alis*—— Amor in epigramm. Virgilii Anthol. Lat. T. I. p. 38. ubi lectionem istam egregie tuetur Celeberr. P. Burmannus Secundus. —— Quis primus Cupidinem pinxerit alatum ignorasse videntur veteres. Schol. in Aristoph. Av. v. 575. Νεωτερικὸν, τὸ τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἔρωτα ἐπτερῶσθαι. Simmias quidem Rhodius Cupidinem Deorumque adeo antiquissimum *alatum* finxit: cum cœlestem ille civitatem misceret, cœlo dicitur ejectus, alis ante puero præcisis, ne in cœlum revolaret, Aristophonti Comico ap. Athen. XII. p. 563.

Σὺν δ' ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν
'Ωκυτάτῳ πτερῷ·
Ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν,
Εὐάχητόν θ' ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον·
Θέλγει δ' Ἔρως, ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ
Πτανὸς ἐφορμάσῃ χρυσοφαὴς,

Simulque ille varia decorus pluma circumfundens
Celerrimis alis:
Volitat enim super terram,
Et valde-resonans salsum super mare:
Mulcetque Cupido, quem furenti corde
Invaserit alatus, auro fulgens

S. τῶν ἀνθρώπων περιάγεις καὶ ὑποτάσσεις, ὦ Ἀφροδίτη, σὺν τῷ Ἔρωτι. 1265. Ἀμφιβαλὼν] Δὲ ἀντὶ τοῦ περισκεπάσας. σκέπει γὰρ τῶν ἐρώντων τὴν θέαν, ἵνα καὶ τὰ ἄμορφα ἐράσμια ὁρῶμεν. 1270. Χρυσοφαὴς,] Ὁ Ἔρως ὁ χρυσοφαὴς, τουτέστιν ὁ λαμπρὸς ὤν. Ἄλλως. Οὐ

B. ubi præterea Cupidini ablatas alas Dii dedissse dicuntur τῇ Νίκῃ· Porphyrius π. Ἀ. III. §. 16. οἱ Ἕλληνες, inquit, τὰς Μούσας ἐπτέρωσαν, καὶ τὰς Σειρῆνας, κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ τήν τε Νίκην, καὶ τὴν Ἶριν, καὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ τὸν Ἑρμῆν. Eubulo vel Araroti ridetur pictor, seu fictor, qui primus Amorem fecerit alatum, apud Athen. XIII. p. 562. C.

Τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα
Ἢ κηροπλαστήσας Ἔρωτ' ὑπόπτερον;

etc. sic ista legenda sunt. Laudatur Propertio, Comici Græci locum respicienti, II. El. IX. 1.

Quicunque ille fuit puerum qui pinxit Amorem, ——
Idem non frustra ventosas addidit alas.

Secundum Cornutum de N. D. p. 200, 6. Πτερωτὸς fingebatur, ὅτι κουφόνους ποιεῖ. sic corrigo vulgata καὶ φόνους· in MS. erat κούφονας. Comicorum loca, quæ designavi, spectabat Eustath. in Il. Ξ. p. 979, 27. Epigrammata dantur pervenusta, quibus alatus Cupido pingitur in ea quoque parte Anthologiæ, quæ scripta latet. Πτανὸς dicitur in hoc disticho Meleagri:

Οὐκ αὐτὸν τὸν Πτανὸν ἐπόμνυμι, οὔ ποτ' ἂν ἔγνως
Ἐκ μορφᾶς, τίς ἔφυ, Ζώϊλος, ἢ τίς Ἔρως;

in Cod. MS. legitur, ἐπόμνυμαι —— et, εἴ τις Ἔρως. *Valck.*

1263. s. Perperam hæc Brumoy reddidit: *Tu Venus animum deorum atque hominum immisericordem reddis.* Putavit, sic magis aptam hanc cantilenam fore præcedentibus, si chorus immitem Thesei animum amori erga Phædram tribuat. Sed sufficiebat Tragicis, si talia cantica tantum generaliori dramatis argumento convenirent. Sic hic oratio chori, de Veneris potentia, qua deorum hominumque animos indomitos huc illucve ducit, apta est dramati, in quo omnia mala Veneri tribuuntur. *Heath.*

1264. s. Sic disposuit Br. auctoritate membr. reg.:

καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι.
σὺν δ' ὁ π. ἀ. *Beck.*

1268. θ' in præced. versus fine post εὐάχητον posuit Brunck. *Beck.*

1269. ἔρος et καρδία Lasc. Edidit Brunckius e Cod. Fl. μαινομέναν κραδίαν, perperam, ut opinor. Dativus pendet a verbo ἐφορμάσῃ. *Monk.*

Ἔρως,] Ed. Lasc. ἔρος.

μαινομένᾳ κραδίᾳ] Exc. Flor. μαινομέναν καρδίαν, et mox πανός. *Musg.*

In his Euripideis:

Θέλγει δ' Ἔρως,
Ὧι μαινομένᾳ κραδίᾳ
Πτανος ἐφορμασῃ

Φύσιν ὀρεσκόων
Σκυλάκων, πελαγίων θ',
Ὅσα τε γᾶ τρέφει,
Τὰν ἅλιος αἰθόμενος δέρκεται,
Ἄνδρας τε· συμπάντων δὲ
Βασιληΐδα τιμὰν, Κύπρι,

Naturam catulorum
In montibus degentium, et marinorum,
Et quæcunque terra alit,
Quam sol ardens videt,
Et viros. Universorum enim
Regium honorem, Venus,

S. προσηνὴς ὁ χρυσὸς, ἀλλὰ τὰ εἶδος χρυσοφαής. 1271. sq. Φύσιν ὀρεσκώων] Φύσιν ἔχων θηρῶν, * ἀντὶ τοῦ ἄγριος ὢν τοῖς ποθοῦσι, καὶ τῶν ἐν θαλάττῃ θηρίων φύσιν ἔχων καὶ τῶν

* Florr. 6. 15. θηρός et mox πελαγίων pro πελαγείων.

ubi scribitur in Flor. ut in aliis Codicibus, ἐφορμάσῃ· in Cod. MS. μαινομέναν καρδίαν, sive κραδίαν· quorum illud vulgatæ formæ postponerem: vid. Eur. Phœn. v. 448. Or. v. 1553. sed præferrem vulgatis ᾧ μαινομέναν κραδίαν Πτανὸς ἐφορμάσει· *cujus cor furens invaserit Pinniger:* neque enim Amoris est sed amantis μαινομένα κραδία· quale Medeæ tribuitur in cognomine Trag. v. 432. — Pro αἰθόμενος ex Codd. Flor. et Paris. v. 1279. αἰθομέναν Poëta recepit; γᾶ — Τὰν ἅλιος αἰθομέναν δέρκεται, *terra, quam sol aspicit splendore suo collustratam. Valck.*

1270. πανὸς Fl. ἐφορμάσει vulgo. ἐφορμάσῃ D. E. P. Fl. Lasc. et Schol. quod hodie prætuli, intellecta particula ἄν. χρυσοφανὴς Lasc. *Monk.*

ἐφορμάσει] MSS. D. E. Lib. P. Ed. Lasc. (Cod. Flor.) et Scholiastes ἐφορμάσῃ.

χρυσοφαὴς] Ed. Lasc. χρυσοφανής. *Musg.*

1271. Vulgo editum erat ὀρεσκώων, quæ forma Homerica est. Il. Α. 268. Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, ubi Schol. τοῖς ἐν ὄρεσι διαιτωμένοις. Odyss. I. 155. Αἶγας ὀρεσκῴους. Homeri vocem similiter exponunt Hesych. Apollon. Lex. Etym. M. aliique Grammatici, derivantes a κεῖαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι. Extat autem δαιτὸς — ὀρεσκόου in Nostri Cyclop. 246. et ὀρεσκόων in hoc versu Lasc. Ald. Compositum esse credo ex ὄρεσι et κόοι, quod exponit Hesychius τὰ χάσματα τῆς γῆς, καὶ τὰ κοιλώματα. *Monk.*

Reisk. cum edd. vett. scribit ὀρεσκόων. Id et Brunck. prætulit, ut versus esset iambicus, atque observat, formam vocabuli hanc legi Æschyl. S. C. Th. 534. Cycl. 247. *Beck.*

1274. Vid. supra ad v. 527. Corruptam Codicum A. et Fl. lectionem αἰθομέναν in textum intulit Valckenærius. *Monk.*

ἅλιος αἰθόμενος] Sic Quintus Calaber Lib. II. αἰθομένων ἕδος ἄστρων. MSS. A. et Fl. αἰθομέναν. *Musg.*

1275. Scripsit fortasse Euripides συμπάντων δὲ σὺ—. Hæc vocula excidit e versu Sophoclis Aj. 210. si in hoc loco inseratur, versus fiet Iambicus dimeter. Quod ad metra hujus cantilenæ attinet, operam dedi, ut versus, quantum fieri potest, eorundem sint generum, ac ceteri in hac fabula chorici, qualesque Euripides libenter conjunxisse videtur. Sunt igitur dochmiaci vv. 1266. 1271. 1273. Creticus, 1272. Ex iambica dipodia et dochmio constat v. 1263. qualis supra v. 862. Etiam vv. 1265. et 1267. sunt asynarteti communium formarum. Anapæstici vero vv. 1268. 1270. 1274. 1276. quales in Tragicorum melicis haud infrequentes sunt. Pherecrateus v. 1267. Reliquorum notissima sunt metra. *Monk.*

Cod. Flor. τι pro δέ. Versum 1275-

Τῶνδε μόνα κρατύνεις.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Σὲ τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως κέλομαι
Παῖδ᾽ ἐπακοῦσαι·
Λητοῦς δὲ κόρη σ᾽ Ἄρτεμις αὐδῶ·

Horum sola obtines.

DIANA.

Jubeo te nobilem Ægei
Filium audire:
Diana vero filia Latonæ compellat te.

S. ἐν τῇ γῇ. ὁ νοῦς δὲ τοιοῦτος· ὧ ἂν ἐφορμήσῃ ἢ τῶν ὀρείων, ἢ τῶν πελαγίων, ἢ τῶν ἐν τῇ γῇ, ἣν ὁ ἥλιος καταλάμπει. 1275. Ἄνδρας τε·] Ἀντὶ τοῦ ἀνδρῶν * ἄνδρας κατ᾽ ἐξοχὴν εἶπεν.

* Leg. ἀνθρώπων.

1277. sic in duo contractos auctoritate membr. reg. edidit Br.:

ἄνδρας τε· συμπάντων δὲ βασιληΐδα τιμὰν,
Κύπρι, τῶνδε μόνα κρατύνεις.

Beck.

1276. Subauditur, ut opinor, præpositio κατά. Locutio autem ab Homero sumpta est, Il. Z. 193. Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης. *Monk.*

1278. Novem superstitum fabularum Euripidis Deos vel Deas ad solvendum nodum in ultimo actu inducunt. Eæ sunt Orestes, Hippolytus, Andromache, Supplices, Iphigenia in Tauris, Bacchæ, Helena, Ion, Electra. Hoc vero meliore jure in Hippolyto, quam in ceteris, factum esse videtur. κέλλομαι Lasc. *Monk.*

1279. Miretur quis Dianam Thesea Ægei filium vocare hic et infra v. 1429. licet ipsa intra tantillum spatium (vv. 1311. 1314.) Neptunum illi patrem tribuat. Potius autem quam illud ex incuria Tragici evenisse statuamus, credibile est nomen Regis Atheniensis, patris scilicet professi, velut solennem titulum, additum esse. Sin voluerit duos Theseo patres, alterum mortalem, alterum immortalem, tribuere, uno certe exemplo se ipsum defendit Euripides: quippe passim in dramate Herculis Furentis, tum Jovis, tum Amphitryonis filius Hercules dicitur. Quæ ad Thesei parentes spectant congessit Meursius in Thes. c. i. *Monk.*

1280. αὐδᾷ vulgo. αὐδῶ e Cod. Fl. recepit Valckenærius, recte: solebant enim Dii Euripidei, istiusmodi formulis nomen suum indicare. Orest. 1643. Φοῖβός σ᾽ ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ᾽ ἐγγὺς ὢν καλῶ. Bacch. 1340. Ταῦτ᾽ οὐχὶ θνητοῦ πατρὸς ἐκγεγὼς, λέγω Διόνυσος, ἀλλὰ Ζηνός. Helen. 1665. δισσοὶ δέ σε Διόσκοροι καλοῦμεν. *Monk.*

αὐδῶ·] Ita Valckenærius ex Flor. Ed. Ald. et plerique MSS. αὐδᾷ. *Musg.*

Λητοῦς δὲ κόρη σ᾽ Ἄρτεμις αὐδῶ, Θησεῦ· τί τάλας τοῖσδε συνήδῃ;] Pro αὐδᾷ, in versuum horum primum αὐδῶ recepi, Cod. Flor. auctoritate munitum; in altero ν tantum in γ mutato, pro συνήδῃ, scribendum arbitror,

τί τάλας τοῖσδε σύγ᾽ ἥδῃ;

Nihil quidem est, cur αὐδᾷ suspectum videretur, nisi spectatæ bonitatis Codex αὐδῶ præberet, hoc autem Euripidis consuetudo confirmaret. Quæ hic ex machina prodit in scenam Diana, *Te, Theseu,* inquit, *ego Latonæ filia Diana compello.* Qui prodit in ejus Oreste, ad Menelaum Apollo v. 1643.

Φοῖβός σ᾽ ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ᾽ ἐγγὺς ὢν καλῶ.

Castores ad Ægypti Regem in Helenæ v. 1665.

Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε συνήδει,
Παῖδ' οὐχ ὁσίως σὸν ἀποκτείνας,
Ψευδέσι μύθοις ἀλόχου πεισθεὶς

O Theseu, cur miser istis delectaris?
Cum injuste interfeceris tuum filium,
Falsis verbis persuasus uxoris

S. 1284. Ἀφανῆ;] Εἰργάσω ἀφανῶς καὶ ἀνεξελέγκτως, πεισθεὶς τοῖς ψευδέσι λόγοις τῆς σῆς

Θεοκλύμενε, γῆς τῆσδ' ἄναξ, δισσοὶ δέ σε
Διόσκουροι καλοῦμεν.

In Ione Minerva v. 1555. Ἐπώνυμος δὲ σῆς ἀφικόμην χθονὸς, Παλλάς. Eadem in Aj. Soph. v. 73. Αἴαντα φωνῶ. Nimis vero frequenter Poëta Philosophus vindice dignos nodos nexuit, quibus solvendis Deos Deasve introduceret: Hîc quoque machina D. Heinsio displicuit ad init. Hipp. Senecæ, cujus in Horat. conferri possunt Notæ p. 84, 85. neque placuit illa Michaëli Arnoldo Racinio, nobilissimi Tragici Filio, illam tamen ex istius ævi moribus excusanti, dans les Memoires de L' Acad. des Inscr. T. VIII. p. 312. 313. *Valck.*

1281. Hunc versum imperite sollicitavit Valck. scribens σύ γ' ἤδη pro συνήδη: sed hoc recte defendit Brunckius allata Glossa ex Cod. A. συνήδη, ἀντὶ τοῦ ἥδη, Ἀττικῶς. Hesych. συνήδεται, ἐφήδεται. Rhes. 961. Οὐ μὴν θανόντι γ' οὐδαμῶς ξυνήδομαι. Addas Med. 136. Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι, Ἄλγεσι δώματος. ad quem locum Porsonus, "Hic locus Valckenærii memoriam effugerat, cum in Rheso 961. ἐφήδομαι pro συνήδομαι reponere volebat. Sed hoc satis defendit Brunckius ad Hippol. 1295." *Monk.*

συνήδῃ] Eleganter Valckenærius σύ γ' ἥδῃ. *Musg.*

Brunck. retinuit συνήδῃ, cui in membr. reg. adscripta glossa: ἀντὶ τοῦ ἥδῃ, Ἀττικῶς. Hes. Συνήδεται· ἐφήδεται. Atque sic συνήδομαι pro verbo simplici, vel pro ἐφήδομαι, positum legitur in Rhes. 961.— Verbum συνήδῃ non sollicitandum esse monuit quoque Toup. Cur. Nov. in Suid. p. 57. et laudat suas Not. in Theocr. 11, 10. et Eur. Rhes. l. l. *Beck.*

In istis, τί τάλας τοῖσδε συνήδῃ; compositum illud alienum, aptissimum simplex videtur, τί τάλας τοῖσδε σύγ' ἥδῃ; *quid tu miser hisce malis delectaris?* Supra dixerat Theseus v. 1258, 60. *ante* Λόγοισιν ἥσθην τοῖσδε· nunc tamen Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ' οὔτ' ἐπάχθομαι κακοῖς. Soph. Aj. v. 272.

Αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς.

Nostrum ἥδῃ Suidæ restituendum, ubi vulgatur, Ἤδη τέρπῃ σὺ, *Jam tu delectaris:* scribendum enim sine controversia Ἥδῃ, τέρπῃ σὺ, *tu delectaris.* Nemo nisi memor Euripidei versus intelliget quid sibi velint ista Suidæ: Εἴσῃ· γνώσῃ· Εὐριπίδης, Εἰ σώσαιμί σ' ἐξ Ἀνδρομέδας. Interpres, *Si eripuero te ex Andromedæ manibus.* Imo versus est ex Euripidis Andromeda: Ὦ παρθέν' εἰ σώσαιμί σ' εἴσῃ μοι χάριν. Hoc in loco hærebit aptius simplex ἥδῃ· contra, quod hic vulgatur, verbum compositum libenter restituerem Diodoro Siculo XIII. p. 559, 26. καλὸν τὸ τῆς τύχης ἀντιπραττούσης ἔχειν τοὺς συναλγήσοντας, καὶ πάλιν ἐν τοῖς κατορθώμασι τοὺς συνηδομένους· pro vulgato ἡδομένους· quibusvis Scriptoribus συναλγεῖν sive συνάχθεσθαι, et συνήδεσθαι sic opponuntur. Συνήδεσθαι significat *in alterius re læta lætari:* ἐφήδεσθαι, *malis alicujus insultare.* Quibus hic σύγ' ἥδῃ placebit, pro συνήδῃ· hic facile persuaserim pro συνεπείσθης Luciano restituendum ὅπως δὲ καὶ σύγ' ἐπείσθης, T. III. p. 289, 10. *Valck.*

1283. ἀλόχου πεισθεὶς] Ita MSS. A. B. D. Vulgo πεισθεὶς ἀλόχου. *Musg.*

Cod. Flor. μύθων. — Reisk. scribit ψευδέσι, accentu in penult. ut in edd. vett. *Beck.*

Ψεύδεσι μύθοις ἀλόχου πεισθεὶς Ἀφανῆ, φανερὰν δ' ἔσχες ἄταν] Ablata litera versus sanabitur ex Ed. prima si scribatur, φανερὰν δ' ἔχες ἄταν. fietque parœmiacus; neque in anapæsticis ἔχες displicebit. Clar. Musgravio placuit φανερὰν δ' ἐσέβης ἄταν· qui trium Codicum auctoritate ἀλόχου πεισθεὶς, (quod est et in Paris.)

Ἀφανῆ; φανερὰν δ' ἔσχεθες ἄτην.
Πῶς οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις
Δέμας αἰσχυνθείς;

Incerta: manifestam vero nactus es culpam.
Cur non sub terræ tartara occultas
Corpus, erubescens?

S. γυναικὸς, καὶ τοῦτο ποιήσας φανερὰν ἔσχες βλάβην. 1285. Πῶς οὐχ ὑπὸ γῆς] Τὸ πῶς

legi maluit, quam πεισθεὶς ἀλόχου. *Valck.*

1284. Vulgo ἔσχες ἄταν, renuente metro. ἔχεις E. P. Male res cessit Musgravio et Valckenærio emendantibus ἐπέβης et ἔχες. Melius conjecit Marklandus ἔσχεθες. Nos vero facillimam medelam, voces transponendo, post Brunckium adhibuimus. In superiore versu, eodem facto opus erat; veteres enim Editiones contra leges anapæsticorum habent πεισθεὶς ἀλόχου: sed ibi verum verborum ordinem servarunt tres MSS. A. B. D. Simili correctione in Æsch. Pers. 779. metrum sanandum esse arbitror; Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέα φρονεῖ. lego φρονεῖ νέα. Infra v. 1295. Cod. Fl. habet τινὰ τρόπον, vetante metro. [Hodie equidem Marklandi emendationem in nostro versu omnino amplector: facillime librarii rariorem aoristi formam ἔσχεθες in ἔσχες mutare poterant. In Phœn. 419. ubi τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες senarium claudit. Aldus cum MSS. nonnullis exhibet ἔσχες. Hoc monuit Elmsleius, qui de forma ἔσχεθον videndus ad Heracl. 272. *Monk.*

ἔσχες] MS. E. et Lib. P. ἔχεις. Exc. Fl. φευκτέαν δ' εἶλ' ἄταν. Marklando placebat φανερὰν δ' ἔσχεθες ἄταν, cui favet Troad. v. 530. *Musg.*

Cod. Flor. teste Valck. ἀφανῆ φευκτέαν δεῖλ' ἄταν. Transpositione vocum metro consuluit Brunck. et edidit: Ἀφανῆ· φανερὰν δ' ἄταν ἔσχες. *Beck.*

Ἀφανῆ] Vid. Æmil. Portum de hoc verbo ad hunc locum et ad Ion. v. 1168. Vetus vero ἀφανῆ omnino rejiciendum pronuntio; cum nullus talis sit casus, et Dativus ἀφανῇ pro ἀφανεῖ locum hic vix habeat. Ἀφανῆ autem vel *accusandi* casus esse potest, et vel ad τὸ παῖδα, vel ad ἄται, referri, vel Nominandi pluralis Neutri, et ταῦτα subaudi, vel pro Adverbio ἀφανῶς Attice ponitur. Ut sit παῖδα ἀποκτείνας ἀφανῆ· Καὶ ταῦτα μὲν ἀφανῆ, ἡ δὲ ἄτη καὶ βλάβη σου φανερά. Vel Ἄταν ἀφανῆ πως δι' ἀγνωσίαν σου, ὅμως δὲ φανερὰν διὰ σημασίαν μου. Vel demum ταῦτα σὺ εἰργάσω ἀφανῶς, ἀδοκιμάστως δηλονότι, καὶ ἀβασανίστως. *Barnes.*

Hæsit in Ἀφανῆ Æm. Portus, censuitque tandem positum pro ἀφανῶς. verum vidit Heathius. Jungendum illud cum πεισθείς· πείθεσθαι τὰ δίκαια· οὐ πείθομαι ταῦτα, *ista mihi persuaderi non sino*, et similia sunt in usu: manifesta hic est oppositio inter τὸ πεισθῆναι ἀφανῆ, et φανερὰν ἔχειν ἄταν in Rheso v. 745. οἷά τις ἡμᾶς Δράσας ἀφανῆ φροῦδος, φανερὸν Θρῃξὶν πένθος τολυπεύσας. —— Hic *falsis uxoris verbis obscura persuasus Theseus in manifestam calamitatem inciderat.* Euripidis sententiam sic expressit in Hipp. Senecæ Theseus v. 1209.

dum falsum nefas
Exsequor vindex severus, incidi in verum scelus.

Valck.

1285. πῶς δ' οὐχ Cod. Fl. et sic Valck. sed conjunctio abest a ceteris MSS. et Edd. *Monk.*

πῶς δ' οὐχ] Ita Valckenærius ex Flor. In Ed. Ald. deest δ'. *Musg.*

Particulam δ' insertam Br. censet inutilem, atque omisit. *Beck.*

In hunc v. literam ex Cod. Flor. restitui; Πῶς δ' οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις Δέμας αἰσχυνθείς; Ἢ, πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον, Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις; —— In his ad Μεταβὰς, adscribitur in Par. Cod. ἀντὶ τοῦ μεταβαλών· Pro πόδα τόνδ' ἀνέχεις, in Flor. Cod. legitur, πόδα τῶνδ' ἀπέχεις· quam lectionem, probasse videtur, Cl. J. F. Gronovius. Ἀπέχεις est et in Paris. sed illic etiam adnotatur altera lectio: γράφεται Ἀνέχεις, ἵν ᾖ ἀντὶ τοῦ ἀναφέρεις, ἀνάγεις. *Valck.*

Ἢ πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον,
Πήματος ἔξω πόδα τοῦδ' ἀνέχεις;
Ὡς ἔν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οὔ σοι
Κτητὸν βιότου μέρος ἐστίν.

Aut alatus sursum transferens vitam
Pedem hunc extra noxas elevas?
Quia cum bonis viris tibi non
Possidenda est pars vitæ.

S. οὐκ ἀπὸ κοινοῦ, ἵν' ᾖ οὕτως, πῶς οὐ πτηνὸς ἄνω μετελθὼν τὸν βίον πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις. Μεταβὰς δὲ μεταβιβάσας, μεταβαλὼν, μεταλλάξας ζωὴν, καὶ ἀλλοιωθεὶς εἰς ὄρνεον. 1289. Ὡς ἵν ἀγαθοῖς ἀνδράσι] Τοῦτο φησὶν, εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας οὐκ ἔτι μετρη-

1287. Schol. μεταβιβάσας, μεταβαλὼν, μεταλλάξας ζωὴν, καὶ ἀλλοιωθεὶς εἰς ὄρνεον. Valcken. mallet πτηνὸν, citans Med. 1293. Δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος. *Monk.*

Reisk. conjicit βιάταν, nempe πόδα, *violentum, iniquum, violatorem, tyrannicum. Beck.*

Ad Μεταβὰς βίοτον hæc etiam pertinent in Scholiis, μεταβιβάσας, μεταβαλὼν, μεταλλάξας ζωὴν, καὶ ἀλλοιωθεὶς εἰς ὄρνεον. mihi πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον videtur insolentius; quumque Πτηνὸς in Euripideis plerumque semper adhibeatur velut adjectivum, hic quoque scripsisse:

Πῶς δ' οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις
Δέμας αἰσχυνθείς;
Ἢ πτηνὸν ἄνω μεταβὰς βίοτον·

id esset εἰς πτηνὸν, sive ὄρνιθος, βίον μεταβαλὼν, seu μεταβαλόμενος· sic loqui solitos monitum fuit in nota ad Eurip. Phœn. v. 1222. quæ hic, eadem junguntur in Medeæ v. 1293.

Δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω
Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' εἰς αἰθέρος βάθος,
Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

Valck.

1288. Pro vulgato τόνδ', olim emendaveram unius literæ mutatione τοῦδ'. Eandem conjecturam deprehendi inter lectiones quasdam e Gilberti Wakefieldii manu profectas, quas mecum communicavit vir doctrina et humanitate spectabilis, ac de me nunquam non optime meritus, Robertus Hole. Similis est locutio in Æsch. Prom. 271. Ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς Πράσσοντ'. Nostri Heracl. 110. Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα. Fl. τῶν δ' et mox ἀπέχεις, quod habet etiam A. sed suprascripto ἀνέχεις. *Monk.*

ἀνέχεις;] MS. A. ἀνέχεις γρ. ἀπέχεις. *Musg.*

Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις;] Ita Æschyl. Prometh. vinct. v. 263. Ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει, παραινεῖν, νουθετεῖν τε τοὺς κακῶς πράσσοντας. De hoc Proverbio vide ad Heraclid. v. 110. *Barnes.*

In hoc versu sincera lectio videtur vulgata, Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις· id est ἀναφέρεις, ἀνάγεις, sive ἄνω ἔχεις. Ἀναφέρει πόδα, *pedem retrahit*, est in Eur. Phœn. v. 1425. in Troasin v. 336. Χόρευε μᾶτερ, χόρευε, Ἄναγε πόδα σόν. hic etiam Ἄνεχε scribi potuerat, *attolle pedem tuum:* vid. Aristoph. Av. v. 1717. et Bergler. Apud Suidam in Ἄνεχε Comici sunt ista Theopompi, (non historici,) Ἀνεχέ μοι τὴν χεῖρα· ut apud Lucian. T. I. p. 783, 25. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. —— Nostra Stanleius attigit in Æschyli Prom. V. v. 263. Ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει, παραινεῖν. — Ut Homero dicitur ἄνω. — ἔεργει, pro ἀνείργει, notante Suida in Ἄνω, ἀντὶ τοῦ ἀνά. contra nonnunquam et in aliis compositis et in Ἀνέχειν præpositio ἀνὰ adhibetur pro adverbio ἄνω. Idem Suidas: Ἀν' οὖς ἔχων, ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὖς ἔχων καὶ Σοφοκλῆς· Τὸν οἴνωπ' ἀνέχουσα κισσόν· ἀντὶ τοῦ ἄνω ἔχουσα. vid. in hunc Suidæ locum eruditiss. Jo. Toupius I. p. 44. *Valck.*

1289. ὡς τοῖς ἀγαθοῖς Lasc. Ald. male, ὡς ἐν ἀγαθοῖς B. D. Schol. ὡς ἔν τ' ἀγαθοῖς A. Fl. quod dedit Musgravius corrigendum esse, ὡς ἐν γ' ἀ. *Monk.*

Ἄκουε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατάστασιν·
Καίτοι προκόψω γ' οὐδὲν, ἀλγυνῶ δέ σε·
Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα
Τοῦ σοῦ δικαίαν, ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ,

Audi, Theseu, statum tuorum malorum;
Etsi nihil proficiam, tamen dolore afficiam te.
Sed *huc* veni, ut ostendam animum filii
Tui justum; ut in bona fama moreretur,

S. θήσεταί σου ὁ βίος. 1293. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον,] Ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ γὰρ, ἀντὶ τοῦ φανερώσω τὴν σωφροσύνην τοῦ σοῦ παιδὸς, καὶ τῆς σῆς γυναικὸς τὸν οἶστρον. ἢ τάχα οὐκ οἶστρον, ἀλλὰ τρόπον τινὰ τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν σωφροσύνην. γενναιότητα γὰρ λέγει τὸ

ὡς ἔν γ' ἀγαθοῖς] Ita lego ex conjectura. MSS. A. et Exc. Flor. ὡς ἔν τ' ἀγαθοῖς. MSS. B. D. et Scholiastes ὡς ἐν ἀγαθοῖς. Vulgo male, ὡς τοῖς ἀγαθοῖς. *Musg.*

Cod. Par. ἐν τἀγαθοῖς, teste Br. *Beck.*

In hoc versu pro Ὡς τοῖς ἀγαθοῖς, tres Codices præter Schol. (quibus accedunt Flor. et Paris.) Musgravio præbuerunt Ὡς ἔν τ' ἀγαθοῖς· cujus ille loco recte, mea quoque sententia, corrigendum censuit, Ὡς ἔν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οὔ σοι Κτητὸν βιότου μέρος ἐστίν. *Valck.*

1290. βίου Fl. *Monk.*

1291. X. Π. 259. *Monk.*

Ἄκουε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατάστασιν,] Ad hanc vocem adscriptum in Paris. διήγησιν· —— Hinc in Χρ. Π. v. 259.

> Ἄκου', Ἰούδα, σῶν κακῶν κατάστασιν,
> Καί τοι προκόψω γ' οὐδέν

Ista vero, Καί τοι προκόψω γ' οὐδὲν, ἀλγυνῶ δέ σε· sive potius hinc expressa Menandrea videri queat respexisse Terentius in Andr. IV. 1, 16.

> atque aliquis dicat, nihil promoveris,
> Multum molestus certe ei fuero.

Valck.

1292. Conf. Alcest. 1098. Τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλεις ἀεὶ στένειν. *Quid autem profeceris?* De voce προκόπτειν notata sunt quædam supra ad v. 23. Credit Valckenærius hæc, sive potius hinc expressa Menandrea, respexisse Terentium in Andr. I. i. 16. *atque aliquis dicat, nihil promoveris: Multum molestus certe ei fuero.* *Monk.*

1293. εἰς τόδ' omnes MSS. et Edd. cum Eustathio ad Il. A. p. 161. 45=122, 23. Placuit Barnesio ὡς τόδ'. Sed non usurpari ὡς pro εἰς vel πρὸς, nisi de personis, monuerunt, post alios, Valckenærius et Porsonus ad Phœn. 1415. *Monk.*

εἰς τόδ'] Scholiastes, ὡς τόδ'. *Musg.*

Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον] Scholiast. legit: Ἀλλ' ὡς τόδ' ἦλθον, magis quidem Poëtice. Ὡς enim sæpissime et eleganter pro εἰς utuntur Poëtæ. Et Homer. Odyss. ρ. v. 218. Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς, ὡς τὸν ὁμοῖον. Et Aristophanes in Pluto circa Principium: Ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν· et alias ibidem: Ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον ἠπείλησ', ὅτι ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους μόνους βαδιοίμην: Item: Ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν. Et est Atticum. Sic Euripid. Hecub. v. 979. Καὶ δεῦρό γ' ὡς σε κρυφίως ἐζήτει μολεῖν. Vid. Phœniss. v. 1415. et Bacch. v. 1289. *Barnes.*

ὡς non videtur pro εἰς aut πρὸς positum, sed ubi simpliciter legitur, est pro ὡς εἰς, ὡς πρὸς, ὡς ἐπὶ, quæ sæpe juncta leguntur. Deinde ὡς non tantum accusativis rerum animatarum additur, verum etiam inanimarum — porro ὡς non solum adhibetur, ubi εἰς poni debuisset, sed etiam ubi πρὸς — denique ὡς raro vel potius omnino non ap. Att. jungitur nominibus locorum, regionum, urbium. Q. d. r. copiosius disputavit Beck. Spec. p. 17. quibus multa addi possent, si hic locus esset. *Beck.*

Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον·] Vulgata contra Barnesium aliosque jam fuit adfirmata ad Eurip. Phœn. v. 1415. Male Eustath. in Il. A. p. 123, 23, εἴρηται παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἱππολύτῳ τὸ, Εἰς τόδε, ἀντὶ τοῦ ἕως τότε. significatur enim, *sed in illud*, vel *hunc in finem veni, ut* &c. (ὥστε) παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα.

Καὶ σῆς γυναικὸς οἶστρον, ἤ, τρόπον τινὰ,
Γενναιότητα· τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν

Et uxoris tuæ furorem, aut aliquo modo
Generositatem. A Dea enim invisissima

S. σπουδάσαι κρύψαι τὸν ἔρωτα. 1298. Δηχθεῖσα] Συσχεθεῖσα τοῖς * πόνοις τῆς Ἀφροδίτης,

* An πόθεις, et mox ἐσμὲν pro εἰσίν?

Τῦ σῦ δικαίαν, ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ. *Valck.*

1294. Reiskii conjecturam ἐπ' εὐκλείας probasse videtur Valck. Sed receptam recte defendit Brunckius, citans Procli Chrestomath. p. 9. (p. 384, 8. ed. Gaisf.) οἱ παλαιοὶ τὴν Ὑπὸ ἀντὶ τῆς Μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Schol. ad Pindar. Olymp. IV. 3. τῇ Ὑπὸ ἀντὶ τῆς Μετὰ καὶ Ὅμηρος κέχρηται· Δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων. Il. Σ. 482. Exemplum protulit Brunckius ex Hec. 355. Ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο. Addas Æsch. Agam. 1562. Καὶ καταθάψομεν Οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων. Soph. Electr. 630. Οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς Θῦσαί μ'; Vid. Valcken. ad Herod. p. 521. Deinde θάνοι Ald. θάνῃ A. B. D. Fl. Lasc. et sic Valck. Brunck. recte, ut opinor. Notissima quidem Dawesii regula est, Misc. Crit. p. 85. optativum cum particulis ὡς, ἵνα, ὅπως, ὄφρα, μὴ, verbis non nisi præteritæ significationis; subjunctivum verbis non nisi præsentis vel futuræ significationis subjungi. Observavit autem Porsonus ad Phœn. 68. hanc regulam non videri per omnia servasse Tragicos: conferens Hec. 1128—1133. Nonnunquam sane, licet præcedat verbum præteriti temporis, effectus tamen, qui petebatur, aut præsens est aut futurus; ideoque verbum subjunctivum postulatur. Cum igitur nondum mortuus esset Hippolytus, dixit Diana ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ, *that he may die with a good reputation.* Alterum ὡς—θάνοι vertendum esset, *that he might die*—&c. De hac re subtilius disputavit Hermannus de Emend. Gramm. p. 208—214. *Monk.*

θάνῃ] Ita MSS. B. D. et Flor. Ed. Ald. θάνοι. *Musg.*

Brunck. vulgatum defendit, ὑπὸ esse i. q. μετὰ, ut Hecub. 355. ἐλπίδων καλῶν ὕπο. Proclus in Chrestom. p. 9. καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. V. Hes. V. Ὑπ' αὐλῦ et Schol. Pind. Olymp. 4, 3. Beck. Spec. p. 17. monet, ὑπ' εὐκλείας accipi posse pro εὐκλεῶς ut ὑπ' ἀνάγκης. Hes. Opp. 15. *Beck.*

θάνῃ præbuere Codd. Flor. et Paris. pro θάνοι. Modus optantis Deæ minus congruit; et ὡς, pro ἵνα positum, subjunctivo quoque jungitur Eurip. Alc. v. 75. Or. v. 259, 796, 1613. In Hec. v. 704. Χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών· in MSS. Leid. est ἔχῃ· ut v. 1227. Ἀλλ' ὡς ἔχῃς τὸν χρυσόν. Hic præterea minus commodum videtur ὑπ' εὐκλείας θάνῃ· quia non tanquam causa mortis ἡ εὔκλεια consideratur: sed significatur, ὡς εὐκλεῶς vel εὐκλεὴς ἀποθάνῃ, *ut non inglorius moriatur:* placebit fortasse Reiskii conjectura legentis ἐπ' εὐκλείας. *Valck.*

1295. In hoc versu, pro τρόπον τινὰ, Flor. Cod. dat τινὰ τρόπον· ut in fine versus τίνι τρόπῳ, Phœn. v. 425. Helenæ v. 1286. Aristoph. Ach. v. 919. *Valck.*

1297. παρθενείας conjecit Musgravius, quod respuit metri lex. παρθένειος ἡδονὴ citat Eustath. ad Il. Δ. p. 502, 31=383, 36. Utramque formam παρθένειος et παρθένιος usurparunt Tragici. Vide supra notata ad v. 307. *Monk.*

παρθένιος] Non deterius foret παρθενείας, *virginitatis.* *Musg.*

Attigit Eustath. in Il. Δ. p. 383, 36. ἡ Παρθένειος ἡδονὴ ἐν Ἱππολύτῳ τὴν ει δίφθογγον φιλεῖν λέγεται. *Valck.*

1298. δηχθεῖσα κέντροις MSS. et Edd. Objicit autem Valckenærius, nusquam dixisse Euripidem ἔρωτι δηχθῆναι, nedum Amoris κέντροις δηχθῆναι, et hanc locutionem ab ejus seculi consuetudine alienam esse judicat. Scribendum igitur putat πληγεῖσα κέντροις, conferens v. 38. et exempla quædam satis obvia, in quibus leguntur ἔρωτι πληγεὶς, et *amore percussus.* Videtur autem Porsonus cogitasse de scri-

Ἡμῖν, ὅσαισι παρθένειος ἡδονὴ,
Δηχθεῖσα κέντροις, παιδὸς ἠράσθη σέθεν.

Nobis, quotquot virginitas voluptati est,
Morsa stimulis, amavit tuum filium.

S. τῆς ἐχθίστης ἡμῖν τῶν θεῶν, ὁπόσαι εἰσὶν ἐν τῇ παρθενίᾳ, ἠράσθη τοῦ σοῦ υἱοῦ. τὸ δὲ Γνώμῃ νικᾶν τὴν Κύπριν πειρωμένη, ἀντὶ τοῦ τῷ λογισμῷ τοῦ μὴ θέλειν συγκαθεύδειν τῷ

bendo πληχθεῖσα κέντροις: hunc enim aoristum, in sequente notula, exemplis defendit. "πληχθεὶς Schol. ad Aristoph. Av. 1402. Noster Tr. 183. ἐκπληχθεῖσα. Iph. T. 177. σφαχθεῖσα. *Incert.* γαῖα μιχθήτω πυρί. Eœis ap. Schol. Pind. Pyth. IV. 35. μιχθεῖσα. ἐπιπληχθεὶς Schol. Villois. ad Il. Δ. 401. K. 233. Z. 111. Stob. p. 215, 22. Philo Jud. Tom. I. p. 245, 45, 246, 11. 378, 30." R. P.

Monk.

Δηχθεῖσα κέντροις,] *Amoris*, sive *Veneris stimulis percussa* meo quidem judicio dici debuit; neque ab Euripide. aut istius ætatis, vel proximæ, Poëta dici potuit Phædra Veneris *morsa stimulis*: Δηχθεῖσα κέντροις si vel in omnibus inveniatur exemplaribus scriptis, vocem suspicor jam ante hic quoque fuisse leviter vitiatam, quam Codices scriberentur qui supersunt. Fac una litera minus prave scriptum jam olim Δηχθεῖσα· Hinc, ut Δηχθεῖσα facile potuit efformari, sic etiam potuerat effingi Πληχθεῖσα· quod quidem in hanc sedem revocandum arbitror atque Euripidi velut suum restituendam. Suum dico, quia sic, præter ceteros, loqui solet: supra Veneri Phædra dicebatur Hipp. v. 38. στένουσα, καὶ πεπληγμένη Κέντροις Ἔρωτος· ubi quædam prostant alia: in Æolo Antiphanes, apud Athen. X. p. 444. C.

Μακαρεὺς ἔρωτι τῶν ὁμοσπόρων μιᾶς
Πληγεὶς τέως μὲν ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς·

quorum priora probabiliter ipsius sunt Euripidis ex Æoli prologo verba: (vid. Aristoph. Nub. v. 1374. Schol. in istum locum, et ad Ran. v. 873.) Hermesianax Athen. XIII. p. 538. A.

Λύδης δ' Ἀντίμαχος Χρυσηΐδος ἐκ μὲν ἔρωτος
Πληγείς.

Libanius T. I. p. 48. B. ὁ μοιχὸς ἔρωτι πληγεὶς ἔβλαψε μίαν οἰκίαν· δεινὸν μὲν, ἀλλ' ἐνὶ (L. ἐν ἑνὶ) τὸ κακὸν ἵσταται. *Amore percussum* Latini dixere Poëtæ: *Amore percussum gravi,* Horatius Epod. XI. 2.

magno laudum percussus amore.

Euryalus dicitur Virg. Æn. IX. 197. *percussus amore Venandi,* Nemesian. Cyneg. v. 97. Scripsisse potius Propertius videtur I. El. VII. 15.

Te quoque si certo puer hic percusserit arcu;

quam *concusserit*, quod vulgatum. *Inque cor hamata percussit arundine Ditem,* Ovidius Met. V. 384. *volucres* dictæ sunt Veneris vi *percussæ corda* Lucretio I. 13. stimulos et tela Veneris Amorisque calcaria memoranti: IV. 1046. *Veneris qui telis accipit ictum;* est V. 1074. *Pinnigeri calcaribus ictus Amoris*: Veneris *stimuli* sunt in L. IV. 1219. ut in Columellæ de R. R. X. 198.

Bacchatur Veneri, stimulisque Cupidinis actus:

ictus esset πληγεὶς, *actus* est Ἔρωτος κέντρῳ ἐλαυνόμενος· *Agitor, stimulor, versor in amoris rota,* Plautus Cist. II. I. v. 4. sed *iræ, invidiæ, Amoris, stimulis agitari,* notissimæ sunt locutiones. ——— Jam vero Amoris, seu Veneris Δηχθεῖσα κέντροις, *Morsa stimulis*, mihi sane non videtur Euripidea locutio. Non eo tamen hæc accipi velim, ac si *morsum* ignorarem *Amoris*. Dici quidem mulier potest ἔρωτι, sive ζηλοτυπίᾳ δηχθεῖσα (Heliodor. X. p. 503, 22.) neque Phædra tamen, Veneris ictu gravissimo percussa, stimulisque Cupidinis vehementer agitata. In amore γλυκὺς ὁ ὀδὰς τῦ πόθυ δάκνει, Lucian. T. II. p. 400. ἔρωτος δῆγμα Sophocli memoratur apud Plutarch. T. II. p. 619. A. Amans Jupiter

Πρὸς λέκτρον ἥει, καρδίαν ὠδαγμένος,

eidem Sophocli apud Clem. Alex. Strom. V. p. 716. 16. Amoris δῆγμα est in Xenoph. Ἀπομν. I. p. 422, 8. In ejus Symp. Socrates p. 516, 12. ἐγὼ ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τι-

Γνώμῃ δὲ νικᾶν τὴν Κύπριν πειρωμένη,
Τροφοῦ διώλετ' οὐχ ἑκοῦσα μηχαναῖς,
Ἣ σῷ δι' ὅρκων παιδὶ σημαίνει νόσον·
Ὁ δ', ὥσπερ ἦν δίκαιον, οὐκ ἐφέσπετο
Λόγοισιν· οὐδ' αὖ, πρὸς σέθεν κακούμενος,
Ὅρκων ἀφεῖλε πίστιν, εὐσεβὴς γεγώς.
Ἡ δ', εἰς ἔλεγχον μὴ πέσῃ φοβουμένη,

Ratione autem superare Venerem conans,
Nutricis periit non volens machinis;
Quæ tuo filio, jurejurando interposito, indicat morbum.
Hic autem, ut justum erat, non obtemperabat
Verbis: neque rursum male tractatus a te,
Irritam fecit fidem jurisjurandi, cum esset pius.
Illa vero, timens ne proderetur,

S. Ἱππολύτῳ, διὰ τὸ μὴ προδοῦναι τὴν εὐνὴν τοῦ ἀνδρός. 1301. Ἢ σῷ δι' ὅρκων] Ἥτις τροφὸς τῷ σῷ υἱῷ τὸν ἔρωτα ἐσήμανεν. 1309. Ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.] Ἀλλ' ἡσύχαζε, ὡς ἂν

νὸς δεδηγμένος τόν τε ὦμον (quo humerum attigerat Critobuli) πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι ἐδόκουν ἔχειν. hinc in Platonis etiam Sympos. p. 218. A. δεδηγμένος explicandum. Apud Athen. Aspasia V. p. 219. C.

Σώκρατες οὐκ ἔλαθές με πόθῳ δηχθεὶς φρένα τὴν σὴν
Παιδὸς Δεινομάχης καὶ Κλεινίου.

Sed de amore toties loquutus Euripides nusquam dixit ἔρωτι δηχθῆναι, nedum Amoris Κέντροις δηχθῆναι, de furore insanientis amoris. Κέντρον *stimulus* est in Euripideis, sive *flagellum*, μάστιξ· et Veneris, Πληγεῖσα κέντροις, *percussa stimulis.* Huc, opinor, non advocabitur ex Eurip. Med. v. 109. δηχθεῖσα κακοῖσιν· Alc. v. 1119 ——— λύπῃ καρδίαν δηχθήσομαι· qualia quibusvis sunt Scriptoribus usitata. *Anxia curis Mordetur,* est in Statii Sylv. III. Ecl. IV. 72. *Mordear opprobriis falsis, Horatii,* &c. quorum affatim collegit Th. Gataker. in M. Antonin. XI. 18. p. 333. Sunt enim hæc et similia valde diversa. Neque hoc vereor ut quis sibi in animum inducat, posse tamen Phædram dici Veneris δηχθεῖσαν κέντροις· cui velut apis Amor aculeum suum, κέντρον dictum, immiserit. Non nescio hic dici posse speciosa quædam. Apud Theocritum, Amor, Venere quoque judice, ἴσος ἐντὶ μελίσσαις· Ut apis suum spiculum cuti, sic Cupido suum quoque κέντρον in cor infigit:

Πικρὸν ἀεὶ κραδίᾳ κέντρον Ἔρωτος ἔχει,

est in ep. Meleagri Anthol. VII. 13. Apis spiculum infigens dicitur ἐγχρίσαι τὸ κέντρον et ἐγχρίψαι· hoc forsan et de Cupidinis telo fuerit adhibitum: apud Apollon. Rhod. III. 764. legitur in Cod. MS.

ὁππότ' ἀνίας
Ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνιχρίμψωσιν Ἔρωτες,

Illud mirum in Eustath. de Ism. Amor. VII. p. 269. *os meum* ὡς ἐκ κεντρώσης μελίσσης πληγὲν φλεγμαίνει τοῖς πάθεσιν· literis ille saltem sejunctis dederat, ὡς ἐκ κέντρου σῆς μελίσσης πληγέν. Ne naturæ quidem pictoris Virgilii pervenustum illud Georg. IV. 237.

venenum
Morsibus inspirant, et spicula cœca relinquunt,

nedum cetera mihi hic vulgatum Δηχθεῖσα tueri videntur. *Valck.*

1302. οὖν pro ἦν Lasc. eandem varietatem notavimus supra v. 1016. ὡς ὥσπερ ὢν δίκαιος οὐκ ἐφείπετο Cod. A. ἐφέπετο Flor. Brunckius scripsit ὢν δίκαιος, et ἐφείπετο. Verius esset, ut opinor, ὥσπερ ἦν δίκαιος. *Monk.*

Ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε, καὶ διώλεσε
Δόλοισι σὸν παῖδ', ἀλλ' ὅμως ἔπεισέ σε.
ΘΗ. Οἴμοι.
ΑΡ. Δάκνει σε, Θησεῦ, μῦθος, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος,
Τοὐνθένδ' ἀκούσας, ὡς ἂν οἰμώξῃς πλέον.
Ἆρ' οἶσθα πατρὸς τρεῖς ἀρὰς ἔχων σαφεῖς;
Ὧν τὴν μίαν παρεῖλες, ὦ κάκιστε σὺ,

Scripsit falsas literas, et perdidit
Dolo tuum filium; sed tamen rem persuasit tibi.
Thes. Heu, heu!
Dia. Mordet te, Theseu, hæc oratio? sed expecta,
Audiens quæ sequuntur, ut plus plores.
An non scis te imprecationes ratas habuisse a patre?
Quarum unum tu, O pessime, transtulisti

S. οἰμώξῃ πλέον τὰ μετὰ ταῦτα * ἀκούσας· 1312. Ὧν τὴν μίαν παρεῖλες,] Παρέπεμψας, ἀπώλεσας, ἀφεῖλες, ὧν ἐξεῖλες τὴν μίαν εὐχὴν ἀπὸ τῶν τριῶν, ὧν ἔλαβες ἀπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀπώλεσας τὸν υἱόν.

* His Barn. de suo addidit: οἰμώξῃ παθητικῶν ἀντὶ οἰμώξῃς ἐνεργητικὸν, Ἀττικῶς.

ἐφείπετο.] Ita MS. A. et sic v. 291. Cæteri ἐφέσπετο. *Musg.*

ὥσπερ ἦν δίκαιον,] MS. ὥσπερ ὢν δίκαιος. Ed. Lasc. ὥσπερ οὖν δίκαιον. *Beck.*

Ὁ δ', ὥσπερ ἦν δίκαιον, οὐκ ἐφέσπετο Λόγοισιν] In Flor. ἐφέσπετο· legitur in Par. Ὡς ὥσπερ ὢν δίκαιος οὐκ ἐφείπετο. De quibus ultimum, in alio quoque Cod. repertum, placuit viro Clar. tanquam usitatius: sed et alterum in senarios suos admiserunt Tragici: ξυνέσπετο et ἑσπόμην leguntur in Soph. Œd. T. v. 1512. Antig. 1210. Trach. v. 1091. Alterum si plures darent Codd. ὥσπερ ὢν δίκαιος, non deterius vulgato judicaretur; hæc enim sequuntur:

οὐδ' αὖ, πρὸς σέθεν κακούμενος,
Ὅρκων ἀφεῖλε πίστιν, εὐσεβὴς γεγώς.

Ista autem duo, ὢν δίκαιος, et εὐσεβὴς γεγὼς, omnia complectuntur officia Diis, hominibusque præstanda: *Æmathion æqui cultor, timidusque Deorum*, *Aristophani* θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνήρ· in libris nostris Sacris talis δίκαιος dicitur καὶ εὐλαβής. *Valck.*

1304. Pro ἀφεῖλε non probari debebat erbum ἔσφηλε, (a Reisk. ex conjectura positum), quod versum pessumdat. *Valck.*

1306. ἔτευξε pro ἔγραψε A. et ita Brunckius, probante Valckenærio; perperam, mea quidem sententia. γραφὰς ἔγραψε convenit usitato apud Græcos loquendi modo, quem, si quis alius, sectatus est Euripides. Ne longe quæramus, in hac fabula legimus ἐρῶσ' ἔρωτα v. 32. ἡμάρτηκεν ἁμαρτίαν v. 320. δῶρον δίδως v. 334. ἠράσθης ἔρον v. 337. εἰπεῖν ἔπος v. 1157. ἀραὶ ἃς ἠράσω v. 1162-3. *Monk.*

γράφειν γραφὰς usitatus Græcis modus loquendi, quem illustravit Beck. Spec. p. 18. *Beck.*

Ἡ δ', εἰς ἔλεγχον μὴ πέσῃ, φοβουμένη, (*Indicii metu, Ovid.* Met. XV. 505.) ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε· Cod. Paris. præbet ψ. γ. ἔτευξε, fortasse genuinum. Quod hic Dianæ dicitur, ipsa se fecisse confitetur in Senecæ Hipp. Phædra v. 1192.

falsa memoravi; et nefas,
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentita finxi: vana punisti pater;
Juvenisque castus crimine incestæ jacet,
Pudicus, insons.

Valck.

1308. Οἴμοι] Extra versum et hæc ponuntur. Vid. supra v. 1081. *Barnes.*

1310. οἰμώξῃ Ald. *Monk.*

οἰμώξῃς] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Vulgo οἰμώξῃ. *Musg.*

Comma post ἀκούσας delendum: *quo*

Εἰς παῖδα τὸν σὸν, ἐξὸν εἰς ἐχθρῶν τινα.
Πατὴρ μὲν οὖν σοι πόντιος, φρονῶν καλῶς,
Ἔδωχ᾽ ὅσονπερ χρῆν, ἐπείπερ ἤνεσεν·
Σὺ δ᾽ ἔν τ᾽ ἐκείνῳ κἀν ἐμοὶ φαίνει κακὸς,

In filium tuum, cum posses in inimicum aliquem.
Pater quidem marinus, recte sentiens,
Dedit, quantum oportuit, quandoquidem promisit.
Tu vero in illum, et in me malus videris,

magis doleas, intellectis illis, quæ jam sequuntur. Beck.

ὡς ἂν οἰμώξῃς πλέον, optime recepit ex Codd. Musgravius, pro vitioso οἰμώξῃ. *Valck.*

1311. ἆρ᾽ pro ἄρ᾽, sublata interrogationis nota, Valckenærius, cui nequeo assentiri. Vulgo σαφεῖς. ordinem mutavit Brunckius, secutus Codices A. Fl. σαφεῖς ἀρὰς supra v. 894. Ad quem locum Valck. attulit Cicer. de Off. I. 10. *nam si (ut in fabulis est) Neptunus, quod Theseo promiserat non fecisset, Theseus filio Hippolyto non esset orbatus: ex tribus enim optatis, ut scribitur, hoc erat tertium, quod de Hippolyti interitu iratus optavit; quo impetrato, in maximos luctus incidit.* Ibid. III. 25. Scholiasta ad v. 1345. εἰσὶ δὲ αἱ εὐχαὶ Θησέως πρὸς Ποσειδῶνα τρεῖς· πρῶτον, ἀνελθεῖν ἐξ Αἴδου· δεύτερον, ἐκ Λαβυρίνθου· τρίτον, Ἱππολύτου θάνατον. similia habet Schol. ad v. 894. unde autem ista didicerit, nescio. Vulgo ἐχθρόν τινα. Edidi ἐχθρῶν, quomodo certissime emendat Elmsleius, conferens vv. 318, 350, 822, 986, 1069. *Monk.*

Πατρὸς τρεῖς ἀρὰς etc.] Neptunus dicitur Theseo concessisse, ut, quæcunque vellet, tria ab illo peteret, quæ omnia se rata facturum promisit: Ille autem primo petebat *reditum ab inferis*, tum *ex labyrintho egressum, filii* demum sui *interitum.* *Barnes.*

Versui huic subjectam sustuli notam interrogandi. Ἄρα initio periodi sæpe notat *utique:* Ἄρ᾽ οἶσθα. *Nosti utique* vel *sane. Valck.*

1315. Vide supra ad v. 36. *Monk.*

Flor. et Par. ἔχρην, quod Br. recepit. *Beck.*

In hoc versu ἤνεσεν in Cod. Paris. redditur ἐπηγγείλατο. *Valck.*

1316. Cod. Flor. ἐκείνων. Brunck. hunc versum vertit: *Tu vero illius et meo judicio malum te ostendis.* V. Valck. ad v. 324. *Beck.*

1317. Conf. v. 1058. Οὐδ᾽ ὅρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων Φήμας ἐλέγξας, ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς; Anglice vertas πίστιν, *proof.* Monet Valck. in Attico foro quævis argumenta, quibus ad causam utebantur probandam, πίστεις dici. *Monk.*

Ὃς οὔτε πίστιν, οὔτε μάντεων ὄπα] Vid. supra v. 1058. *Barnes.*

Ὃς οὔτε πίστιν, οὔτε μάντεων ὄπα] Hæc Dianæ Tragicæ, οὔτε πίστιν οὔτε μάντεων ὄπα Ἔμεινας, οὐδ᾽ ἤλεγξας· sic supra dixerat Hippolytus v. 1058.

Οὐδ᾽ ὅρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων
Φήμας ἐλέγξας ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς·

Huc, opinor, spectabat ubi hujus simillimam enarrans Atticam historiam Heliodorus I. p. 19. *credulus,* inquit, *pater* ταῦτα ὡς ἤκουσεν, οὐκ εἶπεν, (malim οὐδὲν εἶπεν,) οὐκ ἠρώτησεν, οὐκ ἀπολογίαν προὔθηκεν, ἀλλὰ πιστεύων &c. Ad priorem Euripidis locum ejusdem Heliodori X. p. 474. ista comparari possunt: πᾶσα δίκη καὶ κρίσις δύο τὰς μεγίστας ἀποδείξεις οἶδε, τάς τε ἐγγράφους πίστεις, καὶ τὰς ἐκ τῶν μαρτύρων βεβαιώσεις. Non satis considerate hic πίστιν viro docto visum fuit in πύστιν mutandum: ut Euripides, πίστιν dixit Sophocles in Elec. v. 893. Τίν᾽, ὦ τάλαιν᾽ ἰδοῦσα πίστιν —— θάλπῃ; *quo argumento nixa —— hoc tibi persuades.* In Attico foro quævis argumenta, quibus ad causam utebantur probandam, quasvis *probationes* πίστεις dicebant: τὰς μαρτυρίας —— καὶ τοὺς νόμους, καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἑκατέρων (litigantium) memorat Harpocration in v. Διαιτηταὶ, et sic sæpius Oratores: Antiphon p. 139, 18. p. 144, 34. Isocrates p. 28. B. p. 51. D. p. 227. D. οὐδεμίαν πίστιν (id est ἀπόδειξιν) εἴρηκας. Isæus p. 74, 13. &c. ap. Budæum C. L. G. p. 115, 116. Suas opiniones Chris-

Ὃς οὔτε πίστιν, οὔτε μάντεων ὄπα
Ἔμεινας, οὐδ᾽ ἤλεγξας, οὐ χρόνῳ μακρῷ
Σκέψιν παρέσχες, ἀλλὰ θᾶσσον, ἤ σ᾽ ἐχρῆν,
Ἀρὰς ἀφῆκας παιδὶ, καὶ κατέκτανες.

Qui neque fidem, neque vocem vatum
Expectâsti, neque explorâsti, neque tempori longo
Deliberationem tribuisti: sed citius quam te oportebat,
Imprecationes emisisti in filium, eumque occidisti.

tiani Luciano dicuntur *ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως παραδεξάμενοι* T. III. p. 338. —— Illud adnotare pæne prætermiseram, quod præbet in Euripideis Cod. Paris. *οὐκ ἤλεγξας*· Flor. *οὐ μακρῷ χρόνῳ.* Neutrum, si legeretur etiam in aliis, spernerem: Euripidis est ex Palamede ap. Stobæum p. 360, 6. *Imperator Σοφὸς δ᾽ ἂν εἷς τις, ἢ δύ᾽, ἐν μακρῷ χρόνῳ.* Alcest. v. 686. *Γῆρας ψέγοντες καὶ μακρὸν χρόνον βίου.* *Valck.*

1318. *οὐκ ἤλεγξας* A. Fl. *μακρῷ χρόνῳ* Fl. *Monk.*

1319. *σκέψειν γ᾽ ἔνειμας* Lasc. Ald. Citat Eustathius ad Il. Δ. p. 488, 16=372, 20. *οὐ μάντεως ὄπα ἔμεινας, οὐ χρόνῳ μακρῷ σκέψιν ἔνειμας,* hunc locum notans ob similitudinem sonorum in vocibus *ἔμεινας, ἔνειμας.* Ed. Bas. habet *σκέψειν,* mendose. Equidem aliquando cogitabam de edendo *σκέψεις ἔνειμας.* Cum vero duo Codices A. Fl. habent *σκέψιν παρέσχες,* hoc potius in textum adsumendum judicavi: idem fecerat Brunckius. *Monk.*

σκέψιν γ᾽ ἔνειμας. Parisiens. opt. et Flor. *σκέψιν παρέσχες.* *Musg.*

Ἀλλὰ θᾶσσον] Huc refer illud: *Nulla unquam de morte hominis cunctatio longa.* Vid. Αὐλικοκάτοπτρον, sive Estheram nostram v. 590. *Barnes.*

Brunck. genuinum judicat *σκέψιν παρέσχες,* et vulgatum librario deberi, aut, si in prima ed. Eurip. posuerit *σκέψιν γ᾽ ἔνειμας,* ideo poëtam mutasse, ut *γε* amoveret, quo versus fulciri non debuit, si aliter poterat sententia exprimi. *Beck.*

Ἔμεινας, οὐδ᾽ ἤλεγξας, οὐ χρόνῳ μακρῷ Σκέψιν γ᾽ ἔνειμας.] Quod est in Codd. Flor. et Paris. *Σκέψιν παρέσχες*· non sane natum ex interpretamento, sed prioris potius Editionis fuisse videtur lectio; *Σκέψιν γ᾽ ἔνειμας,* ut elegantius, in secunda positum. In *ἔμεινας* et *ἔνειμας* Eustathio quæsita videbatur *παρήχησις*· in harum enim exemplum ad Il. Δ. p. 372, 20. profert *καὶ τὸ Ἔμεινας καὶ Ἔνειμας παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, —— οὐ μάντεως ὄπα Ἔμεινας, οὐ χρόνῳ μακρῷ σκέψειν* (imo *σκέψιν γ᾽*) *ἔνειμας.* Variis inservit loquendi formis Νέμειν, *tribuere. Nihil odio, nihil amicitiæ tribuens Luciano* dicitur de Hist. Scrib. T. II. p. 55. *οὐ* (L. *οὔ τι*) *μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων.* *Eidem* Socrates de Saltat. p. 282. *μέγιστον νέμων εὐρυθμίᾳ καὶ εὐμουσίᾳ.* Sophocles Aj. v. 28.

Τὴν δ᾽ οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει·

illi quisque culpam tribuit: id est *εἰς αὐτὸν τρέπει*· hinc *τρέπει* vulgatas illic insidet Edd. ex vetustis et Codd. legendum Νέμει· in quod verbum frequentandum Sophocles fuit *εὐεπίφορος.* Euripidis Diana:

οὐ χρόνῳ μακρῷ
Σκέψιν γ᾽ ἔνειμας·

non tu veritati explorandæ tempus tribuisti; sive potius, *non exspectasti, dum tempus tandem verum patefaceret.* quod supra dixerat Hippol. v. 1054. *οὐδὲ μηνυτὴν χρόνον Δέξῃ καθ᾽ ἡμῶν.* Sophoclis est ex perdito dram ate dictum:

ὁ πάνθ᾽ ὁρῶν
Καὶ πάντ᾽ ἀκούων πάντ᾽ ἀναπτύσσει χρόνος.

apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 742, 6. Stobæum Ecl. Grot. p. 143. A. Gellium N. A. XII. c. XI. ubi in MS. Cod. est *ἅπανθ᾽ ὁρῶν,* ut apud Stob. sed *ὁ πάνθ᾽ ὁρῶν χρόνος* etiam in Soph. Œd. T. v. 1222. Ejusdem est:

Πάντ᾽ ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.

Pindaro dicitur *ἐξελέγχων μόνος Ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος,* Ol. X. 65. *Valck.*

1320. *κατέκτανες* hic est, *jussisti, voluisti me perire, auctor mortis fuisti.* Sic sæpe verba Activa leguntur v. B. Spec. p. 18. *Beck.*

ΘΗ. Δέσποιν᾽, ὀλοίμην. ᾽ΑΡ. Δείν᾽ ἔπραξας, ἀλλ᾽ ὅμως
Ἔτ᾽ ἐστὶ καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.
Κύπρις γὰρ ἤθελ᾽ ὥστε γίγνεσθαι τάδε,

Thes. Domina, peream. *Dia.* Fecisti atrocia; sed tamen
Adhuc potes horum veniam consequi.
Nam Venus voluit, fierent ut ista,

1321. Dorica forma ὀλοίμαν in Editionibus erat Aldinam sequentibus, et γενοίμαν infra v. 1408. contra consuetudinem dialogi Tràgici. Correxit Valck. ὄλωλα infeliciter conjecit Marklandus. *Monk.*

In hoc versu, Ὀλοίμην, ut est in Ed. prima Flor. prætuli formæ Doricæ. *Valck.*

ὀλοίμην.] Sic recte membr. et Lascaris. Præpostere semper δωρίζων Aldus, ὀλοίμαν. *Brunck.*

1322. Hunc versum habet X. Π. 816. ἔνεστι καί σοι A. non male. συγγνώμην ἔχειν Fl. Vid. supra ad v. 116. *Monk.*

Ἔτ᾽ ἐστὶ καὶ σοὶ τῶνδε συγγώμης τυχεῖν·] Hoc in versu dat Codex Paris. Ἔνεστι καὶ σοὶ ——— Flor. τῶνδε συγγνώμην ἔχειν. Quorum prius Ἔνεστι καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν· placere poterit ut Atticum atque elegantius. Thomas M. Ἔνεστι καὶ ἀντὶ τῦ ἐνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. sæpius illud infinitivo junctum sic legitur apud Sophoclem; Elec. v. 882. *malis* ἴασιν οὐκ ἔνεστ᾽ ἰδεῖν· Antig. v. 219. Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί που τ᾽ ἔνεστί σοι. Phil. v. 1264. Οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; &c. —— Vulgata tamen hoc versu præbet Χρ. Π. v. 815.

Τί Πέτρε θρηνεῖς; δείν᾽ ἔπραξας, ἀλλ᾽ ὅμως
Ἔτ᾽ ἔστι καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.

Horum quoque veniam impetrare poteris. Quantumvis autem qui veniam impetrat ab alio æque dicatur συγγνώμην ἔχειν, quam qui dat alteri, atque utroque sensu phrasis frequentetur Tragicis, quin apud illos nusquam forte legatur συγγνώμης τυχεῖν, hoc tamen omnino hic servandum arbitror; alterum tanquam usitatius describentis effluxisse calamo. Isocrateum hoc, adhibitum Heliodoro I. p. 55, 11. p. 72. legitur in his Comici Philippidæ apud Stobæum in Florileg. p. 164, 36. Grot. p. 99.

Οὐκ ἔστιν, ἐμεθύσθην πάτερ, λέγοντα νῦν,
Ἥμαρτον, ὥστε πρὸς ἐμὲ συγγνώμης τυχεῖν.

In his, pro πρὸς σέ με· Grotius posuit πρὸς ἐμὲ, quod hac in structura mihi Græcum non videtur: πρὸς mutetur in πατρὸς, —— λέγοντα νῦν cum Cl. Ruhnkenio in οὐ δέον τὰ νῦν, sententia inerit commoda sic scriptis:

Π. . . . . ἐμεθύσθην, πάτερ, οὐ δέον τὰ νῦν
Ἥμαρτον, ὥστε πατρὸς ἐμὲ συγγνώμης τυχεῖν.
Γ. Οὐκ ἔστιν . . . . .

Ὁ γὰρ εἰς τὸν ἀσθενῆ βίᾳ τι, Πάμφιλε,
Ποιῶν, ὑβρίζειν, οὐχ ἁμαρτάνειν, δοκεῖ.

Valck.

1323. Abundat ὥστε ante infinitivum, ut supra v. 702. in Suppl. 581 (591.) Οὔτοι μ᾽ ἐπαίρεις, ὥστε θυμῶσαι φρένας. Æsch. Prom. 347. Choëph. 540. Κρίνω δέ τοι νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν. Soph. Phil. 656. Ἆρ᾽ ἐστὶν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν; Elect. 1454. Πάρεστ᾽ ἄρ᾽ ἡμῖν ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν. Loca, quæ sequuntur, indicavit Porsonus apud Gaisfordium ad Supplices. "Sophocl. Œd. Col. 1346. Æsch. Eum. 202, 228. Eur. Orest. 52. Markland. ad Iph. T. 1380." τόδε pro τάδε A. Flor. *Monk.*

Κύπρις γὰρ ἤθελ᾽ ὥστε γίγνεσθαι τάδε, Πληροῦσα θυμόν.] Τόδε legitur in Codd. Paris. et Flor. —— Superfluam hic, ut alibi, voculam ὥστε monuit Marklandus in Eurip. Suppl. v. 581. Sensus idem inesset sic scriptis, Κύπρις γὰρ εἰς τὸ πληρῶσαι τὸν θυμὸν οὕτω τάδε γίγνεσθαι ἠθέλησε. *Hæc ita fieri voluit Venus, animum ut expleret suum.* Πληρώσασα θυμὸν, Dea dici potuit, quæ *odiis exsaturata* quiescit: Virgilii Juno θυμὸν gerebat ἄπληστον, *inexsaturabile pectus.* Hinc paulo diversum Terentianum illud; *sivi animum ut expleret suum*, est πληρῶσαι τὰς ἐπιθυμίας. ut et hoc Lucilii ex Satyr. L. V.

qui credimu' porro
Divitias ullas animum mi explere potesse.

Euripidis vero Πληρῶσαι θυμὸν, est *ani-*

Πληροῦσα θυμόν. θεοῖσι δ' ὧδ' ἔχει νόμος·
Οὐδεὶς ἀπαντᾷν βούλεται προθυμίᾳ
Τῇ τοῦ θέλοντος, ἀλλ' ἀφιστάμεσθ' ἀεί.

Implens iram *suam*. Diis hæc est lex;
Nemo vult *adversario* studio
Volentis occurrere, sed cedimus semper.

suum vindictæ cupidum saturare; quod Virgilio in Æn. II. 586. —— *animumque explesse juvabit;* et Attio in Astyanacte apud Nonium in v. Satias:

> Quorum crudelitatem nulla unquam explet satias sanguinis.

Thucydidi VII. c. 68. *ἀποπλῆσαι τῆς γνώμης τὸ θυμούμενον.* Platoni *ἀποπιμπλάναι τὸν θυμὸν,* de LL. IV. p. 717. D. ubi, parentibus, inquit, *θυμουμένοις ὑπείκειν δεῖ καὶ ἀποπιμπλᾶσι τὸν θυμόν.* Apollonio Rhodio *θυμὸν ἐπιπλῆσαι,* IV. 233. Si Veneris odium potuit exsaturari, Hippolyto quidem Tragici, quo oderat mulieres, pectus erat inexsaturabile; ipso teste supra v. 660. *μισῶν δ' οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι γυναῖκας.* *Valck.*

1324. Virg. Æn. II. 586. *animumque explesse juvabit Ultricis flammæ.* *Monk.*

θεοῖσι δ' ὧδ' ἔχει νόμος· Οὐδεὶς ἀπαντᾷν βούλεται προθυμίᾳ Τῇ τοῦ θέλοντος.] Hanc Deorum legem sive consuetudinem vereor ne nobis confinxerit Euripides, ut œconomiam sui dramatis tueretur; ut sane permulta finguntur his etiam Poëtis *οἰκονομικῶς·* aut, si lex fuit ista cœlestibus, ab Homericis illa Diis sæpe fuit violata; nam *Mulciber in Trojam, pro Troja stabat Apollo; Æqua Venus Teucris, Pallas iniqua fuit, &c.* —— *Sæpe ferox cautum petiit Neptunus Ulyssem; Eripuit patruo sæpe Minerva suo,* Ovid. Trist. I. El. II. 5—10. Hæc eadem tamen Minerva variis malis afflicto non ausa fuit Ulyssi opitulari, non illa Legis, sed Neptuni sive metu deterrita, sive potius patrui reverentiâ mota. Homer. Od. Z. 331.

> Παλλὰς Ἀθήνη
> Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίον· αἴδετο γάρ ῥα
> Πατροκασίγνητον.

ab Ulysse propterea compellata hoc uno se tuetur argumento Dea, in Od. N. 341. Ἀλλά τοι οὐκ ἤθελησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι Πατροκασιγνήτῳ· Ad priorem locum Eustathius p. 266, 34. quæstionem sibi ponit; Neptuno irato cur non obluctata fuerit Minerva; quam, me judice, solvere debuerat ex adjectis Homero, *αἴδετο γάρ ῥα Πατροκασίγνητον·* solvit illam ex Euripidi memorata consuetudine: *λύειν* illam scribit Euripidem in Hippolyto suo, *ἔνθα ἡ Ἄρτεμις ἔθος εἶναι θεοῖς φησὶ, μὴ ἀντικαθίστασθαι ἀλλήλοις ὅτε τινὰ βλάπτουσι, κἂν ὁ φίλτατος ἀνθρώπων εἴη. καθὰ καὶ αὐτὴ οὐκ ἀντέπραξε τῇ Ἀφροδίτῃ ἐφ' οἷς ἐθανάτου τὸν φίλον Ἱππόλυτον.* horum similia dedit in Od. N. p. 519, 28. ubi duo quoque profert Euripidis ex Hipp. versus, *Οὐδεὶς ἀπαντᾷν βούλεται προθυμίᾳ Τῇ τοῦ θέλοντος, ἀλλ' ἀφιστάμεσθ' ἀεί.* hos quidem versus dubium nullum est quin expresserit Ovidius Met. III. 236.; cum irata Juno Tiresiam cæcasset:

> pater omnipotens (neque enim licet irrita cuiquam
> Facta Dei fecisse Deo) pro lumine ademto
> Scire futura dedit; pœnamque levavit honore,

quæ hinc sumta monuit etiam Burmannus vir Clar. L. XIV. Met. v. 783.

> Sola Venus portæ cecidisse repagula sensit;
> Et clausura fuit: nisi quod rescindere nunquam
> Dîs licet acta Deûm.

Valck.

1325, 6. Hos versus citat Eustath. ad Od. N. p. 519, 28. et rursus attingit ad Odyss. Z. p. 266, 34. ed. Bas. observante Valckenærio; qui censet ex his Euripideis expressos esse Ovidii versus Met. III. 236. *pater omnipotens, (neque enim licet irrita cuiquam Facta Dei fecisse Deo) pro lumine adempto Scire futura dedit.* XIV. 783. *Sola Venus portæ cecidisse repagula sensit, Et clausura fuit, nisi quod rescindere nunquam Diis licet acta Deûm.* *Monk.*

1325. Cod. Par. *ἀφιστάμεσθ'.* *Beck.*

Ἐπεὶ, σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη,
Οὐκ ἄν ποτ' ἦλθον εἰς τόδ' αἰσχύνης ἐγὼ,
Ὥστ' ἄνδρα πάντων φίλτατον βροτῶν ἐμοὶ
Θανεῖν ἐᾶσαι. τὴν δὲ σὴν ἁμαρτίαν,

Alioqui certo scito, si non timuissem Jovem,
Nunquam venissem ego eo dedecoris,
Ut virum omnium mihi charissimum mortalium
Mori sinerem. Tuum vero peccatum

S. 1327. Ἐπεὶ, σάφ' ἴσθι,] Ἐπεὶ προεῖπεν παρὰ τοῖς θεοῖς εἶναι * νόμον μὴ ἀντιπράττειν ἀλλή-

* Sic Florr. 6. 15. pro πρ. παρὰ θεοῖς νόμον. Post ἀλλήλοις addendum suspicor λέγει vel ἐπιφέρει. Mox Florr. εἰ μὴ μόνος ἐκ. et ἀγαθὰ καὶ ἔνν. διαπρ. pro ἀγαθὸς ἔνν. διαπρ. Denique ante κωλυομένη addendum puto μή.

1327. σάφ' οἶσθα Lasc. *Monk.*

Quod addit ad legem Euripidis Diana; Ἐπεὶ, σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη, Οὐκ ἄν ποτ' ἦλθον εἰς τόδ' αἰσχύνης ἐγὼ, *ut virum mihi carissimum sic sinerem perire;* hoc propius accedit ad Homericum αἴδεσθαι; Cum ab infero Jove Proserpina raperetur apud Claudian. R. P. II. 232.

Invitæ cessere Deæ; compescuit arcum
Cum gemitu, talesque dedit Latonia voces:
Sis memor, O, longumque vale; reverentia patris
Obstitit auxilio.

L. III. 291. Dianam et Minervam increpat Ceres:

ast illæ (prohibet reverentia patris)
Aut reticent, aut nosse negant.

Valck.

1329. φίλτατον ἐμοὶ βροτῶν Lasc. Ald. Ordinem, quem metrum postulat, e duobus Codd. A. B. reposuit Musgravius, post Scaligerum. φίλτατόν γ' ἐμοὶ βροτῶν Barnesius, otiosa particula male inserta. *Monk.*

βροτῶν ἐμοὶ] Ita MSS. A. B. uti Scaliger emendaverat. Ed. Ald. φίλτατον ἐμοὶ βροτῶν, unde Barnesius φίλτατόν γ' ἐμοὶ βροτῶν. *Musg.*

Φίλτατόν γ' ἐμοὶ βροτῶν] Prius erat scriptum φίλτατον ἐμοὶ βροτῶν, aperta versus jactura; quam nunc resarcivi. Cum Scaligero Duportus legit φίλτατον βροτῶν ἐμοί. *Barnes.*

Ὥστ' ἄνδρα πάντων φίλτατον βροτῶν ἐμοὶ] In Paris. aliisque Codd. hoc ordine voces leguntur. Absque Codd. placere potuit ex viri docti conjectura posita Barnesio lectio, φίλτατόν γ' ἐμοὶ βροτῶν. alteram tamen illam facile quis ex similium comparatione detexisset: nam in Oreste dedit v. 717. εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν· v. 723. φίλταθ' ἡλίκων ἐμοί· Herc. v. 1159. —— φιλτάτῳ ξένων ἐμῶν. Soph. Elec. v. 1132. Ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοί. *Valck.*

1330. σὺν pro σὴν Lasc. vitiose. *Monk.*

1331. Crases in vocibus ἢ εἰδέναι et μὴ εἰδέναι apud Tragicos haud raræ sunt. Ne quis tironum in hoc versu hæreat, exemplis sint Orest. 472. Ἔα· τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι. Iph. T. 1055. Λάθρα δ' ἄνακτος, ἢ εἰδότος, δράσεις τάδε; Ion. 324. Ὡς μὴ εἰδόθ', ἥτις μ' ἔτεκεν, ἐξ ὅτου τ' ἔφυν. Soph. Œd. C. 1155. Antig. 33. Καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσι Σαφῆ προκηρύξαντα. ubi vulgo τοῖς μὴ εἰδόσι, hiatu sane non ferendo. οὐκ inseruit Brunckius. 263. Κοὐδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ' ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι. vulgo editur ἔφευγε. emendatum citavit Porsonus ad Med. 139. Antig. 535. Trach. 321. Insolentiores quidem, sed ejusdem ordinis sunt crases in μὴ αὐτὸς Iph. T. 1010. ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα Soph. Trach. 84. Nostri Electr. 1104. Ὅστις δὲ, πλοῦτον ἢ εὐγενείαν εἰσιδὼν, Γαμεῖ πονηρὰν, μῶρός ἐστι. Contra frequentissima sunt ἢ οὐ et μὴ οὐ, quæ semper apud Atticos monosyllaba efficere dudum monuerunt viri docti. *Monk.*

Τὸ μὴ εἰδέναι etc.] Hic μὴ contrahitur ante εἰ. Vid. supra v. 49.

κάκης·] De hoc vocabulo supra egimus Medeæ v. 1047. et Andromach. v. 968. Hic malitiam sonat. *Barnes.*

1332. ἀνάλωσε et mox ἐλέγχουσ' Lasc. ἀνήλωσεν mavult Elmsleius. *Monk.*

Ἔπειτα δ'] Ita MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo ἔπειτά γ'. *Musg.*

Τὸ μὴ εἰδέναι μὲν πρῶτον ἐκλύει κάκης·
Ἔπειτα δ' ἡ θανοῦσ' ἀνάλωσεν γυνὴ
Λόγων ἐλέγχους, ὥστε σὴν πεῖσαι φρένα.
Μάλιστα μέν νυν σοὶ τάδ' ἔῤῥωγεν κακὰ,

Primum ignorantia liberat a malitia:
Deinde vero uxor *tua* defuncta præcidit
Verborum probationes, ne tuum persuaderent animum.
Nunc maxime tibi hæc mala confluxerunt:

S. λοις, ὅτι, εἰ μὴ νόμος ἐκώλυεν, ἔσωσα ἂν αὐτὸν εὐσεβῆ τυγχάνοντα, μὴ εὐλαβουμένη τὸν Δία. ἐν τίνι γὰρ ἔμελλεν αὐτὸν εὐλαβεῖσθαι, μηδὲ νόμον λύουσα, ἀλλὰ καὶ εὐσεβῆ ἄνδρα σώζουσα; καὶ γὰρ ἀγαθὰ καὶ ἔννομα διαπραττόμενος ἐξουσίαν οὐ δέδοικεν. καὶ γὰρ, εἰ μὴ νόμος με εἶργε, κωλυομένη ὑπό τινος λοιπὸν ἀδεῶς ἐβοήθουν αὐτῷ. 1334. Ἔῤῥωγε δὲ] ἀντὶ τοῦ συνεῤῥάγησαν, συνέπεσον, συμβεβήκασι.

Ed. Fl. Λόγοις ἐλέγχουσ'. *Beck.*

In hoc versu quam ex aliis edidit M. literam quoque præbent Flor. et Paris. Ἔπειτα δ' ἡ θανοῦσ' ἀνάλωσεν γυνὴ Λόγων ἐλέγχους. *Deinde vero mortua mulier morte sua sustulit verborum indicia, ex quibus verum exquiri potuisset. Valck.*

1333. Λόγων ἐλέγχους,] MSS. A. E. Lib. P. et Ed. Lasc. λόγοις ἐλέγχουσ'.

Latine diceremus: *ut ne persuaderent.* Sic Androm. 80.

Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών.*

Musg.

1334. Μάλιστα νῦν σοί που Ald. μ. νῦν δὴ σοὶ E. P. Lasc. μ. μὲν νῦν σοι A. B. D. Fl. et hoc prætuli, rescripta tantum νυν enclitica. τά γ' pro τάδ' Lasc. *Monk.*

μὲν νῦν σοι] Ita MSS. A. B. D. et Exc. Flor. Vulgo νῦν σοι ποῦ. MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. νῦν δή σοι. *Musg.*

Μάλιστα μὲν νῦν σοὶ τάδ' ἔῤῥωγεν κακὰ, Λύπη δὲ κᾀμοί·] *In te quidem nunc maxima cum vi hæc eruperunt mala; mihi vero etiam pariunt ægritudinem.* Pro vulgata, Μάλιστα νῦν σοί που, recepi lectionem Codd. Flor. Paris. in aliis etiam inventam Musgravio; qui ex duobus hanc profert, Μάλιστα νῦν δή σοι· ob sequens δὲ mihi sincerum videbatur μὲν νῦν· quod si quis pro μὲν οὖν positum malit accipere, scribi poterit μέν νυν. —— Quæcumque *magna cum vi eruperunt,* sive quæ *vehementi cum impetu in obstantia quævis* feruntur *illisa,* ῥαγῆναι dicuntur, sive ἐῤῥωγέναι· ἐκραγῆναι· καταῤῥαγῆναι· κατεῤῥωγέναι. Pervulgata sunt, ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ πολλοῦ καταῤῥαγέντος· ἐῤῥάγη ὄμβρος, *imber nube rupta decidit: Polybiana,* καταῤῥαγέντος ὄμβρου λάβρου καὶ συνεχοῦς, Livius interpretatur XXXVIII. c. 15. *ni se —— tanta vis aquæ dejecisset:* Æschylus Prometheo v. 367. ἐκραγήσονταί ποτε Ποταμοὶ πυρὸς, *ignes* et Ætnæ vertice *aliquando erumpent.* Eurip. Alc. v. 1086. ἐκ δ' ὀμμάτων Πηγαὶ κατεῤῥώγασιν. Soph. Trach. v. 865. Ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων. In ejus Phil. v. 821. παρέῤῥωγεν ποδὸς Αἱμοῤῥαγὴς φλέψ. Ad multa transferuntur ista. *Odium* diu *compressum* ubi tandem *erupit,* ἐκραγῆναι dicitur τὸ μῖσος. Livius XXXVI. c. VII. §. 13. *solvamus ejus vincula, et claustra refringamus, ut erumpere diu coërcitam iram in hostes communes possit.* sic enim legendum esse docuit vir Magnus J. F. G. in hunc ferme sensum ἐξεῤῥάγη ἐς τὸ μέσον capiendum apud Herodot. VII. p. 653. 98. Bellum nondum ξυνεῤῥώγει, *eruperat,* Thucyd. I. p. 43. v. 48. In Aristoph. Eq. v. 641.

Ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος κατεῤῥάγη.

Eadem etiam structura, qua hic apud Euripidem, in Æschyli Persis v. 433.

κακῶν δὴ πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα
Πέρσαις.

erupit in Persas, Schultensio in Jobum p. 606. Proxima hæc Euripidis accedunt ista Sophoclis Œd. Tyr. v. 1289.

Τάδ' ἐκ δυεῖν ἔῤῥωγεν οὐ μόνου κακὰ,
Ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά·

quem versum, in eadem voce desinentem, sic a Sophocle scriptum non equidem opinor. In his autem forma Ἔῤῥωγεν ut

Λύπη δὲ κἀμοί· τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
Θνήσκοντας οὐ χαίρουσι· τούς γε μὴν κακοὺς
Αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

Sed et mihi dolor. Pios enim Dii
Mori non gaudent: sed malos
Cum ipsis liberis, et domibus perdimus.

Attica commendatur: hæc apud Suidam vulgata, Ἀπέῤῥωγεν, οὐκ ἀπέῤῥηκται· καὶ Ἀπεῤῥώγη, καὶ σὺν τῷ νυ, Ἀπεῤῥώγην, τὸ τρίτον πρόσωπον. Κᾆτ' ἀπεῤῥώγην ὁ πούς· intacta quoque reliquerunt viri docti, sic, nisi fallor, corrigenda: καὶ Ἀπεῤῥώγει· καὶ σὺν τῷ ν Ἀπεῤῥώγειν, τὸ τρίτον πρόσωπον·

κᾆτ' ἀπεῤῥώγειν ὁ πούς.

abruptus fuerat pes: hoc Atticum, ex Homeri tamen more ductum: præter ᾔσκειν, pro ᾔσκεε, ᾔσκεεν, Homero positum, εἱστήκειν olim lectum quoque fuit Od. Σ. 343. de hoc more scribendi jam egerunt H. Steph. in lib. de Dialect. p. 44. T. H. ad Schol. in Plut. Ar. v. 696. et J. Pierson ad Mœr. p. 174. *Valck.*

1335-6. τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ Θανόντας οὐ χαίρουσι citat Eustath. ad Il. I. 737. 4=631. 22. conferens cum Homerico τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Il. I. 77. quod notat esse Attice dictum, ut Cratini γέγηθα τὸν ἄνδρα; Soph. Philoct. 1314. Ἥσθην πατέρα (τε) τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, Αὐτόν τ' ἔμ'. Œdip. T. 936. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν Ἥδοιο μέν. Aj. 389. ὡς ἥκει φέρων Αἴαντος ἥμιν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ. vid. Schæfer. ad Bos. Ellips. p. 26. Figura Oropismus dicta est, qualis in Rheso 391. Χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα, καὶ προσήμενον Πύργοισιν ἐχθρῶν. Addas Nostri Sisyphum apud Suid. et Etym. M. v. χαίρω. Ἐληλυθότα χαίρω σέ γ', Ἀλκμήνας τέκος Βέλτιστε, τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα. sic enim hunc locum, ab Heathio, Valckenærio, et Toupio frustra tentatum, emendavit Porsonus in Adversariis nuper editis p. 275. Ibi Etymologus, χαίρω σ' ἐληλυθότα· Ὠρωπικοὶ οὕτω λέγουσιν. *Monk.*

Τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι] Henricus Stephanus in libello de Sophoclea imitatione Homeri dicit, referri ad Ellipsin præpositionis; ut et hoc Sophoclis: Ἥσθην γε πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε. et πρῆξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ. et Homer. Il. ι'. v. 77. Τίς ἂν τάδε γηθήσειε; Quod ad hujus loci sensum attinet, simile est illud, Heraclid. v. 629. Εἰ δὲ σέβεις σύ γε θανάτους ἀγαθῶν, μετέχω σοι. Psalm. cxvi. v. 15. Τίμιος ἐναντίον κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ. Vide Eusebium in Evangel. Præparat. l. 13. totum caput, cujus hæc materia: Ὅπως δεῖ τιμᾶν τὸν θάνατον τῶν εὐκλεῶς μεταλλαξάντων τὸν βίον. *Barnes.*

Τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ Θνήσκοντας οὐ χαίρουσι·] Usitato more loquitur Minerva Sophoclis Aj. v. 133. —— τοὺς δὲ σώφρονας (τοὺς ἐναρέτους Schol. MS.)

Θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.

Castores in Eurip. Hel. v. 1698.

Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ οὐ στυγοῦσι δαίμονες·

Insolentius hoc Euripideum; vulgo dicebatur χαίρειν φίλοις· κέρδεσι· γένει· etc. Rarius etiam in Eurip. Ione v. 370. Τὰ κοινὰ χαίρων, οὐ δίκαια δρᾷ, μόνος. Hic οὐ χαίρουσι posuit pro οὐ χαίροντες ὁρῶσι θνήσκοντας τοὺς εὐσεβεῖς. *Pios non læti Dii vident morientes.* Cratinus dixit γέγηθα τὸν ἄνδρα, pro ὁρῶν γέγηθα, sive γηθῶν ὁρῶ. Prope Theocriti accederet, Eid. IX. 35. de Musis suis dictum

οὓς γὰρ ὁρῶσαι
Γαθεῦσιν,

ubi *bene habere vulgatam* scribit Reiskius: addere potuerat optimorum tamen Codicum lectiones esse præferendas; sive quis malit, οὓς γὰρ ὁρῆτε, firmatum ab Eustathio:

Quem, tu Melpomene, semel
Nascentem placido lumine videris, etc.

seu, quod mihi sincerum videtur:

οὓς γὰρ ὁρεῦντι
Γαθεῦσαι, τὼς οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

Præter Codices Calliergi, tres illud ὁρεῦν-

ΧΟ. Καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ στείχει,
Σάρκας νεαρὰς
Ξανθόν τε κάρα διαλυμανθείς.

Cho. Atqui miser ille jam venit,
Carnes juveniles
Et flavum caput fœde tractatus.

τι commendare Reiskio debuerant Medicei, neque enim id, opinor, librariis imputabit. Callimachus Epigr. 22.

Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
Μὴ λοξῷ πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

quo nihil dici potest venustius; illic, in aliis libris cum diversa fuerit lectio, scribi quoque potuit, Μειλιχίῳ, πολιοὺς etc. In Homeri Il. I. 77.

τίς ἂν τάδε γηθήσειεν·

Eustathius p. 631, 18. Ἀττικίζει, inquit, Ὅμηρος·——φασὶ δὲ καὶ Κρατῖνον οὕτω που γράψαι, Γέγηθα τὸν ἄνδρα· τοιοῦτον καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Philoct. v. 1308.) Ἥσθην (τε) πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε. *Lætus audivi patrem te meum laudantem.* Hermippi Comici versus est in Apparatu Sophistico Phrynichi in v. Ἀνήδομαι, (vid. supra Notata p. 259. l. E.)

Ἃ γὰρ τόθ' ἥσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι.

Verba neutra, quibus veteres Attici vim agendi tribuerint, perpauca reperientur: idcirco Ἁγνεύετε τὴν πόλιν ex Isæo Harpocration adnotavit. *Valck.*

1337. Conferas notata supra ad v. 1184. *Monk.*

1338. In talibus Euripidi frequentatur Καὶ μὴν —— Androm. v. 1169. Καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ φοράδην αὐτὸς (Cod. Flor. ἤδη φοράδην) Δελφίδος ἐκ γῆς δῶμα πελάζει. *Valck.*

1339. νεαρὰς ut disyllabum pronunciari voluit Marklandus, credens scilicet mediam syllabam produci. Sed fefellit eum corruptus locus Sophoclis Œd. Col. 475. Οἰὸς νεάρας νεοπόκῳ μαλλῷ βαλών. ubi fortasse legendum sit Νεαρᾶς ἀπ' οἰὸς νεοπόκῳ μ. β. Secundam corripit νεαρὸς in Nostri Troad. 845. et in anapæsticis, Æsch. Agam. 76, 367. Soph. Ant. 157. Marklandi errorem solita temeritate secutus est Brunckius, et sententiam istam more suo defendit. "σάρκας νεαράς. Hic monometer e duobus spondæis constat, quod vere monuit Marklandus. νεαρὰς duabus syllabis pronunciandum. Obloquendi, ut videtur, studio Heathius notam illam carpit, et νεαρὰς anapæstum esse vult: sed fallitur. In νεανίας, νεᾶνις, νεαρὸς, Tragicis α semper producitur, quod qui eos legerit, nemo ignorare potest. Sophocles Œd. Col. 475. οἰὸς νεαρᾶς νεοπόκῳ μαλλῷ βαλών." Sed audiamus, quæso, eundem Brunckium ad Sophoclis locum, et iterum candorem hominis ac fidem miremur. "Libri omnes habent οἰὸς νεαρᾶς, quod mendosum esse titubans metrum arguit. In voce νεαρᾶς, media corripitur, nec ulla ratione produci potest." Ipse igitur, iterum inculpato Heathio, e Valckenærii conjectura tandem edidit νεογνῆς. *Monk.*

Καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ στείχει, Σάρκας νεαρὰς Ξανθόν τε κάρα διαλυμανθείς.] *Excarnificatam* διαλελυμασμένην dixit Herodotus IX. c. 112. quam Amestris, τοὺς τε μαζοὺς ἀποταμοῦσα,—καὶ ῥῖνα, καὶ ὦτα, καὶ χείλεα· καὶ γλῶσσαν ἐκταμοῦσα, sic crudelissime laceratam domum remisit.—Miratur Heathius in his cur vocem νεαρὰς Marklandus legi voluerit tanquam dissyllabam: Præclarum virum loca moverunt quædam Tragicorum, in quibus νεαρὸς legi videtur media producta; quæ syllaba apud alios certe Poëtas hac in voce corripitur: ut hic, in anapæsto legitur Soph. Antig. v. 165.

Νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις.

Illic, Creonte prodeunte, Chorus, Ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας. *Valck.*

νεαρὰς dissyllabum est in pronunciatione, quasi esset νηράς. *Markl.*

Ὦ πόνος οἴκων· οἷον ἐκράνθη
Δίδυμον μελάθροις
Πένθος θεόθεν καταληπτόν.
ΙΠ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.
Δύστηνος ἐγὼ πατρὸς ἐξ ἀδίκου
Χρησμοῖς ἀδίκοις διελυμάνθην.
Ἀπόλωλα τάλας· οἴμοι· οἴμοι·
Διά μου κεφαλῆς αἴσσουσ᾽ ὀδύναι,

O domus ærumna: qualis accidit
Geminus ædibus
Luctus divinitus invadens.
Hipp. Heu, heu, heu, heu!
Infelix ego ab injusto patre
Injusta prece dilaniatus sum.
Perii miser, hei mihi, hei mihi.
Dolores eunt per meum caput,

S. 1345. Δύστηνος ἐγὼ] Ἐπειδὴ χρησμὸν ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ * Θησεὺς, ὅτι εἰς

* Ὁ Θησεύς excidit in Basil. hinc nec in Barn. legitur; habet Junt. et Musgr.

1341. οἷος Lasc. Ald. οἷον e MSS. A. Fl. receperunt ultimi editores. *Monk.*

Οἷον ἐκράνθη] Ita MSS. A. et Fl. Cæteri, ut vulgo, οἷος. *Musg.*

Οἷον ἐκράνθη, pro οἷος receptum Musgravio dant Flor. et Paris. *Valck.*

1342. Δίδυμον μελάθροις Πένθος θεόθεν καταληπτόν.] Horum priora Marklandus apposita contulit ad Eurip. Suppl. v. 1035. ultimum nunc forte servandum judicabit: *u ctum divinitus immissum,* an *acceptum,* reddamus, non multum interest. *Valck.*

1343. Pro καταληπτὸν Musgravius proponit κατασκηπτὸν, credens vocalem corripi posse ante σκ. cujus exemplum adducit Ion. 1193. Οἰνηρὰ σκεύη σμικρά. Interim lege τεύχη. vide Ion. 1198. *Por.*

Lego:

πένθος θεόθεν κατασκηττόν.
Luctus divinitus cum impetu decidens.

Non καταληπτόν. Sic v. 1416. Θεᾶς — Ὀργαὶ κατασκήπτουσιν — et ita sæpe. Markland Emendationi huic non obstat, quod forte aliquis obstare crederet, vocalis α ante duos consonantes σκ correpta. Sic enim Hesiod. Op. et D. v. 207.

εἴη πετραίη τε σκιὴ —

Noster Ion. v. 1193.

οἰνηρὰ σκεύη μικρὰ — *Musg.*

Heath. putat, κατασκηπτὸν metro repugnare. Quamvis enim recte Clark. ad Il. B. 527. docuerit, vocalem brevem, sequentibus duabus consonantibus, a quibus syllaba inchoari possit, corripi interdum: tamen nihil hoc in genere admitti debere pro lubitu, et sine exemplo idoneo. *Beck.*

1347. Vulgo male scribitur ἀΐσσουσ᾽. Disyllabon plerumque est apud Atticos Poëtas αἴσσω; tres tantum exceptiones notavit Porsonus, Hec. 31. Iph. A. 12. Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις; Æsch. Pers. 470. Male etiam Valckenærius et Brunckius scribunt ᾄσσουσ᾽, quasi prima diphthongi vocalis per se longa esset. ἀΐσουσ᾽ Lasc. qui infra v. 1391. ὄλυτε. *Monk.*

Διά μου κεφαλᾶς ᾄσσουσ᾽ ὀδύναι] Vitiosum hic ἀΐσσουσ᾽ ὀδ. in dissyllabum mutavi: subscribi poterit, olim etiam sæpius adjectum, ἰῶτα, originis index; sed apud Platonem aliosque scribitur ἄττειν, significans *cum impetu ruere,* vel *salire:* apud Atticos quidem Poëtas semper sunt dis-

Κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος.
Σχὲς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω.
ἓ, ἕ.
Ὦ στυγνὸν ὄχημ' ἵππειον, ἐμῆς
Βόσκημα χερὸς,
Διά μ' ἔφθειρας, κατά τ' ἔκτεινας.
Φεῦ, φεῦ· πρὸς θεῶν, ἀτρέμα, δμῶες,
Χροὸς ἑλκώδους ἅπτεσθε χεροῖν.

Et in cerebro salit spasmus:
Sine defatigatum corpus quiete recreem.
Heu, heu!
O odiosum jugum equorum, quos mea
Manu alui,
Perdidisti me, et occidisti.
Heu, heu! per Deos placide, servi,
Contrectate manibus corpus laceratum.

S. ὃ ἂν εὔξηται τῷ Ποσειδῶνι τρίτον τελειοῦται αὐτῷ. χρησμοῖς δὲ τοῖς αἰτήμασι, ταῖς κατάραις. εἰσὶ δὲ αἱ εὐχαὶ Θησέως πρὸς Ποσειδῶνα τρεῖς, πρῶτον ἀνελθεῖν ἐξ ᾅδου, δεύτερον ἐκ λαβυρίνθου, τρίτον Ἱππολύτου θάνατον. 1549. Σφάκελος.] Σπαραγμὸς, ὁ μετὰ ὀδύνης

syllaba ᾄσσω· ἄξω· ῇξα· &c. quod et vere monuit Jo. Noster Piersonus in Mœr. p. 301. conf. nota in Eurip. Phœn. v. 1388. Quod hic, hæret idem vitium Eurip. Iph. in Aul. 8. Πλειάδος ἀΐσσων, versus modulus, ut hic, ᾄσσων requirit. Multa dici possent, quæ hinc forsan aliena viderentur. *Valck.*

1349. κατά τ' Lasc. κατά γ'. Ald. σφάκελος vertitur *spasmus.* Vocem adhibuit Æschylus Prom. 903. 1081. ad priorem locum interpretatur Blomfieldius, "*Dolor quivis acutus.* Proprie significat morbum acutum, qui spinam dorsi, vel medullam, vel cerebrum afficit." deinde pergit varios ejus usus, qua solet eruditione, illustrare. *Monk.*

Κατὰ δ'] Ita MSS. A. et Fl. MS. E. et Ed. Lasc. κατά τ'. Vulgo κατά γ'. *Musg.*

Literam γ' in δ' immutavi ex Paris. et Flor. atque ita dederat Musgr. *Valck.*

Σφάκελος recte vertitur Spasmus. Bis hac voce utitur Æschylus, Prom. Vinct. 877. et 1044. cf. Hes. V. Σφακελίζει. Suid. V. Σφακελισμός. *Heath.*

1350. Hiatus in fine versus, contra morem anapæsticorum, manere sinitur. Hoc ob suspensam histrionis vocem, et exclamationes in versu sequente, factum esse videtur. Suspicio tamen oriri potest, excidisse parœmiacum et fortasse plures versiculos. ἀπείρηκε A. *Monk.*

Cod. Par. ἀπείρηκα. Particulæ Ἓ. ἕ. ab eodem cod. absunt. *Beck.*

1351. Omittit A. *Monk.*

1354. κατὰ δ' ἔκτεινας A. Fl. Valck. Brunck. *Monk.*

In hoc versu vulgatæ literam prætuli, quam dabant Codd. Par. et Flor. Διά μ' ἔφθειρας, κατὰ δ' ἔκτεινας, sic paulo post δ' est in v. 1358. tales, in senariis non vulgatas, Ionicas Homeri tmeses supra quasdam attigi in vss. 938. hic positam adhibuit Clar. G. Kœnius in egregiis ad Gregor. de Dial. Adnotat. p. 211. *Valck.*

1355. ἀτρέμας vulgo. ἀτρέμα Cod. A. Nos hanc formam, quæ perinde ac altera Euripidi usitata est, et hic metro convenit, prætulimus. Idem fecit Brunckius. In Orest. 252. ἀτρέμα versus plane flagitat. δμῶες ἀτρέμας Ald. *Monk.*

ἀτρέμας, δμῶες,] Ita MSS. D. E. et Ed. Lasc. Vulgo δμῶες, ἀτρέμας. *Musg.*

Τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς;
Πρόσφορά μ' αἴρετε, σύντονα δ' ἕλκετε
Τὸν κακοδαίμονα, καὶ κατάρατον
Πατρὸς ἀπλακίαις. Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ' ὁρᾷς;

Quisnam astitit ad dextram lateribus?
Apte me attollite; æqualiter autem trahite,
Infelicem, et execratum
Patris errore. Jupiter, Jupiter, hæc vides?

σπασμὸς, κατὰ συγγένειαν τοῦ π. εἰς φ. Fl. 6. 1358. Σύντονα δ' ἕλκετε] Ἀντὶ τοῦ * συν-

* Sic Florr. 6. 15. At Junt. Basil. ἀσυντόνως, unde Barn. fecit εὐσυντόνως.

Voces ἀτρέμας, δμῶες, prout illas transposuit M. exhibent quoque Flor. et Paris. *Valck.*

ἀτρέμα, δμῶες,] Sic membranæ. Vulgo ἀτρέμας. Prius legitur etiam Bacch. 1072. et apud Homer. Il. O'. 318.

> ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος
> Ἀπόλλων.

qui versus citatur auctori Etymol. M. p. 165. l. 17. Ut vero ἀτρέμας et ἀτρέμα, sic, observante eodem, ἠρέμας et ἠρέμα. Horum adverbiorum prius lexicographis ignotum in duobus ad minimum Apollonii codicibus reperi L. III. 170. ubi ingrato cum hiatu impressi libri habent ἠρέμα.

> αὐτὸς δ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν· οἱ δ' ὑπάκουον·
> ΗΡΕΜΑΣ, ᾗ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες,

Brunck.

1356. ἅπτεσθαι A. solenni vitio. *Monk.*

1357. Vulgo τίς ἐφέστηκεν δεξιὰ πλευροῖς; ubi si δεξιὰ pro substantivo accipias, in metrum peccas: sin pro κατὰ δεξιὰ i. e. *ad dextram*, vereor ut in tali usu usquam adhibeatur. Primus edidit Valck. e Codice A. τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς; *Quis lateri meo adstat ad dextram?* et recte contulit Hom. Il. A. 597. Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν Οἰνοχόει. Neque de hac scriptura idcirco dubitandum est, quod prior dipodia non integra voce terminatur; siquidem triginta fere alia neglectæ istius regulæ exempla e Tragicorum reliquiis descripsit Gaisfordius ad Hephæst. p. 279. *Monk.*

Τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς;] Hanc ex uno Cod. Paris. scripturam recipere non dubitavi, pro vulgata, Τίς ἐφέστηκεν δεξιὰ πλευροῖς· quæ, prout interpretes illam ceperant, versum vitiabat. —— Qui recte sensum expressit Heathius, (vertit enim, *Quisnam lateri astitit a dextra?*) δεξιὰ positum censens pro κατὰ τὰ δεξιά, Codicis scripti lectionem mecum probabit. Ἐνδέξια sic et ἐπιδέξια dixerunt pro *ad dextram:* Euripidis Hippolytus dum ait, *Quis lateri meo adstat ad dextram?* hoc ipso ostendit Euripides, quomodo intellexerit Homerica, θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν Ὠινοχόει· nomen *Ajacis* præco

> Δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν·
> Βῆ ῥ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον.

vid. viri Summi observata in Præfat. Præstantissimi Dukeri ad Thucyd. p. 11. ubi illud etiam est Lysiæ, εἰσιόντων πρὸς τῇ Νεμέᾳ ἕστηκεν ἐπιδέξια. Aristoph. Pace v. 957.

> Περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.

vulgatur ἐπὶ δέξιά, hoc vero poni malim ubi scribitur ἐπιδέξια, in Aristoph. Av. v. 1566. illic enim opponuntur ἀρίστερα et δεξιά, vid. Hesych. in Ἐνδέξια. Homer. Od. Φ. v. 141. Ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι. In Eid. inter Theocritea XXV. 18.

> Αὖλις δέ σφισιν ἧδε τεῆς ἐπιδέξια χειρός.

pro δεξιῶς vel ἐπιδεξίως, ut apud Platonem, ἐπιδέξια ponitur Nicomacho Athenæi VII. p. 291. C. *Valck.*

Δεξιὰ non ut Nominat. Subst. accipi debet; tunc enim ultimam syllabam produceret; sed ut Accus. plur. Adj. pro κατὰ δεξιά, *quisnam lateri adstitit a dextra?* *Heath.*

1358. Exponit Schol. ἤγουν ἁρμοδίως,

Ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ, καὶ θεοσέπτωρ,
Ὅδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερσχὼν,
Προὔπτον ἐς Ἅιδην στείχω κατὰ γῆς,
Ὀλέσας βίοτον·

Ille ego castus, et cultor deorum,
Ille, qui continentia cunctos supero,
Vado ad manifestam mortem, prorsus
Amissa vita.

S. τόνως, ἤγουν ἁρμοδίως καὶ προσεχόντως καὶ συμφώνως, μὴ ὁ μὲν ἄνω, ὁ δὲ κάτω, ἀλλ' ἐξ ἴσου βαστάζετε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόνων.

καὶ προσεχόντως, καὶ συμφώνως· μὴ ὁ μὲν ἄνω, ὁ δὲ κάτω, ἀλλ' ἐξίσου βαστάζετε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόνων. Adhibet Χ. Π. 1499. *Monk.*

Absurde Brumoy h. l. ita interpretatur, quasi Hippolytus velit e conspectu patris removeri, quum nihil magis velle debuerit, quam ut patrem spectet, eique innocentiam persuadeat suam, saltem propterea, ut honore funeris frueretur. σύντονα autem verti debet, *æqualiter*, non *celeriter*. *Heath.*

Πρόσφορά μ' αἴρετε, σύντονα δ' ἕλκετε Τὸν κακοδαίμονα, καὶ κατάρατον Πατρὸς ἀμπλακίαις.] Ultimum hoc positum ex Codd. Flor. et Par. pro ἀμπλακίᾳ. —— Priora sic adhibuit Auctor Trag. Χρ. Π. v. 1499. Καὶ πρόσφορ' αἴρεθ', ἕλκετ' αὖ γε ξύντονα. Videtur et in iis quæ præcedunt Ἐνδέξια legisse; nam hæc prostant v. 1512. erige caput, πῆχυν ἐνθεὶς αὐχένι, Ἐν δεξιᾷ πλευρὰν δὲ τοῦδ' ἀείρατε. Hercules acutissimis doloribus confectus in Soph. Trach. v. 1024. Πᾷ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις; Ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. Attii Philoctetes:

Agite, ac, vulnus ne succusset gressus, caute ingredimini.

In hoc versu legisse videtur Scholiasta, Πρόσφορά μ' αἴρετ' ἀσύντονα δ' ἕλκετε· siquidem scripsit ἀντὶ τοῦ ἀσυντόνως· *non intento gradu incedentes.* Sed in sequenti Scholio ἁρμοδίως pertinet ad Πρόσφορα· *commode corpus tollite;* ad σύντονα spectant, ni fallor reliqua, συμφώνως, μὴ ὁ μὲν ἄνω ὁ δὲ κάτω, ἀλλ' ἐξ ἴσου βαστάζετε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόνων. Sæpe σύντονος et συντόνως reponenda sunt, ubi σύντομος et συντόμως vulgantur: nonnunquam dubites utrum aptius sit; quia utrumque etiam interdum junxerunt, Clemens Alex. p. 103, 11. Plutarch. II. p. 759. D. ceterique. *Valck.*

1360. ἀμπλακίᾳ Ald. ἀμπλακίαις A. Fl. Lasc. et sic Valck. Brunck. De scriptura hujus vocis quædam notavimus supra ad vv. 145, 834. εἰσορᾷς Fl. *Monk.*

1361. Θεοσέπτωρ, Θεοσεβής· Hesychius, huc forsan respiciens. *Monk.*

Ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ, καὶ Θεοσέπτωρ,] *Præmia sunt pietatis ubi?* In Ovidii Amor. III. El. IX. 37. *Vive pius; moriere, pius cole sacra;* etc. sic ista potius interpungenda videntur:

Vive pius; moriere: pius cole sacra; colentem
Mors gravis a templis in cava busta trahit.

Hinc sumptum Θεοσέπτωρ Hesychio redditur Θεοσεβής· ubi versum adnotavit Euripidis Cl. Alberti. Formas istiusmodi nominum in τωρ, sequutus Æschylum hac etiam in parte, frequentavit Euripides. *Valck.*

1362. ὑπερέχων omnes Editiones. Nos ὑπερσχὼν e conjectura Valckenærii edidimus; rarissime enim in legitimo systemate anapæstum dactylo subjecerunt Tragici. In Alcest. 80. Ὅστις ἂν ἐνέποι, πότερον φθιμένην, corrigendum opinor Ὅστις ἂν εἴποι. In Electr. 1328. lego Θάρσει· Παλλάδος ἥξεις ὁσίαν Πόλιν· ἀλλ' ἀνέχου. pro vulg. ὁσίαν ἥξεις. In nostro versu aoristi participium multo melius est ad sententiam, et facile permutantur literæ ϵ et ϲ. Similem correctionem adhibuit Porsonus in Æsch. Prom. 221. *Monk.*

Ὅδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων, si quis ita velit, servari poterit ὑπερέχων· quia tamen σχὼν, σχὲς, et similia Tragicis frequenti sunt in usu, hic accommodatius videtur πάντας ὑπερσχών· *qui pudicitia supra omnes eminui.* Usitatior est verbi

Μόχθους δ' ἄλλως τῆς εὐσεβίας
Εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα.
Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ·

Frustra vero labores pietatis
In homines exercui.
Heu, heu, heu, heu!

structura qua ponitur in Xenoph. Cyneg. p. 568, 31. Qua ὑπερέχειν Euripidi, Καθυπερέχειν adhibetur apud Stobæum Diotogeni p. 330, 39. ἀεὶ γὰρ καθυπερέχων (Legendum, δεῖ γὰρ καθυπερέχεν) τῶς ἄλλως ἀρετᾷ, καὶ κατ' αὐτὰν ἄξιον κρίνεσθαι τὸ (L. τῷ) ἄρχεν restituendum illud in Epistola Theanus p. 744. ταύτῃ γὰρ καὶ δυνατὸν ἀνδρὸς ἐξουσίαν καθυπερέχειν γυναικί. vulgatur ibi καθάπερ ἔχειν. *Valck.*

1363. προῦπτον· πρόδηλον, φανερόν. Hesych. Contractum est προῦπτος ex Ionico πρόοπτος, quod habet Herodotus IX. 17. προόπτῳ θανάτῳ. unde ἀπρόοπτος. Æsch. Prom. 1110. Conferas autem Soph. Œd. C. 1439. καὶ τίς ἄν σ' ὁρμώμενον Εἰς προῦπτον Ἅιδην οὐ καταστένοι, κάσι; Æsch. Theb. 854. προῦπτος ἀγγέλου λόγος. Deinde Aldus κατάκρας, sequentibus plerisque editoribus. A. B. D. P. Fl. Lasc. κατὰ γᾶς, idque recepit Brunckius probatum a Valckenærio, qui locutionem κατὰ γῆς *sub terram* exemplis illustrat. κατὰ γᾶν E. *Monk.*

κατάκρας. MSS. A. Cott. D. Exc. Flor. et Ed. Lasc. κατὰ γᾶς. MS. E. κατὰ γᾶν. MS. B. κατὰ γᾶς. γρ. κατάκρας. Lib. P. κατὰ γᾶς, et a correctore κατὰ γᾶν. *Musg.*

Num forte lectio κατ' ἄκρας defendi possit ex Eur. Hel. 699. ὦ πᾶν κατ' ἄκρας δῶμ' ἐμὸν πέρσας Πάρις. Beck. Spec. p. 19. *Beck.*

Προῦπτον ἐς ἀΐδαν στείχω, κατάκρας Ὀλέσας βίοτον·] Pro vulgata, ᾅδην, formam ex Cod. Paris. admisi ἀΐδαν, (ἀΐδην Ed. Flor.) obviam et in Soph. El. v. 836. Œd. in Col. v. 1686. Quod præter Paris. dabat Flor. στείχω κατὰ γᾶς· inventum in variis Codd. Musgravio, (quorum in uno alterove κατὰ γᾶν·) Euripidi pæne restituissem: ab instituto me retraxit multiplex usus formulæ κατ' ἄκρας, quam leviter attigit Jac. Tollius ad Longin. π. Ὕ. p. 235. hoc etiam prolato loco. Si hic fuit ab Euripide posita, quod vix opinor, inter varias formulæ interpretationes conveniret ἐξ αἰφνιδίου· *qui ex improviso vitam meam perdidi;* sed nisi fallor, illa Tragicis est inusitata; atque adeo veram arbitror Codicum lectionem

Προῦπτον ἐς ἀΐδαν στείχω κατὰ γᾶς·

In manifestam mortem vado sub terram. Attio *sub terram abditus, Sophocli* dicitur:

(Ὦ) τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος,

Œd. in Col. v. 1699. *Sub terram* dicebatur et κατὰ γᾶς· non tantum in κρύψαι κατὰ γᾶς, vel κατὰ χθονὸς, quod usitatissimum, sed et in aliis locutionibus: Aristoph. Nub. v. 188. Pluto v. 238. κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς. Plato Timæo p. 25. D. ἔδυ κατὰ γῆς· et insula κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἠφανίσθη. Herodot. IV. p. 338, 19. ἢν μὴ —— κατὰ γῆς καταδύητε. Xenoph. Κ. Ἀ VII. p. 232, 40. Eustathius in Od. Ζ. p. 250, 36. Τὸ εἶσι κατ' οὔρεος Ἀττικὴν ἔχει σύνταξιν. —— ὡς καὶ τὸ ὁρᾶν κατὰ γῆς. diversa confudit; est enim prius illud, ut ἅλλεσθαι κατὰ τοῦ τείχους· κατὰ κλίμακος καταβαίνειν· ὥρμησεν κατὰ τοῦ κρημνοῦ. —— Atticum illud Euripidis, Προῦπτον (ἐς ἀΐδαν στείχω) similiter Sophocles adhibuit Œd. in Col. v. 1436. dixitque ὁρμώμενον Εἰς προῦπτον ᾅδην· *ruentem ad certum exitium:* Phœnicides Stobæi p. 80, 18. Grot. p. 45.

Εἰς προῦπτον ἦλθον ἐμπεσοῦσα δὴ κακόν.

Thucyd. V. c. 99. οὗτοι —— ἂν —— ἡμᾶς ἐς προῦπτον κίνδυνον καταστήσειαν· a veteribus transsumserunt et illud Atticistæ. *Valck.*

1364. Hos versiculos aliter distribuerunt Valck. et Brunck. ut basis anapæstica Parœmiaco præfigeretur. Sed id frustra factum esse arbitror. De anapæsticorum divisionibus bene disseruit Butlerus ad Æsch. Prom. 93. *Monk.*

Μόχθους δ' ἄλλως | Τῆς εὐσεβίας | Εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα] Hic, ut in Cod. Pa-

Καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει.
Μέθετέ με τάλανα,
Καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι.

Et nunc dolor me, dolor invadit.
Dimittite miserum;
Et veniat mihi Orcus Medicus:

ris. legebantur ista, versui parœmiaco basin anapæsticam præfixi. *Frustra se pium* fuisse significat Hippolytus, cujus ista recordabatur Virgilius, ubi in *tristi multatam morte Camillam* hæc dicuntur in Æn. XI. 843.

Nec tibi desertæ in dumis coluisse Dianam
Profuit.

—— Ex Ed. prima Flor. receptum εὐσεϐίας, pro εὐσεϐείας, cur posuerim juvenes intelligent ex not. in Phœn. v. 1471. Ex altera Ed. Hippolyti hæc habet Stobæus p. 63, 41. Grotius p. 37. Ἦλθε γὰρ ἢ πρόσθ' ἢ μετόπισθεν Τῆς εὐσεϐίης ἡ χάρις ἐσθλή. apud Stobæum Vulgatur εὐσεϐείας χάρις. scribendum:

ἦλθε γὰρ ἢ πρόσθ'
Ἢ μετόπισθεν
Τῆς εὐσεϐίας χάρις ἐσθλή.

Valck.

1365. Pro vulgato εὐσεβείας, quod metrum jugulat, Valckenærius e Lasc. reponit εὐσεβίας. quam formam, perinde ac alteram, quoties metro convenit, libenter scripserunt Tragici. Hoc monuit Valck. ad Phœn. 1471. ubi προμηθίᾳ, versu cogente, ut in Soph. Œd. C. 332. Electr. 990. εὐσεβίας recte legit Valck. in Fragm. Hippolyti Καλυπτ. ap. Stob. V. p. 63, 42. p. 37. Grot. unde versus, quos in fine prioris fabulæ credo fuisse lectos, in gratiam juniorum citabo; Ὦ μάκαρ, οἵας ἔλαχες τιμῆς, Ἱππόλυθ' ἥρως, διὰ σωφροσύνην· Οὔποτε θνητοῖς ἀρετῆς ἄλλη Δύναμις μείζων· Ἦλθε γὰρ ἢ πρόσθ', ἢ μετόπισθεν, Τῆς εὐσεβίας χάρις ἐσθλή. ibi quoque vulgo εὐσεβείας. Extat εὐσεβίας in Soph. Œd. C. 188. εὐσεβίαν Antig. 943. ὠφελίᾳ in Androm. 387. εὐγενίας in Fragm. Eur. Ægei apud Stob. LXXXIV. p. 493, 24. ἀμελίᾳ in Fragm. Antiop. Stob. XXX. p. 209, 40. corrigente Valck. Alia dedit exempla dir doctus (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 225.) De his formis multa habet Dorvillius in Charit. p. 405-6. *Monk.*

In Par. αἶ ter tantum ponitur. *Beck.*

1368. ὀδύναν μ' ὀδύναν Fl. *Monk.*

1369. με deest in Lasc. Ald. μέθετε τὸν τάλανα E. τάλαν A. B. D. *Monk.*

Μέθετέ με τάλανα,] MSS. A. B. D. μέθετέ με τάλαν. MS. E. μέθετε τὸν τάλανα. Exc. Flor. ut edidi. Cæteri, ut vulgo, μέθετε τάλανα. *Musg.*

Μέθετέ με τάλανα Καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι.] Μέθετέ με dant etiam Codd. Flor. et Paris. *Missum me miserum facite; Atque utinam mihi mors veniat* horum malorum *medicus!* vel his malis unicum *remedium.* Infelix hoc quoque tentamen est G. Cuperi Observ. I. c. I. quo legit, Καί μοι θανάτου παιὰν ἔλθοι· redditque ista, *et veniat mihi carmen lugubre.* Apollo Παιὰν et Παιὼν dicebatur; a medicorum Deo utrumque fuit a Tragicis ad *medicum* designandum translatum. *Mors,* in malis remedium, θάνατος, ut ἰατρὸς, et παιὰν invocabatur: Æschylus in Philoctete ap. Stob. p. 602, 38.

Ὦ θάνατε παιὰν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν·
Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν
Ἰατρός.

sic una litera in ποίαν mutata recte correxit Th. Canter. V. L. I. c. XIV. collato quoque incerti, forte Sophoclis, loco apud Plutarch. II. p. 106. D. Ὦ θάνατε παιὰν μόλοις· quod illic additur ad παιὰν, ἰατρὸς esse videtur ex interpretamento adjecto. Sophoclis Philoctetes v. 794.

Ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς, ἀεὶ καλούμενος
Οὕτω κατ' ἦμαρ, οὐ δύνῃ μολεῖν ποτέ;

Mors Æschylo apud Plutarch. l. c. dicitur μέγιστον ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν· Diphilo ap. Clementem Alex. Strom. VI. p. 744, 25. loquentem de vita humana malorum plena:

Προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε
Τὸν δυσδαίμον'· ἀμφιτόμου
Λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι,
Διά τ' εὐνάσαι τὸν ἐμὸν βίοτον,

Perditis me, perditis
Infelicem: ancipitem ensem
Cupio, ut me dissecem,
Et sopiam meam vitam.

S. 1375. Ὦ πατρὸς] Τινὲς τὸ ὦ σχετλιαστικὸν προφέρονται, στίζοντες εἰς αὐτὸ, ἵν' ᾖ ἡ δύστηνος ἀρὰ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς εὐθεῖα, καὶ συναπτόμενον τῷ ἑξῆς. εἰς τὸ * ἀρὰ δὲ

* Florr. 6. 15. τὰ δὲ εἰς τὸ ἀρὰ τελείαν π. Leg. τινὲς δὲ εἰς τὸ ἀ. τ. π. Ab initio προφέρονται e Flor. 6. dedi pro προσφέρονται. Flor. 15. προφέρουσι. Iidem εὐθείας pro εὐθεῖα.

Τούτων ὁ θάνατος, καθάπερ ἰατρὸς φανεὶς,
Ἀπέλυσε τοὺς ἔχοντας ἀναπαύσας ὕπνῳ·

sic emendo verbum illic vulgatum Ἀνέπαυσε. Sophocles in perdita Philoctete Stobæi Flor. p. 602, 27. Grot. p. 492.

Ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων.

Ejusdem ex Eriphyle versus ap. Clem. Alex. p. 741, 24. hac videtur ratione scribendus:

Ἄπελθ'· ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου.

In talibus promiscue usurpantur ἰατρὸς, ἴαμα, παυστὴρ, παιὰν, et παιώνιος. Ipse etiam Apollo Pæan invocabatur tanquam potentissimus malorum averruncus: Eurip. Androm. v. 902. Ὦ φοῖβ' ἀκέστωρ, πημάτων δοίης λύσιν. in Herc. v. 822. Ὦ ἄναξ παιὰν, Ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων. in Alc. v. 91. Εἰ γὰρ μετακύμιος ἄτας, Ἰὼ Παιὰν, φανείης. v. 223. Ὦ ἄναξ Παιὰν, Ἔξευρε μηχανάν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν. In Sophoclis Philoct. v. 168. αὐτῷ Παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν, Schol. interpretatur, θεραπείαν ἐξευρίσκειν· in Trachiniis v. 1225. dixit Soph. παιώνιον Καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν. *Valck.*

1370. παιὰν, pro quo Comici παιὼν, titulus erat, quo eximie invocabatur Apollo ἰατρὸς, unde adjectivum παιώνιος, i. e. θεραπευτικός. Hesychius, παιών· ἰατρός. Ceterum cum nostro versu aptissime contulit Valckenærius Fragm. Æsch. Philoct. ap. Stob. CXIX. p. 602, 38. Ὦ θάνατε παιὰν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν· Μόνος (γὰρ) εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός. "*Incertus Tragicus apud Plutarch.* II. p. 106. D. ὦ θάνατε παιὰν, (*dele* ἰατρὸς *cum Valckenærio ad Hipp.* 1392.) μόλοις· Λιμὴν γὰρ ὄντως Ἀΐδας ἀνιᾶν. *Ita lege Dorice pro* ἀνιῶν, *quod pro* ἀν' αἶαν *legit Ruhnkenius ad Longinum* ix. *Æschylus ibidem,* Ὥσπερ μέγ' ἐστ' ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν. *vulgo* μέγιστον ἴαμα. μέγ' ἐστ' *ed. Grot.*" R. P. *Monk.*

1371. Cod. Flor. ὄλοιτε. *Beck.*

Προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε τὸν δυσδαί-| μον'. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι | Διαμοιράσαι.] Duabus literis bis scriptis eleganter ista Marklandus, ut versum efficeret anapæsticum, sic corrigere tentabat, τὸν δυσδαί- | μονα μ'· ἀμφιτόμου λόγχας. Vocula transposita scribi malebat Heathius, Προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε δυσδαίμονα | Τόνδ'· ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι. Tutissimum forte fuerit versus constituisse, prout leguntur in Cod. Paris.

Προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε τὸν
Δυσδαίμον'· ἀμφιτόμου
Λόγχας ἔραμαι διαμοιράσαι,
Διά τ' εὐνάσαι τὸν ἐμὸν βιοτόν.

Valck.

1371. s. Quanquam anapæsticum systema terminatur v. 1364. tamen hi quoque versus sunt anapæstici; sed infeliciter eos ad anapæsticorum normam redigere studuit Markl. Nihil enim languidius esse potest τῷ με post δυσδαίμονα iterato. (Recepit tamen atque laudavit Markl. conjecturam Brunck.) Forsan scripserit Noster:

Ὦ πατρὸς ἐμοῦ δύστανος ἀρὰ,
Μιαιφόνων τε συγγόνων,
Παλαιῶν προγεννητόρων,
Ἐξορίζεται κακὸν, οὐδὲ μέλλει,

O infelicem patris mei imprecationem,
Et pollutorum cæde cognatorum
Priscorum progenitorum
Malum terminatur in me, neque cunctatur:

S. τελείαν παρέχουσιν, ἵν' ᾖ καθ' ἑαυτὸ τὸ κῶλον, καὶ ὁ τὲ σύνδεσμος ὁ ἑξῆς περιττός. 1377. Προγεννητόρων,] Τῶν προγόνων. τὸ κακὸν εἰς ἐμὲ ὁρίζεται, καὶ φέρεται καὶ ἐπέρχεται εἰς τιμωρίαν. Ἄλλως. Ἀπὸ τοῦ ὅρου ἐκείνων εἰς ἐμὲ ἔρχεται τὸ τῶν προγόνων μύσος. ἀναφέρει δὲ καὶ ἐπὶ τὸν τῶν Παλλαντιδῶν φόνον. εἰς δὲ τὸ τί ποτε λείπει ἡ διὰ, ἵν' ᾖ, διὰ τί ἐπ' ἐμὲ τὸν οὐδὲν ὄντ' ἐπαίτιον τῶν κακῶν. ὁ δὲ ποτὲ παρέλκει.

Προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε δυσδαίμονα
Τόνδ'. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι.
Heath.

1372. Edidit Brunckius, e conjectura Marklandi, *ὄλλυτε τὸν δυσδαίμονά μ'*, ut duos dimetros effingeret. Sed in systemate illegitimo, talia non tentanda sunt. In sequentibus ordo est *ἔραμαι ἀμφιτόμου λόγχας, (ὥστε) διαμοιρᾶσαι*, monente Porsono ad Med. 1396. *φιλίου χρῄζω στόματος Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι*, ubi similis structura. *Monk.*

Cl. Marklandus, qui Anapæsticum Systema ad v. 1374. continuari censet, pro *δυσδαίμον'* legit *δυσδαίμονά μ'*: literas *α μ'* propter sequens *αμ* a scriba omissas fuisse existimans. *Musg.*

1373. Debet post *ἔραμαι* commate distingui, et in *διαμοιρᾶσαι* subintelligi *ὥστε*. *amo hastam, cujus ope dividam vitam meam*, aut *quo ejus ope secernam*. *διευνᾶσαι* est *in diversas partes sternere*. Quid si tamen pro eo legeretur *διά τε κνᾶσαι* per tmesin pro *διακνᾶσαι*, cf. Med. 165. aut *διά τε σμᾶσαι*, *disturbare*, ut arena baculo discutitur. *Reisk.*

1374. *εὐνάσαι* duabus non sane felicissimis conjecturis tentat vir D. Dubites scripseritne hic Euripides *διαμοιράσαι*, an *διαμοιρᾶσθαι*. Utramque formam adhibuit in Hecuba v. 707. *Ὡς διεμοιράσω Χρόα, σιδαρέῳ Τεμὼν φασγάνῳ Μέλεα τοῦδε παιδός·* et v. 1058. *Ποῖ, πᾷ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπὼν Βάκχαις ᾍδου διαμοιράσαι.* Schol. *ὥστε διασπαράξαι καὶ διαμερίσαι μεληδόν.* Hesychius præbet quidem *Διαμοιράσαι, διαμερίσαι.* sed et *Διαμοιρωμένα, διαιροῦσα.* et *Διεμοιρήσαντο.* Ut Ennii dicebat Hecuba, *date ferrum, quî me anima privem*; vehementissimis doloribus excarnificatus Hippolytus, *ensem*, inquit, *desidero ancipitem, quo me secem in partes, quodque mihi vitæ superest eripiam.* Eleganter dixit *Euripides διευνάσαι βίοτον, oculos claudens in æternum somnum consopire.* Sophoclis est versus

Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή·

vid. Hipp. v. 562. In ejus Trach. v. 1022. *Ἔατέ με δύσμορον εὐνάσαι, Ἔατέ με ὕστατον εὐνάσαι.* sic legisse videtur Schol. *ὕστατον εὐνάσαι*, est *διευνάσαι βίοτον*. *Valck.*

1375. Doricam formam *δύστανος* e Cod. A. recepit Valck. *Monk.*

Ὦ πατρὸς ἐμοῦ δύστανος ἀρά,] Formam Doricam Cod. dabat Par. *Valck.*

1376. Intelligit Heathius Atreum et Thyestem, fratres Potthei. Pittheus enim Æthram genuit, matrem Thesei. Noster Med. 681. *Πιτθεύς τις ἔστι γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.—Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.* In sequente versu respiciuntur Tantalus et Pelops, qui et supra v. 834. *Monk.*

Μιαιφόνων] Post proximum [*Παλαιῶν*] collocandum esse hunc versum recte viderunt Reiskius et Heathius. Sed neque hunc fugit, intelligi hic Pelopis, a quo Theseus originem duxit (Med. 681.) posteros, Atreum sc. et Thyesten. *Musg.*

1376. s. Plene distinguendum puto in fine præced. versus, hos vero duo versus sedem suam inter se permutasse, atque sic reponendum: *Παλαιῶν προγεννητόρων Μιαιφόνων τε συγγόνων* — Per *παλαιοὺς προγενν.* designari puto Pelopem, Hippolyti abavum, Tantalumque atavum, per *μιαιφόνους*

Ἔμολέ τ', ἔμολ' ἐπ' ἐμὲ, τί ποτε, τὸν οὐδὲν
Ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν;
Ἰώ μοι, τί φῶ;
Πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν ἐμὰν
Τοῦδ' ἀναλγήτου πάθους;

Et venit, venit in me, curnam? illum, qui nullo modo
Est *horum* malorum causa.
Hei mihi, mihi! quid dicam?
Quomodo vero liberabo vitam
Meam ab hoc immedicabili malo?

συγγόνους Atreum et Thyesten. Heath. Eodem modo Reisk. versus transponit; et Valcken. probat. Si non transponantur, Reisk. saltem παλαιὸν legi vult. ἐξορίζεται, ipso auctore, valet *prorumpit, liberat terminos, quibus hactenus septum fuit.* Brunck. v. 1376, 1384. ita disposuit atque scripsit auctoritate reg. membr.

μιαιφόνων τε συγγόνων, παλαιῶν
προγεννητόρων
ἐξορίζεται κακὸν,
οὐδὲ μέλλει·
ἔμολ' ἐπ' ἐμέ· τί ποτε, τὸν οὐδὲν
ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν;
ὤ μοι, μοι· τί φῶ;
πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν ἐμὰν
τοῦδ' ἀναλθήτου πάθους;
εἴθ' ἐμὲ κοιμίσειε τὸν δυσδαίμον'
Ἅιδου μέλαινα νύκτερός τ' ἀνάγκα.

Primum et ultimum versum monet esse trimetrum iamb. catal. sequi tres trochaicos, septimum versum esse dochmaicum, octavum asynartetum e penthemim. troch. et monometro iamb. *Beck.*

Hos duo versus sic transponendos Heathius et Reiskius probabiliter judicarunt ut legerentur, Παλαιῶν προγεννητόρων Μιαιφόνων τε συγγόνων Ἐξορίζεται κακὸν, οὐδὲ μέλλει. Tantalus, Pelops, Atreus, et Thyestes hic recte Heathio intelliguntur: erat enim paternus Hippolyti proavus Pittheus, Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος, Eurip. Med. v. 682. *Valck.*

1377. παλ. τε πρ. Lasc. Hunc v. et præcedentem transponendos esse censent Heath. et Reisk. *Monk.*

1378. Versum notent tirones Sapphicum Hendecasyllabum. Alius effingi poterit, si cui ita visum erit, mox v. 1382. legendo Πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν ἐμὰν τοῦδ'. Hoc metrum legitur in Antistrophicis, Med. 649, 658.

1379. ἐμόλετ' ἐπ' ἐμὲ Lasc. Ald. ἔμολ', ἔμολ' ἐπ' ἐμὲ Fl. ἔμολ' semel A. Metrum est Trochaicum. *Monk.*

Flor. Cod. habebat Ἔμολ', ἔμολ', ἐπ' ἐμέ· Paris. Ἔμολ' ἐπ' ἐμέ. *Valck.*

1381. Vulgo ἰώ μοι μοι. Brunckius ὤ μοι μοι, auctore, ut videtur, Codice A. Quare prætulerim hodie ἰώ μοι, τί φῶ; dictum est supra ad v. 845. *Monk.*

1382. Vulgo πῶς δ' ἀπαλλάξω. δ' omittunt A. Fl. πῶς δ' ἂν ἀλλάξω Lascaris, solœce. *Monk.*

Litteram δ' post Πῶς Valck. ejecit auctoritate Codd. Flor. et Par. — Ed. Fl. Πῶς δ' ἂν ἀλλάξω. *Beck.*

1383. ἀναλθήτου dubitanter conjecit Musgravius: deinde Brunckius, conjecturam istam certissimam pronuncians, vocem eo quidem seculo nunquam exauditam, in Euripidis textum temere infersit. ἀνάλγητος in Soph. Aj. 946. et alibi significat, *qui dolore non tangitur, immisericors,* vel etiam *crudelis;* et hanc equidem interpretationem, etsi olim ob substantivum πάθους durior videbatur, hodie omnino amplectendam esse intelligo. τοῦδ' ἀναλγήτου πάθους, *from this cruel calamity.* *Monk.*

ἀναλγήτου] Legendum ἀναλθήτου, *immedicabilis,* modo vox exstet. Nonnus Lib. XXXVI.

Καὶ τίς ἀναλθήτῳ δεδαϊγμένος ἧπαρ οἰστῷ.
Musg.

Reisk. conjecit ἀναλκήτου, *mali, cui resisti, cui medicina inveniri, nequit,* aut ἀναλθήτου eodem sensu. ἀναλθήτου recepit

Εἴθε με κοιμίσειε τὸν
Δυσδαίμον᾽ Ἅιδου μέλαινα
Νύκτερός τ᾽ ἀνάγκα.
ΑΡ. Ὦ τλῆμον, οἵᾳ ξυμφορᾷ ξυνεζύγης·
Τὸ δ᾽ εὐγενές σε τῶν φρενῶν διώλεσεν.

Utinam me miserum consopiat
Plutonis atra
Nocturnaque necessitas.
Dia. O infelix, quali calamitati adstrictus es!
Generosus autem animus ille tuus te perdidit.

Br. et monet, ut ab ἀναλγὴς fiat ἀνάλγητος, sic ab ἀναλθὴς duci ἀνάλθητος.

ἀναλγήτου defendit Prev. docetque ἀνάλγητος esse i. q. ἀνηλεὴς, ὠμὸς, *impitoyable*. *Beck.*

1384. Versus est Choriambicus dimeter. Posset vero, modo tanti esset, senarius effici, legendo, Εἰ γάρ με κοιμίσειε τὸν δυσδαίμονα. Vulgo κοιμάσειε. ego vero alteram formam, quam præbet A. cum Brunckio prætuli. εἴθε δέ μοι κοιμάσειε Lasc. *Monk.*

Versus, prout edidit Br. est asynartetus e duobus dochmaicis. κοιμίσειε metrum etiam postulabat, nec differt quoad significationem ab κοιμάσειε. Vid. ad v. 562. In Soph. Œd. Tyr. 1222. Codd. similiter variant inter κατεκοίμισα et κατεκοίμησα. *Beck.*

Εἴθε με κοιμάσειε τὸν Δυσδαίμονα·] Cod. dat Paris. κοιμίσειε· sicut sæpe variatur in his: vid. Clariss. Ernestus in Callim. h. in Del. v. 110. Sequentem versum a vulgato longe diversum sic exhibent: Ἅδου γε νυκτὸς δυστάλαιν᾽ ἀνάγκα· sincerum utique est κοιμάσειε. Apud Soph. in Elect. v. 510. ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη· *in mare præcipitatus Myrtylus obdormivit*, ἀπέθανε. Talia dantur plurima, quorum nonnulla, hunc etiam Hippolyti locum protulit vir minime vulgaris A. Schultens in Jobum p. 67. —— Hujus similia Herculis sunt in Sophoclis Trachin. vota, v. 1058. Ὦ γλυκὺς Ἀΐδας, Εὔνασον, εὔνασον, ὠκυπέτῃ μόρῳ Τὸν μέλεον φθίσας. illic vitiosa leguntur in v. 1102.

Ὦ ῎ναξ ἀΐδη δέξαι μ᾽, ὦ Διὸς ἀκτὶς παῖσον·

si versus fuit iambicus, scribi potuit —— δέξαι με, Διὸς ἀκτὶς πίσον. et πίσον placuit etiam ill. Bouhierio in Ciceron. Tusc. II. c. 9. p. 131. Sed mihi valde displicet, Ὦ ῎ναξ ἀΐδη· ubi mox sequitur ῎Ενσεισον ὦ ῎ναξ —— Rex *Jupiter, mi pater.* Velut duo versus in Ald. Ed. interjiciuntur inter senarios ista. Scripseratne forsan:

Ὦ νὺξ, ἀΐδι δέξαι με, Διὸς ἀκτὶς πέσον·

O nox æterna, in orcum me recipe. in Soph. est Aj. v. 669. Ἀλλ᾽ αὐτὸ νὺξ ᾅδης τε σωζόντων κάτω. *Valck.*

1385, 6. Vitiose exhibent A. Fl. Ἅιδου γε νυκτὸς δυστάλαιν᾽ ἀνάγκα. *Monk.*

1387. προσεζύγης perperam editum erat post Aldinam, donec συνεζύγης reposuit Valckenærius e Codd. plerisque, Lasc. et Χ. Π. 806. optime defendens per Androm. 98. δαίμον᾽ ᾧ συνεζύγην. Helen. 263. τίνι πότμῳ συνεζύγην; Adde Soph. Aj. 123. ἄτῃ ξυγκατέζευκται κακῇ. Brunckius e duobus Codd. dedit οἵαις ξυμφοραῖς, frustra, ut opinor. *Monk.*

συνεζύγης.] Ita MSS. A. Cott. D. Exc. Flor. et Ed. Lasc. Ed. Ald. προσεζύγης. *Musg.*

Ὦ τλῆμον, οἵᾳ συμφορᾷ συνεζύγης] Ultimum illud Euripidi restitui Codicum auctoritate motus atque usu, pro προσεζύγης inusitato: alterum, in Codd. inventum Musgravio, præter Ed. primam Flor. dabant Par. et Flor. in quibus etiam legebatur, οἵαις συμφοραῖς· et, pro διώλεσεν, versu seq. ἀπώλεσεν. His suo loco relictis, probandum tamen erat συνεζύγης· hinc acceptum in Χρ. Π. v. 806.

Ὦ τέκνον, οἵᾳ συμφορᾷ συνεζύγης·
Τὸ δ᾽ εὐγενές σου τῶν φρενῶν σῶον μένει.

Hoc præterea commendat usus Euripideus: Androm. v. 98. δαίμον᾽, ᾧ συνεζύγην· Helenæ v. 263. τίνι πότμῳ συνεζύγην. Alc.

ἹΠ. Ἔα. ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα, καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
Ὢν ᾐσθόμην σοῦ, κἀνεκουφίσθην δέμας.
Ἔστ' ἐν τόποισι τοῖσδ' Ἄρτεμις θεά.
ΑΡ. Ὦ τλῆμον, ἔστι· σοί γε φιλτάτη θεῶν.

Hipp. Sine. O divinum halitum odoris; etenim licet in malis
Sim, tamen sensi te, et levatus sum corpore.
Estne in his locis dea Diana?
Dia. O miser, adest tibi charissima dea.

v. 498. Ion. v. 343. Versus fertur ex Euripidis Andromeda:

Οἴῳ μ' ὁ δαίμων θηρίῳ ξυνῴκισεν.

συγκατοικίζειν est in Hippol. v. 642. Restituendum illud arbitror in versu, quem ex Philoxeni Cyclope servavit Zenobius Cent. V. Pr. 45.

Οἴῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκατῴκισεν.

quod ibi vulgatur, *συγκαθεῖρξεν* alteri forsan adscriptum fuerat ut interpretamentum: Dion. Chrys. Or. XXXII. p. 385. D. *ὁ πατὴρ συγκαθεῖρξε τὴν παῖδα τῷ ἵππῳ·* quod in isto versu Philoxeni scriptum voluit Gatakerus A. M. P. c. X. p. 522. E. *συγκαθείρξατο* Græcis, quibus nostra debemus monumenta, non opinor in usu fuisse: qua in re sæpe peccant correctores. conf. Casaub. Anim. in Athen. III. c. 24. p. 203. *Valck.*

1388. *ἀπώλεσεν* A. Fl. *Monk.*

1389. De divino odore, quem spirabant Numinum vestes vel capilli, multa habet Spanhemius ad Callim. Hymn. in Apoll. 38. Prometheus, Nymphas adventantes sentiens, inquit, *Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής;* Æsch. Prom. 115. Virg. Æn. I. 507. *Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem Spiravere.* Ovid. Fast. V. 375. *tenues secessit in auras; Mansit odor: posses scire fuisse deam.* Conf. Milton. Par. Amiss. III. 135. et V. 285. Hunc et seq. v. adhibuit Auctor X. Π. 1333, 4. *Monk.*

ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα,] Vid. Æsch. Prom. v. 115. Ovid. Fast. Lib. V. v. 375. *Musg.*

Ἔα.] Extra versum redundat, vid. supra v. 1310. *Ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα* et *Ἔστ' ἐν δόμοισι τοῖσδέ γ' Ἄρτεμις θεά.* Sanctorum et benevolorum Spirituum præsentia semper notabatur apud veteres per gratum odorem: Unde Ovid. Fast. l. 5. *Mansit odor: Posses scire fuisse deam.* Et Virgil. Æn. l. 1. v. 507. *Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem Spiravere.* — Vid. *Cardanum* de subtilitate l. 13. p. 280. "Atque etiam ob id, optimum Omen censetur *præsentisque alicujus Divinitatis:* cum odor bonus absque causa sentitur." *Idem* l. 19. loquens de malis Spiritibus, dicit: Illos "odores tetros et sonitus inconditos parere atque relinquere." Vid. Turneb. Advers. l. 30. c. 39. Hinc et nos Franciados nostræ l. 6. de bono Angelo Edwardo seniori apparente:

Ergo patrem accessit, dextræque superstitit auri
Ad latus, auditus nulli, nec visus ab ullo,
Ni soli Edwardo: Castos tamen omnibus ignes
Intulit, *Ambrosiumque domo diffudit odorem.*

Barnes.

Ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς Ὢν ᾐσθόμην σου, κἀνεκουφίσθην δέμας·] In sequentem versum ex uno Cod. *τόποισι* Musgr. accepit pro *δόμοισι·* quod ex Paris. etiam enotaverat T. H. hanc ego lectionem supra jam probavi ad vs. 53. —— In istis, quæ posui, ex odore divino, quem Dea spirabat venatrix, Dianam venator adesse sensit Hippolytus: attigit oderem hunc divinum Ill. Ez. Spanhem. in Callim. h. Apoll. v. 38. Tribus ista vocibus mutatis in suum drama recepit Auctor Xρ. Π. v. 1333. ubi Maria de corpore filii:

Ὦ θεῖον ὀδμῆς ἆσθμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
Οὖσ' ᾐσθόμην σου, κἀνεκουφίσθην κέαρ·

neque enim censeri debet in suo Cod. legisse *ἆσθμα·* quod, hinc alienum, his Poëtis non fuit in usu, semel in Æschyleis obvium: ex Eurip. Troasin v. 759. *Ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα·* habet et Trag. Xρ. Π. v. 1341. —— Hæc, opinor, Hippolyti et Ulyssis in Aj. Sophoclis verba v. 15,

ἹΠ. Ὁρᾷς με, δέσποιν' ὡς ἔχω, τὸν ἄθλιον;
ΑΡ. Ὁρῶ· κατ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ.
ἹΠ. Οὐκ ἔστι σοι κυναγὸς, οὐδ' ὑπηρέτης.
ΑΡ. Οὐ δῆτ'· ἀτάρ μοι προσφιλής γ' ἀπόλλυσαι.

Hipp. Videsne me, Domina, quam sim miser?
Dia. Video; sed non fas est me lacrymas emittere ex oculis.
Hipp. Non amplius est tuus venator, neque minister.
Dia. Non profecto; sed mihi dilectus periisti.

&c. spectabat Auctor Rhesi v. 610. dum Ulyssem suum ista facit dicentem:

Δέσποιν' Ἀθάνα, φθέγματος γὰρ ᾐσθόμην
Τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν, ἐν πόνοισι γὰρ
Παροῦσ' ἀμύνεις τοῖς ἐμοῖς ἀεί ποτε.

Valck.

1390. Ὧν ᾐσθόμην σου,] MS. ὡς ᾐσθόμην σου. quod ferri potest, ut καὶ in κἀνεκουφίσθην *statim, illico,* significet. Vide quæ dicemus ad Iph. in Aul. v. 151. *Musg.*

ἀνεκουφίσθην δ.] Heath. docet vertendum esse, *attollebam corpus,* honoris scilicet gratia. *Beck.*

1391. τόποισι pro vulgato δόμοισι, e Cod. A. certissime reposuit Musgravius. vide supra v. 53. Deinde τοῖσδέ γ' Ἄ. θ. omnes editores ante Brunckium, qui ex eodem Codice dedit τοῖσιδ' quod etiam sine Codice reponendum erat. Hanc dativi formam plerumque obliteravit librariorum inscitia, nunc in τοῖσιν, nunc in τοῖσδέ γ' mutantium. Exempla quædam notavimus supra ad v. 402. Dudum equidem emendabam in Æsch. Prom. 242. Καὶ τοῖσιδ' οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ. pro τοῖσιν. et in Nostri Heracl. 146. Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσιδ' ἕσταμεν λόγοις. ubi vulgo τοῖσιδ' αὐτοῖς τοῖσιν. sed istas correctiones in nuperis quibusdam Censuris occupatas esse video. In Alc. 200. edidit e MSS. Gaisfordius τοῖσιδ'. Reponenda est hæc vox in Heracl. 252. pro τοῖσί γ': in Ion. 325. pro τοῖσδέ γ'. ὡς ᾐσθόμην MS. quidam apud Musgravium. *Monk.*

τόποισι] Ita MS. A. Cæteri, ut vulgo, δόμοισι. *Musg.*

τόποισι pro δόμοισι Valck. (et Br.) restituit ex cod. Par. Heath. monet, post θεὰ delendam esse interrogationis notam, quæ etiam ab Edd. Bas. Commel. Valck. et Musgr. abest; nam hoc affirmative dicitur. *Beck.*

1393. ὁρᾷς μ', ὦ δέσποιν' Lasc. solenni vitio. *Monk.*

Ed. Flor. Ὁρᾷς μ', ὦ δέσποιν'. De structura in hoc versu Attica multa notavit B. Spec. p. 19. *Beck.*

1394. Hinc forsan Ovidius Met. II. 621. *neque enim cœlestia tingi Ora decet lachrymis.* οὐδέμις Ald. *Monk.*

1396. Sic A. B. προσφιλής τ' Fl. ἀπώλεσεν D. Mira est varietas, sed vitiosa, in Aldina; ἀτάρ τοι δύσποτμός γ' ἀπόλλυσαι. δύσποτμός τ' Lasc. *Monk.*

ἀτάρ μοι προσφιλής γ' ἀπόλλυσαι.] Ita MSS. A. B. MS. D. ἀτάρ μοι προσφιλής γ' ἀπώλεσεν. Exc. Flor. ἀτάρ μοι προσφιλής τ' ἀπόλλυσαι. Vulgo, ἀτάρ τοι δύσποτμός γ' ἀπόλλυσαι. *Musg.*

Οὐ δῆτ'· ἀτάρ μοι προσφιλής γ' ἀπόλλυσαι.] Edidit Musgravius quod in tribus invenerat Codd. præbet id ipsum Cod. Flor. ante vulgatis meo quoque judicio melius: Soph. Antig. v. 910. *mortua spero* Φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλὴς δέ σοι Μῆτερ. Eurip. Hec. v. 968. προσφιλὲς δέ μοι τόδε. Æsch. Theb. v. 586. Ἦ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές. Sed cum vox δύσποτμος, non minus usitata Tragicis, Hippolyto congruat, neque ex errore describentis nasci potuisse videatur, suspicor illam ex Editione dramatis priori hic adnotatam hinc in aliquot Codicum contextum receptam fuisse. Sed ut erat in Edd. versus vulgatus:

Οὐ δῆτ'· ἀτάρ τοι δύσποτμός γ' ἀπόλλυσαι·

mea quidem sententia non potuit ab Euripide scribi. Quod si ad ista Hippolyti, Οὐκ ἔστι σοι κυναγὸς, ȣδ' ὑπηρέτης, Dea dixerit Tragica, Οὐ δῆτ'· ἐμοὶ γὰρ δύσποτμος γ' ἀπόλλυσαι· *Non sane; nam mihi quidem tristi morte peris.* Post ȣ δῆτ' —— ἀτὰρ —— δύσποτμος non bene succedunt; commodum est γάρ. In Elec. Soph. v. 1203. interroganti:

ʽΙΠ. Οὐδ' ἱππονώμας, οὐδ' ἀγαλμάτων φύλαξ.
ΑΡ. Κύπρις γὰρ ἡ πανοῦργος ὧδ' ἐμήσατο.
ʽΙΠ. Ὤιμοι· φρονῶ δὴ δαίμον', ἥ μ' ἀπώλεσε.
ΑΡ. Τιμῆς ἐμέμφθη, σωφρονοῦντι δ' ἤχθετο.
ʽΙΠ. Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσεν Κύπρις μία.
ΑΡ. Πατέρα τε, καὶ σὲ, καὶ τρίτην ξυνάορον.

Hipp. Neque agitator equorum, neque *tuarum* statuarum custos.
Dia. Venus enim veteratoria sic machinata est.
Hipp. Heu mihi! Agnosco jam deam, quæ me perdidit.
Dia. Questa est de honore: infesta enim tibi fuit, quod castus eras.
Hipp. Una perdidit, ut sentio, nos tres.
Dia. Patrem, et te, et tertiam, uxorem patris.

S. 1399. Φρονῶ δὴ] Ἐννοῶ τὴν θεὰν, ἥτις μ' ἀπώλεσεν. 1400. Τιμῆς ἐμέμφθη,] Ὅτι ἐμὲ

Οὐδ' ὁ 'παρήξων, οὔθ' ὁ κωλύσων πάρα;

respondet Electra:

Οὐ δῆθ'. ὃς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας σποδόν.
Ὦ δύσποτμ' ὡς &c.

conf. Œd. T. v. 768. Œd. in Col. v. 425, 490. *Valck.*

1397. *ἱππονώμας,*] Hanc vocem Porsonus in Nota MSta Sophocli restituendam esse monuit. "Sophoclis Aj. 256. *lege ex Aldina* Τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει, *quod mutavit Triclinius ob v.* 232. Βοτῆρας ἱππονόμους. *ubi scribendum* ἱππονώμας. *vid. Arist. Nub.* 571. Eur. Hipp. 1413. (Ed. Brunck.)" R. P. Valckenærius ad Phœn. 120. confert voces ejusdem formæ apud Euripidem, *λευκολόφας* Phœn. 120. *εὐλύρας* Alc. 587. *μηλονόμας* 589. *χρυσοκόμας* Iph. A. 549. Suppl. 978. Iph. T. 1244. Tr. 255. *Monk.*

In hoc versu moderator equorum est *ἱππονώμας*· transtulit in cœlestis quadrigæ rectorem *Comicus* in Nub. v. 571. *Valck.*

Notanda forma Dorica *ἱππονώμας* in senario. Exemplis istius formæ congestis a Valck. ad Phœn. 120. addi potest *κεραυνομάχας* in epigr. Meleagri 38. *Brunck.*

1398. Lasc. *πανοῦργος.* et mox *ἀπώλεσεν.* *Monk.*

1400. *Τιμῆς σ' ἐμ.* ad mentem Reiskii edidit Brunckius. Sed recte supprimitur pronomen, ut in Hec. 956. *Σὺ δ' εἴ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας, Σχές.* Observat Valck. *τιμῆς* dici de honore neglecto, conferens Hom. Il. A. 93. *Οὔτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης.* *Monk.*

Τιμῆς] Malim cum Reiskio *τιμῆς σ'.* *Musg.*

Τιμῆς ἐμέμφθη,] Literam interserit Reiskius, *Τιμῆς σ' ἐμέμφθη·* quæ censeri tum debet pro *σὲ* posita. *Τιμῆς* autem de honore neglecto, ut in Homericis, *Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης.*— *Μεμφθῆναι* autem hac ponitur Euripidi structura in his ex Antiope, *Τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος Κακῶς ἐμέμφθης·* in Helena v. 471. *Οὐ τοῦτ' ἐμέμφθην, τὰς δ' ἐμὰς στένω τύχας.* *Valck.*

1401. Aldus et A. habent *ὤλεσ', ᾔσθημαι, Κύπρις.* Lascaris autem cum duobus MSS. *ὤλεσεν μία Κύπρις.* hoc vero cum per metrum stare non posset, duas ultimas voces transposui; nec dubito quin sic scripserit Poëta. Vidimus enim quoties ordinem vocum librarii sub finem hujus Tragœdiæ immutarunt. supr. vv. 1283, 1284, 1295, 1311, 1318, 1329, 1355. Conjicit quidem Valckenærius *ὤλεσ', ᾔσθημαι, μία.* Loca autem ab eo allata nostram lectionem apprime defendunt. Orest. 734. *Ποῦ 'στὶν ἣ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία;* 1243. *Τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία.* Troad. 372. Iph. T. 1072. Legit G. Burges. ad Tr. 993. *ὤλεσεν θεὰ μία.* *Monk.*

Ed. Ald. *ὤλεσ', ᾔσθημαι, Κύπρις.* MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. *ὤλεσεν μία Κύπρις.* Quod dedi, conjectura est Valckenarii. *Musg.*

ἹΠ. Ὤιμωξα τοίνυν καὶ πατρὸς δυσπραξίας.
ΑΡ. Ἐξηπατήθη δαίμονος βουλεύμασιν.
ἹΠ. Ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ.
ΘΗ. Ὄλωλα, τέκνον, οὐδέ μοι χάρις βίου.
ἹΠ. Στένω σὲ μᾶλλον, ἢ 'μὲ, τῆς ἁμαρτίας.
ΘΗ. Εἰ γὰρ γενοίμην, τέκνον, ἀντὶ σοῦ νεκρός.

Hipp. Deploro igitur et patris infortunia.
Dia. Deceptus est consilio deæ.
Hipp. O infelix tu, pater, propter hanc calamitatem.
Thes. Perii, fili; nec *ulla* mihi voluptas *est* vitæ.
Hipp. Doleo magis tuam vicem, quam meam, propter hoc erratum.
Thes. Utinam vero, fili, pro te mortuus essem.

S. ἐτίμας, ἐμέμφθης παρ' * αὐτῆς, ἢ ὅτι οὐδὲ ὅλως ἐτίμας αὐτήν. Ἄλλως· ἴσθι ὅτι ἐμίσει,

* Sic Florr. 6. 15. pro ἐμέμφθη παρὰ σοί. Iidem mox σωφρονοῦντα pro φρονοῦντα.

Brunck. dedit: ὤλεσ', ἤσθημαι, μία. *Beck.*

Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ἤσθημαι, Κύπρις] In duobus Codd. et in Ed. prima Musgravius invenit ὤλεσεν μία Κύπρις· scribi potuit, ὤλεσεν Κύπρις μία nam alteram illam in senario lectionem stare posse jure negavit Heathius; quod putat ortam *ex ingenio librarii captantis acumen*, non opinor. Neque Heathius librariis imputabit quæ subjiciam: Eurip. Or. v. 734.

Ποῦ 'στιν, ἢ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν, γυνὴ μία;

Troas. v. 372.

Οἳ διὰ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν Κύπριν,
Θηρῶντες Ἑλένην, μυρίους ἀπώλεσαν.

Æschylo Helena dicitur Agam. v. 1464. μία τὰς πολλὰς —— ψυχὰς Ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ. et v. 1474. Sed Heathio forsan acumen inesse videbitur in τρισὶν et μιᾷ· sic tamen Eurip. Or. v. 1242. Δότ' (Δὸς MSS. Leid.) εὐτυχῆσαι τῷδ', ἐμοί τε, τῇδέ τε· Τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία. In Iphig. Aul. dicenti Regi, ὦ —— δαίμων ἐμὸς, respondet Clytæmn. v. 1146. Κἀμός τε, καὶ τῆσδ', εἷς τριῶν δυσδαιμόνων. In Iph. Taur. v. 1072.

Ὁρᾶτε δ' ὡς τρεῖς μία τύχη τοὺς φιλτάτους,
Ἢ γῆς πατρῴας νόστον ἢ θανεῖν, ἔχει.

ubi scribendum νόστος. Hæc faciunt, ut suspicer, nostro quoque versu scriptum:

Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ἤσθημαι, μία.

Plane intellexi; nos tres numero perdidit una; nempe Κύπρις, Dianæ paulo ante memorata; ad μία adscriptum Κύπρις sedem non suam tandem occupavit. Secundum Isocratem in Helenæ Laud. p. 211. B. Herculi quidem Jupiter ἰσχὺν ἔδωκεν, ᾗ μία τῶν ἄλλων ἁπάντων κρατεῖν δύναται. sic litera mutata μία legendum arbitror, ubi βία legitur in Editionibus. *Valck.*

1402. ξύναφρον vitiose A. ξυνέφρον τρίτην Fl. *Monk.*

1403. Aoristos sæpe adhibent Græci significatione paullum distante a præsentibus. Exempla complura e Tragicis dedit Hermannus ad Viger. p. 734. observans in talibus præteritum revera indicari, sed ut vix alia lingua exprimi possit, nisi circumscribere velis. In Med. 274. vertit εἶπον, *edictum volo.* Suppl. 1177. ὑπεῖπον, *imperatum volo.* Iph. Aul. 470. κατῴκτειρα, *misericordia tacta sum.* Hujus igitur generis est ᾤμωξα in nostro versu, et in Med. 787. Ὤιμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον Τοὐντεῦθεν ἡμῖν. Conferas ἀπέπτυσα supra v. 610. ἀπωλόμην 574, 847. *Monk.*

1406—8. His usus est X. Π. 893. seqq. *Monk.*

1407. ἤ με Lasc. minus recte. *Monk.*

Στένω σὲ μᾶλλον, ἢ 'μὲ, τῆς ἁμαρτίας.] Hæc et vicina sic leguntur in Xρ. Π. v. 895.

Στένω μὲ μᾶλλον ἢ σὲ γὰρ (L. τῆς) ἀπυσίας
Ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο.

ΙΠ. Ὦ δῶρα πατρὸς σοῦ Ποσειδῶνος πικρά.
ΘΗ. Ὡς μήποτ' ἐλθεῖν ὤφελ' εἰς τοὐμὸν στόμα.
ΙΠ. Τί δ'; ἔκτανές τ' ἄν μ', ὡς τότ' ἦσθ' ὠργισμένος.
ΘΗ. Δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι.

Hipp. O dona acerba patris tui Neptuni.
Thes. Utinam nunquam venissent mihi in meum os.
Hipp. Quid vero? interfecisses me *nihilominus*, adeo tunc eras iratus.
Thes. Mente enim *tunc* eramus a diis privati.

S. σε σωφρονοῦντα, διότι ἐμέμφθη ὑπὸ σοῦ, καὶ οὐκ ἠξιώθη τιμῆς. 1411. Τὶ δ' ἔκτανές ;] Τί μέμφῃ τὰς κατάρας ; ἐφόνευσας γὰρ ἄν με καὶ χωρὶς αὐτῶν· οὕτως ἦσθα ὠργισμένος. Ἄλλως· Καὶ ἄνευ τῆς κατάρας ἀπώλεσας ἄν με ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ λογισμοῦ. 1412. Δό-

Εἰ γὰρ γενοίμην, τέκνον, ἀντὶ σοῦ νεκρὸς,
Ὄλωλα τέκνον, οὐδέ μοι χάρις βίου.

quorum versuum tertius et quartus sunt Hipp. 1408, 1406; secundus supra legitur Hipp. 840. —— Quod est in istis γενοίμην et in Ed. prima Flor. v. 1408. substitui formæ Doricæ. *Valck.*

1411. ἔκτανές γ' male proposuit Valckenærius. τ' ἄν crasis est τοι ἄν, de qua vide supra ad v. 443. μ' deest in Cod. A. *Monk.*

A Paris. μ' abest. Reisk. emendat: εἴθ' ἔκτανές γ' ἄν μ' ὡς — vel εἴθ' ἔκτανές μ' ἄν ὡς, *O utinam me occidisses ipsa in illa ira, quæ te tum temporis tenebat*, vel potius, σύ μ' ἔκτανες, τάλαν, ὡς τότ', *tu me occidisti, miser, cum iratus esses. Beck.*

In hoc versu unam vellem literam mutatam, Τί δ'; ἔκτανες γ' ἄν μ', ὡς τότ' ἦσθ' ὠργισμένος. *Ain' tu? quinimo, ut tum eras iratus, me* vel absque iis *interfecisses* Illud Τί δέ; rarius alibi, in colloquiis Socraticis ubique recurrens, attigit L. Malaspina in Ciceron. ad Att. VI. Ep. I. p. 586. Hic commodum recordor Demosthenis, qui de Falsa Legat. p. 204, 61. τοῦτο μὲν, inquit, οὐδεὶς ἀνέγνω τῷ δήμῳ τὸ προβούλευμα, οὐδ' ἂν ἤκουσεν ὁ δῆμος· *nec legit quisquam, neque, si vel lectum fuisset, audire voluisset populus :* ἂν inserto sic ista sunt capienda, quæ Clar. Taylor intacta reliquit. *Valck.*

1412. "*Versus* 1432—4. (*ed.* Musgr.) *omittit Ed. Flor.*" R. P. Ii sunt 1412, 1413. meæ Editionis. Etiam vv. 913, 914. absunt ab Ed. Flor. *Monk.*

1413. Recte statuerunt interpretes ἀραῖον in activo sensu capiendum esse, ut Med. 608. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις. Iph. T. 785. Æsch. Agam. 245. Soph. Œd. T. 1291. nec opus est Valckenærii mutatione εἶτ' ἦν. Exponit Schol. εἴθε ἦν καταρᾶσθαι ἄνθρωπον θεῷ. Omnes editiones, quas inspexi, habet δαίμοσι. *Monk.*

ἀραῖον] Active accipiendum puto, ut Iphig. Taur. 785. Æschyl. Agam. 245. Nec est, quod aliquis novam aut lectionem, aut explicationem, quærat, utcunque ab Hippolyti toties prædicata pietate (vid. v. 1001. 1362. 1418.) abhorrere hic versus videatur. Idem quippe Hippolytus Venerem, ipsa teste v. 13. pessimam Deorum satis insolenter vocare solitus erat. Nodum solvere videtur v. 103. Valckenærius emendat: εἶτ' ἦν—*Siccine vero mortale genus Diis erat exsecrabile? Musg.*

ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος.] Ἀραῖον hic active sumendum, quasi scriptum esset ἀραῖον δαιμόνων βροτοῖς γένος. *Barnes.*

Reisk. hæc: " Sensum hujus versus esse puto: *O utinam genus humanum diis esset sacrum, exsecratum.* O utinam dii nihil cum eo commune haberent, ut cum re dira et abhorrenda." Favet tamen vulgatæ interpretationi v. 608. Med. ubi ἀραῖος significat eum, qui alteri calamitatis extremæ caussa est. *Beck.*

εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος.] Exercuit hic versus viros eruditissimos. Ut inesset impia, quam hic invenere, sententia, verba sic forte collocari debuerant:

Εἴθ' ἦν ἀραῖον δαιμόνων βροτοῖς γένος.

Desiderabat *Marklandus, ut alio modo, quam vulgo* fieret, *explicari posset hic locus.* Hoc fieri forte poterit unius literæ muta-

ἹΠ. Φεῦ. εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος.
ΑΡ. Ἔασον· οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον
Θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας
Ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας,

Hipp. Heu! utinam *et* mortalium genus Deos execrari posset.
Dia. Sine: non enim, non sub caliginem terræ
Deæ Veneris vehementia neglectæ
Irruunt iræ in tuum corpus,

S. ξης γὰρ ἦμεν.] Τῆς ὀρθῆς δοκήσεως τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας ἠπατημένοι. 1413. Φεῦ. εἴθ' ἦν] Εἴθε ἦν καταρᾶσθαι ἄνθρωπον θεῷ, ἵνα ἀμύνηται τὸν Ποσειδῶνα ὑπὸ καταρῶν τοῖς θεοῖς. 1415. Ἄτιμοι] Ἀτιμώρητοι. Fl. 2.

tione. Nunc, quibus filium devoverat, execrationes libenter resecrasset Theseus; seque dicit ad malas istas preces nuncupandas, filiumque innocentem puniendum, sana fuisse mente divinitus privatum: Δόξης ἂν ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι. Suspicor ad hæc, ducto suspirio, cum indignatione dixisse Hippolytum: Εἶτ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος; *Siccine vero mortale genus Diis erat execrabile?* plura quoque dicturum de sua nihil tale a Diis meriti innocentia, nisi dicentem interrupisset Diana. Notissimum illud Εἶτα indignantis, aliquoties etiam adhibitum Euripidi; si non displicet interpretatio, non requirentur exempla, quibus illud εἶτα confirmetur. *Valck.*

1414. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Aldus, et editores eum secuti, donec tacite correxit Barnesius οὐ γὰρ οὐδὲ: sic enim ille in libro Miltoniano, quo usus est, emendatum viderat. Pariter adhibentur particulæ negantes in Soph. Trach. 280. Ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες. ζόφῳ A. B. ζόφον Lasc. Ald. et X. Π. 1926. *Monk.*

ζόφον] MSS. A. B. ζόφῳ. Pro οὐ, quod præbet Paris. opt. Ed. Ald. οὐδέ. *Musg.*

In hoc versu dabat Paris. οὐ γὰρ (sic recte Barnes. Ed.) οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφῳ, quod in duobus etiam inventum Musgravio. Sed hinc habet Drama Χρ. Π. v. 1926. οὐ γὰρ ὑπὸ γῆς ζόφον. Ὑπὸ σκότον δ' ἐφεύγομεν, in Eur. est Or. v. 1497. *Valck.*

1415. ἄτιμος in hoc sensu exponit Schol. Æsch. Choëph. 1018. ἀτιμώρητος. Valckenærio videtur imitatus Noster Æschylum Agam. 1288. Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν. Nostrum autem Virgilius Æn. XI. 845. *Non tamen indecorem tua te regina relinquet Extrema jam in morte; neque hoc sine nomine letum Per gentes erit; aut famam patieris inultæ. Monk.*

ἄτιμοι] Hoc loco pro ἀτιμώρητοι. *Beck.*

1416. κατασκήπτουσιν vulgo. sed rectius Brunck. κατασκήψουσιν e Cod. A. huc facit Fl. κατασκήψ υσιν. Futurum etiam legisse videtur Conditor X. Π. κατὰ σκήπτουσιν Lasc. *Monk.*

κατασκήπτουσιν] Exc. Flor. κατασκήψουσιν, ut et MSS. A. D. *Musg.*

Ἔασον· οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον Θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας Ὀργαὶ κατασκήπτουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας.] Pro κατασκήπτουσιν erat in Parisino Cod. κατασκήψουσιν· κατασκήψους ν in Flor. —— Dum hæc scribebat Euripides, imitabatur, opinor, Æschylum, cujus in Agamemn. Cassandra v. 1288.

Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν·
Ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος.

Non moriar inulta, ἄτιμος, id est ἀτιμώρητος· vid. Clar. Abreschii Animadv. p. 581. Hoc sæpe morituris fuit solatium: — *neque enim moriemur inulti.* — *nunquam omnes hodie moriemur inulti.* Hæc et sequentia Euripidis in animo habuisse videtur Virgilius ista scribens Æn. XI. in Camillam Dianæ dilectam, v. 845.

Non tamen indecorem tua te Regina relinquet
Extrema jam in morte: neque hoc sine nomine letum
Per gentes erit: aut famam patieris inultæ.

Ita Veneris, qua fuerat in Hippolytum grassata, non maneret inulta: θεᾶς Κύπριδος

Σῆς εὐσεβείας κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.
Ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χερὸς,
Ὃς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῇ βροτῶν,
Τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι.

Propter tuam pietatem, et bonam mentem.
Ego enim ipsius alium hac mea manu,
Qui longe charissimus *ipsi* fuerit mortalium,
His telis inevitabilibus ulciscar.

S. 1418. Ἐγὼ γὰρ] Ἐγὼ ἐκ τῆς ἐμῆς χειρὸς ἐν τοῖς ἀφύκτοις βέλεσι τιμωρήσομαι ἄλλον, ὅστις ἂν τύχῃ φίλτατος αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. * εἰς τὸν Ἄδωνιν δὲ αἰνίττεται, ὥς τινες. λῆρος δὲ τὸ τοιοῦτον. οὐ γὰρ τόξοις Ἀρτέμιδος ἀπώλετο Ἄδωνις, ἀλλ᾽

* Sic Florr. 6. 15. pro ὅστις ἂν τύχῃ φίλτατα αὐτῆς Ἀφρ. τῶν ἀνθρ.

ἐκ προθυμίας ὀργαὶ οὐ κατασκήπτουσιν, aut, si quis id malit, οὐ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας ἄτιμοι. Ovidii Cydippe Her. Ep. XXI. 10.

Diana —— memori te vindicat ira ;
Talis in Hippolyto vix fuit illa suo.

Quem de Veneri dilectis juvenibus iræ suæ ob Hippolytum peremptum satiandæ confecerit Diana, non convenit inter interpretes: mihi dubium non est quin Adonis fuerit Euripidi designatus, ob Apollodori præsertim verba quæ protulit Muretus V. L. V. c. VII. eumdem intelligunt Victorius, Barnesius, Musgravius. Claudianus p. 198.

Venus reversum spernat Adonidem:
Damnet reductum Cynthia Virbium. *Valck.*

1417. Legitur in Χ. Π. 822. Hunc versum immerito suspectum habet Valckenærius, ob similem infra 1452. *Monk.*

Σῆς εὐσ] Hunc versum, quamvis legatur in dram. Χρ. Π. 822. tamen deleri mavult Valcken. ad v. 1452. ob istum versum. *Beck.*

1418. Adonidem indicari plerumque intelligunt viri docti. In hanc rem Muretus, Var. Lect. V. 7. commode citat Apollodorum III. 14. p. 355. Ed. Heyn. Ἄδωνις δὲ ἔτι παῖς ὢν, Ἀρτέμιδος χόλῳ πληγεὶς ἐν θήραις (θήρᾳ) ὑπὸ συὸς ἀπέθανεν. Addit Valck. Claudianum, Adonidis et Hippolyti fata jungentem, in Fescenn. I. 16. *Venus reversum spernat Adonidem, Damnet reductum Cynthia Virbium.* Quoniam vero nunc oblata est occasio Virgilii narrationem describam: Æn. VII. 765. *Namque ferunt fama Hippolytum, postquam arte novercæ Occiderit, patriasque explerit sanguine pœnas, Turbatis distractus equis, ad sidera rursus Ætheria, et superas cœli venisse sub auras, Pæoniis revocatum herbis et amore Dianæ. — At Trivia Hippolytum secretis alma recondit Sedibus, et nymphæ Egeriæ nemorique relegat; Solus ubi in sylvis Italis ignobilis ævum Exigeret, versoque ubi nomine Virbius esset.* De auctoribus qui eandem fabulam tractasse videntur, bene disputavit Heynius in Observat. ad Apollod. p. 278-9. Virgilium secutus est Ovidius Met. XV. 533. Contra Horatius Carm. IV. vii. 25. *Infernis neque enim tenebris Diana pudicum Liberat Hippolytum.* *Monk.*

ἄλλον] Recte de Adonide intelligit Muretus, citans Apollodori Librum tertium. vid. Var. Lect. Lib. V. c. 7. *Musg.*

Ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον etc.] Scholiastes deliros illos ait, qui *Adonim* hic innui putant: quum ille non Dianæ telis sit occisus, sed a *Marte* zelotypo, qui aprum immisit in eum. At Scholiastæ cum bona venia, ego ad *Adonim* hæc referri debere contendo; nam (ut Petrus Victorius Var. Lection. l. 4. c. 17.) "Quamvis ab apro interfectus sit, auctore *Marte* cædis ejus. potuit tamen sibi id factum vendicare Diana, quia in ipsius studio venationeque necatus Adonis est." Quin Gaspar Stiblinus hæc de Adonide accipi vult. Vid. Ptolemæi Hephæstionis Novæ Histor. l. 1. p. 2. ubi Apollinem Adonidi vitam ademisse, et quomodo et quare, contra aliorum effata refert, ut et Isaac Tzetzes in Lycophron. p. 134. Mu-

Σοὶ δ', ὦ ταλαίπωρ', ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν,
Τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροιζηνίᾳ
Δώσω· κόραι γὰρ ἄζυγες, γάμων πάρος,
Κόμας κεροῦνταί σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ,

Tibi vero, O miser, pro his malis,
Maximos honores in urbe Trœzenia
Dabo: nam puellæ innuptæ ante nuptias
Tibi tondebunt crines, per longum ævum

S. ὑπ' Ἄρεως. ἄδηλον οὖν, τίνα φησί. 1423. Κόραι γὰρ] Ἐν Τροιζῆνι ἱερὸν Ἱππολύτου, ᾧ ἀποκείρονται αἱ μελλόνυμφοι διὰ τοῦ μέλλοντος χρόνου * ἀπολαύουσαι ἐν ἤθει.

* Junt. Basil. ἀπολαυούσας. Barn. ἀπολαύουσαι. quod confirmat Flor. 6. Flor. 15. ἀπολαβοῦσαι.

sas hoc fecisse in Veneris odium memorat, et ab iis Martis zelotypiam excitatam. At quod rem extra dubium ponit, ipse Apollodorus Biblioth. l. 3. c. 13. §. 4. testatur, Adonidem a Diana occisum: Ἄδωνις δὲ, ἔτι παῖς ὢν, Ἀρτέμιδος χόλῳ, πληγεὶς ἐν θήραις ὑπὸ συὸς ἀπέθανε. M. Antonius Muretus hoc ante nos observabat, Variar. Lect. l. V. c. 7. *Barnes.*

1419. Sic Lasc. et Codices. κυροῖ, quod exhibet Aldus, solœcum est. Vid. notata ad v. 487. *Monk.*

κυρῇ] Ita MSS. A. B. D. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo κύροι. *Musg.*

κυρῇ etiam Codd. Par. et Flor. *Beck.*

Ὃ ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῇ βροτῶν,] In quibus pro κυροῖ posuit ex Codd. M. κυρῇ· quod dant quoque Paris et Flor. *Valck.*

1420. Τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι.] Sua autem Cynthia non minus *certa tela* Veneris atque Amoris opponit Τόξοις ἀφύκτοις. —— In Euripidis Med. v. 530. hanc præbet lectionem optimam Cod. Flor.

ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε
Τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.

pro vulgatis Πόνων ἀφύκτων· prius illud Scholia quoque confirmant: Med. v. 634. Veneris memorat ἄφυκτον ὀϊστόν. et Herculis Ἰοὺς ἀφύκτους Soph. Phil. v. 105. *metuende certa Phœbe sagitta,* Horat. Carm. I. Od. XII. 23. Senecæ Hipp. v. 56. Dianæ *certis Petitur telis fera:* βέλος Ἀρτέμιδος —— ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον, est in Pindari Π. IV. 160. *Valck.*

1421. σὺ δ' pro σοὶ δ' Lasc. *Monk.*

Σοὶ δ', ὦ ταλαίπωρ', ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν, Τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροιζηνίᾳ Δώσω,] Velut heroa Trœzenii, sub *aurigæ* nomine cœlo censentes illatum stellifero, sacris Hippolytum anniversariis coluerunt, templo quoque dignati: hæc ubi tradidit Pausan. II. p. 186. δρῶσι δὲ, inquit, καὶ ἄλλο τοιόνδε· ἑκάστη παρθένος πλόκαμον ἀποκείρεταί οἱ πρὸ γάμου, κειραμένη δὲ ἀνέθηκεν ἐς τὸν ναὸν φέρουσα. aftigerunt Jo. Meursius in Thes. c. XXI. et Ez. Spanhemius in Callim. h. in Pall. L. v. 101. Non puellis tantum sed et juvenibus legem posuisse Trœzenios, ut ante comæ partem ponerent in honorem Hippolyti, quam inirent matrimonium, scribit Auctor libelli de Syria Dea inter Lucianeos T. III. p. 489, 490. Τροιζήνιοι (μοῦνοι Ἑλλήνων) τῇσι παρθένοισι καὶ τοῖσι ἠϊθέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μή μιν ἄλλως γάμον ἰέναι, (μὴ μὲν ἀλλήλοισι γάμον εἶναι corrigit Clar. Kœnius ad Gregor. de Dial. p. 223.) πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὧδε ποιέουσι. Puellarum tantum virginum Diana meminit Tragica vs. 1423.

κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος
Κόμας κεροῦνταί σοι δι' αἰῶνος μακροῦ,
Πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμέναι. *Valck.*

1422. Τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροιζηνίων] Præter ea, quæ Scholiastes ad versum sequentem de hac re notat, huc referantur illa Cælii Rhodig. Lection. Antiqu. l. XI. c. 24. *Lego igitur, apud* Trœzenios *huic* (Hippolyto) *fuisse Lucum, et in eo Templum non absque simulacro et quidem vetusto: ad* Diomedem *referri omnia hæc, qui et princeps* Hippolyto *rem divinam obierit. In* Trœzene *autem sacerdos* Hip-

Πένθη μέγιστα δακρύων καρπούμεναι·
Ἀεὶ δὲ μουσοποιὸς εἰς σὲ παρθένων
Ἔσται μέριμνα, κοὐκ ἀνώνυμος πεσὼν
Ἔρως ὁ Φαίδρας εἰς σὲ σιγηθήσεται.

Maximum luctum lacrymarum lucranti.
Semper vero virginum de te musicum
Studium erit, nec ignotus cadens
In te amor Phædræ tacebitur.

polyto; *cum vita prorogatur sacerdotium; et anniversaria celebrantur sacra. Moris est illud quoque, ut ante nuptias puellæ resectos illi offerant crines.* Hæc ille. Quæ omnia sumsit ex Pausan. Corinthiac. fol. 74. lin. 38. et deinceps. *Barnes.*

1423. Pausanias II. 32. *ἀποθανεῖν δὲ αὐτὸν (οἱ Τροιζήνιοι) οὐκ ἐθέλουσι συρέντα ὑπὸ τῶν ἵππων, οὐδὲ τὸν τάφον ἀποφαίνουσιν εἰδότες, τὸν δὲ ἐν οὐρανῷ καλούμενον ἡνίοχον, τοῦτον εἶναι νομίζουσιν ἐκεῖνοι Ἱππόλυτον, τιμὴν παρὰ θεῶν ταύτην ἔχοντα.* Scholiasta noster, *ἐν Τροιζῆνι ἱερόν ἐστιν Ἱππολύτου, ᾧ* (l. *οὗ*) *ἀποκείρονται αἱ μελλόνυμφοι.* Similia habent Diodorus Siculus IV. 62. Pausanias II. 32. ubi plura de Hippolyto. Lucianus, qui vocatur, de Syria Dea, Tom. III. p. 489, 53. *Monk.*

Κόμας κερεῦνται] Idem tradunt Valckenærio etiam citati, Pausan. p. 74. l. 41. Auctor de Dea Syria Tom. III. p. 489. *Musg.*

1425. Valckenærii correctionem *καρπουμένῳ* probavit Musgravius, et recepit Brunckius. Sed nollem factum. Sanum mihi videtur *καρπούμεναι.* sensus est, *Innuptæ virgines flebunt tua fata, atque adeo fletus sui fructum reportabunt.* similis est usus vocis *καρποῦσθαι* in Æsch. Agam. 511. *Αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν.* *Monk.*

καρπούμεναι·] Legendum haud dubie cum Valckenærio *καρπουμένῳ*, distinctione etiam mutata:

κόμας κερεῦνταί σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ
πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμένῳ

Musg.

Πένθη μέγιστα δακρύων καρπούμεναι·] Hunc versum adumbrasse Lycophronem hoc versu Alex. 1136.

Ἄλκαρ μέγιστον κτώμεναι νυμφευμάτων·

vere monuit G. Canterus; sed is nobis versus parum prodest ad Euripideum intelligendum; videturque difficultas non sine correctione superabilis in versu Lycophronis 1131.

Κοῦραι δὲ παρθένειον ἐκφυγεῖν ζυγὸν
Ὅταν θέλωσι, νυμφίους ἀρνούμεναι,

ex uno Cod. lectio adnotatur, *Ὅτ' οὐ θέλουσι·* Non sane *παρθένειον ἐκφυγεῖν ζυγὸν* dixisse videtur Poëta; sed *conjugii jugum declinare*, vel *conjugale vinculum:* scripserat fortasse:

Κοῦραι δὲ παντέλειον ἐκφυγεῖν ζυγὸν,
Ὅταν θέλωσι, νυμφίους ἀρνούμεναι,——
Ἐμὸν περιπτύξουσιν ὠλέναις βρέτας,
Ἄλκαρ μέγιστον κτώμεναι νυμφευμάτων.

illud habentes contra nuptias maximum propugnaculum. Quomodo vero puellæ dicentur Trœzeniæ, de capillis partem desecantes Hippolyto:

Πένθη μέγιστα δακρύων καρπούμεναι;

Scripseratne forsan Euripides:

Κόμας κεροῦνταί σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ
Πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμένῳ.

Σοὶ —— καρπουμένῳ· Tibi comas ponent earum sic lacrymis magni luctus indicibus in longum tempus fruituro. Quæ vocat alibi *πένθιμα δάκρυα*, sic dixerit *πένθη δακρύων.* *Καρποῦσθαι* notat *frui, habere, possidere:* *κεκτῆσθαι καὶ καρποῦσθαι* Platoni junguntur T. III. p. 345. C. et alibi; *ἄπαιδα καρποῦσθαι βίον* Euripidis est ex Œnomao in Stobæi p. 451, 12. *Καρποῦσθαι ἐλευθερίαν· εὔκλειαν· τὴν σοφίαν· τὰ καλά· τὰς ἡδονὰς*, et similia Scriptoribus optimis sunt usitata —— Athenis ipsa Diana erat a virginibus placanda, quæ quidem nuptiale jugum subirent: quid illic diceretur *ἀρκτεῦσαι* ex solis ferme novimus Grammaticis. In epigrammate

Σὺ δ', ὦ γεραιοῦ τέκνον Αἰγέως, λάβε
Σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαισι, καὶ προσέλκυσαι·
Ἄκων γὰρ ὤλεσάς νιν· ἀνθρώποισι δὲ,
Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.

Tu vero, O fili senis Ægei, suscipe
Tuum filium in ulnas, et attrahe;
Invitus enim eum perdidisti: homines vero
Consentaneum est peccare, diis permittentibus.

Demageti (Δημαγήτου) puella Regia Dianæ comæ suæ partem dedicat:

Ἄρτεμι, τόξα λαχοῦσα καὶ ἀλκήεντας ὀϊστοὺς,
Σοὶ πλόκον οἰκείης τόνδε λέλοιπε κόμης
Ἀρσινόη θυόεν παρ' ἀνάκτορον, ἡ Πτολεμαίου
Παρθένος, ἱμερτοῦ κειραμένη πλοκάμου.

Est et illud inter epigr. quæ Reiskius edidit N. 495.—— Ceterum de Hippolyto duplex ad Mythologos veteres et Poëtas fama pervenit; quarum alteram cum Euripide sequutus est Horatius; alteram, ab Ovidii Virbio venuste denarratam, præter ceteros, attigit Virgilius Æn. VII. 767. *Hippolytum, postquam arte novercæ Occiderit, —— ad sidera rursus Ætheria et superas cœli venisse sub auras:*

Pæoniis revocatum herbis et amore Dianæ.

In dilecto sibi juvene restituendo quo Diana fertur usa ministro, Æsculapium a Jovis fulmine tutum præstare non potuit. Ob mortuos in vitam a se revocatos (de quibus egit T. H. in Luciani T. I. p. 256. et suo quodam more Jo. Jac. Wetstenius in Joann. Apocal. II. 8.) Æsculapius secundum Xenophontem Cyneg. p. 569. 17. θεὸς ὡς (ὢν vulgatur,) παρ' ἀνθρώποις ἀείμνηστον κλέος ἔχει. ea de re locus est insignis Platonis L. II. de Rep. p. 408. B. Ultimum vitæ reddidisse ferebatur Hippolytum: de Æsculapio scripserat, opinor, Eratosthenes Catast. c. VI. οὕτω τέχνῃ ἰατρικῇ χρώμενον, ὡς καὶ τοὺς ἤδη τεθνηκότας ἐγείρειν· ἐν οἷς καὶ Ἱππόλυτον ἔσχατον τὸν τοῦ Θησέως. idem plures memoriæ prodiderunt; illud forsan alius nemo eorum qui ad nos pervenere, quod in amoribus Deorum flagitiosis narrat Scriptor Clement. Homil. V. 15. [ὁ Ζεὺς Γανυμήδους ἐρᾷ,] —— ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς Ἱππολύτου. —— Vere procul dubio Horatius IV. Carm. VII. 23.

Non, Torquate, genus, non te facundia, non te
Restituet pietas:
Infernis neque enim tenebris Diana pudicum
Liberat Hippolytum.

1429. Vide supra ad v. 1279. *Monk.*

1430. ἀγκάλησι vulgo. Alteram vero terminationem, quam hic exhibent Lasc. A. semper, non monito lectore, dedimus. προσέλκυσον E. P. Lasc. *Monk.*

προσέλκυσαι.] MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. προσέλκυσον. *Musg.*

ἀγκάλησι,] Ionicum hoc est: Atticum ἀγκάλαισι. Et sciunt quidem viri eruditissimi, Ionismum non posse admitti in Scriptore Attico: vide Bentleium Emend. in Menandr. et Philem. Reliq. p. 6. 91. et passim. Sed aliter se habere multis exemplis probabo alibi. *Markl.*

Bentl. de Comicis solum loquitur, qui formam Ionicam respuunt. De quo vide Toup. in Suid. *Burn.*

λάβε Σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλησι, καὶ προσέλκυσαι]

Complectere artus, quodque de gnato est super,
Miserande mœsto pectore incumbens fove,

Seneca Hipp. v. 1254. Utrumque expressit Euripideum; est enim προσέλκυσαι, *ad pectus tuum applica;* προσέλκυσον hic ex duobus Codd. adnotatur: præstat alterum, Eurip. Iph. in Aul. v. 1461.

Προσέλκυσαί νιν ὕστατον θεωμένη.

Ex Hipp. versu Trag. Χρ. Π. v. 1309.

Ἐναγκάλισαι παῖδα καὶ προσέλκυσαι.

Nicanora Cassander ἐπισπασάμενος ἐνηγκαλίσατο apud Polyænum IV. c. XI. 1. ubi sic legendum arbitror pro εὐηγγελίσατο. Nisi nimis esset audax mutatio, suspicarer Callimachum dedisse h. in L. P. v. 93.

Καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ στυγεῖν σέθεν,
Ἱππόλυτ᾽· ἔχεις γὰρ μοῖραν, ᾗ διεφθάρης.
Καὶ χαῖρ᾽· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾷν,

Et te adhortor, ut non odio prosequaris tuum patrem,
Hippolyte: habes enim fatum, quo periisti,
Et vale: nam non fas est mihi intueri mortuos,

S. 1435. Οὐ θέμις] Καὶ ἐν τῇ Ἀλκήστιδι ὁ Ἀπόλλων· (v. 22. sq.) " ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ᾽ ἐν δόμοις κίχῃ, λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτην στέγην *."

* In Junt. et Basil. legebantur tantum ista: ἐγὼ δὲ μή. λείπω μ. τ. φ. στ.

Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα.

hoc Homero Od. Ρ. 38. Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε· περιπηχύνασθαι alibi Callimacho dictum; forsan h. in Jov. v. 46. quod putabat Clar. Ernesti. —— Nostro Hippolyti versu præter Ed. Flor. Cod. Paris. dat. ἀγκάλαισι. jure formam tuetur vulgatam Marklandus; qualem in Phœnissas etiam recepi v. 62. Si formæ sunt Ionicæ dicendæ, ξεῖνος· μοῦνος· γούνατα· οὔνομα· similesque, has in senarios suos admiserunt Attici Poëtæ; quibus flexus iste in ῃσι satis etiam fuit usitatus, apud Æschylum sæpe conservatus: Eumen. v. 708. Pers. 460. Agam. v. 663. Choëph. v. 567. Theb. v. 609. Prom. v. 726. in cujus dramatis v. 355. pro Σμερδναῖσι γαμφηλαῖσιν, Eustathius præbet Σμερδνῇσι γαμφηλῇσιν in Il. Ε. p. 440, 17. *Valck.*

1431. s. ἀνθρώποισι δὲ, Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.] Lenius sane διδόντων quam ἀγόντων· in hunc tamen illud sensum capiendum videtur: olim minime credulum Thesea cœcaverat Venus, qui hac impellente peccaverat in filium. Apud Æsch. VII. c. Theb. v. 725.

Θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφύγοι κακά.

significatur, *Si Dii mihi favent*, atque adeo id permittunt. In Pers. v. 294.

Ὅμως δ᾽ ἀνάγκη πημονὰς βροτοὺς φέρειν,
Θεῶν διδόντων·

Diis mala dantibus ferre mortalibus est necesse. Sophoclis Œdipus peccasse quidem se fatetur, sed *Diis impulsoribus* motum, Œd. Col. v. 992.

Τοιαῦτα μέν τοι καὐτὸς εἰσέβην κακὰ,
Θεῶν ἀγόντων.

estque hoc in talibus proprium: vere Thucyd. III. c. LV. f. οὐχ οἱ ἑπόμενοι αἴτιοι —— ἀλλ᾽ οἱ ἄγοντες ἐπὶ τὰ μὴ ὀρθῶς ἔχοντα· superbos aliosque facinorosos Deus in pœnam impellens dicitur illuc ἄγειν. Xenophon. Κ. Ἀ. VI. p. 223, 3. ὁ Θεὸς ἴσως ἄγει οὕτως, ὃς τοὺς μεγαληγορήσαντας —— ταπεινῶσαι βούλεται. conf. Ἑλλ. VI. p. 347, 25. Lycurgus c. Leocr. p. 159, 15. οἶμαι Θεῶν τινα αὐτὸν ἐπ᾽ αὐτὴν ἀγαγεῖν τὴν τιμωρίαν. conf. Lysias c. Andoc. p. 112, 10. —— Qui sequitur, Euripidis versum 1431. respexit Auctor Χρ. Π. v. 826. *Valck.*

1435, 36. Laudavit Ælianus ap. Suid. v. Φιλήμων. Respexit etiam Eustath. ad Il. Π. p. 1081, 19=1107, 9. et ad Od. Χ. p. 1932, 12=792, 43. Hoc notat Valck. Noster Scholiasta indicat Alcest. 22. ubi Apollo, Alcestide vitam jam relictura. Ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ᾽ ἐν δόμοις κίχῃ Λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτην στέγην. In Statii Theb. VIII. fin. Minerva, aspecto Tydeo jam moriente, *fugit aversata jacentem, Nec prius astra subit, quam mystica lampas, et insons Ilissos multa purgarat lumina lympha.* pro φθιτοὺς Cod. A. Fl. habent νεκροὺς, e glossemate, ut videtur. *Monk.*

φθιτοὺς] MS. A. et Exc. Flor. νεκρούς. quod melius videtur. De cadaveribus enim loquitur. Alioqui φθιτοὶ sunt *mortui* Supplic. v. 78. *Musg.*

Καὶ χαῖρ᾽· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾷν
Οὐδ᾽ ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς.] Hic vellem Diana substitisset: sequens certe versus, cujuscunque sit, friget in hac sede, lectus tamen Auctori dramatis Χρ. Π. ubi est 849; sed alibi nunc non memini me legere, quæ sunt in eadem Trag. v. 1640.

Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς·
Ὁρῶ δέ σ' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ.
ἹΠ. Χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε, παρθέν' ὀλβία·

Neque polluere oculos anhelitu moribundo:
Video enim te jam vicinum esse huic malo.
Hipp. Læta et tu vade, beata virgo:

Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, (καὶ θανὼν ἐμοὶ δ' ὅμως
Τῶν φιλτάτων ἀεί γ' ἀριθμήσῃ πολὺ)
Χαῖρ'· ὕστατόν σε νῦν ἐγὼ προσφθέγγομαι.

qualia hic ne Dianam quidem Tragicam dedecerent. —— Pro φθιτοὺς, νεκροὺς, genuinæ vocis interpretamentum, præbent Codd. Flor. et duo Parisini. —— In hanc sententiam Euripidis Apollo in Alc. v. 22.

Ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κιχῇ,
Λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτην στέγην.

hic in Scholiis τῶνδε legitur in istis. Rectius statuit Sophoclis Creon in Antig. v. 1055.

εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.

Nostrum ex Hippolyto locum bis attigit Eustathius in Il. Π. p. 1107, 9. et ad Odyss. Χ. p. 792, 43. ubi παρεῖναι, ait, νεκροῖς τὸ θεῖον οὐ θεμιτὸν ἐνόμιζον Ἕλληνες, ὅθεν καὶ Ἄρτεμις, ἐκλείποντος Ἱππολύτου παρ' Εὐριπίδῃ, ὑποχωρεῖ. —— Euripidis hunc locum eleganter adhibuit Ælianus in operis de Providentia fragmento, quod exhibet Suidas in v. Φιλήμων. Narratur illic Philemon Comicus plus quam nonagenarius in somnio novem vidisse puellas ædibus suis exeuntes; causam cur exirent rogatas dixisse, μὴ εἶναι θεμιτὸν ἀκοῦσαι αὐτάς. nec multo post, somnio narrato, Philemon ὑπεξέσχεν, *excessit e vita:* sic ibi corrigendum esse, pro ὑπερέσχε, liquebit vel Suidam hac in voce comparanti: statuit itaque Ælianus, scribenti novem Musas adfuisse Philemoni, digressas cum hora fatalis instaret; hac addita ratione: Θεοῖς γὰρ οὐδαμῇ θεμιτὸν ὁρᾷν ἔτι νεκροὺς, καὶ ἐὰν ὦσι πάνυ φίλοι, οὐδὲ ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς. ex quibus literam si demas, versus redibit Euripidis adhibitus Æliano:

Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς.

ultima verba pæne eadem legebantur apud Suidam in v. Θεμιτόν· ubi Æm. Portus versus latere iambicos suspicabatur, quibus tamen rectius abstinuisset restituendis: ridet acumen Porti Kusterus, qui versus illic iambicos quæsiverit, Euripidei tum versus, totidem illic literis scripti, non recordatus. *Valck.*

1437. Χ. Π. 149. *Monk.*

1438. Male vertunt interpretes *læta et tu vade.* χαίρουσα στεῖχε est *vade et vale.* sic in Med. 754. Χαίρων πορεύου. Phœn. 935. Χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων. Alcest. 829. Soph. Trach. 821. Ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα. *Monk.*

1439. λείποις A. E. Fl. et sic Valck. Brunck. λείπεις Lasc. Ald. rectius sane quam, quod olim amplexus eram, λείποις. Χ. Π. 851. habet Μακρὰν λιπόντα ῥᾳδίως ὁμιλίαν. unde conjicias invenisse eum Μακρὰν λιποῦσα ῥ. ὁ. Ceterum conjectura longe infelicissima Valckenærio excidit, legenti, Μιαρὰν δὲ λείποις ῥᾳδίως ὁμιλίαν. *Monk.*

λείποις] Ita Edd. recent. nec dissentiunt MSS. E. et Flor. Cæteri cum Edd. Lasc. et Ald. λείπεις, quod haud dubie deterius. *Musg.*

Vulgatam lectionem tuetur Beck. Spec. p. 19. nempe ῥᾳδίως esse *libenter, æquo animo,* h. e. *ita, ut non irascaris Veneri, et quem in deliciis habet, occidas.* quo sensu ῥᾳδίως ἀποθνήσκειν Plat. Phæd. c. 7. et *facile* Cic. Tusc. 1, 33. Si Hippolytus dixisset μιαρὰν, suspicari quis potuisset, ipsam consuetudinem, quam antea habuerat cum Diana, fuisse μιαράν. *Beck.*

Μακρὰν δὲ λείποις ῥᾳδίως ὁμιλίαν] Sic legi versus videtur et in Cod. Paris. ex variis Codd. λείπεις edidit Musgravius. In Cod. Flor. cum invenisset, Μακρὰν δὲ λείποις δακρύων ῥᾳδίως ὁμιλίαν· Is. Voss. legendum suspicabatur, Μακρὰν δὲ λείποις δακρύουσ' ὁμιλίαν. Sed lacrymas profundere Deos non decebat, ipsa Diana teste v. 1394. κατ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ. Qualis vulgatur, versum nostrum legisse videtur scriptor Dramatis Χρ. Π. ubi versus est 851.

Μακρὰν δὲ λείπεις ῥαδίως ὁμιλίαν.
Λύω δὲ νεῖκος πατρὶ, χρηζούσης σέθεν·
Καὶ γὰρ πάροιθε σοῖς ἐπειθόμην λόγοις.
Αἶ, αἶ· κατ' ὄσσων κιγχάνει μ' ἤδη σκότος.

Longumque relinquas leviter consuetudinem.
Querelam vero in patrem dimitto, *sic* te volente:
Nam et ante *semper* tuis obtemperavi verbis.
Heu, heu! venit mihi caligo jam in oculos,

> Ναὶ, ναὶ, βλέπω κλίναντα πάντιμον κάρα,
> Μακρὰν λιπόντα ῥαδίως ὁμιλίαν.

Quid itaque? si scripsit Euripides Μακρὰν, μακρὰ videbitur intelligenda συνήθεια, longa quam Dea cum venatore suo pudico habuerat consuetudo; atque adeo Hippolytus optasset, ut illa se facile Dea exsolveret, neque sui desiderio se maceraret: quod equidem Dea minus dignum judicarem. Videtur mihi potius his suis ad ultimum Deæ dictum respexisse: ultimum vale dixerat Hippolyto Diana, ad cujus Χαῖρε respondit istis:

> Χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε, παρθέν' ὀλβία.

ob ista Deæ, sibi fas esse negantis ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς, dixisse suspicor Hippolytum, non Μακρὰν, sed

> Μιαρὰν δὲ λείποις ῥαδίως ὁμιλίαν.

Commode vero relinquas hunc cœtum impurum, sive hunc *locum meo mox cadavere contaminandum*: Μιαρὰν facile potuit in μακρὰν degenerare, ut sæpe μιαρὸν transiit in μικρόν. Ad Dianam Euripidis Auge apud Clementem Alex. Strom. VII. p. 841, 842.

> σκῦλα μὲν βροτοφθόρα
> Χαίρεις ὁρῶσα, καὶ νεκρῶν ἐρείπια,
> Κοὐ μιαρά σοι ταῦτ' ἔστιν· εἰ δ' ἐγὼ "τεκον
> Δεινὸν τόδ' ἡγῇ.

operarum errore μικρὰ legitur in Exc. Grot. p. 375. Μιαρὸς Philemoni pro μικρὸς restituit Bentleius Em. p. 113. et μιαρὰν λίθον Callimacho, Ep. VII. *Valck.*

1440. λύσω A. qui infra 1448. cum tribus aliis Codicibus, ἀφήσεις. hoc sumpsit Brunckius. Utrobique vero præsens tempus sententiæ melius inservit. πατρὸς Fl. *Monk.*

Λύω δὲ νεῖκος πατρὶ, χρηζούσης σέθεν·] Λύσω legitur in Paris. in aliis si legeretur, forsan ne hic quidem esset rejiciendum. Λύω præbet et Drama Χρ. Π. v. 820.

> Στείχουσα νῦν ἄπιθι, μῆτερ παρθένε·
> Λύω δὲ Πέτρῳ σφάλμα, χρηζούσης σέθεν·
> Καὶ γὰρ πάροιθε σοῖς ἐπειθόμην λόγοις.

qui versus est apud Euripidem sequens. *Valck.*

1442. Editiones omnes habent κιχάνει, sed metro plane adversante; vox enim illa primam corripit, secundam producit. Monuit Egertonus in Addendis ad suas in hanc fabulam Annotationes, Porsonum legere κιγχάνω; recte omnino. Eandem vocem restituit Porsonus Æschylo, Choëph. 620. Gaisfordius Nostro, Alc. 493. Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιγχάνω; exscribens insignem locum Eustathii ad Od. Ε. p. 1525, 10=209, 25. qui docet formam κιγχάνω analogiæ consentaneam esse, utpote a κίχω derivatam, non secus ac ἁνδάνω, μανθάνω, λαγχάνω et similia, ab ἅδω, μάθω, λάχω. Eundem indicaverat Hermannus de Emend. Gr. Gramm. p. 59. qui tamen κικχάνω scribere voluit, minus recte; emendans Helen. 605. Soph. Œd. Col. 1450. Sed mihi quidem, ut verum fatear, parum arridet ista Grammaticorum ratio, quæ verba a formis obsoletis, sive fictis, deducit. Credo equidem fluxisse præsentia θιγγάνειν, ἐρυγγάνειν, φυγγάνειν, κιγχάνειν, λαγχάνειν, τυγχάνειν, δάκνειν (contr. ex δαγκάνειν) λαμβάνειν, μανθάνειν, ἁνδάνειν, πυνθάνεσθαι, ab aoristis θιγεῖν, ἐρυγεῖν, φυγεῖν, κιχεῖν, λαχεῖν, τυχεῖν, δακεῖν, λαβεῖν, μαθεῖν, ἁδεῖν, πυθέσθαι; scilicet litera ν vel μ inserta. In eadem fuisse opinione videtur vir doctus (*Edinb. Rev.* vol. II. p. 321.) qui λαμβάνω, πείθω, βαίνω, ab aoristis suis derivabat. Ut ad κιγχάνω revertar, formam agnoscit Hesychius in vocibus κιγχάνω, κιγχάνειν, ἐκίγχανε, exponens per τυγχάνω. Corrigen-

Λαβοῦ, πάτερ, μου, καὶ κατόρθωσον δέμας.
ΘΗ. Ὤιμοι, τέκνον, τί δρᾷς με τὸν δυσδαίμονα;
ʽΙΠ. Ὄλωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας.
ΘΗ. Ἦ τὴν ἐμὴν ἄναγνον ἐκλιπὼν φρένα;

Accipe me, pater, et erige corpus.
Thes. Hei mihi, fili; quid mihi facis misero?
Hipp. Perii, et jam video portas inferorum.
Thes. An relinquens pollutam mentem meam?

S. 1443. Κατόρθωσον] Ὀρθὸν κατάκλινον, ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων.

dus est Euripides apud Stobæum XLI. p. 240, 31. Gesn. p. 167. Grot. Πρὶν ἂν κατ' ὄσσων τυγχάνῃ με καὶ σκότος. Dedit Grotius τυγχάνῃ μέλας σκότος. Repono Πρὶν ἂν κατ' ὄσσων κιγχάνῃ μέλας σκότος. In Hippolyti versu τυγχάνει habet Cod. Fl. *Monk.*

Κιχάνει] De hac voce, quod priorem *aliquando* productam habeat et mediam *aliquando* longam, probabimus mox ad Alcest. v. 493. Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιχάνω. Item ad Helen. v. 605. et Ion. v. 701. (ed. B.) *Barnes.*

κιχάνει hic prima longa, secunda brevi. Apud Hom. semper contrario modo, et videtur hoc proprium fuisse Atticis; eadem certe prosodia est Æsch. Choëph. 620. *Beck.*

In dramate Christ. Pat. v. 900. Αἶ, αἶ, κατ' ὄσσων κιχάνει μ' ἤδη σκότος· est hinc Euripideus 1442. quo τυγχάνει perperam legitur in Flor. Cod. pro κιχάνει. Formula est Homerica de morientibus, Virgilio, *tenebris nigrescunt omnia circum,* Æn. XI. v. 824. σκοτεινὸν ὄμμά μου βαρύνεται, Alcestis Eurip. v. 395. Homericum autem Κιχάνειν, *consequi, assequi,* est et Euripidis eadem adhibitum structura in Alc. v. 25, 493. Suppl. v. 1072. Helenæ v. 605. Soph. Aj. v. 572. Μέχρις ἂν μύχους κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ. ut hic in Æschyli Choëph. v. 620. Κιχάνει δέ μιν Ἑρμῆς· videlicet ὁ πομπαῖος; sive *mors.* Incertus apud Stobæum Flor. Grot. p. 199.

Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.

Mors et fugacem consequitur virum,

Horatius Carm. III. Od. II. 14. ubi Simonidea dedit Summus Bentleius emendata:

Ὁ δ' αὖ θάνατος ἔκιχε τὸν φυγόμαχον.

apud Stobæum enim in istis ἔφικε vulgatur p. 599, 23. Grot. p. 487. cujus loco scripsit ἐφῆκε Muretus V. L. IV. c. 9. Simonidea Præstantiss. Marklandum a conjectura retrahere potuerant. *Valck.*

1443. Vide supra 786, 789. *Monk.*

Λαβοῦ πάτερ μου, καὶ κατόρθωσον δέμας.] In Χρ. Π. v. 1510. Λαβοῦ, λαβοῦ νῦν, καὶ κατόρθωσον δέμας. Pro αἴρετ' εἰς ὀρθὸν πάλιν, in Troasin v. 469. Cod. dat Flor. αἴρετ' εἰς ὀρθὸν δέμας. Sed vulgatam genuinam puto. *Valck.*

1444. οἴμοι habet A. *Monk.*

Hoc versu et 1452. reliqui Ὤμοι· ubi erat in Cod. Par. Οἴμοι· quod supra posui v. 1399. *Valck.*

1445. νῦν pro δὴ Χ. Π. 898. Infeliciter conjecit Valckenærius κ' ἤδη. Talem enim sive elisionem, sive crasin, ignorarunt Attici. *Monk.*

Ὄλωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας·] Ubi scribi quoque potuit κ' ἤδη. supra Venus jam dixerat v. 57. Hippolyto ἀνεωγμένας πύλας Ἅιδου. attigit et hæc Jobo dignus Interpres A. S. p. 433.

Sed ecce diras carceris video fores,

Seneca Herc. in Œta v. 1008. Cassandra moritura in Æsch. Agam. v. 1300.

Ἅιδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω.

Vocant Græci Poëtæ νερτέρων et φθιτῶν et σκότου πύλας· Ἀΐδα πύλας et Ἀϊδωνῆος· Latini, *ostium Acherontis; januam Ditis* vel *Orci; Lethi portas:* Theocr. II. 160 τὰν Ἀΐδαο πύλαν (ναὶ Μοίρας) ἀραξεῖ. *Valck.*

1446. Diversam lectionem χέρα pro φρένα agnoscunt B. D. Fl. Conf. Ovid. Metam. VII. 850. *Neu me morte sua sceleratum deserat, oro.* *Monk.*

ἹΠ. Οὐ δῆτ', ἐπεί σε τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου.
ΘΗ. Τί φής; ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον;
ἹΠ. Τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι.
ΘΗ. Ὦ φίλταθ', ὡς γενναῖος ἐκφαίνει πατρί.
ἹΠ. Ὦ χαῖρε καὶ σύ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ.
ΘΗ. Ὤιμοι φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε κἀγαθῆς.

Hipp. Nequaquam, quandoquidem te libero ab hac cæde.
Thes. Quid ais? dimittis me liberum a culpa necis?
Hipp. Testor Dianam sagittis *feras* domantem.
Thes. O charissime, quam generosus es erga patrem.
Hipp. O pater, vale et tu, vale plurimum.
Thes. Heu mentem tuam piam et bonam.

S. 1447. Οὐ δῆτ',] Λέγω σε ἄναγνον δῆτα. Fl. 6.

φρένα;] Exc. Fl. χέρα. MSS. B. D. χέρα γρ. φρένα. *Musg.*

1447. φόβου pro φόνου Fl. quod si in aliis legeretur, quivis adsumendum esse in textum judicaret, ob Hec. 863. Ἐγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου. Phœn. 1093. ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου. Sed sæpe permutantur voces φόβος, et φόνος. utravis locutio per se proba est, et nostri loci sententiæ satis conveniens. *Monk.*

Ἐπεί σε τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου·] Codex dat Flor. φόβου· sic in Eurip. Hec. v. 863. Ἐγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου. *hoc te metu liberabo.* sed et alterum in Æschyli Eumen. v. 606. ἡ δ' ἐλευθέρα φόνου. *thyrsum deponere,* quam quis manu gestat, ἐλευθέραν θύρσου χεῖρα μεθιέναι dixit Eur. in Bacch. v. 253. θεσφάτων ἐλεύθεροι sunt in Phœn. v. 1012. *oraculo non coacti:* ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων apud Zenob. Cent. III. Prov. 69. *Valck.*

1448. ἀφίης] MSS. A. B. D. et Exc. Flor. ἀφήσεις.

ἀφίης αἵματός μ'] Confer Platon. p. 932. F. Ed. Ficin. *Musg.*

Brunck. e membr. reg. scripsit τί φής; ἀφήσεις — monetque, futurum exprimere magis dubitationem. *Beck.*

Τί φής; ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον;] In Par. et Flor. in duobus etiam aliis Codd. legitur ἀφήσεις. Hic quidem futurum tempus minus convenit; sed de dicto jam ore elapso sæpius est in Euripideis. Οἴμοι, τί λέξεις. *Valck.*

1449. Τὴν τοξόδαμνον] Vox Æschylea, de qua Gerard. Joh. Vossius Institut. Poët. l. 2. c. 14. §. 15. Dicitur παρὰ τὸ τόξοις δαμᾶν. *Barnes.*

1452. εὐλαβοῦς pro εὐσεβοῦς Cod. A. sed monuit Valckenærius usum vocis εὐλαβὴς de pietate, quem frequentabant Sacri Scriptores, veteribus fuisse ignotum. εὐγενοῦς τε Χ. Π. 801. De constructione genitivi post οἴμοι, subaudita præpositione, egerunt Kœn. ad Gregor. p. 59. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 425. Hic citat Schol. in Acharn. 209. Οἴμοι τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν· σφόδρα Ἀττικὴ ἡ φράσις· λείπει γὰρ τὸ ἕνεκα. *Monk.*

Ὦ μοι, φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε κἀγαθῆς.] In Par. Cod. vice τοῦ εὐσεβοῦς legitur εὐλαβοῦς· errore describentis, qui viros pios sæpius in Libris Sacris dictos legerat ἄνδρας εὐλαβεῖς. Sed hoc usu veteribus vox ista fuit ignota. In Χρ. Π. v. est 801. Οἴμοι φρενὸς σῆς εὐγενοῦς τε κἀγαθῆς· quam lectionem si Codices adfirmarent non spernerem. —— Est in eodem *dramate* Christ. v. 822. Σῆς εὐσεβείας κἀγαθῆς φρενὸς χάριν, quem, ubi legitur inter Euripideos supra 1417. mallem omissum; inprimis cum hic eadem in ejus laudem a patre suo loco dicantur. *Valck.*

1454. μὴ νῦν prior nostra editio, quemadmodum præcedentes omnes. μή νυν hic et alibi reponendum esse censeo. *Monk.*

1455. Κεκαρτέρηται, etc.] Vide supra ad v. 72. Κεκαρτέρηται autem vox repetitur ex illo, quod Theseus dixerit, ἀλλὰ καρτέρει, in præcedente; respondet itaque moribundus juvenis: *Non jam illi esse tempus* τοῦ καρτερεῖν, utpote qui a vita ipsa jam tum

ἹΠ. Τοιῶνδε παίδων γνησίων εὔχου τυχεῖν.
ΘΗ. Μή νυν προδῷς με, τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει.
ἹΠ. Κεκαρτέρηται τἄμ'· ὄλωλα γὰρ, πάτερ·
Κρύψον δέ μου πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις.
ΘΗ. Ὦ κλείν' Ἀθηνῶν, Παλλάδος θ' ὁρίσματα,
Οἵου στερήσεσθ' ἀνδρός· ὦ τλήμων ἐγώ·

Hipp. Opta te consequi tales genuinos liberos.
Thes. Ne utique deseras me, fili, sed fortis sis.
Hipp. Quicquid erat mihi forte, abiit: perii enim, pater:
Tegito autem faciem meam quam celerrime peplis.
Thes. O celebres fines Athenarum, et Palladis,
Quali viro orbabimini! O ego miser.

destituebatur; nec enim verbum unquam post dixerat. *Barnes.*

1456. X. Π. 1451. Contulit Valckenærius Hec. 436. Troad. 628. Heracl. 562. Electr. 1215. Soph. Aj. 915. *Monk.*

Cod. Par. ὡς τάχους πέπλοι. *Beck.*

Κρύψον δέ μου πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις.] Quid hinc sibi persuaserit R. Bentleius in Epist. ad Jo. Millium p. 31. alibi jam fuit dictum: mihi, si Summo viro licet obloqui, nihil inesse huic versui videtur, cur inde nomen inderetur Tragœdiæ: nihil enim continet nisi morem usitatissimum quo cadavera veste injecta tegebantur; deformata facies præsertim velabatur: atque eam in rem protulit hæc G. Cuperus Obs. II. c. IX. Recepta vulgo consuetudo sæpe Tragicis commemoratur: Tecmessa de Ajacis cadavere in Soph. Aj. v. 927.

Οὔτοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ
Φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
Οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίη βλέπειν.

de Polyxenæ cadavere Andromache in Eurip. Troasin v. 628.

Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν.

illa mactanda in Eur. Hec. v. 436. Κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ' ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις. in Heraclidis Macaria v. 561. σῇ γὰρ ἐνθανεῖν χερὶ Θέλω· πέπλοις δὲ σῶμ' ἐμὸν κρύψον παρών. conf. Elec. v. 1215. —— Ex nostro versu suum efformavit Conditor Χρ. Π. 1461.

Κρύψατε γοῦν πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις·

quæ v. 1478. Josephum Senatorem dicentem facit unde hauserit nondum detexi:

Ἰδοὺ καλύπτρα τῇδε σὴν κρύπτω κάραν
Τάδ' αἱμόφυρτα καὶ κατηυλακισμένα
Μέρη σὰ καὶ μέλη πέπλοις καινοῖς σκέπω.

Valck.

1457. ὁρίσματα in eodem usu adhibetur Hec. 16. Ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα. ubi exponit Schol. per πύργοι, et vertit Marklandus ad Suppl. 665. *mœnia. Monk.*

Ἀθηνῶν,] MSS. A. B. D. Ἀθῆναι. *Musg.*

Cod. Par. Valck. ὦ κλείν' Ἀθῆναι. *Beck.*

1458. "στερήσεσθ' *futurum medium pass. Vid. Orest.* 434. οἴσεται. Med. 474. λυπήσει." R. P. Notandum tironibus, quatuor esse apud Græcos formas futurorum passive significantium. Exempla rem apertam facient. Primi igitur generis esse ponamus τιμήσομαι, στυγήσομαι, λέξομαι: secundi, quod Paulo post Futuri nomine distinguunt Grammatici, βεβλήσομαι, γεγράψομαι: tertii, βληθήσομαι, ἀπαλλαχθήσομαι: quarti, quod apud Tragicos rarius est, ἀπαλλαγήσομαι, φανήσομαι. Primæ formæ, cui Futuri Medii titulum dederunt Grammatici, usus passivus Atticis maxime placuit. Vide Hemsterhusium ad Thom. Mag. p. 852. Exempla horum futurorum passive significantium, quæ inter Tragicorum lectionem enotavi, exscribam. λέξομαι Hec. 901. Alc. 332. Iph. T. 1054. Herc. F. 852. Soph. Œd. C. 1186. τιμήσομαι Fragm. Eur. Erecthei I. 54. Soph. Antig. 210. Æsch. Ag. 590. στερήσομαι Eur. Electr. 310. Hipp. 1458. Soph. Electr. 1210. Antig. 890. κηρύξομαι Phœn. 1646.

Ὡς πολλὰ, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι.
ΧΟ. Κοινὸν τόδ᾽ ἄχος πᾶσι πολίταις
Ἦλθεν ἀέλπτως.

Ut sæpe, O Venus, recordabor tua mala.
Cho. Communis hic luctus omnibus civibus
Venit præter spem.

S. 1460. Κοινὸν] Τοῦτο ὁ χορὸς ἐπιλέγει, Ἱππολύτου ἀποθανόντος. κοινὸν, φησὶ, τοῦτο τὸ πάθος πᾶσι τοῖς πολίταις κατέλαβεν ἀπροσδοκήτως.

ἁλώσομαι Andr. 190. Soph. Œd. T. 576. Œd. C. 1064. Ant. 46. ἐάσομαι Iph. A. 331. μισήσομαι Tr. 665. Ion. 623. στυγήσομαι Soph. Œd. T. 672. δηλώσομαι Soph. Œd. C. 581. βουλεύσομαι Æsch. Theb. 204. ἐνέξομαι Orest. 509. ἄρξομαι Æsch. Pers. 591. διδάξομαι Helen. 1446. Soph. Ant. 726. ἐπιτάξομαι Suppl. 523. (531.) καλοῦμαι Soph. El. 971. ὀνειδιοῦμαι Œd. T. 1500. In Heracl. 335. μνημονεύσεται χάρις reposuit Elmsleius. Alia quædam hujusmodi in Tragicorum reliquiis deprehendet lector. Apud ceteros Atticos frequentissima sunt. vid. Pierson. ad Mœrin pp. 13. 367. Præiverat Homerus in Odyss. A. 123. Χαῖρε ξεῖνε· παρ᾽ ἄμμι φιλήσεαι. Iis, quæ descripsi, addi posset ἐξογκώσεται supra v. 942. Sed hujus futuri usus videtur a ceteris jam notatis nonnihil distare, et reciprocam potius quam passivam significationem capere. *Monk.*

Ibid. "ὦ τλήμων ἐγώ. *solennis senarii clausula. Conf. Alcest.* 1087. *Herc. F.* 551. *et hoc legendum in Aristoph. Plut.* 777. *ubi vulgo* ὁ τλήμων ἐγώ." R. P. τλῆμον Lasc. *Monk.*

Par. ὦ τλήμον ἐγώ. *Beck.*

1460. κοινὸν ἄχος Flor. *Monk.*

1462. πίτυλος·] Hæc vox extat in Æsch. Theb. 862. Pers. 981. et in undecim Euripidis locis, quæ monstrabit Beckii Index. Diverse explicant Grammatici. Hesychius, πίτυλος· συστροφὴ τῆς χειρὸς, ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται. ita enim corrigunt viri docti, pro πικρῶς ἐπιφέρηται, e Jul. Polluc. II. 4. Exponitur autem *impulsorum remorum strepitus,* ab Æschyli Scholiasta ad Theb. 862. πίτυλος· ἔστι κυρίως, ὁ ἀπὸ τῶν ἐρεσσομένων κωπίων γενόμενος θόρυβος. Patet ex exemplis denotare *aliquem crebrum motum* ut in Heracl. 837. πίτυλος δορός Troad. 1245. πίτυλους διδοῦσα χειρός. Iph. T. 308. μανίας πίτυλον. Herc. F. 818. πίτυλον φόβου. *Monk.*

Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος· Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς Φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν.] Callinus in Elegia ap. Stobæum:

Λαῷ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
Θνήσκοντος.

Ad vocem πίτυλος, decies adhibitam Euripidi, hic illic etiam restituendam, in Par. Cod. adscripta sunt interpretamenta, ὁρμὴ, φορὰ, πλῆθος. —— Minus protritum est, et nescio an usquam alibi apud Tragicos obvium, ultimum illud φῆμαι κατέχουσιν: Grotius ultima Latina fecit: *Nam magnorum luctus procerum Major quoque fama celebrat.* Sic illa quoque licet interpretari: *Lacrymarum magna vis profundetur; de magnorum enim virorum interitu luctuoso diu duran. fama maxime percrebrescit.* H. Stephanus T. L. G. I. p. 1345. D. "Κατέχειν dicitur λόγος interdum, ut Latine sermo invaluisse aut etiam fama obtinuisse: —— Thucyd. I. ὅσον οἵτε ποιηταὶ εἰρήκασι, καὶ ὁ λόγος κατέχει," p. 9. 91. P. 11, 46. ὑποδεέστερα ὄντα τῆς φήμης, καὶ τοῦ νῦν περὶ αὐτῶν διὰ τοὺς ποιητὰς λόγου κατεσχηκότος· *inferiora fama, et rumore, qui nunc per poëtas de illis percrebuit.* Andocides de Myst. p. 17, 10. κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει κατέσχεν, ὅτι Ἱππόνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον τρέφει. atque ita vulgo quoque loquebantur: Zenobius Cent. V. Pr. 63. φήμη τις κατέσχε, —— ὡς —— θησαυρὸν καταλέλοιπε. hinc nonnihil distat in Schol. ad Eurip. Or. v. 862. Ἡ πολλὴ δόξα κατέχει μὴ ἐλθεῖν τὸν Αἴγυπτον εἰς Ἄργος. Quem fama sive bona seu mala celebrat, hunc quoque φήμη dicitur κατέχειν. Pindarus Π. I. 188.

Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ Φάτις.

Exhibet anapæsticos aliquot versus ex

Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος·
Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς
1464 Φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν.

Multarum lacrymarum erit impetus.
Nam de magnis Viris digni luctu
1464 Sermones magis vigent.

S. 1462. Πίτυλος·] Ὁρμὴ, φορὰ, πλημμέλημα. οἱ γὰρ ἀναξίως πάσχοντες θρῆνον ἐμποιοῦσι. αἱ γὰρ ἀξιοπενθεῖς φῆμαι τῶν λαμπρῶν μᾶλλον ἐπικρατοῦσι. * τὸ μᾶλλον γὰρ ἀντὶ τοῦ μάλιστα, συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερθετικοῦ. Πίτυλος·] Πλῆθος. Fl. 6.

* Verba μᾶλλον ἐπικρ. τὸ e Florr. 6. 15. addita sunt, qui etiam statim post μᾶλλον γάρ pro μᾶλλον δέ.

Hippolyto Stobæus p. 63. 39. Grot. p. 37. quibus priori mihi videtur Editioni finis impositus:

Ὦ μάκαρ, οἵας ἔλαχες τιμῆς
Ἱππόλυθ' Ἥρως, διὰ σωφροσύνην.
Οὔποτε θνητοῖς ἀρετῆς ἄλλη
Δύναμις μείζων· ἦλθε γὰρ ἢ πρόσθ',
Ἢ μετόπισθεν
Τῆς εὐσεβίας χάρις ἐσθλή.

In hac Editione sic parœmiacum anapæstica basis præcedere potuerat. *Valck.*

Exitum minus luctuosum habuisset hæc Tragœdia, si Diana promisisset, se, Æsculapii ope, Hippolytum in vitam revocaturam atque inter Semideos eo locaturam. Fabulam de Hippolyto Æsculapii ope in vitam revocato Latini Poëtæ, Virgilius, Ovidius, et alii, ex Græcis Scriptoribus procul dubio hauserunt. JORTIN. Vere conjecit vir doctissimus: vide Auctores citatos a Fabricio ad Sext. Empiric. Lib. I. c. 12. quibus adde Apollodor. Lib. III. c. 10. *Musg.*

In membr. reg. librarius, teste Brunck. adjecit hos senarios:

Καὶ δὶς μετελθεῖν, καὶ τρὶς, ἢ καὶ πολλάκις,
Ἄριστόν ἐστι τοῦ τραγῳδοῦ τοὺς πόνους.

Egregiam illam hujus fabulæ cum Racinii Phædra comparationem, quæ T. VIII. Comm. Acad. Par. legitur, Prevotus inseruit Theatro Gr. T. VI. p. 253. ss. Idem T. IV. p. 505. ss. Commentatiunculam de ea, quæ in Eurip. trag. (Hippolyto, Medea, et Andromacha ex Brunck. edit.) occurrit, muliere, τροφὸς dicta, inseruit. Monet reddendum esse: La Gouvernante, la Confidente de la Reine; qualem Græci recent. appellant *Paramama*, alteram veluti matrem. Etenim quam nos nutricem, lac scil. præbentem, cogitamus, eam Græcis τιτθὴν esse. v. Ammon. h. v. Neque enim mulieres Græcorum vett. ab aliis lac præberi jubebant infantibus, quod perperam Guys (Lettres sur la Grèce T. I. Lettre 5.) ex usu recentt. Gr. conclusit. *Beck.*

ΤΕΛΟΣ ἹΠΠΟΛΥΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.*

ARGUMENTUM BECKII.

ἈΠΟΛΛΩΝ ᾐτήσατο παρὰ τῶν Μοιρῶν, ὅπως Ἄδμητος, τελευτᾷν μέλλων, παράσχῃ τινὰ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ τεθνηξόμενον, ἵνα ἴσον τῷ προτέρῳ χρόνῳ ζήσῃ. καὶ Ἄλκηστις, ἡ γυνὴ, ἐπέδωκεν ἑαυτὴν, μηδετέρου τῶν γονέων ἐθελήσαντος περὶ τοῦ παιδὸς ἀποθανεῖν. μετ' οὐ πολὺ δὲ, τῆς συμφορᾶς ταύτης γενομένης, Ἡρακλῆς παραγενόμενος, καὶ μαθὼν παρά τινος θεράποντος τὰ περὶ τὴν Ἄλκηστιν, ἐπορεύθη ἐπὶ τὸν τάφον, καὶ τὸν Θάνατον ἀποστῆναι ποιήσας, ἐσθῆτι καλύπτει τὴν γυναῖκα. τὸν δὲ Ἄδμητον ἠξίου, λαβόντα τηρεῖν, εἰληφέναι δὲ αὐτὴν πάλης ἆθλον ἔλεγε. μὴ βουλομένου δὲ ἐκείνου, ἀποκαλύψας, ἔδειξεν, ἣν ἐπένθει.

APOLLO precibus obtinuerat a Parcis, ut Admetus, jam moriturus, alium præberet, qui pro ipso moreretur, ut ipse iterum viveret tamdiu, quam antea vixisset. Alcestis autem conjux seipsam dedit illi periculo, neutro parente volente pro filio mori. Non multo post, quam hic casus accidit, Hercules interveniens, cum a famulo quodam didicisset ea, quæ acciderant, perrexit ad sepulcrum, et cogit mortem discedere, veste autem mulierem tegit. Admetum vero rogat, ut eam ad se recipiat et custodiat: se enim dicebat cepisse eam præmium in pugna: non volente autem illo, retegens ostendit ei, quam lugebat.

ἌΛΛΗ.

*Ἄλκηστις, ἡ Πελίου θυγάτηρ, ὑπομείνασα ὑπὲρ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς τελευτῆσαι, Ἡρακλέους ἐπιδημήσαντος ἐν τῇ Θετταλίᾳ, διασώζεται, βιασαμένου τοὺς χθονίους

ALIUD.

ALCESTIS, Peliæ filia, quæ pro suo viro mori sustinuerat, ab Hercule, tum in Thessalia peregre agente, salva eripitur; quum deos inferos muli-

* Totam hujus Fabulæ historiam breviter tractat Erasmus in adagio, Admeti nænia dicto. Buchananus Latino versu donavit hanc Fabulam: exstat inter illius Opera. Historia exstat Eustath. fol. 326. lin. 30. Huc refer Apollodori Bibl. l. 1. c. 9. §. 15. etc. Palæphati περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν, ubi in Capite περὶ Ἀλκήστιδος totius Fabulæ mentem aperit, et valde probabiliter exponit. *Barnes.*

θεοὺς, καὶ ἀφελομένου τὴν γυναῖκα. ʽΗ μὲν σκηνὴ τοῦ Δράματος ὑπόκειται ἐν Φεραῖς, μιᾷ πόλει τῆς Θετταλίας. ʼΟ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἔκ τινων πρεσβυτῶν ἐντοπίων, οἳ καὶ παραγίνονται συμπαθήσοντες ταῖς ʼΑλκήστιδος συμφοραῖς. *

erem remittere vi coëgisset. Scena Fabulæ est in Pheris, urbe Thessaliæ. Chorus constat ex senibus indigenis, qui adsunt Alcestidis casum miserantes.

* Hic locus, *Ἄλκηστις συμφοραῖς*, quem suppeditavit Editio Scholiorum Arseniana, deest in Florentina. *Burn.*

῾ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

ARGUMENTUM MONKII.

᾿ΑΠΟΛΛΩΝ ᾐτήσατο παρὰ τῶν Μοιρῶν, ὅπως ὁ ῎Αδμητος, τελευτᾷν μέλλων, παράσχῃ τινὰ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ τεθνηξόμενον, ἵνα ἴσον τῷ προτέρῳ χρόνῳ ζήσῃ· καὶ ῎Αλκηστις ἡ γυνὴ ἐπέδωκεν ἑαυτὴν, μηδετέρου τῶν γονέων ἐθελήσαντος ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἀποθανεῖν. μετ᾿ οὐ πολὺ δὲ, τῆς συμφορᾶς ταύτης γενομένης, ῾Ηρακλῆς παραγενόμενος, καὶ μαθὼν παρά τινος θεράποντος τὰ περὶ τὴν ῎Αλκηστιν, ἐπορεύθη ἐπὶ τὸν τάφον· καὶ τὸν Θάνατον ἀποστῆναι ποιήσας, ἐσθῆτι καλύπτει τὴν γυναῖκα· τὸν δὲ ῎Αδμητον ἠξίου λαβόντα τηρεῖν, εἰληφέναι δὲ αὐτὴν * πάλης ἆθλον ἔλεγε· μὴ βουλομένου δὲ ἐκείνου, ἀποκαλύψας, ἔδειξεν ἣν ἐπένθει.

* Καὶ εἰληφέναι αὐτὴν ed. Flor.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.	APOLLO.
* ΘΑΝΑΤΟΣ.	ORCUS.
ΧΟΡΟΣ.	CHORUS.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.	ANCILLA.
ΑΛΚΗΣΤΙΣ.	ALCESTIS.
ΑΔΜΗΤΟΣ.	ADMETUS.
ΕΥΜΗΛΟΣ.	EUMELUS.
ʽΗΡΑΚΛΗΣ.	HERCULES.
ΦΕΡΗΣ.	PHERES.
ΘΕΡΑΠΩΝ.	FAMULUS.

* Θάνατος] In Aldina editione, et in illa, quam ornavit Gaspar Stiblinus, Χάρων hic ponitur contra omne decorum et Poëtæ ipsius mentem, qui Apollinem inducit eum Θάνατον vocantem v. 24. Ἤδη δὲ τόνδε Θάνατον εἰσορῶ πέλας. Quare autem non Mors, sed Orcus, me vertitur, vid. infra Not. ad v. 28. *Barnes.*

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI.

Apollo prologum agens Fabulæ occasionem aperit, Orcumque, mortis ministrum, Alcestidis capiti imminentem, exorare frustra conatur. Chorus civium Pheræensium, sparso rumore de periculo reginæ, regiis adstans foribus, anxius eventum exspectat: Desertaque omnia videns variis conjecturis animum exercet. Compatitur demum Admeto, et tam bono principe indignam fortunam plorat. Ancilla foras egressa, quid rerum intus gereretur, exponit. Hinc affectus auditorum excitantur. Eumelus et ejus pater Admetus defunctam Alcestin complorant: Sequitur illius funeris curatio et publica epicedia. Chorus illius mortem luctu et lamentis presequitur; laudes interim ejus canens, et immortale nomen precans ob conjugalem pietatem.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΩΔΩ'ΜΑΤ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ

APOLLO.

O Domus Admeti, in qua sustinui ego

S. 1. sq. Ὦ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς κ. τ. λ.] Ἡ διὰ στόματος καὶ δημώδης ἱστορία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδμήτῳ αὕτη ἐστὶν, ᾗ κέχρηται νῦν Εὐριπίδης. οὕτω δὲ φησὶ καὶ Ἡσίοδος, καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν τραγῳδουμένοις. Φερεκύδης δὲ οὔ φησι τοὺς Κύκλωπας ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνῃρῆσθαι, ἀλλὰ τοὺς υἱοὺς * αὐτῶν, γράφων οὕτω· παρ' αὐτὸν τὸν Ἄδμητον ἔρχεται Ἀπόλλων θητεύσων ἐνιαυτὸν, Διὸς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει τοῦ Βρόντεω καὶ Ἀστερόπεω καὶ Ἄργεω παῖδας. κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων Διῒ μεμφθεὶς, ὅτι κτείνει Ζεὺς Ἀσκληπιὸν τὸν παῖδα αὐτοῦ κεραυνῷ ἐν Πυθῶνι. † ἀνίστη γὰρ ἰώμενος τοὺς τεθνεῶτας. ‡ Ἀλεξανδρίδης δὲ ὁ Δελφὸς φησὶ, θητεῦσαι αὐτὸν, διότι τὸν Πυθοῖ δράκοντα ἀνεῖλεν. Ῥιανὸς δὲ φησὶν, ὅτι ἑκὼν ἐδούλευσεν αὐτῷ δι' ἔρωτα τοῦ Ἀδμήτου. καὶ περὶ μὲν

* Junt. Basil. αὐτοῦ. Correxit Barn. Mox Junt. Bas. Ἀστεροπαίω. Barn. Στερόπεω, quod confirmant Florr. 6. 15. Equidem nomine Ἀστερόπεω non offendor.

† Junt. Basil. ἀνέστη, pro quo Hemsterh. ad Luc. D. D. 13. Tom. I. p. 284. ed. Bip. scribi voluit ἀνέστησε. Sed melius Florr. 6. 15. ἀνίστη, quo consuetudo Æsculapii indicatur.

‡ Sic emendavit Hemsterh. ad Polluc. IX. §. 59. et diu ante Vossius de Hist. Gr. p. 405. pro Ἀναξανδρίδης. Mox Florr. 6. 15. τὸν ἐν Πυθοῖ δρ.

1. 2. Ἀδμήτοι' Lascaris. Ἀδμήτεια Athenagoras, qui hoc distichon citat in Legat. pro Christian. p. 25. ed. HSt. indicante Barnesio. ἔτλην est *sustinui*, ut infra v. 589. verum de varia significatione verborum τολμᾷν et τλῆναι dicturus sum ad v. 285. Conferenda sunt initia Andromachæ et Electræ, ubi idem genus est compellationis ad quam in sequentibus non amplius respicitur: hoc observavit Seidlerus ad Electr. 1. Ὦ γῆς παλαιὸν Ἄργος, Ἰνάχου ῥοαὶ, Ὅθεν ποτ', ἄρας ναυσὶ χιλίαις Ἄρην, Εἰς γῆν ἔπλευσε Τρῳάδ' Ἀγαμέμνων ἄναξ. Androm. 1. Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις, Ὅθεν ποθ', ἕδνων ξὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ, Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην. Profecto haud infrequens est hujusmodi sive compellatio sive exclama-

Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν·
Ζεὺς γὰρ, κατακτὰς παῖδα τὸν ἐμὸν, αἴτιος,
Ἀσκληπιὸν, στέρνοισιν ἐμβαλὼν φλόγα·

Servilem mensam boni-consulere, quamvis essem deus.
Jupiter enim, interfecto filio meo, causa,
Æsculapio, pectoribus immisso fulmine.

S. τῆς Ἀπόλλωνος θητείας ταῦτα. Ἀπολλόδωρος δὲ φησὶ, κεραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἱππόλυτον ἀναστῆσαι, Ἀμελησαγόρας δὲ, ὅτι Γλαῦκον, Πανύασις, ὅτι Τυνδάρεων, οἱ δὲ Ὀρφικοὶ, ὅτι Ὑμέναιον. Στησίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκούργῳ. Φερεκύδης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοὺς ἐν Δελφοῖς φησὶ θνήσκοντας αὐτὸν ἀναβιώσκειν. Φύλαρχος δὲ διὰ τοὺς * Φι-

* Junt. Basil. διὰ τὰς φονίσας, unde pessime Barn. διὰ τὰς Φοινίσσας. Hemsterh. ad Luc.

tio: conf. Hippol. 749. Ὦ λευκόπτερε Κρησία Πορθμὶς, ἃ διὰ πόντιον Κῦμ' ἀλίκτυπον ἅλμας, Ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν. 1124. Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς, Δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν Ὠκυπόδων μέτα θῆρας ἔναιρεν, Δίκτυνναν ἀμφὶ σεμνάν. Soph. Electr. 201. *Monk.*

2. Dixit Euripides θῆσσαν τράπεζαν, ut in Electr. 205. θῆσσαν ἑστίαν, pro θητικὴν vel μισθωτικήν. Photius et Suidas, huc respicientes, exponunt θῆσσαν· μισθωτικὴν, ἢ εὐτελῆ, ἢ δουλικὴν τροφήν. Hesychius θῆσσαν· δουλικήν. Monet Scholiasta Apollonii Rhod. I. 193. velut a Κρὴς Κρῆσσα, ita a θὴς, θῆσσα formari. De αἰνεῖν significante, *to assent to, acquiesce in*, quædam notavimus ad Hippol. 37. Exempla videas in hac fabula vv. 12, 541. Orest. 777. Med. 1154. Suppl. 390. Electr. 1256. Æsch. Pers. 648. Eumen. 472. αἰνέσαι· εὐαρεστῆσαι, καταδέξασθαι Schol. Vid. Jacobs. ad hunc locum. θῆσαν Lasc. et Phot. Lex. *Monk.*

Θῆσσαν τράπεζαν] A θὴς, *servus*, θῆσσα, *serva*, et hoc in loco *servilis*, unde θητεύω, *servio mercedis causa*, infra v. 6. Ita in Electra v. 205. Θῆσσαν ἑστίαν dixit, in quem locum vide, quæ nos. Hunc locum in deorum gentilium dedecus profert Athenagoras in legatione pro Christianis, ut et versum octavum et nonum: Ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ' etc. quem videsis. Idem facit Clemens Alexandrinus in Protreptico ad gentes, ubi in hanc rem hæc ex Panyasi profert: Τλῆ μὲν Δημήτηρ, τλῆ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις· Τλῆ δὲ Ποσειδάων· τλῆ δ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ θητευσέμεν εἰς ἐνιαυτόν· Τλῆ δὲ καὶ ὀβριμόθυμος Ἄρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκης. Qui locus ex illo Homeri Iliad. ε'. v. 85. Τλῆ μὲν Ἄρης etc. *Barnes.*

H. Stephanus in Indice Thesauri L. Gr. p. 1051. F. θῆσσαν τράπεζαν explicavit *cibum, qui apponitur iis, qui mercede operam locant et serviunt.* Bene. Nam θῆτες dicti sunt homines pauperes, qui mercede conducti, locupletioribus operam locabant. Pollux III. 82. Πελάται δὲ καὶ Θῆτες ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα, διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων. Hesychius: Θὴς, δοῦλος, μισθωτὸς, — Eustath. ad Hom. Il. φ'. 444. ὅτι θῆτες, οἱ ὄντες ἐλεύθεροι, μισθοῦ ὑπουργοῦσιν, ὥστε ταυτόν ἐστι κατ' ἐκεῖνον θὴς καὶ μισθωτὸς Helladius Chrestom. p. 15. s. Meurs.: Μισθοῦ δουλεύων, Θὴς καλεῖται, παρὰ τὸ θεῖναι, ὃ δηλοῖ τὸ χερσὶν ἐργάζεσθαι καὶ ποιεῖν — add. Harpocration, v. θῆτες. Etymol. M. v. θητικόν. Kuhnius ad Laërt. II. 19. Suidas, θῆσσαν, interpretatur per μισθωτικὴν, ἢ εὐτελῆ, ἢ δουλικήν. Θῆσσαν τράπεζαν, δουλικὴν τροφήν. Vocabulum τράπεζα igitur h. l. *cibum* denotat, ut ap. Æl. H. V. 4. 22. δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἡ τράπεζα ἦν αὐτοῖς, καὶ ἡ λοιπὴ δίαιτα ἁβροτέρα add. 1, 9. 2, 17. Achill. Tat. 1, 10. — καὶ οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὖσαν αὐτοῖς τὴν τράπεζαν. add. 3. 21. extr. Cydon. de contemnenda mort. 3. 7. Cf. Reiskius ad Diod. Sic. p. 89. et Mollus ad Longum p. 74. a Pollux VI. 12. τραπέζας δ' ἐκάλουν καὶ τὰ σιτία ἐπ' αὐτῶν τιθέμενα. Cibi autem hominum tenuium atque inopum, atque adeo servorum, erant maxime φακὴ h. e. *lenticulæ coctæ* Aristoph. Plut. v. 192. et θύμα *cepæ sylvestres* v. Aristoph. Plut. v. 253. *Kuinoel.*

Θῆσσαν τραπέζαν αἰνέσαι. εὐαρεστῆσαι. καταδέξασθαι. Schol. Similiter in Hipp. 37.

Οὗ δὴ χολωθεὶς, τέκτονας δίου πυρὸς
Κτείνω Κύκλωπας· καί με θητεύειν πατὴρ
Θνητῷ παρ' ἀνδρὶ, τῶνδ' ἄποιν' ἠνάγκασεν.

Cujus *causa* ego iratus, fabros dialis ignis,
Occidi Cyclopas; itaque me servire pater
Mortalem apud virum, horum multam, coëgit.

S. νεῖδας, Τελέσαρχος δὲ δι' Ὠρίωνα, Πολύαρχος δὲ ὁ Κυρηναῖος διὰ τὸ τὰς Προίτου θυγατέρας αὐτὸν ἰάσασθαι, κεραυνωθῆναι φησίν. 2. Θῆσσαν τε.] Θητικὴν δίαιταν. Αἰνέσαι,] Εὐαρεστῆσαι, καταδέξασθαι. 5. Οὗ δὴ χολωθεὶς,] Ἀνθ' οὗ, τοῦ Ἀσκλη-

I. c. διὰ τοὺς Φινεΐδας recte: Florr. 6. 15. διὰ τοὺς Φηνίδας. Προίτου pro Κροίσου est etiam Hemsterh. unde etiam Morellius ad Κροίσου adscripsit: (f. Προίτου).

ἔκδημον αἰνέσας φυγήν.

Schol. εὐαρεστήσας. In Electra nostri v. 1256. αἰνεῖν ἀνάγκη ταῦτα non est: *probare tamen hæc est necesse*, ut Latinus interpres vertit; sed potius: *ferre debemus hæc*. Synonymon est στέργειν — utrumque jungitur in Fr. XVII. *Bellerophontis*:

στέργειν δ' ὑδρηροῖς, ὥστε θὴρ, ἀεὶ πατοῖς,
χειμῶνι δ' ἀσκεῖν σῶμα, θερμὰ θ' ἡλίου
τοξεύματ' αἰνεῖν μὴ σκιατραφούμενος.

mox *promittendi* significatione ᾔνεσαν δέ μοι θεαί. ut Sophocles in Phil. 1398. ἃ δ' ᾔνεσας μοι δεξιᾶς ἐμᾶς θίγων. ad v. 10. cf. *Excerpta* Diodori de Virtut. et Vit. VI. p. 847. *Jacobs.*

3. Hanc rem iterum respicit v. 127. Δμαθέντας γὰρ ἀνίστη, Πρὶν αὐτὸν εἷλε, διόβολον Πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου. Virgil. Æn. VII. 770. de Hippolyto luci reddito — *Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris Mortalem infernis ad lumina surgere vitæ, Ipse repertorem medicinæ talis et artis Fulmine Phœbigenam Stygias detrusit in undas.* Historias, quas de Æsculapio tradiderunt veteres, fuse recenset Heynius Observ. ad Apollodorum p. 276. seq. Hunc et sequentem versum laudat Clemens Alexandrinus p. 18. D. *Monk.*

3—7. Orpheus Argonaut. v. 173—176. eandem rem tradit ita: Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ᾧ ποτε Παιὰν Θητεύων ὑπόεικε· Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν, Οὕνεκά τοι Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς Ἐν φθιτοῖσιν ἔτευξ', Ἀσκληπίοι' εἵνεκα λώβης. Scilicet Ἀσκληπιὸς, Æsculapius, erat Apollinis et Coronidis nymphæ filius (Hom. h. in Æscul. 14, 2. υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνίς. add. Apollodor. 3. 10. 3.) artem medendi a Chirone Centauro didicisse ac mortuos resuscitasse fertur v. Apollod. l. c. add. Alcest. v. 125. ss. Jupiter vero, hoc moleste ferens, fulmine eum percussit, v. Apollod. l. c. cujus verba apponere placuit Ζεὺς δὲ φοβηθεὶς, μὴ λαβόντες ἄνθρωποι θεραπείαν, παρ' αὐτῶν βοηθῶσιν ἀλλήλοις, ἐκεραύνωσεν αὐτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς Ἀπόλλων, κτείνει Κύκλωπας, τοὺς τὸν κεραυνὸν Διῒ κατασκευάσαντας. Ζεὺς δὲ ἐμέλλησε ῥίπτειν αὐτὸν εἰς Τάρταρον δεηθείσης δὲ Λητοῦς, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἐνιαυτὸν ἀνδρὶ θητεῦσαι, ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Φερὰς πρὸς Ἄδμητον τὸν Φερήτος, τούτῳ λατρεύων ἐποίμανε, καὶ τὰς θηλείας βόας πάσας διδυματόκους ἐποίησεν. Add. schol. Luciani p. 5. t. 2. Græv. *Kuinoel.*

5. Similis est ellipsis τοῦ ἕνεκα in Orest. 741. ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος. Herc. Fur. 528. 1114. Homer. Il. Α. 429. Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικός. Π. 320. κασιγνήτοιο χολωθείς. Φ. 457. Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε. Cyclopum descriptionem videas apud Hesiod. Theog. 139. Virg. Æn. VIII. 424. *Monk.*

6. θητεύειν Phot. (ἐπὶ) μισθῷ ἐργάζεσθαι. Pariter Hesychius, Suidas, et Scholiasta Homeri Il. Φ. 443. ubi Neptunus ait, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι Πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ. Verbum occurrit in Hom. Odyss. Λ. 488. Σ. 356. Nostri Cycl. 77. Soph. Œdip. Tyr. 1029. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης; Huc respexit Strabo X. p. 687. Ἀδμήτου δ' ἵδρυμα λέγεται τὸ ἱερὸν, παρ' ᾧ θητεῦσαι λέγουσι τὸν θεὸν αὐτῷ, πλησίον τοῦ πορθμοῦ. hoc indicavit Wakefieldius. Kuinoel. affert Orph. Arg. 174. Panyasis apud Clem. Alexandr. p. 22. D. Τλῆ μὲν

Ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ', ἐβουφόρβουν ξένῳ,
Καὶ τόνδ' ἔσωζον οἶκον εἰς τόδ' ἡμέρας.
Ὁσίου γὰρ ἀνδρὸς ὅσιος ὢν ἐτύγχανον,
Παιδὸς Φέρητος, ὃν θανεῖν ἐῤῥυσάμην,
Μοίρας δολώσας· ἤνεσαν δέ μοι θεαὶ,

Cum igitur venissem in hanc terram, boves pavi hospitis,
Et servavi hanc domum usque in hunc diem.
In pium enim virum pius incidi,
Filium Pheretis, quem liberavi a morte,
Parcis deceptis. Promiserunt enim mihi deæ,

S. πιοῦ. Τέκτονας] Τὸν Στερόπην τε καὶ Ἄργον εἰς ἐκδικίαν τῶν Κυκλώπων κτείνω. 8. Ἐβουφόρβουν] Ἔνεμον, ἀπὸ τοῦ διαφέροντος ζώου, τοῦ βοός. 9. Ἐς τόδ' ἡμέρας.] Μέχρι τέλους ταύτης τῆς ἡμέρας, μέχρι * τοῦ δεῦρο. 10. Ἐτύγχανον,] Προσυπακουστέον τὸ λά-

* Μέχρι e Florr. 6. 15. addidi. Sqq. προσυπακουστέον etc. ad ἐτύγχανον v. 10. pertinere intelligitur e Flor. 2. in quo ad ἐτύγχ. adscriptum λάτρις.

Δημήτηρ, τλῆ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις, Τλῆ δὲ Ποσειδάων, τλῆ δ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ θητεύσεμεν εἰς ἐνιαυτόν. ubi corrigendum θητευέμεν. Imitatur Homerum Il. E. 385. *Monk.*

Κύκλωπας] Cyclopes erant Cœli et Terræ filii (Apollodor. I. 1, 2. μετὰ τούτους δὲ, αὐτῷ [οὐρανῷ] τεκνοῖ Γῆ, Κύκλωπας, Ἄργην, Στερώπην, Βρόντην, —) monoculi (Apollodor. l. l. — ὧν ἕκαστος εἶχεν ἕνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. add. Hesiod. Theog. v. 143. ss. Nomina eorum erant. Brontes, Steropes (Hesiod. Theog. v. 140. Callim. h. in Dian. v. 68. Virg. Æn. VIII. 424.) Arges (Apollodor. l. l. Hesiod. l. c.) Pyracmon (Virgil. Æn. VIII. 425.) Jovis fulmina in Ætna Siciliæ monte fabricari credebantur, unde etiam v. 5. τέκτονες δίου πυρὸς vocantur v. Virgil. l. l. Hesiod. v. 141. θητεύειν *mercede opus facere* id. qd. μισθαρνεῖν. Hesych. Θητεύω· δουλεύω μισθῷ.. *Kuinoel.*

7. τῶνδ' ἄποινα accusativus est disjunctus et seorsim accipiendus, qualis infra v. 363. ψυχρὰν μὲν — τέρψιν. Hujusmodi constructionis, in qua ipsam, quæ præcedit, sententiam respicit accusativus, exempla sint Orest. 1104. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενελέῳ λύπην πικράν. Phœn. 551. Androm. 292. Herc. F. 59. 354. 426. Electr. 231. ubi distinguendum. Εὐδαιμονοίης· μισθὸν ἡδίστων λόγων. 1241, 1269. Ἁλιῤῥόθιον ὅτ' ἔκταν' ὠμόφρων Ἄρης, Μῆνιν θυγατρὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων, Πόντου κρέοντος παῖδ'. In Soph. Œd. T. 720. recte legitur in Aldina Κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον, Τὸ δεινὸν οὑφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς θανεῖν. *Monk.*

8. Ἐλθὼν δ' ἐς αἶαν Athenagoras, qui vv. 7, 8. citavit in Legat. p. 25. et hoc sine causa prætulit Wakefield. Præpositio post verba motum significantia passim supprimitur. Infra v. 589. μηλονόμας fuisse dicitur Apollo. *Monk.*

Ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ',] Hoc distichum profert Athenagoras in legatione pro Christianis fol. 22. ut supra notavimus, cum levi aliqua variatione: ibi enim legitur: Ἐλθὼν δ' ἐς αἶαν. *Barnes.*

9. Eadem phrasis Phœn. 1101. Ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων. *Monk.*

ἐς τόδ' ἡμέρας.] *Huc usque*, id est, qd. εἰς τοῦτον τὸν χρόνον· ἡμέρα en. sæpe usurpatur ita, ut idem sit, quod χρόνος, ut h. l. et Hebr. i. 1. ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων· 2 Petr. iii. 3. ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν· Quæ quidem forma loquendi, ex Oriente originem traxisse videtur. Hebræi en יום sæpe ita ponunt, ut omnino tempus denotet, v. c. Jer. l. 31. Cæt. οἶκος h. l. omnes res et fortunas, familiam, greges, domum Admeti significat. *Kuinoel.*

10. Ita Musgravius e MSS. et Lasc. Aldus ἐτύγχανε. *Monk.*

ἐτύγχανον. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Vertendum autem: *sortitus eram, nactus eram.* Ed. Ald. ἐτύγχανε. *Musg.*

11. ἐρυσάμην Lasc. Usitatior structura esset, ὃν ἐῤῥυσάμην μὴ θανεῖν, ut in Orest. 592. Εἰ μὴ κελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν.

Ἄδμητον Ἅιδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν,
Ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.
Πάντας δ' ἐλέγξας καὶ διεξελθὼν φίλους,
Πατέρα, γεραιάν θ', ἥ σφ' ἔτικτε, μητέρα,
Οὐχ εὗρε, πλὴν γυναικὸς, ὅστις ἤθελε,

Admetum præsentem mortem effugiturum esse,
Alio cadavere inferis facta permutatione dato.
Cumque omnes exploraret et circumiret amicos
Patrem, et anum matrem, quæ ipsum peperit,
Neminem tamen invenit præter conjugem, quæ vellet

S. τρις, ἢ τὸ Θής. 12. Μοίρας δολώσας.] Οἴνῳ γὰρ ταύτας, φασὶ, τῶν λογισμῶν ἀπαγαγὼν ἐξῃτήσατο Ἄδμητον, οὕτω μέντοι, ὥστε ἀντιδοῦναι ἑαυτοῦ ἕτερον τῷ Ἅιδῃ. Fl. 2. 16. Ἢ

Electr. 540. αὐτὸν ἐξέκλεψα μὴ θανεῖν. Omittitur tamen particula in Nostri Phœn. 609. Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν. Simile est, quod post verba prohibendi et negandi particulam, quæ plerumque exprimitur, nonnunquam omiserunt veteres: Androm. 44. ἤν με κωλύσῃ θανεῖν. Herc. F. 316. Θανεῖν ἐρύκει μ'. Vid. Hermann. ad Viger. p. 777. §. 271. *Monk.*

ὃν θανεῖν ἐῤῥυσάμην,] Bene Barnesius vertit: quem liberavi a morte. Nam sæpe Infinitivi simpliciter omisso articulo, ita ponuntur, ut vim nominum substantivorum habeant, ut infra v. 139. πενθεῖν pro πένθος ap. Anacreont. Od. XXIII. 10. θανεῖν pro θάνατος v. Bosius Animadvers. p. 59. ss. *Kuinoel.*

12. Infra v. 33. Μοίρας δολίῳ σφήλαντι τέχνῃ; Quibus autem artibus Parcas deceperit Apollo, discas ex Æschylo Eumen. 730. modo recte legatur is locus: Chorus scilicet Admeti fata proferens, ita Deum incusat: Σύ τοι, παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας Οἴνῳ, παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς. De significatione v. ἤνεσαν, vid. supra v. 2. *Monk.*

Μοίρας δολώσας·] Hæc verba vertenda mihi esse videntur sic: *cum Parcis callide et prudenter agens* callidis argumentis usus sum quibus Parcis Admetum a morte liberare persuaderem. Nam verbum δολόω h. l. bono sensu legitur, ut vocabulum δόλος 2 Cor. XII. 16. Schol. Apoll. Rhod. L. III. 89. δολόεσσα ἀντὶ τοῦ φρονίμη. ἔστι γάρ ποτε ὁ δόλος καὶ ἐπὶ τῆς φρονίσεως. *Kuinoel.*

13. ᾅδην Ald. et edd. præter Lasc. qui Ἅιδην et παρ' αὐτίκ'. Ἅιδην τὸν παραυτίκα, *instantem mortem:* in qua locutione nihil est quod reprehendas; Ἅιδης enim simpliciter pro *morte* dictum est in Hippol. 1050. Ταχὺς γὰρ Ἅιδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ. 1563. Προὖπτον ἐς Ἅιδην στείχω κατὰ γῆς. Iph. T. 488. Ἅιδην ἐγγὺς ὄντ'. Soph. Œd. C. 1439. Æsch. Agam. 676. Ἅιδην πόντιον πεφευγότες. *Monk.*

15. πάντας—φίλους,] Διεξελθὼν, positum est pro διελθὼν, ut ap. Isocrat. Panegyr. c. 32. ἐλέγχειν autem h. l. est *explorare, sciscitari,* ut ap. Callim. h. in Del. v. 88. ubi v. Ernestius, et ap. Plat. Phæd. c. 35. p. 360. Cæt. natura rei postulare videtur, ut διεξελθὼν antecedat, ἐλέγξας vero sequatur. Necesse enim erat, ut Admetus primo amicos adiret, deinde eorum animos exploraret, an vellent pro ipso mori. At etiam optimos scriptores hoc in genere non semper diligenter fuisse constat. *Kuinoel.*

16. Fortasse legendum Πατέρα τε, γραῖάν θ', ἥ σφ' ἔ. μ. Nec tamen mutatio necessaria est: mediam enim copulam interdum supprimi monet Porsonus ad Med. 750. Ceterum Clymene mater erat Admeti, juxta Scholiastam; Periclymenen vocat Hyginus Fab. 14. *Monk.*

17, 18. Vulgo legitur ἥτις ἤθελε Θανεῖν πρὸ κείνου, μηκέτ' εἰσορᾷν φάος. quod cum vix ferendum esset, conjecere Barnesius et Musgravius μηδ' ἔτ' εἰσορᾷν φάος. Constructionem expedire conatur Heathius, intelligendo ὥστε ante εἰσορᾷν. Ego vero Reiskii emendationem, probantibus viris doctis, in textum intuli: idem fecit

Θανὼν πρὸ κείνου, μηκέτ᾽ εἰσορᾷν φάος·
Ἣ νῦν κατ᾽ οἴκους ἐν χεροῖν βαστάζεται
Ψυχοῤῥαγοῦσα· τῇδε γάρ σφ᾽ ἐν ἡμέρᾳ
Θανεῖν πέπρωται, καὶ μεταστῆναι βίου.
Ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ᾽ ἐν δόμοις κίχῃ,
Λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτην στέγην.
Ἤδη δὲ τόνδε Θάνατον εἰσορῶ πέλας,

Mori pro ipso, et non amplius intueri hanc lucem;
Quæ nunc in ædibus manibus gestatur,
Agens animam: eam enim in hoc die
Fatale est mori, et discedere ex vita.
Ego vero, ne me piaculum in domo deprehendat,
Relinquam ædium harum charissima tecta:
Jam enim hunc Orcum video prope *nos esse*,

S. σφ᾽ ἔτικτε, μητέρα, Ἀδμήτου. ἡ Κλυμένη, ἐγγὺς τοῦ θανάτου οὖσα. 26. Συμμέτρως.] Εὐκαίρως, μετρήσας ταύτην τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐπέπρωτο αὐτὴν ἀποθανεῖν, τουτέστι πρὸς

Wakefieldius: sic quidem optime procedit sententia: et cum semel ὅσ ob præcedentem vocem γυναικὸς omissum erat, cetera a male sedulo librario facile poterant mutari. Pariter emendavit Marklandus in margine exemplaris Ed. Steph. *Monk.*

Nescio, qui factum, ut οὐ in Barnesianam irreperet, unde in Italicam fuit propagatum; vett. edd. habent οὐχ εὗρε. deinde leg. ὅστις ἤθελε θανών. *Reisk.*

18. μηκέτ᾽] Desideratur copula. Lego igitur μηδ᾽ ἔτ᾽ *Musg.*

εἰσορᾷν φάος dictum est pro ζῆν *vivere*, ut v. 282. φάος ὁρᾷν. v. 683. αὐγὰς ἡλίου εἰσορᾷν Hec. v. 248. εἰσορᾷν φέγγος ἡλίου Hippol. v. 4. φῶς ὁρᾷν ἡλίου. Sed εἰσορᾷν idem valet, h. l. quod verbum simplex ὁρᾷν ut ap. Soph. Aj. v. 127. Eurip, Elec. v. 107. infra v. 24. *Kuinoel.*

Nunquam sollicitanda est vulgata lectio; recte enim se habet. Subauditur scilicet ὥστε, ut constructio sit, ὥστε μηκέτ᾽ εἰσορᾷν φάος. *Heath.*

20. ψυχοῤῥαγοῦσα, Latine *animam agens.* ψυχοῤῥαγεῖ, quod occurrit infra v. 144. ab Hesychio exponitur per ἀποθνήσκει. Apoll. Rh. II. 835. Τὸν δ᾽ ἕταροι ἐπὶ νῆα φέρον ψυχοῤῥαγέοντα. ubi Schol. ψυχ. ἀποψυχοῦντα. Legitur ψυχοῤῥαγοῦντα etiam in Herc. F. 323. Plutarch. T. II. p. 337. et adjectivum ψυχοῤῥαγὴς in Iph. T. 1478. Verbum est ejusdem formæ στημοῤῥαγεῖν in Æsch. Pers. 841. *Monk.*

22. Laudat Scholiasta ad Hipp. 1435. ubi Diana—ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾷν, Οὐδ᾽ ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς. videas ibi notata. Editores ante Gaisfordium male exhibent κιχῇ. κίχῃ est subjunctivus aoristi ἔκιχον, cui præsens κιγχάνω; vide infra v. 493. verbum autem κιχέω nullum est. *Monk.*

μὴ—κιχῇ,] Veteres enim mortuos et moribundos impuros esse putabant. v. Meinersius V. C. *in seinem Grundriss der Geschichte aller Religionen* c. 11. §. 2. p. 81. *Kuinoel.*

23. μελάθρων τήνδε φιλτάτην στέγην·] Lasc. Ald. et edd. ante Musgravium, qui reposuit τῶνδε ex MSS. B. D. et Schol. ad Hippolytum 1435. et sic Marklandus emendabat. Eadem est varietas infra v. 554. τῶνδε φιλτάτων Fl. *Monk.*

τῶνδε] Ita MSS. B. D. nec aliter citatur a Scholiaste ad Hippolyt. v. 1435. Ed. Ald. τήνδε, MS. Flor. τῶνδε φιλτάτων. *Musg.*

Cf. Valck. ad Hipp. 1435. ubi et sententiam hujus loci illustrat. *Beck.*

λείπω] H. e. *relinquam, deseram.* Sæpe ea, quæ facere meditamur, volumus, conamur, jam facere dicimur. Sic ap. Herodot. IX. 108. πόλις ἐδίδου h. e. *dare volebat* Eurip. Orest. v. 427. Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου *Palamedis necem in te ulcisci cupit.* Justin. XXXV. 1. *a quo restituebatur* h. e. qui volebat restitu-

Ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Ἅιδου δόμους
Μέλλει κατάξειν· ξυμμέτρως δ' ἀφίκετο,
Φρουρῶν τόδ' ἦμαρ, ᾧ θανεῖν αὐτὴν χρεών.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

ἆ, ἆ, ἆ, ἆ.
Τί σὺ πρὸς μελάθροις; τί σὺ τῇδε πολεῖς,

Sacerdotem mortuorum, qui ipsam ad inferos
Est deducturus: convenienter autem advenit,
Hunc diem observans, quo fatale est eam mori.

ORCUS.

Ehem, ehem; ah, ha?
Quid tu ad ædes has? Quid tu versaris hic,

S. αὐτὸν τὸν ὅρον καὶ τὸ μέτρον ἦλθεν. 28. Ἆ, ἆ.] Ὁ Θάνατος ὁρᾷ τὸν Ἀπόλλωνα πρὸ θυρῶν, καὶ δέδοικε, μὴ αὐτὴν ῥύσηται τοῦ θανάτου, ὥσπερ τὸν Ἄδμητον. 29. Πρὸς Ἀντὶ

ere. V. Tailor ad Lysiæ Orat. VII. p. 146. Marklandus IX. 554. Wessel. ad Diodor. Sic. XIII. 544. Hebræi eodem genere loquendi utuntur v. Glassius p. 202. ed. S. R. Dath. *Kuinoel.*

25. ἱερῆ omnes. Restitui, monente Elmsleio, veram accusativi formam ἱερέα, cujus duo ultimæ syllabæ in unam coalescunt: exempla hujus contractionis in Μενοικέα et Τυδέα, Phœn. 927. 1181. notavi ad Hippol. 1148. ubi conferas quæ de prosodia harum terminationum scripta sunt, et citatis addas Andr. 22. Πηλέα δ' ἀνάσσειν γῆς ἐᾷ Φαρσαλίας. Bacch. 1070. Πενθέα. Herc. F. 620. Θησέα. Soph. Aj. 104. Ἔγωγ' Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. In Oraculo apud Herodotum VII. 220. legendum Πενθήσει βασιλέα φθίμενον Λακεδαίμονος οὖρος. Vid. Herman. ad Gregor. Corinth. ed. Schæf. p. 878. Quare autem Θάνατος dicatur ἱερεὺς θανόντων patebit ex v. 74. *Monk.*

26. σύμμετρος est *congruens*, vel, *congruente intervallo*, ut in Æsch. Choëph. 609. Soph. Œd. T. 84. 1115. Recte igitur Schol. συμμέτρως, εὐκαίρως. Virg. Æn. IX. 107. *Ergo aderat promissa dies, et tempora Parcæ Debita complerant.* *Monk.*

Μέλλει] Hoc verbum cum præsenti, futuris, et aoristis etiam præterito construi, docuerunt viri docti multi, quos Fischerus, ὁ πάνυ, laudavit ad Plat. Apol. XVII. 40. et Animadverss. ad Well. Gram. p. 334. s. et Dorvillius ad Charit. p. 221. ed. Lips. Sed συμμέτρως ἀφίκετο Barnesius vertit *convenienter autem advenit.* Ego vero hæc verba ita accipere malim, ut post ἀφίκετο omissus putetur dativus ἐμοί; qui sit dativus commmodi, *mihi*, h. e. in usum meum, qui referatur ad Apollinem. Sic enim sensus existit hic: *vehit autem mors, observans hunc diem, quo Alcestin oportet mori, mihi commode*, ut scilicet cum ea agere possim, eamque fortasse movere, ut pro Alcestide, patrem, matremve Admeti auferat. Nam ratione Alcestidis συμμέτρως, h. e. interprete scholiaste εὐκαίρως *opportune* mors venire nullo modo poterat. Quomodo enim res fatalis, eaque ingrata et tristis, ei, cui accidat, accidere possit opportuna? *Kuinoel.*

28. In Aldina et aliis veteribus edd. præter Lasc. persona, quæ nunc scenam ingreditur, appellatur Χάρων. In margine editionis Brubachianæ corrigitur Θάνατος. Macrobius vero in Saturnal. V. 19. a Barnesio citatus, Latine vertit *Orcus.* *Monk.*

Θάνατος] *Orcum* interpretatur Macrobius Lib. V. c. 19. quem recte, utpote Veterem, sequitur Barnesius. *Musg.*

Θάνατος] *Latine* verto *orcus.* Hoc hujus personæ nomen *Latinum* apposui, non modo quod *orcus*, cum masculini sit generis, magis cum voce Θάνατος con-

Φοῖβ'; ἀδικεῖς αὖ, τιμὰς ἐνέρων
'Αφοριζόμενος, καὶ καταπαύων;
Οὐκ ἤρκεσέ σοι μόρον 'Αδμήτου
Διακωλῦσαι, Μοίρας δολίῳ
Σφήλαντι τέχνῃ; νῦν δ' ἐπὶ τῇδ' αὖ
Χέρα τοξήρη φρουρεῖς ὁπλίσας,

Phœbe? rursus injuste facis, inferorum honores
Carpens et *tollens.*
Non satis tibi fuit fatum Admeti
Impedire, Parcas dolosa
Decipienti techna? nunc vero iterum
Manum arcu armans excubas,

S. τῆς παρά. Fl. 6. 31. 'Αφοριζόμενος,] 'Αποσπῶν, ἀφορίζων. 32. Οὐκ ἤρκεσέ σοι] Τὰς Μοίρας τῇ δολίῳ τέχνῃ ἀπατήσαντα τὸν μόρον 'Αδμήτου κωλῦσαι; 34. 'Επὶ τῇδ',] 'Επὶ

gruat, quam *mors;* sed etiam *Macrobii* auctoritate, qui hanc personam sub hoc nomine inductam agnoscit. *In hac enim* (inquit) *fabula in scenam* orcus *inducitur, gladium gestans,* etc *Saturnal.* L. V. c. 19. Vid. de hac re copiose disserentem *Jacob.* Nicolaum Loensem in Miscell. Epiphyll. L. III. c. 4. et infra ad v. 77. ubi Virgil. vocatur *orcus. Barnes.*

29. Reiskius legere voluit mediam formam πολεῖ. Sed πολεῖν est *versari, frequentare,* Orest. 1265. τίς ὅδ' ἄρ' ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ σὸν ἀγρότας ἀνήρ; Æsch. Pers. 312. quod notavit Wakef. adde Iph. T. 84. περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα. Rhes. 775. Soph. Œd. T. 1254. *Monk.*

Lege, πολεῖ (pro πολῇ) Attice. nam πολεῖσθαι in Med. est *obambulare.*
Reisk.

30. Docuit Valckenærius ad Hipp. 107. partes, quas singuli Dii in mundo administrando sortiti essent, vocari τίμας: et hæc quidem explicatio nostro versui conveniet: verteremus Angli, *attributes, prerogatives.* Citavit ille v. 53. τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει. Æsch. Eum. 422. Τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα— Βροτοκτονοῦντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. Addas Electr. 1000. Phrases τιμὰς καταλύειν—ἀφανίζειν illustrat Bastius Epist. Crit. p. 172. *Monk.*

31. Interrogationis notam addidi, secutus Matthiæum. *Monk.*

'Αφοριζόμενος,] Recte Buchanan. vertit *abolens. Heath.*

32. Heracl. 953. Κοὐκ ἤρκεσέν σοι ταῦτα τολμῆσαι μόνον. *Monk.*

μόρον] Hesychius: μόρος, φόνος, θάνατος, φθόρος, πόνος, νόσος; μοῖρα τοῦ βίου. schol. ad Eurip. Hec. v. 1127. μόρος οὐ μόνον ὁ θάνατος, ἀλλὰ καὶ ἡ τύχη h. e. *fatum* quæ significatio huic loco est accommodata. *Kuinoel.*

34. Vid. supra ad v. 12. Aliquando suspicabar legendum Σφήλαντα, ut constructionem eandem haberes ac in Med. 810. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. Soph. Electr. 479. Ὕπεστί μοι θράσος Ἁδυπνόων κλύουσαν 'Αρτίως ὀνειράτων. Deinde νῦν δ' ἐπὶ τῇδ' αὖ Lasc. et MSS. νῦν δὲ τί Ald. quod vitium editionibus ad Musgravii tempora insedit. *Monk.*

νῦν δ' ἐπὶ τῇδ' αὖ] Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. νῦν δέ τι τῇδ' αὖ. *Musg.*

Σφήλαντι τέχνῃ υ. τέχνην pro *malis artibus, dolis* a Græcis usurpari docet Lennep. ad Phalarin. p. 358. Dorville ad Charit. p. 803. Lips. Sophoclis Philoct. 928. Καὶ πανουργίας Δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον. v. 88.

ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς.

duces exercituum nonnunquam τέχναις uti probe sciens, persuadere tamen mihi nequeo Alexandrum dixisse, quod, ut ab eo profectum, apud Joannem Stobensem legitur Sermone LII. p. 363. 41. 'Αλεξανδρὸς ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, πῶς ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τῆς οἰκουμένης ἐκυρίευσεν εἶπε. βουλῇ

Ἡ τόθ' ὑπέστη, πόσιν ἐκλύσασ',
Αὐτὴ προθανεῖν Πελίου παῖς;
ΑΠ. Θάρσει· δίκην τε, καὶ λόγους κεδνοὺς ἔχω.
ΘΑ. Τί δῆτα τόξων ἔργον, εἰ δίκην ἔχεις;
ΑΠ. Ξύνηθες ἀεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμοί.
ΘΑ. Καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελεῖν.

Quæ hoc promisit, maritum liberans,
Ipsa pro eo mori, Peliæ filiæ.
Ap. Bono sis animo, jus enim et rationes bonas habeo.
Orc. Quid igitur arcu opus est, si jus habes?
Ap. Usitatum est mihi semper hæc gestare.
Orc. An etiam injuste his ædibus opitulari?

S. τῇ Ἀλκήστιδι. Fl. 15. τῇ γυναικί. Fl. 2.   39. Τί δῆτα] Εἰ μετὰ τοῦ δικαίου, φησὶ, φθέγγῃ,

καὶ μύθοις καὶ εἰπεροπήδει ΤΕΧΝΗι. Mirum ni aliquid saltem fortunæ tribuerit summus Heros; Dixit ille, ni fallor, se rerum gestarum successum βουλῇ καὶ μύθοις καὶ ΤΥΧΗι, tribuere, cum, Cicero ait, in summo Imperatore hæ tres virtutes inesse debeant, scientia rei militaris, virtus, auctoritas, *felicitas*. Corruptam vocem εἰπεροπήδει quomodo corrigam incertus sum. Fortasse: καὶ τῇ συνοπηδῷ τύχῃ. Telestes apud Athenæum XIV. p. 626. A. συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας. Sed hæc forsitan aliquando felicius corrigentur. Verbum τέχναις male legi puto in Epigrammate Rusini XII. Anal. Vet. Poët. T. II. p. 393. Ποῦ νῦν Πραξιτέλης: ποῦ δ' αἱ χέρες αἱ Πολυκλείτου αὐταῖς πρόσθε ΤΕΧΝΑΙΣ πνεῦμα χαριζόμεναι. Fortasse τέχνη est *opus ipsum*; fortasse et *Rusinus* paulo majori cum energia scripsit. αὐταῖς πρόσθε ΠΕΤΡΑΙΣ πνεῦμα χαριζόμεναι.

Glaucus Epigr. III. Anal. T. II. p. 347.

Ἁ Βάκχα Παρία μὲν, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας
Τὸν λίθον, ἀνθρῶσκει δ' ὡς βρομιαζομένα.

Epigr. incerta Aut. CCXLV. Anal. T. III. p. 200.

Τίς λίθον ἐψύχωσε; τίς ἐν χθονὶ Κύπριν ἐσεῖδεν;
Ἵμερον ἐν πέτρῃ τίς τόσον εἰργάσατο;

Jacobs.

35. Vulgo ἢ τόδ' ὑπέστη. Corrigit Elmsleius τόθ', quod sine ulla dubitatione amplexus sum. Vid. infr. v. 542. ὑπέστη cum infinitivo construitur, ut Herc. F. 708. Ἐφ' οἷς ὑπέστητ' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν. Iph. A. 360. Hesychius, ὑπέστη· ὑπέσχετο. *Monk.*

36. Αὐτὴν Ald. αὐτὴ, quod conjecerant Canterus, Scaligerus, et Reiskius, edidit Musgravius ex MSS. B. D. et Lasc. Spiritum mutavit Wakefieldius. Exempla autem nominis relativum suum in eodem casu sequentis dedi ad Soph. El. 160. in Museo Critico Tom. I. p. 71. Aptissima sunt Hec. 765. Hipp. 100. Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις. Troad. 1145. *Monk.*

37. Αὐτὴ] Ita MSS. B. D. et Ed. Lasc. Ald. αὐτήν. *Musg.*

Αὐτὴν] Αὐτὴ mavult Canterus et Jos. Scaliger: sed et αὐτὴν stare potest. *Barnes.*

Αὐτὴ jam Reisk. conjecerat. *Beck.*

Πελίου παῖς. H. e. Alcestis. Pelias en., Neptuni e Tyro filius (Apollod. I. 9. 8.) Iolci post Cretheum rex (Apollod. I. 9, 16. τῆς δὲ Ἰωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευσε μετὰ Κρηθέα. erat Alcestidis pater Apollodor. I. 9. 9, 10. Πελίας δὲ περὶ Θεσσαλίαν κατῴκει, καὶ γήμας Ἀναξιβίαν τὴν Βίαντος, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσι, Φιλομάχην τὴν Ἀμφίονος, ἐγέννησε παῖδα μὲν Ἄκαστον θυγατέρας δὲ Ποσειδίκην, Πελόπειαν, Ἱπποθόην, Ἄλκηστιν. *Kuinoel.*

38. λόγους κεδνοὺς] Malim νόμους κεδνούς. *mores probos.* Ne sc. Orcus vi acturum putaret. *Musg.*

39. Interpretes ad verbum reddunt, *Quid igitur arcu opus est?* Angl. *What*

ΑΠ. Φίλου γὰρ ἀνδρὸς ξυμφοραῖς βαρύνομαι.
ΘΑ. Καὶ νοσφιεῖς με τοῦδε δευτέρου νεκροῦ;
ΑΠ. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνον πρὸς βίαν σ' ἀφειλόμην.
ΘΑ. Πῶς οὖν ὑπὲρ γῆς ἐστι, κοὐ κατὰ χθονός;
ΑΠ. Δάμαρτ' ἀμείψας, ἣν σὺ νῦν ἥκεις μέτα.

Ap. Angor enim calamitatibus amici viri.
Orc. Et defraudabis me etiam hoc altero mortuo?
Ap. At ne illum quidem per vim tibi abstuli.
Orc. Quomodo igitur supra terram est, non autem sub terra?
Ap. Quia uxorem permutavit, ad quam abducendam tu nunc venis.

S. τίς ἡ αἰτία τῶν τόξων; 49. Κτείνειν ὃν ἂν χρῇ;] Εἰς τοῦτο μὴ δύνῃ πεῖσαι, τὸ φονεύειν, ὃν ἂν πέπρωται. 50. Μέλλουσι θάνατον] Τοῖς γεγηρακόσι· * τοῦτο γὰρ λέγει μέλλουσι. βραδύνουσι γὰρ ἐν τοῖς ζῶσιν οἱ μέλλοντες. καὶ ἄλλως. εἰ οὐ χρὴ κτείνειν, ὃν πέπρωται, ἀλλὰ

* Florr. 6. 15. τούτοις. Iidem post καὶ ἄλλως, κτείνειν, ὃν πέπρωται pro οὐ πέπρ. in quod Heath. etiam incidit. In Morell. et Musgr. additur: (f. εἰ οὐ πέπρωται, οὐ χρὴ κτείνειν.) Mox μόνοις γέρουσι est a Barn. pro μόνος γέρ. Ceterum in Barn. prius est scholion εἰ οὐ χρὴ κτείν. — ἐμβαλεῖν. tum sequitur alterum τοῖς γεγηρακόσι. In Junt. et Basil. eo,

business then has your bow? Notent tirones ἔργον pari modo adhibitum, Hipp. 915. σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς. Andr. 552. οὐ γὰρ, ὡς ἔοικέ μοι, Σχολῆς τόδ' ἔργον. Iph. A. 1354. οὐ σεμνότητος ἔργον. et alibi. *Monk.*

40. Cuivis in memoriam veniet Apollo apud Hor. Carm. III. iv. 60. *Nunquam humero positurus arcum.* *Monk.*

Σύνηθες αἰεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμοί·] Arcus erat Apollinis insigne, ut fulmen Jovis, tridens Neptuni, bidens Plutonis, framea Martis, clava Herculis, thyrsus Bacchi, hasta Minervæ. *Barnes.*

41. Interrogationem, quam omnes habent editiones, sustuli. Optime explicat Elmsleius ad Heracl. 683. supplendo ex præcedente versu, ξύνηθές ἐστί σοι. ipsius notam adeas. γε autem valet *yes!* quam vim persæpe obtinet particula in hujusmodi dialogis: vide infra vv. 47, 62, 150, 202, 384, 1119. *Monk.*

τοῖσδε γ' οἴκοις H. e. *familiæ Admeti.* Οἶκος en., ut ap. Hebræos בַּיִת et ap. Latt. vocab. *domus*, sæpe ita usurpari solet, ut universam familiam denotet, ut Act. X. 2. σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. 1 Sam. I. 21. וְכָל־בֵּיתוֹ Virg. Æn. V. 121. *Sergestusque, domus tenet a quo Sergia nomen.* *Kuinoel.*

45. Ita Aldus. κατὰ χθονὸς est etiam inf. 75. 164. Dedit Musgravius κάτω χθονός; e Lasc. E. P. χθονὸς κάτω B. D. Fl. sequente Matthiæ. et ita quidem citaverat Valckenærius ad Phœn. 1327. qui formulam ἥκειν μέτα in v. seq. illustrat, collatis vv. 66, 499. *Monk.*

κάτω χθονὸς;] Ita MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. MSS. B. D. et Fl. χθονὸς κάτω. Ed. Ald. κατὰ χθονός. *Musg.*

Valck. ad Eurip. Phœniss. 1327. sic emendat e cod. Flor.:

ΘΑ. Πῶς οὖν ὑπὲρ γῆς ἐστι, κοὐ χθονὸς κάτω;
ΑΠ. Δάμαρτ' ἀμείψας, ἣν σὺ νῦν ἥκεις μέτα.

Beck.

47. Herc. F. 334. Ἥξω πρὸς ὑμᾶς, νερτέρᾳ δώσων χθονί. *Monk.*

ἣν σὺ νῦν ἥκεις μέτα.] Barnesius *ad quam adducendam tu nunc venis:* immo *venisti.* Nam hæc est apud Atticos maxime, præsentis hujus verbi vis, ut usurpetur pro præterito, quæ est docta et scita observatio schol. ad Eurip. Hec. v. 1. qui, τὸ ἥκω, inquit, Ἀττικόν ἐστιν. Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἧκον, ἥκω λέγουσι — Hesych.: Ἥκει· ἔρχεται, ἢ ἦλθον.— Sic ap. Herodot. II. 114. verba ἦλθε et ἥκει, ut idem valentia reperiuntur. v. Loesnerus, V. S. in Obss. Philonn. ad Joh. VIII. 42. et Dawesius Miscell. Critt. p. 351. Sed ἣν μέτα dictum est pro μετὰ ἥν, per anastrophen poëtis maxime frequentem, ut

ΘΑ. Κἀπάξομαί γε νερτέραν ὑπὸ χθόνα.
ΑΠ. Λαβὼν ἴθ᾽· οὐ γὰρ οἶδ᾽ ἂν εἰ πείσαιμί σε,
ΘΑ. Κτείνειν ὃν ἂν χρῇ; τοῦτο γὰρ τετάγμεθα.
ΑΠ. Οὔκ. ἀλλὰ τοῖς μέλλουσι θάνατον ἐμβαλεῖν.
ΘΑ. Ἔχω λόγον γε, καὶ προθυμίαν σέθεν.

Orc. Et quidem abducam sub terram ad inferos.
Ap. Accipiens *eam* abi: nescio enim, an tibi persuadere possim.
Orc. Occidere videlicet illumque oportet; ad hoc enim constituti sumus.
Ap. Non: sed cunctantes *senes* interficere.
Orc. Capio rationem, et studium tuum.

S. μᾶλλον πρὸς ἔλεον ῥέπειν, καὶ μόνοις γέρουσι θάνατον ἐπάγειν. καὶ ἄλλως. οὐχὶ τοῦτό σε θέλω * ποιῆσαι, τὸ κτείνειν ὃν ἂν χρῇ, (τοῦτο γὰρ ὡμολόγηται) ἀλλ᾽ εἰς τὸ τοὺς γεγηρακότας

quo cum Mor. et Musgr. dedi, ordine se excipiunt, sed prius post καὶ ἄλλως scholio ad v. 49. a sqq. interceptum est.

* Ποιῆσαι Florr. pro ποιήσειν. Pro ἀναιρεῖν, quæ est lectio Junt. Basil. Florr., Barn. Mor. Musgr. ἀπαίρειν. Mox δεῖν, ὃν πέπρ. jam a Morell. annotatum est; idem leg. conj. Heath. pro δεινὸν πέπρ. Barn. δεινὸν, ὅτι πέπρ. In fine pro ἐμβαλεῖν Florr. ἐμβάλλειν.

ap. Eurip. Phœn. v. 299. Æschyl. Prom. v. 467. v. Jensius Lectr. Luciann. L. III. c. 5. p. 339. De potestate vero præpositionis μετὰ ipsa v. Valckenarius ad Eurip. Phœn. p. 446. qui et hunc locum eam in rem laudavit. *Kuinoel.*

48. Ita Lasc. Ald. et MSS. Dixit quidem Noster Med. 937. Οὐκ οἶδ᾽ ἂν εἰ πείσαιμι. sed ibi mutavit Porsonus Οὐκ οἶδ᾽ ἄρ᾽ εἰ π. Certum equidem habeo, veteres particulam ἂν neque cum præsenti neque perfecto indicativo conjunxisse: et olim legendum conjiciebam Οὐκ οἶδά γ᾽ εἰ π. σ. ut dudum emendarat Marklandus. Hodie vero retinendum puto vulgatum et hic et in Medea, et construendum, Οὐ γὰρ οἶδα εἰ πείσαιμι ἂν σε, quod, utcunque durum, defendere videtur locus Aristoph. Av. 1017. ab Elmsleio, in hanc opinionem firmandam, citatus: ὡς οὐκ οἶδ᾽ ἄρ᾽, εἰ Φθαίης ἄν. Consulas ipsius egregiam Annotationem in Medeæ versum modo citatum. Quæ sequuntur, verba sunt Blomfieldii, cui legendum videtur οὐ γὰρ οἶδά γ᾽ εἰ π. σ. "Negat Porsonus in Append. ad Toup. p. 462. particulam ἂν cum præsenti indicativo recte construi. Eum non spectasse loca in quibus ἂν, sic posita, *fortasse* significet, contendit Erfurdtius ad Soph. Œd. T. 573. qui laudat Hermann. ad Viger. p. 785. Loca quæ ibi protulit Hermannus, hæc sunt; Philoct. 290. ubi ἂν non cum præsenti, sed cum imperfecto construitur. Arist. Lysistr. 510. ἠκούσαμεν ἄν, et similia. Pac. 640. ἔσειον ἄν, et similia; ut clare pateat, non Porsonum, sed ipsum Erfurdtium exempla neglexisse." Wakefieldii lectio, ab ipso elegans, facilis, et probabilis vocata, fœdum solœcismum Euripidi imputat; οὐ γὰρ οἶδ᾽, ἂν ἐκπείσαιμί σε, *nescio enim an tibi persuadere possim.* Is vero non male fecisset, si forte interpunxisset οὐ γὰρ, οἶδ᾽, ἂν ἐκπείσαιμί σε. *Monk.*

49. Vulgo scribitur ὃν ἂν χρῇ, quod solœcum est. Subjunctivum reposuerunt Schæfer. et Matthiæ. Deinde plena esset sententia, τετάγμεθα γὰρ ποιεῖν τοῦτο. *Monk.*

Post χρῇ interrogationis notam poni jubet He., quæ et est in ed. Commel. *Beck.*

50. τοῖς μέλλουσι scil. θνήσκειν. Scholiasta τοῖς γεγηρακόσι. Eodem modo adhibetur participium inf. v. 543. Τέθνηχ᾽ ὁ μέλλων. Miretur aliquis Euripidem hanc prosopopœiam adeo negligenter emisisse, ut Apollo, quasi personæ actoris oblitus, ipsum Θανάτον hortetur ad injiciendam senibus *mortem:* verum simile est, quod in Herc. F. 871. Λύσσα inquit; ὁ δὲ κανὼν οὐκ εἴσεται Παῖδας, οὓς ἔτικτ᾽, ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμὰς λύσσας ἀφῇ. sic enim scribendum puto pro ἐμᾶς. Conferas etiam Miltonum

ΑΠ. Ἔστ' οὖν ὅπως Ἄλκηστις εἰς γῆρας μόλοι;
ΘΑ. Οὐκ ἔστι· τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει.
ΑΠ. Οὔτοι πλέον γ' ἂν ἢ μίαν ψυχὴν λάβοις.
ΘΑ. Νέων φθινόντων, μεῖζον ἄρνυμαι κλέος.

Ap. Licetne igitur, ut Alcestis ad senectutem perveniat?
Orc. Non licet: me quoque honore delectari putes.
Ap. Certe non plus una anima poteris auferre.
Orc. Quum juvenes obeunt, majorem consequor gloriam.

S. ἀναιρεῖν. καὶ ἄλλως. οὐχὶ ἐγώ σε λέγω φονεύειν δεῖν ὃν πέπρωται, ἀλλὰ τοῖς γεγηρακόσι θάνατον ἐμβαλεῖν. 53. Οὐκ ἔστι· τιμαῖς κἀμὲ] Ὅταν γὰρ τιμὰς λάβωσιν οἱ νεκροὶ, ὁ Θάνατος ἥδεται. καὶ Ὅμηρος· (Il. ω', 457.) "Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων." 54. Οὔτοι πλέον γ' ἂν] Ἐάν τε νῦν αὐτὴν λάβοις, ἐάν τε γεγηρακυῖαν, ἕχοις τι πλέον ἢ μίαν ψυχὴν λαβεῖν. 55. Νέων φθινόντων,] Ὁ Θάνατος φησὶν ἐπὶ νέων τελευτώντων, καθὸ ἐν τούτοις * αὐτοῦ δείκνυται ἰσχὺς καὶ δυνατὸς ἐνδείκνυται, οὐ τῆς φύσεως διὰ γῆρας τούτους καταβαλούσης, ἀλλ' αὐτοῦ καταπαλαίσαντος τὴν νεότητα· ἢ καθὸ δείκνυται καθαρῶς καὶ ἀδωροδοκήτως ὑπηρετῶν ταῖς Μοίραις, ὑπερορῶν δωρεὰς καὶ θυσίας προσφερομένας ὑπὲρ

* Αὐτοῦ est ex em. Heathii pro αὐτοῖς. Equidem addiderim etiam ἡ ante ἰσχύς. Verbis καὶ δυν. ἐνδ. facile careremus. καταβαλούσης recepi e Florr. 6. 15. pro καταβαλλούσης. ἀλλ' αὐτοῦ καταπ. e mea conj. scripsi pro ἀλλὰ τοῦ κατ. Paulo post Florr. ἀδωρ. ὑπηρετεῖται ταῖς M.

Parad. Amiss. X. 269. Quin et Homerus, Il. E. 859. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης, Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον, ἢ δεκάχιλοι Ἀνέρες ἐν πολέμῳ ἔριδα ξυνάγοντες ἄρηος. Hæc loca indicavit vir doctissimus et amicissimus Jacobus Tate. *Monk.*

Reisk. conjicit θανατᾷν ἐμβαλεῖν, *injicere cupidinem moriendi. Beck.*

51. λόγον δὴ B. D. Fl. Notent tirones usum verbi ἔχω, in Lexicis, ni fallor, omissum. Valet *intelligo* — ut in Orest. 740. τοῦτο πάντ' ἔχω μαθών. 1119. Ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω. Hipp. 1434. Aliud significat λόγους ἔχω supr. v. 38. aliud ἔχω προθυμίαν inf. v. 1126. *Monk.*

λόγον γε,] MSS. B. D. et Fl. λόγον δή. *Musg.*

53. Quid hic valeat τιμαὶ, monstratum est in nota ad v. 30. *Monk.*

Τιμαὶ h. l. sunt partes, quas Mors habet in hoc universo administrandas, et mox pro κλέος in Cod. Fl. est γέρας. Valck. ad Eur. Hipp. 106. *Beck.*

τιμαῖς] Stiblinus: *Ego* τιμαῖς *hic vertendum censeo* lucro, pecunia, vectigali. *Nam vectores mortui cogebantur singuli, obolum Charonti navitæ pendere, ut qui traducebat, per stygen animos.* Equidem, etsi non iguoro, nomen τιμὴ de *lucro, pecunia* frequentari, ut ap. Xen. de Vectigal. IV. 18.: tamen malim dicere, illud h. l. de honore esse positum, ut totus locus verti debeat: *crede sodes me etiam honore delectari, me benter juvenes pro senibus mactare, quorum nece majorem sane, quam senum morte gloriam consequor.* Similiter ad Penthea Tiresias de Baccho dicit in Bacch. v. 321. κἀκεῖνος, οἶμαι, τέρπεται τιμώμενος. et in Hippol. v. 8. Venus de diis dicit: τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο. Cæt. v. 56. pro κλέος Cod. Flor. legit γέρας v. Valck. ad Eurip. Hippol. 106. *Kuinoel.*

τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει.] Eurip. Bacch. 321. κἀκεῖνος οἶμαι τέρπεται τιμώμενος. quem locum excitavit Valcken. ad Hipp. v. 8.—ad seq. v. confer Epigr. Bianoris XVI. Anal. Vet. Poët. T. II. p. 158.

Πάντα Χάρων ἄπληστε, τί τὸν νέον ἥρπασας αὔτως
Ἄτταλον, οὐ σὸς ἔην κἂν θάνῃ γηράλεος;

et Epigr. Crinagoræ XLII. Vol. II. p. 152. Κούρην αἱμύλον εἰνάετιν:

Ἥρπασας, ὦ ἄλλιστ' Ἀΐδη. τί πρόωρον ἐφιεὶς
Μοῖραν τῇ πάντως σεῖο ποτ' ἐσσομένῃ.

Jacobs.

ΑΠ. Κἂν γραῦς ὄληται, πλουσίως ταφήσεται.
ΘΑ. Πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης.
ΑΠ. Πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ καὶ σοφὸς λέληθας ὤν;
ΘΑ. Ὠνοῖντ' ἂν, οἷς πάρεστι, γηραιοὺς θανεῖν.

Ap. Si vero anus moriatur, splendidius sepelietur.
Orc. Utilem divitibus, Phœbe, legem ponis.
Ap. Quid dixisti? an etiam fefellisti, præditus sapientia?
Orc. Redimerent, quibus facultas adest, ut senes morerentur.

S. αὐτῷ· "μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων * ἐρᾷ." ἢ καθὸ μέγας ὁ θρῆνος, καὶ πολλὰ τὰ δάκρυα, καὶ ἀξιοπενθὲς τὸ πάθος, καὶ μήκιστος ὁ χρόνος, μὴ μαλάσσων τὴν συμφοράν. ὁ δὲ Ἀπόλλων, καίτοι νοήσας τὸ λεχθὲν, παραλογίζεται τὸν Θάνατον, φάσκων, ὅτι κἂν γραῦς ὄληται ἡ Ἄλκηστις, ἀξίως ταφήσεται, τὸ μεῖζον γέρας λέγων ἐπὶ πολυτελοῦς ταφῆς· ὅθεν ὁ Θάνατος φησὶ, νόμον σοι † παραβάλλῃ τοῦ πλουσίως θάπτεσθαι τοὺς ἔχοντας, καὶ τοῦτο νομίζεις γέρας ἐμὸν, ἐγὼ δὲ γέρας φημὶ τὸ ἐπὶ νέᾳ νεανιεύεσθαι. 56. Κἂν γραῦς ὄληται,] Ὁ μὲν Ἀπόλλων λέγει ἐπὶ τῆς Ἀλκήστιδος, ὅτι, ἐὰν γινομένη γραῦς ἀποθάνῃ, πλουσίως θάπτεται· ὁ δὲ καθόλου ἔλαβε, καὶ φησὶ, τὸν νόμον τίθης, ὦ Ἄπολλον, ὑπὲρ τῶν πλουσίων

* "Æschyli versus, Μόνος θ. γὰρ Θ. οὐ δ. ἐ. Vid. Eustath. in Hom. p. 744. lin. 3." Barn. Legebatur μόνος γὰρ θ. Θ. Emendavit Morell. Mox ἀξιοπενθές est e Florr. pro ἀξιοπαθές.

† An: σὺ παραβ?

55. γέρας pro κλέος Fl. *Monk.*
κλέος.] MS. Flor. γέρας. *Musg.*
φθινόντων,] Prior syllaba in φθίνω Homero semper longa, hic corripitur, ut et infra v. 204. Sic in τίνω sæpe observavimus, præcipue ad Iphigen. Taur. v. 337. In φθινύθω autem corripitur ab omnibus. *Barnes.*

56. ὀλύται Lasc. *Monk.*
Κἂν γραῦς κ. τ. λ.] Quod majores natu splendidius sepelirentur vid. Joh. Kirchmann. de funerib. Romann. I. 4. *Barnes.*

Sensus est: *Si senex moritur, splendidius sepelitur, quam juvenis* Orc. *Hoc tantum de divitibus valet* (οἱ ἔχοντες sunt *divites* ut ap. Eurip. Supplic. v. 244. εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακά.) A. *Quomodo? argutias tractas?* M. *Et divitiæ me non ita movent, quin mactem divites in ætatis flore, sic enim, si me divitiæ moverent, emerent divites senectutem,* s. *mortis moras,* ut bene Buchananus expressit, h. e. *suis divitiis efficerent, ut nunquam juvenes, sed senes diem obirent supremum.* Nexus igitur est hic: Apollo sub nomine γραῦς intelligit Alcestida (v. Schol. ad v. 53.) Orcus vero, Apollinis verba ita accipit, ac si omnino de senibus esset locutus, qua propter etiam Apollo respondet: ἀλλ' ἦ καὶ σοφὸς λέληθας ὤν, i. e. *num tu clam,* (nam λανθάνειν alii verbo junctum verti fere debet *clam, unvermerkt* v. Hoog. ad Viger. p. 262. Albertius Obss. Philoll. p. 472.) *argutus es factus,* i. e. num tu argutias tractas? σοφὸς enim h. l. idem est quod σοφιστὴς h. e. interprete Hesychio ἀπατεὼν διδάσκαλος πανοῦργος. *Kuinoel.*

57. οἱ ἔχοντες (subaudi χρήματα) *divites.* Exempla hujus ellipseos congessere Kusterus ad Arist. Plut. 596. (Τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας) et alii. Suppl. 242. Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες, καὶ σπανίζοντες βίου—Εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακά. Fragm. Dan. ap. Stobæum Tit. LXIV. p. 261. Grot. Arist. Eq. 1295. Addas Phœn. 416. Κακὸν τὸ μὴ 'χειν. Herc. F. 638. et ita accipiendum arbitror Soph. Aj. 157. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. Curius apud Cicer. Ep. Fam. VII. 29. *At illa nostra prædicatio quanti est, nos, quod simus, quod* Habeamus, *quod homines existimemur, id omne a te habere.* Ceterum Atticus est usus præpositionis πρὸς, *e re alicujus.* Soph. Œd. T. 1434. πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω. ubi citat Brunckius Trach. 479. Arist. Vesp. 647. Plura inveniuntur apud Hemsterh. ad Lucian. I. p.

ΑΠ. Οὔκουν δοκεῖ σοι τήνδε μοι δοῦναι χάριν;
ΘΑ: Οὐ δῆτ'· ἐπίστασαι δὲ τοὺς ἐμοὺς τρόπους.
ΑΠ. Ἐχθρούς γε θνητοῖς, καὶ θεοῖς στυγουμένους.
ΘΑ. Οὐκ ἂν δύναιο πάντ' ἔχειν, ἃ μή σε δεῖ.
ΑΠ. Ἦ μὴν σὺ παύσει, καίπερ ὠμὸς ὢν ἄγαν·
Τοῖος Φέρητος εἶσι πρὸς δόμους ἀνὴρ,
Εὐρυσθέως πέμψαντος ἵππειον μέτα
Ὄχημα Θρήκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων,

Ap. An non igitur placet tibi dare mihi hoc beneficium?
Orc. Non certe: nôsti enim meos mores.
Ap. Infensos hominibus, et diis invisos.
Orc. Non potes omnia obtinere, quæ non convenit te *habere*.
Ap. Certe tu mitesces, quanquam sis valde crudelis:
Talis vir ad hanc Pheretis domum venit,
Mittente Eurystheo equestrem ad
Currum Thraciæ ex locis frigidis,

S. λέγων. ἀγοράσουσι γὰρ οἱ πλούσιοι * γέροντας εἰς θάνατον· διὸ Ἀπόλλων φησὶν αὐτὸν

* Γέροντας Florr. ut em. Heath.

254. Kœn. ad Gregor. Cor. p. 44. et scriptores ibi advocatos. *Monk.*

58. Hunc et sequentem versum ita interpretatus est Buchananus: *Quid? tu sophistes, insciis nobis, eras?—Res ampla quibus est, redimerent mortis moras.* *Monk.*

59. Ita recte Lascaris. Aldus et sequentes editores mendose ὤνοιντ' ἂν, quod nonnulli per negligentiam vertunt quasi esset ὄναιντ' ἂν. Corrigendum vidit Æmilius Portus. *Monk.*

Ὠνοῖντ' ἂν,] Vid. Æmilii Porti notas ad hunc versum. Nonnulli legunt: Ὄναιντ' ἂν, i. e. Gaudeant et suo fato fruantur, quibus datum est senes mori. Sed Ὠνοῖντο præstat, ut hactenus omnes libri habent, et hæc lectio Buchanano placuit, qui exponit: (*Res ampla quibus est, Redimerent mortis moras.*) *Barnes.*

63. Ἐχθροὺς—στυγουμένους.] Unde mors ab Ovid. Amorr. III. 9. 19. vocatur *importuna* et a Pind. Nem. Od. I. v. 98. ἐχθρότατος μόρος. *Kuinoel.*

64. ἦ μὴν *nihilominus.* ἀλλ' ὅμως Hesych. et alii Grammatici. Vid. Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 174. Simillimus est harum particularum usus in ista fabula v. 943. Ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν Ἔσται ταπεινός· τοῖον ἐξαρτύεται Γάμον γαμεῖν. *Monk.*

66. ἵππειον omnes: in Hipp. 1352. legitur ὄχημ' ἵππειον, postulante metro: alteram tamen formam ἵππιος apud nostrum frequentiorem esse, notavimus ad Hipp. 307. Videas Elmsleium ad Heracl. 845. Profecto legerem ἵππιον, si modo constaret Tragicos in quinta sede versiculi, qualis est noster, iambum spondeo prætulisse. Ceterum constructio, quæ nonnullos fefellit, est, Εὐρυσθέως πέμψαντος [αὐτὸν] μετὰ ἵππειον ὄχημα [ἄξοντα] ἐκ τόπων δυσχειμέρων Θρήκης. Nescio an monendi sint tirones ἵππειον ὄχημα, ut et τέτρωρον ἅρμα infra v. 499. ipsos equos significare. *Monk.*

Εὐρύσθεως] Eurystheus filius erat Stheneli, Mycenarum rex. Apollodor. II. 4. p. 103. Σθενέλου δὲ, καὶ Νικίππης τῆς Πέλοπος, Ἀλκινόη καὶ Μέδουσα, ὕστερον δὲ καὶ Εὐρυσθεὺς ἐγένετο, ὃς καὶ Μηκηνῶν ἐβασίλευσεν. Cæt. v. seq. pro ἐκ in Cod. Flor. legitur εἰς. *Kuinoel.*

67. Lasc. Θρήκης, et in seq. οὐ δή. Flor. εἰς τόπων. *Monk.*

ἐκ] MS. Flor. εἰς. *Musg.*

Ὃς δὴ, ξενωθεὶς τοῖσδ' ἐν Ἀδμήτου δόμοις,
Βίᾳ γυναῖκα τήνδε σ' ἐξαιρήσεται·
Κοὔθ' ἡ παρ' ἡμῶν σοι γενήσεται χάρις,
Δράσεις θ' ὁμοίως ταῦτ', ἀπεχθήσει τ' ἐμοί.
ΘΑ. Πόλλ' ἂν σὺ λέξας οὐδὲν ἂν πλέον λάβοις.
Ἥδ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Ἅιδου δόμους·
Στείχω δ' ἐπ' αὐτὴν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει·
Ἱερὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν,

Qui in his Admeti ædibus hospitio exceptus,
Per vim tibi hanc mulierem eripiet.
Nec tibi a nobis erit gratia,
Et tamen hæc facies, et mihi eris invisus.
Orc. Etiamsi tu multa dicas, nihil tamen plus obtinebis:
Hæc enim mulier descendit in Plutonis domos.
Accedo autem ad eam, ut gladio sacra auspicer:
Iste enim *est* sacer diis inferis,

S. πανούργως εἰρηκέναι. 59. Πάρεστι,] Τῷ πλουτεῖν. Fl. 2. 65. Τοῖος Φέρητος] Τὸ ἑξῆς· τοῖος ἀνὴρ τοῦ Εὐρυσθέως μεταπέμψαντος τὸ ὄχημα ἐκ τῶν τόπων τῆς Θρᾴκης. 74. Στείχω δ' ἐπ' αὐτὴν,] Ἵνα ἀπαρχὴν τῶν τριχῶν λάβω, ὡς ἔθους ὄντος τὸν Θάνατον

71. Rectius fortasse legeretur ἀπεχθήσει δ'. *Monk.*

72. Legendum opinatur Wakefieldius Πόλλ' ἂν σὺ λέξαις, *si multa diceres:* sed Græcos nunquam ita locutos esse vel pueri norunt. Eandem habes constructionem infra v. 506. Τί δ' ἂν κρατήσας δεσπότην πλέον λάβοις; Iph. T. 499. Τί δ' ἂν μαθοῦσα τόδε πλέον λάβοις, γύναι; tantum in nostro loco geminatur ἄν. πλέον λαμβάνειν, *proficere.* Similes phrases πλέον ἐργάζεσθαι, πλέον πράσσειν, notavimus ad Hippol. 284. *Monk.*

73. Ita Lascaris. ἡ δ' οὖν ceteri. ἥ γ' οὖν mallet Blomfieldius. *Monk.*

74. κατάρχεσθαι τοῦ ἱερίου, vel simpliciter κατάρχεσθαι, erat *auspicari sacra,* quod apud veteres Græcos fiebat, abscindendo pilos a fronte victimæ, "quos postea, tanquam prima libamina, igni in ara accenso imponebant." Verbis utor Kusteri ad Arist. Av. 960. qui optime hunc morem illustrat, advocatis Hesychio κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου, τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι. Nostri El. 815. ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρίχα Τεμὼν, ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε δεξιᾷ. Virg. Æn. VI. 245. *Et summas carpens media inter cornua setas, Ignibus imponit sacris, libamina prima.* Æn. IV. 698. *Nondum illi flavum Proserpina vertice crinem Abstulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.* ubi nostrum locum respicere videtur Poëta, eundem ritum sacrificii Proserpinæ transferens, quem apud Euripidem occupat Θάνατος. Ita quoque Hor. Carm. I. xxviii. 19. *nullum Sæva caput Proserpina fugit.* Locum Virgilii cum nostro contulerat Macrobius Saturnal. V. 19. *in hac fabula in scenam Orcus inducitur gladium gestans, quo crinem abscindat Alcestidis.* Vid. Turn. Advers. XIX. 17. Valck. ad Phœn. 576. (Πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων, ἑλὼν πόλιν;) In Iph. T. 40. inquit Iphigenia, Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει. eadem v. 605. interroganti Oresti, Αὐτὴ ξίφει θύουσα, θῆλυς ἄρσενας; respondet, Οὔκ, ἀλλὰ χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι. *Monk.*

κατάρξωμαι] MSS. B. D. E. Fl. et Ed. Lasc. κατάρξομαι. *Musg.*

Hæc ὁ Θάνατος loquitur, qui tamen librariorum vitio falso esse putatur Charon. Muretus Var. Lect. IV. 16. *Barnes.*

Ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσῃ τρίχα.

ΧΟΡΟΣ.

ἩΜΙΧ. α'. Τί ποθ' ἡσυχία πρόσθεν μελάθρων;
Τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου;
ἩΜΙΧ. β'. Ἀλλ' οὐδὲ φίλων [τις] πέλας οὐδεὶς,
Ὅστις ἂν εἴποι πότερον φθιμένην
Βασίλειαν χρὴ πενθεῖν, ἢ ζῶσ'

Cujus hic gladius lustrârit capillum capitis.

CHORUS.

Sem. 1. Unde *est hoc* silentium ante atria?
Cur tacet domus Admeti?
Sem. 2. Sed neque ullus amicorum prope est,
Qui dicat utrum mortuam
Reginam lugere oporteat, an adhuc vivens

§. τοῦ μέλλοντος ἀποθνήσκειν τὴν κόμην τέμνειν ξίφει, οἷον οὐκέτι δυνατὸν ἦν ζῆν. * 75. Ἱερὸς γὰρ οὗτος] Οὗτος γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἀνιερωμένος ἐστὶ τοῖς καταχθονίοις δαίμοσι, † οὗ δὴ

* Ξίφει, οἷον οὐκ. δυν. ἦν ζ. addidi e Florr. 6. 15.
† Delevi verba τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν, quæ post οὗτος γὰρ ὁ ἄνθρ. legebantur, quæque

75. ἱερὸς cum genitivo construitur, ut in Arist. Plut. 937. Μὴ δῆθ', ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι. Sic Cicero in Verr. II. 18. *qua ex opinione hominum illa insula eorum Deorum sacra putatur.* *Monk.*

76. Ita unus Codex E. Ceteri, cum edd. omnibus (præter Lasc. ubi ἀνύσει), exhibent ἁγνίσει, in quo mendam tamdiu editores prætervidisse miror: futuri forma, quam adhibuisset Tragicus, ἁγνιῶ erat, non ἁγνίσω. Satis nota quidem constructio subjunctivi, suppresso ἄν. Vide inf. v. 865, 999. Hipp. 429. ὅτῳ παρῇ. 529. οἷς ἐπιστρατεύσῃ. 1269. ᾧ ἐφορμάσῃ. Orest. 141. et ibi Porsonum. Med. 516. El. 972. Æsch. Theb. 243. et loca a Blomfieldio indicata. Soph. El. 771. Trach. 251. Œd. T. 1231. Œd. Col. 395. Ceterum recte citavit ἁγνίσῃ Muretus Varr. Lect. IV. xvi. Tom. II. p. 94. *Monk.*

Ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσει τρίχα.] Existimabant antiqui, eos, qui morti essent proximi, a Proserpina primum tonderi, et his quasi primitiis Orco initiari, nec aliter diem suum obire posse. Hinc Virgil. Æn. L. IV. v. 698. etc.

Nondum illi flavum Proserpina vertice crinem
Abstulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.
Ergo Iris croceis per cœlum roscida pennis
Devolat, et supra caput adstitit: Hunc ego Diti
Sacrum jussa fero; teque isto corpore solvo.
Sic ait, et dextra crinem secat: Omnis et una
Dilapsus calor.

Quin Statius in Glauciæ Epicedio v. 146.

Septima lux: et jam frigentia lumina torpent;
Jam complexa manu crinem tenet infera Juno.

Horatius demum Carm. L. I. Od. 28.

Mista senum ac juvenum densantur funera: Nullum
Sæva caput Proserpina fugit.

Vid. Guliel. Canterum in Novar. Lection. L. IV. c. 20. ubi hos omnes locos cum hoc Euripidis confert. Item Macrobii Saturn. L. V. c. 19. Et Adriani Turnebi Advers. L. XIX. c. 17. *Barnes.*

ἁγνίσει] MS. E. ἁγνίσῃ. Cum hoc loco recte confert Canterus Virgil. Æneid. IV. v. 698. Statium in Glauciæ Epicedio v. 146. Ad hostiæ consecrandæ ritum

Ἔτι φῶς τόδε λεύσσει Πελίου παῖς
Ἄλκηστις, ἐμοὶ πᾶσί τ' ἀρίστη
Δόξασα γυνὴ
Πόσιν εἰς αὑτῆς γεγενῆσθαι;
ΧΟ. Κλύει τις ἢ στεναγμὸν, ἢ στρ. α΄.
Χερῶν κτύπον κατὰ στέγας,
Ἢ γόον, ὡς πεπραγμένων;
Οὐ μὰν οὐδέ τις ἀμφιπόλων

Lumen videat Peliæ filia
Alcestis, quæ mihi quidem et omnibus aliis optima
Mulier est visa
Erga suum maritum fuisse.
Cho. Auditne aliquis vel ejulatum, vel
Manuum strepitum in ædibus,
Vel luctum, tanquam re confecta?
Imo vero ne ullus quidem servorum

S. τὸ ξίφος μου τὴν τρίχα τέμνει. 77. Τί ποθ' ἡσυχία] Ἐκ γερόντων Φεραίων ὁ χορός. διαιρεῖται δὲ εἰς δύο ἡμιχόρια. 86. Κλύει τις] Ὡς τοιούτων συντετελεσμένων, ἢ γεγονό-

vel textus verbis adjicienda erant, vel cum explicatione conjungenda τῶν κατὰ χθ. θ. ἤγουν (vel ὅ ἐστι) τοῖς κατ. θεοῖς ἀνιερωμ. ἐστι.

opinionis originem refero. vid. Iliad. γ΄. v. 273. Nonni Dionys. Lib. V. v. 12. *Musg.*

77. Ἡμιχορίου personam huic versui præfixit Barnesius. Schol. ἐκ γερόντων Φεραίων ὁ χόρος. διαιρεῖται εἰς δύο ἡμιχόρια. Vulgo editur πρόσθε μ. literam addidi, monente Blomfieldio: in anapæsticis μέλαθρον fere semper, ut opinor, mediam habet brevem. *Monk.*

78. In fine versiculi hiatus est, qualem observavimus in Hippol. 1350. contra legem συναφείας. Seidlerus de Dochmiacis p. 80. congessit multa hujus licentiæ exempla, quorum tamen pleraque ad illegitima systemata pertinent. Hoc tantum licuisse opinor, cum propter exclamationem, vel mutatam personam, mora necessario interjecta hiatus offensionem tolleret. *Monk.*

σεσίγηται] Sic Clemens Alex. p. 9. A. σεσίγηται γοῦν ἡ Κασταλίας πηγή. *Musg.*

79. Elmsleius delendam censet vocem quam uncinis inclusi, nisi alibi repertum erit τις οὐδείς. Ego vero potius legerem κ. οὐ. φ. πέλας ἔστ' οὐδείς. *Monk.*

80. ὅστις ἂν ἐνέποι omnes. Correxi εἴποι ad Hipp. 1363. q. v. *Monk.*

81. Edidi hunc et sequentem versum ex editione Lascaris: et sic Matthiæ. Aldus ceterique habent τὴν βασίλειαν, et omittunt τόδε, quod tamen agnoscunt MSS. Vid. inf. v. 282, 294, 1158. Edidit Gaisfordius Τὴν βασίλειαν χρὴ πενθεῖν, ἢ Ζῶσ' ἔτι λεύσσει φῶς Πελίου παῖς. Legere mallet Blomfieldius Χρὴ βασίλειαν πενθεῖν, ἢ ζῶσ' Ἔτι παῖς Πελίου λεύσσει τόδε φῶς. Verborum autem transpositionibus, nulla necessitudine cogente, nolim indulgere. *Monk.*

τὴν omittit Ed. Lasc. in sequenti autem versu legit (consentientibus hic quidem MSS. B. D. E. Fl.) φῶς τόδε λεύσσει. *Musg.*

82. ζῶσ' Ἔτι φῶς λεύσσει Πελίου παῖς.] Plane sic Lucianus M. D. XXVI. p. 435. οὐχ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὁρᾷν τὸ φῶς. Perquam familiaris est Euripidi sententia ἡδὺ τὸ φῶς βλέπειν, ut Iphig. in Aul. 1228. vide T. Hemsterhuis ad Lucian. l. c. Quod v. 88. legitur ὡς πεπραγμένων lucem capit ex Hipp. v. 678. De v. νεολαῖα cf. Interpp. Theocr. Eid. XVIII. 24. Dorville ad

Στατίζεται ἀμφὶ πύλας.
Εἰ γὰρ μετακύμιος ἄτας,
Ὦ Παιὰν, φανείης.
ἩΜΙΧ. α΄. Οὔ τἂν φθιμένης γ᾽ ἐσιώπων·
Οὐ γὰρ δὴ φροῦδός γ᾽ ἐξ οἴκων—[νέκυς]

Stat ad portas.
Utinam enim medius inter fluctus hujus calamitatis,
O Pæan, appareas.
Sem. 1. Non tacerent *intus*, si esset mortua:
Non enim jam ex ædibus cadaver elatum disparuit.

S. των κατὰ τὴν Ἄλκηστιν. Fl. 6. 91. Μετακύμιος] Εὐδιεινὸς, μετὰ τὸ κῦμα κατάστασιν παρέχων. ἀλλ᾽ εἴθε, φησὶν, ὦ Παιὰν, φανείης μεταξὺ τοῦ κύματος τῆς ἄτης ταύτης. καὶ ἄλλως. ὥσπερ λέγομεν μεταίχμιον τὸ μεταξὺ τῆς μάχης διάστημα δύο * στρατευμάτων, οὕτω μετακύμιον τὸ μεταξὺ τῶν δύο κυμάτων. 93. Οὔτ᾽ ἂν φθιμένας] Ἀλλ᾽ εἰ ἦν,

* Στρατευμάτων Florr. 6. 15. pro στρατευομένων. Præterea leg. μεταξὺ τῆς αἰχμῆς τῶν

Charit. p. 2. Alberti ad Hesych. V. *Jacobs.*

85. Vulgo αὐτῆς. Cum spiritu edidere Wagnerus, Schæferus, Matthiæus. *Monk.*

86, 7, 8. στεναγμῶν. Fl. In edd. hæc in duos versiculos divisa erant quorum cum primus forte fortuna esset senarius, alterum in senarium redigebat Wakefieldius, et post eum Schæferus ad L. Bos. p. 32. (Ed. Oxon.) legendo ἢ θρῆνον pro ἢ γόον. Primus, quantum scio, antistrophica esse vidit Hermannus. Omnes autem præfigunt Hemichorii personam vv. 86, 89. et plerique v. 91. Sed nullum est, ut mihi videtur, in hac stropha, ut nec in antistropha, interlocutionis indicium. χερὸς Lasc. γόων Ald. et MSS. nonnulli. ὡς πεπραγμένων desunt in Fl. *Monk.*

86. στεναγμὸν,] MS. Fl. στεναγμῶν. *Musg.*

87. Στέγας] Non hic τὸ στέγος, sed τὰς στέγας. Ita infra v. 254. Γαῖά τε καὶ μελάθρων στέγαι. Legitur et τὸ στέγος. Vid. Herc. Fur. v. 907. *Barnes.*

88. γόον,] Ita MS. Cotton. Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgo γόων. In MS. Fl. deest ὡς πεπραγμένων. *Musg.*

γόον etiam Reiskius ex conjectura. *Beck.*

90. Vulgo στατίζετ᾽. στατίζεται Herman. Observ. Cr. p. 65. et sic Matthiæ. Hesychius exponit στατίζουσι (Electr. 318.) per στάσιν ἔχουσι. mediam autem στατίζονται per ἱδρύονται, αὐλίζονται, ἵστανται. στατὸς, unde verbum fluxit, citant viri docti ex Hom. Od. Z. 506. στατὸς ἵππος. Soph. Phil. 716. στατὸν ὕδωρ. *Monk.*

Στατίζω] Verbum raro quidem occurrens, at genuinum est, a στατὸς, quod ab ἵστημι, et ab Hesychio exponitur στάσιν ἔχω. *Barnes.*

Systema anapæsticum terminatur v. 86. Hic autem versus et tres seqq. anapæstici non sunt, nec ad eorum formam redigi possunt, nisi conjecturis et interpolationibus plus æquo indulgeatur. στατίζεται, quidquid dicat Morellus, primam certe corripit. *Heath.*

91. Schol. ὥσπερ λέγομεν μεταίχμιον τὸ μεταξὺ τῆς μαχῆς διάστημα δύο στρατευομένων (l. στρατευμάτων), οὕτω μετακύμιον τὸ μεταξὺ τῶν δύο κυμάτων. Ultima verba exscripsit Hesych. v. μετακύμιον. Nescio an vox alibi inveniatur. De κύμασιν ἄτης et similibus vide ad Hippolyt. 824. *Monk.*

Præfigendum putavi ἡμίχ. cum MSS. B. D. E. et Ed. Lasc. *Musg.*

Hes. μετακύμιον· μεταξὺ τῶν κυμάτων. *Beck.*

92. Vulgo ἰὼ Παιάν. Quod dedi, postulat metrum; et sic Matthiæ. Infr. 222. Ὦ ἄναξ Παιάν. Ion. 124. Ὦ Παιὰν, ὦ Παιάν. Titulus erat Apollinis Ἰατροῦ, de quo notavi quædam ad Hipp. 1370. *Monk.*

ʽΗΜΙΧ. β΄. Πόθεν; οὐκ αὐχῶ. τί σε θαρσύνει;
ʽΗΜΙΧ. α΄. Πῶς ἂν ἔρημον τάφον Ἄδμητος
Κεδνῆς ἂν ἔπραξε γυναικός;
ΧΟ. Πυλᾶν πάροιθε δ' οὐχ ὁρῶ ἀντιστρ. α΄.
Πηγαῖον, ὡς νομίζεται,

Sem. 2. Unde O, prægestis? quid tibi animum addit?
Sem. 1. Quomodo solitarias exequias Admetus
Dilectæ conjugis peregisset?
Cho. Non enim video ante fores
Fontanam, ut receptus est mos,

S. φησὶν, ἀποθανοῦσα, οὐκ ἂν ἐσιώπων ἐν τοῖς οἴκοις. 94. Οὐ γὰρ δὴ φροῦδός] Οὐ γὰρ πρὸς τὸν οἶκον ἔλαθεν ἡμᾶς προκομισθεῖσα. πόθεν οἶδας, ὅτι οὐκ ἐξηνέχθη; οὐ γὰρ ἐγὼ αὐχῶ καὶ θαῤῥῶ. 96. Πῶς ἂν ἔρημον τάφον] Οὐκ ἂν, φησὶν, τὸν τάφον αὐτῆς ὁ Ἄδμητος

δύο στρατ. διάστημα. Cf. Schol. ad Phœn. 1255. Initio Junt. Basil. εὐδιηνός. Florr. εὐδινός (Hesych. εὔδινα vid. Interpr.) Barn. εὐδιεινός.

93, 94. Sequor Lasc. Ald. et MSS. Cum enim persuasum habeam hoc anapæstorum systema parum legitimum fuisse, nolui ad exemplum virorum doctorum, poëtæ verba interpolando et transponendo torquere. Idem dictum puta de systematibus inf. 105, 132. Conjicit Musgravius—φροῦδος γὰρ δὴ νέκυς ἐξ οἴκων. sequente Gaisfordio; Matth. οὐ ΓὰΡ δὴ φρ. ν. ἐξ οἴκων. νέκυς, quod uncinis inclusi, delendum censet Elmsleius: videtur aut glossema esse, aut deberi librario, qui de metro sollicitus, priore versiculo ante γὰρ terminato, voluit alterum hac voce, scilicet legis συναφείας ignarus, explere. οὔτ' ἂν φθιμένας γ' edd. De crasi τἄν (τοι ἄν) quam solus restituit Matthiæ, vid. not. ad Hipp. 443. *Monk.*

Post ἐσιώπων MSS. B. D. ἡμίχ. inserunt.

Legendum, siquidem hunc et præcedentem versum recte ad anapæstos retulimus:

Φροῦδος γὰρ δὴ νέκυς ἐξ οἴκων.

Musg.

Iterum anapæstica sunt, quæ v. 97. terminantur. *Heath.*

Reisk. conjicit οὐκ ἂν φθ. *Beck.*

95. Πόθεν; apud Atticos vim habuit negantis; ita explicat Etymologus M. p. 698, 47. ex Apollonii Dyscoli libro inedito; et illustrant Hemsterh. ad Lucian. I. p. 115. Valck. ad Phœn. 1611. Kœn. ad Greg. I. p. 61. (p. 141. ed. Schæf. ubi vid. Bast.) πόθεν γάρ; est inf. v. 797. οὐκ αὐχῶ, *I do not presume this.* hæc verba alteri interlocutori dant Heath. et Matthiæ. αὐχῶ eodem sensu infra v. 691. MS. B. habet οὖν καυχῶ τίς σε θαρσύνει. Fl. πόθεν οὐνχω τισσε θαρσύνει. *Monk.*

MS. B. οὖν a prima manu, deinde καυχῶ τίς σε θρασύνει. MSS. Flor. πόθεν οὐνχω τισσε θαρσύνει. Non injuria suspiceris, versum mendo laborare. Perfrigidum enim est οὐκ αὐχῶ, *non jacto, non glorior.* Forte verum fuerit πόθεν, ὦ, καυχᾷ; *unde, O, gloriaris,* i. e. fidenter loqueris? *Musg.*

οὐκ αὐχῶ.] Liber Heinsio-Scaligerianus legit οὐ καυχῶ, ingeniose quidem, si καυχῶ exstaret; sed id mihi non constat, et tamen καυχῶμαι agnosco. Αὐχῶ est authenticum. *Barnes.*

Ita hic versus inter semichoros dispertiendus:

ʽΗμ. Πόθεν; ʽΗμ. οὐκ αὐχῶ. ʽΗμ. τί σε θαρσύνει;

Sem. *Unde hoc dicis?* Sem. *Non inania edo.* Sem. *Quo fretus indicio? Heath.*

Lege, οὐ καυχῶ, *ne gloriare.* Est. Imp. Med. a καυχᾶσθαι. *Reisk.*

96. Πῶς γὰρ Wakef. non male. Schol. πῶς ὄχλου χωρὶς τὴν ἐκφορὰν ἐποιήσατο (ἂν) Ἄδμητος, ἀγαθῆς γυναικὸς ἐκφοράν ποιούμενος. *Monk.*

Πῶς ἂν] De duplici ἂν vid. Hecub. v. 1182. *Barnes.*

Χέρνιβ', ἐπὶ φθιτῶν πύλαις·
Χαίτα τ' οὔτις ἐπὶ προθύροις
Τομαῖος, ἃ δὴ νεκύων
Πένθει πίτνει, οὐ νεολαία

Aquam, pro defunctorum foribus,
Comaque nulla ad vestibulum
Secta est, quæ profecto
Fiunt *in* luctu mortuorum, non plangit

S. ἐποίησε μεθ' ἡσυχίας, ὥστε μηδένα γνῶναι. καὶ ἄλλως. πῶς ὄχλου χωρὶς τὴν ἐκφορὰν ἐποιήσατο Ἄδμητος, ἀγαθῆς γυναικὸς ἐκφορὰν ποιούμενος. 99. Πηγαῖον χ.] Παροξυτόνως τὴν πηγαῖον χέρνιβα, τὴν ὕδατος πηγαίου πεπληρωμένην. 101. Χαίτα] Οὐδεὶς δὲ ἐν τοῖς προθύροις ἄνθρωπος τετμημένος τὴν τρίχα, ἡ θρὶξ πρὸ τῶν

98. 'ΗΜΙΧ. præfigunt edd. præter Lasc. πάροιθεν Ald. *Monk.*

99. πηγαῖ' ὡς Lasc. πηγαῖά θ' Ald. Uterque vitiose. Brubach. in margine habet πηγαίαν. Emendavit e Scholiasta Canterus. νομίζεταί γε Ald. *Monk.*

Πηγαῖον] *Aldina* editio habet πηγαῖά θ', unde χέρνιβα erit Neutrius generis et pluralis numeri; sin πηγαῖον, erit singulare a χέρνιψ, utrumque autem vocabulum apud Homerum, et τὸ χέρνιβον et ἡ χέρνιψ. Scholiastes autem videtur legisse Πηγαίαν, licet Attice stabit πηγαῖον, ut κόσμιος γυνή. De hoc vase autem purificatorio, quod 'Αρδάνιον erat dictum, foribus functorum appenso, ut et *crine* de eorundem capite secto, vid. Joh. Kirchmann. de Funerib. Roman. L. I. c. ultimo. *Barnes.*

Πηγαῖον,] Ed. Ald. πηγαῖά θ'. Sed cum Edd. recent. facit Scholiastes. De re videndus Hesychius v. ἀρδανίαι et v. Πηγαῖον, præcipue vero Pollux Lib. VIII. §. 66. *Musg.*

Scilicet vett. ante ædes funestas, vas magnum, (quod πηγαῖον, l. ἀρδάνιον l. ὄστρακον vocabatur) aqua lustrali repletum statuebant, qua se quisque exiens adspergeret, qui exsequias venerat. Pollux L. VIII. §. 65. οἱ ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ πενθοῦντος ἀφικνούμενοι, ἐξιόντες ἐκαθαίροντο ὕδατι περιῤῥαινόμενοι· τὸ δὲ προύκειτο ἐν ἀγγείῳ κεραμέῳ, ἐξ ἄλλης οἰκίας κεκομισμένον· τὸ δὲ ὄστρακον ἐκαλεῖτο, καὶ ἀρδάνιον· Hesychius; πηγαῖον, τὸ ὄστρακον, ὃ καὶ ἀρδάνιον ὁμοίως λέγεται. It. πηγαῖον ὕδωρ· τὸ περικαθαῖρον τὰ πρὸς τῆς οἰκίας τῶν ἀποπεμπομένων, ὅτε ἐξεκόμιζον. Cf. Kirchmann. de fun. L. I. c. 14. p. 114. Lomejerus L. I. c. 16. extr. et Trillerus Obss. Crit. p. 394. *Kuinoel.*

Ed. Brub. habet πηγαῖά θ' ὡς et in marg. πηγαίαν ὡς, quod edito deterius non est. *Reisk.*

100. φθιμένων, pro φθιτῶν, B. D. χέρνιψ hic est vas illud fictile (ὄστρακον) aqua lustrali plenum, quod stabat ante ædes in quibus exponeretur mortuus; ἀρδάνιον vocabatur, teste Polluce L. VIII. p. 894. καὶ οἱ ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ πενθοῦντος ἀφικνούμενοι, ἐξιόντες ἐκαθαίροντο, ὕδατι περιῤῥαινόμενοι· τὸ δὲ προὔκειτο ἐν ἀγγείῳ κεραμέῳ, ἐξ ἄλλης οἰκίας κεκομισμένον. Huc respiciens Hesychius πηγαῖον (suppl. χέρνιβα) τὸ ὄστρακον, ὃ καὶ ἀρδάνιον ὁμοίως λέγεται. Vide eum vv. 'Αρδανίαι (l. ἀρδάνια) et ὄστρακον. Suid. v. ἀρδάνιον, τοὔστρακον: hoc respexit Arist. Eccles. 1025. Ὕδατος δὲ κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας. ubi ista citavit Kusterus. *Monk.*

φθιτῶν] MSS. B. D. φθιμένων. Sed et φθιτὸς non raro mortuum significat. vid. Suppl. v. 78. Statyllius Flaccus Antholog. H. Steph. p. 42.

πρόσθε μὲν ἀξονίοις φθιτὸν εἴρυσας Ἕκτορα δεσμοῖς. *Musg.*

101. χαίτας τ' Lasc. πρόθυρα Aldus, qui et sequentia mutavit, ut anapæstici qualescunque effingerentur. προθύροις e Lasc. et MSS. reposuit Musgravius. *Monk.*

προθύροις] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Ed. Ald. πρόθυρα. De re vide citatum a Barnesio Kirchmann. de Funeribus Lib. II. c. 13. *Musg.*

Δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν.
'ΗΜΙΧ. α΄. Καὶ μὴν τόδε κύριον ἦμαρ—
'ΗΜΙΧ. β΄. Τί τόδ' αὐδᾷς;
'ΗΜΙΧ. α΄. Ὧι χρῆν σφε μολεῖν κατὰ γαίας.

Manus cœtui juvenili mulierum.
Sem. 1. Atqui hæc est rata dies,
Sem. 2. Quid hoc ais?
Sem. 1. Qua fatale erat eam sub terram ire.

S. θυρῶν οὐκ ἔστι τετμημένη. * 103. Οὐ νεολαία] Νέα. κυρίως δὲ ὁ ἐκ τῶν νέων ὄχλος. νῦν

* Vulgo: ΠΥΛΩΝ ΠΑΡΟΙΘΕ. οὐδεὶς δὲ ἐν τ. προθ. ἄ. τετμ. τὴν τρ. ἡ θρ. πρὸ τῶν θ. οὐκ ἔ. τετμ. καὶ ἄλλως. παροξυτ. etc.

Χαίτα δ' οὔ τις ἐπὶ πρόθυρα τομαῖος] De sectis functorum capillis, ante fores appendi solitis, vid. in Notis ad v. 99. Et Joh. Kirchmann. de Funerib. Roman. l. 2. c. 15. *Barnes.*

Hæc usque ad v. 111. incl. sunt anapæstica. *Heath.*

103. Lascaris et MSS. habent Πένθεσι πιτνεῖ, οὐδὲ νεολαία Δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν. Edidit Matthiæ Πένθει πιτνεῖ, οὐ νεολαία Δ. χ. γ. Quam lenissima potui mutatione metro ac sensui satisfeci. Longe quidem aptius dicitur πένθος νεκύων, quam plurale; ut inf. v. 438. πένθος γυναικὸς τῆσδε. Vide etiam vv. 275. 346. 379. 834. 1088. πίτνει autem scribendum esse ostendit Elmsleius ad Heracl. 77. Deinde conjungunt veteres interpretes νεολαία χεὶρ, quasi esset νέα χείρ. Sed νεολαία, ubicunque occurrit, est *juventus.* Edidi igitur, quod in mentem venit Musgravio, νεολαίᾳ: recte contulit ille Theocr. xviii. 24. Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία. Photius, νεολέα· νέος λαὸς, καὶ οὐ πάλαι εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένος.—Νεολέαν· τὴν νεότητα, τετρασυλλάβως οἱ 'Αττικοί· Βαβυλωνίοις (scil. 'Αριστοφάνης), Ὦ Ζεῦ, τὸ χρῆμα τῆς νεολέας ὡς καλόν. Certatim corrigunt viri docti νεολαία, νεολαίαν, νεολαίας, advocantes Hesych. qui exp. νέων ἄθροισμα. Poll. II. 11. Schol. Lucian. Tom. II. p. 190. Æsch. Suppl. 694. Εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσᾳ νεολαίᾳ. Pers. 674. νεολαία γὰρ ἤδη κατὰ γᾶς ὄλωλε. ita recte demum rescripsit Blomfield. legens præterea in nostro loco νεολαίας, quod si quis præferat, equidem non refragabor. Ceterum Dorvillius ad Char. p. 22. opinatur hanc vocem in Doricis civitatibus præcipue obtinuisse. Ald. Οὐ δουπεῖ νεολαῖα γυναικῶν. *Monk.*

οὐδὲ νεολαία Δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν] Ita Paris. omn. et Ed. Lasc. Melius foret νεολαίᾳ cum iota subscripto. Ed. Ald. οὐ δουπεῖ νεολαία γυναικῶν. Cum Phrasi νεολαία γυναικῶν conferendum Theocriti θῆλυς νεολαία Idyll. XVIII. v. 24. *Musg.*

Intelliguntur h. l. mulieres threnos canentes, cujusmodi fœminæ a Romanis dictæ sunt *præficæ* Gloss. Vett. *Præfica:* ἡ πρὸ τῆς κλίνης ἐν τῇ ἐκφορᾷ κοπτομένη. θρηνῳδὸς ἐπ' ἐκφοράν. Hæ vero mulieres assa voce lamentabile carmen canebant, quod a Latt. vocabatur *nenia.* Festus: *Nenia est carmen, quod in funere laudandi gratia cantatur ad tibiam.* Apud Græcos tale carmen dicebatur ἰάλεμος Suidas: 'Ιάλεμος· ᾠδὴ θρηνητικὴ, ὁ ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσιν ἀνίαν φέρων. Mœris: 'Ιάλεμος, 'Αττικῶς· σημαίνει δὲ τὸν θρῆνον, καὶ τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον. Hesychius: 'Ιάλεμοι· θρῆνοι. it. 'Ιαλεμίζειν· θρηνεῖν. *Kuinoel.*

105. Ita Lasc. Edidit Ald. cum ceteris omnibus edd. Καὶ μὴν τόδε δὴ κύριον ἦμαρ, et in seq. Καὶ τί τόδ' αὐδᾷς; Verum δὴ et καὶ manifesto sunt interpolata, quo ad similitudinem legitimi systematis versiculi cogerentur. Quin et in Aldina transpositi sunt vv. 106, 107. ordinem correxit Musgravius ex D. Fl. Lasc. Frustra emendationem tentat Jacobs. Anim. p. 32. Αἴλινον αὐδᾷς, vel αἶ, τί τόδ' αὐδᾷς; *Monk.*

ἡμίχ. καὶ μὴν τόδε δὴ κύριον ἦμαρ.
ἡμίχ. καὶ τί τόδ' αὐδᾷς;
ἡμίχ. ᾧ χρῆν σφὲ μολεῖν κατὰ γαίας.

Sequor MS. B. qui ita, et quoad versuum

ʽΗΜΙΧ. β΄. Ἔθιγες ψυχῆς, ἔθιγες δὲ φρενῶν·
Χρὴ, τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων,
Πενθεῖν ὅστις
Χρηστὸς ἀπ᾽ ἀρχῆς νενόμισται.

Sem. 2. Attigisti animum, attigisti etiam mentem.
Decet, quando boni tristantur,
Lugere, quisquis
Bonus existimatur ab initio.

S. δε τὴν ἀκμάζουσαν καὶ εὔτονον χεῖρα σημαίνει. λέγει δὲ, ὅτι οὔτε κτύπος ἐστὶ χειρῶν γυναικῶν. νέων δὲ διὰ τὸ μᾶλλον αὐτῶν ἐξακούεσθαι καὶ ἰσχύειν τὸν * κτύπον. 109. Διακναιομένων,] Διαφθειρομένων τῶν ἀγαθῶν χρὴ † πενθεῖν· κνῆστις γὰρ ἡ μάχαιρα. 112. Ἀλλ᾽ οὐδὲ ναυκληρίαν] Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ εἰ πλεύσαιμεν, ἵνα μαντείαν λάβοιμεν, ἐδυνάμεθα αὐτῇ βοηθεῖν, οὐδὲ ἔστιν ὅπου τῆς γῆς πέμψας πλοῦν παραλύσειεν τῆς δυστήνου Ἀλ-

* Τὸν κτύπον Florr. 6. 15. Vulgo deest articulus. Iidem paulo ante χειρῶν, quod etiam sine cod. reponendum erat pro χερῶν.

† Sic Florr. 6. 15. pro φθειρομένων χρὴ π.

ordinem, et quoad personarum distributionem, hunc locum exhibet. Sed nec aliter versus collocant MSS. D. Flor. et Ed. Lasc. Vulgatæ Editiones sic cum Aldina legunt:

ἡμίχ. καὶ μὴν τόδε δὴ κύριον ἦμαρ,
ᾧ χρῆν σφὲ μολεῖν κατὰ γαίας.
ἡμ χ. καὶ τί τόδ᾽ αὐδᾷς;

Quæstionem hanc ultimam interpretor: *quem tu statum diem significas?* id quod nescire non potuit, si præcessisset versus ᾧ χρῆν σφὲ μολεῖν κατὰ γαίας. *Musg.*

Anapæsticus in trochæo desinit; rescribendum igitur:

Καὶ μὴν ἦμαρ τόδε δὴ κύριον. *Heath.*

106. Male scribitur hoc versu καὶ τί τόδ᾽ αὐδᾷς. Sed videamus totum locum:

ʽΗμ. καὶ μὴν τόδε δὴ κύριον ἦμαρ
ᾧ χρῆν σφε μολεῖν κατὰ γαίας.
ʽΗμ. ΚΑΙ ΤΙ ΤΟΔ᾽ αὐδᾷς;
ʽΗμ. ἔθιγες ψυχᾶς, ἔθιγες δὲ φρενῶν.

Male sic vulgo hi versus inter personas distributi sunt. Ultimus enim versus cum præcedenti continuandus est, quem et ipsum corruptum esse suspicor. Luce omnia clariora fient, quæ nunc obscura sunt, modo legas ʽΗμ. ΑΙΛΙΝΟΝ αὐδᾷς

ἔθιγες ψυχᾶς ἔθιγες δὲ φρενῶν.

v. αἴλινον sæpius apud nostrum recurrit. Egerunt de ea N. Heinsius et P. Burmannus ad Ovid. III. Amor. IX. 23. Dum hæc relego leviori medicina hunc locum persanari posse video, scribens

ΑΙ, ΤΙ ΤΟΔ᾽ αὐδᾷς

Cum enim huic versui præpositum forte esset ʽΗμιχ. facile χ sequenti voculæ adhærere et in κ mutari potuit. *Væ, cur hujus tam tristis rei mentionem facis?* Quibus verbis statim subjicitur:

ἔθιγες ψυχᾶς, ἔθιγες φρενῶν.

Perculit enim, scito, hæc tua vox meum animum. Nemo facile erit quin plura hisce similia apud Tragicos se legisse meminerit. Troades. 1224.

ἒ ἒ φρενῶν ἔθιγες ἔθιγες.

Nihil autem in Codd. frequentius hac vicinarum literarum permutatio et perturbatio; cujus rei cum in hoc libello plura exempla dabo, unum hic breviter indicare liceat. Legitur ap. Sulpicium Victorem Institut. Orat. p. 260. Horum locorum vim ut intelligere possimus per aliquam controversiam, accipienda videtur illa ex Græcis Comœdiam alienam edere sub nomine ne liceat.—Conjecturam de hoc loco proposuit P. Bondam. V. CL. in Var. Lect. L. II. c. XIII. p. 322. sq. quæ mihi tamen non omnino satisfacit. Suspicor enim Sulpicium scripsisse: Comœdiam malignam edere sub nomine ne

ΧΟ. Ἀλλ' οὐδὲ ναυκληρίαν στροφὴ β'.
Ἔσθ' ὅποι τις αἴας
Στείλας, ἢ Λυκίαν,
Εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους

Cho. Verum neque navem,
Est quo terrarum aliquis
Mittens, vel in Lyciæ,
Vel ad siccas

S. κήστιδος τὴν ψυχήν. παραλύσειεν αὐτὴν τῆς δυστήνου ψυχῆς. ἡ γενική ἐστιν ἀντὶ αἰτιατικῆς, ἵν' ἡ τῆς δυστήνου τὴν ψυχὴν σώσειε καὶ παύσειε τῶν * κακῶν· πλησιάζει γὰρ ὁ θάνατος, καὶ καιρὸν οὐκ ἔχομεν διακονοῦντα τῇ προθυμίᾳ.

* Dedi locum, ut in Florr. 6. 15. legitur. Vulgo: οὐδ' εἰ πλεύσαιμεν, ἵνα μαντείαν οὐδὲ ἔστιν ὅπου τῆς γῆς π. πλ. παρ. τῆς δ. Ἀλκ. τὴν ψ. παρ. αὐτὴν τῆς δ. τὴν ψ. σώσει καὶ παύσεις τῶν κ. Pro ὅπου τῆς γῆς iidem ὅπως. Monk. malit ὅποι. Verba παραλ. αὐτὴν τῆς δυστ. ψυχῆς ad
ἢν ἢ
var. lect. pertinent, in Flor. 15. et Havn. servatam v. 118. ψυχᾶς Flor. ψυχᾶς Havn.

liceat. Mutatio fere nulla est, sensus optimus. *Jacobs.*

107. χρὴ Lasc. quod deterius videtur. *Monk.*

107. s. Hi duo versus eidem semichoro tribui debent. *Heath.*

108. Noster Suppl. 1169. ἔθιγέ μου φρενῶν. Troad. 1224. φρενῶν ἔθιγες, ἔθιγες. *Monk.*

Lege, ἔθιγές μευ φρενῶν. *Reisk.*

109. διακν. exp. Schol. φθειρομένων. Hesych. διακναιόμενον· διαπονούμενον, φθειρόμενον. De hac voce vid. Spanhem. ad Arist. Nub. 120. et Blomfield. Gloss. ad Æsch. Prom. 94. In editionibus hæc ΧΟΡΩ. adsignantur. *Monk.*

Versus periodicus catalectus. *Heath.*

111. νενόμισθαι Lasc. *Monk.*

114. Λυκίας omnes. De meo dedi Λυκίαν, quod flagitare videtur constructio. Præpositio semel tantum et in altero sententiæ membro exprimitur; Conf. Phœn. 290. Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας. Heracl. 755. Μέλλω τᾶς πατριώτιδος Γᾶς, μέλλω περὶ τῶν δόμων—Soph. Œd. T. 736. 761. Ἀγρούς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομάς. Electr. 780. Ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας—Æsch. Theb. 1034. Sic quoque Horat. Carm. III. xxv. 2. *quæ nemora aut quos agor in specus*—ubi plura dedit Bentleius. Verum respici Apollinis oraculum apud Pataram notavit Barnesius, citans Virg. Æn. IV. 43. *Qualis ubi hibernam Lyciam Xanthique fluenta Deserit, et Delum maternam invisit Apollo.* et 346. *Lyciæ sortes.* Horat. Carm. III. iv. 61. *Delius et Patareus Apollo.* Stat. Theb. I. 696. *Phœbe parens, seu te Lyciæ Patarea nivosis Exercent dumeta jugis.* *Monk.*

Λυκίας,] Respicit Poëta celeberrimum Apollinis in Lycia templum ad Xanthum fluvium, cujus meminit Diod. Sic. Lib. V. c. 56. Vide Virgil. Æneid. IV. v. 143. et 345. *Musg.*

Λυκίας,] Liber Heinsio-Scaligerianus legit hic Λιβύας, puto, quod Ammonis Oraculum sit in Libya; sed ob hoc ipsum ego retineo Λυκίας, quia distinguit hoc in loco ipse Poëta inter Oracula Lyciæ et Ammonis. Et de Ammonio Oraculo vid. ad Electr. v. 738. de Oraculis vero Lyciæ vid. Interpretes Virgil. in locum Æneid. L. IV. v. 345.

Sed nunc Italiam magnam Grynæus Apollo;
Italiam *Lyciæ* jussere capessere sortes.

Item Statii Interpretes ad locum Thebaid. l. 1.

Phœbe parens, seu te *Lyciæ* Patarea nivosis
Exercent dumeta jugis *etc.*

Est autem Patara urbs Lyciæ, in qua Apollo sex hybernis mensibus Oracula reddebat. Unde iterum Virgil. Æn. L. IV. v. 143.

Qualis, ubi hybernam *Lyciam* Xanthique fluenta
Deserit et Delum maternam invisit Apollo *etc.*

Ubi notandum, quod *Diana adulta Dicten*

'Αμμωνίδας ἕδρας,
Δυστάνου παραλῦσαι
Ψυχὰν, μόρος γὰρ ἀπότομος
Πλάθει, θεῶν δ' ἐπ' ἐσχάραις
Οὐκ ἔχω 'πί
Τίνα μηλοθυτᾶν πορευθῶ.
Μόνος δ', ἂν, εἰ φῶς τόδ' ἦν ἀντιστρ. β.

Hammonis sedes,
Hujus miseræ liberare possit
Animam. Fatum enim crudele
Appropinquat. Deorum vero ad aras
Nullam amplius habeo
Sacerdotem, ad quem accedam.
Solus vero si in hac luce esset

in Creta, Apollo Lyciam occupavit: Delon, in qua nati erant, matri Latonæ concesserunt. Interpretes Pindari in Pyth. Hinc Hom. Iliad. δ'. v. 101. Εὔχεο δ' 'Απόλλωνι Λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ. In quem vide Interpretes. Licet Heraclides Ponticus περὶ 'Ομήρου ἀλληγοριῶν paulo aliter hoc Epitheton exponat. Vid. etiam Turnebi Advers. L. XIX. c. 29. Vid. quæ nos ad Rhes. v. 233. *Barnes.*

115. Lege, ἤ τ' ἐπί. *Reisk.*

116. Legebatur 'Αμμωνίαδας, quod corrigendum vidit Musgravius ex Electr. 738. ξηραί τ' 'Αμμωνίδες ἕδραι. Simile vitium in Soph. Œd. T. 1108. ubi 'Ελικωνιάδων vulgo. Emendat 'Ελικωνίδων Porsonus ad Or. 615. *Monk.*

'Αμμωνιάδας] Legendum metri causa 'Αμμωνίδας, ut Electr. 738. *Musg.*

117. παραλῦσαι omnes præter Matthiæ. Conj. Wakef. παραλύσει. sed unice verus est optativus: eandem habes constructionem supra v. 52. ῎Εστ' οὖν ὅπως ῎Αλκηστις εἰς γῆρας μόλοι; Æsch. Prom. 299. Οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν Νείμαιμ' ἢ σοί. Agam. 629. Οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά. Choëph. 170. Οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν. Et sic profecto legit Scholiasta: οὐδέ ἐστιν ὅπου (l. ὅποι) τῆς γῆς πέμψας πλοῦν παραλύσειεν τῆς δυστήνου 'Αλκήστιδος τὴν ψυχήν. *Monk.*

In δυστάνου subintelligo non τῆς cum interprete, sed τοῦ, *a miseria, a morte. Reisk.*

118. Vulgo ἄποτμος, quod cum metro antistrophico parum quadret, feliciter corrigit Blomfieldius ἀπότομος. Aptissime dicitur Alcestidis fatum *præruptum:* infra v. 1003. de *Necessitate,* Οὐδέ τις ἀποτόμου λήματός ἐστιν αἰδώς. et Soph. Œd. Tyr. 877. 'Απότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν, ubi duo Codices exhibent ἄποτμον. *Monk.*

Μόρος γὰρ ἄποτμος Πλάθει,] Egit de hac forma v. πλάθει Brunck. Vir Ill. ad Hecuba. 878. et Andromach. 24. Restituendum, ni fallor, hoc verbum Euripidi in Oreste, v. 1253.

φόβος ἔχει με, μή τις ἐπὶ δώμασι
ΣΤΑΘΕΙΣ ἐπὶ φόνιον αἷμα
πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ.

Sic v. 1701.

'Ελένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω.

Medea v. 757.

——— ἀλλὰ σ' ὁ
Μαίας πομπαῖος ἄναξ
Πελάσειε δόμοις. *Jacobs.*

Versus syllaba una antithetico brevior est; nulla enim analogia efficitur, ut ἄποτμος primam producat. Forsan scribendum:

Ψυχάν· μόρος γὰρ ἄποτμος οἱ
Πλάθει.

Fatum enim infelix ei appropinquat. Heath.

119. Schol. πλησιάζει γὰρ ὁ θάνατος. Aldinæ errorem πλάθειν sustulit Canterus. πλάθειν et πελάθειν poëticæ sunt formæ pro πελάζειν. Illud extat in Soph. El. 220. Phil. 728. Rhes. 14. Suidas, πλά-

Ὄμμασιν δεδορκὼς
Φοίβου παῖς, προλιποῦσ'
Ἦλθεν ἕδρας σκοτίους
Αΐδαό τε πύλας·
Δμαθέντας γὰρ ἀνίστη,
Πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον
Πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου.

Oculis videns
Phœbi filius *Æsculapius*, relictis
Rediret Alcestis tenebricosis sedibus,
Et portis Plutonis:
Mortuos enim resuscitabat,
Priusquam eum interfecit a Jove vibratum
Telum ignis fulminei.

θειν· πλησιάζειν, προσπελάζειν, citans locum Electræ. *Monk.*

Penthemimeris est trochaica. Τὸ τίνα autem nunquam primam producit, quod nec hic necesse; neque enim requiritur, ut pes pedi, satis est, si metrum metro, respondeat. *Heath.*

Πλάθειν est in vet. ed., recte quidem, et servari debuerat. *mors* vel *fatum* est res *infelix appropinquatu*, i. e. ad quam qui propius accedit, male luit. Deinde lego θεῶν δέ γ' ἐσχάραν. *Reisk.*

121. Ubique editum est μηλοθύταν. Accentum mutavi; Tragici enim longe libentius dicebant τίς ἀνθρώπων, τίς θεῶν, quam τίς ἄνθρωπος, τίς θεός. Forsan tamen scripserat Poëta θεῶν δ' ἐπ' ἐσχάραν οὐκ ἔχω τίνα μηλοθύταν πορευθῶ, et in antistr. v. 130. omittendum sit ἔτι. Certe dura est repetitio præpositionis cum diverso regimine intra tantillum spatium; et βωμοὺς μηλοθύτας habet Noster El. 1123. θεῶν δέ γ' ἐσχάραν conj. Reisk. *Monk.*

Lege, aut μηλόθυτον, aut μηλοθυτεῖν, *aram, in qua oves mactantur*, aut *ut in ea oves mactem*. *Reisk.*

122. μούνως δ' Wakef. εἰς φῶς Ald. mendose. εἰ restitutum est in Canter. *Monk.*

εἰ φῶς] Alias εἰς φῶς. Vid. Æmil. Porti Not. in locum. *Barnes.*

Non improbarem ego quidem lectionem ed. Brub. εἰς pro εἰ. Nam æque bene Græcum est, εἰς φῶς δέρκεσθαι, quam absque εἰς. *Reisk.*

125. Vide an legendum sit ἦλθ' ἄν. Infra v. 926. ubi συνέσχεν omnes libri, postulat syntaxis συνέσχ' ἄν. Deinde forsan rectius legeretur σκοτίας. Non pauca quidem adjectiva sunt, quæ nunc duorum, nunc trium generum formas adhibent, qualia sunt ματαῖος, φαῦλος, δίκαιος, μέλεος, βρύχιος. Vide notata ad Hippol. 437. Verum non memini σκότιος pro feminino usurpatum me alibi invenisse. *Monk.*

Ἦλθεν ἕδρας σκοπέλους] Intell. εἰς· ut ap. Eurip. Cyclop. 43. σκοπέλους pro εἰς σκοπέλους. Nam, ut notum est, post verba motum ad locum significantia, præpositio εἰς plerumque omittitur. *Kuinoel.*

126. Ἄιδα τε Lasc. ᾄδα τε Ald. ceterique præter Wakefield. qui ᾄδαο τε obsecutus Musgravio dedit. et Matthiæ. qui Αΐδα τ' ἐπὶ πύλας, contra sensum, ut mihi quidem videtur. Credo Euripidem sumpsisse Homericam formam: Il. Ψ. 71. πύλας Ἀΐδαο περήσω. Certe ab Ionica genitivorum terminatione in melicis non usquequaque abstinuere Tragici. Orest. 813. et El. 468. ἀελίοιο. Tro. 844. Πριάμοιο. Herc. F. 121. τροχηλάτοιο κώλου. Vid. Burneium ad Æsch. Pers. 864. Sin hoc displiceat, legere possis Αΐδα τε πύλας et in strophico v. 116. Ἄμμωνος ἕδρας, quod tamen videtur recepto longe deterius. *Monk.*

Ἀΐδᾳ. Legendum metri causa ᾄδαο. *Barnes.*

Ἀΐδα πύλας·] H. e. *orcum*. Sic Theognis v. 424. φύντα δ' ὅπως ὤκυστα πύλας ἀΐδαο περῆσαι. Hom. Il. ε'. 646. ἀλλ' ὑπ' ἐμῶ δμηθέντα πύλας ἀΐδαο περήσειν. Theocr. II. 60. τὰν ἀΐδαο πύλαν ἀράξαι. Lucret. III. 67. *Et quas jam leti por-*

Νῦν δὲ τίν' ἔτι
Βίου ἐλπίδα προσδέχωμαι;
Πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται
Βασιλεῦσιν,
Πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βώμοις
Αἱμόῤῥαντοι θυσίαι πλήρεις,
Οὐδ' ἔστι κακῶν ἄκος οὐδέν.
'Αλλ' ἥδ' ὀπαδῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται
Δακρυῤῥοοῦσα· τίνα τύχην ἀκούσομαι;

Nunc vero quam
Vitæ spem expecto?
Omnia enim nunc tentata sunt
Regibus;
Ad omnes autem aras deorum
Cruenta sacrificia plene cumulantur:
Et tamen horum malorum nullum est remedium.
Sed ecce quædam famularum ex ædibus egreditur
Lacrymans: quem eventum audiam?

S. 132. Τετέλεσται βασιλεῦσι] Ἃ ἔδει ποιεῖν, τετέλεσται τῷ Ἀδμήτῳ. τί δὲ τὸ εὔξασθαι, τὸ θῦσαι τοῖς θεοῖς τὰ πρόσφορα; ἐπὶ τοῖς εἱμαρμένοις τὰ προσήκοντα ὁ ἀνὴρ ποιεῖ,

tas *cunctarier ante.* Ovid. Met. 1. 661. *Nec finire licet tantos mihi morte dolores, sed nocet esse Deum præclusaque* janua leti. *Kuinoel.*

127. δμαθέντες simpliciter *mortui* in Iph. T. 199. Tro. 176. καὶ ζῶντες καὶ δμαθέντες. De Æsculapio vid. supra v. 3. *Monk.*

129. Πλῆκτρον est id quod πληγὴν infligit. De variis ejus usibus consulas lautissimum illum Græcæ Poëseos Thesaurum, quo has literas nuper ditavit vir eximius Edwardus Maltby S. T. P. In Soph. Œd. Col. 1464. κτύπος fulminis διόβολος dicitur. *Monk.*

Vox πλᾶκτρον, *telum*, occurrit in fragmento Sophoclis apud Schol. Pind. in Nem. IV. Antistr. 3. *Musg.*

130. Ita edidit Gaisfordius, sequente Matthiæo, ex vestigiis codicum E. et Fl. qui habent τίν' ἐπὶ βίου. Aldus νῦν δὲ τίνα βίου, ceterique omnes, præter Lasc. qui mendose βίον. Vide ad v. 121 Deinde προσδέχομαι Lasc. Ald. et sequentes. Emendavit in notis Musgravius. *Monk.*

MSS. B. et Flor. τιν' ἐπὶ βίυ. Pro βίυ Ed. Lasc. βίον. Mox pro προσδέχομαι metrum postulat προσδέχωμαι. *Musg.*

132—4. Ut hi quoque versiculi in legitimos anapæsticos redigerentur, multa moliti sunt viri docti. Porsonus olim legebat (Adversar. p. 222.) Πάντα γὰρ ἤδη δὴ τετέλεσται Τοῖς βασιλεῦσιν. Alii alia tentant: sed nihil variant libri, et similes habemus versus supra 105, 6, 7. Wakefieldius, ineptum clamans βασιλεῦσιν, edidit βασι=λεῖ. Mireris igitur eum non solicitasse κοιράνοις v. 216. et centum alia Tragicorum loca, in quibus dicuntur ἄνακτες, βασιλεῖς, κοίρανοι, τύραννοι, de uno rege, aut de unius regis familia. Habet quidem Scholiasta τετέλεσται βασιλεία (f. βασιλείᾳ) utrum pro interpretatione an varia lectione, dubitari potest. Matthiæus, quo duo dimetri efficerentur, uncinis inclusit ἐπί. *Monk.*

Quomodo βωμὸς et ἐσχάρα inter se differant, docet schol. ad Eurip. Phœn. v. 291.: Διαφέρει, inquit, βωμὸς, καὶ ἐσχάρα. Βωμὸς γάρ ἐστιν, ὁ εἰς ὕψος ᾠκοδομημένος καὶ ἀνάβασιν ἔχων. Ἐσχάρα δὲ, ἡ ἐν

Πενθεῖν μὲν, εἴ τι δεσπόταισι τυγχάνει,
Ξυγγνωστόν· εἰ δ' ἔτ' ἐστιν ἔμψυχος γυνὴ,
Εἴτ' οὖν ὄλωλεν, εἰδέναι βουλοίμεθ' ἄν.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

Καὶ ζῶσαν εἰπεῖν καὶ θανοῦσαν ἔστι σοι.
ΧΟ. Καὶ πῶς ἂν αὐτὸς κατθάνοι τε καὶ βλέποι;
ΘΕ. Ἤδη προνωπής ἐστι, καὶ ψυχοῤῥαγεῖ.
ΧΟ. Ὦ τλῆμον, οἵας οἷος ὢν ἁμαρτάνεις.

Lugere quidem, si quid heris accidit,
Veniam meretur: utrum autem adhuc sit viva mulier,
An vero perierit, scire velimus.

ANCILLA.

Et vivam dicere, et mortuam licet tibi.
Cho. Quomodo autem idem potest mortuus esse, et vivere?
An. Jam *morti* est vicina, et agit animam.
Cho. O miser, quali qualis existens *uxore* privaris!

S. ἢ ἐπ' αὐτῇ τῇ Ἀλκήστιδι. 139. Πενθεῖν μὲν,] Τὸ μὲν γὰρ πενθεῖν καὶ πρὸ τοῦ πάθους συγγνώμης ἄξιον· λυπεῖται γάρ. 142. Καὶ ζῶσαν] Ἐψυχοῤῥάγει γάρ. Fl. 6. 144. Προνωπής] Προπεπτωκυῖα, προνενευκυῖα εἰς θάνατον.

τετραγώνῳ περὶ γῆν βάσις βωμȣ̃ τάξιν ἔχȣσα ἄνευ ἀναβάσεως. Pollux I. 11. 8. ἐσχάρα δὲ ἰδικῶς δοκεῖ μὲν ὧδε ὠνομάσθαι, ἐφ' ἧς τοῖς ἥρωσιν ἀποθύομεν· ἔνιοι δὲ τῶν ποιητῶν, καὶ τὸν τῶν θεῶν βωμὸν οὕτω κεκλήκασι. *Kuinoel.*

132. s. Hi versus sic utcunque in ordinem cogi possunt:

πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται βασι-
λεῦσιν, πάντων δ' ἐπὶ θεῶν βωμοῖς —

Beck.

134. Reisk. conjicit:

Πάντων δὲ θεῶν εἰσὶ βωμοὶ
Αἱμοῤῥάντοις θυσίαις πλήρεις.

Beck.

132. s. Horum versuum prior duabus syllabis excedit. alter una mancus est; ita autem ambo facile restitui possunt:

Πάντ' ἤδη τετέλεσται βασιλεῦ-
σιν, πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

Heath.

135. Αἱμόῤῥαντοι] Hoc compositum, quod Lexicis addendum est, non nisi hoc in loco inveni. Habet νεόῤῥαντος Soph. Aj. 30. θυσίαν πλήρη Noster Fr. Inc. CLV. 4. *Monk.*

Αἱμόῤῥαντοι] Vid. Not. ad Hippol. v. 1168. *Barnes.*

136. κακῶν ἄκος] Ἄκος, ἴαμα. Hesychius ἄκος explicat per θεραπεία, φάρμακον, quæ interpretatio in hunc locum planissime convenit. Sic ap. Oppian. Hal. I. 23. ἀργύρεοι ποταμοὶ dicuntur esse δίψης ἄκος. *Kuinoel.*

137. Cum nova persona in scenam proditura est, solent Tragici quis sit, qui adveniat, edicere, adhibito pronomine ὅδε, quod in talibus idem fere valet ac δεῦρο vel ὧδε. Anglice igitur vertendum, *But here comes one of the servants out of the house.* Exempla videas in hac fabula vv. 24, 239, 523, 1025. Alia congesserunt Elmsleius ad Suppl. 21. (*Quart. Rev.* Vol. VII. p. 446.) Blomfieldius ad Æsch. Prom. 977. et ad Suppl. 1124. (Mus. Cr. Vol. I. p. 185.) Hæc formula, etsi tritissima, nonnullos interpretantes fefellit. *Monk.*

139. s. Hæc Πενθεῖν etc. ad famulam dici atque adeo initium novæ scenæ constituere Prev. monet. *Beck.*

ΘΕ. Οὔπω τόδ' οἶδε δεσπότης, πρὶν ἂν πάθῃ.
ΧΟ. Ἐλπὶς μὲν οὐκέτ' ἔστι σώσασθαι βίον;
ΘΕ. Πεπρωμένη γὰρ ἡμέρα βιάζεται.
ΧΟ. Οὔκουν ἐπ' αὐτῇ πράσσεται τὰ πρόσφορα;
ΘΕ. Κόσμος γ' ἕτοιμος, ᾧ σφε συνθάψει πόσις.
ΧΟ. Ἴστω νυν εὐκλεής τε κατθανουμένη,

An. Nondum hoc scit dominus priusquam acciderit.
Cho. Nulla spes igitur servandæ vitæ superest?
An. Fatalis enim dies violenter accedit.
Cho. Num igitur fiunt illi solennia?
An. Ornatus est paratus, quo eam sepeliet maritus.
Cho. Scito nunc *illa*, quod gloriose morietur,

143. αὐτὸς Lasc. ὡὐτὸς Ald. et editores ante Gaisf. βλέπειν simpliciter pro ζῆν dixit Euripides Hec. 315. Iph. T. 717. ἐπεί σ' ἐγώ Θανόντα μᾶλλον, ἢ βλέποντ', ἕξω φίλον. Tro. 633. Οὐ ταὐτὸν, ὦ παῖ, τῷ βλέπειν τὸ κατθανεῖν. Helen. 1020. Soph. Œd. C. 1438. *Monk.*

144. προνωπὴς interpretantur Hesychius et Photius, emendante Albertio, προτεταμένος, προνενευκὼς, προπετὴς, ἕτοιμος, πρόχειρος. Attigi vocabulum ad Hippol. 376. ψυχοῤῥαγεῖν supra ad v. 20. Fl. προνόστης. Lasc. ἔτσι. *Monk.*

προνωπής] Convenit huic loco, ut et Æschyl. Agam. v. 242. Hesychii interpretatio: προνωπής· προτεταμένος, πρόνενευκώς. Alia notione adhibetur infra v. 184. iterumque alia Androm. v. 729. MS. Flor. προνοστὴς errore librarii. *Musg.*

Ἤδη προνωπὴς] Eadem vox paulo post sequitur v. 184. De qua præter Schol. vid. quæ nos ad Androm. v. 729. *Barnes.*

Kirchmann. de Fun. L. I. c. 12. Soping. ad Hes. V. Προνώπως, et Potterus Arch. Gr. L. IV. c. 3. T. II. p. 285. *mortuos* a Græcis προνωπεῖς vocari tradunt, quod solebant ex penitiore ædium parte produci, ac in *vestibulo*, i. e. προνωπίῳ, collocari; omnesque hunc tantum Eurip. locum adducunt, sed frustra, ut opinor. Non enim *mortua* jam erat Alcestis, nec *producta*, sed, ut recte hanc vocem interpretatur Schol. εἰς θάνατον προνενευκυῖα, i. e. *morti propinqua*. Proprie προνωπὴς is dicitur, qui *corpore prono ad terram fertur*, ut Æschyl. Agam. 242. Inde, quia moribundi virium defectu terram petere solent, ad hos designandos translatum est. Non igitur *mortui*, sed *moribundi*, indicantur illa voce. ut v. 184. *Heath.*

Ψυχοῤῥαγεῖ· ἀποθνήσκει. *Hesych.*

145. "Plato Sympos. 18. p. 150. ed. Fischer. οἷος οἵων αἴτιος ὢν τυγχάνει. Thucyd. VII. 75. ἀπὸ οἵας—ἐς οἵαν—ἀφῖκτο. Porphyr. de Abstin. I. p. 4. ἀφ' οἵων τε ἐς οἷα καταβέβληκας μηνύειν. Soph. Ant. 942. οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω; Trach. 1047. οἵαις οἷος ὢν ἐλαύνεται. Aj. 557. οἷος ἐξ οἵου 'τράφης. Cf. Ant. 847. El. 751. Aphthon. Progymn. p. 65. ed. Colon. οἵαν ἀνθ' οἵας ἀλλάσσομαι τύχην. Cf. Choricium in Villoison. Anecd. Gr. Tom. II. p. 20, 2. Casaub. ad Theophrast. p. 213. Wyttenbach. Bibl. Crit. III. ii. 21." Hæc enotavit doctissimus Blomfieldius; idem in proximo versu emendavit πάθῃ, Mus. Cr. I. p. 182. Omnes editores retinent solœcam locutionem πρὶν ἂν πάθοι. *Monk.*

ὦ — ἁμαρτάνεις.] Barnesius: *O miser, quali qualis existens uxore privaris!* Sensus scilicet est; O Admete, quam infelix es, qui cum tam bonus et probus sis, cum uxorem unice ames, eam tam egregiam, quæ tanto in te amore flagrat, ut sponte pro te moriatur, quæ indulgentissima et maxime pia mater, et lenissima humanissimaque hera est, amittis! *Kuinoel.*

147. Cum displiceret σώσασθαι in hac sententia, conjiciebam σώζεσθαι. idem facit Blomfieldius. σώσεσθαι Marklandus: hodie tamen vulgatum defendendum arbitror. Orest. 770. μολόντι δ' ἐλπὶς ἔστι σωθῆναι κακῶν; Iph. T. 1023. νόστον ἐλπίζω λαβεῖν. *Monk.*

149. Οὐκοῦν omnes: sed ubique repon-

Γυνή τ' ἀρίστη τῶν ὑφ' ἡλίῳ μακρῷ.
ΘΕ. Πῶς δ' οὐκ ἀρίστη; τίς δ' ἐναντιώσεται;
Τί χρὴ γενέσθαι τὴν ὑπερβεβλημένην
Γυναῖκα; πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις
Πόσιν προτιμῶσ', ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν;
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πᾶσ' ἐπίσταται πόλις·

Et longe optima mulier omnium, quæ sub sole sunt.
An. Quomodo vero non optima? quis vero contradicet?
Quid convenit aliud fieri præstantissimam
Mulierem? quomodo enim magis ostendat ulla
Se magni facere maritum, quam si velit pro *eo* mori?
Et hæc quidem universa civitas novit:

S. 154. Ὑπερβεβλημένην,] Τὴν ὑπερβάλλουσαν. Fl. 2.

endum est apud scriptores istius ævi οὔκουν, (sive mavis οὐκ οὖν; *nonne igitur;* quod alicubi monuit Elmsleius. ἐπ' αὐτοῖς Lasc. Ald. ἐπ' αὐτῇ e MSS. B. D. reponere volens Musgravius, typographi errore habet αὐτῆς; unde Gaisford. ἐπ' αὐτῆς edidit. αὐτὴν Fl. *Monk.*

ἐπ' αὐτῇ] Ita MSS. B. D. MS. Flor. ἐπ' αὐτήν. Ed. Ald. αὐτοῖς. *Musg.*

150. Herod. V. 92. p. 423, 94. πέμψαντι γάρ οἱ (sc. Περιάνδρῳ) ἐς Θεσπρωτοὺς ἐπ' Ἀχέροντα ποταμὸν ἀγγέλους ἐπὶ τὸ νεκυομαντήϊον, παρακαταθήκης πέρι ξεινικῆς, οὔτε σημανέειν ἔφη ἡ Μέλισσα ἐπιφανεῖσα, οὔτε κατερέειν ἐν τῷ κέεται χώρῳ ἡ παρακαταθήκη· ῥιγοῦν τε γὰρ, καὶ εἶναι γυμνή· τῶν γάρ οἱ συγκατέθαψε ἱματίων ὄφελος εἶναι οὐδὲν, οὐ κατακαυθέντων. *Monk.*

ἕτοιμος,] Intell. ἐστί. Nam ἕτοιμος sic fere absolute poni solet, ut infra v. 255. Charit. Aphrod. I. c. 4. ubi v. Dorvillius. Eurip. Med. v. 612. Rhes. v. 962. Electr. v. 801. Demosth. 1481. 15. ed. Reisk. ἕτοιμον εἰς πάντα τὰ καθ' ὑμῶν Matth. XXII. 4. Æschyl. Eumen. 95. Soph. Œd. Tyr. 91. v. Abreschius Obss. Miscell. Vol. X. p. 349. *Kuinoel.*

151. Ἴστω νυν Lasc. Aldus ceterique νῦν, quod vitium primus sustulit Gaisfordius. De verbis οἶδα, γιγνώσκω et similibus cum participio adhibitis vide nos ad Hipp. 304. ἴστω πορεύσας inf. v. 450. Wakefieldius confert Stat. Theb. VII. 791. *Non aliter cæco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis.* Porsonus Advers. p. 222. laudat Pausan. I. 6. p. 17. 14. Themist. Or. XXII. p. 265. A. Pausaniæ quidem locus est, εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀληθεῖ λόγῳ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου παῖς ἦν, ἴστω τὸ ἐπιμανὲς ἐς τὰς γυναῖκας κατὰ τὸν πατέρα κεκτημένος. Themistii autem, ὅστις μὲν οὖν δὴ ὀλίγου ἄξιον τὸ πρᾶγμα νομίζει, ἴστω σφόδρα ὀλίγου ἄξιος ὤν. Ceterum εὐκλεὴς γυνὴ est *bonæ* et *integræ famæ mulier*, ut inf. v. 959. Hipp. 47, 491, 685. ubi de se Phædra — τοιγὰρ οὐκέτ' εὐκλεεῖς θανούμεθ'. Habent εὐκλεής γε edd. εὐκλεής τε emendandum monuerunt Elmsl. et Tate. καταθανουμένη Lasc. qui v. seq. tribuit Θεραπαίνῃ. *Monk.*

152. Sic Lasc. γυνή γ' Ald. Tacite correxit Barnesius, ex emendatione scilicet Joannis Miltoni: et ita Markl. ἀρίστῃ Lasc. *Monk.*

Recte Barn. edidit Γυνή τ', cum jam præcesserit γε. *Heath.*

Γυνή γ'. malim γυνή τ'. *Barnes.*

153. τίς ἐναντιώσεται vertunt *Quis contradicet?* Rectius esset *Quis certabit?* *Monk.*

154. Hæc verba, licet minime obscura, nemo interpretum recte cepit. Vertas, *What must the woman be who has surpassed her?* VV. DD. conjecturas sileo. *Monk.*

Τὶ χρὴ κ. τ. λ.] Reiskius legit οὐ μὴ γενέσθαι τήνδ' ὑπερβ. hoc sensu; *quis contradicat, neget, eam fuisse uxorem excellentem?* At cum e tota orationis serie perspicue pateat, ancillam fuisse amoris in dominam plenam, maximopereque ipsius morte commotam; Reiskii lectio nimis frigidam languidamque orationem red-

Ἃ δ' ἐν δόμοις ἔδρασε, θαυμάσει κλύων.
Ἐπεὶ γὰρ ᾔσθεθ' ἡμέραν τὴν κυρίαν
Ἥκουσαν, ὕδασι ποταμίοις λευκὸν χρόα
Ἐλούσατ', ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων
Ἐσθῆτα κόσμον τ', εὐπρεπῶς ἠσκήσατο·
Καὶ στᾶσα πρόσθεν ἑστίας, κατηύξατο·

At quæ domi egit, miraberis audiens.
Postquam enim sensit fatalem diem
Adesse, fluviali aqua candidum corpus
Lavit, et accipiens ex cedrinis arcis
Vestes, et ornamenta, decore se ornavit,
Et stans ante focum precabatur:

S. 161. Κεδρίνων δόμων,] Κασελῶν. Fl. 15. 163. Πρόσθεν ἑστίας,] Ὡς πρὸς τὴν ἑστίαν λέγουσαι

dere, omninoque reliquæ ancillæ orationi repugnare videtur. Equidem locum sic intelligo, ut τί χρὴ positum sit pro τίς χρεία ut ap. Eurip. Orest. v. 660. ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων; ubi egregie scholiastes notat, κατὰ τί ἐστι χρεία τῶν φίλων: et sensus sit hic: *profecto erat optima mulier, quis negabit? quid opus, quid necessarium est, multis affirmare* (intelligi en. debet λέγειν) *eam fuisse uxorem excellentem. Kuinoel.*

155. Eadem est constructio in Bacch. 47. θεὸς γεγὼς ἐνδείξομαι. Adeas notam infra v. 779. ὄμμα δ' οὐκ ἐδείκνυμεν ξένῳ Τέγγοντες. Wakef. attulit Div. Joann. XV. 13. μείζονα ταύτης ἀγαπὴν οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. *Monk.*

158. θαυμάσῃς E. θαυμάσεις P. Lasc. Sed θαυμάζω futurum habet θαυμάσομαι, non θαυμάσω. Multa sunt verba, quæ futura formæ mediæ, nusquam autem activæ, apud Atticos saltem, adsciscunt: quod ut exemplis confirmem, verbis ἀκούω, σιγῶ, σιωπῶ, ᾄδω, βοῶ, ἁμαρτάνω, θνήσκω, πίπτω, κλάω, πλέω, πνέω futura sunt ἀκούσομαι, σιγήσομαι, σιωπήσομαι, ᾄσομαι, βοήσομαι, ἁμαρτήσομαι, θανοῦμαι, πεσοῦμαι, κλαύσομαι, πλεύσομαι, πνεύσομαι. Alia hujusmodi non pauca reperies, quibus futurum formæ activæ aut nunquam aut rarissime tribuebant Attici. Nonnulla observata sunt apud veteres Grammaticos: v. Mœr. p. 38. 184. Thom. M. p. 7. *Monk.*

θαυμάσεις] Ita Lib. P. et Ed. Lasc. MS. E. θαυμάσῃς. Ed. Ald. θαυμάσῃ. *Musg.*

160. Vir doctus J. Tate conferri jubet Plat. Phædon. 65. ubi Socrates jam venenum bibiturus, lavatum discedit. Kirchmannus de Fun. Rom. I. 10. p. 72. pluribus exemplis ostendit, morem fuisse iis, qui certam et instantem videbant mortem, ut pretiosissimis vestibus sese exornarent. *Monk.*

λευκὸν χρόα] H. e. *candidum corpus*, ut bene Barnes. et Stiblin. vel potius *formosum*: nam candidum corpus putatur esse formosum, χρὼ; autem interprete Suida, id. est quod σῶμα. Galenus ad Hippocratem de fractur. ὑπόμνημ. γ'. p. 261. b. lin. 45. ita scribit: ὅτι τὸ σαρκῶδες ἅπαν ὀνομάζει χρῶτα, λέλεκταί μοι καὶ πρόσθεν. Unde sæpe de toto corpore dicitur, ut ap. Hesiod. Theog. v. 5. et 119. Callimach. in Jov. v. 32. Eurip. Hec. v. 406. *Kuinoel.*

161. Homer. Il. Ω. 191. quem locum verisimile est Euripidem ob oculos habuisse: Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα, Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει. Wakefield. Grævius Lect. Hesiod. c. iii. (Op. et D. 96.) interpretatur κεδρίνους δόμους *cedrinas arcas*. Eustath. Il. Ω. p. 1475. 43. Bas. habet κεδρωταὶ παστάδες, nescio unde: sed idem significare videntur Κέδρινοι δόμοι, scil. Anglice, *closets of cedar. Monk.*

Ἐλούσατ', ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων Ἐσθῆτα, etc.] De more lavandi mortuos, et morituros, vide, quæ nos ad Phœniss. v. 334. De honorificis autem eorum vestibus vide Johan. Kirchman. de Funerib. Roman. L. I. c. 10. *Barnes.*

Δέσποιν', ἐγὼ γὰρ ἔρχομαι κατὰ χθονὸς,
Πανύστατόν σε προσπίτνουσ' αἰτήσομαι,
Τέκν' ὀρφανεῦσαι τἀμά· καὶ τῷ μὲν φίλην
Ξύζευξον ἄλοχον, τῇ δὲ γενναῖον πόσιν·
Μηδ', ὥσπερ αὐτῶν ἡ τεκοῦσ' ἀπόλλυμαι,
Θανεῖν ἀώρους παῖδας, ἀλλ' εὐδαίμονας

O domina, ego enim infra terras eo,
Postremum te adorans petam,
Ut orphanos meos cures, et alteri quidem charam
Jungas conjugem, alteri vero generosum maritum:
Neque, quemadmodum *ipsorum* parens perit,
Liberi moriantur immature: sed felices

S. αὐτήν * μετέβη δὲ ἐκ τοῦ ἐξηγητικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικόν. 166. Ὀρφανεῦσαι] Ὀρφανοτροφῆσαι,

* Junt. Basil. λέγ. αὐτῇ. αὐτήν est a Barn. Equidem suspicabar: λέγουσα εὔξατο αὐτῇ.

κεδρίνων δόμων] Vocantur ita *arcæ vestiariæ*. Omnino enim latissime patet vocabuli δόμος notio, ita, ut omnino quodlibet *receptaculum* denotet. Sic ap. Hesiod. Ἐργ. v. 96. vocatur dolium δόμοι: ad quem locum v. Grævius in Lect. Hesiod. c. III. p. 14. qui ibi hunc Euripidis locum laudavit, et post eum Schraderus in Animadverss. ad Musæ. p. 232. *Kuinoel.*

162. Deest τ' in Lasc. Confert Wakefield. Soph. Trach. 776. Κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ. *Monk.*

Ἐσθῆτα, κόσμον τ',] Tanquam sc. festus dies advenisset. Veteres ad Deorum templa ὑπὸ νεουργῷ στολῇ, ὑπὸ νεοπλυνεῖ ἐσθῆτι accessisse docet Pollux Lib. I. §. 25. Hinc Dejaniræ votum, se Maritum suum φανεῖν θεοῖς:

θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.

Trachin. v. 621. *Musg.*

ἠσκήσατο·] H. e. *ornavit se*. Nam ἀσκεῖν sæpe dicitur pro *excolere, ornare:* ut ap. Eurip. Ion. v. 337. Electr. 1078. Iphig. Aul. v. 84. Helen. 1399. Rhes. 950. Troad. 1030. Dan. v. 2. ap. Zosim. 5. 24. 8. curia vocatur οἶκος εἰς πᾶν κάλλος καὶ φιλοτιμίαν ἐξησκημένος. *Kuinoel.*

163. Colebatur apud Græcos Dea Ἑστία, cujus altare in intimo lare situm erat. Cicero De Natura Deorum II. 27. *Nam Vestæ nomen a Græcis est: ea enim est, quæ ab illis* Ἑστία *dicitur: vis autem ejus ad aras et focos pertinet; itaque in ea Dea, quæ est rerum custos intimarum, omnis et precatio et sacrificatio extrema est.* Vide Spanhem. ad Call. H. in Cer. 109. 129. Parum aut nihil refert, sive statuas hanc Deam Alcestidis larem occupasse, sive Dianam, quam Pheris præcipue cultam fuisse discimus ex Call. H. in Dian. 259. Lycophr. Cass. 1180. Θύσθλοις Φεραίαν ἐξακεύμενοι θεάν. sive aliam quampiam Dearum ἑστιούχων. Med. 396. μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω Μάλιστα πάντων, καὶ ξύνεργον εἱλόμην, Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς. Herc. F. 600. 610. De diversitate scribendi κατηύξατο, et κατεύξατο vid. Elmsl. ad Heracl. 305. *Monk.*

164. ἐγὼ μὲν γὰρ Musgravius, vitio typothetæ. *Monk.*

165. Edd. προσπιτνοῦσ'. vide ad v. 103. Soph. Œd. C. 1754. Ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι. *Monk.*

Πανύστατόν σε προσπιτνοῦσ'] Τὸ πι in προσπιτνοῦσα brevis est. Vid. quæ nos ad Phœniss. v. 19. *Barnes.*

166. ὀρφανεῦσαι, Schol. ὀρφανοτροφῆσαι, ἐπιτροπεῦσαι. sic ὠρφάνευες v. 308. extat passivum ὀρφανεύεσθαι, *to be brought up an orphan*, v. 551. Hipp. 848. Suppl. 1138. Alcestidis liberi erant Eumelus, Trojanis temporibus celeberrimus, et Perimele, teste Schol. ad v. 275. ubi tamen observat Blomfieldius sine dubio legendum

Ἐν γῇ πατρῴᾳ τερπνὸν ἐκπλῆσαι βίον.—
Πάντας δὲ βωμοὺς, οἳ κατ' Ἀδμήτου δόμους,
Προσῆλθε, κἀξέστεψε, καὶ προσηύξατο,
Πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσίνης φόβην,
Ἄκλαυστος, ἀστένακτος, οὐδὲ τοὐπιὸν
Κακὸν μεθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν.

In solo patrio jucundam vitam impleant:
Ad omnes porro aras, quæ erant in ædibus Admeti,
Accessit, illasque coronavit, et precata est,
Avellens a myrti ramis frondem
Sine ejulatu, sine gemitu: neque venturum
Malum mutabat florentem colorem cutis.

S. ἐπιτροπεῦσαι. καὶ ὀρφανιστὰς τοὺς ἐπιτρόπους * λέγουσι. 173. Μυρσίνης φόβην,] Ἀπὸ πτορ-

* Sic Florr. 6. 15. pro τὰς ἐπιτρ.

Περιμήδη. Hoc nomen occurrit in Theocr. II. 15. idem valet ac Homericum Ἀγαμήδη. Vid. Apollod. I. 7. 3. *Monk.*

168. Ita Musgr. e tribus MSS. pro vulgato ἀπόλλυται; recte, ut opinor: Andr. 413. Ὦ τέκνον, ἡ τεκοῦσά σ', ὡς σὺ μὴ θάνῃς, Στείχω πρὸς Ἅιδην. Ceterum dicitur ἡ τεκοῦσα αὐτῶν pro ἡ μήτηρ αὐτῶν, cujus reginimis aliud exemplum mihi non succurrit. Nec tamen legere ausus sum αὐτοὺς, librorum auctoritate destitutus. *Monk.*

ἀπόλλυμαι,] Ita MSS. B. D. et Flor. Ed. Ald. ἀπόλλυται. *Musg.*

170. Male Wakef. τέρμον' ἐκπλῆσαι βίου. Noster Med. 1352. Τερπνὸν διάξειν βίοτον. *Monk.*

173. μυρσίνης φόβην legit Scholiasta, et sic post Matthiæum edidimus. Ceteri omnes μυρσινῶν. Similis est varietas infra v. 775. ubi μυρσίνης κλάδοις reposuit Canterus pro lectione veterum editionum μυρσίνοις. Noster quidem in Ion. 120. habet μυρσίνας ἱερὰν φόβην. Electr. 326. κλῶνα μυρσίνης. 783. μυρσίνης πλόκους. Myrtum in mortuorum inferiis adhibitam esse docet Spanhem. ad Call. p. 315. *Monk.*

174. Ἄκλαυστος, ἀστένακτος, *fletibus et suspiriis carens.* Alibi ἄκλαυστος est *indefletus.* Notum est pleraque hujus generis adjectiva duplicem significationem admittere. Hoc de ἄθικτος et ἄψαυστος monuimus ad Hipp. 1006. quibus simile est ἄγευστος Soph. Ant. 583. De ὑποπτὸς, πιστὸς, μεμπτὸς, περίῤῥυτος, aliisque verbalibus active significantibus, vid. Porson. ad Hec. 1125. Phœn. 218. Hujus autem loci ratio aliquantum diversa est. Vid. Fischer. ad Well. Gr. Gr. II. p. 49. ἄκλαυτος Lasc. *Monk.*

176. Ita Musgravius ex B. D. Fl. et Lasc. Legebatur κᾆλεγεν post Aldum. Diversa tempora tragicos data opera permiscuisse censet Porsonus ad Hec. 21. *Monk.*

Κἄπειτα λέχος] Similiter Virgilius de Didone vim sibi inferente Æn. IV. 695. *Interiora domus inrumpit limina.* et v. 650. *Incubuitque toro.* Λέχος autem est vocabulum Homericum (Odys. γ'. 403.) quod ut λέκτρον ap. Ælian. H. V. 4. 46. ponitur sæpe de *nuptiis* ut ap. Soph. Trach. v. 164. et Moschum Idyl. II. v. 160. λῦσε δὲ οἱ μίτρην, καὶ οἱ λέχος ἤντιον Ὧραι nonnunquam etiam de *cubili puerperæ* ut ap. Theophr. Char. 16. 2. Apoll. Rhod. II. 1013. ἔνθ' ἐπεὶ ἄρκε τέκωνται ὑπ' ἀνδράσι τέκνα γυναῖκες Αὐτοὶ μὲν στενάχουσιν ἐνὶ λεχέεσι πέσσοντες· atque adeo *de nidis avium* ut ap. Æschyl. Sept. Theb. v. 298. et *serpentum aliarumque ferarum lustris* Eurip. Phœn. v. 960. Simm. Rhod. in Ovo. v. 19. Cf. Casaub. ad Theophrast. 16. 3. Spanhem. ad Callim. h. in Jov. v. 14. et Drackenborgius ad Thom. Mag. h. v. ut de *lecto conjugali,* ut h. l. Sic Hebræi et vocab. מִשְׁכָּב non tantum de lecto et cubili quovis, sed etiam de lecto conjugali usurpant. Vid. Fischerus V. Cel. de

Κἄπειτα θάλαμον εἰσπεσοῦσα, καὶ λέχος,
Ἐνταῦθα δὴ 'δάκρυσε, καὶ λέγει τάδε·
Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ
Κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὗ θνήσκω πέρι,
Χαῖρ'· οὐ γὰρ ἐχθαίρω σ'· ἀπώλεσας δ' ἐμὲ
Μόνην· προδοῦναι γάρ σ' ὀκνοῦσα, καὶ πόσιν,

Deinde vero irruens in thalamum, et in lectum,
Ibi tunc lacrymari cœpit, et dixit hæc:
O lecte, in quo virgineam solvi ego
Puellæ zonam cum hoc viro, pro quo *jam* morior,
Vale: non enim te odi. Perdidisti tamen me
Solam. Verita enim te prodere, et maritum,

S. θων λαμβάνουσα φόβην μυρσίνης, * ὅ ἐστι τὰ φύλλα τῆς μυρσίνης. 174. Οὐδὲ τοὐπιὸν] Οὐδὲ τὸ ἐπιὸν τοῦ φόβου τοῦ θανάτου μετέστησε τὴν εὐειδῆ φύσιν τοῦ χρώματος, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὠχρίασεν. Fl. 6. 15. 178. Παρθένεια] Τὰ τῆς παρθενείας κορεῖα, ὅ ἐστὶν, ἔνθα κόρη οὖσα ἔλυσα

* Sic Florr. 6. 15. quam in editis nihil esset nisi ὅ ἐστὶ τὰ φ. τ. μ.

Vit. Lexic. N. T. Prol. 6. p. 10. *Kuinoel.*

177. Meminerit lector Didonis morituræ apud Virgilium Æn. IV. 648. *Hic, postquam Iliacas vestes notumque cubile Conspexit, paullum lachrymis et mente morata, Incubuitque toro, dixitque novissima verba: Dulces exuviæ, dum fata Deusque sinebant*—. Recte contulit Portus Sophocleas descriptiones Jocastæ Œd. T. 1241. et Dejaniræ Trach. 914. *Monk.*

In cod. Flor. est δὴ 'δάκρυσε καὶ λέγει. v. Valck. ad Eurip. Hipp. 34. *Beck.*

καὶ λέγει] Ita MSS. B. D. Flor. Lib. P. et Ed. Ald. κἄλεγε. *Musg.*

Lege δὴ 'δάκρυσε. *Heath.*

179. κορεύματα, vel quod explicat Schol. κορεῖα, accipiendum videtur velut μίτρη, sive *virginalis zona*, quam in nuptiis solvebat maritus. Dictus igitur sponsus κορεύειν, virgo autem κορεύεσθαι, ut infra v. 323. πῶς κορευθήσει καλῶς; Adeas Schrader. ad Musæum c. xx. p. 340. qui de hac re fuse disseruit, et loca veterum huc facientia diligentissime congessit. Dicebant quidem veteres μάχεσθαι περὶ πάτριδος, κινδυνεύειν περί τινος, et similia; θνήσκειν autem ὑπέρ τινος, monente Valckenærio ad Phœn. 1336. (Quin et haud raro θνήσκειν πρό τινος, ut v. 18. 660. 750.) Affirmat ille semel tantum in hoc loco legi οὗ θνήσκω πέρι, quod vix dubitat mutare in οὗ θνήσκω γ' ὕπερ. Citant viri docti Tyrt. I. 13. Θυμῷ γῆς πέρι τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι. ubi tamen interpungendum post παίδων. *Monk.*

ὦ — ἀνδρὸς,] Λύειν κορεύματα id est qd. ap. Moschum Idyll. II. 160. et Theocrit. Id. XXVII. 24. λύειν μίτρην· et ap. Phalarid. ep. 139. p. 368. ed. Lennep. δεσμὰ παρθενίας ἀποθέσθαι. et ap. Callim. h. in Del. v. 237. ἀναλύειν ζώνην· h. c. *coire, rem habere cum fœmina.* Etenim maritus in lecto virginis zonam solvebat. Festus: *cingulo nova nupta præcingebatur, quod vir in lecto solvebat, factum ex lana ovis.* — Vossius ad Catull. p. 7. *Istiusmodi autem zonæ non solum e corio et pellibus, quod minus tutum, verum etiam ex ære, argento, et chalybe compingebantur, iisque non puellarum tantum pudenda, sed et puerorum nates muniebantur, uti nunc apud varias fit gentes.* Docet hoc non uno loco Etymol. M. auctor, et complures alii Grammatici, qui eas etiam lanatas intus fuisse tradunt. Etym. M. v. μίτρα. Μίτρα ζώνη, ἡ διὰ τοῦ μίτου ὑφαινομένη. Ἐφορεῖτο δὲ ἐσωτέρα τῆς λαγόνος ἡ χαλκὴ λεπὶς, ἣν ζώννυνται περὶ τὸν κενεῶνα χάριν πλείονος ἀσφαλείας.— Ergo h. l. sensus est: *O lecte in quo ego virginitatem posui* s. in quo ego cum Admeto rem habui. Cæt. de vocab. μίτρα plura dabit H. Stephanus in Thes.

Θνήσκω· σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται,
Σώφρων μὲν οὐχὶ μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.—
Κυνεῖ δὲ προσπίτνουσα· πᾶν δὲ δέμνιον
Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι,
Ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχεν κόρον,
Στείχει προνωπὴς ἐκπεσοῦσα δεμνίων.
Καὶ πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ' ἐπεστράφη,

Morior: alia vero aliqua mulier te possidebit,
Non quidem castior, sed fortasse felicior.
Osculabatur autem *eum* advoluta: totus vero lectus
Ex oculis manante rigabatur proluvie.
Postquam autem multarum lacrymarum habuit satietatem,
Procedit extra thalamum, discedens a lecto:
Et sæpe egressa ex thalamo, *eodem* rediit,

S. τὴν παρθενίαν. τὸ ἑξῆς, ὦ λέκτρον, χαῖρε. 183. Σώφρων μὲν] Ἐμοῦ μὲν ἢ σωφρονεστέρα, εὐτυ- L. Gr. T. II. p. 351. Mollus ad Longum p. 10. a. b. et Spanhemius ad Callim. h. in Jov. v. 21. *Kuinoel.*

Vix possum non assentiri Valckenærio ad Phœn. v. 1336. reponenti οὐ θνήσκω γ' ὕπερ. Heath. Ego quoque adsentiri Valckenærio non dubitarem, nisi scirem περὶ nonnunquam poni pro ὑπέρ. ut ap. Xen. Cyr. I. 2. 13. περὶ τοῦ κοινοῦ· sed ibid. s. 9. est ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ· ut ap. Tyrtæ. Carm. I. 13. s. ubi legitur Θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων Θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδομένων. *Kuinoel.*

180. ἀπώλεσας δέ με Lasc. Ald. *Monk.*

181. Heracl. 28. Ὀκνῶ προδοῦναι. 246. Ἀργείοις δ' ὀκνῶ Ἱκέτας προδοῦναι. ubi nostrum locum affert Elmsleius, judicans ὀκνῶ pro αἰσχύνομαι accipiendum esse. Potius verterim *invitus sum, animus refugit.* Blomfield. legit μόνον, *tu, thalame, solus me perdidisti.* et sic conj. Markl. μόνη προδοῦναι Reiskius. *Monk.*

ὀκνοῦσα,] Prima syllaba communis in hoc loco. Vid. Not. ad Phœniss. v. 19. *Barnes.*

ὀκνοῦσα,] H. e. *timens.* Photius Lex. MS. Ὀκνεῖν· τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Hesych.: Ὀκνεῖ· δέδοικε, δειλιᾷ. — item; Ὀκνῶν — φοβούμενος. Achill. Tat. I. 5. extr. σὺ δὲ ὀκνεῖς καὶ αἰδῇ, καὶ ἀκαίρως σωφρονεῖς. *Kuinoel.*

προδοῦναι γάρ σ' ὀκνοῦσα,] Sophocl. in Phil. ὀκνῶ προδότης, καλεῖσθαι. Heraclid. v. 28. ὀκνῶν προδοῦναι. — mox ad vv. σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται Σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως. confer Aristophan. in Eqq. v. 1249.

— σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται
Κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον εὐτυχὴς δ' ἴσως.

ubi Scholiastes parodiam notavit. *Jacobs.*

Distinguo et scribo sic:

——— δὲ μέ.
Μόνη προδοῦναι γὰρ ———

nam ego sola verita prodere maritum, quum et pater et mater ejus veriti non fuissent filium prodere. cf. v. 17. it. 444. *Reisk.*

183. οὐκ ἂν μᾶλλον vulgo. Hujus loci parodia est apud Aristophanem Eq. 1251. σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται, Κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως. Si vulgata recte se habeant, plena esset sententia γενομένη ἂν οὐ μὲν μᾶλλον σώφρων, ἴσως δὲ μᾶλλον εὐτυχής. Quum tamen vix credam particulam sic nude positam esse ab Euripide, amplector lectionem quam suppeditat Suidas citans et nostrum et Aristophanis locum, v. κλέπτης, monente Elmsleio. *Monk.*

σώφρων] Aristoph. Equitt. v. 1248. σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται Κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως· ubi schol.

Κἀῤῥιψεν αὑτὴν αὖθις εἰς κοίτην πάλιν.
Παῖδες δὲ, πέπλων μητρὸς ἐξηρτημένοι,
Ἔκλαον· ἡ δὲ, λαμβάνουσ' ἐν ἀγκάλαις,
Ἠσπάζετ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὡς θανουμένη.
Πάντες δ' ἔκλαον οἰκέται κατὰ στέγας,
Δέσποιναν οἰκτείροντες· ἡ δὲ δεξιὰν
Προὔτειν' ἑκάστῳ, κοὔτις ἦν οὕτω κακὸς,

Et abjecit se in lectum iterum atque iterum.
Liberi vero a matris veste pendentes
Plorabant: illa vero suscipiens in ulnas,
Salutabat alias alium, tanquam jam moritura.
Omnes autem famuli in ædibus plorabant,
Dominam miserantes: illa vero dextram
Porrigebat singulis: et nullus erat tam vilis,

S. χὴς δὲ ἴσως. 185. Πλημμυρίδι,] Πλήθει δακρύων. 187. Προνωπὴς] Ἔξωθεν τοῦ προνωπείου λείπει, ἀνήρ. παρῴδησε δὲ τὰ ἐξ Ἀλκήστιδος Εὐριπίδου. ἔχει δὲ οὕτως· σὲ δ' ἄλλη κ. τ. λ. Sed σώφρων prop. dicitur is, qui sana mente præditus est. Jam vero, cum ii, qui sanæ mentis sint, virtutis etiam omnis reperiantur studiosissimi; σώφρων ponitur nunc, ut vocabulum generis, ita, ut omnino omnem virtutem ut h. l. nunc ut vocabulum formæ, ita, ut certam quandam virtutem indicet, ut v. 631. ubi γυνὴ ἐσθλὴ καὶ σώφρων est, *fœmina proba et pudica*. add. Achill. Tat. 8. 17. et Xenoph. Ephes. L. I. p. 6. ed. Cocch. μέγα σοι τρόπαιον ἐγήγερται κατὰ Ἀβροκόμου τοῦ σώφρωνος. *Kuinoel.*

184, 185. Κύνει et δεύετο omnes ante Porsonum, qui ad Med. 1138. citavit κυνεῖ et δεύεται. hoc correxerat etiam Wakefieldius in notis. Virg. Æn. IV. 659. *Dixit, et os impressa toro, moriemur inultæ, Sed moriamur, ait.* *Monk.*

185. Ὀφθαλμότεγκτος. hoc compositum non alibi vidisse memini. πλημμυρὶς sive πλημυρὶς proprie *exundatio maris vel fluvii æstuantis;* τὸ ὅρμημα τῆς θαλάσσης, ἡ ἐπίῤῥυσις, Hesychius, citans Homer. Od. I. 486. Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο. De lachrymis dictum etiam in Æsch. Choëph. 183. Ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι Σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος. hoc notavit Spanhem. ad. Call. H. in Del. 265. ὀφθαλμοτεύκτῳ Lasc. *Monk.*

πλημμυρὶς,] Hoc vocabulum alias de æstu maris aut exundatione fluviorum frequentatur, h. l. autem de abundanti lacrymarum proluvie adhibetur, ut ap. Æschyl. Choëph. v. 148. ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι Σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος. *Kuinoel.*

187. Vide supra ad v. 144. *Monk.*

188. πολλὰ ἐπεστράφη, *sæpe rediit,* uti recte interpretes. *Monk.*

πολλὰ ἐπεστράφη, *Circa res plures versata est.* *Heath.*

189. αὑτὴν edd. ante P. Steph. πάλιν αὖθις conjungit noster Heracl. 488, 708. In Soph. Œd. Col. 1413. Phil. 952. αὖθις αὖ πάλιν. Soph. Aj. 305. Phil. 342. αὖθις πάλιν. Aristoph. Nub. 975. Εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις. αὖ πάλιν exemplis defendit Porsonus in Adversariis p. 263. *Monk.*

αὖθις — πάλιν.] Solent poëtæ non tantum universas enunciationes, et vocabula (ut Eurip. Orest. 612. Hom. Il. ι, 705. Eurip. Troad. 446. Alcest. 46. cf. Heinsius Exercitt. Sacr. L. IV. c. 1. p. 214), sed et particulas idem valentes, non raro conjungere, etiam non interjecta copula, ut h. l. et ap. Soph. Aj. v. 305. ἐπαΐξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν Philoct. 340. — τὸ συνφράσον. Αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμα. *Kuinoel.*

Ὃν οὐ προσεῖπε, καὶ προσεῤῥήθη πάλιν.
Τοιαῦτ' ἐν οἴκοις ἐστὶν Ἀδμήτου κακά.
Καὶ κατθανών τ' ἂν ὤλετ'· ἐκφυγὼν δ' ἔχει
Τοσοῦτον ἄλγος, οὗ ποτ' οὐ λελήσεται.
ΧΟ. Ἦπου στενάζει τοῖσιδ' Ἄδμητος κακοῖς,
Ἐσθλῆς γυναικὸς εἰ στερηθῆναί σφε χρή;

Quem non alloqueretur, et compellaretur ab eo vicissim.
Hæc mala sunt in ædibus Admeti:
Et mortuus quidem periisset; nunc vero cum *mortem* effugerit,
Tantum dolorem habet, cujus nunquam obliviscetur.
Cho. Certe his malis gemet Admetus,
Siquidem eum oportet privari bona conjuge.

S. * θαλάμου. 198. Καὶ κατθανών τ' ἂν] Καὶ εἰ μὲν συνέβη αὐτὸν ἀποθανεῖν, μία ἦν ἡ

* An: ἔξωθεν τοῦ προνωπίου τοῦ θαλάμου. προνωπίου i. e. προθύρου. vid. Valck. ad Hipp. 375. Voce poëtica usus videtur grammaticus, ut indicaret, quum προνωπὴς diceret poëta, eum significationem illam τοῦ προνωπίου in animo habuisse.

195. Ita P. Lasc. προὔτεινεν Aldus. Anapæstum tacite sustulit Barnesius. *Monk.*

προὔτειν' ex Lib. P. et Ed. Lasc. lego, pro vulgato προὔτεινεν. *Musg.*

198. κατθανών τ' ἂν Schol. edd. Lasc. Ald. et Hervagiana prima. In Hervagiana secunda editum est κατθανών γ', quod in sequentibus propagatum est, præter H. Steph. et Gaisf. Credo mutationem ab aliquo profectum esse, cui displicuit καὶ κατθανών τε, nec quidquam suboluit de crasi τοι ἄν. Quot loca Tragicorum craseos hujus ignoratio corruperit, dicere supervacaneum foret. Vide ad Hippol. 443. Jacobs. in Cur. Secund. ad Eurip. p. 55. legit Χἄπαξ θανὼν ἂν ὤλετ'. quod nemo, ut opinor, amplectetur. *Monk.*

199. Exhibet Aldus ὅὔποτ' ἐκλελήσεται, quod esset οὗ οὔποτε. verum ea crasis exemplo caret, et durior videtur, quam ut ab Atticorum auribus tolerari posset. Ita tamen editores ante Gaisfordium, qui recepit emendationem Burneii οὔποτ' ἐκλελήσεται, ut sit abruptus sermo. Blomfieldius, Mus. Cr. Tom. I. p. 187. legit interrogative οὗ πότ' ἐκλελήσεται; Equidem de vera hujus loci scriptura nonnihil dubito: sed quum Lascaris habeat οὗ ποτ' οὐ λελήσεται, cum tribus Parisiensibus et Florentino, et sic E. (nisi quod mendose λήσεται) malui lectionem, quæ potiori auctoritate nititur, in textu reponere: neque aliter Matthiæ. Huic lectioni patrocinatur Erfurdtius ad Soph. Œd. T. 895. contendens voces ποτ' οὐ pro οὔποτε positas esse; cujus tamen exemplum utinam in medium protulisset. Fortasse accipiendum sit pro οὗ ποτε μεμνήσεται. *Monk.*

ὁ ὕποτ'] Ita Ed. Ald. per compendium puto, pro ὁ οὔποτ'. Nec aliter scripsisse Auctorem puto. λανθάνεσθαι enim accusativum nonnunquam regit. Lysias: μὴ οἴεσθε, εἰ ὑμεῖς βούλεσθε τὰ τούτῳ πεποιημένα ἐπιλαθέσθαι, καὶ τοὺς θεοὺς ἐπιλήσεσθαι. p. 51. Polyb. p. 499. C. καὶ τί φήσας ἐπιλελῆσθαι. Arrian. p. 54. Ed. Gron. τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐξελάθοντο. vid. etiam Nostri Helen. v. 273. Parisiensium interea tres cum Fl. et Ed. Lasc. sic habent: οὔ ποτ' οὐ λελήσεται. MS. E. οὔ ποτ' οὐ λήσεται. *Musg.*

Mallem τοσοῦτον ἄχος, ὅσον οὔποτ' ἐκλελήσεται. *Reisk.*

200. Ita Musgr. ex B. D. Fl. Habent Lasc. et Ald. τοῖσιν, solenni errore. De dativo τοῖσιδ', plerumque in τοῖσιν depravato, quædam notavimus ad Hippol. 402, 1391. Barnesius, non monito lectore, ex ingenio dedit στενάζει' οἶσιν, quod aperte solœcum est. Elmsleius, quem videas ad Heracl. 56. vertit ἦπου, *I suppose.* — In v. seq. interrogationem, quæ est in Ald. Herv. 1. et Brubach. omisit secunda Hervagii editio. ἧς pro εἰ B. D. *Monk.*

ΘΕ. Κλάει γ', ἄκοιτιν ἐν χεροῖν φίλην ἔχων,
Καὶ μὴ προδοῦναι λίσσεται, τἀμήχανα
Ζητῶν· φθίνει γὰρ, καὶ μαραίνεται νόσῳ.
Παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος,
Ὅμως δὲ, καίπερ σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι,
Βλέψαι πρὸς αὐγὰς βούλεται τὰς ἡλίου,

An. Jam plorat, in manibus habens charam conjugem,
Et precatur eam, ne se deserat, impossibilia
Quærens: consumitur enim, et contabescit morbo.
Jam enim resoluta miserum manuum pondus,
Tamen, quamvis paululum, adhuc spirans,
Vult intueri splendidum lumen solis,

S. * *λύπη τὸ θανεῖν αὐτόν. νῦν δὲ ἐκφυγὼν τὸν θάνατον, ἀνεπίληστα ἔχει τὰ κακά.* 205. *Παρ-*

* Florr. 6. 15. *μία ἦν ἡ λ. τὸ θ. καὶ αὐτόν.* Inde *ἡ* ante *λύπη* inserui. Mox *ἀνεπίληστα* pro *ἀνεπίληπτα* est ex em. Heathii.

τοῖσιδ'. Ita MSS. B. D. et Flor. Edd. Ald. et Lasc. *τοῖσιν.* Vulgo *οἶσιν.* Pro *στενάζει* Barnesiana *στενάξει,* errore, ut videtur, Typographi. *Musg.*

Non video, quare tantopere offendat hiatus inter *στενάξει* et *οἶσιν,* ut propterea aut apostrophus aut *τ'* inserendum sit. Si quid tamen opus, facillimum et lenissimum est *στενάξει 'ν οἶσιν,* i. e. *ἐν οἶσιν, gemet in suis.* Et certe in Brub. ed. est *στενάξει τοῖσιν.* *Reisk.*

201. Pro *εἰ* eleganter MSS. B. D. *ἧς,* ut *γυναικὸς* a *κακοῖς,* non a *στερηθῆναι,* pendeat. *Musg.*

202. *ἐν χεροῖν φίλαιν* conj. Wakefield. *Monk.*

φίλην] H. e. *suam.* Nam *φίλος, ἐμὸς,* et *ἴδιος* sæpe inprimis, apud poëtas unum idemque valent v. Dan. Heinsius Lectt. Theocrit. c. 5. et Klotzius ad Tyrt. p. 64. *Kuinoel.*

203. *προδοῦναι,* simpliciter *deserere;* usu rarissime, si credis Wakefieldio: sed idem plane significat infra v. 258. *μὴ προδῶς.* 285. *Μὴ, πρὸς σὲ θεῶν, τλῇς με προδοῦναι.* Hipp. 1454. *Μή νῦν προδῷς με, τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει.* Sæpissime vertendum est, *to be faithless to, to abandon,* ut in hac fabula v. 181, 301, 675, 1078. *Monk.*

204, 205. Legit et interpungit Matthiæus, *φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται, νόσῳ Παρειμένη γε, χειρὸς ἄθλιον βάρος.* Verum conjuncta habes *μαραινομέναν νόσῳ* infra v. 242. et exponit Scholiasta *τὴν ἰσχὺν τῆς χερὸς παραλελυμένη.* Probabilis est Elmsleii conjectura, intercidisse versiculum post *βάρος.* *Monk.*

204. *Φθίνει*] Prior syllaba communis. Vid. supra ad v. 56. *Barnes.*

μαραίνεσθαι] Dicitur inprimis de iis, qui morbo correpti tabescunt, et paulatim conficiuntur, ut h. l. et v. 242. Deinde frequentatur etiam omnino de omnibus rebus, quæ re aliqua exstinguuntur ut ap. Xen. Ephes. p. 7. ed. Cocch. *ἐν ὁμοίῳ δὲ φόβῳ καὶ ὁ Μεγαμήδης καὶ Εὐίππη καὶ περὶ τῆς Ἀνθίας καθείστησαν ὁρῶντες αὐτῆς τὸ μὲν κάλλος μαραινόμενον* Achill. Tat. 2. 36. *τῷ κόρῳ μαραίνει τὸ τερπνόν* 5. 8. *καὶ τὸ πολὺ τοῦ πένθους ἤρχετο μαραίνεσθαι* c. 24. *ὁ ἔρως ἐμάραινε τὴν ὀργὴν* 6. 17. *παλαιὸν γὰρ ἔρωτα μαραίνει νέος ἔρως.* *Kuinoel.*

205. *χειρὸς ἄθλιον βάρος* nec a præcedente *παρειμένη,* ut puto, regitur, nec a præpos. *κατὰ* subintellecta (hoc enim si esset, poëta *χειρῶν,* non *χειρὸς,* posuisset, sed per appositionem subjungitur. Verte: *Corpore autem resoluta, miserum* scil. *onus manus Admeti.* Alcestis eleganter dicitur *Onus manus,* quia languida prorsus et deficiens Admeti omnino manibus sustinebatur. Vide v. 19. et 202. *Heath.*

Lege, *χεῖρας, ἄθλιον βάρος, resoluta* (quoad) *manus, quæ ipsi nunc sunt miserum pondus.* *Reisk.*

Ὡς οὔποτ᾽ αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον
Ἀκτῖνα, κύκλον θ᾽ ἡλίου προσόψεται.
Ἀλλ᾽ εἶμι, καὶ σὴν ἀγγελῶ παρουσίαν·
Οὐ γάρ τι πάντες εὖ φρονοῦσι κοιράνοις,
Ὥστ᾽ ἐν κακοῖσιν εὐμενεῖς παρεστάναι·
Σὺ δ᾽ εἶ παλαιὸς δεσπόταις ἐμοῖς φίλος.
ΧΟ. Ἰὼ Ζεῦ· τίς ἂν πᾶ πόρος κακῶν στρ. α΄.
Γένοιτο, καὶ λύσις τύχας,

Quod nunquam rursus, at nunc postremum
Radios globumque solis sit visura.
Sed abibo, et tuam nunciabo præsentiam:
Non enim omnes subditi bene volunt dominis,
Ut benevoli accedant in malis:
Tu vero es vetus amicus dominis meis.
Cho. O Jupiter! quis tandem exitus ex malis
Erit, et remedium fortunæ,

S. ειμένη τὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος,] Τὴν ἰσχὺν τῆς χειρὸς παραλελυμένη. 211. Οὐ γάρ τι πάντες] * Παρίστανται μὲν γὰρ πάντες ὡς ὑπήκοοι, οὐκ εὐμενεῖς δέ. 214. Τίς ἂν πόρος]

* Παρίστανται Florr. 6. 15. ut conj. Heath. pro παρίσταται. Cum his continua serie cohærebat scholion ad v. 232. quod ad locum suum retulit Barn. .

206. Hipp. 1241. *βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι.* *Monk.*

207. Sic MSS. et Lascaris. κλέψαι vitiose Aldus; quod editoribus adeo arrisit, ut vocem etiam a Cantero fictam, προσαυγὰς, in textum adsumerent: et hanc quidem locutionem. κλέψαι προσαυγὰς ἡλίου, summis laudibus prosequuntur Dorvillius. Reiskius. alii: interim Musgravius e Codd. reposuit genuinam lectionem, quam conjectura assecuti erant Æm. Portus, et Duportus noster. *Monk.*

Βλέψαι πρὸς αὐγὰς] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Ed. Ald. κλέψαι πρὸς αὐγὰς, unde mox fecerunt κλέψαι προσαυγὰς, quod a magno D'Orvillio defendi (Not. ad Chariton. p. 509.) non sine admiratione video. *Musg.*

Κλέψαι προσαυγὰς] Annon potius Βλέψαι πρὸς αὐγάς. ita quidem Æmilius Portus. Certe προσαυγὴ unico verbo est insolens dictio. *Barnes.*

Jam antiquus editor Brumœi probarat meliorem lectionem: Βλέψαι πρὸς αὐγὰς — Eandem et Prev. sequitur. *Beck.*

Etiam Reisk. defendit τὸ, κλέψαι προσαυγὰς ἡλίου, *suffurari adspectus solis*, pro, tantum protrahere lucis usuram, et tantum instanti fato decerpere, vel invitis aut imprudentibus Parcis, quantum ullo modo fieri possit.

Mihi quoque unice placet lectio κλέψαι προσαυγὰς, nam primo ita in optimis libris scriptum extat, deinde κλέψαι est verbum exquisitius, et mulieri morienti convenientius, quam βλέψαι. Etenim κλέψαι προσαυγὰς τὰς ἡλίου est *oculis errantibus alto quærere lucem*, quibus verbis Virgilius usus est Æn. IV. 691. s. de Didone animam agente, respiciens procul dubio ad hunc ipsum Euripidis locum. *Kuinoel.*

208, 209. Idem distichon legitur in Hecuba 415, 416. Unde Valckenærio (ad Hipp. 680.) in hoc loco male videntur collocati: uncinis inclusit Matthiæ. Conf. Soph. Aj. 845. Καὶ τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω Πανύστατον δὴ, κοὔποτ᾽ αὖθις ὕστερον. *Monk.*

Valck. ad Eurip. Hippol. 680. suspicatur, hos versus hic male esse positos ex Hecub. 410. s. *Beck.*

211. Πάντες, *subditi omnes;* non enim

Ἃ πάρεστι κοιράνοις; ἔξ-
εισί τις; ἢ τεμῶ τρίχα,
Καὶ μέλανα στολμὸν πέπλων
Ἀμφιβαλώμεθ᾽ ἤδη;
Δῆλα μὲν, φίλοι, δῆλά γ᾽· ἀλλ᾽ ὅμως
Θεοῖσιν εὐχώμεσθα, θεῶν
Γὰρ δύναμις μεγίστα.
Ὦ ᾽ναξ Παιὰν,

Quæ *nostris* adest dominis?
Egreditur aliquis: an radam comam?
An atrum cultum vestium
Induemus jam?
Manifesta quidem, manifesta certe, O Amici, sed tamen
Deos precemur: Deorum
Enim *est* potentia maxima.
O rex Apollo,

S. Τίς ἂν πόρος τῶν κακῶν ἡμῖν γένοιτο, ἢ πῶς, ἢ ποῦ. 216. Ἔξεισί τις;] Ἀγγέλλων αὐτὴν, ἢ θανοῦσαν * ὀδύρομαι. Fl. 15. 218. Στολμὸν] Στολισμόν. Fl. 2.

* Post αὐτὴν excidisse videtur σεσῶσθαι. Tum pro ὀδύρομαι leg. ὀδύρωμαι.

ex famulis Admeti, sed e senibus Pheræis, ejus subditis, constabat chorus. *Heath.*

214. Sic B. D. Fl. Lasc. Gaisf. et sic legisse Scholiastam patet ex verbis ἢ πῶς, ἢ ποῦ, quæ interpretatio est ποῦ πᾶ. Aldus τίς ἂν πῶς, sequentibus editionibus, donec Musgravius neque πῶς neque πᾶ recepit. Male fecit Matthiæ. edens Ὦ Ζεῦ, πῶς ἂν πόρος κακῶν. Offendit viros doctos duplex interrogatio, τίς—πᾶ. quæ tamen haud est adeo infrequens. In Soph. El. 958. Ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος, εἰς τίν᾽ ἐλπίδων Βλέψασ᾽ ἔτ᾽ ὀρθήν; jungenda esse ποῖ βλέψασα monui in Museo Critico I. p. 205. Versus, ut nunc representatur, constat e dochmio, et Trochaico penthemimeri, cujusmodi est infra v. 403. *Monk.*

τίς ἂν πόρος] Ed. Ald. τίς ἂν πῶς πόρος, MSS. B. D. Flor. et Ed. Lasc. τίς ἂν πᾶ πόρος. Scholiastes nec πῶς agnoscit, nec πᾶ. *Musg.*

216. πάρεστιν, et κοιράνοισιν; habent Musgr. et Gaisford. hoc Matthiæ. *Monk.*

κοιράνοις;] Lege ob metrum κοιράνοισιν. *Musg.*

217. ἔξεισίν τις; omnes præter Matthiæ. et Erfurdtium, qui hanc stropham cum antistropha descripsit ante Catalogum Lectionum in Acad. Regiomont. ann. 1812. Hunc in versibus dividendis sequor: interrogationem addidit Matthiæ. *Monk.*

Ionicus a majore dimeter hypercatalectus. *Heath.*

218. Inf. 835. Μελαμπέπλους στολμούς τε. *Monk.*

219. Ἀμφιβαλλώμεθα Lasc. Perperam Matthiæus, Wakefieldio obsecutus, ἀμφιβαλώμεθα δή; Choriambici sunt vv. 217, 218, 219. *Monk.*

220. Hæc usque ad v. 228. in omnibus editionibus Θεραπαίνῃ tribuuntur; at illa decesserat a scena post v. 213. Alii Hemichorio danda esse censent. *Monk.*

221, 222. Θεοῖσιν εὐχώμεθα omnes ante Musgr. qui scripsit θεοῖς, εὐχόμεσθα, adversante, ut opinor, loci sententia. Ita tamen Gaisf. Matth. Sequentia respiciunt Homericum Il. B. 118. τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον. ἁ δύναμις edd. præter Matth. *Monk.*

221. Θεοῖσιν] Metrum postulat θεοῖς. Legendum, metri causa:

Ἐξεῦρε μηχανάν τιν᾽ Ἀδμήτῳ κακῶν,
Πόριζε δὴ, πόριζε·
Καὶ πάρος γὰρ τοῦδ᾽ ἐφεῦρες· [καὶ νῦν]
Λυτήριος ἐκ θανάτου γενοῦ,
Φόνιόν τ᾽ ἀπόπαυσον Ἅιδαν.
Παπαὶ φεῦ, παπαὶ φεῦ· ἰώ· ἰώ· ἀντιστρ. α΄.
Ὦ παῖ Φέρητος, οἷ᾽ ἔπραξας δάμαρτος σᾶς στερηθείς.

Invenias aliquam Admeto malorum vitandorum rationem.
Largire jam, largire *eam*,
Nam et antehac invenisti :
Nunc quoque fias liberator ex morte.
Mortiferumque profliga Plutonem.
Papæ ! papæ ! heu, heu ! Io, io.
Fili Pheretis, qualia pateris
Uxore tua privatus.

S. 226. Καὶ πάρος γὰρ] Καὶ πρώην γὰρ τούτου τοῦ θανάτου εὗρες μηχανὴν, δι᾽ ἧς τὸν Ἄδμητον χώμεθ᾽. ὡ θεῶν γὰρ δύναμις μεγίστα. *Musg.*

224. μηχανὰν vertit Buchananus *remedium;* quæ interpretatio si recte se habet, idem valet ista vox, quod alibi μῆχος. Andr. 536. τί δ᾽ ἐγὼ κακῶν Μῆχος ἐξανύσαιμ᾽ ἄν; Æsch. Agam. 2. Φρουρᾶς ἐτείας μῆχος. Theocr. Id. II. 95. Εἶδ᾽ ἄγε, Θέστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος. ad quem locum vide Toupium in Append. Not. Mallem vero accipere μηχανήν τινα κακῶν pro μηχανήν τινα σωτηρίας ἐκ κακῶν: non secus ac πόρος κακῶν supra v. 214. Confer etiam Hipp. 713. Εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω. *Monk.*

226. Fortasse legendum τοῦτ᾽ pro τοῦδ᾽. Voces καὶ νῦν, quas uncinis inclusi, produnt, ni fallor, manum interpolatoris, cui obversabatur locus Sophoclis Œd. T. 162. Delevit Erfurdtius; neque eas metricæ rationes manere patientur. *Monk.*

Verbum εὑρίσκω genitivo jungi solere haud mihi constat; legendum igitur potius crediderim τάδ᾽ ἐφεῦρες. *Heath.*

227. s. Ita potius hos versus constituendos censeo :

Καὶ νῦν λυτήριος ἐκ θανάτου anapæsticus dimeter.
Γενοῦ φόνιόν τ᾽ epitritus primus pentasyllabus pro basi antispastica.
Ἀπόπαυσον ᾅδαν penthemimeris iambica.

Heath.

228. φοίνιον Lasc. Ἀΐδαν Lasc. Ald. ut vulgo. *Monk.*

229. Lasc. et Ald. παῖ. παῖ. φεῦ. φεῦ. ἰώ. ἰώ. MSS. B. Fl. habent παπαί. omissis aliis interjectionibus. Inde Musgravius παπαὶ, φεῦ, φεῦ, ἰὼ, ἰώ. Quod dedi, habet Gaisf. *Monk.*

Ed. Ald. Παῖ, παῖ, φεῦ, φεῦ, ἰὼ, ἰὼ, παῖ Φέρητος. MSS. B. et Flor. παπαὶ ὦ παῖ Φέρητος. Ex his lectionibus tertiam, utravis, ni fallor, meliorem, concinnavi. *Musg.*

Hic versus in duo dividendus est:

Παῖ, παῖ, φεῦ, φεῦ, spondaicus dimeter.
Ἰὼ, ἰὼ, παῖ Φέρητος periodus.

Heath.

230. οἷα πράξεις Jacobs. Anim. p. 32. *Monk.*

231. Ed. B. Οἷ᾽ —— στερηθείς.] Antispasticus ex duobus epitritis primis et bacchio. *Heath.*

[Αἶ, αἶ] ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε,
Καὶ πλέον ἢ βρόχῳ δέραν
Οὐρανίῳ πελάσσαι.
Τὰν γὰρ οὐ φίλαν, ἀλλὰ φιλτάταν
Γυναῖκα κατθανοῦσαν ἐν
Ἄματι τῷδ᾽ ἐσόψει.
Ἰδοὺ ἰδού·
Ἅδ᾽ ἐκ δόμων δὴ καὶ πόσις πορεύεται.

Heu, heu! digna et hæc *sunt* cæde,
Et plus, quam laqueo collum
Sublimi admovere,
Non tantum enim charam,
Sed *etiam* charissimam conjugem
Hoc die mortuam cernes.
Vide, vide.
Hæc ex ædibus jam, et maritus egreditur.

S. ἔσωσας. 232. Ἄξια καὶ σφαγᾶς] Ἃ πέπονθας, ἄξια καὶ σφαγῆς* ἐστι. 233. Ἢ βρόχῳ δέρην] Καὶ μεῖζον τοῦ βρόχῳ ἀποθανεῖν τινά. βρόχῳ δὲ οὐρανίῳ ἀντὶ τοῦ μετεώρῳ. 239. Ἡ δ᾽

* Junt. Bas. ἄξια καὶ ἐστὶν σφαγῆς.

οἷα πράξας ᾽δάμαρτος σῆς στερηθείς.] Scribendum, ni fallor

οἷα πράξεις;

Quid ages? ad vv. βρόχῳ δέρην πελάσαι. cf. Sophocl. Œdip. T. 1263. Eustath. in Ιλ. Γ. p. 295, 9. *Jacobs.*

231. τῆς σῆς Lasc. σῆς Ald. Parum abfuit quin ex emendatione reciperem στερεὶς pro στερηθείς. *Monk.*

232. καὶ Lasc. Ald. et Schol. idque metro necessarium est, non noxium, quod putabat Musgravius. Recte ille πλέον pro vulgato πλεῖον. *Monk.*

Ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε, Καὶ πλεῖον, ἢ βρόχῳ δέρην Οὐρανίῳ πελάσαι.] Summam hæc desperationem indicant, ad quam redactus jam Admetus nil reliquum sibi habere videtur, quam ut restim sibi emat, arboremque suspendio deligat. Vide hunc locum explicantem Erasmum in adagio, Suspendio deligenda arbór, Chiliad. I. Cent. 10. Adag. 21. Huic affine et illud, *Mandare laqueum*, Chiliad. II. Cent. IV. Proverb. 67. *Barnes.*

καὶ σφαγᾶς] Delendum καὶ ob metrum. *Musg.*

Antispasticus ex antispasto diiambo et pyrrhichio, vel iambo propter ἀδιάφορον. *Heath.*

233. Optime illustrat Jac. Tate, advocatis Bacch. 246. Ταῦτ᾽ οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ᾽ ἄξια, Ὕβρεις ὑβρίζειν, ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος; Soph. Œd. T. 1373. οἷν ἐμοὶ δυοῖν Ἔργ᾽ ἐστὶ κρείσσον᾽ ἀγχόνης εἰργασμένα. Elmsleius ad Heracl. 247. (καὶ τάδ᾽ ἀγχόνης πέλας) affert hunc locum et Arist. Ach. 125. τοῦτο δῆτ᾽ οὐκ ἀγχόνη; πλεῖον edd. ante Musgr. δέρην omnes. *Monk.*

πλεῖον] Lege ob metrum πλέον. *Musg.*

234. βρόχῳ οὐρανίῳ, ἀντὶ τοῦ μετεώρῳ. Schol. πελάσαι omnes præter Gaisfordium, qui e Musgravii emendatione dedit πελάζειν. Rectius Erfurdt. πελάσσαι. Geminare σ in melicis licuit. In Med. 832. ἀφυσσαμέναν, corrigente Porsono. Suppl. 58. ὅσσον. Æsch. Pers. 559. βαρίδεσσι. Soph. Œd. T. 1100. ὀρεσσιβάτα. Trach. 636. μέσσαν. Aj. 185. τόσσον. 390. ὀλέσσας. Phil. 1163. πέλασσον. Bis in senariis μέσσης habet Sophocles, Antig. 1223, 1236. *Monk.*

πελάσαι.] Lege ob metrum πελάζειν. *Musg.*

235. Subauditur μόνον, ut in Hipp.

Βόασον, ὦ στέναξον,
Ὦ Φεραία χθὼν, [τὰν] ἀρίσταν
Γυναῖκα μαραινομέναν νόσῳ
Κατὰ γᾶς, χθόνιον παρ᾽ Ἅιδαν.
Οὔποτε φήσω γάμον εὐφραίνειν
Πλέον ἢ λυπεῖν, τοῖς τε πάροιθεν
Τεκμαιρόμενος, καὶ τάσδε τύχας
Λεύσσων βασιλέως, ὅστις ἀρίστης
Ἀπλακὼν ἀλόχου τῆσδ᾽, ἀβίωτον
Τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει.

Geme, O vociferare,
O Pheræa tellus, optimam
Mulierem contabescentem morbo
Sub terra, infernum ad Plutonem.
Nunquam firmabo nuptias
Plus habere voluptatis, quam doloris:
Conjecturam faciens et ex iis, quæ antea *vidi,*
Et hanc regis fortunam videns:
Qui amissa optima conjuge hac, non vitalem
Vivet posthac vitam.

S. ἐκ δόμων δὴ] Οὐκ εὖ. κατὰ γὰρ τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἔσω πραττόμενα δεῖ ταῦτα θεωρεῖσθαι.

359. Κύπρις οὐκ ἄρ᾽ ἦν θεὸς, Ἀλλ᾽ εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ. Hujus ellipseos exempla videas in locis ibi a Porsono indicatis. Confert Blomfieldius Sallust. Bell. Jug. 10. *Romanos ex amicis amicissumos fecisti. Monk.*

237. Præpositionem omittit ed. Gaisford. τῷδέ γ᾽ ὄψει Lasc. Ald. ἐπόψει Fl. ἐσόψει Musgr. ex MSS. B. D. *Monk.*

τῷδ᾽ ἐσόψει.] Ita MSS. B. D. Ed. Ald. τῷδέ γ᾽ ὄψει. MS. Flor. τῷδ᾽ ἐπόψει. Sed et legendum metri gratia ἔν γ᾽ pro ἐν. Quod post hunc versum inserui Ἰδοὺ, ἰδοὺ, præbent MSS. B. D. *Musg.*

Asynartetus est ex penthemimeribus trochaica et iambica. *Heath.*

Leg. τῷδ᾽ ἐπόψει. *Reisk.*

238. Has voces, quæ in editionibus deerant, inseruit Musg. ex B. D. *Monk.*

239. ἥδ᾽ omnes. καὶ δὴ πόσις conjicit Elmsleius. χὠ πόσις Blomf. *Monk.*

240. Ita Musgr. e MSS. B. D. στέναξον ὦ βόασον Lasc. στέναξον ὦ βόησον Ald. sed præstat ordo, quem dedimus. *Monk.*

Βόασον ὦ, στέναξον,] Ita MSS. B. D. Ed. Ald. στέναξον ὦ, βόησον. *Musg.*

241. Gaisford. et Matthiæ. sequuntur Musgravium emendantem ἀρίσταν τάνδε, ob metrum: sed metro ne sic quidem satisfaciunt. Equidem cum Erfurdtio delendum esse censeo articulum. *Monk.*

τὰν ἀρίσταν] Lege ob metrum ἀρίσταν τάνδε.

241. s. Ita hi versus constituendi:

Τὰν ἀρίσταν γυναῖκα	periodus catalecta.
Μαραινομέναν νόσῳ κατὰ γᾶν	antispasticus ex duobus epitritis primis.
Χθόνιον παρ᾽ ᾅδαν	penthemimeris iambica. *Heath.*

237. Leg. νόσῳ καταντῶσαν (aut κατάγουσαν) χθόνιον, *descendentem ad Plutonem,* vel etiam Infinitivo καταντᾷν, aut κατάγειν, *ingemisce propterea, quod descendat. Reisk.*

243. Omnes editiones κατὰ γᾶν. Dedi,

ARGUMENTUM ACTUS SECUNDI.

Pathetic æ inter Admetum et Alcestin morientem extremæ confabulationes: Illius demum obtestationes et lacrymæ, fatumque insuperabile, quo tamen mariti servandi causa volens optimo viro optima mulier eripitur. Chorus defunctam celebrat.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

῞Αλιε, καὶ φάος ἁμέρας, στρ. β'.
Οὐράνιαί τε δῖναι

ALCESTIS.

O Sol et lumen diei,
Et cælestes turbines

S. 243. Κατὰ γᾶν,] Παρὰ τὸν καταχθόνιον ᾅδην. 245. Τοῖς τε πάροιθεν] Ἐκ τῶν παλαιῶν τεκμαιρόμενος καὶ τὰ * νῦν. 251. Οὐράνιαί τε] Ἀντιστρόφως εἴρηκεν, ἀντὶ τοῦ οὐράνιαί τε νε-

* Imo καὶ τῶν νῦν.

postulante sententia, κατὰ γᾶς *sub terram*; neque enim assentiri possum Elmsleio jungenti ἀρίσταν κατὰ γᾶν, *optimam in terris*. In Hipp. 1363. Προὔπτον ἐς Ἅιδην στείχω κατὰ γῆς, Codex E. habet γῆν. ἅδαν Ald. *Monk.*

244. Parum accurate vertitur *nunquam affirmabo*, etc. Nota est formula οὔ φημι, quæ idem fere valet ac apud Latinos *nego*. Hec. 129. τὰ δὲ Κασάνδρας Λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας Πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης. Soph. Phil. 903. Οὔ φημ' ἔγωγε. Aj. 1325. Οὔ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς Ἄμοιρον. *Monk.*

vid. Stob. Grot. lxviii. p. 281. *Burn.*

246. σάσδε Lasc. *Monk.*

247. ὃς ἀρίστης ἀμπλακὼν ἀλόχου editores, post Lascarem et Aldum, de metro parum solliciti. Dedit quidem ὅστις Musgravius e Cod. Fl. veram autem loci scripturam primus restituit Wakefieldius. Semper scripsisse Tragicos ἀπλακεῖν, ἀπλακία, ἀπλάκημα monuimus ad Hipp. 145. ubi vid. not. Siquis plura velit de his vocibus, consulat Burneium in Censura Æschyli Glasguensis, (*Monthly Review, Feb.* 1796. p. 132.) Hoc tantum monebo: ἀμπλακέων, quod legere voluit Marklandus ad Iph. A. 224. non modo in dialectum, verum etiam in linguam peccat; siquidem præsens ἀμπλακέω vel ἀπλακέω ignotum erat: ἀπλακεῖν est aoristi infinitivus. Ceterum observat Burneius, in hac fabula nullo discrimine adhibita esse ἀπλακεῖν et ἁμαρτεῖν: e. g. vv. 430. et 1102. Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες. 352. Τοιᾶσδ' ἁμαρτάνοντι συζύγου σέθεν; 631. Ἐσθλῆς γὰρ (οὐδεὶς ἀντερεῖ) καὶ σώφρονος Γυναικὸς ἡμάρτηκας. 900. ἁμαρτεῖν Πιστῆς ἀλόχου. Necnon supra v. 145. Ὦ τλῆμον, οἵας οἷος ὢν ἁμαρτάνεις. *Monk.*

ὅστις ἀρίστης] Ita MS. Flor. Ed. Ald. ὃς ἀρίστης. De prosodia vocis ἀμπλακὼν vid. ad Iph. in Aul. v. 124. *Musg.*

Ἀμπλακὼν penultimam corripit; lege igitur, ut constet metrum, ἀμπλακέων. *Heath.*

Markland. ad Eurip. Iphig. Aul. 124. assentitur Heathio. *Beck.*

248. Phrasin Euripideam ἀβίωτος βίος videas in Hipp. 823. et locis ibi indicatis. Hos versus aliter quam vulgo prostant, divisimus: in editionibus verba τῆσδ' ἀβίωτον, et πλέον ἢ λυπεῖν v. 245. singulos monometros efficiunt. *Monk.*

248. Periodus est. *Heath.*

Ἡμέρας,] Quod aliquando Dorica importune proferantur, et vice versa, agnosco: sed hic ἡμέρας placet ob sonus dulcedinem, et communiter legitur. Vide autem Æmilium Portum de hoc loco. Nec is tamen errore caret, qui hanc Dialecto-

Νεφέλας δρομαίου—

ΑΔΜΗΤΟΣ.

Ὁρᾷ σὲ κἀμὲ, δύο κακῶς πεπραγότας,
Οὐδὲν θεοὺς δράσαντας, ἀνθ' ὅτου θανεῖ.
ΑΛ. Γαῖά τε, καὶ μελάθρων στέγαι, ἀντ. β'.
Νυμφίδιαί τε κοῖται
Πατρίας Ἰωλκοῦ.

Nubium volitantium.

ADMETUS.

Videt te et me ambos calamitosos,
Nihil in deos peccantes, pro quo moriaris.
Al. O terra, et atriorum tecta,
Nuptialesque thalami,
Paternæ Iolci.

S. φέλαι, διὰ δίνης δρομαίου, τῆς ἀειδινήτου περιφορᾶς. 253. Ὁρᾷ σὲ κἀμὲ,] Τοῦτο φησὶν ἀποδεικνύων, ὡς τῶν εἰς θεοὺς ἁμαρτανόντων ἐκκοπτομένων. 255. sq. Γαῖά τε, καὶ μελ. στ.] Εἰκῆ φησὶ δεδόσθαι τὰ περὶ τῆς ἐν τῷ Ἀχέροντι πορθμείας, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Δοῦρις ἐν τῇ ις τῶν * Μακεδονικῶν, ὅτι ἐν Ἰωλκῷ ἐνυμφεύθη. Ἰωλκοῦ γὰρ Πελίας ἐβασίλευσεν. 262. Χάρων μ' Ἤδη καλεῖ·] Καλεῖ με, φησὶν, ὁ Χάρων ταῦτα λέγων, τί μέλλεις, ἐπείγου. 264. Κατ-

* Vulgo ad vv. ἔχων χέρ' ἐπὶ κ. v. 262. refertur hoc scholion. Huc retrahenda esse verba ὡς μαρτυρεῖ κ. Δ. monuit Monk ad v. 256. cui assentitur Censor hujus edit. in *Quarterly Rev.* Vol. XV. No. 29. Quæ de Iolco dicuntur, haud dubie ad v. 257. pertinent, et Florr. 6. 15.—τῶν Λακεδαιμονικῶν. ΠΑΤΡΩΑΣ ΙΩΛΚΟΥ. ὅτι ἐν Ἰ. ἐνυμφ.

rum variationem errorem putat. Vide Andromach. v. 271. etc. *Barnes.*

Hic non alterum inchoari actum contra Barn. copiose docet Prev. immo primum continuari. *Beck.*

251, 252. Germanæ sunt locutiones Arist. Av. 697. ἀνεμώκεσι δίναις. Phœn. 165. ἀνεμώκεος δρόμον νεφέλας. Exponit Scholiasta Aristophanis δίναις· ταῖς τοῦ ἀνέμου ὠκείαις συστροφαῖς. Siquis credat Euripidem hic respexisse Anaxagorea ista dogmata de Οὐρανῷ et αἰθερίῳ ῥύμβῳ, quæ in aliis tragœdiis versibus exornavit, consulere possit disputationem Valckenærii Diatr. c. V. 39. seq. Comicus Nub. 379. Euripidem, ut videtur, exagitans, Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτὰς οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι;—Ἥκιστ', ἀλλ' αἰθέριος Δῖνος. De δίναις αἰθέρος multa habet Luzacius in Exercit. Acad. p. 100. *Monk.*

253. Ὁρᾷ, scilicet ἥλιος. *Monk.*

254. θανεῖν Lasc. *Monk.*

256. Huc retrahenda esse opinor verba Scholiastæ ad v. 262. ὡς μαρτυρεῖ καὶ Δοῦρις ἐν τῇ ις τῶν Λακεδαιμονικῶν, ὅτι ἐν Ἰωλκῷ ἐνυμφεύθη. Ἰώλκους (l. Ἰωλκοῦ) γὰρ Πελίας ἐβασίλευσεν. Aliam tradit historiam Eudocia, Villois. Anecd. Gr. p. 21. *Monk.*

Πατρίας Ἰωλκοῦ.] Ἰωλκὸς erat urbs Thessaliæ, quam condidit Cretheus, Apollod. I. 9, 11. Κρηθεὺς δὲ κτίσας Ἰωλκόν.—regnavit ibi Pelias Alcestidis pater v. schol. ad v. 255. *Kuinoel.*

257. Sic Aldus. Male fecit Musgravius, quod πατρῴας e Lasc. et MSS. edidit. Alterum, etiamsi in nullo libro reperiretur, ob metrum reponendum esset: passim confunduntur hæc adjectiva. Porson. ad Hec. 79. "Mox πατρίου edidi,

ΑΔ. Ἔπαιρε σαυτὴν, ὦ τάλαινα, μὴ προδῷς·
Λίσσου δὲ τοὺς κρατοῦντας οἰκτεῖραι θεούς.
ΑΛ. Ὁρῶ, δίκωπον ὁρῶ σκάφος· στρ. γ'.
Νεκύων δὲ πορθμεὺς,
Ἔχων χέρ' ἐπὶ κόντῳ, Χάρων μ'
Ἤδη καλεῖ· Τί μέλλεις;
Ἐπείγου· σὺ κατείργεις τάδε·—τοῖα
Σπερχόμενος ταχύνει.

Ad. Erige te ipsam, O misera, ne *me* prodas:
Et precare deos *rerum* dominos, ut tui misereantur.
Al. Video biremem, video scapham,
Mortuorum autem portitor,
Habens manum ad contum, Charon me
Jam vocat: quid, inquit, cunctaris?
Festina, tu remoraris. At parata sunt,
Iratus quæ ille accelerat.

S. εἴργεις] Κατέχεις. Fl. 15. Τάδ' ἕτοιμ] Τὸ πλοῖον καὶ τὰ λοιπὰ ἐφόδια. Fl. 2. 265. Σπερχόμενος] Ταῦτα ἠπειγμένα ἔχων ταχύνει. Ταχύνει.] Ἐμὲ ὁ Χάρων. Fl. 2.

Mihi ultima sic constituenda videntur: ὡς μαρτ. καὶ Δ. — — ἐνυμφεύθη, ΠΑΤΡ. ΙΩΛΚ. Ἰωλκοῦ γὰρ Π. ἐβ. Sed quid verbis εἰκῆ φησὶ δεδ. etc. faciam, non habeo. Fort. vv. εἰκῆ φησὶ δεδόσθαι (τὰ ἕδνα, ὅτε ἐνυμφεύθη ἐν Ἰωλκῷ, ὡς μαρτ. etc.) ad vv. 255. sqq. reliqua (ταῦτα φησὶ) περὶ τῆς ἐν τῷ Ἀχ. π. ad vv. 260. sqq. referenda sunt. τῶν Μακεδονικῶν scribendum esse pro τῶν Λακεδαιμονικῶν recte monuit Censor ed. Monk. vid. Vossium de Hist. Gr. p. 79. sq. Schweigh. Ind. Auct. in Athen. Ἰωλκοῦ pro Ἰωλκοῦς jam Barn. restituit.

licet omnia exemplaria πατρῴου habeant. Cum enim Attici πάτριος et πατρῷος promiscue usurpent, cur ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocemus?" Vid. Blomfield. ad Æsch. Pers. 929. Si cui tanti visum erit, aliter hi versus distribui poterunt: Γαῖά τε, καὶ μελάθρων | στέγαι. νυμφίδιαί τε κοῖ | ται πατρίας Ἰωλκοῦ. *Monk.*

πατρῴας, quod dedi pro πατρίας, est in Parisiens. omn. Flor. et Ed. Lasc. Nec aliter scribendum puto, etiam cum penultima corripitur. *Musg.*

260. Addunt ἐν λίμνᾳ MSS. ὁρῶ δίκωπον σκάφος ἐν λίμνᾳ Lasc. *Monk.*

ὁρῶ σκάφος.] Addunt ἐν λίμνᾳ Paris. omn. Flor. et Ed. Lasc. *Musg.*

261. ss. Ita potius constituendi hi versus, ut sint omnes iambici:

Νεκύων δὲ πορθμεὺς
Ἔχων χέρ' ἐπὶ κόντῳ, Χάρων
Μ' ἤδη καλεῖ. τί μέλλεις;

Quibus in antistropha respondeant:

Νεκύων ἐς αὐλὰν,
Ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγέσι
Βλέπων πτερωτὸς Ἅιδας.

Heath.

262. χεῖρ' Lasc. Χάρων uncinis inclusit Matthiæ. et facile quidem e glossa in textum irrepere poterat. Aliquando suspicabar legendum esse Ἔχων χεῖρ' (vel χέρας) ἐπὶ κόντῳ, μ' Ἤδη καλεῖ—et in antistr. v. 270. Ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγὲς Βλέπων πτ. Ἅ. Charontis cymbam ter in hac fabula respexit Tragicus. vid. inf. vv. 371. 451. et nulla fere imago veteribus poëtis magis placuit. Plurima collegit Valckenærius Diatr. c. XXV. p. 280. Aptissimus est locus Machonis apud Athenæum VIII. p. 341. C. a Blomfieldio indicatus, ἀλλ, ἐπεὶ Ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν μ' οὐκ ἐᾷ, Οὐκ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμὸν ἀναβοᾷ, Καλεῖ δὲ

ΑΔ. Οἴμοι, πικρὰν γε τήνδε μοι ναυκληρίαν
Ἔλεξας. ὦ δύσδαιμον, οἷα πάσχομεν.
ΑΛ. Ἄγει μ', ἄγει μέ τις—οὐχ ὁρᾷς; ἀντ. γ'.
Νεκύων ἐς αὐλὰν,
Ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγέσι
Βλέπων πτερωτὸς Ἅιδας.
Τί ῥέξεις; ἄφες.—οἵαν ὁδὸν ἁ δει-
λαιοτάτα προβαίνω.
ΑΔ. Οἰκτρὰν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶν, μάλιστ' ἐμοὶ,

Ad. Heu mihi, acerbam hanc mihi navigationem
Dixisti: O misera, quam acerbe affingimur.
Al. Abducit me, abducit me quis (non vides?)
In aulam mortuorum,
Ex cæruleis superciliis
Torvum tuens alatus Pluto.
Quid agis? dimitte: qualem viam ego
Miserrima ingredior?
Ad. Calamitosam amicis, horum vero mihi maxime,

S. 267. Ὦ Δύσδαιμον,] Ἐπεὶ περὶ πλοίου ὁ * λόγος. Δύσδαιμον,] Ὦ ἀθλία † Ἄλκηστι. 274. Οἰκτρὰν φίλοισιν,] Προβαίνεις εἰς ὁδὸν τοῖς φίλοις οἰκτρὰν, ἐκ δὲ τῶν φίλων ἐμοὶ μάλιστα οἰκτράν. παῖδες Ἀδμήτου Εὔμηλος καὶ Περιμήλη. 277. Οὐ σθένω ποσί·] Οὐκ-

* Sic Flor. 15. pro ἐπειδὴ περὶ Πελίου ὁ λόγος.
† Post hæc in Junt. Basil. legebantur ista: Νεκύων εἰς αὐλάν. πτερωτὸς ἄϊδας. Adjecit

μοῖρα νύχιος, ἧς κλύειν χρεών. Conferas notam ejusdem ad Æsch. Theb. 856. *Monk.*

264. Magna est in hujus versus scriptura varietas: τοῖά με MS. D. et sic Matthiæ. τάδε τοι με B. τάδε τί με Fl. τάδ' ἕτοιμα Lasc. Ald. ἐπείγου σύ· κατείργεις τὰ δ' ἕτοιμ', ἃ Musgr. Edidimus quod optimum visum est, consentiente Elmsleio. *Monk.*

ἐπείγου σύ· κατείργεις· τὰ δ' ἕτοιμ' ἃ
σπερχόμενος ταχύνει.

Festina O tu: moraris. At illa parata sunt, quæ præ festinantia urget. M. D. σύ κατείργεις τάδε· τοῖα μέ. MS. B. σὺ κατείργεις. τάδε τοί με. quorum utrumvis ferri posset. MS. Fl. σὺ κατείργεις· τάδε τί με. *Musg.*

Lege, aut τἀμὰ δ' ἕτοιμα, aut τάδε δ' ἕτοιμα. *Reisk.*

268. οὐχ ὁρᾷς;] Primus interrogative scripsit Matthiæus, plenius distinguens post τις· sed interrogatio est διὰ μέσου. *Monk.*

Si ab auctore est ἐν λίμνᾳ v. 260. quod suadet certe MSS. consensus, suppleri hic oportebit Ἄδμητε:

—— οὐχ ὁρᾷς, Ἄδμητε;

Musg.

269. Νεκύων ἐς ἴλαν conjicit Wakefieldius, et cum sequentibus contulit Hom. Il. A. 528. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. *Monk.*

270. κυαναυγὴς, Noctis est epitheton Orph. Hymn. III. 3. Κλῦθι, μάκαιρα θεὰ, κυαναυγὴς, ἀστεροφεγγής. Quibus sensibus vocem κυάνεος adhibuerint Græci, videre est apud Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 83. *Monk.*

271. Ἅιδας Ald. Addunt μέθες με B. Fl *Monk.*

Post Ἅιδας addunt MSS. B. et Fl. μέθες με. *Musg.*

Καὶ παισὶν, οἷς δὴ πένθος ἐν κοινῷ τόδε.
ΑΛ. Μέθετε, μέθετέ μ' ἤδη, Ἐπῳδός.
Κλίνατέ μ', οὐ σθένω ποσίν·
Πλησίον Ἅιδας, σκοτία δ'
Ἐπ' ὄσσοισι νὺξ ἐφέρπει.
Τέκνα, τέκν', οὐκέτι δὴ,
Οὐκέτι δὴ μάτηρ σφῶν ἐστίν.
Χαίροντες, ὦ τέκνα, τόδε φάος ὁρῷτην.
ΑΔ. Οἴμοι· τόδ' ἔπος λυπρὸν ἀκούω,

Et liberis, quibus hic luctus communis *est*.
Al. Dimittite, dimittite me jam:
Inclinate me; non valeo pedibus,
Prope mors *adest*, tenebrosa vero
Nox ad oculos serpit.
O liberi, liberi, non amplius jam,
Non amplius jam vestra mater superest,
Læti, O filii, hoc lumen intueamini.
Ad. Heu mihi, audio hunc tristem sermonem.

S. ἔτι ἀντέχω. ὁ γὰρ Ἅιδης πλησίον. μέθετέ με, ὡς κατεχομένη ὑπὸ τοῦ Χάρωνος λέγει. 282. Ὁρῷτον.] Ὁράητε· γένοιτο, φησὶν, χαίροντας ὑμᾶς τόδε φάος ὁρᾷν.

Barn. θάνατος αἰφνίδιος, ὠκυδρόμος, πρόωρος· νέαν γὰρ γυναῖκά με οὖσαν ἄγει βιαίως εἰς αὐλὰν τῶν Νεκρῶν, ἤγουν εἰς Νεκροθήκην.

272. Τί ῥέξεις; vulgo. Recte Lascaris habet ῥέξεις; quod nemo monuit eorum, qui editionis ejus collationem curaverunt. Formula τί ῥέξεις; est in Æsch. Theb. 101. Huc referenda sunt quæ de simili loquendi modo in τί λέξεις; dicta sunt ad Hippol. 353. ῥέξεις conjecit Tyrwhittus, et edidit Matthiæ. Haud scio an præsens ῥέζω nusquam usurparint Attici. Verba Τί ῥέξεις; ἄφες. ad Orcum loqui fingitur Alcestis. ἁ δειλαία Lasc. *Monk.*

274. Ita Lasc. et MSS. ἐκ δὲ τῶνδε Aldina et editiones ante Barnesium, qui tacite correxit. τῶν scil. pro τούτων. Articulum pro pronomine οὗτος vel ἐκεῖνος, sequentibus μὲν, δὲ, et γὰρ, licuit omnibus scriptoribus adhibere: quin et apud Tragicos, perinde ac alios poëtas, nonnunquam sine istis additamentis in hoc usu leguntur. Hujus licentiæ exempla post alios citabo. Æsch. Prom. 245. Τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι. Theb. 181. Ἀνὴρ, γυνή τε, χὤτι τῶν μεταίχμιον. Eumen. 2. ἐκ δὲ τῆς Θέμιν. Suppl. 450. Ἢ τοῖσιν, ἢ τοῖς πόλεμον αἴρεσθαι μέγαν Πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη. 1058. Ὅ τι τοι μόρσιμόν ἐστιν, Τὸ γένοιτ' ἄν. Soph. Œd. T. 200. Τὸν—ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ. 1466. Ταῖν μοι μέλεσθαι. Eur. Suppl. 209. πρὸς δὲ τοῖσι—sed ibi legendum puto τοῖσδε. Ceterum meminerint tirones Horat. Carm. l. xxiv. 9. *Multis ille bonis flebilis occidit, Nulli flebilior quam tibi, Virgili.* *Monk.*

τῶν,] Ita primus Barnesius. Confirmant tres Parisiensium, Fl. et Ed. Lasc. *Musg.*

275. οἷς δὲ Barnes. vitio typorum. *Monk.*

276. Seidlerus de Dochm. p. 45. hanc epodum in antistrophica, non nimis quidem congrua, redigit, legendo μέθετέ με δὴ, et in v. 282. ἰὼ τ. τ. φάος ὁρῶτον, et delendo præpositionem in v. 279. obsequentem habet Matthiæum. *Monk.*

Καὶ παντὸς ἐμοὶ θανάτου μεῖζον.
Μὴ, πρὸς σὲ θεῶν, τλῆς με προδοῦναι,
Μὴ, πρὸς παίδων, οὓς ὀρφανιεῖς·
'Αλλ' ἄνα, τόλμα·
Σοῦ γὰρ φθιμένης, οὐκέτ' ἂν εἴην·
'Εν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν, καὶ μή·

Et qualibet morte mihi majorem,
Per deos, ne velis me deserere,
Ne, per liberos, quos derelinques:
Sed animum recipe:
Te enim mortua ego non amplius ero.
Penes enim te est, ut vivam, vel non vivam:

S. 285. Μὴ, πρὸς θεῶν με] Μὴ προδώσῃς με πρὸς τῶν παίδων, οὓς μέλλεις *καταλιπεῖν ὀρφανοὺς, ἐὰν ἀποθάνῃς. 291. "Αδμητ', ὁρᾷς] Τὸ ἐφεξῆς, "Αδμητε, λέξαι σοι θέλω, ἀντὶ τῆς ἐμῆς

* Florr. 6. 15. οὓς μέλλεις καταλείπειν. Pro μέλλεις Junt. Basil. μέλῃς, ut supra ad v. 262. Barn. Mor. Musgr. μέλλῃς.

277. Vulgo πόσι, i. e. *O marite;* vertunt tamen interpretes quasi scriptum esset ποσὶ, quod proculdubio melius est. *Monk.*

278. σκότια adverbialiter legere mallet Elmsleius, dividens, ut vulgo, post Αΐδας. *Monk.*

280. Omittunt δὴ MSS. B. D. *Musg.*

281. Οὐκ ἔτι δὴ μάτηρ σφῷν ἔστιν.] Εἰμὶ pro ζάω, *sum* pro *supersum*, aut *vivo*. Vide, quæ nos ad Hippolyt. v. 357. *Barnes.*

282. Vulgo interpretantur *Læti hoc lumen intueamini:* debebant, *Vivite et valete.* participium χαίρων hanc habere potestatem jampridem monui ad Hippol. 1438. Χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε. citatis Med. 734. Phœn. 933. Soph. Trach. 821. Conf. infra v. 333. Χαίροντες εὐφραίνοισθε. 447. χαίρουσα—οἰκετεύοις. 829. Χαίρων ἴθ'. Habet φῶς Lascaris. ὁρῶτον omnes: sed præclare ostendit Elmsleius ad Arist. Acharn. 773. secundam personam dualem nunquam a tertia diversam fuisse; ὁρῶτον autem, ἤλθετον, εἴχετον, ἐποιήσατον, inventa esse Grammaticorum. *Monk.*

283. Potius expectasses ἀκούειν vel ἀκοῦσαι. Sed nolim vulgatum sine auctoritate sollicitare. *Monk.*

284. Soph. Ant. 933. Οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω Τοὔπος ἀφῖκται. *Monk.*

285—7. In Aldina legebatur Μὴ πρὸς τῶν θεῶν τλῆς με προδοῦναι, 'Αλλ' ἀνατόλμα. Hunc locum egregie restituit Porsonus ad Med. 325. Ipsum audias; "Hiatum tollit Musgravius, e MSS. inserendo versum, Μὴ πρὸς παίδων, οὓς ὀρφανιεῖς. Optime. Sed duo menda, quanquam levicula, restant. Vix enim credo, compositum istud apud Græcos exstare, ἀνατολμῶ. Recte ed. Lasc. 'Αλλ' ἄνα, τόλμα. 'Αλλ' ἄνα est phrasis Homerica; a Sophocle etiam usurpata Aj. 194. Præterea Tragici in ista adjurandi formula nunquam articulum addunt; Comici pro libitu vel addunt, vel omittunt, sed frequentius addunt. Cum igitur τῶν omittat Lascaris, quid planius, quam legendum esse Μὴ πρὸς σὲ θεῶν τλῆς με προδοῦναι?" Porsonum secuti sunt Gaisford. Matthiæ. Hujus adjurandi formulæ, in qua pronomen σὲ inter præpositionem et nomen inseritur, satis exemplorum dedimus ad Hippol. 601. Locis a Porsono indicatis, eximendus est Alcest. 673. addendus v. 1117. Μὴ, πρὸς σὲ τοῦ σπείραντος ἄντομαι Διός.

τολμᾶν et aoristus τλῆναι (nam τλῆμι et τλάω non extant) valent *sustinere*, quæ quidem significatio late se extendit. Est enim *sustinere*, (Angl. *to endure*) non obstante vel periculo, vel pudore, vel superbia, vel dolore animi, vel misericordia. I. Primæ significationis exempla sunt inf. 473. σὺ τὸν αὑτᾶς "Ετλας πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι Ψυχᾶς ἐξ Αΐδα. 853. Ὦ πολλὰ

Σὴν γὰρ φιλίαν σεβόμεσθα.
ΑΛ. Ἄδμηθ', ὁρᾷς γὰρ τἀμὰ πράγμαθ' ὡς ἔχει,
Λέξαι θέλω σοι, πρὶν θανεῖν, ἃ βούλομαι.
Ἐγώ σε πρεσβεύουσα, κἀντὶ τῆς ἐμῆς
Ψυχῆς καταστήσασα φῶς τόδ' εἰσορᾷν,
Θνήσκω, παρόν μοι μὴ θανεῖν, ὑπὲρ σέθεν,

Tuam enim amicitiam veneramur.
Al. Admete (vides enim quomodo se res meæ habent)
Dicere cupio tibi, priusquam moriar, quæ volo
Ego te honore afficiens, et pro mea
Vita constituens te, ut lucem hanc aspicias,
Morior pro te: cum liceret mihi non mori,

S. *ψυχῆς —— ἐξόν μοι, σοῦ ἀποθανόντος, ἄνδρα ἔχειν μέγιστον τῶν Θεσσαλῶν, οὐκ ἠθέλησα.

* Barn. a vv. ἀντὶ τῆς ἐμῆς ψ.] Ἐξόν μοι, novum scholion exorditur, quamvis, quæ sequuntur, ad textus verba præscripta non accommodata sint. Tum Junt. Basil. ἄνδρα ἔχων. Aliud de suo addidit Barn. παρόν μοι ἀντὶ τοῦ παρόντος.

τλᾶσα καρδία ψυχή τ' ἐμή. Hom. Il. Δ. 94. Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν; Æsch. Prom. 243. Ἐγὼ δ' ἐτόλμησ', ἐξερυσάμην βροτοὺς, Τὸ μὴ διαῤῥαισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν. sic enim legendum puto cum ed. Rob. et duobus Codd. pro τοῦ μὴ δ. In his et similibus recte vertitur *audere, to have courage.* II. *Sustinere citra pudorem:* Andr. 171. Ἣ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν, Τολμᾷς ξυνεύδειν. Orest. 1542. Μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην. ubi pro σὴν mallem σ' ἂν κ. δ. III. Valet, *to deign, condescend, submit;* ut v. 1. ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν. 589. Ἔτλα δὲ σοῖσι μηλονόμας Ἐν δόμοις γενέσθαι. Æsch. Prom. 1035. Τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε Πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν. IV. *Inducere animum,* quod Angli dicerent, *to prevail upon himself:* v. 568. τοσαύτης ξυμφορᾶς προσκειμένης, Ἄδμητε, τολμᾷς ξενοδοχεῖν; 757. Ὃς πρῶτα μὲν πενθοῦντα δεσπότην ἰδὼν, Εἰσῆλθε, κἀτόλμησ' ἀμείψασθαι πύλας. 1135. Τόλμα προτείνειν χεῖρα καὶ θιγεῖν ξένης. Hom. Od. Λ. 172. οὐδὲ ὃν υἱὸν Ἔτλη ἔσαντα ἰδεῖν, οὐδὲ προτιμυθήσασθαι. V. Postremi sensus exemplum noster suppeditabit versiculus, μὴ τλῇς με προδοῦναι, *do not have the cruelty to abandon me.* Med. 812. Ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι; 1322. Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος Ἔτλης τεκοῦσα. Soph. Aj. 1332. τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν, Μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν. Notæ satis longæ finem imponam, postquam monuero, apud Latinos scriptores verbum *posse* iis fere sensibus usurpari quibus apud Græcos τολμᾷν et τλῆναι. Virg. Æn. IX. 481. *tune, illa senectæ Sera meæ requies,* POTUISTI *linquere solam, Crudelis?* X. 306. *quos nulla fatigant Prœlia, nec victi* POSSUNT *absistere ferro.* Plura suppeditabit lectoris memoria. *Monk.*

Μὴ πρὸς παίδων, ἃς ὀρφανιεῖς.] Adjeci hunc versum ex MSS. B. D. Flor. Agnoscit etiam Scholiastæ Interpretatio. *Musg.*

287. ἄνα legitur etiam in Troad. 98. *Monk.*

289. Valckenærius ad Phœn. 1256. vim hujus formulæ illustrat exemplis ex Euripide et Sophocle petitis; quorum duo citabimus. Soph. Œd. T. 314. Ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν. Phil. 963. ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ, Ἤδη 'στὶ, καὶ τὸ τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις. *Monk.*

Ἐν σοὶ etc.] Recte Buchan. vertit: *pendet ab una Te mea mors ac vita. Heath.*

291. γὰρ deest in Lasc. *Monk.*

292. " Ecce illud πυκινὸν ἔπος, de quo Andromacha Il. Ω. 744. Οὐδέ τι μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗτέ κεν αἰεὶ Μεμνήμην, νύκ-

Ἀλλ' ἄνδρα τε σχεῖν Θεσσαλῶν, ὃν ἤθελον,
Καὶ δῶμα ναίειν ὄλβιον τυραννίδι,
Οὐκ ἠθέλησα ζῆν ἀποσπασθεῖσα σοῦ
Ξὺν παισὶν ὀρφανοῖσιν· οὐδ' ἐφεισάμην,
Ἥβης ἔχουσα δῶρ', ἐν οἷς ἐτερπόμην.
Καίτοι σ' ὁ φύσας χἠ τεκοῦσα προὔδοσαν,
Καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἧκον βίου,

Sed habere virum Thessalum, quemcunque vellem,
Et habitare domum beatam regno.
Non volui vivere a te avulsa
Cum liberis orbis patre, nec peperci mihi,
Juventutis habens dona, quibus oblectarer.
Atqui pater tuus, et mater *te* prodiderunt,
Cum ipsis, quoad ætatem, pulchre sederet mori,

S. 302. Ἧκον] Ἀντὶ τοῦ ἥκοντος, ὅ ἐστι καιροῦ αὐτοῖς ἥκοντος εἰς τὸ ἀποθανεῖν * ἀπογεγη-

* Hoc etiam interpolavit Barn. ἧκον, ἢ ἧκον μετοχὴ, καὶ τίθεται Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἥκοντος κ. τ. λ. Post hoc scholion in Junt. et Basil. sequitur: Τούτους, ἀνάγαγε. ἀπόδειξον. quod quo pertineat, non video. Omiserunt Barn. Mor. Musgr.

τας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα. Quin et Tacitus Vit. Agric. 45. *excepissemus certe mandata vocesque, quas penitus animo figeremus.*" J. Tate. *Monk.*

293. Ἐγώ σε omnes. πρεσβεύουσα idem valet ac προτιμῶσα v. 156. Hæc significatio verbi πρεσβεύειν illustrata est ad Hippol. 5. Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη. *Monk.*

Ἐγώ σε πρεσβεύουσα,] Vide Hippolyt. v. 5. *Barnes.*

πρεσβεύουσα,] Πρεσβεύειν h. l. id. est qd. τιμᾷν ut ap. Eurip. Hippol. v. 5. τὲς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη ubi Schol. πρεσβεύω· τὸ ὑπερτιμῶ ἄγαν τιμῶ v. Krebsius ad Plutarch. de audiend. poët. p. 245. *Kuinoel.*

296. In constructione repetendum est e præcedentibus ἀλλὰ [παρόν μοι] σχεῖν τε ἄνδρα κ. τ. λ. Θεσσαλὸν Lasc. *Monk.*

300. Ita Lasc. et MSS. Aldini typothetæ vitium ἠοῦς pro ἥβης primus editorum Musgravius e textu sustulit. Ipse tamen in Supplemento Notarum revocatum voluit ἠοῦς, quod mirabilibus defendit rationibus. Habent E. P. δῶρον οἷς. Lasc. δῶρον ἐν οἷς. *Monk.*

Ἥβης] Ita MSS. omnes et Ed. Lasc. pro ἠοῦς, quod est in Aldina. Pro δῶρ' ἐν οἷς MS. E. et Lib. P. δῶρον οἷς. Ed. Lasc. δῶρον ἐν οἷς. ἥβης interpretor de Dea Hebe, cujus dona liberi dicantur.

Vereor ne Ἠοῦς temere ex contextu migrare jusserim. Primo, Ἠὼς idem valet, quod Ἡμέρα. vid. Apollon. Lex. Homer. Hesychium, Tzetzen ad Hesiod. Op. et D. 579. Exemplum insigne dat Musæus v. 110.

——— κατήϊεν ἐς δύσιν Ἠώς.

Adde Theocr. XII. 1. Nonn. Dionys. XXXI. plus semel. Jam Ἡμέραν *vitam* significare, fuse ostendi ad Phœn. 550. Quærendum nunc, an Ἠὼς hanc minus tritam vocis Ἡμέρα notionem apud poëtas consecuta sit. An ergo Leonidas sic adhibuit Anthol. H. Steph. p. 287.

——— ὅτε μοι ἠὼς
Ἤδει, οὔτ' ἀκτὶς ὠκέος ἠελίου.

Incertus ibidem p. 435. δάκτυλος ἀώς. quod si interpreteris, *digiti spatium est vita:* sententiam congruam certe scopo Auctoris effeceris. Clarius de Vita adhibet alius incertus ibid. p. 212. ἄχρι πρὸς ἠῶ Ἤλθες — ἐν cum verbo τέρπομαι habet

Καλῶς δὲ σῶσαι παῖδα, κεὐκλεῶς θανεῖν·
Μόνος γὰρ αὐτοῖς ἦσθα· κοὔτις ἐλπὶς ἦν,
Σοῦ κατθανόντος, ἄλλα φιτύσειν τέκνα·
Κἀγώ τ' ἂν ἔζων, καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον,
Κοὐκ ἂν μονωθεὶς σῆς δάμαρτος ἔστενες,
Καὶ παῖδας ὠρφάνευες. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
Θεῶν τις ἐξέπραξεν ὥσθ' οὕτως ἔχειν.

Pulchre etiam servare filium, et gloriose mori.
Solum enim ipsis eras: nec ulla spes erat,
Te mortuo, ipsos genituros aliam sobolem.
Et ego vixissem, et tu, reliquum tempus,
Nec tu orbatus tua conjuge gemeres,
Neque liberos orbos educares. Verum hæc quidem
Deorum aliquis effecit ut ita se haberent.

S. ῥακόσι. 305. Σοῦ κατθανόντος,] Ἀποθανόντος σου, οὐδὲ φυτεύσειν ἠδύναντο ἕτερα τέκνα. 308. Ὠρφάνευες.] Ἐπετρόπευες, τῆς κατὰ τὴν ὀρφανίαν τροφῆς προέστης.

Lucianus in Dial. Antisthenis, Diogenis et Cratetis. *Musg.*

Ἡβῆς ἔχουσα ὥρα', *Juventutis flore adhuc vigens.* Analogiam scilicet, quam *aurora* ad *diem, juventus* habet ad *hominis ætatem.* *Heath.*

ἀποσπασθεῖσα] Adhibetur hoc verbum de iis, qui ægre a re aliqua avelluntur, ut h. l. inprimisque de iis, qui ad aras confugerunt, et inde abstrahuntur v. Mollus ad Longum p. 58. b. et nos ad Cydonium p. 97. *Kuinoel.*

302. Gaisfordius citat in exemplum similis constructionis Herod. I. 30. τοῦτο δὲ, τοῦ βίου εὖ ἥκοντι, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν, τελευτὴ τοῦ βίου λαμπροτάτη ἐπεγένετο. Profecto non rarus est genitivus post εὖ ἥκων, apud Herodotum. V. 62. χρημάτων εὖ ἥκοντες. VII. 157. σύ τε δυνάμιός τε ἥκεις μεγάλης. ubi recte emendat εὖ ἥκεις Valckenærius, hanc phrasim qua solet eruditione illustrans. Plura habent L. Bos. ad Lucian. Tom. II. p. 469. Wesseling. ad Herod. I. 149. Neminem vero morabitur participium ἧκον absolute positum, non aliter quam παρὸν v. 295. ἐξὸν v. 908. Exempla rei notissimæ post alios collegit Hermannus ad Viger. §. 213. cui videntur hæc participia non accusativo casu, sed nominativo magis adhibita. *Monk.*

Καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἧκον βίου,] *Cum in eorum ætatem optime convenisset pro te mori.* Hanc dicendi formulam illustravit L. Bos ad Lucian. T. II. p. 469. ed. Reiz. adducto præter alios Ælian. H. A. II. ῥώμης καὶ ἀλκῆς εὖ ἥκοντας v. et Buddæi Comment. L. Gr. p. 1082. sq. *Jacobs.*

305. Ita B. Cott. φυτεύσειν edd. ante Musgravium, reclamante metro: nemo enim hodie Barnesium audiet, docentem φυτεύειν primam producere. Verbum φιτύειν in vulgarius φυτεύειν fere semper mutabant librarii. Infra v. 1156. legebatur φυτεύσας. eundem errorem ex aliis tragicorum versibus sustulerunt nuperi editores: Alcestidis loca notavit Wassius Misc. Obs. II. p. 198. legens φιτεύσειν. φιτεύσας: veram autem verbi scripturam monstravit Porsonus Append. ad Toup. Tom. IV. p. 443. Fluxit a φῖτυ *planta.* vid. Blomf. in Gloss. Æsch. Prom. 241. *Monk.*

φιτύσειν,] Quod dedi pro vulgato φυτεύσεις, agnoscunt ut variam lectionem MSS. B. et Cott. *Musg.*

φυτεύσειν,] Τὸ φυ producitur in hoc loco, sicut ab Hesiodo factum Theog. v. 986. Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φυτεύσατο φαίδιμον υἱόν. Alias semper, quod scio, corripi solet; nisi ubi excipiendum docuimus ad hujus Fabulæ v. 1153. *Barnes.*

Εἶεν· σὺ δή μοι τῶνδ' ἀπόμνησαι χάριν·
Αἰτήσομαι γάρ σ' ἀξίαν μὲν οὔποτε·
Ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον·
Δίκαια δ', ὡς φήσεις σύ· τούσδε γὰρ φιλεῖς
Οὐχ ἧσσον ἢ 'γὼ παῖδας, εἴπερ εὖ φρονεῖς·
Τούτους ἀνάσχου δεσπότας ἐμῶν δόμων,
Καὶ μὴ 'πιγήμῃς τοῖσδε μητρυιὰν τέκνοις,

Sed sit ita. Tu vero nobis hanc memento habere gratiam.
Nunquam enim a te dignam postulabo:
Nam nihil est vita preciosius.
Justam tamen, ut ipse dices (hos enim amas
Non minus quam ego liberos siquidem sapis)
Hos patere dominos meæ domus *esse:*
Et non superinducas novercam his liberis;

S. 322. sqq. Καὶ παῖς μὲν ἄρσην] Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἄρσενος οὐδὲν ἔχω πλέον, λέγειν· ἱκανὸς γάρ

Ut constet metrum, rescribendum est φιτεύσειν, præeunte Anonymo in Obss. Misc. T. II. p. 198. *Heath.*

306. Repetitur hic versus leviter mutatus infra v. 667. ubi recte vulgo editum est ἔζων. In nostro loco omnes editiones et Etymologus M. p. 413, 8. habent ἔζην, quod barbarum est; scilicet a grammaticis inventum ad similitudinem secundæ tertiæque person. ἔζης, ἔζη. ἔζων P. et pro varia lectione E. κἀγώ γ' Etymol. *Monk.*

ἔζην,] Lib. P. ἔζων, superscripto ἔζην: contra ἔζων superscriptum habet MS. E. *Monk.*

307. Copulæ repetitio displicet Valckenærio ad Phœn. 761. cui legendum videtur Οὐκ ἄν. *Monk.*

Κ' οὐκ] Valcken. ad Phœn. 761. ut incommodum vitetur particulæ καὶ ter in trium versuum continuorum initio repetitæ, τὸ καὶ hinc eliminandum censet. Mihi, fateor, minime displicet repetitio ista; amota autem particula, hiulca plane et elumbis evadit orationis structura. *Heath.*

310. De potestate interjectionis εἶεν vid. ad Hippol. 297. Duæ sunt in hoc versu lectionis varietates, quarum neutra male se habet. σὺ δ' ἡμῖν Aldus; σύ μοι νῦν (l. νυν) B. D. Fl. hoc edidit Matthiæ. Ego vero sequor Lascar. et Codicem E. quoniam adhiberi solet δὴ, ubi præcedit εἶεν. vide Hel. 770. Electr. 622. et sic emendaverat Tyrwhittus. Deinde τήνδ' pro τῶνδ' Ald. perperam. cf. Suppl. 1175. Ὑμᾶς δὲ τῶνδε χρὴ χάριν μεμνημένους Σώζειν. *Monk.*

σὺ δή μοι] Ita MS. E. et Ed. Lasc. Vulgo σὺ δ' ἡμῖν. Porro τῶνδ' pro τήνδ' habent Lib. P. et Ed. Lasc. MSS. B. D. Fl. σύ μοι νῦν τῶνδ'. *Musg.*

311. Soph. Œd. T. 1004. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ. ubi constructio est λάβοις ἂν [ἀπ'] ἐμοῦ. *Monk.*

312. Habet Stobæus CXVIII. p. 601, 29. ed. Gesn. unde Fragmentis Incertis 79. Musgravius inseruit, notante Porsono Advers. p. 276. Barnesius laudat Hom. Il. I. 401. Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, κ. τ. λ. *Monk.*

Ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον·] Ψυχὴ pro ζωὴ, *anima* pro *vita*, hic ponitur. Sic Homer. Il. Ι'. v. 323. (ubi. vid. Eustath.) —Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Vid. etiam Sebastian. Pfochenii Diatrib. de Græc. Linguæ N. T. Puritate §. 41. p. 17. Hic autem locus insigniter illud Homericum vel exprimit, vel imitatur, vel complectitur, Iliad. Ι'. v. 401.

Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον· οὐδ' ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον,
Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν·
Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς Ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει

Ἥτις, κακίων οὖσ' ἐμοῦ γυνὴ, φθόνῳ
Τοῖς σοῖσι κἀμοῖς παισὶ χεῖρα προσβαλεῖ.
Μὴ δῆτα δράσῃς ταῦτά γ', αἰτοῦμαί σ' ἐγώ·
Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις
Τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα.
Καὶ παῖς μὲν ἄρσην πατέρ' ἔχει πύργον μέγαν·
Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, πῶς κορευθήσει καλῶς;

Quæ cum me deterior sit mulier, ex invidia
Meis et tuis liberis manus injiciet.
Ne facias igitur hæc, abs te peto.
Noverca enim *uxori* succedens, liberis *est* inimica
Prioribus, nihilo mitior quam vipera.
Et filius quidem masculus, patrem habet magnum propugnaculum,
Tu vero, O filia mea, quomodo educaberis honeste?

S. ἔστι παῖς ἄρσην ἑαυτῷ βοηθεῖν. παῤῥησίαν γὰρ ἄγει πρὸς τὸν πατέρα. σὺ δὲ θήλεια, πῶς παρ-

Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ·
Ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες, καὶ ἴφια μῆλα,
Κτητοὶ δὲ τρίποδές τε, καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν, οὔτε λεϊστὴ,
Οὔθ' ἑλετὴ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.

Quis hæc audierit, et Homerum non deosculetur. *Barnes.*

313. τούς γε secunda Hervagiana, vitio typorum; et inde ceteræ quoque edd. ante Musgr. *Monk.*

τούσδε] Ita cum MSS. omnibus Edd. Ald. et Lasc. τούσγε, quod habent vulgatæ, error Typographicus erat Hervagianæ Editionis. *Musg.*

Δίκαια Accusat. est pluralis. *Heath.*

Lege φήσεις σύ γ' αὐτὸς, οὓς φιλεῖς. — Nam γε. et γὰρ idem est, et inscita ea est compositio. *Reisk.*

315. δόμωμ Lasc. *Monk.*

316. Eadem potestate adhibetur ἐπὶ v. 382. μὴ γαμεῖν ἄλλην ποτὲ Γυναῖκ' ἐφ' ὑμῖν. nec dissimili in Orest. 582. οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν. Med. 692. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει. *Monk.*

317. Ion. 1039. φθονεῖν γάρ φασι μητρυιὰν τέκνοις. *Monk.*

Lege, φόνῳ, i. e. ἐν φόνῳ, μετὰ φόνου. *Reisk.*

320. Fragm. Ægei viii. Πέφυκε γάρ πως παισὶ πολεμία γυνὴ Τοῖς πρόσθεν ἡ ζυγεῖσα δευτέρα πόσει. Ita correxit Elmsleius in Museo Critico Tom. II. p. 3. pro vulg. δευτέρῳ πόσει. *Monk.*

Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ] De novercali erga privignos odio, vide quæ nos ad Ion. v. 1039. et 1344. et Phrix. in Fragment. 2 Vol. v. 27. Item ad Hippolyt. v. 725. Vide communes locos in titulo Noverca. Hinc de diebus tristibus et lætis dixit Hesiod. Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλεν ἡμέρα, ἄλλοτε μήτηρ. *Barnes.*

321. Cogitabam aliquando τῆς πρόσθε, scil. γυναικός. Sed τὰ πρόσθε τέκνα sunt *liberi primi tori*, οἱ πρόγονοι. *Reisk.*

322. Post hunc sequebatur versus in omnibus edd. Ὃν καὶ προσεῖπε καὶ προσεῤῥήθη πάλιν, quem ut ex v. 196. male repetitum delevi, obsecutus Piersono Verisimil. p. 68. Uncinis inclusit Matthiæ. *Monk.*

Hunc versum (319. E. M.) Piersonus (Verisim. p. 68.) repetitum censet ex v. 195. *Musg.*

πύργος] H. l. per metaphoram significat *præsidium* ut ap. Hom. Od. λ. 555. Eurip. Med. v. 391. ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ· ubi scholiastes πύργος ἀσφαλὴς, inquit, ἀντὶ τοῦ ὀχύρωμα σωτηρίας, καταχρηστικῶς δὲ τὴν σωτηρίαν πύργον ὠνόμασεν, παρὰ τοὺς ὑποδεδραμηκότας ὑπὸ πύργου ἐν τῷ πολέμῳ σώσεσθαι. Eodem modo Lat. utuntur vocab. *turris*. Claudian. in Rufin. I. v. 264. de Stilicone *Hic cunctis*

Ποίας τυχοῦσα συζύγου τῷ σῷ πατρί;
Μή σοι τιν' αἰσχρὰν προσβαλοῦσα κληδόνα,
Ἥβης ἐν ἀκμῇ σοὺς διαφθείρῃ γάμους.
Οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτὲ,
Οὔτ' ἐν τόκοισι σοῖσι θαρσυνεῖ, τέκνον,
Παροῦσ', ἵν' οὐδὲν μητρὸς εὐμενέστερον.
Δεῖ γάρ θανεῖν με· καὶ τόδ' οὐκ εἰς αὔριον,

Qualem nacta conjugem tui patris,
Ne tibi aliquam turpem imponens famam,
In ipso pubertatis flore corrumpat tuas nuptias.
Non enim mater te unquam nuptui dabit,
Nec in partu tuo *te* confirmabit animum addens, O filia,
Præsens, ubi nihil *est* matre gratius.
Oportet enim me mori: et hoc non in crastinum,

S. θενεύσῃ ἄρα; 330. Οὐκ εἰς αὔριον,] Οὐκ εἰς τὴν αὔριον τοῦ μηνὸς τούτου, οὐδὲ εἰς τὴν μετὰ τὴν αὔριον. 331. Ἔρχεται κακὸν,] Τὸ ἀποθανεῖν δηλονότι. Fl. 6. 332. Ἐν τοῖς οὐκέτ' οὖσι λέξομαι.] Τοῖς νεκροῖς συναριθμηθῶ. Fl. 6. 334. Γυναῖκ' ἀρίστην] Ἐμὲ δηλονότι ἀρίστην, ὡς

optata quies, hic sola Pericli Turris erat, clypeusque trucem porrectus in hostem. *Kuinoel.*

323. De v. κορεύεσθαι conf. notata supra ad v. 179. Fortasse legendum sit ὦ τέκνον, πῶς μοι κορευθήσει καλῶς; *Monk.*

κορευθήσῃ Heath. cum Buchan. reddit: *in virginali statu educaberis.* *Beck.*

324. Dicebant Attici sine ullo discrimine σύζυξ, et σύζυγος: extat prior forma infra v. 944. Idem de ἄζυξ et ἄζυγος, νεόζυξ et νεόζυγος monuit Porsonus ad Med. 1363. Constructio dativi post συζύγῳ ne pueros quidem morari potest. Correxit Reiskius τοίας pro ποίας, et in sequentibus ἤ σοι — διαφθερεῖ. et sic edidit Gaisfordius, vereor ut satis caute. Sana sunt, ut opinor, vulgata: ante μὴ διαφθείρῃ subintelligitur δέδοικα, ut in Hom. Iliad. p. 95. μή πως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί. *Monk.*

Ποίας] Legendum cum Reiskio τοίας. De Constructione vocis πατρὶ confer Soph. Antig. v. 378. *Musg.*

Verba τῷ σῷ πατρὶ a συζύγου pendere censet Heath. *Beck.*

325. Reisk. emendat ἤ σοι, *talem nacta novercam, quæ tibi* etc. *Beck.*

326. διαφθείρῃ γάμους Heath. reddit *nuptiarum spem frustretur.* *Beck.*

Ἥβης ἐν ἀκμῇ] Idem est quod ap. Eurip. Cycl. v. 2. ἐν ἥβῃ. Sed ἥβη prop. est *lanugo:* Suidas ἥβη· ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν τριχῶν quia autem lanugo pubertatis index est, ipsam etiam *pubertatem* indicat, ut h. l. Ἀκμὴ autem, prop. est *cuspis, mucro,* deinde eleganter transfertur ad ætatem, ita, ut *florem* ejus, omninoque *tempus maturitatis* rei alicujus significet, cf. Jensius Lectt. Luciann. p. 195. Hesychius: ἀκμή· νεότης, ἡλικία. Sic ap. Charit. Aphrod. III. 3. ἐν ἀκμῇ τοῦ ἔρωτος. Æl. H. V. II. 10. ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας. ap. Long. Pastor I. p. 17. Mol. de vigore frugum, καὶ πάντα ἐν ἀκμῇ. Sæpe etiam simpliciter ita ponitur ut *ætatem juvenilem* denotet, ut ap. Plutarch. E. pp. 15, 7. ἀταμίευτον γὰρ τῶν ἡδονῶν ἡ ἀκμή. καὶ σκιρτητικὸν, καὶ χαλινοῦ δεόμενον. V. Fischerus, V. C. ad Anacr. XXXIV. 4. Bergler. ad Alciphr. p. 30. et Toupius ad Suidam p. 488. *Kuinoel.*

327. Male conjicit Wakefield. ἢ γάρ σε μήτηρ. Pari modo repetitur negativa particula vv. 89, 342, 355. et alibi. *Monk.*

330. Lascaris ἐς hic et in v. seq. *Monk.*

331. Mœris p. 152. εἰς τρίτην ἡμέραν, Ἀττικῶς. εἰς τρίτην, καθ' ἑαυτὸ μόνον, Ἑλληνικῶς. Verum utramque dicendi rationem Atticis in usu fuisse patet e nota Piersoni ad Mœrin. In his respici videtur mos apud Athenienses notus, ut qui capite damnati essent, intra triduum cicu-

Οὐδ' εἰς τρίτην μοι μηνὸς ἔρχεται κακὸν,
'Αλλ' αὐτίκ' ἐν τοῖς οὐκέτ' οὖσι λέξομαι.
Χαίροντες εὐφραίνοισθε· καὶ σοὶ μὲν, πόσι,
Γυναῖκ' ἀρίστην ἐστὶ κομπάσαι λαβεῖν,
Ὑμῖν δὲ, παῖδες, μητρὸς ἐκπεφυκέναι.
ΧΟ. Θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐχ ἅζομαι·
Δράσει τάδ', ἤνπερ μὴ φρενῶν ἁμαρτάνῃ.

Neque in tertium *diem* mensis malum adventat:
Sed statim inter mortuos numerabor.
Valete hilares: et tibi quidem, marite,
Licet gloriari, te habuisse optimam conjugem:
Vobis vero, liberi, vos esse matre natos optima.
Cho. Bono sis animo: pro hoc enim dicere non vereor:
Faciet hæc, si modo de sano mentis statu non excidit,

S. εἴ τις * λέγοι, ἀστεῖος ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ, ἀστεία δηλονότι. 336. Οὐ χάζομαι·] Οὐκ εὐλα-

* Sic Florr. 6. 15. pro λέγει.

tam biberent. Auctor apud Stobæum I. p. 19. Gesn. de Socrate; καὶ τριῶν ἡμερῶν αὐτῷ δοθεισῶν, τῇ πρώτῃ ἔπιεν, καὶ οὐ προσέμεινε τῆς τρίτης ἡμέρας τὴν ἐσχάτην ὥραν, παρατηρεῖν εἰ ἐστὶν ἥλιος ἐπὶ τῶν ὀρῶν, ἀλλ' εὐθαρσῶς τῇ πρώτῃ. *Monk.*

Nulla, quantum invenire potui, ratio est, cur diceret Euripides ἐς τρίτην μηνός. Lego igitur κῆρος, ut constructio sit κῆρος κακόν. Κὴρ Poëtis nonnunquam persona est. Hesiod. Theogon. v. 211.

Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν.

An legendum:

Οὐδ' ἐς τρίτην μοι μῆκος ἔρχεται κακοῦ.

μῆκος κακοῦ, ut μήκεος ὄλβου citatum in not. ad Iphig. Aul. 597. *Musg.*

Brumoy ad h. l. adnotat, in more fuisse ap. Athen. ut credita solvi deberent primo mensis die: verisimile autem esse, creditores mitiores moram debitoribus indulsisse duorum vel trium dierum, ita ut non nisi tertio mensis die debita exigerent. *Heath.*

332. μηκέτις οὖσι Fl. vitiose pro μηκέτ' οὖσι, quod legit Scholiasta, explicans per νεκροῖς: sed vera sunt vulgata. λέξομαι idem valet ac λεχθήσομαι, quod verbo monuisse sat erit, siquidem futura ejus formæ passive significantia copiose tractavimus ad Hippol. 1458. *Monk.*

οὐκέτ' οὖσι] Scholiastes μηκέτ οὖσι. MS. Flor. μηκέτις οὖσι. *Musg.*

333. Vid. notata ad v. 282. *Monk.*

333. ss. Sensus est: *Et tu Admete, potes tibi gratulari, quod uxorem habeas, quæ tanto in te flagret amore, ut pro te mortem subeat, et vos liberi lætari potestis, quod tam proba et pia in maritum matre et procreatrice usi sitis.* Tum Chorus respondet: *Bono esto animo, spondeo tibi, Admetum hujus beneficii semper fore memorem.* *Kuinoel.*

336. οὐχ ἅζομαι Barnesius pro vulg. οὐ χάζομαι, observans ita legisse Scholiastam, qui exponit per οὐκ εὐλαβοῦμαι, citatque Hom. Il. E. 830. μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα. Legitur quidem in Orest. 1115. Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι. verum utrobique scribendum esse οὐχ ἅζομαι censent Heathius et Elmsleius ad Heracl. 600. (δυσφημεῖν γὰρ ἅζομαι θεάν.) quibus omnino assentior; et hoc quidem diserte agnoscit Hesychius v. οὐχ ἅζομαι· οὐ σέβομαι, οὐκ ἐντρέπομαι. rectius tamen interpretatur Schol. οὐκ εὐλαβοῦμαι. Quin et in suspicionem cadit verbum χάζεσθαι cum infinitivo adhibitum sensu *recusandi* vel *detrectandi*: alio quidem exemplo

ΑΔ. Ἔσται τάδ', ἔσται, μὴ τρέσῃς· ἐπεί σ' ἐγὼ
Καὶ ζῶσαν εἶχον, καὶ θανοῦσ' ἐμὴ γυνὴ
Μόνη κεκλήσει, κοὔτις ἀντὶ σοῦ ποτε
Τόνδ' ἄνδρα νύμφη Θεσσαλὶς προσφθέγξεται·
Οὐκ ἔστιν οὕτως οὔτε πατρὸς εὐγενοῦς,
Οὔτ' εἶδος ἄλλως ἐκπρεπεστάτη γυνή.

Ad. Fient hæc, fient, ne metuas: postquam *enim* ego te
Viventem habui, et mortua mea conjunx
Sola vocaberis, et nulla pro te
Sponsa Thessala me compellabit virum suum.
Nulla est tam nobili patre nata,
Nulla alioqui forma eminentissima mulier.

S. ϐοῦμαι, οὐκ * ἀπέχομαι. καὶ Ὅμηρος, (Il. ε'. 830.) "μήδ' ἅζεο θοῦρον" Ἄρηα. ὁ δὲ νοῦς· οὕτω θάρσει, ὅτι ποιήσει πάντα ὁ ἀνὴρ καὶ οὐ γαμήσει ἑτέραν. οὐκ εὐλαϐοῦμαι γὰρ ἐγγυήσασθαι † αὐτόν. 340. Κοὔτις ἀντὶ σοῦ] Οὐδεμία ἄλλη γυνὴ ἐρεῖ μοι, ὦ πόσι· οὐ γὰρ λήσομαι. ‡

* Sic Florr. 6. 15. pro καὶ οὐκ ἀπέχομαι.
† Vulgo ἐγγυῆσθαι. Florr. 6. 15. ἐγγυῆσαι.
‡ Junt. Basil. scholion ad v. 332. cum hoc confundunt: Μηκέτ' οὖσι νεκροῖς. οὐδὲ μία ἄλλη γ. ἐρείκοι ὦ πόσι. Barn. ad v. 332. adscripsit: Μηκέτ' οὖσι. νεκροῖς. et ad 333. καὶ σοὶ μέν. οὐδὲ μία ἄλλη γυνὴ ἐρίζοι μοι, ὦ πόσι. Ego secutus sum Florr. 6. 15. Post οὐ γὰρ λήσομαι (Codd. λήσσομαι) addendum suspicor σοῦ.

apud tragicos caret; in Homericis autem est *recedere*. *Monk.*

οὐ Χάζομαι·] Barnesius ex Scholiaste οὐχ ἅζομαι. vide ad Orest. 1115. *Musg.*

Θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν etc.] Λέγειν πρὸ τούτου in hoc loco ponitur pro ὑπὲρ τούτου· πρὸ ἀντὶ τοῦ ὑπέρ. Sic Hom. Il. Θ. v. 57. πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν. quem locum nos imitati sumus in Esthera nostra c. 9. v. 1514. etc.

Ἤμασι γὰρ κείνοισιν ἀεθλεύσαντες Ἑβραῖοι
Ψυχέων πρὸ σφετέρων, πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.

Πρὸ autem pro ὑπὲρ et alias usurpat Euripid. ut in hac Fab. v. 474. et 661. et 703.

Οὐχ ἅζομαι] Miror, neminem hactenus vidisse, quod οὐ χάζομαι perperam esset scriptum: præsertim, cum Scholiastes ex Homero citet ipsum verbum ἅζομαι Iliad. ε'. v. 830. Μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα. Facillime autem ex eadem pronuntiatione hic de diversis error ortum habuit. Quare et bifariam scriptum agnoscere videtur Scholiastes, dum utrumque exponit, τὸ οὐχ ἅζομαι per οὐκ εὐλαβοῦμαι, et τὸ οὐ χάζομαι per οὐκ ἀπέχομαι. *Barnes.*

Hic et in Orest. recte a Barn. editum esse Οὐχ ἅζομαι judicat Heath.

Villois. ad Apoll. Soph. L. H. T. I. p. 56. putat, οὐ χάζομαι ferri posse.

Ap. Hes. Οὐχ ἅζομαι cum expl. οὐ σέβομαι, οὐκ ἐντρέπομαι, quod ex hoc dramate sumtum statuit Wess. *Beck.*

338. μὴ τρέσῃς hic et alibi apud Euripidem absolute positum esse monet Porsonus ad Phœn. 1093. *Monk.*

339. Wakefield. apposite laudat Virg. Æn. IV. 28. *Ille meos, primus qui me sibi junxit, amores Abstulit; ille habeat secum, servetque sepulcro.* *Monk.*

340. μούνη Lasc. *Monk.*

κεκλήσῃ,] H. e *eris.* Nam καλεῖν sæpe ita usurpatur, ut idem sit, quod εἶναι ut h. l. et ap. Hom. Il. δ'. 60. καὶ οὕνεκα σοὶ παράκοιτις κέκλημαι. Cf. Casaubon. Lectt. Theocritt. c. 3. et Vorstius p. 155. s. Lips. *Kuinoel.*

341. Τόνδ' ἄνδρα pro ἐμέ. Notissimæ circumlocutionis exempla habes in hac tragœdia vv. 706, 735, 1103, 1113. Simpliciter τῷδε pro ἐμοὶ, 752, 1109. Necnon utebantur feminæ hoc loquendi more; Æsch. Agam. 1447. Κεῖται γυναικὸς τῆσδε

Ἅλις δὲ παίδων· τῶνδ' ὄνησιν εὔχομαι
Θεοῖς γενέσθαι· σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα.
Οἴσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τὸ σὸν,
Ἀλλ' ἔς τ' ἂν αἰὼν οὑμὸς ἀντέχῃ, γύναι,
Στυγῶν μὲν ἥ μ' ἔτικτεν, ἐχθαίρων δ' ἐμὸν
Πατέρα· λόγῳ γὰρ ἦσαν, οὐκ ἔργῳ, φίλοι.

Satis enim liberorum *habeo;* horumque fruitionem precor
Deos mihi contingere: te enim non fruimur,
Feram autem luctum non tantum annuum,
Sed donec vita mea duraverit, O conjunx,
Adversatus, quæ me peperit, odioque habens meum
Patrem: nomine enim erant amici, non re.

S. 344. Ἅλις δὲ παίδων·] Διὰ τί γαμῶ, * ὁπότε παῖδας ἔχω; ἕως τοῦ παίδων δεῖ στίζειν. εἶτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς τὰ ἑξῆς. δηλοῖ δὲ, ὅτι οὐ προσδέομαι ἑτέρων παίδων. 346. Οἴσω δὲ πένθος] Οὐ μέχρις ἐνιαυτοῦ πενθήσω σε, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ὅλου αἰῶνός μου. † 348. Στυγῶν μὲν]

* Γαμῶ pro κἀγὼ et ἔχω pro ἔχων Florr. 6. 15. In alio scriptore corrigerem γήμω vel γαμοῦμαι.

† Ὅλου ante αἰῶνος addidi e Florr. 6. 15. Itaque ὅλου τοῦ ante ἐνιαυτοῦ delendum erat.

λυμαντήριος. (scil. 'μοῦ.) Soph. Trach. 305. τῆσδέ γε ζώσης ἔτι. *Monk.*

Τόνδ' ἄνδρα] Δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμέ. Vide, quæ nos ad Electr. v. 43. *Barnes.*

342. Heracl. 410. ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς. eadem locutio in ista fabula 491, 514. *Monk.*

343. ἐκπρεπεστάτη edd. omnes, probante Valckenærio ad Phœn. 171. εὐπρεπεστάτη MSS. B. D. Fl. Legitur in Tro. 994. Ἦν οὑμὸς υἱὸς κάλλος ἐκπρεπέστατος. contra in Hec. 273. Ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη: ubi tamen alterum probare videtur Porsonus ad v. 564. observans sæpe confundi εὐτρεπὴς, εὐπρεπὴς, ἐκπρεπής. Wakefieldius edidit ἄλλων pro ἄλλως, et illud quidem defendit Blomfieldius ad Æsch. Pers. 189. sed sana sunt, ut opinor, vulgata. Pleonastice ponitur ἄλλως, ut in Soph. Phil. 947. *Monk.*

ἐκπρεπεστάτη] MSS. B. D. et Flor. εὐπρεπεστάτη. *Musg.*

ἐκπρεπεστάτη, lectionem cod. Flor. improbat Valck. ad Phœn. 171. *Beck.*

344. ὄνησιν Heath. reddit *fruitionem. Beck.*

345. De verbo ὠνήμεθα videndus Valck. ad Theocr. Adon. 55. p. 362. A. *Monk.*

346. τὸ σὸν Lasc. Ceteri τόδε. Significatur annuum luctus spatium infra quoque v. 443. Quænam apud veteres legitima tempora lugendi fuerint parentibus, propinquis, conjugibus, diligenter quæsivit Kirchmannus De Fun. Rom. IV. c. 10. *Monk.*

347. αἰὼν *vita,* hic et infra v. 490. Hesych. αἰών· ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ τῆς ζωῆς χρόνος. valet idem pluries apud nostrum. Citat Blomfieldius in Gloss. ad Æsch. Prom. 887. inter alia hujus significationis exempla, Homer. Il. X. 58. φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. *Monk.*

αἰῶν] H. e. *vita: vitæ tempus,* ut ap. Xen. Ages. X. 4. ἀφικόμενος δὲ ἐπὶ τὸ μήκιστον ἀνθρωπίνου αἰῶνος. Cyrop. III. 3. 3. τὸν αἰῶνα διάγειν. Hesychius: αἰὼν, ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ τῆς ζωῆς χρόνος. Eodem modo Latini utuntur vocab. *ævum,* ut Horat. A. P. 346. *et longum noto scriptori prorogat ævum* v. Arnald. Lectt. Gr. p. 7. *Kuinoel.*

348. Minus amans. Quare ita reddiderim τὸ στυγῶν etc. vid. D. Heinsii Exer. Sacr. L. III. c. 13. ad illud εἴ τις ἔρχεται πρός με, καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ, i. e. et secundo loco non habuerit etc. *Barnes.*

Prorsus a scopo aberravit Dan. Heinsius in Exerc. S. cum στυγεῖν et ἐχθαίρειν reddi debere contendit, *secundo loco habere,* non autem *odio prosequi,* qued ex infra dictis v. 649, 655, 675, 681, 747,

Σὺ δ᾽, ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα
Ψυχῆς, ἔσωσας· ἆρά μοι στένειν πάρα,
Τοιᾶσδ᾽ ἁμαρτάνοντι συζύγου σέθεν;
Παύσω δὲ κώμους, ξυμποτῶν θ᾽ ὁμιλίας,
Στεφάνους τε, μοῦσάν θ᾽, ἣ κατεῖχ᾽ ἐμοὺς δόμους.
Οὐ γάρ ποτ᾽ οὔτ᾽ ἂν βαρβίτου θίγοιμ᾽ ἔτι,
Οὔτ᾽ ἂν φρέν᾽ ἐξαίροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν

Tu vero dans charissima pro mea
Vita, servâsti *me:* an non igitur gemere adest,
Amittenti te talem conjugem?
Tollam vero comessationes, et convivarum sodalitia,
Et coronas et musam, quæ occupavit meam domum:
Non enim unquam amplius attingam barbitum,
Neque animam erigam canere ad Libycam

S. Μισῶν τὴν μητέρα, αἰωνίως καὶ αὐτὴν μισῶν, ὡς καὶ τὸ πένθος αἰώνιον ἔχω * 350. Σὺ δ᾽ ἀντιδοῦσα] Δοῦσα δ᾽ ἀντὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς τὴν σήν. † 353. Παύσω δὲ κώμους,] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔτι κωμάσω (σοι.) ‡ 355. Οὐ γάρ ποτ᾽ ἂν βαρβίτου] Εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ ὁ

* Sic Florr. 6. 15. pro ὡς τὸ πάθος αἰ. ἔ.
† Florr. 6. 15. δοῦσα οὖν τῆς ἐμ. ψ. τὴν σὴν ψυχήν. σω
‡ Κωμάσω Florr. 6. 15. pro κωμάζω. σοι e varia lectione κωμάζω ortum videtur.

751. manifestissime constat. Pejus tamen lapsus est, cum illa, λόγῳ γὰρ ἦσαν οὐκ ἔργῳ φίλοι, ita vertit: *ut quos diligam verbo tenus. Heath.*

349. Porson. ad Phœn. 512. "λόγος et ἔργον quoties opponantur, præsertim a Tragicis, nemo ignorat." Nostro similis est locus Orest. 281. Τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρανε, τοῖς δ᾽ ἔργοισιν οὔ. *Monk.*

λόγῳ — φίλοι.] Similiter Orest. v. 454. ὄνομα γὰρ, ἔργον δ᾽ οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι, Οἱ μὴ ᾽πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι. *Kuinoel.*

350. τὰ φίλτατα] Conferas quæ dicta sunt ad Hippol. 969. et citatis adjicias Electr. 580. *Monk.*

351. ἆρα vertendum est *nonne,* uti infra v. 787. ἆρα τὸν ξένον Στυγῶ δικαίως, ἐν κακοῖς ἀφιγμένον; Soph. Aj. 277. Ἆρ᾽ ἐστὶ ταῦτα δὶς τόσ᾽ ἐξ ἁπλῶν κακά; Æsch. Choëph. 295. Τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι; 493. Ἆρ᾽ ἐξεγείρει τοῖσδ᾽ ὀνείδεσιν, πάτερ; Aristoph. Av. 797. Ἆρ᾽ ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον; In his exemplis, interrogatio est ejusmodi, ut affirmans responsio sequi debeat. vid. Herman. ad Vig. §. 294. Schæfer. Mel. Crit. p. 89. Tragicos tamen ἆρα vel ἆρ᾽ οὐ pro arbitrio usurpare auctor est Porsonus Præf. ad Hec. p. xi. *Monk.*

στένειν πάρα] i. e. τὸ στένειν πάρεστι· Τὸ στένειν vero pro ὁ στόνος. *Beck.*

Cogitabam aliquando ἆρά μοι οὐ στένειν πάρα, *annon mihi fas est gemere?* Sed didici deinceps, poëtam nostrum in simili casu particulam negantem omittere solere. Sic v. 771. ἆρα τὸν ξένον στυγῶ δικαίως *annon merito hospitem odi? Reisk.*

353. Aristoph. Plut. 1040. Ἔοικε δ᾽ ἐπὶ κῶμον βαδίζειν: φαίνεται· Στέφανόν γε τοι καὶ δᾷδ᾽ ἔχων πορεύεται. ubi de κῶμος quædam habet Hemsterhusius. *Monk.*

κώμους] Κῶμος h. l. de quavis compotatione intelligendum esse videtur, comessatio vero, proprie sic dicta, quomodo comparata fuerit, docent L. Bosius Exercitt. ad Rom. XIII. 13. p. 117. ss. Albertius Obss. Philoll. p. 330. ss et Schwartzius in dissertatione de comessationibus vett. quæ prodiit Altorsii 1744. 4. *Kuinoel.*

354. Similis est usus τοῦ κατέχειν in Tro. 559. Φονία δ᾽ ἀνὰ πτόλιν Βοὰ κατεῖχε Περγάμων Ἕδρας. Æsch. Pers. 432. οἰμωγὴ δ᾽ ὁμοῦ Κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν

Αὐλόν· σὺ γάρ μου τέρψιν ἐξείλου βίου.
Σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν
Εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται·
Ὧι προσπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσων χέρας,
Ὄνομα καλῶν σὸν, τὴν φίλην ἐν ἀγκάλαις
Δόξω γυναῖκα, καίπερ οὐκ ἔχων, ἔχειν·
Ψυχρὰν μὲν, οἶμαι, τέρψιν· ἀλλ᾽ ὅμως βάρος

Tibiam: tu enim eripuisti mihi oblectationem vitæ.
Solerti vero manu artificum corpus tuum
Effictum in lecto collocabitur:
Cui adjacebo et circumjiciens manus,
Vocans tuum nomen, charam in ulnis
Videbor habere conjugem, quamvis non habeam.
Frigidam quidem opinor oblectationem, sed tamen onus

S. βάρβιτος, βαρυτέρας ἔχων τὰς χορδάς. καὶ ἔστιν οἱονεὶ βαρύμιτός τις ὤν. 356. Οὔτ᾽ ἂν φρέν᾽ ἐξαίροιμι] Οὐ πείσαιμι * τὴν ἐμὴν φρένα λακεῖν πρὸς Λίβυν αὐλόν. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πρὸς αὐλὸν ᾖδον. Πρὸς Λίβυν λακεῖν] Λίβυν τὸν αὐλὸν φησίν· ἐκ γὰρ τῶν ἐν Λιβύῃ λωτίνων λεγομένων καλάμων ὁ αὐλὸς γίνεται, ἢ ὅτι ἐν Τρίτωνι τῷ ποταμῷ τῆς Λιβύης εὑρέθη.

* Οὐ πείσαιμι e conjectura scripsi pro οὐ πείσει με. Post αὐλόν Florr. 6. 15. addunt ὅ ἐστι.

ἄλα. Hom. Il. Π. 78. οἱ δ᾽ ἀλαλητῷ Πᾶν πέδιον κατέχουσι. *Monk.*

μοῦσάν] Μοῦσα h. l. est *cantus: cantilena.* Sic ap. Julian. Cæss. p. 5. ed. Heusing. carmina Homeri dicuntur μοῦσαι Ὁμηρικαί. Sed βάρβιτος v. seq. erat auctore Schol. ad Horat. Od. I. 1. 34. *lyra major septichordis eburnea,* cujus inventor a nonnullis Anacreon v. Athen. IV. 23. ab aliis Melpomene et ab aliis Polymnia dicitur. v. Fischerus ad Anacr. L. III. *Kuinoel.*

356. Ita B. D. et Schol. ἐξάροιμι mendose edd. ante Musgr. Wakefieldius conjecit ἐξάραιμι, et hoc mallet Elmsleius, propter aoristum θίγοιμι præcedentem, observans in Soph. Aj. 469. pro εὐφράναιμι Aldinam exhibere εὐφράνοιμι. Eligat igitur lector. Significat vero ἐξαίρειν idem fere ac ἐπαίρειν, scil. *excitare, impellere,* hic et in Hippol. 322. Τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ᾽, ὅ σ᾽ ἐξαίρει θανεῖν; quod nos ibi monuimus.

Tibiæ e loto Libyco (hoc est, Africano) paratæ meminit Noster in Iph. A. 1042. Τίς ἄρ᾽ ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Λίβυος—; Tro. 548. Λίβυς τε λωτὸς ἐκτύπει. Helen. 170. ἔχουσαι τὸν Λίβυν λωτόν. Herc. F. 685. Παρά τε χέλυος ἑπτατόνου Μολπὰν, καὶ Λίβυν αὐλόν. Citat Barnesius Theophrast. Περὶ Φυτῶν Lib. iv. ἐν Λιβύῃ δὲ ὁ λωτὸς πλεῖστος καὶ κάλλιστος. Ceterum λακεῖν, quod frequenter apud Tragicos dicitur de canentibus vaticinia, nunc significat *cantare ad tibiam:* Phœn. 799. λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει Μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χοροποιοί. Videas Spanhemium ad Callim. H. in Dian. 243. *Monk.*

ἐξαίροιμι] Ita MSS. B. D. et Scholiastes. Ed. Ald. ἐξάροιμι. *Musg.*

ἐξάροιμι] Alias ἐξαίροιμι.

Πρὸς Λίβυν λακεῖν Αὐλόν·] Præter Schol. vide quæ nos ad Troad. v. 548. Quibus adde et Theophrast. περὶ φυτῶν L. IV. ἐν Λιβύῃ δὲ ὁ Λωτὸς πλεῖστος καὶ κάλλιστος. *Barnes.*

μ᾽ εὐφραίνοις ἂν, *oblectes me. Heath.*

λακεῖν] Prop. signif. *crepitum edere,* apud Tragicos interdum denotat *clare loqui. profari,* inprimisque hoc sensu de Apollinis oraculo adhibetur, ut ap. Eurip. Orest. 162. v. ἄδικος ἄδικα τότ᾽ ἄρ᾽ ἔλακεν. Denique etiam nonnunquam est *canere* ut h. l. *Kuinoel.*

358. τὸ σὸν δέμας Lasc. Confer Nostri Andromedam, Fragm. XXIX. παρθένου τ᾽ εἰκῶ τινα Ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τεχνασμά-

Ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν· ἐν δ᾽ ὀνείρασι
Φοιτῶσά μ᾽ εὐφραίνοις ἄν· ἡδὺ γὰρ φίλος
Κἂν νυκτὶ λεύσσειν, ὅντιν᾽ ἂν παρῇ χρόνον.
Εἰ δ᾽ Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν,
Ὡς τὴν κόρην Δήμητρος, ἢ κείνης πόσιν

Animæ exhauriam; in somnis vero
Occurrens oblectabis me. Gratum enim est amicus,
Etiam noctu videri, quocunque tempore adfuerit:
Si vero mihi Orphei adesset lingua, et carmen,
Ut filiam Cereris, aut ejus maritum

S. 367. Εἰ δ᾽ Ὀρφέως μοι] Εἰ δὲ εἶχον τὸ μέλος τοῦ Ὀρφέως πρὸς τὸ σὲ λαβεῖν κηλήσαντα τὴν

των, Σοφῆς ἄγαλμα χειρός. Ita legendum est pro vulg. τειχισμάτων. εἰκῶ pro εἰκόνα Musgr. *Monk.*

361. Οὔνομα Lasc. *Monk.*

363. Ψυχρὰν τέρψιν·] Hujus accusativi rationem exposui supra ad v. 7. Simillimus est locus Helenæ v. 35. καὶ δοκεῖ μ᾽ ἔχειν, Κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων. Ceterum οἶμαι interjectum est διὰ μέσου, quod licet haud raro factum sit. editores fefellit. Vim hujus vocis ex sequentibus percipiet lector, sive verterit. *I suppose*, sive, quod sensum propius attingit, *no doubt*, cum nonnulla ironiæ significatione. Infra v. 581. Καὶ τῷ μὲν, οἶμαι, δρῶν τάδ᾽ οὐ φρονεῖν δοκῶ. Med. 312. σὺ δ᾽, οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε. Heracl. 512. 968. Χρῆν δ᾽ αὐτὸν, οἶμαι, τῆδ᾽ ἀπιστῆσαι χθονί. Jamdudum, ut opinor, sententiam mutavit Vir doctissimus, qui in nostro versu pro οἶμαι emendabat οἶδα. *Monk.*

363. ss. Ψυχρὰν μὲν οἶμαι τέρψιν, ἀλλ᾽ ὅμως βάρος
Ψυχῆς ἀπαντλοίην ἂν ἐν δ᾽ ὀνείρασι
Φοιτῶσα μ᾽ εὐφραίνοις ἄν· ἡδὺ γὰρ φίλοις
Κἂν νυκτὶ λεύσσειν ὅντιν᾽ ἂν παρῇ χρόνον.

Valde inclinat animus ut legam:

— — ἀλλ᾽ ὅμως βάρος
λύπης ἀπαντλοίην ἄν.

ut πημάτων βάρος Suppl. 820. et Hipp. v. 881.

ποῦ φύγω βάρος κακῶν;

vulgata tamen lectio ferri potest. In proximis vv. *Aldina* Φίλοις habet. Barnesius, nescio unde, φίλον Melius Musgravius φίλος edidit; nota apud Græcos structura. In verbis autem — ὅντιν᾽ ἂν παρῇ χρόνον sensus mihi quidem pendere videtur. Reiskius ulcus latere sub pelle suspicatus, medicinam adhibuit, ipso malo pejorem. Legit ille: ὅντιν᾽ ἂν οὐ παραστῇ χρόνον. Sed metri leges non tanti faciebat acutissimus vir quin pro lubitu migraret. Tu mecum corrige

—— Ἡδὺ γὰρ φίλος
Κἂν νυκτὶ λεύσσειν χ᾽ ὅντιν᾽ ἂν παρῇ χρόνον.

Amicus nobis nunquam non gratus venit; sive noctu, sive quocunque tandem tempore veniat. *Jacobs.*

364. Hesychius ἀπαντλοίην ἄν· ἐπικουφίσαιμι ἄν. Euripidis locum respexit, observante H. Stephano Thes. I. p. 467. H. ὀνείρασιν Lasc. *Monk.*

365. εὐφρένοις Lasc. solito errore. φίλοις Codices et edd. Ald. Lasc. Hervag. 1. φίλον Hervag. 2. et sic sequentes. Musgravius e conjectura dedit φιλος, quod post Gaisfordium et Matthiæum recepi. Hunc loquendi modum adamasse Euripidem dixi ad Hippol. 445. Conferre possis Med. 1090. δι᾽ ἀπειροσύνην Εἴθ᾽ ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ᾽ ἀνιαρὸν Παῖδες τελέθουσ᾽. Fragm. Danaæ vi. 6. Καὶ ξυννεάζων ἡδὺ παῖς νέῳ πατρί. Fragm. Phryxi xi. Γυνὴ γὰρ ἐν κακοῖσι καὶ νόσοις πόσει Ἥδιστόν ἐστι. Mallet Elmsleius φίλους: qui tamen legerit citata, quorum numerus nullo negotio augeri possit, mecum, ni fallor, Musgravii lectionem amplectetur. *Monk.*

φίλος] Ita dedi ex conjectura pro φίλοις, quod habent Parisiens. omn. cum Flor. et Edd. Ald. et Lasc. Vulgo φίλον. *Musg.*

366. χ᾽ ὅντιν᾽ ἂν π. χ.] Jacobsius Anim. p. 34. παρῃς Wakefield. *Monk.*

Ὕμνοισι κηλήσαντά σ' ἐξ Ἅιδου λαβεῖν,
Κατῆλθον ἄν· καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων,
Οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων
Ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον.
Ἀλλ' οὖν ἐκεῖσε προσδόκα μ', ὅταν θάνω,

Demulcens carmine, ab inferis reducere te possem,
Descenderem: nec me Plutonis canis,
Neque deductor animarum Charon qui ad remum *sedet*,
Cohiberent, priusquam te in vitam reducerem.
Verum illic me expecta, quando moriar,

S. Κόρην ἢ τὸν Πλούτωνα, καὶ τοῦτο ἂν ἐποίησα. Εἰ δ' Ὀρφέως μοι] Ὀρφέως γυνὴ Εὐρυδίκη,

Lege, ὅντιν' ἂν οὐ παραστῇ, *quando ipse præsens non sit.* *Reisk.*

367. γλῶττα omnes ante Wakefield. Huic germanus est locus Iph. A. 1221. Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον, Πείθειν ἐπᾴδουσ' ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας Κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὓς ἐβουλόμην, Ἐνταῦθ' ἂν ἦλθον. ubi nostra indicat Barnesius. Conferas quoque Med. 543. Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος. Videtur proverbiale fuisse Ὀρφέως μέλος. Valckenærius Diatr. p. 261. C. Cum hoc dicto comparat Eurip. ap. Athen. XV. init. τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος. *Monk.*

Εἰ δ' Ὀρφέως] Hanc Fabulam inter alios narrat Apollodorus Bibl. L. I. c. 3. §. 2. Vide quæ nos ad Iphig. Aul. v. 1221. et ad hujus Fabulæ v. 986. Item Schol. in hunc locum. *Barnes.*

Similiter Iphig. Aul. v. 1221. εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον κ. τ. λ. Orpheus autem Calliopes et Œagri, sive ex aliorum sententia, Apollinis filius, vates erat et poëta clarissimus, qui adeo præclare et suaviter cecinisse fertur, ut etiam saxa ferasque cantu commoverit suo v. Eurip. Iph. Aul. l. c. Ovid. A. A. III. 321. s. *Saxa ferasque lyra movit Rhodopeïus Orpheus, Tartareosque lacus, tergeminumque canem.* Cum igitur Eurydice ipsius uxor, mortua esset, carminibus suis a Plutone impetravit, ut eam ex Orco reducere posset, quo spectant verba quæ leguntur v. 367.—372. Cf. schol. ad h. l. Virgil. Æn. VI. 109. Apollodor. l. l. *Kuinoel.*

368. ὥστ' ἢ κόρην leg. Reisk. *Monk.*

369. Ita Lasc. κηλήσαντ' ἂν Aldina cum reliquis edd. vett. Correxit Canterus. Hesych. κηλεῖ· πραΰνει, θέλγει, πείθει. *Monk.*

Ὕμνοισι] Propria significatione h. l. hoc vocabulo poëta noster usus est, nam auctore Arrian. Exp. Alex. IV. 11. ὕμνοι μὲν ἐς τοὺς θεοὺς ποιοῦνται, ἔπαινοι δὲ ἐς ἀνθρώπους. Ammonius: Ὕμνος — ὁ μὲν γὰρ ὕμνος. ἔστι θεῶν — Herodian. Philæt. p. 478. ——Ἐγκώμιον δὲ καὶ ἔπαινος εἰς ἀνθρώπους λέγεται, καὶ ἐστὶ μὲν ἔπαινος ἐν βραχεῖ· τὸ δὲ ἐγκώμιον ἐκφέρεται κατὰ τέχνην. Ὕμνος δὲ, ἐπὶ θεῶν. cf. Spanhem. ad Callim. h. in Jov. T. II. p. 2. ss. Cæt. κηλεῖν est *mulcere: verbis vel cantu aliorum aures delenire.* Hoc autem verbum exquisite posuit poëta de Orpheo, qui cantu suo aures Proserpinæ et Plutonis demulceret. Sic eodem verbo de Orpheo carminibus suis homines saxeos ferreosque et feras movente, usus est Heraclitus περὶ Ἀπίστων c. 23. οὗτος inquiens, κινεῖν λέγεται καὶ πέτρας καὶ δένδρα, καὶ θήρας, οἰωνούς τε. εἴποι δ' ἂν τις ἀληθῶς ὅτι θηριώδεις ὄντας τοὺς ἀνθρώπους —— πετρώδεις ὄντας καὶ θηριώδεις, διὰ τῶν λόγων κηλήσας ταύτης τῆς φήμης ἔτυχεν. Horat. A. P. v. 291. ss. hoc in genere exhibuit verbum *lenire.* *Silvestres homines sacer Interpresque deorum, Cædibus et victu fœdo deterruit Orpheus. Dictus ob hoc lenire tigres, rabidosque leones.* cf. Coppiersius Obss. Philoll. c. 10. p. 118. *Kuinoel.*

371. Ita B. D. E. Fl. Lasc. αὖ pro ἂν vitiose Ald. reponendum esse ἂν monuit Valckenærius ad Phœn. 404. et reposuit Musgravius. Charon. infra v. 451.

Καὶ δῶμ' ἑτοίμαζ', ὡς ξυνοικήσουσά μοι.
Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις
Σοὶ τούσδε θεῖναι, πλευρά τ' ἐκτεῖναι πέλας
Πλευροῖσι τοῖς σοῖς· μηδὲ γὰρ θανών ποτε

Præparaque domicilium, ut mecum habitatura.
Mandabo enim in iisdem cedrinis arcis me
Tecum hi ponant, *et* ut latera componant prope
Latera tua: utinam enim ne mortuus quidem unquam

S. ἧς ἀποθανούσης ἀπὸ ὄφεος κατελθὼν καὶ τῇ μουσικῇ θέλξας τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Κόρην,

ὅς τ' ἐπὶ κώπᾳ Πηδαλίῳ τε γέρων Νεκροπομπὸς ἵζει. Vid. ad v. 262. *Monk.*

ἂν] Ita MSS. B. D. E. Flor. et Ed. Lasc. Ed. Ald. αὖ

Pro αὖ recte ἂν reponit Valck. ad Eur. Phœn. 404. *Heath.*

372. Ἔσχον.] "Recte infertur verbum plurale, sive duo singularia nomina conjunguntur, sive disjunguntur." Porsonus ad Hec. 88. hæc citans. Hecubæ locus est, Ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχὰν, ἢ Κασάνδραν ἐσίδω, Τρῳάδες, Ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους; *Monk.*

373. Vulgo interpretantur, *expecta me illic, dum moriar:* debebant, *expecta me illuc venturum, quum moriar.* *Monk.*

374. Electr. 1151. νυμφεύσει δὲ κἀν Ἀΐδου δόμοις Ὧιπερ ξυνεῦδες ἐν φάει. *Monk.*

375. Schol. ἐντελοῦμαι γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς σόροις σὺν σοὶ ἐμὲ θάψαι. Citat Wakefieldius Orest. 1052. Καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἕν, κέδρου τεχνάσματα. "De Cedro Scholiastes Nicandri Θηριακοῖς. Ἡ κέδρος τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ποιεῖ, τὸ νοτερὸν καὶ τὸ ῥευστικὸν ἐξωθοῦσα· ὅθεν καὶ Νεκρῶν Ζωὴν ἔνιοι αὐτὴν ἐκάλεσαν. Plinius Lib. xxiv. cap. 5. *Cedrus magna, quam Cedrelatem vocant, dat picem, quæ Cedria vocatur. Defuncta corpora incorrupta ævis servat, viventia corrumpit; mira differentia, cum vitam auferat spirantibus, defunctis pro vita sit.* Huic Cedriæ inesse vim ξηραίνειν καὶ ἄσηπτα φυλάττειν τὰ τεθνεῶτα μόρια, Galenus scribit Lib. vii. Simpl. Medic. quam Dioscorides φυλακτικὴν τῶν νεκρῶν σωμάτων appellavit Lib. I. de Cedro." Hæc *Kirchmannus De Fun. Rom.* I. 8. Conferendus etiam Noster Tro. 1149. Ἀλλ' ἀντὶ κέδρου, περιβόλων τε λαΐνων, Ἐν τῇδε θάψαι παῖδα. *Monk.*

In hoc versu quem felicissime restituit Piersonis sagacitas, verbum ἐπισκήπτειν *mandare* audit. Quam ejus significationem illustravit Brunck. ad Philoct. 782. ubi præter hunc locum et Iphig. in T. 707. laudat. v. et Indicem in Sophoclem V. Redeat hoc v. alia tamen significatione, postliminii jure in Æschyli Choëph. v. 59. ubi legitur:

Ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας
ταχεῖα, τοῖς μὲν ἐν φάει
τάδ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου
μένει. — —

τοῖς μὲν in hac verborum structura solœcum esse animadvertit C. de Pauw. qui τοὺς reponi jubet. Sed neque sic locus persanatus videri potest. Quomodo enim, quæso, dicatur ῥοπὴν δίκης ἐπισκοπεῖν. Quare corrigo:

Ῥοπὴ δ' ἘΠΙΣΚΗΠΤΕΙ Δίκας
ταχεῖα τοῖς μὲν ἐν Φάει

Irruit in eos qui vivunt. v. T. Hemsterhuis in Lucian. T. I. p. 102. Valcken. in Hippol. p. 212. B. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 81. 75. *Jacobs.*

376. In Aldina legitur corrupte et violato metro, Σοὶ, τάσδε θεῖναι πλευρὰς, ἐκτεῖναι πέλας. Aliorum opiniones, qui hæc verba vel defenderunt vel emendarunt, memorare supersedeo. Euripidis enim versum certissime restituit Jo. Piersonus Verisim. p. 69. et ita scriptum in omnibus Codicibus et ed. Lasc. invenit Musgravius. Quanta crux librariis esset πλευρὰ, ostendit Porsonus ad Hec. 820. et Orest. 217. allatis quibusdam Tragicorum locis, in quibus hæc pluralis forma obliterata erat. Videndus est etiam Elmsleius ad Heracl. 824. Suspicatur ille

Σοῦ χωρὶς εἴην τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.
ΧΟ. Καὶ μὴν ἐγώ σοι πένθος, ὡς φίλος φίλῳ,
Λυπρὸν ξυνοίσω τῆσδε· καὶ γὰρ ἀξία.
ΑΛ. Ὦ παῖδες, αὐτοὶ δὴ τάδ᾽ εἰσηκούσατε

A te sejunctus sim, quæ sola mihi fuisti fida.
Cho. Et ego sane hunc luctum, ut amicus cum amico,
Tristem propter hanc una tecum feram: ipso enim *est* digna.
Alc. O liberi, vos jam audivistis hæc.

S. αὐτὴν ἀνήγαγεν ἐξ ᾅδου. 375. Ἐπισκήψω] Ἐντελοῦμαι γὰρ, ἐν τοῖς αὐτοῖς σοροῖς σὺν σοὶ ἐμὲ θάψαι. 379. Καὶ μὴν ἐγώ σοι] Τὸ ταύτης πένθος συνοίσω. ἀξία γὰρ αὐτὴ

vocabula πλευραὶ, πλευρὰς, πλευραῖς in Tragicorum scriptis ubique vitiosa esse. Ceterum conjecit Marklandus παῖσδε et πλευρά τ᾽, veritati proxime. Ediderat Barnesius Σοὶ τὠμὰ θεῖναι πλερὰ, συνθεῖναι πέλας — partim ex ingenio, partim e Libro Heinsio-Scaligerano, quo utebatur. *Monk.*

Σοὶ τούσδε θεῖναι, πλευρά τ᾽ ἐκτεῖναι] Ita eximie Piersonus (Ver. p. 69.) ex conjectura, confirmantque Parisiens. omn. cum Flor. et Ed. Lasc. ed. Ald. σοὶ τάσδε θεῖναι πλευρὰς ἐκτεῖναι. *Musg.*

Σοὶ, τὠμὰ etc.] Olim legebatur Σοὶ, τάσδε θεῖναι πλευρὰς, ἐκτεῖναι etc. Quod vero in quarto loco Spondeus sic esset, sequor librum Heinsio-Scaligerianum, qui πλεῦρα συνθεῖναι legit. *Barnes.*

In edd. Barnesianam præcedentibus legitur:

Σοὶ, τάσδε θεῖναι πλευρὰς, ἐκτεῖναι πέλας.

At accusativorum pluralium secundæ decl. parisyllaborum finales corripere Doricæ est dialecti proprium, haudquaquam Atticæ commune. Igitur rescribi potest:

Σοὶ τὠμὰ θεῖναι πλεῦρα, κἀκτείνειν πέλας.

Heath.

E lectione, quam Barn. recepit, difficultas quoad sensum loci et structuram oritur major. Tho. Morellus maluit vulgatam retinere, ratus, Accusativum in ας aliquando corripi; at hoc Doribus proprium, ut in Theocr. loco, quem attulit. Piers. Ver. l. l. qui hunc sensum suæ conjecturæ esse vult: *Sed hisce* (nempe liberis, quos præsentes digito intendit Admetus) *mandabo, ut me in iisdem tecum ponant cedris, et latera mea extendant juxta latera tua.* Verbum ἐπισκήπτειν æque quartum ac tertium casum adsciscit. V. Phœn. 786. Iphig. Taur. 709.

Pro τάσδε reponi etiam potest παῖδε: bini enim erant Admeti liberi. Præfero tamen τούσδε. *Piers. ad Mœr.* p. 162.

Forte leg.:

Ἐν ταῖσιν αὐταῖσι γὰρ ἐπισκήψω κέδροις
Σοὶ τάσδε πλευρὰς θέντας ἐκτεῖναι πέλας.

Aut minore motu: σοὶ γᾶσδε θεῖναι, πλευρά τ᾽ ἐκτεῖναι—Est autem γᾶσδε mea sententia, vel, si malis, γᾶζε, idem, atque ἐς γᾶν, *in terram, humo*, ut Ἀθήναζε pro Ἀθήνασδε, *Athenas versus* — sic quoque formari potest γᾶσδε vel γᾶζε, *ad terram.* σδ et ζ idem valent; nec quenquam novitas vocabuli percellet. — Cogitabam aliquando κἀντελῆ (h. e. καὶ ἐντελῆ) θήσω τάδε. Sed Tragici τελευτᾷν pro ἐκτελεῖν, εἰς τέλος ἄγειν, usurpant. v. ad Soph. Trach. 173. *Reisk.*

Mihi placet Piersoni conjectura, quæ Codd. confirmatur. Ἐπισκήπτειν vero, quod verbum proprium est de mandatis, quæ moribundi amicis suis exigenda dant, ut ap. Æl. H. V. 12. 49. denotat: *jubere: mandare*, ut bene Piersonus reddidit. Hesychius glossam ἐπισκήπτει explicat verbo ἐντέλλεται. Schol. ad Eurip. Phœn. v. 786. ἐπισκήπτω· ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, προστάττω. add. schol. ad h. l. Refertur autem ἐπισκήψω ad τούσδε *liberos hosce.* Dativus σοὶ pendet a pronomine ταῖς αὐταῖσι et κέδρος denotat proprie quidem *cedrum*, sed ut quævis res egregiæ et pretiosæ a cedro conficiebantur, tanquam simulacra deorum, ita etiam hominum opulentorum et divitum, inprimisque regum capuli cedrini erant, quia

Πατρὸς λέγοντος, μὴ γαμεῖν ἄλλην ποτὲ
Γυναῖκ' ἐφ' ὑμῖν, μήδ' ἀτιμάσειν ἐμέ.
ΑΔ. Καὶ νῦν γέ φημι, καὶ τελευτήσω τάδε.
ΑΛ. Ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.
ΑΔ. Δέχομαι φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χερός.
ΑΛ. Σύ νυν γενοῦ τοῖσδ' ἀντ' ἐμοῦ μήτηρ τέκνοις.
ΑΔ. Πολλή μ' ἀνάγκη, σοῦ γ' ἀπεστερημένοις.
ΑΛ. Ὦ τέκν', ὅτε ζῆν χρῆν μ', ἀπέρχομαι κάτω.

Patrem dicentem, se nullam aliam ducturum unquam
Uxorem vobis, neque me neglecturum.
Ad. Et nunc affirmo *eadem*, et faciam hæc.
Alc. Hac conditione accipe liberos ex manibus meis.
Ad. Accipio gratum certe munus ex amica manu.
Alc. Tu nunc sis istis mater pro me liberis.
Ad. Ingens certe necessitas orbatis te talem me esse.
Alc. O liberi, cum vivere me decebat, ad inferos eo.

S. τοῦ πενθεῖσθαι. 385. Ἐπὶ τοῖσδε] Πρὸς τὸ μὴ εἰσαγαγεῖν ἄλλην τινά. 389. Ὅτε

cedrus incorrupta defuncta corpora servabat. Plin. H. N. 24. 5. *Cedrus magna, quam Cedrelatum vocant, dat picem, quæ Cedria vocatur. Defuncta corpora incorrupta ævis servat, viventia corrumpit, mira differentia, cum vitam auferat spirantibus, defunctis pro vita sit.* Unde etiam *capulum* significat ut h. l. *Kuinoel.*

377. Aristoph. Acharn. 893. μηδὲ γὰρ θανών ποτε Σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης. Nostri loci parodiam esse observavit Brunckius. *Monk.*

381. εἰσακούσατε Lasc. *Monk.*

382. Conjecit Marklandus legendum ποτ' ἂν vel inserendum σφ' ante ἄλλην. Verum hujus nihil opus; illud, ut opinor, solœcum esset: γαμεῖν est infinitivus futuri. Conferas Helen. 845. Τί φῄς; θανεῖσθαι, κοὔποτ' ἀλλάξειν λέχη; — Ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν δεξιᾶς ἐμῆς θίγε: Ψαύω, θανόντος σοῦ τόδ' ἐκλείψειν φάος. *Monk.*

383. Conf. v. 316. et ibi notata. *Monk.*

384. Noster Electr. 1064. Καὶ νῦν γέ φημι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι, τέκνον. *Monk.*

385. De anapæstis senarios tragicos inchoantibus vid. Mus. Crit. I. p. 63. ἐπὶ τοῖσδε recte Melancthonis versio, *hac conditione. Monk.*

Ἐπὶ τοῖσδε] Ad verbum *super hac conditione.* Ἐπί τούτοις λάμβανε, *hac conditione capias:* Aristoph. Sed Thucydides L. IV. αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. Et Xenoph. Cyropæd. L. III. Καὶ ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον πάντες τὰ πιστά. Vide Helen. v. 847. *Barnes.*

387. Primus edidi σύ νυν. Ceteri omnes habent νῦν: quod sane haud mirum est, siquidem eandem scripturam etiam contra metrum editiones vulgatæ frequentissime exhibent: vid. v. 151. Wakef. laudat Hom. Il. Z. 429. Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, Ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης. Hos quidem versus dulcissimos imitati sunt multi; dubito autem an huc respexerit Euripides. *Monk.*

388. πολλή γ' ἀνάγκη omnes edd. Sed invenuste repetitur γε. et lectio, quam ex emendatione dedi, responsioni melius convenit. Testis est, post Brunckium, Porsonus ad Med. 1008. promiscue usurpari πολλή μ' ἀνάγκη, πολλή γ' ἀνάγκη, et πολλή 'στ' ἀνάγκη. *Monk.*

389. ζῆν μ' ἐχρῆν Lasc. Ald. quod metrum aperte vitiat. Primus correxit Musgravius e MSS. B. D. χρὴ Fl. et Schol. qui exponit, νέαν οὖσαν δηλονότι. *Monk.*

ζῆν χρῆν μ',] Ita MSS. B. D. et puto,

ΑΔ. Οἴμοι, τί δράσω δῆτα σοῦ μονούμενος;
ΑΛ. Χρόνος μαλάξει σ᾽· οὐδέν ἐσθ᾽ ὁ κατθανών.
ΑΔ. Ἄγου με σύν σοι, πρὸς θεῶν, ἄγου κάτω.
ΑΛ. Ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν.
ΑΔ. Ὦ δαῖμον, οἵας ξυζύγου μ᾽ ἀποστερεῖς
ΑΛ. Καὶ μὴν σκοτεινὸν ὄμμα μου βαρύνεται.
ΑΔ. Ἀπωλόμην ἄρ᾽, εἴ με δὴ λείψεις, γύναι.
ΑΛ. Ὡς οὐκ ἔτ᾽ οὖσαν, οὐδὲν ἂν λέγοις ἐμέ.

Ad. Hei mihi, quid igitur faciam te orbatus?
Alc. Tempus minuet tibi luctum: mortuus nihil est.
Ad. Duc me tecum per deos oro, duc ad inferos.
Alc. Nos sufficimus, qui pro te morimur.
Ad. O fatum, quali conjuge me privas?
Alc. Atqui tenebricosi mei gravantur oculi.
Ad. Perii igitur, si me jam reliqueris, mulier.
Alc. Ut non amplius viventem, nihil me dixeris *esse*.

S. ζῆν χρῆ] Νέαν οὖσαν δηλονότι. 397. Καὶ οὐκ ἔτ᾽ οὖσαν,] Οὕτως ἀποθανοῦμαι, ὥστε

Scholiastes. MS. Fl. ζῆν χρῆ μ᾽. Vulgo ζῆν μ᾽ ἐχρῆν. *Musg.*

ἀπέρχομαι κάτω.] H. e *morior*. Quæ verbi significatio optime cognosci potest e Menandri Fragm. hic en. v. 303. eodem modo usus est verbo διοίχεται et v. 40. ἀπῆλθεν Notum autem est, Græcos sæpe εὐφημίας caussa mortem per abeundi discedendique verba exprimere solere. v. Kypcius ad Matth. XXVI. 24. Eodem modo Latini utuntur verbis *ire* et *abire* Statius Theba d. L. IX. v. 588. s. *Refer huc oculos; ego vulneris auctor. Lætus abi, multumque aliis jactantior umbris. Kuinoel.*

391. Χρόνος μαλάξει iterum legitur infra 1104. et Orest. 1199. Καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἦν πολὺς παρῇ, Χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον. *Monk.*

393. Soph. Ant. 547. ἀρκέσω θνήσκουσ᾽ ἐγώ. *Monk.*

Ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν.] Sufficiet hic versiculus illos ignorantiæ arguere, qui calamis suis optimum poëtam denigrant, quoties fœminam legunt de se loquentem, ac si vir esset: sed hoc in omni lingua, nedum Græca, usitatum, quoties una persona de se loquens plurali numero utitur; tum enim et genus *masculinum* usurpant. Cujus exempla non pauca apud poëtam nostrum: Alcest. v. 554. Admetus cum ante dixerit fœminam apud se mortuam, de eadem ait:—Τεθνᾶσιν οἱ θανόντες. Vid. Hecub. v. 509. et Medeæ v. 849. et 1241. (ed. B.) et Androm. 362. et Suppl. v. 821. τοῖς τεκοῦσι pro matribus. Sic Iphig. Aul. v. 828. Clytæmnestra loquitur—Οὐ θαῦμα σ᾽ ἡμᾶς ἀγνοεῖν, οὓς μὴ πάρος κατεῖδες. et Troad. v. 1252. et v. 1253. Quinetiam Chorus mulierum, ob numerum, se masculum vocat non raro, ut Androm. v. 421. Chorus Phthioticarum mulierum ait de se: Ὤικτειρ᾽ ἀκούσας: quod et alibi observandum alias. Vid. Androm. v. 894. et quæ nos ibi. Præsertim vero Iphig. Taur. v. 471. Ubi στείχοντες pro στείχουσαι Et v. 732. Ubi μολόντες pro μολοῦσαι. Nec hoc σχῆμα aliis poëtis ignotum; in nobili enim illo Neophronis Fragmento apud Stobæum titulo 20. De Ira p. 107. Medea de se loquens ait:—μαλθακοὶ δὲ δὴ Τοιαῦτα γιγνόμεσθα πάσχοντες κακά. *Barnes.*

395. Lasc. vitiose καὶ μὴμ, et in v. seq. ἀπολώμην, λείψης. Quin et Barnesius, typothetæ incuria, λείψει. quod ne in sequentibus repeteretur, monuit Musgravius: vitium tamen illud solita religione servavit Beckius. *Monk.*

ΑΔ. Ὄρθου πρόσωπον· μὴ λίπῃς παῖδας σέθεν.
ΑΛ. Οὐ δῆθ᾽ ἑκοῦσά γ᾽· ἀλλὰ χαίρετ᾽, ὦ τέκνα.
ΑΔ. Βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον. ΑΛ. Οὐδέν εἰμ᾽ ἔτι.
ΑΔ. Τί δρᾷς; προλείπεις; ΑΛ. Χαῖρ᾽. ΑΔ. Ἀ[πωλόμην τάλας.
ΧΟ. Βέβηκεν, οὐκ ἔτ᾽ ἐστὶν Ἀδμήτου γυνή.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

Ἰώ μοι τύχας· μαῖα δὴ κάτω στροφή.
Βέβακεν, οὐκέτ᾽ ἐστὶν, ὦ
Πάτερ, ὑφ᾽ ἁλίῳ·

Ad. Erige faciem, ne relinquas tuos liberos.
Alc. Non quidem volens: sed valeant liberi.
Ad. Intuere eos, intuere. *Alc.* Nihil amplius sum.
Alc. Quid agis? deseris *nos?* *Alc.* Vale. *Ad.* Perii miser.
Cho. Excessit, non amplius est Admeti conjunx.

EUMELUS.

Hei mihi propter calamitatem: mater jam ad inferos
Abiit: non amplius est, O
Pater, sub sole:

S. μηκέτι οὖσαν με νόμιζε. 399. Ἑκοῦσά] Οὐχ ἑκοῦσα προλείπω αὐτούς. 401. Ἀπωλόμην] Ὡς αὐτῆς καταπεσούσης τὸ ἀπωλόμην.* 415. Τὴν οὐ κλύουσαν,] Ταύτην δὴ κα-

* De suo addidit Barnes. ad v. 404. μαῖα, κυρίως ἡ ὀμφαλοτόμος καὶ ἡ παρεστῶσα ταῖς ὠδινούσαις, καὶ ἁπλῶς πᾶσα γυνὴ πρεσβυτέρα κατὰ προσφώνησιν. Καταχρηστικῶς δὲ ἡ μάμμη καὶ μήτηρ μάλιστα κατὰ προσφώνησιν τῶν παιδίων, ὡς ἐνταῦθα, κἂν νεωτέρα τις ᾖ, sed unci-

396. λείψεις,] Barnesius, errore typographico, λείψει. *Musg.*

Barnesii errorem repetiit editio Italica. *Beck.*

399. Οὐ δῆθ᾽ ἑκοῦσά γ᾽·] Idem hemistichium Hippol. 324. Deinde χαιρέτω τέκνα Lasc. Ald. et edd. ante Musgr. qui e Codd. B. D. Fl. correxit. Pariter emendavit Porsonus Hippol. 1097. *Monk.*

χαίρετ᾽, ὦ] Ita MSS. B. D. et Flor. Vulgo χαιρέτω. *Musg.*

400. Βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον.] Eadem verba in Heracl. 226. quod ibi notat Elmsleius. *Monk.*

401. προλείπεις μ᾽ Fl. χαῖρε Lasc. *Monk.*

προλείπεις;] MS. Flor. προλείπεις μ᾽. *Musg.*

Pherecrateus ex epitrito tertio pentasyllabo et cretico. *Heath.*

403. Ἰώ μοι μοι τύχας, μαῖα δὲ Lasc. Elmsl. forte legendum putat ἰὼ ἰὼ τ. Vox μαῖα, nutricis magis propria, nunc pro *matre* adhibetur. Vid. not. ad Hippol. 243. Quam inconstans esset usus talium appellandi formularum, patebit e verbis Eustathii ad Il. Ξ. p. 971, 34. ed. Rom. περὶ δέ γε τήθης καὶ μάμμης, οὕτω φασί τινες. Τήθην οἱ Ἕλληνες τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μήτερα· οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν· μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν τὴν μήτερα καλοῦσιν· ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα· μαῖαν δὲ, ὡς ἡμεῖς, τὴν ὑπὸ Ἰώνων ὀμφαλητόμον (scil. *obstetricem*). Idem ad Odyss. Τ. p. 1871, 41. (v. 482. Μαῖα, τίη μ᾽ ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ᾽ ἔτρεφες αὐτὴ

Προλιποῦσα δ' ἁμὸν
Βίον ὠρφάνισεν τλάμων.
Ἴδε γὰρ, ἴδε βλέφαρον, καὶ
Παρατόνους χέρας.
Ὑπάκουσον, ἄκουσον, ὦ
Μᾶτερ, ἀντιάζω σ'·
Ἐγώ σ', ἐγὼ, μᾶτερ,
Νῦν γε καλοῦμαι, ὁ σὸς ποτὶ σοῖσι πί-
τνων στόμασιν νεοσσός—
ΑΔ. Τὴν οὐ κλύουσαν, οὐδ' ὁρῶσαν· ὥστ' ἐγὼ

Deserens autem vitam,
Fecit me orphanum misera.
Vide enim, vide palpebras, et
Resolutas manus.
Audi, audi, O
Mater, *te* obsecro,
Ego te, ego, O mater,
Nunc saltem voco, tuus pullus,
Ad os tuum cadens
Ad. *Vocas* neque audientem, neque videntem: itaque ego

S. λεῖς τὴν οὔτε κλύουσαν, οὔτε ὁρῶσαν. 415. s. Ἐγὼ καὶ σφὼ] Ἐγὼ καὶ ὑμεῖς· * πρὸς

nis inclusa, quos omiserunt Mor. et Musgr. et hac subjecta nota: " Hæc ex Eustathio addidi."

* Junt. Basil. Ὑμεῖς. καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν Εὖ. etc. Corr. Barn.

Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ.) τοιαύτη γὰρ ἡ κυρίως μαῖα, κατὰ μήτερα τρέφουσα. *Monk.*

404. Βέβηκεν omnes præter Lasc. *Monk.*

406. Omnes etiam ἀμὸν, de qua forma vide Blomfield. Gloss. ad Æsch. Theb. 413. Non raro quidem a Nostro usurpatur, postulante metro: nescio autem an rectius in hoc loco reponenda sit communis forma ἐμόν. Quum tamen desint verba antistrophica, satius duxi nihil novare. *Monk*

407. ὠρφάνισσε Barnesius sine causa, et lectore non consulto. *Monk.*

408. " Metro melius conveniret ἴδε γὰρ δή." Musgr. Satis conveniunt vulgata: duæ breves syllabæ respondent longæ μοι in antistr. v. 421. *Monk.*

409. Dochmaicus ex antispasto pentasyllabo et syllaba. In antistropha opponitur epitritus quartus pentasyllabus. 410. Ionicus a minore ex Ionico pentasyllabo et καταπλεῖδι trochaica. 411. Antispasticus ex diiambo, epitrito quarto et amphib. *Heath.*

409. χεῖρας Lasc. *Monk.*

411. Addidi σ', ut vitetur hiatus, quo caret versus antistrophicus. *Monk.*

413. Νῦν γε omittit Lascaris. Has voces cum Elmsleio suspicor interpolatas esse metri gratia. προσπιτνῶν Ald. πιτνῶν Lasc D. Fl. Musgr. Matth. πιτνὼν Gaisf. Vid. v. 103. Non displiceret ποτὶ σοῖς προπίτνων. *Monk.*

414. νεοσσοὺς de *liberis* dicere amabant Tragici. Vid. Androm. 442. Ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ' ἀπὸ πτερῶν σπάσας; Iph. A. 1258. Ὁ μὲν νεοσσός ἐστιν, ἡ δ' ηὐξημένη. Heracl. 240. Herc. F. 223. 984. Citat Wakefield. Æsch. Choëph. 498. Καὶ τῆσδ' ἄκουσον

Καὶ σφὼ βαρείᾳ ξυμφορᾷ πεπλήγμεθα.
ΕΥ. Νέος ἐγὼ, πάτερ, λείπομαι φίλας ἀντ.
Μονόστολός τε ματρός· ὦ
Σχέτλια δὴ παθὼν
Ἐγὼ ἔργα * *
* * *
Σύ τε μοι, ξύγκασι κούρα,
Ξυνέτλας· ὦ πάτερ,

Et vos gravi calamitate percussi sumus.
Eum. Ego juvenis adhuc relinquor a chara, O pater,
Solusque matre, O
Tristia utique passus
Ego mala, * *
* * *
Tuque mecum, soror puella,
Eadem sustines. O pater

3. τὸν Εὔμηλον καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ. 417. Νέος ἐγὼ] Νέος καὶ ἔρημος λείπομαι φίλης μητρὸς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μονοστελλομένων πλοίων. μονόστολος οὖν ἀντὶ τοῦ ἔρημος. 422. Σύ τ' ἐμοι.] Ὡσεὶ ἔλεγε συνόμαιμε, συναδελφὲ, τοσαῦτα ἔτλης, * ὅσα ἐγώ. 423.

* Ἔτλης Florr. 6. 15. pro ἔχεις.

λοισθίου βοῆς, πάτερ, Ἰδὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ. Conferas etiam Nostri Tro. 752. Herc. F. 72. *Monk.*

πιτνῶν] Ita MSS. D. Flor. et Ed. Lasc. Vulgo προσπιτνῶν, quod metro minus convenit. *Musg.*

415. ταύτην δὴ καλεῖς τὴν οὔτε κλύουσαν, οὔτε ὁρῶσαν. Schol. *Monk.*

416. Καὶ σφὼ] Quare σφὼ, cum ponatur pro σφῶϊ, non circumflectatur, nec habeat ἰῶτα subscriptum, vid. Eustathium in Homer. fol. 153. lin. 41. usque ad 154. l. 2. *Beck.*

418. Μονόστολος] Ita vocem exponit Scholiasta. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μονοστελλομένων πλοίων. μονόστολος οὖν ἀντὶ τοῦ ἔρημος. Noster Phœn. 754. μονοστόλου δορός. Ceterum constructio verborum eadem in Med. 51. Πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει; utrobique genitivus pendet a verbo λείπεσθαι. *Monk.*

419. Suppl. 1077. σχέτλια τάδε παθών. ubi fallitur Marklandus corrigens σχέτλιε et τόδε. *Monk.*

Μακρὸν φίλης ματέρος στερηθεὶς] Hæc verba uncinis inclusa addidi ex meis, ad lacunam implendam, ratione metri et poëtæ sensus habita. In Aldina editione nulla omnino defectus Nota cernitur: licet agnoscendum, si recta Carminum sit distributio, nonnihil desiderari. Quare Canterus, qui rationes versuum penitius introspexit, licet haud semel et ipse lapsus, notavit mutilationem quarti hujus antistrophæ versus, et absentiam quinti nos defectum supplevimus, non ut fraudi sim lectori; sed ut locum omni dubitatione purgem. Nec mea cum Euripideis misceri cupio, quare et uncinis separata pono; sed cum Codicibus non liceat, conjectura illum volui quoquo modo sarcire. *Barnes.*

420. Hiatum primus detexit Canterus: ex ingenio suppleverunt Barnesius et Wakefieldius. *Monk.*

421. Σύ τ' ἐμοὶ omnes præter Lasc. Matth. κούρα recte Musgr. ex P. et Lasc. Aldus ceterique κόρα, unde vox συγκασικόρα irrepsit in H. Steph. Thes. Tom. II. p. 86. C. Noster Iph. T. 807. Ὦ ξυγκασιγνήτη τε, κἀκ ταὐτοῦ πατρὸς Ἀγαμέμνονος γεγῶσα. Scholiasta citat synonyma, σύνόμαιμε, συναδελφέ. *Monk.*

Ἀνόνατ᾽, ἀνόνατ᾽ ἐνύμ-
φευσας, οὐδὲ γήρως
Ἔβας τέλος ξὺν τᾷδ᾽,
Ἔφθιτο γὰρ πάρος, οἰχομένας δὲ σοῦ,
Μᾶτερ, ὄλωλεν οἶκος.
ΧΟ. Ἄδμητ᾽, ἀνάγκη τάσδε συμφορὰς φέρειν·
Οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν,
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες· γίγνωσκε δὲ,

Frustra, frustra, uxorem duxisti,
Neque *ad* senectæ
Finem pervenisti cum ista;
Prius enim est mortua: te autem moriente, O
Mater, domus periit.
Cho. Admete, necesse est hanc calamitatem ferre.
Tu enim neque primus, neque postremus mortalium
Uxore bona privatus es: scias autem

S. Ἀνόνατ᾽,] Εἰς γάμον ἐπὶ ἀνωφελείᾳ συνῆλθες. Fl. 6. 428. Ἀνάγκη τάσδε] Ἀνάγκη γὰρ ἀποθανεῖν· ὡς τοῦ Ἀδμήτου ὑπό τε τοῦ πάθους τῆς γυναικὸς,* καὶ τοῦ θρήνου τῶν

* Τῆς γυναικὸς Barn. pro τῶν γυναικῶν. In fine legendum suspicor: πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει ὁ χορός.

κόρα,] Metrum postulat κούρα, quod ex Lib. P. recepi. *Musg.*

Etiam Heath. conjecit κούρα. *Beck.*

σύγκασι κόρα,] Quia Scapula legit junctim συγκασικόρα, ita distinguendum moneo; σύγκασις autem a κάσις, *frater*, vel *soror*, hinc κασίγνητος, κασιγνήτη et κόρα addita *sororem* designat. *Eumelus* autem sororem suam alloquitur, *Perimelen*, quæ *muta* est persona in hac Fabula. *Barnes.*

422. Seidler. de Dochm p. 103. delet ὦ, ob strophicum. Mallem legere ξύντλας abjecto augmento, vel participium ξυντλᾶσ᾽, quod verisimilius est. *Monk.*

423. Ἀνόνητ᾽ ἀνόνητ᾽ vulgo. Dorismum restituit Matthiæus. Adverbialem hujus vocabuli usum illustravi ad Hippol. 1140. q. v. ἀνόνητον γάμον est in Orest. 1516. *Monk.*

425. Conferendum est Med. 916. Ἴδοιμι δ᾽ ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος Μολόντας. Scilicet τέλος ἥβης—γήρως, diceremus Angli, *the period of youth, the period of old age.* σὺν τῷδ᾽ Lasc. *Monk.*

428. Corrupte ἀνάκη et συμορὰς Lascaris. *Monk.*

ἀνάγκη] Positum est pro ἀναγκαῖόν ἐστι. Aristoph. Plut. v. 5. μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα κ. τ. λ. Herodot. II. 65. extr. τεθνάναι ἀνάγκη. II. 35. τρέφειν τοὺς τοκέας τοῖσι μὲν παισὶ οὐδεμίη ἀνάγκη, μὴ βουλομένοισι τοῖσι δὲ θυγατράσι πᾶσα ἀνάγκη. Soph. Electr. v. 1628. ἦ πᾶσ᾽ ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν. Cæt. eadem sententia, quæ h. l. legitur, extat etiam ap. Menandr. Fragm. CXCIII. ex Com. ἀνθρωπίνως χρὴ τὰς τύχας φέρειν. *Kuinoel.*

429. Eadem fere repetit Chorus infra v. 916. Τλᾶθ᾽· οὐ σὺ πρῶτος ὤλεσας Γυναῖκα. 954. Τί νέον τόδε; πολλοὺς Ἤδη παρέλυσεν θάνατος δάμαρτος. Usitatissimum illud consolationis genus attigi ad Hippol. 836. allegans Brunckii notam ad Soph. Electr. 153. Alia exempla habet Valckenærius Diatr. p. 179. B. C. Nostrum locum attulit Scholiasta ad Hippolytum, citans οὐ γάρ τοι, solenni vitio. Vid. Blomfield. ad Æsch. Theb. 222. *Monk.*

430. ἤμπλακες Lasc. Ald. ceterique præter Gaisf. ἥμαρτες Schol. ad Hipp. 836. Vide notata supra ad v. 247. *Monk.*

Ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται.
ΑΔ. Ἐπίσταμαί γε, κοὐκ ἄφνω κακὸν τόδε
Προσέπτατ'· εἰδὼς δ' αὔτ' ἐτειρόμην πάλαι.
Ἀλλ', ἐκφορὰν γὰρ τοῦδε θήσομαι νεκροῦ,
Πάρεστε, καὶ μένοντες, ἀντηχήσατε

Quod omnibus nobis mors debetur.
Ad. Scio sane, nec subito hoc malum
Advolavit: cum vero scirem hæc, cruciabar jampridem.
Sed, enim cadaveris faciam solennem elationem,
Adeste, et una per vices canite

S. παίδων συγχυθέντος πρὸς αὐτόν. 432. Κοὐκ ἄφνω κακὸν τόδε] Οὐκ ἐξαίφνης μοι αὕτη ἡ συμφορὰ ἐπῆλθεν, ἀλλὰ προειδότι. 434. Ἀλλ', ἐκφορὰν] Ποιήσομαι ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ. 435. Πάρεστε,] Παραμείνατε, παραμεῖναι ὀφείλετε. * 436. Παιᾶνα] Θρῆνον, ἐφ' ᾧ οὐ

* Flor. 15. παραμ. διότι παραμεῖναι ὀφ.

431. Ita loquitur infra v. 798. Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται. Androm. 1275. Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἥδε πρὸς θεῶν Ψῆφος κέκρανται, κατθανεῖν ὀφείλεται. ut recte edidit Gaisfordius. Wakefieldius confert Hor. A. P. 63. *Debemur morti nos nostraque.* *Monk.*

432. ΑΔ. deest in Ald. Herv. 1. *Monk.*

433. Soph. Aj. 282. Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; ubi Brunckius contra librorum consensum edidit προσέπτετο. Utramque formam Atticis adhibitam esse docet Porsonus ad Med. 1. In Tragicis vero πτάσθαι præfert Elmsleius ad Soph. Œd. T. 17. cum alteram formam nonnisi duobus in locis exhibeant libri. *Monk.*

434. Suidas, ἐκφοράν· ταφήν· ἐκ τοῦ ἐπὶ μνήματος ἐκφέρεσθαι. Eandem habet glossam Hesychius, sed corruptam. Vox in hoc sensu legitur apud Æschylum Theb. 1026. Aristoph. Plut. 1008. Eccles. 926. Verbum ἐκφέρειν pro *sepelire* infra v. 732. Ἀλλ' οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις; Notissima sunt in hoc usu apud Latinos *efferre*, et *elatio*. Locutionem τάφον θέσθαι habet Sophocles Œd. T. 1447. *Monk.*

Ἀλλ' ἐκφορὰν etc.] De verbo ἐκφορᾶς et de mortuorum elatione vid. Joh. Kirchmann. de Funerib. Roman. L. II. c. 1. *Barnes.*

Scilicet ἐκφορά respondet Latinorum vocabulo *elatio*, et idem est, quod ἐκκομιδὴ, h. e. *mortui hominis ad sepulturam exportatio* Hoc sensu utuntur etiam Latini verbo *efferre*, ut Horat. Sat. IV. V. 84. s. *Me sene, quod dicam, factum est; anus improba Thebis Ex testamento sic est elata:* — *Kuinoel.*

436. Παιὰν de quovis hymno, etiam qui Diis infernis accinebatur, dictum est, notante Abreschio ad Æsch. Choëph. 149. (Παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας.) ubi versum Alcestidis citat Scholiasta. Dixit igitur Æschylus Theb. 866. Ἀΐδῃ τ' Ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν. Agam. 654. Πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἐριννύων. Noster Tro. 582. Τί παιᾶν' ἐμὸν στενάζεις; In his vero et similibus credo per euphemismum dictum esse: certe nonnunquam inter Pæanas et luctuosas nænias distinguunt Poëtæ: vid. Stanl. ad Æsch. Choëph. 149. Citant viri docti Hom. Il. I. 158. Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος, ἠδ' ἀδάμαστος. ad quem locum Scholiasta Venetus et Eustathius conferunt Fragm. Æschyli Niobæ, Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ, Οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις, Οὐδ' ἔστι βωμὸς, οὐδὲ παιωνίζεται. *Monk.*

Παιᾶνα] Παιὰν proprie vocatur Apollo ut v. 92. Aristoph. Acharn. v. 1210. deinde *hymnus in* Apollinem schol. ad Aristoph. Plut. v. 636. παιὰν μὲν ὕμνος ἐστὶν εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ παύσει λοιμοῦ (quo sensu occurrit Hom. Il. α'. 473.) ᾀδόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου. πολλάκις δὲ καὶ προσδοκουμένου δεινοῦ — schol. Euripid. Phœn. v. 1118. Παιάν· εἶδος ᾠδῆς λεγό-

Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ.
Πᾶσιν δὲ Θεσσαλοῖσιν, ὧν ἐγὼ κρατῶ,
Πένθους γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω,
Κουρᾷ ξυρηκεῖ, καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ.
Τέθριππά τε ζεύγνυσθε, καὶ μονάμπυκας

Lugubre carmen inferorum implacabili Deo:
Omnibus vero Thessalis, quibus ego præsum,
Jubeo participes esse luctus hujus mulieris,
Cæsarie rasa, et nigra veste:
Quadrigisque, si qui jungitis, et singularibus

S. σπένδουσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς παιᾶσι. 439. Κουρᾷ ξυρηκεῖ,] Κελεύω αὐτοὺς μετέχειν τοῦ πένθους * τῷ κεκάρθαι καὶ μελανειμονεῖν.

* Πένθους pro πάθους Florr. 6. 15.

μενον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ καταπαύσει τῶν δεινῶν. add. schol. min. ad Hom. Il. α'. p. 437. Rom. denique de *quolibet hymno* frequentatur, ut h. l. de neniis et ap. Herodi. IV. 2. ᾄδουσι δὲ ἑκάτεροι ὕμνους τε καὶ παιᾶνας εἰς τὸν τετελευτηκότα, σεμνῷ μέλει καὶ θρηνώδει ἐρρυθμισμένους vid. schol. ad h. l. *Kuinoel.*

438. Πένθος omnes præter Gaisfordium, qui sequitur Valckenærium ad Phœn. 375. citantem πένθους ex Codice Florentino; recte, ut opinor. Conferas constructiones locorum quæ sequuntur: Phœn. 1723. Ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς. Andr. 655. Τοῦ σοῦ τε παιδὸς αἵματος κοινουμένην. Cycl. 297. Ὧν καὶ σὺ κοίνου. 634. ὡς ἂν τῆς τύχης κοινώμεθα. Idem Codex habet θέλω pro λέγω. *Monk.*

Recte πένθους reposuit Valck. ad Phœniss. 375. Heath. In eodem cod. pro λέγω perperam est θέλω. *Beck.*

439. MS. apud Valck. μελαγχίμοις πέπλοις, per errorem, ut videtur, ex loco Phœnissarum (382. Pors.) σὲ δέρκομαι Κάρα ξυρηκὲς καὶ πέπλους μελαγχίμους Ἔχουσαν. Inde vero κάρᾳ ξυρηκεῖ legendum suspicatur Blomfieldius; observans tamen vulgatum defendere Tro. 141. Κουρᾷ ξυρηκεῖ πενθήρει. (ubi ξυρ. e nostro versu irrepsisse putat Hermannus.) infra v. 528. κουρᾷ πενθίμῳ. 834. κουρὰν βλέπεις, Μελαμπέπλους στολμούς τε. De hac notissima veterum consuetudine multa dedit Kirchmannus de Fun. Rom. II. 13, 14. *Monk.*

Κουρᾷ] De rasura capitis in luctu confer Suppl. v. 97. Troad. v. 141. Aliquanto minus est tonsura capillorum memorata Helen. v. 1096. et v. 1208.

καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ.] MS. Flor. καὶ μελαγχίμοις πέπλοις. *Musg.*

Κουρᾷ ξυρήκει,] De more hoc, nimirum ut lugentes raderentur vid. Kirchman. de fun. Rom. II. 13, 14. Hinc Accius in Amphitryone apud Nonnium — *sed quænam hæc est mulier funesta veste, tonsu lugubri?* Hinc et proverbium — ξυρεῖν ἐν χρῷ — — Παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς βάθος ἁπτομένων λεγομένη καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων. Vid. plura de his apud eundem Τυμβόγραφον II. 14. de crinibus autem mortuo ablatis, eundem II. 15. *Barnes.*

Κουρᾷ] De more illo vett. quo lugentes caput, genas, supercilia tondebant, vid. præter Kirchman. a Barnesio laudatum Potterum ad Lycophr. v. 862. Nigris autem etiam vestibus vett. in luctu uti solitos esse auctor est Artemidor. III. 3. οὐ γὰρ inquit οἱ ἀποθανόντες, ἀλλὰ οἱ πενθοῦντες τοὺς ἀποθνήσκοντας τοιούτοις χρῶνται. *Kuinoel.*

In cod. Flor. legitur καὶ μελαγχίμοις πέπλοις juxta ea, quæ leguntur in Phœn. 375. quorum memor librarius ea hic quoque intrusisse videri potest. Quare autem aliquis, hac lectione exturbata, vulgatam potius intruderet, haud facile est cogitatione assequi. *Heath.*

440. Aliam lectionem τέθριππά θ' οἳ

Πώλους σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φόβην.
Αὐλῶν δὲ μὴ κατ' ἄστυ, μὴ λύρας κτύπος
Ἔστω, σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας.
Οὐ γάρ τιν' ἄλλον φίλτερον θάψω νεκρὸν
Τοῦδ', οὐδ' ἀμείνον' εἰς ἐμ'. ἀξία δέ μοι
Τιμῆς, ἐπεὶ τέθνηκεν ἀντ' ἐμοῦ μόνη.
ΧΟ. Ὦ Πελία θύγατερ χαί- στροφὴ α'.

Equis ferro secate cervicis jubam.
Tibiarum vero ne per urbem, neque lyræ strepitus
Sit, duodecim integris mensibus.
Non enim ullum aliud charius cadaver sepeliam,
Quam hoc, neque quod sit plus de me meritum: digna autem
Est, quæ honore a me afficiatur, siquidem pro me est mortua sola.
Cho. O Peliæ filia,

S. 450. Ἴστω δ' Ἀΐδας] Γινωσκέτω δ' ὁ Ἅιδης καὶ ὁ Χάρων, ὃς ἐπὶ τῷ πηδαλίῳ καὶ τῇ

ζεύγνυσθε habent B. D. Fl. Wakefieldii ἐκζεύγνυσθε vox nihili est. Spanhemius ad Call. Hymn. in Del. 113. notat equos singulares dictos fuisse κέλητας, et μονίππους, et ἀεθλίους, et μονάμπυκας, Pindarum vero tres equestres ἀγῶνας designasse Olymp. V. 15. Ἵπποις, ἡμιόνοις τε, μοναμπυκίᾳ τε. scilicet quadrigis, bigis, et equis singularibus. μονάμπυξ occurrit in Nostri Suppl. 588, 682. *Monk.*

Τέθριππά θ', οἳ ζεύγνυσθε,] Ita MSS. B. D. et Flor. Ed. Ald. τέθριππά τε ζεύγνυσθε. *Musg.*

Τέθριππά τε ζεύγνυσθε καὶ μονάμπυκας Πώλους σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φόβην.] Herodotus L. IX. memorat, Persas, audita Masistii cæde, seipsos, et *equos* et jumenta totondisse; quod et alias Mardonium ipsum in luctu fecisse memorat idem auctor. Quin et Alexandrum Magnum equos suos totondisse in Hephæstionis funere, et Thebanos, mortuo Pelopida, Plutarchus memorat. Vid. Johan. Kirchmann. de Roman. Funer. L. II. c. 14. *Barnes.*

Lege, Τέθριππα δὲ ζεύγη τε καὶ—aut τέθριππά τε ζεύγη, μονάμπυκάς τε πρὸς—*et præterea*, vel *simul quoque*, h. e. *tam quadrijuges, quam singulares, equos tondete. Reisk.*

441. Kirchmann. de Fun. Rom. II. p. 190. advocat Persas apud Herodotum Masistium lugentes: locus est Lib. IX. 24. ἀπικομένης δὲ τῆς ἵππου ἐς τὸ στρατόπεδον, πένθος ἐποιήσαντο Μασιστίου πᾶσά τε ἡ στρατίη καὶ Μαρδόνιος μέγιστον, σφέας τε αὐτοὺς κείροντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια, οἰμωγῇ χρεώμενοι ἀπλέτῳ. Idem fecisse Thebanos mortuo Pelopida, et Alexandrum ob luctum Hephæstionis, auctor est Plutarchus Tom. I. p. 296. C. 704. E. *Monk.*

τέμνετ — φόβην.] Morem fuisse equos in luctu tondere. bene docet Barnesius ex Herod. IX. c. 24. Plutarch. in Pelopida et Alexandro M. *Musg.*

Hes. V. Δεσπότην κεκαρμένοι — καὶ τοὺς ἵππους ἀπέκειρον ἐπὶ τοῖς θανάτοις τῶν δεσποτῶν. *Musg.*

443. Vid. supr. v. 346. *Monk.*

σελήνας] *Menses*, ut Helen. 114. Aliter est Electr. 1133. *Musg.*

σελήνας] *Lunas*, i. e. menses. Vid. ad Helen. v. 114. *Barnes.*

445. Libenter reposuerim τῆσδ' pro τοῦδ'. Deinde ἀξία δέ μοι τιμῆς vertendum, *digna quæ a me honorem accipiat*, ad mentem Porsoni, Hec. 313. (Ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι.) ubi advocat hunc locum, et Arist. Acharn. 633. Pac. 918. Addit Elmsleius (ad Acharn.) Plut. 877. πολλοῦ γ' ἄξιος Ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεός ἐσθ', ὅτι Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. Non dissimilia sunt infr. 1079. ἀξία δέ μοι σέβειν. Suppl. 1240. Heracl.

ῥουσά μοι εἰν Ἀΐδα δόμοισιν
Τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις.
Ἴστω δ' Ἀΐδας ὁ μελαγχαίτας
Θεὸς, ὅς τ' ἐπὶ κώπᾳ
Πηδαλίῳ τε γέρων
Νεκροπομπὸς ἵζει,
Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίσταν

Læta mihi in Plutonis regno
Tenebricosam domum colas.
Sciat autem Pluto nigricomus
Deus, et qui ad remum,
Et ad gubernaculum senex
Mortuorum deductor sedet,
Se jam longe longe optimam mulierum

S. κώπῃ * ἵζει, ἀρίστην γυναῖκα πορθμεύσας εἰς τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην

* Ἵζει Barn. pro ἥξει Junt. Basil. Flor. 6. ἵξει Flor. 15.

316. δ' ἐμοὶ pro δέ μοι olim corrigebat Porsonus Advers. p. 222. *Monk.*

447. Vulgo Πελίου. Primus restitui Doricam formam, quæ extat in Pind. Pyth. IV. 239. *Monk.*

448. ἐν Ἀΐδα δόμοισι Lasc. Ald et sic vulgo. Præpositionem omisit Musgravii typographus. Recte Wakef. εἰν, quod adhibuit Noster in Iph. A. 773. Tro. 827. et sic Markland. Nunc vero imitatur Homerum Iliad. Ψ. 179. Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι. observante Wakefieldio. Vid. ad v. 282. Ἀΐδας δόμοις. B. D. Fl. *Monk.*

ἐν Ἀΐδα δόμοισι] MSS. B. D. et Flor. εἰν Ἀΐδαο δόμοις. Quibus displicet δόμοις, sequente οἶκον, legere possunt εἰν Ἀΐδα νόμοισι. Pindar. Pyth. II. v. 81. οὔτ' ἐν ἀνδράσι γεράσφορον οὔτ' ἐν θεῶν νόμοις. vid. etiam ad Iph. in Taur. v. 1112. Tolletur tamen alioqui tautologia, si quis οἶκον non domum, sed partem domus, cum Hesychio interpretetur.

οἶκον et οἰκίαν distinguit Philo Jud. in his: οἶκος δὲ, ἐν ᾧ διαιτᾶται, τῆς ὅλης ὑπεξῃρημένος οἰκίας, ὁ λόγος. p. 264. Ed. Turneb. Clem. Alex. ὁ Ἥλιος — διὰ θυρίδων καὶ μικρᾶς ὀπῆς πρὸς τοὺς μυχαιτάτους οἴκους ἀποστέλλει τὴν αὐγήν. p. 711. A. *Musg.*

Ionicus a majore ex Ionico et ithyphallico. Similis v. 453. 449. Ionicus a minore ex Ionico pentasyllabo et ithyphallico. Similes v. 452. et 470. *Heath.*

449. ἱκετεύοις Aldus: emendavit Duportus οἰκετεύοις, quod exhibent Codd. D. Fl. P. et amplectuntur nuperi editores. οἰκετεύεις Lasc. Hesychius οἰκετεύεται· συνοικεῖ. Nescio an alibi reperiatur verbum; proprie valet, *esse e familia.* Epitheton ἀνήλιος de inferis adhibetur etiam v. 868. et Herc. F. 608. *Monk.*

οἰκετεύοις.] Ita MSS. B. D. Fl. Lib. P. Ed. Lasc. οἰκετεύεις. Ed. Ald. ἱκετεύοις. οἰκετεύειν idem videtur esse, quod οἰκεῖν. Athenæus p. 267. ὅτι δὲ οἰκέτης ἐστὶν ὁ κατὰ τὴν οἰκίαν διατρίβων, κἂν ἐλεύθερος ᾖ, κοινόν. Confirmat Theocrit. Idyll. XVIII. v. 38. *Musg.*

οἰκετεύοις.] Ita optime legit Cl. Vir Jacobus Duportus, Græcæ olim linguæ in Academia nostra Cantabrig. Professor nobilis. Hunc autem illi merito honorem exhibemus, quod solus inter tot doctissimos homines hoc vidisse visus est. Οἰκετεύω autem et οἰκετεύομαι ab οἰκέτης, et οἰκετεύεται, συνοικεῖ. Hesych. et Phavorin. Certe ἱκετεύοις, quod prius obtinebat, nullum hic locum habere potest, et facili deflexione potuit ab οἰκετεύω corrumpi. *Barnes.*

ἱκετεύοις, pro quo temere Barn. recepit

Λίμναν Ἀχεροντίαν πο-
ρεύσας ἐλάτᾳ δικώπῳ.
Πολλά σε μουσοπόλοι μέλ- ἀντιστρ. α.

Transvexisse trans paludem Acherontiam
Cymbia biremi.
Multum te Poëtæ canent,

S. 458. sq. Οὐρείαν χέλυν,] Τὴν λύραν· ἀπὸ γὰρ χελώνης ὀρεινῆς ἡ λύρα ἐστίν. εἰσὶ δὲ καὶ * ἔνυδροι. διὸ ὀρείαν εἶπεν. Ἄλλως. Τουτέστι μετὰ λύρας. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι

* Ἔνυδροι Florr. 6. 15. pro ἄνυδροι, ut legendum vidit Heath. Mox τουτέστι μετὰ λύρας iidem, ubi vulgo μετά deerat. Itaque hoc schol. a priore sejunxi, interposito Ἄλλως.

conjecturam Duporti, bene se habet, valetque idem, ac ἱκάνοις, ἀφίκοιο, *pervenias, appellas.* cf. Hes. V. Ἱκέτευσεν· μετῳκίσθη. *Reisk.*

450. Ἀΐδης omnes. De constructione conferas observata supra ad v. 151. In hoc versu subintelligendum est ἴστω δεξάμενος, aut aliquid ejusmodi. *Monk.*

453. Charon ψυχοπομπὸς vocatur v. 371. Videas etiam notata ad v. 262. *Monk.*

454. Alterum δὴ omittit Lasc. *Monk.*

455. Ἀχεροντείαν Lasc. Ceteri Ἀχεροντίαν, præter Scholiastam qui Ἀχερουσίαν. In Herc. F. 840. vulgatur Ὡς ἂν πορεύσας δι' Ἀχερούσιον πόρον Τὸν καλλίπαιδα στέφανον αὐθέντῃ φόνῳ—unde liquet subaudiendum esse διὰ in nostro loco, et in Soph. Trach. 560. Ὃς τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς Μισθοῦ 'πόρευε χερσίν. Scribitur Ἀχερούσιος etiam in Æsch. Ag. 1169. Contra Ἀχερόντιος Herc. F. 772. Arist. Ran. 471. et hoc, ut opinor, magis poëticum est. Callim. Fragm. 110. Ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον. *Monk.*

Ἀχεροντίαν] Alias Ἀχερουσίαν, ut Schol. eodem recidit. *Barnes.*

Ita hos versus probabiliter corrigit Abresch. Obss. Misc. T. V. p. 84. Σπάρτᾳ κύκλος ἁνίκα Καρνείου Περινίσσεται ὥρας. Μηνὸς ἀειρομένας Παννύχους σελάνας. Ut sententia sit: *Sparta cum orbis Carnei mensis redit in tempus, quod præbet noctes, quæ totæ a luna illustrantur. Heath.* est proprium lunæ epitheton, quod sæpe etiam de ipsa nocte dicitur ut ap. Soph. Aj. 942. *Kuinoel.*

456. δυκώπῳ Lasc. *Monk.*

457. μουσοπόλοι sunt *Poëtæ*, interpretante Valckenaerio ad Phœn. 1505. Cum his versibus conferre possis Heracl. 777. seq. *Monk.*

458. ἑπτάτονος χέλυς, ἀντὶ τοῦ, ἡ ἑπτάχορδος Schol. et sic Hesych. Horatius lyram suam compellat Carm. III. xi. 3. *testudo, resonare septem Callida nervis.* Habet Noster χέλυος ἑπτατόνου etiam in Herc. F. 685. et ἑπτατόνου λύρας Iph. T. 1136. in Ione vero v. 894. τᾶς ἑπταφθόγγου κιθάρας. Pindarus Pyth. II. 129. ἑπτακτύπου φορμιγγός. Nem. V. 43. Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον Χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων. Si quid cognoscere cupiat lector de historia lyræ seu testudinis, hauriat velim ex prolixa dissertatione Spanhemii ad Callim. Hymn. in Del. 253. Habet οὐρείαν. Schol. *Monk.*

459. ἀπὸ γὰρ χελώνης ὀρεινῆς ἡ λύρα ἐστίν. Schol. Hymnus Homericus in Merc. 42. ὀρεσκῴοιο χελώνης. Deinde κλείοντες hactenus editum est. Elmsleius auctor fuit scribendi κλέοντες, quæ forma nusquam, quod sciam, in editionibus veterum hodie extat: credo tamen Atticos adhibituros fuisse κλέω, non secus ac θέω, πλέω, πνέω, quorum productæ formæ θείω, πλείω, πνείω aliquoties apud Ionicos poëtas leguntur. Hic certe metrum flagitat κλέοντες, et in Iph. A. 1053. κλέουσαι. vocabulum autem agnoscunt Etymol. M. p. 517, 48. p. 520, 31. et Zonaras p. 1221. hujus verba sunt, κλέω· δοξάζω. παρὰ τὸ κλέος, κλέω καὶ κλείω. Passivum κλέομαι extat in Odyss. N. 299. Ceterum ἄλυροι ὕμνοι videntur Valckenaerio ad Phœn. 1034. esse *carmina lugubria, threni. Monk.*

460. Σπάρτα κύκλος Lasc. Ald. et reliquæ edd. vett. Correctum est Σπάρτᾳ primum in ed. H. Steph. an. 1567. Edi-

φουσι καθ' ἑπτάτονόν τ' ὀρείαν
Χέλυν, ἔν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις,
Σπάρτᾳ, κύκλος ἀνίκα Καρνείου

Et in montana habente septem fides
Lyra, et in hymnis sine lyra cantatis celebrantes,
Spartæ, quando annuum Carnei

S. Λοκρῷ (p. 589. V.) "καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά." καὶ πεζαὶ δέ τινες ἑταῖραι * λέγονται, αἳ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι. Ἑπτάτονος χέλυς] Ἀντὶ τοῦ ἡ ἑπτάχορδος.

* Πεζὰ — Πεζαὶ Florr. ut legendum monuit Pors. Advers. p. 299. (p. 265. ed. Lips.) ἑταῖραι. Heath. pro ἑτεραι.

dit Barnesius Σπάρτᾳ κυκλὰς—ὥρα, ex emendatione Scaligeri, probantibus Musgravio, ceterisque præter Matthiæum; et hoc libenter reciperem, si modo constaret phrasin κυκλὰς ὥρα Euripideæ poësi tribuendam esse: parum enim ad rem facit, quod citant ex Nonno et Hymnis Orphicis. Editum defendit Iph. A. 717. Ὅταν σελήνης εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλος. Ceterum Καρνεῖα festa in honorem Apollinis Spartæ celebrata, septimo die mensis Carnei incipiebant, sexto decimo terminabantur. Plurima veterum loca has ferias spectantia indicarunt Meursius Græc. Fer. p. 178. Spanhemius ad Call. H. in Apoll. 72, 78. Dukerus ad Thuc. V. 54. et Barnesius. *Monk.*

Σπάρτᾳ,] Ita Lib. P. Ed. Ald. Σπάρτα casu recto.

κύκλος] Legendum cum Scaligero κυκλάς. κυκλὰς ὥρα, est *tempus anniversarium.* Orpheus Hymno LII. 7.

——— κινῶν τε χορὸς ἐνι κυκλάσιν ὥραις.

Iterumque LV. 5.

Σβεννύμενε, λάμπων τε καλαῖς ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις.

Interpungendum autem post Σπάρτᾳ, ut constructio sit κλείοντες Σπάρτᾳ, non ἀνίκα περινίσεται Σπάρτᾳ. Pro ὥρα Lib. P. ὥρᾳ cum iota subscripto. *Musg.*

κυκλὰς] Ita cum Jos. Scaligero et Heinsio lego, ut cum ὥρα concordet. Nonnus sæpe Κυκλάδος ὥρης, et Κυκλάδες νῆσοι. Isocr. Plutarch. etc. Καρνεῖυ μηνὸς, i. e. mensis, quo Carneia celebrabantur. Carneia autem erant Festa Apollinis apud Spartanos, in quibus Terpander Lesbius primum vicit. Unde Callimach. in Hymno ad Apollinem v. 72.

Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τόδε πρώτιστον ἕδεθλον,
Δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης.

Vid. Meursium de Feriis Græciæ L. IV. Eustath. ad Hom. Il. ω'. in ipso fine, fol. 1376. lin. 45. Et Athenæum Deipnos. L. IV. c. 9. et L. XIV. c. 9. Tempus autem vernum, quo hæc Festa celebrata erant, ut hic Καρνείου μηνὸς ὥρα vocatur, ita Callimacho Καρνειάδες ὧραι ejusdem hymni ibid. v. 87. Τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι. Erat autem is mensis Θαργηλιὼν dictus Athenis, Καρνεῖος vero Cyrenæis, idem cum Romanorum Aprili: cujus septimo die hoc Festum incepit, et per novem continuos dies celebrabatur existente plenilunio. Vide Hospinianum de Origine Festorum L. II. c. 13. titulo Καρνεῖα ἱερά. Aliis autem respondet hic mensis Μεταγειτνιῶνι Atheniensium, vel Junio, uti Plutarchus in Nicia. Vid. Joh. Meursii Miscell. Lacon. L. III. c. 8. Apollo autem Καρνεῖος cognominabatur a Carno, nobili vate, Jovis et Europæ filio. Id. Lacon. L. IV. c. 15. Vide plura de hac re Cæl. Rhodig. Antiqu. Lect. L. IX. c. 8. Musica autem certamina Lacedæmone agi solita, et Athenis, notius est, quam ut hic probemus. De Deliacis Choris, et hujusmodi certaminibus vid. Thucydidem L. III. cap. 104. Notandum autem, pium poëtam non hic minus æquum hostibus Spartanis esse, quam Atheniensibus suis; utrosque enim ob poëticæ et musicæ studium pariter laudat. *Barnes.*

460. ss. Ita hos versus probabiliter corrigit Abresch. Obss. Misc. T. V. p. 84.

Σπάρτᾳ κύκλος ἀνίκα Καρνεία
Περινίσσεται ὥρας

Περινίσσεται ὥρα
Μηνὸς ἀειρομένας
Παννύχου σελάνας,
Λιπαραῖσί τ' ἐν ὀλβίαις Ἀθάναις.
Τοίαν ἔλιπες θανοῦσα
Μολπὰν μελέων ἀοιδοῖς.
Εἴθ' ἐπ' ἐμοὶ μὲν εἴη, στροφὴ β'.
Δυναίμαν δέ σε πέμψαι

Redit tempus
Mensis, tenente cœlum
Per totam noctem luna,
Et in divitibus beatis Athenis.
Talem reliquisti moriens
Cantilenam carminum cantoribus.
Utinam penes me esset,
Possemque te emittere

S. 461. Περινίσσεται] * Περικυκλοῦται. κυκλοειδὴς γὰρ ὁ χρόνος. καὶ Ὅμηρος, περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ. 462. Ἀειρομένης] Μετεωριζομένης, πλησιφαοῦς τῆς σελήνης, ἐν πανσε-

* Περικυκλοῦται Heath. pro περικυκλοῦνται.

Μηνὸς ἀειρομένας
Παννύχυς σελάνας.

ut sententia sit: *Sparta cum orbis Carnei mensis redit in tempus. quod præbet noctes, quæ totæ a luna illustrantur.* Heath. Idem Abresch. in Schol. scribit περικυκλῦται. *Beck.*

461. Περινείσεται Musgr. et Matthiæ. ex MS. E. vid. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 98. Blomfield. Gloss. ad Æsch. Prom. 540. ὥρα vulgo: ὥρᾳ P. et Matth. ὥρας Abresch. Misc. Obs. V. p. 84. *Monk.*

Edidi περινείσεται ex MS. E. quod tempus præsenti περινίσσεται hoc in loco elegantius est. *Musg.*

Ex Hes. ubi est περιΐσσεται ὥρας, περιέρχεται τὰς ὥρας, maluit quidam V. D. in Eurip. ὥρας. *Beck.*

462. Hes. Ἀειρομένας· περιερχομένας. *Beck.*

463. ὅτε γὰρ πανσέληνός ἐστι, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς φέγγει. Schol. *Monk.*

464. Λιπαραὶ, Athenarum epitheton perquam frequentatum, sonabat *præstantes*, vel *splendidæ*, interprete Spanhemio ad Callim. H. in Del. 155. et 164. Noster quidem Tro. 807. Λιπαραῖσι κόσμον Ἀθάναις. Pind. Nem. IV. 29. λιπαρᾶν εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν. et sic Isthm. II. 30. Idem apud Schol. Aristoph. Acharn. 637. Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθᾶναι. et apud Schol. Nub. 299. λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι. Hujus tituli amorem aperte ridet Aristophanes, Acharn. 639. Εἰ δέ τις ὑμῶν ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας, Ηὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφυῶν τιμὴν περιάψας. et in Eq. 1329. Hæc loca, cum aliis quibusdam eodem facientibus, indicaverunt, præter Spanhemium, Wesselingius Probab. p. 42. Wyttenbach. Bibl. Crit. III. i. p. 50. Schneider. ad Fragm. Pind. Tom. III. p. 74. ed. Heyn. *Monk.*

467. Idem est votum Herculis infra 1091. *Monk.*

469. Ἅιδου Lasc. Ἀΐδου Aldus et sequentes. Ἀΐδα rècte Matthiæ. Deinde τεράμνων edd. omnes. De hac voce videas quæ notavimus ad Hippol. 538. τέρεμνα· οἰκήματα Hesych. Supprimitur εἰς post πέμπειν infra quoque v. 495. *Monk.*

Φάος ἐξ Ἀΐδα τερέμνων,
Κωκυτοῦ τε ῥεέθρων,
Ποταμίᾳ νερτέρᾳ τε κώπᾳ.
Σὺ γὰρ, ὦ μόνα, ὦ φίλα γυ-
ναικῶν, σὺ τὸν αὐτᾶς
Ἔτλας πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι
Ψυχᾶς ἐξ Ἀΐδα· κοῦφα σοι
Χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, γύναι· εἰ δέ τι

In lucem ex Plutonis tectis,
Et *ex* Cocyti fluentis
Fluviatili et infernali remo.
Tu enim, O unica, et chara
Mulierum, tu tuum
Sustinuisti maritum pro tua permutare
Vita ex inferis: levis
Terra cadat super te, mulier. Si quod vero

S. λήνῳ τῆς ἑορτῆς ἀγομένης. Ἄλλως. Εὐφυῶς τὴν πλησιφαῆ διὰ τὰς ἀειρομένας * παννύχους ἐδήλωσεν. ὅτε γὰρ πανσέληνος ἐστὶ, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς φέγγει. 471. Νερτέρᾳ τε κώπᾳ.] Ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς κώπης ἂν ἤνεγκαν σε (ἀνήνεγκα ἄν σε). Fl. 6. 475. Κοῦφα σοι] Εἴη

* An: διὰ τοῦ ἀειρομένας παννύχου σελάνας?

Ionicus a minore ex Ionico et ditrochæo. *Heath.*

τεράμνων,] Hoc vocab. h. l. per α scriptum extat, ut ap. Eurip. Hippol. v. 766. Lycophr. Alex. 350, 361. Antipatr. Anthol. I. c. 3. epigr. 3. Sed scribitur etiam per ε ut Phœn. 343. Orest. 1366. Hippol. 420. Troad. 1307. *Kuinoel.*

470. Ita cum Matthiæo edendum judicavi, ex MSS. B. D. Fl. rescripto tantum ῥεέθρων pro ῥείθρων. Versus est Pherecrateus. Καὶ Κωκυτοῖο ῥείθρων E. P. Lasc. Καὶ Κωκυτοῖο ῥεέθρων Ald. Versum suspectum habet Hermannus ad Orphic. p. 7?4. cum nihil habeat in antistropha cui respondeat. Verum lacunam esse post v. 482. mutila constructio ostendit. *Monk.*

ῥεέθρων,] MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. ῥείθρων. MSS B. D. et Fl. κωκυτȣ̃ τε ῥείθρων. *Musg.*

471. Antispasticus ex epitrito primo pentasyllabo, diiambo, et syllaba. Diiambo in antistr. opponitur epitritus primus alter. *Heath.*

472. ὦ φίλα γυναικῶν, pro ὦ φιλτάτα. Hanc constructionem attigit Porsonus Præf. ad Hec. p. cxc. afferens ex Theocrito φίλ' ἀνδρῶν. ex Callimacho (Fragm. 131.) πρηεῖα γυναικῶν. ex Aristoph. Ran. 1081. ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν. Istis adjicias Heracl. 567. ὦ τάλαινα παρθένων. Quin et in Hippol. 849. leguntur eadem verba ὦ φίλα γυναικῶν. Nescio unde ediderit Schæferus σὺ γὰρ, ὦ φίλα, ὦ φίλα γυναικῶν. *Monk.*

473. σύ γε τὸν σαυτᾶς vulgo, invito metro. Delevi γε, quod omittunt MSS. B. D. Fl. et edidi αὐτᾶς. Ita fere Erfurdtius in Animad. ad Eurip. Catalogo Prælectionum in Acad. Regiomont. ann. 1811. habendarum præmissis; nisi quod ille αὑτᾶς. Vide Elmsleium ad Soph. Œd. T. 138. et ad Heracl. 144. *Monk.*

Deest γὲ in MSS. B. D. Fl. Præstaret τὸν delere, et in Antistrophico νέᾳ. *Musg.*

Recte hunc versum in duos dividit Morellus, quorum prior Ionicus a minore, ex Ionico et trochaica κατακλεῖδι, choreo

Καινὸν ἕλοιτο πόσις λέχος, ἦ μάλ' ἐ-
μοί γ' ἂν εἴη στυγη-
θεὶς τέκνοις τε τοῖς σοῖς.
Μάτερος οὐ θελούσας ἀντιστρ. β'.
Πρὸ παιδὸς χθονὶ κρύψαι
Δέμας, οὐδὲ πατρὸς γεραιοῦ
* * * * *
Ὃν ἔτεκον δ', οὐκ ἔτλαν ῥύσασθαι
Σχετλίω, πολιὰν ἔχοντε
Χαίταν· σὺ δ' ἐν ἥβᾳ

Novum elegerit maritus connubium, profecto valde
Mihi erit odiosus,
Liberisque tuis.
Cum *ejus* mater non voluerit
Pro filio terra condere
Corpus, neque pater senex
* * * * *
Quem genuerunt, nec sustinuerunt
Detestandi, habentes canam
Comam. tu vero in pubertate

S. σοι ἡ ἐπικειμένη σποδὸς ἀνώδυνος. 488. s. Τουτὸ γὰρ ἐν βιότῳ σπάνιον,] Συμβίου σὺν

* Σποδός egregia est em. Barn. pro ὁδός, in quo cum Junt. et Basil. conspirat etiam Flor. 15. hic etiam εὐρώδυνος pro ἀνώδυνος.

pro trochæo in antistr. substituto; alter pæonicus dimeter, ex pæone tertio et ditrochæo. *Heath.*

474. Admetus dicitur supra 46. Δάμαρτ' ἀμείψας. Vertit Buchananus, *Sola reperta es, conjugis Orco Quæ mutata anima animam eriperes.* Hic et duo proxime præcedentes versiculi sunt Ionici a Majore. *Monk.*

475] Ἀΐδα B. D. Fl. ᾄδα Lasc. ᾅδαο Ald. Deinde conf. Tibull. II. iv. 49. *Et, bene, discedens dicet, placideque quiescas, Terraque securæ sit super ossa levis.* Multa hujusmodi precationis exempla congessit Kirchmann. Fun. Rom. p. 353. *Monk.*

Ἅιδαο] MSS. B. D. Fl. et Lasc. ἀΐδα. *Musg.*

Asynartetus ex penthemimeri spondaica et basi iambica. *Heath.*

476. Omnes editiones ante Matthiæ. exhibent ἐπάνω πέσεις. sed vox πέσεις barbara est. Seidlerus ad Tro. 505. emendat ἐπάνω πέσοι, ὦ γύναι, non male. Edidit Matthiæ. ἐπάνωθεν πέσοι, γύναι ex tribus Codicibus B. D. Fl. Rectius ἐπάνωθε Erfurdt. quem in his versibus dividendis fere secutus sum. *Monk.*

ἐπάνω πέσειε,] MSS. B. D. Fl. ἐπάνωθεν πέσοι. *Musg.*

Χθὼν ἐπάνω πέσειε, γύναι.] Glyconius πολυσχημάτιστος ex epitrito quarto pentasyllabo et choriambo. *Heath.*

481. Πρὸ παιδὸς] Vid. supra v. 336. *Barnes.*

482. Hic quoque versum desiderari notavit Canterus. Præter defectum antistrophæ, notabis hiatum in fine versus, et interruptam syntaxin. *Monk.*

483. Ita B. D. Fl. Matth. ὃν ἔτεκον οὐκ Lasc. Ceteri cum Aldo ὃν ἔτεκον, κεὐκ—

Νέα προθανοῦσα φωτὸς οἴχει.
Τοιαύτας εἴη μοι κύρσαι
Ξυνδυάδος φιλίας ἀλόχου· τὸ γὰρ
Ἐν βιότῳ σπάνιον μέρος· ἦ γὰρ ἐ-
μοί γ' ἄλυπος δι' αἰ-
ῶνος ἂν ξυνείη.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ξένοι, Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονὸς,
Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιγχάνω;

Juvenili pro viro juvene moriens abis.
Tali contingat mihi potiri
Conjuge chara lecti socia: hæc enim
Sors in vita *est* rara. Certe
Mecum sine molestia
Per omne ævum viveret.

HERCULES.

O hospites, hujus Pheraææ terræ incolæ,
Admetum in ædibus an invenio?

S. ἐμοὶ οἰκῆσαί με καλούσης. ἡ τοιαύτη * γαμετή. 492. Κωμῆται,] Ἐπεὶ εἰς κώμας ἦσαν

* Hæc satis probabiliter istum in modum refinxit Barn. τοιαύτης δηλονότι τυχεῖν γυναικὸς συμβίου, ὥστε ἀεὶ σὺν ἐμοὶ οἰκῆσαι αὐτὴν ἐμὲ φιλοῦσαν. καὶ ὑπ' ἐμοῦ φιλουμένην. Ἄλλως. Τοῦτο, τοιαύτη γαμετή. Ego nil nisi γαμετῇ in γαμετή mutavi.

Suspectum habeo ῥύσασθαι, cujus prima producta metro strophico male respondet. *Monk.*

MSS. B. D. Fl. ὃν ἔτεκον δ', οὐκ ἔτλαν. *Musg.*

484. σχετλίῳ et ἥβᾳ Lasc. σχετλίῳ Ald. mendose. *Monk.*

486. νέα νέου π. φ. οἴ. edd. Secutus sum MSS. B. D. qui huncce chorum emendatius quam libri impressi repræsentant: nollem enim νέα pro voce monosyllaba habere cum Seidlero de Dochm. p. 50. Siquis præferat νέου, non repugno. *Monk.*

Deest νέου in MSS. B. D. *Musg.*

487. εἴη με κυρῆσαι edd. MSS. Tantum P. habet μοι superscripto ε. Proposuit εἴη μέ τοι κύρσαι Musgravius, μοι κύρσαι Erfurdt. Elmsl. Hoc metri gratia recepi, et nullus dubito quin sic scripserit Euripides, qui hanc aoristi formam plerumque usurparit. Med. 1360. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. Ion. 1119. Νόθου παιδὸς ἔκυρσεν. Melanippæ Fr. X. Μετρίων λέκτρων, μετρίων δὲ γάμων Μετὰ σωφροσύνης Κύρσαι θνητοῖσιν ἄριστον. *Monk.*

με] Lib. P. μοὶ, superscripto ε. An legendum, metri gratia, εἴη μέ τοι κύρσαι. *Musg.*

488. Hactenus editum est φίλας. Sed φιλίας habent B. D. Fl. quod metro necessarium esse viderunt Erfurdt. Seidler. Occurrit φιλίας ἀλόχου infra 897. τὸ γὰρ pro vulgato τοῦτο γὰρ Erfurdtio debemus. *Monk.*

φίλας] MSS. B. D. Flor. φιλίας. *Musg.*

489. Ἐν βιότῳ Erfurdt. Matthiæ. ex Codd. B. D. et Scholiasta: sic quoque Fl. nisi quod librarii incuria dedit ἐν βιότου. Lasc. Ald. et reliqui ἔν γε βίῳ. *Monk.*

ΧΟ. Ἔστ' ἐν δόμοισι παῖς Φέρητος, Ἡράκλεις.
Ἀλλ' εἰπὲ, χρεία τίς σε Θεσσαλῶν χθόνα
Πέμπει, Φεραῖον ἄστυ προσβῆναι τόδε;
ἩΡ. Τιρυνθίῳ πράσσω τιν' Εὐρυσθεῖ πόνον.
ΧΟ. Ποῖ καὶ πορεύει; τῷ ξυνέζευξαι πλάνῳ;
ἩΡ. Θρῄκος τέτρωρον ἅρμα Διομήδους μέτα.

Cho. Est domi filius Pheretis, O Hercules.
Verum dicito, quæ causa te *in* Thessalorum regionem
Mittit, ut *ad* hanc Pheræorum civitatem accedas?
Her. Tirynthio Eurystheo quendam conficio laborem.
Cho. Et quo vadis? cui adstrictus es errationi?
Her. Ad quadrijugum currum Diomedis Thracis auferendum.

S. διῃρημένοι, τουτέστιν εἰς φυλάς. 495. Χρεία τίς σε.] * Εἰπὲ, τίς σὲ χρεία πέμπει προσβῆναι Φεραῖον ἄστυ, πόλιν Θεσσαλῶν. 497. Πράσσω,] Ὑπηρετῶ. 499. Τέτρωρον,] Ἀντὶ τοῦ τετράορον, ὅταν ὦσι τέσσαρες ἵπποι ἐζευγμένοι. καὶ συνωρὶς δὲ, ὅταν ἕτερος ἑτέ-

* Εἰπέ Barn. pro εἴ τε.

Ἔν γε βίῳ.] MSS. B. D. et Scholiastes ἐν βιότῳ. MS. Fl. ἐν βιότου. *Musg.*

490. ἄλυτος, vitium typographicum editionis Æm. Porti. repeti curavere P. Stephanus, Barnes. Beck. Kuinoel. Wakefield. Wagner. et fortasse alii. De significatione v. αἰὼν vid. not. ad v. 347. *Monk.*

ἄλυπος] Ita Ed. Ald. ut ἄλυτος error sit typographorum. *Musg.*

Metri ratione postulante, et præeunte ed. Basil. pro ἄλυτος recte ἄλυπος rescripsit Grotius. *Heath.*

492. Suidas κωμῆται· οἱ γείτονες· κώμη γὰρ ἡ γειτονία. et mox, κωμήτας οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀμφόδου καὶ τόπου ἔλεγον. Non aliter Hesychius et Photius. *Monk.*

493. κιχάνω Lasc. Ald. quod aperte metrum vitiat. Restituit Atticam formam κιγχάνω Gaisfordius, exscribens Eustath. ad Od. E. p. 1525, 10=209, 25. In Hippol. 1442. primus edidi κιγχάνει, et nihil habeo quod ibi notatis adjiciam. *Monk.*

κιχάνω;] Primam producit, secundam corripit, et hic et Helen. v. 1137. Hippol. v. 1442. Apud Homerum contra primam corripit, secundam producit. *Musg.*

κιχάνω;] Τὸ κι in κιχάνω semper apud Homerum brevis est; sed hic præter morem producitur ob adspiratum χ sequens: idem Helen. v. 605. Μενέλαε, μαστεύων σε κιχάνω μόλις. Vid. hujus Fab. v. 1153. *Barnes.*

495. Ita Gaisf. Matth. ex MSS. B. D. Ceteri habent πόλιν pro χθόνα. *Monk.*

πόλιν] MSS. B. D. χθόνα. vid. ad Cycl. 92. *Musg.*

496. Ita Schol. Lasc. probante Tyrwhitto. Ceteri Φεραίων. *Monk.*

497. Dicitur Hercules in Herc. F. 387. Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ. Mycenis enim regnavit Eurystheus. Monuit Elmsleius ad Heracl. 164. Herculem et Eurystheum promiscue Argivos et Tirynthios a tragicis appellari. Vid. infr. vv. 507, 576, 854. Consulenda est etiam insignis ejusdem nota ad Heracl. 188. *Monk.*

498. καὶ ποῖ omnes edd. Dedi de meo ποῖ καὶ—Conf. v. 850. Ποῦ καί σφε θάπτει; 1068. Ποῦ καὶ τρέφοιτ' ἂν δωμάτων νέα γυνή; hoc ordine scriptas esse voculas nemo, ut opinor, dubitabit, perlecta Porsoni nota ad Phœn. 1373. ubi contra omnes edd. quæ Καὶ πῶς πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος—; dedit vir magnus e Codd. nonnullis Πῶς καὶ—; "Eo nomine καὶ πῶς vitiosa est lectio, quod objicientis fere est vel contradicentis, ut modo 1367. Sensus est, *Dic præterea, quomodo.* Ita solet copula interrogativa τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος postponi. Hec. 519. Πῶς καί

ΧΟ. Πῶς οὖν δυνήσει; μῶν ἄπειρος εἶ ξένου;
ʽΗΡ. Ἄπειρος· οὔπω Βιστόνων ἦλθον χθόνα.
ΧΟ. Οὐκ ἔστιν ἵππων δεσπόσαι σ᾽ ἄνευ μάχης.
ʽΗΡ. Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἀπειπεῖν τοὺς πόνους οἷόν τέ μοι.
ΧΟ. Κτανὼν ἄρ᾽ ἥξεις, ἢ θανὼν αὐτοῦ μενεῖς.
ʽΗΡ. Οὐ τόνδ᾽ ἀγῶνα πρῶτον ἂν δράμοιμ᾽ ἐγώ.

Cho. Quomodo igitur *hoc* poteris? an es inscius hospitis?
Her. Inscius; nondum veni *in* Bistonum agrum.
Cho. Non poteris fieri dominus equorum sine pugna.
Her. Sed non erat mihi possibile labores *istos* recusare.
Cho. Interfecto igitur eo redibis, aut *interfectus* ibi manebis.
Her. Non hoc certamen primum curram ego.

S. ρῳ συνεζευγμένος * ἢ. ἀπὸ τούτου καὶ συνάορος ἡ γυνὴ λέγεται, ἡ συνηρτημένη καὶ συνεζευγμένη. 504. Κτανεῖν ἄρ᾽ ἥξεις,] Ἢ κρατήσεις, ἢ οὐ κρατήσεις. οὐ γὰρ χωρὶς αἵματος

* Junt. Basil. συνέζωγμένος. ἢ ἀπὸ τούτου. Corr. Barn. Sed scribendum erat ab initio τετράορον pro τετράωρον.

νιν ἐξεπράξατ᾽; ἆρ᾽ αἰδούμενοι; 1055. ποί καί με φυγᾷ Πτώσσουσι μυχῶν; Alc. 846. (850.) Ποῦ καί σφε θάπτει; Aristoph. Pac. 1288. τοῦ καί ποτ᾽ εἶ;" Deinde προσέζευξαι MSS. B. Fl. Eadem est varietas Hipp. 1387. οἵᾳ ξυμφορᾷ ξυνεζύγης, ubi similia quædam indicavimus. *Monk.*

συνέζευξαι] Paullo elegantius MSS. B. et Flor. προσέζευξαι. Conf. Hippol. 1387. *Musg.*

Τῷ συνέζευξαι πλάνῳ;] Ὁ πλάνος in hoc loco idem, quod ἡ πλάνη· Quomodo etiam Sophocl. in Œdipo Tyranno usurpat. Alias idem est, quod Πλάνης, quomodo et Horatius utitur. Vid. Bacch. v. 717. *Barnes.*

499. Vide nos supra ad v. 66. Contulit Barnesius Herc. F. 379. Τεθρίππων τ᾽ ἐπέβα, Καὶ ψαλίοις ἐδάμασε πώλους Διομήδεος, αἳ φονίαισι φάτναις Ἀχάλιν᾽ ἐθόαζον Κάθαιμα σῖτα γένυσι, χαρμοναῖσιν ἀνδροβρῶσι δυστράπεζοι. Apollodorus II. 5. 8. p. 179. "Ογδοον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ Θρᾳκὸς ἵππους εἰς Μυκήνας κομίζειν. ἦν δὲ οὗτος Ἄρεος καὶ Κυρήνης, βασιλεὺς Βιστόνων ἔθνους Θρᾳκίου καὶ μαχιμωτάτου. κ. τ. λ. *Monk.*

Θρῃκὸς τέτρωρον ἅρμα Διομήδους μέτα.] De his hominivoris equis, et domino eorundem ab Hercule victo, alias ita Euripides, nempe Hercul. Fur. v. 379. Τεθρίππων τ᾽ ἐπέβα καὶ ψαλίοις ἐδάμασε πώλους Διομήδεος, αἳ φονίαισι φάτναις Ἀχάλιν᾽ ἐθόαζον Κάθαιμα σῖτα γένυσι χαρμοναῖσιν ἀνδροβρῶσι δυστράπεζοι. Vide quæ nos ad eum locum v. 380. Huc autem refer Palæphatum περὶ ἀπίστων. Capite περὶ Ἀλκήστιδος. *Barnes.*

503. ἀπειπεῖν μ᾽ ἦν πόνους Lasc. Ald. et sequentes. Solus Gaisfordius ex B. Fl. τοῖς πόνοις. Accusativum vero edidi, cum significet ἀπειπεῖν, *to renounce*, ut infra 753. ἀπειπεῖν — τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν. Herc. F. 1357. Ὧν οὔτ᾽ ἀπεῖπον οὐδέν. Eundem sensum exprimit Suppl. 344. Οὐκ οὖν ἀπαυδᾷν δυνατόν ἐστί μοι πόνους. Contra ἀπειπεῖν cum dativo est *deficere*. de qua signif. vid. Blomfield. ad Æsch. Theb. 840. *Monk.*

ἀπειπεῖν μ᾽ ἦν πόνους] MSS. B. et Fl. ἀπειπεῖν τοῖς πόνοις. *Musg.*

Reisk. conjicit ἀπειπεῖν πρὸς πόνους. *Heath.*

504. Κτανὰν—θανὰν Aldina, et reliquæ edd. vett. præter Lasc. In margine Brubachianæ proposita sunt κτανεῖ, θανεῖν. Recte emendarunt Canterus et Miltonus. Interrogatio in fine versus male addita est in Aldina, unde plerasque edd. occupavit: delendam monuit Markl. delevit Matth. post Wakef. *Monk.*

Κτανὼν—θανὼν. Ed. Ald. κτανὰν—θανάν. Sed Canteri emendationem, satis a-

ΧΟ. Τί δ' ἂν κρατήσας δεσπότην πλέον λάβοις;
ʽΗΡ. Πώλους ἀπάξω κοιράνῳ Τιρυνθίῳ.
ΧΟ. Οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις.
ʽΗΡ. Εἰ μή γε πῦρ πνέουσι μυκτήρων ἄπο.
ΧΟ. Ἀλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις.
ʽΗΡ. Θηρῶν ὀρείων χόρτον, οὐχ ἵππων, λέγεις.

Cho. Quid vero lucri-facies victo domino?
Her. Equos adducam Tirynthio regi.
Cho. Non facile *est* frænum injicere genis.
Her. Nisi spirent ignem e naribus.
Cho. At homines lacerant rapidis genis.
Her. Pabulum dicis montanarum ferarum, non equorum.

S. προβήσεταί * σοι ὁ ἀγών. 506. Τί δ' ἂν κρατήσας,] Εἰ συμβῇ σοι κρατῆσαι τοῦ δεσπότου τῶν ἵππων, τί πλέον πράξεις, καὶ ὠφελήσεις, ὅπου γε οἱ ἵπποι ἀδάμαστοι εἰσί; 510. Ἀρταμοῦσιν] † Μαγειρεύουσιν. ἀρταμὸς γὰρ λέγεται ὁ μάγειρος. 511. Χόρτον,] Βορὰν

* Σοι addunt Florr. 6. 15. Sequens scholion cum hoc cohærebat.
† Junt. Basil. μαγειρεύσουσιν. Vid. Suid. s. v.

lioqui certam, confirmant MS. Fl. et Lib. P. *Musg.*

Chorus Herculem docuerat cædis et sanguinis plenum esse certamen, ad quod in Thraciam profecturus esset, contra Diomedis equos ipsumque eorum dominum

κτανὼν ἄρ' ἥξεις ἢ θανὼν αὐτοῦ μενεῖς.

Ad quæ Hercules respondet:

οὐ τόνδ' ἈΓΩΝ' ἈΤΡΩΤΟΝ ἂν δράμοιμ' ἐγώ.

Hoc igitur certamen non sine vulneribus erit. Sic enim hunc versum legendum esse mihi persuasum habeo, non ut vulgo legitur

οὔ τόνδ' ἈΓΩΝΑ ΠΡΩΤΟΝ ἂν δράμοιμ' ἐγώ.

Quæ non video quomodo Chori verbis apte respondeant. Nihil frequentius esse in Codd. permutatione literarum Π et Τ harum rerum periti sciunt. Corrigam in transitu Hyperidem ap. Stobæum Serm. LXXII. p. 439, 13. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι, ὥστε τοὺς ἈΠΟΛΙΠΟΝΤΑΣ πυνθάνεσθαι μή τινος ἐστὶ γυνὴ ἀλλά τινος μήτηρ. Legendum ni fallor: ὥστε τούς ἈΠΑΝΤΩΝΤΑΣ πυνθάνεσθαι—Lucian. in Amoribus. T. II. p. 447. de puero ἀπ ὀτῆς πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυφὼς καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. Corrigendus et Dio Chrysostomus Oratio LXX. p. 373. ed. Reisk. Εἰ δέ τις ἀπαγγέλοιτο ΤΙ, ΩΣ μουσικὴν ἄριστα ἐπιστάμενος καὶ περὶ τοῦτο διατρίβων. Reiske v. τι vel inducendum vel cum τοι permutandum esse censet. Corrigendum vero εἰ δέ τις ἀπαγγέλοιτο ΠΩΣ, μ. — *Si quis* forte *profiteatur musicæ peritiam.* *Jacobs.*

505. Jacobs. Anim. p. 41. male, ut opinor, et contra sensum legit ἀγῶν' ἄτρωτον. Tantundem valet Herculis responsio, ac Thesei in Suppl. 574. ubi ΚΗΡΥΞ, Ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινδυνευτέον. ΘΗ. Πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους. *Monk.*

506. Vid. omnino ad v. 72. *Monk.*

508. εὐμαρές· εὐχερὲς, ῥᾴδιον, ἀσφαλές. Hesych. *Monk.*

510. Schol. ἀρταμοῦσιν· μαγείρουσιν· ἄρταμος γὰρ λέγεται ὁ μάγειρος. Pariter alii Grammatici. Hesychium v. ἀρταμοῦσιν· ἐσθίουσιν, huc respicere censent VV. DD. Vid. Blomfield. Gloss. ad Æsch. Prom. 1059. ubi inter alia citatur Schol. ad Oppian. Hal. 662. διαρταμέοντες· διακόπτοντες. ἄρταμος, πᾶς σφαγεὺς καὶ φονεύς. κυρίως, δὲ ὁ μάγειρος, ὁ κατὰ ἄρθρα τέμνων. *Monk.*

512. Plurale vocis αἷμα restituit Musgravius Nostro Phœn. 1517. Porsonus

ΧΟ. Φάτνας ἴδοις ἂν αἵμασιν πεφυρμένας.
ἩΡ. Τίνος δ' ὁ θρέψας παῖς πατρὸς κομπάζεται;
ΧΟ. Ἄρεος, ζαχρύσου Θρηκίας πέλτης ἄναξ.
ἩΡ. Καὶ τόνδε τοὐμοῦ δαίμονος πόνον λέγεις,
(Σκληρὸς γὰρ ἀεὶ, καὶ πρὸς αἶπος ἔρχεται)
Εἰ χρή με παισὶν, οὓς Ἄρης ἐγείνατο,

Cho. Videbis præsepia sanguine conspersa.
Her. Ipse vero, qui aluit, cujus patris filium se jactat?
Cho. Martis, *Thracicarum* peltarum auro-abundantium Rex.
Her. Et hunc meo fato congruum laborem narras.
Durum enim semper *est*, et in arduum tendit.
Nempe oportet me cum filiis, quos Mars genuit,

S. λεόντων, οὐχ ἵππων λέγεις. 513. Τίνος δὲ θρέψας] Ὁ θρέψας τοὺς ἵππους τίνος ἐστὶ πατρὸς παῖς; 514. Ἄρεως πάγχρυσου] Ἀπὸ τῶν ὅπλων τοὺς πολίτας φησίν. Πέλτη Ἀσπίς ἐστὶν, ἴτυν μὴ ἔχουσα. 516. Σκληρὸς γὰρ ἀεὶ] Ὁ δαίμων, οὐδέποτέ μοι εὔοδε,

Æschylo Choëph. 64. Vid. ejus Advers. p. 159. Decies fere apud Nostrum extat. Hanc fabulam attigere Q. Calaber VI. 245. Ovid. Her. IX. 67, 89. Met. IX. 194. ubi nostrum locum, ut videtur, respicit. *Quid? quod Thracas equos, humano sanguine pingues, Plenaque corporibus laceris præsepia vidi, Visaque dejeci, dominumque ipsosque peremi?* *Monk.*

ὁ θρέψας] Intell. τοὺς ἵππους. Notandum autem est τρέφειν h. l. idem esse quod ἔχειν, ut infra v. 1068. Soph. Aj. 1146. Antig. 1101. *Kuinoel.*

514. Ἄρεως Lasc. Schol. et sic Tyrwhittus: sed recte Ἄρεος, quod in Heracl. 276. El. 950. metrum postulat. Conjunxit, ut videtur, Scholiasta Ἄρεος ζαχρύσου: falsum eum esse ostendit locus Rhesi 370. τὰν ζάχρυσον Πηλείδα προβαλοῦ κατ' ὄμμα πέλταν. Idem, πέλτη ἀσπίς ἐστιν ἴτυν μὴ ἔχουσα. De vocibus a ζα compositis omnino consulendus Blomfieldius Gloss. ad Æsch. Pers. 321. Θρακίας fere omnes. Ceterum dicitur πέλτης ἄναξ, ut κώπης ἄναξ de *remige*, Æsch. Pers. 384. Wakefieldius comparat Ovidianum, *clypei dominus septemplicis Ajax.* *Monk.*

ζάχρυσος πέλτη Rheso. Thracum Regi, tribuitur Rhes. 305. et 307. Talem vero Peltam gestasse Diomedem, vix dignum erat, quod hoc in loco commemoret Chorus: cujus mens forte erat, cum cohortem, aureis peltis insignem, habuisse. Sic ἀσπὶς non raro *clypeatorum agmen* sonat, ut docent etiam Lexica. *Musg.*

Ἄρεος, ζαχρύσου] In hoc versu necesse est, ut τὸ ζα sit breve, sicut in ζάθεος, ζάχολος, ζαμενής; nihil enim impedit τὸ χρ. quod sequitur, ut ostendimus, Phœniss. v. 19. et Æschyl. in Agamemnone v. 1039. Ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις. Idem Iphig. Taur. v. 1118. Vid. Androm. 1285. et Rhes. v. 370. *Barnes.*

515. Interrogationis nota post λέγεις, in secundam Hervagii editionem semel admissa, per ceteras propagata est, unde sensus loci pæne excidit; tollendam vidit Marklandus, nemo vero editorum ante Matthiæum sustulit. Sequens versus, qui διὰ μέσου est, rationem reddit, cur conveniret hic labor Herculis fortunæ. *Monk.*

516. αἶπος exponit Hesych. κάματος· ἢ ὑψηλὸς τόπος. Hæc vero primaria est significatio, cum ab αἰπὺς fluxerit. Theocr. VII. 148. Νύμφαι Κασταλίδες, Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι. Apoll. R. II. 507. Μυρτώσιον αἶπος, Sin autem recte editur αἶπος, scribi etiam oportebat in Phœn. 865. αἶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ. et corrigendus erat Eustathius Il. Γ. p. 381, 19=288, 39. quem citavit Valckenærius in Phœn. Εὐριπίδης ἆπος οὐδετέρως τὸν κάματον ἔφη. *Monk.*

Eustath. ad Il. γ. p. 288. 39. tradit, ἆπος ab Eur. appellari τὸν κάματον, et

Μάχην ξυνάψαι, πρῶτα μὲν Λυκάονι,
Αὖθις δὲ Κύκνῳ, τόνδε δ' ἔρχομαι τρίτον
Ἀγῶνα πώλοις δεσπότῃ τε συμβαλῶν.
Ἀλλ' οὔτις ἐστὶν ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον
Τρέσαντα χεῖρα πολεμίων ποτ' ὄψεται.
ΧΟ. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Ἄδμητος ἔξω δωμάτων πορεύεται.
ΑΔ. Χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περσέως τ' ἀφ' αἵματος.
ἩΡ. Ἄδμητε, καὶ σὺ χαῖρε, Θεσσαλῶν ἄναξ.

Pugnam committere; primum quidem cum Lycaone,
Deinde vero Cygno: hoc vero tertium venio
Certamen commissurus cum equis, et domino.
Sed nemo est, qui Alcmenæ filium
Unquam visurus sit metuentem hostilem manum.
Atqui ecce dominus hujus terræ
Admetus, egreditur ex ædibus.
Ad. Salve, fili Jovis, Perseique a sanguine *orte.*
Her. Et tu salve, rex Thessalorum, Admete.

S. ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄναντες καὶ δύσκολον ὁδοιπορεῖ. Πρὸς αἶπος,] Πρὸς * δυσχέρειαν· τὰ γὰρ

* Πρὸς αἶπ. πρ. δυσχ. e Flor. 2. addidi.

Hes. αἶπος inter alia explicat per κάματον. Hos ad h. l. respexisse censet Valcken. ad Phœn. 857. nam hic posse αἶπος explicari per κάματον. *Beck.*

517. Sic B. D. P. Lasc. οὐ Ald. Herv. 1. Brub. ἦ Herv. 2. et sequentes. ἢ χρῆν conj. Markl. ε. reposuit Musgr. πᾶσιν pro παισὶν edidit Wakefield. *Monk*

Εἰ] Ita MSS. B. D. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ὃ. Edd. recentiores ἦ. *Musg.*

Vet. ed. ὃ χρὴ, unde effici debuerat aut ἔχρη. aut οὗ χρὴ, *ubi quum oportuerit me.* *Reisk.*

518. An Lycaonis, filii Martis, alibi mentio fiat, necne, haud scio. *Monk.*

De Lycaone hoc. Martis fi io, ab Hercule occiso, nihil legitur. Lycaon certe, Nelei filius, Nestoris frater, ab eo occisus memoratur. *Barnes.*

Λυκάων,] De Lycaone Arcade satis nota historia vel ex Ovidio. Vid. Schol. Orest. v. 1663. De Lycaone hoc, Martis filio, ab Hercule occiso, nihil legitur. Lycaon certe, Nelei filius, Nestoris frater, dum Hercules Pylum expugnaret, ab eo occisus memoratur. De Cygno, Martis filio, Hesiodus in Scuto *Beck.*

519. Hoc certamen attigit Herc. F. 390. Κύκνον δὲ ξεινοδαίκταν Τόξοις ὤλεσεν, Ἀμφαναί|ας οἰκήτορ' ἄμικτον. Historia fuse narrata est ap. Hesiod. Scut. 327. ad fin. V. Heyn Obss. ad Apoll. p. 170. *Monk.*

520. συμβαλὼν Ald. sequentibus plerisque edd. etsi monent Portus, Heathius, aliique, postulari participium futuri. Primus editorum correxit Kuinoel. συμβαλῶν: et, ne auctoritatem desideres, scias ita plane legi in Lasc. Notum est solere Græcos verbis motum significantibus participia futurorum subjungere. Exempla videas apud Valck. ad Theocr. Adon. p. 308. C. et ad Phœn. 1082. *Monk.*

συμβαλὼν] Alii legunt συμβαλῶν: de futuro enim dicitur. V. Æmil. Port. *Barnes.*

Procul dubio legendum συμβαλῶν, nam τὸ αν subintellectum dicere absurdum est. *Heath.*

521. τόκον pro γόνον P. Hunc versum cum sequente omittit Lasc. *Monk.*

ΑΔ. Θέλοιμ' ἄν· εὔνουν δ' ὄντα σ' ἐξεπίσταμαι.
ἩΡ. Τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις;
ΑΔ. Θάπτειν τιν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλω νεκρόν.
ἩΡ. Ἀπ' οὖν τέκνων σῶν πημονὴν εἴργοι θεός.
ΑΔ. Ζῶσιν κατ' οἴκους παῖδες, οὓς ἔφυσ' ἐγώ.
ἩΡ. Πατήρ γε μὴν ὡραῖος, εἴπερ οἴχεται.
ΑΔ. Κἀκεῖνος ἔστι, χἠ τεκοῦσά μ', Ἡράκλεις.
ἩΡ. Οὐ μὴν γυνή γ' ὄλωλεν Ἄλκηστις σέθεν;
ΑΔ. Διπλοῦς ἐπ' αὐτῇ μῦθος ἔστι μοι λέγειν.

Ad. Optârim quidem: scio te mihi esse benevolum.
Her. Quam *ob* rem tonsura hac lugubri insignis es?
Ad. Sepulturus sum hodie quoddam cadaver.
Her. Deus igitur arceat malum a tuis liberis.
Ad. Vivunt in ædibus liberi, quos ego genui.
Her. Pater vero fortasse ævo maturus *obiit*, si modo obiit.
Ad. Vivit et ille, et mater mea, O Hercules.
Her. Num vero Alcestis tua uxor obiit?
Ad. Dupliciter de ea possum respondere.

S. ὑψηλὰ δυσχερῆ ἐστίν. 525. Περσέως τ' ἀφ' αἵματος.] Περσέως Ἠλεκτρύων, * οὗ Ἀλκμήνη, ἧς Ἡρακλῆς. 527. Θέλοιμ' ἄν·] Θέλω μὲν χαίρειν· ἀλλὰ τὸ συμβὰν οὐ δυ-

* Οὗ e Florr. 6. 15. addidi. Hoc scholion omisit et aliud de suo dedit Barn. Ζεύς ἐκ γόνου.] Lib. P. τόκου. *Musg.*

522. Nescio unde πολεμίαν Matthiæus; verum similis est varietas in Med. 778. *Monk.*

523. Quid valeat ὅδε, monstratum est supra ad v. 137. τῇσδε deest in Lasc. *Monk.*

525. Copulam, quam neque MSS. neque veteres edd. agnoscunt, habent Canterus et editores eum secuti, præter H. Steph. Wakef. Matth. Ita certe legit Schol. notans Περσέως Ἠλεκτρύων, (οὗ) Ἀλκμήνη, ἧς Ἡρακλῆς. In Theocr. Id. XXIV. 72. appellatur Alcmena Περσήϊον αἷμα. Hunc igitur versum citat Blomfieldius ad Æsch. Prom. 140. in exemplum pleonasmi, cujusmodi sunt Hipp. 10. Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος, Ἱππόλυτος. Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. *Monk.*

Περσέως τ'] Ita Edd. recentiores, Scholiasten, ut videtur, secuti. Edd. Ald. Lasc. et MSS. omittunt τ'. *Musg.*

527. Θέλοιμ' ἄν, scilicet, χαίρειν. Idem lusus est in voce χαῖρε, Hec. 430. ubi Polyxena dicit Χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε, Κασάνδρα τ' ἐμή. respondet Hecuba, Χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε. et Phœn. 627. ΠΟ. Μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. ΙΟ. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον. quæ non interrogative sed εἰρωνικῶς dicta esse arbitror. Hæc loca, cum quibusdam aliis, notavit Valcken. ad Phœnissas, addens particulam post εὔνουν, qua carebant editiones. *Monk.*

Cod. Flor. εὔνουν δ' ὄντα, quod concinnius. V. Valck. ad Phœn. 621. *Heath.*

528. Τί χρῆμα, sub. διὰ, *quare?* Sic Hec. 971. Heracl. 633, 646, 709. Herc. F. 1182. Electr. 836. Ceterum πρέπεις recte interpr. *insignis es.* Profuerit comparare v. 1069. ὡς ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει. Hel. 1224. ὡς ἐσθῆτι δυσμόρφῳ πρέπει. Æsch. Choëph. 8. τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις Στείχει γυναικῶν, φάρεσιν μελαγχίμοις Πρέπουσα; 15. πένθει λυγρῷ Πρέπουσαν. 22. Πρέπει παρῇς φοινίοις ἀμυγμοῖς. *Monk.*

ʽΗΡ. Πότερα θανούσης εἶπας, ἢ ζώσης πέρι;
ΑΔ. Ἔστιν τε, κοὐκ ἔτ' ἔστιν· ἀλγύνει δέ με.
ʽΗΡ. Οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ'· ἄσημα γὰρ λέγεις.
ΑΔ. Οὐκ οἶσθα μοίρας ἧς τυχεῖν αὐτὴν χρεών;
ʽΗΡ. Οἶδ' ἀντὶ σοῦ γε κατθανεῖν ὑφειμένην.
ΑΔ. Πῶς οὖν ἔτ' ἔστιν, εἴπερ ἤνεσεν τάδε;
ʽΗΡ. Ἆ, μὴ πρόκλαι' ἄκοιτιν· εἰς τόδ' ἀναβαλοῦ.

Her. Utrum de mortua, an de viva dicis?
Ad. Est et non est, et dolore afficit me.
Her. Nihilo plus scio; obscura enim dicis.
Ad. Non scis fatum, quod subire eam oportet?
Her. Scio, eam assensisse pro te mori.
Ad. Quomodo igitur adhuc est, siquidem hæc promisit?
Her. Ah! ne ante *tempus* uxorem luge, in hoc differ.

S. νάμεθα χαίρειν. Εὔνουν,] Φίλον βουλόμενόν με χαίρειν. 537. Ἔστι τε, κοὐκ ἔστι] Ζῇ μὲν γάρ, φησὶ, τῷ δὲ προσδοκᾶν αὐτὴν ἀποθανεῖν οὐ * ζῇ. 542. Εἰς τόδ' ἀναβαλοῦ.] Ἕως οὗ συμβῇ † θανεῖν, ὑπέρθου τὰ δάκρυα. 543. Τέθνηχ'] Ὃ σὺ λέγεις, τὸ μήπω γενόμενον οὐκ ὀφείλειν ὡς ‡ ὂν λογίσασθαι· ἐγὼ δὲ τὸ ἐσόμενον ὡς ὂν λογίζομαι. 544. Χωρὶς

Δανάης Περσέα ἐγείνατο· οὗτος Ἀλκαῖον· ἐξ οὗ Ἀμφιτρύων, ὁ ἀνὴρ τῆς Ἀλκμήνης, καὶ Ἠλεκτρύων ὁ πατὴρ αὐτῆς· ἐξ ἧς καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς ὁ Ἡρακλῆς. Ἰησοῦς ὁ Βαρνεσίου.

* Sic Florr. 6. 15. pro τῷ δὲ προσδ. (om. αὐτὴν) ἀποθ. οὐκ ἔστι. In sq. scholio ὑπέρθου verissime em. Beck. pro ὑπὲρ οὗ.
† Θανεῖν addidit Barn.
‡ Ὂν pro οὐ recte Barn.

529. Ita P. Lasc. μέλλων Aldus et edd. ante Barnes. *Monk.*

μέλλω.] Ita Lib. P. Ed. Ald. μέλλων. *Musg.*

530. Aldini typothetæ erratum πημονὸν in septem minimum editionibus recusum est. Correxit Portus. *Monk.*

532. ὡραῖος] H. l. est *ævo maturus.* *Kuinoel.*

534. Vertas, *Surely your wife Alcestis is not dead?* uti recte V. D. *Quarterly Rev.* IX. p. 354. Eandem potestatem habent οὐ μὴν—γε infra v. 674. Ἄλκιστις Lasc. Markland. male delebat interrog. *Monk.*

535. Sic Musgr. ex B. D. Fl. αὐτὴν Lasc. Ald. *Monk.*

ἐπ' αὐτῇ] Ita MSS. B. D. Flor. Vulgo ἐπ' αὐτήν. *Musg.*

Reisk. legit ἐπ' αὐτῇ. *Beck.*

536. ζώσης ἔτι B. *Monk.*

ζώσης πέρι;] MS. B. ζώσης ἔτι. *Musg.*

537. Vid. ad Hipp. 1037. ἀλγύνει τέ με Lasc. ἀλγύνει τ' ἐμὲ Ald. δέ με Matth, quod prætuli. *Monk.*

538. Hipp. 344. Οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ' ἃ βούλομαι κλύειν. *Monk.*

540. ἀποκατθανεῖν in ed. Herv. 1. irrepsit, et usque ad P. Steph. permansit: vitium illud reciderunt Henr. Stephanus et Miltonus. ὑφειμένην, *se ipsam summisisse:* minus accurate vertunt *pollicitam.* *Monk.*

541. Vid. not. ad v. 2. *Monk.*

542. Arridet Elmsleio conjectura Wakefieldii εἰς τότ' ἀναβαλοῦ. et sic fortasse legendum esset, si εἰς τότε, ἐκ τότε, et similia confirmari possent exemplis ex istius ævi scriptoribus. Ita certe locuti sunt Arrianus, Lucianus, et alii recentiores. vid. Interpretes ad Lucian. T. III. p. 571. Legendum conjicit Elmsl. etiam in Helen. 1609. et Herc. F. 953. Καί τις τότ' εἶπεν, pro vulg. τόδ'. ut supra v. 36. *Monk.*

Reisk. scribi vult εἰς τόδε δ' ἀναβαλοῦ. *Beck.*

ΑΔ. Τέθνηχ' ὁ μέλλων, χὠ θανὼν οὐκ ἔστ' ἔτι.
ἩΡ. Χωρὶς τό τ' εἶναι, χαὶ τὸ μὴ, νομίζεται.
ΑΔ. Σὺ τῇδε κρίνεις, Ἡράκλεις, κείνῃ δ' ἐγώ.
ἩΡ. Τί δῆτα κλάεις; τίς φίλων ὁ κατθανών;
ΑΔ. Γυνή· γυναικὸς ἀρτίως μεμνήμεθα.
ἩΡ. Ὀθνεῖος, ἤ σοι ξυγγενὴς γεγῶσά τις;
ΑΔ. Ὀθνεῖος· ἄλλως δ' ἦν ἀναγκαία δόμοις.

Ad. Obiit qui moriturus et qui mortuus est, non amplius in vivis est.
Her. Aliquid *tamen* interesse existimatur inter esse et non esse.
Ad. Tu sic sentis, Hercules, ego vero aliter.
Her. Cur ergo ploras? quis amicorum mortuus est?
Ad. Mulier; mulieris modo meminimus.
Her. Utrum alienigena, an quæ tibi cognata fuerit?
Ad. Alienigena; sed tamen erat necessaria *meis* ædibus.

S. τό τ' εἶναι,] Κεχώρισται, φησὶν, τὸ εἶναι τοῦ μηκέτι εἶναι, καὶ τοῦ ζῆν τὸ τεθνάναι. 546. Τί κλαίεις;] Ἐπειδὴ ἀορίστως εἶπεν ὁ Ἄδμητος, θάπτειν τιν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλω * νεκρόν (v. 529.) εἶτα ἐπήγαγεν ὁ Ἡρακλῆς, μήτι ἡ Ἄλκηστις ἀπέθανε; φησὶ γὰρ ὁ Ἄδμητος, ὅτι λυποῦμαι καὶ δι' ἐκείνην μέλλουσαν τελευτᾷν. εἶτα ὁ Ἡρακλῆς, μὴ πρόκλαιε τὴν γυναῖκα. τίς δὲ ὅμως ὁ † ἀποθανών; εἶτα ὁ Ἄδμητος φησὶ, ὅτι γυνή τις τέθνηκεν. πε-

* Junt. Bas. θάπτειν τινὰς, αὕτη δ' ἡμ. νεκρόν. Barn. ταύτῃ δ' ἡμ. et sic Florr. 6. 15. sed in — τῇ δ' aperta vestigia v. τῇδ' inesse videbantur. Itaque scripsi, quod supra v. 529. legimus. Florr. præterea τινός pro τινάς.
† Sic Florr. pro τίς δ' ὁ μὲν ἀποθανών.

543. ὁ μέλλων,] Idem hujus participii usus notatur v. 50. Altera versiculi clausula legitur in Codd. B. D. et Fl. κοὐκέτ' ἔσθ' ὁ κατθανών. sequente Matthiæo: difficile est eligere; rectius tamen, ut videtur, simplex participium θανὼν simplici verbo τέθνηκε respondet: nec venusta esset repetitio ejusdem terminationis ὁ κατθανὼν v. 546. tantillo spatio interjecto. Post τέθνηχ' male interpungunt plerique, secuti Canterum. θανὼμ Lasc. et τῶμ v. 580. solenni vitio. *Monk.*

Legendum puto:

τέθνηχ' ὁ μέλλων χὠ φθινών· ὐκ ἔστ' ἔτι.

Excessit e vita, qui moriturus est, quique contabescit; non amplius superesse putandus est. MSS. B. D. et Flor. ita habent:

τέθνηχ' ὁ μέλλων, κ' οὐκέτ' ἔσθ' ὁ κατθανών.

Verbum singulare duobus Nominativis copulatum vide Hom. Odyss. III. v. 500. Eurip. Electr. v. 1280. *Musg.*

544. Plenius dixit Tro. 633. Οὐ ταὐτὸν, ὦ παῖ, τῷ βλέπειν τὸ κατθανεῖν· Τὸ μὲν γὰρ οὐδὲν, τῷ δ' ἔνεισιν ἐλπίδες. *Monk.*

Pro νομίζεται nescio quis apud Barnesium νόμιζέ τι. *Musg.*

545. Suppl. 468. Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τἀντία. (corrigente Porsono Advers. p. 234. pro τἀναντία.) ad quem locum Marklandus citat proverbium ex Eueno ap. Stob. LXXX. Καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ, λόγος ὡς ὁ παλαιὸς, Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τάδε. Soph. Aj. 1038. Ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα. Κεῖνός τ' ἐκείνου στεργέτω, κἀγὼ τάδε. ubi MS. τἀκείνου. Lege igitur Κεῖνος τὰ κείνου. Adjicit Porsonus Suid. v. Θεόπομπος. Εἰ δὲ ἄλλος νοεῖ ἑτέρως, κρατείτω τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ἐμὲ δὲ μὴ ἐνοχλείτω. *Monk.*

Hic v. est etiam Herculis. Sed post eum excidit versus, quo significavit Admetus Herculi, Alcestin in extremis agere, nondum tamen exspirasse. *Reisk.*

548. Ὀθνεῖος. ἀλλογενὴς, ξένος, ἀλλότριος. Ἰσαῖος καὶ Πλάτων. Photius. Fallitur

ʿΗΡ. Πῶς οὖν ἐν οἴκοις σοῖσιν ὤλεσεν βίον;
ΑΔ. Πατρὸς θανόντος, ἐνθάδ' ὠρφανεύετο.
ʿΗΡ. Φεῦ. εἴθ' εὕρομέν σ', Ἄδμητε, μὴ λυπούμενον.
ΑΔ. ʿΩς δή τί δράσων τόνδ' ὑποῤῥάπτεις λόγον;
ʿΗΡ. Ξένων πρὸς ἄλλην ἑστίαν πορεύσομαι.
ΑΔ. Οὐκ ἔστιν, ὦ 'ναξ· μὴ τοσόνδ' ἔλθοι κακόν.
ʿΗΡ. Λυπουμένοις ὀχληρὸς, εἰ μόλοι, ξένος.
ΑΔ. Τεθνᾶσιν οἱ θανόντες. ἀλλ' ἴθ' εἰς δόμους.

Her. Quomodo igitur in tuis ædibus vitam amisit?
Ad. Hic educata est pupilla, patre mortuo.
Her. Heu! Utinam invenissemus te, Admete, non dolentem.
Ad. Ut vero quid facturus hunc subsuis sermonem?
Her. Hospitis ad aliam domum ibo.
Ad. Non licet, O rex: ne tantum *mihi* veniat malum.
Her. Si hospes ad lugentes, veniat, molestus *est*.
Ad. Mortui sunt mortui: sed tu veni in ædes.

S. ρὶ γυναικὸς δὲ καὶ ἀρτίως ἐμνημόνευσεν θάπτειν τιν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλω * νεκρόν.

* Junt. Basil. εἶτα ὁ Ἄδμ. ϛ. γυνή τις τεθνηκυῖα, περὶ ἧς ἔλεγον θάπτειν τινὰ μέλλω νεκρός. Eadem habent Florr. nisi quod ante γυνή addunt ὅτι, et pro νεκρός habent νεκρόν, prout Barn. dedit. Sed his subjiciunt ea, quæ addidi, integriora vulgatis.

Etymologus M. p. 616. 9. credens ὀθνεῖον dictum esse pro νοθεῖον, a νόθος scilicet, cui longe alia est significatio. Habemus inf. v. 662. Γυναῖκ' ὀθνείαν· et Apoll. Rh. I. 869. σὺν ὀθνείῃσι γυναιξίν. Est igitur adjectivum ex eo genere quod attigi supra ad v. 125. et ad Hipp. 437. *Monk.*

Ὀθνεῖος pro ὀθνεία, Masculinum Attice pro Fœminino. Vide Hecub. v. 147. et Androm. v. 711. *Barnes.*

Ὀθνεῖος *peregrina*, est verbum poëtis in primis frequens. Pollux III. 54. τὸ δὲ ὀθνεῖος ποιητικώτερον. Hesychius explicat per ἀλλοεθνὴς, ξένος, ἀλλογενής. Harpocratio: ὀθνεῖος—ἀντὶ τοῦ ἀλλότριος. *Kuinoel.*

549. ἄλλως valet *aliam ob causam*. Conjicit Blomfieldius ἀλλ' ὡς, vel ἀλλ' ὧδ'. *Monk.*

551. Vide ad v. 166. *Monk.*

ὠρφανεύετο.] Hæc vox occurrit supra v. 166. et v. 307. *Barnes.*

552. Exclamatio extra versum. Vide notam ad Hipp. 1081. *Monk.*

Φεῦ.] Extra Carmen hic habendum. Vid. Hecub. 55. et v. 825. et 1098. etc. *Barnes.*

553. "Hesychius. ὑποῤῥάπτεις λόγους. συντίθης. Ubi ne quis variam lectionem Alcest. 548. (ed. Musgr.) sibi fingat, deleat σ male repetitam, et υ in similem literam ν mutet." Hæc Porsonus ad Phœn. 1521. oblique tangens Wakefieldium, qui ex Hesychio edidit τούσδ' ὑπ. λόγους. *Monk.*

554. Ita P. Lasc. Musgr. Matth. ut emendat Tyrwhittus. ξένων πρὸς ἄλλων B. D. Fl. Wakef. Gaisf. quod ex glossemate profectum putat Lobeckius ad Soph. Aj. 7. ξένου πρὸς ἄλλην Aldus. *Monk.*

Ξένων πρὸς ἄλλην] Ita Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ξένων πρὸς ἄλλην. MSS. B. D. et Flor. ξένων πρὸς ἄλλων. *Musg.*

557. Τεθνᾶσιν οἱ θανόντες.] De fœmina loquens in plurali masculinum ponit. Vid. supra ad hujus Fabulæ v. 392. *Barnes.*

558. Αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι] Edd. occupante secundam sedem pyrrichio: ultima enim syllaba vocis παρὰ ante κλ. brevis manet. vid. Porson. ad Orest. 64. Optima sanandi metri ratio visa est, ut inseramus δὲ, cum sit objicientis oratio. Idem

ἩΡ. Αἰσχρὸν δὲ παρὰ κλάουσι θοινᾶσθαι φίλοις.
ΑΔ. Χωρὶς ξενῶνές εἰσιν, οἷ σ' εἰσάξομεν.
ἩΡ. Μέθες με, καί σοι μυρίαν ἕξω χάριν.
ΑΔ. Οὐκ ἔστιν ἄλλου σ' ἀνδρὸς ἑστίαν μολεῖν.
Ἡγοῦ σὺ, τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους
Ξενῶνας οἴξας· τοῖς τ' ἐφεστῶσιν φράσον,
Σίτων παρεῖναι πλῆθος· ἐν δὲ κλείσατε
Θύρας μεσαύλους· οὐ πρέπει θοινωμένους

Her. Turpe est apud lugentes epulari hospites.
Ad. Seorsim hospitium cœnacula sunt, in quæ te introducemus.
Her. Dimitte me, et tibi maximam habebo gratiam.
Ad. Non licet tibi ire in alterius viri domum.
Præcede tu harum ædium externis *i. e. posticis*
Hospitiis apertis, et *horum* præfectis dic,
Ciborum ut adsit copia: intus vero claudite
Fores intermedias aularum; non decet *enim* epulantes

S. 559. Οἷς εἰσάξομεν.] Εἰς οὓς εἰσιέναι σε * δεῖ.

* Post hæc Barnes. denuo ista infersit: V. 546. (562. hujus ed.) ἡγοῦ σύ. ταῦτα πρός τινα τῶν ἀναγκαίων λέγει. Τὸ δ' ἐφεξῆς, ἐν δὲ κλήσατε, πρὸς τοὺς ἄλλους τῶν θεραπόντων. Ἰησοῦς ὁ Βαρνεσίου.

proponit Erfurdtius ad Soph. Aj. 1109. p. 628. vel Αἰσχρὸν τὸ παρὰ κλ. Conjicit Elmsl. Αἰσχρόν τι π. κλ. Jac. Tate Αἰσχρὸν φίλοις κλάουσι θοινᾶσθαι πάρα. Deinde habent θοινᾶσθαι ξένοις Lascaris, Aldus, ceterique præter Musgr. Wakef. et Gaisf. Hi reposuerunt ex B. Fl. φίλοις, quod sine damno abesse non potest. παρακλαίουσι Lasc. *Monk.*

θοινᾶσθαι φίλοις.] Ita MSS. B. et Flor. Ed. Ald. θοινᾶσθαι ξένους. *Musg.*

559. οἷς σ' εἰσάξομεν Aldus. Edidit Wakefieldius οἷ σ' ex B. D. Fl. Lasc. et sic emendaverant Reiskius et Tyrwhittus. ἐσάξομεν Lasc. Matth. *Monk.*

οἷς σ'] MSS. B. D. E. et Ed. Lasc. οἷ σ', *quo te introducemus.* *Musg.*

Reisk. conjicit οἷ, *quo*, pro οἷς. *Beck.*

560. Herc. F. 1354. εἶμι δ' εἰς πόλιν Τὴν σὴν, χάριν τε μυρίων δώρων ἔχω. Correxit Porsonus μυρίαν, hunc versum allegans. *Monk.*

562. Æsch. Choëph. 710. Ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων. *Monk.*

ἐξωπίους] Vid. Schol. ad Med. v. 624. *Barnes.*

563. ἐφεστῶσι vulgo. Solus Gaisfordius metro consuluit. *Monk.*

564. κλήσατε edd. omnes. Prætuli formam, quam antiquiorem esse judico, ut συγκλείσεις Hipp. 500. ubi vid. not. *Monk.*

565. Mœris p. 264. μέταυλος, ἡ μέση τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ τῆς γυναικωνίτιδος θύρα, Ἀττικῶς. μέσαυλος, Ἑλληνικῶς. Contra Eustathius ad Hom. Il. Λ. p. 862, 15. Ἀττικοὶ μὲν τὴν μέσην θύραν μέσαυλόν φασι· μάλιστα μὲν οὖν τὴν μέσην δυοῖν αὐλαῖν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ἣν καὶ μέταυλον αὐτός φησι. Harpocratio v. μέταυλος, citat Lysiam Ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους Φόνου. p. 20. ed. Reisk. ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐψόφει ἡ μέταυλος θύρα, καὶ ἡ αὔλειος. ibi Taylorus, "μέταυλος apud Atticos erat janua trium media, quarum prima αὔλειος, ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας, ut loquitur Suidas, anticum sc. vestibulum seu atrium claudens: extrema παράθυρος, posticum nempe. Hor. Ep. I. 5. 31. *Atria servantem postico falle clientem.*" Verum sibi parum constant Grammatici. Etym. M. p. 581, 6. et Zonaras p. 1345. v. με-

Κλύειν στεναγμῶν, οὐδὲ λυπεῖσθαι ξένους.
ΧΟ. Τί δρᾷς; τοσαύτης ξυμφορᾶς προσκειμένης,
Ἄδμητε, τολμᾷς ξενοδοχεῖν; τί μῶρος εἶ;
ΑΔ. Ἀλλ' εἰ δόμων σφε καὶ πόλεως ἀπήλασα
Ξένον μολόντα, μᾶλλον ἄν μ' ἐπῄνεσας;
Οὐ δῆτ', ἐπεί μοι ξυμφορὰ μὲν οὐδὲν ἂν
Μείων ἐγίγνετ', ἀξενώτερος δ' ἐγώ·
Καὶ πρὸς κακοῖσιν, ἄλλο τοῦτ' ἂν ἦν κακὸν,
Δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροξένους.
Αὐτὸς δ' ἀρίστου τοῦδε τυγχάνω ξένου,

Audire lamenta, neque dolore affici, hospites.
Cho. Quid agis? proposita tanta calamitate,
Audes, Admete, excipere hospites? num insanis?
Ad. An si ex ædibus ipsum, et urbe expulissem
Hospitem *ad me* profectum, magis me laudares?
Non certe, nihilo enim mea calamitas
Minor fieret, et ego essem inhospitalior:
Et ad mala, aliud hoc accederet malum,
Quod mea domus vocaretur inhospitalis.
Ego enim optimum hunc habeo hospitem,

S. 576. Διψίαν] Τὴν ἄνυδρον, ἢ πολυπαθῆ. ἡ γὰρ δίψα εἶδος ἐπιθυμίας.

σαύλιος, (leg. μέσαυλος.) Ἀττικῶς δὲ τὴν μέσην τοῦ πυλῶνος καὶ τῆς αὐλῆς, ἢ τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ γυναικωνίτιδος. Nunc certe loquitur de foribus ex aula in interiores ædium partes ferentibus. Citat Blomfieldius locum Plutarchi apprime huc facientem, in Vita Arati c. 26. τοὺς μὲν δορυφόρους καὶ φύλακας ἔξω παρεμβάλλειν ἐκέλευεν ἐν τῷ περιστύλῳ, τοὺς δ' οἰκέτας ὉΠΟΤΕ ΔΕΙΠΝΗΣΕΙΑΝ τάχιστα πάντας ἐξελαύνων, καὶ τὴν μέταυλον ἀποκλείων, μετὰ τῆς ἐρωμένης αὐτὸς εἰς οἴκημα κατεδύετο μικρὸν ὑπερῷον. et Schneider. in Epimetro ad Xenoph. Mem. p. 279. *Monk.*

567. Omnes habent προκειμένης. Quod dedi, timide proposuerat Wakefieldius. Frequentissime permutantur προς et προ in verbis compositis; et hoc vix opus est ut exemplis confirmem; notandum tamen quod in Hipp. 974. (Τὸ δ' ἄρσεν αὐτοὺς ὠφελεῖ προσκείμενον.) exhibet MS. Fl. προκείμενον: et inf. 849. Κακοῦ τοσούτου δώμασιν προσκειμένου, Lascaris et Aldus προκειμένου. *Monk.*

568. Quæ vis sit verbo τολμᾷς, ostendimus supra ad v. 285. Deinde Wakef. "τί μῶρος εἶ; Sic Virg. Ecl. X. 22. *Galle, quid insanis? inquit.*" Sine causa igitur Reiskius et Musgravius ἦ μῶρος εἶ; *Monk.*

τί μῶρος εἶ;] *Quid insanis?* Mira quæstio. Lego igitur: ἢ μῶρος εἶ; *num insanis?* *Musg.*

Lege, ἦ vel ἢ μῶρος εἶ. *Reisk.*

569. Nihil ad hunc locum facit, quod citat Stiblinus, Ovid. Trist. V. vi. 13. *Turpius ejicitur quam non admittitur hospes.* *Monk.*

σφὲ] Pro μιν, et hoc quidem hic loci pro αὐτὸν, aliquando etiam αὐτήν. Quod et aliis Poëtis usurpatum, et Euripidi in his locis: Orest. v. 29. Phœniss. v. 1671. Medea v. 33. et v. 802. et 940. et v. 1293. Hippolyt. v. 897. Alcest. v. 16. et 20. et 106. et 150. et 201. etc. Duportus igitur male in suo codice scribit σέ. Liber item Heinsio-Scaligerianus pejus in hac re legit σφὼ, quum de Hercule dicatur, et σφὼ Duale sit, σφὲ autem pro αὐτὸν scribitur, ut plus centies a Poëtis usurpari

Ὅταν περ Ἄργους διψίαν ἔλθω χθόνα.
ΧΟ. Πῶς οὖν ἔκρυπτες τὸν παρόντα δαίμονα,
Φίλου μολόντος ἀνδρὸς, ὡς αὐτὸς λέγεις;
ΑΔ. Οὐκ ἄν ποτ' ἠθέλησεν εἰσελθεῖν δόμους,
Εἰ τῶν ἐμῶν τι πημάτων ἐγνώρισε.
Καὶ τῷ μὲν, οἶμαι, δρῶν τάδ', οὐ φρονεῖν δοκῶ,
Οὐδ' αἰνέσει με· τἀμὰ δ' οὐκ ἐπίσταται
Μέλαθρ' ἀπωθεῖν, οὐδ' ἀτιμάζειν ξένους.
ΧΟ. Ὦ πολύξεινος, καὶ ἐλεύθερος στροφὴ α'.
Ἀνδρὸς ἀεί ποτ' οἶκος,

Quum *in* Argorum siticulosum eo solum.
Cho. Quomodo igitur celâsti præsentem calamitatem,
Cum vir amicus venerit, sicut tu dicis?
Ad. Nunquam voluisset intrare *meam* domum,
Si quod meorum rescivisset malorum.
Atque huic quidem (opinor) hæc faciens, sapere non videor,
Neque laudabit me: mea autem non sciunt
Atria repellere neque contemnere hospites.
Cho. O multorum hospita, et liberalis,
Viri semper domus!

S. 582. Τἀμὰ δ' οὐκ ἐπίσταται] Θαυμάζων τοῦ ἀνδρὸς τὸ φιλοξενώτατόν, λέγει ταῦτα.

facile probarem; nisi loci supra citati sufficerent. Sed Ovidius hujus Carminis mentem ita exprimit, Trist. L. V.

Turpius ejicitur, quam non admittitur, hospes.
Barnes.

572. ἐγίνετ' Lasc. Ald. *Monk.*

573. Similia dicit infra v. 1058. Ἀλλ' ἄλγος ἄλγει τοῦτ' ἂν ἦν προσκείμενον, Εἴπερ πρὸς ἄλλου δώμαθ' ὡρμήθης ξένου. *Monk.*

574. κεκλῆσθαι Lasc. quod recepto non deterius est. *Monk.*

575. Conferas Hom. Il. Z. 224. Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσῳ Εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι. *Monk.*

576. Homerus Il. Δ. 171. Καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην. Hesiodus apud Eustath. p. 461, 6. Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον. Spanhemius ad Call. Lav. Pall. 46. allegat Æsch. Suppl. 32. Πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει Θεῖναι. quod de regione Argiva dictum est. Pausan. II. p. 112. Θέρους δὲ αὖά σφισιν ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρνῃ. Plura apud ipsum videas. *Monk.*

Hes. Δίψιον Ἄργος· ἄνυδρον. Est glossa Homerica, de cujus auctoribus disputat Ruhnk. præf. T. II. *Beck.*

διψίαν] Siticulosam i. e. aridam ut recte exposuit scholiast. Sic Libya ap. Synes. Epist. LXVII. p. 208. vocatur διψηρὰ v. Spanhem. ad Callimach. p. 10. *Kuin.*

577. Valck. ad Hipp. 809. "Mortem Alcestidis τὸν παρόντα δαίμονα *præsens infortunium*, vocat Chorus in Alc. 561. (ed. Barnes.) *Sors tristis*, sive *fortuna mala*, seu *calamitas*, quæ nobis obtingit non sine Numine, frequenter dicitur δαίμων, ut Homero sic aliis; Sophocli Œd. Col. v. 1333. τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες sunt *eandem malam fortunam sortiti.* Soph. Stobæi p. 579, 1. Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα. Grotius p. 458. *Malum quod urget spargere in vulgus cave.*" Ibidem citantur hujus fabulæ vv. 956—8. *Monk.*

581. Τῷ pro τινὶ accipiunt Heath. Markl. De οἶμαι mediæ orationi interjecto, dictum est ad 363. *Monk.*

Σέ τοι καὶ ὁ Πύθιος
Εὐλύρας Ἀπόλλων
Ἠξίωσε ναίειν·
Ἔτλα δὲ σοῖσι μηλονόμας
Ἐν δόμοις γενέσθαι,
Δοχμιᾶν διὰ κλιτύων

Te quoque Pythius
Bonus lyræ magister Apollo
Dignatus est habitare,
Et sustinuit opilio tuis
In pascuis fieri,
Per obliquos colles

S. 591. Κλιτύων] Τῶν ἀνακεκλιμένων καὶ πλαγίων * ὀρέων.

* Junt. Basil. ὀργῶν, e quo Barn. fecit ὀργάδων. Monk ad h. l. em. ὀρέων, citans Hesych. sub voce. Recte: nam Florr. 6. 15. ὄρων.

Τῷ hic non pro τούτῳ ponitur, sed pro τινὶ, nec ad Herculem referendum censeo, sed ita locum vertendum: *Et est quidem, opinor, cui hæc faciens sapere non videor.* *Heath.*

584. πολύξενος edidit, non monito lectore, Barnesius, contra metri rationes et librorum auctoritatem; hoc fecit, ut opinor, ob φιλόξενος vv. 825. 846. 874. ἐχθρόξενος v. 574. et similia. Verum Ionicas formas in choris tragicis certe adhibere licuit. Extat ἄξεινος Andr. 795. Iph. T. 218. Πολυξείνη in Hec. 75. Quin in senariis quoque nonnunquam ξεῖνος tragicos usurpasse observatum est. Vid. Pors. Præf. ad Hec. p. clix. *Monk.*

Hoc canticum duo actus separare, et post illud tertium actum incipere; Prev. monet. *Beck.*

586. χ᾽ ὡ Πύθιος Lasc. *Monk.*

Pæonicus ex pæone tertio et trochaica καταπληξιδι. *Heath.*

587. Εὐλύρας epitheton est Apollinis in Aristophanis Thesm. 969. Idem et χρυσολύρας appellatur Thesm. 315. Valckenærius ad Phœn. 120. (ubi λευκολόφας,) notat compositis hujus formæ delectari Euripidem, hinc allegatis εὐλύρας et μηλονόμας, ἱππονώμας Hipp. 1397. et χρυσοκόμας, epith. Apollinis, locis ad Hipp. indicatis. *Monk.*

588. Ἠξίωσε *dignatus est.* Confer Andr. 659. Καὶ ξυντράπεζον ἀξιοῖς ἔχειν βίον. Æsch. Prom. 223. De variis hujus verbi significationibus alias erit dicendi occasio. *Monk.*

589. Animadvertat lector non jam domum Admeti, sed ipsum hominem compellari. Videas observata ad v. 285. de ἔτλα. *Monk.*

Ἔτλη] An ἐτάλα ob metrum? *Musg.*

590. Ἐν νόμοις infeliciter conjecit Piersonus Verisim. p. 70, *Monk.*

Ἐν δόμοις] Acute Piersonus ἐν νομοῖς, *in pascuis.* Veris. p. 70. *Musg.*

Ad stabiliendam conjecturam suam Piers. laudat Callim. h. in Ap. 47. *Beck.*

591. κλυτείων] Schol. mendose scilicet pro κλειτύων. De metro et sensu vocis κλιτὺς egimus ad Hippol. 227. Ceterum Scholiastæ explicatio in ed. Barnes. sic legitur; κλ. τῶν ἀνακεκλιμένων καὶ πλαγίων ὀργάδων. sed Arsenius dedit ὀργῶν: lege igitur, unius literulæ mutatione, ὀρέων. Vid. Hesych. in voce. *Monk.*

593. "Ποιμνίτας] Ita MS. B. et ed. Lasc. eadem analogia qua ὁπλίτης, ὀρίτης, χωρίτης, δενδρίτης. ed. Ald. ποιμνήτας." Musgr. Ælianus Nat. An. XII. 44. ab eodem indicatus, recte citat ποιμνίτας. *Monk.*

Ποιμνίτας] Ita MS. B. et Ed. Lasc. eadem analogia, qua ὁπλίτης, ὀρίτης, χωρίτης, δενδρίτης. Ed. Ald. ποιμνῆτας. ποιμνίται ὑμέναιοι, Æliano interprete (De Animal. Lib. XII. c. 44.) numeri sunt, qui a

Βοσκήμασι σοῖσι συρίζων
Ποιμνίτας ὑμεναίους.
Ξὺν δ' ἐποιμαίνοντο, χαρᾷ μελέ- ἀντ. α'.
ων, βαλιαί τε λύγκες,
Ἔβα τε λιποῦσ' Ὄθρυ-
ος νάπαν λεόντων

Canens tuis pecudibus
Pastorales hymenæos.
Et simul pascebantur oblectatione carminum
Maculosæ lynces.
Ivit autem, linquens Othryum
Saltum, leonum

S. 593. Ποιμνίτας ὑμεν.] Ποιμενικὰς ᾠδὰς, δι' ὧν ἦγεν τὰ βοσκήματα εἰς τὸ ἀλλήλοις μίγ-

Pastoribus canuntur, ad libidinem pecudum incendendam. *Musg.*

Clem. Alex. ταῖς δὲ ἵπποις μιγνυμέναις, οἷον ὑμέναιος, ἐπαυλεῖται νόμος αὐλῳδίας. Ἱππόθορον τοῦτον κεκλήκασιν οἱ Μουσικοί. p. 164. A. *Musg.*

Jam Reisk. conjecit ποιμνίτας. *Reisk.*

594. Pro χαρᾷ μελέων legendum putabat Canterus χάρων τε λέων. Omnino infeliciter. Χάρων Leo exstat apud Lycophronem v. 455. et in Hesychii Lexico, sed utrobique substantivum, non, quod hic deberet esse, epitheton. Nata est hæc conjectura, ni fallor, ex particula τε, quæ, ut nunc legitur locus, abundare videtur, sed, si aliud substantivum præcederet, vim suam obtineret. Hunc igitur scrupulum ut tollamus, legendum puto versu sequenti ἔβα τε pro ἔβα δὲ: qua mutatione facta, facile se tueri poterit χαρᾷ μελέων, cum præsertim simile quiddam habeat Æschyl. Agam. v. 1639.

ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ.

Musg.

χαρᾷ μελέων,] Miror, quid Cantero hic in mentem venerit, qui mavult χάρων τε λέων, quid χάρων sit nescio; de leonibus autem Poëta paulo postea. Quare inepta emendatio valeat; cum sensus sit commodus satis Nec tamen nescio, alibi apud Eustathium, ubi χαροποί τε λέοντες explicat, τὸ χάρων dici esse epithetum Leonis, ex Rhetorico (nescio quo, nec enim Harpocration agnoscit) Lexico, unde Hesych. χάρων, ὁ λέων ἀπὸ τῆς χαροπότητος. Sed id dictionis Euripidi et ejus ævi poëtis haud notum. Quod si Æmilius Portus —λεόντων ἁ δαφοινὸς ἴλα tribus abhinc versibus vidisset, non tam avide in Canteri sententiam abiisset, et nescio quid monstrum dictionis Euripidi temere affinxisset. Nec magis placet χάρωψ in libro Heinsio-Scaligeriano notatus. Sensum nos in Scholiis apertum dedimus.

Barnes.

595. Usus vocis βαλιὸς illustratur ad Hippol. 218. Quum vero grammatici ibi allegati dupliciter exponant, scil. κατάστικτος, ποίκιλος, vel ταχὺς, monendum est, priorem interpretationem nostro loco convenire; juxta Virgiliana, Georg. III. 264. *Quid* Lynces *Bacchi* variæ, *et genus acre luporum?* Æn. I. 323. *maculosæ tegmine lyncis.* Idem Ecl. VIII. 3. *quorum stupefactæ carmine lynces.*

Monk.

596. Ἔβα δὲ] Lasc. Ald. ἔβα τε Wakef. Matth. ex conjectura Musgravii. *Monk.*

Ὄθρυος] *Othrys* mons *Thessaliæ*, apud Poëtas notissimus. Hanc vero antistrophen ex Buchanani versione ornatam adjicere volupe est:

Quin et versicolorum
Lyncum turba, suavibus
Emollita modis, gregi
Junxit intrepido latus.
Armentumque *leonum*
Venit fulvicomantum
Ex *Othru* nemoroso.
Ad tuæ strepitum lyræ
Applausit maculosus

Ἁ δαφοινὸς ἴλα·
Χόρευσε δ' ἀμφὶ σὰν κιθάραν,
Φοῖβε, ποικιλόθριξ
Νεβρὸς, ὑψικόμων πέραν
Βαίνουσ' ἐλατᾶν σφυρῷ κούφῳ,
Χαίρουσ' εὔφρονι μολπᾷ.

Fulva cohors.
Saltavit autem circa tuam citharam,
O Phœbe, vario-villo-præditus
Hinnulus, supra alticomas
Abietes saliens levi pede,
Gaudens læto carmine.

S. νυσθαι τῇ τῶν μελέων ἡδονῇ. Fl. 6. 15.* 604. Τοιγὰρ] Ὦ Ἄδμητε, διὰ τὸν Ἀπόλλωνα ἔχεις ἑστίαν πολυθρέμμονα. Θεσσαλίας δὲ λιμὴν πλησίον Φερῶν ἡ Βοιβία λέγεται,

* Barn. hoc scholion procudit ad v. 594. ξὺν δ' ἐποιμαίνοντο. καὶ λύγκες καὶ αἱ λεόντων

Pictorum *Hinnuleum* Chorus,
Pernici pede deserens
Abietum alticomum nemus,
Docto Carmine concitus. *Barnes.*

598. Hom. Il. B. 308. Ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. ubi Schol. δαφ. πυῤῥὸς κατὰ νῶτα, ἢ ὁ ἄγαν φόνιος. Ambiguam istam v. δαφοινὸς significationem plerique veteres grammatici memorarunt. Etym. M. p. 250. 21. Δαφοινός. ὁ πυῤῥὸς, ἢ ἐρυθρὸς, ἢ μέλας. et rursus, ὁ ἄγαν φόνιος, παρὰ τὸ δᾶ et φόνος. Homerus quidem Il. K. 23. Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος. Λ. 474. ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες. Æschylus autem Prom. 1058. δαφοινὸς ἀετός. In nostro versu, sive vertas, *leonum fulva cohors,* ut vulg. interpr. seu *cruenta,* certe neutra interpretatio incommoda erit. *Monk.*

599. ἐχόρευσε edd. Sed scribendum ob metrum antistrophicum, χόρευσε, non elisa syllaba propter præcedentem ἴλα, quod putabat Wakefieldius, sed abjecto augmento: hanc enim licentiam in melicis sibi permiserunt tragici. Infra v. 614. δέξατο. Habes in una Phœnissarum cantilena v. 650. δίκε. 658. τέκετο. 686. δεῖξεν. 693. κτίσαν. 699. κτήσαντο. Alia congessit Hermannus ad Hec. p. xxiv. " ἀμφὶ σὰν κιθάραν minus usitatum quam ὑπὸ vel πρός. verum conf. Phœn. 1042. Ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν." J. Tate. *Monk.*

601. πέραν ἐλατᾶν] De hac locutione nugantur aliqui. Recte quoad sensum Buchananus: *Pernici pede deserens Abietum alticomum nemus. Monk.*

πέραν] Vertunt *ultra,* quasi diceret Poëta, hinnulos sylvis, excessisse ad Apollinem audiendum. Mihi πέραν significare videtur *altius, quam sunt abietes proceræ,* secundum quod et Deo et Poëta digna erit hyperbole. *Musg.*

604. Epith. Homericum Il. B. 605. Ὀρχομενὸν πολύμηλον. Pind. Pyth. IX. 11. τόθι νιν πολυμάλου Καὶ πολυκαρποτάτας Θῆκε δέσποιναν χθονός. *Monk.*

604—612. Prava distinguendi ratio in sententiam prorsus perdidit. Ita distingue et verte:

Τοὶ γὰρ πολυμηλοτάταν
Ἑστίαν οἰκεῖς, περὶ καλλίναον
Βοιβίαν λίμνην, ἀρότοις δὲ γύαν
Καὶ πεδίων δαπέδοις. Ὅρον
Ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν
Ἱππόστασιν, αἰθέρα
Τὰν Μολλοσσῶν τίθεται·
Πόντιόν τ' Αἰγαῖον ἐπ' ἀκτὰν
Ἀλίμενον, Πηλίου κρατύνει.

Unde etiam copiosissimam domum habitas circa pulchrifluam Bœbiam paludem, terras vero arationibus (aptas scilicet) *camporumque æquoribus. Conterminum habet versus solis quidem nocturna stabula* (i. e. versus occidentem) *Molossorum cœlum. et ad lit-*

Τοιγὰρ πολυμηλοτάταν στροφὴ β'.
Ἑστίαν οἰκεῖ, παρὰ καλλίναον
Βοιβίαν λίμναν· ἀρότοις δὲ γυᾶν,
Καὶ πεδίων δαπέδοις ὅρον,
Ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν
Ἱππόστασιν, αἰθέρα

Ergo ovibus ditissimam
Domum habitas, circa pulchrifluam
Bœbiam paludem, arvisque terram
Et camporum solo fines,
Circa solis, occiduum,
Stationem, cœlum,

S. καὶ Μεσσωνίς. 608. Κνεφαίαν] Τὸ ἑξῆς, κνεφαῖον αἰθέρα. καὶ ἄλλως. κνεφαίαν τὴν δύ-

ἀγέλαι κηλούμενοι ὑπὸ κιθάρας Ἀπόλλωνος, καὶ διὰ χαρὰν τὴν ἐκ τῶν μελέων καὶ μουσικῆς θεοῦ τιθασσευόμενοι συνεβόσκοντο βοῶν δίκην. Ἰ. ὁ Β.

tus maris Ægæi importuosum Pelium montem imperio regit. Heath.

605. οἰκεῖς omnes. Dedi οἰκεῖ ob sequentia τίθεται, κρατύνει. sic conj. Markl. Ald. περί. Nuperi editores παρὰ ex E. Fl. Lasc. Respexit, ut videtur, Homerum Il. B. 711. a Barnesio laudatum, Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο, παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην, Βοίβην, καὶ Γλάφυρας, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκὸν, Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος πάϊς ἕνδεκα νηῶν Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη. Stiblinus advocat Strab. IX. (p. 430. B. ed. Casaub.) Plin. IV. 8. *Monk.*

περὶ] MSS. E. et Fl. παρά. confirmatque Homeri παραὶ Βοιβηίδα λίμνην Il. β'. 710. *Musg.*

606. γύαν Lasc. γυιὰν Ald. et sic vulgo. γυᾶν correxit Barnesius. Hic locus viros doctos misere exercuit. Alii contortis verborum inversionibus struere laborant; alii ut corrupta et desperata relinquunt. Solus interpretum Wakefieldius, quod mireris, recte cepit: *arationibus jugerum, et camporum planis spatiis fines, circa solis occiduam stationem, axem Molossorum sibi statuit.* Ne posthac in hisce verbis hæreatur, sensus in lingua vernacula exhibendus est: *He makes the clime of the Molossians the limit to his domain (his tillage and his plains) on the west.* Observat Spanhem. ad Call. H. in Dian. 176. γύη apud veteres de *arvo* seu agro ad arandum apto dictum esse: unde ἀρώσιμοι γύαι a Sophocle Ant. 569. et ab Euripide Phœn. 679. βαθυσπόρους γύας. Apoll. Rh. I. 796. Πυροφόρους ἀρόωσι γύας. Æsch. Prom. 377. Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας. *Monk.*

Βοιβίαν] Meminere multi, sed de situ consulendus Strabo p. 430. B. Ed. Par. *Musg.*

Βοιβίαν λίμναν·] Bœbe Thessaliæ civitas, et Bœbea lacus Thessaliæ juxta Ossam montem. Lucian. l. 7.

Ire per Osseam rapidus Bœbeida sanguis.

Item Hesiodus—Νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής. Homerus autem expressius Pheras et Bœben et Bœbæam paludem memorat, quod ibi Admetus regnaret, Iliad. B. v. 710.

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
Βοίβην καὶ Γλαφυρὰς, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκὸν,
Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος παῖς, ἕνδεκα νηῶν,
Εὔμηλος· τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν,
Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.

Videsis de hac re Strabonem L. IX. et Plin. L. IV. c. 8. et 9. ubi situs Thessaliæ. De commodo autem sensu hujus Strophæ videsis Gaspar. Stiblin. in Notis ad v. 605. Item Scholia nostra. *Barnes.*

607. Mirum in his et sequentibus versibus Hyperbaton est. Quippe τὰν, quod v.

Τὰν Μολοσσῶν τίθεται,
Πόντιον δ' Αἰγαῖον ἐπ' ἀκτὰν
'Αλίμενον Πηλίου κρατύνει.
Καὶ νῦν δόμον ἀμπετάσας, ἀντιστρ. β'.
Δέξατο ξεῖνον νοτερῷ βλεφάρῳ,
Τᾶς φίλας κλάων ἀλόχου νέκυν ἐν

Molossorum habet,
Et marinum Ægæona ad littus
Importuosum Pelii, tenet imperio.
Et nunc aperiens domum,
Accipiet hospitem, humidis palpebris,
Plorans charæ conjugis cadaver in

S. σιν, ὅπου ὁ ἥλιος κατὰ κνέφας ἵστησι τοὺς ἵππους, καὶ καταλύει. 612. Πηλίου κρατύνει.] Κρατεῖ δὲ καὶ ἐπὶ τὴν Αἰγαίωνα ἀκτὴν, τὴν πόντιον καὶ * ἀλίμενον. 614. Νοτερῷ] Διϋ-

* Ante hoc scholion in Junt. et Basil. ista leguntur, e seqq. repetita: τὴν αἰγαῖαν ἀκτὴν, τὴν πόντιον καὶ ἀλίμενον. unde in hoc scholio scribi poterat τὴν Αἰγαίαν ἀκτ. pro τὴν αἰγαιῶνα. In Junt. igitur et Basil. erat, quod Musgr. in Eurip. legendum conjecit.

610. legitur, ad γύαν referendum est, non ad αἰθέρα, quod proxime præcedit. Constructio sic instituenda est: τίθεται δὲ ὅρον ἀρότοις καὶ πεδίων δαπέδοις, ἀμφὶ μὲν κνεφαίαν αἰθέρα, ἀελίου ἱππόστασιν, τὰν Μολοσσῶν γύαν. Dicitur autem τὰν Μολοσσῶν γύαν, ut τὰν 'Αργείων γύην Heraclid. v. 839. κνεφαίαν cum αἰθέρα conjungendum esse vidit et Scholiastes. Verba ejus sunt: κνεφαίαν, τὸ ἑξῆς, κνεφαῖον αἰθέρα. Nec commode potest ad τὰν Μολοσσῶν referri. Quomodo enim cœlum finibus regionum constituendis inservire potest? *Musg.*

608. Recte Schol. τὴν δύσιν, ὅπου ὁ ἥλιος κατὰ κνέφας ἵστησι τοὺς ἵππους καὶ καταλυει. *Monk.*

609. Αἰθέρα] Guil. Canterus legit, nescio quare, ἐσχάραν. *Barnes.*

Pro αἰθέρα Reisk. scribi jubet ἐσχατιάν. *Beck.*

610. τὸν Wakefield. sed nesciebat ille nonnunquam feminine usurpari αἰθήρ. Androm. 1232. λευκὴν αἰθέρα. Electr. 998. φλογερὰν αἰθέρ'. Fragm. Inc. cxxxii. ἐκ βαθείας—αἰθέρος. In his et aliis exemplis masculina epitheta metrum respueret. *Monk.*

611. Vulgo πόντιόν τ'. sed bene Reiskius; "δὲ lege ob præcedens μὲν: ibi quidem ab occasu Thessaliæ posita dixerat, hic autem ab oriente sita describit." Deinde Αἰγαίων' conjecit Musgravius, ediderunt Wakef. et Gaisf. *Monk.*

Αἰγαῖον] Emendabam olim αἰγιαλόν. Sed vereor, ne temere. Hesychius: Αἰγαιῶν ἐπιτεταμένως, ἐνάλιος Θεός: Legendum igitur Αἰγαιῶν', i. e. Αἰγαιῶνα, quod *mare* Ægæum valebit. Ægonis et Ægæonis nomine mare id significari pluribus exemplis docuit jam Turnebus Adversar. XIX. 2. quibus adde Lucillium Anthol. H. Steph. p. 166. De Ægæone Deo, a quo nomen hoc adeptum est, vide Scholiasten Apollon Rhod. in Lib. 1. 1165. Statium Achilleid. II. 12. *Musg.*

δὲ (pro τε) leg. ob præcedens (v. 608.) μέν. Ibi quidem ab occasu Thessaliæ posita dixerat, hic autem ab oriente sita describit. *Reisk.*

612. ἀλιμένου emendat Reiskius; frustra, ut opinor. Tro. 1. Ἥκω λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος Πόντου. Constat versiculus e Cretico et Trochaico hemiolio: idem metri genus habes v. 471. *Monk.*

Reisk. conjicit ἀλιμένου, ut hoc sit epitheton montis Pelii.—Versum Heath. monet esse antispasticum ex epitrito primo pentasyllabo, diiambo, et syllaba. *Beck.*

Δώμασιν ἀρτιθανῆ· τὸ γὰρ
Εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ.
Ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ
Πάντ' ἔνεστιν σοφίας.
Πρὸς δ' ἐμᾷ ψυχᾷ θράσος ἧσται,
Θεοσεβῆ φῶτα κεδνὰ πράξειν.

Ædibus recens-mortuum. Nam
Generosa natura effertur ad pudorem;
In bonis enim
Omnia insunt sapientiæ *dona*.
In mea vero anima fiducia sedet,
Pium virum læta sorte potiturum.

S. γρω, διὰ τὰ δάκρυα. 616. Ἀρτιθανῆ] Τὸν νεωστὶ ἐν τοῖς θανοῦσι γενόμενον * νεκρὸν τῆς φιλίας ἀλόχου, τὸν ἀρτιθανῆ. 618. Ἐν τοῖς ἀγ. δὲ Πάντ' ἔ.] Πᾶν τὸ τῆς † σοφίας ἔργον ἐν ταῖς ἀγαθοῖς ἐστιν. 624. Ἄρδην] Καλῶς κεῖται τὸ ἄρδην· γίνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ αἴρειν. δηλοῖ δὲ τὸ φοράδην.

* Γενόμενον νεκρόν pro γινόμενον, τὸν ν. Florr. 6. 15.
† Sic Barn. pro πάντα τῆς σοφ.

613. δόμων Lasc. *Monk.*

613. ss. Quomodo ideæ h. l. nectantur, declarare Prev. hac versione studet: "Et maintenant ouvrant sa maison, il reçoit un hôte d'un œil humide, pleurant une épouse dont le corps nouvellement privé de vie, est encore dans le palais. Car la générosité est entrainée vers l'honneur. . . . Mais tous les dons la sagesse sont le partage des bons. Le confiance siége dans mon ame qu'un homme pieux doit agir avec prudence." Chorum scilicet male statuere velle de Admeto, sed cum ejus ingenium secum reputet, non dubitare, quin sit sapiens et bonus. *Beck.*

614. Ita Fl. Lasc. Matth. δέξετο P. δέξεται Aldus cum reliquis. ξένον Lasc. *Monk.*

δέξεται] MS. Fl. et Ed. Lasc. δέξατο. Lib. P. δέξετο. *Musg.*

615. φιλίας P. Lasc. *Monk.*

φίλας] MSS. B. E. Flor. Lib. P. et Ed. Lasc. φιλίας. *Musg.*

617. αἰδῶ interpretantur *pudorem*, satis negligenter. Valet *reverentiam erga alios*, ut in Suppl. 913. Τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ καλῶς αἰδῶ φέρει. Αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἠσκήσας ἀνὴρ Κακὸς κεκλῆσθαι. De re notissima lectorem non morabor; observabit in hoc sensu αἰδεῖσθαι infra 839, 873. Lucian. Tom. I. p. 866, 45. εἴση γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια καὶ χρηστότης. *Monk.*

620. θάρσος Lasc. Ald. Primus ob metrum correxit Barnesius. Alterum revocavit Musgravius. Falsi sunt siqui opinantur θράσος in malo tantum sensu adhiberi. θάρσος et θράσος non minus synonyma sunt, quam κάρτος et κράτος, καρδία et κραδία, quod notavi ad Soph. Electr. 479. (*Mus. Cr.* I. p. 76.) Ὕπεστί μοι θράσος. Noster Suppl. 611. τόδε μοι θράσος ἀμφιβαίνει. ubi contulit ista Markl. *Monk.*

θράσος] Ita legi metri causa, rejecto, quod olim obtinuerat, θάρσος· nec enim apud Tragicos τὸ θράσος semper in sequiori sensu usurpatur; nec τὸ θάρσος in laudato. Ita enim Medeæ v. 469. Οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία. Quare male ibi Schol. Euripidem sugillat, cum ea distinctio (quam tamen idem ibidem bene observat inter θράσος et θάρσος) non sit Poëtis nimis religiose notata. *Barnes.*

621. Recte ad sensum Buchanan. *Et mentem bona spes habet Successura homini pio Omnia recte.* Longe aliter vulgo interpretantur. Dictum est κεδνὰ πράξειν pro κεδνῶς vel καλῶς πράξειν. Omnino

ΑΔ. Ἀνδρῶν Φεραίων εὐμενὴς παρουσία,
Νέκυν μὲν ἤδη πάντ' ἔχοντα πρόσπολοι
Φέρουσιν ἄρδην εἰς τάφον τε, καὶ πυράν.
Ὑμεῖς δὲ τὴν θανοῦσαν, ὡς νομίζεται,
Προσείπατ' ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν.
ΧΟ. Καὶ μὴν ὁρῶ σὸν πατέρα γηραιῷ ποδὶ
Στείχοντ', ὀπαδούς τ' ἐν χεροῖν δάμαρτι σῇ
Κόσμον φέροντας, νερτέρων ἀγάλματα.

ΦΕΡΗΣ.

Ἥκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων, τέκνον·

Ad. Virorum Pheræorum O benevola præsentia:
Mei quidem ministri cadaver jam omni cultu ornatum
Ferunt sublime ad sepulturam, et rogum:
Vos vero mortuam, ut fert consuetudo,
Salutate egredientem postremam viam.
Cho. Atqui video tuum patrem senili pede
Venientem, et famulos in manibus tuæ conjugi
Ferentes ornatum, mortuorum grata munera.

PHERES.

Venio malis tuis tecum laborans, fili:

conferenda sunt Orest. 531. Θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ' ἔπραξεν ἔνδικα. Iph. A. 346. πράσσοντα μέγαλα. Electr. v. ult. εὐδαίμονα πράσσει. In eodem sensu κεδνὸς adhibetur Tro. 684. οὐδὲ κλέπτομαι φρένας, Πράξειν τι κεδνόν. Æsch. Choëph. 699. Κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων. Ea vox usum habet non minus late patentem quam ἀγαθὸς vel ἐσθλός. Dicta sunt κεδνὸς ἄναξ, κεδνὸς ἑταῖρος, κεδνὴ ἄλοχος, κεδνὴ παρθένος, κεδνὴ ἀμφίπολος, κεδνοὶ τοκεῖς, κεδνὰ τέκνα, κεδνοὶ λόγοι, κεδνὰ ἤθεα, κεδνὴ χάρις, κεδνὰ πράγματα, κεδνὴ τύχη, κεδνὴ ἀγγελία, &c. *Monk.*

Θεοσ. φ. κ. πρ.] Hæc verba significant: *successura homini pio omnia recte. Heath.*

622. Conf. v. 212. *Monk.*

623. Hunc Euripidis locum respexisse Platonem in Menexeno opinatur vir doctus J. Tate. Initium est Orat. Fun. Ἔργῳ μὲν ἡμῖν οἵδ' ἔχουσι τὰ προσήκοντά σφισιν αὐτοῖς· ὧν τυχόντες πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν, προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων. λόγῳ δὲ δὴ τὸν λειπόμενον κόσμον ὅ τε νόμος προστάττει ἀποδοῦναι τοῖς ἀνδράσι, καὶ χρή. *Monk.*

624. πρὸς τάφον τε καὶ πύραν MSS. edd. Alteram lectionem ἐς τάφον, quam porrigit Eustathius ad Il. Θ. p. 707, 37. præfert Blomfieldius Gloss. Æsch. Prom. 1087. recte, mea quidem sententia. Confer v. 844. Λέγων θυραῖον κῆδος εἰς τάφον φέρειν. *Monk.*

625. ὡς νομίζεται, de ritibus funebribus dictum quoque v. 99. *Monk.*

626. Ita Soph. Ant. 807. Τὰν νεάταν ὁδὸν Στείχουσαν. Trach. 876. Βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην Ὁδῶν ἁπασῶν. Ceterum morem compellandi mortuos in pompa funebri, et valedicendi, tetigit Noster Suppl. 775. Ἅιδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους, Φίλους προσαυδῶν. 806. Προσαυδῶ σε τὸν θανόντα. ubi fallitur Marklandus. Verba, quibus Alcestin Chorus alloquitur, habemus infra v. 757. seq. *Monk.*

629. Malebat Wakefield. νερτέρων τ', propter Herc. F. 704. Χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξ ὅτου πέπλοις Κοσμεῖσθε σῶμα καὶ

Ἐσθλῆς γὰρ, (οὐδεὶς ἀντερεῖ) καὶ σώφρονος
Γυναικὸς ἡμάρτηκας· ἀλλὰ ταῦτα μὲν
Φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα δύσφορα.
Δέχου δὲ κόσμον τόνδε, καὶ κατὰ χθονὸς
Ἴτω· τὸ ταύτης σῶμα τιμᾶσθαι χρεὼν,
Ἥτις γε τῆς σῆς προὔθανε ψυχῆς, τέκνον,
Καί μ' οὐκ ἄπαιδ' ἔθηκεν, οὐδ' εἴασε σοῦ
Στερέντα γήρᾳ πενθίμῳ καταφθίνειν.
Πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλεέστατον βίον
Γυναιξὶν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.
Ὦ τόνδ' ἐμὸν σώσασ', ἀναστήσασα δὲ

Bonam enim, et pudicam (nemo contradicet)
Conjugem amisisti: verum hæc quidem
Ferre necesse est, quanquam sint latu gravia.
Accipe vero hunc ornatum, et sub terram
Eat: hujus corpus honore affici decet,
Quæ mortua est pro tua vita, fili,
Et fecit ne orbarer liberis, neque permisit
Me privatum contabescere lugubri senecta.
Omnibus vero fecit laudatissimam vitam
Mulieribus, ausa hoc generosum facinus.
O quæ servasti hunc meum *filium*, et rursus erexisti

νεκρῶν ἀγάλμασιν. Sed aliquantum diversa est ratio nostri loc - nam κόσμος νεκύων, qui in Herc. F. 441. est φθιμένων ἔνδυμα, non peplos tantum, sed et capitis involucra complectitur. Vid. Herc. F. 527. 563. *Monk.*

ἀγάλματα] Ἄγαλμα propr. denotat, *unum quodque ornamentum, decus*, quod ob pulchritudinem placet. Derivatur enim ab ἀγάλλειν h. e. *nitidum, pulcrum reddere*, ita, ut oculi aliorum inde exhilarentur, v. Vuessel. ad S. Petit. LL. A. p. 68. Unde Hesychius: ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Suidas: ἀγάλματα· πάντα τὰ κόσμου τινος μετέχοντα. Sic Callirrhöe apud Charit. Aphrod. I. 1. ἄγαλμα τῆς ὅλης Σικελίας vocatur, ubi v. Dorvillius, ap. Pind. Nem. III. 21. Aristoclides χώρας ἄγαλμα et ap. Eurip. Helen. v. 208. Castor et Pollux διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος dicuntur. Deinde vero etiam de *statuis* usurpatur, quatenus magno ornamento sunt iis locis, in quibus positæ sunt, ut ap. Long. Pastor. L. 1. p. 27. ed. Moll. Callim. h. in Del. v. 307. Lav. Pallad. v. 39. Achill. Tat. III. 6. Xen. Ephes. p. 2. ed. Cocch. Pind. Nem. Od. X. v. 125. s. Suidas in h. v. ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς, καὶ τοὺς ἀνδρίαντας λέγουσιν. Lex. Anonym. bibl. Laurent. Catal. T. II. p. 418. ἀγάλματα· ξόανα, ἀφομοιώματα, εἰκόνες, ἢ ἀνδριάντας Auctor. Etym. M. ἄγαλμα ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγαλλεταί τις, καὶ χαίρει, κἄντε ἱμάτιον ᾖ, κἄντε εἰκών. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ, ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον, τὸ δὲ ἄγαλμα, παρὰ τὸ ἀγάλλω. Cf. Valckenarius Animadverss. ad Ammon. III. 2. Albertius Hesych. sub h. v. et Ruhnkenius ad Tim. Gloss. Plat. p. 5. *Kuinoel.*

630. συγκάμνειν in eodem usu habet Æsch. Prom. 421. σοῖσι πήμασι συγκάμνουσι θνητοί. Frequentius usurpatur συναλγεῖν. *Monk.*

632. Vid. supr. 428. seq. *Monk.*

634. κόσμον] Hic ornatus proprio vocabulo appellatur ἐντάφια. Hæc enim sunt ornamenta, quibus ornatum cadaver, in atrio collocatur, effertur, crematur, humatur v. Perizon. ad Æl. H. V. 1. 16. et

Ἡμᾶς πίτνοντας, χαῖρε, κἀν Αΐδου δόμοις
Εὖ σοι γένοιτο. φημὶ τοιούτους γάμους
Λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον.
ΑΔ. Οὔτ' ἦλθες εἰς τόνδ' ἐξ ἐμοῦ κληθεὶς τάφον,
Οὔτ' ἐν φίλοισι σὴν παρουσίαν λέγω.
Κόσμον δὲ τὸν σὸν οὔποθ' ἥδ' ἐνδύσεται·
Οὐ γάρ τι τῶν σῶν ἐνδεὴς ταφήσεται.
Τότε ξυναλγεῖν χρῆν σ', ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ.

Nos cadentes, vale, et in Plutonis ædibus
Bene sit tibi : dico tales nuptias
Utiles esse mortalibus, aut uxorem ducere non expedire.
Ad. Non venisti vocatus a me ad hoc funus,
Neque tuam præsentiam mihi gratam esse dico.
Et tuum ornatum hæc nunquam induet :
Non enim tuarum rerum indigens sepelietur.
Tunc te dolere oportuit, quando ego peribam :

S. 644. Λύειν] Ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν. Fl. 6. 645. Οὔτ' ἦλθες κ. τ. λ.] Οὐκ ἐκάλεσά σε ἐλθεῖν ἐνταῦθα, οὔτε τὴν σὴν παρουσίαν, ὡς φιλῶν ——* ἀρνοῦμαι. 651. Τόνδε] Ἑαυτὸν λέ-

* Barn. supplet φιλῶν ἀποδέχομαι, ἀλλ' ἀρν.

Wesseling. ad Diod. Sic. p. 412. To. 1. Egregius hanc in rem locum est ap. Chariton. I. 16. *Kuinoel.*

637. ἄπαιδ' ἔθηκεν] H. e. *orbum liberis fecit, reddidit.* Nam τίθημι sæpe est *facio, reddo*, ut ap. Anacr. Od. IX. 36. s. λαλιστέραν μ' ἔθηκας ἄνθρωπε καὶ κορώνης Eurip. Hec. 863. τὰ δ' ἄλλα, θάρσει, πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς. Æl. H. V. 13. 6. ὁ οἶνος τὰς γυναῖκας τεκνοποιοὺς τίθησιν. Eodem modo Hebræi utuntur verbo שׂוּם v. Reverendiss. Abbas Carpzovius ad Hebr. I. 2. p. 10. *Kuinoel.*

638. Omnes, præter Matthiæum, καταφθινεῖν, quæ vox nihili est. Portus notavit infinitivum esse futuri; penultimam enim præsentis φθίνειν produci : sed cogitabat ille de versibus Homericis, ubi φθίνειν semper spondeus est, quod alicubi monuit Clarkius : contra apud Atticos penultimam semper corripit. Observata est eadem quantitatis diversitas in verbo φθάνειν. Lascaris πενθήμῳ, et v. 642. κὴν ᾅδου. *Monk.*

639. Confert. J. Tate Med. 416. Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν Στρέφουσι φᾶμαι, inquit Chorus Mulierum. *Monk.*

641. ὦ τόνδε μὲν σώσασ' Matth. *Monk.*

642. πιτνοῦντας omnes. Sequentia interpunxit Wakef. χαῖρε κἀν Αΐδου δόμοις. Εὖ σοι γένοιτο. et ita quidem Blomfieldius, propter v. 447. χαίρουσά μοι εἰν Ἀΐδα δόμοισιν. Præstare tamen videtur vulgaris distinctio; eandem exprimit sententiam infra v. 760. εἰ δέ τι κἀκεῖ Πλέον ἔστ' ἀγαθοῖς, τούτων μετέχουσ' Αΐδου νύμφῃ παρεδρεύοις. Barnesius laudat Isidor. Pelusiot. IV. epist. 125. Πῶς δὲ Εὐριπίδης, ὃν σοφὸν εἶναι ὁρίζετε, ἔφη, Κἀν ᾅδου δόμοις εὖ σοι γένοιτο. *Monk.*

Ἡμᾶς πιτνοῦντας,] Τὸ πι communis est syllaba, ut v. 630. et 636. τὸ τε in τέκνον. Vid. Phœniss. v. 19.

χαῖρε, κἀν ᾅδου δόμοις] Hic Euripides animæ immortalitatem agnoscit; ita enim Isidor. Pelusiot. l. 4. Epist. 125. Πῶς δὲ Εὐριπίδης, ὃν σοφὸν εἶναι ὁρίζετε, ἔφη· Κἀν ᾅδου δόμοις εὖ σοι γένοιτο. *Barnes.*

643. Hoc postea in proverbium transiit. Aristid. Tom. I. p. 336. τὸ τῆς παροιμίας, ἔφη, ἐρεῖς, ἢ τοιαύτην χρὴ γαμεῖν, ἢ μὴ γαμεῖν. *Musg.*

644. λύει pro λυσιτελεῖ, interpretante Hesychio, ut in Med. 566. vel quod plene dictum in Soph. Œd. Tyr. 316. τέλη λύει.

Σὺ δ' ἐκποδὼν στὰς, καὶ παρεὶς ἄλλῳ θανεῖν
Νέῳ γέρων ὢν, τόνδ' ἀποιμώζεις νεκρόν;
Οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατὴρ,
Οὐδ' ἡ τεκεῖν φάσκουσα, καὶ κεκλημένη
Μήτηρ μ' ἔτικτε· δουλίου δ' ἀφ' αἵματος,
Μαστῷ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρα.
Ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθὼν, ὃς εἶ·
Καί μ' οὐ νομίζω παῖδα σὸν πεφυκέναι.

Tu vero stans eminus, et relinquens alium mori
Juniorem, cum tu sis senex, jam deflebis hunc mortuum?
Non fuisti igitur vere mei corporis pater,
Neque illa, quæ dicitur me peperisse, et vocatur
Mater, me peperit: sed a servili sanguine
Suppositus sum clanculum uberibus tuæ conjugis.
Ostendisti quis sis, ad experimentum veniens,
Neque existimo me esse filium tuum:

S. γει. * 656. Ἔδειξας εἰς ἔλ. ἐξ.] Ὁποῖος εἶ ἔδειξας ἐλεγχθείς. 657. Καί μ' οὐ. νομ.]

* Haud dubie leg. τοῦδε σώμ. ἐ. λ. ut ad v. 652. referatur. Barn. addidit τοῦτον τὸν νεκρὸν τῆς γυναικός μου.

Exempla indicantur ad Hipp. 443. Observat Schæfer. ad Bos. Ellips. p. 376. ed. Oxon. varia esse adjectiva ad quæ non raro subaudiendum est verbum substantivum; nominatim, ἄξιος, δυνατὸς, ἕτοιμος, ἱκανὸς, πρόθυμος. Inter alia exempla, allegat, hunc versum. Vid. vv. 445. 1079. Interpretantur οὐκ ἄξιον *non expedit*. *Musg.*

οὐκ ἄξιον] *Non expedit*. Plato p. 694. B. Ed. Ficin. οὐκ ἄξιον οὐδὲ πειρᾶσθαι ἄνω ἰέναι. p. 896. C. μή δε, οὔτε εἰπεῖν ἄξιον. p. 1217. οὐκ ἄξιον περαιτέρω προβαίνειν. *Musg.*

Λύειν] i. e. λυσιτελεῖν. Vid. quæ nos supra ad Medeæ v. 566. *Barnes.*

Οὔτ' ἦλθες] Huc refer illud Admeti dictum scholium, quod exstat apud Eustathium in Homer. fol. 326. lin. 39. Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν Τοὺς Ἀγαθοὺς φίλει· τῶν Δειλῶν δ' ἀπέχου, Γνοὺς, ὅτι Δειλῶν ὀλίγα χάρις. Quæ Admetus contra hanc patris Pheretis socordiam dixisse creditur. *Barnes.*

650. Ita ἄλλου infr. v. 682. *Monk.*

651. ἀποιμώζῃ Lasc. cum MSS. B. D. Fl. ἀποιμώξεις Ald. quorum neutrum se recte habet. Frequentata erant οἰμώζω et οἰμώξομαι, dubito autem an unquam usurparint Attici activam futuri formam οἰμώξω. De hoc genere verborum vide ad v. 158. Dedit Matthiæ. ἀποιμώξει, quod haud improbo; sententiæ tamen magis accommodatum videtur præsens, quod edidi, probante Elmsleio. Ceterum incredibilis est quorundam lapsus interpretantium τόνδε νεκρὸν *hunc mortuum*, scil. *ipsum.* *Monk.*

ἀποιμώξεις] MSS B. D. Flor. et Ed. Lasc. ἀποιμώζῃ, nec dubitari potest, quin melius hic conveniat tempus præsens. *Musg.*

652. "Dicitur τόδε σῶμα δεικτικῶς pro ἐγὼ, ut sæpe alias et Heracl. 90. 529." Barnes. *Monk.*

τοῦδε σώματος] Commode citat Barnesius Heraclid. v. 91. et v. 529. *Musg.*

τοῦδε σώματος πατὴρ,] Dicitur τόδε σῶμα δεικτικῶς pro ἐγὼ, ut sæpe alias, et Heraclid. v. 91. Οὐ γὰρ σῶμ' ἀκήρυκτον τόδε, *i. e.* ἐγὼ, Iolaus de se loquitur. Item ejusdem Fabulæ v. 529. Ἡγεῖσθ', ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε. Macaria de se loquitur: *Ducite me, ubi hoc* meum *corpus mori oportet*, quia sacrificio erat destinata,

Ἦτ' ἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ,
Ὃς, τηλικόσδ' ὢν, κἀπὶ τέρμ' ἥκων βίου,
Οὐκ ἠθέλησας, οὐδ' ἐτόλμησας θανεῖν
Τοῦ σοῦ πρὸ παιδός· ἀλλὰ τήνδ' εἰάσατε
Γυναῖκ' ὀθνείαν, ἣν ἐγὼ καὶ μητέρα
Πατέρα τ' ἂν ἐνδίκως ἂν ἡγοίμην μόνην.
Καίτοι καλόν γ' ἂν τόνδ' ἀγῶν' ἠγωνίσω,
Τοῦ σοῦ πρὸ παιδὸς κατθανών. βραχὺς δέ σοι
Πάντως ὁ λοιπὸς ἦν βιώσιμος χρόνος·

Profecto omnes excellis timiditate,
Qui tam grandis natu, et ad vitæ metam veniens,
Non voluisti, neque ausus es mori
Pro tuo filio: sed hanc sivistis
Mulierem alienigenam, quam ego et matrem
Et patrem meum juste solam existimarim esse.
Atqui decertâsses hoc egregium certamen,
Si mortuus esses pro tuo filio: breve enim tibi
Omnino reliquum erat tempus vitæ concessum;

S. Ἐμαυτὸν ἀρνοῦμαι, σὸς παῖς εἶναι. 658. Πάντων] Ἀντὶ τοῦ περὶ πάντας. ὡς τὸ, (Il. α'. 287.) "ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων." 659. Κἀπὶ τέρμ' ἥκων] Γέρων ὤν. 664. Τόνδ' ἀγῶν'] Τὸ ἀποθανεῖν ὑπὲρ υἱοῦ. 671. Διάδοχος] Οἱ γὰρ διάδοχον μὴ

Vid. supra ad v. 340. et infra ad v. 706. *Barnes.*

655. In hoc loco Euripidem ex Æschyl. Eumen. 661. profecisse judicat Abreschius. *Monk.*

Abresch. Anim. ad Æschyl. T. II. p. 96. putat, Euripidem profecisse ex Æschyl. Eumen. 661. Οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένου τέκνου Τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου. *Beck.*

655. λάθρᾳ Ald. Confert J. Tate Phœn. 31. Μαστοῖς ὑφεῖτο. *Monk.*

658. Ἦτ' ἄρα πάντων Lasc. Aldus, et sic vulgo. Rectius ἦτ' ἄρα, scil. ἤτοι ἄρα, non elisa dipthongo ante longam vocalem, quod putavit Heathius, sed crasi facta cum α brevi. Hoc plures post Porsonum monuerunt. Vide nos ad Hippol. 443. Elmsleius nostrum versum citans ad Heracl. 597. scribit ἁπάντων. Struitur verbum cum genitivo quasi esset διαπρεπέστατος εἶ. Sic etiam Hom. Il. M. 104. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων. *Monk.*

Forte, ἦ κάρτα πάντων. *Reisk.*

Legendum omnino est: Ἦτ' ἄρα, i. e. ἤτοι ἄρα, *Aut certe si tuus filius sim.* Diphthongum autem in τοι, sequente vocali, sæpius apud poëtas Att. elisam constat.— Particulæ ἤτοι et ἦτε non raro a librariis confunduntur. V. v. 745. et Hipp. 1032. *Heath.*

659. Ald. ὅθ' ἡλικός τ'. Legit Dupor-tus ὁ τηλίκοσδ'. Valckenærius ad Hipp. 480. εἰ τηλίκοσδ'. Veram scripturam vidit Reiskius, et restituit Musgravius ex MSS. omnibus et Lasc. *Monk.*

Ὃς τηλίκος δ' ὢν,] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. ut videtur Barnesius conjecisse. Vulgo ὅθ' ἡλίκος τ' ὢν. *Musg.*

Ὅθ' ἡλίκος] Duportus legit ὁ τηλίκος δ', non inepte, nisi ἡλίκος idem valeret. Mallem tamen Ὃς τηλίκος etc. *Barnes.*

Heath. præfert Duporti conjecturam, Ὃς τηλίκος τ' ὤν. *Reisk.*

Lege ὃς τηλικόσδ' ὢν, *qui in tanta constitutus ætate.* Sane in vet. ed. Brub. est ὅθ' ἡλίκοσδ' ὤν. Ut τοσόσδε pro τοσοῦτος, ita τηλικόσδε pro τηλικοῦτος. *Reisk.*

Κἀγώ τ' ἂν ἔζων, χἤδε τὸν λοιπὸν χρόνον,
Κοὐκ ἂν μονωθεὶς ἔστενον κακοῖς ἐμοῖς.
Καὶ μὴν ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν εὐδαίμονα,
Πέπονθας· ἥβησας μὲν ἐν τυραννίδι,
Παῖς δ' ἦν ἐγώ σοι τῶνδε διάδοχος δόμων,
Ὥστ' οὐκ ἄτεκνος κατθανὼν ἄλλοις δόμον
Λείψειν ἔμελλες ὀρφανὸν διαρπάσαι.
Οὐ μὴν ἐρεῖς γέ μ', ὡς ἀτιμάζων τὸ σὸν
Γῆρας θανεῖν προὔδωκά σ', ὅστις αἰδόφρων

Et ego vixissem et ista reliquam ætatem,
Nec orbus *uxore* gemerem mea mala.
Atqui omnia, quæ viro beato contingere possunt,
Potitus es: juventutem quidem egisti in regno,
Et ego eram tibi filius, hæres hujus regni,
Itaque non moriens sine liberis, aliis hanc domum
Relicturus eras orbam diripiendam:
Haud tamen dicere-poteris, quod me velut contemptorem tuæ
Senectæ, morti prodideris; qui nempe observantissimus

S. καταλιπόντες λυποῦνται μάλιστα. * 674. Οὐ μὴν ἐρεῖς γε] Ὡς θανεῖν με προὔδωκας

* Florr. 6. 15. διὰ τί οὖν ἐφιλοψύχησας. καίτοι ἀπολαύσας. ἀντὶ τοῦ ἥμην. οἱ γὰρ διάδοχον μὴ κατ. unde διάδοχον recepi pro διάδοχοι.

661. Τοῦ σοῦ πρὸ παιδὸς·] Πρὸ in hoc loco pro ὑπέρ. Vid. supra ad hujus Fab. v. 326. et 467. *Beck.*

662. Vid. ad v. 548. *Monk.*

663. Πατέρα τέ γ' ἐνδίκως editiones omnes; sed γέ τε nunquam conjungere Atticos docet Porsonus ad Med. 863. Quod edidi, conjecit Elmsleius ad Soph. Aj. 469. (*Mus. Cr.* I. p. 361.) Quam proni essent Tragici ad geminandum ἄν, omnibus fere doctis indoctisque notum. Vid. notata ad Hippol. 482. *Monk.*

664. Suppl. 427. Ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἠγωνίσω. *Monk.*

667. ἔζων recte Lasc. Ald. Vide supra ad 306. ubi idem fere versiculus. ἔζην. Wakef. Gaisf. Matth. *Monk.*

Etym. M. p. 413, 8. laudat h. l. Κἀγώ γ' ἂν ἔζην, καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον. Inde Piers. ad Mœr. p. 149. hic emendat ἔζην, cui librarii vulgarem formam ἔζων substituerint. *Beck.*

669. Haud scio an rectius legeretur χρῆν. *Monk.*

671. δόμον in hoc versu, et δόμων in sequente mendose exhibent Lasc. Ald. Herv. 1. Voces transposuit Herv. 2. *Monk.*

673. διαρπάσειν MSS. Lasc. Sed recte adhibetur aoristus, ut in Med. 1056. Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι. *Monk.*

διαρπάσαι.] Parisiens. omn. Flor. et Ed. Lasc. διαρπάσειν. *Musg.*

674. Habent omnes editi ἀτιμάζοντα σὸν Γ. θ. προὔδωκας. Quod dedi servatur in tribus MSS. B. D. Fl. et scholio: conferat lector constructionem in Soph. El. 552. Ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ', ὡς ἄρξασά τι Λυπηρὸν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο. et aliis quibusdam locis apud Elmsl. in Med. 452. (*Mus. Cr.* II. p. 18.) Credo mutatæ lectioni ortum dedisse librarium legentem προὔδωκας pro προὔδωκά σ'. inde certe orta est Scholiastæ explicatio, τὸ γὰρ ἀτιμάζων ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζοντα. *Monk.*

ἀτιμάζοντα σὸν] MSS. B. D. et Flor. ἀτιμάζων τὸ σόν. quomodo olim lectum fuisse ex Scholiaste intelligas. *Musg.*

Πρός σ' ἦν μάλιστα· κἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν
Τοιάνδε καὶ σὺ χἠ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην.
Τοιγὰρ φυτεύων παῖδας οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις,
Οἳ γηροβοσκήσουσι, καὶ θανόντα σε
Περιστελοῦσι, καὶ προθήσονται νεκρόν·
Οὐ γάρ σ' ἔγωγε τῇδ' ἐμῇ θάψω χερί·
Τέθνηκα γὰρ δὴ τοὐπί σ'· εἰ δ' ἄλλου τυχὼν
Σωτῆρος αὐγὰς εἰσορῶ, κείνου λέγω

Tui semper fuerim, et pro his mihi gratiam
Talem, et tu, et mater mihi retulistis.
Fac igitur *alios* liberos quam ocyssime procrees,
Qui te senem alant, et mortuum te
Ornent, et in publico statuant cadaver.
Non enim ego te hac mea manu sepeliam.
Mortuus enim sum, quantum in te *est:* si vero, nactus alium
Servatorem, lucem aspicio, hujus dico

S. ἀτιμάζοντα τὸ σὸν γῆρας. τὸ γὰρ ἀτιμάζων ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζοντα. * 678. Οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις.] Ἀντὶ τοῦ οὐ φυτεύσεις· γέρων γὰρ εἶ. ὥστε, εἰ ἀπέθανον ἐγὼ, ἄπαις σὺ ἔμελλες εἶναι. καὶ ἄλλως. οὐκ ἂν ἀναβάλλοιο σπείρειν † παῖδας, ἀντὶ τοῦ σπεῦσαι ὀφείλεις τα-

* Morell. Musgr. τὸ γὰρ ἀτιμάζοντα ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζειν. Male. Scholiastes in textu legerat ἀτιμάζων.

† Sic Florr. 6. 15. pro ἀναβάλοιο σπείρων. Mox in Junt. et Basil. erat: σπεῖραι. Παῖδας γηροβοσκούς. ἐγὼ γὰρ etc.

ἀτιμάζοντα] Alias ἀτιμάζων τὸ σὸν, Schol. *Barnes.*

675. αἰδόφρων legitur etiam in Soph. Œd. Col. 237. Extetne alibi, nescio: sed composita hujus formæ amabant Tragici, apud quos invenies ἀλκίφρων, σιδηρόφρων, δαΐφρων, βυσσόφρων, κυνόφρων, et similia. *Monk.*

αἰδόφρων] Ab αἰδὼς et φρὴν, et est vox Euripidi fere propria, nec inelegans tamen. *Barnes.*

677. ἠλλαξάτην editiones fere omnes, recte. Vide notata ad v. 282. Solus Gaisfordius sequitur Valckenærium ad Phœn. 1310. emendantem ἠλλάξατον. *Monk.*

Valck. ad. Phœniss. 1310. reponit ἠλλάξατον, probante Heath. *Beck.*

678. De usibus verbi φθάνειν multa multi: primus vero phrasin οὐκ ἂν φθάνοις, adjuncto participio præsentis, recte explicuit Elmsleius ad Heracl. 721. (φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας.) vertens Latine, *non prævenies occasionem;* Anglice, *You have no time to lose in putting on the armour;* vel si mavis, *You cannot make too much haste.* Exempla hujus formulæ congessere viri docti. Orest. 926. 931. 1568. Οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλεῖθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς. Iph. T. 245. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη. Tro. 460. Arist. Plut. 485. Οὐκ ἂν φθανοίτην τοῦτο πράττοντ'. 874. Σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις. 1133. ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις. Eccl. 118. Herod. VII. 162. οὐκ ἂν φθάνοιτε τὴν ταχίστην ὀπίσω ἀπαλλασσόμενοι. *Monk.*

Τοὶ γὰρ etc. Recte Morellus hæc vertit: *Ergo gignere liberos non amplius differas.* *Heath.*

679. Confer Med. 1028. Ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ, Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. *Monk.*

682. τοὐπί σ'. i. e. τὸ ἐπί σε, ut recte

Καὶ παῖδά μ' εἶναι, καὶ φίλον γηροτρόφον.
Μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὔχονται θανεῖν,
Γῆρας ψέγοντες, καὶ μακρὸν χρόνον βίου·
Ἢν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδ' εἷς βούλεται
Θνήσκειν, τὸ γῆρας δ' οὐκέτ' ἔστ' αὐτοῖς βαρύ.
ΧΟ. Παύσασθ'· ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα συμφορά·
Ὦ παῖ, πατρὸς δὲ μὴ παροξύνῃς φρένα.
ΦΕ. Ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα,

Et filium me esse, et charum senectutis curatorem.
Frustra igitur senes optant mori,
Vituperantes senectam, et longum vitæ tempus.
Si enim prope veniat Mors, nemo vult
Mori: senectus vero non amplius est ipsis gravis.
Cho. Desinite: satis enim est præsens calamitas,
O fili; patris vero ne exasperes mentem.
Phe. O fili, quem tu gloriaris, utrum Lydum, an Phrygem

S. χέως σπεῖραι παῖδας γηροβοσκούς· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἔτ' εἰμὶ ὁ σός· ὃ καὶ ἄμεινον. 682. Τέθνηκα γὰρ δὴ τοὐπὶ σ'] Ὅς τὸ κατὰ σὲ τέθνηκα. 691. Ὦ παῖ,] Τίνα αὐχεῖς * κακοῖς ἐλαύνειν; πότερον Λυδὸν, ἢ Φρύγα ἀργυρώνητον σέθεν;

* Κακοῖς ἐλ. Florr. 6. 15. pro κακῶς ἐλ.

Barnesius. Monet Porsonus ad Orest. 1339. hanc phrasin interpretationem quidem duplicem recipere, *quod in tua potestate est*, et, *quod ad te attinet*; occurrere autem in Hec. 518. Ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοὐπί σ'. Rhes. 398. Soph. Ant. 889. et alibi. *Monk.*

τοὐπί σ' est idem, atque τὸ ἐπί σοι; quod notandum ob pravam Barnesii animadversionem, quem temere sequitur Italus editor. *Reisk.*

683. Infra v. 885. Οὔτε γὰρ αὐγὰς χαίρω προσορῶν. Andr. 937. Βλέπουσ' — αὐγάς. Helen. 1393. Οὔ φησιν αὐγὰς εἰσορᾶν. *Monk.*

685—689. Hos quatuor versus habet Stobæus cxviii. p. 601. 10. Gesn. Videtur Euripides respexisse notissimam illam Æsopi fabulam a Stiblino citatam: Euripidem imitatur Lycophron apud Stobæum p. 601, 36. Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν μὲν ᾖ πρόσω τὸ κατθανεῖν, Ἅιδης ποθεῖται τοῖς δεδυστυχηκόσιν· Ὅταν δ' ἐφέρπῃ κῦμα λοίσθιον βίου, Τὸ ζῆν ποθοῦμεν· οὐ γάρ ἐστ' αὐτοῦ κόρος. ibi editur ἀλλ' ἡνίκα μέν. *Monk.*

Μάτην ἄρ' οἱ γέροντες] Hic locus optime adumbratur ex illo Æsopi apologo, quo mors, ad miserum quendam et ærumnosum senem vocata, cum præsto adesset, rogatur, ut illi sublevare dignetur in humeros grandem lignorum struem. *Barnes.*

687. ἂν δ' ἐγγὺς Stobæus. οὐδεὶς vulgo. Cum Gaisfordio sequor Porsonum divisim scribentem οὐδ' εἷς, in Suppl. Præf. Hec. p. xxxiii. "Alia sunt, quæ huic regulæ non vere officiant, tantum ex perversa orthographiæ ratione officere videantur. In hanc classem referenda puto exempla, ubi οὐδεὶς inter quartum pedem et quintum dividatur. Soph. Œd. Col. 1022. Eur. Phœn. 775. Alc. 682. Herc. F. 1341. (sc. ed. Musgr.) Sed in his vocibus Atticam scribendi rationem esse divisim, οὐδ' εἷς, οὐδ' ἕν, colligo ex hoc, quod sæpe particulam ἂν interponunt inter οὐδ' et εἷς. Attici etiam circa posteriora Aristophanis tempora οὐδὲ εἷς et μηδὲ εἷς plene scripta usurpare cœperunt, Epicharmi exemplum fortasse secuti." Greg. Corinth. Dial. Att. §. 16. καὶ τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδὲν Ἀττικόν ἐστι. ubi vide notata, p. 55. ed. Schæf. *Monk.*

Κακοῖς ἐλαύνειν, ἀργυρώνητον σέθεν;
Οὐκ οἶσθα Θεσσαλόν με, κἀπὸ Θεσσαλοῦ
Πατρὸς γεγῶτα, γνησίως ἐλεύθερον;
Ἄγαν ὑβρίζεις, καὶ νεανίας λόγους
Ῥίπτων ἐς ἡμᾶς, οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει.
Ἐγὼ δέ σ' οἴκων δεσπότην ἐγεινάμην,
Κἄθρεψ', ὀφείλων οὐχ ὑπερθνήσκειν σέθεν·
Οὐ γὰρ πατρῷον τόνδ' ἐδεξάμην νόμον,

Pecunia-comparatum *servum* tuum *te* conviciis exagitare?
An nescis me *esse* Thessalum, ex Thessalo
Patre natum, vere liberum?
Nimis me contumeliose tractas, et juveniles sermones
Jaciens in nos; non ita abibis jaciens.
Ego enim te *meæ* domus dominum *futurum* genui,
Et educavi, ut juvarem, non ut pro te morerer:
Non enim hunc paternum morem accepi,

S. 695. Νεανίας λόγους] Ἀντὶ τοῦ φορτικούς. Fl. 6. 696. Οὕτως ἄπει,] Οὐκ ἄπει βαλὼν

688. θανεῖν pro θνήσκειν Matthiæ, quo auctore, nescio. *Monk.*

690. Ὦ παῖ suspectum habet Elmsleius: et facile quidem ex versiculo proxime sequenti adsumi potuit. Potius expectasses Ὦ 'ναξ, πατρὸς δὲ μὴ π. φ. *Monk.*

691. αὐχῶ,] Vid. supra 95. et Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 710. Hunc locum contulit Blomfieldius in nova Callimachi editione, ob similem syntaxin, cum Hymn. in Jov. 4. Πῶς καί νιν, Δικταῖον, ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον; quem in interpungendo sequor. Huc respexit Aristophanes Av. 1244. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα, Ταυτὶ λέγουσα, μορμολύττεσθαι δοκεῖς; observantibus ibi viris doctis. *Monk.*

691. s. Constructio est: Ὦ παῖ, τίνα αὐχεῖς ἐλαύνειν κακοῖς, πότερα Λυδὸν, ἢ Φρύγα ἀργυρώνητον σέθεν; Certe τίνα h. l. non *quamnam*, sed *quemnam*, significat; τινὰ autem αὐχεῖν pro *aliquem superbe alloqui* vix Græce dicitur. Præterea aut ἐλαύνειν ab αὐχεῖς pendet, aut ἐλαύνεις rescribi postulabit constructionis ratio. *Heath.*

πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα,] Respexit h. v. Aristophanes in Avibus, 1244.

φέρ' ἴδω πότερον λυδὸν ἢ φρύγα
ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς;

h. *hominem nequam et formidolosum*—οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει. v. βάλλειν de *dicteriis jaciendis* usurpari exemplorum copia docuit cl. Wyttenbach, Belgiæ lumen, ad Plutarch. de S. N. V. p. 5. Plato de Rep. I. p. 417. A. οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι. *Jacobs.*

692. Wakefield. laudat Andr. 31. Κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι. Recte vertit Buchan. κακοῖς *probris.* qua significatione gaudet infra 721. Med. 467. Hipp. 928. Valcken. ad Phœn. 1715. reposuit ἐλαύνων e Cod. Fl. sed eum falsum esse locus Aristophanis hinc expressus satis demonstrat. *Monk.*

Κακοῖς] Vid. Suid. in Voc. *Burn.*

Cod. Flor. auctore Valckenærio ad Eurip. Phœn. p. 572. legit ἐλαύνων. Et profecto αὐχεῖς ἐλαύνων exquisitius dictum est, quam αὐχεῖς ἐλαύνειν, neque ignoro librarios, vel potius Grammaticos hujusmodi in locis participia mutasse in infinitivos. Sic ap. Xen. Cyrop. V. 4. 8. in libris editis legitur ὡς δ' ἔγνω μόνους εἶναι τοὺς Καδουσίους sed pro εἶναι haud dubie e Codd. Brodæi, Altorf. et Guelferbyt. reponendum est ὄντας. *Kuinoel.*

693. ἀπὸ Lasc. omisso κ. *Monk.*

695. Ita B. D. recte. Ἄγαν μ' ὑ. editi: sed solebant librarii literam post ἄγαν interpolare, nescientes ultimam hujus vocis produci; (vid. Soph. Œd. T. 439.) et

Παίδων προθνήσκειν πατέρας, οὐδ' Ἑλληνικόν·
Σαυτῷ γὰρ, εἴτε δυστυχὴς εἴτ' εὐτυχὴς,
Ἔφυς· ἃ δ' ἡμῶν χρῆν σε τυγχάνειν, ἔχεις.
Πολλῶν μὲν ἄρχεις, πολυπλέθρους δέ σοι γύας
Λείψω· πατρὸς γὰρ ταὔτ' ἐδεξάμην πάρα.
Τί δῆτά σ' ἠδίκηκα; τοῦ σ' ἀποστερῶ;
Μὴ θνῆσχ' ὑπὲρ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐδ' ἐγὼ πρὸ σοῦ.
Χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;

Ut parentes morerentur pro liberis, neque Græcis receptum.
Tibi enim ipsi, sive sis infortunatus, sive fortunatus,
Natus es: quæ vero a nobis oportebat te habere, hæc habes.
Imperas enim multis, et multorum jugerum arva tibi
Relinquam: nam et hæc accepi a patre *meo*.
Qua igitur injuria te affeci? qua re te privo?
Ne moriaris pro hoc viro, neque ego pro te.
Gaudes videns lumen? et putas patrem non gaudere?

S. *ἡμῖν τὰς ὕβρεις, ἀλλὰ καὶ * ἀκούεις.* 699. *Οὐ γὰρ πατρῷον.*] *Οὐ παρείληφα νόμον παρὰ*

* Heath. p. 59. conj. *ἀκούσεις.*

frequentius dicitur *ὑβρίζειν εἴς τινα*, quam *ὑβρίζειν τινά.* Usurpatur *νεανίας* adjective in Hel. 212. 1582. et alibi: nunc valet *audax, fortis, vehemens. Monk.*

ἄγαν μ'.] Deest *μ'* in MSS. B. D. vid. ad Orest. v. 307. *Musg.*

λόγοι νεανίαι] Præterea sunt *dicteria*, id. qd. *λοιδορίαι* ut ap. Soph. Aj. v. 1042. vid. Wyttenbachius in Animadverss. ad Plutarch. D. S. N. V. p. 5. s. *Kuinoel.*

696. Æsch. Prom. 319. *Εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους Ῥίψεις*, ubi phrasin *λόγους ῥίπτειν* exemplis illustrat Blomfield. Deinde conferendum est Heracl. 374. *εἰ πόλιν ἥξεις, Οὐχ οὕτως ἃ δοκεῖς κυρήσεις.* ibi Elmsleius exponit *οὐχ οὕτως non impune, non illæsus*, nostrum locum afferens. Ceterum *βάλλειν* pari sensu legitur in Soph. Trach. 942. *Ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ. Monk.*

βαλὼν] Non satis commodum hic loci, quia *ῥίπτων* præcessit. Sententia flagitat *φαύλως*, metrum repugnat. Quid si *οὐ μάτην*? *Reisk.*

698. *ὀφείλω* Lasc. *ὀφείλω δ'* B. D. Fl. *ὑπερθνήσκων* Ald. Correxit Reiskius *ὑπερθνήσκειν*, quod exhibent Lasc. et MSS. *ὀφείλειν* et *ὑπερθνήσκειν* conj. Markland. *Monk.*

Ed. Ald. *ὀφείλων οὐχ ὑπερθνήσκων.* MSS. B. D. Flor. et Ed. Lasc. *ὀφείλω δ' οὐχ ὑπερθνήσκειν.* Mihi hoc frigidum videtur, alterum vero obscurum. Verum puto, quod habent reliqui Parisienses:

κἄθρεψ' ὀφείλων, οὐχ ὑπερθνήσκειν σέθεν.

Elliptice loquitur Poëta; Sensus idem est, ac si dixisset *κἄθρεψα, τρέφειν ὀφείλων, ἀλλ' οὐχ ὑπερθνήσκειν σέθεν. Musg.*

Comma non post, sed ante, *ὀφείλων* collocandum, et leg. *ὑπερθνήσκειν*, aut si sinatur in loco suo comma, debebit in *ὀφείλει* subintelligi *θρέψαι*, et nihilominus tamen *ὑπερθνήσκειν* legi. *Reisk.*

701. Elmsleius forte scribendum putat *εἴτε δυστυχεῖς, εἴτ' εὐτυχεῖς. Monk.*

703. *ἀρχὰς* conj. Wakef. sine causa. *γυίας* Aldus: tacite correxit Barnesius. Vid. supra ad v. 606. *Monk.*

706. Conf. notata ad v. 341. *Monk.*

Τοῦδ' ἀνδρὸς] *Δεικτικῶς, ἀντὶ ἐμοῦ.* Vide supra v. 340. *Πρὸ σοῦ.* i. e. *ὑπὲρ σοῦ.* Vide supra ad hujus Fab. v. 335. et 661. *Barnes.*

707. Hunc versum Euripidi imputat Aristophanes Thesm. 191. parodiam dedit in Nub. 1415. *Κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς*; observante ibi Scho-

Ἦ μὴν πολύν γε τὸν κάτω λογίζομαι
Χρόνον, τὸ δὲ ζῆν σμικρὸν, ἀλλ᾽ ὅμως γλυκύ.
Σὺ γ᾽ οὖν ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν,
Καὶ ζῇς παρελθὼν τὴν πεπρωμένην τύχην,
Ταύτην κατακτάς· εἶτ᾽ ἐμὴν ἀψυχίαν
Λέγεις, γυναικὸς, ὦ κάκισθ᾽, ἡσσημένος,
Ἣ τοῦ καλοῦ σοῦ προὔθανεν νεανίου;
Σοφῶς δ᾽ ἐφεῦρες, ὥστε μὴ θανεῖν ποτε,

Certe reputo longum apud inferos
Tempus: brevis enim *est* vita, sed tamen dulcis.
Impudenter autem tu digladiatus es ne morereris.
Et vivis *nunc* prætergressus fatalem diem,
Hac occisa. Deinde *vero* meam timiditatem
Accusas, O timidissime, a muliere victe,
Quæ pro te pulchro adolescentulo mortuo est.
Astute autem hoc excogitâsti, ut nunquam moriaris,

S. τοῦ πατρὸς, ὥστε ἀντὶ τῶν παίδων ἀποθνήσκειν. 709. Τὸ δὲ ζῆν σμικρὸν,] Πρὸς τὸ εἰρημένον ὑπὸ * Ἀδμήτου ἀντίθεσις, (v. 665.) βραχὺς δὲ σοὶ πάντως ὁ λοιπὸς ἦν βιώσιμος χρόνος. 712.

* Florr. 6. 15. ὑπὲρ Ἀδμ.

liasta. Interrogationem, quæ erat post φῶς, sustulit Wakef. Arrianus Epictet. II. 22. ἐρεῖς τὰς φωνὰς τὰς τοῦ Ἀδμήτου πατρός· Χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ᾽ οὐ χαίρειν δοκεῖς; Θέλεις βλέπειν φῶς, πατέρα δ᾽ οὐ θέλειν δοκεῖς; Ultimum versum ab Arriano per lusum additum judicat Barnesius. Noster Orest. 1538. Πᾶς ἀνὴρ, κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν. *Monk.*

Χαίρεις ὁρῶν] Citat Arrianus in Epictetum Lib. II. c. 22. hoc versu subjecto:

θέλεις βλέπειν φῶς; πατέρα δ᾽ οὐ θέλειν δοκεῖς;
Musg.

Χαίρεις ὁρῶν φῶς, etc.] Huc refer Arrian. Epicteteorum. L. II. c. 22. Ἐρεῖς τὰς φωνὰς τὰς τοῦ Ἀδμήτου πατρός· Χαίρεις ὁρῶν φῶς; πατέρα δ᾽ οὐ χαίρειν δοκεῖς; Θέλεις βλέπειν φῶς; πατέρα δ᾽ οὐ θέλειν δοκεῖς; quorum ultimum versum puto ab Arriano per lusum additum; nec enim in Euripidis exemplaribus occurrit; et est Ταυτολογία, hoc auctore non digna. *Barnes.*

708. καὶ μὴν πολύν γε Elmsl. De his particulis consulas Blomfieldii Gloss. ad Æsch. Prom. 1018. *Monk.*

Καὶ ζῇς] Vel ζῇς scribe pro ζᾷς, quod pro ζάεις, vel ζῇς, a ζῆμι, unde et ζῇ et ζῆθι in imperativo. *Barnes.*

Lege, Τί μήν; et *quidni?* scil. videat pater tuus lucem, seu vivat? *Reisk.*

709. μικρὸν Lasc. *Monk.*

711. ζῇς edd. ante Matthiæ. *Monk.*

713. Ita Lasc. Ald. Herv. 1. Brubach. cum MSS. In secunda Hervagiana legitur ψέγεις pro λέγεις. Inter recentiores λέγεις primus reposuit Wagnerus. Quod ad constructionem attinet, confer Hec. 1242. γυναικὸς, ὡς ἔοιχ᾽, ἡσσώμενος Δούλης. Hipp. 724. πικροῦ δ᾽ ἔρωτος ἡσσηθήσομαι. 980. Εἰ γὰρ παθών γε σοῦ τάδ᾽ ἡσσηθήσομαι. Suppl. 707. δεξιοῦ δ᾽ ἡσσώμενον Φεύγει τὸ κείνων. *Monk.*

ψέγεις. MSS. B. D. Fl. (monente Valck. ad Phœn. 207.) λέγεις. *Musg.*

714. Valcken. ad Phœn. 1637. " Vim juvenes animadvertant articuli, sæpius, apud Tragicos præsertim, inservientis irrisioni, quam exprimit indignatio: regia puella nostro loco: σὲ τὸν νεωστὶ κοίρανον. Æsch. Prom. 980. Σὲ τὸν σοφιστὴν, τὸν πίκρως ὑπέρπικρον—Soph. Aj. 1228. Electr. 1445. Ant. 441. Eur. Med. 273. Mordaci sale pater ad Admetum in Alcesti,

Εἰ τὴν παροῦσαν κατθανεῖν πείσεις ἀεὶ
Γυναῖχ' ὑπὲρ σοῦ· κᾆτ' ὀνειδίζεις φίλοις
Τοῖς μὴ θέλουσι δρᾷν τάδ', αὐτὸς ὢν κακός;
Σίγα· νόμιζε δ', εἰ σὺ τὴν σαυτοῦ φιλεῖς
Ψυχὴν, φιλεῖν ἅπαντας· εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς
Ἐρεῖς, ἀκούσει πολλὰ κοὐ ψευδῆ κακά.
ΧΟ. Πλείω λέλεκται νῦν τε καὶ τὰ πρὶν κακά.
Παῦσαι δὲ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακοῤῥοθῶν.

Modo persuaseris mori præsentem
Uxorem pro te: deinde vero exprobras amicis,
Qui hæc nolunt facere, cum tu ipse sis timidus.
Tace: et existima, si tu tuam amas
Vitam, et omnes *suam* amare: si vero nobis male
Dixeris, audies multa, et non falsa mala.
Cho. Nimis multa dicta sunt et nunc, et ante, mala.
Desine vero senex filium tuum maledictis insectari.

S. Ἀψυχίαν,] Ἀτολμίαν. Fl. 6. 715. Σοφῶς] Πανούργως. Fl. 6. 716. Εἰ τὴν παροῦσαν,] Εἰ

uxor, ait, τοῦ καλοῦ σοῦ προὔθανεν νεανίου. ad Helenam Electra in Orest. 86. Σὺ δ' ἡ μακαρία—." Ceterum interrogative lego, hic et in v. 718. nec aliter Matthiæ. *Monk.*

715. Edd. quædam negligenter σοφῶς δὲ ἐφεῦρες, et v. 713. κάκιστ'. *Monk.*

716. Ita Wakefieldius et recentiores, ex MS. Fl. Ceteri πείσειας ἄν. Valet τὴν παροῦσαν ἀεὶ γυναῖκα, *uxorem quæ pro tempore fuerit.* Hic usus vocis ἀεὶ omnibus satis notus est, etsi frequentius inter articulum et participium interponitur, ut in Hec. 1172. ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται. Herod. VI. 58. φάμενοι τὸν ὕστατον αἰεὶ ἀπογενόμενον βασιλήων, τοῦτον δὴ γενέσθαι ἄριστον. et sic passim: alio tamen ordine Æschylus Prom. 973. Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί. ubi recte interpretatur Butlerus, *unumquemque regnantem.* vid. ibidem Blomfield. Noster Orest. 880. Ἔλεξε δ', ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεὶ, Διχόμυθα. Electr. 1277. Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται, Νικᾷν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀεί. i. e. *unumquemque reum.* Aristophanes Vesp. 1318. περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί. Hunc Græcismum sumpsit Cicero in Verr. V. 12. *omnes Siceliæ semper prætores,* citatus a Valcken. ad Theocriti Adon. p. 197. C. *Monk.*

716. s. πείσειας ἂν] Eleganter MS. Fl. πείσεις ἀεί. *Musg.*

Rectius hæc vertit Buchananus:

Si, ut quamque nactus conjugem sis, ne mori
Pro te recuset, persuadere poteris. *Heath.*

717. ὀνειδιεῖς legit vir doctus (*Quart. Rev.* Tom. IX. p. 356.) *Monk.*

720. Ita Lasc. Ald. Brubach. et H. Steph. εἰς ἡμᾶς prima Hervagii; quæ menda reliquas occupavit, ante Barnesianam. Emendaverat Grotius Excerpt. p. 939. Exempla similis sententiæ citat V. D. (*Quart. Rev.* Tom. IX. p. 364.) Hom. Il. Υ. 250. Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Hesiod. Op. 721. Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις. Alcæi Fragm. ap. Procl. (82.) Terent. Andr. V. iv. 17. *Si mi perget quæ volt dicere, ea quæ non volt audiet.* *Monk.*

721. κακὰ *probra*, ut supra v. 692. Poëtam nunc ludere in voce κακὸς notat Porsonus ad Phœn. 1245. *Monk.*

722. Πλείω] Elliptice, ut videtur, pro πλείω τοῦ δέοντος. Athenæus p. 525. D. ἀπώλοντο δὴ καὶ Μάγνητες — διὰ τὸ πλέον ἀνεθῆναι, *propter nimiam mollitiem.* Idem p. 613. τοὺς πλείονος ἀκράτου σπῶντας, iterumque ibidem: οὔτε τῶν πλεῖον πινόν-

ΑΔ. Λέγ', ὡς ἐμοῦ λέξαντος· εἰ δ' ἀλγεῖς κλύων
Τἀληθὲς, οὐ χρῆν σ' εἰς ἔμ' ἐξαμαρτάνειν.
ΦΕ. Σοῦ δ' ἂν προθνήσκων μᾶλλον ἐξημάρτανον.
ΑΔ. Ταὐτὸν γὰρ ἡβῶντ' ἄνδρα καὶ πρέσβυν θανεῖν;
ΦΕ. Ψυχῇ μιᾷ ζῆν, οὐ δυοῖν, ὀφείλομεν.
ΑΔ. Καὶ μὴν Διός γε μείζονα ζῴης χρόνον.
ΦΕ. Ἀρᾷ γονεῦσιν, οὐδὲν ἔκδικον παθών;
ΑΔ. Μακροῦ βίου γὰρ ᾐσθόμην ἐρῶντά σε.
ΦΕ. Ἀλλ' οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις;
ΑΔ. Σημεῖα τῆς σῆς, ὦ κάκιστ', ἀψυχίας.

Ad. Vitupera, quippe a me vituperatus: si vero doles, audiens
Verum, non oportebat te in me delinquere.
Phe. Magis utique peccâssem, si fuissem mortuus pro te.
Ad. Idemne vero est juvenem mori, et senem?
Phe. Debemus una anima vivere, non duabus.
Ad. Atqui Jove longius vivas in tempus.
Phe. An imprecaris parentibus, nulla injuria affectus?
Ad. Sentio enim te amare longam vitam.
Phe. At nonne tu hoc cadaver pro te effers?
Ad. Indicia tuæ, O ignavissime, timiditatis.

S. ἃς λήψεις γυναῖκας * πείσεις ὑπὲρ σοῦ ἀποθνήσκειν. 724. Ὡς ἐμοῦ λέγοντος·] Ὡς ἐμοῦ κακῶς ἐλέγξαντος, δι' ὧν οὐκ ἠθέλησας † ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποθανεῖν. 726. Σοῦ δ' ἂν] Καὶ οὐ συναλοιφῇ σοῦ δ' ‡ ἄν. — σὺ πρέσβυς, ἐγὼ νέος. — καὶ σὺ μίαν ἔχων ψυχὴν οὐκ ὀφείλεις ὑπὲρ δυοῖν ζῆν. 734. Οὔτοι πρὸς ἡμῶν] Οὐ δύνασαι τοῦτο λέγειν, ὅτι ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν.

* Junt. Basil. πόσιν. Barn. sqq. πείσειας ἄν. Idem ab initio, εἰ μὲν ἂς λήψῃ γυν.
† Sic correxi vulg. ὑπ' ἐμοῦ.
‡ Florr. 6. 15. καὶ ἐν συναλειφῇ σοῦ δ' ἄν. Neutrum intelligo. Sqq. una serie decurrentων ὄντες. Idem p. 443. περὶ τίνος πλέον πίνοντος διαλεγόμενος. Plut. Op. Mor. p. 597. πλείω ἐγέλασε. iterumque p. 1165. τοὺς πλεῖον πιόντας. Herodotus IV. 198. ὄμβρον πλέω, *imbres nimios. Musg.*

724. λέγοντος Fl. λέξοντος conjecit Reiskius, edidit Wakefieldius. Markland. ad Iph. T. 955. ὥς σ' ἐμοῦ 'λέγξαντος, ex Schol. sed hæc sunt interpretantis verba. *Monk.*

λέξαντος] MS. Flor. λέγοντος, nec aliter Scholiastes, qui tamen explicat per ἐλέγξαντος. *Musg.*

Lege, Λέγ', ὡς ἐμοῦ λέξοντος, ita dic, quidquid volueris, ut memineris, me responsurum esse. *Reisk.*

Markl. ad Eurip. Iph. in Taur. 955. scribit ὥς σ' ἐμοῦ 'λέγξαντος, i. e. σὲ ἐλέγξαντος, et Schol. emendat ita: ὡς ἐμοῦ κακόν σε ἐλέγξαντος, δι' ὧν οὐκ ἠθέλησας ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποθανεῖν.

728. Vertit Gatakerus ad M. Ant. p. 60. *Unam agere vitam, non duas, nobis datur. Monk.*

729. Ita Matthiæ. Ceteri μείζον' ἂν ζώοις χρόνον, præter Lasc. qui ζώης. Quoniam vero imprecantis est oratio, delendum esse ἂν monuere plures; primus autem, ni fallor, vir ingeniosus in Museo Critico Tom. I. p. 272. recte vertens, *I wish then you may live for ever, and have your fill of life. Monk.*

732. Vide supra ad v. 434. *Monk.*

733. Ita versum restituit Musgravius

ΦΕ. Οὔτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὤλετ'· οὐκ ἐρεῖς τόδε.
ΑΔ. Φεῦ. εἴθ' ἀνδρὸς ἔλθοις τοῦδέ γ' εἰς χρείαν ποτέ.
ΦΕ. Μνήστευε πολλὰς, ὡς θάνωσι πλείονες.
ΑΔ. Σοὶ τοῦτ' ὄνειδος· οὐ γὰρ ἤθελες θανεῖν.
ΦΕ. Φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ, φίλον.
ΑΔ. Κακὸν τὸ λῆμα, κοὐκ ἐν ἀνδράσιν, τὸ σόν.
ΦΕ. Οὐκ ἐγγελᾷς γέροντα βαστάζων νεκρόν.
ΑΔ. Θανεῖ γε μέντοι δυσκλεὴς, ὅταν θάνῃς.
ΦΕ. Κακῶς ἀκούειν οὐ μέλει θανόντι μοι.
ΑΔ. Φεῦ, φεῦ· τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλέων.

Phe. Nequaquam a nobis periit: non dices hoc.
Ad. Heu! Utinam hoc viro indigeas aliquando.
Phe. Duc *uxores* multas, ut plures pro te moriantur.
Ad. Tibi hoc *est* probrosum, tu enim non voluisti mori.
Phe. Dulcis *est* lux ista Dei, dulcis *est*.
Ad. Malum *est* hoc tuum ingenium, nec virile.
Phe. Nonne rideres vetulum efferens cadaver?
Ad. Morieris certe inglorius quum morieris.
Phe. Male audire mortuus non curo.
Ad. Heu, heu! senectus quam plena *est* impudentiæ.

S. 735. Τοῦδε] Ἐμοῦ, δεικτικῶς. Fl. 6. 15. 736. Μνήστευε πολλὰς,] Γυναῖκας δηλονότι, τὸ ἑτέρους (leg. εἰς τὸ ἑτέρας) ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποθανεῖν. Fl. 6. 15. 738. Τοῦ θεοῦ,] Τοῦ Ἡλίου φησί. Fl. 6. 739. Κακὸν τὸ λῆμα,] Οὐκ ἀποθανοῦμαι ὑπὲρ σοῦ, ἵνα σύ με νεκρὸν * κομίζων γελάσῃς. 742. Κακῶς ἀκ. οὐ μ. θανόντι μοι.] Κἂν κακῶς με εἴπῃς ἀποθανόντα, οὐ

bant, tanquam ad unum omnia versum pertinentia. Ego ad suum quodque locum retuli, ut in Florr. factum videtur.

* Sic Florr. 6. 15. pro νομίζων.

ex MSS. et Lasc. In Aldina legebatur Σημεῖά γ' ὦ κάκιστε ταῦτ' ἀψυχίας. *Monk.*

Σημεῖα τῆς σῆς, ὦ κάκιστ', ἀψυψίας.] Ita MSS. B. D. Flor. Ed. Lasc. Ed. Ald. σημεῖά γ', ὦ κάκιστε, ταῦτ' ἀψυχίας. *Musg.*

734. οὔτι Lasc. et Aldus. οὔτοι, quod metro et sensui necessarium est, Musgr. reposuit ex B. Fl. Schol. Vid. Blomf. ad Æsch. Theb. 222. *Monk.*

Οὔτοι] Ita MSS. B. Fl. et Scholiastes. Ed. Ald. οὔτι. *Musg.*

Οὔτι] Schol. legit οὔτοι melius.

Etiam Reisk. emendavit. Οὔτοι. *Beck.*

735. Φεῦ.] Exclamatio extra metrum, hic et infra 1121. Vid. ad Hipp. 1081. *Monk.*

Φεῦ.] Τὸ φεῦ hic extra carmen est, vel in scansione ante τὸ εἴθ' coalescit μονοσυλλάβως. Vid. Hecub. v. 55. et 852. et 1092.

ἀνδρὸς τοῦδε] Δεικτικῶς pro ἐμοῦ, ut supra v. 706. *Barnes.*

738. θεὸς pro *sole* sæpenumero dicitur, plerumque sine articulo. Orest. 1024. φέγγος εἰσορᾶν θεοῦ Τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα. Suppl. 210. ubi confert Barnesius ejus fabulæ v. 471. et Med. 353. Indicat Wakefieldius Soph. Trach. 145. θάλπος θεοῦ. Ceterum pro φίλον in fine versiculi legendum esse suspicor βλέπειν. Noster Iph. A. 1228. ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν. 1260. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν. *Monk.*

ΦΕ. Ἦδ' οὐκ ἀναιδής· τήνδ' ἐφεῦρες ἄφρονα.
ΑΔ. Ἄπελθε, καί με τόνδ' ἔα θάψαι νεκρόν.
ΦΕ. Ἄπειμι· θάψεις δ' αὐτὸς ὢν αὐτῆς φονεύς.
Δίκας δὲ δώσεις σοῖσι κηδεσταῖς ἔτι·
Ἦ τἄρ' Ἄκαστος οὐκέτ' ἔστ' ἐν ἀνδράσιν,
Εἰ μή σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται.
ΑΔ. Ἔῤῥοις νυν αὐτὸς, χἠ ξυνοικήσασά σοι·

Phe. Hæc non erat impudens: hanc nactus es stultam.
Ad. Abi tu, et sine me sepelire hoc meum cadaver.
Phe. Abeo: tu ipse vero, qui es ipsius interfector, *ipsam* sepelies.
Et insuper pœnam dabis tuis affinibus:
Vel certe Acastus non amplius erit inter viros *habendus*,
Nisi pœnas de te sumpserit pro sanguine sororis.
Ad. Pereas nunc ipse, et tua conjunx;

S. φροντίζω τεθνηκὼς, ἀναίσθητος ὤν. 747. Κηδεσταῖς,] Γαμβροῖς. Fl. 6. 749. Αἷμα] Ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοῦ αἵματος. Fl. 6. * 750. sqq. Χ' ἡ ξυνοικήσασά σοι·] Ἡ γαμετή σου, ἡ

* Ad vs. 748. Barn. hoc scholion addidit: Ἄκαστος] Οὗτος ἦν παῖς Πελίου, ἀδελφὸς δὲ τῶν Πελιάδων, ὧν μία Ἄλκηστις.

739. Confer infra v. 748. *Monk.*

740. Tollendum signum interrogationis; effeci, ut mihi non irrideas, meæque stultitiæ, non efferens. *Reisk.*

Cum Reisk. facit Heath. qui et laudat versionem Buchanani: *Non funus effers lætus ac ridens senis. Beck.*

741. γε μέντοι *certe tamen* vertit Hermannus ad Viger. §. 337. *Monk.*

θανῇ est 2. pers. fut. med. a θανοῦμαι, et forte utroque loco sic scribendum. *Reisk.*

743. πλέον vulgo. Dedi ex Lasc. πλέων, quod Atticum est. Vide Pierson. ad Mœr. p. 294. Soph. Electr. 607. ἀναιδείας πλέαν. *Monk.*

744. Non deterius esset ἥ δ' οὐκ ἀναιδής. et ita, sive consilio sive casu, Barnesius. *Monk.*

Reisk. scribit: ὅδ' οὐκ ἀναιδὴς, τήνδε δ' ἐφεῦρες ἄφρονα. *ego non sum impudens, hanc vero, si recte æstimes, deprehendas stultam fuisse.*

Heath. verba Ἡ δ' οὐκ ἀναιδὴς refert ad Alcestin. reprehenditque Brumœum et Buch. qui de senectute explicuerint. *Beck.*

747. Δίκας τε Lasc. probante Tyrwhitto. De variis usibus v. κήδεσται conf. interpretes ad Hesych. et Thom. Mag. Hic subjicit, εὕρηται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς γυναικὸς ἀδελφοῦ, παρ' Εὐριπίδῃ, ἐν Ἑκάβῃ. (v. 828.) *Monk.*

748. Ἦτ' ἆρ' fere omnes: sed de hac crasi locutus sum ad v. 658. Phrasis εἶναι ἐν ἀνδράσιν est supra v. 739. Or. 1543. Andr. 592. et alibi. *Monk.*

Ἥτ' ἆρ' scribit Heath. sed vulgatum tuetur Valck. ad Hipp. 480. *Beck.*

749. Fallitur Portus exponens δι' αἷμα. Dicebant Græci passim τιμωρεῖσθαι φονέα et τιμωρεῖσθαι φόνον: nec raro conjunctim, ut hic, et in loco gemello Cycl. 691. Εἰ μή σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην. Valckenærius hæc citans ad Hipp. 480. observat, perperam legi ἢ 'μῆς ἀδελφῆς apud Etym. M. p. 45, 32. Versum omnino deesse in MS. Etymologi olim Dorvilliano monet Gaisfordius. *Monk.*

750. Ἔῤῥου Ald. ἔῤῥοις reposuit Musgravius ex B. D. Fl. et Lasc. prout jusserat Valckenærius ad Hipp. 977. observans, quod exhibent Lexicographi, ἔῤῥεμαι niti voce in hoc loco perverse scripta. ἔῤῥου Lasc. in marg. νῦν plerique, ex secunda Hervagii edit. *Monk.*

Ἄπαιδε παιδὸς ὄντος, ὥσπερ ἄξιοι,
Γηράσκετ᾽· οὐ γὰρ τῷδ᾽ ἔτ᾽ εἰς ταὐτὸν στέγος
Νεῖσθ᾽. εἰ δ᾽ ἀπειπεῖν χρῆν με κηρύκων ὕπο
Τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀπεῖπον ἄν.
Ἡμεῖς δὲ (τοὐν ποσὶν γὰρ οἰστέον κακὸν)
Στείχωμεν, ὡς ἂν ἐν πυρᾷ θῶμεν νεκρόν.
ΧΟ. Ἰώ. ἰώ. σχετλία τόλμης·

Liberis-orbi, vivo filio, sicut digni *estis*,
Senescite: nunquam enim mecum venietis sub idem tectum:
Abite. Si vero deceret me per præcones interdicere *tibi*
Tua paterna domo, interdicerem.
Nos vero (præsens enim malum *est* ferendum)
Eamus, ut in rogo ponamus cadaver.
Cho. O misera, O propter audaciam

S. μήτηρ Ἀδμήτου. ἐγὼ γὰρ οὐκέτι εἰμὶ παῖς ὑμῶν. 753. Εἰ δ᾽ ἀπειπεῖν] Εἰ δεῖ δὲ καὶ διὰ

Ἔῤῥοις] Ita MSS. B. D. Flor. et Ed. Lasc. Ed. Ald. et margo Ed. Lasc. ἔῤῥου. *Musg.*

Ἔῤῥοις e cod. Flor. etiam Valck. ad Eur. Hipp. 977. reponit, et negat, passivum ἔῤῥομαι ullibi legi. *Beck.*

751. Habet Noster in Andr. 613. παίδων ἄπαιδας. 715. et Suppl. 35. ἄπαιδας τέκνων. Ibid. 11. lego sine distinctionis nota, ἀμφὶ γὰρ πύλας Κάδμου θανόντων ἑπτὰ γενναίων τέκνων Ἄπαιδές εἰσιν. et similia passim occurrunt. Vim autem locutionis ἄπαιδε παιδὸς ὄντος persentient tirones, si meminerint Horatiani, *Pauper Opimius argenti positi intus et auri.* Blomfieldius legendum putat Κἄπαιδε παιδὸς ὄντες, ὥσπερ ἄξιοι. *Monk.*

752. Ita legendum ex emendatione doctissimi Elmsleii. Habent edd. οὐ γὰρ τῷδ᾽ ἴτ᾽ εἰς ταὐτὸ στέγος. Νεῖσθ᾽. præter Matth. qui τῷδέ γ᾽. De τῷδε pro ἐμοὶ vide ad v. 341. ταὐτὸν usitatius est quam ταὐτὸ, quod notavimus ad Hipp. 1173. *Monk.*

Τῷδ᾽] Δεικτικῶς pro ἐμοὶ, ut supra v. 735. *Barnes.*

753. "Νεῖσθε *ibitis*, præsens pro futuro, quod in hoc verbo solenne est. Vide Dammium Lex. Hom. v. νέομαι, p. 872. Hesychium v. νεῖται, &c. νέομαι *eo* vel *ibo*. νεόμενος Noster El. 727. νεῖσθαι Soph. Ant. 33. νέονται Xenoph. Cyrop. IV. i. 11." *Elmsleius.* Vide eundem ad Heracl. 959. de confusis χρὴ et χρῆν. Illud in hoc versu legebatur ex Aldina. Musgravius χρῆν ex P. Lasc. et ita Markl. *Monk.*

χρῆν] Ita Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. χρή. *Musg.*

χρῆν reposuit etiam Reisk. vertitque locum: *si deberem sub præconis voce publice proclamare, me velle nullam partem, nullum negotium, cum tuis ædibus habere.* Nam ἀπειπεῖν esse, se abdicare jure suo in domum paternam. Buchanani et Brumœi interpretationem notavit Heath. *Beck.*

754. Wakefieldius infelici conjectura ἀπείπομαι. Non intellexit ille ἀπεῖπον ἄν, quod valet *renuntiassem*. Conferas v. 503. et quæ ibi notata sunt. *Monk.*

755. Noster Tro. 944. Οὔπω με φήσεις αὐτὰ τἀν ποσὶν λέγειν. Eadem phrasis in Andr. 398. Iph. T. 1324. In Electr. 645. παρέσται δ᾽ ἐν πόσει θοίνην ἔπι. quod tentarunt multi. Legendum conjicio ἐν ποσίν. *Monk.*

757. Ita B. D. Lasc. et recentiores Wakef. Gaisf. Matth. Ceteri cum Aldo ὦ σχετλία τόλμης, γενναία. In his verbis, licet planissima sit constructio, lapsi sunt interpretes. Cum σχετλία τόλμης quivis fere juvenum non monitus comparabit Hipp. 1405. Ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ. Soph. Œd. T. 1347. Δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον. et sexcenta alia ejusdem structuræ: necnon Latinorum imitationes; Virg. Æn. IV. 529. *infelix animi Phœnissa.* XI. 73. *læta labo-*

Ὦ γενναία, καὶ μέγ' ἀρίστη,
Χαῖρε· πρόφρων σε χθόνιός θ' Ἑρμῆς,
Ἅιδης τε δέχοιτ'· εἰ δέ τι κἀκεῖ
Πλέον ἔστ' ἀγαθοῖς, τούτων μετέχουσ'
Ἅιδου νύμφῃ παρεδρεύοις.

Generosa, et longe præstantissima,
Vale: benevolus vero te subterraneus Mercurius,
Et Pluto, excipiat: si quid vero et illic
Plus contingit bonis, horum particeps
Plutonis conjugi assideas.

ARGUMENTUM ACTUS QUARTI.

Herculem liberius genio litantem, ac jam sertis cæteroque conviviorum luxu hilarius paulo utentem, aulicorum quidam (a poculis regi Admeto) moleste id ferens, reprehendit; ut intempestivum nempe et nimis importunum propter funus recens defunctæ dominæ. Hercules rerum ignarus tam severum ministri supercilium et morositatem incessit, illumque ad vitam hilarem moresque festiviores provocat. Hinc de morte Alcestidis edoctus, Admeti vices graviter dolet et obitum optimæ mulieris prematurum. Statimque, ut aliquo modo communicati hospitii beneficium rependat, ad Alcestidis tumulum contra Orcum pugnaturus pergit. Admetus a funere redit, luctu et gemitu omnia complet; cui Chorus compatitur; hortatus insuper eum ad malorum tolerantiam, rationibus ex rei necessitate et aliunde ductis: præsertim cum ipsa Alcestis immortali memoria sit perennanda.

ΘΕΡ. Πολλοὺς μὲν ἤδη, κἀπὸ παντοίας χθονὸς
Ξένους μολόντας οἶδ' ἐς Ἀδμήτου δόμους,

FAM. Multos quidem jam ex omni terra
Hospites in Admeti ædes profectos scio,

S. κηρύκων τὸν σὸν οἶκον * ἀποκηρύξαι, καὶ τοῦτο ποιήσω. 763. sqq. Πολλοὺς μὲν] Θεράπων ὁ πρὸς ὑπηρεσίαν τῷ Ἡρακλεῖ δοθεὶς ἔξεισι, ἐφ' ᾧ ὁ Ἡρακλῆς πένθους προκειμένου ——— καὶ οὐκ ἠσχύνετο οὕτω ἀναιδῶς ἐσθίων, καὶ στεφάνῳ τὴν κεφαλὴν † ——— ὑπερβῆναι.

* Ἀποκηρύξαι Florr. 6. 15. pro ἐπικηρύξαι.

† Hanc lacunam sic explevit Barn. τὴν κεφ. πυκασθεὶς τὰς πύλας ὑπερβῆναι. Supra, vereor, ne et post ἔξεισι et post προκειμένου plura desint.

rum. 416. *Ille mihi ante alios fortunatusque laborum, Egregiusque animi.* *Monk.*

Interpungo post τόλμης, ut constructio sit ὦ σχέτλια τόλμης. Pro ὦ MSS. B. D. ἰὼ, ἰώ. In MS. D. deest γενναία. MS. Flor. ἰὼ, ἰώ· σχέτλια τόλμης, καὶ μέγ' ἀρίστη ὦ γενναία χαῖρε. In Ed. Lasc. sic: ἰὼ, ἰώ· σχέτλια τόλμης· ὦ γενναία καὶ μέγ' ἀρίστα χαῖρε. *Musg.*

Ὦ σχετλία, τόλμης γενναία] Ludit hic G. Canterus Var. Lect. L. VIII. c. 5. qui dicit, τόλμης scribi debere τολμῆς, et poni pro τολμήεις, eodem modo ac τιμῆς pro τιμήεις Homero. At id is non dicet, qui sciat, τολμήεις ad mulierem non pertinere; et quod ἕνεκα subaudiatur, ut sit Alcestis γενναία ἕνεκα τόλμης, ᾗ ἐτόλμησε θανεῖν ὑπὲρ Ἀδμήτου. *Barnes.*

Les dernières paroles du chœur sont lyriques et paroissent tenir lieu d'intermède: la pompe funébre à la quelle se joignit le chœur, et qui sans doute étoit accompagnée d'une musique lugubre, occupoit le spectacle pendant un temps assez considérable pour suppléer à la brièveté de ce chant. L'action invisible est le convoi même dont une partie passe et précéde: d'un autre côté, c'est le repas d'Hercule. *Prev.*

758. γενναία deest in D. ὦ deest in Ald. sequor Lasc. et sic Gaisf. Matth. Infra v. 924. Τῆς μέγ' ἀρίστης. Fluxit ab Hom. Il. B. 82. ὃς μέγ' ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 194, 5. *Monk.*

760. ἐκεῖ non raro dictum est de loco inferorum. Exempla cuivis in mentem venient: Hec. 422. Ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν. Med. 1069. Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ. *Monk.*

760, 761. εἴ τι — τούτων] Conferri potest Theocr. Idyll. VIII. 39. κῆν τι Μενάλ-

Οἷς δεῖπνα πρoὔθηκ'· ἀλλὰ τοῦδ' οὔπω ξένου
Κακίον' εἰς τήνδ' ἑστίαν ἐδεξάμην.
Ὃς πρῶτα μὲν, πενθοῦντα δεσπότην ὁρῶν,
Εἰσῆλθε, κἀτόλμησ' ἀμείψασθαι πύλας·
Ἔπειτα δ' οὔτι σωφρόνως ἐδέξατο
Τὰ προστυχόντα ξένια, συμφορὰν μαθών·
Ἀλλ' εἴ τι μὴ φέροιμεν, ὤτρυνεν φέρειν.
Ποτῆρα δ' ἐν χείρεσσι κίσσινον λαβὼν,
Πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ,

Quibus adposui cibos: verum nondum hoc hospite
Deteriorem in hanc domum recepi.
Qui primum quidem lugentem herum videns,
Introivit, et ausus est transire fores.
Deinde vero non modeste accepit
Quæ præsto zenia, cognita calamitate *domus:*
Sed siquid non afferremus, ultro jubebat ferre.
Arripiens autem hederaceum poculum in manus,
Bibit merum vinum nigræ matris,

S. 769. sq. Οὐ σωφρόνως] Οὐκ εὐτάκτως ἐκφορὰν μαθών. ᾤετο γὰρ ὁ θεράπων ἐγνωκέναι τὸν θάνατον τῆς Ἀλκήστιδος. 771. Ὤτρυνε φέρειν.] Οὕτω ἡμῖν ἐκέλευσε φέρειν τὰ ὄψα. τοῦτο δὲ ἀναιδοῦς ξένου. 772. Ποτῆρα δ' ἐν χείρ.] Τὸν ποτῆρα, διὸ λέγεται καὶ ποτήριον ὑποκοριστικῶς. ἐξηγήσατο δὲ, τί ἐστὶ κισσύβιον, εἰπὼν ποτῆρα κίσσινον. 773. Μελαίνης μητρὸς]

κας Τᾷδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. Similis constructionis plurima videas exempla in nota Porsoni ad Hipp. 78. ubi singulare ὅστις refertur ad plurale οὗτοι. Vid. supra ad v. 642. *Monk.*

762. Ita B. D. Fl. προσεδρεύοις Lasc. Ald. et edd. ante Musgravium. Hæc locutus Chorus, orchestra relicta, funus Alcestidis in elatione comitatur. Absentiæ Chori, postquam semel ingressus esset scenam, paucissima sunt in tragœdiis superstitibus exempla. Id vero factum hic et in Ajace Sophocleo, v. 814. occasionem dat nobilibus Herculis et Ajacis orationibus, quas in vacua auditorum scena loqui oportebat. In Æschyli Eumen. Chorum abscedere e scena, actione nondum absoluta, postulat fabulæ istius œconomia. *Monk.*

παρεδρεύοις.] Ita MSS. B. D. Flor. Vulgo προσεδρεύοις. *Musg.*

Aristoph. Ran. Θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἕξῃς. *Beck.*

768. ἀμείψασθε Lasc. Vid. supra ad v. 285. *Monk.*

771. Insanam Herculis voracitatem notarunt veteres, quorum loca servavit Athenæus X. p. 411. B. ubi versus Epicharmi emendatiores, quam Barnesius, dedit Porsonus Advers. p. 115. Conferre possis Callim. Hymn. in Dian. 146. τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἥρως Ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος εἴ τι φέρουσα Νεῖαι πῖον ἔδεσμα. Aristoph. Ran. 549. Vid. Spanhem. ad H. in Dian. 160. *Monk.*

772. Ita omnes præter Lasc. qui corrupte dedit δ' ἐχείρεσσι. Dubito autem annon rectius esset Ποτήριον δ' ἐν χερσὶ κ. λ. Scholiasta certe habet Ποτῆρα δ' ἐν χερσὶ, et suspecta est in dialogo poëtica forma χείρεσσι. Sophocles quidem Ant. 1297. habet senarium Ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον, sed eum choricis versiculis interjectum. Vocem ποτὴρ non alibi vidisse memini, præter Cycl. 151. Erat κισσύβιον rusticum poculum, cujus descriptio

Ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλὸξ
Οἴνου· στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις,
Ἄμουσ' ὑλακτῶν· δισσὰ δ' ἦν μέλη κλύειν·
Ὁ μὲν γὰρ ᾖδε, τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν
Οὐδὲν προτιμῶν, οἰκέται δ' ἐκλάομεν
Δέσποιναν· ὄμμα δ' οὐκ ἐδείκνυμεν ξένῳ
Τέγγοντες· Ἄδμητος γὰρ ὧδ' ἐφίετο.

Donec calefecit ipsum circumdans flamma
Vini: et coronat caput myrti ramis,
Absurda latrans: erat autem geminum melos:
Hic enim cantabat, mala, quæ in Admeti *domo erant,*
Nihil curans: nos vero servi plorabamus
Heram: oculum tamen non ostendebamus hospiti
Madefacientes: sic enim mandaverat Admetus.

S. Τῆς ἀμπέλου. ὁ γὰρ μέλας οἶνος ἰσχυρότερος ἐστί. 778. Προτιμῶν,] Φροντίζων. Fl. 6.

nem videas apud Athenæum XI. p. 476. F. citantur ibi Homerus Odyss. I. 346. Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο. Euripides in Andromeda, Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος. Conferas Etymologum M. p. 515, 33. Bentleium ad Callim. Fragm. CIX. Valckenærium ad Theocr. Id. I. 27. Noster in Cycl. 390. Σκύφος τε κίσσου παρέθετ' εἰς εὖρος τριῶν Πήχεων, βάθος δὲ τεσσάρων ἐφαίνετο. *Monk.*

Scholii in hunc versum duæ partes esse videntur, a diversis auctoribus profectæ. Legit alter ποτήριον δ' ἐν χερσὶ; alter, ut vulgo. *Musg.*

Ποτῆρα κίσσινον] Præter Scholia vide, quæ nos ad Cyclop. v. 390. *Barnes.*

Bernardus Martinus Lectt. Varr. L. IV. c. 12. p. 222. ed. Kemp., hunc locum laudans, pro ποτῆρα legit κρατῆρα. *Kuinoel.*

773. μελαίνης μητρός· τῆς ἀμπέλου. ὁ γὰρ μέλας οἶνος ἰσχυρότερός ἐστι. Schol. Euripidem respexisse putat Abreschius Æsch. Pers. 620. Ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο Ποτὸν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε. Astydamas apud Athen. I. p. 40. B. οἰνομήτορ' ἄμπελον. citante Blomfieldio in Glossario ad Persas. In explicando εὔζωρον parum sibi constant lexica: quum vero ζῶρον sit ἄκρατον, interpreteris εὔζωρον μέθυ, *vinum meraco uvæ succo bene conditum.* consulas autem Athenæum X. p. 423. D. E. F. et ibi interpretes. *Monk.*

μελαίνης μητρὸς de *uva* interpretatur Reiskius, de *vite* minus speciose Scholiastes. Favet tamen Scholiastes Nicandri μέλαιναν ἄμπελον memorans ad Theriac. 519. Si ad hunc locum pertinet Hesychii glossa, (quæ probabilis sane suspicio est) sic emendanda erit: Μητρὸς μέθυ. ῥύσις τῆς ἀμπέλου. *Musg.*

Hæc ex Æsch. Pers. 615. Ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο Ποτὸν παλαιᾶς, ἀμπέλου γάνος τόδε. v. Abresch. ad Æsch. T. I. p. 219. *Beck.*

Πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ,] *Vinum nigræ matris.* Latina versio ante addidit: i. e. *terræ;* sed nos Poëtæ mentem assecuti scripsimus i. e. *vitis;* nam et Anacreon dixit — Γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον. Scholiastes μητρὸς exponit, τῆς ἀμπέλου; simile, quod Plautus de vino meraco dixit, *ut matre fuerat natum.* Vid. Jacobi Nicolai Loënsis Miscell. Epiphyll. L. I. c. 15. *Barnes.*

Euripidem h. l. imitatum esse locum Æschyli Pers. 615. s. ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο Ποτὸν παλαιᾶς, ἀμπέλου γάνος τόδε, auctor est Abreschius Animadverss. ad Æschyl. T. I. p. 219.: qui Nic. Loënsem ait, hanc in rem laudasse Plautum Amphit. I. 1. 174. *Eam ego (hirneam) ut matre fuerat natum eduxi meri.* *Kuinoel.*

Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἐν δόμοισιν ἑστιῶ
Ξένον, πανοῦργον κλῶπα καὶ λῃστήν τινα·
Ἡ δ' ἐκ δόμων βέβηκεν, οὐδ' ἐφεσπόμην,
Οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ', ἀποιμώζων ἐμὴν
Δέσποιναν, ἣ 'μοὶ πᾶσί τ' οἰκέταισιν ἦν
Μήτηρ· κακῶν γὰρ μυρίων ἐῤῥύετο,
Ὀργὰς μαλάσσουσ' ἀνδρός. ἆρα τὸν ξένον

Et nunc ego quidem in ædibus convivio excipio
Hospitem, versutum furem, et prædonem quendam.
Hæc vero *domina* ex ædibus abiit, nec *eam* sum prosecutus,
Neque extendi manum, lugens meam
Dominam, quæ mihi et omnibus servis erat
Mater: liberavit enim *nos* ex innumeris malis,
Molliens viri iram: nonne igitur hunc hospitem

775. μυρσίνοις B. D. E. Fl. Lasc. Ald. ceterique veteres. μυρσίνης Canterus cum recentioribus, recte: conf. supra ad v. 173. ubi similis est varietas. Citat Stiblinus Hor. Carm. II. vii. 23. *quis udo Deproperare apio coronas Curatve myrto?* Addas I. xxxviii. 6. *neque te ministrum Dedecet myrtus, neque me sub arcta Vite bibentem.* *Monk.*

μυρσίνης] MSS. B. D. E. Fl. et Ed. Lasc. μυρσίνοις. *Musg.*

776. Hercules apud Nostrum Fragm. Inc. cxlvii. Κρέασι βοείοις χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν, Ἄμουσ' ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν. quæ ex satyrico dramate desumpta esse videntur. *Monk.*

778. Confer loca citata ad Hipp. 48. (τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακόν.) *Monk.*

προτιμῶν,] Προτιμᾷν quod prop. est *pluris æstimare, præferre,* sæpe eleganter ponitur ita, ut sit *curare: rationem habere,* et idem valeat, quod φροντίζειν, et λόγον ἔχειν ut h. l. et ap. Aristoph. Ran. 668. Αἰα. ἔπειτα προτιμᾷς γ' οὐδέν; Δι. Οὐδέν μοι μέλει. V. Bosius Animadverss. p. 9. *Kuinoel.*

779. Quod ad structuram attinet, vide supra v. 155. πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις Πόσιν προτιμῶσ', ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν; Orest. 793. ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος —; et ibi laudatum a Porsono Iph. A. 407. Δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγώς; Adde Med. 548. Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς. Herod. VIII. 118. Ἄνδρες Πέρσαι, νῦν τις διαδεξάτω ὑμέων βασιλῆος κηδόμενος· ἐν ὑμῖν γὰρ οἶκε ἐμοὶ εἶναι ἡ σωτηρία. Soph. Aj. 471. γέροντι δηλώσω πατρὶ, Μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς. *Monk.*

781. ἑστιῶ Ξένον,] De voracitate Herculis hæc olim Epicharmus in Busiride:

Πρᾶτον μὲν αἴκ' ἔσθοντ' ἴδῃς νιν, ἀποθάνοις·
Βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ ἔνδοθ', ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος.
Ψοφεῖ δ' ὁ γομφίος, τέτριγεν ὁ κυνόδων,
Σίζει δὲ ταῖς ῥίνεσσι, κινεῖ δ' οὔατα,
Οὐδὲν τετραπόδων ἧττον.

Vid. Athen. Δειπνοσοφ. L. X. sub principio. *Barnes.*

783. Ita Wakef. Matth. Ceteri perperam ἥδ' ἐκ δόμων. Recte versum citaverat Valckenærius ad Phœn. 1733. defendens germanam locutionem, Ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νεκύς. *Monk.*

784. Morem istum tollendi manus in luctu funereo Noster attigit Suppl. 774. Ἀλλ' εἶεν· αἴρω χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς, Ἅιδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους, Φίλους προσαυδῶν. ubi corrigit Elmsleius, partim cum Marklando, Ἀλλ' εἶμ', ἐπαρῶ χεῖρ'. Utrobique significatur mortuorum salutatio. *Monk.*

785. ἥ μοι omnes, præter Wakefieldium, qui ἣ 'μοι. *Monk.*

787. ἆρα, *nonne,* ut supra v. 351. ubi hanc formulam exemplis illustravimus. Inutilis igitur correctio est, ἆρ' οὐ τὸν ξένον, quæ juveni Porsono excidit, Advers. p. 222. Vid. Præf. ad Hec. p. clix. ἐν κακοῖς pro σὺν κακοῖς dictum videtur Hermanno ad Vig. §. 389. *Monk.*

Στυγῶ δικαίως, ἐν κακοῖς ἀφιγμένον;
ΗΡ. Οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;
Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον
Εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπροσηγόρῳ φρενί.
Σὺ δ', ἄνδρ' ἑταῖρον δεσπότου παρόνθ' ὁρῶν,
Στυγνῷ προσώπῳ καὶ ξυνωφρυωμένῳ
Δέχει, θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων.
Δεῦρ' ἔλθ', ὅπως ἂν καὶ σοφώτερος γένῃ.
Τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας, ἣν ἔχει φύσιν;

Juste odi, qui luctus tempore advenit?
Her. Heus tu: quid ita tueris serium et cogitabundum?
Non oportet tristem ministrum hospitibus
Adesse, verum excipere *eos* animo comi.
Tu vero amicum virum heri *tui* præsentem certens,
Tristi vultu et contractis superciliis
Excipis, externi mali curam gerens.
Huc accede, ut fias sapientior.
Scis, quam naturam res mortalium habeant?

S. 789. Σεμνὸν] Ἀλαζονείας μεστόν. 794. Θυραίου πήματος σπ. ἐ.] Σπουδάζων εἰς ἀλλότριον πένθος. ἐνόμιζε γὰρ ἔτι, ὅτι ξένη ἦν ἡ ἀποθανοῦσα. 796. Τὰ θνητὰ] Οὐ λόγῳ τὸν

Perperam hæc vulgo accipiuntur, ut interrogative posita; melius Buchan.: *Itaque jure hunc odero.* *Heath.*

789. σεμνὸς idem valet infra v. 816. Hipp. 92. (Μισεῖν τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.) ubi laudatus est Suidas de sensibus hujus adjectivi. Neminem morabitur locutio σεμνὸν βλέπειν, cujus generis sunt Hom. Il. Γ. 342. Δεινὸν δερκόμενοι. Eur. Cycl. 553. καλὸν βλέπω. Fragm. Melanipp. xxv. ὀξὺ βλέπει. Participium vero πεφροντικὸς adjectivi vice adhibetur. In hoc Græcismo imitando Latini pluralia adjectiva videntur prætulisse. Lucretius V. 34. *Asper, acerba tuens, immani corpore serpens.* Virg. Æn. VI. 467. *torva tuentem Lenibat dictis animum.* *Monk.*

791. De voce εὐπροσήγορος vide ad Hippol. 94. *Monk.*

793. Jul. Poll. II. 50. καὶ μὴν παρὰ τοῖς τραγῳδοῖς τὸ συνοφρυῶσθαι (leg. συνωφρυῶσθαι) ἐπὶ τῶν λυπουμένων. legitur quoque participium infra v. 816. Soph. Trach. 871. Hor. Sat. II. ii. 125. *Explicuit vino contractæ seria frontis.* συνοφρυωμένῳ Lasc. *Monk.*

794. Hic aut infra 1033. versum interpolatum esse censet Prev. ob repetitionem. *Beck.*

795. Herc. F. 187. κλύων νυν τἀπ' ἐμοῦ, σοφὸς γενοῦ. *Monk.*

796. Non admodum frequens est forma οἶδας pro communi οἶσθα. Philemon Athenæi IV. p. 175. D. corrigente Porsono Advers. p. 75. Νάβλας δὲ τί ἐστ': οὐκ οἶδας, ὦ 'μβρόντητε σύ; Μὰ Δί', οὔ: τί φῄς; οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲν οὖν Οἶδας ἀγαθὸν σύ γ'. Oraculum apud Herod. IV. 157. Αἴ τυ ἐμεῦ Λιβύην μηλοτρόφον οἶδας ἄμεινον Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ. Extat etiam Hom. Od. Α. 337. sed in fine versiculi. Ceterum Scholiasta poëtam reprehendit, quod heroa vinosum philosophantem induxerit: verissime autem observat Wakefieldius, esse qui tum maxime serios et ἀρεταλόγους agant, cum inebrientur. *Monk.*

797. "Δοκῶ μὲν οὔ·] Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 107. C. δοκῶ μὲν Suppl. 773. Hel. 926." Porson. Advers. p. 222. et ita fortasse legendum sit. sed οἶμαι μὲν simili formulæ inservit infr. 810. De

Οἶμαι μὲν, οὔ· πόθεν γάρ; ἀλλ' ἄκουέ μου.
Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται·
Κοὐκ ἔστιν αὐτῶν, ὅστις ἐξεπίσταται
Τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται·
Τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς, οἷ προβήσεται,
Κἄστ' οὐ διδακτὸν, οὐδ' ἁλίσκεται τέχνῃ.
Ταῦτ' οὖν ἀκούσας, καὶ μαθὼν ἐμοῦ πάρα,
Εὔφραινε σαυτὸν, πῖνε, τὸν καθ' ἡμέραν
Βίον λογίζου σὸν, τὰ δ' ἄλλα τῆς τύχης.

Puto te adhuc nescire: unde didicisses? itaque ex me audi.
Omnes homines debent mori;
Et nemo mortalium est, qui sciat,
An sit victurus in crastinum diem futurum.
Cursus enim fortunæ incertus *est*, quo evadat,
Neque disci potest, neque arte *ulla* deprehenditur.
Hæc igitur cum audiveris et didiceris ex me,
Exhilara teipsum, bibe; quotidianam
Vitam tuam ducas *esse*, reliqua vero fortunæ.

S. ἥρωα * εἰσήγαγε φιλοσοφοῦντα ἐν μέθῃ, ὃν ἔδει καὶ ἄλλου φιλοσοφοῦντος διαπαίζειν.
802. Κἄστ' οὐ διδακτὸν,] Οὔτε διὰ διδαχῆς, οὔτε διὰ τέχνης ἔστι μαθεῖν τὸ ἀποβαῖνον.

* Pro οὐ λόγῳ Barn. οὐκ εὐλόγως pro τὸν ἥρωα Florr. 6. 15. τὸν Ἡρακλέα.

πόθεν γάρ; cum vi negationis, conferas notata supra ad v. 95. Locum Plutarchi, qui hunc versum cum quinque sequentibus habet, primus indicavit Stiblinus. *Monk.*

Plutarchus in Conf. ad Apoll. hos versus laudans habet *δοκῶ* pro *οἶμαι* et *αὐτῶν* pro *θνητῶν*. *Heath.*

798. Conferas v. 431. Soph. El. 1173. *Πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.* *Monk.*

Comparavit hanc *ῥῆσιν* cum Anacr. Od. XV. L. Bos Anim. ad scr. Gr. p. 78. *Beck.*

799. *Κοὐκ ἔστι θνητῶν* vulgo, ut Stobæus p. 599. 48. Gesn. Ego vero prætuli lectionem, quam servavit Plutarchus; idem fecere Wakefield. et Matthiæ. *οὐκ ἔστι* et *ὅτις* Lasc. *Monk.*

Κοὐκ ἔστι θνητῶν] Hæc ita expressit Horatius Carm. L. IV. Od. 7.

Quis scit, an adjiciant hodiernæ crastina summæ
Tempora dii superi?

Barnes.

800. Anacreon. XV. 9. Τὸ *σήμερον μέλει μοι·* Τὸ *δ' αὔριον τίς οἶδεν;* Callim. Ep. XV. *Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον;* Stiblinus dedit Horatiana Carm. IV. vii. 17. *Quis scit an adjiciant hodiernæ crastina summæ Tempora Dii superi?* Est *ἡ αὔριον* etiam in Soph. Œd. T. 1090. Trach. 947. Plenius in Œd. Col. 567. *τῆς ἐς αὔριον ἡμέρας.* *Monk.*

801. Τὰ *τῆς τύχης* legit Elmsleius ad Soph. Œd. T. 977. *οὗ προβήσεται* Lasc. *Monk.*

Τὸ *τῆς τύχης*] Idem Horatius et hæc expressit Carm. L. III. Od. 29.

Prudens futuri temporis exitum
Caliginosa nocte premit deus; *etc.*
Item: Quid sit futurum cras, fuge quærere; *et*
Quem sors dierum cunque dabit, lucro
Adpone, nec dulces amores
Sperne, *etc.*

Barnes.

802. Hor. Carm. III. xxix. 29. *Prudens futuri temporis exitum Caliginosa noct*

Τίμα δὲ καὶ τὴν πλεῖστον ἡδίστην θεῶν
Κύπριν βροτοῖσιν· εὐμενὴς γὰρ ἡ θεός.
Τὰ δ' ἄλλ' ἔασον ταῦτα, καὶ πιθοῦ λόγοις
Ἐμοῖσιν, εἴπερ ὀρθά σοι δοκῶ λέγειν·
Οἶμαι μέν. οὔκουν, τὴν ἄγαν λύπην ἀφεὶς,
Πιεῖ μεθ' ἡμῶν, τάσδ' ὑπερβαλὼν πύλας,
Στεφάνοις πυκασθείς; καὶ σάφ' οἶδ', ὅθ' οὕνεκα
Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν

Cole etiam plurimum suavissimam dearum
Venerem mortalibus, comis enim *est* hæc dea.
Reliqua vero hæc omitte, et obtempera verbis
Meis, si modo videor tibi recte præcipere:
Id quod certe puto. Itaque, magnam mœstitiam omittens,
Bibe nobiscum, limen hoc supervadens,
Coronis ornatus: et certo scio, quod ex
Illa nunc tristi et contracta mente,

S. Fl. 6. 15. 811. Τύχας,] * Γράφεται πύλας, ἵν' ᾖ ὑπερβὰς τὰς πύλας· εἰ δὲ τύχας, καταφρονήσας. 812. Πυκασθείς;] Κοσμηθείς. Fl. 2. 814. Πίτυλος] Μεταστήσει

* Sic optime Barn. pro *τύχας γάρ*. Emendationem confirmat Flor. 6. *ὑπερβάς* etiam est a Barn. pro *ἀποβάς*.

premit Deus. I. ix. 13. *Quid sit futurum cras, fuge quærere, et Quem sors dierum cunque dabit, lucro Adpone, nec dulces amores Sperne, puer, neque tu choreas.* II. xvi. 25. *Lætus in præsens animus quod ultra est Oderit curare.* Stibl. *Monk.*

804. *καθ' ἡμέραν* in Hec. 321. Plena est locutio *καθ' ἑκάστην ἡμέραν*, quod monuit Bosius Ellips. ubi vid. Schæfer. p. 86. ed. Oxon. *Monk.*

806. Wakefieldius infeliciter corrigebat *τὸ πλεῖστον.* Exempla duplicis superlativi dedimus ad Hippol. 487. *ἡδύστην* Lasc. *Monk.*

808. *πάντα* pro *ταῦτα* conjicit Marklandus, fortasse recte. Deinde omnes editiones *πείθου*: sed alterum præferendum, ubicunque per metrum licet; quod alicubi monuit Elmsleius. Exemplaria servant *πιθοῦ* infra 1120, 1128. *Monk.*

809. *ὀρθά σοι δοκῶ λέγειν·*] Pro *ὀρθά σοι λέγω.* Verbum enim *δοκεῖν* sæpe pleonastice adhiberi solet ut ap. Diod. Sic. Biblioth. L. II. p. 90. T. I. ed. Rhod. ἣ [Ἀραβία] *κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐδόκει πληθύειν ἀλκίμων ἀνδρῶν* quæ tum bellicosis hominibus abundabat. Vid. Palairetus Obss. in Matth. c. iii. v. 19. *Kuinoel.*

811. Πίῃ D. E. Fl. P. Lasc. probante Musgravio. *πίῃς* Aldus et seqq. edd. *πιεῖ* primus restituit Wakefieldius, sententiam interrogative efferens; recte. "De hac voce consulendus Athenæus X. p. 446. E. F." Gaisf. Deinde *ὑπερβαλὼν τύχας* Lasc. Ald. et editiones, donec Musgravius, Cantero obsecutus, dedit *πύλας* ex MSS. B. D. ut infra 845. Utrumque agnoscit Schol. Musgravium secuti sunt nuperi editores, præter Wakef. qui ex ingenio *πτύχας* edidit. *Monk.*

Πίῃ] Ita edi debuit ex MSS. D. E. Flor. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. *πίῃς.*

πύλας,] Ita olim scriptum fuisse testantur MSS. B. D. et Scholiastes. Ed. Ald. *τύχας,* quod si retinetur, *ὑπερβαλὼν* interpretari oportebit cum Scholiaste *καταφρονήσας.* Sed alterum præstat. Confer v. 833. *Musg.*

τύχας] Aldus *πύλας.* Vid. Schol. sed mihi non omnino placet; licet in Codice Heinsio-Scaligeriano quoque ita notetur, et v. 832. digito notetur, quasi conferendi

Μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου.
Ὄντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεών·
Ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ ξυνωφρυωμένοις
Ἅπασίν ἐστιν, ὥς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ,
Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, ἀλλὰ συμφορά.
ΘΕ. Ἐπιστάμεσθα ταῦτα· νῦν δὲ πράσσομεν
Οὐχ οἷα κώμου καὶ γέλωτος ἄξια.
ἩΡ. Γυνὴ θυραῖος ἡ θανοῦσα· μὴ λίαν

Alio deducet te impulsio poculi incidens, *i. e. libera compotatio.*
Cum sumus autem mortales, decet nos mortalia sapere:
Tristibus enim et austeris
Omnibus est (si me utantur judice)
Vita, non revera vita, sed calamitas.
Serv. Scimus hæc: nunc autem rem gerimus,
Quæ comessatione et risu non *est* digna.
Her. Mulier mortua est alienigena; ne nimium

S. σε τοῦ κλαίειν ἡ συνεχὴς φορὰ τοῦ ποτηρίου. Πίτυλος]. Προσβολή. Fl. 2. 817. Ὥς γ' ἐμοὶ] Ὡς ἐμοὶ καταφαίνεται κρίνοντι. 820. Οὐχ οἷα] Προσυπακουστέον τὰ * τοιαῦτα.

* Legebatur: ἐπιστάμεθα ταῦτα. προσυπακ. τὰ τ. tum οὐ νῦν δὲ πρ.

gratia: versu enim prædicto aperte de limine supergrediendo loquitur Poëta. Hic vero in eodem nunc erat conclavi, ubi Hercules discubuit: quamquam forte e longinquo staret ad fores; ut legenti facile apparebit. *Barnes.*

Heath. quoque πύλας prætulit. Non enim hæc dicere monet Herculem ad mensam discumbentem, sed e conclavi in scenam egressum, ut Admeti servum quæreret. *Beck.*

812. De v. πυκάζεσθαι consulas Valck. ad Herod. VII. 197. Blomf. Gloss. ad Æsch. Theb. 137. *Monk.*

Στεφάνοις πυκασθείς;] Sic Herod. VII. 197. στέμμασι πᾶς πυκασθείς. Plura ibi Valck. p. 598. *Beck.*

Ὅθ' ἕνεκα] De hoc Attico pleonasmo τοῦ ὅθι vid. ad Fragment. in Danaë v. 20. *Barnes.*

813. Τοῦ ξυνεστῶτος φρενῶν] Dixit Noster ξύστασις φρενῶν Hippol. 987. ubi videas observata. Constructionem tetigit Porsonus ad Med. 442. *Monk.*

814. De v. πίτυλος vide nos ad Hippol. 1462. et Blomfield. Gloss. ad Æsch. Theb. 855. Scholiast. μεταστήσει σε τοῦ κλαίειν ἡ συνεχὴς φορὰ τοῦ ποτηρίου. *Monk.*

πίτυλος σκύφου.] Quid sit πίτυλος, vide, quæ nos ad Iphig. Taur. v. 308. μεθορμιεῖ autem pro εὐδιάθετον ποιήσει, metaphora a navibus in portum deductis, ubi quiescunt. *Barnes.*

818. Habet Aldus ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος. et hoc vitium retinent ante Musgr. editores, anapæstorum, ut opinor, amore capti. Emendavit Piersonus Verisim. p. 64. Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, quod confirmant omnes MSS. et Lasc. Martial. *Non est vivere sed valere vita.* *Monk.*

Conjecturam Piersoni de hoc versu (propositam Verisim. p. 64.) confirmant Parisiens. omnes, Fl. et Ed. Lasc. Vulgo ὁ et οὐ ordine inverso. *Musg.*

Piers. corrigit Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ β. atque sic cod. Flor. ap. Valck. ad Phœn. 1168. *Beck.*

Ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος, ἀλλὰ ξυμφορά.] Huc refer illud Martialis L. VI. Epigr. 70.

At nostri bene computentur anni;
Et quantum tetricæ tulere febres,
Aut languor gravis, aut mali dolores,
A vita meliore separentur:

Πένθει, δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπόται.
ΘΕ. Τί ζῶσιν; οὐ κάτοισθα τὰν δόμοις κακά;
ἩΡ. Εἰ μή τι σός με δεσπότης ἐψεύσατο.
ΘΕ. Ἄγαν ἐκεῖνος ἔστ' ἄγαν φιλόξενος.
ἩΡ. Οὐ χρῆν μ' ὀθνείου γ' οὕνεκ' εὖ πάσχειν νεκροῦ;
ΘΕ. Ἦ κάρτα μέντοι καὶ λίαν οἰκεῖος ἦν.

Lugeas, domini enim hujus domus vivunt.
Serv. Quid vivunt? nondum scis mala, quæ *sunt* in ædibus.
Her. Nisi tuus dominus fefellit me.
Serv. Nimium ille, nimium est amans hospitum.
Her. Ab ob peregrinum cadaver non oportuit me genio indulgere?
Serv. Imo vero profecto *cadaver hoc* valde et nimis domesticum erat.

S. νῦν δὲ οὐ πράσσομεν τοιαῦτα. 824. Δεσπότης ἐψεύσατο.] Οὐδεὶς τέθνηκεν, εἰ μὴ ὁ σός με δεσπότης ἐψεύσατο. 826. Οὐ χρῆν μ' ὀθν. γ' οὕν. εὖ πάσχειν ν.] Εὐπαθεῖν ὑπὲρ ξέ-

Infantes sumus, et senes videntur.
Ætatem Priamique Nestorisque
Longam qui putat esse, Martiane,
Multum decipiturque falliturque.
Non est vivere, sed valere, vita.

Item Senecæ Epist. 99. *Ex hoc tam exiguo temporis spatio, quod ætatem vocamus humanam, quantum lacrymæ, quantum sollicitudines occupant, quantum mors, antequam veniat, optata; quantum valetudo, quantum timor, quantum teneri aut rudes, aut inutiles anni? Dimidium ex hoc edormitur. Adjice labores, luctus, pericula; et intelliges, etiam in longissima vita minimum esse, quod vivitur.* *Barnes.*

819. Supra v. 230. οἶ' ἔπραξας. Soph. Œd. T. 1402. Οἷ' ἔργα δράσας ὗμιν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν Ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις; Vid. supr. ad v. 621. *Monk.*

Morellus ad h. l. notat, πράσσειν, quando significet, bona vel mala uti fortuna, non admittere accusativum, ideoque adjectiva ei juncta adverbialiter debere exponi. Sed refellit eum hic ipse locus; neque enim οἷα adverb. accipi potest. *Heath.*

823. Interrogationem in fine versus addidit Wakef. *Monk.*

824. Conjicit Elmsleius εἰ μή γε σός με δ. ἐ. allegans v. 509. Herc. F. 518. *Monk.*

825. Ἄγαν γ' vulgo. γ' delevit Matthiæ, recte, me quidem judice. φιλόξενος Lasc. *Monk.*

Ambiguitatem quandam his verbis inesse monet Prev. servum hoc velle, dominum admodum amare hospites atque adeo erga eos liberalem esse; sed Herculem cepisse hoc sensu: dominus amat peregrinos, inter alios peregrinam illam, quæ in palatio mortua est. *Beck.*

826. Aldus et sequentes editores, de metro ac sensu parum solliciti, pro hoc versu lectoribus apponunt Οὔκουν· ὀθνείου γὰρ οὕνεκ' εὖ πάσχει νεκροῦ. Barnesius ἕνεκα. Tandem Musgravius e MSS. B. D. Fl. et ed. Lasc. verba poëtæ restituit. Sententia interpretes latuit: valet *Quinam is nimium hospitalis est? Nonne decebat me bene tractari, quantum attinet ad funus peregrinum?* hoc est, *funere peregrino non obstante?* Dixissent nostrates, sententia paullum inversa, *Ought I to be ill treated on account of a stranger's death?* Pariter adhibetur οὕνεκα in Sophocl. Electr. 786. νῦν δ' ἕκηλά που, Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ', ἡμερεύσομεν. et alibi. χρῆ Lasc. ὀθνείου γ' οὕνεκ' εἰ πάσχει Markl. *Monk.*

Οὐ χρῆν μ' ὀθνείου γ' οὕνεκ' εὖ πάσχειν νεκροῦ;] Ita MSS. B. D. et Flor. Quin et Ed. Lasc. nisi quod χρῆ habet, non χρῆν. Ed. Ald. οὔκουν ὀθνείου γ' οὕνεκ' εὖ πάσχει νεκροῦ. *Musg.*

Lectio cod. Flor. commemoratur a Valck. ad Phœn. 965. *Beck.*

Deleto post οὔκουν puncto, leg. εὖ πάσχειν et γ' οὕνεκα. Sane γὰρ οὕνεκα habent edd. *hilaria agere et cuticulam curare oportet licetque, quando quidem funus peregrinum est.* *Reisk.*

ʽΗΡ. Μῶν ξυμφορὰν τιν' οὖσαν οὐκ ἔφραζέ μοι;
ΘΕ. Χαίρων ἴθ'· ἡμῖν δεσποτῶν μέλει κακά.
ʽΗΡ. Ὅδ' οὐ θυραίων πημάτων ἄρχει λόγος.
ΘΕ. Οὐ γάρ σε κωμάζοντ' ἂν ἠχθόμην ὁρῶν.
ʽΗΡ. Ἀλλ' ἦ πέπονθα δείν' ὑπὸ ξένων ἐμῶν;
ΘΕ. Οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις,

Her. An igitur calamitatem aliquam domesticam ille non dixit mihi?
Serv. Tu lætus abi: nobis curæ sunt malà dominorum.
Her. Hic sermo non externorum malorum est initium.
Serv. Haud enim tunc tristarer videns te convivantem.
Her. At profecto gravem injuriam accepi ab hospitibus meis.
Serv. Non enim *in* ædes opportune venisti, ut *te* exciperemus;

S. νου νεκροῦ. 827. Ἦ κάρτα] Οὐκ ἦν ξένη, ἀλλὰ πάνυ * οἰκεία. 833. Οὐκ ἦλθες ἐν δέον-

* Sic Florr. 6. 15. pro πανοικεία.

Ex lectione cod. Musgr. Prevotus reddi mavult: "La mort d'une étrangère devoit-elle m'empêcher de jouir d'un doux accueil?" *Beck.*

827. λίαν θυραῖος ἦν Lasc. Matth. contra mentem loquentis, ut mihi videtur. λίαν γ' οἰκεῖος ἦν Aldus cum ceteris omnibus. Omisi γ', ut inutile additamentum, et forsan a librario profectum, qui nesciebat λίαν ultimam producere. *Monk.*

828. τὴν οὖσαν. conj. Markland. *Monk.*

829. Χαίρων ἴθ', *vade et vale.* Vide supra not. ad v. 282. Deinde legebatur ἡμῖν δὲ δεσποτῶν μέλει κακά. Importunam particulam, qua carent B. D. E. Fl. primus editorum ejecit Musgravius. *Monk.*

Ed. Ald. ἡμῖν δέ. Sed δὲ omittunt MSS. B. D. E. Fl. *Musg.*

Lege, χαίρων ἴθ', ἐμοὶ δὲ δεσποτῶν, vett. edd. ἡμῖν δὲ δεσποτῶν habent. *Reisk.*

831. Edidit Matthiæus οὐ γάρ τί κωμάζοντ' ἂν ἠχθόμην σ' ὁρῶν. quo auctore, nescio. *Monk.*

832. Interrogationem, quæ in ceteris edd. servatur, sustulere P. Steph. Barnes. Wakef. probante Valckenærio ad Hipp. 932. Nollem factum: exempla formulæ ἀλλ' ἦ—; dedimus in nota ad locum Hippolyti (v. 936.) Vide tamen Iph. A. 852. *Monk.*

Valck. ad Hipp. 932. affirmative explicat, scribitque: Ἀλλ' ἦ π. δ. *Profecto —.*

Reisk. sic locum reddit: *Injuriam accepi ab Admeto, meo hospite, quod mihi luctus sui veram causam non indicavit, eoque effecit, ut in domo lugubri hilarem me gerendo indecenter agerem.* Laudat etiam v. 1036. qui hunc explicet. *Beck.*

δεινὰ] Intell. πράγματα. Sed δεινὸς prop. est *horribilis: terribilis: entsezlich: erschrecklich,* ut ap. Hom. Il. α'. 49. δεινὴ κλαγγή. Eurip. Phœn. v. 277. ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται. Deinde δεινὸν appellatur, *quicquid suo in genere præstat et excellit,* non tantum in malam partem, sed etiam in bonam Xen. de magist. equitt. officio 7, 6. ὁ φόβος δεινὸς δοκεῖ συμφύλαξ εἶναι. Æl. H. V. 12. 1. δεινὴ ἡ εὔνοια εἰς κύριον Xen. Cyr. V. 2. 7. δεινόν τι κάλλος καὶ μέγεθος. Xen. Œc. XI. 45. δεινὸς ἀμφ' ἵππους. *rei equestris admodum gnarus.* Neque aliter utuntur Latini verbis *horribilis* et *horrendus, ut horribilis vigilantia* Cic. ep. ad Attic. 8. 9. extr. *horrenda virgo* Virg. Æn. XI. 507. h. e. *admirabilis,* interprete Servio. *Kuinoel.*

Recte hunc versum interrogative posuit Morellus. *Heath.*

833. Ita B. D. Lasc. δόμους ceteri omnes. Lectionem, quam prætuli, defendit Aristoph. Pac. 272. κἂν δέοντι τῇ πόλει. De locutione ἐν δέοντι adeas notata ad Hipp. 927. *Monk.*

δόμους,] MSS. B. Flor. et Ed. Lasc. δόμοις. *Musg.*

Οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμους· Πένθος γὰρ ἡμῖν] Videtur Poëta sibi contradicere, quum Med. v. 193. dixerit, Ly-

Πένθος γὰρ ἡμῖν ἐστὶ, καὶ κουρὰν βλέπεις,
Μελαμπέπλους στολμούς τε. ῾ΗΡ. Τίς δ᾽ ὁ κατθανών;
Μῶν ἢ τέκνων τις φροῦδος, ἢ γέρων πατήρ;
ΘΕ. Γυνὴ μὲν οὖν ὄλωλεν Ἀδμήτου, ξένε.
῾ΗΡ. Τί φής; ἔπειτα δῆτά μ᾽ ἐξενίζετε;
ΘΕ. Ἠιδεῖτο γάρ σε τῶνδ᾽ ἀπώσασθαι δόμων.
῾ΗΡ. Ὦ σχέτλι᾽, οἵας ἤπλακες ξυναόρου.
ΘΕ. Ἀπωλόμεσθα πάντες, οὐ κείνη μόνη.
῾ΗΡ. Ἀλλ᾽ ᾐσθόμην μὲν, ὄμμ᾽ ἰδὼν δακρυῤῥοοῦν.

Nos enim sumus in luctu, et rasuram vides,
Et nigras vestes. *Her.* Quis ergo est mortuus?
Num aliquis liberorum, an senex pater mortuus est?
Serv. Imo vero conjunx Admeti periit, O hospes.
Her. Quid ais? et nihilominus tamen me hospitio excepit?
Serv. Verebatur enim te repellere ab hac domo.
Her. O miser, qualem amisisti conjugem?
Serv. Periimus omnes, non illa tantum.
Her. At sensi quidem, videns oculos lacrymantes.

S. τι] Καιρῷ. 840. Σχέτλιε,] Ἄθλιε Ἄδμητε. 842. Δακρυῤῥοοῦν,] Τοῦ Ἀδμήτου ἰδὼν τὸ ὄμμα δακρύον.* 845. Βίᾳ δὲ θυμοῦ] Βιασθεὶς δὲ καὶ ἀναγκασθεὶς ὑπ᾽ ἐκείνου πράσσον-

* Barn. Mor. Musgr. δάκρυσι βρύον, nescio unde.

ram et Carmina luctui magis accommoda, quam conviviis: hæc enim etiam sine illis læta satis et festiva; dolores autem magis egere tali solamine. Sed utraque res suos habet defensores, nec sibi contradicit; sed aliud fieri fatetur, aliud se velle ait, et ipse alias eleganter affirmat, quod de rebus singulis diversos sermones facile potest ingeniosus homo instituere:

Ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων
Ἀγῶνα θεῖτ᾽ ἂν, εἰ λέγειν εἴη σοφός.

Quare *Joachimus Camerarius* frustra se exercet, at docte tamen; dum harum diversarum opinionum causam subtiliter quærit. Vid. quæ nos ad locum Medeæ supra citatum. *Barnes.*

834. ὑμῖν Lasc. Vide vv. 217, 18, 19. *Monk.*

838. ἔπειτα δῆτα, *et tamen*, interprete Hermanno ad Vig. §. 259. Confert ille κἄπειτα in Hipp. 330. 442. Deinde conjecturam ἐξενίζετο notavit Barnesius in margine: sed nunquam ξενίζεσθαι est *hospitio excipere*. *Monk.*

ἐξενίζετε;] Nescio quis apud Barnesium ἐξενίζετο. *Musg.*

839. Vide supra ad v. 617. *Monk.*

840. σχέτλιε· ἄθλιε Schol. ἤμπλακες edd. præter Gaisf. Confer v. 247. et quæ ibi notata sunt. *Monk.*

ξυναόρου] Ξυνάορος h. l. dicitur *conjux* ut in Orest. v. 647. 1573. 1585, Phœn. 1709. sed etiam maritos appellare solere Euripidem ξυναόρους ut Orest. v. 1141. probavit Valcken. Diatrib. fragm. Eurip. c. 1. p. 8. *Kuinoel.*

841. Gaisfordius dedit μόνον ex P. Lasc. Ceteri μόνη, ut supra v. 180. ἀπώλεσας δ᾽ ἐμὲ Μόνην. *Monk.*

μόνη.] Lib. P. μόνον. *Musg.*

842. Suspicatur Blomfieldius ἀλλ᾽ ᾐσθόμην ἄν. Sed sana puto vulgata. *Monk.*

845. Βίᾳ θυμοῦ *invito animo*, ut φρενῶν βίᾳ Æsch. Theb. 608. ubi vid. Blomf. Gloss. et Abresch. in Thuc. p. 222. *Monk.*

Κουρὰν τε, καὶ πρόσωπον· ἀλλ' ἔπειθέ με
Λέγων θυραῖον κῆδος εἰς τάφον φέρειν·
Βίᾳ δὲ θυμοῦ τάσδ' ὑπερβαλὼν πύλας,
Ἔπινον ἀνδρὸς ἐν φιλοξένου δόμοις,
Πράσσοντος οὕτω, κἀπεκώμαζον, κάρα
Στεφάνοις πυκασθείς. ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι,
Κακοῦ τοσούτου δώμασιν προσκειμένου.
Ποῦ καί σφε θάπτει; ποῖ νιν εὑρήσω μολών;
ΘΕ. Ὀρθὴν παρ' οἶμον, ἣ 'πὶ Λάρισσαν φέρει,

Et rasuram, et faciem: sed persuasit mihi
Dicens se peregrinum funus ad sepulturam prosequi.
Invito autem animo has supervadens fores,
Bibi in domo viri hospitalis,
In hac fortuna versantis, et commessatus sum, caput
Coronis redimitus. Sed tua culpa est, quod non dixisti,
Tanto malo *vestram* domum invadente.
Ubi eam sepeliit? ubi inveniam eam vadens?
Serv. Recta via, quæ ducit Larissam,

S. *τος οὕτω, ἀτυχοῦντος.* 848. *Ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι,*] *Ἀλλὰ τοῦτο σὸν ἁμάρτημα τὸ μὴ εἰπεῖν ἀληθὲς ἐπὶ τοῦ θάπτοντος, τοῦ Ἀδμήτου.* 850. *Ποῦ νιν, Ὀρθὴν,*] *Βαδίζων τὴν*

847. Duæ sunt in hoc versu lectionis varietates, quarum neutra spernenda est: *κᾆτ' ἐκώμαζον* E. Lasc. *κᾆτα κωμάζω* B. D. Fl. illud prætulit Tyrwhittus, hoc Wakefieldius: sed nec in vulgato quidquam est quod displicet. *Monk.*

κατεκώμαζον,] MS. E. et Ed. Lasc. *κᾆτ' ἐκώμαζον.* MSS. B. D. et Fl. *κᾆτα κωμάζω.* *Musg.*

848. *ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι,*] Hæc structura est admirantis vel indignantis: Aristoph. Nub. 818. *τῆς μωρίας, Τὸ Δία νομίζειν, ὄντα τηλικουτονί.* uti corrigit Hermannus ad locum, pro *τὸν Δία,* citans Av. 5. Nub. 268. Ran. 741. *Τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς, Ὅτι, δοῦλος ὢν, ἔφασκες εἶναι δεσπότην.* Infinitivum istum tetigit Valckenærius ad Phœn. 1715. et ad Theocr. Adon. p. 384. C. De genitivo indignantis, vide Kœn. ad Greg. Cor. p. 58. (p. 137. ed. Schæf.) Simillima est constructio in Med. 1047. *ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.* Perperam, ut opinor, Matthiæ. legit *ἀλλὰ σοῦ τό μοι φράσαι.* Marklandus conj. *τῷ μὴ φράσαι.* *Monk.*

Lege, *τό μοι φράσαι.* *Reisk.*

849. *προκειμένου* Lasc. Ald. eundem errorem notavimus ad v. 567. q. v. Scaliger. Reisk. Musgr. certatim corrigunt *προσκειμένου,* quod in textu habent Wakef. et Gaisf. Alterum tamen revocavit Matthiæ. *Monk.*

προκειμένου] Forte *προσκειμένου.* vid. citata ad Hippol. 974. *Musg.*

προσκειμένου jam Reisk. conjecerat. *Beck.*

850. *Ποῦ καί σφε θάπτει;*] De hac formula, redeas ad observata supra v. 498. Deinde *ποῦ νιν εὑ. μ.* omnes: certissime, ut mihi videtur, correxi *ποῖ,* cum quæstio ad vocem *μολὼν* pertineat. Conf. Hipp. 1148. *Ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν Εὕροιμ' ἄν, ὦ γυναῖκες;* *Monk.*

851. Piersonus in Verisim. p. 244. monet *ὀρθὴν παρ' οἶμον* esse *secundum rectam viam,* non *recta via,* quemadmodum Interpretes. Barnesius citat Varronem de L. L. iv. *Monimenta quæ in sepulcris, et adeo secundum viam, quo prætereuntes admoneant et se fuisse et illos esse mortuos.* Fortasse rectius scriberetur

Τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προαστίου.
ἩΡ. Ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία, ψυχή τ' ἐμὴ,
Νῦν δεῖξον, οἷον παῖδά σ' ἡ Τιρυνθία
Ἐγείνατ' Ἠλεκτρύωνος Ἀλκμήνη Διΐ.
Δεῖ γάρ με σῶσαι τὴν θανοῦσαν ἀρτίως

Videbis tumulum politum extra suburbium.
Her. O cor, quod multa sustinuit, et O mea anima,
Nunc ostende, qualem te filium Tirynthia
Alcmena, Electryonis filia, Jovi genuerit.
Oportet enim me *nunc* servare recens-mortuam

S. ὁδόν. * 859. Μελάμπεπλον,] Εἰδωλοποιεῖται μελαίνας πτέρυγας ἔχων ὁ Θάνατος.

* Scriptum fuisse suspicor: Εἰπόντος τοῦ Ἡρακλέους, ποῦ νιν εὑρήσω, ὁ θεράπων ἐπάγει, ὀρθὴν β. τ. ὁ.

Λαρίσσας, ut in Electr. 1350. στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν. etsi in soluto sermone adhibetur accusativus. *Monk.*

παρ' οἶμον,] Notum est, Veteres, secundum Vias publicas, mortuos plerumque humasse. Varro, citatus a Barnesio: *Monimenta, quæ in sepulcris, et ideo secundum Viam, quo prætereuntes admoneant, et se fuisse, et illos esse mortales.* De Lingua Lat. Lib. IV. Confer et Rhesum v. 881. Everhardum Feithium Antiquitat. Homer. Lib. I. cap. 15. sect. 3. *Musg.*

Ὀρθὴν παρ' οἶμον, — Τύμβον κατόψει] Ita Varro, Romanorum doctissimus, de Ling. Latin. L. IV. *Monimenta, quæ in sepulcris; et ideo secundum viam, quo prætereuntes admoneant, et se fuisse et illos esse mortales.* Vide quæ nos ad Helen. v. 1184. *Barnes.*

852. προαστείου Lasc. Sic in Soph. Electr. 1431. οὗτος ἐκ προαστίου Χωρεῖ γεγηθώς, codices nonnulli προαστείου. *Monk.*

Hic discedere et scenam relinquere famulus videtur, ut Hercules solus remaneat; qua in re plura vitia animadvertisse sibi visus est Prev. Nam primo monet, non esse nexum inter monologum Herculis, sequentemque scenam; deinde, Herculem fingi ad sepulcrum Alcestis tendere, Admetum inde redire, neque hos tamen sibi occurrere; denique chorum a scena abesse, quippe qui cum Admeto pompam funebrem deduxerit, atque adeo scenam istam testibus carere. *Beck.*

853. Pro ψυχή τ' ἐμὴ habent καὶ χεὶρ ἐμὴ P. et Tzetzes Chil. II. 809. sequente Wakefieldio, male. Herc. F. 1253. Ὁ πολλὰ δὴ τλὰς Ἡρακλῆς λέγει τάδε; *Monk.*

ψυχή τ' ἐμὴ,] Lib. P. καὶ χεὶρ ἐμή. *Musg.*

ἐγείνατ' scribit Heath. *Beck.*

855. Ἠλεκτρυῶνος γείνατ' Ἀ. Δ. Tzetz. Lasc. Ald. et edd. fere omnes. Ἠλ' ἐγείνατ' Ἀ. Δ. Wakefield. Utrumcunque leges, in consuetudinem tragicorum peccabis: neque omitti potest augmentum, neque anapæstus in tertio loco stare. Facile conjicias ἔτεκεν pro ἐγείνατ', sed hoc periculosius est. Mihi nonnihil dubitanti visum est verborum ordinem cum Gaisfordio immutare, et pro quadrisyllabo habere Ἠλεκτρύωνος, vocalibus ύω in pronuntiando coalescentibus, ut in Ἐριννύων Phœn. 1327. Iph. T. 938. (Οὐκ, ἀλλ' Ἐριννύων δεῖμά μ' ἐκβάλλει χθονός.) monente Porsono ad Phœn. Addas Iph. T. 977. Ὅσαι δ' Ἐριννύων οὐκ ἐπείσθησαν νόμῳ. Mallet Blomfieldius scribere Ἠλεκτρύονος, citans Heyn. Obs. in Apollod. p. 129. Ceterum correxi Ἠλεκτρύωνος pro vulg. Ἠλεκτρυῶνος. In Herc. F. 17. accentum recte mutavit Barnesius. *Monk.*

858. Æsch. Prom. 656. Σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν. ubi Blomfield. confert hunc versum et Sophocl. in Colch. Ἦ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν: Olim Ἀδμήτῳ δ'. Nuperi editores Ἀδμήτῳ θ' ex MS. B. *Monk.*

θ'] Ita MS. B. Vulgo δ'. *Musg.*

859. Ἐλθὼν ἄνακτα Lasc. Scholiasta habet μελάμπεπλον· εἰδωλοποιεῖται μελαίνας πτέρυγας ἔχων ὁ Θάνατος. unde legendum μελάμπτερον arbitratus est Musgravius, al-

Γυναῖκα, κεἰς τόνδ' αὖθις ἱδρῦσαι δόμον,
Ἄλκηστιν, Ἀδμήτῳ θ' ὑπουργῆσαι χάριν.
Ἐλθὼν δ' ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν
Θάνατον φυλάξω· καί νιν εὑρήσειν δοκῶ
Πίνοντα τύμβου πλησίον προσφαγμάτων.

Mulierem, et restituere in hanc domum
Alcestin, Admetoque gratiam referre.
Profectus igitur mortuorum regem alis nigrantem,
Orcum observabo, et spero me inventurum ipsum,
Bibentem apud tumulum de victimarum mactatarum sanguine.

S. 861. Πίνοντα τύμβου] Προσδοκῶ αὐτὸν εὑρεῖν πλησίον τοῦ τύμβου πίνοντα τῶν προσφαγ-

legans v. 271. et sic edidit Wakef. Sed non continuo sequitur Scholiastam legisse μελάμπτερον: alteram vero lectionem diserte agnoscit. Vid. Jacobs. Animadv. ad h. l. *Monk.*

μελάμπεπλον] Legendum haud dubie μελάμπτερον cum Scholiaste. Gratius Cynegetico:

— Totumque avidissimus Orcus
Pascitur et nigris orbem circumsonat alis.

Confer et huj. fab. 271. Μελάμπτερος olim, credo, scriptum erat in Epigrammate Archiæ Anthol. p. 30. ubi nunc μελάντερος. *Musg.*

Ἐλθὼν δ' ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν
Θάνατον φυλάξω· καί νιν εὑρήσειν δοκῶ
Πίνοντα τύμβου πλησίον προσφαγμάτων.

Verba sunt Herculis, qui Alcestidem ab inferis reducere apud animum constituit. Difficile esset mendum in iis indagare, nisi Scholiastes scripsisset μελάμπεπλον εἰδωλοποιεῖται μελαίνας πτερύγας ἔχων ὁ Θάνατος. Unde apparet eum in Codices suo legisse

Ἐλθὼν δ' ἄνακτα τὸν μελάμπτερον νεκρῶν
Θάνατον φυλάξω. — — —

Alatus fingitur Thanatos. v. amicissimum Doering. V. Cl. de diis alatis p. 23. n. 35. In hac fabula. v. 260. ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγέσι βλέπων πτερωτὸς ᾅδης. Petron. 34. p. 144. Seneca Œdip. 164.

Mors alta avidos oris hiatus
Pandit et omnes explicat alas

Dubitari tamen potest an Scholiastæ lectio vulgatæ anteponenda sit. Certe μελάμπεπλον habet quo defendi possit. Paulus Silentiar. Epigr. XL.

Σιτοδόκῳ δ' ἀγραυλος ἀνὴρ βαρύμοχθος ἰάλλοι
Γαστρὶ μελάμπεπλου μητέρα φερσεφόνης.

Nox in fragmento Alexidis ap. Athenæum XII. p. 552. E. νυκτὸς ὄμμα μελάμπεπλου. Antipater Sidon. Ep. LXXVIII. ὄμμα μελαμπέπλων ἔκφυγεν Εὐμενίδων.—Somnus qui formæ similitudine a morte proxime abest *fuscis* circumdatur alis ap. Tibullum L. II. E. I. 89. quem locum ut conjecturam de eo proponam, hic adscribere liceat.

Postque venit tacitus fuscis circumdatus alis,
Somnus et incerto Somnia *nigra* pede.

Locus varie impugnatus et defensus. v. Heynium Summum Virum in Observat. p. 101. ubi docte refutavit conjecturam Broukhusii, qui — *Somnia cara pede* legi posse suspicatus est. Idem Vir, cui omnia mea debeo, valde probavit, quod ipse olim periclitatus eram

—— et incerto somnia *nixa pede.*

Propert. II. XXII. 40.

Prosilit in laxa nixa pedem solea.

idem I. III. 4.

Cynthia non certis nixa caput manibus.

Virgil. Æneid. X. 736.

Tum super abjectum posito *pede nixus* et hasta.

Horat. I. Sat. II. 88.

Ne — *molli fulta pede* sit.

Consolatio in Liviam 52.

Et *incerta* est hic quoque nixa rota.

In loco Euripideo, unde egressi sumus, Orcus vocatur ἄναξ νεκρῶν. In v. 1159. au-

Κἄνπερ λοχήσας αὐτὸν, ἐξ ἕδρας συθεὶς,
Μάρψω, κύκλον δὲ περιβάλω χεροῖν ἐμαῖν,
Οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται
Μογοῦντα πλευρὰ, πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μεθῇ.
Ἢν δ' οὖν ἁμάρτω τῆσδ' ἄγρας, καὶ μὴ μόλῃ
Πρὸς αἱματηρὸν πέλανον, εἶμι τὴν κάτω,
Κόρης ἄνακτός τ' εἰς ἀνηλίους δόμους,
Αἰτήσομαί τε· καὶ πέποιθ' ἄξειν ἄνω
Ἄλκηστιν, ὥστε χερσὶν ἐνθεῖναι ξένου,

Et si insidiis illi structis ex *mea* sede properans
Eum corripiam, et undique complexus premam meis manibus,
Nullus est, qui mihi ipsum eripiat
Dolentem latera, priusquam mulierem mihi dimiserit.
Si vero hac præda frustratus fuero, et non venerit
Ad cruentam molam, descendam ad inferos,
In obscuram domum Proserpinæ et Plutonis,
Et postulabo: et confido me reducturum esse sursum
Alcestin, ut tradam eam in manus mei hospitis,

S. μάτων. 863. Περιβάλων] Καὶ περιβαλὼν αὐτῷ κύκλον. 865. Μογοῦντα πλευρὰ,] Κατὰ πλευρὰν μογοῦντα. 866. Ἢν δ' οὖν ἁμ.] Ἐὰν δὲ μὴ εὕρω· αὐτὸν πλησίον τοῦ τάφου πίνοντα τὸ αἷμα, εἰς τοὺς δόμους τῆς Κόρης, καὶ τοῦ βασιλέως πάντων Πλούτωνος.* 867. Πέλανον] Τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος. Ἄλλως. Τὸν πέλανον δὲ ἐπὶ τῆς θυσίας † φησί.

* Εἶμι addit Barn. Mor. Musgr.
† Θυσίας emendatio est Barn. pro οὐσίας. Duo scholia esse, etiam ex eo patet, quod,

tem, ubi Hercules, quomodo Alcestidem ab inferis reduxerit, narrat, δαιμόνων κοίρανος appellatur.

μάχην ξυνάψας δαιμόνων τῷ κοιράνῳ.

Quod an simili usu comprobari possit equidem dubito. Scholiastes ad h. v. ἢ τῷ τῶν νεκρῶν κυρίῳ. Quod suspicionem movere possit, Euripidem scripsisse

Μάχην ξυνάψας νερτέρων τῷ κοιράνῳ.

Epigramma Incerti aut. DCCXXXI. Anal. V. P. T. III. p. 310.

ψυχρὸν ὕδωρ δοίη σοι ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδώνευς.

βασιλεὺς ἐνέρων etiam est ap. Æschyl. in Pers. 628. *Jacobs.*

861. Ordo est πίνοντα προσφαγμάτων πλησίον τύμβου. Exempla genitivi sequentis verba transitiva, subaudito μέρος τι, habes in Hec. 614. Βάψασ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλός. Arist. Eq. 1181. τουτοῦ φαγεῖν Ἐλατῆρος. Herod. III. 11. ἐμπίοντες δὲ τοῦ αἵματος πάντες οἱ ἐπίκουροι, οὕτω δὴ συνέβαλον. "Quo ritu inferiæ defunctis dari consueverint, ex Homero liquere potest Odyss. Λ. 25. Βόθρον ὄρυξ', ὅσσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα· Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὰς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσι, Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ, Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον." Stibl. Omnino consulat lector doctissimum Blomfieldium in Gloss. ad Æsch. Pers. 616. *Monk.*

863. κύκλον B. D. Fl. Schol. Lasc. κύκλιον P. κύκλῳ Aldus, et editores præter Wakef. Utraque lectio proba est: ea vero, quam prætuli, majore nititur auctoritate, et ad aures paullo suavior est. Deinde vulgo περιβαλῶ, quod, etsi editores ad unum omnes amplectuntur, solœcum esse sentio. κἂν, i. e. καὶ ἐὰν, cum futuro indicativo construi nequit. μάρψω

Ὅς μ' εἰς δόμους ἐδέξατ', οὐδ' ἀπήλασε,
Καίπερ βαρείᾳ ξυμφορᾷ πεπληγμένος,
Ἔκρυπτε δ', ὢν γενναῖος, αἰδεσθεὶς ἐμέ.
Τίς τοῦδε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενος;
Τίς Ἑλλάδ' οἰκῶν; τοιγὰρ οὐκ ἐρεῖ κακὸν
Εὐεργετῆσαι φῶτα, γενναῖος γεγώς.
ΑΔ. Ἰώ. ἰώ. στυγναὶ πρόσοδοι,
Στυγναὶ δ' ὄψεις χήρων μελάθρων.
Ἰώ μοι, αἶ, αἶ.

Qui me excepit hospitio, nec abegit,
Quamvis esset gravi calamitate percussus,
Sed occultavit generosus animi, venerans me.
Quis ex omnibus Thessalis magis est isto hospitalis?
Quis etiam ex Græciæ incolis? Quamobrem non dicet se ingrato
Benefecisse viro, cum ipse sit animo generoso.
Ad. Io, io! tristis accessus,
Tristisque aspectus viduarum ædium:
Hei mihi! æ, æ!

S. 873. Ἔκρυπτε δ', ὢν] Τὸ πένθος ἔκρυπτε. 875. Τοιγὰρ οὐκ ἐρεῖ] Καὶ οὐκ ἂν εἴποι με ἀγνώμονα ξένον.* 877. Ἰώ στυγναὶ πρόσοδοι,] Ἀντὶ τοῦ εἴσοδοι· ἔρχεται ὁ Ἄδμητος

quum Florr. 6. 15. totum habeant, Flor. 2. priorem tantum partem exhibet, πέλ. νῦν τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος.

* Barn. add. ἢ ἀχάριστον καὶ ἀνωφελῆ.

et περιβάλω sunt subjunctivi aoristorum. *Monk.*

κύκλῳ] MSS. B. D. Flor. Ed. Lasc. et Scholiastes κύκλον. Lib. P. κύκλιον. *Musg.*

865. De usu subjunctivi, suppresso ἂν, vid. supra v. 76. ubi exempla hujus constructionis dedimus. Porsonus ad Med. 222. "Sæpe πρὶν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso ἂν, quod in sermone familiari semper requiritur." Monet vero Elmsleius ad locum Medeæ (Vid. huj. Ed. Vol. II. p. 404.) subjunctivum non usurpare Tragicos, nisi in priori membro adsit negandi aut prohibendi significatio; ut in Med. 227. οὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω. Hujus notam lector summo cum fructu consulet. *Monk.*

867. Occurrit αἱματηρὸς πέλανος in Iph. T. 301. Rhes. 431. De voce πέλανος, vide Blomfield. Gloss. ad Æsch. Pers. 821. Præstat, ut opinor, Aldinæ lectio εἶμι τὴν κάτω. Exempla hujus ellipseos habent Dorvillius ad Char. p. 383. Fischerus in Well. III. a. p. 259. Viri docti in Bos. Ell. Gr. p. 207, 208. ed. Oxon. τῶν κάτω ediderunt Wakefield. et Gaisford. ex B. D. P. Lasc. *Monk.*

τὴν κάτω,] MSS. B. D. Ed. Lasc. et Lib. P. τῶν κάτω. *Musg.*

868. Κόρη absolute pro κόρη Δήμητρος, quod est supra v. 368. Heracl. 409. 601. Herc. F. 1107. Conferendum Herc. F. 608. Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν Ἅιδου κόρης ἔνερθεν, οὐκ ἀτιμάσω Θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στέγας. Corrigo Ἅιδου Κόρης τ'. *Monk.*

872. βαρείᾳ συμφορᾷ Lasc. πεπλεγμένος nescio quis apud Barnes. *Monk.*

877. Sic Musgravius ex B. D. P. Schol. Lasc. probante Tyrwhitto. στυγεραὶ πρόσοδοι Ald. ἔρχεται ὁ Ἄδμητος ἀπὸ τοῦ τύμβου. καὶ οὐ τολμᾷ εἰσιέναι. Schol. *Monk.*

Ποῖ βῶ; πῆ στῶ; τί λέγω; τί δὲ μή;
Πῶς ἂν ὀλοίμην;
Ἦ βαρυδαίμονα μήτηρ μ' ἔτεκεν.
Ζηλῶ φθιμένους, κείνων ἔραμαι,
Κεῖν' ἐπιθυμῶ δώματα ναίειν·
Οὔτε γὰρ αὐγὰς χαίρω προσορῶν,
Οὔτ' ἐπὶ γαίας πόδα πεζεύων·
Τοῖον ὅμηρόν μ' ἀποσυλήσας
Ἅιδη θάνατος παρέδωκεν.
ΧΟ. Πρόβα, πρόβα· βᾶθι κεῦθος οἴκων. στροφὴ α'.

Quo vadam? ubi consistam? quid dico? quid vero non?
Quomodo queam perire?
Profecto valde infelicem mater me peperit.
Beatos duco mortuos; illos amo:
Illam domum habitare expeto.
Non enim lætor lucem intuens,
Nec in terra pedem eundo figens:
Talem obsidem mihi ereptum
Plutoni mors tradidit.
Cho. Procede, procede: abi *in* latebras ædium.

S. ἀπὸ τοῦ τύμβου, καὶ οὐ τολμᾷ εἰσιέναι. 880. Ποῖ] Εἰς τίνα τόπον, ἢ ἐν τίνι τόπῳ; Fl. 6. 15. 883. Ζηλῶ] Μακαρίζω. 887. Ὅμηρόν] Ἐνέχυρον. τοῦ δὲ ζῆν φησὶν ὅμηρον

Στυγναὶ] Ita MSS. B. D. Lib. P. Ed. Lasc. et Scholiastes. Ed. Ald. στυγεραί. *Musg.*

879. Ἰώ μοι μοι Lasc. Ald. Alterum μοι omisit ed. P. Steph. *Monk.*

Ὦ μοι metri causa scribit Heath. *Beck.*

880. Hec. 1070. Πᾶ στῶ, πᾶ κάμψω, πᾶ βῶ—; ibi adnotat Porsonus: "Noster Alcest. 876. (ed. Musg.) Ποῖ βῶ; πῆ στῶ; ubi ποῖ στῶ Lasc. quod fortasse ex πᾶ depravatum. Ποῦ enim quietem notat; ποῖ motum; πᾶ in utramque partem sumitur, ut monuit Scholiastes ad Aristoph. Plut. 447. ubi hujus dramatis v. 1048. citat. Sæpissime in his et similibus terminationibus variant librarii." *Monk.*

881. Πῶς ἂν ὀλοίμην;] *Utinam peream*, frequens est in Nostri tragœdiis. De hac formula monuimus quædam ad Hipp. 208. Male vertit Melancthon *quomodo queam perire?* ὀλοίμαν omnes. *Monk.*

882. Finalem ν, licet metro non cogente, addidi cum edd. omnibus. *Monk.*

883. Ζηλῶ· μακαρίζω. Schol. Usum τοῦ ζηλῶ illustrat Blomf. Gloss. in Æsch. Prom. 338. Dipodia κείνων ἔραμαι est in versu Aristophanis Vesparum. quem Hippolyto Euripideo adsignat ibi Scholiasta. Vide ad Hipp. 216. *Monk.*

885. Supra v. 707. Χαίρεις ὁρῶν φῶς. Ceterum αὐγὰς simpliciter pro αὐγὰς ἡλίου etiam in v. 683. et locis ibi citatis. *Monk.*

αὐγὰς προσορῶν,] Αὐγὰς προσορᾷν l. εἰσορᾷν (v. 683.) simpliciter est *vivere.* Nam verba ὁρᾷν, δέρκεσθαι et βλέπειν, sæpe ita usurpantur, ut idem valeant, ac ζῆν Theogn. v. 1139. ἀλλ' ὄφρά τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Eur. Iph. Taur. 680. αἰσχρὸν θανόντος σου βλέπειν ἡμᾶς φάος. Soph. Aj. 1091. εἰ γὰρ βλέποντες μὴ δυνήθημεν κρατεῖν, πάντως θανόντες ἄρξωμεν. *Kuinoel.*

887. ὅμηρον, ἐνέχυρον. τοῦ δὲ ζῆν φησὶν ὅμηρον αὐτοῦ γεγονέναι τὴν Ἄλκηστιν· ἀντὶ γὰρ αὐτοῦ δέδοται τῷ ᾅδῃ. Schol. *Monk.*

Forte, ὁμήρη, i. e. σύζυγον, ὁμόζυγον. *Reisk.*

(ΑΔ. Αἶ, αἶ.)
Πέπονθας ἄξι' αἰαγμάτων.
(ΑΔ. Ἒ, ἔ.)
Δι' ὀδύνας ἔβας, σάφ' οἶδα.
(ΑΔ. Φεῦ, φεῦ.)
Τὰν νέρθεν οὐδὲν ὠφελεῖς.
(ΑΔ. Ἰώ μοι μοι.)
Τὸ μήποτ' εἰσιδεῖν φιλίας ἀλόχου
Πρόσωπον * ἄντα, λυπρόν.
ΑΔ. Ἔμνησας, ὅ μου φρένας ἥλκωσεν·

Ad. Æ, æ.
Passus es digna lamentis.
Ad. Heu, heu!
Es in dolore, bene scio.
Ad. Heu, heu!
Nihil tamen juvas mortuam.
Ad. Hei mihi, mihi!
Non amplius intueri charæ conjugis
Vultum coram, triste *est*.
Ad. Meministi *rei*, quæ sauciavit meum animum:

S. αὐτοῦ γεγονέναι τὴν Ἄλκηστιν· ἀντὶ γὰρ αὐτοῦ δέδοται τῷ Ἅιδῃ. 899. Ἔμνησας,] *

* In Junt. Basil. post [illegible] legitur ἔμνησας e superiore temere repetitum.

889. Asynartetus ex duabus penthemimeribus iambicis. *Heath.*

890. Luctificas exclamationes Admeto recte adsignat Barnesius, Scaligero et Duporto obsecutus. *Monk.*

Recte editi recentiores Admeti personam luctificis interjectionibus præfigunt. Sic enim MSS. B. D. Aldina contra cum Chori ῥήσει continuaverat. Quæ et de Antistropha quoque intelligi velim. *Musg.*

Π[illegible] etc.] Hæc omnia lamenta sunt, ut ego notavi, Admeti; cætera Chori: et ita sua manu Duportus recte notavit; et ante illum liber Heinsio-Scaligerianus. *Barnes.*

891. Πέπονθάς γ' legunt Musgr. Wakef. ob metrum. *Monk.*

Πέπονθας] Lege ob metrum πέπονθάς γ'. *Musg.*

892. Has et præcedentes interjectiones transponit Matth. *Monk.*

893. Electr. 1219. Σάφ' οἶδα, δι' ὀδύνας ἔβας. Phœn. 1577. δι' ὀδύνας ἂν ἔβας. Phrasin βῆναι δι' ὀδύνης, cum similibus, post alios illustravimus ad Hipp. 1159. *Monk.*

897. Constat hic versus ex iambica et dactylica penthemimeri, quod metri genus est in Hec. 937, 938, 942. et alibi apud Nostrum. Ejusdem generis versus plures in primo Ajacis Sophoclei choro reperiuntur, monente Porsono Præf. ad Hec. p. clix. *Monk.*

μή ποτ'] Malim, μηκέτ. *Musg.*

Asynartetus ex diiambo hemiolio et basi anapæstica. *Heath.*

898. Ut hic versus antistrophico respondeat, syllaba requiritur. Legit Musgravius πρόσωπόν τιν' ἄ. λ. Vocabulum ἄντα Homero frequentissime, recentioribus poëtis raro usurpatum est. Ceterum λυπηρὸν Ald. Restituit Musgravius λυ-

Τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν
Πιστῆς ἀλόχου; μή ποτε γήμας
Ὤφελον οἰκεῖν μετὰ τῆσδε δόμους.
Ζηλῶ δ' ἀγάμους ἀτέκνους τε βροτῶν·
Μία γὰρ ψυχή· τῆσδ' ὑπεραλγεῖν,
Ἄχθος μέτριον·
Παίδων δὲ νόσους, καὶ νυμφιδίους
Εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένας,
Οὐ τλητὸν ὁρᾶν, ἐξὸν ἀτέκνοις
Ἀγάμοις τ' εἶναι διὰ παντός.

Quod enim homini majus malum accidere potest, quam amittere
Charam conjugem? utinam nunquam uxore ducta,
Habitâssem cum hac *istas* ædes.
Felices duco cælibes et sine liberis mortales.
Una enim anima est: pro hac dolere,
Mediocre *est* onus.
Liberorum autem morbos, et nuptiales
Lectos morte vastatos,
Intolerabile *est* aspicere; cum licuisset sine liberis
Et sine conjuge semper vivere.

S. Τοῦτό με ὑπέμνησας, ὅ μου τὰς φρένας ἐλύπησεν. 900. Ἁμαρτεῖν] Ἀποτυχεῖν· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἁμαρτάνειν τοῦ σκοποῦ. 902. Ὤφελον] Εὐχῆς σημαντικόν. 908. Ἐξὸν

πρὸν, quod habent D. E. Fl. P. Lasc. *Monk.*

λυπρόν.] Ita MSS. D. E. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. λυπηρόν. Legendum porro, ut metrum recte se habeat:

πρόσωπόν τιν' ἄντα, λυπρόν. *Musg.*

Glyconius ex diiambo et antispasto; antitheticus ex antispasto constat et epitrito secundo. *Heath.*

899. Ἔμνησας] Referuntur hæc ad v. 895. τὰν νέρθεν οὐδὲν ὠφελεῖς, et ad v. 897. Τὸ μή ποτ' εἰσιδεῖν σὴν ἄλοχον λυπηρόν. Ita Solonem locutum aiunt: Πρὸς τὸν εἰπόντα· Ἀλλ' οὐδὲν ἀνύττεις (δακρύων τὸν παῖδα τελευτήσαντα)· δι' αὐτὸ δὲ τοῦτο δακρύω, ὅτι οὐδὲν ἀνύττω. Diogenes Laërt. in Solone. *Barnes.*

900. Exponunt μεῖζον ἢ ἁμαρτεῖν, vel μεῖζον τοῦ ἁμαρτεῖν. sed ellipsis ista vix ferenda videtur Schæfero ad Bos. Ellips. p. 477. cui placet sic interpungere: Ἔμνησας, ὅ μου φρένας ἥλκωσεν, (Τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον;) ἁμαρτεῖν Πιστῆς ἀλόχου. Vid. not. ad v. 247. *Monk.*

901. Eadem est constructio in Med. 1410. Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον Ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι. *Monk.*

903. Hanc sententiam fusius explicat Noster in Med. 1086. seqq. *Monk.*

904. Μία γὰρ ψυχή·] Ita Musgr. ex B. D. Fl. et ita Stobæus Gesneri LXVI. p. 420, 41. quem indicavit Wakefieldius. Editum erat in Lasc. Ald. reliquisque, Ψυχῇ δὲ μιᾷ. Legebat post Reiskium Ψυχῆς δὲ μιᾶς τῆσδ' Valck. ad Hipp. 258. τῆς Stob. τῶνδ' Fl. Conf. locum Hippolyti, Τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν Ψυχὴν, χαλεπὸν βάρος, ὡς κἀγὼ Τῆσδ' ὑπεραλγῶ. *Monk.*

Μία γὰρ ψυχή·] Ita MSS. B. D. et Flor. Vulgo ψυχῇ δὲ μιᾷ.

τῆσδ'] MS. Fl. τῶνδ'. *Musg.*

ψυχῆς δὲ μιᾶς corrigit quoque Valck. ad Hipp. 258. *Beck.*

Aut τῇδε leg. aut ψυχῆς δὲ μιᾶς. *Reisk.*

ΧΟ. Τύχα, τύχα δυσπάλαιστος ἥκει. ἀντ. α'.
(ΑΔ. Αἶ, αἶ.)
Πέρας δ' οὐδὲν τίθης ἀλγέων;
(ΑΔ. Ἒ, ἔ.)
Βαρέα μὲν φέρειν, ὅμως δὲ
(ΑΔ. Φεῦ, φεῦ.)
Τλᾶθ'· οὐ σὺ πρῶτος ὤλεσας
(ΑΔ. Ἰώ μοι μοι.)
Γυναῖκα· συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα
Πιέζει φανεῖσα θνατῶν.

Cho. Fatum, fatum ineluctabile venit.
Ad. Heu, heu!
Nullum vero finem facis dolorum.
Ad. Heu, heu!
Tristia quidem *sunt hæc* latu: sed tamen
Ad. Heu, heu!
Perfer, non *enim* tu primus amisisti
Ad. Hei mihi, mihi!
Conjugem: alios enim alia calamitas
Premit apparens mortalium.

S. ἀτέκνους] Ἐξὸν εἶναι καὶ ἀγάμους καὶ ἀτέκνους. 910. Δυσπάλαιστος] Δυσκαταγώνιστός σοι, ὦ Ἄδμητε, ἡ ἀτυχία. Ἥκει.] Ἦλθεν. 914. Βαρέα μὲν,] Ἃ μὲν πέπονθας, βαρέα ἐστὶν,

905. *μέτριον ἄχθος* omnes. Voces transposui, ut dipodia fieret numeris anapæsticis accommodatior: quanquam enim primam syllabam in *μέτριος, πάτριος*, et similibus, producere possent Tragici, tamen in hoc metri genere longe libentius corripiebant; nec credibile est Euripidem scripturum esse adonicum istum, quum eadem opera dare potuerit usitatissimum dipodiæ genus, *ἄχθος μέτριον*. *Monk.*

907. "Imitatur Homerum Il. X. 63. Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους." Blomfield. Observat Seidlerus ad Electr. 479. pluralem θάνατος sæpius usurpare Euripidem, ubi de violenta sive præmatura morte sermo est; et eodem modo Æschylum et Sophoclem, ut Æsch. Choëph. 51. Soph. Electr. 206. *Monk.*

908. Hic quoque, ni auctoritate careret, libenter legerem ἐξόν γ' ἀτέκνοις, ob numeros: neque particula foret otiosa. Ceterum aliam lectionem ἀτέκνους ἀγάμους τ' memorat Schol. Constructionem, quæ edita est, habet Horatius Sat. I. i. 19. *atqui licet esse beatis. Monk.*

Ἐξὸν ἀτέκνοις] Alias ἀτέκνους et ἀγάμους Scholiast. De voce ἐξὸν absolute sumta vide quæ nos ad Medeæ v. 449. *Barnes.*

909. Ita Lasc. Matth. Ceteri conjunctim διαπαντός. *Monk.*

912. τιθεῖς Lasc. Ald. Herv. 1. 2. Brub. H. Steph. τιθεὶς Stibl. et ceteri ante Musgr. qui τιθεῖς reduxit. τιθεῖσ' Gaisford. e conjectura Canteri. τίθης recte Matth. uti corrigebat Marklandus. Porson. ad Orest. 141. "Attici dicebant τίθημι, τίθης, τίθησι. Ubicunque τιθεῖς legitur, legitur ex errore scribarum ει et η permutantium." Vulgo nulla est interrogatio. *Monk.*

Leg. τιθεῖσ', i. e. τιθεῖσα, nam redit ad τύχη. Frustra Italus ed. reprehendit Canterum, qui idem senserat. *Reisk.*

916. Supra v. 429. Οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες. Ibi alia ejusdem generis notavimus. *Monk.*

ΑΔ. Ὦ μακρὰ πένθη, λῦπαί τε φίλων
Τῶν ὑπὸ γαίας
Τί μ' ἐκώλυσας ῥίψαι τύμβου
Τάφρον εἰς κοίλην, καὶ μετ' ἐκείνης
Τῆς μέγ' ἀρίστης κεῖσθαι φθίμενον;
Δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Ἅιδης ψυχὰς
Τὰς πιστοτάτας γε συνέσχ' ἂν ὁμοῦ

Ad. O longi luctus et O dolores propter amicos,
Qui sub terra! Cur prohibuisti,
Ne me projicerem in cavam sepulchri fossam,
Et cum illa longe præstantissima
Jacerem mortuus?
Duas enim animas pro una Pluto
Coërcuisset simul fidelissimas,

S. ὅμως φέρε * αὐτά. 927. Χθονίαν λίμναν] Τὴν Ἄορνον † λέγει. Διαβάντε.] Διαβάσας ἔδει

* Sic Barn. φέρετε Junt. Bas. φέρεται Florr. 6. 15. Barn. addidit: ὅμως δέ. προσζευκτέον τλᾶθι, καὶ φεῦ φεῦ διὰ μέσου ὡσαύτως. Οὐ σὺ πρῶτ. ὤλεσας. τὴν ἄλοχον λέγει. Οὐ σὺ πρῶτος ὤλεσας γυναῖκα. καὶ ἰώ μοί μοι διὰ μέσου. quæ pro antiqui gramm. notatis habens Morell. ita emendare sibi visus est, καὶ φεῦ φεῦ ὡσαύτως διὰ μέσου.

† Omisit hæc Barn. quum, quo pertinerent, non videret, vel potius mutavit in τὴν ἄλοχον λέγει. vid. not. super. Pro iis hæc ipse commentus est: Χθονίαν λίμναν. τὴν Στύγα δηλονότι. Καὶ Σοφοκλῆς πάγκοινον λίμνην καλεῖ. χθονίαν δὲ ἀντὶ τοῦ ὑποχθονίαν.

918. Heracl. 611. παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα Μοῖρα διώκει. Æsch. Prom. 283. ταὐτά τοι πλανωμένη Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. *Monk.*

921. Τῶν ὑπὸ γαῖαν omnes edd. Verum accusativus, ni fallor, in tali locutione tantum adhibetur, cum motus aliquis significatur, ut supr. v. 47. Κἀπάξομαί γε νερτέραν ὑπὸ χθόνα. Dedi igitur γαίας, ut in Hec. 149. Hipp. 196. In Hecubæ loco, omnes ante Porsonum habent τούς θ' ὑπὸ γαῖαν, planissime contra metrum. *Monk.*

922. ῥίψαι, subaudito pronomine ἐμαυτὸν, ut in Cycl. 166. Ῥίψαι τ' ἐς ἅλμην λευκάδος πέτρας ἄπο. Conferre possint tirones κρύπτοντα Phœn. 1153. κρύπτουσιν Soph. El. 826. πάλλων Œd. T. 153. κατέσχον 782. Porson. ad Orest. 288. Καὶ νῦν ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον κάρα.) "Quidni ἀνακάλυπτε tam bene pro ἀνακαλύπτου, subaudito pronomine, ponatur, quam καταπαύσας pro καταπαυσάμενος Hec. 912. ἔπειγε pro ἐπείγου infra 789. (ubi MS. unus ἐπείγου) et alibi, ἔγειρε pro ἐγείρου Iph. A. 626?" *Monk.*

923. καὶ — κεῖσθαι] Amatores una cum suis amicis perire optabant. Similis locus ap. Achill. Tat. III. 5. ubi Clitophon ita ad Neptunum: εἰ δὲ ἡμᾶς ἀποκτεῖναι θέλεις, μὴ διαστήσεις ἡμῶν τὴν τελευτήν. ἓν ἡμᾶς κῦμα καλυψάτω. εἰ δὲ καὶ θηρίων ἡμᾶς βορὰν πέπρωται γενέσθαι, εἷς ἡμᾶς ἰχθὺς ἀναλωσάτω, μία γαστὴρ χωρησάτω, ἵνα καὶ ἐν ἰχθῦσι κοινῇ ταφῶμεν. *Kuinoel.*

924. Vid. ad v. 758. *Monk.*

926. Omnes editores solœce habent συνέσχεν ὁμοῦ, præter Gaisfordium, qui συνέσχ' ἄν, quemadmodum emendarat Northmorus apud Wakefield. et sic profecto Porsonus Advers. p. 222. Simile vitium erat in libris, Hec. 1104. *Monk.*

927. διαβάντε.] Eandem fuisse Atticis participii feminini dualis formam ac masculini, notavimus ad Hipp. 389. Usus autem pluralis ψυχὰς cum δύο conjuncti satis obvius est. Syntaxin verborum haud absimilem habet Homerus Odyss. Σ. 63. ἐπὶ δ' αἴνεῖτον βασιλῆες Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω. *Monk.*

928. τις in ceteris editionibus accentu caret. *Monk.*

Χθονίαν λίμνην διαβάντε.
ΧΟ. Ἐμοὶ τίς ἦν *στροφὴ β'.*
Ἐν γένει, ᾧ κόρος ἀξιό-
θρηνος ᾤχετ' ἐν δόμοισιν
Μονόπαις· ἀλλ' ἔμπας
Ἔφερε κακὸν ἅλις, ἄτεκνος ὤν,
Πολιὰς ἐπὶ χαίτας

Transgressas paludem infernam.
Cho. Mihi quidem erat
Cognatus, cui filius
Lamentatione dignus periit in ædibus.
Unicus: sed tamen
Ferebat *hoc* malum moderate, quamvis esset sine liberis,
Canas ad comas

S. εἰπεῖν. πρὸς τὸ σημαινόμενον [ὃ οὖν] ἀπηντήσαμεν. καὶ Ὅμηρος (Il. ε'. 778.) περὶ Ἥρας καὶ Παλλάδος· "τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' * ὁμοίω." 932. Ἅλις ἄτεκν. μονόπαις] Παντελῶς ἄτεκνος ὤν. ἀλλ' ἰδίως τὸ ἅλις τέταχεν ἐπὶ τοῦ μετρίως, ἔφερε τὸ κακὸν

* Hæc etiam, tanquam a se addita, uncinis inclusit Barn. sed διαβ. ἐδ. εἰπ. πρὸς τὸ σημ. ὃ οὖν ἀπ. sunt etiam in Junt. et Basil. Reliqua καὶ Ὅμηρος addunt Florr. 6. 15. Sic certe notavit de Furia: ——— ἀπηντήσαμεν, καὶ Ὅμηρος ——— ὃ οὖν om. Florr. Mutilum esse scholion quivis videt. ἀπηντήσαμεν reliquum esse videtur ex alio loco allato.

τίς ἦν] An Periclem hic in animo habuit?

Hæc ne de Pericle intelligamus, obstat, quod non κόρον μονόπαιδα, sed filios ei duos, Xanthippum et Paralum, mors eodem fere tempore abstulerit. Macrob. Saturn. I. c. 1. *Musg.*

Hæc procul dubio respiciunt Anaxagoram qui res humanas tam excelso animo tulisse fertur, ut cum acerbum de immatura filii morte nuntium audivisset responderet: sciebam me mortalem genuisse. v. Ciceron. Tuscul. Quæst. III. 14. Galen. T. I. p. 283, 48. Valck. in Diatribe. p. 28. A. B. Diogenes Laërtius II. 13. et ibi Menagius. Plutarch. Consol. ad Apoll. T. I. p. 118. Anaxagoræ dictum Lucianus imitando expressit in D. D. XIV. T. I. p. 240. ᾔδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος. *Jacobs.*

929. Ἐν γένει, *cognatus.* Herm. ad Vig. §. 389. citat hunc locum et Soph. Œd. T. 1016. Ὁθ' οὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει. Ceterum Jacobs. Animadv. p. 36. censet hæc proculdubio respicere Anaxagoram. Advocat Ciceron. Tusc. Quæst. III. 14. *Quod Theseus a doctis se audisse dicit, id de seipso loquitur Euripides: fuerat enim auditor Anaxagoræ, quem ferunt, nunciata morte filii, dixisse, Sciebam me genuisse mortalem.* Videas quæ collegit Valckenærius Diatrib. p. 28. *Monk.*

930. ᾤχετ'] MS. Flor. ὤλετ'. *Musg.*

931. ἔμπας καὶ ἔμπα, Ἀττικῶς· ἔμπης δὲ, Ἰωνικῶς· δηλοῖ δὲ τὸ ὅμως. Zonaras, partim e Schol. Soph. Aj. 122. ἔμπης· ὅμως. Hesych. Vocem habent Noster Cycl. 533. Æschylus Prom. 48. Eum. 229. Sophocles Ant. 845. Aj. 122. 1338. ἔμπης frequentatum est Homero et aliis poëtis. *Monk.*

932. Scholiasta exponit ἅλις per μετρίως. Hesychius etiam in voce, ἔστι καὶ μετρίως· ὡς Εὐριπίδης ἐν Ἀλκήστιδι. Albertius confert Med. 629. εἰ δ' ἅλις ἔλθοι Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς Εὔχαρις οὕτω. Lasc. ἔφερεν. *Monk.*

932. ss. His alludi ad illius ætatis historiam, certum est, sed quo pertineant ea, incertum. Nam quo minus cum Musgravio ad Periclem referatur, Prevostus

Ἤδη προπετὴς ὢν, βιότου τε πόρσω.
ΑΔ. Ὦ σχῆμα δόμων, πῶς εἰσέλθω;
Πῶς δ' οἰκήσω, μεταπίπτοντος
Δαίμονος; οἴμοι· πολὺ γὰρ τὸ μέσον·
Τότε μὲν πεύκαις ξὺν Πηλιάσι,
Ξύν θ' ὑμεναίοις ἔστειχον ἔσω,
Φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων,
Πολυήχητός θ' εἵπετο κῶμος,

Jam præceps existens, et ætate provecta.
Ad. O facies ædium, quomodo ingrediar?
Quomodo vero habitabo mutata
Fortuna? Hei mihi: magnum enim *est* discrimen.
Tunc enim cum tedis ex monte Pelio sectis,
Et cum cantu intro ibam,
Charæ conjugis manum tenens:
Perstrepensque carmine sequebatur sodalium cœtus,

S. μετρίως, καίπερ ἄτεκνος * ὤν. 934. Βιότου τε πρόσω.] Ἤδη προνενευκὼς ἐπὶ τὰς πολιὰς χαίτας, καὶ πρόσω τοῦ βίου ὢν, ὅ ἐστιν ἤδη προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ. 937. Τὸ μέσον·] Τὸ

* In Junt. et Basil. hæc ad voc. μονόπαις adscripta sunt. et ἄτεκνος his legitur, παντ. ἄτεκνος, ἄτ. ὤν. Barnes. ad μονόπαις hæc addidit: ἐνταῦθα ὁ χορὸς ἀπήντησεν Ἀδμήτῳ περισσῶς ὑπὲρ γυναικὸς σχετλιάζοντι, εἰπὼν, ὅτι οἶδε τινὰ τῶν αὐτοῦ ἐπιτηδείων, ὃς μονογενῆ υἱὸν ὀλέσας, πρᾴως ἔφερεν, καὶ πάνυ τυμβογέρων καὶ παντ. ἄτεκνος ὤν. quæ etiam in Florr. 6. 15. legi, ex eo conjicias, quod de Furia ex iis ad hunc versum ista tantum enotavit: ———— τέταχεν ἐπὶ τοῦ μετρίως, ἔφερε τὸ κακὸν μετρίως, καίπερ ἄτεκνος ὤν. 6. 15.

censet obstare, quod Pericles duo, non unum solum, habuerit filios, eosdemque perdiderit fere eodem tempore. *Beck.*

ἄλις explicat quidem Hesych. μετρίως, et nominatim provocat ad h. l. at procul dubio prava scriptio eum decepit. Latet aliud quod vocabulum, quod *viduum uxore* notat, f. εὖνις, quod idem Hes. exponit, ἐστερημένον, ἐνδεῆ. *Reisk.*

Sensus hujus loci est: *ego novi virum quendam* mihi cognatum (ἐμοί τις ἦν ἐν γένει) *cui erat filius unicus, mortuus est* (ᾤχετ' nam ἐν δόμοισι redundat) *attamen hanc calamitatem modeste tulit* (ἀλλ' ἔμπας ἔφερε κακὸν ἄλις) Buchananus jam recte vertit: *mihi vir quidam sanguine junctus, puerum amisit lacrymis dignum, solam generis spem, moderate tamen hanc ærumnam pertulit. Kuinoel.*

934. βιότου τε πρόσω Lasc. Ald. et edd. ante Barnesium, qui, lectore non consulto, dedit πρόσσω: et sic Kuin. Wakef. Wagn. βιότου πρόσω τε Matth. πόρσω Gaisfordius, quod unice verum est. Credo hanc vocem fuisse vetustam formam, πόῤῥω autem esse serioris Atticismi: non aliter differebant ἄρσην et ἄῤῥην, θάρσος et θάῤῥος, &c. Etym. M. p. 683, 42. v. πόῤῥω. παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν γίνεται πρόσω· καὶ κατὰ μετάθεσιν, πόρσω· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ, πόῤῥω· ὡς μυρσίνη, μυῤῥίνη· Eadem Zonaras, nisi quod habet παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν. Pindarus adhibet πόρσω in Olymp. III. 79. X. 67. Pyth. III. 39. Nem. IX. 111. Quod ad constructionem attinet, conferendus est Plato Apol. Socr. 29. ὁρᾶτε γὰρ δὴ εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅτι πόῤῥω ἤδη ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δ' ἐγγύς. ubi recte interpretatur Forsterus in Indice, πόῤῥω τοῦ βίου, *longe provectum in vita.* Ceterum hic versus est Ionicus a majore trimeter. *Monk.*

935. σχῆμα δόμων periphrasis est pro δόμοι. sic in Hec. 623. Ὦ σχήματ' οἴκων,

Τήν τε θανοῦσαν κἄμ' ὀλβίζων,
Ὡς εὐπατρίδαι, κἀπ' ἀμφοτέρων
Ὄντες ἀρίστων, ξύζυγες εἶμεν·
Νῦν δ' ὑμεναίων γόος ἀντίπαλος,
Λευκῶν τε πέπλων μέλανες στολμοὶ
Πέμπουσί μ' ἔσω,
Λέκτρων κοίτας ἐς ἐρήμους.
ΧΟ. Παρ' εὐτυχῆ ἀντιστροφὴ β.

Illam, quæ jam est mortua, et me, beatos esse prædicans,
Quod nobiles, et utrinque
Ex nobilissimo genere conjuges essemus:
Nunc autem lamentatio hymenæo contraria,
Et *pro* candidis vestibus atræ vestes,
Me deducunt intro
In desertum thalami cubile.
Cho. Ad prosperam

S. διάφορον τῆς νῦν τύχης καὶ τῆς παλαιᾶς. 941. Πολυάχητος] Πολυβόητος. Fl. 6. 15. * 943. Εὐπατρίδαι,] Ὄντες ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων εὐπατρίδαι. 946. Λευκῶν τε π.] Ἀπὸ κοινοῦ ἀντίπαλος. Fl. 6. 15. 949. Παρ' εὐτυχῆ Σοὶ] Παρὰ τὸν εὐτυχῆ σοι πότμον

quasi his tantum verbis codd. illi ab ed. Musgr. discreparent, punctis etiam ante τέταχεν positis, ut solet, quando reliqua cum Musgr. conspirare significare vult. Non puto.

* In Junt. Basil. est tantum lemma πολυάχητος. post quod Barn. addidit, ὁ Χορὸς τῶν ἐπιθαλάμιον ὕμνον ᾀδόντων, οἱ ὑμέναιον λέγοντες.

ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι. Soph. Phil. 952. Ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν Εἴσειμι πρός σε ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν. Sophoclis locum excitavit Wakefieldius, scribens præterea πῶς σ' εἰσέλθω; *Monk.*

937. πολὺ γὰρ τὸ μέσον·] Hæc verba in parenthesi habenda sunt. Recte Schol. τὸ μέσον· τὸ διάφορον τῆς νῦν τύχης καὶ τῆς παλαιᾶς. Euripidea confert Wesselingius ad Herod. IX. 82. ubi πολλόν τὸ μέσον. et I. 126. οἱ δὲ ἔφασαν πολλὸν εἶναι αὐτέων τὸ μέσον. Ceterum conferri possint Tro. 148. Æsch. Prom. 570. *Monk.*

πολὺ γὰρ τὸ μέσον·] Sic Herodot. IX. 82. τῆς θοίνης ποιηθείσης ἦν πολλὸν τὸ μέσον, ubi cf. Wess. p. 729. *Beck.*

938. De πευκὴ agit Spanhemius ad Call. H. in Dian. 116. *Monk.*

941. Editum erat πολυάχητος δ'. Doricas formas in anapæsticis legitimis retinere nolo. *Monk.*

942. Fortasse scribendum sit καὶ ἔμ' ὀλβ. et in v. seq. καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων. ὀλβίζειν· μακαρίζειν, εὐδαίμονα ἡγεῖσθαι. Suidas, citans Soph. Œd. T. 1529. Apud Nostrum vox non infrequens est. *Monk.*

944. ἦμεν Lasc. εἰμὲν Aldus et editores præter Gaisfordium, qui ex Heathii correctione εἶμεν, recte omnino: hæc enim vera est optativi pluralis forma, quod monuit Dawesius Misc. Cr. p. 243. *Monk.*

945. Porsonus ad Hec. 302. ubi legitur γόων καὶ ὀδυρμάτων θρήνους, observat tales pleonasmos apud Tragicos abundare, et interdum reciprocari, ut Tro. 605. θρήνων ὀδυρμοί. et sic κοίτας λέκτρον Med. 436. λέκτρων κοίτας in nostro versu. ἐς omittit Lasc. *Monk.*

Pro εἰμεν Heath. scribit εἶμεν, i. e. εἴημεν. *Beck.*

949. Ita MSS. Lasc. Schol. et edd. præter Ald. et Herv. 1. ubi mendose παρ' εὐτυχεῖ σοι πότμος. Emendatum habet Hervagiana secunda. παρ' εὐτυχῆ πότμον ἦλθε τόδ' ἄλγος vulgo interpretantur

Σοι πότμον ἦλθεν ἀπειροκά-
κῳ τόδ' ἄλγος· ἀλλ' ἔσωσας
Βίοτον καὶ ψυχάν.
Ἔθανε δάμαρ, ἔλιπε φιλίαν·
Τί νέον τόδε; πολλοὺς
Ἤδη παρέλυσεν θάνατος δάμαρτος.
ΑΔ. Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον
Τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως·
Τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἄψεταί ποτε,
Πολλῶν δὲ μόχθων εὐκλεὴς ἐπαύσατο.

Tibi sortem venit, nondum experto mala,
Hic dolor: sed servâsti
Vitam *tuam* et animam.
Obiit uxor, reliquit amorem;
Quid novi hoc *est?* Multos
Jam spoliavit mors uxore.
Ad. O amici, conjugis fortunam beatiorem
Mea esse duco: quamvis non sic visam nihilominus.
Hanc enim nullus dolor attinget posthac,
Et cum magna gloria liberata est a multis doloribus.

S. τοῦτο τὸ ἄλγος ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ εὐτυχοῦντι σοι τοῦτο συμβέβηκεν. 957. Οὐ δοκοῦνθ' ὅμως·] Διὰ τὸ τεθνηκέναι. Fl. 6. 15. 960. Παρεὶς τὸ μόρσιμον,] Τὸ εἱμαρμένον ὑπερβάς. Fl. 6. 15. 968. Τέκνα δ',] Ὅταν γὰρ ἐσίδω κενὰς δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ τὸ εὖτ' ἂν ἐσίδω

ad prosperam sortem venit hic dolor: rectius verteris *confestim secutus prosperam fortunam.* Similis est usus τοῦ παρὰ in Demosthene Περὶ Στεφάνου §. 6. p. 229. 16. ed. Reisk. ἐφ' οἷς ἀδικοῦντά με ἑώρα τὴν πόλιν, οὖσί γε τηλικούτοις, ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει καὶ διεξῄει, ταῖς ἐκ τῶν νόμων τιμωρίαις παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα χρῆσθαι. Falsus est Wakefieldius legens εὐτυχεῖ—πότμον. *Monk.*

εὐτυχῆ Σοι πότμον.] Ita Canterus ex Scholiaste. Accedunt MSS. et Lib. P. Ed. Ald. εὐτυχεῖ σοι πότμος. *Musg.*

950. Vocem ἀπ. habet Thucydides V. 105. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. *Monk.*

952. Βίοτον καὶ ψυχὰν, ut Hom. Il. Π. 453. ἔπην δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. Λ. 334. Θυμοῦ καὶ ψυχῆς. Ejusmodi hendiadis non raro occurrit. *Monk.*

953. Parum sani est conjectura Wakefieldii ἔλιπέ τε φλίαν. *Monk.*

954. Vid. ad v. 429. πολλοῖς B. D. Lasc. Ald. et reliquæ edd. vett. Emendatum est πολλοὺς in Canteriana. *Monk.*

πολλοὺς] MSS. B. D πολλοῖς. *Musg.*

Reisk. monet, in vet. ed. esse πολλοῖς, quod si retineatur, debere deinde δάμαρτας legi, vulgatam tamen tuetur. *Beck.*

955. παρέλυσε omnes præter Matthiæ. *Monk.*

956. δαίμονα, *sortem.* Vide Valckenærium citatum supra ad v. 577. Kusterus ad Aristoph. Plut. 6. laudat hunc locum, conferens, inter alia, Cycl. 110. τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξαντλεῖς ἐμοί. Ion. 1283. Ἐσθλοῦ δ' ἔκυρσα δαίμονος. *Monk.*

δαίμον] Ὁ δαίμων h. l. idem est, quod ἡ τύχη, *fortuna* ut ap. Eurip. Androm. 98. στέῤῥόν τε τὸν ἐμὸν δαίμον', ᾧ συνεζύγην. Cyclop. v. 110. τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξαντλεῖς ἐμοί. *Kuinoel.*

957. Tro. 631. Ὄλωλεν, ὡς ὄλωλεν· ἀλλ' ὅμως ἐμοῦ Ζώσης γ' ὄλωλεν εὐτυχεστέρῳ

Ἐγὼ δ᾽, ὃν οὐ χρῆν ζῆν, παρεὶς τὸ μόρσιμον,
Λυπρὸν διάξω βίοτον· ἄρτι μανθάνω.
Πῶς γὰρ δόμων τῶνδ᾽ εἰσόδους ἀνέξομαι;
Τίν᾽ ἂν προσειπὼν, τοῦ δὲ προσρηθεὶς ὕπο,
Τερπνῆς τύχοιμ᾽ ἂν εἰσόδου; ποῖ τρέψομαι;
Ἡ μὲν γὰρ ἔνδον ἐξελᾷ μ᾽ ἐρημία,
Γυναικὸς εὐνὰς εὖτ᾽ ἂν εἰσίδω κενὰς,
Θρόνους τ᾽, ἐν οἷσιν ἷζε, καὶ κατὰ στέγας
Αὐχμηρὸν οὖδας, τέκνα δ᾽ ἀμφὶ γούνασι
Πίπτοντα κλάῃ μητέρ᾽, οἱ δὲ δεσπότιν

Ego vero, quem non oportebat vivere, prætergressus fatum,
Tristem degam vitam, nunc primum intelligens.
Quomodo enim sustinebo ingressum hujus domus?
Quem compellaturus? et a quo compellatus,
Jucundum habebo ingressum? quo me vertam?
Solitudo enim quæ intus *est*, perdet me,
Uxore vacuos quum aspiciam lectos,
Sellasque in quibus sedebat, et in ædibus
Squalidum solum: liberi vero genubus
Accidentes, plorabunt matrem: alii vero dominam

S. τοῖς ἐμοῖς γούνασι. Fl. 6. 15.* 969. Οἱ δὲ,] Οἱ οἰκέται. Fl. 6. 15. 972. Γάμοι γ

* Fortasse: ΘΡΟΝΟΥΣ Τ᾽. ὅταν γὰρ ἐσίδω κενοὺς δηλονότι. ἀπὸ κοινοῦ τὸ εὖτ᾽ ἂν ἐς. ΓΟΥΝΑΣΙ, τοῖς ἐμοῖς.

πότμῳ. Ceterum omnino comparanda sunt loca, ubi ὅμως in fine versiculi legitur, apud Elmsleium ad Soph. Aj. 15. *Mus. Cr.* Tom. I. p. 351.) His inspectis, judicabit lector utrumne interpungi debeat ante ὅμως: utcunque de hoc statuetur, valet ὅμως *nihilominus*. Vid. Blomfield. ad Æsch. Pers. 300. *Monk.*

958. "Imitatur Æschyli Philoctetam apud Stob. p. 493. ἄλγος δ᾽ οὐδὲν ἅπτεται νεκρῶν, quæ verba paullo aliter citat Plutarch. Consol. ad Apollod. p. 109. F. Ἄλγος γὰρ ὄντως οὐθὲν ἅπτεται νεκρῶν. Voces γὰρ ὄντως ipse supplevit Plutarchus, ut senarius evaderet. Soph. Œd. Col. 955. θανόντων δ᾽ οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται." Blomfield. *Monk.*

959. Πολλῶν τε Wakef. Vid. ad v. 151. *Monk.*

960. χρὴ omnes. Sed proculdubio reponendum χρῆν, *oportebat*, quod recte vertunt interpretes. Conf. Orest. 1029. ζῆν ἐχρῆν σ᾽, ὅτ᾽ οὐκέτ᾽ εἶ. et sic corrigit Elmsleius ad Heracl. 959. agens de confusis χρὴ et χρῆν. *Monk.*

961. Ita B. D. Fl. Lasc. Matth. Habet Aldus μανθάνων, quod vulgo editum est, sed corrupte. ἄρτι μανθάνω similiter versum claudit in Bacch. 1297. Διόνυσος ἡμᾶς ὤλεσ᾽· ἄρτι μανθάνω. Musgravius conjecit διάξων — μανθάνω, obsequente Wakefieldio; bene quidem, nisi melius esset alterum. Med. 1032. σφῶν γὰρ ἐστερημένη Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ᾽ ἐμοί. *Monk.*

μανθάνων] MSS. B. D. Flor. μανθάνω. Optime, si præterea διάξων legas. *Musg.*

962. Conjiciebam in nota ad Soph. Electr. 1028. (*Mus. Cr.* T. I. p. 207.) Πῶς γὰρ δόμους τούσδ᾽ εἰσορῶν ἀνέξομαι; hodie conjecturam istam, ut inutilem, resigno. *Monk.*

965. Vulgo legitur, ut in Aldina, ἐξολεῖ μ᾽. Reposuit Wakefieldius ἐξελᾷ μ᾽

Στένωσιν, οἱαν ἐκ δόμων ἀπώλεσαν.
Τὰ μὲν κατ' οἴκους, τοιάδ'· ἔξωθεν δέ με
Γάμοι τ' ἐλῶσι Θεσσαλῶν καὶ ξύλλογοι
Γυναικοπληθεῖς· οὐ γὰρ ἐξανέξομαι
Λεύσσων δάμαρτος τῆς ἐμῆς ὁμήλικας.
Ἐρεῖ δέ μ', ὅστις ἐχθρὸς ὢν κυρῇ, τάδε·
Ἰδοῦ τὸν αἰσχρῶς ζῶνθ', ὃς οὐκ ἔτλη θανεῖν,

Gement, qualem amiserint ex domo.
Domi quidem talia; foris vero me
Conjuges Thessalorum agitabunt, et cœtus
Frequentes mulierum: non enim sustinebo
Aspicere conjugis meæ coætaneas.
Quisquis vero mihi inimicus est, dicet hæc:
Vide istum turpiter viventem, qui non sustinuit mori,

S. ἐλῶσι] Οἱ ἔχοντες βίον ἐν ἀσφαλείᾳ σωζόμενοι Fl. 6. 15. 979. Στυγεῖ δὲ τοὺς τεκόντας,]

ex B. E. P. Fl. Lasc. sequentibus Gaisfordio et Matthiæo. *Monk.*

ἐξολεῖ μ'.] MSS. B. E. Flor. Lib. P. et Ed. Lasc. ἐξέλᾳ μ'. *Musg.*

967. ἴζες Ald. Vitium sublatum est in ed. Canter. *Monk.*

969. κλαίει Ald. sequentibus editionibus usque ad Musgr. qui ex E. P. Lasc. restituit κλαίῃ, quod correxere Portus, Reiskius, et Tyrwhittus. Subjunctivus postulatur post εὖτ' ἄν. Deinde ellipsin vocis δοῦλοι notat Schæferus ad Bos. Ell. p. 73. ed. Oxon. De constructione in sequente versiculo, consulas eundem librum, p. 157. *Monk.*

κλαίῃ] Ita MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. κλαίει. *Musg.*

κλαίει] Æmil. Portus mavult κλαίῃ, quia εἰσίδω et στένωσιν sunt ejus modi. Sed non mutationis ideo opus est. Hic enim est sensus: Quum adspiciam etc. liberi autem interea plorant, quumque famuli dominam lugeant. Nonnulli tamen legunt στένουσιν quoque, et ita liber Heinsio-Scaligerianus. *Barnes.*

κλαίῃ] Etiam Reisk. emendaverat. *Beck.*

972. γελῶσι Fl. Lasc. γ' ἔλωσι Ald. Emendavit Portus ἐλῶσι, recte, cum sit futurum Atticum verbi ἐλαύνω, pro quo dicebant Iones ἐλάσουσι. Idem vero Portus omisit καὶ, negligentia typographi, et proinde omittunt edd. Steph. Kuinoel. Wagner. Edidi cum Wakefieldio γάμοι τ' pro γάμοι γ'. *Monk.*

Γάμοι] i. e. γαμεταὶ, uxores. vid. Androm. v. 103. Sic Plutarcho Vit. p. 1604. Καίσαρος γάμον est Cæsaris *uxorem*. Idem p. 1750. ἐν ἔθει τοῖς Μακεδόνων βασιλεῦσιν ἐγάμει γάμους πλείονας.

ἐλῶσι, i. e. ἐλάσουσι. Heraclid. v. 193.

τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελῶσι γῆς.

Malim tamen ἑλοῦσι, *perdent, occident.* ut infra v. 1102. μή μ' ἕλῃς ᾑρημένον. Exemplum hujus futuri exstat. Helen. v. 1299.

ἐλθὼν δ' ἐς οἴκους ἐξέλω κόσμον νεκρῷ.

MS. Flor. et Ed. Lasc. γελῶσι. *Musg.*

Heath. mavult ἑλοῦσι, ut Buchan. legisse videtur, dum reddit, *enecabunt.*

Reisk. legit τειροῦσι, *affligent, cruciabunt*, a τείρω. *Beck.*

973. Æsch. Pers. 127. γυναικοπληθὴς ὅμιλος. Fl. οὐδὲ γὰρ ἀνέξομαι. Exempla ejusdem structuræ dedimus ad Hipp. 554. et Soph. Electr. 1028. *Monk.*

In Cod. Flor. οὐδὲ γὰρ ἀνέξομαι, teste Valck. *Beck.*

975. Perverse interpungunt quidam ἐρεῖ δὲ, μ' ὅστις—. Esse ἐρεῖ με *dicet de me*, ne pueruli quidem ignorant. Deinde omnes habent κυρεῖ. Non dubitavi emendare κυρῇ, scil. subaudito ἄν, ut Hipp. 429. ὅτῳ παρῇ. Vid. inf. v. 999. *Monk.*

Ἀλλ', ἣν ἔγημεν ἀντιδοὺς, ἀψυχίᾳ
Πέφευγεν Ἅιδην, (κᾆτ' ἀνὴρ εἶναι δοκεῖ;)
Στυγεῖ δὲ τοὺς τεκόντας, αὐτὸς οὐ θέλων
Θανεῖν.—τοιάνδε πρὸς κακοῖσι κληδόνα
Ἕξω· τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, φίλοι,
Κακῶς κλύοντι, καὶ κακῶς πεπραγότι;
ΧΟ. Ἐγὼ καὶ διὰ μούσας — στροφὴ α'.

Sed suam conjugem pro se prodens præ ignavia,
Effugit mortem: deinde tamen se virum esse putat,
Et odit parentes, cum ipse noluerit
Mori: talem famam præter reliqua mala
Habebo: quid igitur mihi vita optanda *est*, amici,
Male audienti: et male rem gerenti?
Cho. Ego et per Musas,

S. δι' ὧν ὕβρισεν αὐτοῦ τὸν πατέρα. 983. Ἐγὼ καὶ διὰ μούσας,] Ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ προσώ-

978. Interrogationem, quæ in ceteris deest, addunt Lasc. Wakef. Matth. Confer. Arist. Eq. 397. Κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος. De hoc usu τοῦ δοκεῖν videndus Valckenærius ad Hipp. 462. qui exponit per προσποιεῖσθαι. *Monk.*

979. αὐτοὺς Lasc. *Monk.*

981. κύδιον,] Hanc vocem agnoscit Hesychius, interpretans κρεῖττον, αἱρετώτερον: extat etiam in Androm. 640. κύδιον βροτοῖς Πένητα χρηστὸν, ἢ κακὸν καὶ πλούσιον Γαμβρὸν πεπᾶσθαι· et hinc satis, ut opinor, usus ejus apud nostrum defenditur; neque ulla mutatione opus est. Cogitabam aliquando de scribendo κέρδιον: in eandem suspicionem incidit J. Tate. Conjecit Blomfieldius τί μοι ζῆν δῆτα κέρδος ἦν, φίλοι—ut in Æsch. Prom. 772. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος; Med. 145. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος; 794. τί μοι ζῆν κέρδος; Ceterum huc referunt Gregor. Cor. de Dial. Att. p. 46. ed. Kœn. (p. 110. ed. Schæf.) τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ τῶν ἁπλῶν παραλαμβάνουσι. sed in nostro versu recte Wakef. subintelligit ἢ ἀποθανεῖν. *Monk.*

κύδιον,] Comparativus pro positivo. Sic ἥδιον pro ἡδὺ in loco Herodoti citato ad Hippol. 448. Nisi malis κύδιμον.

Comparativus pro positivo, ut Λάθρῃ λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον Apoll. Rhod. III. 1056. ubi Scholiastes: στιβαρώτερον, ἀντὶ τοῦ στιβαροῦ. συγκριτικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ. Aristoph. Av. 63. οὕτω 'στὶ δεινὸν οὐδὲ κάλλιον λέγειν. Schol. τὸ κάλλιον—ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ καλὸν λέγειν. Sic et κερδίων Pind. Nem. V. Epod. 1. ἀρειόνων Nem. VIII. Stroph. 1. *Musg.*

983. Hanc stropham et antistropham habet Stobæus Exc. VIII. p. 126. et Latinis numeris pulcre convertit Grotius. Notat Schol. ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ προσώπου τοῦ χοροῦ βούλεται δεῖξαι ὅσον μετέσχε τῆς παιδεύσεως. *Monk.*

Ἐγὼ καὶ διὰ μούσας] Hic locus totus, *videl.* prior strophe et antistrophe citatur a Stobæo in Excerpt. De Rerum Natura tit. VIII. Non possum Hugonis Grotii elegantem hujus loci versionem huc non adjicere:

Musarum sacra dum juga
Sublimi pede pervolo,
Discendique cupidine
Sermones varios sequor;
Nil visum mihi fortius,
Quam spectanda trabalibus
Clavis dura necessitas.
Nil contra medicamina
Prosunt, quæ Rhodopeiis
Inscripsit tabulis sagax
Facundi manus Orphei:
Nil contra auxilii ferunt
Herbæ, quos docuit suum
Phœbi cura Machaonem,

Καὶ μετάρσιος ἦξα, καὶ
Πλεῖστον ἁψάμενος λόγων,
Κρεῖσσον οὐδὲν Ἀνάγκας
Εὗρον· οὐδέ τι φάρμακον
Θρᾴσσαις ἐν σανίσιν, τὰς
Ὀρφεία κατέγραψεν

Et cœlestia speculans ivi, et
Multum tractans studia,
Nihil Necessitate potentius
Inveni: nec ullum pharmacum
Thraciis in tabulis, quas
Orphei conscripsit

S. που τοῦ χοροῦ βούλεται δεῖξαι, ὅσον μετέσχε τῆς παιδεύσεως. καὶ περὶ μετεώρων ἐφρόντισα, οἷον ἠστρολόγησα, καὶ ὁρμὴν ἐπὶ τούτῳ ἔσχον. 986. Κρεῖσσον οὐδὲν Ἀνάγκας,] Ἐπικρατέστερον, δυνατώτερον. καὶ Ὅμηρος, (Il. α'. 80.) "κρείσσων γὰρ βασιλεύς." 989. Ὀρφεία κατέγραψε] Πρῶτος Ὀρφεὺς μυστήρια θεῶν παραδέδωκεν, ὅθεν καὶ θρησκείας τὸ μυστή-

Germanumque Machaonis,
Humanum miserans genus.
Nullus tam rigidæ deæ
Delubris aditus datur:
Non altaria visere est:
Unam non prece supplice,
Non est vincere victimis.
Ah! Tu ne gravior mihi
Posthac advenias, precor,
Quam te sensimus hactenus.
Tu perducis ad exitum
Quicquid Jupiter annuit:
* Tu ferrum sine vi domas,
Montes quod chalybum creant:
Stat sententia: Nullus est
Decretis rigidis pudor.

Vid. Stobæi Excerpta p. 126. tit. 8. *Barnes.*

984. Ita recte Lasc. Ald. Herv. 1. et Brub. In Herv. 2. ἦξα, quod vitium in reliquis est ante Barnes. καὶ περὶ μετεώρων ἐφρόντισα· οἷον, ἠστρολόγησα, καὶ ὁρμὴν ἐπὶ τούτῳ ἔσχον. Schol. *Monk.*

Forte, μετ' ἀνέρας (vel ἄρσενας) ἦξας, *et cum viris conversata.* Chorus mulierum quando de se loquitur, in genere mascul. enunciat, ut statim ἁψάμενος pro ἁψαμένα. *Reisk.*

985. Ita vulgo: πλείστων MSS. Lasc. sed nil opus, et optime congruunt metra, retenta lectione Aldina πλεῖστον: de lege versuum, e quibus hæc stropha præcipue constat, scripsi ad Hippol. 564. 735. *Monk.*

Πλείστων] Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. πλεῖστον. *Musg.*

Πλείστων etiam Reisk.—Heath. hunc versum periodum esse monet. *Beck.*

986. Ἀνάγκης] Ἀναγκαίαν τῶν γεννητῶν καὶ τῆς πάσης ὕλης ἀνακύκλησιν δηλοῖ ὁ σοφώτατος ποιητῶν. Vide D. Jacobi Windet de vita functorum statu c. 2. *Barnes.*

987. Corrupte citat Schol. ad Hec. 1257. Notat Musgravius: "σανίσι. Conservatas ad Hæmum, Thraciæ montem, tradit Schol. ad Hecubam. Quidquid hujus fuerit, Euripides haud dubie respicit scripta, quæ sua et Platonis ætate Orpheo tribui solebant. Vid. de Repub. II. p. 595. ed. F." *Monk.*

988. Vulgo Θρήσσαις. Lasc. Θρηίσσαις. Quod attinet ad τὰς pro ἃς usurpatum, sufficient notata ad Hipp. 527. *Monk.*

σανίσι,] Conservatas ad Hæmum, Thraciæ montem, tradit Scholiastes ad Hecub. v. 1257. Quicquid hujus fuerit, Euripides haud dubie respicit scripta, quæ sua et Platonis ætate Orpheo tribui solebant. Vid. de Rep. Lib. II. p. 595. Ed. F. *Musg.*

989. Ὀρφεία κατέγραψε Γῆρυς,] Videtur

* Vid. infra ad v. 1002.

Γᾶρυς, οὐδ' ὅσα Φοῖβος Ἀ-
σκληπιάδαις ἔδωκε
Φάρμακα πολυπόνοις
Ἀντιτεμὼν βροτοῖσιν.
Μόνας δ' οὔτ' ἐπὶ βωμοὺς ἀντιστρ. α΄.
Ἐλθεῖν, οὔτε βρέτας θεᾶς

Vox. Neque quæcunque Phœbus
Æsculapii posteris tradidit
Pharmaca, ærumnosis
Adversus *ærumnas* præbens mortalibus.
Solius vero *Necessitatis* nec ad aras
Venire, nec *ad* simulachrum Deæ

S. ριον καλεῖται ἀπὸ τοῦ Θρᾳκὸς Ὀρφέως. καὶ ἄλλως. καὶ ποιητὴς καὶ μάντις ἦν ὁ Ὀρφεύς. Φιλόχορος ἐν α΄. περὶ μαντικῆς ἐκτίθησιν αὐτοῦ ποιήματα ἔχοντα οὕτως, * " οὔτοι ἀριστερός εἰμὶ θεοπροπίας." ἅστινας κατέγραψε σανίδας. 993. Ἀντιτεμὼν,] Μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν

* Flor. 6. οὔτι. Ultima ἅστινας κατ. σαν. ad explicandum τὰς spectare videntur.

Orpheus incantationum libros scripsisse primus, et morborum remedia et amuleta docuisse. Vid. Scholiasten ad Hecub. v. 1257. ubi hic locus laudatur. De Orphei quidem Oraculo vide Julii Cæsaris Bulengeri de Oraculis et Vatibus L. I. c. 118. et c. 128. De Orphei autem Cantilena vid. quæ nos supra ad v. 366. Item ad Iphig. Aul. v. 1221. et Cyclop. v. 646. Ἀλλ' οἶδ' ἐπῳδὴν Ὀρφέως ἀγαθὴν πάνυ. *Barnes.*

Reisk. emendat: τὰς Ὀρφεῖαι κατέγραψαν χεῖρες.

Schol. Eur. Hec. hæc ita profert:

Οὐδέ τι φαρμάθρης σανίσι τὰς Ὀρφείας
Κατέγραψε γῆρυς. *Beck.*

Pherecrateus est, sicut et proxime præcedens et proxime sequens, et 986. *Heath.*

990. Γῆρυς vulgo. Periphrasis est Ὀρφεία γᾶρυς pro Ὀρφεὺς, cujus generis plurima dedimus exempla ad Hipp. 794. *Monk.*

991. Ἀσκληπιάδαις E. Fl. P. et ita Lascaris, nisi quod vitiose habet Ἀσκληπιάδης. Ceteri Ἀσκληπιάδαισιν. Deinde ἔδωκε Musgr. et Gaisf. pro vulgato παρέδωκε. De filiis Æsculapii consuli potest Hemsterhusius ad Arist. Plut. p. 234. seq. *Monk.*

Ἀσκληπιάδαισιν] Stob. V. c. *Burn.*

Ἀσκληπιάδαις] Ita MSS. E. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. Ἀσκληπιάδαισιν. Mox legendum metri gratia ἔδωκε. *Musg.*

Ἀσκληπιάδαισιν παρέδωκεν et B.] Ionicus a majore e duobus Ionicis et trochæo. In antithetico opponuntur molossus, syzygia trochaica, et similiter trochæus. *Heath.*

992.s. Φάρμακα πολυπόνοις ἀντιτεμὼν βροτοῖσι.] Ἀντιτεμὼν *remedia inveniens* recte Schol. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὰς ῥίζας τεμνόντων καὶ εὑρισκόντων. ubi ante ultimam vocem fortasse aliquid excidit. Pindar. Pyth. IV. 393.

σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ'
ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
Δῶκε χρίεσθαι — —

v. Schol. Sophocl. in Ῥιζοτ. ap. Macrob. Saturn. V. 19. Æschyl. in Agam. 17. 857. v. Schüz. V. III. et Abresch. Animadv. in Æsch. p. 351. Brunck. V. 111. ad Eurip. Andromach. 121. *Jacobs.*

993. Æsch. Agam. 17. Ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος. Sic Choëph. 537. Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. Eur. Andr. 121. Ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων τεμεῖν. ubi Schol. τεμεῖν· ἀπὸ τῶν ῥιζοτομούντων ἡ μεταφορά. ταμεῖν οὖν ἀντὶ τοῦ εὑρέσθαι. Ita ad Pind. Pyth. IV. 393. Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν Δῶκε χρίεσθαι, Interpres Græcus, ἀντίτομα δὲ εἶπε τὰ ἀλεξιφάρμακα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ῥιζοτόμων. His citatis Stanleius

Ἐστὶν, οὐ σφαγίων κλύει.
Μή μοι, πότνια, μείζων
Ἔλθοις, ἢ τὸ πρὶν ἐν βίῳ.
Καὶ γὰρ Ζεὺς, ὅ τι νεύσῃ,
Ξὺν σοὶ τοῦτο τελευτᾷ·
Καὶ τὸν ἐν Χαλύβοις δαμά-
ζεις σὺ βίᾳ σίδαρον·
Οὐδέ τις ἀποτόμου

Licet: non exaudit victimas.
Ne mihi, veneranda, violentior
Venias, quam prius in vita.
Etenim quicquid Jupiter annuerit,
Tecum hoc perficit:
Et quod apud Chalybes
Ferrum *nascitur*, vi tu domas.
Nec ullus præfractæ

S. τὰς ῥίζας τεμνόντων, καὶ εὑρισκόντων. 999. Καὶ γὰρ Ζεὺς ὅτε] Τοῦτο ἀναγκαστικώτατα πράττει. καὶ γὰρ Ζεὺς ὑπόκειται τῷ τῆς ἀνάγκης ζυγῷ, ἀφ' οὗ ἐπένευσε τινί. * καὶ Ὅμηρος, (Il. α'. 526.) "οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω." 1001. Καὶ τὸν ἐν Χαλύβῳ] Χάλυβες ἔθνος τοῦ Πόντου, ἔνθα

* Ἐπένευσε Heath. pro ἐπινεύσει. Verba καὶ Ὅμηρος ante Barn. post ἀναγκαστικ. πράττει legebantur.

adjicit, "ἀντίτομον φάρμακον est id remedium quod secatur et paratur, ac præbetur alicui adversus morbi dolores et vim: ad quam etymologiam respexisse Euripidem in Alcestide monet Æmilius Portus." Similia habet Hesychius v. ἀντίτομον. Vid. Ruhnken. ad Hom. Hymn. in Cer. 229. *Monk.*

De v. ἀντιτεμὼν significatione Heath. laudat Stanlei. ad Æsch. Ag. 17. *Beck.*

Dochmaicus ex epitrito quarto hexasyllabo et syllaba. *Heath.*

998. ἔλθοις omissum est in Lasc. *Monk.*

999. Ita Lasc. Ald. et omnes ante Musgr. qui ex tribus MSS. B. D. Fl. dedit νεύσει, sequentibus nuperis editoribus: perperam, ut opinor. νεύσῃ est subjunctivus aoristi, subaudito ἂν, quam constructionem sæpius attigi. Scholiasta bene comparat Homer. Iliad. A. 526. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. *Monk.*

νεύσῃ Stob. De Rer. Nat. *Burn.*

νεύσει,] Ita MSS. B. D. et Flor. Ed. Ald. νεύσῃ. *Musg.*

τελευτᾷ·] Τελευτᾷν h. l. ut supra v. 374. significat *perficere*, quæ est propria hujus verbi notio. Sed cum mors sit finis vitæ, factum est, ut τελευτᾷν et τελευτὴ denotaret etiam *mori*, et *mortem* Eustath. ad Hom. Od. α'. p. 52. τελευτὴ δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ τέλος τοῦ ἔργου, καὶ τελευτᾷν τὸ εἰς τέλος ἄγειν. — οἱ δέ γε μεθ' Ὅμηρον πρῶτα μὲν καὶ τὸν θάνατον τελευτὴν ζωῆς ἔλεγον, καὶ τελευτᾷν τὸν βίον, καὶ τοιαῦτα τινα· ὕστερον δὲ κατεκράτησε τελευτὴν ἁπλῶς τὸν θάνατον λέγεσθαι. Add. Il. π'. p. 787. *Kuinoel.*

1001. Alia forma Χάλυβες extat in Æschyli Prom. 740. Λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες Ναίουσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή. Et habet quidem noster Scholiasta Χαλύβες, unde, puto, Barnesius non monito lectore edidit Χαλύβεσσι. Veterem scripturam reduxit Musgravius. Vid. Spanhem. ad Call. H. in Dian. 60. Abresch. ad Æsch. 1. p. 136. Elmsl. ad Heracl. 162. *Monk.*

Λήματός ἐστιν αἰδώς.
Καὶ σ' ἐν ἀφύκτοισι χερῶν — στροφὴ β'.
Εἷλε θεὰ δεσμοῖς·
Τόλμα δ', οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ' ἔνερθεν
Κλάων τοὺς φθιμένους ἄνω.
Καὶ θεῶν σκότιοι φθίνουσι
Παῖδες ἐν θανάτῳ.
Φίλα μὲν, ὅτ' ἦν μεθ' ἡμῶν,

Menti inest pudor.
Et te, *Admete*, inevitabilibus manuum
Cepit Dea vinculis.
Perdura tamen: non enim reduces unquam ab Inferis
Flendo defunctos ad superos:
Et Deorum nothi pereunt
Liberi morte.
Erat tum nobis chara, quando nobiscum erat,

S. σιδηρᾶ μέταλλά ἐστιν. * 1003. Ἀποτόμου λήματός,] Τοῦ σκληροῦ σου φρονήματος. 1005. Καὶ σ' ἐν ἀφύκτοισ.] Καὶ σοῦ οὖν περιγέγονεν ἡ ἀνάγκη, ὦ Ἄδμητε, ἐν ἀφύκτοις δεσμοῖς. 1009. Καὶ θεῶν σκότιοι] Οἱ λαθραῖοι παῖδες ἐξ ἀδᾳδουχήτων γάμων γενόμενοι. Ὅμηρος, (Il. ζ'. 24.) "σκότιον δέ σε γείνατο μήτηρ." τούτους καὶ Ῥόδιοι ματροξένους †

* Ἐστιν Florr. 6. 15. pro εἰσιν.
† Sic Alberti ad Hesych. T. II. p. 549. not. 8. pro μαστροξένους.

De lectione ἐν χαλύβοισι disputat Abresch. ad Æsch. T. I. p. 136. eamque tuetur. *Beck.*

1002. δαμάζεις οὐ βίᾳ Aldus, corruptela nata e similitudine literarum CΥ et OΥ. Barnesius amplexus est emendationem Canteri, Nov. Lect. iv. 19. δαμάζει σου βία. Reposuit tandem Musgr. veram lectionem ex MSS. omnibus et ed. Lasc. *Monk.*

δαμάζεις σὺ βίᾳ] Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. adscripta in nonnullis varia lectione, οὐ βίᾳ. *Musg.*

δαμάζει σου βία] Ita liber Heinsio-Scaligerianus et Canterus Novar. Lect. L. IV. c. 19. recte, pro δαμάζεις οὐ βίᾳ. Tum vero Carmen illud Grotii, quod huic loco respondet, videl. *Tu ferrum sine vi domas*, quod prius obtinebat, hoc modo licet proferre: *Ferrum vis tua perdomat.* *Barnes.*

1003. Redeas ad notam supra v. 118. *Monk.*

1004. Potestatem vocis λῆμα explicat et illustrat Valckenærius Anim. ad Ammon. p. 141. seq. *Monk.*

1005. ἀφύκτοις Lasc. καί σ' vulgo. *Monk.*

1007. Soph. Electr. 137. Ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα Παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς. ibi Brunckius citat nostrum locum, et opinatur utrumque sumptum esse ex Homero Il. Ω. 549. Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν· Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχημένος υἷος ἑῆος, Οὐδέ μιν ἀνστήσεις. *Monk.*

1008. Glyconius ex epitrito quarto et diiambo. *Heath.*

1009. σκότιος· νόθος· ὁ λάθρα γεννηθεὶς τῶν γονέων τῆς κόρης· τοὺς γὰρ μὴ ἐκ φανερᾶς, λαθραίας δὲ μίξεως γεγονότας, Σκοτίους ἐκάλουν—. Hæc Hesychius: similiter Schol. citans Hom. Il. Z. 24. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ. ubi eadem fere Schol. Ven. In Tro. 254. Talthybius ait Cassandram destinatam esse λέκτρων σκότια νυμφευτήρια. Lasc. φθινύθουσι. *Monk.*

Cf. Hes. V. Σκότιος et Cuper. Obs.

Φίλα δ' ἔτι καὶ θανοῦσα.
Γενναιοτάταν δὲ πασᾶν
Ἐζεύξω κλισίαις ἄκοιτιν.
Μηδὲ νεκρῶν ὡς φθιμένων ἀντιστρ. β'.
Χῶμα νομιζέσθω
Τύμβος σᾶς ἀλόχου, θεοῖσι δ' ὁμοίως
Τιμάσθω, σέβας ἐμπόρων·
Καί τις, δοχμίαν κέλευθον
Ἐμβαίνων, τόδ' ἐρεῖ·
Αὕτα ποτὲ προὔθαν' ἀνδρὸς,
Νῦν δ' ἐστὶ μάκαιρα δαίμων·
Χαῖρ', ὦ πότνι' εὖ δὲ δοίης.—
Τοῖαί νιν προσεροῦσι φᾶμαι.

Etiam adhuc mortua nobis chara est.
Generosissimam vero omnium
Adjunxisti *tibi* sociam tori *in* ædibus.
Ne vero mortuorum ut vita defunctorum
Merus agger existimetur
Sepulcrum tuæ conjugis: diis at similiter
Colatur, numen viatorum:
Et aliquis obliquam viam
Vadens, hoc dicet:
Hæc quondam obiit pro viro;
Nunc vero est beata Dea.
Salve, O veneranda, et bona des *nobis.*
Tales ipsam salutabunt voces.

S. καλοῦσιν. Κρῆτες δὲ τοὺς ἀνήβους σκοτίους λέγουσι. 1014. Κλισίαις] Νῦν ἐν τοῖς οἴκοις. Fl. 6. 1016. Χῶμα νομιζέσθω] Τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς. ἀπὸ δὲ τούτου τὸν τάφον

l. 16. p. 119. quis in Schol. reponit ματροξένους. *Beck.*

φθίνουσι] Priorem habet brevem. De qua re vid. supra ad v. *56*. *Barnes.*

1010. Antispasticus hemiolius ex epitrito quarto (vel in stropha ditrochæo) et iambo. *Heath.*

1011. Ita Lasc. ἦν γε μεθ' ἡμῶν Aldus ceterique, et in antistr. v. 1021. προὔθανεν, miro consensu; unde omnis numerorum suavitas omnino sublata est. Hic versiculus et duo proxime sequentes sunt Ionici a majore dimetri, in quo metrorum genere prima syllaba est ἀδιάφορος. *Monk.*

1012. Corrupte Lascaris ἴφλα δὲ καὶ θανοῦσ' ἐστίν. Aldus φίλα δέ τι—hoc vitium correxit Barnesius, monente Porto. *Monk.*

Erotian. κλισίην, τὴν κλίνην. Et sic adhibet Pind. Pyth. IV. Epod. VI. Clem. Alex. p. 146. A. p. 171. D. Marcus Argentarius Anthol. H. Steph. p. 480. *Musg.*

1014. Antispasticus dimeter hypercatalectus, ex epitrito quarto, diiambo et syllaba. *Heath.*

1015. Sic Suppl. 44. φθιμένων νεκύων. 558. τοὺς ὀλωλότας νεκρούς. Fluxit, ut videtur, ab Homerico, Odyss. Λ. 490. νεκύεσσι καταφθιμένοισι. *Monk.*

1016. De v. χῶμα videndus est Blom-

ARGUMENTUM ACTUS QUINTI.

Hercules, Alcestide ab Orco per vim erepta, et in vitam restituta, ad conjugem regem ducit, velo faciei obducto: Ibi primo leviter cum Admeto expostulat, quod illum de fato uxoris celaverit: Deinde fictis precibus et commento de muliere, quæ illi in certaminis præmium cesserat, ejus fidem egregie explorat; dum diu pro illa hospitium illius impetrare conatur frustra. Ipsam tandem uxorem illi in manus dat, remque, ut erat, narrat; ac proinde insperato illum gaudio perfundit.

ΧΟ. Καὶ μὴν ὅδ', ὡς ἔοικεν, Ἀλκμήνης γόνος,
Ἄδμητε, πρὸς σὴν ἑστίαν πορεύεται.
ἩΡ. Φίλον πρὸς ἄνδρα χρὴ λέγειν ἐλευθέρως,
Ἄδμητε, μομφὰς δ' οὐχ ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν
Σιγῶντ'. ἐγὼ δὲ σοῖς κακοῖσιν ἠξίουν

Cho. Atqui, ut videtur, hic Alcmenæ filius,
Admete, ad tuam domum venit.
Her. Ad virum amicum libere loqui oportet,
Admete, et non reprehensiones in pectore retinere
Tacentem: ego enim tuis malis volebam

S. φησὶν, ὅς οὐ κληθήσεται τύμβος, ἀλλὰ καὶ Θεοῦ τινὸς ναός. 1018. Ἐμπόρων·] Ὁδοιπόρων. Fl. 15. 1019. Δοχμίαν κέλ. Ἐμβ.] Ἐκ πλαγίου τοῦ τάφου πορευόμενος. 1021. Προὔθανεν ἀνδρὸς,] Ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός. Fl. 6. 1028. Μομφὰς δ' οὐκ ὑπὸ] Οὐ

fieldius in Gloss. ad Æsch. Theb. 947. et 1024. *Monk.*

1017. Ita Lasc. Ald. Herv. 1. et Brub. τύμβον Herv. 2. quod vitium, in textu semel receptum, nemo ante Barnesium sustulit. Cum dativo construi ὁμοίως monuit Porsonus in præclara nota MSta, quæ publici juris facta est ad Hippol. 209. Ex locis ibi indicatis citabo Fragm. Eurip. Erecthei i. 8. αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι. Arist. Lysistr. 557. Νῦν μὲν γὰρ δὴ καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως Περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὅπλοις, ὥσπερ Κορύβαντες. Ceterum animadvertant velim tirones θεοῖσι disyllabon esse; metrum est ex ea specie antispastici hendecasyllabi, cujus exempla indicavit Porsonus in Addend. ad Hec. 1169. (p. 82. ed. 2dæ.) Vid. Gaisf. ad Hephæst. p. 307. *Monk.*

Τύμβος] Ita quidem *rectissime* habet toties laudata Aldi editio; quod si Canterus et Æmilius probe considerassent, aut despectui non habuissent, non tot illi nugas de νομίζεσθαι et τύμβου et τύμβον (si diis placet) neutrius generis et de τὶς subaudito frustra protulissent. Heinsii liber toties a me laudatus τύμβος legit. Item Duportus. Est autem *subjectum*, et χῶμα *prædicatum;* vel etiam per *appositionem* fit. *Barnes.*

1019. s. Heath. reddit: *et aliquis iter in obliquum*, vel *a latere. deflectens. Beck.*

1020. Ita Gaisf. Matth. ex MSS. B. D. Ceteri ἐκβαίνων mendose. *Monk.*

Ἐκβαίνων,] MSS. B. D. ἐμβαίνων. *Musg.*

1021. Plerique αὐτά. Recte dederunt αὔτα Lascaris et Brubachius. προὔθανεν omnes. *Monk.*

Lege, αὔτα, *hæc. Reisk.*

1022. ἐστὶν Lasc. *Monk.*

1023. εὖ δὲ διδοίης Lasc. εὖ διδοίης conjiciebat Tyrwhittus: sed rectissima sunt vulgata. *Monk.*

1024. τοιαῖσιν Fl. *Monk.*

Τοιαί νιν] MS. Flor. τοιαῖσιν, secundum quod legendum esset φήμαις. *Musg.*

1025. De hoc usu τοῦ ὅδε quædam notavi supra ad v. 137. *Monk.*

1028. μορφὰς Aldus. Mendam turpissimam repetunt Herv. 1. 2. 3. Brub. et Stibl. *Monk.*

1029. ἠξίουν *dignum me censebam.* Sic

Ἐγγὺς παρεστὼς ἐξετάζεσθαι φίλος·
Σὺ δ᾽ οὐκ ἔφραζες σῆς προκείμενον νέκυν
Γυναικός· ἀλλά μ᾽ ἐξένιζες ἐν δόμοις,
Ὡς δὴ θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων.
Κἄστεψα κρᾶτα, καὶ θεοῖς ἐσπεισάμην
Σπονδὰς ἐν οἴκοις δυστυχοῦσι τοῖσι σοῖς.
Καὶ μέμφομαι δὴ, μέμφομαι παθὼν τάδε·
Οὐ μήν σε λυπεῖν γ᾽ ἐν κακοῖσι βούλομαι.
Ὧν δ᾽ οὕνεχ᾽ ἥκω, δεῦρ᾽ ὑποστρέψας πάλιν,
Λέξω. γυναῖκα τήνδε μοι σῶσον λαβὼν,

Prope distans explorari amicus.
Tu vero non dixisti propositum cadaver
Tuæ conjugis; sed me excepisti hospitio,
Tanquam curam habens alieni mali.
Et coronavi caput, et libavi diis
Libationes tuis ædibus mœrentibus.
Quamobrem queror sane, queror hæc passus:
Non tamen te volo contristare malis.
Cujus vero rei causa venio huc, reversus denuo
Dicam. Hanc mulierem serves mihi acceptam

S. χρὴ τὸν φίλον τοὺς φίλους ἀποκρύπτειν τὰς μέμψεις. 1030. Ἐγγὺς παρεστῶς] Ἐγγὺς παρεστὼς τῶν σῶν κακῶν, ἄξιον ἐμαυτὸν ἐνόμιζον ἀριθμεῖσθαι ὡς φίλον. 1042. Πράξας δ᾽, ὃ μὴ τύχοιμι] Ἐὰν δέ μοι συμβῇ ἀποθανεῖν, ὅπερ μὴ γένοιτο, δίδωμί σοι ταύτην δούλην. παθὼν, ὃ μὴ γένοιτο τυχεῖν. 1044. Πολλῷ δὲ μόχθῳ] Σὺν πολλῇ ταλαιπωρίᾳ.

Suppl. 587. Θησεύς σ᾽ ἀπαιτεῖ πρὸς χάριν θάψαι νεκροὺς, Ξυγγείτον᾽ οἰκῶν γαῖαν, ἀξιῶν τυχεῖν. *Monk.*

Heath. hunc et seq. versum reddit: *Ego vero, cum in malis tuis præsens aderam, dignum me censebam, cujus amicitiam experirere. Beck.*

Lege, ἐγὼ μὲν —. *Reisk.*

1031. προσκείμενον Lasc. Voces istas confusas vidimus supra 567. 849. *Monk.*

1033. Idem fere legitur versus supra 794. *Monk.*

1034. ἐλειψάμην pro ἐσπεισάμην D. E. Fl. Lasc. probante Tyrwhitto. Sed recte se habet vulgatum. Electr. 514. Σπονδάς τε, λύσας ἀσκὸν ὃν φέρω ξένοις, Ἔσπεισα. *Monk.*

ἐσπεισάμην] MSS. D. E. Flor. Lib. P. et Ed. Lasc. ἐλειψάμην. *Musg.*

1037. Addidi γ᾽, quæ particula in hac formula solennis est. Οὐ μὴν — γε, interposito alio vocabulo, passim occurrit. Videas Phœn. 1638. Οὐ μὴν ἑλίξας γ᾽ ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ, Κακὸς φανοῦμαι. et ibi Porsoni notam. *Monk.*

1039. σῶσον MSS. Lasc. Gaisf. Matth. et sic Tyrwhittus, recte: confer vv. 1063. 1138. Ceteri cum Aldo σῶσαι. Vulgo τήνδε μοι: Matthiæus τήνδ᾽ ἐμοὶ, quod videtur nimis emphaticum. *Monk.*

σῶσαι] Paris. omn. Fl. et Ed. Lasc. σῶσον. *Musg.*

1040. Θρήϊκας Lasc. Ald. Θρηκίους Barnes. Θρηκίας Pierson. ad Mœr. p. 300. Θρηκίας tandem Musgr. ex D. Fl. *Monk.*

Θρηκίας] Ita MSS. D. et Flor. Ed. Ald. θρήϊκας. *Musg.*

Θρηκίους] Lego Θρηκίους metri causa, cum olim Θρήϊκας legebatur. Liber Heinsio-Scaligerianus Θρήϊσσας legit. *Barnes.*

Ἕως ἂν ἵππους δεῦρο Θρηκίας ἄγων
Ἔλθω, τύραννον Βιστόνων κατακτανών.
Πράξας δ' ὃ μὴ τύχοιμι, (νοστήσαιμι γὰρ)
Δίδωμι τήνδε σοῖσι πρόσπολον δόμοις.
Πολλῷ δὲ μόχθῳ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς·
Ἀγῶνα γὰρ πάνδημον εὑρίσκω τινὰς
Τιθέντας ἀθληταῖσιν, ἄξιον πόνου,
Ὅθεν κομίζω τήνδε, νικητήρια
Λαβών· τὰ μὲν γὰρ κοῦφα τοῖς νικῶσιν, ἦν
Ἵππους ἄγεσθαι, τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα

Donec adducens Thracios equos huc
Rediero, interfecto tyranno Bistonum:
Nactus vero sortem, quam avertant Dii: (utinam enim redeam)
Do hanc ancillam tuæ familiæ.
Venit autem in meas manus *cum* multo labore.
Invenio enim aliquos publicum certamen
Ponentes athletis, dignum labore:
Unde abduco hanc, præmium victoriæ
Accipiens. Illis enim, qui *in* levioribus vincebant, licebat
Equos abducere. Illis vero, qui *in* gravioribus

S. 1045. Ἀγῶνα γὰρ] Αἰνίττεται εἰς τὸν τοῦ Θανάτου ἀγῶνα, ὃν νικήσας ἀνήγαγε * τὴν

* In vitio νικήσασαν ἤγαγε Florr. 6. 15. cum Junt. et Basil. conspirant, nisi quod 15. νικήσασα habet. Aliud subjecit Barn. (εὑρίσκω ἀντὶ τοῦ εὕρηκα, ἐνεστὼς ἀντὶ παρῳχημένου.) Ἰησοῦς ὁ Βαρνεσίου.

Pierson. legit in fœm. Θρηκίας, monetque, Atticos interdum neglexisse iota subscr. ad Mœr. p. 300.

Præstabat Scaligeri Θρηΐσσας pro Barn. Θρηκίους. Nam ἵππος plerumque in fœm. usurpatur et ας producitur. Et in ed. vett. est Θρήϊκας. *Reisk.*

1042. Interpretatur Wakefieldius Πράξας δ' ὃ μὴ τύχοιμι, *si tamen id patiar, quod utinam mihi non contingat pati.* Sic Soph. Œd. Col. 1704. ἔπραξεν οἷον ἤθελε. Addas exempla quæ protuli supra ad v. 819. νοστήσοιμι P. Lasc. sed mendose. *Monk.*

νοστήσαιμι] Lib. P. et Ed. Lasc. νοστήσοιμι. *Musg.*

1044. Habent Lasc. Ald. Πολλῶν δὲ μόχθων ἦλθε χεῖρας εἰς ἐμάς. quæ expedire tentant viri docti supplendo μετὰ, aut διὰ aut γέρας. Quod nunc editum est restituit Musgravius ex B. D. Fl. Schol. et idem dudum conjectura assecutus erat Reiskius. *Monk.*

Πολλῷ δὲ μόχθῳ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς.] Ita MSS. B. D. et Flor. Consentit quoad πολλῷ δὲ μόχθῳ Scholiastes. Ed. Ald. πολλῶν δὲ μόχθων ἦλθε χεῖρας εἰς ἐμάς. *Musg.*

Πολλῶν δὲ μόχθων] Subaudi μετὰ, vel lege cum Schol. πολλῷ δὲ μόχθῳ, addito γ', ad hiatum vitandum. *Barnes.*

Ita, ut M. edidit, conjecerat jam Reisk. *Beck.*

Ad πολλῶν μόχθων subaudiendum puto γέρας, aut simile nomen quoddam, aut saltem præpos. διά. *Heath.*

1047. νικητήρια de una muliere, ut προσφάγματα in Hec. 269. συγκοιμήματα Andr. 1277. νυμφευτήρια Tro. 254. et alia ejusmodi. *Monk.*

Ὅθεν κομίζω τήνδε, νικητήρια λαβὼν etc.] Inter præmia fortibus viris destinata, me-

Νικῶσι, πυγμὴν καὶ πάλην, βουφόρβια·
Γυνὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς εἵπετ'· ἐντυχόντι δὲ
Αἰσχρὸν παρεῖναι κέρδος ἦν τόδ' εὐκλεές.
Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον, σοὶ μέλειν γυναῖκα χρή·
Οὐ γὰρ κλοπαίαν, ἀλλὰ σὺν πόνῳ λαβὼν
Ἥκω· χρόνῳ δὲ καὶ σύ μ' αἰνέσεις ἴσως.
ΑΔ. Οὔτοι σ' ἀτίζων, οὐδ' ἐν ἐχθροῖσιν τιθεὶς,
Ἔκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίους τύχας·
Ἀλλ' ἄλγος ἄλγει τοῦτ' ἂν ἦν προσκείμενον,
Εἴπερ πρὸς ἄλλου δώμαθ' ὡρμήθης ξένου.

Vincebant, *in* pugilatu et lucta, armenta;
Mulier vero præterea sequebatur: *mihi* vero incidenti,
Turpe fuisset gloriosum hoc lucrum negligere.
Verum, ut dixi, tibi oportet curæ esse hanc mulierem:
Non enim furtivam, sed cum labore adeptus
Venio; tempore autem et tu mihi gratias ages fortasse.
Ad. Neque te contemnens, neque inter inimicos ponens,
Celavi meæ conjugis miseras calamitates:
Sed fuisset mihi dolor hic additus dolori,
Si ivisses ad alîus hospitis ædes:

S. Ἄλκηστιν. 1051. Ἐν τυχόντι δὲ] Ἐπειδὴ ἔτυχον ἐκεῖσε, τὸ μὲν κερδαίνειν αὐτὴν εὐκλεῶς ἡγησάμην, τὸ δὲ ἐᾶσαι αἰσχρόν. 1056. Οὔτοι σ' ἀτίμαζω,] Οὐ διὰ τοῦτο σε ἔκρυψα τὸ πάθος τῆς γυναικὸς, ἀτιμάσαι σε βουλόμενος. * 1060. Ἄλις δὲ] Ἤρκει † τὸ ἐμὲ

* Barn. (οὔτοι σ' ἀτίζων) ἀτιμάζων, καὶ Ὅμηρος, (Il. ύ. 666.) "ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων Ἔρχεται." καὶ Ἀπολλώνιος Ἀργοναυτικῶν δευτέρῳ, Ἀλλὰ Διὸς δείδοικα δίκην ἰθεῖαν ἀτίσσαι. Ὁ δὲ νοῦς. οὐ διὰ τοῦτο etc. hac nota addita: Hæc inter scholia inserui ad astruendam lectionem τοῦ ἀτίζων, quia male prius aderat ἀτιμάζων tam in textu quam in scholiis (imo in his quidem ἀτιμαζω). Nec a Cantero notabatur; Scaliger tamen legit ἀτίζων.

† Vulgo ἀρκεῖ. Florr. 6. 15. ἤρκει. Mox εἴ πως, εἰ ante ἔστι δὲ δυν. iidem addunt.

morantur veteribus *tripodes, boves, equi, fœminæ, lebetes, arma, æs, ferrum, aurum* et *argentum*, dein *coronæ;* ut ex Homeri Iliad. XXI. ex Virgilio et aliis constat. Horum autem præcipua erant *boves* ad sacrificia et epulas, et mulieres formosæ, ad ministeria et contubernium: Equi erant secundo loco habiti, ut vel ex hoc ipso patet loco: τὰ γὰρ κοῦφα τοῖς νικῶσιν ἦν ἵππους ἄγεσθαι. et τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα νικῶσι, βουφόρβια, Γυνή τε etc. *Barnes.*

1048. Notum est Græcos dixisse νικᾷν μάχην, νικᾷν ἀγῶνα, νικᾷν ἄεθλον. ut Pind. Ol. IV. 34. νικῶν δρόμον. Xen. Anab. VI. 5. 23. ἀναμιμνήσκεσθε ὅσας δὴ μάχας σὺν τοῖς θεοῖς ὁμόσε ἰόντες νενικήκατε. Eadem igitur constructio est hujus loci. Quæ de præmiis certaminis habet Noster, sumpsisse videtur ex Homero Il. Ψ. 259. Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα λέβητάς τε, τρίποδάς τε, Ἵππους θ', ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα, Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον. Ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλα' ἄεθλα Θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν, Καὶ τρίποδ' — *Monk.*

1053. μέλλειν Lasc. *Monk.*

1055. χρόνῳ] H. e. *tandem: post longum tempus* id. qd. διὰ χρόνου· ut ap. Eurip. Phœnn. v. 302. 313. 1058. Hippol. 1116. Theocrit. Id. 15. 1. *Kuinoel.*

1056. ἀτιμάζων Schol. Lasc. Ald. et edd. ante Barnesium. Corrigendum ἀτί-

Ἅλις δὲ κλάειν τοὐμὸν ἦν ἐμοὶ κακόν.
Γυναῖκα δ', εἴ πως ἐστὶν, αἰτοῦμαί σ', ἄναξ,
Ἄλλον τιν', ὅστις μὴ πέπονθεν οἷ' ἐγὼ,
Σώζειν ἄνωχθι Θεσσαλῶν· πολλοὶ δέ σοι
Ξένοι Φεραίων· μή μ' ἀναμνήσῃς κακῶν.
Οὐκ ἂν δυναίμην, τήνδ' ὁρῶν ἐν δώμασιν,
Ἄδακρυς εἶναι· μὴ νοσοῦντί μοι νόσον
Προσθῇς· ἅλις γὰρ ξυμφορᾷ βαρύνομαι.
Ποῦ καὶ τρέφοιτ' ἂν δωμάτων νέα γυνή;
Νέα γὰρ, ὡς ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει·

Satis enim mihi fuit hoc meum deplorare malum.
Mulierem vero, si quo modo licet, oro te, rex,
Alium aliquem, qui non sit passus qualia ego,
Servare jube Thessalorum: multi vero tibi *sunt*
Hospites inter Pheræos: ne redigas mihi in memoriam *meam* mala.
Non possem, videns hanc in domo,
Sine lacrymis esse: ne dolenti mihi dolorem
Addas: satis enim *mea* calamitate gravor.
In qua parte ædium educabitur juvencula?
Nam juvencula est, ut ex veste et ornatu videtur,

S. *κλαίειν τὸ ἐμὸν κακόν. τίς χρεία καὶ σὲ παρόντα;* 1061. Εἴ πως] Εἰ ἔστι δὲ δυνατὸν, παρακαλῶ σε, ταύτην τὴν γυναῖκα ἄλλον κέλευε λαβεῖν Θεσσαλῶν, ὅστις οὐ πέπονθεν οἷα

ζων viderunt Scaliger et Portus, et hoc scriptum est in Fragmento MSti hujus fabulæ in Museo Britannico. Ita in Suppl. 19. ubi *νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν*, habet Codex *ἀτιμάζοντες*. Extat *ἀτίζειν* etiam in Suppl. 867. Rhes. 252. 327. Dyct. Fragm. iv. Æsch. Theb. 437. Eum. 545. Soph. Œd. Col. 1153. Vid. Ruhnken. Epist. Cr. I. p. 9. Deinde pro *ἐχθροῖσιν* omnes editiones Musgravianam præcedentes exhibent *αἰσχροῖσι*: alteram servavit unus Codex B. In Soph. Aj. 1059. confusa sunt *αἰσχίστῳ* et *ἐχθίστῳ*. *Monk.*

Vide Markland. in Suppl. 19. *Burn.*

ἀτίζων cum Barnesio exhibet fragmentum Alcestidis in Museo Britannico. Edd. Vett. *ἀτιμάζων*. *ἐχθροῖσιν* pro *αἰσχροῖσιν* lego ex MS. B. quanquam retineri potest *αἰσχροῖσιν*, deleta interpunctione post *τιθεὶς*, ut constructio sit *οὔτ' ἐν αἰσχροῖσι τιθεὶς ἀθλίους γυναικὸς τύχας.*

1057. Ita Musgr. ex B. D. Fl. Lasc. *ἀθλίου* Ald. Observat Elmsleius ad Heracl. 750. ambiguitatis vitandæ causa *ἀθλίους* dicere maluisse Poëtam quam *ἀθλίας*. Scilicet *ἄθλιος* est adjectivum ex eo genere, quod attigi supra ad v. 125. *Monk.*

ἀθλίους] Ita MSS. B. D. Flor. et Ed. Lasc. Vulgo *ἀθλίου*. *Musg.*

1058. Tro. 595. *ἐπὶ δ' ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται.* *Monk.*

1059. *εἴ του πρὸς ἄλλου* Matthiæ. nescio unde; vulgatum non improbandum censeo. *Monk.*

1061. *αἰτοῦμε σ'* Lasc. *Monk.*

1067. *συμφοραῖς* Matth. contra librorum auctoritatem. Est quidem supra v. 42. *Φίλου γὰρ ἀνδρὸς ξυμφοραῖς βαρύνομαι.* sed fortasse hæc variare maluerit poëta. *Monk.*

1068. *ποῦ καὶ τρέφοιτ' ἄν—;* De hac formula videas notam ad v. 498. Conjecit Wakefieldius *στρέφοιτ' ἄν*, propter v. 1071. speciose quidem: alterum vero scripsit Euripides. Conf. infra v. 1074. Iph. A. 754. *Χρὴ δ' ἐν δόμοισιν ἄνδρα τὸν σοφὸν τρέφειν Γυναῖκα χρηστὴν κἀγαθὴν, ἢ μὴ τρέφειν.* Lasc. *δομάτων*. *Monk.*

1069. *νέα* Lasc. Ald. et Herv. 1. Mu-

Πότερα κατ' ἀνδρῶν δῆτ' ἐνοικήσει στέγην;
Καὶ πῶς ἀκραιφνὴς ἐν νέοις στρωφωμένη
Ἔσται; τὸν ἡβῶνθ', Ἡράκλεις, οὐ ῥάδιον
Εἴργειν· ἐγὼ δέ σου προμηθίαν ἔχω.
Ἢ τῆς θανούσης θάλαμον εἰσβήσας τρέφω;
Καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει;
Διπλῆν φοβοῦμαι μέμψιν, ἔκ τε δημοτῶν,
Μή τις μ' ἐλέγξῃ, τὴν ἐμὴν εὐεργέτιν
Προδόντ', ἐν ἄλλης δεμνίοις πίτνειν νέας·

Utrum igitur in virorum habitabit tectis?
Et quomodo pura, versans inter juvenes,
Erit? non est facile juvenes, O Hercules,
Coërcere: ego vero tui providam curam gero.
An alam *eam*, in thalamum mortuæ?
Et quomodo admittam hanc in lectum illius?
Duplicem metuo reprehensionem, et ex civibus
Ne quis me reprehendat, quod *uxorem* de me benemeritam
Prodens, in alterius juvenculæ lectis jaceam:

S. ἐγώ. 1071. Καὶ πῶς ἀκραιφνὴς] Καὶ πῶς ἄφθορος ἀνδρῶν εἴη, ἐν νέοις στρεφομένη; 1073. Προμηθίαν] Εὐλάβειαν, φόβον. Fl. 2. 1074. Ἢ τῆς θανούσης] Ἀλλ' ἐρεῖς, εἰς τὸν τῆς τεθνηκυίας θάλαμον εἴσφερε ταύτην. καὶ πῶς οὐκ ἄτοπον τοῦτο, καὶ τῶν δημοτῶν, * καὶ τοῦ δήμου, καὶ τῆς γυναικός. οὐκοῦν διπλῆ μέμψις. 1079. Ἀξία δ' ἐμοὶ]

* Novum scholion orditur Barn. ἔκ τε δημοτῶν (sic pro καὶ τῶν δ.) καὶ τοῦ δ. E Florr. nihil notatum.

tatum est in Herv. 2. Νέα γὰρ ὡς, ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει. et sic vulgo, recte quoad literas. Constructio autem est νέα γάρ ἐστι, ὡς πρέπει ἐσθ. κ. κ. Conferas exempla verbi πρέπειν in eodem usu, citata supra ad v. 528. Τί χρῆμα κουρᾷ τῆδε πενθίμῳ πρέπεις; *Monk.*

1070. Lege, δῆθεν οἰκήσει. *Reisk.*

1071. στεφωμένη Lasc. *Monk.*

1073. Subauditur, ut videtur, præpositio ἀμφὶ, hic et infra v. 1079. *Monk.*

1074. Aldina corrupte εἰς θάλαμον βήσας: et hoc vitium editiones ante Musgravium occupaverat. Is dedit θάλαμον εἰσβήσας, quod habent B. D. Fl. Fragm. Lasc. quodque conjecerant Canterus, Duportus, alii. Notabunt tirones aoristum βῆσαι, cum compositis, active significare; ut in Med. 212. Ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον. Hel. 1636. εἰς δὲ γαῖαν ἐξέβησέ σοι Τάδ' ἀγγελοῦντα. Cycl. 466. Κἄπειτα καὶ σὲ, καὶ φίλους, γέροντά τε, Νεὼς μελαίνης κοῖλον ἐμβήσας σκάφος, Διπλαῖσι κώπαις τῆσδ' ἀποστελῶ χθονός. Homer. Il. I. 542. πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς. et sic passim. *Monk.*

θάλαμον εἰσβήσας] Ita MSS. B. D. Fl. et Fragm. Ed. Ald. εἰς θάλαμον βύσας. *Musg.*

Morello accedo reponenti θάλαμον εἰς, ut in quarta sede vitetur anapæstus. *Heath.*

1075. Compositum ἐπεισφρεῖν in re simili adhibet Noster Electr. 1039. Ἀλλ' ἦλθ', ἔχων μοι μαινάδ' ἔνθεον κόρην, Λέκτροις τ' ἐπεισέφρησε. Confer etiam Herc. F. 1270. Ἔτ' ἐν γαλακτί τ' ὄντι γοργωποὺς ὄφεις Ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς Ἡ τοῦ Διὸς ξύλλεκτρος. Exponit Hesychius ἐπεισφρήσας· ἐπεισενεγκών. et εἰσέφρησεν· εἰσήγαγεν. Hujus vocabuli exempla e soluta oratione citat vir doctus in Misc. Obs. V. p. 294. et e Nostri Tro. 653. Arist. Vesp. 892. ἐπεισφρῶ et τῷ 'κείνης Lasc. *Monk.*

Καὶ τῆς θανούσης (ἀξία δέ μοι σέβειν)
Πολλὴν πρόνοιαν δεῖ μ' ἔχειν. σὺ δ', ὦ γύναι,
Ἥτις ποτ' εἶ σὺ, ταὔτ' ἔχουσ' Ἀλκήστιδι
Μορφῆς μέτρ' ἴσθι, καὶ προσήϊξαι δέμας.
Οἴμοι· κόμιζε πρὸς θεῶν ἀπ' ὀμμάτων
Γυναῖκα τήνδε, μή μ' ἕλῃς ᾑρημένον·
Δοκῶ γὰρ, αὐτὴν εἰσορῶν, γυναῖχ' ὁρᾶν
Ἐμήν· θολοῖ δὲ καρδίαν· ἐκ δ' ὀμμάτων
Πηγαὶ κατερῤῥώγασιν· ὦ τλήμων ἐγὼ,

Et hujus mortuæ (digna enim est quæ a me colatur)
Oportet me habere rationem. Tu autem, O mulier,
Quæcunque tandem tu sis, similem habere te Alcestidi
Formæ modum scito, et esse similis corpore.
Heu mihi! aufer per deos a meis oculis
Istam mulierem, ne me occidas perditum.
Videor enim ipsam intuens, conjugem intueri
Meam: offuscat autem animum, et ex oculis
Fontes erumpunt: O me miserum,

S· Παρ' ἐμοῦ τιμᾶσθαι ἡ Ἄλκηστις ἀξία ἐστί. 1082. Μορφῆς μέτρ' ἴσθι,] Προσεοικὸς γὰρ ἔχει * τὸ αἴθυγμα ἐκείνης τῆς μορφῆς. Προσηϊξαι] Ὥρμησαι. Fl. 2. 1084. Ἕλῃς, Φονεύσῃς, κρατήσῃς. Fl. 2. 1086. Θολοῖ δὲ,] Ταράττει, ἀπὸ τοῦ θόλου τῆς σηπίας,

* Barn. Mor. Musgr. ἔχεις.

Καὶ πῶς ἐπεισφρῶ] Vid. ad Herc. Fur. v. 1270. *Barnes.*

1078. Ποδόντ' Lascaris, πιτνεῖν omnes. *Monk.*

1079. Vide supra v. 445. ἀξία δέ μοι Τιμῆς, et quæ ibi observata sunt. *Monk.*

1081. ταὔτ' Lasc. Ald. et seqq. mira constantia. ταὐτ' Musgr. Gaisf. Solus Matthiæus habet ταὔτ' *eadem*, prout legendum monuit Æmilius Portus. De participio cum ἴσθι adhibito vid. ad Hipp. 304. *Monk.*

1082. "Hom. Odyss. Δ. 796. δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί." Barn. *Monk.*

προσήϊξαι] Legendum puto προσηῖχθαι, ut subjiciatur τῷ, ἴσθι. Latine: *scito — et Te similem esse. Musg.*

προσήϊξαι δέμας.] Æmil. Portus hic videtur dubitare de hec verbo, quamquam agnoscat thema προσείκω, unde προσεῖγμαι, cum suo autem augmento, quod ille per figuram solvit, προσήϊγμαι. Cum hæc vox sit familiaris et nota, et Homero usurpata, Odyss. Α. v. 796. etc. — Δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί, sine augmento vero pluries, ut ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, hæc ego præteriissem, (minuta enim sunt) nisi ille, quasi animi dubius, προσαισσω addidisset. *Barnes.*

προσῆκται hinc laudat Piers. ad Moer. p. 300. pro quo Hes. habeat: Προσήϊκται· προσέοικε. *Beck.*

1084. ἠρτημένον Lasc. quod male probavit Tyrwhittus. Wakefieldius edidit ἔχῃς, proposuit ἕλῃς ἠτημένον, utrumque perperam: Conf. supra v. 1066. μὴ νοσοῦντί μοι νόσον Προσθῇς. *Monk.*

Lege, μή με λήσω ᾑρημένος, *ne capiar ejus amore imprudens*, non sentiens. ω et η colliquescunt in scansione. *Reisk.*

1086. Hesychius, θολῶσαι· ταράξαι, σκοτίσαι. Idem ἐπιθολοῦσι· ἐπισκοτοῦσι, ταράττουσι. Verbum derivatur a θόλος, quod interpretantur τὸ τῆς σηπίας μέλαν Hesych. Etymol. M. Suid. Zonar. et alii Grammatici. Ceterum Etymol. M. p. 750, 10. τεθολωμένος — καὶ ἐπὶ χαρᾶς· Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· Γελῶντα, καὶ χαίροντα,

῾Ως ἄρτι πένθους τοῦδε γεύομαι πικροῦ.
ΧΟ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχοιμ' ἂν εὖ λέγειν τύχην·
Χρὴ δ', ὅστις εἶ σὺ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν.
῾ΗΡ. Εἰ γὰρ τοσαύτην δύναμιν εἶχον, ὥστε σὴν
Εἰς φῶς πορεῦσαι νερτέρων ἐκ δωμάτων
Γυναῖκα, καί σοι τήνδε πορσῦναι χάριν.

Ut nunc primum luctum hunc acerbum esse experior.
Cho. Ego quidem non possem laudare *præsentem* fortunam,
Oportet autem *te*, quisquis sis tu, sustinere quod deus dat.
Her. Utinam vero tantam vim haberem tuam,
Ut in lucem reducerem ex inferorum ædibus
Conjugem, et tibi hoc præstarem officium!

S. ἡ μέλλουσα ἀγρεύεσθαι τοῦτον προΐεται ὑπὲρ τοῦ σκοτίσαι * τὸν ἀγρεύοντα. 1089. Τύ-

* Ὑπὲρ τοῦ σκ. Florr. 6. 15. pro ὑπὸ τοῦ σκ.

καὶ τεθολωμένον: καὶ ἐπὶ λύπης· Ὑπὸ τῆς ἀνοίας ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία. Ejusdem familiæ est vox θολερὸς, *turbidus*, Suppl. 224. Æsch. Prom. 910. vid. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 142. Quin et explicat Timæus θολῶσαι· θολερὸν ποιῆσαι. *Monk.*

1087. Citat Porsonus ad Phœn. 381. necnon Herc. F. 98. δακρυῤῥόους πηγάς. 626. νάματ' ὄσσων, ib. 448. δακρύων πηγάς. etiam Soph. Antig. 803. Trach. 854, 921. Ceterum ὦ τλήμων ἐγὼ, solennis senarii clausula, observante Porsono ad Hipp. 1458. *Monk.*

Κατεῤῥώγασιν.] A ῥήσσω, ἔῤῥωγα *Attice*; eleganter de *lacrymis* usurpatur et de *fontibus*. *Barnes.*

1088. Huc refer citata Hipp. 659. *Monk.*

῾Ως ἄρτι πένθους τοῦδε γεύομαι πικροῦ.] Γεύομαι pro πάσχω. Ita Hecub. v. 375. Ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν, Φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ' αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ. Sic Æschylus in Τοξότισι: Νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων Ὀφθαλμὸς; ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη. Sic et nostræ literæ loquuntur, Hebr. c. 2. v. 9. Τὸν δὲ βραχὺ παρ' ἀγγέλους ἠλαττωμένον βλέπομεν Ἰησοῦν, διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον, ὅπως χάριτι Θεοῦ ὑπὲρ παντὸς γεύσηται θανάτου. *Barnes.*

Scil. verba sensuum inter se sæpenumero solent permutari, ut ap. Soph. Trach. 1108. μόχθων μυρίων ἐγευσάμην, ubi Schol. ἐγευσάμην· ἐπειράσθην, πεῖραν ἔσχον. Eurip. Suppl. 787. ἄλγος ἰδεῖν Hom. Od. α'. 58. καπνὸν νοῆσαι. Terent. Eunuch. 2, 3, 45. *audire*. pro videre. Conf. Gatakerus de Styl. N. T. c. 38. p. 146. Trai: Abreschius Animadverss. ad Æschyl. T. I. p. 2. T. II. p. 10. Petr. Victorius Lectt. Varr. 9. 19. Albertius Obss. Philoll. ad Hebr. 6. 4. p. 424. Dresiguis de V. M. 1, 37. p. 258. ss. Vorstius in Philol. Sacr. c. 39. p. 721. Lips. et Krebs. Obss. e. Joseph. in N. T. p. 374. *Kuinoel.*

1090. σὺ omittit Lasc. ὅστις ἐστὶ conjicit Tyrwh. *Monk.*

1091. Sic edidit Musgravius ex MSS. omnibus et Lasc. probante Tyrwhitto, et sequentibus nuperis editoribus. Habet Aldus εἶχον ἐκ Διὸς, quod defendi potest. Frequens est εἰ γὰρ optantis; sed notanda in hoc usu differentia indicativi et optativi: εἰ γὰρ εἶχον valet *utinam haberem*, εἰ γὰρ ἔχοιμι, *utinam habeam*, ut εἰ γὰρ—φανείης supra v. 91. Utriusque exempla obvia sunt. Noster Orest. 1597. Εἰ γὰρ κατέσχον, μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο. 1631. εἰ γὰρ τόδ' ἦν. *Monk.*

εἶχον, ὥστε σὴν] Ita Paris. omn. Ed. Lasc. et Fragm. Vulgo εἶχον ἐκ Διός. *Musg.*

1093. πορσύναι ed. præter Matth. *Monk.*

1094. De locutionibus ἐβουλόμην ἂν, ἤθελον ἂν, vid. Dawes. Misc. Cr. p. 237. Usum vocis ποῦ illustravit Porsonus Advers. p. 283. *Monk.*

1096. ὑπέρβαιν' Lasc. Ald. ὑπέρβαλ' B. D. Fl. et sic Wakef. Matth. minus recte; imperativus aoristi post μὴ non solet adhiberi. vid. Porson. ad Hec. 1174. Dedi

ΑΔ. Σάφ' οἶδα βούλεσθαί σ' ἄν· ἀλλὰ ποῦ τόδε;
Οὐκ ἔστι τοὺς θανόντας εἰς φάος μολεῖν.
ἩΡ. Μή νυν ὑπέρβαλλ', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε.
ΑΔ. Ῥᾷον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.
ἩΡ. Τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλοις ἀεὶ στένειν;
ΑΔ. Ἔγνωκα καὐτός· ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἐξάγει.

Ad. Satis scio tuam voluntatem: sed ubi hoc fieri potest?
Impossibile est mortuos redire in vitam.
Her. Ne nunc transgrediaris modum, sed feras moderate.
Ad. Facilius est quam miseriam sustinere, alios monere.
Her. Quid vero proficies, si semper gemere velis?
Ad. Scio et ipse: sed amor quidam *ad hoc* me rapit.

S. χην·] Τὴν μοῖραν. τινὲς δὲ τὴν διδομένην σοι γυναῖκα παρὰ Ἡρακλέους· οὐ καλῶς. Fl. 6. 15. 1094. Σάφ' οἶδα] Καλῶς οἶδα, ὅτι ἤθελές μοι συνεργεῖν. 1096. Ἀλλ' ἐναισίμως] Ἀλλὰ καθηκόντως φέρε. 1097. Ἢ παθόντα] Ὡς νῦν ῥᾳδίως παραινεῖς.

de meo ὑπέρβαλλ', quod cum altero facillime confundi poterat. ὑπερβάλλειν, significans *modum excedere*, satis obvium est legentibus. Med. 127. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς. Hipp. 928. Δέδοικα, μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς. Aristoph. Plut. 109. Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Deinde ἐναισίμως est καθηκόντως, interprete Scholiasta. ἐναίσιμον· καθῆκον, τ.μ.ν. Hesych. Legitur adverbium in Æsch. Agam. 925. Adjectivum ibid. 784. et passim apud Homerum. Habet autem Lascaris αἰνεσίμως. Porsonus in Collatione Cod. Harl. Odyss. B. 159. ubi αἰνέσιμα pro ἐναίσιμα Codex, notat simile vitium in nostro loco, et in Æschylo Athenæi XV. p. 667. C. Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ αἰνεσίους ἐμοί. quod infeliciter tentarunt alii: corrigit vir magnus ἐναισίους. De permutatis αι et ε videndus idem in Advers. p. 58. Quin et Scholiorum ed. Arsen. corruptius ἀλλ' αἰνέσιμος. Ceterum omnes editiones μὴ νῦν; non dubitavi edere encliticum, quod sententia videtur postulare. Neque timendum est de quantitate τοῦ νυν: Tragicos enim, non minus quam Comicos, nonnunquam producere hanc syllabam patebit, ut opinor, inspicienti Æsch. Theb. 228, 232. Soph. Electr. 316. ubi hoc argumentum attigi (*Mus. Cr.* I. p. 73.) loca quædam corrigens. In Orest. 786. legendum Ἕρπε νυν οἴαξ ποδός μοι. In hac re, frustra ad veteres edd. provocabis: in v. 1127. habet Lascaris Νίκα νῦν. οὐ μὴν ἀνδάνοντά μοι ποιεῖς. et supra v. 151. tantum non omnes Ἴστω νῦν εὐκλεής γε κατθανουμένη. *Monk.*

ὑπέρβαιν'.] MSS. B. D. Fl. ὑπέρβαλ'. *Musg.*

1097. " Hanc sententiam Dio Cassius mutuatur ab Euripide (p. 71. A.) ῥᾷον παραινέσαι ἑτέρους ἐστὶν, ἢ αὐτὸν παθόντα καρτερῆσαι." Barn. Conf. Æsch. Prom. 271. Ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς Πράσσοντ'. ubi vid. Blomfield. *Monk.*

Ῥᾷον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν,] Hanc sententiam Dio Cassius mutuatur ab Euripide, l. 38. Ῥᾷον παραινέσαι ἑτέρους ἐστὶν, ἢ αὐτὸν παθόντα καρτερῆσαι. Vid. quæ nos ad Herc. Fur. v. 1249. Thales interrogatus, Τί χαλεπώτατον, γνῶναι ἑαυτὸν, ἔφη· τί ῥᾷστον, ἄλλῳ ὑποτίθεσθαι. *Barnes.*

Usi sunt hac sententia Dio Cass. et Terent. quorum locos contulit L. Bos Anim. ad Scr. Gr. p. 23. *Beck.*

1098. Significationem τοῦ προκόπτειν tractavi ad Hippol. 23. Conferas Hec. 954. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ Θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν; Alcæi Fragm. iii. Οὐ χρὴ κακοῖσιν θῦμον ἐπιτρέπην· Προκόψομες γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι. Pro θέλοις, quod habent Lasc. et Ald. θέλεις e MSS. dedit Wakefieldius cum recentioribus; sed alterum rectius, ut mihi videtur.

θέλεις] Ita Parisiens. omn. Ed. Lasc. et fragm. Ed. Ald. θέλοις. *Musg.*

ʿΗΡ. Τὸ γὰρ φιλῆσαι τὸν θανόντ' ἄγει δάκρυ.
ΑΔ. Ἀπώλεσέν με, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω.
ʿΗΡ. Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες· τίς ἀντερεῖ;
ΑΔ. Ὥστ' ἄνδρα τόνδε μηκέθ' ἥδεσθαι βίῳ.
ʿΗΡ. Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι κακόν.
ΑΔ Χρόνον λέγοις ἄν, εἰ χρόνος τὸ κατθανεῖν.
ʿΗΡ. Γυνή σε παύσει, καὶ νέου γάμου πόθος.
ΑΔ. Σίγησον· οἷον εἶπας· οὐκ ἂν ᾠόμην.
ʿΗΡ. Τί δ'; οὐ γαμεῖς γάρ, ἀλλὰ χηρεύσεις μόνος;

Her. Diligere enim mortuum, elicit lacrymas.
Ad. Perdidit me, et multo magis quam dicere possum.
Her. Amisisti bonam conjugem: quis contradicet?
Ad. Ita ut hic vir non amplius delectetur *vita*.
Her. Tempus molliet: nunc vero malum tuum adhuc juvenescit.
Ad. Tempus dixeris, si tempus est mori.
Her. Mulier abducet te a luctu, et desiderium novarum nuptiarum.
Ad. Tace: quid dixisti: nunquam *hoc* putâssem.
Her. Quid? non duces igitur uxorem, sed manebit viduus torus?

S. 1099. Ἔρως] Τοῦ θρηνεῖν. 1101. Κἄτι μᾶλλον] Ὑπεραπώλεσεν. 1103. Ἄνδρα τ' όνδ' Ἑαυτὸν λέγει δεικτικῶς. 1105. Χρόνον λέγοις ἄν,] Ὁ χρόνος με θεραπεύσει, εἰ χρόνον λέ-

1099. Elmsleius delet μ' propter metrum, censens talem versum canoni Porsoniano de quinto senarii pede repugnare. Videas ipsum in doctissima Censura Hecubæ (*Edinb. Rev.* T. XIX. p. 78.) Fateor iambum fore numerosiorem: nec tamen ausus essem omnes hujusmodi versiculos sollicitare; quod fecit Elmsleius. Vulgatum tuetur Suppl. 79. *Ἄπληστος ἅδε μ' ἐξάγει χάρις γόων.* *Monk.*

1102. Γ. ἐ. ἤ] Eadem verba supra v. 430. *ἤμπλακες* Lasc. Ald. *Monk.*

Hes. *ἤμπλακες· ἀπέτυχες.* *Beck.*

1104. Χρόνος μαλάξει σ' supra v. 391. q. v. Deinde *ἡβᾷ σοι κακὸν* Lasc. Ald. et MSS. mutandum censuerunt Valckenærius et Porsonus; hujus verba sunt (Præf. ad Hec. p. clxxiv.) "Est versus Alcest. 1106. (Musgr.) *Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι κακόν*, qui ex iis, quæ modo dixi, non incommode defendi potest. Verum quis reponere dubitabit e Galeno IV. de Dogm. Hippocr. et Plat. T. I. p. 283, 55. ed. Bas. Tom. V. p. 152. Charter. quem indicavit Valckenærius Diatrib. p. 28. B. C. *Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει, κακόν*?" Et sic quidem edidere Gaisfordius et Matthiæus, probante Elmsleio (*Edinb. Rev.* T. XIX. p. 81.) Verum controversiam movet Blomfieldius: "Porsoni pace dixerim, veram puto vulgarem lectionem *ἡβᾷ σοι κακόν.* Vox *ἡβάσκειν*, qua nusquam alias utitur Euripides, significat *rejuvenescere, to grow young*, ut *γηράσκειν* est *senescere.*" Habet quidem Hesychius *ἡβάσκοντες· ἐκ δευτέρου νεάζοντες, ἢ αὐξάνοντες.* Photius tamen *ἡβάσκει· ἀκμάζει.* quæ interpretatio nostro loco satis conveniret: Et usurpatur plerumque *ἡβάσκειν* de pueris pubescentibus, ut Xen. Anab. VII. iv. *καλὸν παῖδα ἡβάσκοντα ἄρτι.* Vid. Pierson. ad Mœr. p. 180. Sed quidquid de significatione hujus verbi statuetur, desidero exemplum ejus usus apud veteres Græciæ poëtas: quapropter alteram lectionem *ἡβᾷ σοι* revocandam esse judicavi. *Monk.*

1105. *λέγεις* Lasc. Hunc solœcismum repetunt Kuincel. Wagner. *Monk.*

1106. *πόθοι* Lasc. *Monk.*

γάμου] Γάμος h. l. denotat *coitum*, ut ap. Musæ. v. 5. Achill. Tat. I. 18. 5. 15.

ΑΔ. Οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συγκλιθήσεται.
ἩΡ. Μῶν τὴν θανοῦσαν ὠφελεῖν τι προσδοκᾷς;
ΑΔ. Κείνην, ὅπου πέρ ἐστι, τιμᾶσθαι χρεών.
ἩΡ. Αἰνῶ μὲν, αἰνῶ· μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις.
ΑΔ. Ὡς μήποτ' ἄνδρα τόνδε νυμφίον καλῶν.
ἩΡ. Ἐπήνεσ', ἀλόχῳ πιστὸς οὕνεκ' εἶ φίλος.
ΑΔ. Θάνοιμ', ἐκείνην, καίπερ οὐκ οὖσαν, προδούς.
ἩΡ. Δέχου νυν εἴσω τήνδε γενναίαν δόμων.
ΑΔ. Μὴ, πρὸς σὲ τοῦ σπείραντος ἄντομαι Διός.

Ad. Nulla *mulier* est, quæ cum hoc sit cubitura.
Her. Num speras aliquid te prodesse mortuæ?
Ad. Illam decet honore affici, ubicunque est.
Her. Laudo quidem *hoc*, laudo: sed stultitiæ obnoxius es.
Ad. Ut nunquam virum hunc sponsum vocaturus.
Her. Laudo, quia conjugi fidus es amicus.
Ad. Moriar, si illam prodidero, quamvis non sit amplius *in vivis*.
Her. Recipias sodes in domum istam generosam,
Ad. *Ne*, oro te per Jovem patrem tuum.

S. γοις τὸν μέχρι θανάτου. μέχρι γὰρ θανάτου λυπηθήσομαι. 1109. Τῷδε] Δεικτικῶς ἐμοί. 1113. Ὡς μή ποτ'] Ἴσθι μὴ καλέσων με νυμφίον. 1115. Θάνοιμ', ἐκείνην,] Ἐὰν

Anton. Lib. c. 1. ubi γάμος ἐπράχθη i. e. *coibat*. Nam poëtæ aliique scriptores, urbanitatis studiosi, rem auditu turpem, fere honestis verbis exprimere studuerunt. Vid. Schraderus Animadverss. ad Musæ p. 123. ss. Munkerus ad Antonin. Lib. c. 1. Ez. Spanhem. ad Callim. hymn. in Del. v. 240. Mercerus ad Aristæn. p. 142. Heinsius ad Ovid. A. A. 2, 11. *Kuinoel.*

1108. χηρεύσεις μόνος Lasc. Ald. et editores, præter Musgrav. Gaisford. et Matthiæ. qui χηρεύσει λέχος ex B. D. Fl. Prætuli lectionem editionum, correcto tantum χηρεύσεις. Credibile est hunc locum respexisse Virgilium, Æn. IV. 32. *Solane perpetua mærens carpere juventa? Nec dulces natos, Veneris nec præmia noris? Id cinerem aut manes credis curare repostos?* *Monk.*

χηρεύσει λέχος] Ita MSS. B. D. et Flor. Ed. Ald. χηρεύσεις μόνος. *Musg.*

1109. τῷδε· δεικτικῶς, ἐμοί.] Schol. Vid. ad v. 341. *Monk.*

1111. Elmsleius ad Heracl. 946. Observat verba ὅπου πέρ ἐστι in hoc versu, et καίπερ οὐκ οὖσαν infra 1115. manifesto idem significare. *Monk.*

1112. μωρίαν ὀφλισκάνειν est in Med. 1224. Iph. T. 491. Alcmæon. Fragm. V. *Monk.*

1114. Ἐπήνεσ'. de tali usu aoristi vid. ad Hipp. 1403. *Monk.*

1116. Δέχου νῦν editiones non paucæ post Stiblinianam. γενναίων B. D. Fl. et sic Matth. *Monk.*

γενναίαν] MSS. B. D. et Fl. γενναίων. *Musg.*

1117. Hæc formula adjurandi multis illustrata est ad Hipp. 603. vide supra v. 285. Intelligitur μὴ βιάζου, aut quiddam ejusmodi. *Monk.*

σπείραντος] H. e. *patris*. Nam σπείρειν prop. est *seminare*, deinde *gignere: liberos procreare*. Græci en. in re venerea, metaphoras eleganter e re rustica depromere solent. Sic pater ab Eurip. Herc. Fur. 469. vocatur ὁ κατασπείρας. Qua in forma loquendi Græcos imitati sunt Latini, ut Virg. Æn. II. 540. *Satum quo*

'ΗΡ. Καὶ μὴν ἁμαρτήσει γε, μὴ δράσας τάδε.
ΑΔ. Καὶ δρῶν γε, λύπῃ καρδίαν δηχθήσομαι.
'ΗΡ. Πιθοῦ· τάχ' ἂν γὰρ εἰς δέον πέσοι χάρις.
ΑΔ. Φεῦ. εἴθ' ἐξ ἀγῶνος τήνδε μὴ 'λαβές ποτε.
'ΗΡ. Νικῶντι μέντοι καὶ σὺ συννικᾷς ἐμοί.
ΑΔ. Καλῶς ἔλεξας· ἡ γυνὴ δ' ἀπελθέτω.
'ΗΡ. Ἄπεισιν, εἰ χρή· πρῶτα δ', εἰ χρεὼν, ὅρα.
ΑΔ. Χρὴ, σοῦ γε μὴ μέλλοντος ὀργαίνειν ἐμέ.
'ΗΡ. Εἰδώς τι κἀγὼ τήνδ' ἔχω προθυμίαν.
ΑΔ. Νίκα νυν. οὐ μὴν ἀνδάνοντά μοι ποιεῖς.

Her. Atqui peccabis, non faciens hoc.
Ad. Faciens autem, mordebor dolore *in* corde.
Her. Obtempera: fortasse enim in commodum aliquod gratia excidet.
Ad. Heu! Utinam ex certamine hanc nunquam accepisses.
Her. Cum tamen ego vinco, tu una mecum vincis.
Ad. Recte dixisti, sed mulier hæc abeat.
Her. Abibit, si oportet, sed primum vide, an sit utile.
Ad. Oportet; tu mihi nisi irasceris.
Her. Sciens quiddam et ego, tantum adhibeo studium.
Ad. Vince itaque: non tamen grata mihi facis.

S. γαμήσω προδοὺς ἐκείνην, καίπερ ἀποθανοῦσαν * προδοὺς, ἀποθάνουμαι. 1119. Καὶ δρῶν γε,] Διὰ τὴν Ἄλκηστιν αἰνίττεται. 1122. Νικῶντι μέντοι] Μεταλαμβάνεις τῆς νίκης. 1123. Καλῶς ἔλεξας·] Ἐνόμισεν διὰ τὴν φιλίαν εἰρηκέναι, καὶ μετασχεῖν τῆς νίκης.

* Florr. 6. 15. Καί που ἀποθανοῦσαν, om. altero προδούς.

te mentiris. Plaut. Amphitr. 1, 2, 20. *puer seminatus.* Cic. Offs. 1, 32. *Hercules Jovis satu editus* Uberius hac de re disputabimus aliquando ad Soph. Œd. Tyr. 1280. *Kuinoel.*

1119. Incertus Rhes. 598. λύπῃ καρδίαν δεδηγμένοι; ubi contulit Barnesius Arist. Acharn. 1. Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. *Monk.*

Λύπῃ καρδίαν δηχθήσομαι] Vid. Rhes. v. 598. Λύπῃ καρδίαν δεδηγμένοι. Ita Medeæ v. 109. Ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν. *Barnes.*

1121. μὴ λάβοις Ald. μή 'λαβες Lasc. μὴ 'λάβες B. D. Fragm. Musgr. Gaisf. Matth. Recte Tyrwhittus μὴ 'λαβες. Repetenda sunt quæ notavi supra ad v. 1091. *Monk.*

μὴ 'λάβες] Ita MSS. B. D. Ed. Lasc. et Fragm. Ed. Ald. μὴ λάβοις. *Musg.*

λάβες etiam probat Markl. ad Iphig. in Taur. 347. *Beck.*

Φεῦ] Vid. Hecub. v. 55. *Barnes.*

1123. Καλῶς ἔλεξας usitatissimam esse Euripidi formulam notavit Valckenærius ad Hipp. 715. *Monk.*

1124. ἄθρει pro ὅρα tres MSS. B. D. Fl. et sic Matthiæ. *Monk.*

ὅρα.] MSS. B. D. et Flor. ἄθρει. *Barnes.*

1125. Hactenus ἐμοὶ omnes: verum ὀργαίνειν est *irritare*: Soph. Œd. T. 334. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, (καὶ γὰρ ἂν πέτρου Φύσιν σύ γ' ὀργήνειας) ἐξερεῖς ποτε; ibi Gloss. εἰς ὀργὴν κινήσειας. Extat verbum in Trach. 552. Correxi ἐμέ. *Monk.*

1127. νῦν Lasc. Vid. ad v. 1096. *Monk.*

ποιεῖς] Τὸ ποι syllaba communis est: De quo vid. Hecub. v. 1090. *Barnes.*

ʽΗΡ. Ἀλλ' ἔσθ' ὅθ' ἡμᾶς αἰνέσεις· πιθοῦ μόνον.
ΑΔ. Κομίζετ', εἰ χρὴ τήνδε δέξασθαι δόμοις.
ʽΗΡ. Οὐκ ἂν μεθείην τὴν γυναῖκα προσπόλοις.
ΑΔ. Σὺ δ' αὐτὸς αὐτὴν εἴσαγ', εἰ δοκεῖ, δόμους.
ʽΗΡ. Εἰς σὰς μὲν οὖν ἔγωγε θήσομαι χέρας.
ΑΔ. Οὐκ ἂν θίγοιμι· δῶμα δ' εἰσελθεῖν πάρα.
ʽΗΡ. Τῇ σῇ πέποιθα χειρὶ δεξιᾷ μόνῃ.
ΑΔ. Ἄναξ, βιάζει μ' οὐ θέλοντα δρᾷν τάδε.
ʽΗΡ. Τόλμα προτείνειν χεῖρα, καὶ θιγεῖν ξένης.
ΑΔ. Καὶ μὴν προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ.

Her. Sed erit tempus, cum laudabis nos: obtempera solum.
Ad. Deducite, siquidem oportet hanc recipere in ædes.
Her. Non committam hanc mulierem ministris.
Ad. Tu igitur ipse ipsam introducito, si placet, in domum.
Her. Imo vero ego in tuas manus tradam.
Ad. Non attingam *eam*: licet vero intrare domum.
Her. Commendo eam tantum tuæ dextræ.
Ad. Cogis me, rex, non volentem facere.
Her. Ausis extendere manum, et attingere hospitam.
Ad. Atqui extendo *eam*, ut Gorgoni caput-resectæ.

S. 1124. Πρῶτα δ', εἰ χρεὼν,] Εἰ χρὴ ἀπιέναι * με, σκόπει. 1125. Ὀργαίνειν] Ὀργίζεσθαι. Fl. 2. 1127. Ποιεῖς] Κοινόν. Fl. 2. 1137. Γοργόν' ὡς καρατόμῳ.] Ἧς τὸ κάρα ἀπετμήθη. καὶ ἄλλως. καρατόμῳ, τῇ καρατομηθείσῃ, ἀπὸ τοῦ καρατόμος. 1139.

* Barn. Mor. Musgr. εἰ χρὴ ἀπ. με ἢ γυναῖκα, quod emend. Heath. ἀπιέναι γυναῖκα ἢ μή.

1128. ἔσθ' ὅτε, *aliquando*, interprete Musgravio ad Suppl. 1150. ubi nunc legitur, ex emendatione Tyrwhitti, Ἆρ' ἔσθ' ὅτ' Ἀσωποῦ με δέξεται γάνος; *Monk.*

1130. μεθείμην B. D. Fl. Verum μεθιέναι accusativum, μεθίεσθαι genitivum adsciscit, docente Dawesio Misc. Cr. p. 236. Iidem codices pro τὴν habent σοῖς, quod miror probasse Valckenærium (ad Phœn. 522.) et edidisse Matthiæum. *Monk.*

μεθείην τὴν γυναῖκα] MSS. B. D. et Fl. μεθείμην σοῖς γυναῖκα. *Musg.*

Cod. Flor. σοῖς. v. Valcken. ad Phœniss. 522. Idem μεθείμην improbat. *Beck.*

1131. Hactenus editum est δόμοις. Emendavi δόμους, quod syntaxin flagitare arbitror, consentiente viro docto Jacobo Tate. *Monk.*

1136. Omnes editi consentiunt in θίγειν, scil. a θίγω, quod verbum est nihili. Aliam lectionem exhibet Cod. Fl. πρότεινε — θίγε, quam veram esse censet Valckenærius ad Phœn. 458. et recepit Matthiæus; nec ego repugno; sed vulgatam lectionem, quæ est in edd. et ceteris MSS. nolo temere mutare. *Monk.*

MS. Flor. πρότεινε et θίγε: deinde in versu sequenti καὶ δή.

Cod. Flor. sic:

Ἡρ. Τόλμα. πρότεινε χεῖρα, καὶ θίγε ξένης.
Αδ. Καὶ δὴ προτείνω, Γ. ὡς καρατόμῳ.

facie scil. *aversa*. v. Valck. ad Phœn. 458. *Musg.*

Mihi πρότεινε, et θίγε glossemata esse videntur grammatici cujusdam, qui in margine notare voluerit, h. l. Infinitivos

ἩΡ. Ἔχεις; ΑΔ. Ἔχω. ἩΡ. Ναί, σῶζέ νιν· καὶ τὸν Διὸς
Φήσεις ποτ' εἶναι παῖδα γενναῖον ξένον.
Βλέψον δ' ἐς αὐτήν, εἴ τι σῇ δοκεῖ πρέπειν
Γυναικί· λύπης δ' εὐτυχῶν μεθίστασο.
ΑΔ. Ὦ θεοί, τί λέξω; θαῦμ' ἀνέλπιστον τόδε·

Her. Habes? *Ad.* Etiam habeo. *Her.* Serva nunc eam: et Jovis
Filium olim dices esse egregium hospitem.
Intuere eam, nunquid videatur esse similis
Tuæ conjugi: et tu beatus jam recede a dolore.
Ad. O dii, quid dicam miraculum hoc insperatum *esse?*

S. Γενναῖον] Περὶ αὐτοῦ λέγει. 1144. Ἦ κέρτομός με] Ἆρα, φησί, μὴ χλευάζοιμι ὑπὸ χαρᾶς. Κέρτομος] Λοίδορος. Fl. 2. 1146. Ὅρα γε,] Ὥστε μὴ * φαντάσματα ποιεῖν, καὶ μὴ ἀληθῆ. 1147. Οὐ ψυχαγωγὸν] Ψυχαγωγοί τινες γόητες ἐν Θετταλίᾳ οὕτω καλούμενοι,

* Μὴ addunt Florr. 6. 15.

esse positos loco imperativorum. Etenim infinitivus vicem imperativi sæpe apud optimæ notæ scriptores obtinet v. Kœnius ad Gregor. de Dial. p. 198. Thucyd. V. 4. ἐγὼ μὲν προσπεσοῦμαι· σὺ δὲ — ἐπεκθεῖν καὶ ἐπείγεσθαι. Neque particula δὴ mihi placet, immo particulas καὶ μὴν retinendas puto cum sint *enim vero*. Cæt. sensus verborum Γοργόν ὡς καρατόμῳ est: *timore repletus, et capite averso.* Nota en. est fabula de Medusæ capite, quod eos, qui illud inspiciebant, in lapides convertebat. Schol. ad Eurip. Phœn. v. 466. ἡ Γοργόνη θεὰ ἦν, καὶ εἴτις δ' ἂν αὐτὴν εἶδεν ἀπελιθοῦτο, ὁ δὲ Περσεὺς σταλεὶς παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἀπεκεφάλισεν αὐτήν, καὶ πάλιν εἶχε τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν. καὶ οἵτινες δὲ τὴν αὐτῆς κάραν εἶδον, ἀπελιθοῦντο cf. Apollod. II. 4. 3. p. 99. *Kuinoel.*

1137. καὶ δὴ Flor. probante ibidem Valck. sine causa idonea, ut opinor. Deinde notanda elisio rara apud Atticos in fine dativi singularis. Non assentior Elmsleio ad Heracl. 693. emendanti Γοργόν' ὡς καράτομον, subaudito οὖσαν. Videas tamen ingeniosam ejus notam in Addendis, ubi alia hujus elisionis exempla corrigere aut expedire tentat: quædam autem loca indubiæ, ut mihi videtur, fidei prætermisit vir doctissimus. Noster Æol. Fragm. vi. Ἃ μὴ γάρ ἐστι τῷ πένηθ', ὁ πλούσιος Δίδωσιν. ut Philemon Fragm. 74. p. 366. ed. Cler. πρόσεστι δὲ τῷ πένητ' ἀπιστία. Vid. Bentl. Emend. in Men. p. 131. Æsch. Pers. 855. legebatur Ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμῷ πειράσομαι, quod ex conjectura mutatum esse nollem. Equidem in Soph. Œd. Col. 1435. Σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεύς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι Θανόντ', dativum esse Θανόντ' nullus dubito. Cum Elmsleio facit Lobeckius ad Soph. Aj. 801. aliter tamen censuit Porsonus, harum rerum judex longe peritissimus. Vid. Suppl. Præf. ad Hec. p. clxvi. Ceterum recte Valck. explicat locutionem Γ. ὡ. κ. per *facie aversa,* nostra conferens cum loco Phœnissarum (v. 465. ed. Pors.) Οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα Γόργους, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν. Σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε, Πολύνεικες. *Monk.*

1138. Omnes edd. Admeto tribuunt ἔχω ναί. Sed vocula ναὶ orationem, ni fallor, inchoare debet. Cum nostra loquendi formula congruit Orest. 147. ΧΟ. Ἴδ' ἀτρεμαίαν ὡς ὑπώροφον Φέρω βοάν. ΗΛ. ναί, οὕτω Κάταγε, κάταγε. Deinde edidi de meo σῶζέ νιν, licet ceteri habeant σῶζε νῦν. In Med. 181. Ἀλλὰ βᾶσά νιν Δεῦρο πόρευσον οἴκων Ἔξω, φίλα, habet Lascaris βᾶσα νῦν. In Bacch. 32. vulgabatur Τοιγάρ νῦν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγὼ Μανίαις, sed ex errore secundæ Hervagianæ; recte enim Ald. Herv. 1. et Brubach. Τοιγάρ νιν —. Has voces alibi confusas vidi. καὶ σῶζε νῦν Wakef. minus recte. σῶζέ νυν Matth. *Monk.*

1140. σῇ pro σοι ex conjectura Marklandi et Musgravii adoptavimus; nec aliter Gaisfordius. πρέπω, *similis sum,* cita-

Γυναῖκα λεύσσω τήνδ' ἐμὴν ἐτητύμως,
Ἢ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά;
ΗΡ. Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σήν.
ΑΔ. Ὅρα γε, μή τι φάσμα νερτέρων τόδ' ᾖ.
ΗΡ. Οὐ ψυχαγωγὸν τόνδ' ἐποιήσω ξένον.

Conjugemne cerno hanc meam revera,
An aliquod Dei procax gaudium me percellit?
Her. Non est *ita*: sed intueris hanc tuam conjugem.
Ad. Vide tamen, ne hoc sit aliquod inferorum spectrum.
Her. Non præstigiatorem hunc hospitem adscivisti.

S. οἵτινες καθαρμοῖς τισι καὶ γοητείαις τὰ εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσιν. οὓς καὶ Λάκωνες * μετεπέμψαντο, ἡνίκα τὸ Παυσανίου εἴδωλον ἐξετάραξε τοὺς προσιόντας τῷ ναῷ

* Sic Barn. pro ὡς καὶ Λάκωνας μετεπ.

tur viris doctis ex Bacch. 915. Πρέπεις δὲ Κάδμου θυγατέρων μορφὴν μιᾷ. Pind. Pyth. II. 69. Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτα Πρέπεν οὐρανίᾳ Θυγατέρι Κρόνου. *Monk.*

εἴ τι σοι] Malim εἴ τι σῇ. *Musg.*

εἴ τί σοι δοκεῖ πρέπειν Γυναικί·] An similis sit vide Pindar. Pyth. II. 70.

εἶδος πρέπεν οὐρανίᾳ θυγατρὶ Κρόνου.

Sophocl. Electra 664. ubi Brunck. v. 111. hanc verbi πρέπειν significationem illustrat. v. et Abresch. Animadv. in Æsch. L. II. p. 281. Interpp. Hesychii V. πρέπον. *Jacobs.*

1142. Hanc scenam comparabit lector cum catastropha pulcherrimæ Shakespearii nostri fabulæ, cui titulus *The Winter's Tale. Monk.*

Ὦ θεοὶ,] Τὸ θεοὶ μονοσυλλάβως in hoc loco. Vid. Phœniss. v. 516. et hujus Fab. v. 1144. *Barnes.*

1143. λεύσσων Lasc. Ald. Barnesius λεύσσω e correctione Duporti; et sic B. Fl. *Monk.*

λεύσσω cum Barnesio exhibent MSS. B. Flor. Olim λεύσσων. *Musg.*

λεύσσω] Alias λεύσσων. Sed λεύσσω melius; et ita *Duportus* legit. *Barnes.*

Lege, ὁρμῶ γὰρ, εἰ μὴ φᾶσμα ν. Reisk. Veteres credebant, veneficarum hanc esse potestatem, ut mortuorum possent evocare animas, et alia φάσματα ostendere v. Dorvillius ad Charit. V. 9. p. 497. ed. Lips. *Kuinoel.*

1144. ἤ pro ἢ edd. ante Barnes. ἐμπλήσσει Ald. et sic vulgo. Correxit Musgr. ἐκπλήσσει ex MSS. et Lasc. ἐμπλήσει Fragm. Notanda est ellipsis præpositionis ἐκ vel πρός. *Monk.*

ἐκπλήσσει] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ἐμπλήσσει. Fragm. ἐμπλήσει. *Musg.*

Ἢ κέρτομός με θεοῦ] Hic quoque θεοῦ est μονοσύλλαβον, ut supra v. 1142. *Barnes.*

1145. Conjecere Marklandus et Jacobsius ἀλλ' αὐτὴν ὁρᾷς δάμαρτα σήν. infeliciter sane. Vide Schæferum Mel. Crit. p. 77. qui nostrum locum optime illustravit. Usus vocis τήνδε hic et in v. 1143. non abludit ab eo quem attigimus supra ad v. 137. *Monk.*

Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σήν.] Euripides mihi scripsisse videtur:

Οὐκ ἔστιν ἀλλ' αὐτὴν ὁρᾷς δάμαρτα σήν.

Ipsissimam vides conjugem tuam. Vox αὐτῇ corrupte legitur ap. Apollodorum. L. III. p. 219. Καλλιῤῥόη δὲ τὴν Ἀλκμαίωνος ἀπώλειαν μαθοῦσα, πλησιάζοντος αὐτῇ τοῦ Διὸς, αἰτεῖται τοὺς γεγεννημένους παῖδας ἐξ Ἀλκμαίωνος ΑΥΤΗ, γένεσθαι τελείους. Ordinem verborum parum concinnum esse animadvertit magnus commentator. T. II p. 651. Mihi satis verisimile est Apollodorum reliquisse: τοὺς γεγεννημένους παῖδας ἐξ Ἀλκμαίωνος ΑΥΤΙΚΑ γένεσθαι τελείους. Hoc enim precatam fuisse Callirhoën, non ut aliquando sed ut statim ad pubertatis terminum accederent, filii, ex iis apparet, quæ proxime sequuntur; γενόμενοι δὲ ἐξαίφνης οἱ παῖδες τελείοι

ΑΔ. Ἀλλ', ἣν ἔθαπτον, εἰσορῶ δάμαρτ' ἐμήν;
ΗΡ. Σάφ' ἴσθ'· ἀπιστεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχῃ.
ΑΔ. Θίγω, προσείπω ζῶσαν ὡς δάμαρτ' ἐμήν;
ΗΡ. Πρόσειπ'· ἔχεις γὰρ πᾶν, ὅσονπερ ἤθελες.
ΑΔ. Ὦ φιλτάτης γυναικὸς ὄμμα, καὶ δέμας,
Ἔχω σ' ἀέλπτως, οὔποτ' ὄψεσθαι δοκῶν;
ΗΡ. Ἔχεις· φθόνος δὲ μὴ γένοιτό τις θεῶν.
ΑΔ. Ὦ τοῦ μεγίστου Ζηνὸς εὐγενὲς τέκνον,
Εὐδαιμονοίης, καί σ' ὁ φιτύσας πατὴρ

Ad. Sed num video conjugem, quam sepeliebam?
Her. Certo scias: non miror autem te fortunæ tuæ non credere.
Ad. Contrectem, alloquar ut meam uxorem vivam?
Her. Alloquere: habes enim quod voluisti.
Ad. O charissimæ conjugis facies et corpus,
Habeo te præter spem, existimans fore ut nunquam te viderem.
Her. Habes, invidia vero nulla deorum adsit.
Ad. O maximi Jovis generose fili,
Beatus sis, et pater, qui te genuit, *te*

S. τῆς Χαλκιοίκου, ὡς ἱστορεῖ Πλούταρχος ἐν ταῖς Ὁμηρικαῖς μελέταις. 1149. Ἀπιστεῖν δ' οὔ σε θ.] Οὐδὲν θαῦμα, εἰ ἀπιστεῖς· παρ' ἐλπίδα γὰρ γέγονεν. 1159. Δαίμονων τῷ

— Ovid. Metamorph. IX. 415. de Callirhoë agens.

Juppiter his motus privignæ dona nurusque
Præcipiet: facietque viros impubibus annis.

Idem verbum in eodem auctore, locum quem tenere debuit, mutasse videtur. L. III. VI. 8. p. 212. de Tydei in Melanippum contumelia: ὃ δὲ διελὼν, τὸν ἐγκέφαλον ἐξεῤῥόφησεν αὐτὸν ὡς δὲ εἶδεν Ἀθηνᾶ v. S. Heynium T. II. p. 631. Mihi legendum videtur; τὸν ἐγκέφαλον ἐξεῤῥόφησεν. Αὐτὸν δὲ ὡς εἶδεν Ἀθηνᾶ κ. τ. λ. *Jacobs.*

1147. Conjicit Wakefieldius σὺ ψυχ. planissime contra sensum. De v. ψυχαγωγὸς vid. H. Steph. Thes. Ling. Gr. IV. p. 752. E. *Monk.*

Lege, τένδε ποίησαι, *fac*, in Imp. medii. *Reisk.*

1149. τύχην vulgo. τύχῃ emendatio est Reiskii, quam receperunt Wakefield. Wagner. et Matthiæ, recte omnino.

τύχην] Reiskius conjecit τύχῃ. Bene. Si non dici posset, τύχην referri ad θαυμάζω, hoc sensu *non miror fortunam tuam, quæ efficit ut non credas.* Schol. οὐδὲν θαῦμα, εἰ ἀπιστεῖς. Nam homines plerumque, re grata, præter spem potiti, dubitant, an vera videant, an ipsis illa vere contigerit. *Kuinoel.*

1153. Hic versus vulgo sine interrogatione legitur. *Monk.*

1154. Veteres solebant graves fortunæ vices Deorum invidiæ referre. Vid. Æsch. Pers. 367. οὐ ξυνεὶς δόλον Ἕλληνος ἀνδρὸς, οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον. ibi citat Blomfieldius in Glossario Orest. 964. Φθόνος νιν εἷλε θεόθεν Suppl. 349. εἰ δὲ μὴ, βίᾳ δορὸς Ἤδη τόδ' ἔσται, κοὐχὶ σὺν φθόνῳ θεῶν. Iph. A. 1103. Μή τις θεῶν φθόνος ἔλθοι. Herod. III. 40. Ἄμασις Πολυκράτει ὧδε λέγει· Ἡδὺ μὲν πυνθάνεσθαι ἄνδρα φίλον καὶ ξεῖνον εὖ πρήσσοντα·—ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσιν, ἐπισταμένῳ τὸ θεῖον, ὡς ἔστι φθονερόν. VII. 46. ὁ δὲ θεὸς, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, φθονερὸς ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται ἐών. Adjici potest Pind. Isthm. VII. 55. ὁ δ' ἀθανάτων Μὴ θρασσέτω φθόνος. Soph. Philoct. 776. Ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον, Μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά. Conferas Valck. ad Herod. p. 216, 59. *Monk.*

Σώζοι· σὺ γὰρ δὴ τἄμ' ἀνώρθωσας μόνος.
Πῶς τήνδ' ἔπεμψας νέρθεν εἰς φάος τόδε;
ΗΡ. Μάχην ξυνάψας νερτέρων τῷ κοιράνῳ.
ΑΔ. Ποῦ τόνδε Θανάτῳ φῂς ἀγῶνα συμβαλεῖν;
ΗΡ. Τύμβον παρ' αὐτὸν ἐκ λόχου μάρψας χεροῖν.
ΑΔ. Τί γάρ ποθ' ἥδ' ἄναυδος ἕστηκεν γυνή;
ΗΡ. Οὔπω θέμις σοι τῆσδε προσφωνημάτων
Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις
Ἀφαγνίσηται, καὶ τρίτον μόλῃ φάος.

Servet: tu enim mea restituisti solus.
Quomodo hanc reduxisti ex inferis in istam lucem?
Her. Commissa pugna cum rege dæmonum.
Ad. Ubi hanc cum Orco te commisisse dicis pugnam?
Her. Apud ipsum tumulum ex insidiis *eam* corripiens manibus.
Ad. Cur vero mulier hæc muta stat?
Her. Nondum fas tibi hujus compellationes
Audire, priusquam diis inferis
Fuerit purificata, et venerit tertius dies.

S. κύριῳ] Ἢ τῷ τῶν νεκρῶν * κυρίῳ· φασὶ γὰρ τοὺς νεκροὺς δαίμονας· ἢ τῷ ταύτης κυρίῳ.
1164. Νερτέροις] Πλούτωνα καὶ † Περσεφόνην.

* Barn. Mor. Musgr. τῷ θεῷ, ἢ τῷ τῶν ν. κ. et in fine post κυρίῳ addunt τουτέστι τῷ Θανάτῳ.

† Barnes. addidit δηλοῖ. Possis et λέγει. Ultimum scholion ad v. 1172. omisit Musgr.

1156. φυτεύσας omnes ante Musgravium: redeas ad notata supra v. 305. *Monk.*

φιτύσας] Sic legendum esse ostendit prosodia. Eædem voces confunduntur supra v. 305. *Musg.*

Ὁ φυτεύσας πατὴρ] In φυτεύσας prior syllaba præter morem producitur, nec tamen sine exemplo; Hesiodus enim Theogon. v. 986. Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φυτεύσατο φαίδιμον υἱόν. Et Sophocl. Antig. v. 660. Ὅστις δ' ἀνωφέλητα φυτεύει τέκνα. Sic supra hujus Fabulæ v. 305. Σοῦ κατθανόντος ἄλλα φυτεύειν τέκνα. Sic Oppian. Κυνηγετικῶν L. I. v. 2. Ὃν μεγάλη μεγάλῳ φυτεύσατο Δόμνα Σεβήρῳ. Ubi tamen alii φυτήσατο legunt, ut et in loco Hesiodi prædicto. Φυταλιὰ tamen priorem habet longam. Vid. supra v. 479. in κιχάνω, et v. 56. et v. 992. in φθίνω, et in τίνω Hercul. Fur. v. 985. *Barnes.*

Metri causa legendum φιτύσας. *Heath.*

1157. Ita Lasc. Musgr. Schæf. cum Codd. tantum E. habet τἄμά γ' ὤρθωσας, quod ab altero depravatum est. Ceteræ editiones sequuntur Aldum legentem σὺ γὰρ τἄμ' ἐξανώρθωσας μόνος. Frequentia sunt ἀνορθοῦν, et ἐπανορθοῦν: ἐξανορθοῦν vero non alibi offendi, et nolim vocabulum unius Aldinæ auctoritate in singulari versu tueri: credo equidem confictum fuisse ad supplendum metrum, quod, intercidente δὴ, hiabat. *Monk.*

σὺ γὰρ δὴ τἄμ' ἀνώρθωσας] Ita MSS. B. D. Flor. Lib. P. et Ed. Lasc. MS. E. σὺ γὰρ δὴ τἄμα γ' ὤρθωσας. Ed. Ald. σὺ γὰρ τἄμ' ἐξανώρθωσας. *Musg.*

1159. Habent Lasc. Ald. δαιμόνων τῷ κοιράνῳ, et sic vulgo: nec tamen video quo pacto intelligere posset Admetus per hunc titulum designari Θάνατον. Idem prorsus valet δαίμονες et θεοί. Exponit Scholiasta, ἢ τῷ τῶν νεκρῶν κυρίῳ: igitur nihil dubitans emendavi νερτέρων post Jacobsium Animadv. p. 36. et sic Wagner. Matthiæ. Conf. supra v. 859. Ἐλθὼν δ' ἄνακτα τὸν

Ἀλλ' εἴσαγ' εἴσω τήνδε· καὶ, δίκαιος ὢν,
Τολοιπὸν, Ἄδμητ', εὐσέβει περὶ ξένους.
Καὶ χαῖρ'· ἐγὼ δὲ τὸν προκείμενον πόνον
Σθενέλου τυράννῳ παιδὶ πορσυνῶ μολών.
ΑΔ. Μεῖνον παρ' ἡμῖν, καὶ ξυνέστιος γενοῦ.
ΗΡ. Αὖθις τόδ' ἔσται· νῦν δ' ἐπείγεσθαί με δεῖ.

Introducas igitur eam, et cum sis justus,
In posterum sis pius erga hospites;
Et vale: ego vero propositum certamen
Stheneli filio regi conficiam *hinc* discedens.
Ad. Maneas nobiscum et sis meus convictor.
Her. Alias hoc fiet: nunc enim oportet me properare.

S. 1168. Τὸν προκείμενον] Τὸν τῶν ἵππων Διομήδους. 1172. Νόστιμον δ' ἔλθοις πολλ.]

μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον φυλάξω. Scripsit Matthiæus τῷ κυρίῳ ex B. D. Fl. et Scholio; sed vulgatum, me quidem judice, longe præstat. *Monk.*

κυρίῳ] Ita MSS. B. D. et Fl. (v. Valck. ad Phœn. 1235.) Ed. Ald. κοιράνῳ. Utrum legerit Scholiastes, incertum est. *Musg.*

1165. ἀφαγνίζειν non *purificare*, sed *desecrare* vertendum monet Heath. allegans v. 75. Ἱερὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν, Ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσῃ τρίχα. ubi de contraria ceremonia dicitur ἁγνίζειν. *Monk.*

Ἀφαγνίζειν h. l. non *purificare*, sed *desecrare*. Orcus enim, quando gladio totondisset Alcestidis capillos, eam diis manibus sacram dicaverat, quod ἡγνίσαι v. 75. ss. Contraria igitur aliqua cerimonia desecranda erat, antequam Admeto ejus consuetudine et colloquio frui liceret. *Heath.*

1166. Ita Lasc. Ald. Brub. et H. Steph. Mendam typotheticam σήνδε ex Herv. 1. editores non pauci acceperunt. Deinde δίκαιος ὢν interpretatur Marklandus *quemadmodum debes*. Satis frequenter legitur δίκαιός εἰμι ποιεῖν τι. *par est me facere aliquid*, ut Suppl. 186. Ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε, ubi vid. Markl. Heracl. 143. δίκαιοι δ' ἐσμὲν—κυρίους κραίνειν δίκας. 775. οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ Δίκαιός εἰμ' ἐκπεσεῖν μελάθρων. In Hipp. 1302. legendum censeo Ὁ δ', ὥσπερ ἦν δίκαιος, οὐκ ἐφέσπετο Λόγοισιν. Vide Wesselingium ad Herod. IX. 60. *Monk.*

1169. Σθενέλου τυράννῳ παιδὶ] Εὐρυσθεῖ τυράννῳ, παιδὶ Σθενέλου. Hæc autem est Eurysthei Genealogia; ex Jove et Danaë Perseus, ex Perseo et Andromeda Sthenelus; ex Sthenelo et Archippe, vel, ut Apollodorus vocat, Nicippe, Eurystheus. De quo inter alios consulatur Apollodorus Biblioth. L. II. c. 4. §. 5. Item c. 5. Et quæ nos ad Heraclid. v. 362. Et ad Herc. Fur. v. 387. *Barnes.*

1171. Hunc versum citavi ad Hipp. 896. agens de significatione vocis αὖθις. *Monk.*

1172. Ita Musgravius, recte. Legitur in Lasc. et Ald. νόστιμον δ' ἔλθοις δόμον, quæ cum manifesto vitiosa essent, dedit Barnesius de suo νόστιμος. Exhibent B. D. νόστιμον—πόδα, et ὁδὸν pro varia lectione. Tres istas varietates memoravit Scholiasta; eam, quam prætuli, probavit Canterus, edidere Musgr. Gaisford. et Matthiæ. *Monk.*

ἔλθοις ὁδόν.] Ita legendum putavi ex Scholiaste et MSS. B. D. qui hanc varietatem scripturæ commemorant. Pro ὁδὸν vulgo δόμον. MSS. B. D. Flor. πόδα, ut olim scriptum fuisse testatur Scholiastes. *Musg.*

Νόστιμος] Olim νόστιμον. Quod et stare potuit, si legeretur πόδα, vel ὁδὸν, quas lectiones Scholiastes agnoscit. Sin δόμον legamus, omnino νόστιμος scribendum, quod in Codice Scaligeriano notatum video. *Barnes.*

Veram lectionem esse puto νόστιμον ἔλθοις πόδα· non enim hæc adeo obvia, ut in correctoris mentem venire potuerint. *Heath.*

ΑΔ. Ἀλλ᾽ εὐτυχοίης, νόστιμον δ᾽ ἔλθοις ὁδόν.
Ἀστοῖς δὲ, πάσῃ τ᾽ ἐννέπω τετραρχίᾳ,
Χοροὺς ἐπ᾽ ἐσθλαῖς ξυμφοραῖσιν ἱστάναι,
Βωμούς τε κνισσᾷν βουθύτοισι προστροπαῖς.
Νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον
Τοῦ πρόσθεν· οὐ γὰρ εὐτυχῶν ἀρνήσομαι.

Ad. Ergo sis felix, et viam eas prosperam.
Civibus vero, et omni impero tetrarchiæ,
Ut choros ob felicem rerum eventum instituant,
Arasque vaporent boves-mactantibus supplicationibus.
Nunc enim in meliorem vitam traducti sumus,
Quam quæ fuit antea: haud enim negabo *nunc* me beatum esse.

S. Γράφεται καὶ δόμον καὶ ὁδόν.

1173. Hic quoque depravata erat in edd. ante Musgravium lectio. Habet Lascaris πᾶσιν et τετραρχία. Aldus πᾶσί τ᾽—τετραρχία, et sic quidem Hervagius in prima; in secunda autem πᾶσί τ᾽ ἐννέπω τετραρχίαις, quod repetitum est in sequentibus. Veram scripturam servant B. D. Fl. et Fragm. Ceterum quæ sequuntur habet Photius, v. τετραρχία. Τεττάρων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο. ὄνομα δέ φησιν εἶναι τοῖς τετάρσιν, Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ κοινῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ, ἐπὶ Ἀλεύα τοῦ Πύῤῥου διῃρῆσθαί φησιν εἰς τέτταρας μοίρας τὴν Θετταλίαν. Eadem Suidas et Harpocratio: ex hoc legendum —ἐκαλεῖτο· καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Θετταλικοῖς. Grammatici respexere Demosth. Phil. III. p. 117, 26. ed. Reisk. Vid. Alberti. ad Hesych. v. τετράρχαι. *Monk.*

πάσῃ τ᾽ ἐννέπω τετραρχίᾳ.] Ita MSS. B. D. Flor. et Fragm. Ed. Ald. πᾶσί τ᾽ ἐννέπω τετραρχίᾳ. Fecerant inde Editores πᾶσί τ᾽ ἐννέπω τετραρχίαις. De Tetrarchiis Thessalicis videndi Harpocratio et Suidas in Voce. *Musg.*

Thessaliam olim in quatuor tractus, s. provincias divisam esse monet Prev. *Beck.*

1174. Respexit Poëta veterem popularium suorum consuetudinem: exscribam locum Demosthenis κατὰ Μειδίου, p. 530, 22. ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ᾽, ὅτι τοὺς χοροὺς ὑμεῖς ἅπαντας τούτους καὶ ὕμνους τῷ θεῷ ποιεῖσθε, οὐ μόνον κατὰ τοὺς νόμους τοὺς περὶ τῶν Διονυσίων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς μαντείας, ἐν αἷς ἁπάσαις ἀνῃρημένον εὑρήσετε τῇ πόλει, ὁμοίως ἐκ Δέλφων καὶ ἐκ Δωδώνης, χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισσᾷν ἀγυιὰς, καὶ στεφανηφορεῖν. Sequitur oraculum, cujus ultima sunt, Μεμνῆσθαι Βάκχοιο, καὶ εὐρυχόρους κατ᾽ ἀγυιὰς Ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χάριν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κνισσᾷν βωμοῖσι κάρη στεφάνοις πυκάσαντας. ibidem videas alia hujusmodi, et in Oratione Πρὸς Μακάρτατον, p. 1072. ubi oraculum Delphicum Dorice loquitur: Ἀπόλλωνι Ἀγυιεῖ, Λητοῖ, Ἀρτέμιδι, καὶ τὰς ἀγυιὰς κνισσῇν καὶ κρατῆρας ἱστάμεν καὶ χοροὺς, καὶ στεφανηφορεῖν καττὰ πάτρια θεοῖς Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίαις, κ. τ. λ. Hanc rem spectat Aristophanes Av. 1230. Ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς, Φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, Μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ᾽ ἐσχάραις, Κνισσᾷν τ᾽ ἀγυιάς. et Eq. 1320. Τίν᾽ ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ᾽ ὅτῳ κνίσσωμεν ἀγυιάς; *Monk.*

Forte, ἀστοῖς δὲ πάσης ἐννέπω τετραρχίας. *Reisk.*

1175. Variam lectionem ὁδοὺς vel ὁδὸν pro βωμοὺς memorat Barnesius, e conjectura cujusdam, ut opinor: vid. not. præced. Propendeo in Blomfieldii mei sententiam scribentis κνίσα et κνισᾷν pro vulgatis κνίσσα et κνισσᾷν: vid. ad Æsch. Prom. 505. Illam certe scripturam tuentur Grammatici. Vid. Albert. ad Hesych. v. κνίσα· ἀτμὸς, καπνὸς τῶν θυσιῶν. Deinde προτροπαῖς mendose Aldus et sequentes ante

ΧΟ. Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Multæ sunt formæ rerum divinitus evenientium,
Et multa præter spem dii perficiunt,
Et quæ videbantur eventura, non sunt perfecta,
Inopinatorum vero exitum invenit Deus.
Talis evasit hæc res.

Barnesium. προστροπαῖς, quod correxerat Canterus, habent Fl. P. Lasc. *Monk.*

προστροπαῖς] Ita MS. Fl. et Lib. P. Ed. Ald. προτροπαῖς *Musg.*

Βωμοὺς] Alias ὅδους et ὅδόν, male, ut mihi videtur. *Barnes.*

1177. Hanc constructionem habet ἀρνεῖσθαι in Orest. 1598. 'Αρνεῖ κατακτὰς, κἀφ' ὕβρει λέγεις τάδε; *Monk.*

1178. Iisdem anapæsticis clauduntur quatuor aliæ Euripidis fabulæ, Medea, Andromacha, Bacchæ, et Helena, excepto quod in Medea, vice hujus versiculi alius legitur, Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν 'Ολύμπῳ. *Monk.*

Πολλαὶ μορφαὶ] Vid. ad finem Medeæ, Andromachæ, Baccharum, et Helenæ. *Barnes.*

Vid. Eustath. in Il. Β. 181. 21. et Plutarch. *De Prolis Amor.* II. 696. *Burn.*

1179. Hanc v. cum duobus sequentibus habet Stobæus Exc. p. 765. Grot. *Monk.*

1181. εὗρεν edd. plurimæ post Herv. 2. Confer. Iph. T. 902. *Monk.*

ΤΕΛΟΣ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

Excudebant Andreas et Jacobus Duncan,
Academiæ Glasguensis Typographi.